கம்பராமாயணம்

மூன்றாவது

ஆரணிய காண்டம்

திருவல்லிக்கேணி

வை. மு. சடகோபராமாநுஜாசார்யரும்

சே. கிருஷ்ணமாசார்யரும்

இயற்றிய

உரையுடன்

வை. மு. கோபாலகிருஷ்ணமாசார்யரால்

சென்னை

ஆர். ஜி. அச்சுக்கூடத்திற் பதிப்பிக்கப்பட்டது

விலை ரூ. 4—0—0

1936.

இப் புத்தகத்தில் அடங்கியவை:—

ஆரணிய காண்டம்

முகவுரை

உலகில் ஒருபொருளுக்குஏற்றமுண்டாவது, அப்பொருளினிடத்துள்ள குணங்கண்டாகும்: மலருக்கும் மணிக்கும் மதிப்புண்டாவது, மணம் ஒளி முதலிய குணங் கண்டன்றோ? ஆகவே, குணத்தினால்தான் மதிப்பு உலகிலுண்டாவதுஎன்பதைத் திண்ணமாய்க்கூறலாமன்றோ? அங்ஙனமே ஒருகாவியத்துக்கு மதிப்புண்டாவது கவியின்திறமையினால் என்றாலும், உத்தமநாயகனைப்பெற்றிருப்பது பொன்மலர்நாற்றமுடையதுபோல் யாவராலும் அந்தக் காப்பியம் போற்றிச் சிரமேற்கொள்வதற்குக் காரணமாகும்.

இவ்வுண்மையைக் கண்டறிந்த கல்வியிற்பெரியராகிய கம்பர் தமதுவாக்குப் பயன்பெறவேணுமென்ற கருத்தினாலேயே ஸ்ரீராமபிரானைக் கதாநாயகனாகப்பெற்ற இந்த இராமாயணகாப்பியத்தைப் பாடினார். வடமொழியில் மகாகவியாகியஒருவர் "பூர்வர்பலரும்இராமசரிதத்தைப்பாடியுள்ளாரென்று இந்த ராமசரிதையை விட்டிடுவோமென்றால், இராமபிரானைப்போல் இவ்வளவு குணங்களோடு உலகில் துலங்கியவர் வேறுயாவர்? இங்ஙனுள்ளவனைக் கதாநாயகனாகக் கொள்ளாவிட்டால்,கவிக்குவேண்டிய குணகவுரவத்தைக்கொண்டு ஆழ்ந்து இனித்துவிளங்குகின்ற சப்தபிரமத்தைக் கொண்ட கவிஞர் தம்வாக்கைஎங்ஙன்உதவுவார்கள்?"என்று இந்தஇராமபிரானையல்லது பாடத்தக்கார் வேறெவருமில்லையெனக் கூறியுள்ளனர்: நஞ்சடகோபரும் "கற்பாரிராமபிரானையல்லால் மற்றுங்கற்பரோ" என்று அருளிச்செய்தனர்.

ஒருசாரார் தமதுசமயத்திலுள்ள ஊற்றத்தினால் சீவகசரிதையைப்பழித்துக்கூறியதையொப்ப இராமசரிதையையும் தாழ்த்திக்கூறினாரென்றாலும், அங்ஙன்கூறியதற்குக் காரணம் அவர்களுடையமதாபிமானமேயன்றி, இராமபிரானிடத்துள்ள குணங்களிற் குறைகண்டன்று என்பது, வெள்ளிடைமலையாகும்.

இவ்வாறுகுணபூர்த்தியுள்ள இராமபிரானைக் கதாநாயகனாகக்கொண்ட இந்தக்காப்பியத்தில் இராமபிரானைப் பரம்பொருளாகவைத்துப் பேசியவை தவிர, மனிதனாகவேகொண்டு பேசிய இடங்களில் பலகுணங்கட்கும் உரிய நிலயமாகப்பேசியவற்றுள் முக்கியமாகக் கவனிக்கவேண்டியவை இரண்டு: அவைவருமாறு:தசரதசக்கரவர்த்தி தனக்குமூப்புமேலிட்டதைக் கண்டு இராச்சியத்தில் இராமபிரானுக்குப் பட்டங்கட்டலாமென்றுகருதிச் சபைகூட்டித் தன்கருத்தைத் தெரிவித்தானாக, அவையோர், இராமபிரான் தலைவனாகவருவதிற் பெருமகிழ்வுகாட்டி "அத்த நன்று" என, சக்ரவர்த்தி "இப்பொம்மல்வாசகம் உகவையின் மொழிந்ததோ? உள்ளநோக்கியோ? தகவெனநினைந்தது எத்தன்மையால்?"என்று இவ்வகைவினவ,வேத்தவையோர்"தானமுந் தருமமுந் தகவுந் தன்மைசேர், ஞானமுநல்லவர்ப் பேணுநன்மையும், மானவ! எவையுநின்மகற்குவ்வருமால், ஈனமில் செல்வம் வந்தியைகவென்னவே," "பனையவாநெடுங் கரப்பருமயானையாய்!...மன்னுயிர்க்கு, எனையவாறன்பின னிராம

னீண்டவற்கு: அனையவாறன்பினவவையும்''என்றுமறுமொழிகூறியதுஒன்று; மற்றொன்று, சூர்ப்பணகைவாசகம்: அதுவருமாறு:—பஞ்சவடியில் சூர்ப்பணகை இராமலட்சுமணரைக் கண்டுகாதலித்துத் தன்கருத்துநிறைவுறுதற்குத் தடை சீதையேயென்றுகருதி, அன்னாளைக் கவர்ந்துசெல்லமுயல, அப்போது இலக்குமணனால் அன்னாள் அங்கபங்கஞ்செய்யப்பெற்றுக் கதறிக்கொண்டு சென்று ஜநஸ்தாநத்தில் தன்னுடைய பாதுகாவலின்பொருட்டுப் பெருஞ் சேனையோடுஇருந்த கரன்காலில் விழுந்து செய்திதெரிவிக்கையில் இராம லட்சுமணரைப்பற்றி "இருவர் மானிடர் தாபதரேந்திய, வரிவில்வாட்கையர் மன்மதன்மேனியர், தருமநீரர் தயரதன்காதலர்,செருவினேருநிருதரைத்தேடு வார்,""ஒன்றுநோக்கலர், வென்றிவேற்கை நிருதரை வேரறக்,கொன்று நீக்குதுமென்றுணர்கொள்கையார்''என்றும், கரவதத்தின்பிறகு கதறிக்கொண்டு இலங்கைபுக்கு இராவணன் பாதங்களில்வீழ்ந்து செய்திதெரிவிக்கையில்"கானிடையடைந்து புவிகாவல்புரிகின்றார், மீனுடைநெடுங்கொடியினோ னனையர் மேல்கீழ், ஊனுடையுடம்புடைமையோ ருவமையொவ்வா, மானிடர்," "மன்மதனையொப்பர் மணிமேனி வடமேரு,தன்னெழிலழிப்பர் திரடோளின் வலிதன்னால்,...உலகேழின், நன்மதனழிப்பரொரிமைப்பி னணிவில்லான்," "வந்தனை முனித்தலைவர்பாலுடையர் வானத், திந்துவின்முகத்த ரெறிநீரிலெழுநாளக், கந்தமலரைப் பொருவுகண்ணர் கழல்கையர், அந்தமிறவத்தொழில ராரவரை யொப்பார்," "வற்கலையர் வார்கழலர் மார்பினணிநூலர்,விற்கலையர் வேதமுறைநாவர்தளிர்மெய்யர்," "மாரருளரே யிருவரோருலகின்வாழ்வார், வீரருளரேயவரின் வில்லதனின் வல்லார், ஆரொருவரன்னவரை யொப்பவர்களைய, ஒரொருவரே யிறைவர் மூவரையுமொப்பார்" என்றும் வருவது. இங்ஙன், நண்பினரும் மாற்றாரும் பெருமைபுகழ்ந்து பேசுமாறு ஒருகதாநாயகன் உள்ளானென்றால், அந்தச்சரிதை அறம்பொருளின்பம்வீடு என்னும் நாற்பொருளையும் பயக்கத்தக்கதென்றால், அந்தச்சரிதையினும் அந்தக்கதாநாயகனினும் மேம்பட்டன உண்டோ? இல்லவேயில்லையன்றோ?

இத்தகைய சிறப்புடன் கதாநாயகனைப் படைத்துள்ளதும் வேதோபப்பிரஹ்மணமான இதிஹாஸத்துட் சிறந்ததுமான இப்பெருங்காப்பியம், அடைக்கலமடைந்தோரைப் பாதுகாப்பவன் திருமாலென்றபொருளை ஆங்காங்குத் தெரிவிக்கின்றதென்பர்: அதற்கேற்ப, ஆரணியகாண்டத்தின் தொடக்கத்தில் அரக்கரால்நலிவுண்ட தண்டகாரணியவாசிகளான இருடியர் ஸ்ரீராமபிரான் அங்குவந்துள்ளதையறிந்து அப்பிரானை யுபசரித்து அரக்கரால் தமக்குநேர்ந்த இடரைத் தெரிவித்து, 'அருளுடைவீர நின்னபயம் யாம்' என்று அபயம் வேண்ட, ஸ்ரீராமபிரானும் "ஆரறத்தினொடென்றினின்றார் அவர் வேரறுப்பன்: வெருவன்மின்நீர்" என்று அபயமளித்திருத்தல் காண்க. (இப்பொருள் இவ்விராமாயணத்தில் பாலகாண்டந்தொடங்கி யுத்தகாண்டமீறாகவுள்ள எல்லாக்காண்டங்களிலும் கூறப்பட்டுள்ளதென்பது, யுத்தகாண்ட முகவுரையில் விரித்துக் காட்டப்படும்.)

இனி, இக்காண்டத்திற் கூறப்படுகின்ற பிராட்டியினதுபிரிவு தேவர்களின் சிறையை விடுவித்தற்குக் காரணமாவதுபோலவே தன்கொழுநனுக்கு ஏற்ப இவள் அபயமளித்தலைக் கொண்டுள்ளதுமாகும்: இவ்வுண்மையை, "பிராட்டி முற்படப்பிரிந்தது, தன்னுடையக்ருபையை வெளியிடுகைக்காக" என்ற ஸ்ரீவசனபூஷண வாக்கியமும், "ஸர்வேஶ்வரனுடைய தத்தத்அவதார

ஸஜாதீயமான [1]விக்ரஹபரிக்ரஹம் பண்ணிவந் தவதரிக்குமவளாகையாலே...
அவன்சக்ரவர்த்தித்திருமகனானவாறே [2]ததனுரூபமாகத் தானும் ஜநகராஜன் திருமக ளானபிராட்டி தண்டகாரணியத்திலே யெழுந்தருளியிருக்கச் செய்தே ராவணன் பிரித்தா னென்று ஒருவ்யாஜத்தாலே [3]ப்ரதமம் பெருமாளைப் பிரிந்து லங்கைக்கு எழுந்தருளிற்று - 'தேவ்யாகாருண்யரூபயா' என்று [4]தத்குணஸாரத்வத்தாலே காருண்யந்தானாகச் சொல்லும்படியான பரமக்ருபையைப் ப்ரகாசிப்பிக்கைக்காக வென்கை:எங்ஙனேயென்னில்;--தேவஸ்த்ரீகள் சிறையை விடுவிக்கைக்காகத் தான் சிறையிருக்கையாலும், அவ்விருப்பிலே தன்னை அல்லும் பகலும் [5]தர்ஜநபர்த்ஸநம்பண்ணி யருவித் தின்ற க்ரூரராக்ஷஸிகள் ராவணன்[6]பராஜிதனாகவும் பெருமாள் [7]விஜயியாகவும் த்ரிஜடை ஸ்வப்நம் கண்டத்தாலே [8]பீதபீதைகளாய் நடுங்குகிற தசையிலே, 'பவேயம் ஶரணம்ஹிவ: [உங்கட்குச் சரணமாவேன்] என்று—நீங்கள் நோவுபடும் ஸமயத்துக்கு நான் இருந்தேனே! நீங்கள் அஞ்சவேண்டா' என்று அபயப்ரதானம் பண்ணுகையாலும், அது [9]உக்திமாத்திரமாய்ப்போகாமே ராவணவதாநந்தரம் தனக்கு ஶோபனஞ் சொல்லவந்த திருவடி [அநுமான்] 'இவர்களை [ராக்ஷஸிகளை]ச் சித்ரவதம்பண்ணும்படி காட்டித்தரவேணும்' என்ன, அவனோடே [அந்தஅநுமானுடனே] மன்றாடி...அவர்கள்குற்றத்தைக் குணமாக உபபாதித்தும்,...பிறர்நோவுகண்டு பொறுத்திருக்கத் தக்க நெஞ்சுரம் தனக்கு இல்லாமையைமுன்னிட்டு அவனுக்கும் இரங்கியல்லது நிற்கவொண்ணாதபடி உபதேசித்தும், இப்படி ஒருநிலைநின்று தான் [10]அடியிற்பண்ணின ப்ரதிஜ்ஞாநுகுணமாக [11]ஆர்த்ராபராதைகளை ரட்சிக்கையாலும் தன்னுடையக்ருபையைவெளியிட்டாளிறே" என்ற அதன் வ்யாக்யாநமும் தெரிவிக்கும்.

இங்ஙன் இராமாயணத்திற் பிரதிபாதிக்கப்படுகின்ற தலைமைப்பொருளான சரணாகதபரித்ராணம் [அடைக்கலமடைந்தோரைப்பாதுகாத்தல்]என்ற குணம் கதாநாயகனிடம்இருப்பதை வெளிப்படையாக முதன்முதலிற் காட்டுவதாகும், இவ்வாரணியகாண்டம்.

இங்ஙனுள்ள இக்காண்டத்திற்கு உரை, எனது ஆசிரியன்மாரும் உரையெழுதுவதிற் பெரும்பெயர்பெற்று என்றும் புகழ்மெய்யினால்உயிர்த்திருப்ப

---

[1]விக்ரஹபரிக்ரஹம்-திருமேனியைக்கொள்கை. [2]ததனுரூபமாக-அதற்கு ஏற்ப. [3]ப்ரதமம் - முதலில். [4]'தத்குணஸாரத்வாத் தத்வ்யபதேஶ:' என்பது ப்ருஹ்மஸூத்ரம். அந்தக்குணமே முக்கியாமிசமாய் மிக்கிருத்தலால் அந்தக் குணமாகவேகூறுவது: இதற்குஉதாரணம் - ஆன்மா உணர்வையே முக்கியாமிசமாய் மிக்குக்கொண்டிருத்தலால் அந்தஆன்மாவை 'உணர்வு' என்றே கூறுவதுபோல்வது. [5]தர்ஜநபர்த்ஸநம் - அதட்டுதலும் மருட்டுதலும். [6]பராஜிதன் - வெல்லப்பட்டவன். [7]விஜயி - வென்றவன். [8]பீதபீதைகள் - மிகவும்அஞ்சினவர்கள். [9]உக்திமாத்ரம் - (அநுஷ்டானத்துக்குவராமல்) பேச்சளவோடுநிற்பது. [10]அடியிற்பண்ணின ப்ரதிஜ்ஞாநுகுணம் - த்ரிஜடையின் ஸ்வப்நத்தைக்கேட்டு ராக்ஷஸிகள் மிகவும் அஞ்சிநடுங்கியபோது தன்னை மிகவும் நலிகிற அந்தராக்ஷஸிகளிடத்துக் கருணைகொண்டு அவர்களைநோக்கி 'உங்கட்குஏதேனும் தீங்குநேருவதாகஏற்படின் உங்கட்கு நான் ரட்சகையாவேன்'என்று பொருள்கொண்ட'பவேயம்ஶரணம்ஹிவ:'என்றுபிரதிஜ்ஞையைமுந்திச்செய்துகொடுத்ததற்குஏற்ப. [11]ஆர்த்ராபராதைகள்-(தங்கட்குத்தீங்குநேர்தற்கு) முந்திய க்ஷணம்வரையில் தன்திறத்துக் குற்றம்புரிந்தவர்கள்.

வர்களுமாகிய காலஞ்சென்ற ஸ்ரீ.உ.வே. வை. மு. சடகோபராமாநுஜாசார்ய ஸ்வாமீ ஸ்ரீ. உ. வே. சே. க்ருஷ்ணமாசார்யஸ்வாமி என்பவர்களால் எழுதி வெளியிடப்பட்டது.

ஆயினும், அடியேன் பாலகாண்டம் அயோத்தியாகாண்டம் சுந்தரகாண்டம் யுத்தகாண்டம்என்ற இந்தக்காண்டங்களைப்போலவே இந்தக்காண்டத்தையும் பதிப்பிக்க எண்ணமுடையனானேன். அதற்குஏற்பப் பலபிரதிகளைக் கொண்டு இந்தகாண்டத்தையும் ஒப்புநோக்கிக் கூடியவரையிற் சிறந்தபாடத்தைக் கைக்கொண்டு அதற்குத்தக உரையையும் ஆங்காங்குத்திருத்தியமைத்துள்ளேன். அன்றியும், அரும்பதவகராதி செய்யுண்முதற்குறிப்பகராதி என்பவற்றையும் இறுதியிற் சேர்த்துள்ளேன். இவ்வுரையில் இக்காண்டத்தாற் கற்போர் அறியலாகும்நீதிகள் ஆங்காங்குக் காட்டப்பட்டுள்ளன. அன்றியும், பதினெண்கீழ்க்கணக்கு எட்டுத்தொகை பத்துப்பாட்டுமுதலிய பண்டைக்காலநூல்களின் சொற்பொருள்களின் கருத்துக்கள் வந்துள்ள ஒற்றுமைப்பகுதிமுதலியனவும் ஆங்காங்குக் காட்டப்பட்டுள்ளன. ஸ்ரீவான்மீக முனிவரியற்றிய இராமாயணக்கதைப்போக்குக்கும் இந்நூலிற்கூறியகதைப்போக்குக்கும் வேற்றுமையுள்ளவிடத்து அவையும் ஆங்காங்குக்காட்டப்பட்டுள்ளன. இந்தப்பதிப்பில் சீர்பிரித்தசெய்யுளும் பதவுரையும் அமைந்திருப்பதோடு பாடலிற்கூறியுள்ள விடயம் விளங்குமாறு எல்லாச்செய்யுட்குந் தலைப்பு கருத்து பதசாரம் தொனிப்பொருள் ஆங்காங்குக்கூறற்குரிய இலக்கணக் குறிப்புக்கள் அணிகள் புராணகதைகள் பிரதிபேதங்கள் யாப்பிலக்கணம் என்பனவும் காட்டப்பட்டுள்ளன.

இந்தப்பதிப்பிற் பலவகையான திருத்தமான பாடங்களும் இதுவரையில் அச்சில் வெளிவராத பாடல்களும் வெளிவந்துள்ளன: இங்ஙன்வருதற்குக் காரணம் - எனது உத்தியோகசாலையில் தலைவராயுள்ள திருவாளர் S. வையாபுரிப்பிள்ளை B. A, B. L என்பவர். அவர்கள் தாம் பல ஏட்டுப் பிரதிகளை யொப்புநோக்கிப் பல பாடபேதங்களைக்குறித்துவைத்திருந்த தமது புத்தகத்தைத் தந்ததோடு சிலஏட்டுப்பிரதிகளையும் தந்தனர்: ஆகையால், இவர்கள்செய்த உதவிக்காக யானும் இப்பதிப்பாற் பயனை நுகர்வோரும் இவர்கள்திறத்து நன்றிபாராட்டக் கடமைப்பட்டுள்ளோம்.

இப்பதிப்பில் அடியேனுடைய திரிபுணர்ச்சி சோர்வு அறியாமை முதலியவற்றாற் காணப்படுங் குற்றங்குறைகளை விவேகிகள் பொறுப்பதன்றித் தாம் கண்ட அக்குறைவுகளையேனும் அடியேனுக்குப்புலப்படாத அரியபெரிய விஷயங்களையேனும் எடுத்துத் தெரிவிப்பராயின், அப்பெரியாரிடத்துப் பெருமகிழ்வோடு நன்றிபாராட்டி அவ்விஷயங்களைச் சமயம்வாய்க்கும்போது தமிழுலகிற்குப் பயன்படுமாறுஞ் செய்வேன்.

இந்த ஆரணியகாண்டத்தைப் பதிப்பிக்குமாறு விருப்பையுண்டாக்கித் தோன்றாத்துணையாய்நின்று அவ்விருப்பை நிறைவேறுமாறு திருவருள் புரிந்த ஸ்ரீராமபிரானது திருவடித்தாமரைகளை என்றுங் கருத்திற்கொண்டு வணங்குவேன்.

திருவல்லிக்கேணி.
8-2-36.

இங்ஙனம்
வை - மு கோபாலக்ருஷ்ணன்.

பிழைத்திருத்தம்.

பக்கம்	வரி	பிழை	திருத்தம்
10	30	தனது	விராதனது
31	16	பிரமதேவனது உருவமாகி,	விரிஞ்சனென்று ஒருபெயர் வழங்கும்படி,
55	34	இனி,	இனி, விளம்புஎன்பதை
59	9	மத்த	மதத்
65	34	திறத்துலகந்	[5]திறத்துலகந்
76	7	குழலுக்கு	சூழலுக்கு
78	18	[2]வெகுளியை[1]	வெகுளியை[2]
,,	19	ராண்டுறை	ராண்[3]டுறை
,,	35	மையின்,	யின்,
100	7	[1]ராமுலவை	ரா[1]முலவை
114	24	ஈற்றலை.	ஈற்றசை
117	33	சாடாயு	சடாயு
148	3	மன்மதன்,	அந்தமன்மதன்,
158	21	பார்த்தப்	பார்த்த
168	36	,அழகியஇவ்வடிவும்,	(அழகியஇவ்வடிவம்),
177	6, 7	தெ[4]ன்பால் வ	[4]தென்பா ல
179	3	விரும்பிற்	விருப்பிற்
186	15	வெளிப்பட்ட	வெளிப்பட
195	16	கூறுகிற	கூவுகிற
200	24	காலாக்கினி	காமாக்கினி
212	19	‘‘புலி	‘‘புலி
218	19	கடவேனே	[4]கடவேனே
224	10	[1]வெருவண்டனை	[1]வெகுண்டனை
227	10	அறுப்பட்	அறுபட்
236	36	லரம்:	லாம்:
238	6	கிளை[6]	[6]கிளை
,,	33	யென்றுருங்	யென்றுணரும்
243	22	வீற்றிருந்து	வீற்றிருந்த
251	14	கொன்டு	கொண்டு
,,	15	தொர்டந்து	தொடர்ந்து
254	8	ளீட்ட	ளீடட
257	13	நான்கு...வருணனை	
258	34	சூரியனுவமையும்,	சூரியனும்,
259	•14	நிலையிற்	நிலையில்
269	10	மனமுடையவர்கள்	மனமுமுடையவர்கள்
270	9	துணுக்கும்	துணுக்கம்
286	12	பிறங்கியது	பிறங்கினது
299	35	முன்னிய	முன்னைய
311	12	[1]அருதற்...யறுத்து	அஞ்சுதற்...யறுத்த
352	5	பத்தொரு	பது
371	29	வாயில்	வாயிலில்
395	21	நாஸீ	நாஸிகா
412	30	வீசுக்கிற	வீசுகிற

416	32	யுடைய,	யுடைய
428	4	பேரணி.	பேறணி.
431	9	முண்[3]	[3]முன்
432	4	என்பதும்	என்றுகருதினமையும்
435	31	விழும்	-நிலாஎன்பதை
454	16	பண்டித	பண்படி
455	19	தால்,	தாய்,
473	21	வந்த	தந்த
480	34	ரென்றால்	னென்றால் [ருது,—
,,	38	கொண்டு,	கொண்டு, மலைந்தான் - பொ
487	1	எஅஎ	௪அஎ
492	35	கட்டைத்	சட்டை
,,	38	ணுருவமன்றே.	பெண்ணுருவம்.
494	39	[1]இமைப்பினின்	இமைப்பின்.
495	18	அராவணன்	இராவணன்
500	26	என்றும்	என்று
502	33	ரேவிய	[4]ரேவிய
526	2	யாயு[3]	[3]யாயு
551	10	வழுகுச்	வழுகு
,,	20	ணது	ணனது
566	1	கூருகூ	ருகூகூ
574	2	கூறத்	கூறுந்
577	24	[2]யுன்றே	[2]யன்றே
583	32	பதற்கூ	பதற்கு
598	20	[1]ஆக	[2]ஆக
603	2	பக்தி	பங்க்தி
605	29, 30	கண்ணின், ...இன் - சாரியை.	
614	10	[1]பல்லுகிறாற்.	பல்லுகிராற்.
631	34	-என்று	-என்றும்
645	32		[2]மழைநிற
656	27	ராக்க	ரரக்க
689	7	தொகை,	தொகை
693	5	யறிந்து	யறிதுந்[1]
,,	6	மலை[1]	மலை
695	30	துள்ளதா	துள்ளதுமா
703	32	கன்கள்	கண்கள்
706	3	மோகனை	[1]மோகனை
719	18	றிளம்பான்	றுறும்பணி
,,	30	றும்பணி	றிளம்பான்
724	15	விடிவு	விடிய
734	22	சமுதிர	சமுத்திர
758	20	அயனை	அனைய
761	30	கெய்து	செய்து

மற்றும் காணப்படினுந் திருத்திக்கொள்க.

கம்பராமாயணம்

மூன்றாவது

ஆ ர ணி ய கா ண் ட ம்

இவ்வடமொழித்தொடர்மொழி - இரண்டனுருபும் பொருளு முடன்றொக்கதொகை. ஆரண்யம் - அரண்யசம்பந்தமானது; அரணியம் - காடு. காண்டம் - கூட்டம்; இப்பொதுப்பெயர் - இங்கு, சரித்திரத்தின் ஒருபாகத்தை யுணர்த்துஞ் செய்யுட்களின் கூட்ட மென்று சிறப்பாகக்கொள்ளப்பட்டு, ஒருபெரும்பிரிவுக்குப் பெயராக வழங்கியது. ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர் திருவயோத்தியினின்று புறப்பட்டுக் கங்காநதியைத்தாண்டியது முதல் நடந்தவையெல்லாம் அரணியசம்பந்தமான சரித்திரமே யாயினும், ஸ்ரீபரதாழ்வான் திருவயோத்தியிலிருந்து சித்திரகூடத்திற்குவருவதுமுதலிய நகரசம்பந்தமான கதைகள் இடையே கூறப்படுதலால், அவை அயோத்தியாகாண்டத்தின்பாற்பட்டு, பின் தண்டகாரணியத்திற் பிரவேசித்ததுமுதல் நிகழ்ந்தவையே ஆரணியகாண்டத்தின்பாற் பட்டன வென்க.

இக்காண்டம், விராதன்வதைப்படலம் முதலாகச் சவரிபிறப்புநீங்கு படலம் ஈருக கக - படலங்களை யுடையது.

கீழ், பாலகாண்டத்தில், வக்ஷ்யமாணதர்மாநுஷ்டாநோபயோகமாக, ராமாயணபுருஷர்களுக்கு மஹாகுலப்ரஸூதத்வம், மஹாகுருக்ருபாலப்தது நுர்வேதரஹஸ்யத்வம், தத்ஸம்வாதபூத தாடகாதாடகேயாதி நிரஸம், ஹரதநுர்ப்பங்கம், வைஷ்ணவசாபபரிக்ரஹம் முதலிய குணங்களும், தர்மபத்நீயோகமும் ஸவிஸ்தாரமாச் சொல்லப்பட்டன; அயோத்தியாகாண்டத்தில், அவர்களால் அநுஷ்டிக்கப்பட்ட பித்ருவசநபரிபாலநம் முதலிய ஸாமாந்யதர்மங்களும், பகவச்சேஷத்வம், பாரதந்திரியம், பாகவதாபிமாநநிஷ்டை முதலிய விசேஷ தர்மங்களும் சொல்லப்பட்டன: இக்காண்டத்தில் தீநஜநஸம்ரக்ஷணரூபமான ஸாமாந்யதர்மமும், மோக்ஷப்ரதத்வரூபமான பரதத்வசிந்நமும் சொலப்படுகின்றன. இனி, பாலகாண்டத்தில், பரப்ரஹ்மத்தினது ஜகத்காரணத்வம், மஹாபுருஷத்வம், அசிந்த்யவைபவம், ஸர்வஸ்மாத்பரத்வம் முதலிய திருக்கல்யாணகுணங்களும்; அயோத்தியாகாண்டத்தில் நிரஸ்தஸமஸ்தாவிரயத்வம், நித்யாநந்தபரிபூர்ணத்வம், நிகிலாந்தர்யாமித்வம், நிரதிசயௌஜ்ஜ்வல்யம், நிருபமதர்மப்ரவர்த்தகத்வம் முதலிய குணகணங்களும் கூறப்பட்டன வென்றும், இக்காண்டத்தில் ஸஜ்ஜநஸம்ரக்ஷணரூபமான தர்மவிஶேஷஞ் சொல்லப்படுகின்ற தென்றுஞ் சொல்வர். இன்னும் இம்மஹாகாவ்யத்திலுள்ள ரஹஸ்யங்களை விரிப்பிற் பெருகும்.

க - ஆவது விராதன்வதைப்படலம்.

விராதனதுவதையைப்பற்றித் தெரிவிக்கும்படலமென்றுவிரியும். விராதன் - ஓரரக்கன்; இவன், முன்னே தும்புரு என்னும் பெயருள்ள கந்தருவனாகஇருந்து குபேரனதுசாபத்தாற் பின்பு ராக்ஷஸனாகி வனத்தில் திரிந்துவருபவன்: விராதனென்னும் வடசொல்லுக்கு - மிகுதியாய் அபராதஞ்செய்பவனென்று பொருள். வதை - வதமென்னும் வடமொழித்திரிபு. கூட்டமென்றுபொருளுள்ள படலமென்ற தற்சமவடசொல் - காண்டத்திற்கு உட்பட்ட சிறுபிரிவைச் சங்கேதத்தாற் காட்டிற்று.

இப்படலம், பரதாழ்வான் சித்திரகூடத்தினின்றும் அயோத்திக்குச் சென்றபின்பு, ஸ்ரீராமபிரான், இவ்விடத்திலிருந்தால் அயோத்தியிலுள்ளார் அடிக்கடிவருவார்களென்று நினைத்து இளையபெருமாளோடும் பிராட்டியோடுந் தண்டகாரணியத்திற்குச் செல்லும் நெறியில், அத்திரிமஹாரிஷியினது ஆச்சிரமஞ்சென்று, அவர்பத்தினியாகிய அநசூயை சீதைக்கு அணிகளும் பட்டாடைகளும் அளித்து அலங்கரிக்கப்பெற்று, தண்டகவனம்புகுந்தவுடன், விராதனென்று பெயர்பெற்ற அரக்கனொருவன் சானகியைத் தூக்கிச்செல்லக் கண்டு ஸ்ரீராமலட்சுமணர்கள் எதிர்க்க, அவன் அவளைவிட்டு இவர்களிருவரையுந் தூக்கிக்கொண்டு செல்ல, இவர்கள் அவனது தோள்களைத் துணித்து அவனைப் பள்ளம்வெட்டிப் புதைத்துக் கொன்றுவிட்ட கதையைக் கூறுகின்றது.

க.—கடவுள்வாழ்த்து.

பேதி யாதுநிமிர் பேத வுருவம் [1]பிறழ்கிலா
வோதி யோதி யுணருந்தொறு முணர்ச்சி யுதவும்
[2]வேதம் வேதியர் விரிஞ்சன் முதலோர் [3]தெரிகிலா
வாதி [4]நாத ரவரெம் மறிவினுக் [5]கறிவரோ.

அலைகடனடுவணேரனந்தன்மிசை மலையென விழிதுயில் வளருமாமுகிலாய்ப் பரமபுருஷனாகிய மன்றலர் துளவினனே, கசரதுரகமாக்கடல்கொள் காவலன் தசரதன் மதலையாய், இம்மாண்கதைக் கோரிறையாய், ஸ்ரீராமனாகித் திருவவதரித்தனனே, கவிச்சக்கரவர்த்தியாகிய கம்பர், ஈடு எடுப்பமில்லாத இவ்வுத்தமநாயகன் விஷயமாகச் செய்யப்புக்க இப்பெருங்காப்பியத்திற்கு அவனையே வாழ்த்தல் வேண்டுதலின், காண்டந்தோறும் அவர்விஷயமாகவே கடவுள்வாழ்த்துக் கூறத் துணிந்து, பாலகாண்டத்தில் ஸ்வரூபோபாயபுருஷார்த்தங்களைச் சொல்லுகின்ற முறையாலே மூன்று கவிகளாற் கூறி, அயோத்தியாகாண்டத்தில் இக்காப்பியத்தலைவராகிய ஸ்ரீராமபிரான் ஜகச்சரீரகனானஸர்வேச்வரனென்று கூறி, ஆரணியகாண்டத்தில் இக்கவியால், அவ்வெம்பெருமான் வேதமுதலிய நூல்களாலும் பிரமன்முதலிய பெரியோர்களாலும் உணர்தற்கரிய பரவஸ்துவென்கிறார்.

(இதன்பொருள்.) பேதியாது - (தத்தந்தன்மை) வேறுபடாமல், நிமிர் - தோன்றிவளர்கின்ற, பேதம் உருவம் - பலவேறுவகைப்பட்ட வடிவங்களினின்றும், பிறழ்கிலா - வேறுபடாமலும்;—ஓதி ஓதி - பலமுறை பாராயணஞ்செய்து, உணரும் தோறும் - (தம்பொருளை) ஆராய்ந்தறியும் பொழுதெல்லாம், உணர்ச்சி-மெய்யுணர்வை, உதவும்-மேன்மேற்கொடுக்கின்ற, வேதம் - வேதங்களாலும், வேதியர் - அவ்வேதங்களையுணர்ந்த அந்தணர்களாலும், விரிஞ்சன் முதலோர் - பிரமன்முதலிய தேவர்களாலும், தெரிகிலா-ஆராய்ந்தறியப்படாமலும்நின்ற, ஆதிநாதர் அவர் - (எல்லாப்பொருட்கும்) முதல்தலைவராகிய ஸ்ரீராமபிரான், எம் அறிவினுக்கு - எமது அறிவுக்கு, அறிவு- அறியப்படுபொருள்; (என்றவாறு.)

பேதியாதுநிமிர்தலாவது - அனலின் வெம்மையும் நீரின் தண்மையும் போல அவ்வவற்றின் தன்மை அவ்வப்பொருள்களினின்றும் வேறுபடாதிருத்தல். பேதவுருவம் என்றது - தேவர், மக்கள், விலங்கு, புள், ஊர்வன, நீர்வாழ்வன, தாவரம் என்று சொல்லப்பட்ட சராசரரூபமாயிருக்கிற எண்பத்துநான்குநூறாயிரம் யோனிபேதங்களை. உருவம்பிறழ்கிலாமையாவது - எல்லாப்பொருள்களுள்ளும் உடலுக்குள் உயிர்போல உயிருள்ளும் உயிராய் அந்தர்யாமியாய் உள்ளுதல். மெய்யுணர்வாவது - பிறப்புவீடுகளையும் அவற்றின்காரணங்களையும் விபரீதஜ்ஞானங்களானன்றி உண்மையானுணர்தல்; இதனை வடநூலார் தத்துவஞானமென்பர். வேதமென்பதற்கு - செய்ய வேண்டிய விதிகளையுந் தவிரவேண்டிய விலக்குக்களையும் அறிவிப்பதென்பது பொருள். வேதியர் - வேதங்களைப் பழுதறக்கற்று அவற்றிற்குத்தக அவைசொல்லுகின்ற நெறிக்கண்ணே நிற்பவர். வேதங்களை ஓதுதலும் ஓதுவித்தலும் பார்ப்பாரது தொழிலேயாதலால், வேதியரென்பது அந்தணரையேயென அறிக. திருமாலினது திருவுந்திக்கமலமலரினின்றுந் தோன்றி உலகங்களையெல்லாம் படைக்குங் கடவுளாதலால், விரிஞ்சனை முதலாக்கூறினர். ஆதிநாதர் - ஆதியாகிய தலைவர்; இருபெயரொட்டுப் பண்புத்தொகை. ஆதிநாதரென்றது - மும்மூர்த்திகளுள்ளும் முதன்மூர்த்தியாகிய ஸ்ரீமந்நாராயணனது ஏழாவதுதிருவவதாரமாகிய ஸ்ரீராமபிரானை; "முதலாவார் மூவரே யம்மூவருள்ளும், முதலாவான் மூரிநீர் வண்ணன்" எனப் பெரியாரும் பணித்தார்.

இங்ஙனம்வணங்கியதனால் எடுத்தகருமம் இனிதுமுடியுமென்றுகருத்து.

இனி, 'பேதியாதுநிமிர் பேதவுருவம்பிறழ்கிலா' என்பதற்கு, தாம்வேறுபடாமலிருந்துகொண்டே நெருங்கிய வேற்றுமைப்பட்ட உருவங்கள்தோறும் வேறுபடாதவென்றும் பொருள்கொள்ளலாம்; அப்பொருளில் தாம் பலவகைப்பட்ட சேதநாசேதநங்களோடு கலந்திருக்கையில் அவற்றின் தன்மை தம்மிடத்தேதட்டித் தந்தன்மைவேறுபடாமலே யிருப்பவ ரென்று கருத்து; 'பேதியாது' என்னும் வினையெச்சம், 'பிறழ்கிலா' என்னும் பெயரெச்சவினை கொண்டது. "யாவையுமெவருந்தானா யவரவர் சமயந்தோறு,

தோய்விலன் புலனைந்துக்குஞ் சொலப்படா னுணர்வின் மூர்த்தி, யாவிசே ருயிரி னுள்ளால் யாதுமோர் பற்றிலாத, பாவனையதனைக் கூடி லவனையுங் கூடலாமே” என்னும் பாசுரத்தின் விசேஷார்த்தங்கள் இங்கே விசாரித் தறியத்தகும்: மேற்படலத்தில் “தோய்ந்தும் பொருளனைத்துந் தோயாது நின்ற சுடர்” என்னுமிடத்தும் இக்கருத்துஅமைந்திருத்தல் காண்க. ‘ஓதி யோதியுணருந்தொறுமுணர்ச்சியுதவும்’ என்பதற்கு, தமது திருநாமங்களைப் பலமுறை உச்சரித்துத் தியானஞ்செய்யும்பொழுதெல்லாந் தத்துவஞானத் தைக் கொடுக்குமென்று உரைத்து, ஆதிநாதரோடு கூட்டுதலுமாம்.

இனி, [2]வேதவேதியர் என்னும் பாடத்திற்கு - வேதங்களால் அறியப் படுபவ ரென்று பொருளாய், வேதவேதியரும் விரிஞ்சன்முதலோரும் ஒரு கிலா ஆதிநாதரு மாகிய அவ ரென்க. ‘அறிவரோ’ என்பதனை அறிவர் ஓ எனப் பிரித்து, ஓகாரத்தை எதிர்மறையாக் கொண்டு, வேதங்கட்கும் வேதியர்க்கும் விரிஞ்சன் முதலோர்க்கும் அறியப்படாத கடவுள், சின்னாட் பல்பிணிச் சிற்றறிவினையுடைய சிறியேமாகிய எமது அறிவிற்கு அறியப் படுவரோ”? என்றும் பொருள்கொள்ளலாம்.

துறை - கடவுள்வாழ்த்து; “வாழ்த்தியல் வகையே நாற் பாற்கு முரித் தே” என்றதன்கண் ‘வகை’ என்றதனாற் கொண்ட அறுமுறைவாழ்த்தன் றித் தனக்கும் பிறர்க்கும் பயன்படும்படி “சொல்லினும் பொருளினும் வேற்று மையுடையது” என்றதனால், முன்னிலையன்றியுங் கடவுளைவாழ்த்துதலின், இக்கவி கடவுள்வாழ்த்தெனப் பெயர்பெற்றது; [அறுமுறைவாழ்த்துக்களுள் வாழ்த்தப்படும் பொருள்களாவன:—முனிவரும், பசுவும், பார்ப்பாரும், அரச ரும், மழையும், நாடுமாம்.]

பிறழ்கிலா, தெரிகிலா என்ற ஈறுகெட்ட எதிர்மறைப் பெயரெச்சங் கள் அடுக்கி ஆதிநாத ரென்னும் வினைமுதற்பெயர் கொண்டன; “மூவா முதலா வுலகம்” என்பதிற்போல. ‘எம்’ என்னுந் தன்மைப்பன்மை, ஈண்டு ஒருவரைக்கூறும் பன்மை; இனி, உலகத்தாரையுந் தன்னொடுகூட்டிக் கூறின தெனினு மமையும். எம்மறிவினுக் கறி வென்றது - “பத்துடை யடியவர்க் கெளியவன் பிறர்களுக் கரிய வித்தகன்” என்றவாறு பக்தராகிய எமக்கு அறியப்படுமவ ரென்றபடி. அறியப்படுபொருளை ‘அறிவு’ என்றது, ஆகு பெயர். அரோ - ஈற்றசை. **பி - ம்:—**[1]பிறழ்கிலாது. [3]வெளிபடா. [4]தேவர். [5]அறிவரே.

இதுமுதல் நாற்பத்தேழுகவிகள்-நெடிலடிநான்குகொண்ட **கலித்துறை;** இவற்றை அளவடிநான்குகொண்ட **கலிவிருத்தமாக** அலகிடினும்இழுக்காது.

௨.—இராமன்முதலியோர் அத்திரிமுனிவனது ஆச்சிரமஞ் சேர்தல்.

[1]முத்தி ருத்தியவ் விருந்தனைய மொய்ந்ந கையொடுஞ்
சித்தி ரக்குனி சிலைக்குமரர் சென்ற னாகினொ
ரத்தி ரிப்பெய ரருந்தவ [2]னிருந்த வண்மைதிப்
பத்தி ரப்பழு மரப்பொழி [3]றுவன்ற பழுவம்.

(இ - ள்.) சித்திரம் - அழகிய, குனி சிலை - வளைந்த வில்லினையுடைய, குமரர் - ஸ்ரீராம லக்ஷ்மணர்கள்;—முத்து - முத்துக்களை, இருத்தி - ஒழுங்காய்ப் பதித்துவைக்க, அவ் - அம்முத்துக்கள், இருந்து அனைய - இருந்தாற் போன்ற, மொய் நகையொடும் - நெருங்கியபற்களையுடைய சீதாபிராட்டியுடனே,—அத்திரிப் பெயர்-அத்திரியென்னுந் திருநாமத்தையுடைய, அருந்தவன் - பிறராற்செய்தற்கரிய தவத்தினையுடைய மகாமுனிவன், இருந்த - எழுந்தருளியிருந்த, அமைதி - இடமாகிய, பத்திரம் பழு மரம் பொழில் - இலைகளையுடைய பழுத்த மரங்களையுடைய சோலைகள், துவன்ற - நெருங்கிய, பழுவம் - வனத்தை, சென்று அணுகினர்-போய்க்கிட்டினார்கள்; (எ-று.)

நிறம் அழகு முதலியனபற்றிப் பல்லுக்கு முத்து உவமையாம். இருத்தி - இருத்த வென்னுஞ் செயவெனெச்சத்தின் விகாரம்; இருந்தென்னும் வேறு வினைமுதல்வினை கொண்டு முடிந்தது. அவ் - சுட்டடியாகப்பிறந்த அஃறிணைப்பன்மைப்பெயர்; இனி, [1]முத்திருத்தியவிருந்தனைய என்று பாடங்கொண்டு, இருத்திய - இருத்தியனவாகிய, முத்துக்கள் இருந்த தன்மையை யொத்த வென்றும். அவ்விருந்தனைய எனப் பிரித்து அகரத்தைச் சாரியையாகக் கொண்டு, இருத்தியிருந்தனைய எனக் கூட்டியும் உரைக்கலாம்; அன்றியும், அகரத்தைச் சுட்டாகக்கொண்டு அம்மொய்ந்நகை யென்றுதல், அக்குமரரென்றுதல் கூட்டுதலும் ஒன்று. இருந்தனைய என்பதனை இருந்தாலனைய என்பதன் திரிபாகவாயினும், இருந்ததனைய என்பதன் விகாரமாகவாயினுங் கொள்க. மொய்ந்நகை - வினைத்தொகைப் புறத்துப் பிறந்த அன்மொழித்தொகை. வில்லுக்குச் சித்திரமாவது - குமரர்களது கையோடு சேர்ந்த சேர்த்தியா லுண்டான அழகு; ("காஞ்சநசித்ர கார்முகௌ" என்றார், ஸ்ரீ வால்மீகிபகவானும்.) குமரர் - குமாரர் என்பதன் குறுக்கல். தவமாவது-மனம் பொறிவழி போகாமல் நிற்றற்பொருட்டு விரதங்களான் உண்டிசுருக்கல் முதலாயின. பழுமரம் - ஆலமரமுமாம். பழுவம் - ஆச்சிரமம். இனி, பத்திரம் - மங்களகரமான, பழுவம் - சோலை யெனினுமாம்: பத்திரம் - சுபம். துவன்ற, துவல்-பகுதி. பி-ம்:—[1]முத்திருத்தியத்தனைத்திகழும். [2]அமைந்த. [3]துவன்று.

௩.—இராமன் முதலியோர் அத்திரிமுனிவனை வணங்குதல்.

திக்கு றுஞ்செறி [1]பரந்தெரிய நின்ற திரள்பொற்
கைக்கு றுங்கண்மலை போற்குமரர் காம முதலா
முக்கு றும்பற வெறிந்த வினை[2]வாள் முனிவனைப்
புக்கி றைஞ்சின [3]ரருந்தவ னுவந்து புகலும்.

(இ - ள்.) திக்கு உறும் - திக்குக்களிற்பொருந்திய, செறி பரம்-மிகுந்த பாரத்தை, தெரிய நின்ற - (இவ்வளவென்று) அறியுமாறு தாங்கிநின்ற, திரள் பொன் கை - திரண்ட அழகிய துதிக்கையையும், குறும் கண் - சிறிய கண்களையுமுடைய, மலை - யானைகளை, போல் - போன்ற, குமரர் - ராம லக்ஷ்மணர்கள்,—புக்கு-(அவ்வாச்சிரமத்தினுட்) பிரவேசித்து,—காமம் முதல் ஆம் முக் குறும்பு - காம முதலிய மூன்று குற்றங்களையும், அற - முற்றும்

நிற்கும்படி, எறிந்த - கடிந்த, வினை - தவவினையையுடைய, வால் - தூய்மையையுடைய, முனிவனை - அவ்வத்திரிமகாமுனிவனை, இறைஞ்சினர் - வணங்கினார்கள்; (வணங்க), அருந் தவன் - அம்முனிவன், உவந்து - மனமகிழ்ந்து, புகலும் - சொல்லுவான்; (எ - று.)

திக்குறு மலை - திக்கஜம். கைக்குறுங்கண் மலையெனவே, யானையென்றதாயிற்று. முக்குறும்பு-காம வெகுளி மயக்கங்கள்; அநாதியாய அவிச்சையும், அதுபற்றி யானென மதிக்கும் அகங்காரமும், அதுபற்றி எனக்கிதுவேண்டுமென்னும் அவாவும், அதுபற்றி அப்பொருட்கட்செல்லும் ஆசையும், அதுபற்றி அதன்மறுதலைக்கட்செல்லுங் கோபமும் என வடநூலார் குற்றமைந்தென்றார்; தமிழ்நூலார் அவற்றுள், அகங்காரம் அவிச்சைக்கண்ணும், அவாவுதல் ஆசைக்கண்ணும் அடங்குதலால், குற்றம் மூன்றென்பர்: "காமம் வெகுளி மயக்க மிவைமூன்ற, னாமங் கெடக் கெடுநோய்" என்றார் தெய்வப் புலமைத் திருவள்ளுவனாரும். இடையறாத பக்தியோகங்களின் முன்னர் இக்குற்றங்களெல்லாம் காட்டுத்தீமுன்னர்ப் பஞ்சுத்துய்போலு மாதலின், அம்மிகுதி தோன்ற, 'அறவெறிந்த' என்றார். முக்குறும்பு - வித்தியாமதம் தனமதம் குலமதம் என்றலும் ஒன்று. குறும்பு என்னும் முற்றும்மை விகாரத்தால் தொக்கது. வான் முனிவன் எனப்பிரிந்து, பெரியமுனிவனென்றுமாம். [2]வாண்முனிவன் என்னும் பாடத்திற்கு, காமமுதலிய குற்றங்களாகிய குறுநிலமன்னர்குழாத்தைக் முழுவதும்பரிசிய தவவினையாகிய வாட்படையையுடைய முனியரசனென்க. 'முக்குறும்பறவெறிந்த வினை வான்முனிவனை' என்ற தொடர்மொழியால், அத்திரியென்பதன்பொருளைப் பெறவைத்தார்: [அ த்ரி-மூன்றுமில்லாதவன்.] அருந்தவனென்னும்பெயர், சொல்லுவான்குறிப்பால் அவனென்னுஞ் சுட்டுப்பெயர்மாத்திரையாயிற்று; மேல் வருவனவற்றிற்கெல்லாம் இதனை ஒக்கும். புகலும்-செய்யுமென்முற்று ஆண்பாலிற் சென்றது. பி-ம்:—[1]மரம். [3]அறிந்தவன், அருந்தவனும். (௩)

ச.—அத்திரிமுனிவன் கூறிய முகமன்.

குமரர் நீரிவ ணடைந்துதவு கொள்கை யெளிதோ
வமரர் யாவரொடு மெவ்வுலகும் [1]வந்த தலவோ
வெமரின் யார்தவ [2]முயன்றனர் களென்று ருகினன்
றமரெ லாம்வர வுகந் [3]தனைய தன்மை முனிவன்.

(இ - ள்.) தமர் எலாம் - சுற்றத்தார் யாவரும், வர - (தம்பக்கல் ஒருங்கே) வந்துசேர, (அதனால்), உகந்து அனைய தன்மை - மகிழ்ந்தாற்போன்ற தன்மையையுடைய, முனிவன் - அம்முனிவன்,—(ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணரை நோக்கி);—'குமரர் - சக்கரவர்த்தித் திருமகர்காள்! நீர் - நீங்கள், இவண் - இவ்விடத்தில், அடைந்து உதவு கொள்கை - வந்துகாட்சிகொடுத்ததன்மை, எளிதோ - கிடைப்பதற்குஎளியதோ? (அரியதேயாம். நீர்வந்தது), அமரர் யாவரொடும் - எல்லாத்தேவர்களுடனும், எ உலகும் - எல்லாவுலகங்களும், வந்தது அலவோ - வந்ததன்மையே யன்றோ? எமரின் - எங்களில், தவம் முயன்றனர்

கள் - (இங்ஙனம் பிறவி வாய்ப்பெறுவதற்கேற்ற) தவத்தைச் செய்தவர்கள். யார் - யாவரோ?' என்று - என்றுசொல்லி. உருகினன் - மனமுருகினான்.

அமரர் என்பதற்கு - மரணமில்லாதவரென்பது அவயவப்பொருள். இனி, 'எமரின் யார் தவ முயன்றனர்கள்' என்பதற்கு - இப்பெறற்கரும் பேறுபெற்ற எம்மைப்போல நல்வினைசெய்தோர் எவரென்றுமாம். 'குமரர் நீர் வெண்ணடைந்துதவு கொள்கை யெளியேமா' என்றதனால் அடியவர்க் கெளியனாதலும், 'அமரர்யாவரொடு மெல்லுலகும் வந்ததலவோ' என்றதனால் சகலசேதநாசேதநங்களுள்ளும் அந்தர்யாமியாயிருத்தலும், 'எமரின் யார் தவமுயன்றனர்கள்' என்றதனால் இத்தகைய எம்பெருமானைச் சேரப்பெறுதலினும் பெரும்பேறு பிறிதில்லை யென்பதும் குறிப்பிக்கப்பட்டன.

பி-ம்:—[1]வந்தவாவே. [2]முயன்றவர்கள். [3]அனைய தான. (ச)

ரு.—சீதை அநசூயையினிடத்து ஆபரணம்முதலியான பெற, மூவரும் தண்டகவனம்போதல்.

அன்ன மாமுனியொ டன்றவ ணுறைந்த வனரும்
பன்னி கற்பி னனசூயை பணியா லணிகலன்
றுன்னு தூசினொடு சந்திவை சுமந்த சனகன்
பொன்னொ டேகி யுயர்தண் டகவனம் புகுதலும்.

பதினைந்து கவிகள் - ஒருதொடர்.

(இ - ள்.) (ராமலக்ஷ்மணர்), அன்ன மா முனியொடு - அந்தமகாமுனிவனுடன், அன்று - அற்றைநாளில், அவண்-அவ்வாச்சிரமத்தில், உறைந்து-தங்கியிருந்து,—அவன்-அம்முனிவனது, அரும் பன்னி-அரியபத்தினியாகிய, கற்பின்-கற்புநிலைமையையுடைய, அனசூயை-அநசூயையென்பவளது, பணியால் - கட்டளையின்படி, (அவளால்அளிக்கப்பட்ட), அணிகலன் - அழகியஆபரணங்களும், துன்னு தூசினொடு - பொருந்திய வஸ்திரங்களும், சந்து - சந்தனமும், இவை - (ஆகிய) இவற்றை, சுமந்த - தரித்த, சனகன் பொன்னொடு - ஜாநகிப்பிராட்டியுடனே, ஏகி - (மற்றைநாள் அவ்வாச்சிரமத்தினின்று புறப்பட்டுச்) சென்று, உயர் தண்டக வனம் - சிறந்த தண்டகாரணியத்தை, புகுதலும் - பிரவேசித்தவுடனே,—(எ - று.)—"சாரவந்து எதிர்விலங்கினன் விராதனெனுமக்...கொடுந்தொழிலினன்" (கசு) என்று முடியும்.

முனி என்பதற்கு - பகவத்தியான முடையவனென்றும், தத்துவஞான முடையவனென்றும், திரிகாலஞான முடையவனென்றும் பொருள். பன்னி - பத்நீ என்னும் வடசொல்லின் சிதைவு. கற்பு - பாதிவிரத்தியம்; அஃதாவது - தன்கணவனைத் தெய்வமென்று உணர்வோர் மேற்கோள்: அது, கொண்டானிற்சிறந்த தெய்வம் இன்றெனவும், அவனை இன்னவாறே குற்றேவல்செய்து வழிபட்டொழுகெனவும் இருமுதுகுரவர் அங்கியங் கடவுள் அறிகரியாக மந்திரவகையாற் கற்பித்தலானும், அந்தணர்திறத்துஞ் சான்றோர்தேஎத்தும் ஐயர்பாங்கினும் அமரர்ச்சுட்டியும் ஒழுகும் ஒழுக்கம்

தலைமகன் கற்பிக்கலானுங் கற்பாயிற்று. 'கற்பினனசூயை' என்றதனால், பிராட்டிக்கு அநசூயை பாதிவிரத்தியதருமம் உபதேசித்ததாக வால்மீகத்திற் கூறிய விருத்தாந்தம் குறிப்பிக்கப்பட்டது. அநசூயையென்பதற்கு - அழுக்காறில்லாதவளென்பது பொருள். சந்து - சந்தனமென்பதன் சிதைவு. 'இவை' என்றதனால், புஷ்பம் முதலியன கொள்க. கலனணிதலும், துகில் உடுத்தலும், சந்துபூசுதலும் அடங்க. 'சுமந்த' என்னும் பொதுவினையாற் கூறினார்; இனி, அணிகலன்முதலியன பிராட்டியினது திருமேனியழகை மிகுக்காது அதனைமறைத்துப் பாரமாய்நிற்றலின், 'சுமந்த' எனக்கூறினாரெனினுமாம். சனகன் பொன் - ஜநகராஜன்மகள்: பொன் - இலக்குமி; பெருமாள் ஸ்ரீராமனாகத் திருவவதரித்தருளினபொழுது பிராட்டி சீதையாகத் திருவவதரித்தமைபற்றி, 'பொன்' என்றார்.

தண்டகவனம் என்னும் பெயர்க்காரணம்:—சூரியகுலத்து மநுசக்கரவர்த்தியினது குமாரனான இக்ஷ்வாகுமஹாராஜனுடைய மக்கள் நூற்றுவருள் கடைப்பட்டவனும், மூடனும் மூர்க்கனும் துஷ்டனுமாய்த் தண்டனைக்கு உரியனென்ற காரணங்கருதி எதிர்காலவுணர்ச்சியையுடைய தந்தையால் 'தண்டன்' என்று பெயரிடப்பட்டவனும், தண்டகனென்று வழங்கப்படுபவனுமாகிய அரசன் விந்தியமலைக்கும் சைவலமலைக்கும் இடையிலுள்ள நிலத்தைத் தன்னாட்சிக்கு உரியதாகக்கொண்டு, மதுமந்தமென்கிறபட்டணத்தை யமைத்து அங்கு அரசாண்டுவருகையில், ஒருநாள் தனதுபுரோகிதனான சுக்கிராசாரியனது ஆச்சிரமத்தினுட் சென்று அவன்மகளாகிய அரஜையென்பாளைக் காதலித்து வலியக்கற்பழிக்க, பின்பு அதனையுணர்ந்த அந்தப் பார்க்கவன் சினந்து 'ஏழுநாள்களில் அவன்குடும்பத்தோடும் சேனைமுதலிய பரிவாரத்தோடும்அழிந்துபோக. அவனதுநாடு மண்மழையால் யாதொரு ஜீவஜந்துவுமில்லாமற் பாழாகக்கடவது' என்று சபிக்க. அங்ஙனமே அந்நாடும் அவ்வரசனும் ஏழுநாள் மண்மழையால் அழிந்துபோய்விட, அவ்விடம், பின்பு காடாகித் தண்டகாரணியமெனப்பெயர்பெற்றதென்பதாம்.

கூ.—இதுமுதற்பதினொந்துகவிகள் - விராதனதுவரவையைக் கூறும்.

எட்டொ டெட்டு மத[1]மா கரியிரட்டி [2]யரிமா
வட்ட வெங்கண்வரை யாளி பதினாறு [3]வகையின்
கிட்ட விட்டிடை [4]கிடந்தன செறிந்த வொருகைத்
தொட்ட முத்தலை யயிற்[5]றொகை மிடற்க மூவொடே.

(இ - ள்.) எட்டொடு எட்டு மதம் மா - பதினாறு மதயானைகளும், கரி இரட்டி அரி மா - அவ்யானைகளினும் இரண்டுமடங்காகிய [முப்பத்திரண்டு] சிங்கங்களும், வட்டம் வெம் கண் - வட்டவடிவமாகிய கொடிய கண்களை யுடைய, வரை - மலையிலேயுள்ள, பதினாறு யாளி - பதினாறுயாளிகளும், வகையின் - ஒழுங்காக, கிட்ட இட்டு - நெருங்கக் கோக்கப்பட்டு, இடை கிடந்தன செறிந்த - இடையே பொருந்தினவாகி நெருங்கியிருக்கப்பெற்ற, ஒரு கை தொட்ட - ஒருகையாற் பிடித்த, முத்தலை - மூன்று தலைகளையும்,

அயில் தொகை - மிக்க கூர்மையையும், மிடல் - வலிமையையு முடைய, கழுவொடு - சூலாயுதத்துடனே.—(எ - று.)—ஏகாரம் - ஈற்றசை.

தான் புசித்தற்காக யானைமுதலியவற்றைத் தனது பெரிய இருப்புச் சூலத்திற்கோத்துக் கையிற்பிடித்துக்கொண்டிருக்கிற னென்பதாம். 'தொட்ட' என்னுஞ் சொல்லாற்றலால், அலட்சியமாக எளிதிற் பிடித்துவந்தா னென்பது குறிக்கப்படுகின்றது. கரி - கரத்தையுடையது; கரம் - கை: இங்கே துதிக்கை; இது, இங்குச் சுட்டுமாத்திரையாயிற்று. கீழ்க்கூறிய கரியினு மிரட்டி யென்றதனால், முப்பத்திரண்டாதல் பெறப்பட்டது. இரட்டி - இரண்டாகலையுடையது; இ - வினைமுதற்பொருள்விகுதி. அரிமா-அரியாகிய மாவென இருபெயரொட்டுப்பண்புத்தொகை. அரி - ஹரி யென்பதன் விகாரம்; சிங்கம்: யானைமுதலிய பெரிய விலங்குகளையும் அழிக்கவல்ல தென்பது பொருள். இனி, எட்டோடு பெருக்கிய எட்டெனக் கொண்டு அறுபத்து நான்கு மதம்பிடித்த பெரிய யானைகளையும், அவற்றினு மிரட்டியாகிய நூற்றிருபத்தெட்டுச் சிங்கங்களையு மென்றுமாம். யாளி - துதிக்கையுடையதும் யானையைக் கொல்வதும் சிங்கம்போல்வது மாகிய தொரு மிருகம். தொகைமிட லென்றுங் கூட்டலாம். பி-ம்:—[1]மால். [2]வயமா. [3]வலியிற். [4]செறிந்தன கிடந்தது. [5]தொழில். (கூ)

எ. செஞ்சு டர்ச்செறி மயிர்ச்சுருள் செறிந்த சென்னிய
னஞ்சு [1]வெற்புருவு பெற்றிடை நடந்த தெனமா
மஞ்சு [2]சுற்றிய வயங்குகிரி [3]வாத விசையிற்
பஞ்சு பட்டது படப்படி யின்மேன் முடுகியே.

(இ - ள்.) செஞ் சுடர் - சிவந்த ஒளியையுடைய, செறி மயிர் சுருள் - மிகுந்த சுருட்டைமயிர்கள், செறிந்த - நெருங்கியிருக்கப்பெற்ற, சென்னியன் - தலையையுடையனாகிய,—நஞ்சு - விஷமானது, வெற்பு உருவு பெற்று - மலையின் வடிவத்தைக்கொண்டு, இடை நடந்தது என - வனத்தினிடையே நடந்து வந்தது போல,—மா மஞ்சு சுற்றிய வயங்கு கிரி - கரியபெரிய மேகங்கள் சூழ்ந்து தங்கப்பெற்ற விளங்குகின்ற மலைகள், (கால்களின் நடைவேகத்தால்), வாத விசையின் - காற்றின்விசையில், பஞ்சு பட்டது பட - பஞ்சு அடைந்த நிலைமையை அடையும்படி, படியின்மேல் - பூமியின்மேல், முடுகி - விரைந்து நடந்து,—(எ - று.)

நஞ்சுவெற்புருவுபெற்றிடைநடந்ததென - இல்பொருளுவமை; இதனை, வடநூலார் அபூதோபமை யென்பர். என முடுகி என இயையும். 'முடுகி' என்ற வினையெச்சத்திற்கு மேல் கக - ஆஞ் செய்யுளில் வரும் 'விராதனெனுமக்கோரவெங்கணுருமேறனகொடுந்தொழிலினன்' என்பது - எழுவாய்: 'விலங்கினன்' - பயனிலை. மா-இரட்டுறமொழிதல். பி-ம்:—[1]தட்டுருவு. தொட்டுருவு. [2]தட்டிய. [3]பாத. (எ)

அ. புண்டு ளங்கியன கண்க [1]ளனல்பொங்க மழைசூழ்
விண்டு ளங்கிட விலங்கல்கள் குலுங்க வெயிலுங்

கண்டு ளங் ²கதிர் ³குறைந்திட நெடுங்கடல் ⁴சுலா
மண்டு ளங்க வயவந்தகன் மனந்த ளரவே.

(இ - ள்.) புண் துளங்கியன கண்கள் - புண்கள்போலச் சிவந்து ஒளி செய்கின்றனவாகிய (தன்) கண்களினின்று, அனல் பொங்க - நெருப்புப் பொறி பறக்க,—(அதனால்), மழை சூழ் விண் - மேகங்கள் சூழ்ந்த ஆகாயம், துளங்கிட - நடுங்கவும்,—விலங்கல்கள் - மலைகள், குலுங்க - அசையவும்,—வெயில் கதிரும்-வெயிலாகிய கிரணங்களையுடைய சூரியனும், கண்டு-பார்த்து, உளம் குறைந்திட - மனமழியவும்,—நெடுங் கடல் சுலாம் - பெரியகடல் சூழ்ந்த, மண் - பூமி, துளங்க - நடுங்கவும்,—வய அந்தகன் - வலிமையையுடைய யமனும், மனம் தளர - மனந் தளர்ச்சியடையவும்,—(எ - று.)

உம்மை - உயர்வு சிறப்பு. கதிர் - கதிரையுடைய சூரியனுக்கு ஆகுபெயர். அந்தகன் - எல்லாப்பிராணிகளுக்கும் முடிவைச்செய்பவன். பி-ம்:—[1]கனல். [2]கதி. [3]குழைந்திட [4]சுலாய். குலாய் (அ)

௯. [1]புக்கு வாளரி முழங்கு செவியின் பொறியுறப்
பக்க மின்னு மணிமேரு சிகரங் குழைபடச்
செக்கர் வான்மழை [2]நிகர்த்த வெதிருற்ற [3]செருவத்
துக்க வீர ருதிரத்தி னொளிர்செச் சையினொடே.

(இ - ள்.) வாள் அரி-ஒளியையுடைய சிங்கங்கள், புக்கு-பிரவேசித்து, முழங்கு - பேரொலிசெய்கின்ற, செவியின் பொறி - காதுகளில், உற - பொருந்த, பக்கம் மின்னும் - எல்லாப்பக்கங்களிலும் ஒளிவிட்டு விளங்குகின்ற, மணி மேரு சிகரம் - அழகிய மகாமேருமலையினது முகடு, குழைபட - குண்டலமாகியிருக்க,—வான் செக்கர் மழை நிகர்த்த - ஆகாயத்தே காணப்படுகின்ற செவ்வானத்தையொக்க, எதிர் உற்ற செருவத்து உக்க வீரர் உதிரத்தின் ஒளிர்-எதிர்த்துச்செய்த போரிலே இறந்துவிழுந்த வீரர்களது ரத்தத்தால் விளங்குகின்ற, செச்சையினொடு - செஞ்சந்தனக்குழம்புப் பூச்சுடனே,-(எ-று.)—'மாலை தோள் பொலிய' (௧0) என்க.

இனி, முழங்குகின்ற வாளரிகள் செவியின்பொறி புக்கு உற வென்றுமாம். விராதனது செவிகளைக் குகையென மயங்கியதனால், சிங்கங்கள் புக்கு முழங்குவனவாயினவென்க. தனது கரியமேனிலே பூசப்பட்ட சிவந்த ரத்தப்பூச்சு, கரிய ஆகாயத்தே காணப்படுகின்ற செவ்வானத்தையொக்குமாறு அறிக. 'வாளரிமுழங்கு' என்னும்அடைமொழியை மேருசிகரத்தோடு கூட்டுதலும் ஒன்று. உதிரம், செச்சை-ருதிரம், சர்ச்சா என்னும் வடசொற்களின் விகாரம். சர்ச்சா - பூச்சு. பி-ம்:—[1]புக்க. [2]நிகர்க்க. [3]செருவந்து. (௯)

௧0. படையொ டாடவர்கள் [1]பாய்புரவி மால்க ளிறுதேர்
நடைய வாளரிகள் கோளுழுவை நண்ணி யவெலா
மடைய வாரி[2]யர வாலசை யனேக வித[3]வந்
தொடையன் மாலை துயல்வந் துலவுதோள் பொலியவே.

(இ - ள்.) படையொடு ஆடவர்கள் - ஆயுதங்களோடுகூடிய வீரர்களை யும், பாய் புரவி - தாவிப்பாய்கின்ற குதிரைகளையும், மால் களிறு - பெரிய மதயானைகளையும், தேர் - தேர்களையும், நடைய வாள் அரிகள் - நடையினை யுடைய ஒள்ளிய சிங்கங்களையும், கோள் உழுவை - (உயிரைக்) கொள்ளுத லையே [கொல்லுதலையே] தொழிலாகவுடைய புலிகளையும், நண்ணிய எலாம்-மற்றும் அகப்பட்டவையெல்லாவற்றையும், அடைய வாரி-முழுவதும் வாரிக் கொண்டுவந்து, (அவற்றை), அரவால் - மலைப்பாம்பால், அசை - கட்டிய, அனேக விதம் - பலவகையாகிய, அம் தொடையல் மாலை - அழகிய தொடுக் கப்பட்ட மாலைகள், துயல்வந்து-தொங்கி யசைந்து, உலவு-விசாலமாகவுள்ள, தோள் - தோள்களில், பொலிய - விளங்க.—(எ - று.)

மால் - கொட்டுதற்பொருளுள். பெருமிதமுடையானுக்குச் சிங்கவேறு நடையான் உவமையாகக் கூறப்படுதலின், 'நடையவாளரி' என்றார். கோள்-கொல்லையுமாம். **பி-ம்:**—[1]மால்களிறு பாய்புரவி. [2]அரவான்முடி. [3]வன்.

கக. குன்று துன்றின வெனக்குமுறு கோப மதமா
வொன்றி [1]னொன்றிடை யடுக்கின தடக்கை யுதவப்
பின்று கின்ற பிலனிற் பெரிய வாயி னொருபால்
மென்று தின்று விளியாது விரியும் பசியொடே.

(இ - ள்.) குன்று துன்றின என - மலைகள்நெருங்கியவைபோல, இடை அடுக்கின - (தன்)வயிற்றினிடையே அடுக்கிவைக்கப்பட்டனவாகிய, குமுறு கோபம் மதம் மா - முழங்குகின்ற கோபத்தையுடைய மதயானைகளை, ஒன் றின் ஒன்று - ஒன்றன்பின் ஒன்றாக, தட கை - பெரிய கைகள், உதவ - கொடுத்துக்கொண்டுவர, (அவற்றையெல்லாம்), பின்றுகின்ற பிலனின் பெரிய வாயின் - (செல்லச்செல்லப்) பின்னிடுகின்ற குகைபோன்ற பெரிய வாயில், ஒருபால் - ஒருபக்கத்தில், மென்று தின்று - மென்றுதின்றுகொண் டிருந்தும், விளியாது - அடங்காமல், விரியும் - (மேன்மேல்) மிகுகின்ற, பசியொடு - பசியுடன்.—(எ - று.)

இனி, 'இடையடுக்கின' என்பதற்கு, கீழ் ௬ - ஆம்பாட்டிற்கூறியபடி சூலத்தினிடையிலே கோக்கப்பட்ட என்றும் பொருள்கூறலாம். பின்றுதல்-செல்லச்செல்லத் தொலையாதிருத்தல். 'வாயினொருபால்' என்பதனால், இவையனைத்தும் அவன் கடைவாய்க்கும் போதா வென்றபடி. **பி-ம்:**—[1]ஒன்றினிடை. (கக)

கஉ. பன்ன காதிபர் பணாமணி பறித்த வைபகுத்
[1]தென்ன [2]விண்ணவர் விமான மிடை[3]யிட் டரவிடைத்
துன்னு கோளினொடு தாரகை தொடுத்த துழனிச்
சன்ன வீர மிடைமின்னு தடமார்பி னொடுமே.

(இ - ள்.) பன்னகஅதிபர் - சிறந்த பெரும்பாம்புகளின், பணாமணி - படங்களிலுள்ள மணிகளை, பறித்து - பிடுங்கிக் கொண்டுவந்து, அவை-அவற் றை, பகுத்து என்ன - பிரித்துப் பதித்தாற்போல, அரவிடை - மலைப்பாம்பு

களின் உடலிலே. விண்ணவர் விமானம் - தேவர்களது விமானங்களையும், துன்னு கோளினொடு - விளங்குகின்ற நவக்கிரகங்களையும், தாரகை - நட்சத்திரங்களையும், இடை இட்டு - இடையிடையே மாற்றிமாற்றிவைத்து, தொடுத்த - தொடுக்கப்பட்ட, துழனி - ஒலியையுடைய, சன்னவீரம் - வெற்றி மாலைகள், இடை மின்னு - இடையே விளங்குகின்ற, தட மார்பினொடும் - விசாலமான மார்புடனே,—(எ - று.)—மார்பினோடும் (௧௨) பசியோடு (௧௧) எதிர்விலங்கினன் (௧௩) என்க.

தேவர்களின்விமானங்களையும் கிரகங்களையும் நட்சத்திரங்களையுங் கொண்டு மலைப்பாம்பிற் கோத்து விராதன் அணிந்துகொண்டிருந்த வெற்றியாலே, மாணிக்கஹாரத்தை யொத்திருந்த தென்க. பன்னகாதிபர் - பன்னகங்களுக்குத் தலைவர்: இத்தொடர் - வாசுகி, அநந்தன், தட்சன், சங்கபாலன், குளிகன், பதுமன், மஹாபதுமன், கார்க்கோடகன் என்ற அஷ்டமஹாநாகங்களைக் குறிக்கு மென்னலாம். பந்நகமென்பதற்கு-கால்களால் நடவாததென்று பொருள்; மார்பினு லூர்வதென்று கருத்து: வடமொழிப் புணர்ச்சி, தீர்க்கசந்தி. இச்செய்யுட்குப் பலர் பலவாறு உரைகூறுவரேனும் அவையொன்றும் நன்குபொருந்தா. பி-ம்:—[1]இன்ன. [2]வானவர். [3]விட்டு.

௧௩. பம்பு செக்க [1]ரெரியொக்கு மயிர்பக்க மெரியக்
கும்ப முற்ற வுயர்நெற் றியின்விசித் தொளிகுலா
மும்ப ருக்கரசன் மால்[2]கரியி னோடை [3]யெயிறின்
கிம்பு ரிப்பெரிய தோள்வ ளையொடுங் கிளரவே.

(இ - ள்.) பம்பு-பரவிய, செக்கர்-செவ்வானத்தையும், எரி-நெருப்பையும், ஒக்கும் - (நிறத்தால்) ஒக்கின்ற, மயிர் - செம்மயிர்கள், பக்கம் - பக்கங்களில், எரிய - விளங்கவும்,—கும்பம் உற்ற-பானையை யொத்த, உயர் நெற்றியின் - உயர்ந்த (தனது) நெற்றியிலே, விசித்து - கட்டப்பட்டு, ஒளி குலாம்-ஒளி வீசுகின்ற, உம்பருக்கு அரசன் மால் கரியின் - தேவேந்திரனுடைய பெரிய ஐராவதத்தினது, ஓடை - நெற்றிப்பட்டம், எயிறின் கிம்புரி - (அவ்யானையினது) தந்தத்தி லணியப்பட்ட பூண்களாகிய, பெரிய தோள்வளையொடும் - பெரிய வாகுவலயத்துடனே, கிளர - விளங்கவும்,—(எ - று.)

விராதனுக்கு ஐராவதத்தினோடை நெற்றிப்பட்டமும், அதன்கிம்புரி வாகுவலயமு மாயின வென்க. உற்ற-உவமவுருபு: "வாளுற்ற கண்ணாள்," "செப்புற்ற கொங்கை" என்னுமிடங்களிற் போல். கும்பம் உற்ற - பானைபோலவுள்ளமஸ்தகம் பொருந்திய என்றுமாம். உம்பருக்கரசன்-தேவராஜன். 'எயிற்றின்' என்பது, சந்தவின்பம்நோக்கி இரட்டாது நின்றது. பி-ம்:— [1]என, ஒளி. [2]களிறின். [3]எயிறெண்.

(௧௩)

௧௪. தங்கு திண்கரிய காளிமை தழைந்து தவழப்
பொங்கு வெங்கொடுமை [1]யென்பது புழுங்கி யெழுமா
[2]மங்கு பாதகம் விடங்கனல் [3]வயங்கி நிமிரக்
[1]கங்கு பூசிவரு கின்றகலி கால மெனவே.

(இ - ள்.) தங்கு-பொருந்திய, திண் - வலிய, கரிய காளிமை - மிக்க கறுப்பு, தழைந்து தவழ - செழித்துப் பொருந்தவும்,—பொங்கு - பொங்குகின்ற, வெம் - வெவ்விய, கொடுமை என்பது - கொடுமையென்கிற தீக்குணம், புழுங்கி எழ - கோபித்து வளரவும்,—(அவற்றினால்), மா மங்கு பாதகம்-மிகக்கொடிய பாவமும், விடம் - விஷமும், கனல் - நெருப்பும், வயங்கி நிமிர - விளங்கி ஓங்க, கங்கு பூசி வருகின்ற - இருளைப் பூசிக்கொண்டு வருகிற, கலிகாலம் என - கலிகாலமென்று சொல்லவும்,—(எ - று.)

கலிகாலத்தின் நிறத்தைக் கருமையாக்கூறுவது கவிமரபாதலால், 'கங்குபூசி வருகின்ற கலிகாலம்' என்றார். கலிகாலமென நிமிர என இயைத்து உரைப்பினுமாம். பி-ம்:—[1]அஞ்சனை. [2]மங்குல். [3]வயங்குதிமிரம். [4]கங்குல.

கரு. செற்ற வாளுழுவைவன் செறியதட் [1]டிருகுறச்
சுற்றி [2]வாரண [3]வுரித்தொகுதி கீவி தொடரக்
கொற்றமேவு திசையானை யின்மணிக் குலமுடைக்
கற்றை மாசுணம் விரித்து வரிகச் சொளிரவே.

(இ - ள்.) செற்ற - (தான்) கொன்ற, வாள் உழுவை - கொடிய புலியினது, வல் - வலிய, செறி - நெருங்கிய, அதள் - தோல், திருகுற - (உடுத்தமாக) முறுக்கியிருக்கவும், வாரணம் உரி தொகுதி - யானையின் தோற்கூட்டம், கீவி தொடர - அரைவஸ்திரமாகப் பொருந்த, சுற்றி - உடுத்துக்கொண்டு,—கொற்றம் மேவு - வெற்றிபொருந்திய, திசை யானையின் - திக்கஜங்களின், மணி குலம் - மணிகளது கூட்டத்தை, உடை - கோக்கப்பட்டுடைய, கற்றை மாசுணம் - திரண்ட மலைப்பாம்பை, விரித்து—, (அதனால்), வரி - (அந்தஅரையாடையின்மேல்) கட்டிய, கச்சு - இடைக்கச்சு, ஒளிர - விளங்கவும்,—(எ - று.)

செற்ற வாரணம் என்க. இனி, செற்றம் - கோபத்தையுடைய, வாளுழுவையென்றுமாம். இடையாடைமுடியை யுணர்த்தும் கீவி என்னும் வடசொல்-இங்கு இலக்கணையாய் ஆடைமாத்திரத்தை உணர்த்திற்று. திசை = திஶா; வடமொழித்திரிபு. பி - ம்:—[1]தருகுற. [2]மாசுணம். [3]விரிந்தவுரி. (கரு)

கசா. [1]செங்க ணங்கவர வின்பொரு வில்செம் மணிவிராய்
வெங்க [2]ணங்க வலயங்களும் [3]விலங்க விரவிச்
சங்க ணங்கிய சலஞ்சல மலம்பு தவளக்
கங்க ணங்களு மிலங்கிய கரம்பி றழவே.

(இ - ள்.) செம் கண் அங்கம் அரவின் - சிவந்த கண்களையும் (நீண்ட) உடலையுமுடைய சர்ப்பங்களது, பொருவு இல் - ஒப்பில்லாத, செம் மணி - சிவந்த மாணிக்கங்களை, விராய்-பொருத்திச்செய்யப்பட்டு, வெம் கண் - வெவ்விய தன்மையையுடைய, அங்கம் வலயங்களும் - அங்கத்திலே அணிதற்கு உரியவளைகளும்,-விலங்க-விளங்குமாறு, விரவி-பொருந்தி, சங்கு அணங்கிய-சங்குகள் வருந்திப்பெற்ற, சலஞ்சலம் - சலஞ்சலமென்னுஞ் சங்கங்களினை

லியன்ற, அலம்பு-ஒலிக்கின்ற, வளம் கங்கணங்களும்-வெண்மையாகிய கைவளைகளும், இலங்கிய-விளங்குகின்ற, கரம்-கைகளில், பிறழ-விளங்கவும்—,—

வெங்கண் அங்க வலயம் - கொடியகண்களையுடைய அங்கத்திலணியும் வளை யென்றுமாம். சலஞ்சலம் - வலம்புரி ஆயிரஞ் சூழ்ந்த சங்கு. இனி, அணங்கிய சலஞ்சலச் சங்கென்று கூட்டி, அழகிய சலஞ்சலமென்னுஞ் சங்கு என்றுமாம். பி-ம்:—[1]செங்கணங்கரவெனும். [2]அங்கை. [3]இலங்கவணிய. (கசு)

கஎ. முந்து வெள்ளிமலை பொன்னின் மலையோடு முரணப்
[1]பந்தி னுந்துகழல் பாடுபட வூடு படர்வோன்
வந்து மண்ணினிடை யோனெனினும் வானி [2]னிடையோர்
சிந்தை யுள்ளும் விழியுள்ளு முளனென்ற திறலோன்.

(இ - ள்.) முந்து வெள்ளி மலை - சிறந்த கைலாசபருவதத்தையும், பொன்னின் மலையோடு - மகாமேருபருவதத்தையும், முரண - ஒன்றோடொன்று மாறுபடும்படி, பந்தின் உந்து-பந்துகளாக முன்னேதள்ளவல்ல, கழல் - கால்களால், பாடு பட - கம்பீரமாக, ஊடு படர்வோன் - இடையே செல்லுகின்ற தன்மையையுடையவனும்,—வந்து மண்ணினிடையோன் எனினும் - பூமியிலே வந்து சஞ்சரிப்பவனானாலும், வானின் இடையோர் - வானினிடத்திலுள்ள தேவர்களது, சிந்தையுள்ளும் - மனத்திலும், விழியுள்ளும் - கண்களிலும், உளன் - உள்ளவன், என்ற - என்று சொல்லப்படுகின்ற, திறலோன் - வலிமையையுடையவனும்,—(எ - று.)

பழமையின் இருக்குமிடமாதலால், 'முந்துவெள்ளிமலை' என்றார். பாடு பட - வருத்தமுண்டாக வென்றுமாம். இனி, வெள்ளிமலையும் பொன்மலையும் மாறுபட ஆடுகின்ற பந்தின்தன்மையையும் வீசியெறிகின்ற கழற்காயின்தன்மையையும் அடைய வென்றுமாம். விராதனிடத்தே உண்டான மிக்க அச்சத்தால் தேவர்கள் எப்பொழுதும் அவனை இடைவிடாது நினைப்பதனாலும், கண்களுக்கு எதிரில் அவனுருவந் தோன்றுவது போலக் காணுதலாலும், 'வானினிடையோர் சிந்தையுள்ளும் விழியுள்ளு முளனென்ற திறலோன்' என்றார். பின்னிரண்டடி - முரண்விளைந்தழிவணி. வான் - சுவர்க்கலோகத்துக்கு இலக்கணை. பி - ம்:—[1]பந்துமுந்து. [2]இமையோர். (கஎ)

கஅ. பூத மத்தனையு மோர்வடிவு [1]கொண்ட புதிதென்
றோத வொத்த வுருவத்த னுருமொத்த குரலன்
காத லித்தய னளித்த கடையிட்ட கணிதப்
[2]பாத லக்க மத[3]வெற்பிடை படைத்த வலியான்.

(இ - ள்.) 'பூதம் அத்தனையும் - எல்லாப்பிராணிகளும், புதிது-புதுமையாய், ஓர் வடிவு கொண்ட - ஒரே உருவத்தை எடுத்து இவ்வாறு வந்தன,' என்று ஓத ஒத்த - என்று சொல்லத்தக்க, உருவத்தன் - வடிவத்தையுடையவனும்,—உருமு ஒத்த குரலன் - இடியோசையையொத்த குரலோசையை

யுடையவனும்,—அயன் - பிரமதேவன், காதலித்து-(தான்செய்ததவத்திற்கு) மகிழ்ந்து, அளித்த - கொடுத்த, கடை இட்ட - கடையிலே வைத்த, பாதம் - காலென்னுங் கணக்கையுடைய, லக்கம் கணிதம் - லக்ஷமென்னுங் கணக்காகிய, மத வெற்பு - மதயானைகள், இடை படைத்த - தங்களிடத்தே உடைத்தான, வலியான் - பலத்தையுடையவனுமான;—(எ - று.)—திறலோன் (கஎ) வலியோனுன (கஅ) தொழிலினன் (கக) என்க.

பூதம் - பஞ்சபூதங்களாகவுங் கொள்ளலாம். அயன் - அஜன்: ஸ்ரீமகாவிஷ்ணுவினின்றுந் தோன்றியவ னென்பது பொருள்; கடையிட்ட பாதலக்கக்கணித மெனவே, ஸபாதலக்ஷம்; ஒன்றேகால்லக்ஷம்: லட்சத்து இருபத்தையாயிரம்; மேல், சடாயு உயிர்நீத்த படலத்திலும் "அரைகடையிட்ட முக்கோடி" என்பர். பிரமதேவனது வரத்தால் விராதன் லட்சத்திருபத்தையாயிரம் யானைபலம் பெற்றன னென்க. பி-ம்: —[1]கொண்டு. [2]பாதலத்த. [3]வெற்பை.

கக. சார வந்[1]தெதிர் [2]விலங்கினன் மரங்க டரையிற்
போ வன்கிரி பிளந்துக வளர்ந்தி கல்பெறு
வீர வெஞ்சிலையி னோரெதிர் விராத னெனுமக்
கோர வெங்க ணுருமேறனகொடுந் தொழிலினன்.

(இ - ள்.) விராதன் எனும் - விராதனென்கிற, அ-அந்த, கோரம் வெங்கண் - அச்சத்தை யுண்டாக்குகின்ற வெவ்விய கண்களையும், உரும் ஏறு அன கொடுந் தொழிலினன் - ஆணிடி [பேரிடி] போன்ற கொடிய தொழிலையுமுடையவன்,—(வருகின்ற வேகத்தால்), மரங்கள்—, தரையின் பேர - இடம்விட்டுப் பெயரவும்,—வல் கிரி - வலிய மலைகள், பிளந்து உக - பிளந்து சிதறவும்,—வளர்ந்து - வளர்ச்சியையுடையனாகி, இகல் பெறு வீரம் வெஞ் சிலையினோர் - போரைப் பெறுத வீரத்தன்மையையுடைய வெவ்விய வில்லினையுடைய ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்களது, எதிர் - முன்னே, சார வந்து - கிட்டவந்து,— எதிர் விலங்கினன்-எதிராக [குறுக்கே] நின்றான்; (எ - று.)

எட்டாஞ்செய்யுள்தொடங்கி வந்த'தளர'முதலிய செயவெனெச்சங்கள்-அடுக்கி, இச்செய்யுளிலுள்ள 'சாரவந்தெதிர்விலங்கினன்' என்பதனோடு தொடரும். தொழிலினன் (கக) கழுவொடே (க)முடுகி(எ).வளர்ந்து எதிர்சார வந்து விலங்கினன் என்க. "தினவுறு முழவுந்தோளினன்" என்றாற்போல. 'இகல்பெறு வீரவெஞ்சிலையினோர்' என்றார். பி-ம்:—[1]அயல். [2]விலங்கின.

உ0.—விராதன் சீதையை எடுத்துச்செல்லுதல்.

நில்லு நில்லுமென வந்து நிணமுண்ட நெடுவெண்
பல்லும் வல்லெயிறு மின்னு பகுவாய் முழைதிறந்
தல்லி புல்லுமல ரன்ன மனையாளை யொருகைச்
சொல்லு மெல்லையின் முகந்துயர் விசும்பு தொடர.

இதுமுதற் பதினெட்டுக்கவிகள் - ஒருதொடர்.

(இ - ள்.) நிணம் உண்ட - மாமிசத்தைப் புசித்த, நெடு வெள் பல்லும் - நீண்ட வெள்ளிய பற்களும், வல் எயிறும் - வலிய கோரப்பற்களும், மின்னு-

விளங்குகின்ற, முழை பகு வாய் - மலைக்குகைபோன்று பிளவுபட்டவாயை, திறந்து—, நில்லும் நில்லும் என - (அவர்களை) 'நில்லுங்கள் நில்லுங்கள்' என்றுசொல்லிக்கொண்டு, வந்து—, அல்லி புல்லும் மலர் - இதழ்கள்நெருங்கிய தாமரைமலரில் வீற்றிருக்கின்ற, அன்னம்-திருமகளாகிய, மனையாளை - (ஸ்ரீராமனது) மனைவியான சீதையை, சொல்லும் எல்லையின்-ஒருவார்த்தை சொல்லும்பொழுதில் [கணப்பொழுதி லென்றபடி]. ஒரு கை - ஒருகையால். முகந்து - எடுத்துக்கொண்டு, உயர் விசும்பு - உயர்ந்த ஆகாசமார்க்கத்தில். தொடர்-செல்லாநிற்க.—(எ-று.)— 'அது கண்டு' என மேற்கவியிற்றொடரும்.

நில்லும் நில்லும் - வெகுளியின்கண் அடுக்கிவந்தது. அன்னம்போன்ற நடையையுடைமையின், 'அன்னம்' என்றார்; உவமவாகுபெயர். மலரன்ன மெனவே, திருமக ளென்றதாயிற்று. அன்னம் அனையாள் எனப் பிரித்து-தாமரையிலுள்ள அன்னம்போன்றவ ளெனவுமாம். சொல்லுமெல்லையின் என்பதற்கு - தான் நில்லு நில்லுமென்று சொல்லுஞ் சொல் முடிவதற்கு முன்பே யென்றுமாம். (உ0)

உக.—ராமலக்ஷ்மணர் விராதன்போக்கைத் தடுத்துக்கூறுதல்.

காளை மைந்தரது கண்டு கதம்வந்து [1]கதுவத்
தோளின் வெஞ்சிலை யிடங்கொடு தொடர்ந்து சுடர்வாய்
வாளி தங்கிய வலங்கை யவர்வஞ்சனை [2]யடா
[3]மீளு கெங்ககறி யென்பது விளம் பவவனும்.

(இ - ள்.) காளை மைந்தர் - இளவெருதுபோன்ற அவ்விராமலக்ஷ்மணர்கள்.—அது கண்டு - அதனைப் பார்த்து, கதம் வந்து கதுவ - கோபம் பிறந்து வளர,—தோளின் வெம் சிலை - தோளிலே தரித்திருந்த வெவ்விய வில்லை, இடம் கொடு - இடக்கையிலே பிடித்துக்கொண்டு, சுடர் வாய் வாளி தங்கிய - ஒளியோடுகூடிய நுனியினையுடைய அம்பு பொருந்திய, வலம் கையவர் - வலதுகையை யுடையவர்களாய், [யுக்தசன்னத்தராய்]. தொடர்ந்து - (அவ்வரக்கனைப்) பின்தொடர்ந்து 'அடா—! வஞ்சனை - வஞ்சனையால், எங்கு அகறி - எங்கே நீங்கிச்செல்கிறாய்? மீளுக-திரும்புவாயாக.' என்பது - என்கிற வார்த்தையை, விளம்ப - சொல்ல,—அவனும் - அவ்வரக்கனும்,—(எ - று.)—'புகல' (உஉ) என்க.

காளை - காம்பீரியத்துக்கும், வலிமைக்கும், நடைக்கும் உவமை. அடா - இழிபுணர்த்துவதோர் ஆண்பால்விளி. பி-ம்:—[1]கதுவி. [2]எடா. [3]மீள்கி. (உக)

உஉ.—விராதனது செருக்குமொழி.

ஆதி நான்முகன் வரத்தி னெனதாவி யகலே
னேதி யாவதுவு மின்றி யுலகியாவு மிகலிற்
சாதி யாதனவு மில்லை யுயிர்தந் தன[1]னடா
[2]போதிர் மாதிவளை யுந்தி யினிதென்று புகல.

(இ - ள்.) 'ஆதி நான்முகன் வரத்தின் - முதன்மையாகிய பிரமதேவன் கொடுத்த வரத்தினாலே, எனது ஆவி அகலேன் - எனது உயிர் நீங்கப்பெறேன்; உலகு யாவும் - எல்லா வுலகத்தவரும், இகலினும் - எதிர்த்துப்போர் செய்தாலும், எதி யாவதுவும் இன்றி - ஆயுதமொன்றும் இல்லாமலே, சாதியாதன - (என்னால்) வெல்லக்கூடாதன, இல்லை - (அவற்றில் எவையும்) இல்லை; அடா—! உயிர் தந்தனன் - (உங்கட்கு) உயிரை (யான்) கொடுத்தேன்; மாது இவளை உந்தி - இப்பெண்ணை (என்னிடத்தில்) விட்டு, இனிது போதிர் - சுகமாய்ப் போய்ச்சேருங்கள்', என்று புகல - என்றுசொல்ல,—(எ - று.)—'தெரியா...படைத்தபொழுது' (உங) என்க.

எதி - ஹேதியென்னும் வடசொல்லின் விகாரம். உலகு - லோகமென்னும் வடசொல்லின் திரிபு; இது, இங்கே ஆகுபெயர். உலகியாவும்-குற்றியலிகரம். உம்மை மாறுக. அடா போதிர் - ஒருமைபன்மைமயக்கம். காதலென்னும் பொருளதாகிய மாதமென்னும் உரிச்சொல், ஈறுகுறைந்து, ஆகுபெயராய்ப் பெண்ணை உணர்த்திற்று. பி-ம்:—[1]எடா. [2]போதி.

இனி, 'ஆதி - முதல்வனே! நான்—. முகன் - (உங்களுக்கு) எதிரிலே, வரத்தின் - வருதலினால், எனது ஆவி அகலேன் - எனதுஉயிர் நீடித்திருக்கப்பெறேன்; உலகு யாவும் - உலகத்திலுள்ள எல்லாப்பிராணிகளிடத்திலும், ஏது யாவதுவும் இன்றி - காரணமொன்று மில்லாமலே [நிஷ்காரணமாக], இகலின் - பகைமைகொண்டு, சாதியாதனவும் - (யான்) செய்யாத அகிருத்தியங்களும், இல்லை—; அடா - (இவ்வாறுசெய்வது எனக்குத்) தகாதனவேயாம்; உயிர்தந்தனன் - (எனது) உயிரைக்கொடுத்துவிடுகின்றேன்; [நீவிர் என்னைக் கொன்றபின்பு]. மாது இவளை - இப்பெண்ணை [சீதையை]. உந்தி - அழைத்துக்கொண்டு, இனிது போதிர் - சுகமாகப்போவீர்களாக.' என்றுபுகல—, என இச்செய்யுள் அமங்கலமாகப்பொருள்பட்டு, விராதன் இறப்பதை முன்னமே தெரிவிக்குமெனக் கூறுவர். (உஉ)

உங.—இராமபிரான் நாணொலியெழுப்புதல்.

வீர னுஞ்சிறிது [1]வெண்முறுவல்வெண் ணிலவுகப்
போர றிந்தில னிவன்றனது பொற்பு [2]முரணுந்
தீரு மெஞ்சியென நெஞ்சி னுறுசிந்தை [3]தெரியாப்
பார வெஞ்சிலையி னொணொலி படைத்த பொழுதே.

(இ - ள்.) வீரனும்-ஸ்ரீராமசந்திரனும்,—சிறிது வெள் முறுவல்-வெண்மையான புன்சிரிப்பாகிய, வெள் நிலவு - வெள்ளிய நிலா, உக - தோன்ற, [புன்சிரிப்புச்செய்து]. 'போர் அறிந்திலன் - (இவன்) யுத்தத்தின் தன்மை அறிந்தானிலன்; இவன் தனது - இவனது, பொற்பும் - பொலிவும், முரணும் - வலிமையும், எஞ்சி தீரும் - குறைந்து அழிந்துவிடும்', என - என்று, நெஞ்சின் உறு சிந்தை தெரியா - (தன்) மனத்திற் பொருந்திய கருத்தால் ஆலோசித்து அறிந்து,—பாரம் வெம் சிலையின் - பாரமாகிய வெவ்விய

(கோதண்டமென்னும்) வில்லில், நாண் ஒலி - நாணின் ஓசையை, படைத்த பொழுது - உண்டாக்கியகாலத்தில்,—(எ - று.)—'உரற' (உச) என்க.

முறுவலை நிலவென்றதற்கு ஏற்ப, வீரனென்பதற்கு ஸ்ரீராமசந்திரனென்று உரைக்கப்பட்டது. இனி, நாணொலிகேட்டவர்கள் இவ்வீரனது பொற்பும் முரணும் எஞ்சித்தீருமென்னும்படி நாணொலிபடைத்தபொழுது என்றுமாம். பி-ம்:—[1]மெல். [2]உடனும். [3]நிரியப். (உக)

உச.—நாணொலியின் வருணனை.

இலைகொள் வேலட லிராம னெழுமேக வுருவன்
சிலைகொ ணாணெடிய கோதை யொலியேறு [1]திரைநீர்
மலைக ணீடுதல நாகர்பில மான [2]முதலா
முலக மேழு முருமே றெனவொலித் துரறவே.

(இ - ள்.) எழு மேகம் உருவன் - (கார்காலத்தே மழைபொழிவதற்கு) எழுகின்ற நீலமேகத்தின் நிறம்போன்ற திருநிறமுடையவனாகிய, இலை கொள் வேல் - அரசிலைவடிவத்தைக் கொண்ட வேலினையும், அடல் - வலியையுமுடைய, இராமன் - ஸ்ரீராமனது, சிலை - கோதண்டத்தில், கொள் - ஏறிட்ட, நாண் - நாணியாகிய, நெடிய கோதை - நீண்ட கயிற்றின், ஒலி ஏறு-மிக்க ஒலியானது,—திரை நீர்-அலைகளையுடைய கடல் சூழ்ந்த, மலைகள் நீடு - மலைகள் உயர்ந்திருக்கப்பெற்ற, தலம் - பூலோகமும், நாகர் பிலம்-சர்ப்ப ஜாதியாரது பாதாளலோகமும், வானம்-சுவர்க்கலோகமும், முதல் ஆம்-முதலாகிய, உலகம் ஏழும் - ஏழுலகங்களிலும், உரும் ஏறு என - இடியேறுபோல, ஒலித்து உரற - பேரொலிசெய்யாநிற்க.—(எ - று.)—'அழுவா' (உரு) என்க.

காத்தற்றொழிலன்றி அழித்தற்றொழில்பூண்ட முக்கட்கடவுட்குச் சூலவேல் படையாதலானும், முருகற்கு வேல் படையாதலானும், சான்றோர் வேற்படையையே சிறப்பப் பெரும்பான்மை கூறலானும், வேலைக் கூறி, அதனால் ஏனைப்படைகளெல்லாம் பெறவைத்தார். உரு - நிறமாதல் "உருவே யட்டையும் வடிவு நிறமும்" என்பதனு லறிக. 'தல நாகர்பிலம் வானம்' என்றதனால், சுவர்க்க மத்திய பாதாளமென்னும் மூவுலகங்களைக் கூறி, மற்றையவற்றையெல்லாம் 'முதலாம்' என்றதனால் பெறவைத்தார். உலகமேழ் - பூலோகம், புவர்லோகம், சுவர்லோகம், மகாலோகம், ஜநலோகம், தபோலோகம், சத்தியலோகம் என்னும் மேலுலகேழும்; அதலம், விதலம், சுதலம், தராதலம், இரசாதலம், மகாதலம், பாதாளம் என்னுங் கீழுலகேழுமாம். 'நாகர்' என்பதற்கு - தேவரென்றும் பொருள் கூறி, வானத்தோடுங்கூட்டலாம். இனி, வில்நாணினது ஒலி, ஏறு - சென்று போந்த, உலகமேழும், ஒலித்து உரற - பிரதித்தொனிசெய்ய என்றுமாம். பி-ம்:—[1]திசை. [2]முதலா.

உரு.—விராதன் சீதையை விட்டிட்டுச் சினந்துபோர,
இராமபிரான் உடன்போருதலை இனிப்பத்துக்கவிகளிற் கூறுகின்றார்.

வஞ்ச கக்கொடிய பூசை [1]நெடுவாயின் மறுகும்
பஞ்ச ரக்கிளி யெனக்கதறு பாவை யைவிடா

நெஞ்சு ளுக்கின னெனச்சிறிது நின்று நினையா
வஞ்ச னக்கிரி யனுனெதி ராக்க னழலா.

(இ - ள்.) அரக்கன் - அவ்விராதன்,—வஞ்சகம் கொடிய பூசை நெடு வாயில் - வஞ்சனைத்தன்மையையுடையதாகிய கொடுந்தன்மையையுடைய பூனையின் பெரிய வாயிலே, மறுகும் - (அகப்பட்டு மனங்) குழம்புகின்ற, பஞ்சரம் கிளி என - கூட்டிலுள்ள கிளிபோல, கதறு - அழுது கூக்குரலிடு கின்ற, பாவையை - சீதையை, விடா - கீழே விட்டு, நெஞ்சு உளுக்கினன் என - மனஞ்சிதைந்தவன் போல, சிறிது நின்று நினையா - சற்றே நின்று ஆலோசித்து, அஞ்சனம் கிரி அனுன் எதிர் - மைம்மலை போன்ற அந்த ஸ்ரீராமனுக்கு எதிரில் (வந்து நின்று), அழலா - கோபித்து.—(எ - று.)— 'எறிய' (உசு) என்க.

பூசை - இல்லுறை பூனை. பஞ்சரம் - பறவைகளை வைத்து வளர்க்குங் கூடு. பஞ்சரக்கிளி - கூட்டில் வைத்துப் பலநாளாகப் பாலூட்டி இன்மொழி பயிற்றி வளர்க்கப்பட்ட கிளி. ஒருவாற்றானுந் தப்பிப்பிழைத்துச் செல்ல நெறியறியாத மெல்லியகிளி யென்பது விளக்க, பஞ்சரக்கிளியை உவமை கூறினர். பாவை - சித்திரப்பிரதிமை; அதுபோன்றவளுக்கு உவமவாகு பெயர். அஞ்சனக்கிரி - நிறத்துக்கும், துளக்கலாகாத வலிமைநிலைக்கும், கம்பீரமான தோற்றத்துக்கும் உவமை. அரக்கன் - ரக்ஷஸ் என்னும் வட சொல்லின் விகாரம். பி - ம்:—[1]வரு. (உரு)

உசு. பேய்மு கப்பிணி யறப்பகைஞர் பெட்பி னுதிரந்
தோய்மு கத்தது கனத்தது சுடர்க்கு திரையின்
[1]வாய்மு கத்திடை நிமிர்ந்து வடவேலை பருகுந்
தீமு கத்திரி சிகைப்படை திரித்தெ றியவே.

(இ - ள்.) பேய்முகம் பிணி - பேய்களினிடத்தேயுள்ள (பசியாகிய) நோய், அற-நீங்க, பகைஞர்-பகைவர்களது, உதிரம் - இரத்தத்திலே, பெட்பின்-விருப்பத்தோடு, தோய் - தோய்ந்த, முகத்தது-நுனியையுடையதும்,— கனத்தது - பாரமுடையதும்,—வட(வை) குதிரையின் - படபையென்னும் பெண்குதிரையினது, வாய்முகத்திடை-வாயினிடையே, நிமிர்ந்து-தோன்றி வளர்ந்து, வேலை பருகும் - கடல்நீரைக் குடிக்கின்ற, சுடர் தீ - ஒளியினை யுடைய நெருப்புப்போன்ற நெருப்பை, முகம் - தன்முகத்திலேயுடைய, திரி சிகை - மூன்று நுனிகளையுடையதுமாகிய, படை - சூலாயுதத்தை, திரித்து - சுழற்றி, எறிய - (ஸ்ரீராமன்மேற்) பிரயோகிக்க,—(எ - று.)— 'வரலும், இராமன்வாளிவிட' (உஎ) எனத்தொடரும்.

விராதனெறிந்த சூலாயுதம், பகைவருடலிலே குத்தி அவ்வுடலைப் பேய் கள் பசிநீங்கி வயிறாரத்தின்னும்படி அவர்களைக்கொல்வதனால் உதிரந் தோய்ந்த முகத்தையுடைய தென்க: இனி, இவனிடத்தேயுள்ள பசிப்பிணி யாகிய பேய் அறும்படி யென்றுமாம். பகைவரைக் கொல்லுந் தொழிலிலே

அரக்கனுக்குஉள்ள விருப்பத்தை அவன்படைமே லேற்றி, 'பெட்பினுதிரந் தோய் முகத்தது' என்றார். இனி, பெட்பின் உதிரம்-விரும்பப்படும் இரத்தமெனினுமாம். கடலினிடையே யுள்ள தொரு பெண்குதிரையின் முகத்தினின்றுந் தோன்றுகின்ற தீ, அக்கடல்நீரை மழைமுதலியவற்றால் மிகாதபடி வற்றச்செய்யு மென்க. வட(வைக்)குதிரையென மாறுக. படபா என்னும் வடசொல்லின் விகாரமாகிய வடவையென்பது, ஈறு குறைந்து வட என நின்றது: இனி, வடவை வடகடலின்புறத்திலுள்ளதனால் இவ்வாறு கூறப்பட்டதென்றலுமொன்று. அன்றி, வட வேலை - வடசமுத்திரம்: இனி, வட்டமாகிய கடலென்றுமாம். வேலை வேலா என்ற வடசொல்லின் திரிபு; கரையின் பெயர் கடலுக்கு இலக்கணையாய், பின்பு அது அதன் நீர்க்கு ஆயிற்று. சூலத்திலே தோன்றுகின்ற அக்கினிச்சுவாலை பகைவராகிய கடலை வற்றச்செய்தலால், அதற்குவடவைத்தீயை உவமைகூறினர். திரிசிகை - வட சொற்றிரிபு. திரிசிகைப்படை - முத்தலைச்சூலம். பி - ம்:—[1]வாய்முகத்துற. (உகூ)

உஎ. திசையும் வானவரு நின்ற திசைமாவு முலகு
மசையு மாலமென வன்னவயின் [1]மின்னி வரலும்
வசையின் மேருமுதன் மால்வரைக ளேழின் வலிசால்
விசைய வார்சிலை யிராம னொருவாளி விடவே.

(இ - ள்.) அன்ன அயில் - அந்தச்சூலாயுதமானது;—திசையும் - எட்டுத்திக்குக்களும், வானவரும் - (அத்திக்குக்களிலுள்ள) அஷ்டதிக்பாலகர்களும், திசை நின்ற மாவும் - அத்திக்குக்களிலே நின்ற அஷ்டதிக்கஜங்களும், உலகும் - எல்லாவுலகங்களும், அசையும் - கலங்குதற்குக் காரணமான, ஆலம் என - ஹாலாஹலமென்னும் விஷத்தைப்போல, மின்னி-மின்னிக்கொண்டு, வரலும் - வந்தவளவில்,—இராமன்—, வசை இல் - குற்றமில்லாத, மேரு (இன்) - மகாமேருபர்வதம் போலவும், முதல் மால் வரைகள் ஏழின் - சிறந்த பெரிய ஸப்தகுலபர்வதங்கள்போலவும், வலி சால்-வலிமைமிகுந்த, விசையம் - வெற்றியைத் தருகின்ற, வார் - நீண்ட, சிலை-கோதண்டத்தில், ஒரு வாளி விட-ஒப்பற்ற ஓரம்பைத் தொடுத்துவிட,—(எ - று.) 'அற்றகண்டமவையாசையின தந்தமுற' (உஅ) என்க.

திசை வானவர் - இந்திரன், அக்நி, யமன், நிருருதி, வருணன், வாயு, குபேரன், ஈசானன். திசைமா - ஐராவதம், புண்டரீகம், வாமநம், குமுதம், அஞ்சநம், புஷ்பதந்தம், சாருவபௌமம், சுப்பிரதீகம்; இவற்றிற்கு முறையே பிடிகள் - அப்பிரமை, கபிலை, பிங்களை, அநுபமை, தாமிரபருணி, சுப்பிரதந்தி, அஞ்சனை, அஞ்சநாவதி. 'மா' - விலங்கின் பொதுப்பெயர் சிறப்பாய் யானைக்கு வந்தது. முன்னும் பின்னும் 'திசையும்,' 'திசைமாவும்' எனக் கூறியதனால், அவற்றிற்குஏற்ப, நடுநின்ற 'வானவர்' என்பதற்கு-திசைக்காவல ரென்று உரைக்கப்பட்டது; அவர்களைக் கூறவே, ஏனைய வானவரும் அடங்குவர். ஆலம் - ஹாலாஹலமென்பதன் விகாரம். வரைகளேழ் - கயிலை,

இமயம், மந்தரம், விந்தம், நிடதம், ஏமகூடம், நீலகிரி. 'துன்' உருபை மேருவோடுங் கூட்டுக. இனி, மால் வரைகளேழினும் முதன்மையதாகிய வசையில்லாத மேருவினும் வலிசான்ற சிலை யென்றுமாம். விஜயம் - விசய மெனத் திரிந்து, எதுகைநோக்கிப் போலியாயிற்று. ஒரு-இரட்டுறமொழிதல். பி - ம்:—[1]மின்ன. (உஎ)

உஅ. இற்ற தின்றொடிவ் வரக்கர்குல மென்று பகலே
வெற்ற விண்ணினிடை நின்று நெடுமீன் விழுவபோற்
சுற்ற மைந்த சுடரெஃகம திரண்டு துணியா
வற்ற கண்டமவை யாசையின தந்த முறவே.

(இ - ள்.) 'இ அரக்கர் குலம் - இவ்விராக்கதக்கூட்டம், இன்றொடு - இற்றைநாளுடனே, இற்றது - முடிந்தது', என்று - என்றுகுறிப்பித்து, பகலே - பகற்காலத்திலே, வெற்ற விண்ணினிடைநின்று - வெறுமையாகிய ஆகாயத்தினிடத்தினின்றும், நெடு மீன் - பெரிய நக்ஷத்திரங்கள், விழுவ போல்-விழுவனபோல,—சுற்று அமைந்த சுடர் - சுற்றிலும்பொருந்திய ஒளியினையுடைய, எஃகம்அது-அந்தச்சூலமானது, இரண்டு துணி ஆ-இருதுண்டாக, அற்ற - அறுந்துவிழுந்த, கண்டம்அவை-துண்டங்கள், ஆசையினது அந்தம் - திக்குக்களின் எல்லையை, உற-அடைய,—(எ - று)—'கண்டு, விடலும்' (உகூ) என்க.

பகலிலே நக்ஷத்திரம் விழுதல், பின்னே கழுந் தீமையைக் குறிப்பித்தற்குமுன்னே தோன்றும் உற்பாதம். இற்றது - விரைவினாலுந் தெளிவினாலும் வந்தகாலவழுவமைதி. மீன் - மின்னுதலையுடையதெனக் காரணப் பெயர். எஃகு - கருவியாகுபெயர்; அம் - சாரியை. அது, அவை-பகுதிப் பொருள்விகுதி. துணி-துணிபட்டபொருள். கண்டம், ஆஶா என்ற வடசொற்கள் விகாரப்பட்டன. ஆசையினதந்த முறுதல்-இருபுறத்திலும் நெடுந்தூரம் போய் விழுதல். (உஅ)

உகூ. சூரொ டுங்கயி றுணிந்திறுதல் கண்டு சிறிதும்
போர்[1]ரொ டுங்கலன் மறங்கொடு புழுங்கி நிருதன்
பாரொ டுங்குறு கரங்கொடு பருப்ப தமெலாம்
வேரொ டுங்கடி தெடுத்[2]தெதிர் விசைத்து விடலும்.

(இ - ள்.) நிருதன் - அவ்வரக்கன்,—சூர் ஒடுங்கு அயில் - தேவர்களும் அடங்குதற்குக் காரணமான (தனது) சூலாயுதம், துணிந்து இறுதல் - துணிபட்டு விழுந்ததனை, கண்டு - பார்த்தும், போர் சிறிதும் ஒடுங்கலன் - போர் செய்தலிற் சற்றுந் தளர்ச்சியில்லாதவனாய்,—மறம் கொடு - சௌரியத்தைக் கொண்டு, புழுங்கி - கோபித்து, பார் ஒடுங்குறு கரம் கொடு - பூமியும் ஒடுக்கமடையும்படியான [மிகவும்நீண்ட] (தனது) கைகளால், பருப்பதம் எலாம் - மலைகள் பலவற்றையும், வேரொடும் - வேரோடு, கடிது எடுத்து - விரைவாகப் பிடுங்கி யெடுத்து, எதிர் - (இராமனுக்கு) எதிரே,

விசைத்து விடலும் - வேகமாய் எறிந்தவளவில்,—(எ - று.)—'கடவலான் உடலூறுபடலும்' (௩௦) என்க.

இச்சூலத்தைக் கொண்டு தேவர்களையெல்லாம் அடக்கி வென்று வந்தனால், 'சூரொடுங் கயில்' என்றார். 'சூரும்' 'கண்டும்' என்ற சிறப்பும்மைகள் விகாரத்தால் தொக்கன. பாரொடுங்குறு கரம் - நிலவுலகத்தவர் அஞ்சியொடுங்குதற்குக் காரணமான கர மென்றுமாம். பருப்பதம் - பர்வதம். பி - ம்—[1]ஒடுங்கிலன். [2]அவன். (உ௯)

௩௦. வட்ட [1]மிட்ட கிரியற்றுக வயங்கு வயிரக்
கட்[2]ட மைந்த கதிர்வாளி யெதிரே கடவலான்
விட்ட விட்ட[3]மலைமீள வவன்[4]மெய்யின் விசையாற்
பட்ட பட்டவிட மெங்கு முடலூறு படலும்.

(இ - ள்.) வட்டம்இட்ட-(விராதனால் எறியப்பட்டுக் கண்ணைச்) சூழ்ந்து வருகின்ற, கிரி - மலைகள், அற்று உக-பிளவுபட்டு விழும்படி,—(ஸ்ரீராமன்,) வயங்கு - விளங்குகின்ற, வயிரம் கட்டு அமைந்த - உறுதியாகிய கட்டுப் பொருந்திய, கதிர் வாளி - கூர்மையையுடைய பாணங்களை, எதிரே கடவலான்-(அம்மலைகளுக்கு) எதிராக எய்ததனால்,—விட்ட விட்ட மலை-(அவன்) மேன்மேல்விட்ட மலைகளெல்லாம், மீள - திரும்பவும், அவன் மெய்யின் - அவ்வரக்கனுடலில், விசையால் - வேகத்தோடு, பட்ட பட்ட இடம் எங்கும்-பட்டபட்ட இடங்களிலெல்லாம், உடல் - உடம்பு, ஊறுபடலும்-காயப்பட்ட வளவில்,—(எ - று.)—'எற்றவரலும்' (௩௧) என்க.

உக கடவலான் மீள ஊறுபடலும என இயையும. வட்டம=வருத்தம். கிரி, மலை - சாதியொருமை. வயிரக்கட்டு - வச்சிரத்தாலாகிய கட்டுமாம். கட்டு - புங்கம். வயிரக்கட்டமைதல் - மிக்க வலிமை பொருந்துதலுமாம். கதிர் - ஒளியுமாம். பி-ம்:—[1]இட்டுமிளிர்நெற்றியின். [2]அமைத்த. [3]வரை. [4]மெய்யில். (௩௦)

௩௧. ஓம ராமரை யொருங்கு முணர்வோ ருணர்வுறு
நாம ராமவரை நல்லற நிறுத்த நணுகித்
தாம ராவணை துறந்து தரைநின்ற வரையோர்
மாம ராமர மிறுத்தது கொடெற்ற வரலும்.

(இ - ள்.) ஓர் மா மராமரம் இறுத்து - ஒரு பெரிய மராமரத்தை வேரோடு பிடுங்கி, அதுகொடு-அதனால்,—(அவ்வரக்கன்),—ஒருங்கும் உணர்வோர் - முற்றும் அறிந்த தத்துவஞானிகள், உணர்வுறும் - அறிந்துதியானிக்கின்ற, நாமர் ஆம் அவரை - திருநாமங்களையுடையவரும், நல் அறம் நிறுத்த - நல்ல தருமத்தை நிலைநிறுத்துதற்காக, தாம்—, அரா அணை துறந்து - ஆதிசேஷசயனத்தை விட்டு,தரை நணுகி நின்றவரை-பூமியில் வந்து திருவவதரித்தவருமாகிய, ஓம் அ ராமரை-பிரணவமந்திரத்தின் பொருளாகிய அந்தஸ்ரீராம

ரை, எற்ற-மோத, வருனும்-வந்தவளவில்,—(எ - று.)—'விழுத்தி, அழுத்த' (௩௨) என்க.

அகரச்சுட்டு - பிரசித்தியைக்காட்டும். இனி. ஓமமென்பதனை ஹோம மென்பதன்விகாரமாக்கொண்டு, யாகத்தின் ஸ்வரூபமும். சாதனமும், அங்க மும், விஷயமும். பயனும். செய்பவரும். செய்விப்பவரும். நிறைவேற்றுபவ ரும். பெற்றுக்கொள்பவரும். தலைவருமாகிய இராமனென்றுங் கொள்ளலாம். துஷ்டநிக்கிரகசிஷ்டபரிபாலனஞ்செய்து மறத்தைவீட்டி அறத்தைநாட்டத் திருவவதரித்ததனால், 'நல்லறநிறுத்த நணுகிநின்றவர்' என்றார். 'தாமரா வணைதுறந்து' என்றதனால். அத்திருவநந்தாழ்வான் இளையபெருமாளாய்த் திருவவதரித்துச் சிறிதும் இடைவிட்டுப்பிரியாது கூடவிருக்கும் நிலைமை ஒருவாறு குறிப்பிக்கப்பட்டது. அடிதோறும் முதலெழுத்துத்தவிர இரண்டு முதலிய சில எழுத்துக்கள் ஒன்றிநின்று பொருள்வேறுபட்டுவந்ததனால். இச்செய்யுள் - **திரிபு**என்னுஞ் சொல்லணியாம். (௩௧)

௩௨. ஏறு சேவக னிரண்டினொ டிரண்டு கணையால்
வேறு வேறுதுணி செய்தது [1]விழுத்தி விசையான்
மாறு மாறுநிமிர் தோளிடையு மார்பி னிடையு
மாறு மாறுமயில் வெங்கணை யழுத்த வவனும்.

(இ - ள்.) ஏறு சேவகன் - உயர்ந்த [மகா] வீரனாகிய ஸ்ரீராமன். இரண் டினொடு இரண்டு கணையால்-நான்குபாணங்களால். அது - அம்மராமரத்தை, வேறு வேறு துணிசெய்து - வெவ்வேறாகத் துணிபடச்செய்து. விழுத்தி - தள்ளிவிட்டு. நிமிர் தோளிடையும் - (அவனது) உயர்ந்த தோள்களிலும். மார்பினிடையும் - மார்பிலும். மாறு மாறு-மாற்றிமாற்றி. விசையால்-வேகத் தோடு. ஆறும் ஆறும் - அவ்வாறாகிய. அயில் வெம் கணை - கூரிய வெவ்விய அம்புகளை. அழுத்த-அழுந்தச்செய்ய.—அவனும்-அவ்வரக்கனும். (எ - று.)—'உதற' என்க.

இனி. ஏறுபோலுஞ் சேவகனென வுரைப்பின், நடையாலும் வீரத்தா லுங் காம்பீரியத்தாலுஞ் சிங்கவேற்றைப்போன்றவ னென்க: "ஏறுசேவக னார்க்கு" என்றார் நம்மாழ்வாரும். **பி-ம்**:—[1]விழுத்து. (௩௨)

௩௩. மொய்த்த முட்டன துடற்றலை [1]தொளைப்ப முடுகிக்
[2]கைத்த லத்தி னிமிரக் கடிதுகன்றி விசிறு
மெய்த்த மெய்ப்பெரிய கேழ லெனவெங்கும் விசையிற்
றைத்த [3]வக்கணை தெறிப்பமெய் சிலிர்த்து தறவே.

(இ - ள்.) மொய்த்து - (மிகுதியாக) நெருங்கிய. முள்-கூரிய அம்புகள். தனது உடல்தலை - தன்னுடலினிடத்தே. தொளைப்ப - தொளைசெய்ததனால். முடுகி - விரைந்து. கடிது கன்றி - மிகவும் மனம்வெதும்பி. கைத்தலத்தின் எங்கும் - (தன்) தோள்முழுவதும். விசையின் - வேகத்தோடு. தைத்த—. அ கணை - அவ்வம்புகள். நிமிர தெறிப்ப - நிமிர்ந்து தெறிக்கும்படி. விசிறும்-

வீசியுதறுகின்ற. எய்த்த-முட்களைக்கொண்ட,மெய்-உடம்பையுடைய,பெரிய-, கேழல் என-முள்ளம்பன்றி போல, மெய்-(தன்)உடம்பை. சிலிர்த்துஉதற—. —(எ - று.)—'இராமன் கணைவிட உணர்வுசோர்வுறுதலும்' என்க.

முள் - கூரிய அம்புக்கு இலக்கணை. எய்த்த - 'எய்' என்ற பெயர்ப் பகுதியினடியாப்பிறந்த குறிப்புப்பெயரெச்சம். இனி, நெருங்கிய முள் தனது உடலிலிருந்து தொளைத்து வருத்துதலால் மிகக்கோபித்து விரைந்து உதறுகின்ற இளைத்தஉடம்பையுடைய பெரியகேழல்போல. தனதுதோளிலே ராமபாணங்கள் மிகுதியாகத் தைக்கக் கடிதுகன்றித் தைத்த அக்கணை விசையின் எங்குந்தெறிப்ப மெய்சிலிர்த்து உதற என அநுவயித்துப் பொருள் கூறவுமாம். பி-ம்:—[1]முளைத்த. [2]தைத்தவற்றின். [3]வெங். (௩௩)

௩௪. எரியின் வார்கணை யிராமன்விட வெங்கு நிலையா
துருவி யோடமற மோடு தல்செயா வுணர்விறை
னருவி பாயும்வரை போற்குருதி யாறு பெருகிச்
சொரிய வேகவலி கெட்டுணர்வு சோர்வு றுதலும்.

(இ - ள்.) (பின்னும்), இராமன்—. எரியின் வார் கணை-நெருப்புப்போன்ற நீண்டஅம்புகளை. விட-பிரயோகிக்க. (அவ்வம்புகள்). எங்கும் நிலையாது-எங்குந் தடைப்பட்டு நிற்காமல். உருவி ஓட-ஊடுருவிச்செல்லாநிற்க.—மறம் ஓடுதல் செயா உணர்விறைன்-கொடுந்தன்மைநீங்காத அறிவினையுடைய அவ்வரக்கன், வரை பாயும் அருவி போல் - மலையினின்றும் பாய்கிற நீரருவி போல, குருதி ஆறு - இரத்தநதி; பெருகி சொரிய - (தன்உடலினின்றும்) பெருகி வழிவதனால். வேகம் வலி கெட்டு-(தனது) உக்கிரமான பல மழிந்து. உணர்வு சோர்வுறுதலும் - அறிவழிந்து [மூர்ச்சித்த] அளவில்.—(எ - று.)— 'துணித்துமென தோளிருவரேற' (௩௫) என்க. வேகவலி - வேகமும் வலியு மென்றுமாம். (௩௪)

௩௫.—ராமலக்ஷ்மணர் விராதன்கையை வெட்டுமாறு அவன் தோளிலேறுதல்.

மெய்வ ரத்தினன் மிடற்படை விடப்ப டுகிலன்
செய்யு மற்றுமிக லென்று சினவா ளுருவிவன்
கைது ணித்துமென முந்து கடுகிப் படர்புயத்
[1]தெய்வின் மற்பொருவு தோளிருவ ரேற நிருதன்.

(இ - ள்) எய்வு இல் - மெலிதலில்லாத. மல் பொருவு - மற்போர் செய்வதில் வல்ல, தோள் - தோள்களையுடைய. இருவர் - அவ்விராமலட்சுமணர், '(இவ்வரக்கன்). மெய் வரத்தினன் - மெய்யான வரத்தையுடையவன்; மிடல் படை விட - வலிய ஆயுதங்களைப் பிரயோகிப்பதனால், படுலன் - இறவான்: மற்றும் இகல் செய்யும்-மீளவும் போர்செய்வான்', என்று-என்று ஆலோசித்து.—சினம்-கோபத்தோடு, வாள்-வாளை,உருவி—,'வல்கை துணித்தும்-(இவனது)வலிய கைகளை வெட்டிவிடுவோம்',என-என்று.முந்து

கடுகி - மிகவும் விரைந்து, படர் புயத்து - பெரிய (அவனது) தோள்களில், ஏற—,—நிருதன் - அவ்வரக்கன்,—(எ - று.)—'குருதியான் எழுந்தனன்' (நுசு) என்க.

உடையாரது சினத்தை வாளின்மே லேற்றி. சினவா ளென்று ரெனி னும் அமையும். பி - ம்:—[1]எய்தி. (நுரு)

நுசு.—விராதன் ராமலக்ஷ்மணரைத் தூக்கிக்கொண்டு செல்லுதல்.

உண்டெ ழுந்தவுணர் வவ்வயி னுணர்ந்து முடுகித்
தண்டெ ழுந்தனைய தோள்கொடு சுமந்து தழுவிப்
பண்டெ ழுந்தனது வன்கதி [1]பதிற்றின் முடுகிக்
கொண்டெ ழுந்தனன் விழுந்தழி கொழுங்கு ருதியான்.

(இ - ள்.) விழுந்து அழி கொழுங் குருதியான் - பெருகிவழிகின்ற மிக்க இரத்தத்தையுடையவனாகி,— அவ் வயின் - அப்பொழுது, உண்டு எழுந்த உணர்வு - மீண்டும் உளதாகித் தோன்றிய அறிவினால், உணர்ந்து - (ராம லக்ஷ்மணர்களைத் தன்மேலுள்ளவர்களாக) அறிந்து, முடுகி - (மனம்)விரை ந்து, தண்டு எழுந்துஅனைய தோள் கொடு - உயர்ந்த தண்டாயுதத்தைப் போ ன்ற (தனது) தோள்களால், தழுவி சுமந்து கொண்டு - சேர்த்துப்பிடித்துத் தாங்கிக்கொண்டு, பண்டு எழும் - முன்னே உள்ள, தனது—, வல் கதி - வலிய நடை, பதிற்றின் - (முன்னிலும்) பதின்மடங்கு அதிகமாக, முடுகி - விரைந்து, எழுந்தனன் - எழும்பியவனாய்,—(எ - று.)—'திரிந்தனன்' (நுஎ) என முடியும்.

'உண்டு' என்ற குறிப்புமுற்று, இங்கே வினையெச்சப்பொருள்பட்டுநின் றது. தண்டு - தண்டமென்பதன் விகாரம். எழுந்துஅனைய என்ற இவ்விரு சொல்லும் இணைந்து நின்று உவமவுருபாந்தன்மையையே பெற்றுநின்ற தென்க. பி - ம்:—[1]பயிற்றல்கடுகி. (நுசு)

நுஎ.—இரண்டுகவிகள்-அப்போதைய விராதனது தோற்றங் கூறும்.

முந்து வான்முக டுறக்கடிது முட்டி முடுகிச்
சிந்து சோரியொடு சாரிகை திரிந்த னனரோ
வந்து மேருவினை நாடொறும் வலஞ்செய் [1]துழல்வோ
ரிந்து சூரி யரையொத் திருவரும்பொ லியவே.

(இ - ள்.) மேருவினை - மகாமேருவை, நாள்தொறும் - தினந்தோறும், வலம் செய்து உழல்வோர் - பிரதக்ஷிணஞ்செய்து சஞ்சரிப்பவர்களாகிய, இந்து சூரியரை ஒத்து - சந்திரசூரியர்களைப் போன்று, இருவரும் பொலிய - இராமலக்ஷ்மண ரிருவரும் (தனது இருதோள்களிலும்) விளங்கும்படி,— முந்து வான் முகடு உற-உயர்ந்த வானத்தின் உச்சியை அளாவுமாறு,முட்டி—, சிந்து-வழிகின்ற, சோரியொடு-ரக்தத்துடனே, கடிது முடுகி-மிகவும் விரை ந்து, சாரிகைதிரிந்தனன்-வட்டமாய்ச்சுற்றினான்; (எ-று.)—அரோ-ஈற்றசை.

மேருமலை - சிந்து சோரியொடு திரிகின்ற அரக்கனுக்கும்; சந்திர சூரியர்கள் - இராம லக்ஷ்மணர்களுக்கும் உவமை. கலைநிறைதலாற் சந்திரனும், பிரதாபத்தாற் சூரியனும் உவமையென்க. வந்து - அசை; இது புறனடையாற் கொள்க: அன்றி, வலஞ்செய்துவந்து என்று கூட்டியுரைத்தலுமாம். சாரிகை - மண்டலாகாரமான கதி. பி - ம்:—[1]உழலும். (௩எ)

௩௮. சுவண வண்ணனொடு கண்ணன் [1]மிசைகொள்ள விசைதோ
யவண விண்ணிடை [2]நிமிர்ந்து படர்கின் றவனறஞ்
[3]சிவண தன்னசிறை [4]முன்னவரொ டேகு [5]செலவுத்
[6]துவண வண்ணலெனு மன்னவனையுமொத் தனனரோ.

(இ - ள்.) சுவணம் வண்ணனொடு - பொன்போன்ற நிறத்தையுடைய லக்ஷ்மணனுடன். கண்ணன் - ஸ்ரீராமன். மிசைகொள்ள - (அந்தவிராதனுடையதோளில்) ஏறியிருக்க, விசை தோய்-வேகம் பொருந்தி, அவண் - அவ்விடத்தினின்றும், அ விண்ணிடை-அந்த ஆகாயத்தில். நிமிர்ந்து-எழும்பி, படர்கின்றவன் - செல்லுகின்ற அவ்வரக்கன்.—அறம் சிவணது அன்ன - தருமம் வடிவெடுத்ததனை யொத்த, சிறை - (தன்) சிறகுகளில். முன்னவரொடு- பலராமகிருஷ்ணர்களோடு, ஏகு - செல்லுகின்ற. செலவத்து - வேகத்தையுடைய, உவணன் அண்ணல் எனும் - கருட வண்ணலென்று சிறப்பித்துச் சொல்லப்படுகிற, மன்னவனையும் - பக்ஷிராஜனையும். ஒத்தனன்—; (எ-று.)

சுவணவண்ணன்-ஸ்வர்ணவர்ண னென்பதன் சிதைவு. இளையபெருமாளது நிறம் பொன்னிறமாதல் "கடல்கரு முகிலொளிர் கமலம் தலரா. வடவரை யுடன்வரு செயலென மறையுந், தடவுத லறிவரு தனிமுத லவனும். புடைவரு மிளவலு மெனநிகர் புகல்வார்." "வில்லேந்துமெனிற்செய்பொற், பருவரையு நெடுவெள்ளிப் பருப்பதமும் போல்வார்கள் இருவர்"என்னும் பாலகாண்டச் செய்யுள்களானு முணர்க. கண்ணன்-கரியோனென்னும் பொருளதாகிய க்ருஷ்ணனென்னும் வடமொழி பிராகிருதமாய்ச் சிதைந்துவந்தது; இது, இங்கே அவதாரப்பெயரன்றிக்கேவலக் காரணப்பெயர். 'தோய்ந்து' என்னும் வினையெச்சம், விகுதி முதலியன கெட்டு, தோயென நின்றது; "வாரிப்புனைபந்து" என்பதில் 'வாரி' என்பதுபோல. அவண. அ-அசையுமாம். தோயம் வ(ண்)ணம் விண்ணிடை என எடுத்து - கடலின் நிறமாகவுள்ள ஆகாயத்திலே யெனினுமாம். தோயம் - வடசொல்: நீர். வண்ணம் - வர்ணம். பெரியதிருவடி கருமசுவரூபியாதலால், 'அறஞ்சிவண தன்னசிறை' என்றார். திருவடி பலராமக்ருஷ்ணர்களைத் தன்தோள்களில் எழுந்தருளப் பண்ணிக்கொண்டு சென்றது, பாணாசுரவிஜயகாலத்திலென அறிக. திருமாலினது அம்சமாகிய ஸ்ரீராமனுக்குக் கிருஷ்ணனும் ஆதிசேஷனது அம்சமாகிய லக்ஷ்மணனுக்குப் பலராமனும் உவமை. முன்னவதாரமாகிய ராமலக்ஷ்மணர்களுக்குப் பின்னவதாரமாகிய பலராம க்ருஷ்ணர்களை உவமை கூறியது, பின்னிட்டவரான கவியின் கூற்றாதலி னென்க. இதனைக் காலபேதவழுவா மென்று கொண்டு வேறுவகையாகப் பொருள்கூறி இச்செய்யு

ளின் பொலிவை யழிக்கத் தொடங்குதல் தவறு. உவணன் - ஸுபர்ண னென்பதன் சிதைவு; அழகிய சிறகுடையவ னென்று பொருள். அண்ணல் - பெருமையிற் சிறந்தவன். பி - ம்:—[1]உறைதோளன். [2]எழுந்து. [3]சிவண. [4]மன்னவரொடு. [5]செயல்வந்து. [6]உவணனென்னு நெடுமன்னவனும். (௩௮)

௩௯.—இரண்டு கவிகள்-விராதனால்தூக்கிக்கொண்டுசெல்லப்பெறும் ராம லக்ஷ்மணரைக்கண்ட சீதையின் சோகத்தைக் கூறும்.

மாத யாவுடைய தன்கணவன் வஞ்சன் [1]வினையிற்
போத லோடு மலமந்தனள் புலர்ந்து பொடியிற்
கோதை யோடுமொசி கொம்பென விழுந்த னள்குலச்
சீதை சேவல்பிடி யுண்ட சிறையன்ன மனையாள்.

(இ - ள்.) குலம் சீதை - உயர்குலத்தில் தோன்றிய சீதையானவள்,— மா தயா உடைய - மிக்கஅருளினையுடைய, தன் கணவன் - தனது நாயக னாகிய ஸ்ரீராமன், வஞ்சன் வினையின் - வஞ்சகனாகிய விராதனது கொடுந் தொழிலால், போதலோடும் - (ஆகாயமார்க்கமாய்த் தன்னைவிட்டுச்) செல் கின்றளவில்,—அலமந்தனள் - மனங்கலங்கியவளாகி, புலர்ந்து - வாட்ட மடைந்து, சேவல் பிடியுண்ட - (தன்)ஆணன்னம் (பிறரால்) பிடிக்கப்பட்ட, சிறை அன்னம் - சிறகுகளையுடைய பெண்ணன்னத்தை, அனையாள் - ஒத் தவளாகி, ஒசி கொம்பு என - துவண்டு விழுகின்ற பூங்கொம்புபோல, கோ தையோடும் - (தன்) கூந்தலுடனே, பொடியில்-புழுதியில், விழுந்தனள்—.

தன்கூந்தல் புழுதியிற் புரள விழுந்தன ளென்பார், 'பொடியிற்கோதை யோடும் விழுந்தனள்' என்றார். குலம் - நிமிகுலம். குலச்சீதையென்றது - ஆசாரப்பிரதானையென்றற்கு. ஜநகமகாராஜன் யாகசாலை அமைப்பதற்காகப் பூமியை உழுதபோது கலப்பையுழுபடைச்சாலில் அகப்பட்டதனால், ஸீதை யெனப் பெயர்; ஸீதை - உழுபடைச்சால்: ஸீதா என்பதன் திரிபு; இதனால். அயோநிஜத்வம் கூறப்படுகின்றது. "சேவற் பெயர்க்கொடை சிறகொடு சிவணும். மாயிருந்தூவி மயிலலங்கடையே" என்றதனால், ஆணன்னத்தைச் சேவ லென்றார். பி - ம்:—[1]வலியிற். (௩௯)

௪௦. பின்னை யேது முதவுந்துணை பெறுளு ரைபெறுண்
மின்னை யேயிடை நுடங்கிட விரைந்து [1]தொடரா
வன்னை யேயனைய வன்பி னறவோர்க ளுமைவிட்
டென்னை யேநுகர்தி யென்றனள் ளெழுந்து விழுவாள்.

(இ - ள்.) (அங்ஙனம் விழுந்தவள்),—எழுந்து - (மீண்டும்) எழுந்திரு ந்து, உதவும் துணை - (தன் துன்பத்தை நீக்கி) உதவிசெய்கின்ற துணை, பின்னை ஏதும் பெறாள் - மற்றையெதுவும் பெறாதவளாய், உரை பெறாள் - ஒருசொல்லையும் பெறாதவளாகி, மின்னை ஏய் இடை - மின்னலையொக்கி ன்ற இடை, நுடங்கிட - துவள, விரைந்து—, தொடரா - (அவ்வரக்கனைப் பின்) தொடர்ந்துசென்று,—(அவனை நோக்கி), 'அன்னையே அனைய - (உல கத்துக்கெல்லாந்) தாயையேபோன்ற, அன்பின் - அன்பினையுடைய, அற

வோர்கள்தமை-தருமசுவரூபிகளாகிய சக்கரவர்த்தித்திருமகர்களை, விட்டு—, என்னையே நுகர்தி - என்னையே புசிப்பாயாக', என்றனள் - என்று கூறி, (மீண்டும்), விழுவாள்—; (எ - று.)

இதனால், பிராட்டியினது கற்புநிலையின் உறுதி விளங்கும். 'உரைபெருள்' என்பதற்கு - ஒருவார்த்தைசொல்வதற்கும் நாவெழாதவளா யென்றுமினும், தனக்குத் தேற்றரவுகூறும்வார்த்தையைப் பெறாதவளா யென்றுமினுங் கருத்துக்கொள்க. பி - ம்:—[1]தொடர்வாள். [2]உணவுகொள்கென. (௪௦)

௪௧.—சீதையின்துயரத்தை லக்ஷ்மணன் இராமனிடங் கூறுதல்.

அழுது வாய்குழறி யாருயி ரழுங்கி யலையா
வெழுது பாவை யனையா ணிலையுணர்ந் திளையவன்
றொழுது தேவி துயர்கூர விளையாட றொழிலோ
பழுது வாழியென வூழி [1]முதல்வன் பகர்வுறும்.

(இ - ள்.) அழுது—, வாய் குழறி - வாய்குளறி, அரு உயிர் அழுங்கி - அரிய உயிர் தளரப்பெற்று, அலையா - வருந்தி, எழுது பாவை அனையாள் - எழுதிய சித்திரப்பிரதிமையைப் போன்று அசையாது விழுந்துகிடக்கின்ற அச்சீதையினது, நிலை - நிலைமையை, உணர்ந்து - அறிந்து,—இளையவன் - இளையபெருமாள்,—தொழுது - (இராமனை) அஞ்சலிசெய்து, 'தேவி துயர் கூர - பிராட்டி மிக்க வருத்தமடைய, விளையாடல் - விளையாடுவது, தொழிலோ - செய்தற்குஉரிய நற்காரியமோ? பழுது - குற்றமாகும்,' என - என்று விண்ணப்பஞ்செய்ய,—ஊழி முதல்வன் - காலத்துக்கு முதல்வனாகிய இராமன், பகர்வுறும் - சொல்லுவான்; (எ - று.)—அதனை, மேற்காண்க.

எழுதுபாவை - மனத்திற்குத் திருப்தியுண்டாகுமளவும் அவித்தவித்து எழுதப்படுகின்ற சித்திரப்பாவைபோல மிக்கஅழகுடையா ளென்பதாம். இனி, எழுதுபாவை, அசையாதுநிற்றற்கு உவமை; இதனால், பிராட்டி துயர் மிகுதியால் மூர்ச்சையடைந்தன ளென்க. 'இளையவனுணர்ந்து' என்றதனால், மூத்தவன் வழிச்செலவின்கணுள்ள கருத்தாற் சானகியதுநிலையை உணர்ந்தில னென்பது குறிப்பிக்கப்படுகின்றது. வாழி - முன்னிலையசை. ஆதியந்தமில்லாமல் நித்தியனாயிருப்பதனால், 'ஊழிமுதல்வன்' என்றார்; இனி, உலகங்கட்கு முதல்வ னென்றுமாம். பி - ம்:—[1]ஒருவன். (௪௧)

௪௨.—இராமபிரான் விராதனைக் காலினால் தள்ளுதல்

ஏக நின்ற நெறியெல்லை கடி[1] தேறி யினிதிற்
[2]போக னன்றென நினைந்த னனிவன் பொருவிலோய்
[3]சாக வின்று பொருளன் றெனநகுந் தகைமையோன்
வேக வெங்கழலி னுந்தலும் விராதன் [4]விழவே.

இதுமுதல் ஐந்து கவிகள் - ஒருதொடர்.

(இ - ள்.) 'பொருவு இலோய் - ஒப்பில்லாதவனே! ஏக நின்ற - (நாம்) போகவேண்டிய, நெறி எல்லை - வழியினதெல்லையை, கடிது - விரைவிலே,

இனிதின் - இனிமையாக, ஏறி போகல் - (இவன்மேல்) ஏறிச்செல்லுதல், நன்று என - நல்லதென்று, நினைந்தனன் - எண்ணினேன்; இன்று - இப்பொழுது, இவன் சாகல் - இவன்இறப்பது, பொருள் அன்று - ஒருபெரிய காரியமன்று,' என-என்றுஅருளிச்செய்து, (இராமபிரான்)—நகும் தகைமையோன் - புன்சிரிப்புச்செய்கின்ற தன்மையையுடையவனாய், வெம் கழலின்-(தனது) வலியபாதத்தால், வேகம் - வேகத்தோடு, உந்தலும் - தள்ளினவளவிலே, விராதன்—, விழ - கீழே விழாநிற்க,—(எ - று.)—'தோளிரண்டும் வாள்கொடுதுணித்து' (சங) என்க.

நடந்துசெல்லும்வருத்தமின்றி யென்பார், 'இனிதின்' என்றார். பொருவிலோய்-போர்செய்கின்ற வில்லினையுடையோ யெனினுமாம். வெங் கழல்-விரும்பப்படுகின்ற கழ லென்றுமாம். பி - ம்:—[1]ஏகி, எய்தி. [2]போகை. [3]சாகை. [4]விழலும். (சஉ)

சங.—இராமலட்சுமணர் விராதனதுதோளை வெட்டிச் செல்ல, அவன் அவர்களைத் தொடர்தல்.

தோளி ரண்டும் வடிவாள்கொடு துணித்து விசையான்
மீளி மொய்ம்பினர் குதித்தலும் வெகுண்டு புருவத்
தேளி ரண்டு நெரியச் சினவு செங்க ணரவக்
கோளி ரண்டு சுடருந் தொடர்வதிற் குறுகலும்.

(இ - ள்.) மீளி மொய்ம்பினர் - வலியதோள்களையுடைய ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்கள், விசையால் - வேகத்தோடு, வெகுண்டு - கோபித்து, வடி வாள் கொடு - கூர்மையான வாளாயுதத்தால், தோள் இரண்டும் - (விராதனது) இரண்டு தோள்களையும், துணித்து - அறுத்துத்தள்ளிவிட்டு, குதித்தலும் - தாவிச்செல்லுதலும்,—(அவ்விராதன்), புருவம் தேள் இரண்டும் நெரிய - தேள்போலும் (தனது) புருவங்களிரண்டும், நெரியும்படி (வெகுண்டு), சினவு-கோபிக்கின்ற, செம் கண் - சிவந்தகண்களையுடைய, அரவம் கோள்-பாம்பாகிய இராகுவென்னுங் கிரகம், இரண்டு சுடரும்-சூரியசந்திரர்களிருவரையும், தொடர்வதின் - (ஒரேகாலத்திற் பிடிப்பதற்காகப்) பின்தொடர்வதுபோல, குறுகலும்-(அவ்விராமலக்ஷ்மணர்களைத் தொடர்ந்து) வந்தவளவில்,—(எ-று.)—'எனலும்' (சச) என்க.

இராமன் வலத்தோளையும், இலக்குமணன் இடத்தோளையுமாகத் துணித்தன ரென்க. கிரகண காலங்களிற் சூரியசந்திரர்களை மறைக்குஞ்சாயையை இராகுகேதுக்களென்னும் பாம்புகளாகக் கூறும் புராணவழக்குப்பற்றி, 'அரவக்கோள்' என்றார். அரவக்கோள் இரண்டு சுடரையும் ஒருங்கு தொடர்வது, இல்பொருளுவமை. (சங)

சச.—இராமன் விராதனை மண்ணிற்புதைக்கவேணு மென்றல்.

புண்ணி டைப்பொழி [1]புதுப்புனல் [2]பரந்து விழவும்
விண்ணி டைப்படர்தல் விட்டெழு விகற்ப நினையா

வெண்[3]ணி டைக்குரிசி லெண்ணி யிளையோ யிவனையிம்
மண்ணி டைக்கடிது பொத்துதல் வழக்கெ னலுமே.

(இ - ள்.) புண்ணிடை - விரணங்களினின்றும், பொழி - வழிகின்ற, புது புனல்-புதியரக்தநீரானது, பரந்து விழவும்-பரவிவழிந்து கொண்டிருக்கவும், (அவ்வரக்கன்), விண்ணிடை படர்தல் விட்டு - (உயிர்) மேலுலகத்திற்குப்போகாமல் [இறவாமல்], எழு - எழுகின்ற, விகற்பம் - மாறுபாட்டை, நினையா - நினைத்து,—எண் இடை குரிசில் - (யாவர்) மனத்திலும் எழுந்தருளியிருத்தலையுடைய ஸ்ரீராமன், எண்ணி - (அவன்சாகாததன்மையை) ஆலோசித்து, 'இளையோய் - தம்பீ! இவனை-இவ்விராதனை, இ மண்ணிடை-இப்பூமியில், கடிது-விரைவாக, பொத்துதல்-புதைத்தல், வழக்கு - முறைமை.' எனலும்-என்றுசொன்ன வளவில்,—(எ-று.)—'வகிர்ந்த' (௬௫) என்க.

இனி, புண்ணிடைப்பொழி புதுப்புனல் [ரக்தம்] பரந்துவழியவும் அவன் ஆகாயமார்க்கத்திற் செல்லுதலை விட்டுப் பூமியில் தொடர்ந்து வருகின்ற மாறுபா டென்றுமாம். விகற்பம் - விகல்பம். "ஸர்வஸ்யசாஹம் ஹ்ருதிஸந்நிவிஷ்ட:[எல்லாருடைய ஹ்ருதயத்திலும் நான் தங்கியுள்ளேன்]" என்று அருளிச்செய்ததற்கேற்ப, 'எண்ணிடைக்குரிசில்' என்றார். குரிசில்-பெருமையிற் சிறந்தோன்; ஆண்பாற் சிறப்புப்பெயர். பி - ம்:—[1]கறைப், உயிர்ப். [2]பொலிந்துவரவும். [3]உடை. (௬௪)

௬௫.—இராமன் விராதனை லக்ஷ்மணன் வெட்டியகுழியில் தள்ளுதல்.

மதநல் யானையனை யானிலம் வகிர்ந்த குழிவாய்
நதமு லாவு[1]நளி நீர்வயி னழுந்த நவைதீர்
[2]கதழ்வ மாய்நறுநெ யுண்டுலகி லன்பர் கருதிற்
றுதவு சேவடி யினாலமல னுந்து தலுமே.

(இ - ள்.) மத நல்யானை அனையான்-சிறந்தமதயானையைப்போன்ற லக்ஷ்மணன், நிலம் - பூமியில், வகிர்ந்த-வெட்டியெடுத்த, குழிவாய்-குழியில், நதம் உலாவும் நளி நீர்வயின்-ஆற்றினது ஓடுகின்ற மிக்கநீரில், அழுந்த-அழுந்தும்படி,—அமலன்-குற்றமில்லாத ஸ்ரீராமபிரான், நவை தீர் கதழ்வம் ஆய்-குற்றமில்லாத யாகாக்கினிசொரூபமாகி, நறு நெய் உண்டு - நல்லநெய்யைப் பருகி, உலகில் - உலகத்திலுள்ள, அன்பர் - பக்தர்கள், கருதிற்று - எண்ணிய வரங்களை, உதவு - கொடுக்கின்ற, சேவடியினால் - (தனது) சிவந்த திருவடிகளால், உந்துதலும்-(அவ்வரக்கனைத்) தள்ளியவளவில்,—(எ-று.)—'உணர்ந்து உடல் விட்டு விண்ணிடை விளங்கினன்' (௬௬) என்க.

நதம் - மேற்குநோக்கிச் செல்லும் ஆறு; இது இங்கே நதியென்றேனும், நருமதையென்றேனுங் கொள்க. கதழ்வமென்பது - உக்கிரமுள்ளது என்றகாரணம்பற்றி அக்கினியைக் காட்டிற்று. [2]அதவமாய்என்ற பாடத்திற்கு - துடுப்பாயென்க: அதவம் - யாகாக்கினியில் நெய்யைச்சொரியுமாறு அத்திக்கட்டையாற் செய்த அகப்பை; அதவு - அத்தி: அம் - சாரியை. எம்

பெருமான் தானே யாகத்திற்குச் சாதனமாகிய பொருள்களின் வடிவாயு மிருத்தலால், இவ்வாறு கூறினரென்க. அமலன் - பிரகிருதிசம்பந்த மில்லாதவன். பி - ம்:—[1]நளிர். (௩௫)

௩௬.—விராதன் சாபம்நீங்கி விண்ணில் தோன்றுதல்.

பட்ட தன்மையு முணர்ந்து படர்சாப [1]மிடமுன்
கட்ட வன்பிறவி தந்த கடையான வுடறான்
[2]விட்டு விண்ணிடை விளங்கினன் விரிஞ்ச னெனவோர்
முட்டை தந்ததனில் வந்தமுதன் முன்ன வனினே.

(இ - ள்.) (அவ்வரக்கன்).—முன் படர் சாபம் இட - முன்னே (குபேரன்)பெரிய சாபத்தைக் கொடுத்ததனால் (வந்த). வல் பிறவி கட்டம் தந்த - வலிய பிறவித்துன்பங்களைக் கொடுத்த. கடை ஆன - இழிவாகிய, உடல் - ராக்ஷஸசரீரம், விட்டு - நீங்கப்பெற்று,—பட்ட தன்மையும் உணர்ந்து - முன்னே நடந்த தன்மையையும் அறிந்து, விண்ணிடை-ஆகாயத்தினிடத்தே,—ஓர் முட்டைதந்ததனில்-ஒப்பற்ற அண்டத்தைப் படைத்ததில், விரிஞ்சன் என - பிரமதேவனது உருவமாகி, வந்த-(படைக்குந்தொழிலைச் செய்யுமாறு) வந்த. முதல் முன்னவனின் - புராணபுருஷனாகிய பிரமன்போல,—விளங்கினன் - (முன்னுள்ள கந்தருவசரீரத்தோடு) பிரகாசித்தான்; (எ - று.)

சாபம்நீங்கினவுடன் முற்பிறவியுணர்ச்சியோடு முன்னையகந்தருவ சரீரத்தைப்பெற்றுப் பிரமதேவன்போல விளங்கினனென்க. பரம்பொருளாகியதிருமால் ஆதியில் நீரைப்படைத்து அந்நீரில் தன்னுடையசங்கற்பத்தால் அண்டத்தைப்படைத்து அதற்குள்ளே மற்றை ஸ்ருஷ்டிகளைச் செய்யுமாறு பிரமதேவனைப்படைத்துவைக்கின்றனென்பது. நூற்கொள்கை: "ஈச்வரன் ...ஓரண்டமாக்கிஅதுக்குள்ளேசதுர்முகனைஸ்ருஷ்டித்தருளும்" என்று தத்வத்ரயத்தில்அருளிச்செய்திருத்தல்முதலியன காண்க. விரிஞ்சனெனவந்த என்க. விரிஞ்சன் - அன்னப்பறவையால்தாங்கப்பெறுபவனென்று அவயவப்பொருள்தரும் வடசொல். பிரமதேவன் பிதாமஹனென்றும் புராணபுருஷனென்றும்கூறப்படுவதனால், அவனை 'முதன்முன்னவன்' என்றார். பட்ட தன்மை யுணர்தல் - பூர்வ ஜந்ம ஞானம். உம்மை - எச்சப் பொருளது. படர்சாப மிட்ட வரலாறு மேலே காண்க. கட்டம் - கஷ்டம். பிறவித் துன்பங்களாவன - தன்னைப்பற்றி வருவனவும், பிறவுயிர்களைப்பற்றி வருவனவும், தெய்வத்தைப்பற்றி வருவனவுமாம்; இவை, முறையே, ஆத்யாத்மிகம், ஆதிபௌதிகம், ஆதிதைவிக மென்னப்படும். பி-ம்:—[1]விட. [2]விட்ட.()

௩௭.—விராதன் தத்துவஞானத்தால் ஸ்ரீராமனைப் புகழத்தொடங்குதல்.

பொறியி னொன்றி யயல்சென்று திரிபுந்தி [1]யுணரா
நெறியி னொன்றி நிலைநின்ற நினைவுண் டதனினும்
பிறிவி லன்புதனி பண்டுடைய பெற்றி தனினு
மறிவு வந்துதவ நம்பனை யறிந்து பகர்வான்.

(இ-ள்.) (அவன்),—பொறியின் ஒன்றி-பஞ்சேந்திரியங்கட்குவசப்பட்டு, அயல் சென்று - விஷயாந்தரங்களிலேபோய், திரி - அலைகின்ற, புந்தி-புத்தியினால், உணரா - உணரமுடியாத, நெறியின் - நல்வழியிலே, ஒன்றி - பொருந்தி, நிலைநின்ற - நிலைபெற்றுநின்ற, நினைவு - எண்ணம், உண்டதனினும் - உண்டாகியதனாலும்,—பிறிவு இல் - நீங்குதலில்லாத, தனி-ஒப்பற்ற, அன்பு - பக்தியை, பண்டு - பழமையாய், உடைய - உடைத்தான, பெற்றிதனினும் - தன்மையினாலும்,—அறிவு - தத்துவஞானம், வந்து உதவ-வந்து கூட, (அதனால்), நம்பனை - இராமநம்பியை, அறிந்து - (ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணுவின் அம்சமென்று) தெரிந்து, பகர்வான் - துதிப்பான்; (எ - று.)

விராதனுக்குத் தத்துவஞானந் தோன்றியதற்கு இரண்டு காரணங்கள் கூறினர். பொறி - மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி. அயல் - அயற்புலங்களுக்கு ஆகுபெயர். புந்தி - வடசொல் விகாரம். பி - ம்:—[1]உணரான். (௩௭)

வேறு.

சஅ.—இதுமுதற் பதினைந்துகவிகள் - விராத ஸ்தோத்ரம்.

வேதங்க ளறைகின்ற வுலகெங்கும் விரிந்தன[1]நின்
பாதங்க ளிவையென்னிற் படிவங்க ளெப்படியோ
வோதங்கொள் கடலன்றி யொன்றினோ டொன்றொவ்வாப்
பூதங்க டொறுமுறைந்தா லவையுன்னைப் பொறுக்குமோ.

பதினைந்து கவிகள் - ஒருதொடர்.

(இ - ள்.) வேதங்கள் - எல்லாவேதங்களாலும், அறைகின்ற - துதிக்கப்படுகின்ற, இவை - இந்த, நின் பாதங்கள் - உனது திருவடிகளே, உலகு எங்கும்-உலகமுழுவதும், விரிந்தன என்னின்-பரந்தனவென்றால், படிவங்கள் - மற்றைத் திருவவயவங்கள், எப்படியோ - எத்தன்மையனவோ? ஓதம் கொள் - குளிர்ச்சியைக் கொண்ட, கடல் அன்றி - கடலில்மாத்திரமேயல்லாமல், ஒன்றினோடு ஒன்று ஒவ்வா - ஒன்றோடொன்று (தம்மில்) ஒத்திராத, பூதங்கள் தொறும் - மற்றைப் பூதங்களிலும், உறைந்தால் - (நீ) வாசஞ்செய்தால், அவை - அப்பூதங்கள், உன்னை—, பொறுக்குமோ - தாங்கவல்லனவோ? [வல்லனவல்ல]; (எ - று.)

வேதங்களிற் கூறப்படுவதெல்லாம் எம்பெருமானது திருவடிகளின் பெருமையே யாதலால், 'வேதங்களறைகின்ற' என்றான்: அறைகின்ற பாதங்களெனக் கூட்டுக. இனி, வேதங்கள் (சிலம்புபோல்) ஒலிக்கின்ற பாதங்களென்றுமாம். தனது அருகி லிருத்தல்பற்றி, 'இவை' என்று சுட்டினான். 'உலகெங்கும் விரிந்தன' என்றது, திரிவிக்கிரமாவதாரகதையையுட்கொண்டு. 'படிவங்க ளெப்படியோ' என்றது - உனதுதிருமேனி இத்தன்மைத்தென்று உத்தேசித்துஅறிய முடியா தென்றபடி. ஓதம் - வெள்ளமும், அலையுமாம். பூதங்கள் - பிருதிவி, அப்பு, தேயு, வாயு, ஆகாயம் என்பன. நிலம் - நிலையாயிருத்தலும், கந்தமுடையதாதலும்; நீர் - பாய்ந்தோடுதலும், குளிர்ந்த

பரிசமுடையதாதலும்; தீ - மேல்நோக்கி யெரிதலும், சுடும் பரிசமுடைய தாதலும்; காற்று - பத்துத்திசைகளிலும் வீசுதலும், உருவமின்றிப் பரிச முடையதாதலும்; விசும்பு - எங்கும் பரவியிருத்தலும், சப்தகுணமுடைய தாதலுமாகிய தன்மைவேறுபாடுகளைப்பற்றி, 'ஒன்றினோடொன்றொவ்வாப் பூதங்கள்' என்றான். 'அவை உன்னைப் பொறுக்கவல்லனவல்ல' என்றது, அவற்றையும் நீயே தாங்குகிறாயென்பது தோன்றற்கு. 'பூதம்' என்கிற சொல்லாற்றலால், விநோதமாகக் காட்டப்படுஞ் சடைப்பூதங்களி னுட் புகுந்த மனிதனே அவற்றைத் தாங்கிச் செலுத்துதல்போல, ஐம்பெரும் பூதங்களி னுள்ளுறைகின்ற நீயே அவற்றைத் தாங்குகிறா யென்பது தோன்றுமாறு காண்க. 'ஓதங்கொள் கடலன்றி' எனக் கடலிலுறைதலைத் தனியே எடுத்துக் கூறியது - திருப்பாற்கடலில் திருவனந்தாழ்வான்மேல் திருக் கண்வளர்தலும், பிரளயகாலத்துப்பெருங்கடலில் ஆலிலைமேற் பள்ளிகொண் டருளுதலு மாகிய விசேஷத்தன்மையை நோக்கி. 'வேதங்க ளறைகின்ற' என்றதனால் ஸகல வேதப் பிரதிபாத்யனாதலும், 'உலகெங்கும் விரிந்தன' என்றதனால் ஸர்வவியாபியாதலும், 'பாதங்களிவை' என்றதனால் பத்துடை யடியவர்க்கெளியவ னாதலும், 'படிவங்களெப்படியோ' என்றதனால் மன மொழிமெய்களுக்கு எட்டாதவ னாதலும், 'ஓதங்கொள்கடலன்றி' என்ற தனால் வியூகநிலைமையும், 'பூதங்கடொறுமுறைந்தால்' என்றதனால் ஸர்வாந் தர்யாமி யாதலும், 'அவை யுன்னைப் பொறுக்குமோ' என்றதனால் அனைத் துக்கும் ஆதார மாதலும், ஸர்வ சக்தித்வமும் கூறப்பட்டன.

ஓகாரம் இரண்டனுள் முன்னையது - ஐயத்தின்பாற்படும்; பின்னையது- எதிர்மறை. தொறும்-எஞ்சாமைப் பொருளதாகிய ஏழாம்வேற்றுமைப்பொரு ளுணர நின்ற இடைச்சொல். பி - ம்:—[1] உன்.

இதுமுதற் பதினொருகவிகள் - பெரும்பாலும் எல்லாச்சீர்களுங் காய்ச் சீர்களாகிய அளவடி நான்கு கொண்ட தரவுகொச்சகங்கள். (சஅ)

சகூ. [1]கடுத்துநிமிர் கராங்கவ்வக் கையெடுத்து மெய்கலங்கி
யுடுத்ததிசை யனைத்தினுஞ்சென் றொலிகொள்ள வுறுதுயரா
லடுத்தபெருந் தனிமூலத் தரும்பரமே பரமேயென்
றெடுத்தொருவா ரணமழைப்ப நீயோவன் றேனென்றாய்.

(இ - ள்.) ஒரு வாரணம் - ஒரு யானையானது [ஒப்பற்ற கஜேந்திராழ் வான்],—கடுத்து - கோபித்து, நிமிர் - (தன்னிலத்திலிருத்தலால் வலிமைச் செருக்கினால்) நிமிர்ந்த, கராம் - முதலையானது, கவ்வ - (தன்காலைக்) கவ் விக்கொள்ள, உறு துயரால் - அதனாலுண்டாகிய துன்பத்தினால், மெய் கலங்கி - உடல்கலக்கமுற்று, கை - (தன்) துதிக்கையை, எடுத்து - உயரத் தூக்கிக்கொண்டு, உடுத்த திசை அனைத்தினும் - சூழ்ந்த திக்குக்களெல்லா வற்றிலும், சென்று ஒலி கொள்ள - ஒலி போய்ப் பரவும்படி,—'அடுத்த - (யாவர்க்கும் ரக்ஷகனாகப்) பொருந்திய, பெரு - பெருமையையுடைய, தனி - ஒப்பில்லாத, மூலத்து - ஆதிகாரணமாகிய, அரு - அரிய, பரமே பரமே -

பரம்பொருளே! பரம்பொருளே!' என்று—. எடுத்து அழைப்ப-குரலெடுத்து அழைக்க, நீயோ - நீயன்றோ, அன்று - அப்பொழுதே, ஏன் என்றாய் - ஏனென்று அங்கே எழுந்தருளி அதனைக் காத்தாய்; (எ - று.)

ஒருதிரியக்காலே ஒருதிரியக்குக்கு வந்த நோவையும் பொறாமே அரைகுலையத் தலைகுலைய மடுக்கரைக்கேவந்து உதவின மகாகுணத்திலே ஈடுபட்டு இவ்வாறு கூறினான். முதலை கோபித்தது, தனக்கு இருப்பிடமாகிய மடுவை யானை வந்து கலக்கினதனாலென்க. கராம் - க்ராஹம்: உறுதுயர் - ஆயிரமாண்டு முதலைவாயிலகப்பட்டு ஆஹாராதிகளில்லாமையால் மிக்க துன்பமுமாம். பரம் - எல்லாவற்றினுஞ் சிறந்தபொருள். பரமே பரமே-அன்புமிகுதி பற்றிவந்த அடுக்கு. முற்பிறப்பிற் செய்த பூஜாபலத்தினால் விஷ்ணுபக்தி மாறாதிருந்த மேன்மை பற்றி, 'ஒருவாரணம்' என்றார். நீயோ, ஓகாரம் - வினாவகையால் நிச்சயப்பொருளை உணர்த்திற்று.

வாரண மழைத்த வரலாறு:—பாண்டியநாட்டில் இந்திரத்யும்நனென்று ஓரரசன் மிக்க விஷ்ணுபக்தியுடையவனாயிருந்தான். அவன் ஒருநாள் விஷ்ணுபூஜை செய்கையில் அகஸ்தியமகாமுனிவன் அங்குஎழுந்தருள. அவற்கு அவன் உபசாரஞ் செய்யாதிருக்க, முனிவன் கோபித்து 'நீ யானையாகக் கடவை' என்றுசபித்தனன்; அங்ஙனமே அவன் ஒருகாட்டில் யானையாகத் தோன்றினனாயினும், முன்செய்த விஷ்ணுபக்தியின் மகிமையால், அப்பொழுதும் விடாமல் நாள்தோறும் ஆயிரந்தாமரைமலர்களைக்கொண்டு விஷ்ணுவை அருச்சித்துப் பூசைசெய்துவந்தான். அங்ஙனஞ் செய்யுநாட்களில் ஒருநாள், பெரியதொரு தாமரைத்தடாகத்தில் அர்ச்சனைக்காகப் பூப்பறித்தற்குப் போய்இறங்கியபொழுது, அங்கே முன் நீர்நிலையில்நின்று தவஞ்செய்து கொண்டிருந்த தேவலனென்னும் முனிவனது காலைப் பற்றியிழுத்த அதனாற் கோபங்கொண்ட அவனது சாபத்தாற் பெரியமுதலையாய்க்கிடந்த ஹூஹூ என்னுங்கந்தருவன் அவ்யானையின்காலைக் கவ்விக்கொள்ள, அதைவிடுவித்துக்கொள்ளமுடியாமற் கஜேந்திரன் ஆதிமூலமே யென்று கூவியழைக்க, உடனே திருமால் ஸ்ரீகருடவாகநாரூடனாய் அங்கெழுந்தருளித் தம்திருவாழியாழ்வானைப் பிரயோகித்து, முதலையைத்துணித்து, அதன்வாயினின்றும் விடுவித்துக் கஜேந்திரனுக்கு மோக்ஷமளித்துப்போக, ஹூஹூவும் சாபவிமோசனமாகித் தன்னுலகஞ்சேர்ந்தனனென்பதாம். **பி - ம்:** —[1]கடுத்தகராந்துவ நிமிர். [2]பொருளோ. (௪௯)

௫௦. புறங்[1]காண வகங்காணப் பொதுமுகத்தி னருணோக்க
மிறங்காத தாமரைக்க ணெம்[2]பெருமா னியம்புதியா
லறங்காத்தற் குனக்கொருவ ராருமொரு துணையின்றிக்
கறங்காகு மெனத்திரிய நீயேயோ [3]கடவாய்தான்.

(இ - ள்.) புறம் காண - புறத்தவர்கள் காணவும், அகம் காண - அகத்தவர்கள் காணவும், (இவ்விருதிறத்தவர்கள்பக்கலிலும்), பொது முகத்தின்-பக்ஷபாதமில்லாமல் [நடுவுநிலைமையாக], அருள் நோக்கம் இறங்காத - கிரு

பையோடுகூடிய கடாக்ஷம் நீங்காத, தாமரை கண் - செந்தாமரைமலர் போலுந் திருக்கண்களையுடைய, எம்பெருமான் - எங்கள் தலைவனே!— அறம் காத்தற்கு - தருமத்தைக்காப்பதற்கு, உனக்கு ஒருவர் ஆரும் ஒரு துணை இன்றி - உனக்குப் பிறரொருத்தரும் சிறிதுந் துணையில்லாமல், கறங்கு என - காற்றாடிபோல, திரிய - அலையுமாறு, நீயோ - நீதானோ, கடவாய் - கடமையுடையனாயிருக்கிறாய்? இயம்புதி - சொல்வாயாக; (எ - று.)

அகத்தவர் - பரமபதத்திலேயுள்ள நித்தியர்களும், முக்தர்களும். புறத்தவர் - மற்றையுலகங்களிலுள்ள பக்தர்கள். அருளாவது - தொடர்புபற்றாது இயல்பாக எல்லாவுயிர்கண்மேலுஞ் செல்வதாகிய கருணை. இனி, 'இறங்காத' என்பதனைச் சிலேடையாகக்கொண்டு, புறத்தவர்களாகிய தன்னடியவரைக் காணவும், அகத்தவர்களாகியதன்னடியாரைக் காணவும் இவ்விருவர்திறத்தும் பொதுப்பட அருளுக்கமிறங்காத கண்களென்று உரைத்து, புறத்தவர்களிடத்தே அருளுக்கம்பொருந்தாதவெனவும், அகத்தவர்களிடத்தே அருளுக்கம் நீங்காதவெனவுங் கருத்துக்கொள்ளினும் அமையும். அன்றியும், புறமாகிய ஊனக்கண்ணாற் காணவும், அகமாகிய ஞானக்கண்ணாற் காணவுமென்றுங் கொள்ளலாம். மலர்ச்சியுங் குளிர்ச்சியுங் கண்டோரை மகிழ்வித்தலும் பற்றி, கண்களுக்குத் தாமரைமலர் உவமை. பி - ம்:—[1]காணுங்கணாரை பொருண்முகத்தினருளுக்கி. [2]பெருமான். [3]கடவாயே. (௩௦)

௫௧. துறப்பதே தொழிலாகத் [1]தோன்றினோர் தோன்றியக்கால்
மறப்பரோ தம்மையது வன்[2]றாகின் மற்றவர்போற்
[3]பிறப்பரோ வெவர்க்குந்தாம் பெற்றபதம் பெறலரிதோ
விறப்பதே பிறப்பதெனு மிவிளையாட் [4]டினிதுகந்தோய்.

(இ - ள்.) இறப்பதே - இறத்தலும், பிறப்பதே - பிறத்தலும், எனும் - என்கின்ற, விளையாட்டு - திருவிளையாட்டை, இனிது - இனிமையாக, உகந்தோய் - திருவுள்ளமுவந்து செய்தருள்கின்றவனே! எவர்க்கும் - யாவர்க்கும், தாம் பெற்ற பதம் - தாம் முன்னையடைந்த நிலையை, பெறல் - மீண்டும் அடைதல், அரிதோ - அரியதோ? (அன்று ஆகவே), துறப்பதே தொழில் ஆக தோன்றினோர் - துறந்தலையே தொழிலாகக்கொண்டு தோன்றி முற்றத்துறந்த முனிவர்கள், தோன்றியக்கால் - (தமது விருப்பத்தால் வேறொரு தாழ்ந்த பிறவியைப் பெடுத்துப்) பிறந்தால், தம்மை மறப்பரோ - தமது முன்னைய உயர்ந்த நிலைமையை மறப்பார்களோ? [மறவார்]; அது அன்று ஆகில் - அதுவுமல்லாமல், மற்றவர் போல் பிறப்பரோ - துறவாத அவர்களைப்போலவே (வேறுபாடில்லாமற்) பிறப்பார்களோ?[பிறவார்];(எ-று.)

எனவே, அகர்மவஶ்யனுப் அபர்வதுமமரர்கள் முனிவர்களதிபதியாகிய நீ உன் கேவலகிருபையாலே ஸர்வாத்ம ஸம்ரக்ஷணார்த்தமாகக் கர்மவஶ்யர் பிறக்குந் தண்ணிய பிறவிகளிலே பிறக்கும்பொழுது, அம்முனிவர்களைப்போல உன்ஸ்வரூபமழியாதபடி அதில் தோய்வின்றிக்கே வந்துபோகா

மல், அடியறிவார் 'நீதான் ஸ்ரீமந்நாராயணன்' என்றுஉணர்த்தினும் 'என க்கு அவை தெரியாதுகாண்; என்னை மனிதனாக நினைக்கிறேன்' என்று சூழ் த்துக்கொடுக்கும்படியே, அதுக்கு அவ்வரு கறியாதானாய்க் கொண்டு தன் நிலையை மறந்து, புரையற அவற்றோடு ஸஜாதீய னென்னலாம்படி திருவவ தரிக்கிறா யென்று கருத்து. இங்கே "உயிரளிப்பா, னெந்நின்ற யோனியு மாய்ப் பிறந்தாய்," "ஒருவாறொருவன் புகாவா - றுருமாறு, மாயவர்" என் னும் பெரியார்பாசுரங்களின் விசேஷார்த்தங்கள் விசாரித்து அறியத்தகும். இனி, துறப்பதே தொழிலாகத் தோன்றிய முனிவர்கள் நீ தோன்றினால் உன்னைச் சரணமடைதலேயன்றி மறப்பார்களோ? அங்ஙனம் மறவாதிருத்த லின் மேலும் பரமபதத்தை யடைதலே யன்றி மற்றவர்களைப்போல மீண் டும் இவ்வுலகிற் பிறப்பெடுப்பர்களோ? இங்ஙனம் நினது பரமபதத்தை யடைதல் அம்முனிவர்களுக்குமாத்திரமேயன்றி நின்திருவடியடைந்த யாவர் க்கும் அரிதன் றென்று கருத்துப்படப் பொருள் கூறலுமாம். தன் இச்சா மாத்திரத்தால் உண்டாதலால், 'விளையாட்டு' என்றார். இறப்பதே, பிறப் பதே, ஏகாரங்கள் - எண்ணுப்பொருளன. பி - ம்:—[1]தொன்மையோர். [2]ஆகி. [3]பிறப்பரோலவர்க்கும். [4]உவந்தனையே. (௫௧)

௫௨. பனிநின்ற பெரும்பிறவிக் கடல்கடக்கும் [1]புணைபற்றி
நனிநின்ற சமயத்தோ ரெல்லாரு நன்றென்னத்
தனிநின்ற தத்துவத்தின் றகைமூர்த்தி நீயாகி
[2]னினிநின்ற முதற்றேவ ரென்கொண்டென் செய்வாரே.

(இ - ள்.) (உன்னை), பனி நின்ற - அச்சந் தரும்படி நின்ற, பிறவி பெ ருங்கடல் - பிறப்பாகிய பெரிய கடலை, கடக்கும் - நீந்தித் தாண்டுதற்கு உரிய, புணை பற்றி-புணையாகக் கொண்டு, நனி நின்ற சமயத்தோர் எல்லாரும்- மிகுதியாய் நின்ற எல்லாச் சமயங்களி லுள்ளவர்களும், நன்று என்ன - நல்லதென்றுசொல்லும்படி, நீ—,தனி நின்ற-ஒப்பற்று நின்ற, தத்துவத்தின் தகை மூர்த்தி ஆகின் - பெரிய தத்துவஸ்வரூபியானால், இனி-பின்பு, நின்ற முதல் தேவர் - (அவ்வச்சமயங்களுக்குத்) தலைவராய் நின்ற தேவர்கள், என் கொண்டு - என்ன பெருமையைக் கொண்டு, என் செய்வார்-என்ன காரியங் களைச் செய்வார்கள்? (எ - று.)

பல சமயத்தோரும் தத்தந் தெய்வமே நன் றென்று கொண்டு தந்தம் இஷ்டதெய்வங்களுக்குச்செய்யும் வழிபாடுகளை யெல்லாம் நீயே பெற்றுக் கொண்டு அவரவர்க்குத் தக்கபடி பயன்களை அளிக்கின்றாயாதலால் அவ்வத் தேவர்களால் யாதுபய னென்பதாம்; "நும்மின்கவிகொண்டு நுந்நுமிட்டா தெய்வமேத்தினால், செம்மின்சுடர்முடியென் திருமாலுக்குச்சேருமே", "யாங் கடவுளென்றிருக்கு மெவ்வுலகிற்கடவுளர்க்கு, மாங்கடவுணீயென்றா லஃது னக்கு வியப்பாமோ" என்பன இங்குக் கருதத்தக்கவை. 'பனிநின்ற' என் னும் அடையைக் கடலுக்குக் கூட்டும்போது, குளிர்ச்சிபொருந்திய வென்க. காரண காரியத் தொடர்ச்சியாய்க் கரையின்றி வருதலால் 'பிறவிக்கடல்'

என்றும், சகரர் கல்லின குழியைக் குறித்தற்கு 'பெருங்கடல்' என்றுங் கூறினான். பெரும்பிறவிக்கடல் கடத்தல் - பிறவியறுதல். சமயம் - மதம். 'ஆகின்' என்னும் எதிர்கால வினையெச்சம், துணிவுப்பொருளை உணர்த்திற்று.
பி - ம்:—¹படி. ²தனி. (௫௨)

௫௩. ஓயாத மலரயனே முதலாக வுளராகி
மாயாத வானவர்க்கு மற்றொழிந்த மன்னுயிர்க்கு
நீ¹யாகின் முதற்றாதை நெறிமுறையா லீன்றெடுத்த
தாயாவார் ²யாவரே தருமத்தின் றனிமூர்த்தி.

(இ - ள்) தனி - ஒப்பில்லாத, தருமத்தின்மூர்த்தி - தருமஸ்வரூபியே! ஓயாத - (படைப்புத்தொழிலில்) ஒழிவில்லாத, மலர் அயனே - தாமரை மலரில் தோன்றிய பிரமதேவனே. முதலாக - ஆதியாக, உளர்ஆகி - உள்ளவர்களாகி, மாயாத - அழியாத, வானவர்க்கும் - தேவர்களுக்கும், ஒழிந்த - (அத்தேவர்கள்) நீங்கலான, மற்று மன் உயிர்க்கும் - மற்றை நிலைபேறுடைய உயிர்களுக்கும், முதல் தாதை - முதலாகிய தந்தை, நீ ஆகின் - நீ யானால்,— நெறி முறையால் - உலகவழக்கத்தின்படி, ஈன்று எடுத்த - (அவர்களைப்) பெற்று வளர்த்த, தாயாவார் - (முதல்) தாயாகுபவர், யாவரே - (வேறு) எவரோ? (எ - று.)

கற்பங்கள்தோறும் ஒவ்வொரு பிரமனாதலால், பிரமதேவர் அனேகரென்பதுபற்றி, 'ஓயாத மலரயன்' என்றானுமாம். திருமாலினது திருவுந்திக் கமலமலரில் தோன்றியவனாதலால், 'மலரயன்' என்றான். 'அயனே முதலாக' என்றதனால், அயனே முதலி லுண்டானவ னென்பதும், மற்றெல்லாவுயிர்களுக்கும் அவனே காரண னென்பதுங் கூறப்பட்டன. அமரராதலால், 'மாயாத வானவர்' எனப்பட்டனர்; உடம்பழியினும் உயிர் அழியாது வேறுடம்புபெற்றுநிற்கு மாதலால், 'மன்னுயிர்' எனப்பட்டது. பிதாமகனாகிய பிரமனையும் படைத்தவனாதலால், 'முதல்தாதை' என்றான். முதலென்பதனைத் தாயென்பதனோடுங் கூட்டுக. 'தாயாவார் யாவரே' என்றது - ஒருவருமில்லை. நீயே யென்றபடி; மேல் "உலகின்றாய்" என்பதுங் காண்க. இதனால், வேறு துணையில்லாமலே சராசரங்களனைத்தையும் படைத்துக்காக்கின்ற அகடிதகடநாசாமர்த்தியங் கூறப்பட்டது. இனி, நின் தேவியாகிய திருமகளை லோகமாதாவென்றுங் கருத்துக் கொள்ளலாம்.
பி - ம்:—¹ஆதி. ²யாவரோ. (௫௩)

௫௪. நீ¹யாதி பரம்பரமு நின்னவே யுலகங்க
ளாயாத சமயமுநின் ²னடியவே யயலில்லை
தீயாரி னொளித்தியால் வெளிநின்றாற் றீங்குண்டோ
வீயாத பெரு³மாயை விளையாட்டும் வேண்டுமோ.

(இ - ள்.) ஆதி பரம்பரமும் - முதன்மையாகிய மேலானகடவுளும், நீ - நீயே; உலகங்கள் - எல்லாவுலகங்களும், நின்னவே - உனக்குக் கீழ்ப்

பட்டவையே; ஆயாத சமயமும் - ஆராய்ந்தறிதற்கரிய எல்லா மதங்களும்; நின் அடியவே - உன் திருவடியைப் பற்றியவையே; அயல் இல்லை - வேறு இல்லை; (அங்ஙனமிருக்கவும்), தீயாரின் ஒளித்தி - வஞ்சகர்களைப்போல ஒளிக்கின்றாய்; வெளி நின்றால் - (அங்ஙனம் ஒளியாது) வெளிப்பட்டு நின்றால், தீங்கு உண்டோ - (உனக்குத்) தீமை உண்டோ? வீயாத - அழியாத, பெரு மாயை விளையாட்டும் - பெரிய மாயையாகிய விளையாட்டும், (உனக்கு); வேண்டுமோ—? (எ - று.)

பராத்பரமென்றது, பரம்பரமென வந்தது; சிறந்ததினுஞ்சிறந்ததென்பது பொருள். நின்னவே - உன் ஸ்வரூபமானவையே யென்றுமாம். வானத்தினின்றும் பெய்கின்ற மழைநீ ரெல்லாம் கடலையே கலக்குமாறுபோல, எல்லாத் தேவர்களைக் குறித்துஞ் செய்கின்ற வந்தனைவழிபாடுகளெல்லாம் ஸர்வேஶ்வரனையே சேருதலால், 'ஆயாதசமயமு நின்னடியவே' என்றான். 'தீயாரின்' என்னும் உபமானத்திற் பழிப்பினுற் புகழ்ச்சி தோன்றுமாறு காண்க; இனி, தீயவர்க்கு ஒளிக்கிறாயெனவுமாம். ஐந்துல். ஈஶ்வரனது மாயையின் மகிமை கூறப்பட்டது. பி-ம்:—[1]ஆதிப்பரப்பரமம். [2]அடியனவே. [3]மாயவிளையாட்டும். (௩௪)

௫௫. தாய்தன்னை யறியாத கன்றில்லை தன்கன்றை
யாயு [1]மறியு முலகின்று யாகினைய
நீயறிதி யெப்பொருளு மவையுன்னை நிலையறியா
மாயையிது வென்கொலோ வாராதே வரவல்லாய்.

(இ - ள்.) ஐய - தலைவனே! வாராதே வர வல்லாய் - (அடியவர்க்கு) வருதற்கரியாரைப்போலேயிருந்தே அறவெளிமையாய் வந்தருள வல்லமையுடையோனே! (உலகத்தில்), தாய்தன்னை அறியாத கன்று இல்லை - (தன்னைப்பெற்ற) தாயைத் தெரிந்துகொள்ளாத கன்றுகளில்லை; (அவ்வாறே), தன் கன்றை யாயும் அறியும் - தன்கன்றுகளைத் தாய்களும் அறிந்துகொள்ளும்; (அங்ஙனமிருக்க), உலகின் தாய் ஆகின் - (நீ) எவ்வுலகத்திற்குந் தாயானால், நீ எ பொருளும் அறிதி - நீ எல்லாப்பொருள்களையும் அறிகிறாய்; அவை உன்னை நிலை அறியா - அப்பொருள்களெல்லாம் உன்னை இத்தன்மையதான நிலையுடையவனென்று அறியமாட்டா; மாயை இது - இம்மாயை, என்கொல் - யாதோ? (எ - று.)

தாயும் கன்றையறியவேணும்; கன்றும் தாயை யறியவேணும்: இவ்வாறிருக்க, தாயாகிய நீமாத்திரம் எல்லாவுலகத்துயிர்களையும் அறிந்திருக்க, கன்றாகிய உலகத்துயிர்கள் உன்னையறியாமலிருப்பது என்னவியப்போ? என்பது கருத்து. "பல்லாவு ளுய்த்து விடினுங் குழக்கன்று, வல்லதாந் தாய் நாடிக்கோடலை" என்றார் நாலடியாரிலும். எவனொருவன் கடவுளின் தன்மை நம்மா லறியமுடியாத தென நினைக்கின்றானோ அவனால்தான் நீ நன்கறியப்பட்டவனுவா யென்று 'வாராதேவரவல்லாய்' என்பதற்குக்கருத்து: கடவுளின்தன்மை மனோவாக்குக்களுக்கு எட்டாததாதலால், அதனை அவ்வாறு

உணர்ந்தவனே உண்மையுணர்ந்தவ னென்க: "வந்தாய்போலே வாராதாய் வாராதாய்போல் வருவானே" என்றார் பெரியாரும். இனி, இந்தப் பிரகிருதியிற் சம்பந்தப்படாமலே இதனுட்புகுந்து நடக்கவல்லா யென்றும், ஊனக் கண்ணுக்கு வந்து தோன்றாமலே ஞானக்கண்ணுக்கு வந்துதோன்றவல்லா யென்றும், பரமபதத்தினின்றும் நீங்காமலிருந்தே இங்கே திருவவதரிக்க வல்லா யென்றும், கர்மவசமாய்ப் பிறக்கும்பிறவிபோலாகாமே அருள்பற்றி யுளதாகின்ற இச்சாமாத்திரத்தால் அவதரிக்கவல்லா யென்றும் பொருள் கொள்ளலாம். பி-ம்:—[1] அறிவுறுமல்வுலனென்றாய். (௫௫)

௫௬. பன்னலா மென்றுலகம் பலபலவு [1]நினையுமா
[2]லுன்னலாற் பெருந்தெய்வ முயர்ந்துளோ ரொழுக்கன்றே
யன்னவூர் தியைமுதலா மந்தணர்மாட் டருந்தெய்வ
நின்னலா லில்லாமை நெறிநின்றார் நினையாரோ.

(இ - ள்.) உலகம் - உலகத்திலுள்ள சாதாரண ஜனங்கள், பன்னல் ஆம் என்று - துதிக்கலாமென்று, பல பலவும் - பலபல தெய்வங்களையும், நினையும் - நினைப்பர்; (என்றாலும்,) உன் அலால் - உன்னை யல்லாமல், பெருந் தெய்வம் - வேறு சிறந்த தெய்வம் (உண்டென்னுதல்), உயர்ந்துளோர் ஒழுக்கு அன்றே - உயர்ந்தோர்களது ஒழுக்கமன்று; நெறி நின்றார் - நல்லொழுக்கத்தில்நின்ற அப்பெரியோர்கள், அன்னம் ஊர்தியை முதல் ஆம் - அன்னப்பறவையை வாகனமாகவுடையவனான பிரமன் முதலாகிய, அந்தணர்மாட்டு - அந்தணர்களால் ஆராதிக்கத்தக்க, அருந் தெய்வம் - அரிய கடவுள், நின் அலால் இல்லாமை - உன்னை யன்றி வேறில்லாமையை, நினையாரோ - ஆராய்ந்து அறியமாட்டார்களோ? (எ - று.)

"தெய்வம்பல பலசொல்லிப் பழுதையென்றே போல்வதனைத் தவிர்ந்தவர்நூலும்பல கலைசேர்பொழுதில். பொய்வம்பல வென்றுதோன்றும் புல்லோர்கட்குப் போதகல்லோ, நூப்பம் பலனுமவனே யென்றோதி புணர்வர் நெஞ்சே, கொய்வம்பலர்சொரியுஞ் சோலைமாமலைக் கொண்டலையே" என்ற செய்யுளும் இக்கருத்துக்கொண்டதே. 'உண்டென்னுதல்' என்பது, சொல்லெச்சம். உயர்ந்துளோர், நெறிநின்றார் - தத்துவ ஞானிகள். அந்தணர் - அழகிய தட்பத்தினை [அருளினை] யுடையார்: அன்றிக்கே, அந்தத்தை அணவுவோர் எனவே வேதாந்தத்தையே பொருளென்று மேற்கொண்டு பார்ப்பவருமாம். இனி, உன்னையல்லாமல் வேறு பெருந்தெய்வத்தைத் தேர்ந்தறிபவர் என்று உலகம் பலபலவற்றையும் நினைக்கும்; அது உயர்ந்துளோ ரொழுக்கன் றெனவுமாம். இதனால், பிரமன் முதலிய தேவர்க்குந் தேவனுந் தன்மை கூறப்பட்டது. பி-ம்:—[1] நினையலு மற்று, நினையலுமாறு. [2] உன்னலாம். (௫௬)

௫௭. பொருவரிய சமயங்கள் [1]புகல்கின்ற புத்தேளி
[2]ரிருவினையு முடையார்போ [3]லிருந்தவரின் றியற்றுவார்
திருவுறையு மணிமார்ப நினக்கென்னை செயற்பால
வொருவினையு மில்லார்போ லுறங்குதியா லாங்காலம்.

(இ - ள்.) திரு உறையும் அணி மார்ப - திருமகள் வீற்றிருக்கின்ற அழகிய மார்பினையுடையவனே! உறங்காதாய் - தூங்காதவனே!—பொருவு அரிய - ஒப்பில்லாத, சமயங்கள் - பலமதங்களி லுள்ளவர்களும், புகல்கின்ற- (தத்தந்தெய்வமென்று சிறப்பித்துச்) சொல்லுகின்ற, புத்தேளிர்-தேவர்கள், இரு வினையும் உடையார்போல் - (நல்வினை தீவினையென்னும்) இரண்டு வினைகளையு முடையவர்களைப்போல, இருந் தவம் - பெரியதவத்தை, நின்று இயற்றுவார் - செய்துநிற்பார்கள்; நினக்கு - உனக்கு, செயல்பால - செய்யத்தக்க வினைகள், என்னை-என்ன இருக்கின்றன? [ஒன்றுமில்லை]; (ஆகையால்), ஒரு வினையும் இல்லார்போல் - வினையொன்று மில்லாதவர்களைப் போல, உறங்குதி - நித்திரை செய்தருளுகிறாய்; (எ - று.)

சமயம் - ஆகுபெயர். தீவினையைப்போல நல்வினையும் பிறத்தற்குஎது வாதலான், 'இருவினையுமுடையார்போல்' என்றான்; இந் நல்வினை தீவினையிரண்டும், ஒருவனுக்குத் தத்துவ ஞானத்தைத் தடுத்துப் பந்தமுறுத்துதற்கண், பொன்விலங்கும் இருப்புவிலங்கும்போலத் தம்முள் ஒப்பனவாமென்க; "இருள்சே ரிருவினையுஞ் சேரா" என்றார் நாயனாரும். உம்மை-முற்றும்மை. 'போல்' இரண்டும் - ஒப்பில்போலி. மணி மார்ப வென்றும் பிரிக்கலாம்: இனி, திருவும், கௌஸ்துபமணியும் பொருந்திய மார்பினையுடையா யென்றுமாம். 'உறங்காதாய்' என்றதற்கு-மற்றவர்களைப்போலத் தூங்காமல் யோக நித்திரைசெய்தருளுகின்றவனே யென்றும், அழிவில்லாதவனேயென்றுங் கருத்துக்கொள்க. 'ஒருவினையு மில்லார்போ லுறங்குதி' என்றதனால், படைத்தல்முதலிய தொழிலெல்லாம் உன்னுடையனவே யென்பது குறிப்பிக்கப்பட்டது. திருமால் இவ்வுலகத்தைக் காத்தற்பொருட்டே யோகநித்திரைசெய்கின்றனனாதலால், 'ஒருவினையுமில்லார்போ லுறங்குதியா லுறங்காதாய்' என்றான்; "உறங்குவான்போல் யோகுசெய்த பெருமானை" என்றார் ஆழ்வாரும். பி-ம்:—[1]அறைகின்ற. [2]அரு. [3]அருந்தவம். (நிஎ)

ருஅ. அரவாகிச் சுமத்தியா [1]லணியெயிற்றி னேந்துதியா
[2]லொருவாயின் விழுங்குதியா லோரடியா லொளித்தியால்
திருவான [3]நிலமகளை யிஃதறிந்தாற் சீறாளோ
மருவாருந் துழாயலங்கன் மணிமார்பின் வைகுவாள்.

(இ - ள்.) திரு ஆன நிலமகளை - அழகான பூமிப்பிராட்டியை, அரவு ஆகி - ஆதிசேஷனது உருவமாகி, சுமத்தி - தாங்கியருளுகின்றாய்; அணி எயிற்றின் - அழகிய கோட்டினால், ஏந்துதி - (ஸ்ரீவராகாவதாரமாய்) எடுத்தருளுகின்றாய்; ஒரு வாயின் விழுங்குதி - (பிரளயகாலத்திலே) ஒரு வாயில்விழுங்கியருளுகிறாய்; ஓர் அடியால் ஒளித்தி - (திரிவிக்கிரமாவதாரத்தில்) ஒருதிருவடியால் அளந்து மறைத்தருளுகின்றாய்; இஃது - இங்ஙனம் அவளிடத்தே அன்புகொண்டு உதவுதலை, அறிந்தால் - தெரிந்தால், மரு ஆரும்-வாசனைவீசுகின்ற, துழாய் அலங்கல் - திருத்துழாய்மாலையையுடைய, மணி மார்பின் - அழகிய திருமார்பில், வைகுவாள் - தங்குகின்ற பெரிய பிராட்டி, சீறாளோ - ஊடல்கொள்ளாளோ? (எ - று.)

அரவாகிச் சுமத்தலே, ஸ்ரீபகவத்கீதையிற் கண்ணன் "நாகங்களில் அநந்தனாகின்றேன் யானே" எனக் கூறியவாற்றானு முணர்க. மரு வாரும் - தேனொழுகுகின்ற என்றுமாம். "பாரிடந்து பாரையுண்டு பாருமிழ்ந்து பாரளந்து பாரையாண்ட, பேராளன்" என்றார் பெரியாரும். துழாய் = துளஸீ. **பி-ம்:**—[1]அரவில். [2]ஒருவாமல். [3]நிலைபெறுநினையாது. (௫அ)

௫௯. மெய்மைத்தான் சிறிதுணர்ந்து நீவிதித்த மன்னுயிர்க
ளுய்யத்தா னாகாதோ வுனக்கென்ன குறையுண்டோ
வையத்தார் [1]வானத்தார் மழுவாளிக் கன்றளித்த
வையத்தாற் சிறிதையந் [2]தவிர்ந்தாரு முளரையா.

(இ - ள்.) ஐயா - தலைவனே! நீ விதித்த மன் உயிர்கள் - நீ உண்டாக்கி நியமித்த நிலைபொருந்திய உயிர்கள், மெய்மை - (நீயே பரதத்துவமென்னும்) உண்மையை, சிறிது உணர்ந்து - கிஞ்சித்து அறிந்து, உய்ய ஆகாதோ - உஜ்ஜீவித்தலாகாதோ? உனக்கு என்ன குறை உண்டோ - (அங்ஙனம் உஜ்ஜீவிப்பதனால்) உனக்கு யாதாயினுங் குறை உளதாமோ? மழுவாளிக்கு - பரமசிவனுக்கு, அன்று - அக்காலத்தில் [பிரமகபாலத்தைக் கையிலேந்திப் பிக்ஷாடனஞ்செய்தபொழுது], அளித்த - (அக்கபாலம் நிறைந்து கையைவிட்டு நீங்கும்படி நீ) இட்டருளிய, ஐயத்தால் - பிச்சையினால், சிறிது ஐயம் தவிர்ந்தாரும் - சிறிது சந்தேகம் நீங்கினவர்களும், வையத்தார் - நிலவுலகத்தவருள்ளும், வானத்தார் - வானுலகத்தவருள்ளும், உளர் - உண்டு; (எ - று.)

"பேசநின்றசிவனுக்கும் பிரமன்றனக்கும் பிறர்க்கும், நாயகனவனே கபாலநன்மோக்கத்துக் கண்டுகொண்மின்" என்றது, இங்கே காணத்தக்கது. மழு ஆளி - மழுவை ஆளுதலுடையவன்; அன்றிக்கே, மழு வாளி - மழுவாகிய ஆயுதத்தை யுடையவன்: மழு - எரியிரும்பாயுதம். ஐயமாவது - பலதலையாய உணர்வு; இங்கே யாதோ பரதத்துவ மென்பது. தான் - அசை. **பி - ம்:**—[1]வானகத்தார். [2]தெளிந்தாரும்.

மழுவாளிக்கு ஐயமளித்தகதை:—பரமசிவன், தன்னைப்போலவே பிரமனும் ஐந்துசிரமுடையனாயிருப்பது பலரும் பார்த்து மயங்குதற்கு இடமாயிருக்கின்றதெனக் கருதி அவனது சிரங்களிலொன்றைக் கிள்ளிவிட, அக்கபாலம் அப்படியே அவன்கையிலொட்டிக்கொள்ளுதலும், இதற்கென்செய்வதென்று அலமர, தேவர்களும் முனிவர்களும் 'இப்பாவந்தொலையப் பிச்சையெடுக்கவேண்டும்; என்றைக்கு இக்கபாலம் நிறையுமோ, அன்றைக்கே இது கையை விட்டகலும்' என்று உரைக்க, அங்ஙனமே சிவபிரான் பலகாலம் பலதலங்களினுஞ்சென்று பிச்சையேற்றுக்கொண்டு வருந்தித் திரிந்தும் அக்கபாலம் நிறைந்து நீங்காததாக, ஒருநாள் ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணுவை அடைந்து ஏற்றபோது, அவர் 'அக்ஷயம்' என்று பிக்ஷையிட, உடனே அது நிறைந்து கையைவிட்டகன்றது என்பதாம். (௫௯)

௬0. அன்னமா யருமறைக ளறைந்தாய்நீ யவையுன்னை
முன்னமா ரோதுவித்தா ரெல்லாரு [1]முடிந்தாரோ

பின்னமா யொன்றாதல் [2]பிரிந்தேயோ பிரியாதோ
என்னமா மாயமிவை யேனமாய் மண்ணிடந்தாய்.

(இ - ள்.) ஏனம் ஆய் மண் இடந்தாய் - ஸ்ரீவராகரூபியாய்ப் பூமியைக் கோட்டாற்குத்தி யெடுத்தருளியவனே! நீ—, அன்னம்ஆய் - ஹம்ஸஸ்வரூபியாய், அரு மறைகள் - அறிதற்கரிய வேதங்களை, அறைந்தாய் - (பிரமதேவனுக்கு) உபதேசித்தாய்; அவை-அவற்றை, முன்னம்-முன்னே, உன்னை ஓதுவித்தார் - உனக்குக் கற்பித்தவர், ஆர் - யாவர்? எல்லாரும்-(அவர்கள்) அனைவரும், முடிந்தாரோ - (இப்பொழுது) அழிந்துபோனார்களோ? (பரமாத்மாவாகிய நீ), பின்னம்ஆய் ஒன்றுஆதல்-(சேதநாசேதநங்களினின்றும்) வேறாகியும்ஒன்றாகியு மிருத்தல். பிரிந்தேயோ-(அவற்றைப்) பிரிந்து நின்றோ?பிரியாதோ - பிரியாமலிருந்தோ? இவை - (வேறும் ஒன்றுமாயிருக்கிற) இத்தன்மைகள், என்ன மா மாயம் - என்ன பெரிய மாயை? (எ - று.)

பிரமனுக்கு வேதங்களை முதலில் ஹம்ஸரூபியா யிருந்து உபதேசித்தருளினதனால், 'அன்னமா யருமறைக ளறைந்தாய்' என்றான்; திருமால் தனக்குச் சேதநாசேதநங்களையெல்லாம் சரீரமாகக்கொண்டுள்ளானாதலால், சரீரசரீரிகளைப் பேதமாகவும் அபேதமாகவும் கூறும் முறைபின்படியே இச்சேதநாசேதநங்களினின்று வேறுபடுத்தியும், ஒன்றாக்கியும் கூறப்படுவன்: இதனால், விஸிஷ்டாத்வைதஸித்தாந்தத்தை வெளியிட்டபடி. ஆரென்பது-ஈண்டு இன்மைகுறித்துநின்றது. பி - ம்:—[1]முடிந்தாரோ. [2]பிறிந்தாயோபிறியாயோ.

ஏனமாய் மண்ணிடந்த கதை:—முன் ஒருகாலத்திற் பூமியைப் பாயாகச் சுருட்டிக் கடலில் மூழ்கிப்போன இரணியாக்கனை, திருமால், வராகரூபமாகத் திருவவதரித்துக் கொன்று, பூமியைக் கோட்டாற் குத்தி யெடுத்துக் கொண்டுவந்து விரித்தருளினனென்பதாம். (சுo)

சுக. ஒப்பிறையும் [1]பெறலரிய [2]வொருவாமுன் னுவந்துறையு
மப் [3]புறையு டுறந்தடியே னருந்தவத்தா [4]லணுகுறலா
லிப்பிறவிக் கடல்கடந்தே னினிப்பிறவே னிருவினையுந்
[5]துப்புறழு நீர்த்தசுடர்த் திருவடியாற் றுடைத்தாய்நீ.

(இ - ள்) இறையும் ஒப்பு பெறல் அரிய - சிறிதும் உவமைபெறுவதற்கரிய [ஒப்பில்லாத], ஒருவா - தனிநாயகனே!—நீ—, முன் - முன்னே, உவந்து - (திருவுள்ளம்) உகந்து, உறையும் - பள்ளிகொள்கின்ற, அப்பு உறையுள் - திருப்பாற்கடலாகிய இருப்பிடத்தை, துறந்து - விட்டு, அடியேன் அருந் தவத்தால் - அடியவனாகிய எனது (முன்னேசெய்த) அரிய தவத்தினால், அணுகுறலால் - (இங்கே) எழுந்தருளியதனால்;—இ பிறவி கடல் - இந்தப் பிறப்பாகிய கடலை, கடந்தேன் - தாண்டினேன்; இனி பிறவேன் - இனிமேல் (யான்) பிறப்பேனல்லேன்; இரு வினையும் - (இப்பிறவிக்குக்காரணமாகிய எனது) இரண்டுவினைகளையும், துப்பு உறழும் நீர்த்த - பவழம்போன்ற [சிவந்த] திருநிறத்தையுடைய, சுடர் - ஒளியினையுடைய, திருஅடியால் - (உன்) திருவடிகளால், துடைத்தாய் - போக்கியருளினாய்; (எ - று.)

ஒப்பில்லாமை கூறியதனால், உயர்வில்லாமை தானே பெறப்படும். "பனிக்கடலிற் பள்ளிகோளைப்பழகவிட்டோடிவந்தென், மனக்கடலில் வாழவல்ல மாயமணாளநம்பீ", "பறவையேறுபரம்புருடா நீயென்னைக் கைக்கொண்டபின், பிறவியென்னுங் கடலும்வற்றிப் பெரும்பதமாகின்றதால்" என்ற பெரியாழ்வாரருளிச்செயலை அடியொற்றியது, இச்செய்யுள். அப்பு-கடலுக்கு ஆகுபெயர். துப்புறழும் சீர்த்த-தூய்மைபொருந்திய தன்மையையுடையவென்றுமாம். ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்களைத் தோள்மேல் எழுந்தருளப் பண்ணிக்கொண்டு போனபொழுதும், ஸ்ரீராமன் காலாலுதைத்துப் பள்ளத்தில் தள்ளியபொழுதும் திருவடிகள் தன்மேற்பட்ட பாக்கியத்தை வியந்து, 'திருவடியால் துடைத்தாய்' என்றான். பி - ம்:—[1]பிறிதறியாய். [2]ஒருவினை. [3]பொறையும். [1]அணுகுதலால். [1]துப்பறழ்த்தனைய. (சுக)

வேறு.

'உன்சரிதஞ்சொல்' என்று இராமன் விராதனை வினவுதல்.

சுஉ. இற்றெ லாமி யம்பினா, னிற்ற லோடு நீயிவ்வா
றுற்ற வாறு ணர்த்தெனா, வெற்றி யான்வி ளம்பினான்.

(இ - ள்.) (அந்தத்தேவசரீரங்கொண்ட விராதன்);—இற்று எலாம் - இத்தன்மையவெல்லாவற்றையும், இயம்பினான் நிற்றலோடும் - சொல்லித் துதித்து நின்றவளவில்,—வெற்றியான் - வெற்றியையுடையஸ்ரீராமன்,(அவனை நோக்கி); 'நீ இ ஆறு உற்ற ஆறு - நீ இங்ஙனம் பொருந்திய வரலாற்றை, உணர்த்து - தெரியச்சொல்வாய்,' எனா - என்று, விளம்பினான்-சொன்னான்.

இற்றெலாம் - ஒருமைப்பன்மைமயக்கம். வெற்றி - விராதன்வதை.

இதுமுதற் பன்னிரண்டுகவிகள் - பெரும்பாலும் முதலிரண்டுசீர்கள் மாச்சீர்களும், மற்றையதொன்று விளச்சீருமாகிய சிந்தடி நான்கு கொண்ட **வஞ்சிவிருத்தங்கள்;** குறளடியான்வஞ்சிவிருத்தமாக அலகிடினுமாம். (சுஉ)

சுங.—விராதன் தன் வரலாறு கூறத்தொடங்கல்.

கள்ள மாய வாழ்வெலாம், விள்ள ஞான மீசுதாள்
வள்ளல் வாழி கேளெனா, வுள்ள வாறு ணர்த்தினான்.

(இ - ள்.) (அதற்கு விராதன்); 'கள்ளம் ஆய - பொய்யாகிய, வாழ்வு எலாம் - (இவ்வுலக) வாழ்க்கைகளெல்லாம், விள்ள - நீங்கும்படி, ஞானம் - தத்துவஞானத்தை, ஈசு - உண்டாக்குகின்ற, தாள் - திருவடிகளையுடைய, வள்ளல் - வரையாது கொடுப்பவனே!—வாழி - வாழ்வாயாக; கேள் - (இதனைக்) கேள்', எனா - என்று, உள்ள ஆறு - நடந்த வரலாற்றை, உணர்த்தினான் - தெரிவித்தான்; (எ - று.)—அது மேல் ஏழுகவிகளிற் கூறுகின்றார்.

இனி, 'கள்ளமாயவாழ்வு' என்பதற்கு - குற்றம்பொருந்திய சாபத்தால் வந்த ராக்ஷஸசரீரமென்றும் உரைக்கலாம். ஈசுதல் - ஈதல். தன்சாபத்தைப் போக்கி அறியாமையைநீக்கி ஞானத்தையுண்டாக்கிய உபகாரத்தை நோக்கி, 'வள்ளல் வாழி' என்றான். (சுங)

சுச.—ஏழுக்கவிகள் - விராதன் தன்வரலாறு கூறுதலைத் தெரிவிக்கும்.

ஆட ரம்பை நீ[1]டரங், கூடு நின்று பாடலா
[2]லூடல் வந்து கூட[3]விக், கூடு வந்து கூடினேன்.

எட்டுக் கவிகள் - ஒருதொடர்.

(இ - ள்.) ஆடு அரம்பை - நர்த்தனஞ் செய்கின்ற ரம்பை யென்னுந் தெய்வப்பெண், நீடு அரங்கு ஊடு - பெரிய நடனசபையில், நின்று - வந்து நின்று, பாடலால் - பாடுதலினாலே, (அப்பொழுது அவளிடத்தே யான் வேட்கையுற்று), ஊடல் வந்து கூட - ஊடுதலுண்டாகி (அவளோடு) புணர்ந்ததனால், இ கூடு வந்து கூடினேன் - இவ்விராக்கத சரீரத்திலே வந்து சேர்ந்தேன்; (எ - று.)

'ஆடரம்பை பாடலால்' என்றதனால், ஆட்டத்தோடே கூடிய பாட்டைப் பாடினா ளென்க. ஊடலாற் கூடலின்பஞ் சிறத்தலால், 'ஊடல் வந்துகூட' என்றான்; "ஊடுதல் காமத்திற்கின்ப மதற்கின்பங், கூடி முயங்கப் பெறின்" என்றார், நாயனாரும். கூடு - பறவைக் கூடு; இங்கே அது போன்ற உடலுக்கு உவமவாகுபெயர். பி-ம்:—[1]அரங்கின். [2]ஊடு. [3]வெய்ய.

சுரு. இம்ப ருற்றி தெய்தினேன், வெம்பு விற்கை வீரபேர்
தும்பு ருத்த னூழிவா, ழம்ப ரத்து ளென்பரே.

(இ - ள்.) வெம்பு வில் - வெப்பம்பொருந்திய வில்லினை யேந்திய, கை - திருக்கையையுடைய, வீர - வீரனே!—இம்பர் உற்று - இவ்வுலகத்தே (இவ்வாறு) பிறந்து, இது எய்தினேன்-இந்நிலைமையை அடைந்தேன்;பேர் - (எனது)பெயர்,ஊழி வாழ்-வெகுகாலம்(அழியாமல்)வாழ்தற்குக் காரணமான, அம்பரத்துள்-தேவலோகத்தில், தும்புருத்தன் என்பர் - தும்புருத்தனென்று சொல்வார்கள்; (எ - று.)

கோதண்டத்தின் வெப்பத்தைத் தான் நேரே கண்டு அனுபவித்தமை தோன்ற, 'வெம்புவில்' என்றான். தும்புருத்தன் என்பதில், தன்-சாரியை யென்னலாம். வானுலகத்தவர் அமரரென்னும்படி நெடுங்காலம் மரணமின்றி வாழ்பவ ராதலால், 'ஊழிவாழம்பரத்துள்' என்றான். அம்பரம்-ஆகுபெயர். அச்சிட்டுள்ளபிரதிகளில் இச்செய்யுள், பின்னிரண்டடிகளில் 'தும்புருத்தனதன்சூழ், அம்பரத்துளனரோ' என்ற பாடத்தோடு "கள்ளமாய" (சுங) என்ற பாடலுக்குப்பின்னிருக்க, இதற்குப்பின் "ஆடரம்பை" (சுச) என்றபாடல் காணப்படுகின்றது. (சுரு)

சுசு. கரக்க வந்த காம நோய், துரக்க வந்த தோமினா
லிரக்க மின்றி [1]யேயினா, ரரக்கன் மைந்த னாயினேன்.

(இ - ள்.) கரக்க - (அறிவை) மறைக்கும்படி, வந்த - மிகுதியாயுண்டாகிய, காமம் நோய் - காமவியாதி, துரக்க - தொடர்தலால், வந்த - உளதான, தோமினால் - குற்றத்தினால், இரக்கம் இன்றி - சிறிதும் இரங்குதலில்லாமல், ஏயினார் - (வானவர் என்னை ராக்ஷஸனாகும்படி) சபித்தார்; (ஆதலால்

யான்), அரக்கன் மைந்தன் ஆயினேன் - ராக்ஷஸகுலத்தில்தோன்றிய மக ஞனேன்; (எ - று.)

'இம்பருற்றிதெய்தினேன்' என்று கீழ்க்கூறியதை விவரிக்கின்றான். தான் சேர்ந்தவிடத்தே மிக்க வருத்தத்தை உண்டாக்குதலால், காமத்தை 'நோய்' என்றான். சாபங்கொடுத்தது குபேரனென்பது, முதனூலால் விளங்கும்: அதற்குஏற்ப "இம்பருற்று" (௬௫) என்ற பாடலில் 'தும்புருத்தனதன் சூழ்' என்ற பாடம் அமைந்துள்ளது. தோம்=தோஷம். பி-ம்:—[1]ஏவினன். (௬௬)

௬௭. வலஞ்செய் திந்த வானெலா, நலிஞ்சு [1]தின்னு நாமவேல்
பொலிஞ்ச வென்றி பூணுமக், கிலிஞ்சன் மைந்த னாயினேன்.

(இ - ள்.) இந்த வான் எலாம் - இவ்வானுலகத்தி லுள்ளார் யாவரையும், வலம்செய்து - சுற்றிவந்து, நலிஞ்சு தின்னும் - வருத்தப்படுத்தித் தின்கின்ற, நாம வேல் - அச்சத்தைத்தருகின்ற வேலாயுதம், பொலிஞ்ச - விளங்கிய, வென்றி பூணும் - ஜயத்தையே மேற்கொள்ளுகின்ற, அ கிலிஞ்சன் - அப்படிப்பட்ட கிலிஞ்சனென்னும் அரக்கனது, மைந்தன் ஆயினேன் - மகனாகப் பிறந்தேன்; (எ - று.)

'அரக்கன்மைந்தனாயினேன்' என்று கீழ்க்கூறியதை இதனால் விவரிக்கின்றான். வான் - ஆகுபெயர். நலிஞ்சு, பொலிஞ்ச என்பவை-நலிந்து, பொலிந்த என்பவற்றின் போலி. நாமஎன்பது - அச்சமுணர்த்தும் உரிச்சொல்; "பே நா முருமென வரூஉங்கிளவி, யாமுறை மூன்று மச்சப் பொருள" என்பதனா லறிக: அ - அசை. இனி, நாமமெனக் கொண்டு, அதிசயத்தை விளைக்கின்ற வேலென்றுமாம். 'அக்கிலிஞ்சன்', அகரச்சுட்டு - அவனதுகொடுமையின் பிரசித்தியைக் காட்டும். பி-ம்:—[1]தின்ன. (௬௭)

௬௮. [1]அன்ன மாய மேயினா, ரின்னல் தீரு மீகையா
னின்ன தாளி னீங்குமென், [2]றுன்னு மெற்[3]கு ணர்த்தினார்.

(இ - ள்.) உன்னும் எற்கு-(இச்சாபம் எவ்வாறுநீங்குமென்று) நினைத்து வருந்துகின்ற எனக்கு, அன்ன மாயம் ஏயினார் - அவ்வாறான விசித்திர சாபத்தை (எனக்குத்) தந்தவர், இன்னல் தீரும் ஈகையான் - (இரப்பவர்களது) வறுமைத்துன்பம் நீங்குதற்குக் காரணமான தானத்தை யுடையோனாகிய, நின்ன-உன்னுடைய, தாளின்-திருவடிகளின் பரிசத்தால், நீங்கும்—, என்று—, உணர்த்தினார்—; (எ - று.)

எற்கு - அகரச்சாரியை யின்றி வந்தது. இரண்டாமடியில் 'ஈகையால்' என்றும் பிரிக்கலாம். [3]உணர்த்தினன் என்ற பாடத்திற்கு - இன்னல்தீரும் ஈகையான் - குபேரன்என்னலாம். பி - ம்:—[1]அன்னயக்கனதியாய். [2]உன்னலால். (௬௮)

இந்தப்பாடலையடுத்து ஏட்டுப்பிரதி பலவற்றிற் காணப்படும் பாடல் வருமாறு:—

* வெம்பு விற்கை வீரநீ, அம்பரத்து நாதனால்
தும்புருத்தன் வாய்மையா, லிம்பருற்ற தீதரோ.

சுக. அன்று மூல மாதியா, யின்று காறு மேழையே
னன்று தீது நாடலேன், [1]றின்று தீய தேடினேன்.

(இ - ள்.) ஆதியாய் - முதல்வனே! ஏழையேன் - அறிவில்லாத யான், அன்று மூலம் - அந்நாள்முதலாக, இன்று காறும் - இந்நாள்வரையிலும், நன்று தீது நாடலேன் - நல்லதின்னது தீயதின்னதென்று ஆராயாதவனாய், தின்று - (அகப்பட்ட பிராணிகளையெல்லாங் கொன்று) தின்று, தீய - தீவினைகளையே, தேடினேன் - சம்பாதித்துக்கொண்டேன்; (எ - று.)

காமநோயால் அறிவிழந்து அரம்பையைக் கூடி அரக்கனாக நேர்ந்ததைப் பற்றிய அநுதாபந் தோன்ற, 'ஏழையேன்' என்கிறான். பி-ம்:—[1]நின்றுதீய தேடினேன். (சுக)

எ௦. தூண்ட நின்ற தொன்மைதான், வேண்ட நின்ற வேதநூல்
பூண்ட நின்பொலங்கொடா, டீண்ட வின்று தேறினேன்.

(இ - ள்.) தூண்ட நின்ற - (தன்னை ஓதியுணர்ந்தவர்க்கு நல்லறிவைத்) தூண்டும்படி நின்றனவும், தொன்மை தான் வேண்ட நின்ற - பழமையாகத் தான் (எல்லாராலும்) வேண்டப்பட்டு இன்றியமையாது நின்றனவுமாகிய, வேதம் நூல் - வேதங்களை, பூண்ட - மேற்கொண்ட, நின் - உனது, பொலம் கொள் - பொற்கழலை யணிந்த, தாள் - திருவடிகள், தீண்ட - மேற்படுதலால், இன்று—, தேறினேன் - துன்பந் தீர்ந்தேன்; (எ - று.)

தூண்டுதல்-உண்டாக்கிவளர்த்தல். தூண்டநின்ற வேண்டநின்ற வேத மென்க. வேதநூல் - வேதமாகிய நூலென இருபெயரொட்டுப் பண்புத் தொகை; உம்மைத்தொகையாய், வேதங்களும் அவற்றோடொப்பச் சொல்லப்படுகின்ற மற்றைச் சாஸ்திரங்களு மென்றுமாம். வேதநூல் பூணுதல் - எல்லா நூல்களானும் புகழப்படுதல். இனி, முதலடிக்கு - முன்னேசெய்து நின்ற பழமையாகிய எனதுநல்வினை தான் தூண்டியதனாலென்று உரைத்து, 'தீண்ட' என்பதனோடு கூட்டலுமாம். (எ௦)

எக.—விராதன் தன்னுலகத்தைச் சேர்தல்.

[1]தெறுத்து வந்த தீதெலா, மறுத்த வுன்னை யாதனே
னொறுத்த தன்மை யூழியாய், பொறுத்தி யென்று போயினான்.

(இ - ள்.) ஊழியாய்—! தெறுத்து - (உயிர்களை) அழித்ததனால், வந்து - (எனக்கு) நேர்ந்த, தீதுஎலாம் - தீவினையையெல்லாம், அறுத்த - போக்கியருளிய, உன்னை—, ஆதனேன் - அறிவுகேடனாகிய யான், ஒறுத்த - (பலவாறு) வருத்திய, தன்மை - குற்றத்தை, பொறுத்தி - பொறுத்தருளுவா

---

* இச்செய்யுள் இன்றியமையாததன்று ஆதலாற் பொருளெழுதப் படவில்லை.

யாக, என்று-என்று பிரார்த்தித்து, போயினன் - (விடைபெற்றுத் தன்னுலகஞ்) சென்றான்; (எ - று.)

இனி, என்னை யழித்துநின்று என்பாற் பொருந்திய தீமையை யெல்லாம் போக்கிய உன்னை யென்றுமாம். நீ தேலாம் - ஒருமைபன்மைமயக்கம். 'ஊழியாய்' என்பதற்குக் கீழ் 'ஊழிமுதல்வன்' என்றவிடத்து உரைத்தாங்கு உரைக்க. பி - ம்:—[1]திறத்தின். (எக)

எ௨.—இராமன்முதலிய மூவரும் அப்பாற்செல்லுதல்.

தேவு காதல் சீரியோ, னாவி போயி னானெனப்
பூவு லாவு பூவையோ, டேவ லாரு மேகினர்.

(இ - ள்.) தேவு காதல் சீரியோன் - தேவர்களை வருத்துதலையே (தனக்குச்) சிறப்பாகவுடைய அவ்விராக்கதன், ஆவி போயினான் என - உயிர் நீங்கினானென்று மகிழ்ந்து,—ஏவலாரும் - அம்பின் வல்லவர்களாகிய அவ் விராம லக்ஷ்மணர்களும்,— பூ உலாவு பூவையோடு - தாமரை மலரில் வீற்றிருக்கின்ற பிராட்டியுடனே, ஏகினர் - (அப்பாற்) சென்றார்கள்; (எ - று.)

இனி, 'பூவுலாவு' என்பதற்கு - பொலிவு பொருந்திய வென்று உரைத்து, முன் விராதனால் இழந்த பொலிவை இப்பொழுது அவன்வதையால் மீண்டும் பெற்ற ஜாநகியோ டென்றுமாம். 'ஏவலார்' என்பதற்கு - எல்லா வுலகங்களையும் அடிமையாகக் கொண்டு ஆணைசெலுத்துகின்றவர்களென்றும், தாய்தந்தையர்களின் ஏவலின்படி நின்றவர்களென்றும் பொருள் கொள்ளலாம். பூவை - நாகணவாய்ப்புள்: அதுபோன்ற மொழியாளுக்கு உவமவாகுபெயர். (எ௨)

எ௩.—இராமன்முதலியோர் பகலில் ஒருதபோவனத்துத் தங்குதல்.

கைகொள் கால வேலினார், மெய்கொள் வேத மெய்யர்வாழ்
மொய்கொள் சோலை முன்னினார், வைக னாளும் [1]வைகினார்.

(இ - ள்.) கை கொள் - கையிலே கொண்ட, கால வேலினார் - யமன் போன்ற வேலினையுடைய அவ்வீரர்கள்,—மெய் கொள் வேதம் மெய்யர் - மெய்ம்மையாகிய வேதங்களையே வடிவாக வுடைய முனிவர்கள், வாழ்-வாழ்கின்ற, மொய் கொள் - நெருங்குதலைக்கொண்ட, சோலை - சோலையை, முன்னினார் - கிட்டினவர்களாய்,—வைகல் நாளும் - பகல்முழுவதும், வைகினார்- (அங்கே) தங்கினார்கள்; (எ - று.)

பகைவருயிரைக் கவர்தலால், வேலிற்குக் காலனை ஒப்பிட்டார். காலத்தை வரையறைசெய்தலாற் காலனெனப்பெயர். 'வேதமெய்யர்' என்பதற்கு, வேதவிதிப்படி நித்திய நைமித்திக கருமங்களிற் சிறிதும் வழுவாது ஒழுகுபவ ரென்பது கருத்து. பி-ம்:—[1]வைகினன். (எ௩)

விராதன்வதைப்படலம் முற்றிற்று.

உ-ஆவது சரபங்கன் பிறப்பு நீங்கு படலம்.

சரபங்கனென்னும் முனிவன் ஸ்ரீராமனது அருளாற் பிறப்புநீங்கிப் பரம பதமடைந்த கதையைச் சொல்லுஞ் சிறிய பிரி வென்பதாம். 'சரபங்கன்' என்பதற்கு-(மன்மத) பாணங்களைப் பங்கப்படுத்தினவன் [வென்றவன்] என்பது பொருள்; முக்குற்றங்களுள்ளும் முதலதாகிய காமத்தை ஒழித்தவனென்பது கருத்து; காமத்தை யொழித்தவனெனவே, மற்றைய வெகுளி மயக்கங்களை யொழித்தமை தானே பெறப்படும்; பிறப்புநீங்குதலெனக் காரியத்தைக் காரணமாக உபசரித்தார். **சரபங்கர் பிறப்புநீங்கு படலம்** என்று பிரதிபேதம்.

இப்படலம், ஸ்ரீராமன் விராதனது சாபந்தீர்த்தபின்னர்ச் சரபங்கனது ஆச்சிரமத் தருகிற் சென்றபோது. பிரமனது கட்டளையால் அம்முனிவனைச் சத்தியலோகத்திற்கு அழைத்துப்போக வந்திருந்த தேவேந்திரன் இராமனைக் கண்டு துதித்துப்போக, பின்பு இராமபிரான், முனிவனைச் சேர இராம பிரானது சேவைக்குக் காத்திருந்த அம்முனிவன் அப்பிரான் எழுந்தருளினவுடனே சேவித்து அப்பிரானதெதிரிலேயே அக்கினிப்பிரவேசஞ்செய்து ஊனுட லொழித்து வானுலகடைந்த வரலாற்றைக் கூறுகின்றது.

வேறு.

க.—இராமன்முதலியோர் மாலையில் சரபங்கமுனிவனதுஆச்சிரமஞ்சேர்தல்.

குரவங் குவிகோங் கலர்கொம் பினொடு
மிரவங் கணுறும் பொழு[1]தே கினராற்
சரவங் கனிருந் துதவங் கருது
மரவங் கிளர்கோங்[2]கொளிர்வா சவனம்.

(இ - ள்.) இரவு - அன்றை இராத்திரியானது, உறும் பொழுது - வருங்காலத்தில் [மாலைப்பொழுதில்],—(ஸ்ரீராமலட்சுமணர்கள்),—குரவம் - குராவரும்பும், குவி கோங்கு - குவிந்த கோங்கரும்பும், அலர் - (தன்மயிர்முடியில்) மலரப்பெற்ற, கொம்பினொடும் - பூங்கொம்புபோன்ற சீதையுடனே,— அங்கண் - அவ்விடத்தினின்றும், சரவங்கன்-சரபங்கனென்னும் முனிவன், இருந்து—, தவம் கருதும் - தவத்தைச் செய்கின்ற, மரவம் கிளர் - குங்கும மரங்கள் உயர்ந்து வளர்ந்திருக்கப்பெற்றதும், கோங்கு ஒளிர் - கோங்கமரங்கள் விளங்கப்பெற்றதுமாகிய, வாசம் வனம் - வாசனையையுடைய ஆச்சிரமத்திற்கு, ஏகினர் - சென்றார்கள்; (எ - று.)

குரவம் - குராமரம். குரவம், கோங்கு என்பன - முதலாகுபெயர்கள். கொம்பு - உவமவாகுபெயர். வாசவனம் - வாஸஸ்தாநமாகிய சோலையுமாம். **பி-ம்:**—[1]எய்தினரால். [2]இள. சிலபிரதிகளில் 'சரவங்கனிருந்து தவஞ்செய் வனத், தரவங்கிளர்வெஞ்சிலையாண்டகையார்' என்று பின்னிரண்டடிகள்.

இதுமுதல் இருபத்தைந்து கவிகள்-பெரும்பாலும் நான்குசீரும் மாச்சீர்களாகிய அளவடி நான்குகொண்ட **கலிவிருத்தங்கள்.** இப்பாடல்களை முச்சீரடி **வஞ்சிவிருத்தமாக** அலகிடுவாரு முண்டு. (எச)

உ.—அப்போது இந்திரன் அங்கு வந்திருத்தல்.

செவ்வே லவர்சென் றனர்[1]சே ரலுறு
மவ்வே லையினெய் தின[2]ளு யிரமாந்
தவ்வா திரவும் பொலிதா மரையின்
வெவ்வே றலர்கண் ணினன்விண் ணவர்கோன்.

பதின்மூன்றுகவிகள் - ஒருதொடர்.

(இ - ள்.) செம் வேலவர்-சிவந்த வேலினையுடைய அவ்வீரர்கள், சென்றனர் சேரல்உறும் - (அம்முனிவனது ஆச்சிரமத்துக்குச்)சென்று சேர்கின்ற, அ வேலையின் - அப்பொழுதில்,—இரவும் - இராத்திரி காலத்தும், தவ்வாது - குவியாமல், பொலி - மலர்ந்து விளங்குகின்ற, தாமரையின் - செந்தாமரைமலர்களைப்போல, வெவ் வேறு அலர் - தனித்தனியே விளங்குகின்ற, ஆயிரம் ஆம் கண்ணினன்-ஆயிரங்கண்களையுடையவனாகிய, விண்ணவர் கோன் - தேவேந்திரன், எய்தினன் - (அங்கே) வந்திருந்தான்; (எ - று.)

பகைவரது இரத்தந் தோய்ந்திருத்தலின், 'செவ்வேல்' என்றார்; வேலிற்குச் செம்மை - கூர்மையாகவுங் கொள்ளலாம். இமையாதகண்களாதலால், குவியாததாமரைகள் உவமை கூறப்பட்டன; இல்பொருளுவமை: தேவர்கள் கண்ணிமைப்பதில்லை யென்பது நூன்மரபு. வெவ்வேறு - வேறுவேறு என்பதன் மரூஉ. பி - ம்:—[1]சேறலுறும், சேர்தலுறும். [2]ஆயிரமும். (எ௲)

ங.—பதினொருகவிகள் - இந்திரனது வருணனை.

அன்னச் செலவிற் படிமே லயல்சூழ்
பொன்னிற் பொலிவா ரணிபூ [1]ணொளிமேன்
மின்னிற் செறிகற் றைவிரிந் தனபோற்
பின்னிச் சுடரும் பிறங்பே ரொளியான்.

(இ - ள்.) (அவ்விந்திரன்),—அயல் படிமேல்-(தனது) அருகிடங்களில், சூழ் - சுற்றிலுமிருக்கின்ற, அன்னம் செலவின் - அன்னம்போன்ற நடையினையுடைய, பொன்னின் பொலிவார் - திருமகள்போல விளங்குகின்ற தெய்வப்பெண்கள், அணி - (தனது உடம்பில்) அணிந்த, பூண் - ஆபரணங்களின், ஒளிமேல் - ஒளியின் மேலே, மின்னின் செறி கற்றை விரிந்தன போல் - மின்னல்களின் மிகுந்துள்ள கூட்டம் பரவியவைபோல, பின்னி சுடரும் - கலந்துவிளங்குகின்ற, பிறங் பேர் ஒளியான் - மிகுந்த சிறந்த தேககாந்தியையுடையவன்; (எ - று.)

தெய்வமகளிரால‌ணியப்பெற்ற ஆபரணங்களின் காந்தியினும் மேற்பட்டு விளங்குகின்ற சரீரகாந்தியையுடையா னென்பதாம். இனி, தன்னருகி லிருக்கின்ற தெய்வப்பெண்கள் தாந்தாம் அணிந்துகொண்டிருக்கின்ற ஆபரணங்களி னொளியின்மேற் கலந்து விளங்குகிற தன்னொளியையுடையா னென்றுமாம். பி-ம்:—[1]முலையார். (எக)

ச. வானிற் பொலி[1]தோ கையர்கண் மலர்[2]வண்
கானிற் படர்கட் களிவண் டொடு [3]கார்
மேனித் திருநா ரதன்வீ ணையிசைத்
தேனிற் [4]பொலியுஞ் செவிவண் டுடையான்.

(இ - ள்.) கார் மேனி-கறுத்த (தனது) உடம்பிலே,—வானின் பொலி தோகையர் - தேவலோகத்துப் பொருந்தி விளங்குகின்ற தெய்வமகளிரது. கண் - கண்களாகிய, மலர் வள் கானில் - வளப்பம்பொருந்திய புஷ்பக் காட்டில், படர் - சூழ்ந்துமொய்க்கின்ற, கண் - (தன்) கண்களாகிய, களி வண்டொடு - களிக்கின்ற வண்டுகளுடனே,—திரு நாரதன் - ஸ்ரீநாரதமகா முனிவனது, வீணை - (மஹதீயென்னும்) யாழினது, இசை - பாட்டாகிய, தேனின் - தேனைப் பருகியதனால், பொலியும்-விளங்குகின்ற, செவி வண்டு-செவிகளாகிய வண்டுகளையும், உடையான் - உடையவன்; (எ - று.)

வண்டுகள் மலர்வனத்தில் மொய்த்தல்போலத் தன்னைச்சூழ்ந்து வருகின்ற அரமங்கையரின் கண்களைத் தன் ஆயிரங்கண்களாற் பார்த்துக் களித்தும், வண்டுகள் தேனைப் பருகிக்களித்தல்போல நாரதனது வீணையிசையைக் கேட்டுக்களித்து மிருப்பவன் இந்திர னென்பதாம். கார்மேனி (யிலே) கண் வண்டொடு செவிவண்டு உடையான் என இயையும். தோகையர்-மயில்போலுஞ் சாயலையுடையார். மலர்த்தொகுதியை 'மலர்க்கான்' என்றார். மலர் - தாமரையும், கருங்குவளையும். நாரத னென்பதற்கு - ஆத்துமஞானத்தை உபதேசிப்பவ னென்றும், நரர்களுக்கு உள்ள ஒற்றுமையைப் பிளப்பவ னென்றும் பொருளாம். பி-ம்:—[1]கோதையர். [2]வாழ். வான். [3]கார். [4]படியும்.(எஎ)

ரு. [1]அனையின் றுறையைம் பதொடைம் பதுநால்
[2]வினையின் றொகைவேள் வி[3]நிரப் பியமா
முனைவன் முதுதே வரின்மூ வ[4]ரலார்
புனையும் முடிதுன் றுபொலங் கழலான்.

(இ - ள்.) நூல் - சாஸ்திரங்களாற் சொல்லப்படுகின்ற, அனையின் துறை - அக்கினியினிடத்தே செய்யவேண்டிய, வினையின் தொகை - தொழில்களது கூட்டத்தையுடைய, ஐம்பதொடு ஐம்பது வேள்வி - நூறு அசுவமேதயாகங்களை, நிரப்பிய - குறைவில்லாமல் நிறைவேற்றிய, மா - பெரிய, முனைவன் - முன்னவன்; முது தேவரின் - பழமையாகிய தேவர்களுள், மூவர் அலார் - திரிமூர்த்திகளல்லாத மற்றைத்தேவர்களெல்லாம், புனையும் - தரித்துக்கொண்டிருக்கிற, முடி - கிரீடங்கள், துன்று - நெருங்குகின்ற, பொலம் கழலான்-பொன்னாலாகிய வீரக்கழலையுடையவன்; (எ-று.)

நூறுஅசுவமேதயாகஞ்செய்தவனே இந்திரபதவியைப் பெறுவா னென்ற கொள்கை, இங்கு அறியத்தக்கது. எதுகைநோக்கி, அனலென்பது அனையெனத் திரிந்து நின்றது; துறை - ஏழனுருபு. வினை - யாகத்திற்கு அங்கமாகிய பிரவர்க்கியம், அவபிருதம் முதலிய தொழில்கள். முன்னோனை

முனைவனென்பது, ஒருசொல்விழுக்காடாம். மூவர்-பிரம விஷ்ணு ருத்திரர்கள். திரிமூர்த்திகட்கு அடுத்தபடியிலிருப்பவன் இந்திரனென்றவாறு.தேவர்களெல்லாம் தத்தம்முடி இவனடியிலே படுமாறு காலில்விழுந்து வணங்குதலால், 'முடிதுன்றுபொலங்கழலான்' என்றார். பி - ம்:—[1]அனலின். [2]நினைவின்படி. [3]நிரம்பிய. [4]அலால். (எஅ)

சூ. செம்மா மலரா ணிகர்தே வியொடு
மும்மா மதவெண் ணிறமுன் னுயர்தாள்
வெம்மா மிசையான் விரிவெள் ளிவிளங்
கம்மா மலையண் ணலையே யனையான்.

(இ - ள்.) செம் மா மலர் ஆள் நிகர் தேவியொடும் - சிவந்த பெரிய தாமரைமலரில் வீற்றிருக்கின்ற திருமகளைப் போன்ற (தன்) மனைவியாகிய சசீதேவியுடனே, மும் மா மதம் - மிக்க மூன்று மதங்களையும், வெள் நிறம் - வெள்ளைநிறத்தையும், முன் உயர் தாள் - முன்னே உயர்ந்த (முன்) கால்களையும், வெம் - வெப்பத்தையுமுடைய, மா மிசையான் - ஐராவதத்தின்மேல் ஏறிவருகிறவன்; (அங்ஙனம் ஏறி வரும்பொழுது), விரி - ஒளி வீசுகின்ற, வெள்ளி - வெள்ளிமயமாய், விளங்கு - விளங்குகின்ற, அ மா மலை - அந்தப் பெரிய கைலாசகிரியில் (பார்வதிதேவியோடு வீற்றிருக்கின்ற), அண்ணலையே - பரமசிவனையே, அனையான் - ஒத்திருப்பவன்; (எ - று.)

வெண்ணிறமான ஐராவதயானையின்மேல் சசிதேவியோடுவீற்றிருக்குந் தேவேந்திரனுக்கு, வெள்ளிமயமான கைலாசகிரியில் பார்வதியுடன் வீற்றிருக்கும் பரமசிவனை உவமை கூறினர். மும்மதம்-துதிக்கைமதம், கர்ணமதம், பீஜமதம். யானைக்கு மதம்பிடித்திருக்கும்போது உடல் வெப்பமாயிருக்கு மாதலால், 'வெம் மா' என்றார்; இனி, வெம்மை - கொடுமையும், அழகுமாம். (எகூ)

எ. தானின் றயனின் றொளிர்தண் கதிரோன்
யானின் றதெனென் றொளியெஞ் சிடமா
வானின் றபெரும் பதம்வந் துருவாய்
மேனின் றெனநின் றொளிர்வெண் குடையான்.

(இ-ள்.) அயல் நின்று ஒளிர் - வெளியிடங்களிலெல்லாஞ்சென்றுபரவி விளங்குகின்ற, தண் கதிரோன் - குளிர்ந்த கிரணங்களையுடைய சந்திரன், இன்று யான் நின்றது என் என்று - 'இந்நாளில் யான் (இவ்வுலகில்) விளங்கிநிற்றலாற் பய னென்னை?' என்று எண்ணி, ஒளி எஞ்சிட-ஒளிகுறையும்படி,—மா வான் நின்ற - உயர்ந்தமேலுலகத்தே பொருந்திய, பெரும்பதம்-பெரிய சுவர்க்கந்தானே, உரு ஆய் வந்து - குடையின்வடிவமெடுத்துவந்து; மேல் நின்றன - தன்மேலே பொருந்தினாற்போல,நின்று-பொருந்தி,ஒளிர்-விளங்குகின்ற, வெள் குடையான்-வெள்ளைக்குடையையுடையவன்; (எ-று.)

சந்திரனினும் வெள்ளியது குடையென்பது, முன்னிரண்டடிகளின் கருத்து: **தொடர்புயர்வுநவிற்சியணி.** பின்னிரண்டடிகளில் இன்பம்பயத் தல்பற்றி, சுவர்க்கமே குடையாகவந்ததுபோலு மென்றது; **தற்குறிப்பேற்ற வணி.** எஞ்சிட ஒளிர் என இயையும். **பி-ம்:—**[1]நின்றன. (அ0)

அ. திசைகட் டியமால் கரிதெட் டமதப்
பசைகட் டினகிட் டினபற் பலபோர்
விசை[1]கட் டழிதா னவர்[2]விட் டிகல்பே
ரிசைகட் டியவொத் திவர்சா மரையான்.

(இ-ள்.) திசை கட்டிய - திக்குக்களிற் கட்டப்பட்ட, மால் கரி - பெரிய அஷ்டதிக்கஜங்களின், தெட்ட - தெளிவான, மதம் பசை - மதநீர்ப்பசை யோடு, கட்டின - சம்பந்தமுடையனவாய், கிட்டின - எதிர்த்துநெருங்கிய, பற் பல போர் - பலபலயுத்தங்களில், விசை கட்டு அழி - (தத்தம்) வலியும் உறுதிநிலையும் அழிந்து தோற்றுப்போன, தானவர் விட்டு-அசுரர்களினின்று நீக்கி, இகல் பேர் இசை - வலிமையினாலான மிக்க கீர்த்தியை, கட்டிய ஒத்து - (தனியே) கட்டியவற்றைப் போன்று, இவர் - வீசிவிளங்குகின்ற, சாமரையான் - வெண்சாமரையையுடையவன்; (எ - று.)

தேவாசுரயுத்தங்களில் அஷ்டதிக்கஜங்களும் தேவர்பக்கல் வந்துநின்று போர்செய்யு மாதலால், இவ்வாறு கூறினர். தானவர் - தநு என்பவளிடத் துப் பிறந்தவர். புகழை வெண்ணிறத்ததென வருணித்தல், கவிமரபு. சாமரை - சமரமென்னும் மானினது வாலின்மயிராற் செய்யப்பட்டதொரு ராஜசிந்நம். **பி-ம்:—**[1]கட்டின. [2]விட்டவர், விட்டகல். (அக)

கூ. [1]தீர்விற் றிரிசெங் கதிர்தங் குவதோ
[2]ரூருற் றதெனப் பொலியொண் முடியான்
போர்வித் தகனே மிபொறுத் தவன்மா
மார்விற் றிருவிற் பொலிமா லையினான்.

(இ - ள்.) ஓர் - ஒப்பில்லாத, ஊர் - பரிவேஷத்தை, உற்றது - பொ ருந்தியதாகிய, தீர்வு இல் திரி செம் கதிர் - ஒழிவில்லாது திரிகின்ற சிவந்த கிரணங்களையுடைய சூரியன், தங்குவது என-(வந்து)தங்கியதுபோல,பொலி-விளங்குகின்ற, ஒள் முடியான் - ஒள்ளிய கிரீடத்தையுடையவன்; போர் வித்தகன் - யுத்தத்தில் மிக்க வல்லமையுடையவன்; நேமி பொறுத்தவன் - திருவாழியேந்தியருளிய திருமாலினது, மா மார்வில் - விசாலமான திரு மார்பில்வீற்றிருக்கின்ற, திருவின் - திருமகளைப்போல, பொலி - விளங்கு கின்ற, மாலையினான் - இரத்தினவாரத்தையுடையவன்; (எ - று.)

சூரியன்-கிரீடத்துக்கும், பரிவேடம் - அக்கிரீடத்தைச்சூழ்ந்து கட்டப் பட்ட பட்டத்துக்கும் உவமை. ஊர் - சூரிய சந்திரரைச்சுற்றித் தோன்றும் வட்டம். இனி, செங்கதிர் தங்குவதாகிய ஓர் ஊரென - சூரியலோகம்போல என்றுமாம. போர்வித்தகனாகிய நேமிபொறுத்தவ னென்ன இயைத்தலு

மொன்று. பின்னிரண்டடிகட்கு - திருமாலின்மார்பிலே திருவோடு விளங்குகின்ற வனமாலைபோன்ற பாரிஜாதமாலையையுடையா னெனினு மாம். பி-ம்:—[1]தேரில். [2]ஊரிற்றது, ஊறிற்றது. (அஉ)

க௦. செற்றிக் கதிரிற் பொலிசெம் மணியின்
கற்றைச் சுடர்விட் டெரிகஞ் சுகியான்
வெற்றித் திருவின் குளிர்வெண் ணகைபோற்
சுற்றிக் [1]கிளருஞ் [2]சுடர்தோள் வளையான்.

(இ - ள்.) செற்றி - பதிக்கப்பட்டு, கதிரின்-சூரியனைப்போல, பொலி - விளங்குகின்ற, செம் மணியின்-சிவந்த இரத்தினங்களினது, சுடர் கற்றை - ஒளியின்கூட்டம், விட்டு எரி - விட்டுவிளங்குகின்ற, கஞ்சுகியான்-கவசத்தை யுடையவன்; வெற்றி திருவின் - ஜயலட்சுமியினது, குளிர் வெள் நகை போல் - குளிர்ந்த வெள்ளிய புன்சிரிப்புப்போல, சுற்றி கிளரும் - சுற்றி லும் விளங்குகின்ற, சுடர் தோள்வளையான் - பிரகாசிக்கின்ற வாகுவலயத் தையுடையவன்; (எ - று.)

கஞ்சுகம், கஞ்சுகியென ஈறுதிரிந்தது; புவநம் - புவனி என்றாற்போல. சுற்றி-தோளைச்சுற்றியென்றேனும், சுற்றுப்பக்கங்களிலென்றேனுங்கொள்க. கதிர் - ஆகுபெயர். பி - ம்:—[1]சுடரும். [2]கிளர். (அங)

கக. பல்லா யிரமா மணிபா டமுறுந்
தொல்லா ரணிகால் சுடரின் றொகைதா
மெல்லா முடனா யெழலா [1]லொருதன்
வில்லா லொளிர்மே கமெனப் பொலிவான்.

(இ - ள்.) பல் ஆயிரம் மா மணி - பலவாயிரம் பெரிய இரத்தினங்கள், பாடம் உறும் - பளபளக்கின்ற, தொல் ஆர் - பழமையாகப் பொருந்திய, அணி - ஆபரணங்கள், கால் - வெளிவீசுகின்ற, சுடரின் தொகை - ஒளியின் கூட்டம், எல்லாம்—, உடன் ஆய் - ஒருங்குகூடி, எழலான் - வெளியே விளங்குதலால், தன் ஒரு வில்லால் ஒளிர் மேகம் என - (தனது) ஒப்பற்ற வில்லோடு [இந்திரதநுசோடு] விளங்குகின்ற காளமேகம்போல, பொலி வான் - விளங்குபவன்; (எ - று.)—தாம் - அசை.

'வில்லால்', ஆல்-உடனிகழ்ச்சிப்பொருளது. கருமேகம் - இந்திரனது மேனிக்கும், இந்திரவில்-அதனிடத்தே நவமணிகளுமிழைத்துப் பலநிறங்களு முடையவாய்விளங்குகின்ற ஆபரணங்களின் காந்திக்கும் உவமை. பி-ம்:—[1]அயலே. (அச)

கஉ. மாறு வுலகந் தனின்மன் றல்பொருந்
தேறு றுநலஞ் செறிதொங் கலினான்
றீறு டுகெடுத் துயர்[1]வென் றியவாம்
வாறு டியர்கண் ணெனும்வா ளுடையான்.

(இ - ள்.) மாறு - (ஒன்றோடொன்று) ஒத்திராத, உலகந்தனில்-பல வுலகங்களிலும் (செல்லும்படி), மன்றல் பொரும் - வாசனை வீசுகின்ற, தேன் நாறு - தேனொழுகுகின்ற, நலம் செறி - அழகு மிக்க, தொங்கலினன் - பூமாலையை யுடையவன்; மீனோடு கடுத்து - மீன் வகைகளோடு ஒத்து, உயர் வென்றிய ஆம் - சிறந்த வெற்றியை யுடையனவாகின்ற, வான் நாடியர் - தேவலோகத்துமகளிரது, கண் எனும் - கண்களாகிய, வாள் உடையான் - வாள்களைத் தன்மேலுடையவன்; (எ - று.)

ஊர்வசி முதலிய தேவமகளிரனைவரும் தேவேந்திரனது மேனியழகையே எப்பொழுதும் இமையாதுநோக்குதலால், 'வானாடியர் கண்ணெனும் வாளுடையான்' என்றார்: இனி, வானாடியர்கண்ணோ வென உவமைகூறத்தக்க உடைவாளைத் தன்னிடையி லுடையா னெனினும் அமையும். மாறுவுலக மென்பதற்கு - தனக்குஒப்பில்லாத உலக மென, தேவலோகமென்றும் உரைக்கலாம். பொருந்தொங்கல், நாறுதொங்கல், செறிதொங்கலென இயையும். கண்களுக்கு வெற்றி - ஆடவர்களை மயக்கித் தம்வயப்படுத்துதல். பி-ம்:—[1]வென்றியவா. (அ௩)

கூ. வெல்வா [1]னசையால் [2]விசையால் விடுநா
ளெல்வான் சுடர்மா லையிரா வணன்மே
னெல்வா லு[3]மறா தநிறம் [4]பிறழா
வல்வாய் மடியா வயிரப் படையான்.

(இ - ள்.) எல் - சூரியன்போன்ற, வான் சுடர் - மிக்க ஒளியைவீசுகின்ற, மாலை - வெற்றித்தொகுதியையுடைய, இராவணன்மேல்—, வெல்வான் நசையால் - சயிக்கவேண்டு மென்னும் விருப்பத்தால், விசையால் - வேகத்தோடு, விடு நாள் - பிரயோகித்தபொழுதும், நெல் வாலும் அறாத-நெல்லின் வாலினளவும் [சிறிதும்] தான் அறாத, நிறம் பிறழா-(தன்) முன்னையொளியும் மாறாத, வல் வாய் மடியா - (தன்) வலிய நுனிக்கூர்மையும்மடங்காத, வயிரம் படையான் - வச்சிராயுதத்தை யுடையவன்; (எ - று.)

'எல் வான் சுடர் மாலை' என்னும் அடைமொழி - வரை யெடுத்தல், திக்குவிசயஞ்செய்தல் முதலிய அனைதுபோராற்றலை உணர்த்தும். எல்வான் சுடர்மாலை - இரத்தினஹாரமென்பாருமுளர். இராவணன் - பரஹிம்ஸையாலே நாட்டை இருந்தநேகுடியாகக் கூப்பிடும்படி பண்ணினவன்; அன்றிக்கே, தான் கைலாசாதிகளை எடுத்து நெருக்குண்டு கூப்பிடுமவன்: இதனால், தனக்கும் பிறர்க்கும் ஹிதமறியாத துஷ்டஸ்வபாவனென்கை. நெல் வால் - மிக்கசிறுமைக்குக்காட்டியதொரு அளவை. வால்-பின்நுனி. அறாத பிறழாத மடியாத படை யென்க. பி-ம்:—[1]நசையின். [2]விசையின். [3]அறுது. [4]பிறிதாய்.

கச.—சரபங்கன் இந்திரனையெதிர்கொண்டு வந்த காரணம் வினவல்.

நின்றா னெதிர்நின் றநெடுந் தவனுஞ்
சென்றா னெதிர்கொண் டுசிறப் [1]பமையா

வென்றா னிவணெய் தியவா றெனலும்
பொன்றா தபொலங் கழலோன் புகலும்.

(இ - ள்.) (இத்தகைய தேவேந்திரன்), நின்றான் - (சரபங்கனுச்சிரமத்திற்குச்) சென்று நின்றான்; எதிர் நின்ற - அங்கு எதிரேநின்று கண்ட, நெடுந் தவனும் - மிக்கதவத்தையுடைய அம்முனிவனும், சென்றான் எதிர்கொண்டு - எதிரேவந்துஅளவளாவி யழைத்துப்போய், சிறப்பு அமையா - சிறப்பான மரியாதைகளைச் செய்து, 'இவண் எய்திய ஆறு - (நீ) இங்கே வந்ததற்குக் காரணம், என் - என்ன?' எனலும்-என்று வினவியவளவில்,—பொன்றாத பொலம் கழலோன் - அழியாத பொற்கழலையுடைய அவ்விந்திரன், புகலும் - சொல்லுவான்; (எ - று.)—அது மேற்கூறுகின்றார்.

எதிர்கொண்டு சென்றானென்றும் மாற்றலாம். பொன்றாத கழலென்க. மூன்றாவதுபாடல்முதல் பன்னிரண்டாம்பாடல்வரையிலுள்ள ஒளியான் உடையான் முதலியவைகள் இரண்டாம்பாடலிலுள்ள விண்ணவர்கோன் என்பதற்கு விசேடணமாகி, அது 'நின்றான்' என்று இந்தப்பாடலிலுள்ள வினைமுற்றுக்கு எழுவாயாம். பி-ம்:—[1]அயர்வான். (அஎ)

கஙு.—இதுவும் அடுத்த கவியும் - இந்திரன் பிரமதேவனது கட்டளையைத் தெரிவித்தல் கூறும்.

நின்னு [1]லியைநீ திநெடுந் தவமின்
[2]றென்னு னும்விளம் பரிதென் றுணர்வா
னந்நான் முகனின் னையழைத் தனனாற்
பொன்னார் சடைமா தவபோ துதியால்.

மூன்றுகவிகள் - ஒருதொடர்.

(இ - ள்.) பொன் ஆர் சடை மா தவ-பொன்போன்ற சடையையுடைய மிக்க தவமுடையோனே!—அ நான்முகன் - நான்குமுகங்களையுடைய அப்பிரமதேவன், 'நின்னால் இயை - உன்னாற் செய்யப்பட்ட, நீதி நெடுந் தவம் - முறைமைதவறாத பெரிய தவமானது, என்னுனும் - சிறிதும், விளம்ப அரிது - சொல்லுதற்கு அரியது', என்று உணர்வான் - என்று அறிபவனாய், நின்னை அழைத்தனன்-உன்னை(த் தன் உலகத்திற்கு வரும்படி) கட்டளையிட்டான்; ஆல்-ஆதலால், இன்று - இப்பொழுது போதுதி - நீ வருவாயாக.

சரபங்கமுனிவன் தவம் நான்குமுகங்களையுடைய பிரமனுலுஞ் சொல்லுதற்கு அரிதென்பதாம்: எனவே, மற்றையோர் அறிந்து சொல்லவொண்ணாமை அருத்தாபத்தியால் விளங்கும். என்ஆனும்-எவ்வளவுசிறிதுமென்க. விளம்பரிது - தொகுத்தல்; இனி, முதனிலைத்தொழிற்பெயராகக் கொண்டு, விளம்புதற்குஅரிதென்றுமாம். பி - ம்:—[1]இயல். [2]என்னுனும். (அஅ)

கக. எந்தா யுலகியா வைபுமெவ் வுயிருந்
தந்தா னுறையுந் நெறிதந் தனனா

ஙந்தாத [1]பெருந் தவநா டதுநீ
வந்தா யெனினின் னெதிரே வருவான்.

(இ - ள்.) எந்தாய் - எம்பெரியோனே! நந்தாத பெருந் தவ - கெடுத லில்லாத மிக்க தவமுடையோனே!—உலகு யாவையும் - எல்லாவுலகங்களை யும், எ உயிரும் - (சராசரங்களாகிய) எல்லாவுயிர்களையும், தந்தான்-படைத் தவனாகிய பிரமதேவன், உறையும் - (தான்) வாசஞ்செய்கின்ற, நெறி - பதவியை, தந்தனன் - (உனக்குக்) கொடுத்தான்; நீ—, நாடு அது - அந்நாட் டுக்கு, வந்தாய் எனின் - வருவையாயானால், நின் எதிரே வருவான் - உன்னை (அழைத்துப்போதற்கு அவன்) எதிர்கொண்டுவருவான்; (எ - று.)

பெருந்தவநாடு-பெரியதவத்தா லடையப்படும் நாடெனவுமாம். வந்தாய்- காலவழுவமைதி. பி-ம்:—[1]பெரும்பதநாடதனில், பெரும்பதநாடதுநீ. (அசு)

கஎ.—முனிவன் இந்திரனதுமொழியைத் தடுத்துக்கூறத் தொடங்குதல்.

எலலா வுலகிற குமுயாந தமையான
சொல்லா வகைநீ யுணர்[1]தொன் மையையா
[2]னல்லா யுடனே நடநீ யெனலு
மல்லே னெனவா லறிவா னறைவான்.

(இ - ள்.) நல்லாய் - நல்லதவமுடையோனே! (அப்பிரமலோகம்), எல் லா உலகிற்கும் உயர்ந்தமை - எல்லாவுலகங்களினுஞ் சிறந்திருத்தலை, யான் சொல்லா வகை - யான் உணர்த்தவேண்டாமலே, நீ—, உணர் - அறிகின்ற, தொன்மையை - பழமையுடையனாயிருக்கிறாய்; ஆல் - ஆகையால், நீ—, உடனே நட - உடனே வருவாயாக, எனலும் - என்று (இந்திரன்) சொன்ன ளவில்,—வால் அறிவான்-தத்துவஞானத்தையுடைய அம்முனிவன், அல் லேன் என - (அதற்கு) உடன்படேனென்று, அறைவான்-சொல்லுவான்; (எ - று.)—அது மேற்கூறுகின்றார். பி - ம்:—[1]தொன்மையையாய். [2]நல் லாளுடனே. (சு௦)

கஅ.—மூன்றுகவிகள் - சரபங்கமுனிவனதுமறுமொழி.

சொற்பொங் குபெரும் புகழோய் தொழின்மாய்
சிற்பங் களின்வீ வன[1]சேர் குவெனோ
யற்பங் கருதே னெனருந் தவமோ
கற்பம் பல[2]சென் றதுகா ணுதியால்.

நான்குகவிகள் - ஒருதொடர்.

(இ - ள்.) சொல் பொங்கு - (எல்லாராலுஞ்) சொல்லப்பட்டு விளங்கு கின்ற, பெரும் புகழோய் - மிக்க புகழையுடையவனே!—தொழில் மாய் சிற்பங்களின் - செயலழியத்தக்க சித்திரங்களைப்போல, வீவன - (நாளடை வில்) அழிகின்ற உலகங்களை, சேர்குவெனோ - (யான்) அடைவேனோ? அற்

பம் கருதேன்-(அவ்வாறு) அல்பமான பதவிகளை (யான்) மனத்தாலும் நினையேன்; என் அருந் தவமோ - எனது அரியதவமோ, கற்பம் பல சென்றது - அநேக கல்பகாலங்கள் கழியப்பெற்றது: காணுதி - (நீ) அறிவாய்; (எ-று.)

புகழ்தான் உரையும் பாட்டுமென இருவகைப்படுமாதலால் அவையிரண்டும் அடங்க, 'சொற்பொங்கு பெரும்புகழ்' என்றான்; இனி, சொல்லுக்கு அடங்காத புகழெனவுமாம். சித்திரமேகங்கள் பார்வைக்கு அழகியனவாயினும் நாளடைவில் உருக்குலைந்து அழிவனபோல, மேனோக்கில் சிறந்தனபோலத் தோன்றினும் நாளடைவில் அழிவையுடைய லோகமென்பார், 'தொழின் மாய்சிற்பங்களின்வீவன' என்றார். சிற்பம் - அற்பம். கற்பம் - வடமொழி: பிராகிருதபிரளயத்திற் பிரமலோகமும் அழியுமென்க. பி-ம்:—[1]சேர்குவெனோ. சேர்குவெனோ. [2]சென்றன. (கக)

கஅ. சொற்றுந் தரமன் றிதுசூழ் கழலாய்
பெற்றும் [1]பெறுகில் லதொர்பெற் றியதே
மற்றென் பல[2]சொல் லிவண்வந் துதவ
முற்றும் பகறா னு[3]முடித் தனனால்.

(இ-ள்.) சூழ் கழலாய் - கட்டிய கழலுடையானே! இது - இவ்வார்த்தை, சொற்றும் தரம் அன்று - (என்னிடத்திற்) சொல்லத்தக்கதன்று; பெற்றும் பெறுகில்லது ஓர் பெற்றியதே - (அப்பிரமலோகம்) பெற்றாலும் பெறுதற்கொப்பான தன்மையையுடையதே; மற்று பல சொல் என் - வேறு பலவார்த்தை சொல்லிப் பயனென்னை? (யான்), இவண் வந்து - இவ்விடத்திற் பொருந்தி, தவம் முற்றும் பகல் தானும் - தவம்பூர்ணமாகவேண்டிய மிக்ககாலமும், முடித்தனன் - (தவஞ்செய்து) முடித்தேன்; (எ-று.)

பிரமலோகம்புக்கவர்க்கும் மீண்டும் பிறப்புஉண்டாதலால், 'பெற்றும் பெறுகில்லதொர்பெற்றியது' என்றான். மீளாவுலகம் பெறுதற்குஉரிய மிக்க தவஞ் செய்தேனென்பதாம். ஏ - தேற்றம். இவண் வந்து உதவ வென அகரவீறாக்கி, ஸர்வேஶ்வரன் தானே இவ்விடத்தில்வந்து பரமபதத்தை அளிக்கும்படி தவம்முடித்தேனென்றுமாம். பி-ம்:—[1]பெறலாயது. [2]இவண் வந்ததனால். [3]முடிந்துளதால். (கஎ)

உ0. [1]சிறுகா லையிலா நிலையோ திரியா
குறுகா நெடுகா குணம்வே றுபடா
உறுகால் கிளர்பூ தமெலா முகினும்
மறுகா நெறியெய் துவெவ்வா னுடையாய்.

(இ-ள்.) வான் உடையாய் - தேவலோகத்தை யுடையவனே! சிறு காலை இலா - சிறிய காலவரையறை யில்லாமலும், நிலையோ திரியா - நிலைமை வேறுபடாமலும், குறுகா நெடுகா - சுருங்குதலும் வளர்தலு மில்லாமலும், குணம் வேறுபடா - குணம் மாறுபடாமலும்,—உறு கால் - பெரிய காற்றினால், கிளர் பூதம் எலாம் - விளங்குகின்ற எல்லாப் பூதங்களும், உகினும்-

அழிந்தாலும், (அக்காலத்திலும்), மறுகா - அழியாமலுமுள்ள, நெறி - பதவியை [பரமபதத்தை], எய்துவென் - (யான்) அடைவேன்; (எ - று.)

நிமிஷம், காஷ்டை, கலை, நாழிகை, முகூர்த்தம், நாள், மாதம், வருஷம், யுகம் முதலிய காலவரையறை பரமபதத்தி லில்லை யாதலால் 'சிறுகாலையிலா' என்றும், இளமை முதுமை முதலிய பருவவகைகள் அங்குள்ளார்க்கு இல்லாமையால் 'நிலையோதிரியா' என்றும், தன்னடைவிலாதல் காலவசத்தாலாதல் சுருக்கமும் பெருக்கமு மில்லை யாதலால் 'குறுகா நெடுகா' என்றும், முக்குணங்களும் மாறிமாறிவாராது சுத்தசத்துவகுணமயமாகவேயிருத்தலால் 'குணம் வேறுபடா' என்றும், ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணுவினது திருமுகத்தினின்றும் ஒருமூச்சுக்காற்று உண்டாகி நூறாண்டளவும் வீசிக்கொண்டிருந்து அனைத்தையும் அழிக்கின்ற அப்பிரளயகாலத்திலும் அழிவில்லாது நித்தியமாயிருத்தலால் 'உறுகால் கிளர்பூதமெலாமுகினும் மறுகாநெறி' என்றுங் கூறினர். 'சிறுகா'முதலிய ஈறுகெட்ட எதிர்மறைப்பெயரெச்சங்கள், 'நெறி' என்பதனோடு இயையும். பி-ம்:—[1]சிறுகாபெருகா. (கூரு)

௨க.—சரபங்கனாச்சிரமஞ்சார்ந்த இராமன்முதலியோர் அங்கே யாதுவிசேடமென ஆராய்தல்.

என்றின் னவிளம் பிடுமெல் லையின்வாய்
வன்றிண் சிலைவீ ரரும்வந் தணுகா
வொன்றுங் கிளரோ தையினு [1]ணுணர்வார்
நின்றென் னைகொலின் னதெனு நினைவார்.

(இ - ள்.) என்று இன்ன விளம்பிடும் எல்லையின்வாய் - (சரபங்கமுனிவன்) என்று இப்படிப்பட்ட வார்த்தைகளைச் சொல்லி முடித்தபொழுது,வல்-வலிய, திண் - கட்டமைந்த, சிலை-வில்லினையுடைய, வீரரும்-அவ்விராமலக்ஷ்மணர்களும், வந்து அணுகா - (அவ்வாச்சிரமத்தை) வந்துகிட்டி,—ஒன்றும் - (அங்கே) பொருந்திய, கிளர் ஓதையினால் - மிக்கஆரவாரத்தால், உணர்வார்-(அதன்காரணத்தை) அறிபவராய், நின்று-(அங்குச்சற்றே நின்று, இன்னது என்னை எனா - இதுஎன்னவென்று, நினைவார் - ஆலோசிப்பாரானார்;(எ-று.)

வல்சிலை திண்வீரர்எனக்கூட்டி-வலிய சிலையையுடைய திண்ணிய வீரரென்றுமாம். கொல் - அசைநிலை. பி-ம்:—[1]உணர்வானின்று. (கூச)

௨௨.—இந்திரன்வந்துள்ளதை யூகித்தல்.

கொம்[1]பொத் தனநா லொளிர்கோள் வயிரக்
கம்பக் கரிநின் றதுகண் டனமா
லிம்பர்த் தலைமா தவர்பா [2]லிவனு
மும்பர்க் கரசெய் தினனென் றுணரா.

மூன்றுகவிகள் - குளகம்.

(இ - ள்.) ஒளிர் - விளங்குகின்ற, கோள் - கோட்பாட்டையுடைய, வயிரம் - வைரக்கற்களிழைத்த பூணினையுடைய, ஒத்தன - (தம்மில் ஒன்றோ

டொன்று) ஒத்தனவாகிய, நால் கொம்பு - நான்கு தந்தங்களையுடைய, கம்பம் கரி - கட்டுத்தறியிற்கட்டப்படுகின்ற ஐராவதயானை, நின்றது - நின்றதனை, கண்டனம் - (நாம்) பார்த்தோம்: ஆல் - ஆதலால், இம்பர்த்தலை - இவ்விடத்திலுள்ள, மாதவர்பால்-சரபங்கமுனிவனிடத்தில், இவன் உம்பர்க்கு அரசு- இத்தேவேந்திரன், எய்தினன் ஆம் - வந்தானுவன், என்று உணரா - என்று அறிந்து,—(எ - று.)—'நிறுவா' (உங) என்க.

கோட்பாடு - ஒளிகொண்டிருக்குந் தன்மை. வயிரம்-கிம்புரிக்குக் கருவியாகுபெயர். இனி, வயிரம் பொருந்திய கொம்பென்றுமாம்; கம்பக்கரி - மத்ததாலே கம்பத்தினின்றும்விடவொண்ணுதபடிநிற்கும் யானை; அன்றிக்கே, கண்டாரெல்லாம் நடுங்கும்படி மதிப்பையுடைய யானை யென்றுமாம்: கம்பம்- நடுக்கம். அருகிலிருத்தல்பற்றி 'இவன்' எனச் சுட்டினர். பி - ம்:—[1]ஒத்தொளிர். [2]இவண். (கூரு)

உங.—இராமன் தனியே அச்சோலையிற் சேர்தல்.

மா[1]னே யனையா ளொடு[2]மைந் தனையப்
பூநேர் பொழிலின் புறமே நிறுவா
வானே றெனவா ளரியே றிதெனத்
தானே யவகன் பொழில்சா ருதலும்.

(இ - ள்.) (ஸ்ரீராமன்), மானே அனையாளொடு - பெண்மான்போன்ற பார்வையையுடைய சீதையுடனே, மைந்தனை - லக்ஷ்மணனையும், அ பூ நேர் பொழிலின் புறமே - மலர்கள்நிறைந்த அச்சோலைக்கு வெளியிலே, நிறுவா - நிறுத்திவிட்டு,—ஆன் ஏறு என -ருஷபம்போலவும், ஆள்அரி ஏறு இது என- வலிமையுள்ள ஆண்சிங்கம்போலவும், தானே - தான்மாத்திரமே, அ அகல் பொழில் - விசாலமான அந்தச்சோலையை. சாருதலும் - சேர்ந்தவளவில்,— (எ - று.)—'கண்டான்' (உச) என முடியும்.

பெருமிதத்துக்கும், காம்பீரியத்துக்கும். வலிமைக்கும், நடைக்கும் - ஆனேறும், அரியேறும் உவமை. பி-ம்:—[1]நேர். [2]மைந்தனையும். (கூசு)

உச.—இந்திரன் இராமபிரானைக் காணுதல்.

[1]கண்டா மலையா யிரமுங் கதுவக்
கண்டா மரைபோற் கருஞா யிறெனக்
கண்டா னிமையோ ரிறைகா சினியின்
கண்டா னருநான் மறையின் கனியை.

(இ - ள்.) இமையோர் இறை-தேவராசனாகிய இந்திரன்,—காசினியின் கண் - அவ்விடத்தில், அரு - (காணுதற்கு) அரிய, நால் மறை இன் கனியை- நான்குவேதங்களின் இனிய பலமாகிய ஸ்ரீராமனை,—தாமரைபோல் கண் - தாமரைமலர்போலும் கண்களையுடைய, கரு ஞாயிறு என - கரிய சூரியனைக் கண்டாற்போல, கண்அவை ஆயிரமும் கதுவ - (தனது) ஆயிரங்கண்களும் பொருந்த, கண்டான்-பார்த்தான்; (எ-று.)—தான், தாம்-அசைகள்.

ஸ்ரீராமனது திருநிறம் கருமையாதலால், கருஞாயிற்றை உவமைகூறினார். இரண்டாமடிக்கு-தன்கண்கள் தாமரை போன்றனவாகவும், ஸ்ரீராமன் அவற்றை அலர்த்துஞ் சூரியன்போலாகவுமென்றும் உரைக்கலாம். காசினி - காஶ்யபீ என்னும் வடசொல்லின் சிதைவு; பரசுராமனாற் கசியப முனிவற்குக் கொடுக்கப்பட்டதனால், பூமிக்கு இப்பெயர். எல்லா வேதங்களாலும் புகழப்படுதலால், 'நான்மறையின் கனி' என்றார். கனியென்றது - அப்போதே நுகரலாம்படி பக்குவபலமாயிருப்பவனென்றபடி; "அமுதம்பொதியின் சுவைக், கரும்பினைக் கனியைச் சென்று நாடி" என்றார் பெரியாரும். **பி - ம்.**—[1]கண்டான். (௧எ)

௨௫.—இந்திரன் இராமபிரானை வணங்குதல்.

காணா மனநொந் துகவன் றனனா
ளாணா தனையந் தணர்நா யகனை
நாணா ளும்[1]வணங் கியநன் முடியாற்
றூணா கியதோள் கொடவற் றொழுவான்.

(இ - ள்.) (இந்திரன்), காணா - (அவ்வாறு) பார்த்து, மனம் நொந்து - மனம் வருந்தி, கவன்றனன் - கவலைப்பட்டவனாய்,—ஆண் நாதனை - புருஷோத்தமனும், அந்தணர் நாயகனை - முனிவர்தலைவனுமாகிய ஸ்ரீமந்நாராயணனை, நாள் நாளும் - எந்நாளும், வணங்கிய - வணங்குகின்ற, நல் முடியால் - (தனது) அழகிய தலையாலும், தூண் ஆகிய தோள் கொடு - தூண்களுக்கொப்பான கைகளாலும், அவன் - (அந்த நாராயணனது திருவவதாரமாகிய) ஸ்ரீராமனை, தொழுவான் - வணங்கி அஞ்சலிசெய்வான்; (எ - று.)

மனநொந்து கவலுகை, அம்மகாவிஷ்ணுவே தங்களைக் காப்பதற்காக இவ்வாறு திருவவதரித்து வனத்தில் திரிகின்றனனே யென்னுங் கருத்தினாலென்க. ஆள்நாதனை என்றும் பிரிக்கலாம். **பி-ம்:**—[1]வணங்கினன். (௧அ)

வேறு.

௨௬.—இந்திரன் இராமபிரானைத் துதிக்கத் தொடங்குதல்.

துவசமார் தொல்லமருட் டுன்னாரைச் செற்றுஞ் சுருதிப்
பெருங்கடலின் சொற்பொருள் கற்பித்துந், திவசமா நல்லறத்தின்
செந்நெறியி னுய்த்துந் திருவளித்தும் வீடளித்துஞ் சிங்காமைத்
தங்கள், தவசமா யாருயிராய்[1]த் தவமாய்க் கண்ணாய்க் கடையிலா
ஞானமாய்க் காப்பானைக் காணா, வவசமாய்ச் சிந்தையழிந் தயலே
நின்றா னறியாதான் போல வறிந்தவெலாஞ் சொல்வான்.

(இ - ள்.) துவசம் ஆர் - வெற்றிக்கொடிகள் நிறைந்த, தொல் அமருள் - பழமையாகிய யுத்தங்களில், துன்னாரை - பகைவர்களை, செற்றும் - கொன்றும்,—சுருதி பெருங் கடலின் - பெரியகடல்போன்ற வேதங்களின், சொல் பொருள் - பதங்களையும் அருத்தங்களையும், கற்பித்தும் - உபதேசித்தும்,—

திவசம்ஆ - நாள்தோறும். நல் அறத்தின் - நல்லதருமத்தினது. செம் நெறியின் - சந்மார்க்கத்தில். உய்த்தும் - கொண்டுசெலுத்தியும்.—திரு-செல்வத்தை, அளித்தும் - கொடுத்தருளியும்.—வீடு-பரமபதத்தை. அளித்தும்—.— சிந்தாமை - அழியாதபடி. தங்கள் - (தேவரான) தங்களுக்கு. கவசம் ஆய் - கவசமாகியும். அரு உயிர் ஆய் - அரிய உயிராகியும். தவம் ஆய் - தவமாகியும். கண் ஆய் - கண்ணாகியும். கடையிலா ஞானம் ஆய் - முடிவில்லாத தத்துவ ஞானமாகியும். காப்பானை - காக்கின்ற ஸ்ரீராமபிரானை, காணா - கண்டு. (இந்திரன்). அவசம் ஆய் - பரவசமாகி. சிந்தை அழிந்து -. அயலே நின்றான் - (அவனது) பக்கத்தில் நின்றவனாகி.—அறியாதான் போல - (அவனது மகிமைகளை நன்றாய்த்) தெரியாதவன் போலவே. அறிந்த எலாம் - (தான்) அறிந்த அவனதுமகிமைகளை யெல்லாம். சொல்வான் - கூறித் துதி செய்வான்; (எ - று.)

தேவாசுரயுத்தங்களிற் பலமுறையுஞ் சென்று பொருது தீநெறியி லொழுகுகின்ற அசுரர் முதலியோரை அழித்து நல்வழிச் செல்லுகின்ற தேவர்களைக் காத்தருளுதலால் 'தவசமார்கொல்லமருட் டுன்னாரைச் செற்று' என்றும். வேதங்களையும் அவற்றின் பொருளையும் ஆதியில் ஹம்ஸரூபியாய்ப் பிரமதேவனுக்கு உபதேசித்தருளினதனால் 'சுருதிப்பெருங்கடலின் சொற்பொருள் கற்பித்து' என்றும். தருமத்தினின்றும் வழுவி அதருமத்தை அநுஷ்டிக்குங் காலத்தில் அப்பொழுதைக்கப்பொழுது அநேகதிருவவதாரங்கள் செய்து தருமத்தை நிலைகுலையாதபடி நிறுத்துதலால் 'திவசமா நல்லறத்தின்செந்நெறியி னுய்த்து' என்றும். தன்திருவடி படைந்தவர்களுக்கு இம்மை மறுமை வீடென்னும் மூன்றிலும் அளவில்லாத சிறந்த இன்பங்களைத் தருதலால் 'திருவளித்தும் வீடளித்தும்' என்றும். பிரளயகாலத்தில் அனைத்தையுந் தன்வயிற்றுள் அழியாதபடி அடக்கிவைத்துக் காத்தலால் 'சிந்தாமைத் தங்கள் கவசமாய்' என்றும். அந்தர்யாமியாய் எல்லாப் பொருள்களுள்ளுமுறைந்திருத்தலால் 'ஆருயிராய்' என்றும். ஈசுவரனை அடைதற்குத் தத்துவஞானமும் அந்த ஞானத்தைப் பெறுதற்கு விவேகமும் அதற்குத் தவமும் முறையே ஒன்றுக்கொன்று இன்றியமையாத காரணமாதலால் அவையெல்லாம் அவ்வீசனது சொரூபமே யென்பது விளங்க 'தவமாய்க் கண்ணாய்க் கடையிலா ஞானமாய்' என்றும். முத்தொழிலினும் அளித்தற்றொழிற்குரிய கடவுளது அவதாரமாதலால் 'காப்பான்' என்றுங் கூறினார். அவசமாய் - தன்வசமில்லாமல். அவசமாதலும் சிந்தையழிதலும், பக்திமிகுதியா லுளவான மெய்ப்பாடுகளென்க. இனி, அறியாதான்போல அயலேநின்றான் என மாற்றி, பக்திமிகுதியால் ஒன்றுமறியாத பித்தனைப் போலப் பக்கத்திற் சற்றே நின்று பின்தெளிந்து அறிந்தவெலாஞ் சொல்வானென்றும்; நின்றானென்பதில் இரண்டனுருபு தொக்கதாக்கொண்டு, ஸர்வஜ்ஞத்துவமுடையனாயினுந் தான்கொண்டஅவதாரத்திற்கு இணங்க யாதொன்றுந்தெரியாதவனைப்போல அருகிலேநின்ற இராமனை நோக்கி இந்திரன் தானறிந்தவையெல்லாஞ் சொல்வானென்றும் உரைப்பினுமமையும்.

துவசம் - த்வஜமென்னும் வடசொல்லின் விகாரம். 'ஶ்ருதி' என்பதற்கு, கேட்கப்பட்டு வருவதென்று பொருள்; வேதம் எழுதாக்கிளவியாதலால், இப்பெயர் பெற்றது. அவ்வேதங்கள் தாம் அநந்தமாயிருத்தலால், அவற்றிற்குப் பெருங்கடலை உவமை கூறினர். திரு - இவ்வுலகங்களிலடைகின்ற அஷ்டைஶ்வர்யங்கள். கடையில்லாமை - தாழ்வில்லாமையுமாம். **பி - ம்:**—[1]மெய்த்தவமாய்.

இதுமுதல் ஆறுகவிகள் - மாச்சீரும் விளச்சீரும் காய்ச்சீரும் விரவிவந்த கழிநெடிலடி நான்குகொண்ட **எண்சீராசிரியவிருத்தங்கள்.** (௧௧)

உஎ.—இதுமுதல்ஐந்துகவிகள் - இந்திரனதுதோத்திரம்.

[1]தோய்ந்தும் பொருளனைத்துந் [2]தோயாது நின்ற [3]சுடரே தொடக்கறுத்தோர் சுற்றமே பற்றி, நீந்த வரிய நெடுங்கருணைக் கெல்லா நிலயமே வேதநெறி முறையி னேடி, யாய்ந்த வுணர்வி னுணர்வே [4]பகையா லலைப்புண் டடியே மடிபோற்ற வந்நா, ளீந்த வரமுதவ வெய்தினையே யெந்தா யிருநிலத்த வோநின் னிணையடித் தாமரைதாம்.

ஆறுகவிகள் - ஒருதொடர்.

(இ - ள்.) பொருள் அனைத்தும் - எல்லாப் பொருள்களிலும். தோய்ந்தும் - (அந்தர்யாமியாய்க்) கலந்திருந்தும், தோயாது நின்ற - (அவற்றின் குண தோஷங்களில் தான்) சம்பந்தப்படாமலே நின்ற. சுடரே - சோதியுருவமே! தொடக்கு அறுத்தோர் - பற்றுக்களை முற்றத்துறந்த முனிவர்களுக்கு, சுற்றமே-உறவானவனே! பற்றி நீந்த அரிய - (ஒன்றைப்) புணையாகக்கொண்டு கடப்பதற்கு அரிதாகிய, நெடும் கருணைக்கு எல்லாம் நிலயமே - மிக்கஅருளுக்கெல்லாம் இருப்பிடமானவனே! [கிருபாசாகரமே!] வேதம் நெறி முறையின் - வேதங்களிற்கூறிய வழிகளின் முறைமையால், நேடி - தேடி, ஆய்ந்த - ஆராய்ந்தறிந்த. உணர்வின் - தத்துவஞானத்திற்கு. உணர்வே - அறியப்படும் பொருளே! எந்தாய் - எமக்குத் தாயுந் தந்தையுமானவனே!—அடியேம் - அடியவர்களாகிய யாங்கள், பகையால்-பகைவர்களால். அலைப்புண்டு - துன்பப்படுத்தப்பட்டு. அடி போற்ற - (உன்) திருவடிகளை (வந்து) துதிக்க, அ நாள் - அப்பொழுது, ஈந்த - தந்தருளிய, வரம் - வரத்தின்படி, உதவ-உதவிசெய்தற்கு, எய்தினையே-(இப்பொழுது)எழுந்தருளினையே! நின் இணை அடி தாமரை-உனது இரண்டு திருவடித்தாமரைகள், இரு நிலத்தவோ - இப்பெரிய பூமியிற் பொருந்தத்தக்கனவோ? (எ - று.)

அகத்திலுள்ள அஜ்ஞாநவிருளைப் போக்கி ஞானவொளியைத் தருதலால் 'சுடர்' என்றும், முனிவர்களைக் காப்பதற்கு மனிதனாய்த் திருவவதரித்து அவர்கள்பக்கற் சேர்ந்ததனால் 'தொடக்கறுத்தோர் சுற்றம்' என்றுங் கூறினான். தொடக்கறுத்தல் - தானல்லாத உடம்பை யானென்றுந் தன்னோடியைபில்லாத பொருளை எனதென்றுங் கருதி அவற்றின்கட் பற்றுச்

செய்தற்கு ஏதுவாகிய அறியாமையை ஆசிரியர்பாற் பெற்ற உறுதி மொழிகளானும் யோகப்பயிற்சியானும் அவை யாமெனதன்மை தெளிந்து விடுதல். கருணைக்கு நீந்தவரியநிலைய மென்றதனால், அவனது கருணைக்கு அளவில்லை யென்றதாயிற்று. பகை - பண்பாகுபெயர். பிரமன் முதலிய மற்றைத் தேவர்களையும் உளப்படுத்தி, 'அடியேம்' என்றான். அந்நாள் - தேவர்கள் மேருமலைமீதிருந்து பாற்கடலிற் பள்ளிகொள்ளும் பரமனைப் பிரார்த்தித்த காலம். ஈந்த வரம் - "வருந்தல் அஞ்சகர், தந்தலை யறுத்திடர் தணிப்பென்," "தசரதன் மதலையா வருதும்." "வளையொடுதிகிரியும் * * * பாயலும், இளையர்களென வடிபரவ வேகிநாம், வளைமதிலயோத்தியில் வருதும்" என்றது. பி - ம்:—[1]தோய்ந்து. [2]தோயாதநின்ற. தோயாததொரு. [3]தொல்சுடரே. [4]வெம்பகையால். வினையால். (கoo)

உஅ. மேவா தவரில்லை மேவினரு மில்லை வெளியோ டிருளில்லை மேல்கீழு மில்லை, [1]மூவாமை யில்லை மூத்தமையு மில்லை முதலிடையோ டீறில்லை முன்னொடு பின்னில்லை, தேவாவிங் [2]கிவ்வோ [3]நின்றொன்று நிலையென்றாற் சிலையேந்தி வந்தெம்மைச் சேவடிகணோவக், [4]காவா தொழியிற் பழிபெரிதோ வன்றேற் கருங்கடலிற் [5]கண்வளராய் கைம்மாறு முண்டோ.

(இ - ள்.) தேவா - தேவனே! கருங் கடலில் - கருநிறமடைந்த திருப்பாற்கடலில், கண் வளராய் - திருக்கண்வளர்ந்தருளுகின்றவனே!—(உனக்கு), மேவாதவர் - பகைவர், இல்லை—; மேவினரும் - நண்பர்களும், இல்லை—; வெளியோடு - ஒளியும், இருள் - இருளும், இல்லை—; மேல் கீழும் - மேலும் கீழும், இல்லை—; மூவாமை - இளமை, இல்லை—; மூத்தமையும் - முதுமையும், இல்லை—; முதல் இடையோடு ஈறு - ஆதியும் மத்தியமும் அந்தமும், இல்லை—; முன்னொடு பின் - முன்னும் பின்னும், இல்லை—; நின் ஒன்று நிலை-நின்னிடம்பொருந்திய நிலைமை, இங்கு இவ்வோ என்றால்-இங்கு (க்கூறிய) இவைகளே யென்றால், சிலை ஏந்தி - கோதண்டத்தைக் கையிலேந்தி, சே அடிகள் நோவ - சிவந்த திருவடிகள் நோகும்படி, வந்து - நடந்துவந்து, எம்மை - எங்களை, காவாது ஒழியின் - காவாமற் போனால், பழி பெரிதோ - பெரும்பழி உளதாமோ? அன்றேல் - அதுவன்றாயின், கைம்மாறும் - பிரதியுபகாரமும், உண்டோ - உளதோ? [இல்லை யென்றபடி].

பகைநண்பொடில்லாதாகிய நீ அசுரர்களையழித்து எம்மைக்காப்பது, தன்னைச் சரணமடைந்தவர்களைக் காவாது கைவிட்டாற் பெரும்பழியுளதாமென்னுங் கருத்தாலோ? அன்றிக்கே, எம்மிடத்துப் பிரதியுபகாரம்பெறலாமென்னுங் கருத்தாலோ? ஒன்றானுமன்றென்பதாம்; அடைந்தார்க்குஅளித்தல் இறைவனுக்கு இயல்பென்க. நித்தியனாதலால், "மூவாமையில்லை மூத்தமையுமில்லை முதலிடையோ டீறில்லை" என்றான். இங்கு வந்துஎன்றுங் கூட்டலாம்.

திருப்பாற்கடல் வெளுத்த நிறத்ததாயினுந் திருமாலினது திருமேனியின் நிழலிட்டாலே கறுத்த நிறத்ததாதலால், 'கருங்கடல்' என்றான்; "நீலக் கடலுள் நெடுங்காலங் கண்வளர்ந்தான்." "கருந்தண் மாகடற் கண்டுயின்றவன்", "நீலக்கடல் கடைந்தாய்" என்றார் பெரியாரும். இனி, கடல்கள்தோறுங் கண்வளர்ந்தருளு மென்று ஒரு பிரமாணவிருத்தியுண்டாகையாலே, "உவர்க்குங் கருங்கடல் நீருள்ளான்" என்கிறபடியே, 'கருங்கடல்' என்று இந்த லவணசமுத்திரந் தன்னையே சொல்லிற்றாகவுமாம். இனி, பிரளயகாலத்துக் கடலுமாம். அன்றிக்கே, கருமை-பெருமையாய்ப் பெருங்கடலென்றுமாம். வளராய் - செப்புளாய் மறையாகாது வழக்காய் உடன்பாடுணர்த்திற்று; இது "வேண்டுவனம்பி" என்னுஞ் சிந்தாமணிச் செய்யுளில் 'வில்வலான்' என்பதற்கு நச்சினார்க்கினியருரைத்த உரைபோல் விளங்கும்; அன்றிக்கே, எதிர்மறையாகவே கொண்டு, பனிக் கடலிற் பள்ளிகோளைப் பழகவிட்டு ஓடிவந்து இங்குத் திருவவதரித்தவனே யென்றும் உரைக்கலாம். சேவடிகள் நோவ வென்பது, பக்திபதிசயத்தை விளக்குகின்றது; மேற்கவியில் 'தாமரைக்கைநோவ' என்பதும் இக்கருத்தேபற்றி யென்க. **பி - ம்:—**[1]மூலாத்தமை [2]இதுவோ. [3]நின்ற. [4]காலாதுந் மொழியிற்படும்பெரிதோவன்றே. [5]கண்வளர்க். கண்வளர்ந்தோய். (௪௦க)

உக. நாழி நவைதீ [1]ருலகமெலா மாக நளினத்து நீதந்த நான்முகனார் தாமே, யூழி பலபலவு நின்றளந்தா [2]லொன்று முலவாப் பெருங்[3]குணத்த வுத்தமனே மேனா, ளாழி தரையாகத் தண்டயிர் நீராகத் தடவரையே மத்தாகத் தாமரைக்கை நோவ, வாழி கடைந் தமுத மெங்களுக்கே யீந்தா யவுணர்கட்கா [4]நின்னடிமை யல்லாமை யுண்டோ.

(இ - ள்.) நீ—, நளினத்து - (உனது) திருவுந்தித்தாமரையில், தந்த - தோற்றுவித்த, நான்முகனார் தாமே - பிரமதேவனே, நவை தீர் உலகம் எலாம் - குற்றமற்ற உலகங்களெல்லாம், நாழி ஆக - அளவுகருவியாகக் கொண்டு, ஊழி பல பலவும் - அநேக கல்பகாலமும், நின்று - ஒழியாமலிருந்து, அளந்தால் - (உனது திருக்கலியாணகுணங்களைத் தானியராசியாக்கொண்டு) அளவிட்டாலும், ஒன்றும் உலவா-(அவற்றுள்) சிறிதும் முடியாத, பெருங் குணத்த - மிக்க திருக்கலியாணகுணங்களையுடைய, உத்தமனே - புருஷோத்தமனே! (நீ), மேல் நாள்-முற்காலத்தில், தரை தாழி ஆக - பூமியே தயிர்த்தாழியாகவும், நீர் தண் தயிர் ஆக-திருப்பாற்கடலே குளிர்ந்த தயிராகவும், தட வரையே மத்து ஆக - பெரிய மந்தரமலையே கடைகிற மத்தாகவும் (கொண்டு), தாமரை கை நோவ - (உனது) தாமரைமலர்க்கு ஒப்பான திருக்கைகள் நோகும்படி, ஆழி கடைந்து - கடலைக்கடைந்து, அமுதம் - (அதினின்றும் எடுத்த) அமிருதத்தை, எங்களுக்கே - (தேவர்களாகிய) எங்களுக்குமாத்திரமே, ஈந்தாய் - கொடுத்தருளினாய்; அவுணர்கள்-

(கடைகையில் எங்களோடு பாடுபட்ட) அசுரர்கள், நின் அடிமை அல்லாமை- உனது அடியவராகாமை, உண்டோ - உளதோ? (எ - று.)

யாவருந் தனக்கடியார்களே யாயினுந் துஷ்டர்களை நிக்கிரகித்துச் சிஷ்டர்களைப் பரிபாலனஞ் செய்யுந் தன்மைய னாதலால், அசுரர்களுக்கு அமுத மீயாமல், அமரர்களுக்கே ஈந்தா னென்க. பகவானது கலியாண குணங்களைத் தானியராசியாகவும், பலவாயிரம் அண்டங்களையும் அளவு கருவியாகவும், பிரமனை அளவுகாரனாகவும் உருவகப்படுத்தினான். அவற்றின் அளப்பருமையைக்குறித்தற்கு. உலகங்களை நாழி யென்றதற்கு ஏற்பக் குணங்களைத் தானியராசியென்னாமை. ஏகதேசவுருவகம். பிச்சைபளவுகருவியன் றென்றற்கு, 'நவை தீருலகு' என்றான். பிரமனாலும் அளவிடலரிய பெருங் குணங்களையுடையாயென்றது. நின்மைந்தனாய் நாபியிற்றோன்றி உலகனைத் தும் படைக்கும் பிரமனுக்குஞ் சிறிதும்அளப்பரிய அநந்தகலியாணகுணங் கள் எங்களாற் சிறிதேனும் அறியத்தக்கனவோ வென்ற கருத்து. 'நீர்' என்பதற்கு, சந்தர்ப்பநோக்கிப் பாலெனப் பொருள்கொள்ளப்பட்டது. உலகு - உயர்ந்தவருமாம். மத்து = மந்தம்: வடசொல். எங்களுக்கே, ஏகா ரம் - பிரிநிலை. அடிமை - பண்பாகுபெயர்.

அமரர்களும் அசுரர்களுந் தனது நியமனத்தின்படி மந்தரபருவதத்தை மத்தாகவும் வாசுகியைக் கடைகயிறாகவுங் கொண்டு திருப்பாற்கடலைக் கடையும்போது எம்பெருமான் தேவர்களை வாசுகியின்வாலைப்பிடிக்கும் படியாகவும் அசுரர்களைத் தலையைப்பிடிக்கும்படியாகவும் நியமித்துத் தானும் ஒரு திருமேனியைத் தரித்துத் தேவர்கள்பக்கத்திலேயும் வேறொரு திருமேனியைத்தரித்து அசுரர்கள்பக்கத்திலேயும் நின்று வாசுகியினுடைய வாலையுந் தலையையும்பிடித்து வலமு மிடமுமாக இழுத்துக் கடைந்தரு ளினதனால் 'தாமரைக்கைநோவ ஆழிகடைந்து' என்றும். அப்பால் அமிருத பூர்ணமான கமண்டலத்தைக் கையி லெடுத்துக்கொண்டு அந்த க்ஷீரஸமுத் திரத்திலிருந்து உதித்த தந்வந்திரியின் கையிலிருந்த அமிருதகலசத்தைத் தைத்தியர்கள் பலாத்காரமாகப் பிடுங்கிக்கொண்டபோது ஜகந்மோகநகர மான ஒரு ஸ்திரீரூபத்தைத் தரித்து அசுரர்களை வஞ்சித்து அமுதத்தைக் கைக்கொண்டு அமரர்களுக்குப் பிரஸாதித்ததனால். 'அமுத மெங்களுக்கே யீந்தாய்' என்றுங் கூறினான். பி - ம்:—[1]உலகெலாம். [2]என்றும். [3]குணத் தெதும். [4]உனக்கு. (௧௦௨)

௩௰. ஒன்[1]றாகி மூலத் துருவம் பல[2]வாகி [3]யுணர்வு முயிரும் பிறிதாகி யூழி, சென்று சுறுங்காலத் [4]தந்நிலைய தாகித் திறத்துலகந் தானாகிச் [6]செஞ்செவே நின்ற, நன்றாய ஞானத் தனிக்கொழுந்தே நங்க ணவைதீர்க்கு நாயகமே நல்வினையே நோக்கி, நின்றாரைக் காத்தி [7]யயற்பேரைக் காய்தி [8]நிலையில்லாத் தீவினையு நீதந்த தன்றே.

(இ - ள்.) மூலத்து - ஆதிகாலத்தில், ஒன்று ஆகி - ஒன்றேயாகி யிருந் து, (பின்பு), உருவம் பல ஆகி - பலவேறு ரூபங்களாய், உணர்வும் உயிரும்

பிறிது (உம்) ஆகி - அறிவும் உயிரும் உடலுமாகி, ஊழி சென்று ஆசறும் காலத்து - மகாப்பிரளயமுண்டாகி முடியுங்காலத்தில், அந் நிலையது ஆகி - அப்பொழுதுள்ள தன்மையாகி, திறத்து உலகம் ஆகி - (மீண்டும்படைக்கும் பொழுது) பலதிறப்பட்ட உலகங்களுமாய், செஞ்செவே நின்ற - மிகவுஞ் செவ்வையாய் நின்ற, நன்று ஆய ஞானம் - நல்ல தத்துவஞானத்தினது, தனி கொழுந்தே - ஒப்பற்ற கொழுந்தே! நங்கள் நவை தீர்க்கும் - எங்கள் குறைகளைப் போக்குகின்ற. நாயகமே-தலைமைப்பொருளே! (நீ), நல்வினையே நோக்கி நின்றனை - புண்ணியத்தையே கருதி(த் தருமங்களைச்செய்து) நிற்ப வர்களை, காத்தி - காக்கின்றாய்; அயல் பேரை - பாபத்தையே கருதி அதரும ங்களைச் செய்துநிற்பவர்களை, காய்தி - நிக்கிரகிக்கின்றாய்; நிலை இல்லா தீவினையும் - நிலையில்லாத அப்பாவமும். நீ தந்தது அன்றே-நீ உண்டாக்கிய தன்றோ? (எ - று.)

"தொல்லையி னொன்றே யாகித் துறைதொறும் பரந்த சூழ்ச்சிப், பல் பெருஞ் சமயஞ் சொல்லும் பொருள்" என்றார் பாலகாண்டத்தும். அயோ த்தியாகாண்டத்தில் "வானின் றிழிந்து வரம்பிகந்த மாபூ தத்தின் வைப் பெங்கு, மூனு முயிரு முணர்வும்போ லுள்ளும் புறனு முளனென்ப" என்ற தற்கு ஏற்பப் பிறிதென்பதற்கு உடலென்று உரைத்து. எண்ணும்மை பின் னுங் கூட்டப்பட்டது. ஆசறுதல்-முடிதல்; ஒருசொல். நிலையில்லாத்தீவினை - தோற்றமுடைய பொருள்கள் யாவும் நிலையுதலிலவாந் தன்மையை யுண ராமையால் உளவாகுந் தீவினைகள். தந்ததென்றார், சாதிபொருமையால். தீவினையுந் தான் தந்ததேயாயினும் அவரவர்செய்வினைக்குத் தக்கபடி அளி த்தலும் அழித்தலும் ஈசுவரனது இயற்கை யென்க. **பி - ம்:—**[1]ஆகும். [2]ஆய். [3]உணர்வாகியுயிராகிப். உரையாயுயிராய்ப். [4]அன்னிலையதாகி. [5]தீர்ந்து. [6]செவ்வேதானின்ற. [7]அயலாரை. [8]நிலையாத. (௧௦௩)

௩௪. வல்லை வரம் பில்லாத மாயவினை தன்னான் [1]மயங்கினரோ டெய்தி மதிமயங்கி மேனாள், அல்லை யிறையவனீ யாதியெனப் பேதுற் [2]றலமருவே முன்னை யறப்பய னுண்டாக, வெல்லை [3]வலயங்க [4]ணின் னுழையென் றந்நா ளெரியோனைத் தீண்டி யெழுவ ரெனநின்ற, தொல்லை [5]முதன்முனிவர் சூளுற்ற போதே தொகைநின்ற வையந் துடைத்திலையோ வெந்தாய்.

(இ - ள்.) எந்தாய்—! மேல்நாள் - முன்னொருகாலத்தில், வரம்பு இல் லாத - அளவில்லாத, மாயவினை தன்னால் - மாயையின் சூழ்ச்சிகளால், நீ இறையவன் அல்லை (என)-நீ பரதத்துவமல்லாயென்றும்,(நீ இறைவன்) ஆதி என - நீயே பரதத்துவமாகிறாயென்றும், பேதுற்று - (இரண்டிலொன்றைத் துணியமாட்டாமற்) பேதப்பட்டு, மயங்கினரோடு - மதிமயங்கிக்கிடந்த பல தேவர்களுடனும் முனிவர்களுடனும், எய்தி - அடைந்து, மதி மயங்கி - அறிவுதிகைத்து, அலமருவேம் முன்னை - தடுமாறுகின்ற எங்களுக்கெதிரில், அ நாள் - அப்பொழுது, அறம் பயன் உண்டாக - (முன்செய்த) நல்வினை

யின் பலனுண்டாதலால், வல்லை - விரைவாக, எழுவர் என நின்ற தொல்லை முதல் முனிவர் - எழுபேரென்றுசிறப்பித்துச்சொல்லும்படிநின்ற பழைய பெரிய முனிவர்கள், எரியோனை - பரமசிவனை, தீண்டி - சேர்ந்து (மீண்டு வந்து), 'எல்லை வலயங்கள் - எல்லாவுலகங்களது எல்லையும், நின்னுழை - உன்னிடத்தே (தோன்றி வளர்ந்துவருபவை) [நீயே பரதத்துவம்],' என்று—, சூள்உற்றபோதே - சித்தாந்தஞ்செய்தகாலத்தே, தொகை நின்ற ஐயம்-(மிகுதியாய்த்) தொக்குநின்ற சந்தேகத்தை, துடைத்திலையோ-(நீ) தீர்த்தாயல்லையோ? (எ - று.)

மாயவினை - ராஜஸ தாமஸ புராணங்களில் தேவதாந்தரங்களையே பரதேவதையாகச் சொல்லியமை; இறைவன்றி - மத்திமதீபம். பேது - பேதம்: விகாரம். கண்கொண்டு பார்க்கவொண்ணாதபடி நெருப்புப்போல எரியும்மேனி நிறத்தை யுடைத்தாயிருத்தலால், 'எரியோன்' என்றார்; "தழனிற வண்ணனன்" என்றார் பெரியாரும்: 'எரியோனைத் தீண்டி' எனவே, இனம் பற்றிப் பிரமனைத்தீண்டியென்பதுங் கொள்க. எழுவர் முனிவர் - ஸப்தருஷிகள்; அத்திரி, பிருகு, குத்ஸர், வஸிஷ்டர், கௌதமர், காம்யபர், ஆங்கிரஸர். முனிவர்சூளுற்றது - பிருகுமுனிவர்மூலமாகப் பரதத்துவத்தை நிச்சயித்தது.

இச்செய்யுளிற்குறித்தசெய்திவருமாறு:—முன்னொருகாலத்தில் முனிவர் தேவர்முதலிய யாவரும் கூடி மேருமலையின்சிகரத்தைச் சேர்ந்து பரதத்துவநிர்ணயஞ்செய்யத் தொடங்கினபொழுது, முத்தொழிற்கும் உரியராய அயன் அரி அரன் என்னும் மூர்த்திகள் மூவருள்ளும் பரதத்துவம் இன்னாரென்று அறியாது ஐயமுற்று ராஜஸ தாமஸ புராணங்களிற் கூறியுள்ள கோட்பாடுகளால் மயங்கிமாறுபட்டு, ஸப்தருஷிகளைச் சரணமடைந்து வினவ, அவர்களுள்தலைமைபெற்ற பிருகுமாமுனிவன், 'முக்குணங்களுள்ளும் சத்துவகுணத்தையே யுடையவன் யாவனோ, அவனே பரதத்துவம்; அவனை இன்னானென்று சென்று அறிந்துவந்து சொல்வேன்' என்று, முதலிற் கைலாசகிரிக்குச்சென்று, கோயில்வாயிலைச்சேர்ந்து ஆங்குள்ள நந்திதேவரால் தடுக்கப்பட்டு எழுநாள்கழிந்தபின்னர்ச் சிவன் உமாதேவியோடு சம்போகஞ்செய்து கொண்டிருக்குந் தன்மையை அறிந்து 'தாமஸகுணத்தாற் காமமுற்று என்னை விலவிச் சற்கரியாதிருந்த அக்கடவுட்கு இருகுறியுந் துணிந்து விழக்கடவது' என்று சபித்துப்போக, அவ்வளவிற் கலவிப்பெருங்கடல் கடந்துவந்த முக்கட்கடவுள் நந்தியால் நிகழ்ந்தது உணர்ந்து அம்முனிவனை மீளஅழைத்து அவன் சினந் தீர்க்கும் பொருட்டுத் தன்னுடன்பிறந்தவனென்னுங் கருத்தால் ஆலிங்கனஞ்செய்ய அணுகியபொழுது, அம்முனிவன், 'அசுசியான நீ என்னைத் தொடாதே' என்று தடுக்க, உமாபதி மிகச்சினந்து தனதுநெற்றியிலுள்ள நெருப்புக்கண்ணைவிழித்து அம்முனியை அழிக்கப்பார்த்த வளவில், அவன் அஞ்சாது தன்பாதத்தின்பெருவிரலிலுள்ள கண்ணை விழித்து அதனினின்று எழுந்த அழலால் அவ்வழலை அடக்கிவிட்டு 'நீ பிராமணிய தெய்வமாகாது போதி' என்று மீளவுஞ் சபித்திட்டு, சத்தியலோகஞ்சேர்ந்து

பிரமனை யடைந்து வணங்க, அவன் ராஜசகுணத்தால் தந்தையைத் தனயன் வணங்குதல் தக்கதே யென நினைந்து பிரதிவந்தனமுஞ் செய்யாதிருக்க, முனிவன் பெற்றதந்தை யென்பதையு மெண்ணாமல் 'உனக்கு ஆலயபிரதிஷ்டை இன்றுமுதல் இல்லையாகுக' என்று சாபங்கொடுத்து, ஸ்ரீவைகுண்டஞ்சென்று கோயில்சேர்ந்து வாயில்காவலர் அஞ்சிநிற்க உள்ளேபுக்குத் திருவனந்தாழ்வான்மேலே திருமகளும் நிலமகளும் திருவடிவருடப் பள்ளிகொண்டிருக்கும் பரமனை மார்பிலுதைக்க, அப்பெருமான் மக்கள் மேல்விழத் தாயுகப்பதுபோல மனம் மகிழ்ந்து அக்கணத்தினிற் கடிதெழுந்து 'ஐய! என்பொருட்டாக இன்று உமது மெல்லியபாதம் நொந்ததோ? உமது திருவடித்தாமரை பட்டதனால், என்மார்வம் திருநிலைபெற்றது; நுமதுவரவை யான் அறியாதுபடுத்திருந்ததனைப் பொறுப்பீர்' எனப் பலவாறு முகமனியம்ப, முனிவன் அப்பரமன் திருவடிகளில் விழுந்து தண்டனிட்டுக் கைகூப்பிக்கொண்டு, 'சுத்தஸாத்துவிக குணசுவரூபியாகிய பரதத்துவத்தை அறியும்பொருட்டு யான் செய்த இப்பெரும்பிழையைப் பொறுத்தருள்க' என்று பிரார்த்தித்து, மேரு சேர்ந்து, தன்வருகையையே எதிர்பார்த்திருந்த யாவர்க்கும் 'ஸ்ரீமந்நாராயணனே பரதத்துவம்' என்று சித்தாந்தஞ்செய்து பகர, ஆங்குள்ளவர் யாவரும் அவ்வெம்பெருமானையே பிரார்த்தித்துப் போயினரென்பதாம். பி - ம்:—[1]மயங்கினர்களோடே. [2]அலமருவோர். [3]உலகங்கள். [4]எம்முறை. [5]மறை. (௧௦௪)

வேறு.

௧௨.—இந்திரன் விடைபெற்றுத் தன்னகரஞ் சார்தல்.

இன்னன பலநினைந் தேத்தின னியம்பாத்
துன்னுத லிடையுள தெனநனி துணிவான்
றன்னிகர் முனிவனைத் [1]தரவி டையென்னாப்
பொன்னொளிர் நெடுமுடிப் புரந்தரன் போனான்.

(இ - ள்.) பொன் ஒளிர் - பொன் மயமாகி விளங்குகின்ற, நெடு முடி - நீண்ட கிரீடத்தையுடைய, புரந்தரன் - தேவேந்திரன், இன்னன பல - இத்தன்மையவாகிய பலவற்றை, நினைந்து - (மனத்தில்) தியானித்து, இயம்பா - (வாயினாற்) சொல்லி, ஏத்தினன் - துதிசெய்தவனாய்,—'இடை - நடுவிலே, துன்னுதல் - பொருந்துவ தொரு விசேஷம், உளது - இருக்கின்றது;' என - என்று, நனி துணிவான்-நன்றாக நிச்சயிப்பவனாய்,—தன்நிகர் முனிவனை - தனக்குத்தானேஒப்பாகிய சரபங்கனை நோக்கி, விடை தர - '(யான் போவதற்கு) உத்தரவு கொடுப்பீராக', என்னா - என்று கேட்டு (உத்தரவு பெற்றுக்கொண்டு), போனான் - (தேவலோகத்திற்குச்) சென்றான்.

துன்னுத லிடையுள தென்றது - இராமபிரான் அங்கு எழுந்தருளியதனால், அப்போது அங்குநடக்கப்போவதனைச் சிந்தித்து. தர - அகரவீற்று வியங்கோள். இராமனிடத்து விடைபெற்றமை, அருத்தாபத்தியாற் கொள்க.

புரந்தரன் - (பகைவரது) நகரங்களை அல்லது உடல்களை அழிப்பவன்.
பி - ம்:—[1]தவிருதி.

இதுமுதற் பதின்மூன்றுகவிகள் - பெரும்பாலும் முதல் மூன்றுசீர் விளச்சீர்களும், ஈற்றுச்சீ ரொன்று மாச்சீருமாகிய அளவடிநான்குகொண்ட கலிவிருத்தங்கள். (கoஎ)

கக.—சரபங்கமுனிவன் இராமபிரானை வரவேற்று அன்புகொள்ளுதல்.

போனவ னகநிலை புலமையி னுணர்வான்
வானவர் தலைவனை வரவெதிர் கொண்டா
னானவ னடிதொழ வருள்[1]வர வழுதான்
[2]றானுடை யிடவகை தழுவின னுழைவான்.

(இ - ள்.) (பின்பு சரபங்கன்),—போனவன்-போன தேவேந்திரனது, அகம் நிலை - மனத்தின்நிலைமையை, புலமையின் - (தனது) ஞானக்கண்ணால், உணர்வான் - அறிபவனாகி,— வானவர் தலைவனை - தேவாதிதேவனாகிய ஸ்ரீராமனை, வர எதிர்கொண்டான் - எழுந்தருளும்பொழுது எதிர்கொண்டு வந்து அளவளாவினன்: (அப்பொழுது), ஆனவன் - அந்த இராமன், அடி தொழ - (முனிவனது) திருவடிகளில் விழுந்து வணங்க,—தான் உடை இடம்வகை - தான் உடைமையாகக்கருதுகின்ற (பரமபத மாகிய) வகுத்ததலத்தை, தழுவினன் நுழைவான் - தழுவிச்சேரப்போகின்றவனாய், அருள் வர - அன்பு மேன்மேலும் பெருகுதலால், அழுதான்—; (எ - று.)

இராமபிரானைத் தரிசித்தற்காகவே காத்திருப்பதனால் அப்பிரானைத் தரிசித்த முனிவனை 'எதிர்கொண்டான் தானுடையிடவகைதழுவினனுழைவான்' என்றார். வானவர் - நித்தியமுக்தர்களுமாம். அருள்-இலக்கணையாய் அன்பிற்காயிற்று; இனி, இராமனுக்கு அருளுண்டாகுமாறு அழுதா னென்றுமாம்: ஈண்டு அழுகை - உவகைக் கலுழ்ச்சி. பி - ம்:—[1]புரிமுனிவன், நனிபுரிவான். [2]தானடவிட. (கoஅ)

கச.—இராமன் ஸீதாலக்ஷ்மணரோடு அங்குச்சென்று மகிழ்ந்திருத்தல்.

ஏழையு மிளவலும் வருகென வினிதா
வாழிய வவரொடும் [1]வந்தனன் [2]மகிழ்வா
லூழியின் முதன்முனி [3]யுறையுளை யணுகா
வாழியில் [4]விழிதுயி லவனென மகிழ்வான்.

(இ - ள்.) (சரபங்கன் இராமனைநோக்கி), 'இனிதுஆ வாழிய - நன்றாய் வாழ்க; ஏழையும் இளவலும் வருக - சீதையும் லக்ஷ்மணனும் வருவார்களாக,' என - என்று சொல்ல,—(இராமன்), அவரொடும் - அவர்களுடனே, வந்தனன் - வந்தவனாய்,—மகிழ்வால் - சந்தோஷமாக, ஊழியின்முதல் முனி - பலயுகங்களுக்குமுன்னே தொடங்கியுள்ள அம்முனிவனது, உறையுளை - ஆச்சிரமத்தை, அணுகா - சேர்ந்து, ஆழியில் விழி துயிலவன் என - திருப்பாற்கடலில் திருக்கண்வளர்ந்தருளுகின்றவன் போல, மகிழ்வான் - களிப்பாறுயினன்; (எ - று.)

ஆழியில் விழிதுயிலவ னெனை மகிழ்வா னென்றது - அவ்வாச்சிரமத்தைத் திருப்பாற்கடல்போலெண்ணி மகிழ்ந்தா னென்றபடி. இனி, [3]உறையுளேயனுக என்னும் பாடத்திற்கு - இராமன் சரபங்கனுச்சிரமத்தைச் சேர, அம்முனிவன் க்ஷீராப்தியில் யோகநித்திரைசெய்தருளுகின்ற எம்பெருமானென்றுஎண்ணி மகிழ்ந்தன னென்க. பி-ம்:—[1]வள்ளலும். [2]மகிழா. [3]உறையுளினுறைவான். [4]அறிதுயிலெனவகம். (கoஎ)

உரு.—இராமன் முதலியோர் நீதிமொழியைக்கேட்டுக்கொண்டு அவ்விரவில் அவ்வாச்சிரமத்தில் தங்குதல்.

அவ்வயி னழகனும் வைகின னறிஞன்
செவ்விய [1]வறவுரை செவிவயி [2]னுதவ
நவ்வியின் விழியவ ளொடுநனி யிருளைக்
கவ்விய நிசியொரு கடையுறு மளவின்.

(இ - ள்.) அவ் வயின் - அவ்விடத்தில், அறிஞன் - தத்துவஞானியாகிய அம்முனிவன், செவ்விய அறம் உரை - நல்ல தருமவார்த்தைகளை, செவிவயின் - (தன்) காதுகளில், உதவ - கூற (க்கேட்டுக்கொண்டு),—அழகனும்- இராமனும், நவ்வியின் விழியவளொடு - பெண்மான்போன்ற பார்வையையுடைய சீதையுடன், இருளை நனி கவ்விய-இருளை மிகுதியும் உடையதான, நிசி - இராத்திரியானது. ஒரு கடை உறும் அளவின்-ஒருமுடிவை அடையுமளவும் [இராத்திரி கழியுமளவும்], வைகினன் - தங்கியிருந்தான்; (எ - று.)

சீதையைக் கூறியது, லக்ஷ்மணனுக்கும் உபலக்ஷணம். பி - ம்:—[1]அறிவுரை. [2]நுகரா. (கoஅ)

உசு.—சூரியோதய வருணனை.

விலகிடு நிழலினன் வெயில்விரி யயில்வா
ளிலகிடு சுடரவ [1]னிசையன திசைதோ
யலகிட [2]லரியத னவிர்கர நிரையா
லுலகிடு நிறையிரு ளுறையினை [3]யுரிவான்.

(இ - ள்.) (அப்பொழுது), விலகிடு நிழலினன் - வீசுகின்ற சாயையையுடையவனும், இலகிடு சுடரவன் - விளங்குகின்ற ஒளியினையுடையவனுமாகிய சூரியன்,—இசையன - (ஒன்றோடொன்று) இணங்கி நிற்பனவாகிய, திசை - எல்லாத் திக்குகளிலும், தோய் - பரவுகின்ற, அலகு இடல் அரிய - எண்ணி அளவிடுதற்கு அருமையான, அவிர் - விளங்குகின்ற, தன் - தனது, கரம் நிரையால் - கிரணங்களாகிய கைகளது கூட்டத்தால், விரி - பரப்புகின்ற, வெயில் - வெயிலாகிய, அயில் வாள் - கூர்மையான வாளைக்கொண்டு, உலகு இடு - உலகங்களை மூடிய, நிறை இருள் - நிறைந்த இருட்டாகிய, உறையினை-போர்வையை, உரிவான்-கழற்றுவானாயினன்; (எ - று.)

சூரியன் தன்கிரணங்களால் இருள் நீங்குமாறு உதித்தன னென்பதாம். உருவகவணியை அங்கமாகக்கொண்டுவந்த ஏதுத்தற்குறிப்பேற்றவணி.

லின னென்பதை இரண்டு சொல்லாகக் கொண்டு, நிழலையுடைய,

இனன் - சூரியனென்றுமாம். உலகைமூடிய இருளைப் போக்குதற்கு வெயிலும், அதனைப் பரப்புதற்குக் கிரணமும் கருவியாதலால், அவற்றை முறையே உறையும், வாளும், கையுமாக உருவகப்படுத்தினர். இசை அன எனப் பிரித்து-இராமனது புகழை ஒக்கின்ற வென்றும் கொள்ளலாம். ஆயிரங்கிரணங்களாதலால், 'அலகிடலரிய கரம்' என்றார். சிலேடைபற்றி, கரமென்பதற்கு - கிரணமாகிய கை யெனப்பட்டது. பி-ம்:—[1]இசையென. [2]அரிதெனும். [3]உரியர். (கசக)

கஎ.—முனிவன் அக்நிப்ரவேசஞ்செய்யச் சித்தனாகி இராமனை விடைகேட்டல்.

ஆயிடை யறிஞனு மவனெதி [1]ரழுவத்
[2]தீயிடை நுழைவதொர் தெளிவினை [3]யுடையா
னீவிடை தருகென நிறுவின னெறியாற்
காயெரி வரன்முறை கடிதினி னிடுவான்.

(இ - ள்.) ஆயிடை - அப்பொழுது, அழுவம் தீயிடை-மிகுந்த அக்கினியில், நுழைவது - பிரவேசிப்பதாகிய. ஓர் தெளிவினை - ஒப்பற்றதொரு தெளிந்த அறிவை, உடையான் - உடையவனாகிய, அறிஞனும் - சரபங்கனும்,-அவன்எதிர் - அவ்விராமபிரானுக்கு எதிராக, காய் எரி-சொலிக்கின்ற நெருப்பை, வரன்முறை நெறியால் - சாஸ்திரவிதியின் முறைமைப்படி, கடிதினின் - சீக்கிரத்தில், இடுவான்-வளர்ப்பவனாகி,—(இராமனைநோக்கி), 'நீ—, விடை தருக - விடைகொடுக்கவேண்டும்.' என-என்று, நிறுவினன்-கேட்டான்; (எ - று.)

'இடுவான்' என்பதனை வினையெச்சமாகக்கொண்டு, இடுதற்கு விடை தருக வென்றுங் கூட்டலாம். பி - ம்:—[1]தழுவத். [2]தீயினை. [3]உடையேன். ()

கஅ.—இராமன் வினவ, முனிவன் அதற்குக் காரணங்கூறல்.

வரிசிலை யுழுவனு மறையுழ வனைநீ
புரிதொழி லெனையது புகலுதி யெனலுந்
திருமக டலைவசெய் [1]திருவினை [2]யுறயா
னெரிபுக நினைகுவெ னருள்கென விறைவன்.

இரண்டுகவிகள் - ஒருதொடர்.

(இ - ள்.) வரி சிலை உழவனும் - கட்டமைந்த வில்லில் வல்ல இராமனும், மறை உழவனை - வேதம்வல்ல சரபங்கனைநோக்கி, 'நீ புரி தொழில் - நீ செய்ய விரும்பிய செய்கை, எனையது - எத்தன்மையது? புகலுதி - சொல்வாயாக,'எனலும்-என்றுகேட்டவளவில்,—(அம்முனிவன்),'திருமகள் தலைவ-இலக்குமி கேள்வனே! யான்—, செய் திருவினை - செம்மையாகிய மோக்ஷலக்ஷ்மியை, உற - அடையும்படி, எரி புக - அக்நிப்ரவேசஞ்செய்ய, நினைகுவென் - நினைப்பவனாகின்றேன்; அருள்க - (நீ) கிருபை செய்வாயாக', என-என்று சொல்ல,—இறைவன்-இராமன்,—(எ-று.)—'எனலும்' (கக) என்க.

"வில்லேருழவர்", "சொல்லேருழவர்" என்றாற்போல, 'சிலையுழவன்', 'மறையுழவன்' என்றார்; சிலையை ஏராகவுடைய உழவன், மறையை ஏராகவுடைய உழவனெனப் பொருள் கொள்க: உழவன்-உழுபவன். பி - ம்:— [1]இரு. [2]அற. (கசக)

ҧக௯.—அப்போது அக்நிப்ரவேசஞ் செய்யுங்காரணத்தை இராமன் வினவ, முனிவன் கூறத்தொடங்குதல்.

யான்வரு மமைதியி னிதுசெய லெவனோ
மான்வரு தனியுரி மார்பினை யெனலும்
மீன்வரு கொடியவன் விறலடு மறவோ
னூன்[1]விடு [2]முவகையி னுரைநனி [3]பகர்வான்.

(இ - ள்.) 'மான் வரு-மானினிடத்தினின்று உரிக்கப்பட்ட, தனி உரி - ஒப்பில்லாத தோலினைத் தரித்த, மார்பினை - மார்பையுடைய முனிவனே! யான் வரும் அமைதியின் - நான் வருகின்ற பொழுதில், இது செயல் - (நீ) இக்காரியத்தைச் செய்தல், எவன் - என்னே?' எனலும் - என்றுகேட்ட வளவில்;—மீன் வரு கொடியவன் - மீனினதுவடிவம் எழுதப்பட்ட கொடியினையுடைய மன்மதனது, விறல் - வெற்றியை, அடு - பங்கப்படுத்திய, மறவோன் - மனவுறுதியையுடைய அம்முனிவன், ஊன்விடும்-உடலைவிடுவதனாலுண்டாகும், நனி உவகையின் - மிக்க களிப்பினால், உரை பகர்வான் - உத்தரஞ் சொல்லுவான்; (எ - று.)—அது மேற்கூறுகின்றார்.

"நாலே கரக முக்கோல் மணையே, யாயுங் காலை யந்தணர்க் குரிய" என்னுஞ் சூத்திரத்தில் 'ஆயுங்காலை' என்றதனால், மான்தோல் கூறினார். மானுரி வரு தனிமார்பென்றுங் கூட்டலாம். சரபங்க னென்னும்பெயரது பொருள் விளங்க, 'மீன்வருகொடியவன் விறலடு மறவோன்' என்றார். எவனோ, ஓகாரம் - அசை. பி - ம்:—[1]வரும். [2]உவகையன். [3]புரிவான். (கசஉ)

௪௦.—இரண்டுகவிகள் - சரபங்கமுனிவனது மறுமொழி.

ஆயிர முகமுள தவ[1]மயர் குவெனா
னீயிவண் வருதிகொ லெனு[2]நினை வுடையேன்
போயின விருவினை [3]புகலுறு விதியான்
மேயினை யினியொரு வினையிலை விறலோய்.

மூன்றுகவிகள் - ஒருதொடர்.

(இ - ள்.) விறலோய் - வெற்றியையுடையானே! ஆயிரம் முகம் உள - பலவகைப் பட்டனவான, தவம் - தவங்களை, அயர்குவென் - செய்து வருகின்றவனாகிய, நான்—, நீ இவண் வருதி எனும் - நீ இவ்விடத்தில் எழுந்தருளுவாயென்னும், நினைவு உடையேன் - நிச்சயமான எண்ணமுடையவனாகிக் காத்திருக்கின்றேன்; இரு வினை - (எனது) இரண்டுவினைகளும், போயின - கழிந்தன; புகலுறு விதியால் - சம்பவிக்கவேண்டிய முறையின்

படி, மேயினை - (நீயும் இப்பொழுது) எழுந்தருளினாய்; இனி ஒரு வினை இலை - இனி (இங்கே எனக்கு) ஒரு காரியமும் இல்லை; (எ - று.)

சொல் - அசை. புகலுறுவிதி - சிறப்பித்துச் சொல்லப்படுகின்ற விதியுமாம். பி - ம்:—[1]முயல்குவென்யான். [2]நிலை. [3]புரவல. (கசந)

சக. இந்திர [1]னருளின னிறுதிசெய் பகலா
வந்தனன் மருவுதி மலரய னுலகந்
தந்தன னெனவது சாரல னுரவோ
யந்தமி லுயர்பத மடைதலை முயல்வேன்.

(இ - ள்.) உரவோய் - வலிமையையுடையவனே! இந்திரன்—, வந்தனன் - வந்து, 'மலர் அயன் - தாமரையில்தோன்றிய பிரமன், உலகம் தந்தனன் - (தனது) சத்தியலோகத்தை (உனக்குக்) கொடுத்தான்; (ஆகையால்), இறுதி செய் பகல்ஆ - (லோகங்கள்) அழிகின்ற காலம்வரையும், மருவுதி - (அங்குவந்து) தங்குவாயாக,' என - என்று, அருளினன் - சொன்னான்; (அங்ஙனஞ் சொல்லவும்),—அந்தம் இல் - அழிவில்லாத, உயர் பதம் - பரமபதத்தை, அடைதலை - அடைவதற்கு, முயல்வேன் - முயற்சி செய்பவனாகிய யான், அது சாரலன் - அப்பதவியை யடைந்தேனில்லை; (எ - று.)

'இறுதிசெய் பகலா' என்பதற்கு-நேற்றுமாலைப்பொழுதிலென்று உரைத்து, 'வந்தனன்' என்பதனோடு கூட்டவுமாம். 'உரவோய்' என்பதில் உரமென்பதற்கு - இரட்டுறமொழிதலால் உடலின்வலிமை யென்றும், அறிவின் வலிமை யென்றுங் கொள்க. அடைதலை-உருபுமயக்கம்; ஐ - சாரியையுமாம். பி - ம்:—[1]னாளின திறுதிகள்பகர. (கசச)

சஉ.—இராமனிடத்து விடைபெற்றுச்
சரபங்கமுனிவன் மனைவியோடு தீக்குதித்து மோக்ஷஞ்சேர்தல்.

ஆதலி [1]னிதுபெற வருளென வுரையாக்
காதலி யவளொடு கதழெரி முழுகிப்
போதலை மருவின னொருநெறி புகலா
வேதமு மறிவரு மிகுபொரு ளுணர்வோன்.

(இ - ள்.) புகலா - (எவராலுஞ்) சொல்லப்படாத, வேதமும் - வேதங்களும், அறிவு அரு - அறிதற்கு அரிய, மிகு பொருள் - பரதத்துவத்தை, உணர்வோன்-அறிபவனாகிய சரபங்கன்,—'ஆதலின்-ஆகையால், இதுபெற - இப்பரமபதத்தை அடையும்படி, அருள்-அருள்செய்', என-என்று, உரையா - சொல்லி,—(உடனே), காதலியவளொடு - (தன்) மனைவியுடன், கதழ் எரி முழுகி - உக்கிரமான அக்கினியிலே பிரவேசித்து, ஒரு நெறி - ஒப்பற்ற பரமபதத்திற்கு, போதலை மருவினன் - போய்ச் சேர்ந்தார்; (எ - று.)

தனக்கு அணித் தாதலாலும்,கீழ்க்கவியிற் கூறியதனாலும், 'இது'எனச் சுட்டினான். எவராலுஞ் செய்யப்படாது அபௌருஷேயமாய் நித்தியமாகிய தென்றற்கு, 'புகலாவேதம்' என்றார். மிகுபொருள் - மன மொழி மெய்களுக்கு எட்டாத ப்ரம்பொருள். பி-ம்:—[1]அது. (கசரு)

சுக.—இதுவும் அது.

தேவரு முனிவரு முறுவது தெரிவோர்
மாவரு நறுவிரை மலரயன் முதலோ
ரேவரு [1]முடிவினி லிருவினை யொருவிப்
போவது கருதுமவ் வருநெறி புக்கான்.

(இ - ள்.) உறுவது தெரிவோர் - (பின்னே) வருவதை (முன்னே) அறிபவர்களாகிய, மா வரும் - பெருமை பொருந்திய, நறு விரை-நல்ல வாசனையையுடைய, மலர் - தாமரைமலரில் தோன்றிய, அயன் - பிரமனை, முதலோர் - முதலாகவுடையவராகிய, தேவரும் - தேவர்களும், முனிவரும் - முனிவர்களும், ஏவரும் - மற்றையெல்லாரும், இரு வினை - இரண்டு வினைகளையும், ஒருவி - நீக்கி, முடிவினில் - முடிவாக, போவது - போய்அடையுமாறு, கருதும் - எண்ணும்படியான, அ அரு நெறி - பெறுதற்குஅரிய அப்பரமபதத்தை, புக்கான் - போய்ச்சேர்ந்தான், (சரபங்கன்;) (எ - று.)

உறுவது தெரிவோர் - புரோஞானியர்; இது, தேவர்க்கும் முனிவர்க்கும் அடை. உறுவது - சாதியொருமை; இது, பூர்வஞானத்துக்கும் உபலக்ஷணம். கீழ்க்கவியில், 'ஒருநெறி' என்றதன் பெருமையை இக்கவியில் விளக்கினர். பி-ம்:—[1]அறிவினில். (கககூ)

சுசு.—கவிக்கூற்று: சரபங்கமுனிவனது பேறு.

அண்டமு மகிலமு மறிவரு நெறியா
லுண்டவ னொருபெய ருணர்குந ருறுபே
றெண்[1]டவ [2]நெடிதெனி னிறுதியி [3]லவனைக்
கண்டவ ருறுபொருள் கருதுவ தெளிதே.

(இ - ள்.) 'அண்டமும் - எல்லாவண்டங்களையும், அகிலமும்-(அவ்வண்டங்களுக்குட்பட்ட) சராசரங்களனைத்தையும், அறிவு அரு நெறியால் - அறியவொண்ணாதபடியாக, உண்டவன்-(பிரளயகாலத்தில்)வயிற்றில்வைத்து அடக்கியருளிய இராமனது, ஒரு பெயர் - (ஆயிரந் திருநாமங்களுள்) ஒரு திருநாமத்தை, உணர்குநர் - அறிபவர், உறு பேறு - அடைகின்ற பாக்கியம், எண் தவ நெடிது - நினைப்பிற்கும் எட்டாது மிகவும்பெரியது,' எனின் - என்றால், இறுதியில் - அந்திமகாலத்தில், அவனை - அந்த எம்பெருமானை, கண்டவர் - (கண்ணுக் கெதிராகச்) சேவித்தவர், உறு பொருள் - அடைகின்ற பதவி, கருதுவது எளிதே - நினைப்பதற்கு எளியதோ? (எ-று.)

இக்கவி - **தொடர்நிலைச்செய்யுட்பொருட்பேறணி.** அந்திமகாலத்து ராமஸாக்ஷாத்காரத்தைப்பெற்ற பாக்கியம் சொல்லவொண்ணாப் பெருமை வாய்ந்ததென்றவாறு. "வைகலந்த மூவிலைவே லீசற்கும் வாசவற்கும் வாசப்பூமேன், மெய்கலந்த நால்வேத விரிஞ்சனுக்கு மேலா வீற்றிருப்பர் மாதோ, பைகலந்தபாம்பணைமேற் றிருவரங்கப் பெருநகருட் பள்ளி கொள்ளுங், கைகலந்த நேமியான் றிருநாமத் தொருநாமங் கற்றார்தாமே" எனப் பின்னுள்ளாரும் கூறியது காண்க. பி-ம்:—[1]தப. [2]நெடிதுயிர். [3]இவனை. (ககஎ)

சரபங்கன்பிறப்புநீங்கு படலம் முற்றிற்று.

௩ - ஆவது அகத்தியப்படலம்.

அகஸ்தியமுனிவன்பக்கல் ஸ்ரீராமன் ஸீதாலக்ஷ்மணர்களோடு எழுந்தருளியதை உணர்த்தும் படலம். அகத்தியன்-அகஸ்த்யன்; இச்சொல்லுக்கு-(விந்திய) பருவதத்தை (வளரவொண்ணாது தடுத்து) அடக்கியவனென்று பொருள்: அகம் - மலை; சலியாதது.

இப்படலம், ஸ்ரீராமன் சரபங்கமுனிவனுக்குப் பரமபதமளித்தபின்னர்த் தன்மனைவியோடுந் தம்பியோடும் வாலகில்லியர் தன்னைக்கண்டுமகிழ அகஸ்தியனது ஆச்சிரமஞ்சென்று, முன் வருணனிடத்திற் கொடுத்திருந்த வில்லும் தூணீரமும் வாளும் தண்டும் அவன் தரப்பெற்றுக்கொண்ட வரலாற்றைக் கூறுகின்றது.

வேறு.

க.—இராமன்முதலியமூவரும் சரபங்காச்சிரமத்தினின்றுஅப்பாற்செல்லுதல்.

அனையவ னிறுதியி [1]னமைதி நோக்கலி
னினியவ [2]ரின்னலா னிரங்கு நெஞ்சினர்
குனிவரு திண்சிலைக் குமரர் கொம்பொடும்
புனிதன துறையுணின் றரிதிற் போயினர்.

(இ - ள்.) இனியவர்-இனிமையைத் தருகின்றவர்களாகிய, குனி வரு - வளைவு பொருந்திய, திண் சிலை - வலிய வில்லினையுடைய, குமரர் - ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்கள்,—அனையவன் - அந்தச் சரபங்கமுனிவனது, இறுதியின்-அந்திமகாலத்தின், அமைதி-தன்மையை [அக்கினிப்பிரவேசமானதை], நோக்கலின் - கண்டதனால், இன்னலான் - வருத்தத்தோடு, இரங்கு நெஞ்சினர் - பரிதபிக்கின்ற மனமுடையவர்களாய்,—கொம்பொடும் - பிராட்டியுடனே, புனிதனது உறையுள்நின்று - பரிசுத்தனாகிய அம்முனிவனது ஆச்சிரமத்தினின்று, அரிதின் - அருமையாக, போயினர்-(அப்பாற்) போனார்கள்; (எ-று.)

கொம்பு - சீதைக்கு உவமையாகுபெயர்; மெல்லிதாய் ஒல்கியொசிதலில் உவமை. பி - ம்.—[1]அமைவு. [2]இன்னலார்.

இதுமுதற் பதினாறு கவிகள் - மூன்றுஞ்சீரொன்று மாச்சீரும், மற்றை மூன்றும் விளச்சீர்களுமாகிய அளவடி நான்குகொண்ட கலிவிருத்தங்கள். ()

உ.—ஸ்ரீராமன்முதலியமூவரும் நீங்கியவழிகள்.

மலைகளு மரங்களு மணிக்கற் பாறையு
மலைபுன னதிகளு மருவிச் சாரலு
மிலைசெறி பழுவமு மினிய சூழலு
நிலைமிகு தடங்களு மினிது நீங்கினர்.

(இ - ள்.) மலைகளும் - பருவதங்களையும், மரங்களும் - விருக்ஷங்களையும், மணி கல் பாறையும் - அழகிய கருங்கற்பாறைகளையும், அலை புனல்

நதிகளும் - அலைகின்ற நீரையுடைய ஆறுகளையும், அருவி சாரலும் - நீரருவிகள்பாய்கின்ற மலைப்பக்கங்களையும், இலை செறி பழுவமும் - தழைகள்அடர்ந்த சோலைகளையும், இனிய சூழலும் - இனிப்பான இடங்களையும், நிலை மிகு தடங்களும்-ஆழம் மிகுந்த தடாகங்களையும், இனிது-இனிமையாக, (இராமன்முதலியமூவரும்), நீங்கினர் - கடந்து சென்றார்கள்; (எ - று.)

சூழலுக்கு இனிமை-கண்ணுக்கு இனிமையும், வசித்தற்கு இனிமையும். சூழல் - ஆச்சிரமங்கள். நிலை - பரப்புமாம். (௧௧௯)

௩.—தண்டகாரணியத்து இருடியர் அப்போது இராமனைத் தரிசித்தல்.

[1]பண்டைய வயன்றரு பாலகில்லரு
முண்டரு மோனரு முதலி னோர்களத்
தண்டக வனத்துறை தவத்து ளோர் [2]கடாங்
கண்டன ரிராமனைக் களிக்குஞ் சிந்தையார்.

(இ - ள்.) பண்டைய - பழமையாகிய, அயன் - பிரமதேவன், தரு - பெற்றருளிய, பாலகில்லரும் - வாலகில்லியரென்பவர்களும், முண்டரும் - மழித்த தலையை யுடையவர்களும், மோனரும் - மௌனவிரத முடையவர்களும், முதலினோர்கள் - முதலியவர்களாகிய, அ தண்டகவனத்து உறை - அத்தண்டகாரணியத்தில் வசிக்கின்ற, தவத்து உளோர்கள் - முனிவர்கள், இராமனை—, கண்டனர் - (எதிரில் வந்து) கண்டவர்களாய், களிக்கும் சிந்தையார் - மகிழ்கின்ற மனமுடையவரானார்கள்; (எ - று.)

பாலகில்லர், மோனர் - வடசொற்றிரிபு. வாலகில்யர் - பகவானது மயிரினின்றுந் தோன்றினவர். பி-ம்:—[1]பண்டயன் பயந்தருள். [2]எலாம். (௧௨௦)

௪.—இதுமுதல்நான்குகவிகள் - தண்டகாரணியத்துமுனிவர்களின் மகிழ்ச்சி கூறும்.

[1]கனல்வரு கடுஞ்சினத் தரக்கர் காயவோர்
வினைபிறி தின்மையின் வெதும்பு கின்றன
[2]ரனல்வரு கானகத் தமுத ளாவிய
[3]புனல்வர வுயிர்வரு முலவை போல்கின்றார்.

(இ - ள்.) கனல் வரு - தீப்போற்சொலிக்கின்ற, கடுஞ் சினத்து - மிக்க கோபத்தை யுடைய, அரக்கர் - ராக்ஷஸர்கள், காய - கோபிப்பதனால், ஓர் வினை பிறிது இன்மையின் - (அவர்களை அழிக்கவல்ல) உபாயம் வேறொன்றும் இல்லாமையால், வெதும்புகின்றனர் - வாடுகின்ற அம்முனிவர்கள்,— (ஸ்ரீராமனது வரவால்), அனல்வரு கானகத்து-தீப்பற்றியெரியுங் காட்டில், அமுது அளாவிய புனல் - அமிருதத்தின் தன்மைபொருந்திய நீர்ப்பெருக்கு, வர - வருதலால், உயிர் வரும் - (அழியாது) பிழைத்துச் செழிக்கின்ற, உலவை - உலர்ந்த மரங்களை, போல்கின்றார் - ஒக்கின்றவரானார்கள்; (எ - று.)

தண்டகாரணியவாசிகளான முனிவர்களுக்குக் காட்டிலுள்ள உலர்ந்தமரங்களும், ராக்ஷஸர்களுக்கு நெருப்பும், அவர்களுடைய கோபத்துக்கு

நெருப்பினது வெப்பமும், ராமனது வருகைக்குக் குளிர்ந்தநீரின் வருகையும், முனிவர்கள் களித்து மகிழ்ந்ததற்கு உலர்ந்த மரங்கள் தளிர்த்துச் செழித்ததும் உவமை. பி - ம்:—[1]கனை. [2]அனே. [3]புனே. (கஉக)

ரு. ஆய்வரும் பெருவலி யரக்கர் நாமமே
வாய்வெரீஇ யலமரு மறுக்க நீங்கினர்
தீவரு வனத்திடை யிட்டுத் தீர்ந்ததோர்
தாய்வர நோக்கிய கன்றின் றன்மையார்.

(இ - ள்.) ஆய் வரும் - மேன்மேல் மிக்குவளர்கின்ற, பெரு வலி - அதிகமான பலத்தையுடைய, அரக்கர் - ராக்ஷஸர்களது, நாமமே - பெயர்களையே, வாய் வெரீஇ - வாய்குழறச் சொல்லி, அலமரும் - வருந்துகின்ற, மறுக்கம் - மனக்குழப்பத்தை, நீங்கினர் - நீங்கப்பெற்ற அம்முனிவர்கள்,— தீ வரு வனத்திடை - நெருப்புப்பற்றியெரியுங் காட்டில், இட்டு தீர்ந்தது - விட்டு நீங்கியதாகிய, ஓர் தாய் - ஒப்பற்ற (தன்) தாய்ப்பசுவானது, வர - (மீண்டு) வர, நோக்கிய - கண்ட, கன்றின் - கன்றினது, தன்மையார் - தன்மையையுடையவரானார்கள்; (எ - று.)

முன்னிரண்டடி, முனிவர்கள் ராக்ஷஸரிடத்துக்கொண்டிருந்த அச்சமிகுதியை விளக்கும். ஆய்வு அரு எனப் பிரிப்பினுமாம். முனிவர்கள் தாய் கண்ட கன்றுபோலக் களித்தார்களென்றபடி. (கஉஉ)

சு. [1]கரக்கருங் கடுந்தொழி லரக்கர் காய்தலிற்
[2]பொரற்கிட மின்மையிற் புழுங்கிச் [3]சோருந
[4]ரரக்கரென் கடலிடை யாழ்கின் றாரொரு
[5]மரக்கலம் பெற்றென மறுக்க நீங்கினர்.

(இ - ள்.) கரக்க அரு - (எவராலும்) மறுத்தற்குஅரிய, கடுந்தொழில் - கொடியசெய்கைகளையுடைய, அரக்கர் - ராக்ஷஸர்கள், காய்தலின் - கோபித்து வருத்துவதனால், பொரற்கு இடம் இன்மையின் - (அவர்களைப்) போர் செய்துவெல்வதற்கு (இதுவரையில்) உபாய மில்லாமையால், புழுங்கி சோருநர் - மனமவிந்து தளர்கின்ற அம்முனிவர்கள்,—அரக்கர் என் கடலிடை - ராக்ஷஸர்களாகிய கடலின்நடுவே, ஆழ்கின்றார் - அமிழ்கின்றவர்கள்,—ஒரு மரக்கலம் பெற்றுஎன - (அங்ஙனம்ஆழாது கரைசேருமாறு) ஒருகப்பலைப் பெற்றாற்போல, (இராமபிரானைக் கண்டு), மறுக்கம் நீங்கினர் - மனக்கலக்கம் நீங்கப்பெற்றார்கள்; (எ - று.)

இனி, கரக்கருங்கொடுந்தொழில்-வெளிப்படையாச்செய்கின்ற கொடுந்தொழிலுமாம். உருவகத்தை அங்கமாகக்கொண்டுவந்த **உவமையணி.** **பி-ம்:**—[1]காக்கரும். [2]போக்கிடம். [3]சோர்குநர். [4]ஆக்கருங். [5]மாக்கலம். (கஉங)

எ. தெரிஞ்சுற நோக்கினர் செய்த செய்தவ
மருஞ்சிறப் புதவுத லறிவு கைதர

விரிஞ்சுறப் பற்றிய பிறவி வெந்துயர்ப்
பெருஞ்சிறை வீடுபெற் றனைய பெற்றியார்.

(இ - ள்.) தெரிஞ்சுஉற - நன்றாய்த் தெரியும்படி, நோக்கினர்-(ஸ்ரீராமனைக்)கண்ட அம்முனிவர்கள்,—செய்த-(தாம் வருந்திச்) செய்த, செய் தவம்-சிறந்த தவமானது, அருஞ் சிறப்பு உதவ - பெறுதற்கரிய சிறப்பைக் கொடுக்க, (அதனாலுண்டான), நல் அறிவு - தத்துவஞானமானது, கைதர-துணை செய்வதனால்,—விரிஞ்சுஉற பற்றிய-பரவி நின்று (தம்மைச்)சூழ்ந்த, வெம் - கொடிய, பிறவி துயர் - பிறவித் துன்பங்களாகிய, பெருஞ் சிறை - பெரிய சிறைச்சாலையினின்று, வீடு பெற்றுஅனைய - விடுதலையடைந்து மோக்ஷம் பெற்றாற்போன்ற, பெற்றியார்-தன்மையையுடையவ ரானார்கள்; (எ-று.)—பரமாநந்த மடைந்தன ரென்றபடி.

தெரிஞ்சுற நோக்குதல்-ஸ்ரீராமனை ஸ்ரீமகாவிஷ்ணுவினது திருவவதாரமாக நன்றாய்அறிந்து காணுதல். (கஉச)

அ.—முனிவர்கள் ராக்ஷஸர்களை யடக்காததன் காரணம்.

வேண்டின வேண்டினர்க் களிக்கு மெய்த்தவம்
பூண்டுள ராயினும் பொறையி [1]னாற்றலான்
மூண்டெழு [2]வெகுளியை [3]முதலி னீக்கினா
ராண்டுறை யரக்கரா லலைப்புண் டாரரோ.

(இ - ள்.) (அம்முனிவர்கள்), வேண்டினர்க்கு - விரும்பிச் செய்தவர்களுக்கு, வேண்டின - (அவர்தாம்) வேண்டிய பயன்களை, அளிக்கும்-(வேண்டியவாறே பெறும்படி) கொடுக்கின்ற, மெய் தவம் - உண்மையான தவத்தை, பூண்டு உளர் ஆயினும் - மேற்கொண்டுள்ளவர்களானாலும், பொறையின் ஆற்றலால் - பொறுமையின் வல்லமையால், மூண்டு எழு வெகுளியை - மேன்மேல் மிக்குவருகின்ற கோபத்தை, முதலின் நீக்கினர்-வேரோடு களைந்தார்கள்; (ஆதலால்), ஆண்டு உறை அரக்கரால் - அவ்வனத்திலே வசிக்கின்ற ராக்ஷசர்களால், அலைப்புண்டார் - வருத்தப்பட்டார்கள்; (எ-று.)

கூடாவொழுக்கமாகிய பொய்த்தவத்தினின்றும் நீக்குதற்கு 'மெய்த்தவம்' என்றார். பொறையாவது - காரணம்பற்றியாதல் மடமையாலாதல் ஒருவன் தமக்கு மிகைசெய்தவழித் தாமும் அதனை அவன்கட் செய்யாது பொறுத்தல். இதனால், நிறைமொழி மாந்தராகிய அம்முனிவர் தம் தவவலிமையால் அவ்வரக்கரை வெகுண்டு சபித்து அழியாமைக்குக் காரணங் கூறப்பட்டது. வேண்டின - பெயர். "வேண்டியவேண்டியாங்கெய்தலாற்செய்தவ, மீண்டுமுயலப்படும்" என்றார் நாயனாரும். பி-ம்:—[1]ஆற்றலார். [2]முறைமையின். [3]உறைந்து. (கஉ௫)

கூ.—இராமபிரான் வணங்க, முனிவர்கள் வாழ்த்தல்.

எழுந்தன ரெய்தின ரிருண்ட மேகத்தின்
கொழுந்தென நின்றவக் குரிசில் வீரனைப்

பொழிந்தெழு காதலிற் பொருந்தி னாரவன்
றொழுந்தொறுந் தொழுந்தொறு மாசி சொல்லுவார்.

(இ - ள்.) (அம்முனிவர்கள்), எழுந்தனர் - புறப்பட்டு, எய்தினர் - வந்து,—இருண்ட மேகத்தின் கொழுந்து என - கறுத்த மேகத்தினது கொழுந்து போல, நின்ற - (அவ்விடத்தில்) இருந்த, அ குரிசில் வீரனை - வீரனாகிய அந்த ஸ்ரீராமனை,—பொழிந்து எழு காதலின் - (மேலோங்கிப்) பொங்கி யெழுகின்ற அன்போடு, பொருந்தினர் - அடைந்தார்கள்; (அப்பொழுது), அவன் - அந்த ஸ்ரீராமன், தொழும்தொறும் தொழும்தொறும் - (தம்மைத் தனித்தனியே) வணங்குந்தோறும் வணங்குந்தோறும், ஆசி சொல்லுவார் - ஆசீர்வாதஞ் செய்பவரானார்கள்; (எ - று.)

காலதாமதஞ்செய்யாது ஸ்ரீராமனெழுந்தருளினசெய்தி கேள்வியுற்றவுடனே வந்தமை தோன்ற 'எழுந்தனரெய்தினர்' என்றும், நீருண்டு அப்பொழுதுதான் புதிதாய்த் திரண்ட நீலமேக மென்பார் 'இருண்ட மேகத்தின் கொழுந்து' என்றுங் கூறினர். காளமேகத்தை உவமை கூறியது - கருநிறத்திற்கும், கைம்மாறுகருதாது கருணை செய்தற்கும். ஸ்ரீராமன் திருமாலினது திருவவதார மாதலால் தேவரும் முனிவரும் யாவரும் வணங்குந் தன்மையனாயினும், இப்பொழுது தான்கொண்ட மானுடத்திருக்கோலத்துக்கு இணங்க, முனிவரை வணங்கின னென அறிக. ஆசி - ஆசிஸ் என்னும் வடமொழியின் திரிபு. (கஉகூ)

கா.—முனிவர்கள் அந்த இராமனுக்காக ஒருசாலையமைத்துஅளித்துப் பிறகு துறைவேண்ட வருதல்.

இனியதோர் சாலைகொண் [1]டேகி யிவ்வயி
னனி[2]யுறை யென்[3]றவற் [4]கமைய நல்கித்தாந்
தனியிடஞ் [5]சார்ந்தனர் தங்கி மாதவ
ரனைவரு மெய்தின ரல்லல் சொல்லுவான்.

(இ - ள்.) (பின்பு), மாதவர் அனைவரும் - அம்முனிவர்கள்யாவரும்,— இனியது ஓர் சாலை - வசித்தற்குஇனியதாகிய ஒருபர்ணசாலைக்கு, கொண்டு ஏகி - (ஸ்ரீராமனை) அழைத்துக்கொண்டுபோய், இவ் வயின் நனி உறை என்று - 'இவ்விடத்திற் சுகமாக வசித்திரு' என்று சொல்லி, அவற்கு-அந்த ஸ்ரீராமனுக்கு, அமைய - பொருந்தும்படி, நல்கி - (நன்றாக) உபசரித்து,— தாம் - தாங்கள், தனி இடம் சார்ந்தனர் - தனியான வேறிடத்தைச் சேர்ந்தவர்களாய், தங்கி-தங்கியிருந்து,—(பின்பு), அல்லல் சொல்லுவான்-(அரக்கர்களாலுண்டாகின்ற தமது) துன்பத்தைச் சொல்லுதற்பொருட்டு, எய்தினர்-(ஸ்ரீராமனை மீண்டும்) அடைந்தார்கள்; (எ - று.)

தமது துன்பம் இராமபிரான் மனத்திலுறுத்துவதற்காகவும், அனைவருந் துன்பமுற்றவரே யென அறிவித்தற்காகவும் அனைவரும் எய்தின ரென்க. நனி உறை - பலநாள் வாசஞ்செய் யென்றுமாம். அமையம் நல்கி எனப்

பிரித்து, இருப்பிடந்தந்தென்றும், இளைப்பாறுதற்கு அவ்காசங்கொடுத்தென்றும் உரைக்கலாம். பி-ம்:—[1]எய்தி. [2]உறைக. [3]அகம். [4]பைய. [5]எய்தினர். ()

கக.—இதுமுதல் நான்குகவிகள் - முனிவர்கள் இராமபிரானிடத்து அரக்கரால்நேர்ந்த துன்பமனைத்தையும் எடுத்துக்கூறுதலைத் தெரிவிக்கும்.

எய்திய முனிவரை யிறைஞ்சி [1]யேத்துவந்
தையனு மிருந்தன [2]னருளென் னென்றலும்
வையகங் காவலன் [3]மதலை வந்ததோர்
வெய்யவெங் [4]கடுந்துயர் விளைவு கேளெனா.

ஆறுகவிகள் - ஒருதொடர்.

(இ - ள்.) ஐயனும் - ஸ்ரீராமனும், எய்திய முனிவரை-அவ்வாறு (தன்னை) அடைந்த முனிவர்களை, இறைஞ்சி - வணங்கி, ஏத்து உவந்து-(அவர்களைத்) துதித்தலை மகிழ்ந்துசெய்து, இருந்தனன் - வீற்றிருந்து, அருள் என்- '(எனக்கு இப்பொழுது) கட்டளை என்ன?' என்றலும் - என்று கேட்டவளவில்,—(அவர்கள்), 'வையகம் காவலன் மதலை - உலகங்களைக்காத்தல்வல்ல தசரதசக்கரவர்த்தியது திருமகனே! வந்தது - (இப்பொழுது) நேரிட்டதாகிய, ஓர் - ஒரு, வெய்ய வெங் கொடுந் தொழில் - மிகவும் அதிககொடுமையான செய்கைகளின், விளைவு - பெருக்கத்தை, கேள் - (நீ) கேட்டருள்', எனா - என்று,—(எ - று.)—'என்றார்' (கசு) என்பதனோடுமுடியும்.

ஏத்துஉவந்து - அவர்களாற் செய்யப்பட்ட தோத்திரத்துக்குத் தான் மகிழ்ந்து என்றுமாம். மதலை-அண்மைவிளி. வெய்யவெங்கொடு-ஒருபொருட் பன்மொழிகள்; மன மொழி மெய்க ளென்னுந் திரிகரணங்கள்பற்றி, மூன்று கூறினருமாம். பி-ம்:—[1]ஏத்திவந்து. [2]அருளும். [3]மைந்த. [4]கொடுந்தொழில். ()

கஉ. இரக்கமென் றொருபொரு ளிலாத நெஞ்சின
ரரக்கரென் றுளர்சில ரறத்தி னீங்கினார்
நெருக்கவும் யாம்படர் நெறிய லாநெறி
துரக்கவு மருந்தவத் துறையு ணீங்கினேம்.

(இ - ள்.) இரக்கம் என்ற ஒருபொருள் - இரங்குதலென்று சொல்லப்பட்ட ஒரு செய்கை, இலாத - (ஒரு சிறிதும்) இல்லாத, நெஞ்சினர் - மனமுடையவர்களும், அறத்தின் நீங்கினார் - தருமத்தினின்றும் நீங்கினவர்களுமாகி, அரக்கர் என்று - ராக்ஷசரென்று சொல்லப்பட்டு, சிலர் உளர் - சிலர் இருக்கின்றனர்; (அவர்கள்), நெருக்கவும் - (எங்களை) வருதப்படுத்துவதனாலும், யாம் படர் நெறி அலா - நாங்கள் ஒழுகுதற்குஉரிய நல்லொழுக்கமல்லாத, நெறி - தீயொழுக்கத்தில், துரக்கவும்-செலுத்துவதனாலும், அருந்தவம் துறையுள்-அரியதவத்தினது வழியினின்றும், நீங்கினேம்-விலகினோம்.

அரக்கர் அறத்தின் நீங்கினார்; யாம் தவத்துறையுள் நீங்கினேம் என்றவிடத்து ஒருநயங் காண்க. என்றொரு - தொகுத்தல். வைசேடிகர் பொருள், பண்பு, தொழில், சாதி, விசேடம், இயைபு என்பனவற்றை அறு

வகைப்பொரு ளென்றாற்போல, ஈண்டுத் தொழில் பொரு ளெனப்பட்டது; "சினத்தைப் பொருளென்று கொண்டவன்" என நாயனார் குணத்தைப் பொருளாகக்கூறியது காண்க. துறையுள் - உருபுமயக்கம். இனி, தவத்து உறையுள் எனப் பிரித்து, தவஞ்செய்யுமிடமாகிய ஆச்சிரமங்களினின்று மென்று உரைத்தல், சிறப்பின்மையும் மோனைத்தொடைக்குப் பொருந்தாமையும் உணர்க. (கஉக)

கரு. வல்லியம் பலதிரி வனத்து மானென
வெல்லியும் பகலுநொந் திரங்கி யாற்றலெஞ்
சொல்லிய வறநெறித் துறையு நீங்கினெம்
வில்லியன் மொய்ம்பினாய் வீடு [1]காண்குமோ.

(இ - ள்.) வில் இயல் மொய்ம்பினாய் - கோதண்டம் பொருந்திய புயத்தையுடையவனே! பல வல்லியம் - அநேகம் புலிகள், திரி-திரிகின்ற, வனத்து - காட்டிலுள்ள, மான் என - மான்போல, எல்லியும் பகலும் - இரவும் பகலும், நொந்து இரங்கி - மனநொந்துவருந்தி, ஆற்றலெம் - (அவர்கள் செய்யுங் கொடுமைகளைப்) பொறுக்கமாட்டாதவர்களாயிருக்கின்றோம்; சொல்லிய - (நூல்களிற்) சொல்லப்பட்ட, அறம் நெறி துறையும் - தருமமார்க்கத்தின் வகைகளினின்றும்,நீங்கினெம்-வழுவினோம்; வீடு காண்குமோ- (இனி இந்தத்துன்பங்களினின்று) விடுபடுதலை அடைவேமோ? (எ - று.)

புலி - அரக்கர்க்கும், மான் - முனிவர்க்கும் உவமை. நீ அரக்கரைக் கொல்லுங்கருவியை யுடையாயென்பது, 'வில்லியல்மொய்ம்பினாய்' என்றதன் குறிப்பு. துன்பமிகுதியைக் குறிப்பித்தற்கு, 'வீடுகாண்குமோ' என்றார்; அறநெறியினின்று வழுவினமையால் பரமபதத்தை எங்ஙனம் அடைவோமென்று கூறினருமாம். பி - ம்:—[1]காண்டுமோ. (கஉ0)

கசு. மாதவத் [1]தொழுகலெ மறைகள் யாவையு
மோதலெ மோதுவார்க் குதவ லாற்றலெ
மூதெரி வளர்க்கிலெ முறையி னீங்கினே
மாதலி னந்தண ரேயு மாகிலேம்.

(இ - ள்.) மா தவத்து-பெருமைபொருந்திய தவநெறியில், ஒழுகலெம் - ஒழுகுகின்றோ மில்லை; மறைகள் யாவையும் - வேதங்களெல்லாவற்றையும், ஓதலெம் - ஓதுகின்றோமில்லை; ஓதுவார்க்கு - ஓதுகின்றவர்களுக்கு, உதவல் ஆற்றலெம் - உதவிசெய்கின்றோமில்லை [ஓதுவிக்கின்றோமில்லை]; முதுஎரி- பழமையாகிய வேள்வித் தீயை, வளர்க்கிலெம் - வளர்க்கின்றோமில்லை; (இத்தன்மையராகி), முறையின்-உரிய ஒழுக்கத்தினின்றும், நீங்கினேம்—; ஆதலின்—, அந்தணர்எயும் ஆகிலேம் - பிராமணராயும் ஆகின்றோமில்லை.

அந்தணர்க்குரிய ஓதல், ஓதுவித்தல், வேட்டல், வேட்பித்தல், தவஞ்செய்தல் முதலிய செய்கைக ளொன்றும் தம்மிடத்துஇல்லையாதலால், இங்

னனங் கூறினர். எரி வளர்த்தல் - வேள்விசெய்தல்; அது, தொன்றுதொட்டு அந்தணர் செய்துவருஞ் செய்கை யென்பது தோன்றவும், வேள்வித்தீயை எஞ்ஞான்றும் அவியாது வளர்த்துக்கொண்டேயிருக்க வேண்டுதலாலும், 'மூதெரி' என்றார். மறைகளென்றொழியாது யாவையு மென்றது, அவற்றின் அங்கங்களும் உபாங்கங்களும் அடங்குதற்கு. "மறப்பினுமோத்துக் கொளலாகும் பார்ப்பான், பிறப்பொழுக்கங் குன்றக் கெடும்" என்பவாகலின், 'முறையினீங்கினே மாதலி, னந்தணரேயுமாகிலேம்' என்றார். பி - ம்:—[1]ஒழுகிலெம். (கஙக)

இங்கே சிலபிரதிகளில் மிகையாகச் சிலபாடல்கள் காணப்படுகின்றன; அவை வருமாறு:—

1. அருந்திற லுலகொரு மூன்று மாணையிற்
புரந்திடுந் தசமுகத் தொருவன் பொன்றிலாப்
பெருந்தவஞ் செய்தவன் பெற்ற மாட்சியால்
வருந்தினேம் நெடும்பகல் வரத யாமெலாம்.

2. தேவர்க டமைத்தினந் துரந்து மற்றவர்
தேவியர் தமைச்சிறைப் படுத்தித் திக்கெலாம்
கூவிடத் தடிந்தவர் செல்வங் கொண்டபோர்
மாவலித் தசமுகன் வலத்துக் கியார்வலார்.

3. அவன்வலி படைத்துமற் றரக்கர் யாவரும்
சிவன்முதன் மூவரைத் தேவர் சித்தரைப்
புவனியின் முனிவரை மற்றும் புங்கவ
ரெவரையுந் துரந்தன ரிறைவ வின்னுமே.

4. ஆயிர கோடியென் றுரைக்கு மண்டமேன்
மேயபோ ரரக்கரே மேவ லல்லதைத்
தூயசீ ரமரரென் றுரைக்குந் தொல்கணத்
தாயவ ரெங்ஙனென் றறிந்தி லோமையா.

5. வெள்ளியங் கிரியிடை விமலன் மேலைநாட்
கள்ளிய வரக்கரைக் கடிகி லேனென
வொள்ளிய வரமவர்க் குதவி னன்கடற்
பள்ளிகொள் பவன்பொரு திளைத்த பான்மையான்.

6. நான்முக னவர்க்குநன் மொழிகள் பேசியே
தானுறு செய்வினைத் தலையி னிற்கின்றான்
வானில்வெஞ் சுடர்முதல் வயங்கு கோளெலா
மேன்மையி லருஞ்சிறைப் பட்டு மீண்டுளார்.

கரு.—இதுவும் அடுத்த கவியும்-முனிவர்கள் இராமபிரானிடத்து 'நீயே ரக்ஷகன்' என்றலைத் தெரிவிக்கும்.

இந்திர னெனினவ னரக்க ரேயின
சிந்தையிற் சென்னியிற் கொள்ளுஞ் செய்கையா
னெந்தைமற் றியாருள ரிடுக்க ணீக்குவார்
வந்தனை யாஞ்செய்த தவத்தின் மாட்சியால்.

(இ - ள்.) இந்திரன் எனின் - தேவேந்திரனே வென்றால், அவன்—, அரக்கர் ஏயின - ராக்ஷசர் கட்டளையிட்ட தொழில்களை, சிந்தையின் - மனத்திலும், சென்னியின் - சிரசிலும், கொள்ளும்-கொள்ளுகின்ற, செய்கையான்-தொழிலையுடையவனாயிருக்கின்றான்; (ஆகையால்), எந்தை-எமது தலைவனே! இடுக்கண் நீக்குவார் - (எங்கள்) துன்பங்களைப் போக்குகின்றவர், மற்று யார் உளர் - (உன்னையன்றி) வேறு எவரிருக்கின்றனர்? [ஒருவருமில்லை]; யாம் செய்த—, தவத்தின் மாட்சியால் - தவத்தின் பெருமையால், வந்தனை - (நீ எங்களைக் காத்தற்கு இங்கே) எழுந்தருளினாய்; (எ - று.)

இதனால், முனிவர்கள் தமது அநந்யகதித்வத்தை வெளியிட்டன ரென்க. இந்திரனெனி னென்பது, அவன்சிறப்பைக் குறித்துநின்றது. ஏயின - ஏவின; பெயர். சிந்தையிற் கொள்ளுதல் - அதுவே கருத்தாயிருத்தல். சென்னியிற்கொள்ளுதல்-தலைமேற்கொண்டு வணக்கத்தோடுசெய்தல்.

கசு. உருளுடை நேமியா [1]லுலகை யோம்பிய
பொருளுடை மன்னவன் புதல்வ போக்கிலா
[2]விருளிடை வைகினே மிரவி தோன்றினா
யருளுடை வீரநின் னபயம் யாமென்றார்.

(இ - ள்.) உருள் உடை - (உலகமுழுவதும்) உருளுதலை [செல்லுதலை] யுடைய, நேமியால் - ஆஜ்ஞாசக்கரத்தினால், உலகை - உலகமுழுவதையும், ஓம்பிய - காத்த, பொருள் உடை - எல்லாச்செல்வங்களையுமுடைய, மன்னவன் - தசரதசக்கரவர்த்தியினது, புதல்வ - திருமகனே! போக்கு இலா - நீங்குதலில்லாத, இருளிடை - (துன்பமாகிய) இருளிலே, வைகினேம் - தங்கினோம் (யாம்); இரவி தோன்றினாய் - (அவ்விருளைப் போக்குதற்குச்) சூரியன்போல (நீ இங்கே) எழுந்தருளினாய்; அருள் உடை வீர - கருணையுடைய வீரனே! யாம்—, நின் அபயம் - உனக்கு அடைக்கலம், என்றார் - என்று (முனிவர்கள் ஸ்ரீராமன்சன்னிதியில்) விண்ணப்பஞ்செய்தார்கள்; (எ - று.)

இதனால், முனிவர்கள் இராமபிரானிடத்துச் சரணாகதி செய்கின்றனர். ஆணையைச் சக்கரமென்றல், செய்யுள்வழக்கு. 'உலகையோம்பிய மன்னவன் புதல்வ' என்றது, எங்களைக்காப்பது உனக்குக்கடமை யெனக் குறிப்பித்தவாறு. துன்பத்தை இருளாக்கூறுவது, கவிசமயம். இரவி - ரவி; ரவ்விற்கு இகரம் மொழிமுதலாகி வந்தது. 'அருளுடை வீர' என்றதனால், சிஷ்டபரிபாலநத்திற்கு வேண்டிய அருளுடைமையும், துஷ்டநிக்கிரகத்

திற்கு வேண்டிய வீரமுடைமையுங் கூறப்பட்டன. அபயம் - பயப்படாதே யென்று சொல்லிக் காக்கத்தக்க பொருள். பி - ம்:—[1]உயிர்கள். [2]இருளுடைவைகலேம். (கஙௗ)

வேறு.

கள.—இதுமுதல்ஆறுகவிகள் - இராமபிரான் ராக்ஷஸரைக்கொல்வதாக வாக்களித்து அம்முனிவர்க்கு அபயமளித்தலைத் தெரிவிக்கும்.

புகல்பு குந்திலரேற் புறத்தண் டத்தி
னகல்வ [1]ரேனுமென் னம்பொடும் வீழ்வரால்
தகவி றுன்பந் [2]தவிருதிர் நீரெனுப்
பகல வன்குல மைந்தன் பணிக்கின்றான்.

(இ - ள்.) (அவ்வார்த்தையைக்கேட்டு), பகலவன் குலம் மைந்தன் - சூரியகுலத்தில்தோன்றிய ஸ்ரீராமன், '(அவ்வரக்கர்கள்), புகல் புகுந்திலர் ஏல் - (இனித் தீமைசெய்வதில்லை யென்றுசொல்லி) அடைக்கல மடையாமற்போவாரானால், புறத்து அண்டத்தின் அகல்வர் ஏனும் - (இவ்வண்டத்தைவிட்டு) அப்பாலுள்ள வேறுஅண்டங்களில் ஓடிப்போவாரானாலும், என் அம்பொடும் - எனதுபாணத்தோடும், வீழ்வர் - கீழேவிழுந்திறப்பர்; ஆல் - ஆகையால், நீர் - நீங்கள், தகவு இல் துன்பம் - தகுதியில்லாத இத்துன்பத்தை, தவிருதிர் - நீங்குங்கள்', என - என்றுசொல்லி, பணிக்கின்றான் - (பின்னும்) சொல்லுகின்றான்; (எ - று.)

'அம்பொடும் வீழ்வர்' என்னுமிடத்து அம்பினதுவீழ்ச்சியாகிய காரணத்திற்கும், அரக்கர்களின் வீழ்ச்சியாகிய காரியத்திற்கும் ஒரு காலத்தில் உண்டாகுகை கூறப்பட்டதனால், **முறையிலுயர்வுநவிற்சியணி;** இதனை வடநூலார் அக்ரமாதிசயோக்தி யென்பர்: இது காரியவிரைவைத் தெரிவிப்பதாம். "ஊசியொடு குயின்ற தூசும் பட்டும்" என்பதிற்போல 'ஒடு' உருபைக் கருவிப்பொருளில் வந்ததாக்கொண்டு, அம்பினால் வீழ்வ ரென்றுமாம். சாதுக்களும் மிக்கபெரியோர்களுமாகிய உங்கட்கு இவ்வாறுவருத்தம்வருதல் தக்கதன்றென்பான் 'தகவில்துன்பம்' என்றான். பகலவன் - தன்சேர்க்கையாற் பகலைச் செய்பவன். பி-ம்:—[1]என்னினும். [2]தவிருமின்.

இதுமுதற் பத்தொன்பதுகவிகள் - பெரும்பாலும் முதற்சீர் மாச்சீரும், மற்றைமூன்றும் விளச்சீர்களுமாகிவந்த அளவடிநான்குகொண்ட **கலிவிருத்தங்கள்.** (கங௪)

கஅ. வேந்தன் வீயவும் யாய்[1]துயர் மேவவு
மேந்த லெம்பி வருந்தவு மென்னகர்
மாந்தர் வன்றுயர் கூரவும் யான்வனம்
போந்த தென்னுடைப் புண்ணியத் தாலென்றான்.

(இ - ள்.) 'வேந்தன் வீயவும் - சக்கரவர்த்தி [தசரதன்] இறப்பவும், யாய் துயர் மேவவும் - தாய் [கௌசலை] துன்பமடையவும், ஏந்தல் எம்பி

வருந்தவும் - பெருமையையுடைய என்தம்பி [பரதன்] வருத்தமடையவும், என் நகர் மாந்தர் - எனது நகரத்தில் [அயோத்தியில்] உள்ளஜநங்கள், வல் துயர் கூரவும் - வலிய துன்பத்தை மிகுதியாக அடையவும், யான் வனம் போந்தது - நான் காட்டிற்குப் புறப்பட்டுவந்தது, என்னுடை புண்ணியத்தால் - எனது நல்வினையா லாகும்', என்றான்—; (எ - று.)

வேந்தன் வீதல், புத்திரசோகத்தால். பரதன்வருந்துதல், இராச்சிய பாரந் தாங்கற்குஅருமையால். மூத்தமகனாகிய தனக்கே உரிய தாதலால் 'என்னகர்' என்றும், முனிவர்களுக்குப் பகைதீர்த்து உதவிசெய்யப் பெற்றதனால் 'போந்த தென்னுடைப் புண்ணியத்தால்' என்றுங் கூறினான்: வனம்போந்ததிலுள்ள குற்றத்தில் குணமிருப்பதாகக்கூறியஇதில் அநுஜ்ஞாலங்காரமெனப்படும் வேண்டலணி தோன்றும். பி-ம்:—[1]வரம். (௧௩)

௧௪. அறந்த வாநெறி யந்தணர் தன்மையை
மறந்த புல்லர் வலிதொலை யேனெனி
னிறந்து போகினு நன்றிது வல்லது
பிறந்தி யான்பெறும் பேறென்பதி யாவதோ.

(இ - ள்.) அறம் நெறி - தருமமார்க்கத்தினின்றும், தவா - (சிறிதும்) நீங்காத, அந்தணர் - முனிவர்களது, தன்மையை - பெருமையை, மறந்த - மறந்து (அவர்கட்கு) வருத்தத்தைச் செய்கின்ற, புல்லர் - அற்பர்களாகிய அவ்வரக்கர்களது, வலி - பலத்தை, தொலையேன் எனின் - அடியோடு அழியாமற் போவேனானால், இறந்து போகினும் - (அவ்வரக்கர்களாலே யான்) இறந்துபோனாலும், நன்று - நல்லதே; இது அல்லது - இதனையல்லாமல், யான்—, பிறந்து - (இவ்வுலகில் மானுடஜந்மமெடுத்துத்) தோன்றி, பெறும் - அடைகின்ற, பேறு என்பது - பாக்கிய மென்று சொல்லப்படுவது, யாவதோ - வேறு எதுவோ? [ஒன்றுமில்லை]; (எ - று.)—இதனால், இராமபிரான் தனதுஅவதாரம் துஷ்டநிக்கிரகஞ்செய்து சிஷ்டபரிபாலனஞ்செய்தற்பொருட்டே யெனக் குறிப்பாகத் தெரிவித்தனனென்க. (௧௪)

௨0. நிவந்த வேதியர் [1]நீவிருந் தீயவர்
கவந்த பந்தக் களிநடங் [2]கண்டிட
வமைந்த வில்லு மருங்கணைத் தூணியுஞ்
சுமந்த தோளும் பொறைத்துயர் தீருமால்.

(இ - ள்.) நிவந்த - உயர்ந்த, வேதியர் - வேதமுணர்ந்த அந்தணர்களாகிய, நீவிரும் - நீங்களும், தீயவர் - துஷ்டர்களாகிய அவ்வரக்கர்களது, கவந்தம் பந்தம் - தலையற்ற உடற்குறைகளது கூட்டங்கள் ஆடுகின்ற, நடம் - கூத்தை, களி - களிப்போடு, கண்டிட - காணும்படியாக,—அமைந்த வில்லும்-கட்டமைந்த வில்லையும், அருங் கணை தூணியும் - தடுத்தற்கரிய அம்புகளையுடைய தூணீரங்களையும், சுமந்த - தாங்கிக்கொண்டிருக்கின்ற, தோளும் - (என்னுடைய) தோள்களும், பொறை துயர் - (அவற்றைச்)சுமப்பதாலாகிய துன்பத்தை, தீரும் - நீங்கப்பெறும்; (எ - று.)

தோள்கள் வில்லுந்தூணியுந் தாங்குதற்குப் பயன் போரிற் பகைவரை வெல்லுதலே யாதலால், 'தோளும் பொறைத்துயர் தீரும்' என்றார். தோளு மென்ற உம்மை-பூமியும் பாரநீங்கும், நீவிருந் துன்பநீங்குவி ரெனக் குறிப் பித்தது. நீவிரு மென்ற உம்மை; மற்றை யாவரையுந் தழுவியது. உம் தீய வர் எனப்பிரித்து, உமக்குத் தீமையைச்செய்கின்றவ ரென்றுமாம். கவந் தம் - கபந்தம். பந்தம்-ப்ருந்தம்என்ற வடசொல்லின் திரிபு. கணைத்தூணி - அம்புப்புட்டில். தூணி - வடசொற்சிதைவு. **பி-ம்:**—[1]நீரிரும். [2]காண்டிரால்.

உக. ஆவுக் காயினு மந்தணர்க் காயினும்
[1]யாவர்க் கானு மெளியவர்க் காயினுஞ்
சாவப் பெற்றவ ரேதகை வானுறை
தேவர்க் குந்தொழுந் தேவர்க ளாருவார்.

(இ - ள்.) ஆவுக்கு ஆயினும் - பசுக்களைக் காப்பதற்கானாலும், அந் தணர்க்கு ஆயினும் - பிராமணர்களைக் காப்பதற்கானாலும், எளியவர்க்கு ஆயினும் - ஏழைகளைக் காப்பதற்கானாலும், யாவர்க்கு ஆனும் - (இன்னும் மற்றை) எவர்களைக் காப்பதற்கானாலும், சாவ பெற்றவரே - (உதவிசெய்து) இறக்கப்பெற்றவர்கள் தாமே, தகை வான் உறை - பெரிய சுவர்க்கலோகத் திலே வசிக்கின்ற, தேவர்க்கும்—, தொழும் - வணங்குகின்ற, தேவர்கள் ஆகுவார்—; (எ - று.)

உதவிசெய்வதால் இறந்தவர் தேவர்களுள்ளுஞ் சிறந்த தேவ ரென்ற படி. எளியவர் - வலிமையுஞ் செல்வமு மில்லாதவர். **பி-ம்:**—[1]எவர்க்கேயும்.

உஉ. சூர றுத்தவ னுஞ்சுடர் நேமியு
மூர றுத்த வொருவனு [1]மோம்பினு
மார றத்தினொ டன்றிநின் றாரவர்
வேர றுப்பென் வெருவன்மி னீரென்றான்.

(இ - ள்.) சூர் அறுத்தவனும் - சூரபதுமனென்னும் அசுரனை அழித்த சுப்பிரமணியனும், சுடர் நேமியும் - விளங்குகின்ற சக்கராயுதத்தையுடைய ஸ்ரீமகாவிஷ்ணுவும், ஊர் அறுத்த ஒருவனும் - திரிபுரங்களை எரித்தழித்த பரமசிவனும், ஓம்பினும் - (துணையாக வந்து) காத்தாலும், ஆர் அறத்தினொடு அன்றி நின்றார் அவர் - எவ்வரக்கர்கள் தருமத்தோடு பொருந்தாமல் அதருமத்தோடு பொருந்திநின்றார்களோ அவர்களை, வேர் அறுப்பென் - வேரோடு அழியச்செய்வேன்; நீர் வெருவன்மின் - நீங்கள் பயப்படாதே யுங்கள், என்றான்—; (எ - று.)

இதனால் அபயப்பிரதானஞ் செய்தானென்க. சூர் - ஸூரர்: வடசொற் சிதைவு. திரிமூர்த்திகளுள்ளும் பிரமன் அந்தணனாகி வைதிகநிஷ்டையில் இருப்பவ னாதலால், அவனைநீக்கி, போரில்வல்லவனுந் தேவசேநாபதியுமாகிய சுப்பிரமணியனைச் சேர்த்தன ரென்க. இராமபிரான் தான் திருமாலின்வடிவ மாயினும் மனிதனாகத் திருவவதரித்ததற்கு ஏற்ப, அத்தெய்வத்தன்மையை

மறைத்து, நாராயணமூர்த்தியை 'சுடர்நேமி' எனப் படர்க்கையாகப் பிறன் போலக் கூறினன். நேமி - சக்கரபாணிக்கு ஆகுபெயர்; அன்றிக்கே, சுடர் நேமி - வினைத்தொகைப்புறத்துப் பிறந்த அன்மொழித்தொகையுமாம். 'ஓம்பி னும்' என்றது, ஓம்பாமையே கருதிற்று. பி-ம்:—[1]காப்பினும். (௧௩௯)

௨௩.—இராமபிரானிடத்து அபயம்பெற்ற முனிவர்களின் மகிழ்ச்சி.

உரைத்த வாசகங் கேட்டுவந் [1]தோங்கிட
விரைத்த காதல ரேகிய வின்னலர்
திரித்த கோலினர் தேமறை பாடினர்
நிருத்த மாடினர் நின்று விளம்புவார்.

(இ - ள்.) உரைத்த வாசகம் - (இவ்வாறு ஸ்ரீராமன்) சொன்ன வார்த் தையை, (அம்முனிவர்கள்), கேட்டு—, உவந்து - மகிழ்ந்து, ஓங்கிட இரை த்த காதலர் - அதிகமாகப் பொங்கியெழுந்த அன்பினை யுடையவர்களும், ஏகிய இன்னலர் - நீங்கிய துன்பத்தையுடையவர்களும், திரித்த கோலினர்- (கையால்) திரித்த தண்டத்தை யுடையவர்களும், தே மறை பாடினர் - இனிப்பான வேதங்களைப் பாடினவர்களும், நிருத்தம் ஆடினர் - கூத்தா டினவர்களுமாகி, நின்று—, விளம்புவார் - சொல்லுவார்கள்; (எ - று.)

ஏகிய இன்னலர், திரித்த கோலினர் என்பவற்றை "அருங் கேடன்," "சென்றுசேர்கல்லாப்புள்ளபுள்ளி, லென்றாழ்வியன்குளம்" என்பனபோலக் கொள்க; இனி, இன்ன லேகியவர், கோல்திரித்தவ ரென விகுதிபிரித் துக் கூட்டுவாரு முண்டு. "நூலே கரக முக்கோல் மணையே, யாயுங் காலை யந்தணர்க் குரிய" என்பதனால், கோல் கூறினர். கோல்திரித்தல் முதலிய மூன்றும், ஆநந்தக்குறிப்பு. தே மறை - தெய்வத்தன்மையையுடைய வேத மென்றுமாம். நிருத்தம் ந்ருத்தம். பி-ம்:—[1]ஓங்கிய. (௧௪0)

௨௪.—முனிவர்கள் இராமனைப் புகழ்தல்.

தோன்ற னீமுனி யிற்புவ னத்தொகை
மூன்று போல்வன முப்பது கோடிவந்
தேன்ற போது மெதிரல வென்றலிற்
[1]சான்று வேதந் தவம்பெரு ஞானமே.

இரண்டுகவிகள் - ஒருதொடர்.

(இ - ள்.) தோன்றல் - தலைவனே! நீ முனியின் - நீ கோபிப்பாயா னால், மூன்று போல்வன - இந்தத் திரிலோகங்களையும் போல்வனவாகிய, முப்பது கோடி புவனத் தொகை - முப்பதுகோடி லோகங்களுடைய கூட் டங்கள், வந்து-(ஒரேகாலத்தில் ஒருங்கே சேர்ந்து) வந்து, ஏன்ற போதும் - எதிர்த்தாலும், (அவை), எதிர் அல - (உனக்கு) ஈடல்ல, என்றலின் - என்ற தன்மையில், வேதம் - வேதங்களும், தவம் - (எங்களுடைய) தவங்களும், பெரு ஞானம் - தத்துவஞானமும், சான்று - சாட்சியாகும்; (எ - று.)

நீ போர்செய்வதற்கு முன்பே அவர்கள்மீது கோபிக்கின்ற கோபமே அவர்களை அடியற அழிக்க அமையுமென்றற்கு, 'நீ முனியின்' எனப்பட்டது. பகவானது பெருமையையே வேதங்கள் ஓதுவதுபற்றியும், தவவலிமையாலும் அதனு லுண்டாகின்ற தத்துவஞானத்தாலுந் தாம் அதனை அறிவதுபற்றியும், 'சான்று வேதந் தவம் பெருஞானம்' என்றார். பெருஞானம் - ஐயந்திரிபில்லாத உண்மையுணர்வு. தோன்றல் - அண்மைவிளி. புவனம் மூன்று - சுவர்க்க மத்திய பாதாளங்கள். 'முப்பதுகோடி' என்றது, மிகப் பலவாய எண்ணிற்கு ஒன்று காட்டியவாறு. பி - ம்:—[1]சான்றலோ கெந்தகைப். (கசசு)

உரு.—முனிவர்களதுவேண்டுகோளின்படி ஸ்ரீராமன் அங்குத் தங்கியிருத்தல்.

> [1]அன்ன தாகலி னேயின வாண்டெலா
> மின்னல் காத்திங் கினிதுறை வாயெனச்
> சொன்ன மாதவர் பாதந் தொழுதுயர்
> மன்னர் மன்னவன் மைந்தனும் வைகினன்.

(இ - ள்.) அன்னது ஆகலின் - (நின்மகிமை) அத்தன்மையதாதலால், ஏயின ஆண்டுஎலாம் - (நீ வனத்திலே யிருக்கும்படி) ஏற்படுத்திய வருஷங்களெல்லாம், இன்னல் காத்து - (எங்களுக்குத்) துன்பம்வாராமற் காத்துக்கொண்டு, இங்கு - இவ்வாச்சிரமத்தில், இனிது உறைவாய் - சுகமாக வசிப்பாய், என - என்று, சொன்ன—, மா தவர்-முனிவர்களது, பாதம்-திருவடிகளை, தொழுது - வணங்கி, உயர் மன்னர் மன்னவன் மைந்தனும் - சிறந்த சக்கரவர்த்தித்திருமகனும், வைகினன் - (அவ்விடத்திலே) தங்கியிருந்தான்.

'இன்னல் காத்து' என்பது, "குற்றமே காக்க பொருளாக" என்பதுபோல நின்றது. 'உயர்' என்பதனை மன்னர்க்குஆதல், மன்னவற்கு ஆதல், மைந்தற்குஆதல் கூட்டுக. பி-ம்:—[1]அன்னைகாதலின். (கசஎ)

உசு.—இராமன்முதலிய மூவரும் முனிவராச்சிரமங்களிற் பத்துவருடம் கழித்துப் பின்பு அவர்களனுமதிப்படி அகத்தியாச்சிரமத்துக்குப் புறப்படுதல்.

> [1]ஐந்து மைந்து மமைதியி னண்டவண்
> மைந்தர் தீதிலர் வைகினர் மாதவர்
> சிந்தை யெண்ணி யகத்தியற் சேர்கென
> விந்து நன்னுத றன்னொடு மேகினர்.

(இ - ள்.) மைந்தர் - ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்கள், அவண் - அவ்விடத்தில் [முனிவர்களினுச்சிரமமண்டலத்தில்], ஐந்தும் ஐந்தும் ஆண்டு - பத்துவருஷகாலம், தீது இலர் - ஒருதுன்பமு மில்லாமல், அமைதியின் - சுகமாக, வைகினர் - தங்கியிருந்தார்கள்; (பின்பு), மா தவர் - அம்முனிவர்கள், சிந்தை எண்ணி - மனத்தினால் ஆலோசித்து, அகத்தியன் சேர்க என - 'அகத்திய முனிவரைச் சேர்வீராக' என்று சொல்ல,—(அவ்வாறே), இந்து நல் நுதல்

தன்மஞெடும் - பிறைச்சந்திரன்போன்ற அழகிய நெற்றியையுடைய சீதையுடனே, ஏகினர் - புறப்பட்டார்கள்; (எ - று.)

ஒவ்வொரு ஆச்சிரமத்திலுஞ் சிலசிலநாளாக முனிவர்களாச்சிரமங்கள்தோறுந் தங்கியிருக்கப் பத்துவருஷங்கள் கழிந்தனவென்க. முக்காலமுணர்ந்த முனிவர்கள் மேல் இராவணவதநிமித்தம் இராமபிரான் அகத்தியனிடத்து வில்முதலியன பெறவேண்டியிருத்தலின் 'சிந்தையெண்ணி அகத்தியற்சேர்க' என்றனர். பி - ம்:—[1]ஐந்தொடு. (கசரு)

உஎ—அம்மூவரும் சுதீக்ஷ்ணனது ஆச்சிரமஞ்சேர்தல்.

விடர கங்களும் வேய்செறி கானமும்
படருஞ் சின்னெறி பைப்பைய நீங்கினர்
சுடரு மேனிச் [1]சுதீக்கண னென்னுமவ்
விடரி லானுறை சோலைசென் றெய்தினர்.

(இ - ள்.) (புறப்பட்ட அவர்கள்), விடர் அகங்களும் - வெடிப்புள்ள இடங்களிலும், வேய் செறி கானமும் - மூங்கில்கள் நிறைந்த காடுகளிலும், படரும் - செல்லுகின்ற, சில் நெறி - சிறிய வழிகளை, பைப்பைய - மெல்ல மெல்ல, நீங்கினர் - கடந்தவர்களாய்,—சுடரும் மேனி - விளங்குகின்ற மேனியையுடைய, சுதீக்கணன் என்னும் - ஸுதீக்ஷ்ணனென்கிற, அ இடர் இலான் - பிறவித்துன்பங்களில்லாத அம்முனிவன், உறை - தங்கியிருக்கின்ற, சோலை - சோலையில், சென்று எய்தினர் - போய்ச்சேர்ந்தார்கள்; (எ - று.)

சுடர்தல் - பிரமதேஜஸ ஒளிவிளங்குதல். சுதீக்கணன் - விகாரம்; மிகவும் உக்கிரமான தவமுடைமையால், ஸுதீக்ஷ்ணனெனப் பெயர். தவத்தால் மெய்யுணர்வு பெற்று, அதனால் இருவினைப்பற்றும் அறவே, பிறவித் துன்பங்கள் தாமே ஒழிந்தமையின் 'இடரிலான்' என்றார்; இனி, ஐம்பொறிகளால் உளதாகும் வருத்தம் இல்லாதவனென்பாரும். காட்டுவழியை, விடரகங்களும் வேய்செறிகானமும் படருஞ் சின்னெறி யென்று விளக்கினார். வேய் - மற்றை மூங்கில்களுக்கும் உபலக்ஷணம். சின்னெறி - சின்மையாகிய நெறி; சின்மை - சிறுமைத்தன்மை. பைப்பைய - பையப்பையவென்னும் அடுக்கின் விகாரம். பி - ம்:—[1]சுதீட்சனென்பான்றொடர். (கசசு)

உஅ.—ராமலக்ஷ்மணர்கள் சுதீக்ஷ்ணனை வணங்க, அம்முனிவன் வரவேற்றல்.

அருக்க னன்ன முனிவனை யவ்வழிச்
செருக்கில் சிந்தையர் சேவடி தாழ்தலு
மிருக்க வீண்டென் றினியன கூறினன்
மருக்கொள் சோலையின் மைந்தரும் வைகினர்.

(இ - ள்.) செருக்கு இல் சிந்தையர் - கர்வமில்லாத மனத்தையுடைய ராமலக்ஷ்மணர்கள், அவ்வழி - அங்குள்ள ஆச்சிரமத்தில் (சென்று), அருக்

கன் அன்ன முனிவனை - சூரியனையொத்து விளங்குகின்ற அம்முனிவனை, சேவடி தாழ்தலும் - சிவந்ததிருவடிகளில்விழுந்து வணங்கியவளவில்,—, (அம்முனிவன்), ஈண்டு இருக்க என்று-'இவ்விடத்தில் தங்குவீர்களாக'என்று, இனியன கூறினன்-இனியஉபசாரவார்த்தைகளைச் சொன்னன்; (சொல்ல), மைந்தரும் - அவ்வீரர்களும், மரு கொள் சோலையில் - (மிக்க) வாசனையைக் கொண்ட அச்சோலையில், வைகினர் - தங்கினர்கள்; (எ - று.)

அருக்கன்-பேரொளியிலும், அஞ்ஞானமனவிருளகற்றுதலிலும்உவமை.()

உ௯.—சுதீக்கணனது முகமன்.

வைகும் வைகலின் மாதவன் [1]மைந்தர்பாற்
செய்கை [2]யாவையுஞ் செய்திவட் செல்வநீ
யெய்த யான்செய்த தெத்தவ மென்றன
னைய னும்மவற் கன்பினன் கூறுவான்.

(இ - ள்.) வைகும் வைகலின் - (அங்ஙனந்) தங்கியிருக்கும்பொழுது, மாதவன் - அம்முனிவன், மைந்தர்பால்-ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணரிடத்தில், செய்கை யாவையும்-செய்யவேண்டிய உபசாரங்களெல்லாவற்றையும், செய்து—, 'செல்வ - செல்வமுடையோனே! நீ—, இவண் எய்த - இவ்விடத்தில் எழுந்தருளும்படி, யான் செய்தது—, எ தவம் - எத்தன்மைய தவமோ?' என்றனன்- என்று சொன்னன்; (அப்பொழுது), ஐயனும் - ஸ்ரீராமனும், அவற்கு - அம்முனிவனுக்கு, அன்பினன்-அன்பையுடையவனகி, கூறுவான்—;(எ - று.)— அது மேற் கூறுகின்றார்.

செல்வன் - அரசச்செல்வத்துக்குஉரியவன்: இம்மை மறுமை வீடுகளில் அடையும் பாக்கியங்களைத் தன்அடியார்க்குத் தருபவன். பி-ம்:—[1]மைந்தன். [2]யாவதும். (௧௪௬)

௩0.—இராமபிரான் எதிராக அம்முனிவனைப் போற்றுதல்.

சொன்ன நான்முகன் றன்வழித் தோன்றினர்
முன்னை யோரு ளுயர்தவ முற்றின
ருன்னின் யாருள ருன்னரு ளெய்திய
வென்னின் யாருள [1]ரிப்புவி மீமென்றான்.

(இ - ள்.) இ புவிமீது - இந்தப்பூமியின்மேல், 'சொன்ன - சிறப்பாகச் சொல்லப்படுகின்ற, நான்முகன்தன் - பிரமதேவனது, வழி - வம்சத்தில், தோன்றினர் - பிறந்தவர்களாகிய, முன்னையோருள் - முதன்மையான முனிவர்களுக்குள், உயர் தவம் முற்றினர்-சிறந்த தவத்தை முற்றச்செய்தவர்கள், உன்னின் - உன்னைப்போல, யார்உளர் - வேறு எவரிருக்கின்றனர்? உன் அருள்-உன்னுடைய கிருபையை, எய்திய - அடைந்த, என்னின்-என்னைப் போல, (மேம்பட்டவர்), யார்உளர் - வேறுஎவரிருக்கின்றனர்?' என்றான்—,

பிராமணரென்பதன் பொருள்பற்றி, 'நான்முகன்வழித் தோன்றினர்' என்றான். ஒப்புயர்வில்லாத தவமுடைய உனது கருணையைப் பெற்றேனாதலால், என்னினும் பேறுபெற்றவர் எவருமில்லை யென்பதாம். உன்னின் - ஆலோசித்தாலென்றுமாம். பி - ம்:—[1]இற்பிறந்தார். (கசஎ)

௩க.—முனிவன் தன்தவத்தைக் கையுறையாக ஏற்குமாறு இராமனை வேண்டுதல்.

உவமை நீங்கிய தோன்ற லுரைக்கெதிர்
நவமை [1]நீங்கிய நற்றவன் சொல்லுவா
னவமி லாவிருந் [2]தாகியென் னாலமை
தவமெ லாங் [3]கொள்க தக்கிணை யாவென்றான்.

(இ - ள்.) நவமை நீங்கிய நல் தவன் - புதுமையில்லாத [பழைய] சிறந்த தவத்தையுடையவனான அம்முனிவன், உவமை நீங்கிய தோன்றல் - ஒப்பில்லாத ஸ்ரீராமனது, உரைக்கு - வார்த்தைக்கு, எதிர் சொல்லுவான் - உத்தரஞ் சொல்லுபவனாய், '(நீ), அவம் இலா விருந்து ஆகி - வீண்போகாத விருந்தினனாகி, என்னால் அமை தவம் எலாம் - என்னாற் செய்யப்பட்ட தவங்களையெல்லாம், தக்கிணை ஆ - தக்ஷிணையாக, கொள்க - பெற்றுக் கொள்வாயாக', என்றான்—; (எ - று.)

தனதுநற்செயலைப்பகவானுக்கு அர்ப்பணஞ்செய்தல் பெரியோர்களின் தன்மையா மென்று அறிக. இங்ஙனம் தான்செய்தநற்செயலைப் பகவானுக்கு அர்ப்பணஞ்செய்தல், ஸாத்விகத்யாகமெனப்படும். நவமை - வடசொல்லடியாகவந்த பண்புப்பெயர். அவமிலா விருந்து - தக்க விருந்து. தகுதி-ஞானவொழுக்கங்களான் உயர்தல். தக்கிணை = தக்ஷிணா: காணிக்கை; வடசொற்றிரிபு. பி - ம்:—[1]தோன்றிய. [2]ஆக. [3]கொளத்தக்கணையால். (கசஅ)

௩உ.—இராமபிரான் அகஸ்தியாச்சிரமஞ் செல்லவேண்டுமெனல்.

மறைவ லானெதிர் வள்ள லுங் கூறுவா
னிறைவ நின்னரு ளெத்தவத் திற்கெளி
தறைவ தீண் [1]டுண் டகத்தியற் காண்பதோர்
குறைகி டந்த தினியெனக் கூறினான்.

(இ - ள்.) வள்ளலும் - ஸ்ரீராமனும், மறை வலான்-அம்முனிவனுக்கு, எதிர் கூறுவான் - உத்தரஞ் சொல்லுபவனாய், 'இறைவ - தலைவனே! நின் அருள் - உன் கருணை, எ தவத்திற்கு - எப்படிப்பட்ட (உயர்ந்த) தவத்திற்கு, எளிது-தாழ்ந்தது?' (என்றுசொல்லி,அத்தவத்தைஏற்றுக்கொண்டபின்பு),— 'ஈண்டு - இப்பொழுது, அறைவது - சொல்லவேண்டுவது, உண்டு - (ஒரு பொருள்) உண்டு; (அது என்னவென்றால்), இனி—, அகத்தியன் காண்பது - அகஸ்தியமுனிவனைக் காணவேண்டுவதாகிய, ஓர் குறை - ஒரு குறைவு, கிடந்தது - (என்மனத்தில்) உள்ளது,' என - என்று, கூறினான்—; (எ - று.)

நின்னருள் எத்தவத்திற்குளளிது - நினதருளே எல்லாத்தவத்திற்கும் உயர்ந்த தென்பதாம். முனிவர்தலைவனுதலால், 'இறைவ' என்றுன். குறை- செய்யவேண்டிய காரியம்: இன்றியமையாதசெயலுமாம். பி - ம்:—[1]ஒன்று.

கூகூ.—இதுவும் அடுத்த கவியும் - முனிவன் அவ்வேண்டுகையை உடன்பட்டுக் கூறுதலைத் தெரிவிக்கும்.

நல்ல தேநினைந் தாயது நானுமுன்
சொல்லு வான்றுணி கின்றது தோன்றனீ
[1]செல்க வாண்டவற் சேருதி சேர்ந்தபி
னில்லை நின்வயி [2]னெய்தலில் லாதவே.

இதுமுதல்மூன்றுகவிகள் - ஒருதொடர்.

(இ - ள்.) (பின்னும் சுதீட்சணமுனிவன் கூறுவான்):—தோன்றல் - தலைவனே! நீ—, நல்லதே நினைந்தாய்-நல்லகாரியத்தையே ஆலோசித்தாய்; அது - அக்காரியம், நானும்—, முன் - முன்னமே, சொல்லுவான் துணிகின்றது - சொல்லும்படி நிச்சயித்தது; ஆண்டு செல்க அவன் சேருதி - அவ்விடத்திற் சென்று அம்முனிவனைச் சேர்வாயாக;சேர்ந்த பின்—, நின்வயின்- உன்னிடத்தில், எய்தல் இல்லாத-அடையாத பேறுகள், இல்லை - ஒன்றுமில்லை; (எ - று.)

உனக்குச் சகலபாக்கியங்களும் உண்டாகு மென்பதாம். முன் துணிகின்றது - இயல்பினுல்வந்த காலவழுவமைதி. செல்கவென்னும் முற்றே சென்றுஎனப் பொருள்தந்தது; முற்றெச்சம். பி-ம்:—[1]செல்லுகாண்டு, செல்தியாண்டு. [2]எய்தகில்லாதவே. (கங௦)

கூச. அன்றி யுந்நின் வரவினை யாதரித்
தின்று காறுநின் றேமுறு மாலவற்
சென்று [1]சேருதி சேருதல் செவ்வியோய்
நன்று தேவர்க்கும் யாவர்க்கு [2]நன்றெனு.

(இ - ள்.) அன்றியும்-அதுவல்லாமலும், (அம்முனிவன்),நின் வரவினை- உனது வருகையை, ஆதரித்து - விரும்பி, இன்று காறும் - இந்நாள்வரையிலும், நின்று - (எதிர்பார்த்து) நின்று, ஏமுறும் - (நீ இப்போது சென்று சேர்தலால்) களிப்புறுவன்; ஆல் - ஆகையால், செவ்வியோய் - எல்லா நன்மைகளையுமுடையோனே! அவன் - அம்முனிவனை, சென்று சேருதி - போய்ச்சேர்வாயாக; சேருதல்—, தேவர்க்கும் - தேவர்களுக்கும், நன்று - நல்லது; யாவர்க்கும் - மற்றையெல்லோருக்கும், நன்று-நல்லது, எனு-என்று சொல்லி,—(எ - று.)—கூறி (கூ௫) என்க.

அங்குச்சென்றுசேர்ந்து அநேகம் அஸ்திரசஸ்திரங்களை அம்முனிவன் பாற் பெற்று அவற்றைக்கொண்டு மேல் ராவணுதிராக்ஷஸவதஞ் செய்து, அரக்கர்களால் அனைத்துலகங்களுக்கும்உண்டாயிருந்த அருந்துயரை யொழித்

தருளுவதனை இம்முனிவன் தன்ஞானத்தால் அறிந்தன னாதலால், 'தேவர்க்கும் யாவர்க்கும் நன்று' என்றார். தேவர்களதுபிரார்த்தனையால், திருவவதரித்தமைபற்றி, தேவரை முன்னர்க் கூறினர். பி-ம்:—[1]சேருதல்செய்குதி, சேருதல்சேருதி. [2]நன்றரோ. (கருக)

கஉ.—இராமன்முதலியோர் அகஸ்தியமுனிவனுச்சிரமத்துக்குச் செல்லுதல்.

> வழியுங் கூறி [1]வரம்பக லாசிகண்
> மொழியு மாதவன் மொய்ம்மலர்த் தாடொழாப்
> பிழியுந் தேனிற் பிறங்கரு வித்திரள்
> பொழியுஞ் [2]சோலை விரைவினிற் போயினர்.

(இ - ள்.) வழியும் கூறி - (அவ்வாச்சிரமத்துக்குப் போகும்) வழியையுஞ் சொல்லி, வரம்பு அகல் ஆசிகள் - அளவில்லாத ஆசீர்வாதங்களையும், மொழியும் - சொல்லுகின்ற, மா தவன்-அம்முனிவனது, மொய் மலர் தாள்- (வண்டுகள்) மொய்க்கின்ற தாமரைமலர்போலுந் திருவடிகளை, தொழா - (ராமலக்ஷ்மணர்கள்) வணங்கி,—(பின்பு), பிழியும்-வடிகின்ற, தேனின் - தேனினது, பிறங்கு - விளங்குகின்ற, அருவி திரள்-அருவித்தொகுதியை, பொழியும் - சொரிகின்ற, சோலை - (அகத்தியன் எழுந்தருளியிருக்கின்ற) சோலைக்கு, விரைவினின் - சீக்கிரமாக, போயினர்—; (எ - று)—பி-ம்:— [1]வரம்பிலது. [2]சாரல். (கருஉ)

வேறு.

கஉ.—அகத்தியமுனிவன் இராமலட்சுமணர்களை எதிர்கொள்ளுதல்.

> ஆண்டகைய ரவ்வயி னடைந்தமை யறிந்தா
> னீண்டுவகை வேலைதுணை யேழுலக மெய்த
> மாண்டவர தன்சரண் வழங்கவெதிர் வந்தா
> னீண்டதமி ழாலுலகை நேமியி னளந்தான்.

(இ - ள்.) நீண்ட தமிழால் - பெரியதிராவிடபாஷையால், உலகை - உலகமுழுவதையும், நேமியின்-சக்கரபாணியாகிய திருமாலைப்போல, அளந்தான் - அளந்த அகத்தியமுனிவன்,—ஆண் தகையர் - ஆண்மைக்குணமுள்ள அவ்விராமலக்ஷ்மணர்கள், அவ்வயின்-அவ்விடத்தில் [அப்பொழுது], அடைந்தமை - சேர்ந்ததனை, அறிந்தான் - அறிந்தவனாகி,—ஈண்டு உவகை வேலை - மேன்மேலெழுகின்ற மகிழ்ச்சியாகிய கடல், துணை ஏழ் உலகம் - ஈரேழு [பதினான்கு] லோகங்களையும், எய்த - அடையும்படி,—மாண்ட வர தன் - மாட்சிமைப்பட்ட வரங்களைக் கொடுத்தருளுகின்ற ஸ்ரீராமனை, சரண் வழங்க - (ராவணாதிராக்ஷஸவதத்திற்காகச்) சரணமடைய, எதிர் வந்தான் - எதிரில் வந்தான்; (எ - று.)

தகை - தகுதி; சற்குணம்: இது தொழிலடியாப் பிறந்ததாயினும் பொருளாற் பண்புப்பெயர். அவ்வயின்-இரட்டுறமொழிதல். இராமபிரானை அகத்தியனெதிர்கொள்வது இராவணாதியரின் சங்காரத்துக்குப் பரம்பரை

யாகக் காரணமாவதனால், பதினான்குஉலகமும் உவகையெய்துவதாயின: இனி, 'உவகைவேலை துணையேழுலகமெய்த' என்றது, ஆநந்தம் அளவில்லாது அதிசயிக்க வென்றபடி. 'வரதன் சரண்வழங்க' என்பதற்கு - ஸ்ரீராமன் தன் பாதங்களில்விழுந்து வணங்கும்படி யென்றுமாம்.

த்ரவிடமென்பது, தமிழெனத்திரிந்தது; தனிமைப்பொருள்குறித்த தமியென்னும் வினையடியாப்பிறந்து வினைமுதற்பொருண்மையுணர்த்திய விகுதி குன்றித் தனக்கு இணையில்லாப்பாஷையெனப் பொருள்பயப்ப தென்பாரும், செவிக்கினிமைபயத்தலான் மதுரமென்னும் பொருட்பே றுடைத்தாகித் தமிழெனவழங்கிய தென்பாரும் உளர். பரமசிவன் தானே அகத்தியற்குஅருளிய தாதலாலும், சிறந்த தொண்டர் பலர் கடவுளைத் துதித்ததெல்லாம் இப்பாஷையினாலே யாதலாலும், வடமொழியோடொப் புமை இப்பாஷைக்கேயன்றிப் பிறபாஷைகளுக்கு இன்மையானும், 'நீண்ட தமிழ்' எனப்பட்டது. பரமசிவனாலே இலக்கணமுபதேசிக்கப்பெற்றுத் தமி ழைத் தென்றிசைக்கண்ணே விருத்திசெய்ததனால், அகஸ்தியனை 'தமிழா லுலகை யளந்தான்' என்றான். தமிழால் உலகை அளத்தல்-தமிழ்ப்பாஷை யை உலகமுழுவதும் பரவச்செய்தல். நேமி-ஆகுபெயர்; இன்-உவமப்பொருவு. திருமாலுவமை - உலகமளத்தற்கு.

இதுமுதல் இருபத்துநான்கு கவிகள்-பெரும்பாலும் ஈற்றுச்சீரொன்று மாச்சீரும், மற்றைமூன்றும் விளங்காய்ச்சீர்களுமாகிய அளவடிநான்குகொ ண்ட கலிவிருத்தங்கள். (கடுரு)

கஎ.—இதுமுதல் ஐந்துகவிகள் - அகஸ்தியமுனிவனது சிறப்பைத் தெரிவிக்கும்.

> பண்டவுணர் மூழ்கினர் படார்களென வானோ
> ரெண்டவ வெமக்கருள் கெனக்குறை [1]யிரந்தார்
> கண்டொருகை வாரினன்[2]மு கந்துகட லெல்லா
> முண்டவர்கள் பின்னுமிழ்க வென்றலு முமிழ்ந்தான்.

யத்துக்கவிகள் - ஒருதொடர்.

(இ - ள்.) (அவ்வகஸ்தியன்),—வானோர்-தேவர்கள், பண்டு-முன்னொரு காலத்தில், 'அவுணர்-அசுரர்கள், மூழ்கினர்-(கடலில்) அமிழ்ந்து மறைந்தார் கள்; (ஆகையால்), படார்கள்-அழியமாட்டார்கள்,' என - என்று எண்ணி, 'எண் தவ-(யாவராலும்) மதிக்கப்படுகின்ற தவமுடையானே! எமக்கு - எங் களுக்கு; அருள்க-அருள்செய்வாயாக', என-என்று, குறைஇரந்தார் - (தமது) குறையை (ச்சொல்லி) இரந்தவர்களாக,—கண்டு - (அவர்களைப்) பார்த்து, (இரங்கி), கடல் எல்லாம்-சமுத்திர முழுவதனையும், ஒரு கை - (தனது) ஒருகையில், வாரினன் முகந்து - வாரிமொண்டெடுத்து, உண்டு - குடித்து, பின் - பின்பு, 'அவர்கள் - அத்தேவர்கள், உமிழ்க - உமிழ்ந்தருளுவாயாக,' என்றலும் - என்று பிரார்த்தித்தவளவில், உமிழ்ந்தான் - (மீண்டும்) உமிழ்ந்தவன்; (எ - று.)

இந்திரன் முதலிய தேவர்கள் தம்பகைவனாகிய விருத்திராசுரன் மற்றும்பலஅசுரர்களுடனே கடலில் ஒளித்துக்கொண்டபோது அகத்தியமகாமுனிவனை வந்து பிரார்த்திக்க, அம்முனிவன் அக்கடலினீரைத் தனதுஒரு கையால் முற்றும்முகந்து பருகியருளி, உடனே ஒளித்திருந்த அவ்வசுரனை இந்திரன் கொன்றபின், அவன் வேண்டுகோளின்படி மீண்டும் உமிழ்ந்தனனென்க. பி - ம்:—[1]இரந்தார்க் கண்டு, இரப்பக்கண்டு. [2]முகந்த. (கருச)

௩௨. தூயகட னீரடிசி லுண்டது துரந்தா
னாய[1]வ தலாலமரு மெய்யுடைய வன்னான்
மாயவினை வாளவுணன் [2]வாதவிதன் வன்மைக்
காயமினி துண்டுலகி னாரிடர் களைந்தான்.

(இ - ள்.) அமரும் - குறுகிக் கிடக்கின்ற, மெய் உடைய - திருமேனியையுடைய, அன்னான் - அம்முனிவன்,—தூய - பரிசுத்தமாகிய, கடல் நீர்- கடலின் நீரை, அடிசில் உண்டு - உணவாகப் பருகி, அது துரந்தான் - அதனை மீண்டும் உமிழ்ந்தவன்; ஆய அது அலால்-(அங்ஙனஞ்) செய்த அந்தக் காரியமாத்திரமே யன்றி, மாயம் வினை - வஞ்சகச் செய்கையையுடைய, வாள் அவுணன் - வாள்போலுங் கொடியஅசுரனாகிய, வாதவிதன் - வாதாபியென்பவனது, வன்மை காயம் - வலிமையாகியஉடலை, இனிது உண்டு - (தான்) இனிமையாகப்புசித்து, உலகின்-உலகத்தவரது, அருஇடர்-(போக்குதற்கு) அரிய துன்பத்தை, களைந்தான்-போக்கியருளினான்; (எ - று.)

கீழிற்கவியிற் கூறிய கதையை மீண்டும் ஈண்டுச் சுருக்கிக்கூறியது, அவன்பெருமையை நன்குவிளக்குதற்கு. உண்டலென்பது-உண்பனதின்பனவெனப் பிரித்துக் கூறும்வழிச் சிறப்புவினையும், பசிப்பிணி தீர நுகரப்படும் பொருளெல்லாம் உணவெனப்படு மாதலிற் பொதுவினையுமா மாதலால், 'நீரடிசிலுண்டு' என்றார். குறுமுனி யென்பதன் பொருள் விளங்க, 'அமரு மெய்யுடைய வன்னான்' எனப்பட்டது. வாதவி=வாதாபி. பி - ம்:— [1]அதனால். [2]மாயவவன்.

வாதவிதன்காயமினிதுண்ட வரலாறு:—சகோதரர்களாகிய இல்வலன் வாதாபி என்னும் அசுரரிருவர் இருந்தனர்; அவர்களுள் மூத்தவனாகிய இல்வலன் நாள்தோறும் பார்ப்பனவடிவம்பூண்டு சிராத்தமென்று ஒருவ்யாஜம் வைத்துப் பிராமணர்களை வரவழைத்து ஆட்டின்வடிவங்கொண்ட இளையவனாகிய வாதாபியைக் கொன்று அவனுடையஇறைச்சியை அம்முனிவர்களுக்கு விருந்திட்டு அவர்கள்உண்டபின்பு 'வாதாபீ! வெளியே வா' என்று உரக்கக் கூப்பிட் டழைக்க, அவன் இறந்தவர்களை யெழுப்பும் மிருதசஞ்சீவி யென்னும் மந்திரத்தினது வல்லமையால் அம்முனிவர்களது வயிற்றைக் கிழித்துக்கொண்டு உயிரோடு வெளியில்வர, பின்பு இருவரும் இறந்த அம்முனிவர்களது ஊனைத் தின்று ஜீவித்து வந்தனர்: இங்ஙனம் அவர்களால் அநேகம் முனிவர்கள் அழிக்கப்பட்டவளவில், முனிவரெல்லாம் அகஸ்திய மஹர்ஷியைச் சரணமடைய,அவ்விருடி தான் ஒருநாள் அங்ஙனமே சென்று வாதாபியினிறைச்சியை உண்டவுடனே இல்வலன் வழக்கப்படி அழைக்கும்

போது 'வாதாபி! ஜீர்ணமடைவாயாக' என்று சொல்லித் தன்தவவலிமையால் அவனை அழிக்க, பின்னர் அதுநோக்கி, அளவிறந்த கோபங்கொண்டு தன் மேலெதிர்த்துவந்த இல்வலனையும் தன்கண்களால் தீப்புறப்படச் சினந்து விழித்து நோக்கி அழித்தருளின னென்பதாம். (கருரு)

௩௯. யோகமுறு பேருயிர்க ளுலைவுறாம
[2]லேகுநெறி யாதென மிதித்தடியி னேறி
மேகநெடு மாலைதவழ் [3]விந்தமெனும் விண்டோய்
நாகமது நாகமுற நாகமென நின்றான்.

(இ - ள்.) (மற்றும் அம்முனிவன்),—யோகம் உறு பெரு உயிர்கள் - யோகமார்க்கத்தில் நிலைநிற்கின்ற பெரிய முனிவர்கள், உலைவு உறாமல் - துன்பமடையாதபடி, ஏகும் நெறி - (சூரியசந்திராதிகிரகங்களும் நக்ஷத்திரங்களுஞ்) செல்லுகின்ற வழி, யாது என - எதுவென்றுசொல்லி(த் தம்மை)ப் பிரார்த்திக்க, அடியின் மிதித்து ஏறி-கால்களால் மிதித்துமேலேறி, மேகம் நெடு மாலை தவழ் - பெரிய மேகங்களின் வரிசை தவழ்கின்ற, விந்தம்எனும் - விந்தியமென்கிற, விண் தோய் நாகம்அது - ஆகாயத்தை அளாவிவளர்ந்த மலையானது, நாகம் உற - பாதாளத்தை யடைந்து குறுகும்படி, நாகம் என - யானைபோல, நின்றான் - (கம்பீரமான தோற்றத்தோடு) நின்றான்; (எ - று.)

நாகம்-வடசொல்; அது மலையும் பாம்பும் யானையுமாதல் "நாகம்விண் குரங்கு புன்னை நற்றூசு மலை பாம்பு யானை" என்பதனாலறிக. 'நாகமுற' என்றதில், நாகம்-அவைவசிக்கின்ற லோகத்துக்கு ஆகுபெயர். நான்காமடி - **சொற்பின்வருநிலையணி.** தம்-அசை. **பி-ம்:**—[1]மற்று. [2]ஏக. [3]விந்தை.

அகஸ்தியர் விந்தமலை பாதாளமடைய நின்ற கதை:—முன் ஒருகாலத்தில் விந்தியமலை மேருமுதலிய எல்லாமலைகளினும் தான் பெரியதாகவேண்டுமென்று கருதி ஆகாயத்தைஅளாவிஉயர்ந்து சூரியன் முதலிய கிரகங்களும் நக்ஷத்திரங்களுஞ் செல்லுகின்ற வழியையெல்லாம் மறைத்துநின்றபொழுது, தேவர் முனிவர் முதலிய யாவரும்வந்து அதை அடக்கியருளவேண்டுமென்று அகஸ்தியனைப் பிரார்த்திக்க, அவன் அங்ஙனமே புறப்பட்டுவந்து தன்னைக் கண்டு வணங்கிநின்ற அம்மலையை 'நீ யான் தென்றிசையிலிருந்து தென் திசைக்கட் சென்று மீண்டுவருமளவும் இவ்வாறே குறுகியிருப்பாய்' என்று சொல்லி அடக்கியருளி, அம்மலையின்மேலேறி அப்பாற் சென்றன னென்பதாம். (கருசு)

௪௦. மூசரவு சூடுமுதல் வே[1]லுறைவின் மூவா
மாசி[2]றவ யேகென [3]வடாதுதிசை மேனாள்
[4]னீசமுற [5]வாமனிலை நேர[6]மலைய நேரா
வீசனிக ராயுலகு சீர்பெற விருந்தான்.

(இ - ள்.) (அன்றியும் அம்முனிவன்),—மேல் நாள் - முன் ஒருகாலத்தில், வடாது திசை-வடக்குத்திக்கானது, நீசம் உற - தாழ்வையடைய,—

(அதுநோக்கி), மூசு அரவு சூடு முதலோன்-நெருங்கிய சர்ப்பங்களை (ஆபரண மாக)த் தரித்த சிவன், 'மூவா - மூப்படையாத [மேன்மேல் வளர்கின்ற], மாசு இல் தவ - குற்றமில்லாத தவத்தையுடையவனே! ஏகு - (தென்றிசைக் கண்) செல்வாய்,' என - என்று கட்டளையிட,— உரையின் - அவ்வார்த்தை யின்படி, வானின் நெடு - ஆகாயத்தையளாவி யுயர்ந்த, மா மலயம் - பெரிய பொதியமலையை, நேரா - சேர்ந்து, ஈசன் நிகர் ஆய்-பரமசிவனுக்கு ஒப்பாய், உலகு சீர் பெற - உலகமுழுவதுஞ் சமநிலையை யடையும்படி, இருந்தான் - (அங்குத்) தங்கியிருந்தவன்; (எ - று.)

முன்னொருகாலத்தில், பரமசிவன் முதலிய தேவர்யாவரும் கூடி 'யாம் சேர இருத்தலால் வடதிசைதாழ்ந்து தென்திசை உயர்ந்தது; இதற்கு அகத் தியனரே தெற்கில் இருத்தற்கு உரியர்' என்று அவனை வேண்டிக்கொள்ள, அவனும் தென்திசைக்கட் போந்து, இருதிசையுமொப்ப நிலைபரம் பெற்று நடுவுநிலைமை யடையும்படி பொதியிலின்கண் இருந்தருளின னென்பதாம். மும்மூர்த்திகளுள் ஒருமூர்த்தி யாதலால் சிவனை 'முதலோன்' என்றும், கை லாசத்தின்கட் பரமசிவனேடொப்பப் பொதியிலின்கண் அகத்தியன்வீற்றிரு ந்ததனுல் 'ஈசனிகராய்' என்றுங் கூறினர். இனி, 'வடாதுதிசைநீசமுற' என் பதற்கு-வடதிசை தாழ்வடைந்து தென்திசை சிறப்புறும்படி யென்று உரை த்து, இருந்தானென்பதோடு கூட்டவுமாம். பி-ம்:—[1]உறையும். [2]தவனேவ லில். [3]வடாதுலகம். [4]மீச. [5]நேமிநெடு, [6]மலையைமேவா. (சுநிஎ)

சுக. உழக்குமறை நாலினு [1]முயர்ந்துலக மோதும்
வழக்கினு [2]மதிக்கவியி னும்[3]மரபி னுடி.
நிழற்[4]பொலி கணிச்சிமணி நெற்றி[5]யுமிழ் செங்கட்
டழற்புரை சுடர்க்கடவு டந்ததமிழ் தந்தான்.

(இ - ள்.) (மேலும் அம்முனிவன்),—நிழல் பொலி - ஒளி விளங்கு கின்ற, கணிச்சி - மழுவாயுதத்தையும், மணி நெற்றி - அழகிய நெற்றியிலே, (தழல்) உமிழ் - நெருப்பை வெளிப்படுத்துகின்ற, செம் கண் - சிவந்த கண் ணையுமுடைய, தழல் புரை - நெருப்பை ஒக்கின்ற, சுடர் - தேஜோரூபி யாகிய, கடவுள் - பரமசிவன், தந்த - உபதேசித்தருளிய, தமிழ் - தமி ழிலக்கணங்களை, உழக்கும் மறை நாலினும் - வருந்திப் பழகுகின்ற நான்கு வேதங்களினும், உயர்ந்து - மேம்பட்டு, உலகம் ஓதும் வழக்கினும் - நல்லா சிரியர்கூறுகின்ற வழக்கைக்கொண்டும், கவியினும் - செய்யுள்வழக்கைக் கொண்டும், மதி - (தனது) அறிவால், மரபின் - முறைப்பட, நாடி - (நன்றாக) ஆராய்ந்து, தந்தான் - (தென்னாட்டவர்க்குத்) தந்தருளியவன்; (எ - று.)

சிறந்த தொண்டர்களெல்லாம் கடவுளைத் துதித்த தமிழ்வேதங்கள் ஸ்திரீசூத்திரர்க்கும் உரியனவாகி யாவர்க்கும் அறிதற்கெளியனவாய் வடமொழிவேதத்தினுஞ் சிறப்புறுதலால், 'உழக்குமறைநாலினுமுயர்ந்து' என்றார். பி - ம்:—[1]உணர்ந்து. [2]மதிக்கவினினும், மதிக்கவையினும். [3]பரி

வின். [4]பொழி. [5]உகு. மரபின் நாடுதல் - அவ்விலக்கணங்களெல்லாஞ் சில்வாழ்நாட்பல்பிணிச் சிற்றறிவினோர்க்கு அறியலாகுமாறு அமைத்தல்.

தழற்புரைகடவுள்தந்த தமிழ் தந்தான்என்பதிலடங்கியகதை:--பூர்வத்தில் மகாமுனிவர்களெல்லாம் சேர்ந்து ஸம்ஸ்கிருதபாஷையை அபிவிருத்தி செய்து காசியில் வடமொழிச்சங்கமொன்று ஏற்படுத்த, அச்சங்கப்புலவருள் ஒருவனாகிய அகத்தியன், மற்றைப் புலவர்களோடு பலகாலுந் தருக்கஞ் செய்துகொண்டுவந்து ஒருநாள் அவர்களோடு மாறுகொண்டு, அவர்களிறுமாப்பை அடக்கும் பொருட்டுச் சிவபெருமானிடஞ் சென்று தன்கருத்தை வெளியிட்டுச் சற்றுநேரம் பேசிக்கொண்டிருக்கையில், தான் நின்ற மண்டப முழுவதுந் திவ்வியபரிமள மொன்றுவீச, அகத்தியன் பரமசிவனை நோக்கி 'சுவாமீ! இவ்வாசனை ஏது?' என்று வினவ, பரமசிவன் அவனை அம்மண்டபத்தின் ஓர் மூலைக்கு அழைத்துக்கொண்டுபோய், குவியலாய்ப் போகட்டிருந்த சிலஏட்டுப்பிரதிகளைக் காட்டவே, அவற்றைக் கண்டமாத்திரத்தில் மதுரமென்று அருத்தங்கொள்ளும் 'தமிழ்' என்னும் இன்பமான பெயரைச் சொல்ல, உடனே பரமசிவன் அப்பாஷைக்கு ஆதாரவிதிகள் இவ்வேட்டுப் பிரதிகளிலுள்ளனவென்று எடுத்துக்கொடுத்து உபதேசிக்க, தக்ஷணமே தக்ஷிணத்திலுள்ள பொதியமலைக்குப் போய்த் தனிவாசஞ்செய்து அவ்விதிகளைக்கொண்டு, பேரகத்தியம், சிற்றகத்திய மென்னும் இலக்கணநூல்களை இயற்றி, அவற்றைத் தம் மாணாக்கராகிய தொல்காப்பியன் முதலிய பன்னிருவர்க்குங் கற்பித்தருளித் தமிழ்ப்பாஷையைத் தழைத்தோங்கச் செய்தானென்பது. (கடு௮)

சஉ.—இதுமுதல்நான்குகவிகள் - அகத்தியன் இராமபிரான்வருவதற்கு மகிழ்தல்.

> **விண்ணினி னிலத்தினில் விகற்ப வுலகிற்பே**
> **ரெண்ணினி லிருக்கினி லிருக்குமென யாரு**
> **முண்ணினை [1]கருத்தினை யுறப்பெறுவெ னாலென்**
> **கண்ணினி லெனக்கொடு களிப்புறு மனத்தான்.**

(இ - ள்.) (அப்படிப்பட்டஅகத்தியன்),—'விண்ணினில் - தேவலோகத்திலும், நிலத்தினில் - பூலோகத்திலும், விகற்பம் உலகில் - மற்றும் பல உலகங்களிலும், பேர் எண்ணினில் - (அவ்வுலகங்களிலுள்ளவர்களுடைய) பெரிய உள்ளத்திலும், இருக்கினில் - வேதங்களிலும், இருக்கும் - (எப்பொழுதும்) உள்ளதாகும், என - என்று, யாரும் - யாவரும், உள் நினை - உள்ளத்திலே நினைக்கின்ற, கருத்தினை-கருதப்படும் பொருளை [ஸ்ரீராமனை], என் கண்ணினில் - எனது கண்களால், உற பெறுவென் - இன்று பார்க்கப்பெறுவேன்,' என கொடு - என்றுஎண்ணி, களிப்புஉறும் - ஆநந்தமடைகின்ற, மனத்தான் - மனத்தையுடையவனானான்; (எ - று.)

'விகற்ப வுலகு' என்றது, அதலம் முதலியவற்றை. எல்லாப்பொருள்களுள்ளும் அந்தர்யாமியா யிருத்தலாலும், அன்பால் நினைவாரது உள்ளக்

கமலத்தின்கண் அவர்நினைந்த வடிவோடு விரைந்துசென்று வீற்றிருத்தலா லும், சகலவேதப்பிரதிபாத்தியமான வஸ்துவாதலாலும், இவ்வாறு கூறினர்.
பி - ம்:—[1]கருத்தனே. (கஙகூ)

சாரு. இரைத்தமறை நான்கினொ டியைந்தபிற யாவு
நிரைத்த[1]நெடு ஞானநிமிர் [2]கல்லினெடு நாளிட்
[3]டரைத்து[4]மய னு[5]மறி யாத[6]பொரு ணேர்நின்
[7]றுரைக்குதவு மாலெனு முணர்ச்சியி னுவப்பான்.

(இ - ள்.) (அன்றியும் அகத்தியன்), 'இரைத்த - உத்கோஷிக்கின்ற, மறை நான்கினொடு - நான்குவேதங்களையும், இயைந்த - (அவற்றோடு) பொருந்திய, பிற யாவும் - மற்றையெல்லா நூல்களையும், நிரைத்த - முறையே பயின்றதனா லுண்டான, நெடு ஞானம் - சிறந்த அறிவாகிய, நிமிர் கல்லில் - உயர்ந்த அம்மியில், இட்டு - வைத்து, நெடு நாள் - பலநாள், அரைத்தும்— [ஆராய்ந்தும்], அயனும் - பிரமதேவனும், அறியாத - அறியப்படாத, பொருள் - பரம்பொருள் [ஸ்ரீராமன்], (இன்று), நேர் நின்று - எதிரில் நின்று, உரைக்க - பேசும்படி, உதவும் - அருள்செய்வான்', எனும் - என்கின்ற, உணர்ச்சியின் - அறிவால், உவப்பான் - மகிழ்பவனானன்; (எ - று.)

பிரமன் முதலிய தேவர்களுக்கும், வேதம் முதலிய நூல்களுக்கும்அறிய எட்டாத பொருளென்பதாம். 'இயைந்த பிறயாவும்' என்றது - அவ் வேதங்களின்பொருளை அறியக் கருவியாகிய மீமாம்சை, புராணம், நியாயம், தருமசாஸ்திரம் முதலியவற்றை. இனி, மறைமுதலிய நூல்களாகிய குழவி யைக்கொண்டு தன்ஞானமாகிய கல்லில் அரைத்து மென்றுமாம். உரைக்கு தவும் - தொகுத்தல்; உரைக்கு உதவும் எனப்பிரித்து, உரையாடுவதற்கு உதவு மென்றுமாம். பி - ம்:—[1]நெறி. [2]கல்வி. [3]உரைத்தும். [4]அயனரும். [5]உணராத. [6]பொருளோவின்று. [7]உரைத்துதவும். (கசுO)

சாச. உய்ந்தன ரிமைப்பில [1]ருயிர்த்தனர் தவத்தோ
ரந்தண [2]ரறத்தினெறி நின்றனர்க ளானு
வெந்திற லரக்கர்விட வேர்முத லறுப்பான்
வந்தனன் மருத்துவ னெனத்தனி வலிப்பான்.

(இ - ள்.) (அவ்வகத்தியமுனிவன்),—'ஆனு - நீங்காத, வெம் திறல் - கொடிய வலிமையையுடைய, அரக்கர் - ராக்ஷசர்களாகிய, விடம்-நஞ்சினது, வேர் - வேரை, முதல் - அடியோடு, அறுப்பான்-அறுத்தற்கு, மருத்துவன் - வைத்தியன் [ஸ்ரீராமன்], வந்தனன்—; (ஆகையால், இனி), இமைப்பு இலர் - தேவர்கள், உய்ந்தனர் - பிழைத்தார்கள்; தவத்தோர் - துறவறத்தவரான முனிவர்கள், உயிர்த்தனர் - உயிர்பெற்றார்கள்; அந்தணர் - (இல்லறத் தவரான) பிராமணர்கள், அறத்தின் நெறி - தருமமார்க்கத்தில், நின்றனர்கள் - நின்றார்கள்,' என - என்று, தனி-ஒப்பில்லாமல் [நன்றாகவென்றபடி], வலிப்பான் - துணிபவனானன்; (எ - று.)

உய்ந்தனர் முதலிய இறந்தகாலவினைமுற்றுக்கள் - தெளிவு பற்றி வந்த காலவழுவமைதி. 'வேரறுப்பான்' என்றதற்குஏற்ப, விடம்-நச்சுமர மென்னலாம். மருத்துவன் - மருந்தின் தன்மை யறிந்து கொடுப்பவன். பி - ம்:—[1]உயர்ந்தனர். [2]மனத்துயரகன்றதெனநோனு, அறத்தினெறி நின்றனர்களானார். (௧௬௧)

௪௫. ஏனையுயி [1]ராமுலவை யாவுமிடை வேவித்
தூனுக ரரக்க[2]ருரு மைச்சுடு சினத்தின்
[3]கானவ னலைக்கடி தவித்துல களிப்பான்
வானமழை வந்ததென முந்துறு மனத்தான்.

(இ - ள்.) (பின்னும் அம்முனிவன்),—'ஏனை உயிர் ஆம் உலவை யாவும் - மற்றைஉயிர்களாகிய மரங்கள் எல்லாவற்றையும், இடை வேவித்து- உள்ளவிடத்தில்தானே வேகச்செய்து, ஊன் நுகர் - (அவற்றின்) உடலைப் புசிக்கின்ற, அரக்கர் - ராக்ஷசர்களது, உருமை சுடு - இடியையுஞ் சுடுகின்ற, சினத்தின் - கோபமாகிய, கானம் அனலை-காட்டுத்தீயை, கடிது-விரைவாக, அவித்து - அழித்து, உலகு அளிப்பான் - உயிர்களைக் காப்பதற்கு, வானம் மழை - ஆகாயத்தே தோன்றுகின்ற மேகம் [ஸ்ரீராமன்], வந்தது—'; என - என்று, முந்துறும் - (அவனைப் பார்த்தற்குத் தன்னினும் விரைந்து) முற்படு கின்ற, மனத்தான் - மனத்தையுடையவன்; (எ - று.)

அஃறிணைப்பொருளுள் தாவரத்தையும் எரிந்துவிடச்செய்வது அரக்க ரின் சினமென்பான் 'உலவை யாவும்இடைவேவித்து உருமைச்சுடுசினத்தி னரக்கர்' என்றான். இனி உருமைச்சுடுகின்ற சினத்தோடு பொருந்திய அரக்கராகிய கானலையெனக் கூட்டவுமாம். உலவை-மரம். பிராணிகளைப் போல உயிருள்ளமை நன்கு புலப்படாமையால், 'ஏனையுயிராமுலவை' என் றார். பி-ம்:—[1]முதல. [2]வெருவ. [3]ஆன. (௧௬௨)

௪௬.—அகத்தியமுனிவன் இராமனைக்கண்டு கண்களால் ஆனந்தபாஷ்பஞ் சொரிந்துநிற்றல்.

கண்டன னிராமனை வரக்கருணை கூரப்
புண்டரிக வாணயன நீர்பொழிய நின்றா
னெண்டிசையு மேழுலகு மெவ்வுயிரு முய்யக்
குண்டிகையி னிற்பொருவில் காவிரி கொணர்ந்தான்.

(இ - ள்.) எண் திசையும் - எட்டுத்திக்குக்களும், ஏழ் உலகும் - ஏழுல கங்களும், எ உயிரும் - (அவற்றிலுள்ள) எல்லாவுயிர்களும், உய்ய - நற்கதி யடையும்படி, குண்டிகையினில் - (தனது) கமண்டலத்தில், பொருவு இல் - ஒப்பில்லாத, காவிரி - காவேரிநதியை, கொணர்ந்தான் - கொண்டுவந்த அம் முனிவன்;—இராமனை - ஸ்ரீராமனை, வர - எழுந்தருள, கண்டனன் - பார்த் தவனாய்,—கருணை கூர - அன்புமிகுதலால், புண்டரீகம் வாள் நயனம் -

தாமரைமலர்போன்ற ஒளியினையுடைய கண்கள், நீர் பொழிய - ஆநந்தக் கண்ணீரைச் சொரியும்படி, நின்றான்—; (எ - று.)

நயநத்துக்குத் தாமரையை ஒப்பிட்டதற்கு ஏற்ப, அதனினின்றும் பெருகுகின்ற கண்ணீர்க்குத் தாமரையினின்றும் பெருகுகின்ற தேனை ஒப்பிடுக. ஏழுலகு - எழுவகைத்தீவையுடைய பூமியென்றல் ஏற்கும். காவிரி - வடசொல்விகாரம்; கவேரமென்னும் மலையினின்று உண்டானதென்றும், கவேரனென்னும் அரசனது மகளென்றும் பொருள்.

அகத்தியன்காவிரிநதிகொணர்ந்த வரலாறு:—அகத்தியன் தென்திசைக்கட் போகின்றபொழுது கங்கையாருழைச்சென்று காவிரியாரை வாங்கிக் கமண்டலத்திற்கொண்டு குடகுமலைச்சாரலில் வைத்துவிட்டுச் சலகாரியத்திற்குச் செல்லாநிற்க, ஆங்கொரு காகம் வந்து அதனை உருட்டிவிட, அதுவே பெருநதியாய்ப் பெருகிற்றென்பதாம். (கசுரு)

சுஎ.—இராமன் வணங்க, அகத்தியன் முகமன்கூறுதல்.

நின்றவனை [1]வந்தநெடி யோனடி பணிந்தா
னன்றவனு மன்பொடு தழீஇயழுத கண்ணா
னன்றுவர வென்றுபல நல்லுரை பகர்ந்தா
னென்றுமுள தென்றமி ழியம்பியிசை கொண்டான்.

(இ - ள்.) நின்றவனை - (அங்ஙனம்) எதிரில் வந்துநின்ற அகத்தியனை, வந்த நெடியோன் - (அங்கே) வந்த ஸ்ரீராமன், அடி பணிந்தான் - திருவடிகளில் விழுந்து வணங்கினான்; அன்று - அப்பொழுது, என்றும் உள - எந்நாளும் உள்ளதாகிய, தென் தமிழ் - இனிய தமிழின் இலக்கணங்களை, இயம்பி - சொல்லி, இசை கொண்டான் - கீர்த்தியைப் பெற்றவனாகிய, அவனும் - அம்முனிவனும், அன்பொடு - அன்பினால், தழீஇ - தழுவிக்கொண்டு, அழுத கண்ணன் - (ஆநந்தக்கண்ணீர்விட்டு) அழுத கண்களையுடையவனாய், வரவு நன்று - '(உன்) வருகை நன்றாயிருந்தது', என்று—, பல நல் உரை - அநேகம் நல்ல உபசார வார்த்தைகளை, பகர்ந்தான் - சொன்னான்; (எ - று.)

தேவர்களைக்காத்தற்குக் குறள்மாணியாய் முன் மாவலிபக்கல் மூவடிமண்வேண்டி உலகனைத்தும் ஈரடியாலொடுக்கித் திரிவிக்கிரமனாய்த் திருவவதரித்த திருமாலே இப்பொழுது சக்கரவர்த்தித்திருமகனாய்த் தோன்றினானென்பது விளங்க, 'வந்த நெடியோன்' என்றார்; இனி, திருக்கலியாணகுணகணங்களால் யாவரினும்உயர்ந்தோனென்றுமாம். தென் தமிழ்-தெற்குத்திக்கில் மிக்குவழங்குந் தமிழென்றுமாம். 'என்று முளதென்றமிழியம்பி யிசைகொண்டான்' என்றதனால், பாணினிபகவான் வடமொழிக்கு இலக்கணநூலுண்டாக்கியதுபோல அகத்தியன் தமிழிற்கு இலக்கணநூலுண்டாக்கினனே யன்றிப் பாஷையை உண்டாக்கினானில்லை யென்பது விளங்குகின்றது; அன்றியும், இந்நூலாசிரியர் வடமொழியில் வேதம் நித்தியமாகவிருப்பதெனக் கொள்ளுங் கொள்கைக்கொப்பத் தமிழ்வேதமாகியதிருவாய்

மொழி நித்தியமென்றுகொள்கின்ற கொள்கையின ராதலால், தமிழ்மொழியும் என்றுமுளதென்றார்: "ஆகஸ்த்யமும் அநாதி" என்றார், அழகியமணவாளப் பெருமாள்நாயனாரும். பி - ம்:—[1]வந்து. (கசுச)

சஅ.—அந்தணர்கள் உபசரிக்க, அகத்தியன் இராமனைத் தனதுஆச்சிரமத்திற்குஅழைத்துக்கொண்டுசெல்லுதல்.

வேதியர்கள் [1]வேதமொழி வேறுபல கூறிக்
காதன்மிக நின்[2]றெழில் கமண்டலுவி னன்னீர்
மாதவர்கள் வீசிநெடு மாமலர்க டூவப்
போதுமண நாறுகுளிர் சோலைகொடு புக்கான்.

(இ - ள்.) மா தவர்கள் - மிக்க தவமுடையவர்களாகிய, வேதியர்கள் - அந்தணர்கள், காதல் மிக - அன்புமிகுதலால், நின்று - வந்து சூழ்ந்துநின்று, வேதம் மொழி வேறு பல - பலவேறுவகைப்பட்ட வேதவாக்கியங்களை, கூறி - சொல்லி, எழில் கமண்டலுவின் - (தமது) அழகிய கமண்டலங்களி லுள்ள, நல் நீர் - நல்ல நீரை, வீசி - தெளித்து, நெடு மா மலர்கள் - மிக்க அழகிய புஷ்பங்களை, தூவ - மேலேசிந்தாநிற்க,—(அகத்தியன் ஸ்ரீராமனை), போது மணம் நாறு - புஷ்பங்களின் வாசனை வீசுகின்ற, குளிர் சோலை - குளிர்ந்த (தனது) சோலைக்குள், கொடு புக்கான் - அழைத்துக் கொண்டு சென்றான்; (எ - று.)

கமண்டலூ - வடசொல். கமண்டலுவி னன்னீர் வீசுதல்-தமதுகமண்டலங்களிற் புண்ணியதீர்த்தங் கொணர்ந்து வேதமந்திரத்தாற் புரோக்ஷித்தல். மலர்கள்தூவுதல்-புஷ்பவர்ஷம். பி - ம்:—[1]வேறுபலவேதமொழிகூற. [2]ஒளிர்.

சகூ.—இதுமுதல்மூன்றுகவிகள் - அகத்தியனும் இராமனும் அளவளாவுதலைத் தெரிவிக்கும்.

[1]பொருந்த வமலன் பொழிலகத் தினிதுபுக்கான்
விருந்தவ னமைத்தபின் விரும்பினன் விரும்பி
யிருந்தவ [2]மிழைத்தவென தில்லிடையின் வந்தெ
னருந்தவ முடித்தனை யருட்கரச வென்றான்.

(இ - ள்.) அமலன் - ஸ்ரீராமன், பொழிலகத்து-(அகத்தியனது) சோலைக்குள், பொருந்த - (மனம்) பொருத்தமுற, இனிது-இனிமையாய், புக்கான் - பிரவேசித்தவனாய்,—அவன் - அம்முனிவன், விருந்து அமைத்தபின் - விருந்திட்டு உபசரித்தபின்பு, விரும்பினன் - (அங்கே) மகிழ்ந்திருந்தான்; (அப்பொழுது அம்முனிவன்), விரும்பி - மகிழ்ந்து, (ஸ்ரீராமனை நோக்கி), 'அருட்கு அரச - கருணைக்குத் தலைவனே! (நீ), இருந் தவம் இழைத்த - மிக்க தவத்தைச் செய்த, எனது - என்னுடைய, இல்லிடையின்-வீட்டில், வந்து - எழுந்தருளி, என் அருந் தவம்-எனது அரிய தவத்தை, முடித்தனை - நிறைவேற்றினாய்,' என்றான்—; (எ - று.)

நீ இங்ஙனம் எழுந்தருளியது யான் முற்பிறப்புக்களிலும் இப்பிறப்பிலுஞ் செய்த தவத்தா லென்றும், யான்செய்துவரும் தவம் இப்பொழுது நீ எழுந்தருளியபின்பே ஈடேறிற் றென்றுங் கூறினனும். இனி, விரும்பினனாகிப் புக்கா னென்றுமாம். விருந்து - புதுமை; புதிதாய் வந்தவர்க்குச் செய்யும் உபசாரத்துக்கு இருமடியாகுபெயர். பி-ம்:—[1]பொருந்தவன்மலர்ப் [2]இயற்றும். (கசுசு)

ருo. என்றமுனி யைத்தொழு திராம னிமையோரு
நின்றதவ [1]முற்று நெடியோரி னெடியோரு
முன்றனருள் [2]பெற்றிலர்க ளுன்னருள் சுமந்தேன்
வென்றன னனைத்துலகு [3]மேலினிதெ னென்றான்.

(இ - ள்.) என்ற முனியை - என்று கூறிய அகத்தியனை, இராமன்—, தொழுது—, 'இமையோரும் - தேவர்களும், நின்ற தவம் - (தமக்குச் செய்ய வேண்டுவதாகப்) பொருந்திநின்ற தவத்தை, முற்றும் - முடியச் செய்த, நெடியோரின் - பெரியோர்களுள்ளும், நெடியோரும் - பெரியோர்களாகிய மகாமுனிவர்களும், உன் தன் அருள் - உன்னுடைய கருணையை, பெற்றிலர்கள் - (எளிதிற்) பெற்றார்களில்லை; உன் அருள் - (அத்தன்மையதாகிய) உனது கருணையை, சுமந்தேன் - (யான் இன்று) பெற்றேன்; (ஆகையால்), அனைத்து உலகும் - சகல லோகங்களையும், வென்றனன் - சயித்தவனுவேன்; மேல் இனிது என் - இனிப் பெறவேண்டிக் குறையாகக் கிடந்த நன்மை யாது உளது? [ஒன்றுமில்லை],' என்றான்—; (எ - று.)

பெறற்குஅரிய உன்னருளைப் பெற்றதனல், எல்லாவுலகத்தவரினுஞ் சிறந்தவனுனே னென்று இராமன் கூறின னென்க. 'மேலினிதென்' என்றது, நின்னருளாற்பெறாதபேறு எதுவுமில்லை யென்றபடி. பி-ம்:—[1]முற்றி. [2]பெற்றவர்கள். [3]மேலினியென். (கசுஎ)

ருக. தண்டக வனத்துறைதி யென்றுரை தரக்கொண்
டுண்டுவர வித்திசை யெனப்பெரி துவந்தே
னெண்டகு குணத்தினை யெனக்கொடுயர் சென்னி
துண்டமதி வைத்தவனை யொத்தமுனி சொல்லும்.

(இ - ள்.) உயர் சென்னி - உயர்ந்த தலையில், துண்டம் மதி - பிறைச் சந்திரனை, கொடு வைத்தவனை - கொண்டு வைத்தருளிய பரமசிவனை, ஒத்த- போன்ற, முனி - அம் முனிவன்,—(ஸ்ரீராமனை நோக்கி), 'எண்தகு குணத்தினை - (யாவராலும்) தியானஞ் செய்யப்படுகின்ற திருக்கலியாணகுணங்களை யுடையவனே! (நீ), தண்டக வனத்து-தண்டகாரணியத்தில், உறைதி- எழுந்தருளி யிருக்கிறாய், என்று உரைதர - என்று சொல்ல, (கேட்டு), கொண்டு - அதுகொண்டு, இ திசை - இந்தஇடத்திற்கு, வரவு-(உனது) வருகை, உண்டு - உளதாகும், என - என்று, பெரிது உவந்தேன்-மிகவும் மகிழ்ந்

திருந்தேன்,' என - என்று சொல்லி, சொல்லும் - (மீண்டுஞ்) சொல்வான்; (எ - று.)—அதனை அடுத்த இரண்டுகவிகளிற் காண்க.

நீ அவ்வாறே எழுந்தருளினு யென்பது,குறிப்பெச்சம். இனி, எண்டகு குணத்தினை யென்பதற்கு, அபஹதபாப்மத்வம் [வினைத்தொடர்பின்மை], விஜரத்வம் [மூப்பின்மை] விம்ருத்யுத்வம் [மரணமின்மை], விசோகத்வம் [துயரின்மை], விஜிகித்ஸத்வம்[உணவுநசையின்மை], அபிபாஸத்வம் [நீர்வேட்கையின்மை], ஸத்யகாமத்வம் [விரும்பியதைத் தவருதுபெறுந் தன்மை], ஸத்யஸங்கல்பத்வம் [தவருமல்நிறைவேறுங்கருத்துடைமை] என்னும் எண் வகைப்பட்ட குணங்களை யுடையா யென்றும், வாற்சல்யம், சுவாமித்வம், சௌசீல்யம், சௌலப்யம், ஜ்ஞாநம், ஶக்தி, ப்ராப்தி, பூர்த்திஎன்னும் எண்வகைப்பட்ட குணங்களையுடையா யென்றுமாம். (௧௯அ)

ரு௨.—இதுவும் அடுத்த கவியும் - அகத்தியன் இராமனை இங்கேயே இருக்கவேணு மென்றலைத் தெரிவிக்கும்.

ஈண்டுறைதி யையவினி யிவ்வயி [1]னிருந்தால்
வேண்டியன மாதவம் விரும்பின முடிப்பாய்
தூண்டுசின வாணிருதர் தோன்றியுள ரென்றால்
மாண்டுக மலைந்தெமர் மனத்துயர் [2]துடைப்பாய்.

(இ - ள்.) ஐய - தலைவனே! (நீ), இனி—, ஈண்டு உறைதி-இங்கு வசித்தருள்வாயாக; இ வயின் - இவ்விடத்தில், இருந்தால்—,—வேண்டியன - இன்றியமையாதனவும், விரும்பின - (நாங்கள்) விரும்பியவையுமாகிய, மா தவம் - பெரிய தவங்களை, முடிப்பாய்-நிறைவேற்றுவாய்; தூண்டு சினம் - வளர்கின்ற கோபத்தையுடைய; வாள் நிருதர் - கொடிய அரக்கர், தோன்றி உளா என்றால் - வருவார்களாயின், (அவர்களை), மாண்டு உக - இறந்து அழியும்படி, மலைந்து - போர்செய்து, எமர் - எங்களது, மனம் துயர் - மனத்திலுள்ள கிலேசத்தை, துடைப்பாய் - தீர்ப்பாய்; (எ - று.)—மற்றைமுனிவர்களையும் உளப்படுத்தி, 'எமர்' என்றான். பி-ம்:—[1]உறைந்தால். [2]முடிப்பாய்.

ருக. வாழுமறை வாழுமனு நீதியறம் வாழுந்
தாழுமிமை யோருயர்வர் தானவர்க டாழ்வா
ராழியுழ வன்புதல்வ வையமிலை மெய்யே
யேழுலகும் வாழுமினி யிங்குறைதி யென்றான்.

(இ - ள்.) ஆழி உழவன் புதல்வ - சக்கரவர்த்தித்திருமகனே!—மறை - வேதங்கள், வாழும் - வாழ்வுபெறும்; மனு நீதி-(அவ்வேதங்களோ டொப்பச் சொல்லப்படுகின்ற) மநுமுதலியவர்களாற் செய்யப்பட்ட நீதிநூல்கள், வாழும்—; அறம் - (அந்நீதிநூல்களில் விதித்தன செய்தலும் விலக்கியனஒழித்லுமாகிய) தருமங்கள், வாழும்—; (அதனால்), தாழும் இமையோர் - (அரக்கர்களால்) தாழ்வடைகிற தேவர்கள், உயர்வர் - உயர்வடைவார்கள்; (அவர்கள் உயர), தானவர்கள் - (உயர்வடைகிற) அசுரர்கள், தாழ்வார் - தாழ்

வடைவார்கள்; (இதில்), ஐயம் இலை - (சிறிதுஞ்) சந்தேகமில்லை; மெய்யே - உண்மையேயாகும்; (இதுவுமன்றி), ஏழ் உலகும் வாழும்—; (ஆகையால்), இனி இங்கு உறைதி—, என்றான்—; (எ - று.)

வாழும் மறை யென எடுத்து, நித்தியமாகிய வேத மெனினுமாம். பதினெட்டு நீதிநூல்களுள்ளும் மநு மிகச் சிறந்த தாதலால், மநுநீதி யென்றார். நீதிஅறம் - நீதிநூல்களுட்கூறப்பட்டுள்ள தரும மெனினுமாம். 'தாழுமிமையோர்' என்றதற்கேற்ப, உயருந் தானவ ரெனப்பட்டது. தானவர்க்கும் அரக்கர்க்கும் வேற்றுமை உள தாயினும், தேவர்கட்குப் பகைவராகும் பொதுமை பற்றி, அபேதமாக் கூறினர். ஆழியுழவன் - ஆஜ்ஞாசக்கரமாகிய ஏரால் உலகமுழுதையும் உழுபவன். (௧௭0)

சிலஏட்டுப் பிரதிகளில் இங்கே காணப்படுஞ் செய்யுள்கள் வருமாறு:—

1. என்றபினு மாதவ னெடுத்தினி துரைப்பா
னன்றமரர் நாதனை யருஞ்சிறையில் வைத்தே
வென்றிதரு வேற்றச முகப்பதக ஞதி
வன்றிற லரக்கர் வலிமைக்கு நிகரியாரே.

2. ஆயவர்க டங்கள் தலம் வேரற மலைந்தே
தூயதவ வாணரொடு தொல்லமரர் தம்மை
நீதனி புரந்திடுத னின்கடனை தென்றான்
நாயகனு நன்றெனை வவற்கு நவில்கின்றான்.

௫௪.—அதற்கு இராமன் தன் கருத்தைத் தெரிவித்தல்.

செருக்[1]கடை யரக்கர்புரி தீமைசிதை [2]வெய்தித்
தருக்கழி தரக்கடிது கொல்வது சமைந்தேன்
வருக்கமறை யோயவர் வருந்திசையின் முந்துற்
றிருக்கைநல [3]நிற்கருளெ னென்றனை னிராமன்.

(இ-ள்.) (அப்பொழுது), இராமன்—, (அம்முனிவனை நோக்கி), 'வருக்கம் மறையோய் - கூட்டமாகிய வேதங்களை யுடையவனே! செருக்கு அடை - கர்வத்தையடைந்த, அரக்கர் - ராக்ஷஸர்கள், புரி - செய்கின்ற, தீமை - கொடுமை யெல்லாம், சிதைவு எய்தி - அழிதலையடைந்து, தருக்கு அழிதர - (அவர்கள்) களிப்பு அழியும்படி, கடிது - விரைவிலே, கொல்வது - கொல்வதாக, சமைந்தேன் - சித்தமாயிருக்கின்றேன்; (ஆகையால்), அவர் வரும் திசையின் - அவர்கள் வருந் (தெற்குத்)திக்கில், முந்துற்று இருக்கை - முற்பட்டுச் சென்றிருத்தல், நலம் - நன்மை, (என்று எனக்குத் தோன்றுகின்றது); நிற்கு-உனக்கு, அருள் என் - விருப்பமென்ன?' என்றனன்—.

செருக்கடை, கடை - ஏழனுருபாய், யுத்தகளத்தி லென்றுமாம். வேதங்கள் அநந்தமாதலால், 'வருக்கமறை' என்றார். ராக்ஷஸராஜதானியாகிய லங்கையும், கரதூஷணாதியருள்ள ஜநஸ்தாநமும் தெற்கிலுள்ளன வாத

லால், தென்திசை, 'அவர்வருந்திசை' எனப்பட்டது. பி - ம்:—[1]உடை. [2]எய்த. [3]என்றனனெனக்கடிதிராமன். (கஎக)

ருரு —இதுவும்அடுத்தகவியும் - அகத்தியன் இராமனுக்கு வில்முதலியன அளித்ததைத் தெரிவிக்கும்.

விழுமியது சொற்றனை யிவ் வில்லிதிவண் மேனாண்
முழுமுதல்வன் வைத்துளது மூவுலகும் யானும்
வழிபட விருப்ப திதுதன்னை வடிவாளிக்
குழுவழுவில் புட்டிலொடு கோடியென நல்கி.

இதுமுதல் ஐந்துகவிகள் - ஒருதொடர்.

(இ - ள்.) (அதுகேட்ட அகத்தியன்),'விழுமியது சொற்றனை-சிறப்பான வார்த்தை சொன்னாய்; இவண் - இவ்விடத்திலுள்ள, இ வில் இது - இந்த வில், மேல் நாள் - முற்காலத்தில், முழு முதல்வன் - ஸ்ரீமகாவிஷ்ணு, வைத்து உளது - வைத்துக்கொண்டிருந்தது; மூஉலகும் - திரிலோகமும், யானும்—, வழிபட-வணங்கிப்பூசைசெய்யும்படி, இருப்பது—; இதுதன்னை - இவ்வில்லை, வடி வாளி குழு - கூர்மையான அம்புகளின் கூட்டம், வழுவு இல் - குறைபடாத தன்மையையுடைய, புட்டிலொடு - (இரண்டு) தூணீரங்களுடன், கோடி - கொள்வாய்', என-என்று சொல்லி, நல்கி-கொடுத்து.—(எ - று.)—'நல்கா' என மேற்கவியோடு தொடரும்.

வாளிக்குழு வழுவில் புட்டில் - அக்ஷயதூணீரம். விசுவகருமாவினால் நிருமிக்கப்பட்டு விஷ்ணுவினிடத்தே தங்கிப் பின்பு பரசுராமன்பால் வந்து சேர்ந்த வில், அவனால் ஸ்ரீராமனுக்குக் கொடுக்கப்பட்டு, ஸ்ரீராமனால் வருணனிடத்தே காக்கும்படி வைக்கப்பட்டதனை, அவ்வருணன், இப்பொழுது கராதிராக்ஷஸவதம் நெருங்கிற்றென்று கருதி, ஸ்ரீராமனுக்குச் சமர்ப்பிக்கும்படி அகஸ்தியனிடங் கொணர்ந்து கொடுத்திருந்தனனென அறிக. (கஎஉ)

ருசு. இப்புவன முற்றுமொரு தட்டினிடை யிட்டா
லொப்பு[1]வர விற்றென வுரைப்[2]பரிய வாளும்
வெப்புருவு பெற்றவரன் மேருவரை [3]வில்லா
முப்புர மெரித்ததனி [4]மொய்க்கணையு நல்கா.

(இ - ள்.) இ புவனம் முற்றும் - இவ்வுலகமுழுவதையும், ஒரு தட்டினிடை இட்டால் - ஒருதராசுதட்டில் வைத்துநிறுத்தாலும், ஒப்பு வரவிற்று என உரைப்பு அரிய - (இதனைவைத்த தட்டுக்கு) ஒப்பாக வருதலையுடையதென்று சொல்லுதற்கரிய, வாளும் - வாளையும், வெப்பு உருவு பெற்ற - அனற்பிழம்பினுருவம் பொருந்திய, அரன் - பரமசிவன், மேரு வரை - மகாமேருமலையை, வில் ஆ - வில்லாகக் கொண்டு, முப் புரம் எரித்த - திரிபுரங்களை எரித்தழித்த, தனி - ஒப்பில்லாத, மொய் கணையும் - வலிய அம்பையும் [வைஷ்ணவசரத்தையும்], நல்கா - கொடுத்து,—(எ - று.)—'என்றான்' என ஐம்பத்தொன்பதாங் கவியில்முடியும்.

அரன்-ஹரன்: பிரளயகாலத்தில் எல்லாவற்றையும் ஹரிப்பவன்; ஹரித்தல் - அழித்தல்: அன்றிக்கே, தொண்டர்களது துன்பங்களைத் துடைப்பவன். முப்புரம் - இரும்புமதில், வெள்ளிமதில், பொன்மதிலையுடைய பட்டணம். பி-ம்:—[1]வரவற்றென. [2]அரியதொவ்வா. [3]வில்லான், வில்லாய். [4]மொய்கணை. (களஙு)

ருஎ.—மூன்றுகவிகள்-பஞ்சவடியிலிருக்குமாறு அகத்தியன் விடைகொடுத்து அனுப்ப ராமாதியர் செல்லுதலைத் தெரிவிக்கும்.

ஓங்குமர னோங்கிமலை யோங்கிமண லோங்கிப்
பூங்[1]குலை குலாவுகுளிர் சோலைபுடை விம்மித்
தூங்குதிரை யாறுதவழ் சூழலதொர் குன்றின்
பாங்க[2]ருள தாலுறையுள் பஞ்சவடி மஞ்ச.

(இ - ள்.) மஞ்ச - மைந்தனே!—ஓங்கு மரன் ஓங்கி - உயர்ந்த மரங்கள் வளரப்பெற்றும், மலை ஓங்கி - மலைகள் உயரப்பெற்றும், மணல் ஓங்கி - மணற்குன்றுகள் உயரப்பெற்றும், பூ குலை குலாவு - பூங்கொத்துக்கள் விளங்குகின்ற, குளிர் சோலை - குளிர்ந்த சோலைகள், புடை விம்மி - பக்கங்களில் விளங்கப்பெற்றும், தூங்கு திரை - மிக்க அலைகளையுடைய, யாறு தவழ் - ஆறுகள் பாயப்பெற்றுமுள்ள, சூழலது - சுற்றிடங்களையுடையதாகிய, ஓர் குன்றின் - ஒருமலையின், பாங்கர்-அருகில், பஞ்சவடி - பஞ்சவடியென்கிற, உறையுள் - வாஸஸ்தானமொன்று, உளது-உள்ளது; (எ - று.)

முதலடி - சொற்பொருட்பின்வருநிலையணி. பூங்குலை - உம்மைத்தொகையாய், பூக்களும் பழக்குலைகளுமென்றுமாம். யாறு - கோதாவரி முதலியன. பஞ்சவடி - ஐந்து ஆலமரங்களின் தொகுதி; அதனையுடைய இடத்திற்கு ஆகுபெயர்; அது, அக்கண்டகோதாவரிக் கரையில் நாசிகாத்திரியம்பகத்துக்குச் சமீபத்திலுள்ளது. பி-ம்:—[1]குவை. [2]உளகாலுறையுள். (களச)

ருஅ. கன்னியிள வாழைகனி [1]யீவகதிர் வாலின்
செங்கெலுள தேனொழுகு போதுமுள தெய்வப்
பொன்னியென லாயபுன லாறுமுள போதா
வன்னமுள பொன்னிவளொ டன்பின்விளை யாட.

(இ - ள்.) (அவ்விடத்தில்), கனி ஈவ - பழங்களைத் தருவனவாகிய, கன்னி இள வாழை - மிகவும் இளமையான வாழைமரங்களும், கதிர் - கதிர்களையும், வாலின்-வாலையுமுடைய, செந்நெல் - செந்நெற்பயிர்களும், உள - உள்ளன; தேன் ஒழுகு போதும் - தேன் வழிகின்ற மலர்களும், உள - உள்ளன; தெய்வம்-தெய்வத்தன்மையையுடைய, பொன்னி எனல் ஆய - காவிரியென்று சொல்லத்தக்க, புனல் ஆறும் - நீர்வெள்ளத்தையுடைய நதிகளும், உள-உள்ளன; பொன் இவளொடு-இச்சீதையுடன், அன்பின் விளையாட - அன்போடு விளையாடுதற்கு, போதா-பெருநாரைகளும், அன்னம் - ஹம்ஸங்களும், உள - உள்ளன; (எ - று.)

இது, இராமபிரானே வசிக்குமாறுசொல்லும் பஞ்சவடியின்தன்மை கூறியது. கன்னி யிள - ஒருபொருட்பன்மொழி. இனி, வாலின் கதிர் எனமாற்றி - அணில்வால்போன்ற கதிருள்ளசெந்நெற்பயிரென்றுமாம். பொன் - இலக்குமி. பி-ம்:—[1]மீறு. (களரு)

ருகூ. ஏகியினி யவ்வயி னிருந்துறைமி னென்றான்
மேகநிற [1]வண்ணனும் வணங்கிவிடை கொண்டான்
பாகனைய சொல்லியொடு தம்பிபரி விற்பின்
போகமுனி சிந்தைதொட ரக்கடிது போனான்.

(இ - ள்.) இனி—, அவயின்-அவ்விடத்தில், ஏகி - சென்று, இருந்து உறைமின் - தங்கியிருங்கள், என்றான் - என்று (அகத்தியன்) சொன்னான்; மேகம் நிறம் வண்ணனும் - மேகம் போன்ற (கரு) நிறத்தையும் (கைம்மாறு கருதாதுகொடுக்குந்) தன்மையையுமுடைய இராமனும், வணங்கி—, விடை கொண்டான்-(அம்முனிவன்பக்கல்) அநுமதி பெற்றுக்கொண்டு, பாகு அனைய சொல்லியொடு - வெல்லப்பாகைப்போன்ற இன்சொல்லினையுடைய சீதை யுடன், தம்பி - லக்ஷ்மணனும், பரிவின் - அன்போடு, பின் போக - பின்னே வரவும்,—முனி சிந்தை - அம்முனிவனது மனம், தொடர-பின்தொடரவும், கடிது - விரைவாக, போனான் - (அப்பாற்) சென்றான்; (எ - று.)—(அகத்தியன்) (ருரு) நல்கி, (ருசு) நல்கா, (ருகூ) என்றான் என முடிபு காண்க. பி-ம்:—[1]அண்ணலும். (களசு)

அகத்தியப்படலம் முற்றிற்று.

ச - ஆவது சடாயு காண் படலம்.

சடாயு - ஜடாயு; இச்சொல்லுக்கு - பலமயிர்கள சேர்த்துத் திரித்த ஜடைபோன்ற ஆயுளுள்ளவ னென்று பொருள்: மிக்கஆயுளுள்ளவ னென்று கருத்து; இனி, இதற்கு - இறகில்உயிரையுடையவ னென்றும், ஜடையை யுடையவ னென்றுங் கூறுவாருமுளர். இவன் அருணனதுபுத்திரன்: சம்பாதி யினது தம்பி; இவன் தசரதசக்கரவர்த்திக்குத் தமையன்முறையாதல்பற்றி, இவற்கு வைஷ்ணவசம்பிரதாயத்தில் 'பெரியவுடையார்' என்று திருநாமம். 'சடாயுகாண்' என்பதற்கு - இரட்டுறமொழிதலால்' ஜடாயு ராமலக்ஷ்மண ரைக் காண்கிறவென்றும், ராமலக்ஷ்மணர்கள் ஜடாயுவைக் காண்கிற வென் றும் விரித்து உரைக்க. சிலபிரதிகளில்இப்படலத்திற்குச் **சடாயுப்படலம்** என்று பெயர் காணப்படுகின்றது.

இப்படலம், தசரதசக்ரவர்த்திக்குப் பல உதவிகள்செய்து உயிர்த்தோழ னவனும் கழுகுக்கரசு மாகிய சடாயு என்பவனே இராமலட்சுமணர் காண, அவன் அம்முறைபற்றி இவர்களைப் புத்திரராகவேபாவித்துப் பாதுகாக்க, பஞ்சவடியைச்சேர்ந்த வரலாற்றைக் கூறுகின்றது.

வேறு.

க.—இராமன் முதலிய மூவரும் சடாயுவைக் காணுதல்.

நடந்தனர் காவதம் பலவு நன்னதி
கிடந்தன நின்றன கிரிகள் கேண்மையிற்
றொடர்ந்தன துவன்றின சூழல் யாவையுங்
கடந்தனர் கண்டனர் கழுகின் வேந்தையே.

(இ - ள்) (இராமன்முதலிய மூவரும்);—காவதம் பலவும்-பலகாதவழி தூரம், நடந்தனர் - நடந்தவர்களாய்,—கிடந்தன - (ஆங்காங்குப்) பொருந்தியவைகளாகிய, நல் நதி - சிறந்த ஆறுகளையும், நின்றன - நிலைநின்றவையாகிய, கிரிகள் - மலைகளையும், தொடர்ந்தன - ஒன்றோடொன்று தொடர்ந்தனவும், துவன்றின - நெருங்கியவையு மாகிய, சூழல் யாவையும் - மற்றைக் காட்டினிடங்களையும், கேண்மையின் - முறைமையால், கடந்தனர் - தாண்டிச்சென்று,—(அங்கு), கழுகின் வேந்தை - கழுகுகளுக் கரசனாகிய சடாயுவை, கண்டனர் - கண்டார்கள்; (எ - று.)

காவதம் - விகாரம். புண்ணியதீர்த்த மாதலால், 'நன்னதி' என்றார். இனி, கேண்மையிற்றொடர்ந்தன வென்பதற்கு - நட்புக்கொண்டாற்போல ஒன்றையொன்று தொடர்ந்துள்ள பலஇடங்களையு மென்றுமாம்.

இதுமுதல் இருபதுகவிகள் - கீழ்ப்படலத்தின் முதற்கவி போன்ற கலிவிருத்தங்கள். (௧௭௭)

உ.—இதுமுதல் ஏழுகவிகள் - சடாயுவின் வருணனை.

உருக்கிய சுவணமொத் துதயத் துச்சிசே
[1]ரருக்கனிவ் வகலிடத் தலங்கு திக்கெலாந்
தெரிப்புறு [2]செறிசுடர்ச் [3]சிகையி னாற்சிறை
விரித்திருந் தனனென விளங்கு வான்றனை.

எட்டுக்கவிகள் - ஒருதொடர்.

(இ - ள்.) உருக்கிய—, சுவணம் - பொன்னை, ஒத்து - போன்று, உதயத்து - உதயகிரியினது, உச்சி - சிகரத்தை, சேர் - சேர்ந்து உதித்த, அருக்கன் - இளஞ்சூரியன், இ அகல் இடத்து - இந்த அகன்ற பூமியில், அலங்கு திக்கு எலாம் - பொருந்திய எல்லாத்திசைகளையும், தெரிப்புறு - விளங்கச் செய்கின்ற, செறி சுடர் - நெருங்கிய (தனது) கிரணங்களின், சிகையினால் - ஒளியினால், சிறை - சிறகுகளை, விரித்து இருந்தனன் என - விரித்துக் கொண்டிருந்தான்போல, விளங்குவான்தனை - விளங்குபவனும்,—(எ - று.)

வடநூலார் உதயமென்றே அம்மலைக்குப் பெயர் கூறுவர். அருக்கன் = அர்க்கன். ஜடாயுவுக்குப் பாலசூரியனும் அவனது விரிந்தசிறகுக்குப் பரந்த கிரணமும் உவமை. இவன் அங்கு ஒருமலையினுச்சியில் தங்கியிருந்ததனால், உதயத்துச்சிசேரருக்கனை உவமை கூறினார்;

முணர்க. சிலபிரதிகளில் இந்தப்பாடல் அடுத்தபாடலுக்குப்பின் காணப்படு கின்றது. பி - ம்:—[1]அருக்கனினிழல்படை. [2]தெரி. [3]சிறைபிறைற்றிசை. ().

௩. முந்தொரு கருமலை முகட்டு முன்றிலிற்
சந்திர னொளியொடு தழுவச் சார்த்திய
வந்தமில் கனைகட லமரர் நாட்டிய
மந்தர [1]கிரியென வயங்கு வான்றனை.

(இ - ள்.) முந்து - (தங்களுக்கு)முன்னே, ஒரு கரு மலை-ஒருபெரியமலை யினது, முகடு முன்றிலின் - உச்சியினிடத்திலே,—அமரர்-தேவர்கள், அந் தம்இல்-அளவில்லாத, கனை கடல்-ஒலிக்கின்ற திருப்பாற்கடலில், சந்திரன் ஒளியொடு - சந்திரனது பிரகாசத்தோடு, தழுவ - பொருந்தும்படி, சார்த் திய நாட்டிய - சேர்த்து நிறுத்திவைத்த, மந்தரகிரி என - மந்தரமலைபோல, வயங்குவான்தனை - விளங்குபவனும்,—(எ - று.)

முன்றில் - இல்லுக்கு முன்னாகிய இடம்; இலக்கணப்போலி: இது, இங்கே முன்னிட மென்னுமாத்திரை யாயிற்று. முன்றிலின் வயங்குவா னெனக் கூட்டுக. அமரரும் அசுரரும் அமுதமெழப் பாற்கடல்கடைந்த காலத்துச் சந்திரனை அடைதாணாகக் கொண்டதனால், 'சந்திர னொளி யொடு தழுவச்சார்த்திய மந்தரம்' எனப்பட்டது; சார்த்திய கிரி, நாட்டியகிரி யென்க. மந்தரகிரி ஜடாயுவுக்கும், சந்திரனொளி அவனதுஒளிக்கும்உவமை. பி - ம்:—[1]மலை. (கஎக)

௪. [1]மானிற விசும்பெழின் மறையத் தன்மணிக்
கானிறச் சேயொளி கதுவக் கண்ணக
னீனிற [2]வரையினிற் பவள நீள் [3]கொடி
போனிறம் [4]பொலிந்தெனப் பொலிகின் றான்றனை.

(இ - ள்.) கண் அகல் - இடமகன்ற, நீல் நிறம் - நீலநிறத்தையுடைய, வரையினில் - அம்மலைமேலே,—மால் நிறம் விசும்பு - கருநிறத்தையுடைய ஆகாயத்தினது, எழில்-நிறம், மறைய-(தன்நிறத்தால்) மறையவும்,—பவளம் நீள் கொடி - நீண்டபவழக்கொடி, போன் நிறம் பொலிந்து என - (தனது) அழகியநிறத்தோடு விளங்கினாற்போல, தன் - தனது, மணி கால் - அழ கிய கால்களின், நிறம் - நிறத்தினது, சேய் ஒளி - சிவந்தஒளி, கதுவ - பொருந்தவும்,—பொலிகின்றான்தனை - விளங்குகின்றவனும்,—(எ - று.)

இக்கவியை "நீணிறத்தாற் சோலை நிறம்பெயர நீடியதன், றாணிறத் தாற் பொய்கைத்தலஞ் சிவப்ப - மாணிறத்தான், முன்னப்புட் டோன்று முளரித் தலைவைகு, மன்னப்புட் டோன்றிற்றே யாங்கு" என்பதனோடு ஒப்பிடுக. சேய் - செம்மையென்னும்பண்புப்பெயரின் விகாரம். நீல் - கடை க்குறை. வரையினிற் பொலிகின்றா னென்க. பவளம் - ப்ரவாள மென்னும் வடமொழியின் சிதைவு. பொன்னிறம் - போனிறமென, எதுகைநோக்கிய விகாரம்; "போனிறப் புத்திசேனன் பொன்னணி பகழி சிந்தி" என்னுஞ்

சிந்தாமணியிற் போல. இனி, பவழக்கொடி பொன்னினிடத்தே நிறம் விளங்கினாற்போலத் தன்பொன்மேனியிடத்தே சிவந்தகாலினொளி பொருந்த வென்றுமாம். பி-ம்:—[1]வான். [2]வரையினை. [3]கிரி. [4]பொலிந்திட. (கஅ0)

ரு. [1]தூய்மைய னிருங்கலை துணிந்த கேள்வியன்
வாய்மையன் மறுவிலன் மதியின் கூர்மைய
[2]னாய்மையின் மந்திரத் தறிஞ னாமெனச்
[3]சேய்மையி னோக்குறு சிறுக ணன்றனை.

(இ - ள்.) தூய்மையன் - பரிசுத்தியையுடையவனும்,—இருங் கலை துணிந்த கேள்வியன் - மிக்ககல்வியையுந் தெளிந்தகேள்வியையுமுடையவனும்,—வாய்மையன் - சத்தியத்தையுடையவனும்,—மறு இலன் - குற்றமில்லாதவனும்,—மதியின் கூர்மையன் - அறிவின் நுட்பத்தை யுடையவனும்,—ஆய்மையின் - ஆராய்ச்சியையுடைய, மந்திரத்து - ஆலோசனையால், அறிஞன் ஆம் என - அறிபவனைப்போல, சேய்மையின் நோக்குறு - மிக்க தூரத்திலுள்ளவற்றையுங் காண்கின்ற, சிறு கணன்தனை - சிறிய கண்களையுடையவனானவனும்,—(எ - று.)

கல்வியாவது - கற்றற்குஉரிய நூல்களைக் கற்றல். கேள்வியாவது - கேட்கப்படும் நூற்பொருள்களைக் கற்றறிந்தார் கூறக் கேட்டல்; கற்றவழி அதனினாய அறிவை வலியுறுத்தலானும், கல்லாதவழியும் அதனைஉண்டாக்குதலானும், இது, கல்வியின்பின் வைக்கப்பட்டது. வாய்மையாவது - மெய்யினது தன்மை. மறுவாவது - காமம், வெகுளி, கடும்பற்றுள்ளம், மானம், உவகை, மதம் எனப்பட்ட ஆறு குற்றங்கள். மதியாவது - கல்விகேள்விகளினாய அறிவோடு உண்மையறிவு. உபமானத்தில் 'சேய்மையின்நோக்குறுசிறுகண்' என்பதற்கு - காலமிடையிட்டவற்றையும் தேயமிடையிட்டவற்றையும் அறிகின்ற நுண்ணறிவென்க. ஆம் - அசை. பி - ம்:—[1]தூயவன். [2]ஆய்வுறு. [3]சேயினின். (கஅக)

சா. வீட்டிவா ளவுணரை விருந்து கூற்றினை
யூட்டிவீழ் மிச்சிலு னுண்டு நாடொறுந்
தீட்டிமே லிந்திரன் சிறுகண் யானையின்
றோட்டிபோற் றேய்ந்தொளிர் துண்டத் தான்றனை.

(இ - ள்.) வாள் அவுணரை - கொடிய அசுரர்களை, வீட்டி - (உடலும் உயிரும் வெவ்வேறாக) விடுவித்து [கொன்று],—கூற்றினை-யமனை, விருந்து ஊட்டி - (அவ்வசுரர்களதுஉயிரை) விருந்திட்டு உண்பித்து,—வீழ் மிச்சில் - கீழ்விழுந்து மிகுதியாய்நின்ற உடலை, தான் உண்டு—, நாள் தொறும் - தினந்தோறும், தீட்டி - தீட்டப்பட்டு,—மேல் இந்திரன்-மேன்மையுள்ள தேவேந்திரனது, சிறுகண் யானையின் - சிறிய கண்களையுடைய (ஐராவதமென்னும்) யானையினது, தோட்டிபோல் - அங்குசம்போல, தேய்ந்து ஒளிர் - தேய்ந்து விளங்குகின்ற, துண்டத்தான்தனை - மூக்கையுடையவனும்,—(எ - று.)

மிச்சில் - ஒழிபொருள். துண்டம் - பறவை மூக்கு. மேல் - ஆகுபெயரு மாம். தீட்டித் தேய்ந்தொளிர் துண்டமென்க. (கஅ௨)

எ. கோளிரு நான்கினோ டொன்று கூடிய
வாளுறு திகிரிபோ லாரத் தான்றனை
[1]நீளுறு மேருவி னெற்றி முற்றிய
வாளிர வியிற்பொலி மௌலி யான்றனை.

(இ - ள்.) இரு நான்கினோடு ஒன்று கூடிய கோள் - நவக்கிரகங்களை யும், ஆளுறு - ஆளுதலையுடைய, திகிரிபோல் - சிம்சுமாரசக்கரம்போன்ற, ஆரத்தான்தனை - நவரத்தினமாலையையுடையவனும்,—நீள் உறு - உயர்ந்த, மேருவின் - மேருமலையினது, நெற்றி - உச்சியில், முற்றிய - பொருந்திய, வாள் இரவியின் - ஒளியினையுடைய சூரியன்போல, பொலி-விளங்குகின்ற, மௌலியான்தனை - கிரீடத்தையுடையவனும்,—(எ - று.)

ஆரத்திற்குத் துருவசக்கரமும், அவ்வாரத்திற்பதித்துள்ள நவமணிக ளுக்கு அச்சக்கரத்தின்கண்ணேயுள்ள நவக்கிரகங்களும் உவமை. ஆரம் - ஹாரம். நவக்கிரகங்கள் - சூரியன், சந்திரன், அங்காரகன், புதன், பிருகஸ் பதி, சுக்கிரன், சனி, ராகு, கேது. நவமணிகள் - கோமேதகம், நீலம், பவ ளம், புஷ்பராகம், மரகதம், மாணிக்கம், முத்து, வைடூரியம், வைரம். ஆளுறு திகிரி - துருவன் தான் நடுவிலேயிருந்து சுற்றிக்கொண்டு காற்றின் வடிவ மான கயிறுகளினாலே கட்டப்பட்டநவக்கிரகங்களையுஞ் சுற்றித்திருப்புகின்ற சக்கரம். சடாயுவினது உருவத்துக்கு மேருவும், சிரசுக்குச் சிகரமும் கிரீடத் துக்குச் சூரியனும் உவமை. கழுகுக்கரசுஆதலால், முடியும் ஆரமுங் கூறினர். பி - ம்:—[1]நீளுயர்மேனியின். (கஅந.)

அ. சொற்பங்க முறநிமி ரிசையின் சும்மையை
யற்பங்க முறவரு மருணன் செம்மலைச்
சிற்பங்கொள் [1]பகலெனக் கடிது சென்று[2]தீர்
கற்பங்க ளனைப்பல கண்டு ளான்றனை.

(இ - ள்.) சொல் பங்கம்உற - சொற்கள் தோல்வியடையும்படி, நிமிர்- வளர்கின்ற, இசையின் சும்மையை - கீர்த்தியின்மிகுதியையுடையவனும்,— அல் பங்கம் உற-இருள் அழிவையடையும்படி, வரும்-உதிக்கின்ற,அருணன்- அருணனது, செம்மலை - புத்திரனும்,—கற்பங்கள் எனை பல - அனேககல்ப காலங்களை, கடிது சென்று தீர் சிற்பம் கொள் பகல் என - விரைவிற் கழிந்துபோகின்ற சிறுமையைக்கொண்ட நாள்களைப்போல, கண்டுஉளான் தனை - கண்டிருப்பவனும்,—(எ - று.)

சொல்லச்சொல்ல முடியாது மேன்மேல்வளர்கின்ற புகழென்றற்கு, 'சொற்பங்கமுற நிமிரிசை' என்றார். அருணன் - சூரியசாரதி. இரண்டாம் பாடல்முதல் இந்தப்பாடல்வரையிலுமுள்ள விளங்குவான்றனை....கண்டுளான் றனை என்ற இரண்டாம்வேற்றுமைவிரிகள் மேற்பாடலிலுள்ள வீரனை என்ப தற்கு அடைமொழிகள்: இனி, முதற்பாடலிலுள்ள 'கழுகின்வேந்தை' என்ப தற்கு அடைமொழியாகக் கூட்டுதலுமொன்று. பி - ம்:—[1]கடலெனா.[2]எதிர்.()

கூ.—ராமலக்ஷ்மணர் சடாயுவையணுகிச் சந்தேகித்தல்.

ஓங்குயர் நெடுவரை யொன்றி னின்றது
தாங்கல திருநிலந் தாழ்ந்து தாழ்வுற
வீங்கிய [1]வலியினி லிருந்த வீரனை
யாங்கவ ரணுகின ரயிர்க்குஞ் சிந்தையார்.

(இ - ள்.) ஓங்கு உயர் நெடு வரை ஒன்றில் - மிகவும் உயர்ந்த பெரிய தொருமலையில், நின்று - பொருந்தி, அது தாங்கலது - அம்மலை (தன்னைத்) தாங்கமாட்டாமல், இரு நிலம் தாழ்ந்து - பெரியநிலத்திற்குள்ளே புதைந்து, தாழ்வுற - கீழ்மையடையும்படி, வீங்கிய வலியினில் - மிக்கபலத்தோடு, இருந்த—, வீரனை - வீரத்தன்மையையுடையவனுமாகிய அச்சடாயுவை, அவர் - அவ்விராமலக்ஷ்மணர்கள், ஆங்கு - அவ்விடத்தில், அணுகினர் - சமீபித்து, அயிர்க்கும் சிந்தையார்-சந்தேகிக்கின்ற மனமுடையவரானார்கள்; (எ - று.)— பி - ம்:—[1]வலியினன். (கஅரு)

க0.—இதுவும் அது.

இறுதியைத் தன்வயி னியற்ற வெய்தின
னறிவிலி யரக்கனா மல்ல னாமெனி
[1]னெறுழ்வலிக் கலுழனே யென்ன வுன்னியச்
செறிகழல் வீரருஞ் செயிர்த்து நோக்கினார்.

(இ - ள்.) அ செறி கழல் வீரரும் - நெருங்கிய வீரக்கழலையணிந்த அவ் விராமலக்ஷ்மணர்களும்,—'(இவன்), தன்வயின் - தன்மூலமாக, இறுதியை- அழிவை, இயற்ற - (எமக்குச்)செய்ய (எண்ணி), எய்தினன் - (பறவையுரு வங்கொண்டு) வந்தவனான, அறிவு இலி அரக்கன் ஆம் - அறிவில்லாதவ னாகிய ராக்ஷசனேவன்; அல்லன் ஆம் எனின் - அவ்வாறல்லாமற் போனால், எறுழ் வலி கலுழனே (ஆம்) - மிக்கவலியினையுடைய கருடனேயாவன்', என்ன உன்னி - என்றுஎண்ணி, செயிர்த்து - சந்தேகப்பட்டு, நோக்கினார் - பார்த்தார்கள்; (எ - று.)

இது, வடிவுபற்றி வந்த **ஐயநிலையுவமையணி.** 'அயிர்க்குஞ்சிந்தையார்' என்றுகீழ்க்கூறியதை, இதனால் விவரிக்கின்றன ரென்க. தன்வயின்இறுதி யைஇயற்றஎன்பதற்கு - தனக்குத் தானே முடிவை உண்டாக்கிக்கொள்ள வென்றுமாம். எறுழ் - உரிச்சொல்; "எறுழ் வலியாகும்." எறுழ்வலி - ஒரு பொருட் பன்மொழி. கலுழன் - வடசொற் சிதைவு. வீரரும், உம்மை - எதிரதுதழுவியது. பி-ம்:—[1]உறு. (கஅசு)

கக.—இதுமுதல் ஐந்துகவிகள் - சடாயு ராமலக்ஷ்மணரைச் சந்தேகித்தலைத் தெரிவித்தும்.

வனைகழல் வரிசிலை மதுகை மைந்தரை
யனையவன் றானுங்கண் டயிர்த்து நோக்கினான்

வினையறு நோன்பின ரல்லர் வில்லினர்
புனைசடை முடியினர் புலவ ரோவெனு.

(இ - ள்.) அனையவன் தானும்-அச்சடாயு தானும்,—வனை கழல் - கட்டிய வீரக்கழலையும், வரி சிலை-கட்டமைந்த வில்லையும், மதுகை - வலியையுமுடைய, மைந்தரை - அக்குமாரர்களை, கண்டு - பார்த்து,—'புனை சடை முடியினர் - தரித்த சடையோடுகூடிய முடியினையுடைய இவர்கள், வினை அறு நோன்பினர் - இருவினையும்அறுதற்குக்காரணமான தவத்தினையுடைய முனிவர்களென்றாலோ, வில்லினர்-வில்லையுடையர்; (ஆதலால்),அல்லர்—; புலவரோ - தேவர்களோ?' எனு - என்று, அயிர்த்து - ஐயமுற்று, நோக்கினன்—; (எ - று.)—அனையவன்றானும், உம்மை - இறந்ததுதழுவியது. புலவர் - அறிவுடையவர்; விபுதரென்னும் வடசொல்லின்மொழிபெயர்ப்பு.

கஉ. புரந்தரன் முதலிய புலவர் யாரையு
நிரந்தர நோக்குவெ னேமி யானுமவ்
வரந்தரு மிறைவனு மழுவ லாளனுங்
கரந்தில ரென்னையா னென்றுங் காண்பெனால்.

ஐந்துகவிகள் - ஒருதொடர்.

(இ - ள்.) புரந்தரன் முதலிய-இந்திரன் முதலான, புலவர் யாரையும் - தேவர்கள் யாவரையும், நிரந்தரம் - இடைவிடாமல் [எப்பொழுதும்], நோக்குவென் - பார்ப்பேன்; நேமியானும் - சக்கராயுதத்தையுடைய விஷ்ணுவும், அ வரம் தரும் இறைவனும் - விரும்பிய வரங்களைக் கொடுக்கின்ற அப்பிரமனும், மழு வலாளனும்-மழுவாயுதத்தையுடைய சிவனும்,என்னை - எனக்கு, கரந்திலர் - ஒளிக்கமாட்டார்கள்; யான்—, என்றும் - எப்பொழுதும், காண்பென் - (அவர்களைப்) பார்ப்பேன்; (எ - று.)—ஆல் - ஈற்றசை.

"நான்முகனை நாராயணன் படைத்தா னான்முகனுந், தான்முகமாய்ச் சங்கரனைத் தான்படைத்தான்"என்றதை யொட்டி முறைப்பட வைத்தார். என்னை - உருபுமயக்கம் நிரந்தரம் - வடசொல். (கஅஅ)

கங. காமனென் பவனையுங் கண்ணி னோக்கினேன்
றாமரைச் செங்கணித் தடக்கை வீரர்கள்
பூமரு பொலங்கழற் பொடியி னோடுமொப்
பாமென வறிகிலெ னார்கொ லாமிவர்.

(இ - ள்.) காமன் என்பவனையும் - மன்மதனென்று (அழகிற் சிறப்பித்துச்) சொல்லப்படுகின்றவனையும், கண்ணின் நோக்கினேன் - கண்களாற் பார்த்திருக்கின்றேன்; தாமரை செம் கண் - தாமரைமலர்போலுஞ் சிவந்த கண்களையும், தட கை-பெரிய கைகளையுமுடைய, இ வீரர்கள் - இந்த வீரர்களின், பூ மரு பொலம் கழல் - தாமரைமலர்போன்ற அழகிய பாதங்களது, பொடியினோடும்-தூளியோடும், ஒப்பு ஆம் என-(அவன்) ஒப்பாவானென்று,

அறிகிலென் - அறிகின்றேனில்லை; இவர் - இவ்வீரர்கள், ஆர் கொல் ஆம் - யாவராவரோ? (எ.- று.)

கண்ணினென வேண்டாது கூறினுர், அநங்கனுகிய அவனைக் காண ற்கு அருமை விளக்குதற்கு. ஒப்பாமென அறிகிலே னென்றது - ஒப்பாக மாட்டானென்று அறிவே னென்றபடி. இவை யிரண்டுகவிகளாலும், புலவ ரன்றெனத் தெளிந்தமை கூறப்பட்டது. பி-ம்:—[1]ஒப்பானலன்வருபவர்.

கச. உலகொரு மூன்றுந்தம் முடைமை யாக்குறு
மலகறு மிலக்கண மமைந்த மெய்யினர்
மலர்மகட் குவமையா ளோடும் வந்தவிச்
சிலைவலி வீரரைத் [1]தெரிகி லேனெனு.

(இ - ள்.) உலகு ஒரு மூன்றும் - மூன்றுலோகங்களையும், தம் உடைமை ஆக்குறும் - தமக்கு உரியபொருளாகச் செய்யவல்ல, அலகு அறும் - அளவில்லாத, இலக்கணம் - உத்தமபுருஷலக்ஷணங்கள், அமைந்த - பொருந் திய, மெய்யினர் - மேனியையுடையவர்களாய்,—மலர்மகட்கு உவமையா ளோடும் - தாமரைமலரில் தோன்றிய திருமகளுக்கும் உபமான மாகச் சொலத்தக்க ஒரு பெண்ணுடனே, வந்த—, இ சிலை வலி வீரரை - வில் லின்வலிமையையுடைய இவ்வீரர்களை, தெரிகிலேன் - (இன்னுரென்று) அறியேன், எனு - என்றுகருதி,—(எ - று.)—'எனப் பலநினைப்பினமனத்து ளெண்ணுவான்' என்று ககூ-ஆங் கவியோடு தொடரும்.

உலகொருமூன்றுந் தம்முடைமையாக்குறு மிலக்கணம்-சக்கரவர்த்திக்கு உரிய லக்ஷணங்கள். அலகறும் - குற்றமற்ற வென்றுமாம். எல்லாப்பெண் களுக்கும் உபமானமாகச் சொல்லப்படுகின்ற சிறப்பினையுடைய திருமகளுக் கும் உபமானமாகச்சொலத்தக்க அழகினையுடையவ ளெனவே, ஒப்புயர் வில்லாதவ ளென்றதாயிற்று. பி-ம்:—[1]தெரிக்கிலேனெனு. (ககூo)

கரு. கருமலை செம்மலை யனைய காட்சியர்
திருமகிழ் மார்பினர் செங்கண் வீரர்தா
மருமைசெய் குணத்தினென் றுணைவ னுழியா
னொருவனை யிருவரு [1]மொத்து ளாரரோ.

(இ - ள்.) கரு மலை செம் மலை அனைய-நீலமலையையுஞ் சிவந்தமலையை யும் போன்ற, காட்சியர் - தோற்றத்தையுடையவர்களும்,—திரு மகிழ் மார் பினர்-ஜயலக்ஷ்மி மகிழ்ந்து வீற்றிருக்கின்ற மார்பினையுடையவர்களுமாகிய, செம் கண் - சிவந்த கண்களையுடைய, வீரர் இருவரும் - இவ்விரண்டுவீரரும், அருமை செய் குணத்தின்-பெறுதற்கரிய நற்குணங்களையுடைய, என் துணை வன் - எனதுசிநேகிதனுகிய, ஆழியான் ஒருவனை - தசரதசக்கரவர்த்தியை, ஒத்து போன்று, உளார்-இருக்கின்றனர்; (எ-று.)—தாம், அரோ-அசைகள்.

இதனுல், தசரதனதுமக்கள்போலுமென ஒருவாறு ஊகித்தானுயிற்று. பி-ம்:—[1]ஒத்தவாறரோ. (ககக)

க௬.—ஜடாயு ராமலக்ஷ்மணரை நீவிர் யாவரென் வினவல்.

எனப்பல [1]நினைப்பின மனத்து ளெண்ணுவான்
சினப்படை [2]வீரர்மேற் செல்லு மன்பினன்
கனப்படை வரிசிலைக் [3]காளை யீர்கள்யார்
மனப்பட வெனக்குரை வழங்கு வீரென்றான்.

(இ - ள்.) என - என்று, பல நினைப்பின - பல எண்ணங்களை, மனத்துள்எண்ணுவான்-மனத்தில் நினைப்பவனாகியும்,—சினம் படை வீரர்மேல் - கோபத்தையுடைய ஆயுதங்களையுடைய அவ்வீரர்களிடத்தில், செல்லும்-செல்லுகின்ற,அன்பினன்-அன்பையுடையவனாகியு மிருந்து,—'கனம்-சிறப்பையுடைய, வரி சிலை படை - கட்டமைந்த விற்படையையுடைய, காளையீர்கள்-காளைபோல்கின்ற நீங்கள், யார் - யாவர்? மனம் பட - மனத்திற்பதியும்படி, எனக்கு—, உரை வழங்குவீர் - உத்தரஞ்சொல்லுங்கள்', என்றான்-; (எ-று.)

நினைப்புஇனம் எனப்பிரித்து, நினைப்புக்களின் கூட்டமென்றுமாம்.

பி-ம்:—[1]நினைப்பினன். [2]வீரரைத்தெளியும். [3]கரத்தர்நீங்கள், காளைநீர்கள். ()

க௭.—இராமலட்சுமணர்கள் தம்மைத் தெரிவித்தல்.

வினவிய காலையின் மெய்ம்மை யல்லது
புனைமலர்த் தாரவர் புகல்கி லாமையாற்
கனைகட னெடுநிலங் காவ லாழியான்
வனைகழற் றயரதன் மைந்தர் யாமென்றார்.

(இ - ள்.) வினவிய காலையின்-(என்றுஜடாயு) கேட்டபொழுது,—புனை மலர் தாரவர் - சூடிய பூமாலையையுடைய அவர்கள்,—மெய்ம்மை அல்லது புகல்கிலாமையால் - சத்தியமல்லது (வேறொன்றைச்) சொல்ல அறியாமையால்,—'யாம்—, கனை கடல் நெடு நிலம் காவல் - ஒலிக்கின்ற கடலாற் சூழப்பட்ட பெரிய உலகமுழுவதையுங் காத்தலையுடைய, ஆழியான்-ஆஞ்ஞா சக்கரத்தையுடையவனாகிய, வனை கழல் தயரதன் - தரித்த வீரக்கழலையுடையதசரதசக்கரவர்த்தியினது, மைந்தர்-புத்திரர்கள்,' என்றார்—; (எ-று.)

ஜடாயுவை இன்னானென்று அறியாது ஐயுற்றிருந்தும் உண்மையே கூறியதனால், 'மெய்ம்மையல்லது புகல்கிலாமையால்' என்றார். தயரதன் = தஶரதன்;இது,தஶ ரதன் எனப்பிரித்து,பத்துத்திக்குக்களிலுஞ் செல்லவல்ல தேருடையவ னென்று பொருள் கொள்ளப்படும்: இதனால், எங்குந் தடையின்றிச் செல்லவல்லவ னென்றதாயிற்று; இது, இந்திரனைச் சிறையிட்ட சம்பராசுரனை வதைக்கும்பொருட்டு அவன் சென்றஇடமெல்லாஞ்சென்றமையால் விளங்கியது: இச்சொல்லுக்கு, தச - பட்சி, ரத - வாகனம் என்று பொருள்கொள்ளின், கருடவாகனனான திருமாலுக்குப் பெயராகும்; தெய்வப்பெயரை மனிதருக்கிடுவது பரிசுத்திகரமென்கிற காரணத்தால், இவ்வரசனுக்கு இப்பெயரிட்டு வழங்கியதென்று சொல்லலாம். (கக௬)

கஅ.—அதனைக்கேட்ட சடாயு தசரதனது க்ஷேமத்தை வினவுதல்.

உரைத்தலும் பொங்கிய வுவகை வேலையன்
றரைத்தலை யிழிந்தவர்த் தழுவு காதலன்
விரைத்தடந் [1]தாரினிர் வேந்தர் வேந்தன்றன்
வரைத்தடந் தோளிணை வலிய வோவென்றான்.

(இ-ள்.) உரைத்தலும்-(என்று அவர்கள்) சொன்னவளவில்,—'ஜடாயு', பொங்கிய - கிளர்ந்த, உவகை வேலையன் - களிப்பாகிய கடலையுடையவனாகி,—தரைத்தலை - பூமியில், இழிந்து - (அம்மலைசிகரத்தினின்றும்) இழிந்து, அவர் தழுவு காதலன் - அவர்களைத் தழுவுகின்ற அன்பினையுடையனாகி (வந்து), 'விரை தட தாரினிர் - வாசனையுடைய பெரிய மாலையையுடையவர்களே! வேந்தர் வேந்தன் தன் - அச்சக்கரவர்த்தியினது, வரை தட தோள் இணை - மலைபோன்ற விசாலமான இரண்டுபுயங்களும், வலியவோ - வலியுள்ளனவாயிருக்கின்றனவா?' என்றான்—; (எ - று.)

'தோளிணை வலியவோ' என்றது, அவன் க்ஷேமமாக இருக்கின்றனனா? என்றபடி. பி - ம்:—[1]தாரினன். (கககச)

கக௯.—தசரதன் இறந்ததை இராமன்தெரிவிக்க, சடாயு மூர்ச்சித்தல்.

மறக்கமுற் றுதன வாய்மை காத்தவன்
றுறக்கமுற் றானென [1]விராமன் சொல்லலு
மிறக்கமுற் றானென வேக்க மெய்தினா
னுறக்கமுற் றானென வுணர்வு நீங்கினான்.

(இ - ள்.) 'அவன் - அச்சக்கரவர்த்தி, மறக்க முற்றுதன - மறக்கக்கூடாதவையாகிய, வாய்மை - சத்தியத்தை, காத்து - (தவறாமற்) பாதுகாத்து, துறக்கம் உற்றான் - சுவர்க்கலோகத்தை அடைந்தான்,' என-என்று, இராமன்—,—சொல்லலும் - சொன்னவுடனே,—(ஜடாயு), இறக்கம் உற்றான் என-(தனது உயிர்நண்பன்) மரணமடைந்தானென்னுங்காரணத்தால், ஏக்கம் எய்தினான் - துன்பமடைந்தவனாய்,—உறக்கம் உற்றான் என - தூக்கமடைந்தவன்போல, உணர்வு நீங்கினான்-அறிவுநீங்கப்பெற்றான் [மூர்ச்சித்து விழுந்தான்]; (எ - று.)

மறத்தல் - மறந்து தவறுதல். வரங்களிரண்டாதலால், 'முற்றுதன' எனப் பன்மையாற் கூறினார். இனி, மூன்றாம்அடிக்கு - மரணதசையடைந்தவன்போல ஏங்கி யென்றுமாம். பி - ம்:—'முன்னம். (ககரு)

உ०.—ராமலக்ஷ்மணரால் தேற்றப்பட்ட சடாயு புலம்பத்தொடங்குதல்.

தழுவின ரெடுத்தனர் தடக்கை யான்முகங்
கழுவின ரிருவருங் கண்ணி னீரினால்
வழுவிய வின்னுயிர் வந்த மன்னனு
மழிவுறு நெஞ்சின னரற்றி னானரோ.

(இ - ள்.) இருவரும் - ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணரிரண்டுபேரும், தட கையால் - (தங்களது) பெரிய கைகளால், தழுவினர் எடுத்தனர் - (கீழேவிழுந்த சடாயுவைத்)தழுவியெடுத்து,கண்ணின் நீரினால்-(தங்கள்)கண்களினின்றும் பெருகுகின்ற நீரினால், முகம்-(அவனது) முகத்தை, கழுவினர்-கழுவினார்களாக,— வழுவிய இன் உயிர் வந்த - நீங்கிப்போன இனிய (தனது) உயிர் மீண்டும் வரப்பெற்ற [மூர்ச்சைதெளிந்து எழுந்த], மன்னனும் - அச் சடாயுவும், அழிவு உறும் நெஞ்சினன் - அழிவடைகின்ற மனத்தையுடையவனாய், அரற்றினன் - புலம்புவானாயினன்; (எ - று.)—அது மேற்கூறுகின்றார்.

தடக்கை - முழந்தாளளவும் நீண்ட கை. கண்ணினீர் - சோகத்தால்.

வேறு.

உக.—இதுமுதல்மூன்றுகவிகள் - சடாயு தசரதனைக்குறித்துப் புலம்புதலைத் தெரிவிக்கும்.

பரவலருங் கொடைக்குநின்றன் [1]பனிக்குடைக்கும் பொறைக்குநெடும் பண்பு தோற்ற, கரவலருங் கற்பகமு முடுபதியுங் கடலிடமுங் களித்து வாழப், புரவலர்தம் புரவலனே பொய்ப்பகையே மெய்க்கணியே புகழின் வாழ்வே, யிரவலரு நல்லறமும் யானுமினி யென்படநீத் தேகி னாயே.

நான்குகவிகள் - ஒருதொடர்.

(இ - ள்.) புரவலர்தம் புரவலனே - அரசர்க்கரசனே! பொய் பகையே - பொய்ம்மைக்குப் பகையானவனே! மெய்க்கு அணியே - உண்மைக்கு அலங்காரமானவனே! புகழின் வாழ்வே - கீர்த்திக்கு வாழ்ந்திருக்குமிடமாக இருப்பவனே!—நின்தன் - உனது, பரவல் அரு - புகழ்தற்குஅரிய, கொடைக்கும் - தானத்திற்கும், பனி குடைக்கும் - குளிர்ச்சிபொருந்திய வெண்கொற்றக்குடைக்கும், பொறைக்கும் - பொறுமைக்கும், நெடும் பண்பு தோற்ற - சிறந்த (தன்) குணம் தோல்வியடைந்த, கரவல் அரு கற்பகமும் - (இரப்பவர்க்கு) ஒளித்தலில்லாத கற்பகவிருக்ஷங்களும், உடுபதியும் - சந்திரனும், கடல் இடமும் - கடலாற்சூழப்பட்ட பூமியும், களித்து வாழ - களிப்படைந்து வாழும்படி, இரவலரும்-யாசகர்களும், நல் அறமும் - நல்ல தருமமும், யானும்—, இனி—, என் பட - என்னதுன்பத்தை அநுபவிக்க, நீத்து - (எங்களை) விட்டு, ஏகினாயே - (நீ) போனாயே? (எ - று.)

நிரனிறையாய்க் கொடைக்குத் தோற்ற கற்பகமும், குடைக்குத் தோற்ற உடுபதியும், பொறைக்குத் தோற்ற கடலிடமு மெனக் கூட்டுக. கைம்மாறுகருதாது வேண்டியார் வேண்டிய வேண்டியாங்கு ஈதலாற் கொடைக்குக் கற்பகமும், வட்டவடிவாலும் வெண்மைநிறத்தாலுங் குளிர்ச்சியினாலுங் குடைக்குப் பூர்ணசந்திரனும், தன்னை அகழ்வாரையும் வீழாமல் தாங்குமதுபோலத் தம்மைஇகழ்வாரையும் பொறுத்தலாற் பொறைக்குப் பூமியும் உவமை கூறப்படும். மிக்க காவலுள்ள இந்திரனது நந்தனவனத்தில்

இரப்பவர்க்கு வந்தடைந்து ஏற்றற்குஅரியதாய் ஒருபால் ஒளித்துக்கிடந்து அருமையாய்த் தன்பக்கல்வந்துஏற்றவர்களுக்கு ஏற்றபின்பே ஏற்றவளவே கொடுக்கின்ற கற்பகதரு - அயோத்தியாபுரியில் யாவர்க்கும் வந்தடைதற்குஎளியனாய் விளங்கியிருந்து ஏழைகள்பக்கல் தான்சென்று அவர்கேட்டற்குமுன்பே விரும்பியவளவினும் மிகுதியாய் வெறுப்பக்கொடுப்பானொரு சக்கரவர்த்தியது கொடைக்கும், தேய்தலும் வளர்தலு முடைத்தாய் மறு வினையுடைய சந்திரன் - தேய்தலும் வளர்தலு மின்றி எந்நாளும் ஒருநிலையாயிருக்கின்ற களங்கமற்ற அவனதுகுடைக்கும், தனக்குத் தீங்குசெய்தாரையுந் தாங்கி எல்லாவற்றையும் பொறுக்கின்ற பூமி - அப்பூமியையும் எளிதில் தோள்களால் தாங்குகின்ற அவனது பொறுமைக்குந் தோற்றன வென்க. ("மண்ணிடை யுயிர்தொறும் வளர்ந்து தேய்வின்றித்; தண்ணிழல் பரப்பவு மிருளைத் தள்ளவு, மண்ணறன் குடைமதி யமையு மாதலான், மண்ணிடை மதியினை மிகையி தென்னவே" என்றார் பாலகாண்டத்தும்.) தசரதனது கொடைமுதலியன கற்பகம்முதலியவற்றினும் மேம்பட்டனவாமென்றவாறு.

அரசர்க்கரசனாய் உலகனைத்தையும் ஆண்டும், ஒருபொய்சொல்லுதற்கு அஞ்சிக் கைகேசி சூழ்வினையின்படி ஸ்ரீராமனைப்பிரிந்து வாய்மைகாத்துப் புத்திரசோகத்தால் நிலையில்லாத பூதவுடம்பை விட்டு, நிலையான புகழுடம்பைப்பெற்றதனால், 'புரவலர்தம்புரவலனே பொய்ப்பகையே மெய்க்கணியே புகழின்வாழ்வே'என்றான். கொடை, குடை,பொறை என முன்னர்க் கூறினதற்குஏற்ப,'இரவலரு நல்லறமும் யானும்' என்றான்; நினதுகொடையால் இனிதுவாழ்ந்துவந்த இரவலரும், குடையால் நன்குநடந்துவந்த நல்லறமும், பொறையால் மிக்கநட்புப் பெற்றுவந்த யானும் என்க. "ஒருவர் பொறை, இருவர்நட்பு" என்பவாதலின், நட்புக்குப் பொறை காரணமாகக் கூறப்பட்டது. யானென்றது, உலகத்தாரையும் உள்ளிட்டுநின்றது. 'என்பட' என்றது, இனி எங்களை ஆதரிப்பாரில்லை யென்பதுகொண்டு. எங்களைவிட்டுப் போக உனக்கு மனந் துணிந்ததோ வென்றற்கு, 'நீத்தேகினையே' என்றான். இனி, பரவு அலரும், கரவு அலரும் எனப்பிரித்து - புகழ்விரிந்த, கரத்தலுண்டாகிய வென்றும் உரைக்கலாம். நெடும்பண்பு - ஒப்புயர்வில்லாத பெருமை. உடுபதி-நக்ஷத்திரங்களுக்குத் தலைவன். களித்துவாழ்தல் - இனித் தமக்கு ஒப்பாரும் மிக்காரும் இல்லாமையால். வாழவென்னும் வினையெச்சம், ஏகினை யென்பதனோடு முடியும். புரவலர்,இரவலர்-புரத்தலில் வல்லவர், இரத்தலில் வல்லவர்; அன்றிக்கே, புரத்தலையுடையவர், இரத்தலையுடையவர்: புரத்தல்-காத்தல், இரத்தல்-ஏற்றல். ஏகாரம்-இரக்கம். பி-ம்:—[1]தனி.

இதுமுதற் பன்னிரண்டுகவிகள் - பெரும்பாலும் முதல்நான்குசீருங் காய்ச்சீர்களும், மற்றையிரண்டும் மாச்சீர்களுமாகிய கழிநெடிலடிநான்கு கொண்ட **அறுசீராசிரியவிருத்தங்கள்.** (ககஎ)

உஉ. அலங்கார மென[1]வுலகுயி ரளிக்குந் தனிக்குடையா யாழி சூழ்ந்த, நிலங்காவ [2]லிதுகிடக்க [3]நிலையாத நிலையுடையே னேய

நெஞ்சி, னலங்காண நடந்தனை[4]யோ நாயகனே தீவினையே[5]னண்பி
னின்றும், விலங்கானே னாகலினால் விலங்கினே னின்னுமுயிர்
[6]விட்டி லேனால்.

(இ - ள்.) நாயகனே - அரசனே! உலகுக்கு - உலகங்களுக்கு, அலங்
காரம் என - அழகைத் தருவதென்று சொல்லும்படி (இருந்து), உயிர் அளிக்
கும் - உயிர்களைப் பாதுகாக்கின்ற, தனி குடையாய் - ஒப்பற்ற வெண்
கொற்றக்குடையை யுடையவனே! (நீ), ஆழி சூழ்ந்த - கடலாற் சூழப்பட்ட,
நிலம் - பூமண்டலத்தினது, காவல்இது-காத்தல்செய்தலாகிய இத்தொழில்,
கிடக்க - நிற்கவும், (அதனைவிட்டு),—நிலையாத - நிலையில்லாத [சஞ்சல
மான], நிலை உடையேன் - நிலைமையுடைய எனது, நேயம் நெஞ்சின் -
அன்புள்ள மனத்தினது, நலம் - நன்மையை, காண - பரிசோதித்தறியும்
பொருட்டு, நடந்தனையோ - (இவ்வுலகம் விட்டுப்) போயினையோ? தீவினை
யேன் - பாவத்தொழில்களையுடைய நான், விலங்கு ஆனேன் ஆகலினால் -
விலங்காயிருக்கின்றேனாகையால், நண்பினின்றும் - சிநேகதருமத்தினின்
றும், விலங்கினேன் - தவறினவனாகி, இன்னும் - இன்னமும் [உன்மரணத்
தைக் கேட்டறிந்த பின்னும்], உயிர் விட்டிலேன்—; (எ - று.)

விதிவலியாற் சக்கரவர்த்தி இறந்ததைச் சடாயு தன்மனநிலையைப் பரி
சோதிக்கும்படி இறந்ததாகக் காரணங்கற்பித்துக் கூறியதனால், இது - **ஏதுத்
தற்குறிப்பேற்றவணி.** விலங்கு - குறுக்காக நடப்பதென்னும் பொருள
தாகிய 'திர்யக்' என்னும் வடசொல்லின் மொழிபெயர்ப்பு. காரணவிடுகுறி
வகையால் விலங்கான யான் இப்பொழுது உனது நண்பினின்றும் விலங்கி
னதனாற் காரணக்குறியாலும் விலங்கானே னென்றதாம்; **பிரிநிலைநவிற்சி
யணி.** இன்னுமுயிர்விட்டிலே னென்றதனால், விலங்கல்லேனாயின், உடனே
உயிர்விட்டிருப்பே னென்றதாயிற்று. நிலையாத நிலை - உறுதிப்பாடில்லாத
மனநிலையும், நின்றவிடத்தில்நில்லாது எப்பொழுதுந்திரிந்து கொண்டே
யிருக்கிற தேகநிலையும். [1]அமுதளிக்கும்என்றபாடத்துக்கு, கீழ்க்கவியிற்
குடையைச் சந்திரனோடு ஒப்பிட்டதற்குஏற்ப, இவ்வாறுகூறியதென்க:
இங்கே, அமுதளித்தல் - அருள்வைத்துக் காத்தல்: இனி, அமுதம்போ
லினிய நிழலைக் கொடுக்கின்ற ஏகசத்ரமென்றுமாம். நிலங்காவலிதுகிடக்க
வென்றது - என்மனநிலையைச் சோதிப்பதற்காக நிலங்காத்தலாகிய பெரிய
காரியத்தையும் உபேக்ஷித்தாயென்றபடி. நடந்தனை - மங்கலவழக்கு; கீழ்க்
கவியில் ஏகினையென்பதும் அது. தீவினை-உயிர்நண்பனை இழப்பதற்குஏற்ற
பாவம். நண்பில் நின்றும்-நட்பிலே நிலைநின்றிருந்தும் என்றுமாம். **பி - ம்:—**
[2]அது. [3]நினையாத. [4]என்னாயகனே. [5]நம்பியின்று. [6]விட்டிலேனே. (கஙஅ)

உரு. தயிருடைக்கு மத்தென்ன வுலகைநலி சம்பரனைத் தடி
ந்த [1]வந்நா, ளயிர்கிடக்குங் கடல் [2]வலயத் தவரறிய நீயுட[3]னா னவி
யென்று, செயிர்கிடத்தல் செய்யாத திருமனத்தாய் செப்பினாய்
[4]திறம்பா நின்சொ, லுயிர்கிடக்க வுடலைவிசும் பேற்றினா ருணர்[5]விற
ந்த கூற்றினாரே.

(இ - ள்.) செயிர் கிடத்தல் செய்யாத - குற்றமானது (சிறிதும்) இருத்தலைச்செய்யாத [இல்லாத], திரு மனத்தாய் - பரிசுத்தமான மனத்தை யுடையவனே! தயிர் உடைக்கும் மத்து என்ன - தயிர்க்கட்டியை யுடைத்துச் சிதறவடிக்கின்ற மத்துப்போல, உலகை நலி - உலகங்களை வருத்திச் சிதறவடிக்கின்ற, சம்பரனை - சம்பராசுரனை, தடிந்த அ நாள்-வென்ற அக்காலத்தில்,—அயிர் கிடக்கும் கடல் வலயத்தவர் - நுண்மணல்கள்பொருந்திய கடலாற்சூழப்பட்ட பூமியிலுள்ளாரெல்லாரும், அறிய - அறியும்படி,—நீ உடல் (என்று) - உன்னை உடம்பாகவும், நான் ஆவி என்று - என்னை உயிராகவும், செப்பினுப் - சொன்னுப்; நின் சொல் - உன்வார்த்தைகள், திறம்பா - மாறுபடாவாம்; (அங்ஙனமாகவும்), உணர்வு இறந்த - பகுத்தறிவில்லாத, கூற்றினர் - யமனர், உயிர் கிடக்க - உயிர் (இப்பூமியில்) இருக்க, உடலை - சரீரத்தை, விசும்பு ஏற்றினரே - சுவர்க்கத்திற் கொண்டுபோனரே!

உலகத்துக்குத் தயிரும், சம்பரனுக்கு மத்தும் உவமை. இந்திரனுடன் போர்செய்து வென்று பொன்னுலகத்தை அபகரித்துக்கொண்ட சம்பரனென்னும் அசுரனை, அவனிடந்தோற்றுவந்து தன்னிடங்குறைகூறிய இந்திரனதுவேண்டுகோளால், தசரதசக்ரவர்த்தி பொரச்சென்று கைகேசி சாரத்தியஞ்செய்யவும் ஜடாயு துணைசெய்யவும் பொருது வென்றனனென்பதாம். வலயம்-வட்டம்; கடலென்றகுறிப்பினுற் பூமியை உணர்த்தும். ஜடாயு தன்னை உயிரென்றது - தான் தசரதனிடத்துவைத்திருந்தஅன்பின் மிகுதியைவிளக்குதற்பொருட்டு: தன்னை உயர்த்திக்கூறவேணுமென்ற கருத்தினலன்று. உடலைவைத்து உயிரைக் கொண்டுபோகும் வழக்கத்திற்கு மாறுக, உயிரைவைத்து உடலை எடுத்துப்போனரென்ற புன்மைகருதி, கூற்றினரை 'உணர்விறந்தவர்' என்ருர். கூற்றினரென்று பன்மையாற்கூறினதும், இகழ்ச்சியே; ஒருவனைச்சொல்லும் பன்மைச்சொல் உயர்த்துச்சொல்லுஞ்சொல்லன்றேவெனின்,—'தாம்வந்தார் தொண்டனர்' என்புழிப்போல உயர்சொல் தானே குறிப்புநிலையால் இழிபுவிளக்கிற்றென்பது. இனி, தவருத நினது சொல்லும் உயிரும் இங்குத் தங்கியிருக்க அறிவில்லாத யமனர் உடலொன்றையுமே கொண்டுபோன ரென்றுமாம். பி-ம்:—[1]வாளாய். [2]வலயத்தயல். [3]தான். யான். [4]திறம்பாய். [5]உடைய. (கககூ)

உசு.—சடாயு தன்வம்சாவளியைக் கூறத்தொடங்குதல்.

எழுவதோ ரிசைபெருக விப்பொழுதே யொப்பரிய வெரியுந்
தீயின், [1]விழுவதே நிற்கமட மெல்லியலார் தம்மைப்போ னிலத்
தின் மேல்வீழ்ந், [2]தழுவதே யானென்ன [3]வறிவுற்ரு னெனவெழுந்
தாங் கவரை நோக்கி, முழுவதே [4]முலகுடையான் [5]மைந்தன்மீர்
கேண்மினென முறையிற் [6]சொல்வான்.

(இ. - ள்.) 'யான்—, எழுவது - உண்டாவதாகிய, ஓர் இசை-ஒப்பற்ற கீர்த்தி, பெருக - வளரும்படி, இப்பொழுதே—, ஒப்பு அரிய - ஒப்பில்லாத,

எரியும் தீயின்-எரிகின்றநெருப்பில்,விழுவதே நிற்க-விழுவதுவேயொழிய,— மடம் மெல்லியலார்தம்மை போல் - பேதைமையையுடைய பெண்களைப் போல, நிலத்தின்மேல் வீழ்ந்து-பூமியின்மீது விழுந்து, அழுவதே-அழுவது தகுமோ?' என்னு-என்று, அறிவுற்றான் என-அறிந்தவன்போல, (அழுதலைத் தவிர்ந்து), எழுந்து - எழுந்திருந்து- ஆங்கு-அப்பொழுது, அவரை நோக்கி - அவ்விராமலட்சுமணர்களைப் பார்த்து, 'முழுவது ஏழ் உலகு உடையான் - ஏழுலகங்கள் முழுவதையும் உரியபொருளாகவுடைய [சக்கரவர்த்தியான] தசரதனது, மைந்தன்மீர் - குமாரர்களே! கேண்மின் - கேளுங்கள்,' என - என்று. முறையின்-முறைமையாக, சொல்வான்—; (எ - று.)

அன்பர் இறந்தகாலத்து மண்ணில்விழுந்து புரண்டுஅழுதல், பெண்களுக்கு இயற்கை. பி-ம்:—[1]விழுவதோ. [2]அழுவதோ. [3]அழிவுற்றுனென்ன வெழுந்தவரை. [4]உலகுடைய. [5]மைந்தர்காள், முன்பினீர். [6]சொன்னான்.(உ௦௦)

உரு.—இதுமுதல் ஆறுகவிகள் - ஒருதொடர்: சடாயு தனதுவம்சாவளியைக் கூறியமையைத் தெரிவிக்கும்.

தக்கன்[1]மனை வயிற்றுதித்தா ரைம்பதின்மர் தடங்கொங்கைத்
தையலாருட், டொக்கபதின் மூவரையக் காசிபனும் புணர்ந்தனனத்
தோகை மாருண், மிக்கவதி திப்பெயராண் [2]மூப்பத்து முக்கோடி
விண்ணோ ரீந்தாண், மைக்கருங்கட் டிதியென்பா ளதினிரட்டி
யசுரர்தமை வயிறு வாய்த்தாள்.

(இ - ள்.) தக்கன் - தக்ஷப்பிரஜாபதியினது, மனை-மனைவியின், வயிறு-வயிற்றில், உதித்தார்-தோன்றியவர்களான, ஐம்பதின்மர்-ஐம்பதுபேராகிய, தட கொங்கை தையலாருள் - பெரிய தனங்களையுடைய மகளிர்களுள், தொக்க - ஒருவகுப்பாகச்சேர்ந்த, பதின்மூவரை - பதின்மூன்றுபெண்களை, அ காசிபனும் - அந்தக் காசியபப்பிரஜாபதியும், புணர்ந்தனன் - மணந்து கூடினான்; அ தோகைமாருள் - அந்தப் பெண்களுள், மிக்க - சிறந்த, அதிதி பெயராள் - அதிதியென்னும் பெயரையுடைய பெண், முப்பத்துமுக்கோடி விண்ணோர் - முப்பத்துமூன்றுகோடி தேவர்களை, ஈந்தாள் - பெற்றாள்; மை கருங் கண் - மை யிட்ட கரிய கண்களையுடைய, திதி என்பாள் - திதியென்பவள், அதின் இரட்டி அசுரர்தமை - அத்தொகையினும் இரண்டுமடங்காகிய [அறுபத்தாறுகோடி] அசுரர்களை, வயிறு வாய்த்தாள்-பெற்றாள்;(எ-று.)

தக்கன் = தக்ஷன். தையலார் - அழகினையுடையவர்; தையல் - அழகு. காசிபன் - காஶ்யபன். தோகைமார் - மயில்போலுஞ்சாயலையுடையார். அசுரரென்பதற்கு - அமிருதம்பெறாதவர்களென்றும், தேவர்களுக்குப் பகைவர்களென்றும், பகைவருயிரைக் கவர்பவரென்றும் பொருள் கொள்ளத் தகும். வயிறுவாய்த்தல் - கருப்பமாதல். பி - ம்:—[1]நனி. [2]முக்கோடிசுரருடன்விண்டுவையும், முக்கோடிசுரர்விண்டுவையும். (உ௦க)

உசு. தானவரே முதலோரைத் தனுப்பயந்தாண் மதியென் பாண் [1]மனிதர் தம்மோ, டானவரு டங்களவை யடைவடைவே பயந்தனளாற் சுரபி யென்பா, டேனுவுடன் [2]சராசரமற் றுளவாய பிறபயந்தா டெரிக்குங் காலை,மானமுடைக் குரோதவசை கழுதை மரை [3]யொட்டகமும் வயிறு வாய்த்தாள்.

(இ - ள்.) தனு - தனுவென்பவள், தானவரே முதலோரை - தானவர் முதலியவர்களை, பயந்தாள் - பெற்றாள்; மதி என்பாள் - மதியென்பவள், மனிதர்தம்மோடு - மனுஷ்யர்களோடு, ஆன - பொருந்திய, வருடங்கள் அவை - வர்ஷங்களையும், அடைவு அடைவே - முறைமுறையாக, பயந்தனள் - பெற்றாள்; சுரபி என்பாள் - சுரபியென்பவள், தேனுவுடன் - பசுக்களுடனே, மற்று உள ஆய பிற சரஅசரம் - இன்னுமுள்ளனவாகிய பிறசராசரங்களையும், பயந்தாள் - பெற்றாள்; தெரிக்கும் காலை - தெரியச்சொல்லுமிடத்து, மானம் உடை - மானத்தையுடைய, குரோதவசை - குரோதவசையென்பவள், கழுதை - கழுதைகளையும், மரை - மான்களையும், ஒட்டகமும்- ஒட்டகங்களையும், வயிறுவாய்த்தாள் - பெற்றாள்; (எ - று.)—ஆல் - அசை.

[1]மனிதர்தம் மூடானவருணங்களவையவத்தடைவே பயந்தனள் என்ற பாடத்துக்கு—மனிதர்தம்மூடுஆன வருணங்கள் அவயவத்துஅடைவே பயந்தனளென்றது-பிராமணர், க்ஷத்திரியர், வைசியர், சூத்திரரென்னும் வருணங்களாகப் பிரிக்கப்பட்ட மனிதர்களை முறையே முகத்தினின்றும், தோள்களினின்றும், தொடைகளினின்றும், பாதங்களினின்றும் பெற்றாளென்றபடி. வருடங்கள் - வர்ஷங்கட்கு அபிமானிகளான தேவதைகளென்க. மானம் - நாணம்; இது, மற்றைப் பெண்குணங்களுக்கும் உபலக்ஷணம். குரோதவசை- கோபத்துக்கு வசப்பட்டவள். பி - ம்:—[2]கந்தருவமற்றுள்ள. [3]ஒட்டைபிற. ()

உஎ. மழைபுரையுங் குழல்விநதை [5]வானிடிமி னருணனுடன் [6]வயிநதேயன், றழைபுரையுஞ் சிறைக்கூகை பாறுமுதற் பெரும் பறவை தம்மை யீன்று, ளிழைபுரையுந் தாம்பிரையூர்க் குருவிசிவல் காடை[4]முதல் பிறவு மீன்றாள், கழையெனுமக் கொடிபயந்தாள் கொடியுடனே செடிமுதலாக் கண்ட வெல்லாம்.

(இ - ள்.) மழை புரையும் - மேகத்தையொக்கின்ற, குழல் - கூந்தலையுடைய, விநதை - விநதையென்பவள், வான் - மேகத்தேதோன்றுகின்ற, இடி - இடியும், மின் - மின்னலும், அருணனுடன் - அருணனும் (ஆகிய இவற்றுடன்), வயிநதேயன் - கருடனும், தழை புரையும் சிறை - தழைகளையொக்கின்ற சிறகுகளையுடைய, கூகை - கோட்டானும், பாறு - பருந்தும், முதல் - முதலான, பெரும் பறவைதம்மை - பெரிய பறவைகளை, ஈன்றாள் - பெற்றாள்; இழை புரையும் - (மகளிர்க்கு) ஆபரணத்தையொக்கின்ற[மகளிர்க்குட் சிறந்த], தாம்பிரை - தாமிரையென்பவள், ஊர்க்குருவி - ஊர்க்குருவிகளையும், சிவல் - கௌதாரிகளையும், காடை - காடைகளையும்,

முதல் - முதலிய, பிறவும் - பிறபலவற்றையும், ஈன்றாள் - பெற்றாள்; கழை எனும் அ கொடி-கழையென்னும் பெயரையுடைய அந்தப் பூங்கொடிபோன்றவள், கொடியுடனே செடி முதல்ஆ - கொடியுஞ் செடியும் முதலாக, கண்ட எல்லாம் - காணப்படுகின்றவற்றையெல்லாம், பயந்தாள்-பெற்றாள்.

வயிநதேயன் = வைநதேயன்; விநதையின் மக னென்று பொருள். கூகை-கூக மென்னும் வடசொல்லின் சிதைவு; கூவென்று ஒலிசெய்கின்றதென்று பொருள். தாம்பிரை - வடசொற்றிரிபு. கொடி - உவமவாகுபெயர்; மேற்கவியில் 'மின்' என்பதும் அது. பி - ம்:—[1]புரைபூங். [2]வளர். [3]வயினன் மற்றை. [4]பல. தாம்பிரையென்று வருமிடங்களில் 'காம்பிரை' என்று காணப்படுகின்றது. (௨௦௩)

௨௩. வெருட்டியெழுங் கண[1]பணத்தின் வியாளமெலாங் கத்துருவா மின்னு மீன்றாண், [2]மருட்டிகழு மொருதலைய புயங்கமெலாஞ் சுதையென்னு மாது தந்தா, ளருட்டையெனும் [3]வல்லிதந்தா ளோந்தி[4]யுடும் பணில்கண்முத லாய வெல்லாந், [5]தெருட்டிடுமா திளையீந்தாள் செலசரமா கிய[6]பலவுந் தெரிக்குங் காலை.

(இ - ள்.) தெரிக்கும் காலை - ஆராய்ந்துசொல்லுமிடத்து,—கத்துரு ஆம் - கத்துருவென்பவளாகிய, மின்னும் - மின்னல்போன்றவளும், வெருட்டி எழும் - (பிறரை) அச்சமுறுத்தி யெடுக்கின்ற, கணம் பணத்தின்-கூட்டமாகிய படங்களையுடைய, வியாளம் எல்லாம் - சர்ப்பங்களை யெல்லாம், ஈன்றாள் - பெற்றாள்; சுதை என்னும் மாது - சுதையென்னும் பெண், மருள் திகழும் - அச்சத்தைச்செய்து விளங்குகின்ற, ஒரு தலைய - ஒருதலையையுடைய, புயங்கம் எலாம் - நாகங்களையெல்லாம், தந்தாள் - பெற்றாள்; அருட்டை எனும் - அரிஷ்டையென்கின்ற, வல்லி - கொடி போன்றபெண், ஓந்தி - ஓணானும், உடும்பு - உடும்பும், அணில்கள் - அணிற்பிள்ளைகளும், முதல் ஆய எல்லாம் - முதலானவற்றை யெல்லாம், தந்தாள்-பெற்றாள்; இளை-இளையென்கின்ற, தெருட்டிடும் மாது-(கண்டவர்கள் மனத்தைத்) தெளிவிக்கின்ற பெண், செல சரம் ஆகிய பலவும் நீர்வாழ்வனவாகிய பலவற்றையும், ஈந்தாள் - பெற்றாள்; (எ - று.)

கணபணம் - இருதலை, ஐந்தலை, எழுதலை, ஒன்பதுதலை, ஆயிரந்தலை முதலியன. புயங்கம் - புஜங்கம்; வக்கிரமாகச் செல்வது: அன்றிக்கே, கால்களால் நடவாது மார்பினால்நகர்வது. செலசரம் - ஜலசரம்; ஜலத்திற் சஞ்சரிப்பன: மீன்முதலியன. பி-ம்:—[1]பணப்பை. [2]மருட்டிகெழு. [3]அவளளித்தாள். [4]உடும்பவைமுதலவன்ன. [5]தெருட்டிருமாதிழை. [6]பிறவும். (௨௦௪)

௨௯. அதிதிதிதி தனுவருட்டை சுதைகழையே சுரபியணி விநதை யான்ற, மதியிளை கத்துருவுடனே குரோதவசை தாம்பிரை யா மடந லார்கள், விதிமுறையே யிவையனைத்தும் பயந்தனர்கள் விநதைசுத னருணன் மென்றோட், புதுமதிசேர் நுதலரம்பை தனைப் புணர வுதித்தனம்யாம் [1]புவனி மீதே.

(இ-ள்.) அதிதி—, திதி—, தனு—, அருட்டை—, சுதை—, கழை—, சுரபி—, அணி - அழகிய, விநதை—, ஆன்ற - சிறந்த, மதி—, இளா—, கத்துரு—, உடனே-ஆகிய இவர்களுடனே, குரோதவசை—, தாம்பிரை—, ஆம் - ஆகிய, மடம் நலார்கள்-அழகியபெண்கள், விதி முறையே - முறைப் படியே, இவை அனைத்தும் - இவை யெல்லாவற்றையும், பயந்தனர்கள் - பெற்றார்கள்; (அவர்களுக்குள்), விநதை சுதன் - விநதையின் மகனாகிய, அருணன்—, மெல் தோள் - மெல்லிய தோள்களையும், புது மதி சேர் நுதல் - இளம்பிறையை யொக்கின்ற நெற்றியையுமுடைய, அரம்பைதனை - ரம்பை யென்னுந் தெய்வப்பெண்ணை, புணர - சேர, யாம்—, புவனிமீதே-இவ்வுலகத்திலே, உதித்தனம் - தோன்றினோம்; (எ - று.)

தன்தமையனாகிய சம்பாதியையும் உளப்படுத்தி, 'யாம்'என்றான். "புண்டரிக மலரதன்மேற் புவனியெல்லாம் படைத்தவனே" என்பது முதலாகப் பெரியாரும் பணித்தலால், புவனியென்பதும் பூமிக்கு ஒருபெயர்; இனி, புவனத்தின்விகார மென்றலும் ஒன்று. பி-ம்:—[1]புவியின்.　　(உ0ரு)

௯0. அருணன்றன் புதல்வனியா னவன்படரு முலகெல்லாம் [1]படர்வே னாழி, [2]யிருண்மொய்ம்பு கெடத்துரந்த தயரதற்கின் னுயிர்த்துணைவ னிமையோ ரோடும், வருணங்கள் [3]வகுத்திட்ட காலத்தே வந்துதித்தேன் கழுகின் [4]மன்னன், றருணங்கொள் பேரொளியீர் சம்பாதி [5]பின்னர்வரு சடாயு வென்றான்.

(இ - ள்.) தருணம் கொள் - இளமையைக்கொண்ட [மேன்மேல் வளருந்தன்மையையுடைய], பேர் ஒளியீர் - மிக்கஒளியினை யுடையவர்களே! யான்—, அருணன்தன் புதல்வன் - அருணனது புத்திரன்; அவன் படரும் - அவன் செல்லுகின்ற, உலகு எல்லாம் - உலகங்களிலெல்லாம், படர்வேன் - செல்லுந்தன்மையை யுடையேன்; ஆழி - ஆஞ்ஞாசக்கரத்தை, இருள் மொய்ம்பு கெட - (பகைவர்களாகிய) இருளின்வலிமை கெடும்படி, துரந்த - (உலகமுழுவதுஞ்) செலுத்திய, தயரதற்கு—, இன் உயிர் துணைவன் - இனிய பிராணசிநேகிதன்; இமையோரோடும் - தேவர்களுடனே, வருணங்கள் - மற்றைச்சாதிகளையும், வகுத்திட்ட காலத்தே - வகைப்படுத்திய காலத்திலே, வந்து உதித்தேன் - வந்து தோன்றியவன்; கழுகின் மன்னன் - கழுகுகளுக்கு அரசன்; சம்பாதி பின்னர் வரு - சம்பாதியென்பவனது பின்னே தோன்றிய, சடாயு - ஜடாயுவென்னும் பெயருடையேன், என்றான்—; (எ - று.)

ஒளியை மறைப்பது பற்றி, பகைவரை 'இருள்'என்றான். தருணம் - யௌவநம். இனி, யௌவனத்தையும் ஒளியையு முடையீ ரென்றுமாம். சம்பாதி யென்பதற்கு, நன்றாய்ப்பறத்தலுடையவ னென்றுபொருள். பி-ம்:— [1]அடைவேன். [2]இருணன்கு. [3]விதித்திட்ட. [4]வேந்தன். [5]உடன்பிறந்த. (உ0சு)

௯க.—சடாயுவின்வரலாற்றைக் கேட்ட ராமலக்ஷ்மணர் மகிழ்தல்.

ஆண்டவனீ துரைசெய்ய வஞ்சலித்த மலர்க்கையா ரன்பினோடு, மூண்டபெருந் [1]துன்பத்தான் முறைமுறையி னிறைமலர்க்

கண் மொய்த்த [2]நீரார், பூண்டபெரும் புகழ்நிறுவித் தம்பொருட் டாற் [3]பொன்னுலகம் புக்க தாதை, மீண்டனன்வந் தானவனைக் கண்டனரே யொத்தனரவ் விலங்கற் றோளார்.

(இ - ள்.) அவன் - அச்சடாயு, ஆண்டு - அப்பொழுது, ஈது - இவ் வார்த்தையை, உரைசெய்ய-சொல்லியவளவில்,— அ விலங்கல் தோளார் - மலைபோலுந் தோள்களையுடைய அவ்விராமலக்ஷ்மணர்கள், அஞ்சலித்த - கூப்பிய, மலர் கையார் - தாமரைமலர்போலுங் கைகளையுடையவர்களாய்,— அன்பினோடும் - அன்புடனே, மூண்ட - வளர்ச்சிபெற்ற, பெருந் துன்பத் தால் - மிக்க வருத்தத்தினால், முறை முறையின் - முறைமையாக முறைமை யாக [மேன்மேலும்], நிறை - நிறைந்த, மலர் கண் - தாமரைமலர்போ லும் கண்களில், மொய்த்த - மிகுதியாய்த்தோன்றிய, நீரார் - கண்ணீரை யுடையவராய்,—பூண்ட - மேற்கொண்ட, பெரும் புகழ் - மிக்ககீர்த்தியை, நிறுவி - (இவ்வுலகத்தில்) நிலைநிறுத்தி, தம்பொருட்டால் - தமக்காக, பொன் உலகம் - தேவலோகத்தை, புக்க - அடைந்த, தாதை - (தமது) தந்தையா கிய தசரதன், மீண்டனன் வந்தான் அவனை-திரும்பிவந்தவனை, கண்டனரே- பார்த்தவர்களையே, ஒத்தனர் - போன்றார்கள் [மிக மகிழ்ந்தார்கள்]; (எ - று.)

அன்பினோடு அஞ்சலித்த வென்றுங் கூட்டலாம். வாய்மைகாத்தற் பொருட்டு ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்களை வனத்திற்குஅனுப்பிப் பின்னர்ப் புத்திர சோகத்தால் இறந்தமைபற்றி, 'புகழ்நிறுவித் தம்பொருட்டாற் பொன்னுல கம்புக்க தாதை' என்றார். பி - ம்:—[1]துன்பத்தார். [2]நீரால். [3]மேல். (உ0எ)

நஉ.—சடாயு தான் அக்கினிப்பிரவேசஞ்செய்வதாக அன்புமொழிகூறுதல்.

மருவினிய குணத்தவரை [1]வருசிறகா லுறத்தழுவி [2]மக்கா ணீரே, யுரியகடன் வினையேற்கு முதவுவீ ருடலிரண்டுக் குயிரொன் [3]றானான், பிரியவுந்தான் பிரியாதே யினிதிருக்கு முடற் [4]பொறை யாம் [5]பீழை பாரா, தெரியதனி னின்றேபுக் கிறவேனே லித்துயர மறவே னென்றான்.

(இ - ள்.) (பின்னர்ச் சடாயு),—மருவு இனிய - கலப்பதற்கு இனிய தான, குணத்தவரை - திருக்கலியாணகுணங்களையுடைய அவ்வீரர்களை, வரு சிறகால் - (தன்) வளர்ந்துவருகின்ற சிறகுகளால், உற தழுவி - நன் றாய்த் தழுவிக்கொண்டு, 'மக்காள் - பிள்ளைகளே! நீரே - நீங்களே, வினை யேற்கும் - தீவினையையுடைய எனக்கும், உரிய கடன்-(இறந்தபின்பு) செய் தற்குஉரிய கடமைகளை, உதவுவீர் - செய்யுங்கள்; உடல்இரண்டுக்கு-இரண்டு உடம்புக்கு, உயிர் ஒன்று ஆனான் - ஓருயிராகிய தசரதன், பிரியவும் - பிரி ந்துபோகவும், தான் பிரியாதே-தான் நீங்காமல், இனிது இருக்கும்-இனிமை யாகஇருக்கின்ற, உடல் பொறை ஆம்-தேகபாரமாகிய, பீழை - துன்பந்தரு வதனை, பாராது - பாராமல், எரிஅதனின் - அக்கினியில், இன்றே-இன்று தானே, புக்கு - பிரவேசித்து, இறவேன்ஏல் - இறவாமற்போவேனானால், இ துயரம் - இத்துன்பத்தை, மறவேன் - மறக்கமாட்டேன்', என்றான்—.

நண்பனிறந்த துன்பம் இலதாம்படி யானும் எரியில் வீழ்ந்து இறப்பே னென்பதாம். நண்புரிமையை நன்குசெய்யாமைபற்றி, உடலை 'பொறை' என்றான். பீழை-பீடா என்னும் வடமொழியின்சிதைவு. பி-ம்:—[1]இரு. [2]மக்கள். [3]அன்னான். [4]பொறையால். [5]பிழைப்பாராரோ. (உ0அ)

வே று.

நக.—இதுமுதல் நான்குகவிகள் - ராமலக்ஷ்மணர் கண்ணீர்பெருகநின்று சடாயுவை இறவாதிருக்குமாறு வேண்டுதலைத் தெரிவிக்கும்.

என்று ரைத்த வெருவை யரசனைத்
துன்று தாரவர் நோக்கித் தொழுதுக
ணொன்று முத்த முறை [1]முறை யாயுக
நின்று மற்றின்ன நீர்மை நிகழ்த்தினர்.

(இ - ள்.) என்று உரைத்த - என்று சொன்ன, எருவை அரசனை-கழுகுக்குஅரசனாகிய சடாயுவை, நோக்கி—, துன்று தாரவர் - நெருங்கிய மாலையையுடைய அவ்வீரர்கள், தொழுது - வணங்கி,—கண் - கண்களில், ஒன்றும் - பொருந்திய, முத்தம்-முத்துப்போன்ற ஜலம், முறை முறைஆய் உக-மேன்மேலுஞ் சிந்தும்படி, நின்று—,—இன்ன-இவ்வார்த்தைகளை, நீர்மை - அன்போடு, நிகழ்த்தினர்-சொன்னார்கள்; (எ - று.)—அதுமேற்கூறுகின்றார்.

முத்தம் - உவமவாகுபெயர். மற்று - அசை. [1]உறையாயுக என்னும் பாடத்துக்கு - மழைத்தாரைபோலப் பொழிய வென்க. இச்செய்யுள் அச்சிட்ட பிரதிகளிலிருப்பினும் பலஏட்டுப்பிரதிகளிலில்லை.

இதுமுதற் பதினாறுகவிகள் - பெரும்பாலும் முதற்சீரொன்று மாச்சீரும், மற்றைமூன்றும் விளச்சீர்களுமாகிய அளவடிநான்குகொண்ட **கலிவிருத்தங்கள்.** (உ0கூ)

நச. உய்விடத் துதவற் குரியா னுந்தன்
மெய்[1]வி டக்கரு தாதுவிண் ணேறினா
னிவ்வி டத்தினி லெம்பெரு மாஅனெமைக்
கைவி டிற்பினை யார்களை கண்ணுளார்.

மூன்று கவிகள் - ஒருதொடர்.

(இ - ள்.) உய்விடத்து - பிழைக்கவேண்டும்பொழுது [துன்பம் நேருங்காலத்தில்], உதவற்கு உரியானும் - (எங்களைக்) காப்பாற்றித் துணைசெய்தற்குஉரிய சக்கரவர்த்தியும், தன் மெய் விட கருதாது - தனக்குஉரிய சத்தியத்தைக் கைவிட எண்ணாமல், விண் ஏறினன் - தேவலோகமடைந்தான்; இ இடத்தினில் - இப்பொழுது, எம்பெருமாஅன் - எமதுதலைவனே! எமை-எங்களை, கைவிடின் -(நீயுங்) கைவிட்டுப்போனால், பினை - பின்பு, களைகண் உளார் - (எங்களுக்குப்) பற்றுக்கோடாக உள்ளவர், யார் - (வேறு) யாவர்?

எம்பெருமாஅன், அளபெடை - விளியுருபு. பி-ம்:—[1]விடற்கரிதாகி.

௩௫. [1]தாயு நீங்கருந் [2]தந்தையுந் [3]றண்ணகர்
வாயி னீங்கி வனம்புகுந் தெய்திய
[4]நோயு நீங்கிய நுண்ணிய வெங்களை
நீயு நீங்குதி யோநெறி நீங்கலாய்.

(இ - ள்.) நெறி நீங்கலாய் - அறநெறியினின்றுந் தவறாதவனே! (நாங்கள்), நீங்க அரு - பிரிதற்குஅரிய, தாயும் - தாயையும், தந்தையும் - தந்தையையும், நீங்கி—,—தண்நகர் வாயின் - குளிர்ந்த நகரத்தினின்றும், வனம் புகுந்து - காட்டைச் சேர்ந்ததனால், எய்திய - அடைந்த, நோயும்-வருத்தத்தையும், நீங்கிய - (உன்னைக்கண்டதனால்) போக்கிய, நுண்ணிய-எளியரான, எங்களை—, நீயும் - (எம்துயர்நீங்கக் காரணமான) நீயும், நீங்குதியோ - விட்டுப் பிரியக்கடவையோ? (எ - று.)

தாய்தந்தையரை விட்டுப்பிரிந்து வனமெய்தியதனாற் பெருவருத்தம் எங்கட்குஉளவாக, உன்னைக் கண்டதனால் அவ்வருத்தம் நீங்கினோம்: அப்படிப்பட்ட நீ எம்மைவிட்டுப்பிரிந்து செல்லல் தக்கதன்றென்றனரென்க. நீங்கரு - **மத்திமதீபம்.** நீங்குதியோ - நீங்குவது தகுமோ வென்றவாறு. **பி-ம்:—**[1]தாயின். [2]தந்தையின். [3]தன். [4]நோயினீங்கினெநுன்னினென்,நோயுநீங்கியநுன்னிய. (உகக)

௩௬.—'நீங்கள் உமதுநகரஞ்சேர்ந்தபின்பு இறப்பேன்' என்று சடாயு கூறுதல்.

[1]என்று [2]சொல்ல [3]விருந்தழி நெஞ்சினன்
நின்ற வீரரை நோக்கி நினைந்தவ
னன்ற தென்னி னயோத்தியி [4]னையன்மீர்
சென்ற பின்னவற் சேர்குவென் யானென்றான்.

(இ - ள்.) என்று சொல்ல - என்று (ராமலட்சுமணர்) சொல்ல, இருந்து அழி நெஞ்சினன் - அழிந்தவண்ணமிருக்கின்ற மனத்தை யுடையனாகி, நின்ற—,வீரரை - ராமலக்ஷ்மணரை, நோக்கி - பார்த்து,—அவன் - அந்தச் சடாயு, நினைந்து - (அவர்களது நிலையை) ஆலோசித்து, 'ஐயன்மீர்-பிள்ளைகளே! அது அன்று என்னின்-(இப்பொழுதே யான் இறக்கின்ற) அச்செயல் (உங்களுக்கு) உடன்பாடன்றாகுமாயின், அயோத்தியின் சென்றபின் - (நீங்கள்) அயோத்தியாபுரியிற்போய்ச் சேர்ந்தபின்பு, யான்—, அவன் சேர்குவென் - அந்தத் தசரதசக்கரவர்த்தியை அடைவேன் [இறப்பேன்]', என்றான்—; (எ - று.)

அயோத்தி - அயோத்யா என்னும் வடசொல்லின் திரிபு; சண்டையிடுதற்குக்கூடாததென்பது பொருள்: அகழி, மதில், ஆயுதம், சேனை முதலியவற்றால் தக்க காவலுடைய தென்பது கருத்து; இதனால், அந்நகரத்தையாண்ட சக்கரவர்த்திகளது வீரத்தன்மை தொனிக்கின்றது. **பி - ம்:—** [1]என்ற. [2]சொல்லர். [3]இறந்தழிநெஞ்சினர் [4]ஐயநீர். (உகஉ)

கஎ.—இதுவும் அடுத்த கவியும் - சடாயு ராமலக்ஷ்மணர்களை வனத்திற்குவந்த காரணம் வினவுதலைத் தெரிவிக்கும்.

வேந்தன் விண்ணடைந் தானெனின் வீரர்நீ
ரேந்து ஞால மினிதளி யாதிவட்
போந்த தென்னை புகுந்தவென் புந்திபோய்க்
காந்து கின்றது கட்டுரை யீரென்றான்.

(இ - ள்.) 'வேந்தன் - சக்கரவர்த்தி, விண் அடைந்தான் எனின்-சுவர்க்கத்தை யடைந்தானாயின், வீரர் நீர் - வீரர்களாகிய நீங்கள், ஏந்து ஞாலம் - தாங்குதற்கு [ஆளுதற்கு] உரிய இராச்சியத்தை, இனிது அளியாது - இனிமையாய்க் காவல்செய்யாமல், இவண் - இவ்விடத்தில் [வனத்தில்], போந்தது - வந்தது, என்னை - என்னகாரணத்தால்? என் புந்தி-எனது அறிவு, போய் காந்துகின்றது - (நீங்கள் இவ்வாறு வனத்தில்வந்துவருந்துவதனால்) மிகவும் வெதும்புகின்றது; (ஆகையால்), புகுந்த - நடந்தவரலாறுகளை, கட்டுரையீர் - உறுதியாய்ச் சொல்லுங்கள்,' என்றான்—; (எ - று.) (உசங)

கஅ. *தேவர் தானவர் திண்டிற னாகர்வே*
றேவ ராக விடரிழைத் தாரெனிற்
பூவ ராவு பொலங்[1]*கறை வேலினீர்*
[2]*சாவ ராக்கித் தருவெ னரசென்றான்.*

(இ - ள்.) 'பூ அராவு-(இலைவடிவமாக இருக்குமாறு) அராவிக்கூர்மை செய்யப்பட்ட, பொலம்-அழகிய, கறை-உதிரக்கறையையுடைய, வேலினீர்-வேலையுடையவர்களே!—திண் திறல்-மிக்க வலிமையையுடைய,தேவர்(ஆக)-தேவர்களாயினும், தானவர் (ஆக) - அசுரர்களாயினும், நாகர்(ஆக) - பாதாள லோகவாசிகளாயினும், வேறு ஏவர் ஆக - வேறு எவராயினும், இடர் இழைத்தார் எனின் - (உங்களுக்குத்) துன்பத்தைச் செய்திருப்பாரானால், சாவர் ஆக்கி - (அவர்களை) இறந்தவராகச்செய்து [கொன்று], அரசு - இராச்சியத்தை, தருவென் - (உங்களுக்குக்) கொடுப்பேன்,' என்றான்—; (எ - று.)

வேறேவ ரென்றது - நிலவுலகத்தவரை. விகற்பப்பொருளதாகிய ஆக வென்பது, பிறவிடத்துஞ் சென்று இயைந்தது. பி-ம்:-[1]கதிர். [2]சாவது.(உசச)

இராமன் குறிப்பிக்க, லக்ஷ்மணன் வரலாறு கூறுதல்.

கக. *தாதை கூறலுந் தம்பியை நோக்கினன்*
சீதை கேள்வ னவனுந்தன் சிற்றவை
மாத ரால்வந்த செய்கை வரம்பிலா
வோத வேலை யொழிவின் றுணர்த்தினன்.

(இ - ள்.) தாதை-சடாயு, கூறலும் - (இவ்வாறு) சொன்னவளவில்,— சீதை கேள்வன் - ஸீதாபதியாகிய ஸ்ரீராமன், தம்பியை - லக்ஷ்மணனை, நோக்கினன் - (குறிப்பாய்ப்) பார்த்தருளினன்; அவனும் - அவ்விலக்குமணனும்,

தன் சிற்றவை மாதரால் - தன்சிறியதாயாகிய கைகேயியால், வந்த - உண்டான, செய்கை - காரியமாகிய, வரம்பு இலா - அளவில்லாத, ஓதம் வேலை - பெரிய கடலை, ஒழிவு இன்று - சிறிதுந்தவிர்தலில்லாமல், உணர்த்தினன் - தெரியச் சொன்னான்; (எ - று.)

தசரதற்குப் பிராணசிநேகிதனாதல்பற்றி, சடாயு, ஸ்ரீராமனுக்குத் தந்தைமுறையாவன். "நுண்ணிய மென்பா ரளக்குங்கோல் காணுங்கால், கண்ணல்லதில்லைபிற" என்றவாறு குறிப்பறிதற்கு நுண்கருவி நோக்க மாதலின், ஸ்ரீராமன் ஜடாயுவுக்கு நடந்தவிருத்தாந்தத்தை முழுவதும்கூறும்படி நோக்காற் குறிப்பித்ததனை இங்கிதஜ்ஞனாகிய லக்ஷ்மணன் அறிந்து அவ்வாறே கூறினா னென்பது. அவை = அவ்வை - ஔவை: தாய். பி-ம்:—[1]ஒழிவின்.

௪௦.—இரண்டுகவிகள் - ஒருதொடர்: சடாயு இராமனைப் புகழ்ந்து கொண்டாடுதலைத் தெரிவிக்கும்.

உந்தை யுண்மைய னாக்கியுன் சிற்றவை
தந்த சொல்லைத் தலைக்கொண்டு தாரணி
வந்த தம்பிக் குதவிய வள்ளலே
யெந்தை வல்ல தியாவர் வல்லாரெனா.

(இ - ள்.) (பின்னர்ச் சடாயு ஸ்ரீராமனைநோக்கி), 'உந்தை - உன் தந்தையை, உண்மையன் ஆக்கி - சத்தியமுடையவனாகச்செய்து, உன் சிற்றவை - உன்சிறியதாய், தந்த - சொன்ன, சொல்லை-வார்த்தையை, தலை கொண்டு - தலைமேற்கொண்டு, (அங்ஙனமே), தாரணி - பூமியை, வந்த - உடன்பிறந்த, தம்பிக்கு - பரதனுக்கு, உதவிய - கொடுத்த, வள்ளலே - ஈகைத்தன்மையுடையவனே! எந்தை - என்னப்பனாகிய நீ, வல்லது - வல்லவனாகிச்செய்த காரியத்தை, வல்லார் - செய்யவல்லவர், யாவர் - வேறு எவர்?' எனா-என்று, (எ - று.)—'புல்லி மோந்து' என அடுத்தகவியோடு தொடரும்.

தாரணி-தரணி யென்பதன் விகாரம். எந்தை - முன்னிலைப் படர்க்கை. இனி, எந்தையென்பதனை அண்மைவிளியாக்கொண்டு, நீவல்லது யாவர் வல்லாரெனவுமாம். (உகசு)

௪௧. அல்லித் தாமரைக் கண்ணனை யன்புறப்
புல்லி மோந்து பொழிந்தகண் ணீரினன்
வல்லை மைந்தவம் மன்னையு மென்னையு
மெல்லை யில்புக ழெய்துவித் தாயென்றான்.

(இ - ள்.) அல்லி - இதழ்களையுடைய, தாமரை - செந்தாமரைமலர் போன்ற, கண்ணனை-கண்களையுடைய ஸ்ரீராமனை, அன்பு உற-மிக்கஅன்பினால், புல்லி - தழுவிக்கொண்டு, மோந்து - உச்சிமோந்து, பொழிந்த கண்ணீரினன் - சொரிந்த ஆநந்தக்கண்ணீரையுடையவனாய்,—'வல்லை - வல்லவனாகிய, மைந்த - குமாரனே! (நீ), அ மன்னையும் - அச்சக்கரவர்த்தியையும்,

என்னையும்—, எல்லை இல் புகழ் - அளவில்லாத கீர்த்தியை, எய்துவித்தாய்-
அடையச்செய்தாய்,' என்றான்—; (எ - று.)

தாமரை கண்களுக்கும், அல்லி அக்கண்களின் இமைக்கும் உவமை.
வல்லை - விரைவிலே யென்றுமாம். (உகஎ)

சஉ —சடாயு சீதையை யாவளென வினவுதல்.

பின்ன ரும்மப் பெரியவன் பெய்வளை
யன்ன மன்ன [1]வணங்கினை நோக்கினான்
மன்னர் மன்னவன் மைந்தவிவ் வாணுத
லின்ன ளென்ன வியம்புதி யாலென்றான்.

(இ - ள்.) அ பெரியவன்-அச்சடாயு, பின்னரும்-பின்பும், பெய் வளை-
அணிந்த வளையல்களையுடைய, அன்னம் அன்ன - அன்னப்பேடு போன்ற,
அணங்கினை - சீதையை, நோக்கினான் - பார்த்தவனாய், 'மன்னர் மன்னவன்
மைந்த - சக்கரவர்த்தித்திருமகனே! இ வாள் நுதல் - இப்பெண், இன்னள்
என்ன - இன்னாளென்று, இயம்புதி - சொல்வாய்', என்றான்—; (எ - று.)

வாணுதல்-ஒளியினையுடைய நெற்றியுடையவள்; அன்மொழித்தொகை.
பி-ம்:—[1]நடையவணங்கினை. (உகஅ)

சங.—இளையபெருமாள் தம்வரலாறுகளை முற்றிலுங் கூறுதல்.

அல்[1]லி றுத்தன தாடகை யாதியா
வில்[2]லி றுத்த திடை யென மேலைநாட்
புல்[3]லி றுத்த தியாவும் புகன்றுதன்
சொல்லி றுத்தனன் றோன்றல்பின் றோன்றினான்.

(இ - ள்.) தோன்றல் பின் தோன்றினான் - ஸ்ரீராமபிரானுக்குப் பின்
னே திருவவதரித்த இளையபெருமாள்,—மேலை நாள் - முன்நாளில், அல்
இறுத்து அன - இருள் ஒருவடிவமெடுத்துவந்தாற்போன்ற, தாடகை - தாட
கையை(க் கொன்றது), ஆதிஆ - முதலாக, வில் இறுத்தது - (ஜநகராஜன்
கொடுத்த) சிவன்வில்லை முறித்தது, இடை என - நடுவாக, புல் இறுத்தது -
வனத்தைஅடைந்தது, (ஈறாக), யாவும் - எல்லாவற்றையும், புகன்று - சொ
ல்லி, தன் சொல் - தன்வார்த்தையை, இறுத்தனன்-முடித்தான்; (எ - று.)

'கொன்றது' எனவும், 'ஈறாக' எனவும் வருவிக்க. இனி, இறுத்ததென்
பதனைத் தாடகை யென்பதனோடுங் கூட்டி, தாடகையை அழித்தது முத
லாக வென்றுமாம். தாடகை - மலைகளில் திரிபவள். இனி, புல்லிறுத்த
தென்பதற்கு, சக்கரவர்த்திக்குச் சரமகைங்கரியஞ்செய்த தென்று உரைப்
பினும் அமையும். பி-ம்:—[1]இறுத்தவன். [2]இறுத்தங்கரிவையை. [3]இறுத்தன.

சச.—சடாயு 'நீவிர் யான்காக்க இங்கே வைகுமின்' என்றல்.

கேட்[1]டு வந்த [2]கிளரொளி மௌலியான்
றேட்ட லங்கலி னீர்துறந் தீர்வள
நாட்டி [3]னீவிரு [4]நன்னுத ருனுமிக்
காட்டில் வைகுதிர் காக்குவென் யானென்றான்.

(இ - ள்.) கேட்டு - அதுகேட்டு, உவந்த - மகிழ்ந்தவனான, கிளர் ஒளி மௌலியான் - ஒளிவிளங்குகின்ற முடியையுடைய அச்சடாயு;—'தோடு அலங்கலினீர் - பூவிதழையுடைய மாலையை யுடையவர்களே, வளம்நாட்டின் - வளப்பத்தையுடைய நாட்டினின்றும், துறந்தீர்-விட்டு நீங்கிவந்தவர்களாகிய, நீவிரும் - நீங்களும், நல்நுதல்தானும் - அழகிய நெற்றியையுடைய சீதையும், இ காட்டில்—, வைகுதிர் - தங்கியிருங்கள்; யான்—, காக்குவென் - காப்பேன்,' என்றான்—; (எ - று.)—பி-ம்:—[1]உவந்தனன். [2]கேழ்கிளர். [3]நீரினி, நிவிரிங். [4]நன்னுதலோடும், நண்ணுதல்காறும். (உஉ0)

சரு.—இராமனது மறுமொழி.

இறைவ வெண்ணி யகத்திய னீங்[1]துள
தறையு நன்மணி யாற்றி னகன்கரைத்
[2]துறையி னுண்டொரு சூழலச் சூழல்புக்
குறைது மென்றன னுள்ளத் துறைகுவான்.

(இ - ள்.) உள்ளத்து உறைகுவான் - (யாவரது) உள்ளக்கமலத்திலும் உறைகின்ற ஸ்ரீராமன்,—(சடாயுவை நோக்கி),—'இறைவ-தலைவனே! அகத்தியன் - அகத்தியமுனிவன், எண்ணி - (வாசஞ்செய்தற்குத் தக்கஇடமென்று) ஆலோசித்து, ஈந்து உளது - (வசிக்கும்படி) சொல்லியருளியதாகிய,—அறையும் - ஒலிக்கின்ற, நல் - சிறந்த, மணி - அழகிய, யாற்றின் - (கோதாவரி)நதியினது, அகல் - பரந்த, கரைதுறையின்-கரையினிடத்தில், ஒரு சூழல் - ஓர் இடம், உண்டு—; அ சூழல் - அவ்விடத்தில், புக்கு உறைதும் - போய் வசிப்போம்,' என்றனன்—; (எ - று.)

கழுகுகளுக்கு அரச னாதலாலும், தமக்குத் தந்தைமுறை யாதலாலும், ஸ்ரீராமன், சடாயுவை 'இறைவ' என்றான். அறையும் நன்மணி யாறு-சிறப்பித்துச் சொல்லப்படுகின்ற நல்லமுத்துப்போலத்தெளிந்த நீருள்ள ஆறு என்றுமாம். பி-ம்:—[1]உள. [2]துறையுள். (உஉக)

சசு.—சடாயு அதற்குஉடன்பட்டு அவ்விடத்தை அவர்கட்குக் காட்டுதல்.

பெரிது நன்றப் பெருந்துறை வைகிநீர்
[1]புரிதிர் மாதவம் போதுமின் யானது
தெரிவு றுத்துவெ [2]னென்றவர் [3]திண்சிறை
விரியு நீழலின் [4]மேவவிண் சென்றனன்.

(இ - ள்.) (பின்னர்ச் சடாயு),—'அ பெருந் துறை - அந்தப்பெருமை பொருந்திய இடம், பெரிதும் நன்று - மிகவும் நல்லது; நீர் - நீங்கள், வைகி-(அங்குத்தானே) தங்கி, மா தவம் புரிதிர் - சிறந்த அறத்தைச் செய்யுங்கள்; போதுமின்-வாருங்கள்; யான்—, அது-அவ்விடத்தை, தெரிவுறுத்துவென் - (உங்களுக்குக்) காண்பிப்பேன்', என்று-என்றுசொல்லி,—அவர்-அவ்விராமலக்ஷ்மணர்கள், திண் சிறை - (தனது) வலிய சிறகுகளின், விரியும் நீழலில்-

பரந்த நிழலில், மேவ - பொருந்தி வரும்படி, விண் - ஆகாயமார்க்கத்தே, சென்றனன் - பறந்துபோனான்; (எ - று.)

அவர்களுக்கு நிழலுண்டாகும்படி ஆகாயத்திற் பறந்துபோயினானென்பதாம். பி-ம்:—[1]புரியும். [2]என்றனன். [3]தன். [4]செல்ல. (உஉஉ)

சஎ.—சடாயு காட்ட, அவர்கள் பஞ்சவடி சேர்தல்.

ஆய சூழ லறிய வுணர்த்தியத்
தூய [1]சிந்தைய தோமில் [2]குணத்தினான்
போய பின்னைப் பொருசிலை வீரரு
மேய சோலை யினிதுசென் றெய்தினார்.

(இ - ள்.) தூய சிந்தைய - பரிசுத்தமான மனத்தையுடைய, அ தோம் இல் குணத்தினான் - குற்றமற்ற குணங்களையுடைய அச்சடாயு, ஆய சூழல் - அப்பஞ்சவடியை, அறிய உணர்த்தி - தெரியும்படி காட்டி, போய பின்னை - போனபின்பு—பொரு சிலை வீரரும் - போர்செய்கின்றவில்லையுடைய அவ்வீரர்களும், ஏய சோலை-பொருந்திய அச்சோலையில், இனிது - இனிமையாக, சென்று எய்தினார் - போய்ச் சேர்ந்தார்கள்; (எ-று.)—பி-ம்:—[1]சிந்தையத். [2]குணத்தவன். (உஉங)

சஅ.—சடாயு அவர்களைப் பாதுகாத்துவருதல்.

வார்ப்பொற் கொங்கை மருகியை மக்களை
[1]யேற்பச் சிந்தனை யிட்டவ் வரக்கர்தஞ்
சீர்ப்பைச் சிக்கறத் தேறினன் சேக்கையிற்
பார்ப்பைப் பார்க்கும் பறவையிற் பார்க்கின்றான்.

(இ - ள்.) அ அரக்கர்தம் - அங்குள்ள ராக்ஷசர்களது, சீர்ப்பை - சிறப்பை, சிக்கு அற - ஐயமில்லாமல், தேறினன் - நன்றாயறிந்த அச்சடாயு,— ஏற்ப - தக்கபடியாக, சிந்தனையிட்டு - ஆலோசித்து,—வார் - கச்சணிந்த, பொன் கொங்கை - அழகிய தனங்களை யுடைய, மருகியை - (தம்) மருமகளாகிய சீதையையும், மக்களை - புத்திரர்களாகிய ராமலக்ஷ்மணர்களையும்,—சேக்கையில் - கூட்டிலுள்ள, பார்ப்பை - (தம்) குஞ்சுகளை, பார்க்கும் - பாதுகாத்துவருகின்ற, பறவையின்-பறவைபோல, பார்க்கின்றான் - பாதுகாத்துவருகின்றவனானான்; (எ - று.)

பொற்கொங்கை - பொன்போலுஞ் சுணங்குபரந்த கொங்கையென்றுமாம். சீர்ப்பு - மாயம்முதலியன. பார்ப்பு - இளமைப்பெயர்; "பார்ப்பும் பிள்ளையும் பறப்பவற் றிளமை" என்றார் ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார்.

இப்படலத்திற் கூறிய சிருஷ்டிக்கிரமம் முதனூலாகிய வால்மீகத்துக்கு மாறுபடுமேயாயினும், இதிகாசாந்தர புராணாந்தரங்களிலேயாதல் கல்பாந்தரத்திலேயாதல் உண்டென்று கொள்ளல்வேண்டும். மேல்வருவனவற்றிற்கும் இங்ஙனமே காண்க. பி-ம்:—[1]ஏர்ப்ப. (உஉச)

சடாயுகாண்படலம் முற்றிற்று.

ரு - ஆவது சூர்ப்பணகைப்படலம்.

இத்தொடர்மொழி - சூர்ப்பணகையினது செய்தியை யுணர்த்தும் பாகமென இரண்டனுருபும்பயனுந்தொக்கதொகையாக விரியும். சூர்ப்பண கை யென்ற சொல் - இலக்கணையால், அவளதுசெய்தியை உணர்த்திய தென்க. இனி, சூர்ப்பணகையினது சம்பந்தமான படல மென்று ஆறும் வேற்றுமைத்தொகையாக விரித்து, விஷயமாகவுடைமையே இங்கு ஆறும் வேற்றுமைப்பொருளாகிய சம்பந்த மெனக்கொண்டு, சூர்ப்பணகையைப் பற்றிக் கூறுகிற பாக மென்று கருத்துஉரைப்பினு மாம். சூர்ப்பணகை - ஶூர்ப்பணகா என்ற வடசொல் ஈறுதிரிந்தது; "ஆவீறு ஐயும்": [நன் - பத - உ௦.] இது, சூர்ப்பம் நகம் எனப் பிரிந்து, முறம்போன்ற (வடிவு முடைய) நக முள்ளவ ளென்று ஏதுப்பொருள்படும். அன்றி, சூர்ப்பம் - இரத்தம்நிறைந்த பாத்திரம்; அதனால், நகா - (யாகம்முதலிய நற்கருமங்க ளைக்) கெடுப்பவள் என்றுமாம். இரத்தத்தைப் பாத்திரங்களிற்கொண்டுவந்து மேற்சொரிந்து அதனால் வேள்வியை அபரிசுத்தமாக்கி அழிப்பவ ளென்று கருத்து. இது, அவளுக்கு வடிவம்பற்றி வைக்கப்பட்ட காரணக்குறியாகிய இயற்பெயர். இது, பெய ராதலால், வடமொழிவிதிப்படி, சூர்ப்பணகா என நிலைமொழியில் ரகாரம்வர வருமொழியில் நகாரம் ணகாரமாயிற்று; ராமாயணம், நாராயணன் என்பவற்றிற்போல: அங்ஙனமாகாமல் சூர்ப்பநகா என்று நிற்கும்போது பெயராகாது தன்மைகுறிக்கிற மாத்திரமாம். இப் பெயர், சிறுபான்மை 'சூர்ப்பநகி' என்றும் வழங்கும்: அப்பொழுது, ஈயீறு இகரமான தென்க; அதுவும், பெயராகாது காரணமாத்திரமாய்நிற்பதே. 'சூர்ப்பணகீ' என்பது, வடநூலிலக்கணவிதிப்படி வழுவாம். சிலஏட்டுப் பிரதிகளில் முதலொன்பதுபாடல்கள் **பஞ்சவடிப்படலம்** என்றும், அதற்கு மேல் **சூர்ப்பநகிமூக்கரிபடலம்** அல்லது **சூர்ப்பணகைப்படலம்** என்றும் உள்ளன.

சூர்ப்பணகை - இராவணனுடைய தங்கை; பிரமபுத்திரனாகிய புலஸ் தியமுனிவனுடைய குமாரனான விசிரவசினது இரண்டாம் மனைவியாகிய கேகசியின் வயிற்றில் இராவணகும்பகர்ணர்களுக்குப் பின் விபீஷணனுக்கு முன் பிறந்தவள். இவளை, இராவணன், காலகையென்பவளுடைய மக்க ளாகிய காலகேயருளொருவனான வித்யுஜ்ஜிஹ்வனென்பானுக்கு மணஞ் செய்துவைத்திருந்தான்; பின்பு இராவணன் திக்குவிசயஞ்செய்துவருகிற பொழுது, அசுமநகரத்திற் பிரவேசித்து அங்கிருந்த காலகேயரைப் போர் செய்து அழிக்கையில், வித்யுஜ்ஜிஹ்வனும் இராவணனாற் கொல்லப்பட்டத னால், கணவனையிழந்த சூர்ப்பணகை இராவணன்காலில் விழுந்து மிகப் புலம்பிப் பலவாறு முறையிட, அவன் அவளை வெகுசமாதானங்கூறிக் கோபந்தணித்து, தண்டகாரணியத்தில் ஜநஸ்தாநமென்றவிடத்து ஓரிராச்சிய முண்டாக்கி அதில் அவளை மேன்மையோடிருக்கச் சொல்லி, தூஷணனென்

னுஞ்சேனாதிபதிக்கு உட்பட்டதொரு பெருஞ்சேனையையும், தனது தாயி னுடன்பிறந்தவள்மகனான கரனையும், அவளுக்கு உதவியாக இருந்து அவ ளிட்டகட்டளைப்படி நடக்குமாறு நியமித்து, அங்கு அவள் யதேச்சையாகத் திரியுமாறு அனுப்பிவிட்டான்.

அங்ஙனமே அவ்விடத்திற் குடியேறி அங்குள்ளவனவாசிகளை வருத்திக் கொண்டு உல்லாசமாகத் திரியுந்தன்மையுள்ள இவள், ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர் சீதையோடு கோதாவரிநதிதீரத்திற் பஞ்சவடியாச்சிரமத்தில் வசித்துவருகிற பொழுது ஒருநாள் இராமபிரானது திருமேனியழகைக் கண்டு பெருங்காதல் கொண்டு அழகியவடிவமெடுத்து அருகில்வந்து தன்னைக்கூடும்படி பலவகை யால் வேண்டவும், அதற்கு அப்பெருமான் உடன்படாது பலகூறி மறுத்திட் டதனால் மிகவருந்திமீண்டு, 'ஒப்புயர்வில்லாதசௌந்தரியமுடைய மனைவி உடனிருத்தலால், அவளுள்ளவளவும் என்னை இவன் விரும்பான்; அவளை வஞ்சனையால் எடுத்துப்போய் மறைத்துவைத்துவிடின், நான் இவனுடன் கூடிவாழக்கூடும்' என்று எண்ணி மறுநாளுதயத்தில் வந்து இராமன் காலைக் கடன்கழித்தற்கு நீர்நிலைநோக்கிச் சென்ற சமயம் பார்த்துச் சீதையைப் பிடிக்கத்தொடர்கையில், அப்பிராட்டிக்குக்காவலாக அருகிற் சோலையிலிருந்த இலக்குமணன் கண்டுவிரைந்துவந்து இவளதுகூந்தலை ஒரு கையாற்பற்றிக் கொண்டு மற்றொருகையால் உடைவாளையெடுத்து அதனால் இவளது மூக்கை யுங் காதுகளையும் முலைகளையும் அறுத்து, பெண்கொலை செய்தல்தகுதியன் றென்ற கருத்தினால் இவளைக் கொல்லாமல் உயிரோடு விட்டிட, பின்பு இவள், பெருங்குரல் பாய்ச்சிக் கதறியழுது, மீண்டும் இராமனை நோக்கித் தன்னை மணஞ்செய்துகொள்ளவாவது தம்பிக்கு மணஞ்செய்விக்கவாவது வேண்டுமென்று மிகவும்வேண்டியும் சிறிதும்பயன்பெறாமல், அவர்களால் வெருட்டப்பட்டு, 'உங்களையழிக்கக் கரனைக் கொண்டுவருகிறேன்' என்று அவர்கள்மீது கறுக்கொண்டு சென்றன ளென்பது, இப்படலத்தின் **கதை.**

வேறு.

க.—இராமலக்குமணரும் சீதையும் கோதாவரிநதியைக் காணுதல்.

புவியினுக் கணியா யான்ற பொருடந்து[1] புலத்திற் றாகி
யவியகத் துறைக டாங்கி யைந்திணை நெறிய ளாவிச்
சவியுறத் தெளிந்து தண்ணென் றொழுக்கமுந் தழுவிச் சான்றோர்
கவியெனக் கிடந்த கோதா வரியினை[2] வீரர் கண்டார்.

(இ - ள்.) புவியினுக்கு அணி ஆய்-பூமிக்கு (ஓர்) அலங்காரமாய், ஆன்ற பொருள் தந்து - சிறந்த பொருள்களைக் கொடுத்து, புலத்திற்று ஆகி-அறிவி னிடத்ததாய் [வயல்களுக்கு உரியதாய்], அவி அகம் துறைகள் தாங்கி - அமைந்த அகப்பொருளிலக்கணத்துறைவகைகளை யுடையதாய் [வெப்பந் தணியத்தக்க இடத்தையுடைய நீராடுதுறைகளை யுடையதாய்], ஐந் திணை நெறி அளாவி - ஐந்துதிணைகளின் இலக்கணத்தைத் தழுவி [ஐவகைநிலங்

களின்வழியைச் சேர்ந்து], சவி உற தெளிந்து - செவ்வையாகத்தெளிந்து, தண் என்ற ஒழுக்கமும் தழுவி - குளிர்ச்சியான நல்லொழுக்கத்தையுங் கொண்டு [குளிர்ச்சியாய்ப் பெருகுந்தன்மையை யுடையதாய்], சான்றோர் கவி என கிடந்த - பெரியோர்செய்த செய்யுள்போலப் பொருந்தியுள்ள, கோதாவரியினை - கோதாவரிநதியை,—வீரர் - பராக்கிரமமுடையவரான ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர், கண்டார் - பார்த்தனர்; (எ - று.)

கோதாவரிநதிக்குச் சான்றோர்செய்யுளைச் சிலேடைமூலமாக உவமை கூறியதனால், இச்செய்யுள் - **சிலேடையணியை** அங்கமாகக்கொண்ட **உவமையணி**; இது, **உறுப்புறுப்பிக்கலவையணி** யெனப்படும்; வடநூலார் ஸங்கராலங்காரத்தின்பாற் படுத்துவர்.

சான்றோர்செய்யுளுக்கு:—புவியினுக்கு அணியாதல் - பலவகையலங்காரங்களையுமுடையதாய் உலகத்தில் உயர்ந்தோர்பலராலுங் கொண்டாடப் படுதல்; ஆன்றபொருள்தருதல் - சிறந்த அறம் பொரு ளின்பம் வீடென்னும் உறுதிப்பொருள்களின் திறத்தை யுணர்த்துதலும். செம்பொருள் இலக்கணைப்பொருள் குறிப்புப்பொருள் என்னும் மூவகைப்பொருள்களையுங் குறித்தலுமாம்; புலத்திற்றூதல் - தன்னைக்கற்போர்க்கு நுண்ணறிவை விளைப்பதும், அறிவைக்கொண்டு ஆராய்ச்சிசெய்யச்செய்ய நன்கு புலப்படும் ஆழ்ந்த பொரு ளுள்ளது மாய் அறிவுக்கு உரியதாதல்; அவியகத்துறைகள் தாங்குதல்-எழுத்துச் சொற் பொருள் யாப்பு அணி யென்னும் தமிழிலக்கணமைந்தனுள் பொருளின்பகுதியாகிய அகம் புறம் என்னும் இரண்டில் அகப்பொருளின் பாகுபாடுகளாகிய களவு கற்பு என்னும் ஒழுக்கங்களின் தன்மைகளைக் கூறுதல்;) புறப்பொருள்துறைகளைத்தாங்குதலும் செய்யுட்கு இலக்கணமாயினும், புறப்பொருளினும் அகப்பொருள் கேட்போர் மனத்துக்கு மகிழ்ச்சி விளைப்பதாய்ச் சிறத்தலால், அதுவே பிரதானமாக எடுத்துக்காட்டப்பட்டது; இச்சிறப்பு விளங்க, அதற்கு, 'அவி' என்னும் அடைமொழி கொடுத்தன ரென்க. அவி என்பதற்கு - (மனத்துயரத்தை) மாற்றுவிக்கிற என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். (அகமாவது - ஒத்தஅன்பினராகிய தலைவனும் தலைவியும் தம்முட்கூடுகின்றகாலத்துப் பிறந்து அக்கூட்டத்தின்பின்னர் அவ்விருவராலும் ஒருவர்க்கொருவர் தத்தமக்குப்புலனாக இவ்வாறுஇருந்ததெனக் கூறப்படாததாய் எப்பொழுதும் உள்ளத்துஉணர்வாலேயே அனுபவிக்கப்படும் இன்பம். இன்பம்பற்றி அகத்தேநிகழும் ஒழுக்கத்தை 'அகம்' என்றது - ஆகுபெயர்: அகம் - உள், மனம். நவரசங்களுள் முதலதான சிருங்காரரசமாகிய அகப்பொருளைக் கூறினது, மற்றை ரசங்களாகிய புறப்பொருள்கட்கும் உபலக்ஷணம். 'வடநூலுட் போசராசனும், சுவைபலவென்று கூறுவார் கூறுக: யாம்கூறுவது இன்பச்சுவையொன்றனையுமே யென இதனையே மிகுத்துக் கூறினன்' என்ற பரிமேலழகருரையாலும், அகப்பொருளின்தலைமையை அறிக.) ஐந்திணைநெறியளாவுதல் - குறிஞ்சி முல்லை பாலை நெய்தல் மருதம் என்னும் ஐவகைநிலங்களுக்கும் முறையே உரியனவெனப்

படுகிற புணர்தல் இருத்தல் பிரிதல் இரங்கல் ஊடல் என்னும் ஐவகை யொழுக்கங்களையும், அவற்றிற்கு அங்கமானவற்றையும் உரைத்தல்; சவி யுறத்தெளிதல் - **மயங்கவைத்த**லென்னுங் குற்றத்திற்குச் சிறிதுமிடமின்றி **விளங்கவைத்த**லென்னும் அழகுக்கு முழுவதும்இடமாய் நன்றாகப் பொருள் விளங்குதல்; தண்ணென்ற ஒழுக்கந் தழுவுதல் - தீயொழுக்கத்தையுணர்த்தா மல் நல்லொழுக்கத்தை யுணர்த்துதல்; அன்றி, மெல்லென்ற ஓசையோடு தட்டறச்செல்லுஞ் சிறந்தநடையை யுடைமையுமாம்.

கோதாவரிக்கு:—புவியினுக்கு அணியாதல் - பூமியில் அழகியதொரு பெருநதியாதல்: அன்றி, பூமியாகிய பெண்ணுக்கு ஒரு முத்தாரம்போ லிருத் தலுமாம்; ("விலகிவில்லுமிழ் விரிகதிர் மணிபல வரன்றிப், பொலன்முகட் டுயர் பொன்னெடுங் குன்றின்வீ ழருவி, குலவுதெண்டிரைக் குரைகட லுடுத்த பார்மடந்தை, அலர்முலைத்தலைத் துயல்வரு மாரமொத் துளதால்" எனக் காண்க.) ஆன்றபொருள்தருதல் - சிறந்த மலைபடுபொருள்கள் முத லியவற்றை அடித்துக்கொண்டுவருதல்: அன்றி, தனதுவளத்தால் நாட்டுக் குச் செழுமையையுண்டாக்கி விளைவுப்பொருள் பலவற்றையும் விளைத்தலு மாம்: புண்ணியநதி யாதலால், தன்னில்மூழ்குவார்க்குத் தீவினைதீர்த்து நல் வினைப்பயனாகிய அறம்பொருளின்பங்களையும் வீட்டையுங் கொடுத்தலுமாம்; புலத்திற்றருதல் - விளைநிலத்தின் வளச்செழுமைக்கு உதவுதல்: அன்றி, வெள்ளப்பெருக்கினாலும் வாய்க்கால்வழியாகவும் எங்கும் பரவி நிறைதலு மாம்; அவியகத்துறைகள் தாங்குதல் - இறங்குநீர்த்துறைகள்பலவற்றைஆங் காங்கு உடைத்தாதல்; ஐந்திணைநெறியளாவுதல் - ஐவகைநிலங்களின் வழி யாகச்செல்லுதல்; (மலையும் மலைசார்ந்தஇடமும் - குறிஞ்சியும், காடும் காடு சார்ந்தஇடமும் - முல்லையும், நாடும் நாடுசார்ந்தஇடமும் - மருதமும், கடலும் கடல்சார்ந்த இடமும் - நெய்தலும், நீரும் நிழலுமில்லாத வெற்றிடம்-பாலையு மாமெனக் காண்க.) சவியுறத்தெளிதல் - மிக்க ஆழத்திலுள்ளபொருளும் கட் புலனாம்படி மிகத்தெளிந்திருத்தல்; தண்ணென்றொழுக்கந் தழுவுதல் ஜீவநதி யாதலால், குளிர்ந்த நீர்ப்பெருக்கை என்றும் இடையறாமலுடையதாதல்.

'வீரர் கண்டார்' எனச் சிறப்புடையஆடவர்மேல் வைத்துக்கூறினது, சீதை கண்டதற்கும் உபலக்ஷணம். சவி என்ற வடசொல்லுக்கு - ஒளி யென்று பொருள். கவியென்னும் வடசொல், கவநஞ்செய்பவனைக் குறிக் கும்; இது, தமிழில், செய்தான்பெயர் செய்யப்பட்டதன் மேல் நிற்கும் கருத்தாவாகுபெயராய், செய்யுளையும் உணர்த்தும். பி - ம்:—[1]தருந்திறத்த தாகி. [2]தெரியக்.

இதுமுதல் ஏழு **கவிகள்** - பெரும்பாலும் முதற்சீரும் நான்காஞ்சீரும் விளச்சீர்களும், மற்றைநான்கும் மாச்சீர்களு மாகிய கழிநெடிலடி நான்கு கொண்ட **அறுசீராசிரியவிருத்தங்கள்**. இவற்றில், மூன்று ஆறாஞ் சீர்கள், தேமாச்சீர்களாகவே நிற்கும். (உஉ௫)

உ.—இரண்டுகவிகள் - கோதாவரிவருணனை.

வண்டுறை கமலச் செவ்வி வாண்முகம் பொலிய வாச
[1]முண்டுறை குவளை யொண்க ணொருங்குற நோக்கி [2]யூழிற்
றெண்டிரைக் கரத்தின் வாரித் [3]திருமலர் தூவிச் செல்வர்க்
கண்டடி [4]பணிவ தென்னப் பொலிந்தது கடவுள் யாறு.

(இ - ள்.) கடவுள் யாறு - தெய்வத்தன்மையையுடைய அந்த நதியானது,—வண்டு உறை கமலம் - வண்டுகள் மொய்க்கப்பெற்ற செந்தாமரை மலராகிய, செவ்வி வாள் முகம் - அழகிய ஒள்ளிய முகம், பொலிய-மலர்ந்து விளங்க,—வாசம் உண்டு உறை குவளை-பரிமளத்தை உட்கொண்டு தங்குகிற நீலோற்பலமலர்களாகிய, ஒள் கண் - ஒளியுள்ள கண்களால், ஒருங்கு உற நோக்கி-ஒரேவிதமாகப் பார்த்து,—ஊழின் தெள் திரை கரத்தின்-முறையே ஒன்றன்பின் ஒன்றாய் வரிசையாகவருகிற தெளிவான அலைகளாகிய கைகளால், திரு மலர் - சிறந்த பூக்களை, வாரி தூவி - மிகுதியாக எடுத்துச் சொரிந்து,—(இத்தன்மையால்), செல்வர் கண்டு அடி பணிவது என்ன - செல்வப்பிள்ளைகளாகிய இராமன்முதலிய மூவரையும் பார்த்து அவர்கள் பாதத்தில் வணங்குவதுபோல, பொலிந்தது - விளங்கிற்று; (எ - று.)

இராமன்முதலியோர் அவ்விடம்வருகையில், அந்நதி தாமரை மலரக் குவளைகள் நிமிர்ந்துவிளங்க அலைகளாற் பலவகைப்பூக்களைச் சிதறிக்கொண்டு விரைவாகத்தணிந்துவருகிற தன்மை, அளவிறந்த மகிமையையுடைய அவர்களதுவருகையை அறிந்து முகமலர்ச்சிபெற்றுத் தன்கண்களால் அவர்கள்வரவையே எதிர்நோக்கிக்கொண்டு விரைவாக அருகில்வந்து அவர்கள்திருவடிகளிற் பலவகைப்பூக்களைத் தன்கைகளால் எடுத்துஇட்டு அருச்சித்து வணங்குவதுபோ லிருந்தது என்பதாம். நான்காமடியில்வருகிற **தற்குறிப்பேற்றவணிக்கு**, முதல்மூன்றடிகளிலுள்ள **உருவகம்** அங்கமாய் நின்றதனால், இதுவும் - **உறுப்புறுப்பிக்கலவையணி**யாம். வடிவத்தில் கைக்கு அலை உவமையென்க; "சேந்தொளி விரியுந் தெண்டிரையெனு நிமிர்கையால், ஏந்தினளொருதானே யேற்றின ளினிதப்பால்" எனக் கீழ்க் கங்கைப்படலத்திலும் அலை கையெனப்பட்டவாறு காண்க.

ஒருங்குற நோக்குதல் - ஒருமுகமாகப் பார்த்தல். இனி, ஊழின் தூவி என இயைத்து, (பெரியோர்களுக்குச் செய்யவேண்டும்) முறைப்படி அருச்சித்து என்றுங் கொள்ளலாம். வாரித் திருமல ரென எடுத்து - சிறந்த நீர்ப்பூக்க ளென்றலும் ஒன்று. பி - ம்:—[1]உண்டுறுகுவளையுண். [2]கோதில். [3]செழு. பணிவனென்ன.

(உ௨௬)

ரு. [1]எழுவுறு காத லாலிங் கிரைத்திரைத் தேங்கி [2]யேங்கிப்
[3]பழுவநாட் குவளைச் செவ்விக் கண்பனி பரந்து சோர
வழுவிலா வாய்மை மைந்தர் வனத்துறை வருத்த நோக்கி
யழுவது மொத்த தாலவ் வலங்குநீ ராறு மன்னோ.

(இ - ள்.) அ அலங்கு நீர் ஆறு - அசைந்துபெருகுகிற நீரையுடைய அந்தக்கோதாவரிநதி,—வழு இலா வாய்மை மைந்தர் வனத்து உறை வருத்தம் நோக்கி - தவறுதலில்லாத மெய்ம்மைமொழியையுடைய அத்தசரதகுமாரர்கள் காட்டிலே வந்து வசிக்கிற வருத்தந்தருஞ்செய்கையைப் பார்த்து,எழுவுறு காதலால் - (அவர்களிடத்து) மிகுதியாய் மேலெழுகிற அன்பினால், ஏங்கி ஏங்கி - மிகஇரங்கி, பழுவம் நாள் குவளை செவ்வி கண் பனி பரந்து சோர - தொகுதியாகவுள்ள அன்றுமலர்ந்த நீலோற்பலமலர்களாகிய அழகிய கண்களினின்று (தேனாகிய) நீர்த்துளி பரவி வழிய, இரைத்து இரைத்து அழுவது ஒத்தது - கதறிக்கதறிப் புலம்புவதையும் போன்றது;. (எ - று.)— ஆல், மன், ஓ - ஈற்றசைகள். இங்கு - அசை.

மலர்ந்த கருங்குவளைமலர்களினின்றுதேன்வழிய மிக்கஆரவாரஞ்செய்து கொண்டு பெருகுகின்ற அந்நதியை நோக்கினால், அது, சக்கரவர்த்தியினது செல்வக்குமாரர் வனத்தில்வசிக்கிற துயரச்செய்தியைப் பார்த்து அவர்களிடத்துத் தான் மிகுதியாகக்கொண்டுள்ள அன்பினால் மிகவிசனப்பட்டுக் கண்ணீர்பெருகக் கதறியழுவதுபோன்றதென்பதாம்; **தற்குறிப்பேற்றவணிக்கு** இரண்டாமடியிலுள்ள **உருவகம்** அங்கமாய் நின்ற தென்க. குவளையைக் கண் என்றதற்கு ஏற்ப, பனி தேனெனக் கொள்ளப்பட்டது; **ஏகதேசவுருவகம்.** இனி, இராமலக்ஷ்மணர் கோதாவரிநதியைச் சார்ந்த காலம் பனிக்காலத்துக்குச் சிறிதுமுந்தின தாதலால், பனி யென்பதற்கு - பனிநீர்த்துளி யென்றே கொள்ளினுமாம்.

கொடியவரான இராக்கதரை வேரறுத்துத் துயர்தீர்த்திடுகிறோமென்று தாம் தண்டகாரணியத்து முனிசனங்களுக்கு வாக்குத்தத்தஞ் செய்ததனை நிறைவேற்றுதற்குச் சமயம்பார்த்துநிற்பவ ரென்பது தோன்ற, 'வழுவிலாவாய்மைமைந்தர்' என்றார்; இனி, தமதுதந்தை கைகேயிக்கு இரண்டு வரங்கொடுத்திருந்த வார்த்தையின் சத்தியந் தவறாமற் பாதுகாத்தற்பொருட்டு வனம்புகுந்த மைந்தரெனினுமாம். பழுவம் - காடு; இங்குத் தொகுதி யென்னும் பொருளின்மேல் நின்றது. ்பி-ம்:—[1]எழுவுகாதலின்வந்தென்ன, எழுவுறுகாதலாரின். [2]ஏங்கப். [3]குழுவநாட். (உஉஎ)

௬.—இதுமுதல் மூன்றுகவிகள் - இராமனும் சீதையும் அந்நதியின்வளங்களைக் காணுதலைத் தெரிவிக்கும்.

நாளங்கொ ணளினப் பள்ளி நயனங்க ளனைய [1]நேமி
வாளங்க ளுறைவ கண்டு மங்கைதன் கொங்கை [2]நோக்கு
நீளங்கொள் சிலையோன் மற்றை நேரிழை நெடிய நம்பி
தோளின்கண் [3]மனம்வைத் தன்ன சுடர்மணித் தடங்கள் கண்டாள்.

(இ - ள்.) நீளம் கொள் சிலையோன் - நீட்சியைக்கொண்ட வில்லையுடைய இராமன்,—நாளம் கொள் நளினம் பள்ளி - காம்பைக்கொண்ட தாமரைமலராகிய படுக்கையில், நயனங்கள் அனைய நேமிவாளங்கள் உறைவ-

கண்கள்போல இரட்டையாகவுள்ள சக்கரவாகப்பறவைகள் தங்குவனவற்றை, கண்டு - பார்த்து, (உடனே), மங்கைதன் கொங்கை நோக்கும் - இளம்பருவமுடைய சீதையினது தனங்களைப் பார்த்தருள்வான்; நேர் இழை - தகுதியான ஆபரணங்களை யணிந்துள்ள சீதை, நெடிய நம்பி தோளின்கண் மனம் வைத்து - பெருமைக்குணமுள்ள இராமனது தோள்களினிடத்துத் தன்மனத்தைச் செலுத்திக்கொண்டு, அன்ன சுடர் மணி திடங்கள் கண்டாள் - அத்தோள்களையொத்த விளங்குகிற இரத்தினங்களையுடைய (அந்நதிக்கரையின்) மணற்குன்றுகளைப் பார்த்தாள்; (எ - று.)— மற்று - வினைமாற்றுப்பொருளில் வந்தது; ஐ - சாரியை: ஐயீற்றுடைக்குற்றியலுகரம்.

அந்நதியிலுள்ள தாமரைமலர்களைப் படுக்குமிடமாகக் கொண்டு அவற்றில்தங்கியுள்ள ஆணும்பெண்ணுமாகிய இரட்டைப்பட்ட சக்கரவாகப்பறவைகளை நோக்குகையில், இராமனுக்கு, அவற்றையொத்த சீதையின் நெருங்கிய இணைக்கொங்கை ஞாபகத்துக்கு வந்ததனால், இராமன் உடனே அவற்றை நோக்குவானாயின னென்றும்; அவ்வாற்றங்கரையிலுள்ள மணற்குன்றுகளை நோக்குகையில், சீதைக்கு அவற்றையொத்த இராமனது உயர்ந்த தோள்கள் ஞாபகத்துக்கு வந்ததனால், சீதை அத்தோள்களை நினைத்துக்கொண்டே அம்மணல்மேடுகளை உற்றுநோக்கின ளென்றும் உணர்க. ஒரு பொருளைக்கண்டு ஒப்புமையினால் மற்றொருபொருளை நினைத்தல் கூறப்பட்டமையின், இது - **நினைப்பணி;** வடநூலார் ஸ்மிருதிமதலங்கார மென்பர்.

சக்கரவாகப்பறவை கொங்கைக்கு உவமையாதலை, "தழைசிறைநேமிப் புட்கொலோ கமலமுகைகொலோ என்கொல் சாற்றுவதே" என்ற நைடதத்திலுங் காண்க. சக்கரவாகம் - பகல்முழுவதும் ஆணும்பெண்ணுங் கலந்திருந்து இரவிற் பிரிந்து வருந்துந் தன்மையதாகிய ஒருவகைப்பறவை. கொங்கைக்குச் சக்கரவாகவுவமை - வடிவத்திற்கும், தோளுக்கு மணற்குன்றுவமை - உயர்ச்சிக்கு மென்க. மகளிர்க்குத் தனமும் ஆடவர்க்குத் தோளும் வேட்கைவிளைக்குஞ் சிறந்த உறுப்புக்க ளாதலால், அவற்றை இங்கு ஒருங்கே கூறினார். சக்கரவாகங்களுக்குக் கண்களை உவமைகூறியது, இரட்டையாய் ஒன்றையொன்றுநெருங்கி இணையொத்துள்ளன வென்பதை விளக்குதற்கு; இனி, அரியஅன்பினால் ஒன்றுக்கொன்று கண்போலவுள்ள என்று உரைக்கலாம்.

இங்கே, நேரிழை யென்றது, அத்திரிமுனிவனது பத்தினியான அநசூயையால் அன்போடு கொடுக்கப்பட்ட பலவகை ஆபரணங்களை அணிந்துள்ளவள் என்றவாறு; அத்தன்மை, கீழ் விராதன்வதைப்படலத்தில் விளங்கும். 'நெடியநம்பி' என்றது - தேவாதிதேவ னென்றும், திரிவிக்கிரமாவதாரஞ் செய்தவ னென்றும், புருஷோத்தம னென்றும், லக்ஷ்மணனுக்குத் தமையனான இராமனென்றும் கருத்துப்படும். வட்டவடிவை யுணர்த்துகிற நேமி வாளம் என்ற சொற்கள் - ஒருபொருட்பன்மொழியாகத் தொடர்ந்துநின்று,

அவற்றின் பரியாயநாமமாகிய சக்கரமென்ற சொல்லாற் பெயர்குறிக்கப் படுகிற சக்கரவாகப்பறவையை உணர்த்தின வென்க. மணல்மேட்டுக்கு, மணி - ஆற்றுவெள்ளத்தாற் கொணர்ந்து ஒதுக்கப்பட்டவை. தோள்கள் இரத்தினாபரணங்களை யணிதற்கு உரியனவாதல்பற்றி, அவற்றிற்கு உவமை யாகிற தடங்களுக்கு 'சுடர்மணி' என்ற அடைமொழிகொடுத்தார். பி - ம்:— [1]மேனி. [2]நோக்கி. [3]நயனம்வைத்தாள். (உஉஅ)

௫. ஓதிம மொதுங்கக் கண்ட வுத்தம னுழைய ளாகுஞ்
சீதைதன் னடையை நோக்கிச் சிறியதோர் முறுவல்செய்தான்
மாதவ டானு மாண்டு வந்துநீ ருண்டு மீளும்
போதக நடப்ப நோக்கிப் புதியதோர் முறுவல் பூத்தாள்.

(இ - ள்.) ஓதிமம் - அன்னப்பறவை, ஒதுங்க-விலகிச்செல்ல, கண்ட- பார்த்த, உத்தமன் - புருஷோத்தமனான இராமன்,—உழையள் ஆகும் சீதைதன் நடையை நோக்கி - அருகிலுள்ளவளான சீதையினது நடையைப் பார்த்து, சிறியது ஓர் முறுவல் செய்தான் - ஒரு புன்சிரிப்பைச் செய்தான்; ஆண்டு வந்து நீர் உண்டு மீளும் போதகம் நடப்ப - அவ்விடத்தில் வந்து நீரைப்பருகி மீளுகிற ஆண்யானை (விலகி) நடக்க, மாது அவள் தானும் - (அதனைப்பார்த்த) அச்சீதையும், நோக்கி - (அருகிலுள்ள இராமனது நடை யைப்) பார்த்து, புதியது ஓர்முறுவல் பூத்தாள்-ஒரு புன்சிரிப்புச் செய்தாள்.

இராமனும் சீதையும் அந்நதியினருகில் உல்லாசமாகச் சஞ்சரிக்கும் பொழுது, இராமன் அங்கு அன்னப்பறவை ஒதுங்கிநடத்தலைக் கண்டு, அதனாற் சீதையின்நடை ஞாபகத்துக்குவரப்பெற்று,உடனே அவள்நடையை உற்றுப்பார்த்து, அது அன்னநடையினுஞ் சிறந்திருத்தலை யுணர்ந்து இப் படிப்பட்ட நடையழகில் தான்ஒப்பாகமாட்டாமைபற்றியே அன்னம் இவள் முன் நிற்க லாற்றாது நாணி விலகிச்செல்கின்ற தெனக் கருதி, அவ்வன்ன நடையின்எளிமைபற்றிய இகழ்ச்சியினாலும், சீதைநடையின்சிறப்புப்பற்றிய மகிழ்ச்சியினாலும், சிறிது சிரித்திட்டனன்: அங்ஙனமே, சீதையும், அங்கு வந்து நீர்பருகிய யானை மீண்டுசெல்லும் நடையைக் கண்டு, அதனால் இராம னதுநடை ஞாபகத்துக்குவரப்பெற்று, உடனே அவன்நடையை உற்றுப் பார்த்து, அது யானைநடையினுஞ் சிறந்திருத்தலை யுணர்ந்து, இப்படிப்பட்ட நடையழகில் தான் ஒப்பாகமாட்டாமைபற்றியே யானை இவன்முன் நிற்க லாற்றாது நாணி அப்பாற் செல்கின்ற தெனக் கருதி, அவ்யானைநடையின் எளிமைபற்றிய இகழ்ச்சியினாலும், இராமன்நடையின் சிறப்புப்பற்றிய மகிழ்ச்சியினாலும், சிறிதுசிரித்திட்டனள் என்பதாம். இதில், **ஏதுத்தற்குறிப் பேற்றவணியோடு** கீழ்க்கூறிய நினைப்பணி தொனிக்குமாறு அறிக.

உண்ணலென்பது - உண்பன தின்பன பருகுவன நக்குவன எனப் பிரித்துக்கூறுமிடத்துச் சிறப்புவினையும், அங்ஙனம்வேறுபாடுகருதாதவிடத் துப் பசிதாகங்கள்தீர உட்கொள்ளப்படும் பொருளெல்லாம் உணவெனப்

படுதலின் பொதுவினையு மாகுதலால், 'நீருண்டு'என்றார். பத்துப்பிராய த்து யானைக்குட்டிக்குப் போத மென்று பெயர்; அது, கப்பிரத்தியயம் பெற்று, போதகமென நின்றது. நான்காமடியில் 'புதியது' என்பது, இர ண்டாமடியில் 'சிறியது' என்றதற்கு ஈடாக நின்றதனால், அதனை அதன்பரி யாயமாகக் கொண்டு, புதியதோர்முறுவல்-இளநகை யெனப்பட்டது. (உஉக)

௰. வில்லிய றடக்கை வீரன் வீங்குநீ ராற்றின் பாங்கர்
வல்லிக [1]ணுடங்கக் கண்டான் மங்கைதன் மருங்கு [2]னோக்க
[3]வெல்லியங் குவளைக் கானத் திடையிடை [4]மலர்ந்து நின்ற
வல்லியங் கமலங் கண்டா [5]ளண்ணறன் வடிவு கண்டாள்.

(இ - ள்.) வில் இயல் தட கை வீரன்-விற்பொருந்திய பெரிய [நீண்ட] கையையுடைய வீரனான இராமன், வீங்கு நீர் ஆற்றின் பாங்கர்-மிக்க நீரை யுடைய அந்நதியினிடத்திலே, வல்லிகள் நுடங்க - (வஞ்சிமுதலிய) நீர்க் கொடிகள் அசைய, கண்டான்-பார்த்து, மங்கைதன் மருங்குல் நோக்க - (அதனாற்) சீதையினது (துவளுகிற) இடை (ஞாபகத்துக்குவந்துபற்றி அத னைப்) பார்க்க,—(அச்சீதை), எல்லி அம் குவளை கானத்து இடை இடை மலர்ந்து நின்ற அல்லி அம் கமலம் கண்டாள் - இருள்போலக்கறுத்த அழ கிய குவளைமலர்த்தொகுதியின் இடையிடையே மலர்ந்துநின்ற அகவிதழ் களையுடைய அழகிய செந்தாமரைமலர்களைப் பார்த்து, அண்ணல்தன் வடிவு கண்டாள் - (அதனால்) இராமனது (கரிய) திருமேனி (ஞாபகத்துக்குவர அதனைப்) பார்த்தாள்; (எ - று.)

இராமன் கொடியைக்கண்டு ஒப்புமையினால் சீதையின்இடையையும், சீதை நீலோற்பலமலர்க்குழாத்தின் இடையிடையே மலர்ந்துள்ள தாமரை மலர்களைக்கண்டு இராமனதுவடிவத்தையும் நினைத்து உற்றுநோக்கியதாகக் கூறியதனால், இதிலும் கீழ்க்கவிகளிற் போல நினைப்பணி தொனித்தல் காண்க. கருங்குவளைமலர்த்தொகுதியின் நடுவிடங்களில் மலர்ந்துநின்ற செந்தாமரைமலர்கள், இராமபிரானது கரியதிருமேனியில் விளங்குகிற கண் கை கால் முகம் வாய் முதலிய திருவவயவங்களைப் போலு மென்க. வில் இயல் - வில்தொழிலிற் பயின்ற எனினுமாம். தடக்கை - ஆஜாநுபாஹு. பி-ம்:—[1]நுடக்கம். [2]நோக்கி. [3]எல்லுயர், எல்லியல். [4]அலர்ந்து. [5]அண்ணல் கண்ணவளும். (உஉ௦)

எ.—இராமன்முதலியோர் பஞ்சவடி சேர்ந்து தங்குதல்.

அனையதோர் [1]தன்மை யாலவ் வருவிநீ ராற்றின் பாங்கர்ப்
[2]பனிதரு படிவப் பஞ்ச வடியெனும் [3]பருவச் சோலைத்
தனியிட மதனை நண்ணித் தம்பியாற் சமைக்கப் பட்ட
[4]வினியபூஞ் சாலை யெய்தி யிருந்தன னிராம னிப்பால்.

(இ - ள்.) இராமன்—,—அனையது ஓர் தன்மையால் - அப்படிப்பட்ட தொரு தன்மையினால் [அவ்வாறு அந்நதியின் வளங்களைப் பார்த்துக்

கொண்டே],—அ அருவி நீர் ஆற்றின் பாங்கர்-அருவியாகப்பெருகிய நீரை யுடைய அந்நதியின் அருகிலுள்ள, பனி தரு படிவம் பஞ்சவடி எனும் பரு வம் சோலை தனி இடம்அதனை-குளிர்ச்சியைச்செய்கிற தன்மையையுடைய பஞ்சவடியென்கிற காலத்தில்மலருஞ்சோலையாகிய ஏகாந்தமான [ஒப்பற்ற] இடத்தை, நண்ணி - சேர்ந்து, தம்பியால் சமைக்கப்பட்ட இனிய பூ சாலை எய்தி - (அங்கு) இலக்குமணனாற்செய்யப்பட்ட இனிமையான அழகியபர்ண சாலையை யடைந்து, இருந்தனன் - (அங்கு) வசித்திருந்தான்; இப்பால் - இதன்பின்பு,—(எ-று.)—'(சூர்ப்பணகை) எய்தினள்' என மேற் பத்தாங்கவி யோடு தொடர்ந்து முடியும்.

பர்வம் ஶாலா என்னும் வடசொற்கள் திரிந்தன. பி - ம்:—[1]தன்மை யான. [2]பனிவருங்குன்றில். [3]பழுவச். [4]இனியன. (உருக)

வே று.

அ.—இரண்டுகவிகள் - சூர்ப்பணகையின் தன்மை.

நீலமா மணிநிற நிருதர் வேந்தனை
மூலநா சம்பெற முடிக்கு [1]மொய்ம்பினாள்
மேலைநா [2]ளுயிரொடும் பிறந்து தான்விளை
காலமோர்ந் துடனுறை கடிய நோயனாள்.

இதுமுதல் மூன்றுகவிகள் - குளகம்.

(இ - ள்.) நீலம் மா மணி நிறம் நிருதர் வேந்தனை - சிறந்த நீலரத்தி னம் போன்ற கருநிறத்தையுடைய இராக்கதர்க்கு அரசனான இராவணனை, மூலம் நாசம் பெற - வேரோடு [குலத்தோடு] அழிவை யடையும்படி, முடிக் கும் - இனிஅழிக்கப்போகிற, மொய்ம்பினாள் - வலிமையையுடையவளும்,— மேலை நாள் - முற்காலத்திலே [பிறந்தபொழுதே], உயிரொடும் பிறந்து - உயிரோடுகூடவே தோன்றி, தான் விளை காலம் ஓர்ந்து - தான் (வெளிப் பட்டுப்) பயன்விளைத்தற்குஉரிய காலத்தை எதிர்பார்த்துக்கொண்டு, உடன் உறை - அவ்வுயிரோடுகூடவே தங்குகிற, கடிய நோய் அனாள் - கொடிய வியாதியை ஒத்தவளும்,—(எ - று.)—ஆகிய சூர்ப்பணகை யென்க.

இவள் பின்பு இராமனை வலியப்புணர விரும்பும் விருப்பமும், அதற்குத் தடையென்று தன்னாற்கருதப்பட்ட சீதையைப் பலாத்காரமாக எடுத்துக் கொண்டுபோகத்துணியுந் துணிவும் ஆகிய இவளதுவலிமைமிகுதியே பின்பு இராவணன் இராமனுக்குப்பகையாய்க் குலத்தோடுஅழிதற்கு மூலகாரண மாதலால் 'நிருதர்வேந்தனை மூலநாசம்பெற முடிக்கும் மொய்ம்பினாள்' என்றார்: "உடன்பிறந்தார் சுற்றத்தா ரென்றிருக்க வேண்டா, வுடன்பிறந் தே கொல்லும் வியாதி" என்றபடி இராவணனுக்கு உடன்பிறந்தவளாயிருந் தும் அவன் அழியும்படியான காரியத்தை ஒருகாலத்தில் தொடங்கிய இவள் ஓருயிர் உடம்போடுகூடிப்பிறக்கும்பொழுது அப்பிராணியுடனே தானும் பிறந்து உடனிருந்துகொண்டே பின்பு ஒருகாலத்தில் அப்பிராணியையே

கொல்லுமாறு வெளிப்படுகிற பயங்கரமான தொரு வியாதிபோல்வளென்பார் 'மேலைநா ளுயிரொடும்பிறந்து தான்விளைகாலமோர்ந்து உடனுறை, கடிய நோயனுள்' என்றார்: "உந்தருநிலையதாகியுடனுறையுயிர்கடம்மை, யந்தகற்களிக்குநோய்போலரக்கி" என்பர் கரன்வதைப்படலத்தும். பி-ம்:—
[1]முன்பினுள். [2]உடன்பிறந்துயிரின்வேவினைக்.

இதுமுதல் இருபத்துமூன்றுகவிகள் - பெரும்பாலும் மூன்றாஞ்சீரொன்று மாச்சீரும், மற்றைமூன்றும் விளச்சீர்களு மாகிய அளவடிநான்கு கொண்ட **கலிவிருத்தங்கள்.** (உருஉ)

கூ. செம்பரா கம்[1]படச் செறிந்த கூந்தலாள்
[2]வெம்பரா குத்[3]தனி [4]விளைந்த மெய்யினு
ளும்பரா னவர்க்குமொண் டவர்க்கு மோதநீ
ரிம்பரா னவர்க்குமோ [5]ரிறுதி யீட்டுவாள்.

(இ - ள்.) செம்பு அராகம் பட - தாமிரத்தினது செந்நிறம் போன்ற செந்நிறம் (தன்னிடத்திலே) பொருந்த, செறிந்த - அடர்ந்த, கூந்தலாள் - தலைமயிரை யுடையவளும்,—ராகு வெம்ப - ராகுவென்னுங் கொடியகிரகம் (ஒப்பாகமாட்டாமல்) வாடும்படி, தனி விளைந்த-ஒப்பில்லாமல் வளர்ந்துள்ள, மெய்யினுள் - உடம்பையுடையவளும்,—உம்பர்ஆனவர்க்கும் - மேலிடத்திலுள்ள தேவர்களுக்கும், ஒள் தவர்க்கும் - சிறந்த தவத்தையுடைய முனிவர்களுக்கும், ஓதம் நீர் இம்பர் ஆனவர்க்கும் - கடலின் நீர்சூழ்ந்த இவ்வுலகத்திலுள்ளவர்களுக்கும், ஓர் இறுதி ஈட்டுவாள் - ஒருஅழிவை ஒருங்கேசெய்ய வல்லவளும்,—(எ - று.)—ஆகிய சூர்ப்பணகை யென்க.

செம்பராகம் படச் செறிந்த கூந்தலாள் - செம்பட்டமயிருடையவள்: இனி, செம்பினது செந்நிறம் (முன்நிற்கமாட்டாமல்) அழியும்படி (அதனினும் மிகச்சிவந்ததாய்) அடர்ந்த கூந்த லுடையவள் என்றும் உரைக்கலாம். அராகம் - ராக மென்னும் வடசொல், ரகரத்துக்கு அகரம் மொழிமுதலாகி முன்வரப்பெற்றது. இனி, 'செம் பராகம் படச்செறிந்த கூந்தலாள்' என்று பிரித்து - சிவந்த புழுதியின்நிறம் பொருந்த அடர்ந்த கூந்த லுடையா ளென்றலுமாம்; பராகம்-புழுதி: வடசொல். திருமாலை வஞ்சித்து அவனிடமுள்ள அமிருதத்தைப் பெற்று உண்டு இன்பமடையக்கருதின ராகுபோல இவள் திருமாலின்திருவவதாரமான இராமனை வஞ்சித்து அவனது அதராமிருதத்தைப் பெற்றுப் பருகி இன்பமனுபவிக்கக் கருதியவ ளாதலாலும், அவ்வஞ்சனையையுணர்ந்த திருமாலால் அங்கபங்கமடைந்த ராகுபோல இவளும் அவ்வஞ்சனையை யுணர்ந்த இளையபெருமாளால் அங்கபங்கமடைபவ ளாதலாலும், இராகு சூரியசந்திரரைப்பிடித்துவருத்துதல்போல இவள் ராமலக்ஷ்மணரைப் பிடித்து வருத்த வருபவ ளாதலாலும், கரும்பாம்புவடிவமான ராகு போலப் பயங்கரமான கொடியகரியவடிவத்தையுடையவ ளாதலாலும், இவளுக்கு இராகுவோடு ஒப்புமை ஏற்கும்; அத்தன்மைகளில் இராகுவினும் இவளுக்குக் கொடுமைமிகுதி கூறுவார், 'ராகுவெம்பத் தனிவிளைந்த மெய்யி

ளுள்' என்றார். இனி, ராகு வெம்ப-இராகு (இவள்தன்மையை) விரும்பும்படி யென்றும்உரைக்கலாம்; "வெம்புஞ்சுடர்"என்றாற்போல. ராஹு-வடசொல்; நவக்கிரகங்களுள் ஒன்று. எல்லாவுலகத்தாரையும் அழிக்கவல்லவ ளென்பது, பின்னிரண்டடியின் கருத்து. தேவர்களினும் மனிதர்களினும் முனிவர்களுக்கு உள்ள தனிச்சிறப்புத் தோன்ற, அவரை உம்பரிலும் இம்பரிலும் அடக்காமல் தனியேகூறினா ரென்க. பி-ம்:—[1]பெற. [2]வெம்பராகம். [3]பெற. [4]விளைந்துவீங்கலால். [5]உறுதி. (உருங)

சo.—சூர்ப்பணகை இராமனிருந்தஇடத்துக்கு வருதல்.

வெய்யதோர் காரண முண்மை மேவினாள்
வைகலுந் தமியளவ் வனத்து வைகுவா
[1]ணெய்தினிவ் வுலகெலா நுழையு நோன்மையா
ளெய்தின ளிராகவ னிருந்த சூழல்வாய்.

(இ - ள்.) வெய்யது ஓர் காரணம் உண்மை மேவினாள் - கொடியதொருகாரணமிருத்தலைப் பொருந்தியவளாய், (அதனால்), தமியள் அ வனத்து வைகலும் வைகுவாள்-தனியளாய் அந்தக்காட்டில் நாள்தோறும் வசிப்பவளும்,—இ உலகு எலாம் நொய்தின் நுழையும் நோன்மையாள் - இவ்வுலக முழுவதிலும் விரைவாக [அல்லது எளிதிலே] புகுந்துசெல்லத்தக்க வலிமையுடையவளுமாகிய சூர்ப்பணகை, இராகவன் இருந்த சூழல்வாய் எய்தினள் - இராமபிரான் தங்கியிருந்த ஆச்சிரமத்தினிடம் வந்துசேர்ந்தாள்; (எ - று.)

'வெய்யதோர் காரண முண்மை மேயினாள், வைகலுந் தமியள் அவ்வனத்து வைகுவாள்'என்றது-தனதுகணவனான வித்யுஜ்ஜிஹ்வனென்னும் அசுரனைத் தனதுதமையனான இராவணன் திக்குவிசயகாலத்துக் காலகேயரை வெல்லுகையிற் கொல்ல, அதனால் தான் கைம்மையை யடைந்து இராவணனை வெகுவாக நிந்தித்து அவன் வேண்டுகோளினால் கரன் முதலிய இராக்கதவீரர்பலரது துணைமையோடு தண்டகாரணியத்தில் ஜநஸ்தானமென்னுமிடத்தை யடைந்து தனக்குவேண்டியபொழுதெல்லாம் யதேச்சையாக அவ்வனமுழுவதுந் தனியே திரிந்துவருந் தன்மையுடையா ளென்றவாறு: அன்றி, (முனிசனங்களைத் தான் வருத்தவேண்டு மென்னுங்) கொடியதொரு நிமித்தம்பற்றி எந்நாளும் அக்காடுமுழுவதுந் தனியே உலாவுபவளெனினுமாம். இனி, வெய்யதோர்காரணமுண்மை மேவினளாய் இராகவனிருந்த சூழல்வாய் எய்தினள் என்று இயைத்து - (இராவணாதி இராக்கதர் குலத்தோடுந் தொலையும்படியான) கொடியதொரு ஊழ்வினை அடுக்கப்பெற்றவளாய் அதனால் அவள் அப்போது இராமனிருந்த இடம் வந்தாள் எனினும் அமையும். இனி, 'வெய்யதோர்காரணம்' என்றது-பெருமாள் பிராட்டியைப் பிரியும்படியான தொரு காரணம் என்றுங் கொள்ளலாம். பி - ம்:— [1]நொய்தினின். (உருச)

கக.—சூர்ப்பணகை இராமனைக் காணுதல்.

எண்[1]டரு மிமையவ ரரக்க ரெங்கண்மேல்
விண்டனர் விலக்குதி யென்ன மேலைநா
ளண்டசத் தருந்துயி றுறந்த வையனைக்
கண்டன டன்கிளைக் கிறுதி காட்டுவாள்.

(இ - ள்.) மேலை நாள் - முன்னொருகாலத்தில், எண் தரும் - (யாவராலும்) நன்குமதிக்கத்தக்க, இமையவர் - தேவர்கள், 'அரக்கர் எங்கள் மேல் விண்டனர் - இராக்கதர்கள் எங்கள்மேற் பகைத்தார்கள்; விலக்குதி - (அவர்களாலாகிற துன்பங்களைத்) தீர்த்தருள்வாய்', என்ன - என்று பிரார்த்திக்க, (அதனால்), அண்டசத்து அருந்துயில் துறந்த - ஆதிசேஷனிடத்து அருமையான யோகநித்திரைகொள்ளுந்தன்மையை நீங்கித் தசரதகுமாரனாய்த் திருவவதரித்த, ஐயனை-மேன்மையையுடையனான ஸ்ரீராமனை, தன் கிளைக்கு இறுதி காட்டுவாள் - தன்சுற்றத்துக்கு அழிவை அடைவிப்பவளான சூர்ப்பணகை, கண்டனள் - பார்த்தாள்; (எ - று.)

இராவணாதி இராக்கதரின் உபத்திரவம் பொறுக்கமாட்டாத தேவர்களின் வேண்டுகோளால் திருப்பாற்கடல்நாதனான திருமால் இராமனாய்த் திருவவதரித்தனனென்ற சரித்திரம் பிரசித்தம்; கீழ்ப் பாலகாண்டத்தில் திருவவதாரப்படலத்திலும் விவரிக்கப்பட்டது. சர்ப்பங்களுக்குத்தலைவனான ஆயிரந்தலைகளையுடைய ஆதிசேஷன் திருமாலுக்குப் படுக்கையாதலை "புல்கும், அணையாந் திருமாற்கு அரவு" என்ற பொய்கையார் பாசுரத்தாலும் அறிக. மூலகாரணமானவடிவம் அங்கு நிற்கவும் 'அண்டசத்து அருந்துயில் துறந்த' என்றது, "பனிக்கடலிற் பள்ளிகோளைப் பழகவிட்டு ஓடிவந்து என், மனக்கடலில் வாழவல்ல மாய மணாளநம்பீ" என்றாற்போலக் கவிகள் உபசரித்துக் கூறுவதொரு வழக்காம். அண்டஜ மென்னும் வடசொல்லுக்கு - முட்டையினின்று தோன்றின தென்று உறுப்புப்பொருள்; இது - இங்கே, பாம்புக்குக் காரணப்பெயர். யாதொருநினைப்புமின்றி மெய்ம்மறந்து பரவசப்பட்டுத் தூங்குந் தூக்கமே யன்றி எல்லாவுயிர்களையும் பாதுகாக்கும்விதத்தைஆலோசித்துக்கொண்டே செய்யும் அறிதுயில் திருமாலொருவற்குஒழியப் பிறரெவர்க்கும் இல்லை யாதலால், அதனை, அருந்துயி லென்றார்.

காட்டுவாள் என்பதை முற்றெச்சமாகக்கொண்டு - தன் இனத்துக்கெல்லாம் அழிவை அடைவிப்பவளாய் இராமனைக்கண்டாள் எனக் கொள்ளுதல், நேராம்; இவள் இராமனைக்கண்டது, உடனே அவனிடம் காதல்கொள்ளுதற்கும்,முடிவில் இராக்கதகுலநாசத்துக்கும் ஏதுவாதல் காண்க.பி-ம்:—[1] தரு.

க௨.—இரண்டுகவிகள் - சூர்ப்பணகை போதுவாக இராமனதுதிருமேனியழகில் ஈடுபடுதலைக்கூறும்.

சிந்தையி னுறைபவற் குருவந் தீர்ந்ததா
லிந்திரற் காயிர நயன மீசற்கு

முந்திய மலர்க்கணோர் மூன்று நான்குதோ
ளுந்தியி னுலகளித் தாற்கென் றுன்னுவாள்.

(இ - ள்.) சிந்தையின் உறைபவற்கு - (யாவரது) மனத்திலுந் தங்குப வனுகிய மன்மதனுக்கு, உருவம் தீர்ந்தது - வடிவமில்லை: இந்திரற்கு - தேவேந்திரனுக்கு, ஆயிரம் நயனம் - ஆயிரங் கண்கள் (உண்டு); ஈசற்கு - சிவபிரானுக்கு, முந்திய மலர் கண் ஓர் மூன்று - சிறந்த தாமரைமலர்போலுங் கண்கள் மூன்றும்: உந்தியின் உலகு அளித்தாற்கு - (தனது) திருநாபியினின்று உலகங்களை உண்டாக்கியருளின திருமாலுக்கு, நான்கு தோள்- தோள்கள் நான்காம், என்று உன்னுவாள் - என்று நினைப்பாள்; (எ - று.)—

இராமனது திருமேனியின் திவ்வியசௌந்தரியத்தைக் கண்ட சூர்ப்பணகை, மிகவியப்புக்கொண்டு, 'இவன் மன்மதனேயென்றால், மன்மதனுக்கு வடிவ மில்லையே: அநங்கனன்றோ அவன்? இவனதுவடிவம் கட்புலனாகக் காணப்படுகின்றதே; ஆதலால், இவன் மன்மதனல்லன். அன்றி, இவன் தேவராசனான இந்திரனோ வெனின், அவனுக்கு உடம்புமுழுவதும் ஆயிரங் கண்கள் இருக்கவேண்டுமே: இவனுக்கு இரண்டுகண்கள்தாமே உள்ளன; ஆதலால், இவன் இந்திரனல்லன். இனி, இவன் சிவபிரானே யென்றால், அவனுக்கு முகக்கண் இரண்டும் நெற்றிக்கண் ஒன்று மாக மூன்று கண்கள் இருக்குமே: அங்ஙனம் இவனுக்கு இல்லாமையால், அவனல்லன். மற்றுத் திருமாலோவெனின், அவனுக்கு நான்குதோள்கள் இருத்தல் வேண்டுமே: இவனுக்கு இரண்டுதோள்கள்தாமே உள்ளன; ஆதலால், அவனுமல்லன்' என்று ஐயமுந்தெளிவுந்தோன்றச் சிந்தித்தனள் என்பதாம். ஒருபொருளைக் கண்டு இதுவோ அதுவோ என்று பலவாறுகருதுகிற ஐயவணி யென்கிற சந்தேகாலங்காரம் இதில் உள்ளவாறு காண்க. ஆல் - ஈற்றசை.

சிந்தையின்உறைபவன் - (எல்லாப்பிராணிகளின்) உள்ளத்திலும் காம ரூபியாகத் தோன்றுபவ னாதலால், மன்மதனுக்கு 'சித்தஜன்' என்று வடமொழியில் ஒருபெயர் வழங்குதல் காண்க. அவனுக்கு உருவந்தீர்ந்த வரலாறு, அடுத்தபாட்டின்கீழ் உரைக்கப்படும். இந்திரனுக்கு ஆயிரங்கண்கள், கௌதமமுனிவனது சாபஅநுக்கிரகங்களா லாகியவை. பிரளயக்கடலிற் பள்ளிகொண்டுள்ள திருமாலினது திருநாபியில் தோன்றின தாமரைமலர் பிரளயம் நீங்குமளவில் மலர்ந்திட அதனினின்று சிருஷ்டிகர்த்தாவான பிரமனும் உலகங்களும் தோன்றுதலால், 'உந்தியினுலகளித்தான்' என்றாள். ()

கரு. கற்றையஞ் சடையவன் கண்ணிற காயதலா
லிற்றவ னன்றுதொட் டின்று காறுந்தா
னற்றவ மியற்றியவ் வநங்க னல்லுருப்
[1]பெற்றன னாமெனப் பெயர்த்து மெண்ணுவாள்.

(இ - ள்.) கற்றை அம் சடையவன் - தொகுதியான அழகிய சடையை யுடைய சிவபிரான், கண்ணின் - நெற்றிக்கண்ணினால், காய்தலால் - கோ

பித்து விழித்துப்பார்த்ததனால், இற்றவன்-அழிந்தவனும், அ அநங்கன் - அத னால் அங்கமில்லாதவனு மான மன்மதன், அன்று தொட்டு இன்று காறும் -' அந்நாள்முதல்இந்நாளளவும், தான்—, நல் தவம் இயற்றி-சிறந்த தவத்தைச் செய்து, (அதனால்), நல் உரு பெற்றனன் ஆம்-முன்னினும் அழகிய வடிவத் தைப் பெற்றான்போலும், என - என்று, பெயர்த்தும் எண்ணுவாள் - மீண் டும் நினைப்பாள்; (எ - று.)

பரமசிவனது நெற்றிக்கண்ணின் நெருப்பினால் எரிபட்டு உடம்பொழி ந்து அரூபியான மன்மதன் வெகுகாலமாய்ப் பெருந்தவஞ்செய்து அத்தவத் தின் வலிமையால் அதிசுந்தரமானவடிவம்பெற்று இங்ஙனம் வந்திட்டா னென்று எண்ணினள் என்பதாம். இது, **தற்குறிப்பேற்றவணி**: ஆம்என்பது, இதற்கு உருபாய் நின்றது. பி - ம்:—[1]பெற்றவன்.

மன்மதன் அநங்கனான கதை:—முன்னொருகாலத்திற் கைலாசகிரியிற் சிவபிரான், சனகர்முதலிய நால்வர்க்கு யோகநிலையை உணர்த்துதலினிமித் தம் தான் யோகஞ்செய்துகொண்டிருக்கையில், தேவர்களேவலால் தன்மீது மலரம்புகளை யெய்து தனதுதவத்தைக் கெடுக்க முயன்ற மன்மதனைச் சின ந்து நெற்றிக்கண்ணை விழித்து அதன்நெருப்புக்கு இரையாய் உடம்புஎரி ந்து சாம்பலாய்ப் போம்படி செய்தன னென்பதாம். அநங்கன்-வடசொல்: ந + அங்க + அன். (உகஎ)

கச.—இராமனது கையழகில் ஈடுபாடு.

> தரங்களி னமைந்துதாழ்ந் [1]தழகின் சார்பின
> மரங்களு நிகர்க்கல மலையும் புல்லிய
> வுரங்களி னுயர்திசை [2]யோம்பு மானையின்
> கரங்களே யிவன்மணிக் [3]கரமென் றுன்னுவாள்.

(இ - ள்.) இவன் மணி கரம் - இவனது அழகிய திருக்கைகள், தரங் களின் அமைந்து-(சாமுத்திரிகநூல்களிற் கூறிய) உத்தமவிலக்கணங்களின் படி பொருந்தி, தாழ்ந்து - (முழந்தாளளவும்) நீண்டு, அழகின் சார்பின - அழகுக்கு ஒருதங்குமிடமாகவுள்ளன; (ஆதலால்), மரங்களும் நிகர்க்கல - (இவற்றை) மரங்களும் ஒப்பனவல்ல; மலையும் புல்லிய-(இவற்றுக்குஉவமை யாந்தன்மையில்) மலைகளும் எளியனவாய்விடும்; (ஆதலால், இக்கைகள்), உரங்களின் உயர் திசை ஓம்பும் ஆனையின் கரங்களே - வலிமைகளால் மிக்க திக்கைத்தாங்கும் யானைகளின் துதிக்கைகளேயாம், என்று உன்னுவாள் - என்று நினைப்பாள்; (எ - று.)

செழித்துப் பருத்து வளர்ந்து உருண்டு நீண்ட தன்மையில் மரத்தை யும், அழித்தற்குஅரிய வலிமையில் மலையையும் வீரர்கைக்கு உவமைகூறு தல் சாதாரணவழக்காயினும், இவன்கைகள் அத்தன்மைகளில் அவற்றினும் மிகமேம்பட்டிருத்தலால்,அவை இவற்றிற்கு உவமையாகுந் தகுதி யுடையன வல்ல; சகலலக்ஷணங்களும் நிரம்பி மிகஅழகியனவாகவுள்ள இவன்கைகள்

வடிவொப்புமையால் திக்கஜங்களின் துதிக்கைகளே போலு மென்று எண்ணினள் என்பதாம். இரண்டாமடியை முதலடி சாதித்தது, **தொடர்நிலைச் செய்யுட்குறியணி:** காவ்யலிங்காலங்காரம். பின்னிரண்டடிகளில் உபமேயத்தை உபமானமாகவே கூறினது, **காட்சியணி;** நிதர்சநாலங்காரம்.

மரங்கள் - வேண்டுவோர்க்கு வேண்டுவனகொடுக்குங் கல்பகவிருக்ஷங்களுமாம். மணிக்கரம் - நீலமணிபோலும் நிறமுடைய கை யென்றும், இரத்தினுபரணமணிதற்குஏற்ற கை யென்றுங் கொள்ளலாம். 'மலையும்புல்லிய' என்றதில் - மலைகள் புற்களை யுடையன; (ஆதலால், நிகராகா) என்ற பொருளுந் தோன்றும். பி - ம்:—[1]உயர்ந்ததாலமா, உயர்ந்துதாலமா, உயர்ந்ததானமார். [2]ஓங்கும். [3]கையென்று. (உ௩அ)

கரு.—இராமனது தோளழகில் ஈடுபாடு.

வின்மலை வல்லவன் வீரத் [1]தோளொடுங்
கன்மலை நிகர்க்கில கனிந்த நீலத்தி
னன்மலை [2]யல்லது நாம மேருவும்
பொன்மலை யாதலாற் பொருவ லாதென்பாள்.

(இ - ள்.) வில் மலை வல்லவன் - வில்லினாற் போர்செய்யவல்லவனுனது, வீரம் தோளொடும் - பகைவெல்லும்வல்லமையுடைய தோள்களுடனே, கல் மலை நிகர்க்கில - கல்மயமான சாதாரணமலைகள் சமமாகமாட்டா; கனிந்த நிலத்தின் நல் மலை அல்லது - முதிர்ந்த [மிகச்சிறந்த] நீலரத்தினமயமான அழகிய மலைகள் (இவற்றுக்கு ஒப்பாகக்கூடுமே) அல்லாமல், நாமம் மேருவும்-பிரசித்தமான மேருமலையும், பொன் மலை ஆதலால் பொருவலாது - செம்பொன்மயமான மலையாதலால் ஒப்பாகமாட்டாது, என்பாள் - என்று எண்ணுவாள்; (எ - று.)

கன்மலையும் பொன்மலையும் இவன்தோளுக்கு நிகராகா; நீலமணிமலையே நிகராதற்கு ஏற்றது என்று எண்ணினள் என்பதாம். முதலடியில், மலையென்பதை மலைய என்னுஞ் செயவெனெச்சத்தின் தொகுத்த லென்றுவது, வினைப்பகுதியே வினையெச்சப்பொருள்பட்டதென்றுவது, மலைதலெனப் பொருள்படும் முதனிலைத்தொழிற்பெய ரென்றுவது கொள்க. இனி, மலை வில் வல்லவன் என மாற்றி, மலைபோன்ற வலியபெரிய வில்லில் வல்லவ னென்றலும் ஒன்று. அன்றி, மேருமலையின் அம்சமான சிவதநுசை முறித்தலில் வல்லவனென்றலும் பொருந்தும். பி-ம்:—[1]தோணொடும். [2]அன்றது. (உ௩௯)

கசு.—இராமனது மார்பினழகில் ஈடுபாடு.

[1]தாளுயர் தாமரைத் [2]தளங்க டம்மொடுங்
[3]கேளுயர் நாட்டத்துக் கிரியின் றேற்றத்தான்
றோளொடு [4]தோள்செலத் தொடர்ந்து [5]நோக்குறி
னீளிய வல்லக [6]ணெடிது மார்[7]பென்பாள்.

(இ - ள்.) தாள் உயர் - நாளத்தோடுகூடி உயர்ந்த, தாமரை - செந்தாமரைமலரினது, தளங்கள்தம்மொடும் - இதழ்களுடனே, கேள் உயர் - ஒற்றுமை [ஒப்புமை] மிக்க, நாட்டத்து-கண்களையும், கிரியின் தோற்றத்தான் - மலைபோலச் சிறந்து தோன்றுகிற காட்சியையு முடையவனான இவனது, தோளொடு தோள் செல - ஒருதோளோடு மற்றொருதோளை அளாவ, தொடர்ந்து நோக்குறின்-தொடர்ச்சியாகப் பார்க்குமிடத்து, கண் நீளிய அல்ல - (எமது) கண்கள் நீண்டனவல்ல; மார்பு நெடிது - மார்பு விசாலமுள்ளது, என்பாள் - என்றுஎண்ணுவாள்; (எ - று.)

தோள்களிரண்டுக்கும் நடுவிலுள்ள இட மாதலால் புஜாந்தர மென்று வழங்கப்படுகிற மார்பினது பரப்புமுழுவதையும் [இக்கோடியோடு அக்கோடியளவும்] ஒருங்கே நோக்கத் தொடங்கினால், இயல்பில் எவ்வளவு தூரம் கண் பார்வை ஏககாலத்திற்செல்லக்கூடுமோ அவ்வளவினும் மார்பின் எல்லை மிகப்பரந்துள்ளதனால், அங்ஙனம்பார்த்தற்குஇயல்வதில்லை யென்று, உத்தம விலக்கணப்படி அதிவிசாலமாகவுள்ள இராமனதுமார்பின்தன்மையைக் கருதின ளென்பதாம். தாமரையிதழையும் மலையையும் உவமைகூறியதனால் முன்னிரண்டடியில் **உவமையணி**யும், நீட்சியைக் கண்ணினிடத்து ஒழித்து மார்பினிடத்துப் பொருத்தியதனால் பின்னிரண்டடியில் **ஒழிப்பணி**யும் இருத்தல் காண்க. பறிக்கப்படாத வாடாமல ரென்றற்கு, 'தாளுயர் தாமரை' எனப்பட்டது. பி - ம்:—[1]தாளுறு. [2]தடங்கள். [3]கேளுறு. [4]தோளிணை. [5]பார்க்கவும், நோக்குற. [6]நெடிய. [7]என்றாள். (உ௬௦)

௬எ.—இராமனது திருமுகமண்டலத்தில் ஈடுபாடு.

> அதிகநின் றொளிருமிவ் வழகன் [1]வாண்முகம்
> பொதியவிழ் தாமரைப் [2]பூவை யொப்பதோ
> கதிர்மதி யாமெனிற் கலைக டேயுமம்
> மதியெனின் [3]மதிக்குமோர் மறுவுண் [4]டென்பரால்.

(இ - ள்.) அதிகம் நின்று ஒளிரும் - மிகுதியாய் நிலைபெற்று [ஒரேவிதமாக] விளங்குகிற, இ அழகன் வாள் முகம் - சுந்தரமூர்த்தியான இவனது ஒளியுள்ள முகம், பொதி அவிழ் தாமரை பூவை ஒப்பது ஓ - முறுக்கு விரிந்த தாமரைமலரை ஒக்குமோ? [அதனை உவமையாகக் கொள்ளாது என்றபடி]: கதிர் மதி ஆம் எனின் - ஒளியையுடைய சந்திரனென்று உவமை சொல்வோமென்றால், கலைகள் தேயும் - (அச்சந்திரனுக்குக்) கலைகள் நாள்தோறும் தேய்ந்துவிடும்; (அன்றி), அ மதி எனின் - அந்த [பதினாறுகலையும் நிரம்பிய] பூர்ணசந்திர னென்று ஒப்புமைகூறுவோமென்றால், மதிக்கும் ஓர் மறு உண்டு என்பர்-அச்சந்திரமண்டலத்துக்கும் களங்கமொன்று உள்ளதென்று யாவரும் பிரசித்தமாக இகழ்ந்து கூறுவர், (என்றுஎண்ணினள்); (எ-று.)— ஆல் - ஈற்றசை.

முன்பின்பாடல்களை நோக்கி 'என்றுஎண்ணினள்' என்பது வருவித்து முடிக்கப்பட்டது. அன்றி, பின்பாட்டிலுள்ள 'என்கின்றாள்' என்பதையே

இதற்கும் பயனில்லையாகக் கூட்டி முடிப்பினும் அமையும். இனி, [4]என்ப ளால் என்று பாடங்கொண்டு, என்று எண்ணுவாள் என்று உரைத்தல் பொருத்தமாம்.

உலகத்திற் சாதாரணமாகச்சொல்லுகிறபடி இவன்முகத்திற்குச் சந்திரன் உவமையென்றால், அச்சந்திரனுக்கு நாளடைவிற் கலைகள் குறைதலும் வளர்தலும் இயல்பாதலால், அது, என்றும் ஒருபடியாகவிளங்குகிற அல்லது நாளடைவில் ஒளிவளர்தலைமாத்திரமே பெறுகிற இவன்முகத்திற்கு ஈடாகாது; இனி, கலைநிறைந்த பூர்ணசந்திரனே உவமையென்றால், நீங்காத களங்கத்தோடு கூடிய அதுவும், மாசுமறுவற்ற இவன்முகத்துக்கு ஒப்பாக அமையாது; இப்படி என்றும்மலர்ந்து மாசற வாடாதுவிளங்குகிற முகம் அச்சந்திரனாற் குவிதலையும் அவனுக்குஎதிரான சூரியனால் மலர்தலையும் மாறிமாறிப்பெறுகிற தாமரைமலர்க்கு ஒப்பென்பது தகுதியோ? என்றனள் என்பதாம்.

கலைகள்தேயும், மறுவுண்டு என உபமேயத்திலும் உபமானத்துக்கு உள்ள வேற்றுமையை விளக்கினது - **வேற்றுமையணி**யும், இப்படி சந்திரனையே கழித்து அதனால் தாமரை நிகராகாமையைத் தண்டாபூபிகாநியாயங்கொண்டு சாதித்தது - **தொடர்நிலைச்செய்யுட்பொருட்பேறணி**யுமாம். **பி - ம்:**—[1]ஆண். [2]பூத்தபொங்கிருங். [3]அதற்கொரு, அதற்குமொர். (உசக)

கஅ.—இராமனது தவவடிவத்தில் ஈடுபாடு.

எவன்செய [1]வினியவிவ் வழகை யெய்தினோ
னவஞ்[2]செயத் திருவுடம் [3]பலச நோற்கின்றா
னவஞ்செயத் தகையவிந் நளின நாட்டத்தான்
றவஞ்செயத் தவஞ்செய்த தவமெ னென்கின்றாள்.

(இ - ள்.) இனிய இ அழகை எய்தினோன் - இனிமையான இப்படிப்பட்ட (நிறைந்த) அழகை அடைந்த இவன், எவன் செய - யாதுசெய்தற்காக, அவம் செய - (இவ்வழகு) வீண்பட, திரு உடம்பு அலச - அழகிய உடம்பு வருந்த, நோற்கின்றான் - தவஞ்செய்கிறான்? நவம் செய தகைய - (பார்க்குந்தோறும்) புதுமைவிளைக்கத்தக்க, இ நளினம் நாட்டத்தான் - தாமரைமலர்கள்போலுங் கண்களையுடைய இவன், தவம் செய - தவஞ்செய்யும்படி, தவம் செய்த தவம் என் - அத்தவந்தான்செய்த தவம் யாதோ? என்கின்றாள் - என்று எண்ணுகிறாள்; (எ - று.)

மரவுரியுடையுஞ் சடைமுடியுமாக வுள்ள இராமனதுதவவேடத்திற் கருத்தைச் செலுத்தின சூர்ப்பணகை, 'எல்லாப்பொருள்களினுஞ் சிறந்த இத்திவ்வியசௌந்தரியத்தைப் பெற்ற இவன், இதனினுஞ்சிறந்தபொருள் எதுவும் உலகத்தில் இல்லை யாதலால், யாதுபெறும்பொருட்டு இவ்வழகை வீணாக்கித் திருமேனிவருந்தத் தவஞ்செய்கின்றனனோ? அதுநிற்க, இப்புருஷோத்தமன் தவத்தையேற்றுக்கொள்ளும்படி அத்தவந்தான் யாதுதவஞ்

செய்து இவனை யடைந்ததோ?' என்று சிந்தித்தனள் என்பதாம். எவன் செய நோற்கின்றான் என்று இயையும். 'எவன் - வினாவடியாப்பிறந்த அஃ' றிணைப்பொதுக்குறிப்புவினை முற்றாலணையும் பெயர். நளினநாட்டத்தான் - புண்டரீகாக்ஷன். பி-ம்:—[1]இனியவன். [2]செய்து. [3]அசைய. 'அவன், நவன், தவன்' என மூன்றடிகளிலும் போலியாகப்படிப்பாருமுண்டு. (உசஉ)

கக.—இராமனது திருவடியழகில் ஈடுபாடு.

உடுத்தநீ ராடைய ளுருவச் செவ்வியள்
பிடித்தரு நடையினள் பெண்மை நன்றிவ
னடித்தலந் தீண்டலி னவனிக் கம்மயிர்
பொடித்தன [1]போலுமிப் புல்லென் றுன்னுவாள்.

(இ - ள்.) உடுத்த நீர் ஆடையள் - தான் உடுத்துக்கொண்டுள்ள [எப்புறத்துஞ்சூழ்ந்த] கடலாகிய சேலையையுடையவளும், உருவம் செவ்வியள் - வடிவத்தின் அழகை யுடையவளும், பிடி தரு நடையினள்-பெண்யானையின் நடையையொத்த நடையையுடையவளு மாகிய பூமிதேவியினது, பெண்மை- பெண்தன்மை, நன்று-நன்றாயிருந்தது; இ புல் - (பூமியில்முளைத்துக்காணப் படுகிற) இந்தப் புற்கள்,—இவன் அடித்தலம் தீண்டலின் அவனிக்கு அம் மயிர் பொடித்தன போலும் - இவனது திருவடிகள் பரிசித்தலால் அப்பூமி தேவிக்கு அழகியமயிர்கள் சிலிர்த்தனவற்றை ஒக்கும், என்று உன்னுவாள் - என்று நினைப்பாள்; (எ - று.)

பூமியில் தோன்றியுள்ள புற்கள்யாவும், இவ்வாண்மகனது சீர்பாதங்கள் பூமிதேவியின்மீது பட்டமாத்திரத்தில் அவள் மிக்கமகிழ்ச்சியை யடைந்து இவனிடங் காதல்விஞ்சி உடம்புமுழுவதும் புளகமடைய அங்ஙனஞ்சிலிர்ப் புற்ற மயிர்களே யென்றும், இப்படி புருஷோத்தமனது திருவடி தன்மீது படப்பெற்று ஆநந்தமடைந்த பூமிதேவியின் பாக்கியமே பாக்கிய மென்றும் எண்ணுவள் என்பதாம். **தற்குறிப்பேற்றவணி.** 'பெண்மை நன்று' என்று, பூமிதேவி பெண்ணாய்ப்பிறந்த பயனைப் பெற்றமையைப் பாராட்டியதனால், உலகத்திற்பெண்பிறப்பெடுத்தலின்பயன் இப்படிப்பட்டவனது திருவடிதீண் டப்பெறுதலே யென்று தான் அதனிடத்துவிருப்பங்கொண்டமை தோன் றும். பூமியைச்சூழ்ந்துள்ள கடலைப் பூமியாகியபெண்உடுக்கும் ஆடையென் றல், கவிமரபு. பூமிதேவி என்பது, பூலோகத்துக்கு உரிய பெண்தெய்வத்தை யாதலால், அவள், 'உருவச்செவ்வியள்' என்றும், 'பிடித்தருநடையினள்' என்றும் விசேடிக்கப்பட்டாள். பி - ம்:—[1]நிகர்க்குமால். (உசங)

உ0.—இராமனது திருமேனியொளியில் ஈடுபாடு.

[1]வாணிலா மருங்குலான் வயங்கு சோதியைக்
[2]காணலனேகொலோ கதிரி னாயகன்
சே[3]ணெலாம் புல்லொளி செலுத்திச் [4]சிந்தையி
னாணலன் மீமிசை [5]நடக்கின் றானென்றாள்.

(இ - ள்.) வாள் நிலே மருங்குலான்-உடைவாள் நிலைபெற்ற இடையை யுடைய இவனது, வயங்கு சோதியை-(திருமேனியில்) விளங்குகிற திவ்விய காந்தியை, கதிரின் நாயகன் - ஒளிக்குத்தலைவனான சூரியன், காணலனே கொலோ - பார்த்திலனேபோலும்: (ஆகையினாலேயே), சிந்தையில் நாணலன் - மனத்தில் வெட்கப்படாதவனாய், சேண் எலாம் புல் ஒளி செலுத்தி நெடுந்தூரத்தளவும் அற்பமான தனதுஒளியைச் செல்லவிட்டுக்கொண்டு, மீமிசை நடக்கின்றான்-மிக மேலே [வானத்திற்] செல்லுகிறான்,என்றாள்—;

இவனது ஒளிமிகுதியைக் கண்டுள்ளானாயின் சூரியன் மிகவெள்கி ஒளித்தலே யொழிய இங்ஙனம் முன்நின்று தனது அற்பமான ஒளியை வீசிக்கொண்டு நடவானென்று எண்ணின ளென்பதாம். முச்சுடருள் மற்றையிருசுடராகிய சந்திர அக்கினியர் போலப் பதினாறு எழு கிரணங்களை யுடையனாகாமல் சூரியன் அவற்றிற்கெல்லாம் ஒளியைக் கொடுத்துவாங்கும் ஆயிரங்கிரணங்களை யுடைமையால், 'கதிரின்நாயகன்' எனப்பட்டான். பி-ம்:--[1]வாணிலாமுறுவலன்,வாணிலாமருங்கிறான். [2]காணலானேகொலோ, காணலனேகொலாம். [3]உலாம். [4]சிந்தையுள். [5]நடக்குமென்கின்றாள்.

சிலபிரதிகளில் "நாறிய" (உ௪), "நற்கலை" (உஉ), "தொடையமை" (உ௩), "வாணிலை" (உ0), "குப்புறற்கு" (உக) என்ற முறையிற் பாடல்கள்.

உக—.இராமனது அதரசௌந்தரியத்தில் ஈடுபாடு.

குப்புறற் கரியமாக் குன்றை வென்றுய
ரிப்பெருந் தோளவ னிதழுக் [1]கேற்பதோ
ரொப்பென வுலகமே [2]லுரைக்க வொண்ணுமோ
துப்பினிற் றுப்புடை [3]யாதைச் சொல்லுகேன்.

(இ - ள்.) குப்புறற்கு அரிய - கடத்தற்கு அருமையான, மா குன்றை - பெரிய மலையை, வென்று - (தமக்குஒப்பாகாதபடி) சயித்து, உயர் - (அதனினும்) உயர்ந்துள்ள,இ பெரு தோளவன்-பெரியதோள்களையுடையஇவனது, இதழுக்கு - அதரத்துக்கு, உலகமேல் - உலகத்தில், (ஒருபொருளை), ஏற்பது ஓர் ஒப்பு என-தகுதியானதோர் உவமைப்பொருளென்று, உரைக்க - சொல்வதற்கு, ஒண்ணுமோ - கூடுமோ? [கூடாது]: (ஏனெனில்),—துப்பினில் துப்பு உடை - பவழத்தினும் வலிமையுடைய [மேம்பட்ட], யாதை - எதை, சொல்லுகேன் - சொல்லுவேன்; (எ - று.)—யாதைச்சொல்லுகேன் - எதையுஞ்சொல்லவல்லேனல்லேன். 'என்றாள்' என வருவித்துமுடிக்க.

உலகத்திற் சாதாரணமாக அதரத்திற்குச் செம்மைபற்றிப் பவழம் சிறந்த உவமையாக எடுத்துக்காட்டப்படுகிறது; அப்பவழத்தை மிகச்சிறந்துள்ள இவனிதழுக்கு ஒப்பாகக்கூறுவதோ தகாது: அதனினும் மேலாக எதுவும் காணப்படவில்லை: ஆகையால் இவ்வுலகத்தில் இராமனிதழுக்கு உவமையாகும் பொருள் எதுவுமில்லையென்பதாம்.இதழுக்குஉவமையாகும் துப்பினை இராமனிதழுக்கு ஒப்பாகாது என மறுத்துக்கூறினமையால் இது - எதிர்

நிலையணி: இதனால், இவ்வதரம் ஒப்பற்றதென்று கூறியவாறு. [2]உரைக்கி னுள்ளமே துப்பெனில் எனப்பாடங்கொண்டு, உரைக்கின் - (எவ ரேனும் பவழத்தை உவமை) கூறினால், உள்ளமே துப்புஎனில் - மனமே காறியுமிழ்வாயென்னவேண்டியிருத்தலின் என்று உரைப்பாருமுளர்: அவ் வுரைக்கு—பவழத்துக்கு 'துப்பு' என வழங்குகிறதொரு இடுகுறிப் பெயர் க்கு, இவனதரத்துக்கு ஒப்பாகாமல் இகழ்ந்து துப்பப்படுதலால் 'துப்பு' என்று பெயர்வந்ததென்று ஒருகாரணத்தைக் கற்பித்துக்கொண்டு அத னால் 'இதழுக்கேற்பதோர்ஒப்பென வுலகமே லுரைக்கின் உள்ளமே துப் பெனில்' எனக் கூறியதென்க; இதில், பிரிநிலநவிற்சியணியெனப்படுகிற நிருக்தியலங்காரம் தோன்றுகின்றது: அதனிலக்கணம்-பெயர்களுக்கு உறுப் பாற்றலால் வேறொருகாரணப்பொருளைக் கற்பித்து உரைத்தல்: இனி, இப்பாடத்துக்கே இவனுடைய அதரத்துக்கு ஏற்றதோர் ஒப்பென்று உலகத் தில் (யாதாயினும் ஒருபொருளை ஒருவர்) கூறினால் அங்ஙனங்கூறத்துணி ந்த அவர்மனமே கடுமையானதெனப்படுமானால், இதனினும் மேன்மை யுடைய எதனைச் சொல்வேன்? என்றும் பொருள்கூறலாம். பி - ம்:—[1]ஒப்ப தோர். [2]உரைக்கலொண்ணுமேல், உரைக்கவொண்ணுமேல், உரைக்கொண் ணுமோ. [3]யாரை. (உசஐ)

உஉ.—இராமனது இடையழகில் ஈடுபாடு.

> நற்கலை மதியுற வயங்கு நம்பித
> [1]னற்கலை திருவரை யெய்தி யேமுற
> வற்கலை நோற்றன மாசி லாமணிப்
> பொற்கலை நோற்றில போலு மாலென்றாள்.

(இ - ள்.) நல் கலை மதி உற - சிறந்த கலைகள் நிரம்பிய பூர்ணசந்திரன் போல, வயங்கும்-விளங்குகிற, நம்பி தன்-இவ்வாண்மகனது, எல் கலை திரு அரை - சூரியனும் (இதன்ஒளிமிகுதியை நோக்கி) நிலைகுலையும்படியான [மிக்க ஒளியையுடைய] அழகிய இடையை, எய்தி - சேர்ந்து, ஏம் உற-களிப் படைதற்கு, வற்கலை நோற்றன-மரவுரியாடைகள் தவஞ்செய்துள்ளன; மாசு இலா மணி பொன் கலை நோற்றில போலும் - குற்றமில்லாத அழகியபொன் மயமான பீதாம்பரங்கள் தவஞ்செய்தில போலும், என்றாள் - என்று எண்ணினாள்; (எ - று.)—ஆல் - ஈற்றசை.

இவன் தனது திருவரையில் மரவுரியாடையை உடுத்துள்ளதை நோ க்கி, 'இவனதுஇடையைச்சேர்ந்து பேரானந்தம்பெறுதற்கு மரவுரியாடை செய்த தவம் பொற்பட்டாடை செய்யவில்லைபோலும்; அதனாலேயே, இவன் பொற்பட்டாடையை உடுத்திடாது மரவுரியை உடுத்துள்ளான்' என்று எண்ணினளென்பதாம்: மிக்க தவஞ் செய்திருந்தாலன்றி உத்தம னை இவனைச் சேர்தல் கூடாதென்று கருதியமை வெளியாம். முதன்மூன் றடிகள்-தொடர்புயர்வுநவிற்சியணி. திரிபு என்னுஞ் சொல்லணியுங் காண்க. முதலடியில், கலை - சந்திரன்பங்கு; நான்காமடியில், கலை - ஆடை; இரண்டாமடியில், கலையென்னும் வினைப்பகுதி - காரியப்பொருளில் வந்த

வினைத்தொகை. இனி, [1]வற்கலைத்திருவரை என்ற பாடத்துக்கு - சூரியன் போன்ற ஒளியையுடைய திருவரையென்க. வற்கலை - வல்கலாஎன்னும் வடசொல்லின்திரிபு; இது, பூர்ஜமென்னும்ஒருவகைமரத்தினின்றும் உரித்து எடுக்கப்படும் பட்டையா லமைவது. (உஎசு)

உஏ.—இராமனது முடியழகில் ஈடுபாடு.

தொடையமை நெடுமழைத் தொங்க லாமெனக்
கடைகுழன் றிடைநெறி கரிய குஞ்சியைச்
சடையெனப் [1]புனைந்தில னென்னிற் றையலா
ருடையுயி [2]ருடையுமென் றுன்னிநிற் கின்றாள்.

(இ - ள்.) தொடை அமை நெடு மழை தொங்கல் ஆம் என - ஒழுங்காகத்தொடர்ச்சிப்பட்டுப் பொருந்திய நீண்ட மேகக்கூறுகளின் கீழிறங்கிய வரிசையா மென்று உவமைசொல்லும்படி, கடை குழன்று இடை நெறி கரிய - நுனிசுருண்டு இடையிடையே நெறிப்புக்கொண்டு கரியதாகவுள்ள, குஞ்சியை - (தனது) தலைமயிர்முடியை, சடை என புனைந்திலன் என்னில்- (இவன்) சடையாகத் தரித்திரானாயின், தையலாருடை உயிர் உடையும் - (உலகத்திலுள்ள) மகளிருடைய உயிர்கள் அழிந்திடும், என்று—, உன்னி நிற்கின்றாள் - சிந்தித்துத்திகைத்து நிற்பவளானாள்; (எ - று.)

அலங்கரித்துமுடிக்கப்படாமற் சடையாகக் கட்டப்பட்டுள்ள நிலையில் தன்மனத்தையுருக்குகிற இக்கேசத்தி னழகு அலங்கரித்துமுடிக்கப்படுமிடத்து மகளிரனைவருயிரையும் ஒழித்திடு மென்றனள் என்க. கேசம் சடையாக்கப்பட்டமைக்குக் காரணங்கற்பித்துக்கூறியது, ஏதுத்தற்குறிப்பேற்றவணி. பி - ம்:—[1]கரந்திலன். [2]யாவையுமுடையுமாலென்றாள். (உஎஎ)

உஅ.—இராமனது முழுமெய்யழகில் ஈடுபாடு.

நாறிய நகையணி நல்ல புல்லினு
லேறிய [1]செவ்விமே லியற்று மோவெனு
மாறகன் முழுமணிக் கரசின் மாட்சிதான்
வேறொரு மணியினால் விளங்கு மோ[2]வென்றாள்.

(இ - ள்.) 'நாறிய நகை - வெளித்தோன்றுகிற ஒளியையுடைய, நல்ல அணி - சிறந்தனவாகிய ஆபரணங்கள், புல்லினால் - (இவன்திருமேனியின் மீது) சேர்ந்தால், (அவை இத்திருமேனிக்கு), ஏறிய செவ்வி-மிக்க அழகை, மேல் இயற்றுமோ-பின்னும் செய்யக்கூடுமோ?'எனு-என்று சொல்லி,—'மாறு அகல் முழுமணிக்கு அரசின் மாட்சி தான் - ஒப்பில்லாத நல்லிலக்கணம் நிரம்பின சிறந்த இரத்தினத்தின் அழகு, வேறு ஒரு மணியினால் விளங்குமோ - வேறோர் இரத்தினத்தைத் தன்மீது அணிவதனால் (முன்னினும் மேலாகப்) பிரகாசிக்குமோ? [பிரகாசிக்கமாட்டாதன்றே]?' என்றாள் - என்றும் எண்ணினாள்; (எ - று.)

'இயல்பில்மிகச்சிறந்து வெகுஅழகிதாய் விளங்குகிற முழுமணிக்கு அழகைமிகுவித்தற்கு வேறொருமணி வேண்டாமைபோல இயல்பில் அழகின் முடிவெல்லையை யடைந்துள்ளவனுக்கு அழகுசெய்ய அணிகலம் வேண்டுவதில்லை' என்று நிச்சயித்தனள் என்பதாம். முன்னிரண்டடியோடு பின்னிரண்டடி பிம்பப்பிரதிபிம்பபாவந்தோன்ற இயைவதனால், இது - **எடுத்துக் காட்டுவமையணி.** இங்கு, "முற்ற, முழுமணிப்பூணுக்குப் பூண் வேண்டாயாரே, அழகுக் கழகு செய்வார்" என்பது அறியத்தக்கது. 'செவ்வியின்' என்பதில், இன்சாரியை நிற்க இரண்டனுருபு தொக்கது. பி - ம்:—[1]செவ்வியன், செவ்வியின். [2]என்றாள். (உசஅ)

உரு.—இராமன்திருமேனியின் நல்லிலக்கணவமைதியில் ஈடுபாடு.

கரந்தில னிலக்கண மெடுத்துக் காட்டிய
பரந்தரு நான்முகன் [1]பழிப்புற் றானரோ
[2]இரந்திவ னிணை படிப் பொடியு [3]மேற்கிலாப்
புரந்தர னுலகெலாம் புரக்கின் றானென்றாள்.

(இ - ள்.) இவன் - இவனது, இணை அடி-ஒன்றோடொன்றொத்த திருவடிகளின், பொடியும் - துகளுக்கும், இரந்து ஏற்கிலா - (தான் ஈடாக) வேண்டியும் அங்ஙனம்ஈடாகப்பெறாத, புரந்தரன் - இந்திரன், உலகு எலாம் புரக்கின்றான் - எல்லாவுலகங்களையும் ஆளுகிறான்; (ஆதலால்), இலக்கணம் - உத்தமவிலக்கணங்களையெல்லாம், கரந்திலன் - ஒளித்திடாமல் [மிச்சமில்லாமல் என்றபடி], எடுத்து காட்டிய - (இவனுடம்பில்) உண்டாகி விளங்கச்செய்த, பரம் தரு நான்முகன் - மேன்மைபொருந்தின பிரமதேவன், பழிப்பு உற்றான் - நிந்தனையடைந்தான், என்றாள்-என்றுஎண்ணினாள்;(எ-று.)

உத்தமவிலக்கணவமைதியில் இவனது கால்துகளுக்கும் ஒப்பாதற்கு ஏலாத இந்திரன் சகலலோகங்களையும் ஆண்டுகொண்டிருக்க, உத்தமவிலக்கணம்முழுவதும் நிரம்பப்பெற்றுள்ள இவன் ஓராட்சியுமின்றி வனத்தில் வசிக்கின்றன னாதலால், சாமுத்திரிகலக்ஷணத்துக்குஏற்ப அவரவர்பயன் பெறுமாறு படைத்தல்தொழில்செய்தலை மேற்கொண்ட பிரமன் இவ்விஷயத்தில் தவறிப் பழிக்கத்தக்கவனாயினன் என்பதாம். இனி, முதலடிக்கு - சாமுத்திரிகலக்ஷணங்களை ஒளித்திடாமற் பயனோடுவிளக்கிய என்று பொருள்கொள்ளுதலும் ஒன்று. இந்திரன் தேவலோகத்தரசாட்சிக்குமாத்திரமேயன்றி மூவுலகத்தரசாட்சிக்கும் உரியவனென்பது, நூல்துணிபு. இலக்கணம் - லக்ஷணம். 'பரந்தருநான்முகன்' என்பதற்கு - மேலானகடவுளாகிய திருமாலாற் பெறப்பட்ட பிரமனென்றலுமாம். பி - ம்:—[1]பழியுற்றான். [2]இருந்தவன். [3]ஒக்கிலாய். (உசக)

உசா.—சூர்ப்பணகை இராமனிடம் வேட்கைவிஞ்சிக் கலங்குதல்.

நீத்தமும் பரவையுங் குறுக நெஞ்சிடைக்
கோத்தவன் புணர்விலா [1]குளிப்ப மீக்கொள

[2]வேத்தவும் [3]புரியவொன் றீக லான்பொருள்
காத்தவன் புகழெனத் தேயுங் கற்பினள்.

(இ - ள்.) நீத்தமும் பரவையும் குறுக-ஆற்றுப்பெருக்கும் கடல்வெள்ளமும் சிறியதென்னும்படி, நெஞ்சிடை கோத்த - (இங்ஙனம் பலவாறுசிந்தித்துத் தன்) மனத்திலே தொடர்ச்சியாகக் கொண்ட, அன்பு - அன்பின் பெருக்கு, உணர்வு இடை குளிப்ப மீ கொள - அறிவு தன்னுள்ளே மூழ்கும்படி அதிகப்பட,—ஏத்தஉம்-(தன்னைத்) துதிக்கவும், புரிய ஒன்று ஈகலான்-(ஏத்தினவன்) விரும்பும்படி ஒருசிறிதுபொருளையுங் கொடுத்திடாதவனாய், பொருள் காத்தவன் - அப்பொருளைப் பாதுகாத்துவரும் லோபியினது, புகழ் என - கீர்த்தி (வரவரக்குறைதல்)போல, தேயும் - வரவரக்குறைகிற, கற்பினள் - கற்புநிலைமையையுடையவளாயினள், (சூர்ப்பணகை); (எ - று.)—கற்பினள் என்பதைக் குறிப்புமுற்றெச்சமாகக்கொண்டு, வருங்கவியோடு குளகமாக்கி, தேயுங் கற்பினளாய் ஓவியம்போன்றனள் என்று இயைத்து முடிப்பினும் அமையும்.

கீழ்க்கூறியபடி சூர்ப்பணகை இராமனதுசௌந்தரியத்தைக்குறித்துப் பலவாறு மேல்மேலெண்ணி ஆற்றுப்பெருக்கினளவினுங் கடலினளவினும் மிகுதியாக அவன்பக்கல் ஆசைவெள்ளத்தைக் கொண்டதனால், அறிவழிந்து கற்பொழிந்தனள் என்பதாம். வறியவனாகவன்றிச் செல்வமுடையவனாயிருந்தும் தானதருமங்களிற் பொருட்செலவுசெய்யாமல் அப்பொருளைப் பாதுகாத்துவருகிற லோபியின் புகழ் தேய்தல், கற்புத்தேய்தற்கு உவமை. கற்பு - கல்வின்தன்மை. உறுதிப்பாடு என்னலுமாம். முன்னிரண்டடி-உயர்வுநவிற்சியணி; பின்னிரண்டடி - உவமையணி. [2]ஏத்தறம் என்று பாடமாயின், ஏத்து அறம் எனப் பிரிந்து, சிறப்பித்துச்சொல்லப்படுகிற தருமமென்று பொருள்படும். பி-ம்:—[1]குளித்து, குளிக்க. [2]ஏத்தவம். [3]பரிவின். ()

உஎ.—அப்போழ்தைய சூர்ப்பணகையின் நிலைமை.

வான்றனில் [1]வரைந்ததோர் மாத ரோவியம்
போன்றனள் [2]புலர்ந்தனள் புழுங்கு நெஞ்சினள்
[3]தோன்றறன் சுடர்மணித் தோளி னாட்டங்க
[4]ளூன்றினள் பறிக்கவோ ராற்றம் பெற்றிலள்.

(இ - ள்.) வான்தனில் வரைந்தது ஓர் மாதர் ஓவியம் போன்றனள் - ஆகாயத்திலெழுதப்பட்டதொரு பெண்வடிவமான சித்திரத்தையொத்து [திகைத்துநின்று], புலர்ந்தனள் - மனம்வாடி, புழுங்கு நெஞ்சினள் - (காமதாபத்தால்) வெதும்பின மனமுடையவளாய்,—தோன்றல் தன் சுடர் மணி தோளில் - இராமபிரானது விளங்குகிற அழகிய திருத்தோளில், நாட்டங்கள் ஊன்றினள் - (தன்) கண்களைப் பதியவைத்தவளாய்,—பறிக்க ஓர் ஊற்றம் பெற்றிலள் - (அவற்றை) மீட்டுவாங்குதற்கு ஏற்றதொரு வலிமையைப் பெறாதவளாயினள், (சூர்ப்பணகை); (எ - று.)

சித்திரப்பாவைபோலத் திகைத்துநின்று மெலிந்து மனந்தவித்து இராமன் தோள்களில்வைத்த கண்பார்வையை வாங்கமாட்டாது காதல்கைமிக்கனளென்பதாம். இவளுக்குஉபமானமாகக்கூறிய ஓவியத்தை 'வான்தனில் வரைந்தது' என்ற அடைமொழி கொடுத்துக் கூறியதனால், இவள் ஆகாய வழியாக வந்தன ளென்பது விளங்கும்; மேல் ருO - ஆம் பாட்டில் "பொங்கொளிவிசும்பினிற் பொலியத் தோன்றினாள்" என்பதுமுதலாகக் கூறப்படுவனவுங் காண்க. இங்கே, இவளுக்குச் சித்திரப்பாவை - செயலறுதல்மாத்திரத்துக்கு உவமம்; மிக்கஅழகுடைமைக்கு ஒப்பன்று: இவள் இச்சமயத்தில் தன்னுடைய இயற்கைக்கோரரூபத்துடனேயே யிருந்தன ளாதலால்; அத்தன்மை, மேல் உகூ-ஆம் பாடலால் தெளியப்படும். ஊற்றம் - ஊன்றுகோல், பற்றுக்கோடு; இங்கே, வன்மை யென்ற பொருளில் இலக்கணை. முதலடி- **இல்பொருளுவமை.** பி-ம்:—[1]வளர்ந்ததோர். [2]நின்றனள். [3]தோன்றல. [4]ஊன்றின. (உருக)

உஅ.—சூர்ப்பணகை இராமனைச் சேரத்துணிந்து அவனெதிர்செல்ல வழிதேடல்.

நின்றன [1]ளிருந்தவ னெடிய மார்பக
மொன்றுவெ னன்றெனி னமுத [2]முண்ணினும்
பொன்றுவென் போக்கினி யரிது [3]போன்மெனாச்
சென்றெதிர் நிற்பதோர் செய்கை [4]தேடுவாள்.

(இ - ள்.) நின்றனள் - (இராமனது தோளைப் பார்த்தபடியே) நின்ற அச்சூர்ப்பணகை,—'இருந்தவன் - இங்குஉள்ளவனாகிய இவனது, நெடிய மார்பு அகம் - பரந்த மார்பினிடத்தை, ஒன்றுவென் - (நான்) சேர்ந்துதழுவுவேன்: அன்று எனின் - அங்ஙனந்தழுவக்கிடைத்திடாதாயின், அமுதம் உண்ணினும் பொன்றுவென்-(சாவாமருந்தாகிய) தேவாமிருதத்தை உண்டாலும் பிழையாம லிறப்பேன்: இனி போக்கு அரிது போன்ம் - இனிமேல் (எனக்கு) வேறுவிதம்இல்லைபோலும்', எனா - என்றுஎண்ணி, எதிர் சென்று நிற்பது ஓர் செய்கை தேடுவாள்-அவனெதிரில் தான்போய்நிற்கும்படியானதோருபாயத்தை ஆராய்பவளானாள்; (எ - று.)

இவனை நாயகனாகப்பெறுவிட்டால் உயிரைவிழப்பேனென்று துணிந்து அவனெதிரிற்போய் நிற்றற்குஉரிய உபாயத்தை ஆலோசித்தனளென்பதாம். 'மார்பகமொன்றுவென், அன்றெனின் அமுதமுண்ணினும் பொன்றுவென்' என்றதனால், இராமனதுசேர்க்கையாலாகும் இன்பத்தைத் தேவாமிருதத்தினும் மிகஇனியதும் விசேடப்பயன்தருவதுமாகக் கருதியமை தோன்றும். **பி** - ம்:—[1]நின்றவன். [2]உண்கினும். [3]போல். [4]தேடுவான். (உருஉ)

உகூ.—சூர்ப்பணகை அழகியவடிவங்கொள்ளக் கருதுதல்.

எயிறுடை யாக்கையெவ் வுயிரு மிட்டதோர்
வயிறுடை யா[1]ளென மறுக்கு மாதலாற்

குயிலொடுதொடர் குதலையோர் கொவ்வைச் [2]செவ்விவாய்
மயிலொடு டியலியாய் மருவ னன்றெனு.

இதுவும், அடுத்த கவியும் - குளகம்.

(இ - ள்.) 'எயிறு உடை அரக்கி-கோரப்பற்களையுடைய இந்த ராக்ஷசி, எ உயிரும் இட்டது ஓர் வயிறு உடையாள் - எல்லாப்பிராணிகளையும் போகட்ட தொரு வயிற்றையுடையவள்', என-என்று எண்ணி வெறுத்து, மறுக்கும் - (என்னை இவன் ஏற்றுக்கொள்ளாமல்) மறுக்கக்கூடும்: ஆதலால்—,— குயில் தொடர் குதலை - குயில்கூவுதலை யொத்த மழலைச்சொற்களையும், கொவ்வை செவ்வி வாய் - கொவ்வைப்பழம்போலச் சிவந்த அழகிய அதரத்தையு முடைய, ஓர் மயில் தொடர் இயலி ஆய் - மயிலின்சாயலையொத்தசாயலுள்ள ஓர் அழகிய மங்கைவடிவங் கொண்டு, மருவல் - (நான் இவனருகிற்) செல்லுதல், நன்று-நல்லது, எனு - என்று எண்ணி,—(எ - று.)—'பாவியா ஆய்ந்தனள் தோன்றினுள்' என அடுத்தகவியோடு தொடர்ந்து முடியும்.

இவன் என்னைக் கொடியஅரக்கியென் றெண்ணித் தள்ளிவிடவொண்ணுதபடி நான் நல்ல சுந்தரமான ரூப மெடுத்துச் செல்லவேண்டு மென்று எண்ணினள் என்பதாம்.

எவ்வுயிருமிட்டதோர் வயிறுடையாள் - பலவகைப்பிராணிகளையும் மிகுதியாகத் தின்பவ ளென்றபடி. குதலையும் மழலையும் ஒருபொருளன வென்பது ஒருசாரார் துணிபு; பரிமேலழகர்கருத்தும் இதுவே: மற்றொரு சாரார் குதலை எழுத்துவடிவுபெருத தென்றும், மழலை - எழுத்துவடிவு பெற்றுச் சொல்வடிவுபெருத தென்றும் வேறுபாடு கூறுவர். பி-ம்:—[1]எனின். [2]வாயிள. [3]வருகை. (உ௫)

௩0.—சூர்ப்பணகை மந்திரபலத்தால் அழகியவடிவுபெறுதல்.

பங்கயச் செல்வியை மனத்துப் பாவியா
வங்கையி னுயமந் திரத்தை யாய்ந்தன
டிங்களிற் சிறந்தொளிர் முகத்தள் செவ்வியள்
பொங்கொளி விசும்பினிற் பொலியத் தோன்றினுள்.

(இ - ள்.) பங்கயம் செல்வியை - செந்தாமரைமலரில்வாழ்கிற செல்வத்துக்கு உரிய தெய்வமான திருமகளை, மனத்து பாவியா - (தன்) மனத்திலே தியானித்து, அம் கையின் ஆய மந்திரத்தை ஆய்ந்தனள் - தனது அகங்கை வசப்பட்டுள்ள (அவ்விலக்குமிவிஷயமான) மந்திரத்தை ஜபித்து, (அதன்மகிமையால்), திங்களின் சிறந்து ஒளிர் முகத்தள் - சந்திரனினும் மேம்பட்டு விளங்குகிற முகமுடையவளும், செவ்வியள் - அழகியவளு மாய், பொங்கு ஒளி விசும்பினில் பொலிய-மிக்க (தன்உடம்பின்) ஒளி ஆகாயத்தில்விளங்க, தோன்றினுள் - வடிவம்மாறிநின்றுள்; (எ - று.)

திருமகள் மந்திரத்தைத் தியானத்தோடு உச்சரித்து மிக்க அழகு பெற்றனள் என்பதாம். மிகஅழகிய வடிவமுள்ள திருமகளை நினைத்துக்கொண்டு,

விரும்பியவடிவம் பெறுதற்கேற்ற மந்திரத்தை உருவிட்டதனால், நினைத்த படி அழகிய வடிவம்பெற்றாளென்றுங் கொள்ளலாம். மந்த்ரம் - வடசொல்; "நிறைமொழிமாந்த ராணையிற் கிளந்த, மறைமொழிதானே மந்திர மென்ப" என்ற தொல்காப்பியத்தால், மந்திரத்தின் தன்மையை அறிக. (உ௫௪)

வேறு.

ரு௧.—மூன்றுகவிகள் - சூர்ப்பணகை இராமனெதிரில் வருதலைத் தெரிவிக்கும்.

பஞ்சி[1]யொளிர் விஞ்சுகுளிர் பல்லவ மனுங்கச்
செஞ்செவிய கஞ்ச[2]நிமிர் [3]சீறடி பெயர்ப்பாள்
அஞ்சொலிள மஞ்ஞையென வன்னமென [4]மின்னும்
வஞ்சியென நஞ்சமென வஞ்சமகள் வந்தாள்.

(இ - ள்.) பஞ்சி - செம்பஞ்சும், ஒளிர் விஞ்சு குளிர் பல்லவம்-விளக்கம் மிக்க செழித்த தளிர்களும், அனுங்க - (செம்மையிலும் மென்மையிலும் தமக்கு ஒப்பாகாமல்) வருந்தும்படி, செம் செவிய கஞ்சம் நிமிர் - சிவந்த அழகுள்ள தாமரைமலர்போலத் தோன்றுகிற, சிறு அடி (தன்) சிறியபாதங்களை, பெயர்ப்பாள் - எடுத்துவைப்பவளாய்,—அம் சொல் இள மஞ்ஞை என-அழகிய சொல்லையுடைய இளமையான மயில்போலவும், அன்னம் என-அன்னப் பேடைபோலவும், மின்னும் வஞ்சி என - விளங்குகிற வஞ்சிக்கொடிபோலவும், நஞ்சம் என-விஷம்போலவும், வஞ்சம் மகள் - வஞ்சனையுடையவளான சூர்ப்பணகை, வந்தாள்—; (எ - று.)

வஞ்சகியான சூர்ப்பணகை உத்தமவிலக்கணம்நிரம்பிய மிகஅழகியவடிவங்கொண்டு வந்தனள் என்பதாம். பஞ்சி யெனினும், பஞ்சு எனினும் ஒக்கும். இனி, முதலடிக்கு - செம்பஞ்சுக்குழம்பூட்டப்பட்டு மிகவிளங்குகிற தளிரும் ஒப்பாகாது வருந்தும்படி யென்றும் உரைக்கலாம்.

மயில் - சாயற்கும், அன்னம் - நடைக்கும், வஞ்சி-மெல்லியதாய் ஒல்கி ஒசியும் வடிவத்துக்கும், நஞ்சு - கொடுமைக்கும் உவமை. மயிலைச்சாயற்கேயன்றி நடைக்கும் உவமையாக்கொள்ளுதல் உண்டு: "மயில்கண்டன்னமடநடைமகளிர்" எனவும், "மயிலெனப் போந்து" எனவும் திருமுருகாற்றுப்படையினும், திருக்கோவையாரினும் வருதல்காண்க. நஞ்சை உவமைகொள்ளுமிடத்து, "மெய்பொடிப்பச், சிங்கி குளிர்ந்துங் கொலும்"என்பது அறியத்தக்கது. பலஉவமைகள் தொடர்ச்சியாக வந்ததனால், இப்பாட்டு-**மாலையுவமையணி** [மாலோபமாலங்காரம்]. **பி - ம்:—**[1]ஒளி. [2]நிகர். [3]சீறடியளாகி. [4]மின்னு.

இதுமுதல் எட்டுக்கவிகள் - பெரும்பாலும் நான்காஞ்சீரொன்று தேமாச்சீராய், மற்றைமூன்றும் கூவிளங்காய்ச்சீர்களு மாகிய அளவடி நான்கு கொண்ட **கலிமுதேவிருத்தங்கள்.** (உ௫௫)

ரு௨. பொன்னொழுகு [1]பூவினுறை பூவைபெழில் பூவை
பின்[2]னெழில்கொள் வாளிணை பிறழ்ந்தொளிர் [3]முகத்தாள்
கன்னியெழில் கொண்டது கலைத்தட மணித்தேர்
[4]மின்னிழிவ தன்மையிது விண்ணிழிவ தென்ன.

இதுவும், அடுத்த கவியும் - குளகம்.

(இ - ள்.) பொன் ஒழுகு - பொன்னிறமான தாதுகள் சிந்தப்பெற்ற, பூவில் - செந்தாமரைமலரில், உறை - தங்குகிற, பூவை - மகளான இலக்குமியினது, எழில் - அழகும், பூவை (எழில்) - கிளியினது அழகும், பின் - (தனக்குமுன்) பிற்படும்படியான, எழில் - சிறந்தஅழகை, கொள் - கொண்ட, வாள் இணை பிறழ்ந்து ஒளிர் முகத்தாள் - இரண்டுவாள்கள் ஒளிவீசி விளங்கப்பெற்ற முகத்தையுடைய சூர்ப்பணகை,—இழிவ தன்மை இது - (தான் வானத்திநின்று) இறங்கிவருவதாகிய இத்தன்மை, கன்னி எழில் - கலியாணமாகாத இளம்பெண்ணின் வடிவத்தையும், கலை தட மணி தேர் - மேகலாபரணத்தையணிந்த பெரிய அழகிய தேரையும், கொண்டது-(தான்) கொண்டதாகிய, மின் - ஒருமின்னற்கொடி, விண் இழிவது - வானத்தினின்று இறங்குவதுபோலும், என்ன - என்று (கண்டோர் உவமை) கூறும்படி, (எ - று.)—'வந்தாள்' என வருங் கவியோடு முடியும்.

சூர்ப்பணகை, இளம்பெண்வடிவத்தையும் மேகலாபரணத்தாற் சூழப்பட்ட அல்குலையுங் கொண்ட தொரு மின்னல் வானத்தினின்று இறங்கிவந்தாற்போலத் தான் வானத்தினின்று இறங்கிவந்தனள் என்பதாம். பொன், பூவை, வாளிணை, தேர் - உவமையாகுபெயர்கள். 'பொன்னொழுகுபூவினுறைபூவை' என்பதற்கு - பொன்மயமாய்ப் பொருந்திய தாமரைமலரில் வாழ்கிற திருமக ளென்றுங் கொள்ளலாம்: இனி, பொன் ஒழுகு - அழகு மிக்கு வழிகிற எனினுமாம்.

வாளிணை, கலைத்தடமணித்தேர் என உபமேயங்களை உபமானச்சொற்களாற் குறித்தது, **உருவகவுயர்வுநவிற்சியணி.** பின்னிரண்டடியிற் கூறியது, **இல்பொருளுவமை.** கலை - மேகலா என்னும் வடசொல்லின் விகாரம்; மேகலை - எட்டுக்கோவையுள்ள இடையணி: இது, பிறவும் பலவாறு உரைக்கப்படும். **பி - ம்:**—[1]பூவினதுபூவொடொளிர். [2]இயல். [3]முகத்தோர். [4]மின்னழிவிறன்மையது, மின்னிழிவிறன்மையிது. (உருசு)

ருரு. கானினுயர் கற்பக முயிர்த்த கதிர்வல்லி
மேனிநனி பெற்றுவிளை காம[1]நிறை வாசத்
தேனின்மொழி [2]யுற்றினிய செவ்விநனி [3]கொண்டோர்
மானின்விழி பெற்றுமயில் வந்ததென வந்தாள்.

(இ - ள்.) கானின் உயர் - பரிமளத்தினாற் சிறந்த, கற்பகம் உயிர்த்த கதிர் வல்லி - கற்பகவிருக்ஷத்தாற் பெறப்பட்ட பிரகாசமுள்ளதொரு பூங்கொடி [காமவல்லி], மேனி நனி பெற்று - ஒருபெண்வடிவம் (நன்றாக)

அமையப் பெற்று, விளை காமம் நிறை - மேன்மேல்விளைகிற காமவொழுக்கம்நிறைந்து, வாசம் தேனின் மொழி - நறுமணமுள்ள தேன்போன்ற சொற்களையும், உற்று - அடைந்து, இனிய செவ்வி நனி கொண்டு-கண்ணுக்கினிய அழகை மிகுதியாகப் பெற்று, ஓர் மானின் விழி பெற்று-ஒப்பற்ற மான்பார்வைபோன்ற பார்வையைப் பெற்று, மயில் வந்தது என - மயில்போலுஞ் சாயலும் நடையுங் கொண்டு வந்தாற்போல, வந்தாள்—; (எ - று.)

தேவலோகத்தில் கற்பகவிருக்ஷத்தைச் சார்ந்து அதன்மேற்படர்கிற காமவல்லியென்னுந் தெய்வப்பூங்கொடி, பெண்வடிவத்தையும் நிரம்ப இன்பந்தருந்தன்மையையும் இன்சொற்களையும் மிக்கஅழகையும் மான்பார்வையையும் மயில்நடையையும் மயிற்சாயலையுமுடையதாய் வந்தாற்போல வந்தனள் சூர்ப்பணகை என்பதாம். **தற்குறிப்பேற்றவணி.** 'கானினுயர்' என்றது, வல்லிக்கும் அடைமொழியாகலாம்: உத்தமசாதி மகளிரது உடம்பு இயற்கையில் நறுமணமுடையதென்பது நூற்கொள்கை யாதலால், அதற்கு உபமானமாகிய வல்லிக்கு 'கானினுயர்' என்ற அடைமொழி கொடுத்தனரென்க. காமநிறைந்தமொழியைச் சூர்ப்பணகைபேசுதலை மேற் காண்க.

பி - ம்:—[1]நெறி. [2]ஒத்து. [3]பெற்றோர். (உ௱எ)

ந. ச.—இரண்டுகவிகள்-இராமன் சூர்ப்பணகையைப் பார்த்தலைக் கூறும்.

> நூபுரமு மேகலையு நூலுமற லோதிப்
> பூமுரலும் வண்டுமிவை பூசலிடு மோசை
> தாமுரைசெய் கின்றதொரு தையல்வரு மென்னக்
> கோமகனு மத்திசை [1]குறித்தெதிர் விழித்தான்.

(இ - ள்.) நூபுரமும் - (அவளது) காற்சிலம்பும், மேகலையும் - இடையணியும், நூலும் - நூலிற்கோத்த ஆரங்களும், அறல் ஓதி பூ முரலும் வண்டும் - கருமணல்போன்ற கூந்தலிற் சூடிய மலர்களில் மொய்த்துஒலிக்கிற வண்டுகளும், இவை - என்னும் இவைகள், பூசல் இடும் - ஆரவாரஞ்செய்கிற, ஓசை—, ஒரு தையல் வரும் என்று உரைசெய்கின்றது - ஒருபெண் (இங்கே) வருவாளென்று சொல்லுகிறதாக,—கோமகனும் - சக்கரவர்த்தித் திருமகனான ஸ்ரீராமனும், அ திசை குறித்து எதிர் விழித்தான்-அவ்வோசை வருகிற திக்கைக் குறிப்பிட்டு எதிரே நோக்கினன்; (எ - று.)—தாம்-அசை.

சூர்ப்பணகி வருகிறபொழுது, அவளது சிலம்பு மேகலை ஆரம் முதலிய ஆபரணங்கள் ஒலித்தலாலும் அவள்கூந்தலிற்சூடியுள்ளமலர்களில் மிகுதியாக மொய்க்கிற வண்டுகள் ஆரவாரித்தலாலும் உண்டான ஓசை இராமன் செவியிற்பட்டமாத்திரத்தில், அவ்வொலியின்குறிப்பால் யாரோ ஒருமகள் இங்கு வருகிறாளென்று அறிந்து, அப்பெருமான், அவ்வொலிவரும்வழியிற் கண் செலுத்தினன் என்பதாம்.

நூல் - ஆகுபெயர். உரைசெய்தல் - குறிப்பித்த லென்றமாத்திரமாய் நின்றது: இது, பேசாததைப் பேசுவதுபோலச் சொன்ன மரபுவழுவமைதி.

பி - ம்:—[1]குறித்தனன். (உ௱அ)

௬௫. [1]விண்ணருள வந்ததொரு மெல்லமுத மென்ன
வண்ணமுலை கொண்டிடை வணங்கவரு [2]போழ்தத்
தெண்ணருளி யேழைமை துடைத்தெழு[3]மெய்ஞ் ஞானக்
[4]கண்ணருள்செய் கண்ணனிரு கண்ணினெதிர் கண்டான்.

(இ - ள்.) விண் - தேவலோகம், அருள - கொடுக்க, வந்தது - (அங்கு நின்று) வந்ததான, ஒரு மெல் அமுதம் என்ன - ஒப்பற்ற இனிய அமிருதம் போல, (அவள்), வண்ணம் முலை கொண்டு இடை வணங்க வரு போழ்தத்து - அழகிய தனங்களையுடையளாய் (அவற்றின்பாரத்தால்) இடைதுவளும்படி அடுத்துவருகிற சமயத்தில்,—எண் அருளி ஏழைமை துடைத்து எழு மெய் ஞானம் கண் அருள் செய் கண்ணன்-(தனது) திருவுள்ளத்தில் அருள் கொண்டு (அதனால் அடியார்களது) அறியாமையைப் போக்கி (அவர்களுக்கு) மேன்மேல்வளர்கிற தத்துவஞானமாகிய கண்ணைக் கொடுத்தருளுகிற திருமாலின் திருவவதாரமான இராமபிரான், இரு கண்ணின் எதிர் கண்டான் - (தனது) இரண்டுகண்களாலும் (அவளை) எதிரிலே பார்த்தான்; (எ - று.)

தேவலோகத்திலிருந்து அமிருதம் வருகின்றவாறுபோல இன்பவடிவங் கொண்டவளான அவள் வானத்தினின்றுஇறங்கிவருஞ்சமயத்தில், இராமன் அவளைக் கண்ணெதிரிற் கண்டனனென்பதாம்; **தற்குறிப்பேற்றவணி.**

'எண்ணருளி யேழைமைதுடைத்து எழுமெய்ஞ்ஞானக்கண்ணருள்செய் கண்ணன்' என்றதனால், திருமால் இயல்பாகியகருணைகொண்டு அடியார்களுக்குத் தவிர்க்கவேண்டியதைத்தவிர்த்து அளிக்கவேண்டியதை அளித்தருளுந் தன்மை விளங்கும். இனி, ஏழைமைதுடைத்து - வறுமையை நீக்கிச் சகல ஐசுவரியங்களையுந் தந்து என்றுமாம். தற்காலத்தில் எதிரிலேயுள்ளபொருளைமாத்திரமே காணும் ஊனக்கண்ணினும், காலமிடையிட்டவற்றையுந்தேயமிடையிட்டவற்றையும் அறியத்தக்க ஞானக்கண்ணுக்கு உள்ள சிறப்புத் தோன்ற, 'எழுமெய்ஞ்ஞானக்கண்' எனப்பட்டது. பி - ம்:—[1]விண்ணவரருந்தவமும். [2]மாலை. [3]விஞ்ஞானக். [4]கண்ணருளு. (உ௬௧)

௬௬.—இராமன் அவளைக் கண்டு வியத்தல்.

பேருழைய நாகருல கிற்பிறிதின் வானிற்
பாருழையி னில்லதொரு மெல்லுருவு பாரா
வாருழைய டங்குமழ கிற்[1]கவதி யுண்டோ
நேரிழையர் யாவ[2]ரிவர் நேரென நினைந்தான்.

(இ - ள்.) பேர் உழைய பெரிய இடத்தையுடைய, நாகர் உலகில் - சர்ப்பசாதியாரது லோகமாகிய பாதாளத்திலும், வானில் - தேவலோகத்திலும், பிறிதின் பார் உழையின் - மற்றொன்றாகிய பூலோகத்தினிடத்திலும், இல்லது - இல்லாததாகிய, ஒரு - ஒப்பற்ற, மெல் உருவு - மென்மையான அப்பெண்வடிவத்தை, பாரா - பார்த்து,—(இராமன்),—'ஆர்-(இவர்) யாவர்? உழை அடங்கும் அழகிற்கு அவதி உண்டோ - இவரிடத்தில் தங்கிய அழகு

க்கு ஓர் எல்லை உள்ளதோ? [இல்லை யென்றபடி]; நேர் இழையர் - தக்கஆப ரணங்களையணிந்த மகளிருள், யாவர் இவர் நேர் - எவர் இவர்க்கு ஒப்பாவார்? [எவருமில்லை யென்றபடி]', என - என்று, நினைந்தான் - எண்ணினான்.

மூன்றுலோகத்திலும் எப்பொழுதுமில்லாத இப்படிப்பட்ட அழகிய வடிவத்தைப் பார்த்து, ஸ்ரீராமன், இப்பேரழகுடையார் யாவரென்றும், இவ ரழகுக்கு எல்லையில்லை யென்றும், அழகில் இவரோடொப்பார் எவருமில ரென்றும் கருதினன் என்பதாம்.

நேரிழையர் - ஏற்ற ஆடையை யுடையவருமாம்; இழையென்னும் நூலின்பெயர் - ஆடைக்குக் கருவியாகுபெய ரென்க. புதிதாகக் கண்ட ஒரு பெண்ணைக்குறித்து 'இவள்' என ஒருமையாக் கருதுதலினும் 'இவர்' எனப் பன்மையாகக் கருதுதல் பெருந்தகைமைக்குச் சிறப்பாதலால், 'இவர்நே ரென நினைந்தான்' எனப்பட்டது. பி - ம்:—[1]அமைதி. [2]இவள். (உசுo)

கஎ.—சூர்ப்பணகை இராமனருகில் வந்து வணங்கிநிற்றல்.

அவ்வயினவ் வாசைத [1]னகத்துடைய வன்னாள்
செவ்விமுக முன்னியடி செங்கையி னிறைஞ்சா
வெவ்விய நெடுங்கணயில் வீசி[2]யயல் பாரா
நவ்வியி னொதுங்கியிறை நாணியய னின்றாள்.

(இ - ள்.) அ வயின் - அவ்விடத்து [அப்பொழுது], அ ஆசை தன் அகத்து உடைய அன்னாள் - அப்படிப்பட்ட [கீழ்க்கூறிய] மிக்ககாதலைத் தன்மனத்திலேயுடைய அச்சூர்ப்பணகை, செவ்வி முகம் முன்னி - (இராம னது) அழகிய முகத்தை நோக்கி, அடி செம் கையின் இறைஞ்சா - (அவ னது) திருவடிகளைச் சிவந்த (தன்) கைகளால் தொழுது, வெவ்விய நெடுங் கண் அயில் வீசி அயல் பாரா-கொடிய நீண்ட (தன்) கண்களாகிய வேல்களை வீசிப் பக்கங்களிற் பார்த்துக்கொண்டு, நவ்வியின் ஒதுங்கி-(மருண்ட) மான் போல ஒருபுறத்தில் விலகி, இறை நாணி - சிறிது நாணங்காட்டி, அயல் நின்றாள் - அருகில் நின்றாள்; (எ - று.)

நெடுங்கணயில் - **உருவகம்.** நவ்வியினொதுங்கி - **உவமை.** நவ்வியின் பாரா என இயைக்கவும் அமையும். 'செவ்வி முகம் முன்னி' என்பதற்கு - தனது அழகிய முகத்தை முன்னெடுத்து என்றலும் ஒன்று. பி - ம்:—[1]மனத்து. [2]வியவார. (உசுக)

இதுமுதற் பத்தோன்பது பாடல்களில், இராமனுக்கும் சூர்ப்பணகைக்கும் நடந்த சம்பாஷணை விவரிக்கப்படுகிறது.

கஅ.—இராமன் சூர்ப்பணகையை நோக்கி வினவல்.

தீதில்வர வாகதிரு நின்வரவு [1]சேயோய்
போதவுள தெம்முழையோர் புண்ணிய[2]ம தன்றோ
வேதுபதி யேதுபெயர் யாவருற வென்றான்
மேதகுதல் பேதையவ டன்னிலை விரிப்பாள்.

(இ - ள்.) வேதம் முதல் - வேதங்களிற் சித்தாந்தஞ்செய்யப்பட்ட முதற்கடவுளான ஸ்ரீராமன், (அவளைநோக்கி), 'திரு-திருமகள்போன்றவளே! சேயோய் - செந்நிறமுடையவளே! [அல்லது செம்மைக்குணமுடையவளே!] நின் வரவு-உனது வருகை, தீதுஇல் வரவு ஆக-தீங்கில்லாத நல்வரவாயிருக்கக்கடவது; போத-(நீ இவ்விடத்தில்) வரும்படி, எம்உழை உளது - எம்மிடத்தி லுள்ளது, ஓர் புண்ணியம்அது அன்றே - ஒப்பற்ற நல்வினையன்றோ? பதி எது-(உனது) ஊர் எது?பெயர் எது - (உன்) பேர்யாது? உறவு யாவர் - உனக்கு உறவினர் யாவர்? என்றான் - என்றுவினவினான்: பேதைஅவள் - இளமைகொண்டஅவள், தன் நிலை விரிப்பாள் - தனது தன்மையை விளக்குபவளானாள்; (எ - று.)—அதனை, அடுத்த கவியிற் காண்க.

'வேதமுதல்' என்பதற்கு - வேதங்களை ஆதியில் வெளியிட்ட கடவுளென்றும், வேதப்பொருளையுணர்ந்த தலைவனென்றும் பொருள்கூறலாம். யாவுமறிந்தவனான இராமன் தான்கொண்ட மானுடவவதாரத்துக்கு ஏற்றபடி ஒன்றுமறியாதவன்போலப் பாவித்துக் கபடமில்லாமல் அக்கொடியாளைத் தோற்றத்தின்படி நல்லாளாக நிச்சயித்து நல்வரவுகொண்டாடி உபசரித்து வினவ, அவ்வறிவிலாள் தன்வஞ்சனையால் அப்பெருமானைத் தன் வசப்படுத்தத்தொடங்கிப் பேசலுற்றனளென்பது தோன்ற, இராமனை 'வேதமுதல்' என்றும், சூர்ப்பணகையை 'பேதையவள்' என்றும் இங்கே கவி குறித்தனனென்க. 'தீதில்வரவாக' என்பது - சிறந்தவர்வருகையைக்கொண்டாடுமிடத்து வடமொழியில் வழங்குகிற 'ஸ்வாகதம்' என்பதன் பொருள் கொண்டது. சேயோய் போக - சேய்மையிலுள்ளவளான நீ இங்குவர என்றலும் ஒன்று. பி - ம்:—[1]செய்யோய். [2]இது. (உசஉ)

வேறு.

௩௬.—சூர்ப்பணகை இராமனுக்குத் தன்னைத் தெரிவித்தல்.

பூவிலோன் புதல்வன் மைந்தன் [1]புதல்விமுப் புரங்கள் செற்ற
சேவலோன் துணைவ னான செங்கையோன் றங்கை திக்கின்
மாவெலாந் [2]தொலைத்து வெள்ளி மலையெடுத் துலக மூன்றுங்
காவலோன் [3]பின்னை காம வல்லியாங் கன்னி யென்றாள்.

(இ - ள்.) '(நான்),—பூவிலோன் புதல்வன் மைந்தன் புதல்வி-தாமரைமலரில் தோன்றிய பிரமனது புத்திரனான புலஸ்தியப்பிரஜாபதியினுடைய குமாரனாகிய விச்சிரவசு என்னும் முனிவனது பெண்: முப்புரங்கள் செற்ற - மூன்றுபட்டணங்களை யழித்த, சேவலோன் - விருஷபத்தை ஏறிநடத்துதல்வல்ல சிவபிரானது, துணைவன் ஆன - நண்பனாகிய, செம் கையோன் - சிவந்தகைகளையுடைய குபேரனது, தங்கை—: திக்கின் மா எலாம் தொலைத்து - திக்கஜங்களையெல்லாம் வலியழித்து, வெள்ளி மலை எடுத்து - வெள்ளிமயமான கைலாசமலையை(க் கைகளாற்) பெயர்த்துஎடுத்து, உலகம் மூன்றும் காவலோன் - மூன்றுஉலகங்களையுங் காத்தலில் வல்ல இராவணனது;

பின்னை - பின்பிறந்தவள்: காமவல்லி ஆம் கன்னி - காமவல்லியென்றுசொல்லப்படுகிற பெண்', என்றாள் - என்று சொன்னாள்; (எ - று.)

இப்பாடலினால், சூர்ப்பணகை தனதுகுலப்பெருமையையும் உடன்பிறந்தோர்திறமையையுங் கூறித் தன்னை உயர்த்தினாள்.

படைப்புத்தொழிலில் தனக்குத்துணைவராம்படி பிரமதேவனால் ஆதிகாலத்தில் உண்டாக்கப்பட்ட உபப்பிரமர்கள் ஒன்பதின்மருள் ஒருவனாகிய புலஸ்தியனென்னும் முனிவன் திருணபிந்துவென்னும் ராஜரிஷியின் மகளை மணஞ்செய்துகொண்டு அவளிடம் விச்சிரவசு என்னும் மகனைப் பெற்றான்: அக்குமாரன், பரத்துவாசமுனிபுத்திரியை விவாகஞ்செய்துகொண்டு அவளிடம் ஒருமகனை உண்டாக்க, அவன், பின்பு பெருந்தவஞ்செய்து, இந்திரன் யமன் வருணன் என்பவரோடு சமனான லோகபாலகனாய் வடதிசையை ஆள்பவனும் செல்வத்துக்குத் தலைவனுமாய்க் குபேரனென்று பிரசித்தி பெற்றான்; பின் ஒருகாலத்தில் சுமாலியென்னும் இராக்கதன் தன்மகளான கேகசிக்குக் குபேரனது சிறப்பைக் காட்டி 'இப்படிப்பட்டவனைப் பெற்ற விச்சிரவமுனிவனை நீயும் சேர்ந்து நன்மக்களைப் பெறுவாய்' என்று செலுத்த, அங்ஙனமே அவள் மாலைப்பொழுதில் அம்முனிவனிடஞ் சென்று தன் கருத்தைக்குறிப்பித்துப் பிரார்த்திக்க, முனிவன் அவளை அங்கீகரித்து 'நீ ஆசுரவேளையில் வந்ததனால், கொடிய பிள்ளைகள் உன்னிடம் உண்டாவர்' என்று அருளிச்செய்ய, அதுகேட்ட அவள் மீண்டும் வெகுவாக வேண்ட, அவன், 'கடையில் உதிப்பவன் நன்மகனாவான்' என்று அனுக்கிரகித்தனன்; அவ்வாறே அவளிடம் இராவணன் கும்பகர்ணன் சூர்ப்பணகை விபீஷணன் என்பவர் முறையே தோன்றினரென வரலாறு காண்க: இது, மேல் உத்தரகாண்டத்தில் விளக்கப்பட்டுள்ளது.

'பூவிலோன்' என்பதில், இல் - சாரியை; "தவமும், அரசிலாரில்வழியில்லை" என்றவிடத்துப்போல. இனி, பூ இலோன் - தாமரை மலரை இடமாகவுடையவ னென்றுங் கொள்ளலாம்; இல் - இடம். சே - எருது. குபேரன், ஒருகாலத்தில் இமயமலைச்சாரலிலிருந்து நெடுநாள் பெருந்தவஞ்செய்து சிவதரிசனத்தைப்பெற்று அப்பெருமானருளால் அக்கடவுளுக்கு நண்பனாயினமைபற்றி, 'சேவலோன்துணைவனான செங்கையோன்' எனப்பட்டான். குபேரன் தானத்திற்சிறந்தவனென்பதை, 'தநதன்' என்ற அவன்பெயராலும் உணர்க. காமவல்லி - கற்பகத்திற்படர்கொடி; வேண்டுவார்க்கு வேண்டியபொருள்களைத் தருவது. தான் காமவல்லிபோல் அழகியவளாயும் இன்பந்தருபவளாயு மிருத்தலால் தன்னை யாவரும் அப்பெயரால்வழங்குவ ரென்பது தோன்ற, 'காமவல்லியாங் கன்னி' என்றாள்.

முப்புரம் - பொன் வெள்ளி இரும்பு என்னும் இவற்றாலாகிய மதிலையுடைய மூன்றுபட்டணம். சிவபிரான் திரிபுரமெரித்த வரலாறு:—தாரகாசுரனது புத்திரர்களாகிய வித்யுந்மாலி தாரகாட்சன் கமலாட்சன் என்னும் மூவரும் மிக்கதவஞ்செய்து மயனென்பவனால் சுவர்க்க மத்திய பாதாள

மென்ற மூன்றிடங்களிலும் முறையே பசும்பொன் வெண்பொன் கரும்பொன்களால் அரண்வகுக்கப்பட்டு ஆகாயமார்க்கத்திற் சஞ்சரிக்குந் தன்மையுடைய மூன்றுபட்டணங்களைப் பெற்று, மற்றும்பல அசுரர்களோடு அந்நகரங்களுடனே தாம்நினைத்த இடங்களிற் பறந்துசென்று பலஇடங்களையும் பாழாக்கிவருகையில், அத்துன்பத்தைப் பொறுக்கமாட்டாத தேவர் முனிவர் முதலியோரது வேண்டுகோளால், சிவபெருமான் பூமியைத் தேராகவும், சந்திரசூரியரைத் தேர்ச்சக்கரங்களாகவும், நான்குவேதங்களைக் குதிரைகளாகவும், பிரமனைச் சாரதியாகவும், மகாமேருவை வில்லாகவும், ஆதிசேஷனை நாணாகவும், விஷ்ணுவை வாயுவாகியசிறகமைந்து அக்கினியை முனையாகவுடைய அம்பாகவும், மற்றைத்தேவர்களைப் பிறபோர்க்கருவிகளாகவும் அமைத்துக்கொண்டு யுத்தசன்னத்தனாய்ச் சென்று போர்செய்யத்துணிந்துப் புன்சிரிப்புச் செய்து அவ்வசுரனையையும் பட்டணங்களோடு எரித்தருளின னென்பதாம்.

இராவணன் திக்குவிசயகாலத்தில் ஐராவதம்முதலியதிக்கஜங்களை எதிர்த்து அவற்றின் தந்தங்களைஒடித்து அவற்றை வலிதொலைத்தன னென்க.

இராவணன் கைலை யெடுத்தது:—இராவணன் திக்குவிசயஞ்செய்கையில் குபேரனோடு எதிர்த்துப் பொருது அவனை வென்று அவனது புஷ்பகவிமானத்தைப் பறித்து அதன்மேலேறிக்கொண்டு கைலாசமலைக்குமேலாக ஆகாசமார்க்கத்திலே விரைந்து மீண்டுவருகையில், அம்மலையின் மகிமையால் விமானம் தடைப்பட்டுநிற்க, அதற்குக் காரணம் இன்னதென்று அறியாது திகைக்கையில், நந்தி எதிரில்வந்து 'சிவபிரானுக்குத் தங்குமிடமான திருக்கயிலாயத்தின் பெருமை இது' என்று சொல்லவும், கேளாமல் தசமுகன் தனதுபிரயாணத்துக்குத் தடையாகிய இம்மலையை இப்பொழுதே வேரோடு பறித்து எடுத்து அப்பால்எறிந்துவிட்டுத் தடையின்றி மேற்செல்வேனென்று கூறி விமானத்தினின்றும்இறங்கித் தனதுஇருபதுகைகளையும்அம்மலையின்கீழ்க்கொடுத்து அதனைப் பெயர்த்துஅசைத்தனனென்பது. பி-ம்:—[1]பாவை. [2]தொலைய. [3]தங்கை.

இதுமுதல் முப்பத்துமூன்று கவிகள் - இப்படலத்தின் முதற்கவி போன்ற **அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தங்கள்.** (உசா.)

சுo.—**இராமன் சங்கித்து மீண்டும்வினவல்.**

அவ்வுரை கேட்ட வீர னையுறு மனத்தான் [1]செய்கை
செவ்விதன் றறித லாகுஞ் [2]சிறிதினென் [3]றுணராச் செங்கண்
வெவ்வுரு வமைந்தோன் றங்கை யென்பது மெய்ம்மை யாயி
னிவ்வுரு [4]விளைந்த தன்மை யியம்புதி [5]யியல்பினென்றான்.

(இ - ள்.) அ உரை கேட்ட வீரன்-(சூர்ப்பணகைசொன்ன) அந்தவார்த்தையைச் செவியுற்ற இராமன்,—ஐயுறு மனத்தான் - (அரக்கிக்கு இப்படிப் பட்டஅழகு எங்ஙனம் அமைவது என்று) சந்தேகங்கொண்ட மனத்தையுடை

யவளாய்,—'செய்கை செவ்விது அன்று - (இவளது) செயல் களங்கமற்ற தன்று; சிறிதின் அறிதல் ஆகும் - சிறிதுவிசாரித்துஅறிதல் தகுதி', என்று, உணரா-என்றுஎண்ணி,—(அவளைநோக்கி),—'செம் கண் வெவ் உரு அமைந் தோன் தங்கை என்றது மெய்ம்மை ஆயின் - (எப்பொழுதுங் கோபத்தாற்) சிவந்த கண்களையுடைய பயங்கரமான வடிவத்தைப் பொருந்தின இராவண னது தங்கை நீயென்றது உண்மையானால், இ உரு இயைந்த தன்மை இயல்பின் இயம்புதி - இந்தஅழகியவடிவம்பொருந்தியவிதத்தை உள்ளபடி கூறுவாய்,' என்றான் - என்றுசொன்னான்; (எ - று.)

அச்சொல்லைக்கேட்டு, ஸ்ரீராமன், ஐயப்பட்டு, 'விகாரவுருவமுள்ள அரக்கனது தங்கை நீயென்பது உண்மையானால், இந்நல்லுருவம் உனக்கு எப்படிக் கிடைத்தது? உண்மையாகச் சொல்'என்று வினவினன் என்பதாம். செய்கை யென்பதற்கு - உடம்பென்று உரைப்பாரு முளர்; தொழிலாகுபெய ராகிய காரணக்குறி. செவ்விது - செம்மையானது. செவ்விதன்று - மாயை யாலமைந்ததுபோலு மென்றபடி. இங்கே, 'செங்கண்' என்றது, கொள்ளிக் கண் கொடுங்கண் குருதிக்கண் என்றாற்போல விகாரத்தன்மையைக் காட் டும். 'சிறிதின் அறிதலாகும்' என்பதற்கு-சிறிதுபொழுதில் அறியலாமென்று உரைத்தலு மொன்று. பி-ம்:—[1]செல்கை. [2]சிறியள். [3]உணரச். [4]அமைந்த. [5]விரைவின். (உகூச)

சுக.—அதற்கு அவர் விடைகூறுதல்.

தூயவன் பணியா முன்னஞ் சொல்லுவாள் சோர்வி லாளம்
மாயவல் லரக்க ரோடு வாழ்வினை [1]மதிக்க லாதே
னாய்வுறு மனத்தே னாகி யறந்தலை நிற்ப தானேன்
றீவினை தீய நோற்றுத் தேவரிற் பெற்ற தென்றாள்.

(இ - ள்.) தூயவன் பணியா முன்னம் - பரிசுத்தகுணமுள்ள இராமன் இங்ஙனஞ்சொல்லுதற்குமுன்னே [சொன்னவுடனே விரைவில் என்றபடி], சோர்வு இலாள் சொல்லுவாள் - (ஏற்றவிடைகூறுதற்குச் சிறிதும்)பின்வாங் குதலில்லாமல் உத்தரஞ்சொல்பவளாய்,—'அ மாயம் வல் அரக்கரோடு வாழ் வினை மதிக்கலாதேன்-மாயையையும் கொடுமையையு முடைய (இராவணன் முதலிய) அவ்விராக்கதர்களுடனே கூடிவாழ்தலைத் தகுதியென்றுஎண்ணாத வளாய், ஆய்வு உறு மனத்தேன் ஆகி - (நல்லவைதீயவைகளை) ஆராய்ந்து பகுத்தறியும்விவேகம் பொருந்திய மனத்தையுடையவளாய், அறம் தலைநிற் பது ஆனேன்-தருமத்தையே மேற்கொண்டு அவ்வழியில் நிற்குந் தன்மையை யுடையவளான நான், தீவினை தீய நோற்று - பாவங்க ளொழியும்படி தவஞ் செய்து, தேவரின் பெற்றது - தேவர்களுடைய அநுக்கிரகத்தால் அடைந் தது, அழகியஇவ்வடிவும், என்றாள் - என்றுசொன்னாள்; (எ - று.)

இப்பாட்டினால், சூர்ப்பணகை தனது தீக்குணமின்மையையும், தீயோர் சேர்க்கையொழிந்தமையையும், விவேகமுடைமையையும், அறநெறியொழு

குதலையும், தவமுடையளானமையையும், தேவாநுக்கிரகம்பெற்றமையையும் வெளியிட்டனள்.

வஞ்சகமுள்ள இராக்கதரோடு வாழ்தலை நீக்கி நல்வழிநிற்கத்தொடங் கித் தவஞ்செய்து தேவர்களிடத்தினின்று இந்நல்லுருவம்பெற்றேனென்ற னளென்பதாம். தூயவன்பணியாமுன்னஞ் சொல்லுவாள் - மிகையுயர்வு நவிற்சியணி. 'தேவரிற்பெற்றது' என்பது - தேவர்போலப்பெற்ற தென் றும் பொருள்படும். 'பெற்றது' என்பதற்கு எழுவாய், முன்பாட்டிலுள்ள இவ்வுரு' என்பதே. பி - ம்:—[1]மதிக்கிலாதேன். (உசுரு)

சசு.—இராமன் மீண்டும் வினவல்.

இமையவர் தலைவ னேயு மெளிமையி னேவல் செய்யு
மமைதியி னுலக மூன்று மாள்பவன் றங்கை யாயிற்
சுமையுறு செல்வத் தோடுந் தோன்றலை துணையு மின்றித்
[1]தமியைநீ வருதற் கொத்த தன்மையென் றைய லென்றான்.

(இ - ள்.) 'தையல் - அழகியவளே! நீ—, இமையவர் தலைவனேஉம் எளிமையின் ஏவல் செய்யும் அமைதியின் உலகம் மூன்றும் ஆள்பவன் தங் கை ஆயின் - தேவர்களுக்குஅரசனான இந்திரனும் எளியகுற்றேவல்செய்யத் தக்க தன்மையோடு எல்லாவுலகங்களையும் அரசாளுகிற இராவணனது தங் கை யானால்,—சுமை உறு செல்வத்தோடும் தோன்றலை - மிகுதிபொருந்திய செல்வச்சிறப்புக்களோடு வாராமல், துணையும் இன்றி தமியை வருதற்கு - துணையொருவருமில்லாமல் தனியளாய் இங்குவருவதற்கு, ஒத்த தன்மை - பொருந்தினகாரணம், என்-யாது?' என்றான்-என்றுவினவினான்,(இராமன்).

நீ மூவுலகத்தையும் ஆள்பவனுக்குத் தங்கையானால் தாதிமார் முதலிய பலவகை விபவத்தோடுங் கூடி வரக்கூடுமே: அங்ஙனமின்றி, துணையு மில்லாமல் தனித்துவருவதற்கு ஏது என்? என்று கேட்டனனென்பதாம். பி-ம்:—[1]தமியணீ. (உசுசு)

சஎ.—அதற்கு அவள் விடைகூறுதல்.

வீரனஃ துரைத்த லோடு மெய்யிலாள் விமல யானச்
சீரிய ரல்லார் மாட்டுச் [1]சேர்கிலென் றேவர் பாலு
மாரிய முனிவர் பாலு மடைந்தனெ னிறைவ வீண்டோர்
காரிய முண்மை நின்னைக் காணிய வந்தே னென்றாள்.

(இ - ள்.) வீரன்-இராமன், அஃது உரைத்தலோடும் - அவ்வார்த்தை யைக் கூறியவளவிலே, மெய் இலாள் - உண்மையில்லாதவளான சூர்ப்ப ணகை,—(அப்பெருமானைநோக்கி), 'விமல - குற்றமில்லாதவனே! இறைவ- தலைவனே! யான்—, அ சீரியர் அல்லார்மாட்டு சேர்கிலென் - நற்குண நற் செய்கையுடையரல்லாத (இராவணன்முதலிய) அவ்வரக்கரிடத்துச் சேரா மல், தேவர்பாலும் ஆரியர் முனிவர்பாலும் அடைந்தனென் - தேவர்கள்

பக்கலிலும் சிறந்தமுனிவர்கள்பக்கலிலும் சேர்ந்துள்ளேன்; ஈண்டு - இவ்விடத்தில் [உன்னிடத்தில்], ஓர் காரியம் உண்மை - (எனக்கு) ஒருகாரியம் ஆகவேண்டியிருத்தலால், நின்னை காணிய வந்தேன் - உன்னைக் காணும் பொருட்டு (இங்கு) வந்தேன்', என்றாள் - என்றுசொன்னாள்; (எ - று.)

யான் இராவணன்தங்கையாயினும் அவ்விராவணன் முதலிய கொடிய அரக்கரோடுகூடி வாழப் பிரியமில்லாமல் அறநெறியொழுக்கங்கொண்டு நல்லோரான தேவரிடத்தும் முனிவரிடத்தும் சார்ந்திட்டதனால், எனக்கு இராவணன் தங்கைக்கு உரிய ஆடம்பர மில்லை; நின்னிடத்தில் எனக்கு அந்தரங்கமா யாகவேண்டிய காரிய மிருப்பதனால், துணையின்றித் தனியேவந்தேனென்றனளென்பதாம்.

'சீரியரல்லார்மாட்டுச் சேர்கிலென் தேவர்பாலு மாரியமுனிவர்பாலு மடைந்தனென்' என்று பொய்யாகக் கற்பித்துக்கூறியமைபற்றி, 'மெய்யிலாள்' என்றார். ஆரிய - சிறந்தவனே! என விளியாகவுங் கொள்ளலாம். பி - ம்:—[1]சேரலேன். (உகஎ)

சுசு.—இராமன் அவளை வந்த காரியமென் னென்றல்.

அன்னவ ளுரைத்த லோடு மையனு மறிதற் கொவ்வா
நன்னுதன் மகளிர் சிந்தை நன்னெறிப் பால வல்ல
பின்னிது தெரியு [1]மென்னாப் பெய்வளைத் தோளி யென்பா
[2]லென்னகா ரியத்தை சொல்லஃ [3]திையுமே யிழைப்ப லென்றான்.

(இ - ள்.) அன்னவள் உரைத்தலோடும் - அவள் (அப்படி) சொன்னவுடனே, ஐயனும் - இராமனும், 'நல் நுதல் மகளிர் சிந்தை - அழகிய நெற்றியையுடைய மாதரது மனக்கருத்துக்கள், அறிதற்கு ஒவ்வா - எளிதில் அறிய முடியாதன; (அன்றியும்), நல் நெறி பால அல்ல - நல்ல வழியில் உரிமை கொண்டுநிற்பனவு மல்ல; இது - இவள்மனக்கருத்து, பின் தெரியும் பின்பு தெரியக்கூடும்,' என்னா-என்று எண்ணி,—(அவளை நோக்கி,—'பெய் வளை தோளி - அணிந்த வளையல்களையுடைய தோள்களையுடையவளே! என்பால் என்ன காரியத்தை - என்னிடத்து (நீ) என்னகாரியமுடையாய்? சொல் - சொல்லாய்; அஃது - அக்காரியத்தை, இயையும்ஏல் இழைப்பல் - செய்யக் கூடுமானால் செய்துகொடுப்பேன்,' என்றான் - என்றுசொன்னான்; (எ - று.)

மாதருள்ளம் ஆழ்ந்த தாதலால் அறிதற்கு அரிதென்றும், அது தீவழியிலுஞ் செல்லத்தக்கதென்றும் எண்ணி, அவளைநோக்கி, 'வந்தகாரியஞ் சொல்: தகுமானால் செய்வேன்' என்றனனென்பதாம். 'அகத்திலழகு முகத்தில் தெரியும்'என்ற உலகமொழியின்படி மகளிர்முகத்தினழகைக்கொண்டே அவர்மனத்திலழகும் உள்ளதென்றுகொள்ளத்தகாதென்றென்பது தோன்ற, 'அறிதற்கொவ்வா நன்னுதல்மகளிர்சிந்தை' எனப்பட்டது. பி - ம்:—[1]என்பான். [2]என்னை. [3]இசையுமேலிசைப்பென். (உகஅ)

சஉ.—அவள் தன்கருத்தை வெளியிடுதல்.

தாமுறு காமத் தன்மை தாங்களே யுரைப்ப தென்ப
[1]தாமென லாவ தன்றா லருங்குல மகளிர்க் கம்மா
வேமுறு முயிர்க்கு நோவே னென்செய்கேன் யாருமில்லேன்
காமனென் றொருவன் செய்யும் வன்மையைக் காத்தி யென்றாள்.

(இ - ள்.) தாம் உறு காமம் தன்மை - தாங்கள் அடைந்துள்ள சிற்றின்ப விருப்பத்தின் தன்மையை, தாங்களே உரைப்பது என்பது-தாங்களே சொல்வது, அருங் குலம் மகளிர்க்கு - அருமையான உயர்குடியிற்பிறந்த மாதர்க்கு, ஆம் எனல் ஆவது அன்று - தகுதியெனத்தக்கதன்று; (ஆயினும்), ஏம் உறும் உயிர்க்கும் நோவேன் - எல்லாவின்பத்தையும் அடையத்தக்க உயிரோடு கூடிவாழ்தற்கும் (வகையில்லாமல்) வருந்துபவளும், யாரும் இல்லேன் - வேறொருவருந்துணையில்லாதவளு மாகிய யான், என் செய்கேன் - (என் காமத்தை யானே சொல்லாது) வேறு யாது செய்வேன்? [ஆதலாற் சொல்வேன் என்றபடி]: காமன் என்ற ஒருவன் செய்யும் வன்மையை காத்தி - மன்மதனென்ற ஒருத்தன் (என்னைச்)செய்கிற கொடுமையைத் தடுத்து என்னைப்பாதுகாத்தருள்வாய், என்றாள் - என்று கூறினாள்; (எ - று.)—ஆல்-ஈற்றசை. அம்மா - தனதுகாமமிகுதியைப்பற்றிவந்த வியப்பிடைச்சொல்.

தமதுகாமத்தின் தன்மையைத் தாமேசொல்வது குலமகளிர்க்கு அடுப்பதன்று; ஆயினும், யான், அக்காமமிகுதியால் மரணவேதனை யடையும்படியான நிலையைப் பெற்றதனாலும், என்கருத்தைத்தெரிவித்து நிறைவேற்றுதற்கு ஏற்ற பாங்கிமார் முதலிய துணை ஒருவரும் எனக்கு இல்லாமையாலும், யானே என்காமத்தை உன்னிடம் இப்பொழுது வெளியிட்டுக்கூறுவேன்; அதாவது - உன்விஷயத்தில் மன்மதனால்எனக்குஉண்டான வேதனையைப்போக்கிக் காத்திடவேண்டு மென்றனளென்பதாம். "கன்னியருற்ற நோய்கண்ணனார்க்குமஃ, தின்ன தென்றுரையலர் நாணின்" என்ற சிந்தாமணி இச்செய்யுளின் முன்னிரண்டடிகளிற் காணத்தக்கது; ஏம் - ஏம மென்பதன் விகாரம். பி - ம்:—[1]ஆமெனிலாவதென்றால். (உசுக)

சசு.—அதுகேட்ட இராமன் அவள்தன்மையை நிச்சயித்தல்.

சேணுற நீண்டு மீண்டு செவ்வரி சிதறி வெவ்வே
றேணுற [1]மிளிர்ந்து நாறு விதம்புரண் டிருண்ட வாட்கட்
பூணியல் கொங்கை யன்னா ளம்மொழி புகற லோடு
நாணில ளைய ளெய்ய ணல்லளு மல்ல [2]னென்றான்.

(இ - ள்.) சேண் உற - நெடுந்தூரத்திலே பொருந்த, நீண்டு - நீண்டு சென்று, மீண்டு - (தடைப்பட்டு அப்பாற்செல்ல இடம்பெறாமல்) திரும்பி, செவ் அரி சிதறி - (உத்தமவிலக்கணமாகிய) சிவந்த ரேகைகள் சிதறப்பெற்று, வெவ்வேறு ஏண் உற மிளிர்ந்து - வேறுவேறுவகையான நிலைமைகள் தோன்றப்பிறழ்ந்து, நாறுவிதம் புரண்டு-பலவாறு தடுமாறி, இருண்ட-கறுத்துள்ள,

வாள் கண் - வாள்போன்ற [கூரிய கொடிய] கண்களையும், பூண் இயல் கொங்கை - ஆபரணங்கள் பொருந்தின தனங்களையு முடைய, அன்னாள் - அவள், அ மொழி புகறலோடும் - அந்தவார்த்தையைச் சொன்னவுடனே,— ஐயன் - இராமன்,—'(இவள்), நாண் இலள் - வெட்கமில்லாதவள்; நொய்யள் - இழிகுணமுடையவள்; நல்லளும் அல்லள் - சிறிதுநற்குணமுடையவளுமல்லள்,' என்றான் - என்றுஎண்ணினான்; (எ - று.)

சூர்ப்பணகை அங்ஙனஞ்சொல்லக்கேட்டவுடன், இராமன், இவள் நாணமில்லாத கீழ்மகளென்று கருதினனென்பதாம். நாற்புறத்தும் மூக்கு புருவம் காது கபோலம் என்னும் அவயவங்களின்தடை யில்லாமலிருப்பின் முகமுழுதுங்கண்கள்பரந்திடுமென்றகருத்து, 'சேணுறநீண்டுமீண்டு' என்றதில்அமையும்.காண்பார்க்கு இன்பமும் துன்பமுந்தோன்ற நோக்குகிற அன்பு நோக்கு குறிப்புநோக்கு முதலிய பலவகைப்பார்வை வேறுபாடுகளெல்லாம், 'வெவ்வேறுஏனுறமிளிர்ந்து நானுவிதம்புரண்டு' என்றதனால் விளக்கப்பட்டன. பி - ம்:—[1]மிளிர்ந்து. [2]என்பாள். (உஎ0)

சுஎ.—சூர்ப்பணகை மீட்டும் தன்கருத்தைச் சொல்லத்தொடங்குதல்.

> பேசல னிருந்த வள்ள லுள்ளத்தின் பெற்றி யோராள்
> பூசல்வண் டரற்றுங் கூந்தற் பொய்ம்மகள் புகன்ற வென்க
> ணாசைகண் டருளிற் றுண்டோ வன்றெ ன லுண்டோ வென்னு
> [1]மூசலா லுலாவு கின்றாண் மீட்டுமோ ருரையைச் [2]சொல்வாள்.

(இ - ள்.) (இவ்வாறு எண்ணி), பேசலன் இருந்த - (யாதொன்றும்) பேசாமல் மௌனமாயிருந்த, வள்ளல் - வண்மைக்குணமுடைய இராமனது, உள்ளத்தின் பெற்றி - மனத்தின் தன்மையை, ஓராள் - அறியாதவளாய்,—பூசல் வண்டு அரற்றும் கூந்தல் பொய் மகள் (ஒன்றோடொன்று) மோதுகிற வண்டுகள்நெருங்கிமொய்த்து ஆரவாரிக்கப்பெற்றகூந்தலையுடைய பொய்ம்மைக்குணமுள்ள அச்சூர்ப்பணகை,—புகன்ற என்கண் ஆசை கண்டு அருளிற்று உண்டோ அன்று எனல் உண்டோ என்னும் ஊசலால் உலாவுகின்றாள் - (உட்கருத்தைச்) சொன்ன என்னிடத்து இவன் ஆசை கொண்டருளினமை உண்டோ? அன்றென்று மறுத்துவிடுத லுண்டோ? என்று தடுமாறுகிற கருத்தினால் அலைகின்றவளாய்,—மீட்டும் ஓர் உரையை சொல்வாள் - மறுபடியும் ஒருவார்த்தையைக் கூறுபவளானாள்; (எ - று.)— அதனை, அடுத்த கவியிற் காண்க.

தான் கருத்தை வெளியிட்டமை கேட்டு இராமன் ஒன்றும் உத்தரங் கூறாது சும்மா இருந்ததனால், அவள், இவனுக்கு என்னிடத்து ஆசைஉண்டோ இன்றோ என்று அறியமாட்டாது மனந்தடுமாறி அலைந்து, மறுபடி தன்கருத்தை வேறுவகையாற் சொல்லத்தொடங்கினாளென்பதாம். பி - ம்:—[1]ஊசலில். [2]சொன்னாள். (கூஎக)

சஅ.—சூர்ப்பணகை தன்கருத்தை வேறுவகையால் வெளியிடுதல்.

எழுதரு மேனி யாயீண் டெய்திய தறிந்தி லாதேன்
முழுதுணர் முனிவ ரேவற் செய்தொழின் முறையின் முற்றிப்
பழுதறு பெண்மை யோடு மிளமையும் பயனின் றேகப்
பொழுதொடு நாளும் வாளா கழிந்தன போலு மென்றாள்.

(இ - ள்.) 'எழுது அரு மேனியாய் - (சித்திரத்தில்) எழுதுதற்கும் அருமையான வடிவழகுடையவனே!—ஈண்டு எய்தியது அறிந்திலாதேன் - (நீ) இவ்விடத்திற் சேர்ந்துள்ளதன்மையை அறியாதவளாய், (நான்), முழுது உணர் முனிவர் ஏவல் செய் தொழில் முறையின் முற்றி - எல்லாவற்றையும் அறிந்த முனிவர்களின் ஏவுதலைக்கொண்ட செய்பத்தக்க தொழிலை முறைமைப்படி முடியச் செய்துகொண்டிருந்ததனால், பழுது அறு பெண்மையோடும் இளமையும் பயன் இன்று ஏக - (எனது) குற்றமில்லாத பெண்தன்மையும் இளமையும் பயனில்லாமற் செல்ல, பொழுதொடு நாளும் வாளா கழிந்தன போலும் - ஒவ்வொருநாளும் அதன் ஒவ்வொருசிறுபொழுதும் வீணாய்க்கழிந்துவிட்டன போலும்,' என்றாள் - என்று சொன்னாள்; (எ - று.)

நீ இங்கிருப்பது தெரியாமையால் நான் ஆங்காங்கு முனிவர்களுக்குப் பணிவிடைசெய்து பொழுதுபோக்கிக்கொண்டிருந்தேன்: அதனால் எனது பெண்ணலமும் யௌவநமும் பயனில்லனவாக நாளும்பொழுதுங்கழிந்தன என்றாள்; என்றது, நீ இங்கிருக்கின்றமை தெரிந்திருந்தால் முன்னமே நான் வந்து உன்னைக்கூடி அதனால் என்பெண்மையும் இளமையும் பயன்படக் கழிந்தநாள்களின் ஒவ்வொருகணத்தையும் சரியாக உபயோகப்படுத்தி இன்ப நுகர்ந்திருக்கக்கூடும் என்றவாறு. (உஎஉ)

சகூ.—இராமன், பார்ப்பனமாதை அரசர் மணம்புரியலாகா தென்றல்.

நிந்தனை யரக்கி நீதி நிலையிலாள் வினைமற் றெண்ணி
வந்தன ளாகு மென்றே வள்ளலு மனத்துட் கொண்டான்
சுந்தரி மரபிற் கொத்த தொன்மையின் றுணிவிற் றன்று
லந்தணர் பாவை நீயா னரசரில் வந்தே னென்றான்.

(இ - ள்.) (அதுகேட்டு), வள்ளலும் - இராமனும், 'நிந்தனை அரக்கி - பழிக்கப்படுந்தன்மையுள்ள இந்த ராக்ஷசி, நீதி நிலை இலாள் - நியாயவழியில் நிற்குந்தன்மையில்லாதவள்; (அன்றியும்), மற்று வினை எண்ணி வந்தனள் ஆகும் - நீதிக்குமாறான தீத்தொழிலைக் கருதி வந்தவளாவாள்', என்றே மனத்துள் கொண்டான் - என்று திருவுள்ளத்தில் நிச்சயித்துக்கொண்டவனாய்,—(அவளைநோக்கி), 'சுந்தரி - அழகியவளே! மரபிற்கு ஒத்த தொன்மையின் துணிவிற்று அன்று - (நீ விரும்பிக்கூறிய சேர்க்கை) சாதிமுறைமைக்குஏற்ற தொன்றுதொட்ட ஒழுக்கத்தின் உறுதியுடையதன்று; (ஏனெனில்,—நீ—, அந்தணர் பாவை - பிராமணசாதிமகள்: யான்—, அரசரில் வந்தேன் - க்ஷத்திரியசாதியிற் பிறந்தவன்,' என்றான் - என்றுசொன்னான்; (எ - று.)

அதுகேட்டவுடனே, இராமன், இவள் நற்குணஞ்சிறிதுமில்லாமல் தீக்குணம்பெரிதுமுடையவளென்று நிச்சயித்து, அவளைத் தக்ககாரணஞ்சொல்லி மறுத்து அனுப்பிவிடத் தொடங்கி, பிராமணகன்னிகையான உன்னை க்ஷத்திரியசாதியனான நான் மணஞ்செய்துகொள்ளுதல் தகாதென்றுகூறினனென்பதாம். ஒவ்வொருசாதியாரும் தன்சாதிமகளிரை மணஞ்செய்தல் உத்தமமென்றும், அங்ஙனமன்றாயின் தனதுசாதிக்குக் கீழ்ப்பட்ட சாதிமகளிரை யன்றி மேற்பட்டசாதிமகளிரை மணஞ்செய்தலாகாதென்றும், தருமசாஸ்திரக்கொள்கை. ஸுந்தரீ - வடசொல். பி - ம்:—[1]உண்டாட்டங். [2]மணத்துக்கொத்ததன்மையின்றுணைபிற்று. (உஎ௬)

௫௦—அதற்குச் சூர்ப்பணகை சமாதானங்கூறுதல்.

ஆரண மறையோ னெந்தை யருந்ததிக் கற்பி னெம்மோய்
தாரணி புரந்த [1]சால கடங்கடர் மரபின் றையல்
போரணி பொலங்கொள் வேலாய் பொருந்தலை யிகழ்தற் கொத்த
காரண மிது[2]வே யாயி னென்னுயிர் காண்பெ னென்றாள்.

(இ - ள்.) 'போர் அணி பொலம் கொள் வேலாய்-யுத்தஞ்செய்தலையே ஆபரணமாகக்கொண்ட அழகுள்ள வேலாயுதத்தையுடையவனே! எந்தை - எங்கள்தந்தை, ஆரணம் மறையோன் - வேதத்துக்குரிய அந்தணன்; அருந்ததி கற்பின் எம் மோய் - அருந்ததியினதுகற்புநிலைமையையொத்த கற்புநிலைமையுடைய எங்கள்தாய், தாரணி புரந்த சாலகடங்கடர் மரபின் தையல் - பூமியைபரசாண்ட சாலகடங்கடரென்னும் இராக்கதராசரது குலத்திற் பிறந்த பெண்: (ஆதலால், பொருந்தலை இகழ்தற்கு ஒத்த காரணம் இதுவே ஆயின் - (நீ என்னோடு) கூடுதலை மறுத்தற்கு ஏற்ற காரணம் இதுவேயானால், என் உயிர் காண்பென் - எனது உயிரை யான் பிழைத்திடக்காண்பேன் [ஒழிகிறஉயிரைப் பெற்றிடுவேன் என்றபடி]', என்றாள்—; (எ - று.)

எனதுதந்தை அந்தணனாயினும் தாய் அரசர்குலத்தவளாதலால் அவளிடத்துப்பிறந்த என்னை நீ மணஞ்செய்யத் தடையில்லையென்றனளென்பதாம்; என்றது, விவாகஞ்செய்துகொண்டவர்களான பிராமணனுக்கும் க்ஷத்திரியஸ்திரீக்கும் பிறந்தவர்கள் அநுலோமசாதியாருள் பிராமணரையொத்த க்ஷத்திரியரென்றும், தந்தையின்சாதி உயர்ந்ததாயினும் தாயின் சாதி தாழ்ந்ததாகையால் இவர்கள் தந்தையின்சாதியைச்சேராதவர்களாய்த் தாயின்சாதியைக்காட்டிலும் சிறிதுமேன்மையான தனிச்சாதியாராகின்றனரென்றும், இவர்கள் தாய்வம்சத்துத்தருமங்களை அநுஷ்டிக்கத்தக்கவர்களாகையால் இவர்களை க்ஷத்திரியர் மணஞ்செய்துகொள்ளலாமென்றும் நூற்கொள்கையாதலால் என்னை மணக்கலாமென்றவாறும். 'பொருந்தலை யிகழ்தற்கொத்த காரணம் இதுவேயாயின் என்னுயிர்காண்பென்' என்றது - க்ஷத்திரியனாகிய நீ என்னைப் பிராமணசாதிக் கன்னிகையென்றுஎண்ணி என் மணத்துக்கு இயையேனென்பையானால், நான் உண்மையில் அப்படிப்பட்டவளன்றிப் பிராமணனுக்கும் க்ஷத்திரியஸ்திரீக்கும் பிறந்த உயர்ந்த க்ஷத்

திரியகன்னிகையே யாதலால், அத்தன்மையைவெளியிடுமிடத்து நீ தடை சொல்லாது மணஞ்செய்யக்கூடு மாதலின், உன்னைச் சேராமையாலாகிய விரகதாபத்தின் மிகுதியாலுண்டாகிற மரணவேதனையை ஒழிந்து யான் நிச்சயமாய்ப் பிழைத்திடுவே னென்றபடி.

'ஆரணம்' என்ற அடைமொழி வந்ததனால், 'மறையோன்' என்றது - காரணங்கருதாமல் வெறுஞ் சாதிப்பெயர்மாத்திரமாய் நின்றது; அன்றியும், தன் தந்தையினது 'விஸ்ரவஸ்' என்னும் பெயரின் பொருள்பற்றி, 'ஆரண மறையோன்' என்றதாகவுங் கொள்க: அவ்வரலாறு வருமாறு:—பிரமபுத்திரரான புலஸ்தியமுனிவன் மேருமலைச்சாரலில் தவத்தோடு வேதாத்தியயநஞ் செய்துகொண்டிருக்கையில் அவ்விடம் மிக இனியதாயிருந்ததுபற்றி மங்கையர்பலர் அங்கு வந்து நாள்தோறும் விளையாட, அது தனது தவத்துக்கு இடையூறாயிருந்ததனால், அம்முனிவன் 'இன்றுமுதல் யாவளாயினும் என்கண்ணெதிரில் நிற்பளாயின், அவள் உடனே கருவுறக்கடவள்'என்று சபிக்க, திருணபிந்து வென்னும் இராசருஷியின் மகள் அச்சாபத்தையறியாது அங்குவந்து, வேதமோதிக்கொண்டிருந்த அம்முனிவனது முன்னே நின்றதனாற் கருவுற்று, பின்பு தந்தையால் அம்முனிவனுக்கே மணஞ்செய்விக்கப்பட்டுப் பணிவிடைசெய்துகொண்டிருக்கையில், அம்முனிவன் 'நான் வேதமோதிக்கொண்டிருக்கையில் நீ வந்து அத்தொனிகேட்டமையிற் கருவுற்றனை யாதலால், உன்னிடம் பிறக்கும் பிள்ளைக்கு 'விஸ்ரவஸ்' என்று பெயராகக்கடவது' என்று அருளிச்செய்ய, பிறந்த குமாரன் அங்ஙனமே பெயர்பெற்று, வேதாத்தியயநத்தில் ஊக்கமுடையவனாயிருந்தன னென்பதாம். பொருந்தலை யென்பதை முற்றெச்சமாக் கொண்டு, நீ மனமிணங்காமல் இகழ்வதற்கு என உரைக்கவும் அமையும். அருந்ததி - வசிஷ்டமுனிவனது மனைவி; கற்புடையார்பலரினும் இவளுக்கு மேன்மை என்னவெனின்,—நக்ஷத்திரநிலையிலும் கணவனைப் பிரியாதிருக்கை.

'சாலகடங்கடர்மரபு' எனப்பட்ட வரலாறு:—ராக்ஷசகுலத்திற்பிறந்த ஹேதியென்பவனது மகனான வித்யுத்கேச னென்பவன், சந்தியையின் மகளான சாலகடங்கடையென்பவளை விவாகஞ்செய்துகொண்டு சுகேசனைப் பெற, அவனது மக்களான மாலியவான், சுமாலி, மாலி யென்பவருள் சுமாலியின் மகள், இராவணன் முதலியோரது தாயான கேகசி யென்க. இங்குக்குறித்த சாலகடங்கடை, பிள்ளையைப் பெற்றவுடன் அங்கேயே விட்டிட்டுக் கணவனுடன் சென்றிட, யாருமில்லாமல் அழுதுகொண்டிருந்த அக்குழந்தையைப் பார்வதீபரமேசுவரர் கண்டெடுத்து அக்குழந்தைக்கு அப்பொழுதே தாய்க்குச் சமமான பருவ முண்டாம்படி அனுக்கிரகித்து நீண்ட ஆயுளையும் வானத்திற் பறந்துசெல்லத்தக்கதொரு நகரத்தையுங் கொடுத்து, இனி இராக்கதமகளிர்க்கு விரைவிற்கருவுறுதலும், உடனே மகப்பெறுதலும், பிறந்தமகவு உடனே தாயோடொத்தபருவமடைதலு மாகிய வரத்தையும் அளித்துச்செல்ல, அவ்வரப்பயன்களைப் பின்தின அரக்கர்யாவரும் பெற்றுச்

சிறப்புற்றன ரென்பதாம். சாலகடங்கடையின் வழி தோன்றியவர் - சால கடங்கடர். இக்குலத்தவர் தொன்றுதொட்டு அரசாட்சியே செய்துவந்தத னால், அவரை க்ஷத்திரியரென்று குறித்து 'தாரணிபுரந்த சாலகடங்கடர்மர பின் தையல்' என்று தன்னைக் கூறி, அதனால், கீழ் இராமன்கூறின ஆட் சேபத்தை மறுத்தனளென்க. பி - ம்:—[1]சாலகடங்கர்தம். [2]மெய். (உஎச)

• ருகரு —இராமன், அரக்கரை மனிதர் மணஞ்செய்யலாகா தென்றல்.

அருத்திய [1]ளனைய கூற வகத்[2]துறு நகையின் வெள்ளைக்
குருத்[3]தெழு கின்ற நீலக் கொண்டலுண் டாட்டங் கொண்டான்
வருத்தநீங் கரக்கர் தம்மின் [4]மானுயர் மணத்த [5]னங்கை
பொருத்தமன் றென்று சாலப் புலமையோர் புகல்வ ரென்றான்.

(இ - ள்.) அருத்தியள்-ஆசையுள்ளவளான சூர்ப்பணகை, அனைய கூற- அவ்வார்த்தைகளைச் சொல்ல,—அகத்து உறு நகையின் வெள்ளை குருத்து எழுகின்ற நீலம் கொண்டல் - உள்ளே பொருந்தின சிரிப்பினது வெண்மை யான இளவொளி வெளித்தோன்றப்பெற்ற நீலநிறமுள்ள மேகம்போன்ற இராமன்,—உண்டாட்டம் கொண்டான் - விளையாட்டுக்கொண்டவனாய்,— 'நங்கை - மகளிரிற்சிறந்தவளே! வருத்தம் நீங்கு அரக்கர் தம்மின் - துன்ப மில்லாத இராக்கதரோடு, மானுயர் மணத்தல் - (பலதுன்பங்கட்குமிடமான) மனிதர் விவாகஞ்செய்து கொள்ளுதல், பொருத்தம் அன்று - இசையன்று, என்று—, புலமையோர் - அறிவுடையோர், சால புகல்வர் - மிகுதியாகக் கூறுவார்கள்,' என்றான் - என்றுசொன்னான்; (எ - று.)

அரக்கியாகிய உன்னை மனிதனாகிய நான் மணத்தற்கு இசையே னென்றவாறு. 'மநுஷ்யராக்ஷசகணங்கள் ஒருவரோ டொருவர் மணஞ் செய்துகொள்ளக்கூடாது' என்ற கணப்பொருத்தவிதியும் இங்குக் காணத் தக்கது. சிரிப்பை அதிகமாக வெளிப்படுத்தாமல் தனதுமேன்மைத்தன் மைக்கு ஏற்றபடி உள்ளடக்கியுள்ளமை தோன்ற, 'அகத்துறுநகை' எனப் பட்டது; இங்கே, நகைப்புக்குக் காரணம், அவளதுபேதைமையை நோக் கியது. இரப்போனென்றுபொருளுள்ள அர்த்தீஎன்னும்வடசொல்லின் திரி பாகியஅருத்தியென்பது தமிழில்,வேண்டுதலென்று பொருள்படும். குருத்து- இளங்கொழுந்து; இளவொளிக்கு, இலக்கணை. நீலக்கொண்டல்-இராமனுக்கு உவமவாகுபெயர். சீற்றங்கொண்டு ஒருவகையாய் மறுத்துத்துரத்திவிடாமல் உடன்படல் மறுத்தல் என்னும் இருதன்மையையும் உடையவன்போல விநோதமாக வெவ்வேறுகாரணங்களை ஒன்றன்பின்ஒன்றாகக்கூறிப் பேச்சை வளர்த்திச் சாந்தமானவழியில் மறுக்கின்றமைபற்றி, 'உண்டாட்டங்கொண் டான்' என்றார். மானுயர் - மாநுஷ ரென்னும் வடசொல்லின் திரிபு; (காசியபமுனிவனது மனைவிமார்களுள்) மநுஎன்பவளிடம்பிறந்தவரென்பது, இதன் காரணப்பொருள். அரக்கர்க்கு 'வருத்தநீங்கு' என்ற அடைமொழி கொடுக்கப்பட்டதற்கு எதிராக, மானுயர்க்கு 'வருத்தமுள்ள' என்ற அடை

மொழி வருவித்துக்கொள்க. பி-ம்:—[1]அன்ன. [2]எழு. [3]எழுகின்றதென்னக், [4]மானுடர். [5]நங்காய். (உஎ௫)

௫௨.—அதற்கு அவள் சமாதானங் கூறல்.

[1]பராவரு வித்தி யாதர் பன்னியான் [2]பவத்தை [3]யோரா
திராவணன் றங்கை யென்ற தேழைமைப் பால தென்பால்
வராவணை யமல னன்னா யறிவித்தேன் முன்னந் தேவர்ப்
[5]பராவினி னீங்கி னேனப் பழிபடு பிறவி யென்றாள்.

(இ - ள்.) 'யான்—,—(இப்போது), பராவு அரு - சொல்லுதற்கு அருமையான, வித்தியாதர் பன்னி - வித்தியாதரப்பெண்ணாவேன்: பவத்தை ஓராது - (இப்போதுள்ள பிறவியை) ஆராயாமல், என்பால் - என்னிடத்து, இராவணன் தங்கை என்றது - இராவணனது தங்கை யென்றே கருதியது, ஏழைமை பாலது - தகுதியில்லாமையின்பாற்படுவது; அரா அணை அமலன் அன்னாய் - ஆதிசேஷனாகியசயநத்தையுடைய குற்றமற்ற திருமாலை யொத்தவனே! அ பழி படு பிறவி - பழிக்கப்படுகிற அவ்விராக்கதசன்மத்தை, தேவர் பராவினின் நீங்கினேன் - தேவர்களை வணங்கித்துதித்ததனால் நீங்கிவிட்டேன்; (இதனை), முன்னம் அறிவித்தேன் - முன்னமே தெரிவித்திருக்கிறேன்', என்றாள்-என்றுஞ்சொன்னாள்; (எ - று.)

இப்போது நான் வித்தியாதரப்பெண்ணாகிவிட்டேன்; இதனையாராயாமல் இராவணனதுதங்கை யென்று சொன்னதுகொண்டு பிறந்த பிறவியைக் கருதி என்னை மணம்மறுத்தல் தகுதியன்று; யான் கீழ்க்கூறியபடி தேவர்களுக்கு மிக்க வழிபாடுசெய்த பயனால் அவர்கள் அநுக்கிரகிக்க எனக்கு அரக்கத்தன்மை ஒழிந்திட்டதென முன்னமே கூறினேனன்றோ என்றனளென்பதாம். 'அறிவித்தேன் முன்னம்' என்றது, கீழ் ௪௧-ஆங்கவியிற் கூறியதைக் குறிக்கும். வித்தியாதர் - வித்தியாதரரென்பதன் திரிபு. பன்னி - பத்நீ: மனைவியென்று பொருளுள்ள இது பெண்ணென்ற மாத்திரமாய்நின்றது. பவத்தையோரா திராவணன்றங்கையென்ற தேழைமைப் பாலதென்பால் என்பதற்கு - நான் இப்போதுள்ளபிறவியையே கூறாது என்பிறவியை குறித்து இராவணன் தங்கையென்றது என்னிடத்துள்ள அறிவில்லாத்தன்மையாலாமென்று உரைப்பினுமாம். பி - ம்:—[1]பராவருஞ்சிரத்தையாரும்பத்தியின். [2]பயத்தை. [3]ஓரேன். [4]என்னை. [5]பராவினேய். (உஎ௬)

௫௩.—இராமன், உரியவர்கோடாமல் மணஞ்செய்யே னென்றல்.

ஒருவனே யுலக மூன்றிற் கோங்கொரு தலைவ னூங்கி
லொருவனே குபேர [1]னின்னோ டுடன்பிறந் தவர்க ளன்னார்
தருவரேற் கோடு மன்றேற் றமியைவே றிடத்துச் சார
வெருவுவெ னங்கை யென்றான் [2]வேதத்தி னறிவை வென்றான்.

(இ - ள்.) 'நங்கை - மகளிரிற் சிறந்தவளே! ஊங்கில் - ஊன்றிநோக்கு, நின்னொடு உடன் பிறந்தவர்கள்-உனது உடன்பிறந்தவர்களில், ஒரு

னே - ஒருத்தனே, உலகம் மூன்றிற்கு ஓங்கு ஒரு தலைவன் - மூவகையுல கத்துக்கும் உயர்ந்த ஒருதனிநாயகனான இராவணன்: ஒருவனே - மற்றொரு வனே, குபேரன் - (திக்குப்பாலகனான) குபேரன்: அன்னார் - அவர்களில் ஒருவர், தருவர்ஏல் - (உன்னை எமக்குக்) கொடுப்பாரானால், கோடும்-மணஞ் செய்துகொள்வோம்; அன்று ஏல் - அங்ஙன மன்றாயின், தமியை - தனிய ளாய்வந்த நீ, வேறு இடத்து சார - வேறிடஞ் செல்வாயாக: வெருவுவென் - (அவர்கள் வலிமையை நோக்கித் தனியே உன்னோடு பேசுதற்கும்) அஞ்சு வேன்,' என்றான்-என்றுகூறினான்; (யாவனெனில்),—வேதத்தின் அறிவை வென்றான் - வேதங்களின் அறிவைக் கடந்துள்ளவனான ஸ்ரீராமன்; (எ-று.)

உனதுதமையன்மாரில் ஒருத்தன் திரிலோகாதிபதி; மற்றொருத்தன் ஒருதிக்குப்பாலகன்; அப்படிப்பட்டசிறப்புடையவர் உன்னைக் கன்னிகாதா னஞ்செய்துகொடுத்தால் யாம் ஏற்றுக்கொள்வோம்; அங்ஙனமன்றி, தனியே வந்த உன்னுடன் பேசுதல்மாத்திரமுந் தகுதியன்று; இதனை யறிந்தால் பேராற்றலையுடைய அவர்கள் என்செய்வரோ வென்று அச்சமுறுகிறேன்; ஆதலால், நீ விரைவில் வேறிடஞ்செல்வா யென்றனன் என்பதாம். இங்ங னங் கூறினது, அவள்மனத்தைச் சோதித்தற்காகவும், தனதுசாந்தகுணத் துக்குஏற்றபடி கடுமையாகக்கூறாமல் நல்லவார்த்தையாகவே கூறி மறுத் தற்காகவு மென்க. 'வேதத்தி னறிவை வென்றான்' என்றதற்கு-யாவுமுணர் த்தும் வேதங்களாலும் தனது குணஞ்செயல்கள் உள்ளபடி முழுது மறியப் படாதவனென்று கருத்து; இத்தன்மை, வேதத்திலேயே கூறப்பட்டுள்ளது. பிறப்புமுறைப்படி குபேரனை முன்னும் இராவணனைப் பின்னுமாகக் கூறா மல் இராவணனை முன்னே வைத்தது, அவளுக்கு அடுத்த தமைய னாதலா லும், ஒருதாய்வயிற்றிற்பிறந்த உரிமையுடைமையாலு மென்க. ஒருதலைவன்- ஏகாதிபதி. ஊங்கில் - ஊங்கு என்னும் வினைப்பகுதியடியாப்பிறந்த செயி னென்னும்வாய்பாட்டு எதிர்கால்வினையெச்சம்; இனி, அவ்விடத்தில் என்றும் பொருள்கொள்ளலாம்.

'தமியைவேறிடத்துச்சார வெருவுவென்' என்பதற்கு-அவர்களிடத்தை விட்டு வேறிடமாகியஇவ்விடத்துக்கு நீ தனியாய்வந்ததைக்குறித்து அஞ்சு வேன் எனப் பொருள்கொள்ளுதலும் ஒன்று. குபேரன் என்ற பெயர்- குற்சிதமான [விகாரப்பட்ட] உடம்புடையவ னென்று பொருள்படும்: பேரம்- உடம்பு. இவன், இமயகிரிச்சாரலில் தவஞ்செய்துகொண்டிருக்கையில், அங்கு எழுந்தருளிய சிவபிரானது பக்கத்தில் நின்ற உமாதேவியின்மேல் இடக்கண்ணைச் செலுத்தி, அவ்வபசாரத்தால் அந்தக்கண் பசந்து ஒளிமழுங் கப்பெற்று ஏகாக்ஷிபிங்களனென்னும்பெயரைப் பெற்றன னென்பது, உத் தரகாண்ட வரலாறு. பி-ம்:--[1]நின்னின். [2]மீட்டவளினையசொன்னாள். (உஎஎ)

ருஅ.—இதுவும், அடுத்தகவியும்-அதற்குச் சூர்ப்பணகைகூறிய மறுமொழி.

காந்தர்ப்ப மென்ப துண்டாற் காதலிற் கலந்த [1]சிந்தை
மாந்தர்க்கு மடந்தை மார்க்கு மறைகளே வகுத்த கூட்ட

மேந்தற்பொற் [2]றோளி ணாயிஃ தியைந்தபி னெனக்கு மூத்த
வேந்தர்க்கும் [3]விரும்பிற் றாகும் வேறுமோ ருரையுண் டென்றாள்.

(இ - ள்) 'ஏந்தல் பொன் தோளினாய் - மலைபோன்ற அழகிய தோள்களையுடையவனே! காதலின் கலந்த சிந்தை - வேட்கையால் ஒற்றுமைப்பட்ட மனத்தையுடைய, மாந்தர்க்கும் மடந்தைமார்க்கும் - ஆடவர்க்கும் மகளிர்க்கும், மறைகளே வகுத்த கூட்டம் - வேதங்களே விதித்த சேர்க்கை, காந்தர்ப்பம் என்பது உண்டு ஆல் - காந்தர்வமென்பது ஒரு விவாகவகை உள்ளதன்றோ? இஃது இயைந்த பின் - இச்சேர்க்கை (நமக்கு) நிகழ்ந்த பின்பு, (அது), எனக்கு மூத்த வேந்தர்க்கும் - எனது தமையன்மாராகிய அவ்வரசர்களுக்கும், விருப்பிற்று ஆகும் - விருப்பமுள்ளதாம்; (அன்றியும்), வேறும்ஓர்உரைஉண்டு - மற்றுஞ்சொல்லவேண்டுவதொரு வார்த்தையுண்டு,' என்றாள் - என்று சொன்னாள்; (எ - று.)—வேறுமோருரை யின்ன தென்பதை அடுத்த கவியிற் காண்க. ஆல் - தேற்றம்.

ஒருவர்மேலொருவர் அன்புகொண்டு கருத்துஒருமித்த ஆடவரும் மகளிரும் பெரியோர் தமக்குமணஞ்செய்விக்கவேண்டாமல் தாமே தம்மிற் கூடுமாறு காந்தருவ மென்னும் விவாகம் வேதத்தில் விதிக்கப்பட்டுள்ளதன்றோ? அந்தப்படி நாம் மணந்தால், அது, பின்பு அறியப்படுமிடத்து, என்தமையன்மார்களுக்குஞ் சம்மதமேயாம் என்றன ளென்பதாம்.

காந்தர்வம் - எட்டுவகைவிவாகங்களுள் ஒன்று. அவையாவன - பிரமம், தைவம், பிராஜாபத்தியம், ஆர்ஷம், ஆசுரம், காந்தர்வம், இராக்கதம், பைசாசம் என்பன; அவற்றுள், காந்தர்வமாவது - ஒத்த அன்பினராய தலைமகனுந் தலைமகளும் கொடுப்பாரும் அடுப்பாரு மின்றித் தம்மில்தாமே கூடுங் கூட்டம்; இதற்கு, 'யாழோர் கூட்டம்' என்று தமிழிற் பெயர்: இது, நல்வினைப்பயனால் தனியே ஒருவரையொருவர் சந்தித்துக் கூடுகிற கந்தர்வர்களின் வழக்கத்தைத் தழுவிய தாதலால், காந்தருவ மென்று பெயர்பெறும். தொல்காப்பிய நச்சினார்க்கினியத்தில், 'உலகத்து மன்றலாவது - குரவர்கொடுப்பதற்கு முன்னர் ஒருவற்கும் ஒருத்திக்கும் கண்ணும் மனமுந் தம்முள்இயைவதே என வேதமுங் கூறிற்று', 'இனிக்கந்தருவமாவது-கந்தருவகுமாரருங் கன்னியருந் தம்முள் எதிர்ப்பட்டுக் கண்டு இயைந்ததுபோல, தலைவனுந் தலைவியும் எதிர்ப்பட்டுப் புணர்வது. "அதிர்ப்பில் பைம் பூணாருமாடவருந் தம்முள், எதிர்ப்பட்டுக் கண்டியைத லென்ப—கதிர்ப்பொன்யாழ், முந்திருவர் கண்ட முனிவறு தண்காட்சிக், கந்திருவர் கண்ட கலப்பு" என இதனால் உணர்க' என்ற வாக்கியங்கள் இங்கு அறியத்தக்கன. காந்தர்ப்பம் - வடசொல் திரிபு. ஏந்தல் - உயர்ச்சி; அதனையுடைய மலைக்குத் தொழிலாகுபெயர். பி - ம்:—
[1]மார்க்கம். [2]தோளினையவிசைந்த. [3]விருப்பமுற்றும். (உஎஅ)

ரு௫. முனிவரோ டுடையர் முன்னே முதிர்பகை முறைமை நோக்கார்
தனியைநீ யாத லான்மற் றவரொடுந் தழுவற் கொத்த

வினையமீ தல்ல தில்லை விண்ணுநின் னாட்சி யாக்கி
[1]யினியரா யன்னர் வந்துன் னேவலி னிற்ப ரென்றாள்.

(இ - ள்.) '(எனது தமையன்மார்), முன்னே முனிவரோடு முதிர் பகை உடையர்-முன்னமே முனிவர்களுடன் முற்றினபகைமையை யுடைய வர்; (அன்றியும், அவர்கள்), முறைமை நோக்கார்-(பகைவரைக்கெடுத்தலில்) நீதிமுறைமையையும்பார்க்கமாட்டார்கள்: ஆதலால்—, தனியை நீ - (துணை யில்லாமல்) தனிப்பட்டவனாயுள்ள நீ, அவரொடும் தழுவற்கு - அவர்களுடன் சந்தியாதற்கு, ஒத்த - ஏற்றதான, வினையம் - தொழில், ஈது அல்லது இல்லை - இதுவல்லது வேறில்லை: (இதனை நீ நிறைவேற்றுவையானால்), அன்னர் - அவர்கள், இனியர் ஆய்-(உன்னிடத்து) இனிய அன்புடையராய், விண்ணும் நின் ஆட்சி ஆக்கி - (இவ்வுலகத்தையேயன்றித்) தேவலோகத்தை யும் உனது ஆளுகையி லாகச்செய்து, உன் ஏவலில் வந்து நிற்பர் - (தாங்க ளும்) உனதுகட்டளையின்கீழ்வந்து அடங்கிநிற்பார்கள்,' என்றாள் - என்றுஞ் சொன்னாள்; (எ - று.)—மற்று - அசை; வினைமாற்றுமாம்.

நீ என்தமையன்மாரால் யாதொருதுன்பமும் அடையாதிருக்கவேண்டு வையாயின், என்னைமணப்பதே இப்போதுசெய்யவேண்டியகாரிய மென் றனளென்பதாம். பி - ம்:—[1]இனியவர்மகிழ்ந்து. (உஎகூ)

ருகூ.—அதுகேட்டு இராமன் பரிகசித்தல்.

[1]நிருதர்த மருளும் பெற்றே னின்னலம் பெற்றே னின்னோ
டொருவருஞ் [2]செல்வத் தியாண்டு முறையவும் பெற்றே னொன்றோ
திருநகர் தீர்ந்த [3]பின்னர்ச் செய்தவம் பயந்த தென்னா
வரிசிலை [4]வடித்த தோளான் வாளெயி றிலங்க நக்கான்.

(இ - ள்.) 'நிருதர்தம் அருளும் பெற்றேன் - இராக்கதரது கருணையை யும் அடைந்தேன்; நின் நலம் பெற்றேன் - உனது இன்பத்தையும் அடைந் தேன்; நின்னோடு - உன்னுடன், ஒருவு அருஞ் செல்வத்து-நீங்குதல் இல்லாத [நிலையான] செல்வவாழ்க்கையில், யாண்டும் உறையவும் பெற்றேன் - எந் நாளும் கூடிவாழவும் பெற்றேன்; திரு நகர் தீர்ந்த பின்னர் - சிறந்த அயோ த்தியாநகரத்தை விட்டு நீங்கினபின்பு, செய் தவம் பயந்தது - முன்பு செய்த தவம் (எனக்குப்) பயன்பட்டது, ஒன்றோ - ஒருவகையோ? [அன்று: பல வாறுபயன்பட்டது என்றபடி]', என்னா - என்றுசொல்லி, வரி சிலை வடித்த தோளான் - கட்டமைந்த வில்லில் தேர்ந்த புயவலிமையையுடைய இராமன், வாள் எயிறு இலங்க நக்கான்-ஒளியுள்ள பற்கள் விளங்கச் சிரித்தான்;(எ-று.)

உன்னை மணஞ்செய்துகொண்டு அதனால் அரக்கரருளைப்பெற்று உன் னுடன் நெடுநாள் பெருஞ்செல்வவாழ்க்கையனுபவிக்கும்படி எனதுமுன் னையதவம் இப்பொழுது மிகுதியாகப்பலித்த தென்று எதிர்மறையிலக்கணை யாற் பரிகாசமாகக்கூறி ஸ்ரீராமன் இகழ்ச்சிநகைசெய்தனனென்க. பி-ம்:— [1]நிருதனது. [2]காலமெல்லாம். [3]வேந்தன். [4]வடிவுத். (உஅ௦)

ருஎ.—அச்சமயத்திற் சீதை அங்கு வருதல்.

விண்ணிடை யிம்பர் நாகர் விரிஞ்சனே முதலோர்க் கெல்லாங்
கண்ணிடை யொளியின் பாங்கர்க் கடிகமழ் [1]சாலை நின்றும்
பெண்[2]ணிடை யரசி தேவர் [3]பெற்றநல் வரத்தாற் பின்னர்
மண்ணிடை மணியின் வந்த வஞ்சியே [4]போல்வாள் வந்தாள்.

(இ - ள்.) பெண்ணிடை அரசி-மகளிரினத்தில் தலைவியாயுள்ளவளும், மண்ணிடை மணியின் வந்த வஞ்சியே போல்வாள் - பூமியினின்று இரத்தினம்போலத் தோன்றிய வஞ்சிக்கொடிபோல்மெல்லியவடிவமுடையவளு மான சீதை,—பின்னர் - பின்பு, கடி கமழ் சாலைநின்றும் - பரிமளம் வீசுகிற பர்ணசாலையினின்று, இம்பர் நாகர் விண்ணிடை விரிஞ்சனே முதலோர்க்கு எல்லாம் கண் இடை ஒளியின் பாங்கர் - இவ்வுலகத்தாரும் கீழுலகத்தாரும் மேலுலகத்திலுள்ள பிரமன்முதலிய தேவர்களும் ஆகிய எல்லோர்க்கும் கண்கூசும்படியான ஒளிவடிவமுள்ள இராமமூர்த்தியி னருகில், தேவர் பெற்ற நல் வரத்தால் வந்தாள் - தேவர்கள்பெற்ற நல்லதவப்பயனால் வந்து சேர்ந்தாள்; (எ - று.)

இங்ஙனஞ் சூர்ப்பணகைக்கும் இராமனுக்கும் சம்பாஷணை நடத்தலும், பிராட்டி பர்ணசாலையினின்று புறப்பட்டு இராமபிரானருகில் வந்திட்டன னென்பதாம். 'விண்ணிடையிம்பர்நாகர் விரிஞ்சனேமுதலோர்க்கெல்லாங் கண்ணிடையொளி'-இராமபிரானது திருமேனியின் திவ்வியகாந்தியைச் சிறப்பித்து, அவனுக்கு ஒருபெயர் கூறினர். இனி, கண் இடை ஒளி - திரிலோகத்தாரும் கண்ணிடையிலே வைத்துக் காக்கத்தக்க ஒளிவடிவமானவ னென்று உரைத்தலு மொன்று. அன்றி, கண் இடை ஒளியின் - யாவருங் கண்டு கண் கூசும்படியான ஒளியோடு, பாங்கர் கடி கமழ் சாலைநின்றும் - அருகிலுள்ள பர்ணசாலையினின்று,வந்தாள் என உரைப்பினும் அமையும். தழைக்குடிசைக்குப் பரிமளம் - சுற்றிலுமுள்ள செடிகொடிமரங்களின் மலர்களா லாகியது. மணியுவமை-சிறப்புக்கும், ஒளிக்கும், மண்ணிடைத்தோன்றுதற்கு மென்க. 'தேவர்பெற்ற நல்வரத்தால் வந்தாள்' என்றது - இவள் இப்பொழுது வந்தமை, இவளழகைச் சூர்ப்பணகை கண்டு வியந்து இவள் அருகிலுள்ளவளவும் தன்னை இவன்விரும்பா னென்று துணிந்து இவளையெடுத்துப்போகுமளவில் இலக்குமணன் வந்து அவளை அங்கபங்கஞ்செய்ய, அது, முறையே இராவணநாசத்துக்கு மூலமாய், அரக்கர்களாலாகிய துயரத்தைத் தேவர்கள் தீர்தற்கு ஏதுவாய் முடிவதனு லென்க. இனி, தேவர் பெற்ற நல்வரத்தாற் பின்னர் மண்ணிடை மணியின் வந்த வஞ்சியேபோல்வாள் என்று இயைத்து - (தேவர்கள் பாற்கடல் கடைதலால் முன்பு அதனினின்று திருமகளாய்த் தோன்றியது போலப்) பின்பு தேவர்கள் நல்லவரம்பெற்றதனுற் பூமியினின்று தோன்றிய மெல்லியலாள் என்றுஉரைத்தலும் அமையும்; திருமால் தேவர்க்கு வரமளித்தவாறே இராமனுகத் திருவவதரித்ததற்கு ஏற்ப, திருமகள் சீதையாகத் திருவவதரித்ததனுலும், தேவர்கள் இராவணனுடியராற்

பட்ட துன்பந் தீர்தற்குப் பெருமாளினும் பிராட்டி முற்பட்டகாரண மாகுத லாலும், 'தேவர்பெற்றநல்வரத்தால் பின்னர்மண்ணிடைவந்தாள்' என்ற, தென்க. பி - ம்:—[1]சோலைநின்று. [2]உடை. [3]பெற்றுயர், பெற்றுடை. [4]போல.

ருஅ.—சூர்ப்பணகை பிராட்டியைக் காணுதல்.

ஊன்சுட வுணங்கு பேழ்வா யுணர்விலி யுருவ நாறும்
வான்சுடர்ச் சோதி வெள்ளம் வந்திடை வயங்க நோக்கி
மீன்சுடர் விண்ணு மண்ணும் விரிந்தபோ ரரக்க ரென்னுங்
கான்சுட முளைத்த கற்பின் கனலியைக் கண்ணிற் கண்டாள்.

(இ - ள்.) ஊன் சுட உணங்கு பேழ் வாய் - தசையைப் பதஞ்செய்து தின்னுதற்குப் பதைக்கிற திறந்த வாயையுடைய, உணர்வு இலி-அறிவில்லாதவளான சூர்ப்பணகை,—உருவம் நாறும் வான் சுடர் சோதி வெள்ளம் வந்து இடை வயங்கல் நோக்கி-(பிராட்டியின்) வடிவத்தினின்று வெளியிலே தோன்றுகிற மிக்கபளபளப்பையுடைய ஒளியின்மிகுதி வந்து இடையிலே விளங்குதலை (முதலிற்) பார்த்து,—(உடனே), மீன் சுடர் விண்ணும் மண்ணும் விரிந்த போர் அரக்கர் என்னும் கான் சுட முளைத்த கற்பின் கனலியை கண்ணின் கண்டாள் - நக்ஷத்திரங்கள் விளங்குமிடமான ஆகாயத்திலும் பூமியிலும் [எவ்வுலகத்திலும்] பரவியுள்ள போர்செய்யவல்ல இராக்கதராகிய காட்டை எரித்தழித்தற்குத் தோன்றிய பதிவிரதாதருமமாகிய அக்கினிச்சுவாலையையுடைய அச்சீதையைக் கண்களாலேகண்டாள்.

தூரத்திற் சீதை வரும்பொழுதே அவளதுதிருமேனியின் மிக்கதிவ்விய ஒளி முன்புவந்து தனக்கும் இராமனுக்கும் மத்தியிலே (மின்னலின்ஒளி விளங்கினாற்போல) விளங்க, அவ்வொளியைச் சூர்ப்பணகை முன்பு கண்டு பின்பு அவ்வொளிக்கு இடமான சானகியைக் கண்ணுற்றனளென்பதாம்.

சீதையின்கற்பு இராக்கதநாசத்துக்குக் காரணமாதல், பிரசித்தம். 'ஊன்சுட வுணங்கு பேழ்வாய்' என்றது, ஊனைத்தின்று ஊனைப்பெருக்குதலையே எப்பொழுதும் உரியதொழிலாகக் கொண்டவளென அரக்கியின் இழிவைப் புலப்படுத்தும். தசையின் அசுத்தத்தையும், கொலைப்பாவத்தின் கொடுமையையும், தன்னுயிர்போலபிறவுயிரையும் பாவிக்கவேண்டுமென்ற நீதியையும் உணராமைபற்றி, 'உணர்விலி' எனப்பட்டாள்; அன்றியும், தனது மிக்க கீழ்மையையும் இராமனது மிக்கமேன்மையையும் சிறிதும் அறியாமல் அவனைத் தனக்கு ஆசைநாயகனாகக் கொள்ளக் கருதி மேன்மேல் முயல்பவளை உணர்விலி யென்னத் தட்டில்லை யென்க. (உஅஉ)

ருகூ.—சீதையை அரக்கி திருமகளோவென்று ஐயுறல்.

மருவொன்று [1]கூந்த லாளை வனத்திவன் கொண்டு வாரா
னுருவிங்கி துடைய ராக மற்றையோர் யாரு மில்லை
யரவிந்த மலரு ணீங்கி யடியிணை படியிற் றோயத்
திருவிங்கு [2]வருவாள் கொல்லோ வென்றகந் திகைத்து நின்றாள்.

(இ - ள்.) மரு ஒன்று கூந்தலாளை - பரிமளம் பொருந்திய கூந்தலையுடைய தன்மனையாளை, இவன்—, வனத்து கொண்டு வாரான் - காட்டில் அழைத்துக்கொண்டுவந்திருக்கமாட்டான்; இது உரு உடையர் ஆக - இப்படிப்பட்ட வடிவழகுள்ளவராக, மற்றையோர் யாரும் - வேறுஎந்தமகளிரும், இங்கு - இவ்விடத்தில், இல்லை—; திரு - இலக்குமி, அரவிந்தம் மலருள் நீங்கி - (தனக்குத்தங்குமிடமான) செந்தாமரைமலரினின்று நீங்கி, அடி இணை படியில் தோய - உபயபாதமும் நிலத்திலே பதிய, இங்கு வருவாள் கொல் ஒ - இங்கு வருபவளாயினளோ? என்று - என்று எண்ணி, அகம் திகைத்து நின்றாள் - மனம்பிரமித்துநின்றாள்; (எ - று.)

இராசகுமாரனாகிய இவன் அருமையான தன்மனையாளைக் கொடிய இக்காட்டில் அழைத்துக்கொண்டுவாரான்; ஆதலால், இவள் இவன்மனைவியா யிருக்கமாட்டாள்; வேறு வனமகளிரி லொருத்தியோ இவளெனின், இங்கு இப்படிப்பட்ட பேரழகுடையா ரெவரு மில்லை; ஆதலால், தாமரை மலரை விட்டுநீங்கிக் கால்நிலந்தோய நடந்துவருந் திருமகளேபோலும் இவளென்று கருதி அவளழகைநோக்கித் திகைத்தன ளென்பதாம். பி-ம்:—[1]கூந்தலாரை. [2]வருவதென்னே. சிலபிரதிகளில் "பண்புற" (சுo), "பொருதிறத்தானை" (சுக), மருவொன்று(ருக) என்றமுறையிற் பாடலுள்ளன. (உஅரு)

கூo.—அரக்கி பிராட்டியினழகை வியத்தல்.

பண்புற [1]நெடிது நோக்கிப் படைக்குநர் சிறுமை யல்லா
லெண்பிறங் கழகிற் கெல்லை யில்லையா மென்று நின்றாள்
கண்பிற பொருளிற் செல்லா கருத்தெனி னஃதே கண்ட
பெண்பிறந் தேனுக் கென்றா லென்படும் பிறருக் கென்றாள்.

(இ - ள்.) பண்பு உற - தகுதியாக, நெடிது நோக்கி - (பிராட்டிவடிவத்தை) முழுவதும்பார்த்து,—'படைக்குநர் சிறுமை அல்லால் - சிருஷ்டிப்பவரது வேலைத்திறக்குறைவே யல்லாமல், எண் பிறங்கு அழகிற்கு எல்லை இல்லை ஆம் - (யாவரது மனத்திலும் நீங்காது தங்கும்படியான) அழகுக்கு ஒருவரையறை யில்லை', என்று நின்றாள்-என்றுஎண்ணி நின்றாள்; 'மற்றும்), 'கண்ட - (இவளைப்) பார்த்த, பெண் பிறந்தேனுக்கு - பெண்ணாய்ப்பிறந்துள்ளவளான எனக்கே, கண் - கண்கள், பிற பொருளில் செல்லா - வேறுபொருள்களிற் செல்லமாட்டா: கருத்து எனின் - மனமோ வென்றால், அஃதே - (அதுவும்) அத்திறத்ததே [பிறபொருளிற் செல்லாது], என்றால்—, பிறருக்கு - (இவற்றைக்கண்ட) ஆடவர்க்கு, என் படும் - (கண்ணும் கருத்தும்) என்னபாடுபடுமோ?' என்றாள் - என்றுங்கருதினாள்; (எ - று.)

பிராட்டியின் திருமேனிமுழுவதையும் நன்றாகப்பார்த்து, அவளது வரம்பிலழகிற் கருத்தூன்றி, 'உலகத்தில் அழகுக்கு ஒருவரையறை காண்பது, அவ்வவ்வடிவத்தைப் படைக்கிற கடவுளின் தொழிற்குறைவினாலேயன்றி, அழகென்னும் பொருளுக்கு எல்லையில்லை' என்று சித்தாந்தஞ்செய்

தனள்; அன்றியும், 'சிறந்த மகளிரழகைக் கண்ட ஆடவர்க்குக் கண்ணுங் கருத்தும் அவ்வடிவத்தை விட்டுநீங்காமல் அதிலேயே பதிந்தழுந்துதல், உலக வியற்கை: அங்ஙனமன்றி, இவளழகு பெண்பாலாகிய எனக்கே கண்ணுங் கருத்தும் வெளிச்செல்லவொண்ணாதபடி வியப்பைத் தருகின்றது: இது, ஆடவர்க்கு எவ்வாறு இருக்குமோ?' என்று அதிசயித்தலுஞ் செய்தனளென்பதாம். சீதாதேவியின்வரம்புகடந்துள்ள திவ்வியசௌந்தரியம் கண்டகளிருங் காமுறும்படி மிக்குள்ள தன்மை, இதிற் கொண்டாடப்பட்டது; "கஞ்சத்துக்களிக்குமின்றேன் கவர்ந்துணும் வண்டுபோல,அஞ்சொற்கள் கிள்ளைக்கெல்லா மருளினளழகைமாந்தித், தஞ்சொற்கள் குழறித்தத்தந்தகைதடுமாறிநின்றார், மஞ்சர்க்கு மாதரார்க்கு மனமென்பதொன்றேயன்றே", "இழைகுலா முலையினாளை யிடையுவா மதியி னோக்கி, மழைகுலா வோதி நல்லார் களிமயக்குற்று நின்றார்,உழைகுலாநயனத்தார் மாட்டு ஒன்றொன்றே விரும்பற் கொத்தது, அழகெலா மொருங்கே கண்டால் யாவரே யாற்றவல்லார்" எனக் கீழ்ப் பாலகாண்டத்திற் கூறியன காண்க.'பெண்பிறந்தேனுக்கு இங்ஙனமானால், பிறர்க்கு என்னாகும்' என்றது, **தொடர்நிலைச்செய்யுட் பொருட்பேறணி**யென்னுங் காவ்யார்த்தாபத்தியலங்காரம். **பி - ம்:—** [1]நோக்கிமீண்டு. (உஅச)

கூக.—சீதாராமரது அழகோற்றுமையை அரக்கி மதித்தல்.

பொருதிறத் தானை நோக்கிப் பூவையை நோக்கி நின்றாள்
கருதமற் றினிவே றில்லை கமலத்துக் கடவு [1]டானே
யொருதிறத் துணர நோக்கி யுருவினுக் குலக மூன்றி
னிருதிறத் தார்க்குஞ் செய்த வரம்பிவ ரிருவ ரென்றாள்.

(இ - ள்.) (சூர்ப்பணகை),—பொரு திறத்தானை நோக்கி - போர்செய்யும்வல்லமையையுடைய இராமனைப் பார்த்து, பூவையை நோக்கி - கிளிபோன்ற சீதையையும் பார்த்து, நின்றாள் - (ஆச்சரியப்பட்டு) நின்று,—'இனி வேறு கருத இல்லை - இனிமேல் வேறுவகை எண்ணவேண்டுவதில்லை; கமலத்து கடவுள் தானே - தாமரைமலரில் தோன்றிய பிரமனே ஒரு திறத்து உணர நோக்கி - ஒருதன்மையாக [ஒருங்கே முழுவதும்] நன்றாகப் பார்த்து, உலகம் மூன்றின் இரு திறத்தார்க்கும் உருவினுக்கு செய்த வரம்பு-மூவுலகத்திலுமுள்ள (ஆடவர் மகளி ரென்னும்) இருவகைப்பட்டோர்க்கும் அழகின் முடிவெல்லையாகச் செய்யப்பட்டவர், இவர் இருவர் - இவ்விருவரும்', என்றாள் - என்றுஎண்ணினாள்; (எ - று.)—மற்று-அசை; வினைமாற்றுமாம்.

அழகின்சிறப்பில் ஒருவரையொருவர் ஒத்தவரும் தமக்கு ஆண்பெண்களில் வேறுஉவமைபெறாதவருமான இராமன் சீதை யென்னும் இருவரையும் ஒருசேரநோக்கிய சூர்ப்பணகை, படைத்தற்கடவுளான பிரமன் மூவுலகத்திலுமுள்ள உயர்திணையாரனைவரது அழகையும் முற்றும் செவ்வையாக நோக்கி அவர்களெல்லோர்க்கும் மேலானஅழகுள்ள ஒருமைந்தனையும் மங்கையையும் படைக்கக்கருதி இவர்க்குமேல் எவருமில்லை யென்னும்படி அழ

கிற்குமுடிவெல்லையாயிருக்குமாறு அமைத்த ஓர் உத்தமபுருஷனும் உத்தம ஸ்திரீயுமாவரிவ ரென்று நிச்சயித்தன ளென்பதாம். பி ம்:—[1]தானும். (உஅரு)

சுஉ.—அரக்கி, சீதையைத் தன்னைப்போ லிடையில்வந்தவ ளென் றெண்ணுதல்.

பொன்னைப்போ [1]லொளிரு மேனிப் பூவை[2]ப்பூ வண்ணத் தானிம்
மின்னைப்போ லிடையா ளோடு [3]மேவுமெய் யுடைய னல்லன்
றன்னைப்போற் றகையோ ரில்லாத் தளிரைப்போ லடியி னாளு
மென்னைப்போ லிடையே வந்தா ளிகழ்விப்பே னிவளை யென்னா.

இதுவும், அடுத்த கவியும் - குளகம்.

(இ - ள்.) 'பொன்னை போல் ஒளிரும் மேனி - பொன்போல விளங்குகிற திருவுருவத்தையும், பூவை பூ வண்ணத்தான் - காயாமலர்போன்ற கரியதிருநிறத்தையு முடைய இவன், இ மின்னை போல் இடையாளோடு - மின்போல் நுண்ணிதாய்விளங்குகிற இடையையுடைய இவளுடனே, மேவு-சேர்ந்த, மெய் உடையன் அல்லன் - உடம்பையுடையவனல்லன் [இவளது கணவனல்லன்]; (மற்று), தன்னை போல் தகையோர் இல்லா - தன்னைப் போல அழகுடையவரை (வேறு) பெறாத [ஒப்பற்ற], தளிரை போல் அடியினாளும்-தளிர்போல(மெல்லிய சிவந்த)பாதங்களை யுடைய இவளும், என்னை போல் இடையே வந்தாள் - என்னைப்போல (இவனிடம் ஆசைகொண்டு) இடையிலே வந்தவளாவள்; இவளை—, இகழ்விப்பேன் - (இவனைக்கொண்டு) இகழும்படிசெய்வேன்', என்னா - என்றுஎண்ணி, (எ - று.)—'என்றாள்' என அடுத்த கவியில் முடியும்.

இவள் இவனுக்கு மனைவியல்ல ளென்றும், இவனிடத்துக் காதல்கொண்டு என்னைப்போலவே இவனைச் சேரும்பொருட்டு இடையில்வந்தவ ளென்றும், யான் இவனை வசப்படுத்தித் தழுவுதற்கு ஓர்எதிரிடையாகவந்த இவளிடத்து இவனுக்குத் தாபிப்பிராயத்தையுண்டாக்கி இவன் இவளை இகழும்படி செய்விப்பே னென்றும் எண்ணின ளென்பதாம். பி - ம்:—[1]பொருவில். [2]போல். [3]உறைந்தவேடத்தன். (உஅசு)

சுங.—சூர்ப்பணகை இராமனிடம் சீதையைக்குறித்துப் பழித்தல்.

வருமிவண் மாயம் வல்லள் வஞ்சனை யரக்கி நெஞ்சந்
[1]தெரிவில டேறுந் தன்மை சீரியோய் [2]செயலிற் றன்று
[3]வுருவமு மெய்ய தன்று வூனுகர் வாழ்க்கை யாளை
வெருவினை னெய்தி டாமல் விலக்குதி வீர வென்றாள்.

(இ - ள்.) 'சீரியோய் - நற்குணநற்செய்கையுடையவனே! வீர-வீரனே! வரும் இவள் - (இங்கு)வருகிற இவள், மாயம் வல்லள் - மாயையில் வல்லவள்; வஞ்சனை அரக்கி - வஞ்சனைக்குணமுள்ள ராக்ஷசியாவள்; நெஞ்சம் தெரிவு இலள் - மனம் அறிதற்குக் கூடாதவள்; தேறும் தன்மை - (இவளை

நல்லனென்று) தெளிதல், செயலிற்று அன்று - செய்யத்தக்கதன்மையுள்ள தன்று: (அன்றியும்), உருவமும் மெய்யது அன்று - (காணப்படுகிற இவளது) இவ்வடிவமும் உண்மையானதன்று: ஊன் நுகர் வாழ்க்கையாளை - தசையை யுண்டு வாழுந் தொழிலுடைய இவளை, வெருவினென் - (கண்டு)பயந்தேன்; (இவளை), எய்திடாமல் விலக்குதி-அருகில் வரவொட்டாமல் தடுத்திடுவாய்', என்றாள் - என்றுசொன்னாள்; (எ - று.)—ஆல்இரண்டும்-அசை.

இங்ஙனம் தன்னுடைய தன்மைகளையெல்லாம் நற்குணம்மிக்க பிராட்டியின்மேலேற்றிக் கூறியதனால், சூர்ப்பணகையின் தீக்குணம் நன்குவிளங்குமாறு காண்க. **பி - ம்:—**[1]தெரிவிலதேறுந். [2]செயலிது. [3]உருவிது. (உஅஎ)

கூச.—அதுகேட்டு இராமன் பரிகாசமாகச் சிலகூறல்.

ஒள்ளிது னுணர்வு மின்னே யுன்னையா ரொளிக்கு மீட்டார்
தெள்ளிய நலத்தி னாலுன் சிந்தனை தெரிந்த தம்மா
கள்ளவல் லரக்கி போலா மிவளைநீ காண்டி யென்னா
வெள்ளிய முறுவன் முத்தம் வெளிப்பட்ட வீர னக்கான்.

(இ - ள்.) 'மின்னே - மின்னல்போல்விளங்குகிறவளே! உன் உணர்வு-உனது அறிவு, ஒள்ளிது-நன்றாகவுள்ளது; உன்னை ஒளிக்கும் ஈட்டார் யார்-உன்னை வஞ்சிக்கும் வல்லமையுள்ளவர் யார் (உளர்)? [எவருமில்லை யென்றபடி]; உன் சிந்தனை - உனது எண்ணம், தெள்ளிய நலத்தினால் தெரிந்தது-தெளிந்த நற்குணமுள்ளதாகத் தெரிந்தது; அம்மா - ஆச்சரியம்! கள்ளம் வல் அரக்கி போல் ஆம் - (இவள் நீசொன்னபடி) வஞ்சனையுள்ள கொடிய ராக்ஷஸியேபோலும்! இவளை நீ காண்டி - இவளை நீ நன்றாகப்பார்ப்பாய்', என்னா - என்றுசொல்லி,—வெள்ளிய முத்தம் முறுவல் வெளிப்பட - வெண்மையான முத்துப்போன்ற பற்கள் வெளித்தெரியும்படி,—வீரன்-இராமன், நக்கான் - சிரித்தான்; (எ-று.)

அறிதற்கரிய வஞ்சனையுள்ள கொடுமாயக்கள்ளியின் சூழ்ச்சியை உள்ள படியறிந்தமையால் உன்அறிவு மிகச்சிறந்ததென்றும், உனக்குத்தெரியாத படி தம்தன்மையை ஒளிப்பதற்கு எவராலுமாகாதென்றும், வடித்தெடுத்த நற்குணங்களோடு கூடிய உனது கருத்து நீ கூறுஞ்சொற்களால் நன்றாகத் தெரிந்ததென்றும், 'இவள் அரக்கியேபோலும்: இவளைக் குறிக்கொண்டு நோக்கிடுவாய்'என்றும் சிலபரிகாசவார்த்தைகள்கூறிச் சிரித்திட்டன னென்பதாம். இப்பாட்டில் முதல்மூன்றடியில் வந்தன யாவும், எதிர்மறையிலக்கணையாகிய பிறகுறிப்பு; **வஞ்சப்புகழ்ச்சியணி.** (உஅஅ)

கூரு.—சூர்ப்பணகை சீதையை வெருட்டல்.

ஆயிடை யமுதின் வந்த வருந்ததிக் கற்பி னஞ்சொல்
வேயிடை தோளி னாளும் வீரனைச் சேரும் வேலை
நீயிடை வந்த தென்னை நிருதர்தம் பாவை யென்னாக்
காயெரி யனைய கள்ள வுள்ளத்தாள் கதித்த லோடும்.

இதுவும், அடுத்த கவியும் - குளகம்.

(இ - ள்.) அ இடை - அச்சமயத்தில்,—அமுதின் வந்த - தேவாமிருதம் போல வந்தவளும், அருந்ததி கற்பின் - அருந்ததியின்கற்புப்போன்ற கற்பு நிலையையும், அம் சொல் - அழகிய சொற்களையும், வேய் இடை தோளிணு ளும் - மூங்கில் (ஒப்பாகாமற்) பின்னிடும்படியான தோளழகையு முடைய வளுமாகிய சீதையும், வீரனை சேரும் வேலை - இராமனை அடுத்து நெருங் கும்பொழுது, காய் எரி அனைய கள்ளம் உள்ளத்தாள் - பற்றியெரிகிற நெரு ப்பை யொத்த [மிகக்கொடிய] வஞ்சனைக்கருத்துள்ள சூர்ப்பணகை, (பிராட் டியை நோக்கி), 'நிருதர்தம் பாவை - இராக்கதகுலத்திற்பிறந்த மகளே! நீ இடை வந்தது என்னை - (நானும் இவனும் அந்தரங்கமாகப் பேசிக்கொண் டிருக்கையில்) நீ நடுவிலே வந்தது யாதுபற்றி?' என்று - என்றுசொல்லி, கதித்தலோடும்-அதட்டினவளவிலே,—(எ-று.)—'அன்னம் அஞ்சினள்' என அடுத்த கவியில் தொடர்ந்து முடியும்.

பிராட்டி இராமனதுசமீபத்திற் கிட்டும்பொழுது, சூர்ப்பணகை,அவளை 'அரக்கியாகிய நீ இங்கு வாராதே' என்று அதட்டினளென்பதாம். இரா மன் கீழ்ப்பலகூறிப்பரிகசிக்கவும், அதனைத் தனது அறிவின்மையால் அறிந்து கொள்ளாமல் உண்மையிற் கூறுவதாகவே யெண்ணினளாதலால், இங்ங னஞ்செய்பவளானாள். 'அமுதின்வந்த' என்பதற்கு-திருப்பாற்கடல்கடைந்த காலத்து அதனினின்று அமுதத்தோடுதோன்றிய என்றும் உரைக்கலாம்; சீதாபிராட்டி திருமகளினது திருவவதாரமாதலால். பி-ம்:—[1]வேயுடைத். ()

சுசு.—சீதை அஞ்சி இராமனைத் தழுவுதல்.

அஞ்சினள் [1]வஞ்சி யன்ன மின்னிடை யலச வோடிப்
பஞ்சின்மெல் லடிக ணோவப் பதைத்தனள் பருவக் கால
மஞ்சிடை வயங்கித் தோன்றும் பவளத்தின் [2]வல்லி யென்னக்
குஞ்சர மனைய வீரன் குவவுத்தோ டழுவிக் கொண்டாள்.

(இ - ள்.) அஞ்சினள் - (அரக்கிவெருட்டியதற்கு) பயந்தவளான சீதை, வஞ்சி அன்ன மின் இடை அலச - வஞ்சிக்கொடிபோல (நுண்ணியதாய்) விளங்குகிற இடை துவளவும், பஞ்சின் மெல் அடிகள் நோவ - பஞ்சுபோல மென்மையான பாதங்கள் நோகவும், பதைத்தனள் ஓடி - திடுக்கிட்டுஓடி வந்து, பருவம் காலம் மஞ்சு இடை வயங்கி தோன்றும் பவளத்தின் வல்லி என்ன - கார்காலத்தில் மழைபொழியவருகிற கரிய மேகத்தினிடையிலே விளங்கித்தோன்றுகிற பவழமயமானதொரு கொடிபோல, குஞ்சரம் அனைய வீரன் குவவு தோள் தழுவிக்கொண்டாள்-யானையையொத்த இராம பிரானது திரட்சியையுடைய தோள்களைத் தழுவியணைத்துக் கொண்டாள்.

சீதை மிகப்பயந்து மெல்லிய இடை அலைய மென்மையான கால்கள் நோவத் திடுக்கிட்டு ஓடிவந்து அடுத்து இராமனைத் தழுவிக்கொண்டன

ளென்பதாம். நீலமேகம் - இராமனது கரியதிருமேனிக்கும், பவழக்கொடி - சீதையினது சிவந்தமெல்லியதிருமேனிக்கும் உவமையாம். மேகத்திற்பவழக் கொடி, அது கடலின்நீரைப் பருகும்பொழுது அங்குநின்று சேர்ந்ததாம்; அன்றி, இல்பொருளுவமையுமாம். காலமஞ்சு-காளமேகம். பி - ம்:—[1]அஞ்சி யன்னம். [2]வல்லியேபோல். (உகo)

சுஎ.—இராமன், சூர்ப்பணகையை 'அப்பாற்போ' என்றல்.

வளையெயிற் றவர்க ளோடு வரும்விளை யாட்டென் றாலும்
விளைவன தீமை யேயா மென்பதை [1]யுணர்ந்து வீர
னுளைவன வியற்றேல் லொல்லை யுன்னிலை யுணரு மாயி
னிளையவன் முனியு நங்கை யேகுதி விரைவி னென்றான்.

(இ - ள்.) 'வளை எயிற்றவர்களோடு - வளைந்த கோரதந்தங்களையுடைய அரக்கருடனே, விளையாட்டு வரும் என்றாலும் - விளையாட்டு நேர்வதானாலும், விளைவன தீமையே ஆம்-(அதனால்) உண்டாகும் பயன்கள் தீங்குகளேயாம்', என்பதை—, உணர்ந்து-ஆலோசித்து, வீரன் - இராமன், (சூர்ப்பணகையை நோக்கி),'உளைவன இயற்றேல்-துன்பந்தரும்படியான காரியங்களைச் செய்யாதே; இளையவன் - (எனது) தம்பி [லக்ஷ்மணன்], உன் நிலை உணரும் ஆயின் - உனது நிலைமையை அறிவனானால், ஒல்லை முனியும் - விரைவில் [உடனே] கோபிப்பான்; (ஆதலால்), நங்கை - பெண்ணே! விரைவின் ஏகுதி - துரிதமாக அப்பாற்செல்வாய்,' என்றான் - என்றுசொன்னான்; (எ - று.)—பி - ம்:—[1]உணர்ந்த. (உகக)

சுஅ.—சூர்ப்பணகை மீண்டும் வார்த்தையாடுதல்.

பொற்புடை யரக்கி பூவிற் புனலினிற் பொருப்பில் வாழு
[1]மற்புடை யுள்ளத் தாரு மநங்கனு மமரர் மற்று
மெற்பெறத் தவஞ்செய் கின்றா ரென்னைநீ [2]யிகழ்வ தென்னே
நற்பொறை நெஞ்சி [3]னில்லாக் கள்வியை நச்சி யென்றாள்.

(இ - ள்.) பொற்பு உடை அரக்கி - அழகின்விளக்கமுடைய அந்த ராக்ஷசி,—(இராமனை நோக்கி)', பூவில் - தாமரைமலரிலும், புனலினில் - கடலிலும், பொருப்பில் - கைலாசகிரியிலும், வாழும் - வாழ்கின்ற, அன்பு உடை உள்ளத்தாரும்-(எல்லாவுயிர்களிடத்தும்) அன்பையுடைய மனமுள்ள அயன் அரி அர னென்பவரும், அநங்கனும் - (யாவரும்விரும்புங் கட்டழகுடைய) மன்மதனும், மற்று அமரரும் - மற்றுமுள்ள (இந்திராதி) தேவர்களும், என் பெற தவம் செய்கின்றார் - என்னை(த் தமக்குஉரியவளாக)ப் பெறும்பொருட்டுத் தவஞ்செய்கிறார்கள்; என்னை-(அப்படிப்பட்ட சிறப்புடைய) என்னை, நீ—, நல் பொறை நெஞ்சின் இல்லா கள்வியை நச்சி - நல்ல பொறுமைக்குணத்தை மனத்திலேஉடையளல்லாத வஞ்சகியான இவளை விரும்பி, இகழ்வது - அலட்சியஞ்செய்வது, என்னே - என்னதகுதியுடைத்து?' என்றாள் - என்றுசொன்னாள்; (எ - று.)

பிரமனும் திருமாலும் சிவபிரானும் ஆகிய திரிமூர்த்திகளும், அழகின் தெய்வமான மன்மதனும், மிக்கசிறப்பையுடைய மற்றைத்தேவர்களும், என்னைக் காதலித்துப் பெறும்படி தவஞ்செய்துகொண்டிருக்க, அவர்களை மதியாமல் உன்னை நன்குமதித்து வலிய வந்து அடைந்த என்னை நீ இகழ்ந்து, நற்குணமில்லாதவளும் வஞ்சனையுள்ளவளுமான இந்த அரக்கியை விரும்புவது தகுதியாமோ வென்றாளென்பதாம். பி - ம்:—[1]அற்புரை, அற்புறை. [2]இகழ்வதேயிந். [3]கல்லாக். (உ௬உ)

௬௯—இராமன் அரக்கியை வெறுத்துப் பர்ணசாலையினுட் செல்லுதல்.

தன்னொடுந் தொடர்வி லாதே மென்னவுந் தவிரா ளாளிக்
கன்னெடு மனத்தி சொல்லுங் கள்ளவா சகங்க ளென்று
மின்னொடு [1]நடந்து செல்லு மேகம்போன் மிதிலை [2]வேந்தன்
பொன்னொடும் புனிதன் போயப் பூம்பொழிற் சாலை புக்கான்.

(இ - ள்.) 'இ கல் நெடு மனத்தி - கற்போல வலிய நீண்ட மனத்தையுடைய இவ்வரக்கி, தன்னொடும் தொடர்வு இலாதேம் என்னவும் தவிராள்-அவளோடு உறவுகொள்ளமாட்டோ மென்று நாம் மறுத்துச் சொல்லவும் (இவ்விடத்தைவிட்டு) நீங்குகிறாளில்லை; கள்ளம் வாசகங்கள் சொல்லும் - வஞ்சனைப்பேச்சுக்களையே பேசுகிறாள்,' என்று - என்று (அவளது தீயஇயல்பைக்) கருதி,—புனிதன் - பரிசுத்தகுணமுள்ள ஸ்ரீராமன்,—மின்னொடு நடந்து செல்லும் மேகம் போல் - மின்னலுடன் நடந்துசெல்லுகிற மேகம் போல, மிதிலை வேந்தன் பொன்னொடும் - மிதிலாநகரத்தரசனான சனகனது திருமகள்வடிவமான மகளாகிய சீதையுடனே, போய் - (அவ்விடம்விட்டுச்) சென்று, அ பூ பொழில் சாலை புக்கான் - அழகிய அச்சோலையினிடையிலுள்ள பர்ணசாலையினுட் சென்றான்; (எ - று.)—தான் - அசை.

யாம் இவளோடு தொடர்ச்சிகொள்ளப் பிரியமுடையோமல்லோமென்று பலமுறை பலவாறு சொன்னாலும் இவள் அதுகேட்டு அப்பாற்சென்றிடாமல் தனது தீக்குணத்துக்கு ஏற்றபடி வஞ்சனையான பேச்சுகளைப் பேசிக்கொண்டிருக்கிறாள்; ஆதலின், இக்கொடியவளுள்ள விடத்தை விட்டு நாம் சென்றிடுவோமென்றுஎண்ணி இராமபிரான் பிராட்டியுடனே பர்ணசாலையிற் பிரவேசித்தனனென்பதாம்.

நெடுமனம் - வரம்பில்லாது மேன்மேற் செல்லும் ஆசைக்கருத்துநீட்சியையுடைய மனம். மிதிலை - மிதி யென்னும் அரசனால் ஏற்படுத்தப்பட்ட நகரமென்று காரணப்பெயர்; நிமியென்னும் அரசனது குமாரனும் சனககுலத்தலைவனுமான அரசனுக்கு, மிதியென்று ஒருபெயர். திருமகளின் திருவவதார மாதலால், சானகி, 'பொன்' எனப்பட்டனள். பி-ம்:—[1]தொடர்ந்து. [2]வந்த. (உ௬௩)

௭௦.—அப்பொழுது சூர்ப்பணகை தவித்தல்.

புக்கபின் போய தென்னு முணர்வினள் [1]பொறையி னீங்கி
யுக்கதா முயிர ளொன்று முயிர்த்தில ளொடுங்கி நின்று

[2]டக்கிலன் தகுதி யாதுந் [3]தழுவிலன் சலமுங் [4]கொண்டான்
மைக்கருங் குழலி ளுண்மாட் [5]டன்பினில் வலிய [6]னென்பாள்.

(இ - ள்.) புக்க பின் - (இராமன் ஆச்சிரமத்தினுட்) சென்றிட்டபின்பு, (சூர்ப்பணகை), போயது என்னும் உணர்வினள் - போயிற்றெனப்பட்ட அறிவுடையவளாய் [அறிவுபரவசப்பட்டு], பொறையின் நீங்கி உக்கது ஆம் உயிரள் - உடம்பினின்று நீங்கிக் கழிந்ததான உயிருடையளாய் [மூர்ச்சை யடைந்து], ஒன்றும் உயிர்த்திலள் ஒடுங்கி நின்றாள் - சிறிதும் சுவாசம்விட வும்மாட்டாது ஒடுங்கிநின்று, (பின்பு சிறிதுதேறி), '(இவன்), மனத்துள் தக்கிலன்-மனத்தில் தகுதிக்குணமில்லாதவனும் [சாந்தகுணமில்லாதவனும்], யாதும் தழுவிலன்-(காமத்தால்தவிக்கின்ற எனதுதாபந்தீர்தற்கு) யாதொரு பற்றுக்கோட்டையும் செய்யாதவனுமாகி,சலமும் கொண்டான்- (என்பக்கல்) தணியாக்கோபமுங் கொண்டுள்ளான்: மை கருங் குழலினுள்மாட்டு அன்பி னில் வலியன்—மைபோலக்கரியகூந்தலையுடைய அம்மங்கையினிடத்து அன்புசெய்தலில் உறுதியுடையவன் (இவன்)', என்பாள் - என்று எண்ணு பவளானாள்; (எ - று.)

இராமன் இப்படி உபேக்ஷித்துப் பர்ணசாலைக்குள் நுழைந்து மறைந்த வுடனே, சூர்ப்பணகை, அறிவு ஒழிய, உயிர்ப்பு அடங்க, செயல் ஒடுங்க, உயிர்போனாற்போலச் சிறிதுபொழுதுமூர்ச்சித்துப் பின்பு தானேதெளிந்து மனத்திற் சிறிதுந் தகுதியின்றி என்கருத்தைநிறைவேற்ற வழியொன்றுஞ் செய்யாது என்னிடம் வயிரங்கொண்டு, என்னை அவன் இப்படி இகழ்ந்து புறத்தில் தனியேவிட்டு அவளை உடன்கொண்டு உள்ளேசென்றது யாவ ரினும் மிக்க அழகையுடைய அவளிடத்து மிக்கஅன்புகொண்டிருத்தலாலே யேயென்று கருதினளென்பதாம்.

'மைக்கருங்குழலினுள்மாட்டு அன்பினில் வலியன்' என்று சீதையி னிடம் இராமன்கொண்டுள்ள அன்பின் மிகுதியிற் கருத்தூன்றினது - பின்பு இவள் பிராட்டியை எடுத்துப்போதற்குத் தோற்றுவாயாம்; அதனை மேல் கூo-கூஉ ஆங் கவிகளிற் காண்க. மை - அஞ்சனம்; மேகமுமாம். காமவேதனை மிக்க இவளுக்கு அப்பொழுதுவலிமையழிவால் தன் உடம்பும் தாங்கமாட் டாததொரு பெரியபாரமாகத் தோன்றிய தென்பது தோன்ற, இங்கே உடம்பை வேறுபெயராற் குறியாமல் 'பொறை' என்ற சொல்லாற் குறித் தார். இனி, பொறை - (உயிரைப்) பொறுப்பது [தாங்குவது] என ஏதுப் பெயரு மாம். பி - ம்:—[1]பொறையுள். [2]தக்கிலண்மனத்துள்யாதும். [3]தழுவி லள். [4]கொண்டாள். [5]அன்பினன். [6]என்றாள். (உகச)

எக —சூர்ப்பணகை அப்பாற்செல்லுதலும், சூரியன் அஸ்தமித்தலும்.

நின்றில ளவனைச் சேரு [1]நெறியினை நினைந்து போனா
ளின்றிவ ணாகம் புல்லே னெனி னுயி ரிழப்பெ னென்னாப்
பொன்றிணி [2]சாளச் சோலைப் பளிக்கறைப் பொதும்பர் புக்காள்
சென்றது பரிதி மேல்பாற் செக்கர்வந் திறுத்த தன்றே.

(இ - ள்.) (இங்ஙனம் வருந்தி), நின்றிலள் - (அங்கு) நில்லாமல், அவனை சேரும் நெறியினை நினைந்து போனாள் - அப்புருஷோத்தமனை(த் தான்) தழுவும் உபாயத்தைச் சிந்தித்துக்கொண்டே சென்று, இன்று இவன் ஆகம் புல்லேன் எனின் உயிர் இழப்பென் என்னா - இப்பொழுது இவனதுஉடம்பைத் தழுவேனாயின் எனது உயிரை இழந்துவிடுவேனென்றும் எண்ணி, பொன் திணி சரளம் சோலை பளிங்கு அறை பொதும்பர் புக்காள் - பொற்பொடிபோன்ற பூந்தாதுகள்அடர்ந்த இனியதொரு சோலையிலுள்ள (தனது) பளிக்கறையின் உள்ளிடத்திலே நுழைந்திட்டாள்; (அப்பொழுது), பரிதி - சூரியன், மேல் பால் சென்றது - மேற்குத்திக்கிற் போய்ச் சேர்ந்தது [அஸ்தமித்தது]; செக்கர் வந்து இறுத்தது - (அத்திசையிற்) செவ்வானம் வந்து சேர்ந்தது; (எ - று.)

அப்பால் அங்கு நிற்றலிற் பயனில்லை யாதலால், அரக்கி, அவனைத் தவறாமற் சேர்தற்குச் செய்யவேண்டும் முயற்சியைப் பற்றிச் சிந்தித்துக்கொண்டே சென்று, 'இவனை நான் சேராவிடின் காதல்நோய் மிகுதியால் எனக்கு மரணமே நேர்ந்திடும்' என்றுங் கருதி, அழகியதொரு சோலையினிடையில் தனக்கு இருப்பிடமாக அமைக்கப்பட்டுள்ள பளிக்கறையினுட் சென்றிட்டாளாக, அவ்வளவிற் சூரியன் அஸ்தமித்தான்: செவ்வானமும் பரவிற்று என்பதாம். அன்று, ஏ-ஈற்றசை. பி-ம்:—[1]நெறியென. [2]சாரற்சீதப்.

வேறு.

௭௨.—இதுமுதற் பதினேழுகவிகள்-சூர்ப்பணகையின் காமதாபவருணனை.

அழிந்த சிந்தைய ளாயயர் வாள்வயின்
மொழிந்த காமக் கடுங்கனன் மூண்டதால்
வழிந்த நாகத்தின் வன்றொளை வாளெயிற்
றிழிந்த கார்விட [1]மேறுவ தென்னவே.

(இ - ள்.) வழிந்த - (விஷம்) மிக்குவடியப்பெற்ற, நாகத்தின் - நல்ல பாம்பினது, வல் - வலிய, தொளை - துவாரமுள்ள, வாள் எயிறு - கூரிய கொடியபற்களினின்று, இழிந்த - (கடித்த வாயிற்) சொரிந்த, கார் விடம் - கரியவிஷம், ஏறுவது என்ன - (தலைக்கு) ஏறுவதுபோல,—அழிந்த சிந்தையள் ஆய் அயர்வாள்வயின் - ஒடுங்கியமனமுடையவளாய்த் தளர்பவளான அச்சூர்ப்பணகையினிடத்து, மொழிந்த காமம் கடுங் கனல் மூண்டது-(கீழ்ச்) சொல்லப்பட்ட காமமாகிய கொடிய தீ மிக்குஎறிற்று; (எ - று.)

நாகப்பாம்பின்விஷம் தலைக்கு ஏறி வருத்தத் தொடங்கினாற்போல, அரக்கியைக் காமநோய் மீதூர்ந்து வருத்தலுற்றதென்பதாம்; உவமையணி. 'மொழிந்தகாமக்கடுங்கனல்' என்பதற்கு - "ஊரு ளெழுந்த வுருகெழு செந்தீக்கு, நீருட்குளித்து முயலாகும் - நீருட், குளிப்பினுங் காமஞ்சுடுமே குன்றேறி, யொளிப்பினுங் காமஞ் சுடும்" என்றாற்போலச் சிறப்பித்துக்கூறப் படுகிற காமக்கொடுந்தீ யென்றும் உரைக்கலாம். 'கடுங்கனல்' என்றதும்,

தீயினும் அதற்குஉள்ள கொடுமையைக் குறித்தற்கே. தொளையென்றது-விஷப்பையின்வாயினின்று பல்லினுள்ளால் விஷஞ்சொரியும் வழியை. நாகத்தின் விஷப்பற்கள்-காளி காளாத்திரி யமன் யமதூதி என நான்காம். பி-ம்:—[1]ஏறியது.

இதுமுதற்பதினெட்டுக்கவிகள் - பெரும்பாலும் முதற்சீர் மாச்சீரும், மற்றைமூன்றும் விளச்சீர்களுமாகிவந்த அளவடி நான்குகொண்ட கலி விருத்தங்கள். (உகூகூ)

எ௩. தாட கைக்கொடி யாடட மார்பிடை
யாட வர்க்கர சன்னயி லம்புபோற்
பாட வத்தொழின் மன்மதன் பாய்கணை
யோட வுட்கி யுயிருளைந் தாளரோ.

(இ - ள்.) தாடகை கொடியாள் - தாடகையென்னுங் கொடியஅரக்கியினது, தட மார்பிடை - பெரிய மார்பில், ஆடவர்க்கு அரசன் - புருஷோத்தமனான இராமனது, அயில் அம்பு போல் - கூர்மையையுடைய பாணம் போல,—பாடவம் தொழில் மன்மதன் பாய் கணை - சாமர்த்தியமாகச்செய்யும் போர்த்தொழிலையுடைய மன்மதனது பாய்கின்றஅம்புகள், ஓட - (சூர்ப்பணகையின்மார்பில் தைத்து ஊடுருவி அப்பாற்) செல்ல, (அதனால் அவள்), உட்கி - அஞ்சி, உயிர் உளைந்தாள் - உயிர்வருந்தினாள்; (எ - று.)

தாடகைமார்பில் இராமபாணந் தைத்தாற்போலச் சூர்ப்பணகைநெஞ்சில் மன்மதபாணந் தைக்க, அவள் மிகவருந்தின ளென்க. "நினைக்குமரவிந்தம் நீள்பசலை மாம்பூ, அனைத்துணவுநீக்கும் அசோகு-வனத்திலுறு முல்லை கிடைகாட்டும் மாதே முழுநீலம், கொல்லும் மதனம்பின் குணம்" என்றதனால், மன்மதனது ஐங்கணையையும், அவற்றின் செய்தொழிலையும் அறிக.

தாடகை-மலைகளிற்சஞ்சரிப்பவள்; இவள், சுகேதுவென்னும் யக்ஷனது மகள்; சுந்தனென்பவனது மனைவி; ஆயிரம்யானைவலிமை கொண்டவள்; கணவன் அகஸ்தியமகாமுனியின் கோபத்தீக்கு இலக்காய்ச் சாம்பரானதை யறிந்த இவள், தன்புத்திரர்களான சுபாகுமாரீசர்களுடனே அம்முனிவனை எதிர்த்துச் சென்றபொழுது, அவனிட்ட சாபத்தால், தன்மக்களோடு இராக்கதத்தன்மை யடைந்தனள்: பின்பு முனிவர்களுடைய யாகாதிகளைக் கெடுக்கிறஇவர்களை அழித்துத் தன்வேள்வியைக்காக்கும்பொருட்டு விசுவாமித்திரமுனிவன் தசரதசக்ரவர்த்தியினிடம் அநுமதிபெற்று இளம்பிராயமுடைய இராமலக்குமணரை அழைத்துக்கொண்டு போனபொழுது, அம்முனிவனுச்சிரமத்துக்குச் செல்லும் வழியிடையிலே வந்து எதிர்த்த தாடகையை ஸ்ரீராமன் முனிவன் கட்டளைப்படி பெண்ணென்றுபாராதுபொருது கொன்றருளினனென்பது வரலாறு.

தாடகை - ஆவீறு ஐயான வடசொல். கொடியாள் - இராவணனது வெற்றிக்கொடிபோன்றவ ளென்றுமாம்; கொடி-துவசம்: "பொடி யுடைக் கானமெங்கும் குருதிநீர் பொங்க வீழ்ந்த, தடியுடை யெயிற்றுப் பேழ்

வாய்த் தாடகை தலைகடோறு, முடியுடை யரக்கற் கந்நாள் மூந்தி யுற்பாத மாகப், படியிடை யற்றுவீழ்ந்த வெற்றியம்பதாகை யொத்தாள்" எனக் கீழ்ப் பாலகாண்டத்துக் கூறியதை உணர்க. பாடவம் - வடசொல்; படுத்தன்மை: திறமை. மன்மதன் என்ற வடசொல்லுக்கு-அறிவைக்கலக்குபவனென்பது, காரணப்பொருள். உயிர்உலைந்தாள் - வழுவமைதி. (உகஎ)

எச. கலை¹யு வாமதியே கறி யாகவன்
²சிலையின் மாரனைத் தின்னு நினைப்பினள்
மலைய மாருத மாநெடுங் காலவே
லுலைய மார்பிடை யூன்றிட வோயுமால்.

(இ - ள்.) கலை - பதினாறுகலைகளும்நிறைந்த, உவா மதியே - பௌர்ணமிசந்திரனே, கறி ஆக - கறியாக அமைய, வல் சிலையின் மாரனை - வலிய வில்லையுடைய மன்மதனை, தின்னும்-(உணவாகக் கடித்துத்) தின்னவேண்டுமென்கிற, நினைப்பினள் - எண்ணமுடைய அவ்வரக்கி,—மலையம் மாருதம் ஆம்-பொதியமலையினின்று வருகிற (தென்றற்) காற்றாகிய, நெடுங் காலன் வேல் - நீண்ட யமனது சூலாயுதம், உலைய - வருத்தமுண்டாம்படி, மார்பிடை ஊன்றிட-மார்பிலே பாய்தலால், ஓயும்-செயலொடுங்குவாள்; (எ-று.)

மன்மதனுக்குத் துணையாய் நின்று குளிர்ந்த நிலவினாற் காமநோயை வளர்த்துத் தன்னை வருத்துகிற பூர்ணசந்திர னுள்பட அம்மன்மதனைப் பிடித்துத்தின்று ஒழித்துத் தனது தாபந்தணியலா மென்று கருதி அதற்காக எழுமளவில், தெற்கிலுள்ள மலயபருவதத்தினின்று வருகிற இளங்காற்று மார்பில் வீசிக் காலவேல்பாய்ந்தாற்போல மிகவருத்துதலால், தன்வலிமை யொழிந்து ஒடுங்கின ளென்பதாம்; உருவகவணி. காமோத்தீபகப்பொருள்களிற் சிலவற்றை இவள் அழிக்கலுற்றபொழுது, அவற்றில் மற்றொன்றே தன்இனத்துக்காகப்பரிந்து எதிர்த்து இவளை வலிகெடுத்த தென்பது, இதில் தோன்றும். போரில் பகையரசனையேனும் அவன்பரிவாரங்களுள் சிலவற்றையேனும் அழிக்கத்தொடங்குவாரை மற்றையபரிவாரம் ஊக்கத்தோடு இடையிற்புக்கு அழித்திடுந் தன்மை, இங்குக்குறிக்கப்பட்ட தென்க. அடுத்த மூன்றுகவிகளிலும் இங்ஙனமே காண்க. சந்திரனோடுகூடிய மன்மதனை அழிக்கலுற்றபொழுது இவளை மந்தமாருதம் மேற்பாய்ந்து அழித்ததை, வெண்கொற்றக்குடையோடு கூடிய ஒருவீரனை யெதிர்த்து அழிக்கலுற்றபொழுது அவ்வெதிரியை அவ்வீரனதுதேர் மேற்பாய்ந்து அடக்கினாற்போலக் கொள்ளலாம். "ஆலைக் கரும்பு சிலைஐங்கணை பூ நாண் சுரும்பு, மாலைகிளி புரவி **மாருதந் தேர்**—வேலை, கடிமுரசம் கங்குல் களிறு குயில் காளம், கொடி மகரம் **திங்கள் குடை**" என்றதனால், மன்மதனாகியஅரசனுக்குத் திங்கள் குடையும் மாருதம் தேருமாதலை யறிக. தேவர்களைத் தடையறப்பிடித்துத்தின்னுங் கொடிய வலிய அரக்கி யாதலாலும், தன்னை வருத்தவருங் கொடுவிலங்கு முதலிய உயிர்களையெல்லாம் பிடித்துத்தின்றொழித்து அவற்றாலாந் துயரைத் தீரும் இயல்பின ளாதலாலும், காமவேதனையால் மனந்திகைத்தலாலும், மதியை

யும் மாரனையுந் தின்ன எண்ணினு ளென்க. அங்ஙனம் எண்ணின எண்ணத்தை நிறைவேற்றத்தொடங்கவொண்ணுதபடி வலிமை யொடுங்கின தன்மை, பின்னிரண்டடிகளால் விளங்கும். என்னைவருத்துதற்குத் துணையானவனையே யான் தின்னுமுணவிற்குத் துணைபாகக்கொள்வே னென்று கறுக்கொண்டு கருதின ளென்பது, 'மதியே கறியாக' என்ற ஏகாரத்தால் விளங்கும். 'வன்சிலை' என்றது, தொழிலாற்றல்பற்றி. உவா - இங்கே சுக்லபக்ஷத்துப் பௌர்ணமி. பி-ம்:—[1]அவாம். [2]சிலைய. (உ.கூஅ)

எரு. அலைக்கு மாழி யடங்கிட வங்கையான்
மலைக்கு லங்களிற் றூர்க்கு மனத்தினு
ணிலைக்கும் வானி னெடுமதி நீணிலா
[1]மலைக்க நீங்கு [2]மிடுக்கினள் மாந்துவாள்.

(இ - ள்.) அலைக்கும் - (தன்னை) வருத்துகிற [அல்லது அலைவீசுகிற], ஆழி - கடல், அடங்கிட - இல்லாமலழியும்படி, அம் கையால்-(தனது) அகங்கைகளால், மலை குலங்களின் - மலைக்கூட்டங்களைக்கொண்டு, தூர்க்கும் - (அதனைத்) தூர்த்துவிடவேண்டுமென்னும், மனத்தினுள் - மனத்தையுடைய அரக்கி,—நிலைக்கும் வானில்-நிலைபெற்றவானத்திலேவிளங்குகிற, நெடுமதி- பெரியபூர்ணசந்திரனது, நீள் நிலா - நீண்டநிலாவொளி, மலைக்க - (தன்னை) எதிர்த்து அழித்தலால், நீங்கும் - நீங்கின, மிடுக்கினள் - வலிமையுடையவளாய், மாந்துவாள் - உள்ளழிவாள்; (எ - று.)

ஒலியினுற் காமத்தைவளர்த்துத் தன்னைவருத்துகிற கடலைத் தனது கைகளாற் பலமலைகளை யெடுத்து அதிற் போகட்டுத் தூர்த்து அழித்திட வேண்டுமென்று தன்வலிமைக்குஏற்பக்கருதுமளவில், சந்திரகாந்தி தன்மேற் பட்டு வருத்துதலால், வலிமையழிந்து வருந்துவ ளென்பதாம். கடலினின்று தோன்றி அக்கடல் தன்னைக்கண்டமாத்திரத்திற் பொங்கிக்கிளரும்படி அதற்கு மிக்கஉற்சாகத்தையுண்டாக்குகிற சந்திரனுக்கும் கடலுக்கும் பிள்ளையுந் தாயு மாகிற உறவுமுறைமை அமைதலான்,தாயாகிய கடலை இவள்வருத்தத்துணிந்தவளவில், மகனுகியசந்திரன் இவளைவலியொடுக்கினு னென்றகற்பனையும்அமையுமாறு,இப்பாட்டிற் கடலையும் மதியையும் அமைத்தனரென்க. பி - ம்:—[1]அலைக்கும், மலைக்கும். [2]மிடுக்கிலள். (உகூகூ)

எசு. பூவெ லாம்பொடி யாகவிப் [1]பூமியுட்
காவெ லா[2]மொடிப் பென்னெனக் காந்துவாள்
சேவ லோடுறை செந்தலை யன்றிலி
ஞெலி ஞல்வலி [3]யெஞ்ச [4]நடுங்குவாள்.

(இ - ள்.) 'பூ எலாம் - மலர்கள் யாவும், பொடி ஆக - தூளாம்படி, இ பூமியுள் கா எலாம் - இவ்வுலகத்திலுள்ளசோலைகளையெல்லாம், ஒடிப்பென்- முறித்துவிடுவேன்', என - என்று, காந்துவாள்-கோபதாபங் கொள்பவளான அவள், சேவலோடு உறை - ஆணோடுகூடி வசிக்கிற, செம் தலை அன்றிலின்-

சிவந்த தலையையுடைய அன்றிற்பறவையினது, நாவினல்-வாய்க்குரலினல், வலி எஞ்ச - (தன்) வலிமை குறைய, நடுங்குவாள் - அஞ்சித்திடுக்கிடுவாள்.

அன்றிற்பறவை மரத்தில்வாழ்வ தாதலால், அந்தமரச்சாதி முழுவதை யும் அழிக்குமாறு கோபங்கொண்டவளை அன்றில் வலியழித்திட்ட தென்பது பற்றி, சோலையையும் அன்றிலையும் ஒருங்கே கூறினர். அன்றிலென்பது - ஓர்புள்; இது, எப்பொழுதும் ஆணும்பெண்ணுங் கூடியேநிற்கும்; கணப்பொ ழுதுஒன்றை ஒன்று விட்டுப் பிரிந்தாலும் அத்துயரத்தைப் பொறுமல் ஒன் றையொன்று இரண்டுமூன்றுதரங் கத்திக்கூவி அதன்பின்புந் தன்துணை யைக்கூடாவிட்டால் உடனே இறந்துபடும்; 'எரிதகைந்தன்ன செந்தலை யன் றில், பிரியின் வாழாது'' என்றதுங் காண்க. இதனை, வடநூலார் க்ரௌஞ்ச மென்று கூறுவர்; தமிழிற் குருகெனவும்படும்: இதனை, கிரௌஞ்சபருவத த்தை 'அன்றிற்பெயர்க்கிரி' என்றும், 'குருகின்பெயர்மலை' என்றும் கூறு மாற்றல் அறிக. எப்பொழுதும் இணையாகவுள்ள அன்றிற்பறவையும், அது மாலைப்பொழுதிற் பார்வைகுறைந்து துணையையிழந்து நலிந்து எழுந்து பறந்து வருந்துவதும், அந்நலிவால் அது கூறுகிற குரலும், காமோத்தீபக மாய்க் காமுகரை வருத்து மென்பது, கவிமரபு. பகல்முழுவதும் புணர்ந் திருந்து இரவிற் பிரிந்து வருந்துவதாகிய சக்கரவாகப்பறவையும் அன்றி லெனப்படுவது உண்டு. சேவல்-ஆண்பாற்பெயர்; இது, பறவைக்குஉரியது.
பி - ம்:—[1]பூமியிற். [2]பொடிப்பென். [3]எஞ்சி, அஞ்சி. [4]நடுங்கினள். (௩௦௦)

எஎ. [1]அணவி றிங்களை நுங்க வராவினைக்
கொணர்வெ னேடி யெனக்கொதித் துன்னுவாள்
பணையின் மென்முலை மேற்பனி மாருதம்
புணர வாருயிர் வெந்து புழுங்குமால்.

(இ - ள்.) அணவு இல் - (தனக்கு) அநுகூலித்த லில்லாத, திங்களை - சந்திரனை, நுங்க - விழுங்கும்பொருட்டு, அராவினை - (அதற்குப்பகையாகிய) பாம்பை, ஓடி கொணர்வென் - ஓடிப்போய்க் கொண்டுவருவேன், என - என்று, கொதித்து - கோபங்கொண்டு, உன்னுவாள் - நினைப்பவளான அவ ள்,—பணையின் மெல் முலைமேல் பனி மாருதம் புணர - பருமையையுடைய மெல்லிய (தனது) தனங்களின்மேற் குளிர்ந்தகாற்றுப் பட, ஆர் உயிர் வெ ந்து புழுங்கும் - அருமையான உயிர் தவிக்கப்பெற்று வெதும்புவாள்; (எ-று.)

கூடினார்க்குக் குளிர்ந்த கிரணத்தால் உற்சாகத்தைவிளைத்து அநுகூல மாகவிருத்தல்போல வன்றிக் கூடாத தனக்குப் பிரதிகூலமாய் வருத்தத்தை மிகுவிக்கிற சந்திரனை முற்றும்விழுங்கிவிடுமாறு அதற்குப்பகையாகிய ராகு கேது என்னுங் கரும்பாம்பு செம்பாம்புகளை விரைவிற்சென்று அழைத்துக் கொண்டுவருவே னென்று கோபத்தோடு கருதுமளவில், குளிர்ந்தகாற்று உடம்பிற்பட்டு அவளுயிரைத் தவிக்கச்செய்த தென்பதாம். ஆதிசேஷனுக் கும் வாயுபகவானுக்கும் தமக்குள் யார் பலசாலியென்ற விவாத முண்டாய் நிகழ்ந்தபோரில் ஆதிசேஷனை வாயுவென்றிட்டன னென்ற வரலாறுபற்றி,

அவள் சந்திரனையழிக்கும்படி பாம்பைக் கொணர்தற்கு நினைத்தமாத்திரத்தில் அவனையழிக்கும்படியான காற்று அவளையழித்திட்டதென்றன ரென், னலாம்; இங்ஙனம் அநிஷ்டம்நிகழ்ந்ததாகக் கூறுவது - **தந்நியின்மையணி** யின்பாற்படும். அன்றி, சந்திரனையழித்தற்குப் பாம்பைக்கொணர நினைத்தவளவில், அதற்கு உணவாகிய காற்று, இவள் பாம்பைக்கொண்டுவந்தால் அது தனக்கும் அபாயகரமாய்முடியு மென்று தீர்க்காலோசனைசெய்து அதனைக்கொண்டுவரவொட்டாதபடி இவளை வலியழித்திட்ட தென்னலாம். 'பனிமாருதம்' என்றது, அதன் இயற்கைபற்றி; இவளுக்குக் குளிர்ந்திருந்த தென்பதுபற்றி யன்று. கிரகணகாலத்திற் சந்திரசூரியரைமறைக்கிற சாயா கிரகங்களாகிய இராகுகேதுக்களைப் பாம்புக ளென்றும், இராகுகேதுக்கள் சந்திரசூரியரை விழுங்குகின்றனரென்றுங் கூறுதல், கவிமரபு. பி - ம்:—[1]அணைவில். (கூ0௯)

எ௨. கைக ளாற்றன் கதிரிளங் கொங்கைமே
லைய தண்பனி யள்ளின ளப்பினுண்
மொய்கொ டீயிடை வெந்து முருங்கிய
வெய்ய பாறையில் வெண்ணெய் நிகர்க்குமால்.

(இ - ள்.) (தன்வெப்பத்தைத் தணித்துக்கொள்ளும்பொருட்டு), கைகளால்-(தன்)கைகளால், தன் கதிர் இளங் கொங்கைமேல் - தனது ஒளியுள்ள இளமையான தனங்களின்மேல், ஐய தண் பனி - வியக்கத்தக்க குளிர்ந்த பனிக்கட்டியை, அள்ளினள் அப்பினள் - (அவள்) நிரம்பஎடுத்து அப்பிக் கொள்ள,—(அப்பனிக்கட்டி), மொய் கொள் தீயிடை வெந்து முருங்கிய வெய்ய பாறையில் வெண்ணெய் நிகர்க்கும் - வலிமையைக்கொண்ட நெருப்பிலே வெந்து நிலைமாறிய வெவ்வியதொரு பாறையின்மேல் வைத்த வெண்ணெயை யொக்கும் [கரைந்து உருகும்]; (எ - று.)

அரக்கி தனது வெப்பத்தைத் தணிக்குமாறு மிகக்குளிர்ந்த பனிக்கட்டியைத் தன்கைகளால் அள்ளியெடுத்துத் தனங்களின்மேல் அப்பிக்கொள்ள, அது, அவளது மிக்கதாபத்தைத் தணிக்கமாட்டாமல் அவளுடம்பின் தாபத்தால் தான் தீப்பட்டுவேகிறபாறையிலிட்ட வெண்ணெய்போல நீராயுருகிற் றென்க. இனி, இப்பாட்டுக்கு - குளிர்ச்சிக்காகக் கைகளாற் பனிநீரை அள்ளிக் கொங்கைமேல் அப்பிக்கொள்ள, அது குளிர்ந்தபொருள்யாவும் காமுகர்க்குத் தாபந்தணிவிக்கமாட்டாமல் அத்தாபத்தையே மிகுவிக்கிற தன்மையின்படி மிகவருத்துதலால், நெருங்கியதீயில் வெந்தபாறையிலுள்ள வெண்ணெய்போல நெகிழ்ந்துகரைந்தன ளென்னலாம்: **தந்நியின்மையணி.**

மொய்கொள் தீ - அவளது மிக்ககாமத்தாபத்துக்கும், தீயிடைவெந்து முருங்கிய வெய்யபாறை - காமாக்கினியில்வெந்தழிகிற அவளது வலிய கொங்கைக்கும், அப்பாறையில் இட்ட வெண்ணெய் - கொங்கையில் அள்ளியப்பிய பனிக்கட்டிக்கும் உவமையாம். வெப்பத்தாற் கரைதல்,பனிக்கட்டியின் இயல்பு. ஐய - வியப்பினை யுணர்த்தும் 'ஐ' என்னும் உரிச்சொல்லடியாப் பிறந்த குறிப்புப் பெயரெச்சம். (கூ0௨)

எகூ. அளிக்கு [1]மெய்யுயிர் கான்றழ லஞ்சினள்
குளிக்கு நீருங் கொதித்தெழக் கூசுமால்
விளிக்கும் வேலையை [2]வெங்க ணநங்கனை
யொளிக்க லாமிடம் யாதென வுன்னுமால்.

(இ - ள்.) அளிக்கும் - அன்போடு பாதுகாக்கப்படுகிற, மெய் - (தன்) உடம்பினின்று, உயிர் கான்று - பெருமூச்சு விட்டுக்கொண்டு, அழல் அஞ்சினள் - அக்காமத்தீக்கு அச்சங்கொண்டவளாய், குளிக்கும் - தான்மூழ்குகிற, நீரும் - தண்ணீரும், கொதித்து எழ - கொதிப்புக்கொண்டுபொங்க, (அது நோக்கி), கூசும்-மிக அஞ்சுவாள்; விளிக்கும்-பேரொலி செய்கிற, வேலையை-கடலுக்கும், வெம் கண் அநங்கனை - கொடியதன்மையையுடைய மன்மதனுக்கும், ஒளிக்கல் ஆம் - (தான் இலக்காகாமற்) பதுங்கிமறையத்தக்க, இடம்—, யாது - எது? என - என்று, உன்னும் - சிந்திப்பாள்; (எ - று.)

தன் உடம்பிற் சரியாய் மூச்சு வரவொட்டாமற் பெருமூச்செறியும்படி தபிக்கிற காமதாபத்துக்கு அஞ்சி அதனைத் தணிக்கும்பொருட்டு அனலுக்கு எதிரிடையான குளிர்ந்த நீரிலே மூழ்க, உலகத்துத் தீயை அவிக்கவல்லதான அந்நீரும் இந்தத்தீயை அவிக்கமாட்டாமல் இதன்வெப்பத்தால் தான் கொதித்து மேலெழக் கண்டு, யாதொன்றும் பரிகாரங்கிடைத்திடாமையால் மிக அஞ்சுவாள்; ஒலியால் வருத்துகிற கடலுக்கும் செயலால் வருத்துகிற மன்மதனுக்கும் வருத்துவதற்கு இலக்காகாமல் மறையும் இடமும் உண்டோ வென்று சிந்திப்பாள் என்பதாம். "ஊருளெழுந்த வுருகெழுசெந்தீக்கு, நீருட் குளித்து முயலாகு - நீருட், குளிப்பினுங் காமஞ் சுடுமே" என்றது, அறியத் தக்கது. பி - ம்:—[1]என்னுயிரென்று, என்னுயிர்வென்று. [2]வெங்கணனைங் கணைக்கு. (ருOரு.)

சுO. வந்து கார்மழை தோன்றினு மாமணிக்
கந்து காணினுங் கைத்தலங் கூப்புமா
லிந்து காந்தத்தி னீர நெடுங்கலும்
வெந்து காந்த [1]வெதுப்புறு மேனியாள்.

(இ - ள்.) ஈரம் - குளிர்ச்சியான, நெடு - பெரிய, இந்து காந்தத்தின் கலும் - சந்திரகாந்தமாகிய கல்லும், வெந்து காந்த - வெந்துகருகும்படி, வெதுப்பு உறும் - மிகத்தபித்தலைக் கொண்ட, மேனியாள் - உடம்புடையவளான அவள்,—கார் மழை வந்து தோன்றினும் - காளமேகம் (கண்ணெதிரில்) வந்து காணப்பட்டாலும், மா மணி கந்து காணினும் - சிறந்தநீலரத்தினத்தாலாகிய தூணை எதிரிற்கண்டாலும், கை தலம் கூப்பும்-(அவை இராமபிரானது திருமேனிக்குஞாபக மாதலால் அவற்றைநோக்கித்) தன்கைகளைக் கூப்பித் தொழுவாள்; (எ - று.)

குளிர்ந்த சந்திரகாந்தக்கல்லும் இவள்முன் நேர்ந்தால் தாபமடையும்படி உடம்பில் மிக்கவெப்பங்கொண்ட அவள், மழைபொழியுங் காளமேகம் வரும் பொழுது இராமனே தனக்கு அருள்செய்ய வந்ததாகவும் நீலமணித் தூண்க

ளைக் காணும்பொழுது இவை இராமனது திருத்தோள்களே யென்றும், ஒப்புமையினாற் பாவித்துப் பேரன்போடு அவற்றைநோக்கித் தனது துயரத்தை, விரைவில்தீர்த்திடுமாறு அஞ்சலிசெய்திடுவ ளென்பதாம். "நன்றுபெய்யும் மழைகாணில் நாரணன்வந்தா னென் றாலும்", "கரும்பெரு மேகங்கள் காணில் கண்ணனென் றேறப் பறக்கும்" என்றாற்போன்றவை, இங்கு ஒப்புநோக்கத்தக்கன. கந்து - ஸ்கந்த மென்னும் வடசொல்லின் திரிபு. இந்துகாந்தம் - சந்திரனதுமுன்னிலையில் நீரையுமிழ்வதொருவகைக்கல். மணிக்கந்து-நீலமணித்திரளுமாம்; வடிவுக்கு உவமை. பி ம்:—[1]வெதும்புறு.()

அக. வாம மாமதி யும்பனி வாடையுங்
காம னுந்தனைக் கண்டுண ராவகை
நாம வாளெயிற் றோர்கத நாகம்[1]வாழ்
சேம மால்வரை யின்முழை சேருமால்.

(இ - ள்.) வாமம் மா மதியும் - அழகிய பெரிய சந்திரனும், பனி வாடையும் - குளிர்ந்த காற்றும், காமனும் - மன்மதனும், தனை கண்டு உணரா வகை - (வருத்தும்பொருட்டுத்) தன்னைப்பார்த்தறியக் கூடாதபடி,—நாம - அச்சத்தைத்தருகிற, வாள் எயிறு - கூரிய கொடிய பற்களையுடைய, ஓர் - ஒரு, கதம் நாகம் - கோபத்தையுடைய பாம்பு, வாழ் - தங்குகிற, சேமம் மால் வரையின் முழை - பாது காவலாகவுள்ள பெரியதொரு மலையின் குகையினுள், சேரும் - சேரத்தொடங்குவாள்; (எ - று.)

சந்திரமண்டலமும் மந்தமாருதமும் மன்மதனும் தன்னைவருத்தவொண்ணாதபடி அவர்கட்குப் பதுங்கி யொளிக்குமாறு, பெருங்கொடும்பாம்பு தங்குவதோர் அடக்கமான மலைக்குகையினுள் நுழையலுறுவாள் என்பதாம். இராகுகேதுவாகிய பாம்பு சந்திரனுக்குப் பகையாய் அவனை விழுங்குதல் பற்றியும், காற்றைப் பாம்பு உணவாகஉட்கொண்டிடவல்ல தாதல்பற்றியும் 'மதிக்கும் வாடைக்கும் அஞ்சி, நாகம்வாழ்முழைசேர்வாள்' என்று குறித்தன ரென்னலாம். மன்மதனா லுண்டாகுந் துன்பத்தினும் நாகப்பாம்பால் உண்டாகுந் துன்பம் மிக்கதன் றென்று கருதினமை, 'மன்மதனுக்கு அஞ்சுகிறவள் நாகம்வாழ்முழையிற் சேர்வள்' என்பதனால் தோன்றும். வாடை - வடக்கிற்செல்வ தெனத் தென்றலு மாம். பி·ம்:—[1]ஆய். (ௗ௦௫)

அஉ. அன்ன காலை யழன்[1]மிகு தென்றலு
[2]முன்னின் மும்மடி யாய்முலை வெந்துக
வின்ன வா[3]செய்வ தென்றறி யாதிளம்
பொன்னின் வார்தளி ரிற்புரண் டாளரோ.

(இ - ள்.) அன்ன காலை - அச்சமயத்தில், அழல் மிகு தென்றலும் - வெப்பம் மிக்க தென்றற்காற்றும், முன்னின் மும்மடி ஆய்-முன்புவருத்தின நிலைமையினும் மூன்றுமடங்கு அதிகமாக(வருத்த),—(அதனால்), முலைவெந்து உக - தனங்கள் தபித்து அனல்சொரிய,(அவள்), இன்னவா செய்வது என்று

அறியாது - இன்னவகையாக (இதற்குப் பரிகாரஞ்) செய்வதென்று அறியாமல், இளம் பொன்னின் வார் தளிரில் புரண்டாள்-இளமையான பொன்னினிறமான மிக்க துளிர்களின்மேல் விழுந்து புரண்டாள்; (எ - று.)

காமுகர்க்குக்கொடிய தென்றற்காற்று முன்னினும் பலமடங்குமிகுதியாக வருத்த, அதனாற் கொங்கைதபிக்கப்பெற்று அரக்கி இன்னபடிசெய்வதென்றறியாமல், குளிர்ந்த செந்நிறமான இளந்தளிர்களைப் பறித்துப் படுக்கையாகக் கீழேபரப்பிக்கொண்டு அதன்மேல் விழுந்து புரண்டனளென்பதாம். அரோ-ஈற்றசை. பி-ம்:—[1]மிகுத்தேறவும். [2]முன்னமேனியளாய். [3]செய்வன். (௩௦௬)

௮௩. வீரன் மேனி வெளிப்பட [1]வெய்யவள்
கார்கொண் மேனியைக் கண்டன ளாமெனச்
சோரும் வெள்குந் துணுக்கெனு மவ்வுருப்
பேருங் [2]கால்வெம் பிணி[3]யிடைப் பேருமால்.

(இ - ள்.) வீரன் - இராமபிரானது, மேனி - திருமேனி, வெளிப்பட - (உருவெளித்தோற்றத்தால்) கட்புலனாய்த் தோன்ற,—வெய்யவள் - கொடிய அரக்கி,—கார் கொள் மேனியை கண்டனள் ஆம் என - நீலமேகத்தையொத்த இராமபிரான்திருமேனியை உண்மையாக எதிரிற்கண்டிட்டவள்போல, வெள்கும் - நாணமடைவாள்: சோரும் - (அதனால்) தளர்வாள்: துணுக்கெனும்-(கண்ணெதிர்ப்படுதற்கு அரியது எதிர்பாராமற் கண்ணெதிர்ப்பட்டதனால்) திடுக்கிடுவாள்; அ உரு - அந்தஉருவெளித்தோற்றம், பேரும் கால் - நீங்கிவிட்டபொழுது, வெம் பிணியிடை பேரும் - கொடிய விரகநோயில் மீண்டும் அகப்படுவாள்; (எ - று.)

எப்பொழுதும்இடைவிடாமல் மனத்திலே நினைக்கப்படும் பொருள் அப்பாவனையின்மிகுதியாற் கண்ணுக்குஎதிரிலுள்ளவாறுபோலக் காணப்படும் இயல்பின்படி இராமன்வடிவத்தை உருவெளித்தோற்றத்திலே கண்டு சிறிதுதாபந்தணிந்து நாணிச் சோர்ந்து திடுக்கிடுமளவில், அப்பொய்த்தோற்றம் நீங்கியிட, மீண்டும் இவள் கண்ணிலான்பெற்றிழந்தானென மிக்க காமநோயால் அழிந்திடுவ ளென்பதாம். பி-ம்:—[1]வெய்தவன், வெய்தவண். [2]காமப். [3]இறைபோகலாள். (௩௦௭)

௮௪. ஆகக் [1]கொங்கையி னையனென் றஞ்சன
மேகத் தைத்தழு வும்மவை [2]வெந்தன
போகக் கண்டு புலம்புமப் புன்மையாண்
மோகத் துக்கொர் முடிவுமுண் டாங்கொலோ.

(இ - ள்.) அ புன்மையாள் - அற்பகுணமுள்ள அவ்வரக்கி,—அஞ்சன மேகத்தை - மைபோலக் கருநிறமாகவுள்ள காளமேகத்தை, ஐயன் என்று - (ஒப்புமையால்) இராமனென்றே கருதி, ஆகம் கொங்கையின் தழுவும் - (தனது) மார்பிலுள்ள தனங்களிற் பிடித்துத்தழுவுவாள்; (அப்பொழுது

இவளுடம்பின்வெப்பத்தால்), அவை வெந்தன போக - அம்மேகங்கள் வெந்தழிய, கண்டு - (அதனைப்) பார்த்து, புலம்பும் - அழுவாள்; மோகத்துக்கு - காமமயக்கத்துக்கு, ஓர் முடிவும் உண்டாம் கொல் ஓ - ஒருவரையறையுமுண்டோ? [இல்லை யென்றபடி]; (எ - று.)

காளமேகங்களைக் கண்டு இராமபிரான்வடிவமென்றுநிச்சயித்து அவற்றைத் தன்மார்பில்தழுவுமளவில், அவை இவளது உடம்பின் தாபத்தால்வெந்தொழிய, இவள் இராமனுக்கே அபாயமுண்டாய்விட்ட தென்று எண்ணிப் புலம்பத்தொடங்குவளென்பதாம். மோகம் - மன்மதாவத்தையி னொன்று; அது - அழுங்கலும் மொழிபல பிதற்றலும். இறுதியடி முன்னடியிற்கூறியவற்றைச் சமர்த்தித்தற்காகவந்த தாகுதலால், இச்செய்யுள்-**வேற்றுப்பொருள் வைப்பணி**யாம். கொங்கையின் ஆக எனமாற்றி, தனங்களிற்படும்படி யென்றும் பொருள்கொள்ளலாம். பி-ம்:— கொங்கையில். [2]வெந்துகும். ()

அ௫. ஊழி வெங்கன லுற்றன ளொத்துமவ்
வேழை யாவி யிறந்தில ளென்பரா
லாழி யானை [1]யடைந்தனள் பின்னையும்
வாழ லாமெனு மாசை மருந்தினே.

(இ - ள்.) ஊழி வெம் கனல் உற்றனள் ஒத்தும் - பிரளயகாலத்துப் பரவுகிற கொடுந்தீயிலகப்பட்டவள்போல மிகத்தவித்தும்,—பின்னையும்-இன்னமும், ஆழியானை அடைந்தனள் வாழல் ஆம் எனும் ஆசை மருந்தினே - இராமபிரானைச்சேர்ந்து (தான்) வாழக்கூடு மென்கிற அவாவாகிய மருந்தினால், அ ஏழை-அந்தஅறிவிலாமகள், ஆவி இறந்திலள்-உயிரொழிந்தாளில்லை.

சூர்ப்பணகை காலாக்கினியில் அகப்பட்டுக்கொண்டாற்போல மிக்க கொடிய காலாக்கினியில் அகப்பட்டு மரணவேதனையடைந்தும், இனியாயினும் எவ்வகைஉபாயத்தினாலாவது இராமனைத் தழுவி இன்பவாழ்க்கை பெறலா மென்னும் ஆசையே இந்நோய்க்கு ஒருபரிகாரமாய்ச் சஞ்சீவிமருந்துபோ லிருக்க, அதனால் உயிர்நீங்காது அரிதின் உயிர்தரித்திருந்தனளென்பதாம். ஒருபொருளினிடத்து மிகஆசைகொண்டார்க்கு அதுதமக்குக் கிடைத்திடக்கூடு மென்ற எண்ணமே மேலிடுவதன்றிக் கிடைக்கமாட்டாதென்ற எண்ணம் தோன்றுவ தில்லையாதலால், இங்ஙனம் ஆசைகொண்டாள். கிடைத்தற்குஅரிய பொருளை அரியதென்று தெளியாது எளியதென்று எண்ணின அறிவின்மைபற்றி, அவளை 'ஏழை' என்றார். 'என்பர்' என்பது - அசை. ஆழியான் - கடல்போலக் கருநிறமுடையவன். ஆசை மருந்து - உருவகம். பி-ம்:—[1]அடைந்தவள். (௯0௧)

அ௬. வஞ்ச னைக்கொடு மாயை வளர்க்குமென்
னெஞ்சு புக்கென [1]தார்வத்தை நீக்கெனு
மஞ்ச னக்கிரி யேய்ரு ளாயெனு
[2]நஞ்ச நக்கினள் போல நடுங்குவாள்.

(இ - ள்.) (இன்னும் அவள் இராமனை எதிரில் இருக்கிறதுபோலப் பாவித்து), 'வஞ்சனை கொடு மாயை வளர்க்கும் என் - வஞ்சனைக்கு இடமான கொடிய மாயையை மேன்மேற்செய்யவல்ல எனது, நெஞ்சு - மனத்தினுள், புக்கு - (நீ) பிரவேசித்து, எனது ஆர்வத்தை நீக்கு-எனதுகாதலைப் போக்குவாய்,' எனும் - என்று பிரார்த்திப்பாள்; 'அஞ்சனம் கிரியே - மைம் மலைபோன்றவனே! அருளாய்-(எளியேன்பக்கற்) கருணைசெய்வாய்,' எனும்-என்பாள்; (இங்ஙனம் காமநோயால்), நஞ்சம் நக்கினள்போல நடுங்குவாள் - விஷத்தை நாவினால் நக்கி யுட்கொண்டவள்போல மிகவருந்துவாள்; (எ-று.)

அவள், மதிமயக்கினால், இராமனைத் தன்எதிரில்உள்ளானாகக் கருதி, அவனைநோக்கி 'கொடியவளான எனது மனத்தினுள் நீ சேர்ந்து அம்மனத்துள்ள காதலைத்தீர்த்தருளவேண்டும்' என்றுவேண்டி, அவ்வருத்தந்தீராமையால் நஞ்சுண்டவள்போலத் தவித்தன ளென்பதாம்.

யாவரையும் வருத்தும்படி வஞ்சகத்தையும் கொடிய மாயையையும் மிகுதியாகச்செய்யவல்ல எனது ஆற்றல் ஒழியுமாறு நீ உனது சாமர்த்தியத்தால் என்னை வருத்தினையென்பது தோன்ற, 'வஞ்சனைக்கொடுமாயை வளர்க்கும் என்' என்றாள்; அன்றி, இப்படிப்பட்ட அரியஆபத்து நேர்ந்திருக்கிற சமயத்தில் எனது துர்க்குணங்களைப் பொருள்செய்யாமல் அருளவேண்டுமென்னுங் கருத்தாற் கூறினளு மாம். இராமனது கரியதிருமேனி இவளை மிகவருத்துதலால், அதனைக் காதலித்தற்கே 'நஞ்சநக்கினள்போல' என்று உவமைகூறியதாகவுங் கொள்ளலாம். பி - ம்:—[1]ஆவத்தை. [2]நஞ்சு. (௩௪0)

௬௭. காவி யோகய லோவெனுங் கண்ணிணைத்
தேவி யோதிரு மங்கையிற் செவ்வியாள்
[1]பாவி யேனையும் பார்க்குங்கொ லோவெனு
மாவி யோயினு [2]மாசையி னோய்விலாள்.

(இ - ள்.) ஆவி ஒயினும் ஆசையின் ஓய்வு இலாள் - உயிரொழிவதானாலும் ஆசையினொழிவைப்பெறாத அவ்வரக்கி,—'காவியோ - நீலோற்பலமலரோ? கயலோ - கயல்மீனோ? எனும் - என்றுசந்தேகிக்கத்தக்க, கண் இணை - இரண்டு கண்களையு முடைய, தேவியோ - மனையாளோ, திருமங்கையின் செவ்வியாள்-இலக்குமியினும் அழகுடையாள்; (இப்படியிருக்க), பாவியேனையும் - தீவினையுடையவளான என்னையும், பார்க்கும் கொல் ஓ - (அவன் ஒரு பொருளாகமதித்துக்) கண்ணெடுத்துப் பார்த்திடுவனோ?' எனும் - என்று சிந்திப்பாள்; (எ - று.)

எப்படிப்பட்டவரையுந் தன்கண்ணழகால் வசப்படுத்தவல்லளாய் அருகிலுள்ளவள் திருமகளினும் அழகுடைய ளாதலால், அவன் அப்பேரழகிபக்கலிலே மிக்கஅன்புசெய்தலன்றிக் கொடியளானஎன்னையும் பொருள்செய்து நோக்குதலாவது செய்வனோ? என்று அருமைகருதிக்கவன்றன ளென்பதாம்.

ஈற்றடி - அவளது ஆசைமிகுதியைக் காட்டும். முதலடி - **ஐயவணி:** வடநூலார், ஸந்தேஹாலங்காரம் என்பர். கருமையிற் காவியும், பிறழ்ச்சியிற் கயலும், கண்ணுக்கு ஒப்பாம். **பி - ம்:**—[1]பாவியோங்களே. [2]ஆசையை.

அஅ. * மாண்ட கற்புடை யாண்மலர் [1]மாமக
ளீண்டி ருக்கு[2]நல் லாண்மக ளென்னுமால்
வேண்ட கிற்பி[3]ன னல்வர மெய்யிடைத்
தீண்ட கிற்பதன் றோதெறுங் காமமே.

(இ - ள்.) 'ஈண்டு - இவ்விடத்தில் [இவனருகில்], இருக்கும் - இருக்கின்ற, நல்லாள் மகள் - அழகியவளான பெண், மாண்ட கற்பு உடையாள் - சிறந்த பதிவிரதாதருமத்தை யுடையவளான, மலர் மா மகள்-செந்தாமரை மலரில் வாழுந் திருமகளேயாவள்,' என்னும் - என்றுஎண்ணுவாள்; 'வேண்டகிற்பின் - (ஒருத்தரை) விரும்பிஆசைப்பட்டால் [அம்மாத்திரத்தில்], தெறும் காமம் - (அகப்பட்டாரை) அழிப்பதாகிய ஆசைநோய், அனல் வர மெய்யிடை தீண்டகிற்பது அன்றோ - நெருப்புப்போன்ற வெம்மையுண்டாக உடம்பிற்சேர்வதன்றோ; (என்று எண்ணுவாள்); (எ - று.)—முன்வாக்கியத்திலுள்ள 'என்னும்' என்பதை, பின்வாக்கியத்திலும் எடுத்துக்கூட்டுக.

திருமால்போன்ற அவனது அருகிலுள்ளவள் திருமகளேயென்று எண்ணுவாளென்பது முன்னிரண்டடிகளிற்கூறியபொருள்: இதுகூறியது, அவன் தன்னைவிரும்பான்போலுமென்று குறிப்பிக்க. பின்னிரண்டடிகள் காமத்தினியல்புகூறியது. இதனால், சூர்ப்பணகை தன்காமதாபத்தைவிவரித்தாளாம்: இது - **பொதுப்பொருளால்** சிறப்புப்பொருளைவிளக்கும் **பிறிதுமொழிதல்.** வடநூலார் அப்ரஸ்துதப்ரஸம்ஸாலங்காரமென்பர்.

இனி, 'மாண்டகற்புடையாள்' என்பதைச் சூர்ப்பணகையாக்கி, அழிந்த கற்புடையா ளென்றுஉரைத்து, 'என்னும்' என்ற முற்றுக்கு எழுவாயாக் கொள்ளினும் அமையும்; உகூ - ஆம் பாட்டில் "தேயுங்கற்பினள்" என்றமை காண்க. மா - இலக்குமி; வடசொல். இராமன் அடிக்கடி அருகில் எதிரில் தோன்றுதலால், 'ஈண்டு' என அண்மைப்பொருள்குறிக்கும் இகரச்சுட்டாற் குறித்தாள். தான்கொண்ட ஒருதலைக்காமமே இங்ஙனம் வருந்துதற்குக் காரணமா மென்பதைக் கருதின ளென்பது, பின்னிரண்டடியின் கருத்து.

[3]அல்லால் என்ற பாடத்துக்கு - விருப்பங்கொண்டாலன்றிக் கொடிய காமம் உடம்பில் தோன்றி வருத்துவதன்றோ? என்று எண்ணினா ளென்க. அப்பொழுது, நான் அவனிடத்து விருப்பங்கொண்டதனால், என்னை இந் நோய் வருத்துகிறது; என்னிடத்து அவன் விருப்பங்கொள்ளாமையால், அவனை இந்நோய் வருத்துகிறதில்லை யென்ற உண்மையை நினைத்தன ளென்பது கருத்து. அன்றி, வேண்டுமென்றாலும் வேண்டாமென்றாலுங்

* இப்பாட்டு - அச்சிட்ட பிரதியொன்றிற் காணப்படவில்லை.

கொடியகாமம் உடம்பில்தோன்றி வருத்துமன்றோ? என்று பொருள்கொண்டு, சூர்ப்பணகை பலவாறு வருந்தினுளென்ற சிறப்புப்பொருளை விளக்குதற்குக் கவி கூறிய பொதுப்பொருளாக்கி, வேற்றுப்பொருள்வைப்பணியின்பாற் படுத்தலும் அமையும்; அன்றோ - தேற்றம். பி - ம்:—[1]மார்பகம். [2]நல்லான்.

அகூ.—மறுநாட் சூரியோதய வருணனை.

ஆன்ற காத லஃதுற வெய்துழி
மூன்று லோகமு மூடு மரக்கரா
மேன்ற காரிரு ணீக்க விராகவன்
றோன்றி னுனென வெய்யவன் றோன்றினான்.

(இ - ள்.) (சூர்ப்பணகை),ஆன்ற காதல்-நிறைந்த காமநோயை, அஃது- அவ்வாறு, உற - மிகுதியாக, எய்துழி - அடைந்த சமயத்தில்,—மூன்றுலோகமும் மூடும் அரக்கர் ஆம் என்ற கார் இருள் நீக்க இராகவன் தோன்றினான் என - மூன்று உலகங்களிலும் நிறைந்துள்ள இராக்கதர்களாகிய பொருந்திய கரிய இருட்டை ஒழிப்பதற்கு இராமபிரான் உதித்தமைபோல, வெய்யவன் தோன்றினான் - சூரியன் உதித்தான்; (எ - று.)

அப்படி அவ்வரக்கி வரம்புகடந்த வேட்கைநோயை அடைந்துவருந்துமளவில், சூரியன்உதித்தன னென்பதாம். எங்கும்நிறைந்த கரியபயங்கரமான இருளை யொழிக்கத் தோன்றிய சூரியனுக்கு, எங்கும்நிறைந்த கரிய பயங்கரரான அரக்கரை யழிக்க அவதரித்த இராமபிரானை உவமைகூறினார்; எதிர்நிலையணி. (௯௧௯)

வேறு.

கூ0.—இதுமுதல் மூன்று கவிகள்-ஒருதொடர். சூர்ப்பணகை சீதையை எடுத்துக்கொண்டுபோகத்தொடங்க,இலட்சுமணன்கண்டமையைக்கூறும்.

விடியல் காண்டலி னீண்டுதன் னுயிர்கண்டவெய்யாள்
படியி லாண்மருங் குள்ளள வெனையவன் பாரான்
கடிதி னேடினெ னெடுத்தொல்லைக் கரந்தவள் காதல்
வடிவி னுனுடன் வாழ்வதே [1]வாழ்வென மதியா.

(இ - ள்.) விடியல் காண்டலின் - பொழுது விடிந்ததைக் கண்டதனால், ஈண்டு தன் உயிர் கண்ட - (உடம்பைவிட்டுநீங்காமற்) கூடிய தனதுஉயிரைப் பார்த்த [உயிர்பிழைக்கப்பெற்ற],வெய்யாள்-கொடியவளான அரக்கி,— 'படி இலாள் - ஒப்பில்லாதவளான தேவி, மருங்கு உள் அளவு-(தன்)பக்கத்தில் உள்ளவளவும், எனை - என்னை, அவன்—, பாரான் - கண்ணெடுத்துப் பார்க்கவும் மாட்டான்; (ஆதலால், நான்), கடிதின் ஓடினென் - விரைவாக ஓடிச்சென்று, எடுத்து - (அவளை) எடுத்துக்கொண்டுபோய், ஒல்லை - விரைவிலே, கரந்து - (எங்கேனும்) மறைத்துவைத்துவிட்டு, (பின்பு), அவ

காதல் வடிவினனுடன்-அவளது ஆசைவடிவமான அவனுடனே, வாழ்வதே-கூடிவாழ்வதே, வாழ்வு - சிறந்தவாழ்க்கையாம்,' என - என்று, மதியா -எண்ணி,—(எ-று.)—'வந்துநோக்கினள்' என அடுத்தகவியோடு தொடரும்.

இராப்பொழுதுகழிந்து சூரியோதயமானவளவிலே, சிறிதுதாபங்குறைந்து உயிர்தேறிய அக்கொடியவள், 'ஒப்பற்ற மனையாள் தன்அருகிலுள்ள மட்டும் என்னை அவன் சிறிதும் விரும்பா னாதலால், அவளை நான் விரைந்தோடி யெடுத்துப்போய் எவ்விடத்திலாயினும் மறைவாகவைத்துவிட்டால், பின் அவன் என்னுடன்கூடி இன்பமளிப்பன்: ஆதலால், அதுவே துரிதத்தில் நான்செய்யவேண்டிய தொழில்' என்று எண்ணின ளென்பதாம்.

பகலில் இந்திரியங்கள் பலவேறுவகைப்பட்ட பொருள்களை நாடுதல் கூடு மாதலால், ஒருவாறு காதல்நோய் குறையப் பெறலாம்; இரவில் அங்ஙனமன்றி எல்லாப்பொருளுமடங்க இந்திரியங்களோடு மனம் பிரிந்தபொருளொன்றையே நாடுதலாலும், கலவிக்கு உரிய கால மாதலாலும், அதில் ஆசைநோயை ஆற்றுதல் அரிது: ஆதலால், இரவிற்பட்டதுன்பம் பகல்தொடங்கியவளவில் சிறிதுகுறைவுபட்ட தன்மை முதலடியில் விளங்கும். அவள் காதல் வடிவினன் - அவளிடத்து மிக்ககாதல்கொண்டு அதன் வசப்பட்டு அதன்மயமாய் நிற்பவன்; இனி, அவளாற் காதலிக்கப்பட்ட வடிவழகுடையானென்றுமாம். பி - ம்:—[1]மதியென.

இதுமுதற் பதினொரு கவிகள் - பெரும்பாலும் முதற்சீரும் ஐந்தாஞ்சீரும் மாச்சீர்களும், மற்றைமூன்றும் விளச்சீர்களு மாகிய நெடிலடி நான்கு கொண்ட கலிநிலைத்துறைகள். (ருகச)

௬௧. வந்து நோக்கினள் வள்ளல்போ யொருமணித் [1]தடத்திற்
சந்தி [2]நோக்கின னிருந்தது கண்டன டம்பி
யிந்து நோக்கிய நுதலியைக் காத்தய லிருண்ட
கந்த நோக்கிய சோலையி லிருந்தது காணாள்.

(இ - ள்.) வந்து நோக்கினள் - (அவர்களுள்ள பர்ணசாலையினிடம்) வந்துபார்த்து,—(அப்பொழுது), வள்ளல் - இராமன், போய்—, ஒரு மணி தடத்தில் - அழகிய தொரு கோதாவரியாற்றங்கரையிலே (சேர்ந்தவனாய்), சந்தி நோக்கினன் இருந்தது - சந்தியாவந்தநகாரியத்திற் கருத்துச்செலுத்திக்கொண்டிருந்ததை, கண்டனள் - பார்த்து,—தம்பி - (அவனது) தம்பியான லக்ஷ்மணன், இந்து நோக்கிய நுதலியை காத்து - சந்திரனை யொத்த நெற்றியையுடைய பிராட்டியைப் பாதுகாத்துக்கொண்டு, அயல் இருண்ட கந்தம் நோக்கிய சோலையில் இருந்தது - பக்கத்திலுள்ளதும் அடர்ச்சியால் இருட்சிபெற்றதும் பரிமளம் மேல்நோக்கிவீசப்பெற்றது மான சோலையில் இருந்ததை, காணாள்-பார்த்திடாதவளாய்,—(எ - று.)—'தோகையைத்தொடர்ந்தாள்' என அடுத்த கவியோடு முடியும்.

கீழ்க்கூறியபடி தீயசிந்தனைகொண்ட சூர்ப்பணகை இராமன் முதலிய மூவரும் இருந்த பர்ணசாலைக்கு வந்துபார்க்குமளவில், இராமன் விடியற்கா லத்துச்சென்று கோதாவரிநதியின் ஒருதுறையில் நீராடி அங்குச் சந்தியாவந் தநம் சூரியநமஸ்காரம் முதலிய காலைக்கடமைகளைக் கழித்துக்கொண்டிருக் கக்கண்டு, சீதைக்குப்பாதுகாவலாய் இலக்குமணன் அவ்வாச்சிரமத்தினருகி லுள்ள இருண்ட சோலையி லிருத்தலை அச்சோலையின் இருட்சியாற் பாராது இங்கு யாவரு மில்லை யென்று எண்ணினாள் என்பதாம்.

கஙச - ஆம் பாட்டில் "நின்றந்தநதியகத்து நிறைதவத்தின் குறை முடித்து" என வருவதனால், இங்கே 'தடம்' என்பதற்கு - கோதாவரிநதியி னிட மென்னவேண்டும். சந்தி - ஸந்த்யா; இது, அக்காலத்துக்கு உரிய கட மைகளைக் குறித்தது. இந்து, கந்தம் - வடசொற்கள். பி - ம்:—[1]தடத் தான். [2]நோக்கியே. (௩கரு)

கூஉ. தனியி ருந்தனள் சமைந்ததென் [1]கருத்தெனத் தாழ்வுற்
றினியி ருந்தெனக் கெண்ணுவ தில்லென வெண்ணாத்
துனியி ருந்தவன் மனத்தின டோகையைத் தொடர்ந்தாள்
கனியி ரும்பொழில் காத்தய லிருந்தவன் கண்டான்.

(இ - ள்.) 'தனி இருந்தனள்-(நான் வந்த இப்பொழுது) தனியளாயே இருந்திட்டாள்; (ஆதலால்), என் கருத்து சமைந்தது - எனது எண்ணம் பலித்தது,' என - எனவும்,—'இனி - இனிமேல், தாழ்வு உற்று இருந்து - காலதாமதமடைந்திருந்து, எண்ணுவது-ஆலோசிக்கவேண்டுவது, எனக்கு—, இல் - (யாதொன்றும்) இல்லை', என - எனவும், எண்ணா - எண்ணி, துனி இருந்த வல் மனத்தினள் - கறுத்தங்கிய கொடிய மனத்தையுடையவளாகிய அச்சூர்ப்பணகை, தோகையை தொடர்ந்தாள் - மயில்போலுஞ் சாயலுள்ள சீதையைப் பிடித்தற்குப் பின்தொடர்ந்தாள்; (அதனை), கனி இரும் பொழில் காத்து அயல் இருந்தவன் - பழங்களையுடைய பெரிய அச்சோலையிற் காவல் செய்துகொண்டு அருகிலிருந்த இலக்குமணன், கண்டான் - பார்த்திட்டான்.

நான் இவளையெடுத்துக்கொண்டு போகவேண்டு மென்று எண்ணங் கொண்டு வந்தபொழுது, இவள் கொழுநனைப்பிரிந்து வேறுஎவருந்துணை யில்லாமல் தனியேயுள்ளா ளாதலால், எனதுஎண்ணம் ஈடேறிவிட்டது; இனி ஒன்றும் ஆலோசிக்கவேண்டுவதில்லை; தாமதஞ் சிறிதுஞ்செய்யலா காது என்று எண்ணி உடனே அரக்கி பிராட்டியைத்தொடருமளவில், அவ ளுக்குப் பாதுகாவலாய் அருகிற்சோலையிலிருந்த இலக்குமணன் பார்த்திட்டா னென்பதாம். சமைந்தது - காலவழுவமைதி. பி - ம்:—[1]சிந்தனை. (௩கசு)

கூ௩.—இதுவும் அடுத்த கவியும்-குளகம்: இலக்குமணன் சூர்ப்பணகையை அங்கபங்கஞ்செய்தலைக் கூறும்.

நில்ல டீஇயெனக் கடுகினன் பெண்ணென நினைந்தான்
வில்லெ டாதவள் [1]வீங்கெரி யாமென விரிந்த

சில்ல லோதியைச் [2]செங்கையிற் றிருகுறப் பற்றி
[3]யொல்வ யிற்றுதைத் தொளிகிளர் சுற்றுவா ளுருவி.

(இ - ள்.) (அத்தீச்செய்கையைக் கண்ட இலக்குமணன்),—(கோபங் கொண்டு), நில் அடீஇ என - 'அடீஇ! நில்' என்று அதட்டிச் சொல்லிக் கொண்டு, கடுகினன் - விரைவாக வந்து, பெண் என நினைந்தான் - 'பெண் கொலை பெரும்பாவம்' என்று எண்ணினனாதலால், வில் எடாது -(அம் பெய்து அவளைக்கொல்லும்பொருட்டு) வில்லைக் கையிலெடுக்காமல், அவள் - அவளுடைய, வீங்கு எரி ஆம் என விரிந்த சில் அல் ஓதியை - நன்குபற்றி யெரிகிற நெருப்புப்போலப் பரந்துள்ள சிலஅல்லாத [மிகப்பலவாகிய] தலை மயிரை, செம் கையின்-(தனது) சிவந்த (இடக்) கையால், திருகு உற பற்றி முறுக்குண்டாகப் பிடித்துக்கொண்டு, ஒல் வயிறு உதைத்து - விரைவாக- வயிற்றிற் காலால் உதைத்து, ஒளி கிளர் சுற்று வாள் உருவி - ஒளிவிளங்கு கிற உடைவாளை (வலக்கையில்) உருவியெடுத்து,—(எ - று.)—'நூக்கி' என அடுத்த கவியோடு தொடரும்.

அரக்கி பிராட்டியைத் தொடர்தலைக் கண்டவளவிற் கோபங்கொண்டு, இலக்குமணன் 'யாரடீ! தொடராதே, விலகிநில்' என்று சினமொழிகளைக் கூறிக்கொண்டே விரைவாக அருகில்வந்து, ஸ்த்ரீஹத்தி மகாபாதகமாத லால் அவளைவில்லம்புதொடுத்துக்கொல்லநினையாமல் அங்கபங்கஞ்செய்து உயிருடனே விட்டிடக்கருதி, அவளதுசிவந்ததலைமயிர்க்கற்றையை ஒருகை யால் முறுக்கிப்பிடித்துக்கொண்டு அவள்வலிமைகெடுமாறு அவள்வயிற்றில் ஒருதையுதைத்து மற்றொருகையால் உடைவாளையெடுத்துக்கொண்டனன். சுற்றுஎன்பது - அரையைச்சுற்றியுள்ளதான இடைக்கச்சைக் குறிக்க, சுற்று வாள் என்பது-அதிற்கட்டப்படும் உடைவாளுக்குக் காரணப்பெயராம்.பி-ம்:— [1]வயங்கு. [2]சிக்குறச்செங்கையாற். [3]ஒல்லையீர்த்துவைத்து. (௩௧௭)

௩௧௮. [1]ஊக்கித் தாங்கிவிண் [2]படர்வெனென் றுருத்தெழு வாளை
நூக்கி நொய்தினின் வெய்திழை யேலென நுவலா
மூக்குங் காதும்[3]வெம் முரண்முலைக் கண்களு முறையாற்
போக்கிப் போக்கிய சினத்தொடும் புரிகுழல் விட்டான்.

(இ - ள்.) (அப்பொழுது), 'ஊக்கி-வலிமைகொண்டு, தாங்கி விண் படர் வென் - (இவனை) எடுத்துக்கொண்டு ஆகாயமார்க்கத்திற் சென்றிடுவேன்,' என்று - என்று எண்ணி, உருத்து எழுவாளை - கோபங்கொண்டு அங்ஙனஞ் செய்யத் தொடங்கும் அவளை, நொய்தினின் நூக்கி - எளிதில் [அலட்சிய மாக] விரைவிற் கீழேதள்ளி, வெய்து இழையேல் என நுவலா - ('இப்படிப் பட்ட) கொடுந்தொழிலை இனிச்செய்யாதே' என்று புத்திசொல்லிக்கொ ண்டே,—மூக்கும்-(அவளது)மூக்கையும், காதும்-காதுகளையும், வெம் முரண் முலை கண்களும்-கொடிய வலிய முலைக்காம்புகளையும், முறையால் போக்கி -

ஒன்றன்பின்ஒன்றாக அறுத்து, (அதன்பின்பு), போக்கிய சினத்தொடும் - தணிந்த கோபத்துடனே [கோபந்தணித்து], புரி குழல் விட்டான் - (தன் கையிற்) சுற்றிப்பிடித்த அவள்தலைமயிரை விட்டிட்டான்; (எ - று.)

இங்ஙனம் இலக்குமணன் அவள்தலைமயிரைக் கையாற்பற்றிக்கொண்டு வாளை யெடுத்தபொழுது, அவள் இவனைத் தன்வலிமையால் தான்எடுத்துக் கொண்டு வானிற்சென்றிடுவதாகத் துணிந்து உக்கிரங்கொண்டு வலிமை யோடு அங்ஙனஞ்செய்யத்தொடங்குமளவில், இலக்குமணன் அவளைத் தன் வலிமையால் எளிதிற் கீழேதள்ளி 'இனி இப்படிச்செய்யாதே செய்யாதே' என்று சொல்லிக்கொண்டு மூக்குமுதலிய சிலஉறுப்புக்களை யறுத்துப்பின்பு கோபமாறி அவள்மயிரைக் கைவிட்டன னென்பதாம். பி - ம்:—[1]ஊக்கத் தோக்கி, ஊக்கித்தாக்கி. [2]படர்வெம். [3]மென்முகிழ். (௩௧அ)

௬௫.—அவளது கதறலும், இரத்தப்பெருக்கும்.

அக்க ணத்தவள் வாய்திறந் தாற்றிய [1]வமலை
திக்க னைத்தினுஞ் [2]சென்றது தேவர்தஞ் செவியும்
புக்க துற்றது புகல்வதென் மூக்கெனும் புழையூ
டுக்க சோரியி னீரமுற் [3]றுருகிய துலகம்.

(இ - ள்.) அ கணத்து - அந்த க்ஷணத்திலே, அவள்—, வாய் திறந்து அரற்றிய - வாயைப் பெரிதாகத்திறந்துகொண்டு கதறின, அமலை - ஓசை, திக்கு அனைத்தினும் சென்றது - எல்லாத்திக்குக்களிலும் போய்ப் பரவிற்று; தேவர்தம் செவியும் புக்கது - (மேலுலகத்துள்ள) தேவர்களது காதுகளிலும் போய்நுழைந்தது; உற்றது புகல்வது என் - (மற்றும்) நடந்ததைப்பற்றிச் சொல்லவேண்டுவது யாது உளது? மூக்கு எனும் புழையூடு - (அவளது) மூக் கென்கிற துவாரத்தினின்று, உக்க - வழிந்த, சோரியின் நீரம் - இரத்தநீர், உற்று-மிக்குப்பாய்தலால், உலகம் உருகியது-நிலவுலகம் கரைந்தது;(எ - று.)

அப்பொழுது அவள்மிகவருந்திப் பேரிரைச்சலிட்ட ஓசை எட்டுத்திக்கு க்களிலும் போய் மேலுலகத்தாரது காதிலும்பட்ட தென்றால், இவ்வுலகில் அம்முழக்கம் மிக்கதென்பதைப்பற்றிச் சொல்லவேண்டுவதில்லையன்றோ? இதுநிற்க: அவளது அறுபட்ட மூக்கின் துவாரவழியாய்ப் பெருகின இரத்த வெள்ளம் பாய்தலால் மண்முழுவதுங் கரைந்திட்ட தென்பதாம்; **உயர்வு நவிற்சியணி**யும், **செய்யுட்பொருட்பேறணி**யும் சேர்ந்த **சேர்வையணி.** பி - ம்:—[1]ஓசை. [2]நின்றது. [3]உருகிய (௩௧௧)

௬௬.—சூர்ப்பணகையை அங்கபங்கப்படுத்தியதன் வருணனை.

கொலைது மித்துயர் கொடுங்கதிர் வாளினக் கொடியாண்
முலைது மித்துயர் மூக்கினை நீக்கிய [1]முறைமை
மலைது மித்தென விராவணன் மணியுடை மகுடத்
தலைது மித்தற்கு நாட்கொண்ட [2]தொத்ததோர் தன்மை.

(இ - ள்.) கொலை துமித்து - (சூர்ப்பணகையைக்) கொல்லுதலை யொழித்து [கொல்லாமல்], உயர் கொடுங் கதிர் வாளின் - சிறந்த கொடிய ஒளியுள்ள உடைவாளினால், அ கொடியாள் முலை துமித்து-அந்தக்கொடியவளது கொங்கைகளை அறுத்து, உயர் மூக்கினை நீக்கிய - உயர்ந்த மூக்கையும் அறுத்திட்ட, முறைமை - செய்கை,—மலை துமித்து என - மலையைக் கொடுமுடி துணித்தாற்போல, இராவணன் மணி உடை மகுடம் தலை துமித்தற்கு - இராவணனது இரத்தினங்களையுடைய கிரீடத்தை யணிந்த தலைகளைத் துணிப்பதற்கு, நாள் கொண்டது ஓர் தன்மை ஒத்தது - நல்லநாள்கொண்டு தொடங்கிவைத்த தொரு தன்மையைப் போன்றது; (எ - று.)

இளையபெருமாள் சூர்ப்பணகையை அன்று உறுப்பறுத்திட்டசெயல், பின்பு இராமபிரான் அவள்தமையனது தலைகளைத் துணித்தற்பொருட்டு நாட்கொண்டிட்ட தன்மை போன்ற தென்பதாம்: **தற்குறிப்பேற்றவணி.** நாட்கொள்ளுதலாவது - ஒருகாரியத்தைச்செய்தற்கு ஏற்ற நாளையும் லக்கினத்தையும் அமைத்துக்கொண்டவர் யாதாயினும்ஒருகாரணத்தால் அன்றே அக்காரியத்தைச்செய்ய இயலாதாயின் அதற்கு அங்கமானதொரு காரியத்தை அம்முகூர்த்தந்தவறாமல் அதிலே தாமாவது தமதுபரிவாரத்தைக்கொண்டாவது தொடங்கிவைத்தல். முன்பு நாட்கொண்டு அங்கமானகாரியத்தைச் செய்தது, பின்பு பிரதானகாரியத்தைமுடிப்பதற்குக் காரணமாகுங் கொள்கையின்படி, சூர்ப்பணகையைக்கொல்லாம லுறுப்பறுத்துவிட்டது அவள் போய் இராவணனைக் கொண்டுவந்து மடித்தற்குக் காரணமாதல் காண்க. கொலைதுமித்து உயர் என எடுத்து-வாளுக்கு அடைமொழியாக்கி கொல்லுதலுண்டாம்படி (பகையை) வெட்டி மேம்பட்ட என்று வாளின்இயற்கையை விளக்கியதாகப் பொருள்கொள்ளுதலும் ஒன்று. கதிர் - கூர்மையுமாம். இங்கே, முலையையும் மூக்கையுங் கூறியது - காதுக்கும் உபலக்ஷணம்; இது மேலுங் கொள்க. **பி-ம்:**—[1]மூத்தம், முகத்து. [2]ஒத்ததக். (ந௨0)

கூஎ.—இலக்குமணனால் தள்ளப்பட்ட சூர்ப்பணகை எழுதல்.

அதிர மாநிலத் தடிபதைத் தாற்றிய வரக்கி
கதிர்கொள் காலவேற் கரன்முத னிருதர்[1]வெங் கதப்போ
ரெதிரி லாதவ ரிறுதியி னிமித்தமா வெழுந்தாண்
டுதிர மாரிபெய் கார்நிற மேகமொத் துயர்ந்தாள்.

(இ - ள்.) அதிர - அதிர்ச்சியுண்டாக, மா நிலத்து - பெரியதரையிலே கிடந்து, அடி பதைத்து - (மிக்கநோவினாற்) கால்களை உதறிக்கொண்டு, அரற்றிய - கதறிய, அரக்கி—,—கதிர் கொள் - பிரகாசத்தைக்கொண்ட [அல்லது கூர்நுனிகொண்ட], காலன் வேல் - யமன்போலக்கொடிய வேலாயுதத்தையுடைய, கரன் முதல் - கரன்முதலான, வெம் கதம் போர் எதிர் இலாதவர் - கொடிய உக்கிரத்தோடு போர்செய்தலில் மாறில்லாதவராகிய, நிருதர் - இராக்கதரது, இறுதியின் நிமித்தம் ஆ - நாசத்தின்பொருட்டாக,

எழுந்து—, ஆண்டு - அவ்விடத்து, உதிரம் மாரி பெய் கார் நிறம் மேகம் ஒத்து - இரத்தமழையைச்சொரிகிற கறுத்தநிறமுள்ள மேகத்தைப் போன்று, உயர்ந்தாள் - உயர்ந்துதோன்றினாள்; (எ - று.)

இலக்குமணனால் தள்ளப்பட்டுக் கீழ்விழுந்து உறுப்பறுப்புண்டு அந் நோவு பொறுக்கமாட்டாமற் கால்களை உதறிக்கொண்டு நிலம்அதிரும்படி பேரிரைச்சலிட்ட அவள் பின்பு எழுந்து இரத்தஞ்சொரிய உயர்ந்த தோற் றம், அரக்கரழிவைத் தெரிவிக்குந் துர்நிமித்தமாகத் தோன்றி அவ்விடத்தில் இரத்தமழையைச் சொரிகிற கருமேகம் போன்றிருந்த தென்பதாம்; தற்குறிப் பேற்றவணி. மேகம் இரத்தமழைபொழிதல், ஓர் உற்பாதம். பி - ம்:—[1]தங். ()

௬அ.—இரண்டுகவிகள்-சூர்ப்பணகை பலவாறு துயருறுதலைத்தெரிவிக்கும்.

உயரும் விண்ணிடை மண்ணிடை விழுங்கிடந் துழைக்கு
மயருங் கைகுலைத் தலமரு மாருயிர் சோரும்
பெயரும் பெண்[1]பிறந் தேன்பட்ட [2]பிழையெனப் பிதற்றுந்
துயரு மஞ்சிமுன் றொடர்ந்திலாத் தொல்குடிப் பிறந்தாள்.

(இ - ள்.) துயரும் - துன்பமென்கின்ற குணந்தானும், அஞ்சி-பயந்து, முன் தொடர்ந்திலா - இதற்குமுன் சேரமாட்டாத, தொல் குடி - பழமை யான (அரக்கர்) குலத்தில், பிறந்தாள்-பிறந்தவளான அவள்,—விண்ணிடை உயரும் - வானத்தில் எழுவாள்; மண்ணிடை விழும்-(அதற்குஏற்ற வலிமை யில்லாமையால் உடனே) தரையில் விழுவாள்; கிடந்து உழைக்கும்-(அங்கே விழுந்து) கிடந்து மிகவருந்துவாள்; அயரும்-தளர்வாள்; கை குலைத்து அல மரும் - கைகளைப்பிசைந்துகொண்டு மனஞ்சுழல்வாள்; ஆர் உயிர் சோரும் - அரிய உயிர் சோர்வாள் [மூர்ச்சிப்பாள்]; பெயரும் - (அம்மூர்ச்சைதெளிந்து) எழுவாள்; பெண் பிறந்தேன் பட்ட பிழை என பிதற்றும்-பெண்ணாய்ப்பிறந்த யான் அடைந்த பரிபவம் (என்னே!) என்று பலமுறை கூறுவாள்; (எ - று.)

இதுவரையிலும் ஒருநாளும் துன்பமென்பது தொடரப்பெறாத தொ ன்றுதொட்டுவருஞ் சிறந்த அரக்கர்குலத்திற் பிறந்த அவள், வானத்தை நோக்கி எழும்பத்தொடங்குவாள்: அங்ஙனம் எழுதற்கு ஆற்றலில்லாமற் கீழே விழுவாள்: அங்கே விழுந்துகிடந்து இட்டகாலிட்டகையாய் வருந்து வாள்; நிலைதளர்வாள்; இன்னதுசெய்வதென்றறியாது கைகளைப்பிசைந்து கொண்டு மூர்ச்சிப்பாள்; தானே அரிதில்தெளிந்தெழுவாள்: யான் பெண் பிறந்து என்னபாடுபட்டேனென்று வாய்பிதற்றுவாளென்பதாம். அரக்கர் குலத்தவர் இதுவரை துன்பமடையாமைக்குக் காரணங் கற்பித்துக்கூறியது- ஏதுத்தற்குறிப்பேற்றவணி. துயர்அஞ்சுதல் - அஞ்சாதது அஞ்சுவதுபோலக் கற்பனைவகையாற் கூறப்பட்டது; மரபுவழுவமைதி. பி - ம்:—[1]பிறந்தி யான். [2]பழி. (௩௨௨)

௬௯. ஒற்று மூக்கினை யுலையுறு தீயென வுயிர்க்கு
மெற்றுங் கையினை நிலத்தினி லிணைத்தடங் கொங்கை

பற்றும் பார்க்குமெய் [1]வெயர்க்குந்தன் [2]பருவரன் மயக்காற்
சுற்று மோடும்போய்ச் சோரிநீர் சொரிதரச் சோரும்.

(இ - ள்.) மூக்கினை - மூக்கை, ஒற்றும் - (கைகளால் அல்லது ஆடையி னல்) ஒற்றிக்கொள்வாள்; உலை உறு தீ என - உலைக்களத்திற் பொருந்திய நெருப்புப்போல, உயிர்க்கும் - (வெவ்விதாகப்) பெருமூச்சுவிடுவாள்; நிலத்தி னில் கையினை எற்றும் - தரையிற் கைகளை மோதுவாள்; இணை தட கொங்கை பற்றும் பார்க்கும் - பெரியஇரண்டுதனங்களையும் (கைகளாற்) பிடித்துப்பார்ப்பாள்; மெய் வெயர்க்கும் - உடம்பு வேர்ப்பாள்; தன் - தனது, பருவரல் மயக்கால் - துன்பத்தினாலான மதிமயக்கத்தினால், சுற்றும் ஓடும் - சுற்றிலும் ஓடுவாள்; போய் - (அங்ஙனஞ்) சென்று, சோரி நீர் சொரிதர - இரத்தம் பெருக, சோரும் - தளர்வாள்; (எ - று.)

பூமிக்கு 'அசலா' என்றும், 'ஸ்திரா' என்றும் வடமொழியில் வழங்கு கிற பெயர்களின் பொருளோடு 'நிலம்' என்ற இதனை ஒப்பிடுக. பி - ம்:— [1]நோக்கும். [2]பருவலிக்காலாற். (௩உ௩)

௯௦௦.—அவள் தன்குலத்தாரைக் குறிப்பிட்டுப் புலம்பத்தொடங்குதல்.

ஊற்று மிக்கநீ ரருவியி னொழுகிய குருதிச்
சேற்று வெள்ளத்துட் டிரிபவ டேவரு மிரியக்
கூற்று முட்குந்தன் [1]குலத்தினோர் பெயரெலாங் கூறி
[2]யாற்று கிற்கிலள் பற்பல பன்னி நின் [3]றழைத்தாள்.

(இ - ள்.) ஊற்று மிக்க - (மேன்மேற்சுரக்கின்ற) ஊற்றினின்றுமிக்குப் பெருகிய, நீர் அருவியின் - நீர்ப்பெருக்குப்போல, ஒழுகிய - (தன்உடம்பி னின்று மிக்கு) வழிந்த, குருதி - இரத்தத்தாலாகிய, சேறு வெள்ளத்துள்- மிக்க சேற்றினிடையிலே, திரிபவள் - அலைபவளாகிய அவள்,—ஆற்றுகிற்கி லள் - (துன்பம்)பொறுக்கமாட்டாதவளாய்,—தேவரும் இரிய - தேவர்களும் (தன்முழக்கங்கேட்டு) அஞ்சியோடும்படி, கூற்றும் உட்கும் தன் குலத்தி னோர் பெயர் எலாம் கூறி - யமனும் அஞ்சும்படியான தனது குலத்தாரது பேரையெல்லாஞ் சொல்லி, பல் பல பன்னி நின்று - மற்றும் பலபல பேச் சுக்களையும் எடுத்துச்சொல்லிக்கொண்டு, அழைத்தாள் - கூப்பிடுபவளானாள்; (எ - று.)—அதனை, அடுத்த பதின்மூன்றுகவிகளிற் காண்க.

ஊறுவது, ஊற்று. தேவரும் என்ற உம்மை - அவர்களது மேலுலகத்தி லுள்ள தன்மையையும், கூற்றும் என்ற உம்மை - அவனது யாவரையும் அஞ்சுவிக்குந் தன்மையையும் புலப்படுத்தி உயர்வுசிறப்பாம். பி-ம்:—[1]சுற் றத்தார். [2]ஆற்றுகிற்றிலள். [3]அழுதாள். (௩உ௪)

வேறு.

௯௦௧.—இனிப் பதின்மூன்றுகவிகள் - சூர்ப்பணகை புலம்பல்.

நிலை[1]யெடுத்து நெடுநிலத்து நீயிருக்கத் தாபதர்கள்
சிலையெடுத்துத் திரியு[2]மிது சிறிதன்றோ தேவரெதிர்

தலையெடுத்து விழியாமைச் [3]சமைப்பதே தழலெடுத்தான்
மலையெடுத்த தனிமலையே யிவைகாண வாராயோ.

பதினொன்குகவிகள் - ஒருதொடர்.

(இ - ள்.) தழல் எடுத்தான்-அனலைக் கையிலேந்தியுள்ள சிவபிரானது, மலை - கைலாசகிரியை, எடுத்த - (கைகளாற் பெயர்த்து மேல்) எடுத்த, தனி மலையே-ஒப்பற்ற மலைபோல்பவனே!—நீ—, நெடு நிலத்து-பெரிய இப் பூலோகத்தில், நிலை எடுத்து இருக்க - வாழ்க்கைநிலைகொண்டிருக்கையில், தாபதர்கள் - முனிவேடங்கொண்டவர், சிலை எடுத்து திரியும் இது - (அச்சமின்றிக் கையில்) வில்லையேந்திக்கொண்டு சஞ்சரிப்பது, சிறிது அன்றே - (உன்பெருமைக்குக்) குறைவானதன்றோ? தேவர் எதிர் தலை எடுத்து விழியாமை சமைப்பதே - தேவர்கள் உன்எதிரில் தலையெடுத்துப்பார்க்கவொண்ணுதபடி செய்திடுதல்மாத்திரமேயோ (உன்செயல்)?இவை காண வாராயோ- (யான்பட்ட) இப்பாடுகளைப் பார்க்க வரமாட்டாயோ? (எ - று.)

தாருகவனத்துமுனிவர்களா லேவப்பட்டுத் தன்னைக் கொல்லுதற்கு வந்த பெருநெருப்பைத் தனது ஆற்றலால் வலியடக்கித் தனது கையொன்றில் ஏந்திய திவ்வியசக்தியுடைய ருத்திரமூர்த்தியின் வாசஸ்தானமான கயிலைமலையையும் நிலைபெயர்த்தெடுத்த பேராற்றலுடையவனே! நீ யாவரையும் வென்று எங்குந் தடையற ஆஜ்ஞைசெலுத்தி இவ்வுலகத்தில் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கையில், உன்னைப்பொருள்செய்யாமல் உனக்கு எதிராகச் சில தவவேடத்தோர் படைக்கலமெடுத்துத் திரிவது, உனது மகாபராக்கிரமத்துக்கும் பெரும்புகழ்க்குங் குறைவன்றோ? தேவர்களையெல்லாம் தலையெடுக்க வொட்டாமல் வென்று அடக்கிவிட்டமைமாத்திரமே அமைவதோ? இப்படிப் பட்ட சிறுபகைகளையுங் கவனிக்கவேண்டாவோ? என்றாளென்க.

மரவுரியும் சடைமுடியுமாகிய வேடமாத்திரத்தைக்கொண்டு, 'தாபதர்கள்' என்றாள். தாபதர்=தாபஸர்: இச்சொல், எளியவரென்ற பொருளிலும் பயில்வதுண்டு. 'தேவரெதிர் தலையெடுத்து விழியாமை சமைப்பதே' என்பதற்கு - தேவர்கள்முன்னிலையில் நான் தலையெடுத்து விழிக்கக்கூடாதபடி என்னை இவர்கள் பங்கப்படுத்துவது தகுதியோ? என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். '**விழியாமை சமைப்பதே**' என்ற இயல்பான பாடத்துக்கு - எதிர்மறைத்தொழிற்பெயர் இரண்டாம்வேற்றுமைத்தொகையில் விகாரத்தியல்பாய் நின்றதென்க. மலையையெடுத்த பெருமலையே யென விளிப்பாள், '**தனிமலையே**' என்றாள். மலை - இராவணனுக்கு உவமையாகுபெயர்.

இதுமுதல் முப்பத்திரண்டு கவிகள்-பெரும்பாலும் நாற்சீருங் காய்ச்சீராய் வந்த அளவடி நான்குகொண்ட **கலிவிருத்தங்கள்**. இவற்றை நாற்சீர் நான்கடித் தரவுகொச்சக மென்றலும் ஒன்று. பி - ம்:—[1]எடுத்தார். [2]அது. [3]சமைப்பதோ. (ருஉ௬)

௯0௨. புலிதானே புறத்தாகக் குட்டிகோட் படா[1]தென்ன
வொலியாழி யுலகுரைக்கு முரைபொய்யோ வூழியினுஞ்

சலியாத மூவர்க்கும் [2]தானவர்க்கும் வானவர்க்கும்
வலியானே யான்பட்ட வலிகாண வாராயோ.

(இ - ள்.) ஊழியினும் சலியாத - கற்பாந்தகாலத்திலும் நிலைகுலையாத, மூவர்க்கும் - திரிமூர்த்திகளுக்கும், தானவர்க்கும் - அசுரர்களுக்கும், வானவர்க்கும்-தேவர்களுக்கும், வலியானே-(மேம்பட்ட) வலிமையுடையவனே!— 'புலி தானே புறத்து ஆக - தாய்ப்புலி பின்னேயிருக்க, குட்டி கோள் படாது - அதன் குட்டி (எவராலும்) பிடித்து வருத்தமடைவிக்கப்படாது,' என்ன-என்று, ஒலி ஆழி உலகு உரைக்கும் - ஒலியையுடைய கடல் சூழ்ந்த நிலவுலகத்திலுள்ளார் கூறுகிற, உரை - வார்த்தை, பொய்யோ - பொய் யாமோ? யான் பட்ட வலி காண வாராயோ - நான் அடைந்த கொடுநோவைப் பார்க்க வரமாட்டாயோ? (எ - று.)

'புலிதானே புறத்தாகக் குட்டி கோட்படாது' என்ற வாக்கியம் - உபமானத்தால் உபமேயத்தை விளக்கும் **பிறிதுமொழிதல்** என்னும் அலங்காரமாய், வலிய பெரியோர் புறத்தேயிருக்க அவரைச்சார்ந்தோர் எவராலுந் துன்புறுத்தப்படார் என்ற உபமேயவாக்கியத்தை விளக்கும். பெரியதமையனை நீ எனக்குப் புறங்காவலாகஇருக்கையில் உன்னுடைய செல்வத்தங்கையான என்னை இவர் வருத்தியதனால், அவ்வுரைபொய்யாயிற்றோ? என்றாள். இச்செய்யுளின் முதலடியில் "புலிபுறங்காக்குங் குருளைபோல" என்ற புறநானூறும், "குட்டியைத்தின்னலாமோ கோட்புலி புறத்ததாக" என்ற சீவகசிந்தாமணியும் ஒப்புநோக்குதற்கு உரியன. பி - ம்:—[1]என்னும். [2]வானவர்க்குந்தானவர்க்கும். (௩.௨௧)

௧0௩. ஆர்த்தானைக் கரசுந்தி யமரர்கணத் தொடு[1]மடர்ந்த
போர்த்தானை யிந்திரனைப் பொருதவனைப் போர்தொலைத்து
வேர்த்தானை யுயிர்கொண்டு மீண்டானை வெரிந்பண்டு
பார்த்தானே யான்பட்ட பழி[2]வந்து பாராயோ.

(இ - ள்.) ஆர்த்து-ஆரவாரஞ்செய்துகொண்டு, ஆனைக்கு அரசு உந்தி - யானைகட்குஅரசனான ஐராவதத்தை எதிர்நடத்தி, அமரர் கணத்தொடும் - தேவர்கள்கூட்டத்துடனே, அடர்ந்த - வந்துநெருங்கிய, போர் தானை இந்திரனை - போர்செய்யவல்ல சேனைகளோடு கூடிய தேவேந்திரனை, பொருது - எதிர்த்துப்போர்செய்து, அவனை—, போர் தொலைத்து-யுத்தத்தில் வலிமையழியச்செய்து, வேர்த்தானை உயிர் கொண்டு மீண்டானை - (அப்பொழுது அச்சத்தால்) உடம்புவியர்த்து உயிரைஅழியாமற்கொண்டு (போரினின்று) மீண்ட அவ்விந்திரனை, பண்டு - முன்பு, வெரிந் பார்த்தானே - முதுகுகண்டவனே! யான் பட்ட பழி வந்து பாராயோ - நான் அடைந்த நிந்தனையை வந்துபார்க்கமாட்டாயோ? (எ - று.)

இச்செய்யுளிற்குறித்த வரலாறு:—இராவணன் திக்குவிசயஞ்செய்து எல்லாவுலகத்தவரையும் கீழ்ப்படுத்தத்தொடங்கி ஆங்காங்குச் சேனையோடு

சென்று பொருது சயித்துக்கொண்டே போகும்பொழுது சுவர்க்கலோகத்தை யடைந்து இந்திரனை யெதிர்க்க, அவன் தேவசேனையுடனே வந்து தனது வலிய பெரிய ஐராவதயானையின்மீது ஏறிக்கொண்டு இராவணனும்வியக்கும் படி உக்கிரமாக யுத்தஞ்செய்யுமளவில், இராவணன்மகனான மேகநாதன் மாயையில்மறைந்து ஆயுதமழை சொரிந்து இந்திரனைக் கலங்கச்செய்து அவன் அஞ்சி ஓடலுறுமளவில் அங்ஙனஞ்செல்லவொண்ணாதபடி மாயைப் பாசத்தால் அவனைப் பிணித்து வெற்றிகொண்டு மீண்டு இராவணனோடும் சேனையோடும் இலங்கைக்கு வந்து அவனைச் சிறையில் வைத்திருக்க, அச் செய்தியை உணர்ந்த பிரமதேவன் வானவர்சூழ அங்கு வந்து இராவணனைக் கண்டு 'இந்திரனைச்சயித்ததனால், உன்மகனுக்கு **இந்திரஜித்** என்று இனிப் பெயர்வழங்குக' என்று உபசாரவார்த்தைகூறி அம்மகனுக்கு வரமுமளித்து இந்திரனைச் சிறைமீட்டுக்கொண்டு சென்றனனென்பது.

இனி, 'இராவணனும் இராக்கதசேனையும் இந்திராதிதேவர்களால் மிக வருத்தமடைந்தநிலையில், மேகநாதன் மாயையாற் பொருது இந்திரனைச் சிறைபிடித்துக் கொண்டுவந்து இராவணனுக்குக் காட்ட, அவன் மிகமகிழ் ந்து 'இந்திரனைப்பிடித்தவாறே நீ தேர்மீது ஏறி இச்சேனையெல்லாம் புடை சூழ முந்தி இலங்கைக்குச் செல்; யான் உன்பின்னே வருகிறேன்' என்று சொல்லி அங்ஙனமே மகனைச் சிறப்பாக முன்செலுத்தித் தான் அவன்பின் னே சென்றனன்' என்று வால்மீகிராமாயணத்தின் உத்தரகாண்டத்திலுள் ளதனால், இப்பாட்டுக்கு - இந்திரனை எதிர்த்துத்தாக்கி அவனைப்போரழித்து, வேர் தானை உடன்கொண்டு-(தனது)சிறந்தசேனையை உயிரிறவாதபடிசெய்து உடன்கொண்டு, மீண்டானை - (வெற்றியோடு போரினின்று) மீண்ட மேக நாதனை, பண்டு - முன்பு, வெரிந் பார்த்தானே - முதுகை நோக்கிக்கொண்டு (மகிழ்ச்சியோடு) பின்சென்ற இராவணனே! என்றும் உரைக்கலாம். இங் ஙனங்கொள்ளுதல், முன்பின்பாடல்களில் இராவணனைவிளித்துள்ளதனோ டும் பொருந்தும். வேர்த்தானை - அடிப்படை, மூலபலம். பி - ம்:—[1]ஆர்த்த. [2]காணவாராயோ. (௬௨௭)

௪௦௪. காற்றினையும் புனலினையுங் கனலினையுங் கடுங்காலக்
கூற்றினையும் விண்ணினையுங் கோளினையும் பணிகொண்டாற்
றாற்றினைநீ யீண்டிருவர் [1]மானுடவர்க் காற்றாது
மாற்றினையோ வுன்வலத்தைச் சிவன்றடக்கை வாள்கொண் [டாய்.

(இ - ள்.) சிவன் தட கை வாள் கொண்டாய் - சிவபிரானது பெரிய கையாற் கொடுக்கப்பட்ட வாளாயுதத்தைப் பெற்றவனே! நீ—, காற்றினை யும் - காற்றின்தெய்வமாகிய வாயுவையும், புனலினையும் - நீரின்தெய்வமா கிய வருணனையும், கனலினையும் நெருப்பின்தெய்வமாகிய அக்கினியையும், கடுங்காலம் கூற்றினையும்-கொடியகாலத்தை வரையறைசெய்கிற யமனையும், விண்ணினையும் - சுவர்க்கத்தையும், கோளினையும் - நவக்கிரகங்களையும், பணி கொண்டற்கு - குற்றேவல்கொள்ளுதற்கு, ஆற்றினை - வல்லமையுடை

யனாய்; (அப்படிப்பட்ட நீ), ஈண்டு இருவர் மானுடவர்க்கு ஆற்றுது - இங்குள்ள மனிதரிரண்டுபேர்க்கு எதிர்செய்யும் வலியில்லாமல், உன் வலத்தை மாற்றினையோ - உனது வலிமையை மாறச்செய்துவிட்டாயோ? (எ - று.)

இந்திரனுள்ளிட்ட திக்குப்பாலகரையும் சூரியன் முதலியகிரகங்களையும் வென்று கீழ்ப்படுத்தி அடிமையாக்கிக் குற்றேவல்செய்வித்துக்கொள்ள வல்லவனான நீ, எனக்கு இப்படி இடையூறுசெய்த இந்தமனிதரிருவர்க்கும் ஏற்ற தண்டனை செய்தற்கு வாராமல் நிற்கின்றனையே; உனது வலிமைக்கு ஏதேனுங் குறைவுஉண்டாயிற்றோ? என்று கதறினாளென்க. பி-ம்:—[1]மானிடனார்க்கு.

சிவன்தடக்கைவாள்கொண்ட வரலாறு:—இராவணன் கைலாசத்தைப் பெயர்த்தெடுக்கலுற்றபொழுது, அதன்மேலுள்ள சிவபிரான் தன்திருவடியின் பெருவிரலினால் அம்மலையை அழுத்தியூன்ற, அதனால் இராக்கதராசன் கைகள்நசுக்குண்டு பெயர்க்கமாட்டாமற் பேரிரைச்சலிட்டு மந்திரிகள் சொன்னபடி சாமவேதகானத்தால் அக்கடவுளை வெகுகாலந் தோத்திரஞ்செய்ப, பரமசிவன் மனமிரங்கி விரலைத்தளர்த்தி அவன்தோள்களை விடுவித்து ராவணனென்னும் பெயரையும் அவனதுவேண்டுகோளின்படி நீண்டஆயுளையும் சந்திரஹாஸமென்பதொரு சிறந்தவாளாயுதத்தையும் தந்தருள, அவற்றை அவன் பெற்று மீண்டனனென்பது. (ருஉஅ)

கo௫. உருப்[1]பொடியா மன்மதனை யொத்துளரே [2]யாயினுமுன்
செருப்படியிற் பொடியொவ்வா மானிடரைச் சீறுதியோ
[3]நெருப்படியிற் [4]பொடிசிதற [5]நிறைந்தமதத் திசையானை
மருப்பொடியப் பொருப்[6]பிடியத் தோணிமிர்த்த [7]வலியோனே.

(இ - ள்.) அடியின் பொடி நெருப்பு சிதற - (கால்களை வலியப் பதிய வைத்துநடக்கும்பொழுது) அக்கால்களினாலெழுப்பப்படுகிற துகள் (உக்கிரத்தால்) நெருப்புப்பொறி சிந்தும்படி, (ஆங்காங்குச்சென்று), நிறைந்த மதம் திசை யானை மருப்பு ஒடிய - நிறைந்தமதத்தையுடைய திக்கஜங்களின் தந்தங்கள் ஒடியவும், பொருப்பு இடிய மலைகள் இடிந்திடவும், தோள்நிமிர்த்த - இருபதுதோள்களைச் செலுத்திய, வலியோனே - வலிமையையுடையவனே! உரு பொடியா மன்மதனை ஒத்து உளரே ஆயினும் - உருவம் நீறாக்கப்பெறாத [உருவத்தோடுள்ள]மன்மதனைப்போன்றுஉள்ளவர்களேயானாலும், உன் செருப்புஅடியில் பொடி ஒவ்வா - (பலபராக்கிரமங்களில்)உனது செருப்பினடியிலுள்ள துகளுக்கும் ஒப்பாகமாட்டாத,மானிடரை-இம்மனிதரை, சீறுதியோ- நீ கோபிப்பாயோ? [மாட்டா யென்றபடி]; (எ - று.)

அதிர்ச்சியுண்டாம்படி உக்கிரகமாக விரைந்து சென்று திக்கஜங்களைத் தந்தபங்கஞ்செய்து வென்று அடங்காமிடுக்காற்குலமலைகளையும் முறித்துத் தள்ளின புயபலத்தையுடையவனான நீ, அழகில் மிகச்சிறந்தாராயினும் ஆற்றலில் நீ காலிற்பூண்ட செருப்புக்களிலொட்டிக்கொண்டுள்ள துகளுக்

கும் நிகராகமாட்டாத இவரைச் சீறியெதிர்த்தல் உன்பெருமைக்குக்குறை வென்றுகருதி இவர்கள்மீது சீற்றங்கொள்ளாதிருக்கிறாய்போலும் என்பது கருத்து. செரு படியில் பொடி ஒவ்வா எனப்பிரித்து, போர்க்களத்தில் (உனக்குமுன்) அணுவுக்கும் நிகராகமாட்டாத என்று உரைத்தலும் உண்டு. பி-ம்:—[1]படிவம். [2]ஆனாலும். [3]நெருப்பொடியப். [4]பொறி. [5]நிறைமதத்த. [6]ஒடிய. [7]வாளானே.

இச்செய்யுளைப்பற்றிக் கர்ணபரம்பரையாக வழங்குவதொரு விவரம் வருமாறு:—கம்பர் இராமாயணம் அரங்கேற்றுகையில், இப்பாடலை வாசிக்க, கேட்டு, அங்குள்ள ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களில் ஒருவர், கம்பநாடரை நோக்கி, 'ஏன்காணும் ஸ்ரீஸர்வேசுரனாகிய ஸ்ரீசக்கரவர்த்தித்திருமகனார்விஷயத்திலும் ஸ்ரீசுமித்திரைசிங்கத்தின்விஷயத்திலும் "செருப்படியிற் பொடியொவ்வா மானிடர்" என்றுகூறி அபசாரப்படுகிறீர்?' என்று வினவ, கம்பநாடரின் பக்கத்திலிருந்த அம்பிகாபதி அவருக்குத் தண்டன்சமர்ப்பித்து,'கும்பகர்ணன் இறந்த செய்தியை யறிந்த இராவணன் தன்னைக்கண்டோர் யாவரும் புலம்பியழத் தானும் அழுதானென்று சொல்லுதல் அவனுடைய வீரத்துக்குக் குறைவாமென்று எண்ணித் தான் தேடிக்கொண்ட தீமையால் தன்னையும் மற்றவர்களையும் அழுவித்தான் என்னும் பொருள்பட "பண்டைத்தன் னமத்தின் காரணத்தைப் பாரித்தான்"என்று சொன்னவர் ஸ்ரீபகவான்விஷயத்திலும் அவரடியார்விஷயத்திலும் அபசாரப்படுவாரோ?' என்ன, ஸ்ரீமந்நாதமுனிகள், புன்னகைகொண்டு, அந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவரை நோக்கி, 'கவிகூறுங்கூற்றன்றி அரக்கிகூற்றாகச்சொல்லிய "உன்செருப்படியிற் பொடியொவ்வாமானிடர்" என்றதற்கு - இராமலக்ஷ்மணர்கள் அவளிஷ்டப்படி நடவாமையாலும், மூக்குமுதலிய அவயவத்தைச் சேதித்தமையாலும், அவள்இப்படியே தூஷிப்பாளாகையால், இது ஒருகருத்தும்,செரு படி எனப்பிரித்து, உனது யுத்தபூமியில் ஒருதுகளுக்கும் ஒப்பாகாதமானுடரென வேறொருகருத்தும் படும்படி சிலேடையாகச்சொன்னது வித்துவசாமர்த்தியமே யல்லது அபசாரமன்று' என்று அருளிச்செய்தனர்; அதுகேட்டு யாவரும் ஆனந்தித்தார்கள். (ருஉக)

கoரு. தேனுடைய நறுந்தெரியற் றேவரையுந் தெறுமாற்ற
லானுடைய விராவணற்குந் தம்பியர்க்குந் தவிர்ந்ததோ
வூனுடைய வுடம்பினரா யெங்குலத்தோர்க் குணவாய
மானுடவர் மருங்கேபுக் கொடுங்கினதோ வலியம்மா.

(இ - ள்.) தேன் உடைய - தேனையுடைய, நறு - பரிமளமுள்ள, தெரியல் - (கற்பகப்பூ) மாலையைத் தரித்த, தேவரையும் - தேவர்களையும், தெறும் - அழிக்கிற, ஆற்றல் - வல்லமையை, உடைய—, இராவணற்கும்-இராவணனுக்கும், தம்பியர்க்கும் - (அவனது) தம்பிமார்க்கும், தவிர்ந்ததோ - (அப்படிப்பட்ட வலிமை இப்பொழுது) நீங்கிவிட்டதோ? ஊன் உடைய உடம்பினர் ஆய்-(வலிமையில்லாமல்) தசைமாத்திரத்தையுடையஉடம்பையுடை

யவர்களாய், எம்குலத்தோர்க்கு உணவு ஆய - எமதுகுலத்தார்க்கு [அரக்கர்க்கு] இரையாகவுள்ள, மானுடவர்மருங்கே - மனிதர்களிடத்தே, வலி - அவ்வலிமை, புக்கு ஒடுங்கினதோ-போய்ச்சேர்ந்திட்டதோ? அம்மா - ஆச்சரியம்!

உண்ணும்உயிராகிய அரக்கர்க்கு வலிமை தவிர்ந்ததென்றும், உண்ணப்படும்உயிராகிய மனிதர்க்கு வலிமைஅமைந்ததென்றும் வியந்தவாறு. (ருசுo)

கo எ. மரனேயு நெடுங்[1]கானின் மறைந்துறையுந் தாபதர்க
ளுரனேயோ வடலரக்க [2]ரோய்வேயோ வுற்றெதிர்ந்தா
ரரனேயோ வயனேயோ வரியேயோ வெனுமாற்றற்
கரனேயோ யான்பட்ட கையறவு காணாயோ.

(இ - ள்.) உற்று எதிர்ந்தார் - நேர்ந்து எதிரிட்டவர், அரனேயோ அயனேயோ அரியேயோ எனும் - திரிமூர்த்திகளுள் ஒருவனோ வென்று கருதத்தக்க, ஆற்றல் - வலிமையையுடைய, கரனேயோ-ஓ கரனே! மரன் ஏயும் - மரங்கள் நிறைந்த, நெடுங் கானில் - நீண்ட காட்டில், மறைந்து உறையும் - (ஒருபுறத்தில்) ஏகாந்தமாய் வசிக்கின்ற, தாபதர்கள் - தவவேடத்தோரது, உரனேயோ - வலிமையினாலேயோ, அடல் அரக்கர் ஓய்வேயோ - (இயற்கையில்) வலிமையுள்ள அரக்கரது வலியழிவினாலேயோ, யான் பட்ட - நான் அடைந்த, கைஅறவு-துன்பத்தை, காணாயோ-(நீ வந்து)பார்க்கமாட்டாயோ?

சூலமும் சொல்லும் திகிரியும் என்பவற்றை முறையே தமக்கு உரிய படைக்கலமாகக் கொண்டு அவற்றாற் கொடியோரை யழித்துத் தம்தொழிலைத் தடையறநடத்துகிற அரனும் அயனும் அரியும் போல எதிர்ப்பவரைத் தடையின்றி அழிக்கிற திறமையையுடைய கரனே! மரங்களடர்ந்த பெரிய காட்டில் அப்பிரசித்தராய் ஓரிடத்திலிருக்கிற தவவேடத்தோர்க்கு வலிமை மிக்கதனாலோ, நாடுநகரங்களில் பிரசித்தராய் வசிக்கிற அரக்கர்க்கு வலிமை குறைந்ததனாலோ, அரக்கியான நான் மனிதனால் இப்பாடுபட்டேன்; அதனை வந்து கண்டு அதற்கேற்ற பரிகாரஞ் செய்யமாட்டாயோ?என்பதாம். பி-ம்:—
[1]கானம். [2]கோவேயோ. (ருருக)

கo அ. இந்திரனு [1]மரனயனு மிமையவரும் பணிகேட்பச்
சுந்தரிபல் லாண்டிசைப்ப வுலகேழுந் தொழுதேத்தச்
சந்திரன்[2]போ றனிக்குடைக்கீழ் நீயிருக்குஞ் சவைநடுவே
வந்தடியே னுற்றது முகங்காட்ட வல்லேனோ.

(இ - ள்.) இந்திரனும்—, அரன் அயனும் - சிவபிரானும் பிரமதேவனும், இமையவரும் - மற்றைத்தேவர்களும், பணி கேட்ப - (நீ இடுங்) கட்டளைகளைக் கேட்டு அவற்றின்படியே குற்றேவல்செய்தொழுகவும், சுந்தரி - அழகியதேவமகளிர், பல்லாண்டு இசைப்ப - வாழ்த்துப்பாட்டுப் பாடவும், உலகு ஏழும் - ஏழுலோகங்களி லுள்ளாரும், தொழுது ஏத்த - வணங்கித் துதிக்கவும், சந்திரன் போல் தனி குடை கீழ் - பூர்ணசந்திரன்போலுள்ள ஒற்றைவெண்கொற்றக்குடையின்கீழ், நீ இருக்கும் - நீ வீற்றிருக்கிற, சவை

நடுவே - சபையின் மத்தியில், அடியேன்—, நாணுது - வெட்கமில்லாமல், வந்து—, முகம் காட்ட வல்லேனே - முகங்காட்டுந் தகுதியுடையேனே?

பல்வகைச்சிறப்புடனே நீ கொலுவீற்றிருக்கிற சபையில் இப்படி அங்க பங்கப்பட்ட நான் நாணமில்லாமல் எப்படிவந்து முகங்காட்டுவே னென்ப தாம். இங்கே, திருமாலைக் கூறுதது, தேவாதிதேவனை அவ்வெம்பெருமான் இராவணனுக்குக் கீழ்ப்படிந்து நடவா னென்ற கருத்தினு லென்பர். சுந்தரி என்றது-சாதியொருமையாய், பலமகளிரைக் குறித்தது. தேவர்களை அடுத்து வந்ததனுல், 'சுந்தரி' என்ற சொல்லுக்கு-தேவமாதரென்று பொருள் கொள் ளப்பட்டது. பல்லாண்டு - அநேகவருஷகாலம் வாழவேண்டு மென்று வாழ்த் திப்பாடும் பாட்டுக்கு இலக்கணை. பி - ம்:—[1]மாலயனும். [2]பொற்குடை நிழற்றவிசைந்திருந்த. (ருருஉ)

கОகூ. உரனெரிந்து விழவென்னை யுதைத்துருட்டி மூக்கரிந்த
நரனிருந்து தோள்பார்க்க நான்[1]கிடந்து புலம்புவதோ
கரனிருந்த வனமன்றே யிவைபடவுங் கடவேனே
வரனிருந்த மலையெடுத்த [2]வண்ணுவோ வண்ணுவோ.

(இ - ள்.) அரன் இருந்த-சிவபிரான் வீற்றிருந்த, மலை-கைலாசகிரியை, எடுத்த - பெயர்த்துஎடுத்த, அண்ணுவோ அண்ணுவோ—! உரன் நெரிந்து விழ - வலிமை சிதைந்து கீழ்விழும்படி, என்னை உதைத்து உருட்டி-என்னை உதைத்துத்தள்ளி, மூக்கு அரிந்த - (எனது) மூக்கை யறுத்த, நரன்-ஒருமனி தன், இருந்து - அழியாமலிருந்து, தோள் பார்க்க - (தனதுவெற்றிதோன் றச் செருக்கோடு உற்சாகத்தால் தன்) தோளை(த் தான்) பார்த்துக்கொண் டிருக்க, நான்—, கிடந்து புலம்புவதோ - விழுந்துகிடந்து அழுவது தகுதி யோ? கரன் இருந்த வனம் அன்றே - கரன் (ஆட்சிசெய்து) தங்குகிற காடன்றே (இது)? இவை படவும் கடவேனே - (இவ்விடத்திலே) இத்துன் பங்களை (நான்) அடையவுந் தகுவேனு? (எ - று.)

இங்கே, 'உரனெரிந்துவிழ வென்னை யுதைத்துருட்டி'என்றதனுல், கீழ் கூரு, கூச - ஆம் பாடல்களில் 'ஒல்வயிற்றுதைத்து, தூக்கி' என இயைத்தலே பொருத்தமாத லறிக. 'நரனிருந்து தோள்பார்க்க' என்றது - இங்ஙனஞ் செய்தவனை ஏற்ற தண்டனையாகத் தோளையறுத்து விழுத்தி அழித்திட வேண்டாவோ? என்பதாம். ஓகாரம் - எதிர்மறை. வேற்றிடத்திலேயாகா மல் இவ்விடத்திலேயே இப்பெரும்பரிபவமடைதல் மிக்கஇழிவாமென்பது, மூன்றுமடியின் கருத்து. பி - ம்:—[1]இருந்து. [2]ஐயாவோவையாவோ. (ருருரு)

ககО. நசையாலே மூக்கிழந்து நாணமிலா நான்பட்ட
வசையாலே [1]நினதுபுகழ் மாசுண்ட தாகாதோ
திசையானை விசைகலங்கச் செருச்செய்து மருப்பொசித்த
விசையாலே [2]நிறைந்தபுயத் திராவணவோ விராவணவோ.

(இ - ள்.) திசை யானை - திக்கஜங்கள், விசை கலங்க - கோபாவேசம் அடங்க, செரு செய்து - போர்செய்து, மருப்பு ஒசித்த - தந்தங்களை யொடி

த்த, இசையாலே நிறைந்த புயத்து - கீர்த்தியால் நிரம்பின தோள்களை யுடைய, இராவணவோ இராவணவோ—!—நசையாலே-ஆசையினால், மூக்கு இழந்து—, நாணம் இலா - வெட்கமில்லாமல் [நாணங்கெடும்படி], நான் பட்ட - நான் அடைந்த, வசையாலே - அவமானத்தாலாகிய பழியினாலே, நினது புகழ் - உனது கீர்த்தி, மாசு உண்டது ஆகாதோ - களங்கமடைந்ததாகமாட்டாதோ? (எ - று.)

உனதுதங்கையான நான் பட்ட பரிபவம் உன்புகழுக்குக்குறைவே யாதலால், இதற்குஏற்ற பரிகாரஞ்செய்வது உனது கடமையன்றோ? என்பதாம். இங்கே, 'நசையாலே' என்றதற்குக் கருத்து - மேற் படலத்தின் எ - ஆம் பாட்டுக்கும், மாரீசன்வதைப்படலத்தில் "இன்னவள்தன்னை யுன்பாலுய்ப்ப லென் றெடுக்கலுற்ற, என்னை" என்பதற்கும் ஏற்ப, இராவணன் பொருட்டாகச் சீதையை யெடுத்துக்கொண்டு போகவேண்டு மென்ற ஆசையினா லென்று கொள்ளவேண்டும்; இது, அவள் பொய்யாகக் கற்பித்துக் கூறுதல்: அன்றி, உள்ளபடி இராமனைச் சேரவேண்டுமென்ற ஆசையால் என்று கூறுதல் சிறப்பன்று; உண்மைகூறித் தன்குற்றத்தைத் தன்னினத்தார்க்கு உணர்த்தா ளாதலால். பி-ம்:—[1]நின்புகழும். [2]எழுதுபெயர். (௩௩௪)

௧௧௧. [1]கானமதி னிடையிருவர் [2]காதொடுமூக் குடனரிய
[3]மானமதாற் பாவியே னிவண்மடியக் கடவேனோ
தானவரைக் [5]கருவறுத்துச் [6]சதமகனைத் [7]தளையிலிட்டு
வானவரைப் பணிகொண்ட மருகாவோ மருகாவோ.

(இ - ள்.) தானவரை - அசுரர்களை, கரு அறுத்து - குலத்தோடு அழித்து, சதமகனை - இந்திரனை, தளையில் இட்டு-விலங்கிட்டுச் சிறைப்படுத்தி, வானவரை பணிகொண்ட - தேவர்களைக் குற்றேவல்செய்யும் அடிமையாகக்கொண்ட, மருகாவோ மருகாவோ - மருமகனே மருமகனே!—கானமதினிடை - காட்டில், இருவர் - இரண்டுமனிதர், காதொடு மூக்கு உடன் அரிய - காதையும் மூக்கையும் ஒருங்கே அறுக்க, மானமதால் - (அதனாலாகிய) அவமானத்தால், பாவியேன் - தீவினையுடைய யான், இவண் மடிய கடவேனோ - இவ்விடத்தில் அழியத்தகுவேனோ? (எ - று.)

இது, இந்திரசித்தைநோக்கிக் கூறியது; அடுத்த பாட்டும் இப்படியே. இராவணன் திக்குவிசயஞ் செய்கையில் தேவர்கள் மனிதர்கள்மாத்திரமேயன்றி அசுரர்களும் பலர் அழிக்கப்பட்டன ரென்பதை உத்தரராமாயணங் கொண்டு உணரலாம். 'மானமதால்மடிய' என்பதற்கு - நான் மானமுள்ளவளாதலால் அம்மானக்கேடுநேர்ந்தபின் வெளிப்புறப்படாமல் கிடந்தவிடத்தே அழிய என்பது கருத்து. சதமகன்-நூறு(அசுவமேத)யாகஞ்செய்தவன். மருமகன் - இங்கே, உடன்பிறந்தான்மகன். இலக்குமணன்செய்கை இராமனுக்கு உடன்பாடாதலால் அவனையுஞ் சேர்த்து, வேறுதுணையில ரென்றற்காக, 'இருவர்' என்றாள். பி - ம்:—[1]கானதனில். [2]காதோடுமூக்கரிய. [3]மானமிழந்தியானோதானிவைபடவும். [4]வல்லேனோ. [5]துரிசறுத்து. [6]புரந்த

ரனைத். [7]தளையிட்டு சிலபிரதிகளில்"கல்லீரும்"(கக௲), "கானமதின்"(ககக), "ஒருகாலத்து". (ககஉ) என்ற முறையிற் பாடல்கள்உள்ளன. (௩௩௫)

ககஉ. ஒருகாலத் துலகேழு [1]முருத்தெரியத் தனுவொன்றாற்
றிருகாத சினந்திருகித் திசை[2]யனைத்துஞ் செலநூறி
யிருகாலிற் புரந்தரனை யிருஞ்[3]சிறையி [4]னிடுவித்த
மருகாவோ மானிடவர் வலிகாண வாராயோ.

(இ - ள்.) ஒரு காலத்து - முன் ஒருகாலத்திலே, உலகு ஏழும் - ஏழு லோகங்களும், உருத்து எரிய - மிக்கு எரியும்படி, தனு ஒன்றால் - ஒருவில் லைக்கொண்டு, திருகாத சினம் திருகி - தணியாத கோபத்தால் மாறுபாடு கொண்டு, திசை அனைத்தும் செல நூறி - எல்லாத்திக்குக்களையும் முற்ற அழித்து, புரந்தரனை-இந்திரனை, இரு காலில் இருஞ் சிறையின் இடுவித்த - இரண்டுகாலிலும் (விலங்கிடுவித்துப்) பெரியசிறையில்வைத்த, மருகாவோ - ஓ மருகனே! மானிடவர் வலி காண வாராயோ - இம்மனிதரது வலிமை யைப் பார்ப்பதற்கு வரமாட்டாயோ? (எ - று.)

ஏககாலத்தில் சகலலோகங்களும் பற்றியெரியும்படி அழியாப்பெருங் கோபத்தீக்கொண்டு வில்வலிமையால்எல்லாத்திக்கிலுள்ளாரையும் அழித்து இந்திரனைச் சிறைகொண்ட உனக்கு மனிதரதுவலிமை ஒருபொருளன்றா யினும் அதனை இத்தன்மைத்தென்று பரிசோதித்தற்காயினும் வரமாட்டா யோஎன்பதாம். பி-ம்:—[1]உருத்திரிய, உருத்தெரிக்க, உருத்தெதிர. [2]திசையே. [3]தளையில். [4]இட்டலைத்த. (௩௩௬)

ககங. கல்லீரும் படைத்தடக்கை யடற்கரதூ டணர்முதலா
வல்லீருஞ் சுடர்மணிப்பூ ணரக்கர்குலத் தவதரித்தீர்
கொல்லீரும் படைக்கும்ப கருணனைப்போற் [1]குவலயத்து
ளெல்லீரு முறங்குதிரோ யா[2]னழைத்தல் கேளீரோ.

(இ - ள்.) கல் ஈரும் - (வலிய) கல்லையும் பிளக்கவல்ல, படை - ஆயுதங் களை யேந்திய, தட கை - பெரிய கைகளையுடைய, அடல் கர தூடணர் முதல் ஆ - வலிமையுள்ள கரனும் தூஷணனும் முதலாக, அல் ஈரும் சுடர் மணி பூண் அரக்கர் குலத்து அவதரித்தீர் - இருளைப் பிளந்தழிக்கிற ஒளி யையுடைய இரத்தினாபரணங்களைத் தரித்த இராக்கதரது குலத்தில் உயர் வாகத்தோன்றியவர்களே!—கொல் ஈரும் படை கும்பகருணனை போல் - கொல்லனால் அராவப்பட்ட [கூர்மையான] ஆயுதங்களையுடைய கும்பகர் ணன்போல, குவலயத்துள் - பூமியில், எல்லீரும் - நீங்களெல்லோரும், உறங் குதிரோ - தூங்குகிறீர்களோ? (அதனால்), யான் அழைத்தல் கேளீரோ - நான்கூப்பிடுகிற ஒலியைக் கேட்கின்றீரில்லையோ? (எ - று.)

கும்பகர்ணன் என்ற வடசொல்லுக்கு - குடம்போன்ற காதுடையவ னென்று பொருள்; இவன் இளமையில் மிக்கதவஞ்செய்கையில் இவனுக்கு வேண்டியவரங்கொடுத்தற்குப் பிரமதேவன் பிரதியக்ஷமாக, அக்கடவுளை

'யான் என்றும் அழியாது நித்யனாயிருக்கவேண்டும்' என்று வரங்கேட்கத் தொடங்கிய இவன், தேவர்கள்விருப்பத்தின்படி தன்நாவில் வந்துநின்ற சரசுவதீதேவியின் சூழ்ச்சியால் 'என்றும் யான் நித்திரையுள்ளவனா யிருக்க வேண்டும்' என்று வரங்கேட்க, அப்படியே அக்கடவுள் அநுக்கிரகித்ததனால், இவன் என்றும் நெடுந்தூக்கமுடையவனாய்விட்டான் என்பது, வரலாறு.
பி - ம்:—[1]கொடியீர்காள். [2]அழைப்ப. (௩௩௭)

சகச.—அர்ச்சமயத்தில் இராமன் அந்து வருதல்.

என்றின்ன பலபன்னி யிகலரக்கி [1]யழுதிரங்கிப்
பொன்றுன்னும் படியகத்துப் புரள்கின்ற பொழுதகத்து
நின்றந்த நதியகத்து நிறைதவத்தின் குறைமுடித்து
வன்றிண்கைச் சிலைநெடுந்தோண் மரகதத்தின் மலைவந்தான்.

(இ - ள்.) என்று—, இன்ன - இத்தன்மையானவான, பல - அநேக வார்த்தைகளை, பன்னி - அடுத்தடுத்துச்சொல்லி, இகல் அரக்கி-வலிய அந்த ராக்ஷசி, அழுது - புலம்பி, இரங்கி - சோகித்து, பொன் துன்னும் படிஅகத்து - அழகுபொருந்திய அவ்வாச்சிரமபூமியினிடத்தில், புரள்கின்ற பொழுதகத்து - புரளுகிறபொழுதிலே,—வல் திண் கை சிலை - மிகவலியகையிற்பிடித்த வில்லையும், நெடுந் தோள் - நீண்டதோள்களையு முடைய, மரகதத்தின் மலை - மரகதத்தின்மயமான மலைபோன்ற இராமபிரான், அந்த நதியகத்து நிறை தவத்தின் குறை முடித்து-அந்தக்கோதாவரியாற்றினிடத்திலே வேத விதிமுறைமைநிரம்பின நித்யகர்மமாகிய இன்றியமையாச்செய்கையைச் செய்துமுடித்து, நின்று - அங்குநின்று, வந்தான்—; (எ - று.)

சூர்ப்பணகை இவ்வாறு புலம்பிப் புரளுகிறவளவில் ஸ்ரீராமன் அந்தக் கோதாவரிநதியில் நித்தியக்கடமைகளையெல்லாம் முடித்துக்கொண்டு வந்து சேர்ந்தனன் என்பதாம். பி - ம்:—[1]அழைத்து. (௩௩௮)

சகரு.—அரக்கி தான் பட்ட பாட்டை இராமனுக்கு உணர்த்தல்.

வந்தானை [1]முக நோக்கி வயிறலைத்து மழைக்கண்ணீர்
செந்தாரைக் [2]குருதியொடு செழுநிலத்தைச் சேறாக்கி
யந்தோவுன் றிருமேனிக் கன்பிழைத்த வன்பிழையா
லெந்தாயான் பட்டபடி யிதுகாணென் [3]றெதிர்விழுந்தாள்.

(இ - ள்.) (சூர்ப்பணகை), வந்தானை -(அங்ஙனம்)வந்த இராமனை, முகம் நோக்கி-முகத்தைப்பார்த்து, வயிறு அலைத்து-வயிற்றில்அடித்துக்கொண்டு,— மழை கண் நீர் - மழைபோலச்சொரிகிற கண்ணீரினாலும், செம் தாரை குருதியொடு - சிவந்ததாரையாகப்பெருகுகிற இரத்தத்தினாலும், செழு நிலத்தை - அழகிய [பெரிய] அவ்விடத்தை, சேறு ஆக்கி - சேறாகச்செய்துகொண்டு, (இராமனைநோக்கி), 'எந்தாய் - எனதுதலைவனே! அந்தோ - ஐயோ! உன் திருமேனிக்கு அன்பு இழைத்த வல் பிழையால் - உனது அழகியவடிவ

த்தினிடத்தில் ஆசைவைத்ததாகிய கொடியகுற்றத்தால், யான் பட்ட படி இது - நான்அடைந்த இந்தநிலைமையை, காண்—பார்ப்பாயாக,' என்று - என்றுசொல்லி, எதிர் விழுந்தாள் - இராமன்முன்னிலையில் விழுந்திட்டாள்.

உன்திருமேனிக்குத் தீங்குசெய்த வன்பிழையாளர் இங்ஙனம் பங்கப் படலாம், அன்புசெய்த யான் இங்ஙனம்படுதல் தகுதியோ வென்றன ளென்பதாம். பி - ம்:—[1]இடை. [2]குருதியொடுமிரு. [3]அடிவீழ்ந்தாள். (௩௩௯)

௧௧௬.—இராமன் நிகழ்ந்ததையுணர்ந்து அவளை நீயா ரென்றல்.

விரிந்தாய கூந்தலாள் வெய்யவினை யாதானும்
புரிந்தா[1]ளென் பதுதனது பொருவரிய திருமனத்தாற்
றெரிந்தானின் றிளையானே யிவளைநெடுஞ் செவியொடுமூக்
கரிந்தானென் பதுமுணர்ந்தா [2]னம்மனைநீ யாரென்றான்.

(இ - ள்.) விரிந்து ஆய கூந்தலாள் - விரிபட்டதாயுள்ள கூந்தலை யுடைய இவள், வெய்ய வினை யாதானும் புரிந்தாள்-கொடியதொழில்எதை யேனுஞ் செய்தவளாவள், என்பது-என்பதை, (இராமன்), தனது பொருவு அரிய திருமனத்தால் தெரிந்தான் - தன்னுடைய ஒப்பில்லாத சிறந்தமனத் தினால் அறிந்துகொண்டு, இன்று இளையானே இவளை நெடுஞ் செவியொடு மூக்கு அரிந்தான் என்பதும் உணர்ந்தான் - இப்பொழுது இலக்குமணனே இவளை நீண்ட காதையும் மூக்கையும் அறுத்திட்டவனுவ னென்பதையும் அறிந்துகொண்டு, (அவ்வரக்கியைப்பார்த்து), அம்மனை - அம்மா! நீ யார் என் றான் - 'நீ யார்?' என்று வினவினன்; (எ - று.)

இவள் ஏதேனுந் தீங்கிழைத்திருப்பள்; அதற்காகவே இலக்குமணன் இவளைத் தலைவிரிகோலமாய்ப் புலம்பும்படி மூக்கையுங் காதையும் அறுத் துத்தண்டித்திருப்ப னென்று நிகழ்ந்தசெய்தியை இராமன் தன்உணர்வால் ஊகித்தறிந்துகொண்டு, அவளைப்பார்த்து, 'நீ யார்?' என்று கேட்டனன் என்பதாம். இவள் நேற்று வந்தபொழுது கொண்டிருந்த மிகஅழகியவடிவத் துக்கும், இன்றைக்குக் காணப்படுகிற கோரவடிவத்துக்கும் சிறிதும் பொ ருத்தமில்லாமையால், இவளை முந்திவந்தவளென்று துணியாமல், வேறொ ருத்தியாகக்கருதி, நீயா ரென்று புதிதாக வினவின னென்க. பி - ம்:—[1]என் பதும். [2]அம்மனையோ, ஐயோநீ, அவளைநீ. (௩௪௦)

௧௧௭.—அதற்கு அவள் தன்னை இன்னாளென்று உரைத்தல்.

அவ்வுரைகே[1]ட் டடலரக்கி யறியாயோ நீயென்னைத்
தெவ்[2]வுரையென் றோருலகு மில்லாத சீற்றத்தான்
வெவ்விலேவே லிராவண[3]னும் விண்ணுலக முத[4]லாக
வெவ்வுலகு முடையானுக் குடன்பிறந்தேன் யானென்றாள்.

(இ - ள்.) அ உரை கேட்டு - அந்தவார்த்தையைச் செவியுற்று,—அடல் அரக்கி - கொடிய அந்த ராக்ஷசி,—'நீ என்னை அறியாயோ-நீ என்னை அறிய

மாட்டாயோ? தெவ் என்ற உரை ஓர்உலகும் இல்லாத-(தனக்குப்) பகைமை யென்ற பேச்சும் உலகமொன்றிலும் இல்லையாம்படி செய்த, சீற்றத்தான் - கோபமுடையவனுன, வெம் இலை வேல் இராவணன் ஆம் - கொடியஇலை வடிவமாக அமைந்த வேலாயுதத்தையுடைய இராவணனுகிய, விண் உலகம் முதல் ஆக எ உலகும் உடையானுக்கு - சுவர்க்கலோகம் முதலாக எல்லா வுலகங்களையும் தனக்குஉரிமையாகவுடையவனுக்கு, உடன் பிறந்தேன் யான் - கூடப்பிறந்தவளன்றோ நான்?' என்றாள்-என்றுசொன்னாள்; (எ-று.)

'நான் நேற்றுவந்தவளே' என்பதைக் குறிப்பதற்கு, 'அறியாயோ நீ யென்னை' என்றாள். எவ்வுலகத்தும் சிறிதும் பகையற முற்றும் வென்றவ னென்பது, இரண்டாமடியின் கருத்து. பி - ம்:—[1]அவ். [2]உலகு. [3]இவ். [4]ஆய. (௩௪௧)

௧௧அ —'வந்த காரியமேன்?' என்ற இராமனுக்கு அவள் விடைகூறுதல்.

தாமிருந்த தகையரக்கர் புகலொழியத் தவ[1]மியற்ற
யாமிருந்த நெடுஞ்சூழற் கென்செயவந் தீரெனலும்
வே[2]மிருந்தை யெனக்கனலும் [3]வெங்காம வெம்பிணிக்கு
மாமருந்தே நெருநலினும் வந்திலெனோ யானென்றாள்.

(இ - ள்.) 'தகை அரக்கர் தாம் இருந்த புகல் ஒழிய - பெருமையை யுடைய இராக்கதர்கள் இருந்த இடம் நீங்க [அவ்விடத்தைவிட்டு என்றபடி], தவம் இயற்ற யாம் இருந்த நெடுஞ் சூழற்கு என் செய வந்தீர்-தவஞ்செய்யும் பொருட்டு நாம் தங்கியிருந்த சேய்மையான இவ்விடத்துக்கு யாதுசெய்யும் பொருட்டு நீர் வந்தீர்?', எனலும்-என்று (ஸ்ரீராமன்) வினவியவளவிலே,— 'வேம் இருந்தை என கனலும்-நெருப்பில்வேகின்ற கரிபோலத் தபிக்கிற, வெம் காமம் வெம் பிணிக்கு - கொடிய காமமாகிய கொடியநோய்க்கு, மா மருந்தே - சிறந்த மருந்துபோன்றவனே! யான்—, நெருநலினும் வந்தி லெனோ - நேற்றும் வந்தேனில்லையோ?' என்றாள் - என்றுஞ்சொன்னாள், (சூர்ப்பணகை); (எ - று.)

யான் இராவணன்தங்கை யென்று அவள்சொன்னதைக்கொண்டே இராமன் நேற்றுவந்தவளேயிவளென்று நிச்சயித்திடாமல், வடிவுவேறுபாட் டையே முக்கியமாகக்கொண்டு, இராவணனதுவேறொருதங்கையா யிருத் கலா மென்றுகருதினன்போல 'நீ உன்இனத்தாரான அரக்கர் சிறப்போடிருக் கிற இடத்தை விட்டு யாம் தவவேடங்கொண்டு தங்கியிருக்கிற நெடுந்தூரத் திலுள்ள இவ்விடத்துக்கு வந்தது என்னகாரணம்?' என்று நூதனமாகக் கேட்க, அவள், நேற்று வந்தவளே நானென்பதை வெளிப்படையாய்த் தெரி வித்தன ளென்பதாம். இங்கே தவமென்றது, தமது சாதிக்கு அடுத்த நா டாளுகையை விட்டு மரவுரியுஞ் சடைமுடியுந் தரித்து முனிவர்போலக் காய் கனிகிழங்குகளைப்புசித்துக்கொண்டு வனத்தில் வசித்தலை. பி-ம்:—[1]புரியும். [2]இருந்திலென, இருந்தினென, இருந்தியென. [3]எரி. (௩௪௨)

கககூ.—'முன் வந்தவளோ? நீ'என்ற இராமனுக்கு அவள் விடைதருதல்.

செங்கயல்போற் கருநெடுங்கட் டேமருதா மரையுறையு
நங்கையிவ ரெனநெருந னடந்தவரோ நாமென்னக் [தா
கொங்கைகளுங் குழைக்காதுங் கொடிமூக்குங் [1]குறைத்தழித்
லங்கணர சேயொருவர்க் கழியாதோ வழகென்றாள்.

(இ - ள்.) 'செம் கயல் போல் - சிவந்த கயல்மீன்போலப் பிறழ்கிற, கரு நெடுங் கண் - கரிய நீண்ட கண்களையுடைய', தே மரு தாமரை உறையும் நங்கை - தேன் பொருந்தின தாமரைமலரில் வீற்றிருக்கிற மகளிரிற்சிறந்தவளான திருமகள், இவர்—, என - என்று (காண்பவர்) குறிக்கும்படி, நெருநல் - நேற்று, நடந்தவரோ - வந்தவர்தாமோ? நாம் - நீர்,' என்ன - என்று (இராமன் சொல்ல,—(அதற்கு அரக்கி),'அம் கண் அரசே-அழகிய கண்களையுடைய அரசனே! கொங்கைகளும் - தனங்களையும், குழை காதும் - குழையென்னும்அணியை யணிந்த காதுகளையும், கொடி மூக்கும் - கொடிபோன்ற மூக்கையும், குறைத்து அழித்தால் - அறுத்துப் போக்கிவிட்டால், ஒருவர்க்கு—, அழகு அழியாதோ—?' என்றாள் - என்றுசொன்னாள்; (எ - று.)

'இப்பொழுது குரூபியாகக்காணப்படுகிற நீ நேற்றுக் கண்டவர் திருமகளென்னும்படி கட்டழகியளாய் வந்தவளோ?' என்று இராமன் கேட்க, அவள், கொங்கை முதலிய உறுப்புக்களை அறுத்துத்தள்ளிவிட்டால் எத்துணையழகியோர்க்கும் அவ்வழகு கெட்டிடமாட்டாதோ? என்றனள் என்பதாம். இங்கு, நாம் என்பது - "ஓரிடம் பிறவிடந் தழுவலு முளவே" என்றவாறு வந்ததோர் இடவழுவமைதி: "நாமரையாமத்தென்னோ வந்து வைகி நயந்ததுவே"எனத் திருக்கோவையாரில் வருவதையும், அங்குப் பேராசிரியர் 'நாம்என்னும் முன்னிலையுளப்பாட்டுத்தன்மை, உயர்வுதோன்ற, முன்னிலைக் கண்வந்தது' என உரைத்தமையையும் உணர்க. இங்ஙனம்வருதல் உலக வழக்கத்திலும் உண்மை காண்க. மூக்குக்குக் கொடி உவமைகூறப்படுதல், "புலக்குண்டலப் புண்டரீகத்த போர்க்கெண்டை வல்லியொன்றால், விலக்குண்டுலாகின்று வேல்விழிக்கின்றன" எனப் பெரியோர் பாசுரத்திலுங் காணத்தக்கது. **பி - ம்:**—[1]குறைந்தழிந்தால். (ரு௪ரு)

க௨௦.—இராமன் இலக்குமணனைநோக்கி 'இவள்பிழை என்?' என்றல்.

மூரன்முறு வலனிளைய மொய்ம்பினோன் முகநோக்கி
வீர[1]விரைந் தனையிவடன் விடுகாதுங் கொடிமூக்கு
மீரநினைந் திவளிழைத்த பிழையென்னென் [2]றிறைவினவச்
சூரனெடுந் தகையவனை யடிவணங்கிச் சொல்லுவான்.

(இ - ள்.) (அதுகேட்டு), இறை - (எல்லாவுயிர்களுக்குந்) தலைவனான இராமன், மூரல் முறுவலன் - பற்கள் சிறிதுவெளித்தோன்றக் கொண்ட சிரிப்புள்ளவனாய், இளைய மொய்ம்பினோன் முகம் நோக்கி-இளையவீரனான இலக்குமணனது முகத்தைப் பார்த்து, 'வீர - வீரனே! (நீ), விரைந்தனை -

துரிதப்பட்டு, இவள்தன் விடு காதும் கொடி மூக்கும் ஈர - இவளுடைய தொங்குகிற காதையும் கொடிபோல நீண்ட மூக்கையும் அறுக்கும்படி, இவள் நினைந்து இழைத்த பிழை - இவள் எண்ணிச்செய்த குற்றம், என் - யாது?' என்று—, வினவ-கேட்க,—சூரன் நெடுந் தகை-சூரனுகிய பெருமைக் குணமுள்ள இலக்குமணன், அவனை அடி வணங்கி சொல்லுவான் - அவ் விராமனைத் திருவடிதொழுது விடைகூறுவான்; (எ-று.)—அதனை, அடுத்த கவியிற் காண்க.

மூரல் முறுவல் என்பவற்றை ஒருபொருட் பன்மொழி யெனினும் அமையும். பி - ம்:—[1]வெண்டனை. [2]இவை. (நூசச)

கஉக.—இலக்குமணன் விடைகூறுதல்.

தேட்டந்தான் வாளெயிற்றிற் றின்னவோ தீவினையோர்
கூட்டந்தான் புறத்[1]துளதோ குறித்தபொரு [2]ளறிந்திலனு
னாட்டந்தா னெரியுமிழ நல்லாண்மேற் பொல்லாதா
ளோட்டந்தா ளரிதினிவ ளுடன்றெழுந்தா ளெனவுரைத்தான்.

(இ - ள்.) 'வாள் எயிற்றின் - கூரிய கொடிய பற்களால், தின்ன-தின்னுதற்கு, தேட்டம் தான்ஓ - (இரை) தேடுதலினுலோ? தீவினையோர் கூட்டம் தான் புறத்து உளதோ - கொடுந்தொழிலுடையோரது கூட்டம் பின்னேயிருக்க அதன் தூண்டுதலினுலோ? குறித்த பொருள் அறிந்திலன் (இவள்) செய்ய உத்தேசித்தகாரணத்தை (இன்னதென்று துணிவாக) அறிந்தேனில்லை; பொல்லாதாள் இவள் - தீயவளான இவள், நாட்டம் தான் எரி உமிழ - கண்கள் நெருப்புப்பொறியைச் சொரிய, அரிதின் - (பிறர்க்கு) அருமையானவகையால், உடன்று எழுந்தாள் - கோபங்கொண்டு புறப்பட்டு, நல்லாள்மேல் ஓட்டந்தாள் - நற்குணமுடையவளான சானகியின்மேல் [சானகியை நோக்கி] ஓடிவந்தாள்,' என உரைத்தான் - என்றுசொன்னுன், (இலக்குமணன்); (எ - று.)—ஆல்-தேற்றம்.

ஓட்டந்தந்தாள் என்பது, ஓட்டந்தா ளென விகாரப்பட்டது; "ஓட்டந்துபாய்ந்திடுகின்ற" எனத் திவ்வியப்பிரபந்தத்திலுங் காண்க. பி - ம்:—[1]உண்டோ. [2]உணர்ந்திலனுல், அறிந்திலமால். (நூசரு)

கஉஉ.—அரக்கி தான் அங்ஙனஞ்செய்ததற்குக் காரணங் காட்டுதல்.

ஏற்றவளை வரிசிலையோ னியம்பாமு னிகலரக்கி
சேற்றவளை தன்கணவ னருகிருப்பச் சினந்திருகிச்
சூற்றவளை [1]நீருழக்குந் துறைகெழுநீர் வளநாடா
மாற்றவளைக் கண்டக்கா லழலாதோ மனமென்றாள்.

(இ - ள்.) ஏற்ற - கையிலேந்திய, வளை வரி சிலையோன் - வளைந்த கட்டமைந்த வில்லையுடைய இலக்குமணன், இயம்பாமுன் - (இங்ஙனஞ்) சொல்லாத முன்னே [சொன்னவுடன்மிகவிரைவிலே என்றபடி],

இகல் அரக்கி - கொடிய அந்த ராக்ஷஸியானவள்,—'சேற்ற வளை - சேற்றிலுள்ள (பெண்பாலாகிய) சங்கு, தன் கணவன் அருகு இருப்ப - தனது கணவனாகிய ஆண்தவளையின் அருகில் இயல்பாகவிருந்ததனால், சூல் தவளை - கருக்கொண்ட [புணர்ச்சிக்குஉரியதல்லாத] பெண்தவளை, சினம் திருகி - (தன்கணவன் அதனோடுகூடியதென்று) கோபத்தால் மாறுபாடுகொண்டு, நீர் உழக்கும் - நீரைக்கலக்கப்பெற்ற, துறை செழு நீர் வளம் நாடா - இறங்குதுறைகள் பொருந்திய நீர்நிலைகளின் வளப்பத்தையுடைய நாட்டையுடையவனே!—மாற்றவளை கண்டக்கால்-சக்களத்தியைப் பார்த்தால், மனம் அழலாதோ - மனம் கோபங்கொள்ளாதோ?' என்றாள் - என்றுசொன்னாள்.

'சக்களத்தியைக்கண்டால் மகளிர்க்கு மனம் சினங்கொள்ளுதல் உலகவியல்பன்றோ?'என்ற இப்பொதுப்பொருளினால், தான் இராமனைக் கொழுநனாகக்கொள்ளுதற்கு மிக்கவிருப்பங்கொண்ட மாத்திரத்தில் தன்னை அவனுக்குரியமனைவியாகப்பாவித்து அவ்வுறவுமுறைமையால் அவன்மனைவியான சீதையைத் தனக்குச்சக்களத்தியாகத் துணிந்து அதுபற்றி அவள்மீது பகைமைகொண்டு அவளைத் துரத்திவிடத் தொடர்ந்ததாகக் காரணம் விவரித்துக்கூறினளென்பது தெளிவாம்.

பகுத்தறிவிற்குறைவுபட்டதோர் அஃறிணையுயிர்தானும் தான் கலவிக்குரியதல்லாத நிலையிலும் தன்கணவனருகில் தன்சாதியினுங் கீழ்ப்பட்ட அயற்பெண்பால் இருத்தலை நோக்கிப் பிணங்கும் நாட்டிலுள்ளவனை நீ, என்போன்ற விவேகிகள் கலவிக்குஉரிய பருவத்தில் தன் கணவனருகில் ஏற்றமாற்றாளிருத்தலை நோக்கி மனம்பொறாது அவளுக்குக் கேடுசூழக்கருதுதல் இயல்பேயென்பதை அறிதற்குரியாயென்பாள், இங்ஙனம் சந்தர்ப்பத்துக்குஏற்றவாறு நாட்டுவர்ணனைகூறி இராமனை விளித்தாள். "கதிர்க்கோட்டு நந்தின்சுரிமுகவேற்றை, நாகிளந்தவளையொடு பகன்மணம்புகூஉம், நீர்திகழ் கழனி" என்ற புறப்பாட்டடிகள் இங்கு ஒருசார் ஒப்புநோக்கத்தக்கன. இராமன் க்ஷத்திரியசாதியானதலால், 'நாடா' என விளிக்கப்பட்டான். 'ஏற்றவளை வரிசிலையோன்'-பகையழிப்பதிற் கருத்தாயுள்ளவனென்றபடி. இப்பாட்டு - திரிபு என்னுஞ் சொல்லணி. பி - ம்:—[1]துனி, வயல். (௬௪௧)

௬௨௩.—இராமன் சூர்ப்பணகையை 'இங்குநில்லாம லோடிப்போ' எனல்.

பேடிப்போர் வல்லரக்கர் பெருங்குலத்தை யொருங்கவிப்பான்
றேடிப்போந் தனமின்று தீமாற்றஞ் சிலவிளம்பி
வீடிப்போ காதேயிம் மெய்வனத்தை விட்டகல [பாள்.
வோடிப்போ வென் [1]றுரைப்ப வுரைகடந்தாற் [2]கவளு[3]ரைப்

(இ - ள்.) 'பேடி போர் - பேடித்தன்மையுள்ள போரைச்செய்கிற, வல் அரக்கர் - கொடியஇராக்கதர்களது, பெருங் குலத்தை - பெரியவம்சத்தை, ஒருங்கு அவிப்பான் - ஒருசேர [முழுவதும்] அழிக்கும்பொருட்டு, தேடி போந்தனம் - (அவர்கள் எங்குஉள்ளாரென்று) தேடிக்கொண்டு வந்துள்

ளோம்; (ஆதலால்), இன்று - இப்பொழுது, (நீ), தீ மாற்றம் சில விளம்பி - சில கொடுஞ்சொற்களைக் கூறி, வீடி போகாதே-அழிந்துபோய்விடாமல், இ மெய் வனத்தை விட்டு அகல ஓடிப்போ - சத்தியத்துக்குரிய இந்தக்காட்டை விட்டு விலகஓடிப்போய்விடு,' என்று உரைப்ப - என்றுசொல்ல, உரை கடந்தாற்கு - சொற்களைக்கடந்துள்ள இராமபிரானுக்கு, அவள் உரைப்பாள்-அவ்வரக்கி கூறுவாள்; (எ - று.)—அதனை, அடுத்தபதினொருகவிகளிற் காண்க.

தருமயுத்தஞ் செய்யாமல் நபும்சகர்போல மாயையில் மறைந்துநின்று அதருமயுத்தஞ்செய்கிற துஷ்டர்களான இராக்கதர்களுடைய கூட்டத்தை வேரோடுஅழிப்பதற்குச் சங்கற்பங்கொண்டே இங்குவந்துள்ளோம்; ஆதலால், பின்னும் ஏதேனுங் கடுஞ்சொற்களைக் கூறுவையானால் உன்னையுங் கொன்றிடுவோம்; ஆனதுபற்றி, உடனே ஓடிச்செல் என்று இராமன் அதட்டிப்பேச, தப்பி அவள் பலவாறு சமாதானங்கூறத்தொடங்கின ளென்பதாம்.

வேதபுருஷன் முனிவர் தேவர் முதலிய யாவர்சொற்களுக்கும் எட்டாமல் வாசாமகோசரமாகவுள்ள நிலைமையை யுடையவ னென்பது, 'உரைகடந்தான்' என்பதன் பொருள். உரைகள் தந்தான் - வேதங்களை (ப் பிரமனுக்கு) உபதேசித்தவ னென்றலும் ஒன்று. பி-ம்:—[1]உரைத்த. [2]இறை. [3]உரைத்தாள்.

௧௨௪.—இனிப்பதினொருகவிகள் - சூர்ப்பணகை பலவாறுகூறித் தன்னை மணஞ்செய்யும்படி வேண்டுதலைத் தெரிவிக்கும்.

நரைதிரை[1]யென் றில்லாத நான்முகனே முதலமரர்
கரையிறந்தோ ரிராவணற்குக் [2]கரமிறுக்குங் குடியென்றால்
விரையுமிது நன்றன்று வேறாக யானுரைக்கு
முரையுளது நமக்குறுதி யுணர்[3]வுளதே லென்றுரைப்பாள்.

(இ - ள்.) 'நரை (என்று) - மயிர் வெளுத்தலும், திரை என்று - தோல் சுருங்குதலும், (ஆகிய மூப்பின்குணங்கள்), இல்லாத—, நான்முகனே முதல்-பிரமன் முதலிய, கரை இறந்தோர் அமரர் - எல்லையில்லாத தேவர்யாவரும், இராவணற்கு கரம் இறுக்கும் குடி - இராவணனுக்குக் கப்பஞ்செலுத்துங் கீழ்ப்பட்ட குடியாவர், என்றால்—[ஆதலால் என்றபடி], விரையும் இது - (நீங்கள்) துரிதப்படுகிற இச்செய்கை, நன்று அன்று - நல்ல தன்று; (அன்றியும்), நுமக்கு - உங்களுக்கு, உறுதி உணர்வு உளதுஏல் - நன்மைதருவதை அறிந்துகொள்ளவேண்டுமென்ற எண்ணம் உள்ளதானால், வேறு ஆக யான் உரைக்கும் - தனியாக யான் சொல்லவேண்டிய, உரை - வார்த்தை, உளது - இருக்கின்றது', என்று - என்றுசொல்லி, உரைப்பாள்-மற்றுஞ்சொல்வாள்.

பிணிபசிமூப்புத்துன்பில்லாத பிரமன் முதலிய தேவர்களெல்லோரும் இராவணனுக்குக் கீழ்ப்பட்டுக் குடியிருப்பவராய்க் கப்பஞ்செலுத்துபவராதலால், சாதாரணமனிதராகிய நீங்கள் இப்படித்துரிதப்பட்டு அவன்தங்கையாகிய என்னைப் பரிபவப்படுத்துவதும், அரக்கரைப்பற்றி அலட்சியமாகப் பேசுவதும் தகுதியல்ல; உங்களுக்கு நன்மையுடையவேண்டுமென்ற எண்ண

மிருந்தால் யான்சொல்வதைக் கேட்டு அதன்படி நடப்பீராக என்றன ளென்பதாம். பி - ம்:—[1]ஒன்று. [2]கடன். [3]உளதே. (நூசஅ)

கஉரு. ஆக்கரிய மூக்குங்கை யரியுண்டா ளென்றுரை
நாக்கரியுந் தயமுகனார் நாகரிக ரல்லாமை
மூக்கரிந்து நுங்குலத்தை முதலரிந்தி ரினியுமக்குப்
போக்கரிதிவ் வழகையெல்லாம் [1]புல்லிடையி லுகுத்தீரே.

இதுமுதற் பத்துக்கவிகள் - ஒருதொடர்.

(இ - ள்) 'உங்கை - உமது தங்கை, ஆக்கு அரிய மூக்கு அரியுண்டாள் - (மீளவும்) உண்டாக்கிக்கொள்ளமுடியாத மூக்கு அறுப்பட்டாள்,' என்றுரை- என்று (நிகழ்ந்தசெய்தியைச்) சொன்னவரையும், நாக்குஅரியும்-(கோபித்து) நாக்கறுத்திடும்படியான, தயமுகனார்-இராவணனார், நாகரிகர் அல்லாமை - கண்ணோட்டமுடையவரல்லாமையால், மூக்குஅரிந்து நும் குலத்தை முதல் அரிந்தீர்-(என்னை) மூக்கறுத்து (அதனால்) உங்கள்குலத்தை வேரொடும்அறுத் திட்டீர்; இனி - இனிமேல், உமக்கு போக்கு அரிது - உங்களுக்கு உயிர் பிழைத்துப்போகும்விதம் இல்லை; இ அழகை எல்லாம் புல்இடையில் உகுத் தீரே - (பெறுதற்குஅரிய) இந்த உங்கள் சௌந்தரியமுழுவதையும் வீணாப் புல்லிலே சொரிந்திட்டீர்களே! (எ - று.)—ஈற்றேகாரம் - இரக்கம்.

நான் உங்களால் மூக்கறுபட்ட இந்தஉண்மையானசெய்தியை யாரே னும் என்தமையனாரிடம் போய்ச் சொன்னாலும், அவர், என்னிடத்துஉள்ள மிக்க அன்பினாலும், இப்படிப்பட்ட தீங்கு ஒருகாலும் நமது தங்கைக்கு நேர்ந்திரா தென்ற துணிவினாலும், அசம்பவமான ஒருமொழியைக் கற்பித் துக்கூறினாரென்று பெருங்கோபங்கொண்டு அக்கூறினவரை நாக்கறுத்துத் தண்டித்திடுவார்; இப்படிப்பட்டதன்மையுடைய என்தமையனார் சிறிதுங் கண்ணோட்டமில்லாதவ ராதலால், நான் உண்மையில் மூக்கறுபட்ட செய்தி யை அறிந்தால், உடனே வந்து உங்களைக் குலத்தோடுந் தொலைப்பாரே; இப்படி நீங்கள் அழியும்வழியை நீங்களே தேடியதனால், பெறுதற்கரிய அமி ருதம்பெற்றதைப் புல்லிலேசொரிந்து வீணாக்கினாற்போல உங்களுடைய நிறைந்தஅழகை நீங்கள் வீணேஇழந்திட்டீ ரென்றன ளென்பதாம்.

நாகரிகம் என்பது - கண்ணோட்டமென்னும் பொருளதாதலை, "பெயக் கண்டு நஞ்சுண் டமைவர் நயத்தக்க, நாகரிகம் வேண்டு பவர்" என்ற திருக் குறளிலுங் காண்க; அக்குறளினுரையில் பரிமேலழகர் 'நாகரிகமென்பது - கண்ணோட்டமாதல் "முந்தை யிருந்து நட்டோர் கொடுப்பின், நஞ்சுமுண் பர் நனிநாகரிகர்" என்பதனானும்அறிக' என மேற்கோள் காட்டினமையும் உணரத்தக்கது: தயமுகன் = தசமுகன். தம்பியின்செயலைத் தமையனது உடன்பாடுபற்றி நிகழ்ந்ததாகக் கருதி, அவ்வொற்றுமையால் அவன்செய லைத் தமையன்மேலேற்றி இராமனைநோக்கி 'மூக்கரிந்து முதலரிந்தீர்' என் றாள். கநூ0 - ஆம் பாட்டில் "போக்கினீ ரென்றாி" என்பதுங் காண்க;

இதனை, இங்ஙனமே வருகிற பிறவிடத்துக்குங் கொள்க. அன்றியும், "ராமஸ்ய தக்ஷிணோ பாஹு:" என்றபடி இராமனுக்கு இலக்குமணன் வலக்கை போ லிருத்தலால், இலக்குமணன்செயலை இராமன்மேல் ஏற்றிக்கூறும் வழக்கை நூல்களிற் பலவிடத்துங் காணலாம். பி - ம்:—[1]புல்லிடையே.

கஉ௬. வான்காப்போர் மண்காப்போர் மாநாகர் வாழுலகந்
தான்காப்போ ரினித்தங்க டலைகாத்து நின்றுங்க
ளூன்காக்க வுரியார்யா ரென்னையுயிர் நீர்[1]காக்கின்
யான் [2]காப்பெ னல்லாலவ் விராவணனு ருள[3]ரென்றால்.

(இ - ள்.) என்னை நீர் உயிர் காக்கின் - (எனது வேட்கையைப் பூர்த்தி செய்து) என்னுயிரை நீர் அழியாமற் பாதுகாப்பீரானால், யான் காப்பென் - நான் (உங்களை அவ்விராவணனுரிடத்தினின்று) உயிர்காத்திடுவேன்; அல்லால் - அங்ஙனமல்லாவிட்டால், இனி - இனிமேல், அ இராவணனுர் உளர் என்றால் - (உங்களையழிக்க எனதுதமையனுரான) அந்தஇராவணனுர் இருக்கும்போது, வான் காப்போர் - மேலுலகத்தைப்பாதுகாக்கிற தேவர்களிலும், மண் காப்போர் - நிலவுலகத்தைப் பாதுகாக்கிற அரசர்களிலும், மா நாகர் வாழ் உலகம் தான் காப்போர் - பெரிய சர்ப்பசாதியார் வாழ்கிற கீழுலகத்தைப் பாதுகாக்கிறவர்களிலும், தங்கள் தலைகாத்து நின்று உங்கள் ஊன் காக்க உரியார் - தங்களுடைய தலையை(த்துணிபடாமற்) பாதுகாத்துக்கொண்டுநின்று உங்களுடையஉடம்பையும் அழியாமற்பாதுகாத்தற்குஉரியவர், யார் - எவர்உளர்? [யாருமில்லை யென்றபடி]; (எ - று.)—தான் - அசை.

சுவர்க்க மத்திய பாதாள மென்னும் மூவுலகத்திலு முள்ளவர் யாவரும் இராவணனுக்கு அஞ்சியொடுங்கியொழுகுபவரே யாதலால், அவன் சினங்கொள்ளுமிடத்து அவரவர் தம்தம் தலையைத் தாம் அழியாதபடி காத்துக்கொள்ளுதலே அரிது; ஆதலால், அவன் தங்கையானஎனக்கு இப்படித்தீங்கு செய்த நீங்கள் புகலிடமாக அவர்களில் எவரையடைந்தாலும் உங்களைப் பாதுகாக்கவல்லா ரில்லை; ஆனதுபற்றி, உம்மைக்கண்டு மோகங்கொண்டு மரணாந்தமான காமவேதனை யுற்ற என்னை நீர் அங்கீகரித்து மகிழ்வித்து உயிர்காப்பீராயின், நான் உங்களுயிரை இராவணன் அழித்திடாதபடி செய்வேன்: அல்லாவிடில், உங்களைத் தவறாமலழித்தற்கு அவனுள்ளான் என்றனளென்பதாம். பி - ம்:—[1]காத்தால். [2]காப்பதல்லாமல். [3]என்றாள். (௩௰)

கஉ௭. காவற்றிண் கற்பமைந்தார் தம்[1]பெருமை தாங்கழறு
ராவற்பே ரன்பினு லறைகின்றே ந்[2]மன்றே
தேவர்க்கும் வலியான்றன் றிருத்தங்கை யாளிவளின்
[3]டேவர்க்கும் வலியாளென் றிளையானுக் கியம்பீரோ.

(இ - ள்.) காவல் - (தம்மைத் தாம் ஒழுக்கந்தவறாமற்) பாதுகாத்துக்கொள்வதான, திண் - கலங்காதநிலைமையுள்ள, கற்பு - பதிவிரதாதருமம், அமைந்தார் - பொருந்தப்பெற்ற மகளிர், தம் பெருமை தாம் கழறார் - தமது

பெருமையைத் தாமே எடுத்துச்சொல்லமாட்டார்; ஆயினும், (யான்),— ஆவல் பேர் அன்பினால் - (உம்மிடத்து) மிக்கஆசைகொண்ட பெரிய அன்பினால், அறைகின்றேன் ஆம் அன்றே - (என்பெருமையை யானே எடுத்துச்) சொல்லுகிறேனன்றோ? 'தேவர்க்கும் வலியான்தன் திரு தங்கையாள் இவள் - எல்லாத்தேவர்களைக்காட்டிலும் வலிமையுடையவனான இராவணனது சிறந்ததங்கையாகிய இவள், ஈண்டு எவர்க்கும் வலியாள் - இவ்வுலகத்தில் யாவரினும் வலியவள்,' என்று—, இளையானுக்கு - (உமது) தம்பிக்கு, இயம்பீரோ - (எனது திறத்தை நீர்) சொல்லமாட்டீரோ? (எ - று.)

கற்பிற்சிறந்த மாதர் தற்புகழ்ச்சியாகத் தமதுசிறப்பைத் தாமேகூறுதற்கு உரியரல்லர்: அப்படிப்பட்டமாதருளொருத்தியாயினும், யான், உம்மிடத்து அளவுகடந்த ஆசை கொண்டுள்ளதனால், அவ்வாசையைநிறைவேற்றிக்கொள்ளுதற்கு இன்றியமையாமைபற்றி வேற்றுமைகருதாமல் உமதுமுன்னிலையில்மாத்திரம் எனதுசிறப்பினியல்பை இப்பொழுது கூறுகின்றேன்; ஆகையால், எனதுசிறப்பை யான்சொல்லக்கேட்டிருந்த நீர்தாமே 'இளங்கன்று பயமறியாது' என்றபடி அதனையறியாமல் என்னை இங்ஙனஞ்செய்த உமதுதம்பிக்கு 'அனைத்துலகையும்வென்றவனது தங்கையான இவள் யாவரினும் ஆற்றலுடையவள்' என்றுசொல்லி என்சிறப்பை உணர்த்தி அவனை அடக்கி அவனுக்கு என்னிடம் நன்குமதிப்பை உண்டாக்குவீர் என்பதாம். ஆம், அன்று, ஏ - தேற்றம். பின்னிரண்டடிகளில் 'தேவர்க்குவலியான்றன்றிருத்தங்கையா ளிவளீங்கு, எவர்க்குவலியானுக்கிளையாளெற்கியம்பீரே' என்றபாடத்துக்கு - யானே தேவர்க்கும்வலியனான இராவணனுடைய சிறந்ததங்கையாவேன்: இங்குள்ளஇவள் வலியானான யாவனுக்குத் தங்கையென்று எனக்குச்சொல்லுங்க ளென்று பொருள் காண்க. பி - ம்:— [1]காவல். [2]அன்றோ. [3]எவர்க்குவலியானுக்கிளையாணீரியம்பீரோ. (௩௰௧)

கஉவு. மாப்போரிற் புறங்காப்பென் வான்சுமந்து செலவல்லேன்
றாப்போலக் கனி பலவுஞ் சுவையுடைய தரவல்லேன்
காப்போரைக் கைத்தென்னீர் கருதியது தருவேனிப்
பூப்போலு மெல்லியலாற் பொரு[2]ளென்னோ [3]புகல்வீரே.

(இ - ள்.) மா போரில் - பெரிய யுத்தங்களில், புறங்காப்பென் - (நான் உம்மைப்) பாதுகாத்திடுவேன்; வான் சுமந்து செல வல்லேன் - ஆகாயமார்க்கத்தில் (உம்மை) எடுத்துக்கொண்டுபோகவல்லேன் (யான்); தா போல - மாமிசம்போல, சுவை உடைய - உருசியுடையனவான, கனி பலவும் - பழங்கள்பலவற்றையும், தர வல்லேன் - (உமக்குக்) கொணர்ந்துகொடுக்க வல்லமையுடையேன்; (அன்றியும்), நீர் கருதியது தருவேன் - நீர் மனத்தில் விரும்பியதைக் கொணர்ந்து கொடுப்பேன்: காப்போரை கைத்து என் - (இங்ஙனம் பலவகையாலும்) பாதுகாத்தற்குஉரியவரை வெறுத்தலால் யாது பயன்? இ பூ போலும் மெல் இயலால் பொருள் என்னோ - பூப்போலும்

மென்மையான தன்மையையுடையவளான இவளால் (உமக்குப்) பயன் யாதோ? புகல்வீர் - சொல்வீர்; (எ - று.)

நீர் விரும்பியதையெல்லாம் செய்துமுடித்தலிலும் உம்மைப் பலவகையாலும் பாதுகாத்தலிலும் வல்ல என்னை உபேக்ஷித்து, யாதொருவகையிலும் உதவமாட்டாதஇவளை விரும்பி உடன்வைத்துக்கொண்டுஉறைதலில் என்ன பயன்? சொல்வீ ரென்றனள் என்பதாம் 'இப் பூப்போலு மெல்லியல்'என்றதனால், குற்றமெடுத்துக்கூறத் தலைப்பட்டாரும் நல்லியல்பான மெல்லியலையன்றி வேறொன்றையும் எடுத்துக்காட்டவொண்ணாத பிராட்டியினது களங்கமின்மை வெளியாம்.பி-ம்:—[1]போல.[2]என்னே.[3]புகலீரால்,புகல்வீரால்.

க௨௯. குலத்தா லு நலத்தாலுங் குறித்தனவே கொணர்தக்க
வலத்தா லு மதியா லும் வடிவா லு [1]மடத்தா லு
நிலத்தாரும் விசும்பாரு நேரிழையா ரென்னைப்போற்
சொலத்தானிங் குரியாரைச் [2]சொல்லீரோ வல்லீரேல்.

(இ - ள்.) குலத்தாலும் - உயர்குலச்சிறப்பினாலும், நலத்தாலும் - மேன்மைகளாலும், குறித்தனவே கொணர் தக்க வலத்தாலும் - குறிப்பிட்டவற்றைக் கொண்டுவரத்தக்க வலிமையினாலும், மதியாலும் - அறிவினாலும், வடிவாலும் - வடிவழகினாலும், மடத்தாலும் - இளமையாலும், என்னை போல் சொல உரியார் - என்னைப்போன்றவளென்று சொல்லுதற்கு உரியவரான, நேர் இழையாரை - மகளிரை, நிலத்தாரும் விசும்பாரும் - மண்ணுலகத்தாருள்ளும் விண்ணுலகத்தாருள்ளும், வல்லீரேல் - வல்லமையுடையீரானால், இங்கு - இப்பொழுது, சொல்லீரோ - சொல்வீரோ? (எ - று.)

குலம்முதலிய சிறப்புக்களால் நிலவுலகத்துமகளிருள்ளும் வானுலகத்து மகளிருள்ளும் எனக்குச் சமமாக வுள்ளவ ரில்லையெனத் தற்புகழ்ந்தவாறு.
பி - ம்:—[1]மடப்பாலும். [2]சொல்லீரே. (௩௫௩)

க௩0. போக்கினீ ரென்னாசி போய்த்தென்னீர் [1]பொறுக்குவிரே
லாக்குவெனோர் நொடிவரையி னழகமைவெ னருள்[2]கூரும்
பாக்கியமுண் டெனினதனாற் பெண்மைக்கோர் [3]பழுதுண்டே
மேக்[4]குயரு நெடுமூக்கு மடந்தையர்க்கு மிகையன்றே.

(இ - ள்.) என் நாசி போக்கினீர் - எனதுமூக்கை அறுத்திட்டீர்; போய்த்து என் - (அதனால்) போனது என்ன? நீர் பொறுக்குவிரேல் - நீர் (என்னை) ஏற்றுக்கொள்வீரானால், ஓர் நொடி வரையின் ஆக்குவென் - ஒரு நொடிப்பொழுதில் (அதனை) உண்டாக்கிக்கொள்வேன்; அழகு அமைவென் - அழகும் நிரம்பப்பெறுவேன்; அருள் கூரும் பாக்கியம் உண்டு எனின் - (உமது) கருணை மிகப்பெறுதலாகிய அதிருஷ்டம் உண்டாகுமானால், அதனால் பெண்மைக்கு ஓர் பழுது உண்டோ - மூக்கில்லாமையால் பெண்தன்மைக்கு ஒருகுற்றமுண்டோ? மேக்கு உயரும் நெடு மூக்கும் மடந்தையர்க்கு

மிகை அன்றே - அதிகமாக உயர்ந்துள்ள நீண்ட மூக்கும் மகளிர்க்குக் குற்ற மன்றோ? (எ - று.)

நீர் என்மூக்கையறுத்ததனால் ஒன்றுங் கேடு இல்லை; நீர் என்னை அங்கீ கரிப்பீரானால் அதனை உண்டாக்கிக்கொண்டு அழகுநிரம்புவேன்; அங்ஙன மல்லாவிடினும் உம்மைப்போன்ற சிறந்தகாதலனது கருணை நல்வினைப்பய னாற் கைகூடிவிடுமானால் அது விசேஷமேயொழிய இந்தஒருறுப்புக்குறை மற்றைப்பெண்ணிலக்கணவமைதியாலாம் மேன்மையைத் தாழ்வுபடுத்த வல்லதாகுமோ? அன்றியும், அளவுக்குமேல் மூக்கு நீண்டிருந்தாலும் மகளி ரிலக்கணத்துக்குக் குறைவன்றோ? என்றனளென்பதாம். பி - ம்:—[1]போற் றுவிரேல், போக்கலிரேல், போக்குவிரேல். [2]கூடும். [3]பழிப்பு. [4]உயர்ந்த.(௩௫௪)

௩௩௧. விண்டாரே யல்லாரோ வேண்டாதார் [1]மனம்வேண்டி னுண்டாய காதலினென் னுயிரென்ப துமதன்றே கண்டாரே காதலிக்குங் கட்[2]டழகும் விடமன்றே கொண்டாரே கொண்டாடு முருப்பெற்றாற் கொள்ளீரோ.

(இ - ள்.) விண்டாரே அல்லாரோ - மனம்வேறுபட்டவரல்லரோ, வே ண்டாதார் - விரும்பப்படாதவர்? (அங்ஙனமன்றி), உண்டாய காதலின் - (உமது மனத்தில்) உண்டான அன்போடு, மனம் வேண்டின்-(உம்முடைய) மனம் விரும்பினால், என் உயிர்என்பது உமது அன்றே-எனதுஉயிர் உமக்கே உரியதாமன்றோ? கண்டாரே காதலிக்கும் கட்டழகும் - பார்த்தவர்யாவரும் (பார்த்தமாத்திரத்தில்) விரும்பும்படியான மிக்கஅழகும், விடம் அன்றே - விஷம்போலக் கொடியதன்றோ? கொண்டாரே கொண்டாடும் உரு பெற் றால் - மணஞ்செய்துகொண்டவர்மாத்திரமே கொண்டாடத்தக்க வடிவத்தை (நான்) பெற்றால், கொள்ளீரோ - அங்கீகரிக்கமாட்டீரோ; (எ - று.)

மனம்ஒற்றுமைப்படாமல் வேற்றுமைப்பட்டிருப்பின் எவ்வளவுஅழகு டையாரும் விரும்பப்படாதவரேயாவர்; அங்ஙனமன்றி, மனம்ஒற்றுமைப் பட்டிருந்தால், வடிவழகிற் குறைவுபட்டாரும் உரியராகக் கொள்ளப்படுவர். ஆனதுபற்றி, உம்மிடத்து மிக்ககாதல்கொண்டுள்ள என்னிடத்து நீரும் கா தல்கொள்வீராயின், யான் உமக்கு உயிருமுட்பட உரியளாதற்குத் தட்டில் லை; அன்றியும், "பார்யா ரூபவதீ ஶத்ரு:" என்றபடி மனைவி கட்டழகை யுடையவளாயிருத்தல், கொடுந்தீங்கு தருவதொன் றன்றோ? அங்ஙனம்கண் டவரும் விரும்பும்படியன்றிக் கொண்ட நீர் விரும்புதற்குவேண்டியபடி நான் அழகியவடிவுகொண்டால், அவ்வளவுமாத்திரமே என்னை ஏற்றுக்கொள்ளு தற்குப் போதாதோ? என்றனளென்பதாம். பி-ம்:—[1]நான். [2]அழகு. (௩௫

௩௩௨. சிவனுமலர்த் திசைமுகனுந் திருமாலுந் தெறுகுலிசத் தவனு[1]மடுத் தொன்றாகி நின்றன்ன வுருவோனே புவனமனைத் தையு[2]மொருதன் பூங்கணையா லுயிர்வாங்கு மவனுமுனக் கிளையானே [3]யிவனேபோ [4]லருளிலனால்.

(இ - ள்.) சிவனும்—, மலர் திசைமுகனும் - தாமரைமலரில் தோன்றிய பிரமனும், திருமாலும் - ஸ்ரீமகாவிஷ்ணுவும், தெறு குலிசத்தவனும் - (பகைவரை) அழித்திடுகிற வச்சிராயுதத்தையுடைய இந்திரனும், அடுத்து - சேர்ந்து, ஒன்று ஆகி நின்று அன்ன - ஒருவடிவங்கொண்டு நின்றாற்போன்ற, உருவோனே - சிறந்தவடிவமுடையவனே!—புவனம் அனைத்தையும் - சகல லோகங்களிலுமுள்ள பிராணிகளையும், ஒரு தன் பூ கணையால் - ஒப்பற்ற தனது மலரம்புகளால், உயிர் வாங்கும் - மரணவேதனைப்படுத்துகிற, அவனும்-அம்மன்மதனும், உனக்கு இளையானோ - உனக்குத் தம்பியோ? இவனே போல் அருள் இலன் - இந்தஉனதுதம்பிபோலவே (என்னிடம்) கருணையில்லாதவனா யிருக்கின்றான்; (எ - று.)—ஆல் - ஈற்றசை.

திரிமூர்த்திகளும் இந்திரனும் சேர்ந்து ஒருவடிவமாகி நின்றாற்போன்ற வடிவமுள்ளவனேயென விளித்தது-பராக்கிரமமும், ஒழுக்கமும், ஆட்சியும், பொலிவும் விளங்கப்பெற்ற தோற்றமுடையவனே யென்றபடி. இலக்குமணன் கண்ணோட்டமில்லாமல் தன்னைவருத்தியதுபோல மன்மதனும் மிக வருத்துகின்றன னென்பாள், 'அவனு முனக்கிளையானோ'என்றாள். பி-ம்:— [1]எழுந்து. [2]பொருவன். [3]அவனேயோ, இவனேயோ. [4]அருளிலனால். (௫௰௬)

வேறு.

௬௫௫. பொன்னுருவப் பொருகழலீர் [1]புழைகாண மூக்கரிவான் பொருள்வே றுண்டோ, [2]இன்னுருவ மிதுகொண்டிங் கிருந்தொழியு நம்மருங்கே யேகா ளப்பாற், பின்னிவளை யயலொருவர் [3]பாராரென் றேயரிந்தீர் பிழைசெய் தீரோ, வன்னதனை யறிந்தன்றோ வன்பிரட்டி [4]பூண்டதுநா னறிவி லேனோ.

(இ - ள்.) பொன் உருவம் பொரு கழலீர் - பொன்மயமான அழகிய போர்க்குஉரிய வீரக்கழலுடையவர்களே!—'இன் உருவம் இது கொண்டு இங்கு நம் மருங்கே இருந்தொழியும் - (நாம் இவளை அங்கபங்கப்படுத்திவிட்டால்) இனிய இந்தவடிவத்தைக்கொண்டு இவ்விடத்தில் நமதுஅருகிலேயே எப்பொழுதும் இருந்துதீர்வாள்: அப்பால் ஏகாள் - (நம்மிடத்தைவிட்டு) அயலிற் செல்லமாட்டாள்; பின் இவளை அயல் ஒருவர் பாரார் - (அங்கபங்கமடைந்த) பின் இவளை வேறொருவரும் விரும்பிநோக்கார்,' என்றே - என்று எண்ணியே, அரிந்தீர் - அறுத்தீர்கள்; (ஆதலால்), பிழை செய்தீரோ - (எனக்கு நீங்கள்) துன்பஞ்செய்தீர்களோ? [அல்லீர் என்றபடி]; (இவ்வாறன்றி), புழை காண - பெருந்துளைபடும்படி, மூக்கு அரிவான் - (எனது) மூக்கையறுத்தற்கு, பொருள் வேறு உண்டோ - (நான் இப்பொழுது சொல்லுங் காரணமொன்றொழிய) வேறோர் உத்தேசம் உள்ளதோ? [இல்லை யென்றபடி]; அன்னதனை அறிந்து அன்றோ - அந்தஉட்கருத்தை அறிந்தல்லவா, நான்—, அன்பு இரட்டி பூண்டது-முன்னினும் இருமடங்காக அன்பு கொண்டது; அறிவு இலேனோ - (இல்லாவிட்டால் என்னுடம்பையறுத்த உம்மிடம் முன்னினும் மிக்கஅன்புகொள்ளுதற்கு நான்) அறிவில்லாதவளோ?

'இவள் இப்படிப்பட்ட குறையற்ற பேரழகுடனே யிருந்திட்டால் இவளை வேறுயாரேனும் பார்த்து ஆசைகொள்ளக்கூடும்; அங்ஙனமன்றி, சிறிதுகுறையுண்டாம்படி ஒருசார் அங்கபங்கப்படுத்திவிட்டால் எவரும் இவளை விரும்பா ராதலால், எங்குஞ்செல்லாமல் இங்கேயே நம்மிடத்தில் என்றும்நிலைத்திருப்பள்' என்ற கருத்தினாலேயே அறுத்தீர்; இப்படி என்னிடம் காதல்பற்றி இதுசெய்தீ ரொழியப் பிழைபாடாகச் செய்தீரல்லீர்; அவ்வுட்கருத்தை நான் குறிப்பாக உணர்ந்ததனாலேயே முன்னிலும்மிகுதியாக உம்மிடம் காதல்கொண்டேன்; அங்ஙனம் உட்கருத்தையறியாவிடின், துரோகஞ்செய்தவரிடம் அதிகபாசம் வைக்கும்படியான அவ்வளவுபுத்தியில்லாதவளோ நான்? என்றன ளென்பதாம். பி - ம்:—[1]பிழைகாணீர். [2]என்னுருவைக்கைக்கொண்டீர். [3]பாராராமென. [4]கொண்டது.

இதுமுதல் இப்படலம்முடியுமளவு முள்ள பதினொரு கவிகள் - பெரும்பாலும் முதல் நான்கு சீர்கள் காய்ச்சீர்களும், மற்றிரண்டும் மாச்சீர்களு மாகிய கழிநெடிலடி நான்கு கொண்ட **அறுசீராசிரியவிருத்தங்கள்.** இவற்றில் ஈற்றுச்சீர், தேமாச்சீராகவே நிற்கும். (௩௬)

௩௩௪. வெப்பழியா நெடுவெகுளி வேலரக்க ரீதறிந்து வெகுண்டு நோக்கி, னப்பழியா லுலகனைத்து நம்பொருட்டா லழிந்தனவா மறத்தை நோக்கி, யொப்பழியச் [1]செய்கில்லா ருயர்குலத்துத் [2]தோன்றினோ ருணர்ந்து நோக்கி,யிப்பழியைத் துடைத்துதவி யினிதிருத்தி ரென்னொடுமென் றிறைஞ்சி நின்றாள்.

(இ - ள்.) வெப்பு அழியா - உக்கிரத்தன்மை நீங்காத, நெடு வெகுளி - பெருங்கோபமுடைய, வேல் அரக்கர் - ஆயுதப்பயிற்சியில் வல்லவரான இராக்கதர்கள், ஈது அறிந்து - (நீர்செய்த) இச்செய்தியை உணர்ந்து, வெகுண்டு நோக்கின் - கோபங்கொண்டு விழித்துப்பார்க்கின் (அம்மாத்திரத்தால்), அ பழியால் உலகு அனைத்தும் நும் பொருட்டால் அழிந்தன ஆம்-(நீர் எனக்குத்தீங்குசெய்ததாகிய) அந்தக்குற்றத்தால் உலகத்துஉயிர்களெல்லாம் உங்களுக்காக அழிந்தனவாய்விடும்;உயர் குலத்து தோன்றினோர்-உயர்ந்த குலத்திற்பிறந்தவர், அறத்தை நோக்கி - தருமத்தை ஆலோசித்து, ஒப்ப அழிய செய்கில்லார் - (தங்களுக்காக உலகமெல்லாம்) ஒருங்கே அழியச் செய்யமாட்டார்; நோக்கி உணர்ந்து - (அந்த முறைமையை நீரும்) ஆராய்ந்து அறிந்து, இ பழியை துடைத்து - (உமக்குநேரக்கூடிய) இந்தப்பழியை இல்லை யாக்கி, உதவி - நன்மைசெய்து, என்னொடும் இனிது இருத்திர் - என்னுடனே இனிமையாகக் கூடி வாழ்ந்திருப்பீர், என்று - என்றுசொல்லி, இறைஞ்சி நின்றாள் - (இராமனை) வணங்கிநின்றாள், (சூர்ப்பணகை); (எ - று.)

சாதாரணமாகவே சினந்துபொரு மியல்புள்ள அரக்கர்கள், நீர் எனக்குச்செய்த பிழையைக் கேட்டறிந்து உம்மையழித்தற்பொருட்டுக் கோபித்துப்பார்ப்பாராயின், அப்பார்வையின்கொடுமையாலே உம்மோடு உலகமுழுவதும் அழிந்திடும்; இப்படி தமதுபிழையால் உலகமுழுதையும் அழியச்செய்

தல் உயர்குலத்தோர்க்கு உரிய தருமமாகாது; ஆதலால், பழிப்புக்குஇடமில்லாதபடி வாழ்ந்திருப்பீர் என்று இராமனைச் சூர்ப்பணகை நமஸ்கரித்தனள் என்பதாம். எனது அன்பிற்காக என்னுடன்சேராதிருப்பினும் உலகத்தின் துன்பமின்மைப்பொருட்டாகவாயினும் என்னுடன் சேர்வீர் என்றாள்.பி-ம்:-- [1]செய்கிலீர். [2]தோன்றினீர். (௩௫௮)

௩௫௫.—இதுமுதல் மூன்றுகவிகள்-இராமன் சூர்ப்பணகையை வெருட்டலைக் கூறும்.

நா[1]டறியாத் துயரிழைத்த நவையரக்கி நின்[2]னன்னை தன்னை நல்குந்,தாடகையை யுயிர்கவர்ந்த சரமிருந்த தன்றியுநான் றவமேற்[3]கொண்டு, [4]தோடகைய துறுமலர்த்தா ரிகலரக்கர் குலந்தொலைப்பான் றோன்றி நின்றேன், போடகலப் புல்[5]லொழுக்கை வல்லரக்கி யென்றிறைவன் புகலும் பின்னும்.

(இ - ள்.) 'வல் அரக்கி - கொடிய ராக்ஷசியே! நாடு அறியா துயர் இழைத்த - உலகத்திலுள்ள சகல பிராணிகளுக்கும் (இதுவரையிலும்) அனுபவித்திராத கொடுந்துன்பத்தைச் செய்த, நவை அரக்கி - குற்றமுள்ள ராக்ஷசியாகிய, நின் அன்னைதன்னை நல்கும் தாடகையை - உனது தாயைப் பெற்றவளான தாடகையை, உயிர் கவர்ந்த-உயிரை (உடம்பினின்று) பறித்த [கொன்ற], சரம் - அம்பு, இருந்தது - (என்னிடம்) உள்ளது; அன்றியும் - அதுவல்லாமலும், நான்—, தவம் மேல்கொண்டு - தவத்தை மேற்கொண்டு, தோள் தகைய துறு மலர் தார் இகல் அரக்கர் - தோள்வலிமையுள்ளவர்களும் நெருங்கியபூமாலையையுடையவர்களும் பகைமைக்குணமுள்ளவர்களுமான இராக்கதரது, குலம் - வம்சத்தை, தொலைப்பான் - முற்றும் அழிக்கும்பொருட்டு, தோன்றி நின்றேன் - பிறந்துநின்றேன்; (ஆதலால்), புல் ஒழுக்கை - (உனது) அற்பநடத்தையை, அகல போடு - நீங்குமாறு விட்டிடு', என்று - என்று சொல்லி, இறைவன் - ஸ்ரீராமன், பின்னும் புகலும் - மீண்டுஞ் சொல்வான்; (எ - று.)—அதனை, அடுத்தஇரண்டுகவிகளிற் காண்க.

உலகத்துக்குப் பெருந்துன்பஞ்செய்த கொடிய ராக்ஷசியான தாடகையை அழித்த அம்பு என்னிடம் உள்ளதனாலும், தவவொழுக்கத்தை மேற்கொண்டு அதனை நெடுங்காலம் மிகுதியாகச்செய்து அதனாற் பெற்ற வரங்களின் பலத்தாற் செருக்கியுள்ள அரக்கரைக் குலத்தோடுதொலைத்தற்குப் பிறந்தவன் நானாதலாலும், நீ இத்தீயொழுக்கத்தை யொழித்து உடனே அப்பாற் செல்லாவிடின் உன்னைக் கொன்றிடுவே னென்று சொல்லி அச்சமுறுத்தினன் என்பதாம். இதனால், நான் பெண்கொலை செய்யமாட்டேனென்று கருதவேண்டா என்றும், மிக்கவலிமையுள்ள உன்னைக் கொல்ல வல்லேன் என்றும் வெளியிட்டவாறு. சுகேதுவின் மகளும் சுந்தனது மனைவியு மான தாடகை கணவனையிழந்தபின் மைந்தரான சுபாகுமாரீசரோடு அரக்கத்தன்மையையடைந்து இராவணனது மாதாமகனான சுமாலியைச் சார்கையில் சுபாகுமாரீசர் அவனுக்கு அபிமானபுத்திரராய்ப் பிற்காலத்தில்

இராவணனுக்கு மாதுலமுறைமைபூண்டனர் என்ற வரலாறுபற்றி, இங்கே, சுபாகுமாரீசரது தாயான தாடகையை இராவணனது தாயானகேகசியின் தாயென்று அன்புமிகுதியைக் காட்டும் ஒற்றுமைநயம்படக் கூறிய தென்க. பி-ம்:—[1]அயரத்,அறியத். [2]அவ்வைதௌவைநல்கா. [3]கொண்ட. [4]தோடகை யத். [5]ஒழுக்கின். (௩௫௯)

௩௬௦. தரையளித்த தனிநேமித் தயரதன்றன் புதல்வரியாந் தாய்சொற் றாங்கி, விரையளித்த கான்புகுந்தேம் வேதியரு மாதவரும் வேண்ட[1]நீண்டு, கரையளித்தற் கரியபடைக் கடலரக்கர் குலந் தொலைத்துக் கண்டாய் பண்டை, வரையளித்த குலமாட நகர்[2]புகுவே மிவைதெரிய மனக்கொ ளென்றான்.

(இ - ள்.) யாம் - நாங்கள், தரை அளித்த தனி நேமி தயரதன் தன் புதல்வர் - நிலவுலகமுழுவதையும் அரசாண்ட ஏகசக்கராதிபத்தியத்தை யுடைய தசரதசக்கரவர்த்தியினது குமாரர்: தாய் சொல் தாங்கி - (எமது) தாய்மாருள் ஒருத்தியான கைகேயியின் கட்டளையை ஏற்றுக்கொண்டு, விரை அளித்த கான் புகுந்தேம் - பரிமளத்தைமிகுதியாகவீசுகிற காட்டிற் சேர்ந்தோம்; (இங்கு), வேதியரும் மா தவரும் வேண்ட - (தண்டகாரணியத் தில்வசிக்கின்ற) வேதத்துக்குரியரான பிராமணர்களும் பெருந்தவமுடைய ரான முனிவர்களும் வேண்டியதனால், நீண்டு கரை அளித்தற்கு அரிய படை கடல் அரக்கர் குலம் தொலைத்து கண்டாய் - மிகப்பரந்து எல்லை யமைத் தற்குஅருமையான சேனாசமுத்திரத்தையுடைய இராக்கதரது வம்சத்தை முற்றும் அழித்தபின்பே, பண்டை - பழமையான [தொன்றுதொட்டு எங்க ளுக்குஉரியதான], வரை அளித்த குலம் மாடம் நகர் - மலைகளை அன்போடு ஒப்பாகக்கொண்ட சிறந்தமாளிகைகளையுடைய அயோத்தியா நகரத்தில், புகுவேம் - சேர்வோம்; இவை - இவற்றை, தெரிய மனம் கொள் - விளங்க மனத்திற்கொள்வாய், என்றான்-என்று சொன்னான், (ஸ்ரீராமன்); (எ - று.)

நாங்கள் பூலோகமுழுவதையும் தனதுஓராளுகையின்கீழ் அரசாண்ட தசரதசக்கரவர்த்தியின் குமார ரென்றும், மாதிருவாக்கியபரிபாலநத்துக் காக வனம்புகுந்தோ மென்றும், அங்ஙனம் புக்கவிடத்திலே முனிவர்கள் பலரும் பிரார்த்தித்ததனால் அளவிடற்கரிய அரக்கர்குலத்தைத் தொலைத் தே எமதுநகர்க்கு மீள்வதாக யாம் சங்கற்பித்துள்ளோ மென்றும், இவ்விய ல்புகளையெல்லாம் நன்றாகமனத்திற்கருதி நீ எமதுமுன்னிலையில் நில்லாது சென்று பிழைப்பா யென்றும் கூறினன் என்பதாம். கீழ் 'அரக்கர்குலந் தொலைப்பான் தோன்றிநின்றேன்' என்று தொகுத்துச்சுட்டியதை இங்கு வகுத்துக்காட்டியவாறு. பி - ம்:—[1]நின்ற. [2]புகுவதிது. (௩௬௦)

௩௬௧. நெறித்தாரை[1]செல்லாத நிருதரெதிர் நில்லாதே நெடிய தேவர், மறித்தாரீண்[2]டிவரிருவர் மானிடவ ரென்னுது வல்லை யாகின், வெறித்தாரை வேலரக்கர் விறலியக்கர் முதலினார்நீ மிடலோ

ரென்று, குறித்தாரை யாவரையுங் கொணருதியே னின்னெதிரே கோறு மென்றான்.

(இ - ள்.) 'நெறி தாரை செல்லாத - நல்லொழுக்கத்தின் வழியிலே நடவாத, நிருதர் - இராக்கதராது, எதிர் - எதிரில், நில்லாதே - நிற்கமாட்டாமல், நெடிய தேவர் - சிறந்த தேவர்களும், மறித்தார் - தோற்றுஅழிந்தார்: ஈண்டு இவர் - இங்குள்ள இவர், இருவர் மானிடவர் - இரண்டு சாதாரண மனிதர்கள்,' என்னாது - என்று எளிதாகநினையாமல்,—வல்லை ஆகின் - நீ வல்லவளானால், வெறி தாரை வேல் அரக்கர் - கோபாவேசத்தையும் கூர் நுனியுடைய வேலாயுதத்தையுமுடைய இராக்கதருள்ளும், விறல் இயக்கர் முதலினர் - வலிமையையுடைய யக்ஷர் முதலியோரிலும், மிடலோர் என்று நீ குறித்தாரை யாவரையும் - வலிமையுடையோரென்று உன்னாற் குறிக்கப்பட்டவ ரெல்லோரையும், கொணருதி ஏல் - அழைத்துக்கொண்டுவருவையானால், நின் எதிரே கோறும்-உனது முன்னிலையில்தானே(அவர்களையெல்லாம்) கொன்றிடுவோம், என்றான்-என்றுங் கூறினான், (இராமன்); (எ-று.)

'அரக்கரெதிரில் தேவர்களனைவருமே அழிந்தனர்; இம்மனிதரெவ்வளவு?' என்று அலட்சியமாக எண்ணாமை லென்பது, முன்னிரண்டடியின் பொருள். இயக்கர் முதலினரையுஞ் சேர்த்துச் சொன்னது, இவளது முதல் தமையனான குபேரன் யக்ஷர்களுக்கு அரசனாதல்பற்றி யென்க. பி - ம்:— [1]சொல்லாத. [2]இருவரிவர். (உகூக)

கஉஅ.—இதுமுதல்நான்குகவிகள் - அரக்கி தன்னை மணஞ்செய்து கோள்ளுமாறு பின்னும் வற்புறுத்தலைத் தெரிவிக்கும்.

கொல்லலா மாயங்கள் குறித்தனவே கொள்ளலாங் கொற்ற முற்ற, வெல்லலா [1]மவரியற்றும் [2]வினையெல்லாங் கடக்கலா மேல் வாய் நீங்கிப்,பல்லெலா முறத்தோன்றும் பகுவாயா ளென்னாது பார்த்தி யாயி, னெல்லெலாஞ் சுரந்[3]தளிக்கு நீர்நாட கேளென்று நிருதி கூறும்.

(இ - ள்.) நெல் எலாம் சுரந்து அளிக்கும் நீர் நாட - நெல்முதலிய தானியங்களையெல்லாம் மேல்மேல் மிகுதியாகவிளைக்கின்ற நீர்வளமுள்ள நாட்டையுடையவனே! கேள் - (யான் சொல்வதைக்) கேட்பாயாக; மேல் வாய் நீங்கி - வாயின் மேலிடத்தை விட்டு, பல் எலாம் உற தோன்றும் - பற்களெல்லாம் நன்றாய் வெளித்தோன்றப்பெற்ற, பகு வாயாள் - திறந்த பெரியவாயையுடையவள் (இவள்), என்னாது - என்று இகழாமல், பார்த்தி ஆயின் - (என்மீது) அன்புநோக்கம்வைப்பையானால்,—கொல்லல் ஆம் - (அரக்கராதியோரை) அழிக்கலாம்: மாயங்கள் குறித்தனவே கொள்ளல் ஆம்- (அவர்களுடைய) மாயைகளை உள்ளபடியே அறிந்துகொள்ளலாம்: கொற்றம் முற்ற வெல்லல் ஆம்-(அவர்களின்) வெற்றியை முழுவதுஞ் சயித்திடலாம்: அவர் இயற்றும் வினை எல்லாம் கடக்கல் ஆம் - அவர்கள் செய்யுங் கொடுஞ்

தொழில்கட்கெல்லாம் உள்ளாகாது தப்பலாம், என்று - என்றுசொல்லி, நிருதி-அரக்கியான சூர்ப்பணகை, கூறும்-(மீண்டுஞ்) சொல்வாள்; (எ-று.)—அதனை, அடுத்த மூன்றுகவிகளிற் காண்க.

மிக்கவலிமையுடையவளான என்னை விகாரரூபமுடைய ராக்ஷசியென்று அலட்சியஞ்செய்யாமல் அங்கீகரிப்பாயானால், எனதுஉதவியால் அரக்கரது மாயைகளையெல்லாம் அறிந்து அவர்கள்செய்யுங் கொடுஞ்சூழ்ச்சிகளுக்கெல்லாந் தப்பி அவர்களைக் கொல்லுதலும் வெல்லுதலுஞ் செய்திடலாமென்றனள் என்பதாம். நீ வாக்குத்தத்தஞ்செய்தது நிறைவேறுதற்கும் என்னை மணத்தல் இனியஉபாயமாமென்று எடுத்துக்காட்டினள். பி-ம்:—[1]மற்றியற்றும். [2]வினையமெலாம். [3]உதவும். (௩௯உ)

௩௯௩. காம்பறியுந் தோளாளைக் கைவிட ரென்னினும்யான் மிகையோ கள்வ, ராம்பொறியி லடலரக்க ரவரோடே செரு[1]ச்செய் வா னமைந்தீ ராயிற்,றும்பொறியிற் பலமாயந் தரும்[2]பொறிக ளறிந்த வற்றைத் தடுப்பெ னன்றே, பாம்பறியும் பாம்பினகா லெனமொழியும் பழமொழியும் பார்க்கி லீரோ.

ஐந்துசவிகள்-ஒருதொடர்.

(இ - ள்.) காம்பு அறியும் தோளாளை-இளமூங்கிலையொத்த தோள்களையுடைய இவளை, கைவிடர் என்னினும் - விட்டிடமாட்டீராயினும், யான் மிகையோ - நான் மிகுதியோ? கள்வர் ஆம்-வஞ்சகர்களாகிய, பொறி இல் - நல்லறிவில்லாத, அடல் அரக்கரவரோடே - வலிய அந்த அரக்கர்களுடனே, செரு செய்வான் - போர்செய்தற்கு, அமைந்தீர் ஆயின் - சித்தரானீரானால், பொறியின் - பஞ்சேந்திரியங்கள்போல, பல மாயம் தரும் - அனேகவஞ்சனைகளைச் செய்யவல்ல, பொறிகள்-(அவ்வரக்கர்களது) யந்திரங்களை, அறிந்து - (நான்) அறிந்திருத்தலால், அவற்றை தடுப்பென் அன்றே - அவற்றைத் தடுத்து உதவுவேனன்றோ; பாம்பின கால் பாம்பு அறியும் என மொழியும் பழமொழியும் பார்க்கிலீரோ - 'பாம்பின்காலைப் பாம்பே அறியும்' என்று (உலகத்தார்யாவரும்) சொல்லுகிற தொன்றுதொட்ட வார்த்தையையேனும் பொருள்செய்கின்றீரில்லையோ? (எ - று.)

'பாம்பின்காலை பாம்பே அறியும்' என்ற முதுமொழியின்படி அரக்கரது சூழ்ச்சிகளை அரக்கியாகிய யானே நன்குஅறிவேனாதலால், அரக்கரைக் கொல்லச் சங்கற்பித்த உமக்கு நான் நல்லதுணையாவேன்; ஆதலால், அவளை விட்டிடீராயினும் என்னையுங் கூடவே அங்கீகரிக்கலாகாதா?"என்றனளென்பதாம். குறித்த இலக்குத் தவறாமல் மனத்தையிழுத்துத் தம்வசப்படுத்திக் கெடுக்கிற இந்திரியங்கள் அங்ஙனஞ்செய்யுங்கொடியயந்திரங்களுக்கு ஏற்ற உவமையாயிற்று. 'பாம்பின்காலைப்பாம்பேயறியும்' என்றுபழமொழி யுள்ளதனை "புலமிக்கவரைப்புலமை தெரிதல், புலமிக்கவர்க்கே புலனும் - நலமிக்க, பூம்புனலூர பொதுமக்கட்காகாதே, பாம்பறியும் பாம்பினகால்"என்ற பழமொழிச்செய்யுளாலும் அறிக. பாம்பின - ஆறும்வேற்றுமைவிரி. பி-ம்:—[1]மலைய. [2]பொறியின். (௩௯௩)

கசப. உளங்[1]கோட லுனையிழைத்தா [2]ளுளளொருத்தி யென்னு தியே னிருத ரோடுங், களங்கோடற் குரியசெருக் கண்ணியக்கா லொருமூவேங் கலந்த [3]காலைக், குளங்கோடு [4]மென்றெய்திக் கொடி யதிறல் வீரர்தமைக் கொன்ற பின்ன, ரிளங்கோவோ டெனையிருத் தி [5]யிருகோளுஞ் சிறைவைத்தாற் கிளை[6]யா ளென்றே.

(இ - ள்.) உனை உளம் கோடல் இழைத்தாள் ஒருத்தி உளள் என்னுதி ஏல் - உன்னை மனத்திலேவிரும்பிக் கொழுநனைக்கொள்ளுதலைச்செய்த ஒருத்தி உடனிருக்கிறு ளென்று கருதுவாயானால்,—நிருதரோடும்-(எதிர்த்து வருகிற) அரக்கருடனே, களம்கோடற்கு உரிய செரு - போர்க்களத்தை ச்சொந்தமாக்கிக்கொள்ளுதற்குரிய போரை, கண்ணியக்கால் - (நீ) செய்யநினைத்தால், (அப்போது), ஒரு மூவேம் கலந்த காலை-(நீங்களிரண்டு பேரும் நானொருத்தியு மாகிய) நாம் மூன்றுபேரும் ஒருங்குசேர்ந்தபொழுது, 'குளம் கோடும் - (போர்க்களத்தை) இரத்தவெள்ளமாகச்செய்து வெற்றி கொள்வேம்,' என்றுஎய்தி - என்றுவந்துசேர்ந்து, கொடிய - கொடுமையைக் காட்டுபவரான, திறல் - வலிமையமைந்த, வீரர்தமை-அவ்விராக்கதவீரரை, கொன்றபின்னர் - (நாம்) கொன்றபிறகு, இரு கோளும் சிறை வைத்தாற்கு இளையாள் என்று-(சூரியசந்திரரென்னும்) இரண்டுகிரகங்களையுஞ் சிறையிலே வைத்த இராவணனுக்கு இளையவளாகிய யான் (அவனுக்குப்) பின்னிடே னென்றுகொண்டு,இளங் கோவோடு-(உனது) தம்பியுடனே, எனை இருத்தி- என்னை (நீ) வாழவைப்பாய்; (எ - று.)

'மிக்கஅன்போடு என்னைக் காதலித்துள்ள மனைவியொருத்தி எனக்கு இருக்கையில் உன்னையுங் கூட அங்கீகரித்தல் தகுதியன்று'என்று நீ என்னை மணம் மறுப்பையானால், இராவணன்தங்கையான யான் வலிமையில் இரா வணனினுங்குறைந்தவளல்ல ளென்பதை நாம் மூன்றுபேரும் ஒருங்குகூடி எளிதில் அரக்கரைவென்றிடுதலாலறிந்து உன்தம்பிக்காயினும் என்னை மணஞ் செய்விப்பாயென்றன ளென்பதாம். இரட்டுறமொழிதலால், 'இளையாள்' என்பதற்கு - உடன்பாட்டுக்குறிப்பு வினையாலணையும்பெயரும், எதிர்மறைத் தெரிநிலைமுற்று மாக இருபொருள் ஒருங்கே கொள்ளப்பட்டன. சூரியசந்தி ராதி தேவரனைவரையும் வென்று அவரவர்வசமில்லாதபடி தன்வசமாக்கிக் கீழ்ப்படுத்தியதுபற்றி,இராவணனை 'இருகோளுஞ்சிறைவைத்தான்'என்றது.
பி ம்:—[1]கோடற்கன்பு, கோடாத்துணை. [2]உண்டு. [3]போது. [4]என்றிதுவுமுறு கோளேயென்றுருங்குறிக்கோளில்லா. [5]இருத்தின். [6]இளையேனென்ருள். ()

கசக. பெருங்குலா வுறுநகர்க்கே யேகுநாள் வேண்டுமுருப் பிடிப்பே னன்றே, லருங்கலா [1]முற்றிருந்தா னென்னினுமீங் கிளைய வன்ரு னரிந்த நாசி, யொருங்கிலா விவளோடு [2]முறைவேனோ வெ ன்பானே லிறைவ வொன்று, மருங்கிலா தவளோடு மன்றோ[3]நீ நெ டுங்காலம் வாழ்ந்த தென்பாய்.

(இ - ள்.) பெருங் குலாவுறு நகர்க்கே ஏகும் நாள்-பெரிய கொண்டாட்டம்மிக்க நகரத்துக்கு (நீங்கள்) மீண்டுசெல்லுங்காலத்தில், வேண்டும் உரு பிடிப்பேன்-(எனது மாயாசக்தியால்) வேண்டியவடிவத்தைக் கொள்வேன்; அன்றேல் - அங்ஙனமல்லாவிடின்,—ஈங்கு - இப்பொழுது, இளையவன் - (உனது) தம்பி, அருங் கலாம் உற்று இருந்தான் என்னினும்-நீங்கிய கோபத்தையுடையனாயிருந்தானாயினும், அரிந்த நாசி ஒருங்கு இலா இவளோடும் உறைவேனோ என்பானேல் - அறுபட்டமூக்குமுழுவதுமில்லாத இவளுடன் நான்கூடிவாழ்வேனோவென்று குறைகூறுவானாயின்,—இறைவ-தலைவனே! மருங்கு ஒன்றும் இலாதவளோடும் அன்றோ நெடுங்காலம் வாழ்ந்தது என்பாய் நீ-'இடைசிறிதும் இல்லாதவளோடன்றோ வெகுகாலமாய் (நான்) கூடி வாழ்ந்துவருவதும்' என்று நீ (அவனுக்கு ஏற்ற சமாதானங் கூறுவாய்.

நகரத்துக்குச் செல்லவேண்டுங்காலத்தில் மாயையால் வேண்டியவடிவம்எடுத்துக்கொள்வேன்;அதுவன்றி, இப்பொழுது உன்தம்பி நீ கூறுதலால் என்னிடம் மாறுபாடுநீங்கி என்னை மணஞ்செய்தற்கு ஒருசார் உடன்படினும், 'மூக்கென்னும் ஓர்உறுப்பு முழுவதும் இல்லாதவளோடு நான் சேர்ந்துவாழ்வேனோ?' என்று ஒருசார் தடைகூறுவானாயின், 'நான் இடையென்னும் ஒருறுப்பு முழுவதும்இல்லாதவளோடு நெடுங்காலமாய்க் கூடிவாழ்கிறேனே, நீ வாழத் தடையென்ன?'என்று தக்கவிடையளித்து அவனை உடன்படுத்துவாயென்றனள் என்பதாம். இங்குச் சீதையின் இடைநுட்பம் நன்குவிளங்கும். பின்னிரண்டடியால், சூர்ப்பணகையினது சமயோசிதமான கற்பனைச்சமத்காரநயம் தோன்றும். பி-ம்:—[1]உற்றிருந்தானென்னலுமாம். [2]உறைவதோ. [3]நாம். (௯௬)

௧௪௨.—இதுவும், அடுத்தகவியும் - இராமலக்ஷ்மணர் அவளைக் கொல்லுமாறு ஆலோசிக்க, சூர்ப்பணகை கரனைவரவழைப்பேனென்று செல்லுதலைக் கூறும்.

என்றவண்மே லிளையவன்றா னிலங்கிலைவேல் கடைக்கணியா
விவளை யீண்டு,கொன்றுகளை யேமென்றா னெடிதலைக்கு மருளென்
கொல் கோவே யென்ன, நன்றதுவே யாமன்றே போகாளே லாக
வென நாதன் கூற, வொன்றுமிவ ரெனக்கிரங்கா ருயிரிழப்பே னிற்
கினென வரக்கி யுன்னா.

(இ - ள்.) என்றவள்மேல்-என்றுசொன்ன அச்சூர்ப்பணகையின்மேல், (கடுங்கோபங்கொண்டு), இளையவன்தான் - இலக்குமணன், இலங்கு இலை வேல் கடைக்கணியா-விளங்குகிற இலைவடிவமான வேலாயுதத்தைக் கடைக்கண்ணாற்பார்த்து, 'இவளை—, ஈண்டு-இப்பொழுதே, கொன்று களையேம் என்றால் - கொன்றுஒழித்திடோமானால், நெடிது அலைக்கும் - மிகவும்வருத்துவாள்; கோவே-தலைவனே! அருள் என்கொல்-(உனது) கட்டளை யாதோ?' என்ன - என்று (இராமனை) நோக்கிச்சொல்ல,—(அதுகேட்டு), நாதன்-தலைவனான இராமன், 'அதுவே நன்று ஆம் - (நீ சொன்னபடி செய்

யும்) அதுவே மிகநல்லதாம்; போகாள்எல் - (இனியும் அப்பாற்) செல்லாளா யின், ஆக - அங்ஙனமேசெய்ய அமையும்,' என - என்று, கூற-சொல்ல,— (அந்தச்சம்பாஷணையைக் கேட்டு), அரக்கி - சூர்ப்பணகை, 'இவர் எனக்கு ஒன்றும் இரங்கார் - இவர் என்னிடத்திற் சிறிதும் இரக்கங்கொள்ளார்; (ஆத லால்), நிற்கின் உயிர் இழப்பேன் - (இன்னுஞ் சிறிதுபொழுது நான் இங்கு) நின்றால் (இவர்களால்) உயிரையிழந்திடுவேன்,'என-என்று, உன்னு-எண்ணி, (எ - று.)—'போனாள்' என வருங்கவியோடு முடியும். அன்றே - தேற்றம்.

[1]என்றனள் மேல் என்ற பாடத்துக்கு, என்றனள்-என்றுசொன்னாள்; மேல் - அதன்பின்பு என்று பொருள்கொள்க. ஒன்றும் - ஒருவகையாலும் என்றலுமாம். பி - ம்:—[1]என்றலுமே. [2]வாள். (௩௬௬)

௧௪௩. ஏற்றநெடுங் கொடிமூக்கு மிருகாது முலையிரண்டு மிழந்து ம் வாழ,வாற்றுவனேவஞ்சனையா லுமையுள்ள பரிசறிவா னமைந்த த ன்றே, காற்றினிலுங் கனலினிலுங் கடியானைக் கொடியானைக் கரனை யுங்கள், கூற்றுவனை யிப்பொழுதே கொணர்கின்றே னென்றுசலங் கொண்டு போனாள்.

(இ - ள்.) 'ஏற்ற - அழகியதாயமைந்த, நெடு - நீண்ட, கொடி மூக்கு - கொடிபோன்ற மூக்கையும், இரு காதும்-இரண்டுகாதுகளையும், முலைஇரண் டும் - இரண்டுமுலைகளையும், இழந்தும் - (உங்களால்) இழந்தபின்பும், வாழ ஆற்றுவனே - (உங்களுடன்கூடி) வாழ்ந்திருக்கப் பொறுப்பேனோ? உமை உள்ள பரிசு அறிவான் வஞ்சனையால் அமைந்தது அன்றே - (நான் மீண்டு வந்துகூறியது முழுவதும்) உங்களியல்பை உள்ளபடி யறியும்பொருட்டு வஞ்சனையாகச் செய்ததன்றோ? காற்றினிலும் கனலினிலும் கடியானை கொடியானை - காற்றைக்காட்டிலும் விரைவுள்ளவனும் நெருப்பைக்காட்டி லும் கொடுமையுள்ளவனு மான, கரனை—, உங்கள் கூற்றுவனை-உங்களுக்கு யமனாகும்படி, இப்பொழுதே கொணர்கின்றேன்-இப்பொழுதே அழைத்துக் கொண்டுவருகிறேன்', என்று-என்றுசொல்லி, சலம்கொண்டு - தணியாதமுற் றின வைரங் கொண்டு, போனாள்-(சூர்ப்பணகை) சென்றிட்டாள்; (எ - று.)

'காற்றினிலுங் கனலினிலும் கடியானைக் கொடியானை' என்பது - காற் றினிலுங்கடியானை, கூற்றினிலுங்கொடியானை என்று முறையே சென்று இயைதலால், முறைநிரனிறைப்பொருள்கோள். (௩௬௭)

தகாதகாரியத்திற் பிறவேசித்தவர்க்குத் தக்கதண்டனை சான்றோராற் செய்யப்படுமென்பதும், அங்ஙனஞ்செய்யுமிடத்து இன்றியமையாதபொழு தன்றி மற்றைப்பொழுது சான்றோர் கொடியபெண்ணையுங் கொலைசெய் யத்துணியா ரென்பதும், பெண்கொலைதகுதியின்றென்ற காரணத்தால்மாத் திரமேயன்றிக் கரன்முதல் இராவணனீறாகக் கொடியஅரக்கரையெல்லாந் தொலைத்தற்கு ஒருதூதாகஅமைதற்பொருட்டும் சூர்ப்பணகையை அவர்கள் உயிரோடுவிட்டிட்டன ரென்பதும் விளையாட்டு வினையாய்முடியும் என்ப தும் முதலியன இப்படலத்தில் வெளியாம்.

இராமன் மனைவியோடும் தம்பியோடும் பஞ்சவடியில் வசிக்கையில், முன்பனிக்காலம் வந்தவளவிலே, சூர்ப்பணகை வந்து அப்பெருமானழகைக் கண்டு காமமயக்கங்கொண்டு அடுத்து வினவி இன்னானென்று அறிந்துகொண்டு தன்னை இன்னாளென்று தெரிவித்துத் தன்வேட்கையை வெளிப்படையாகக்கூறித் தன்னை மணஞ்செய்துகொள்ளும்படி பலவித மாய்ச்சொல்ல, அதற்கு உடன்படாமல் இராமன் விளையாட்டாய் 'மனைவியுடனிருக்கிற என்னை நீ மணஞ்செய்துகொள்ளுதலில் விசேஷமில்லை; மனையாளுடன்கூடியிராத என்தம்பியை மணஞ்செய்துகொண்டு சக்களத்தியில்லாமல் வாழ்வாய்' என்று கூற, அங்ஙனமே அவள் இராமனைவிட்டு இலக்குமணனையடைந்து, தன்னை மணஞ்செய்துகொள்ளவேண்டுமென்ன, அதற்கு அவ்விளையநம்பி 'அடியவனுனெனக்கு மனைவியாய் நீயும் அடியவளாவதிற் சிறப்புஎன்ன? தலைவனான இராமனையே கொழுநனாகப் பெறுவாய்' என்ன, அதுகேட்டு அவள் மீண்டும் இராமனையடைந்து தன்னை மணஞ்செய்துகொள்ளுமாறு வற்புறுத்திக்கூறி 'இந்தமானுடமகளை இப்பொழுதே உண்டொழித்து மாற்றவளில்லாமல் உன்னுடன்கூடி வாழ்வேன்' என்று சொல்லிச் சீதையைப் பிடிக்கத் தொடர, அதுகண்டு கோபங்கொண்ட இராமன் தம்பியைநோக்கி 'கொடியவரோடு பரிகாசஞ்செய்தல் தக்கதன்று: இவளைத் தண்டிப்பாய்' என்றுநியமிக்க, இளையபெருமாள் வாளையெடுத்துக் காதையும் மூக்கையும் அறுத்திட, அவள் இரத்தம்பெருக்கிக்கொண்டு கதறியிரைச்சலிட்டபடியே கரனைநோக்கிச் சென்றனளென்று ஸ்ரீவால்மீகிராமாயணத்தில் வரலாறு கூறப்பட்டுள்ளது.

இங்ஙனம் முதனூலோடு சிறிதுசிறிது வேறுபடுவது, "முன்னோர் நூலின் முடிபொருங் கொத்துப், பின்னோன் வேண்டும் விகற்பங் கூறி, அழியா மரபினது வழிநூ லாகும்" என்ற வழிநூலிலக்கணம்பற்றி இவ்வாசிரியாற் பிறநூல்மேற்கோள்கொண்டு அமைக்கப்பட்டதென அறிக. இவ்வாறுவருவன பிறவற்றிற்கும் இங்ஙனமே கொள்க. இங்ஙனம்மாறுபட்ட இடத்து 'ஸ்ரீராமாயணத்தில் இல்லையேயாகிலும், இதிகாசாந்தரபுராணாதிகளிலேயாதல் கல்பாந்தரத்திலேயாதல் உண்டென்று கொள்ளவேணும்' என ஆன்றோர் அருளிச்செய்து அமைத்திருத்தல் உணரத்தக்கது. இதிகாசாந்தரமாகிய பாரதத்திலும், ஸ்காந்தம் கூர்மம் பாத்மம் முதலிய புராணங்களிலும் இராமசரித்திரம் சிற்சிலவிடத்து வேறுபடக்கூறியிருத்தல் காண்க.

சூர்ப்பணகைப்படலம் முற்றிற்று.

கூ—ஆவது கரன்வதைப்படலம்.

கரனது வதையைப்பற்றிக் கூறும் பாக மென்று பொருள். கரன் வதை யென்ற தொடர் - ஆறும்வேற்றுமைத்தொகை; இது இராமபிரான் கரனைக் கொன்றதை யுணர்த்துதலால், இங்கு ஆறனுருபு செயப்படுபொருளில் வந்த தென்க: முன்னும் பின்னும் இதுபோன்ற தொடர்மொழிகளை யெல்லாம் இங்ஙனமே கொள்க. கரன் - கொடியவன்; வடசொல். வதை - கொலை; வதம் என்ற வடசொல் ஈறுதிரிந்தது. திரிசிரன்முதலியோரின் வதைசொல்லப்பட்டிருப்பினும் தலைமைபற்றி இப்படலத்திற்குக் கரன்வதைப் படலமென்றுபெயராயிற்று. பலஏட்டுப்பிரதிகளில் முதல் கசO - பாடல்கள் **திரிசிராவதைப்படலம்** *எனவும், அவற்றிற்குமேல் உக - பாடல்கள்* **தூடணன்வதைப்படலம்** *எனவும், அவற்றிற்குமேற் படலம்முடியுமளவும்* **கரன்வதைப்படலம்** *எனவும் காணப்படுகின்றன.*

கரன் - பூர்வீகராக்ஷசசிரேஷ்டனான சுமாலியின்மகளும், இராவணன்தாயானகேகசியின்தங்கையும், இராவணனதுதந்தையான விசிரவமுனிவனையே கொழுநனாக அடைந்தவளும், இங்குக்காட்டிய இருமுறையாலும் இராவணனுக்குச்சிறியதாயு மாகிய கும்பீநசியின் குமாரன்; இராவணனுக்குத் தம்பிமுறையில் நிற்பவன்; தண்டகாரணியத்திலே ஜநஸ்தானத்தில் சூர்ப்பணகைவசிப்பதற்கென்று ஏற்படுத்திய இராச்சியத்தில் அவளுக்குப் பாதுகாவலாகவும் அவள்இட்டகட்டளைப்படி நடப்பதற்காகவும் இராவணனால் நியமித்துவைக்கப்பட்ட பெரியஅரக்கர்சேனைக்கு முதற்றலைவன்.

இராமலக்குமணரிடத்துக் கறுக்கொண்டு சென்ற சூர்ப்பணகை கரன் காலில்விழுந்து புலம்பி முறையிட்டு 'வனத்தில்வந்த இரண்டுமனிதர்களுடன் நின்ற ஒருகட்டழகியை இராவணனுக்காக நான் எடுத்துச்செல்ல முயலுகையில் அவர்கள் என்னை இப்படி பங்கப்படுத்தினர்கள்' என்று சொல்ல, அதுகேட்டு அவன் சினந்து போருக்குஎழுகையில், பதினான்குஇராக்கதவீரர்கள் வந்து 'இத்தொழிலை எங்களுக்குக் கொடுத்திடு' என்றுசொல்லி அவனிடம்விடைபெற்றுச் சூர்ப்பணகை வழிகாட்டச் சென்று இராமனுடன் பொருது அழிய, அரக்கி மீண்டும்ஓடி நடந்ததைச்சொல்ல, கரன் மிகப்பெரியசேனையோடும் அறுபதுலக்ஷம்படைவீரர்களோடும் சேனைத்தலைவர் பதினால்வரோடும் தூஷணன் திரிசிரா என்னும் முக்கியசேனாதிபதிகளோடும் புறப்பட்டு, அப்பொழுது சம்பவித்த தீநிமித்தங்களை அகம்பனென்ற அறிவாளன் வந்து சொல்லித் தடுக்கவுங் கேளாமல் செருக்கி விரைந்துவந்து போர்தொடங்குகையில், இராமன், பர்ணசாலையினின்று வெளிப்பட்டு, போர்க்கோலங்கொண்ட லக்ஷ்மணனை விலக்கிச் சீதைக்குக் காவலாக வைத்துவிட்டு, தான் தனியே யெதிர்த்துச்சென்று பெரும்போர்செய்து பலரையும் அழித்து, முடிவில் கரனைக்கொல்லும்பொருட்டு ஓரம்பு தொடுக்கத் தொடங்குகையில், இராமனது வில் முறிந்துவிடவே, இராமன் தன்கையைப் பின்னேநீட்டி வருணன்தந்த விஷ்ணுதனுசைப் பெற்று அதனை வளை

த்து நாணேற்றி அம்புதொடுத்து முன்னர்க் கரனது வலக்கையைத் துணித்துப் பின்பு கரனையுந் துணித்து வெற்றிகொள்ள, அதுகண்டமாத்திரத்தில் அரக்கர்குலத்தையழிப்பவளான சூர்ப்பணகை இராவணனுக்குச் செய்தி கூறும்பொருட்டு இலங்கையைநோக்கி ஓடின ளென்பது, இப்படலத்தின் கதைச்சுருக்கம்.

க.—சூர்ப்பணகை சென்று கரன்காலில் விழுதல்.

இருந்த மாக்கரன் றாளிணை யின்மிசைச்
சொரிந்த சோரியள் கூந்தல டூம்பெனத்
தெரிந்த மூக்கினள் வாயினள் செக்கர்மேல்
விரிந்த மேக மெனவிழுந் தாளரோ.

(இ - ள்.) சொரிந்த சோரியள் - பெருகுகிற இரத்தத்தையுடையவளும், கூந்தலள் - (விரிந்த) தலைமயிரையுடையவளும், தூம்பு என தெரிந்த மூக்கினள் - மதகுபோலத் துவாரங்காணப்படுகிற மூக்கையுடையவளும், வாயினள்-(பெரிய) வாயையுடையவளுமாகிய சூர்ப்பணகை,—மேல் செக்கர் விரிந்த மேகம் என - மேலே செவ்வானம்படரப்பெற்ற மேகம்போல, இருந்த மா கரன் தாள் இணையின் மிசை விழுந்தாள் - (ஜநஸ்தானத்தில்) இருந்த பெருமையுள்ள கரனுடைய இரண்டு கால்களின்மேல் விழுந்திட்டாள்;(எ-று.)

"கரனை யுங்கள் கூற்றுவனை யிப்போதே கொணர்கின்றேன்" என்று முதிர்ந்தவைரங்கொண்டு சென்ற சூர்ப்பணகை, அறுபட்டஉறுப்புக்களினின்று இரத்தம்பெருகத் தலைவிரிகோலத்தோடும் விகாரவடிவத்தோடும் பெருவாய்திறந்து கதறிக்கொண்டு சபையில் வீற்றிருந்து கரனது கால்களில் விழுந்தன ளென்பதாம். இவளது உடம்பின்மீது வழிகிற இரத்தப்பெருக்குக்கும் பரவியசெம்பட்டமயிர்க்கும் செவ்வானத்தையும், கரியஉடம்புக்கு மேகத்தையும் உவமைகூறின ரென்க. 'சொரிந்த' என்பதைக் கூந்தலுக்கும், 'தூம்பெனத்தெரிந்த' என்பதை வாய்க்கும் அடைமொழியாக்கலாம். தூம்பு - நீர்வரும் பெருவழி. அரோ - ஈற்றசை. உவமையணி.

இதுமுதல் உகக கவிகள் - கீழ்ப்படலத்தின் எஉ - ஆம் கவி போன்ற கலிவிருத்தங்கள். (ருசுஅ)

உ.—சூர்ப்பணகை கதறுதலும், புரளுதலும்.

அழுங்கு நாளிதென் றந்தக ளைணயாற்
றழுங்கு பேரி யெனத்தனித் தேங்குவாண்
[1]முழங்கு மேக [2]முடித்தவெந் தீயினுற்
புழுங்கு நாக மெனப்புரண் டாளரோ.

(இ - ள்.) அழுங்கு நாள் இது என்று - (அவ்வரக்கர்கள்) அழிகிற தினம் இது என்று, அந்தகன் ஆணையால் தழங்கு - யமனுடைய கட்டளையால் (அடிக்கப்பட்டு) ஒலிக்கிற, பேரி என - முரசவாத்தியம் போல, தனி

த்து ஏங்குவாள்-தனியே(பேராரவாரம்படக்) கதறுபவளான சூர்ப்பணகை,— முழங்கு மேகம் முடித்த - ஆரவாரஞ்செய்கிற மேகம் வெளிப்படுத்திய, வெம் தீயினல் - கொடிய நெருப்புமயமான இடியினல், புழுங்கு - வெந்து வருந்துகிற, நாகம் என - பாம்புபோல, புரண்டாள்—; (எ - று.)—அரோ - ஈற்றசை.

இவள்கதறியழுகிற குரலோசை அங்குள்ள கரன் முதலிய அரக்கரை இராமபிரானுடன் உடனேபோர்செய்ய எழும்படி தூண்டி அவரனைவரும் அன்றைக்கே இறந்தொழிதற்குக் காரணமாவதுபற்றி, இராக்கதநாசசூசகமாக யமன் அறைவித்த பறையொலியை அக்கதறலுக்கு உவமைகூறினர்: **தன்மைத்தற்குறிப்பேற்றவணி.** இனி அழுங்குநாள் - (உலகத்துஉயிர்கள், அனைத்தும்) மடியும்ஊழிக்காலமென்பாரும் உளர். பின்னிரண்டடி-**உவமையணி.** ஆணை - ஆஜ்ஞா: வடசொல். இடிக்குஅழிதல், நாகத்தின் இயல்பு. முடித்தல் - பிராணிகட்கு அபாயமுண்டாம்படி முதிரவெளியிடுதல். **பேரீ** - வடசொல். **பி - ம்:**—[1]விழுங்கு. [2]இடித்த. (௩௬௬)

௩.—கரன் சூர்ப்பணகையை 'இங்ஙனஞ்செய்தவர் யார்? என்றல்.

வாக்கிற் கொப்பப் புகைமுந்து வாயினு
னோக்கிக் [1]கூசலர் நுன்னையித் தன்மையை
யாக்கிப் போனவ ரார்கொலென் றனவன்
மூக்கிற் சோரி [2]முழீஇக்கொண்ட கண்ணினள்.

இதுமுதல் ஐந்து கவிகள் - ஒருதொடர்.

(இ - ள்.) (அதுகண்டு), அவன் - கரன், வாக்கிற்கு ஒப்ப புகை முந்து வாயினன் - (பின்னே வெளிப்படுஞ்) சொல்லின் கடுமைக்குத் தகுதியாகப் புகை முந்திவெளிப்படுகிற வாயையுடையவனுய், நோக்கி - (அந்தச்சூர்ப்பணகையைப்) பார்த்து, 'கூசலர் - கூச்சமில்லாதவர்களாய், நுன்னை இ தன்மையை ஆக்கி - உன்னை இப்படிப்பட்ட தன்மையையுடையவளாகச் செய்து, போனவர் - சென்றவர், ஆர்கொல் - யாரோ?' என்றான்-என்றுவினவினன்: (அதுகேட்டு), மூக்கின் சோரி முழீஇக்கொண்ட கண்ணினள்-மூக்கினின்று பெருகுகிற இரத்தத்தால் முழுகடிக்கப்பட்ட கண்களையுடையவளான அச் சூர்ப்பணகை, (எ - று.)—'சொல்லினள்'எனமேல் எ-ஆங்கவியோடுமுடியும்.

உள்ளிருந்து பற்றிமேலெழுகிற நெருப்புக்கு அறிகுறியாகப் புகை முந்தி மேற்கிளம்புதல்போலத் தான்சொல்லுங் கடுஞ்சொல்லின் அழற்சிக்கு ஏற்பக் கோபாக்கினியாலுண்டான புகை வெளிப்படும் வாயுடையானென்பது, முதலடியின் கருத்து. நோக்கி என்றுனென இயையும். நோக்கிக் கூசலரென்று இயைத்து, உன்னைநோக்கியும் அஞ்சாமல் என்று உரைப்பாரும் உளர். நுன்-திசைச்சொல். நுன்னை இத்தன்மையையாக்கி-இரண்டுசெயப்படுபொருள்வந்த வினை: வடமொழியில் த்விகர்மகர்த்தரிப்ரயோகமெனப்படும்: நுன்னை - உனக்குள்ள உருபுமயக்கமுமாம். இன்னுனென்றுஅறியாமையின்,

'போனவர்' என்று பன்மையாற் கூறினன்; துணியலாகாவிடத்துப் பன்மையாற் கூறுதல், மரபு. முழீஇ - முழுகி என்னும் வினையெச்சம் விகாரப்பட்ட சொல்லிசையளபெடை. நான்காம்அடியினால், மூக்குமுழுவதும் அறுபட்டமை விளங்கும்; அன்றியும், புரளுகையில் மூக்கிற்சோரியிற்கண் முழுகிற்று. பி - ம்:—[1]கூசிடாது. [2]மொழிக். (௩௭௦)

ச.—இதுமுதல் நான்கு கவிகள் - சூர்ப்பணகை கூறும் விடை.

இருவர் மானிடர் தாபத ரேந்திய
வரிவில் வாட்கையர் மன்மதன் மேனியர்
தரும நீரர் தயரதன் காதலர்
செருவி னேரு நிருதரைத் தேடுவார்.

(இ - ள்.) இருவர் மானிடர் - இரண்டுமனிதர்கள், தாபதர்-முனிவேடங் கொண்டவர்கள்: ஏந்திய வரி வில் வாள் கையர் - தரித்த கட்டமைந்த வில்லையும் வாளையு முடைய கையையுடையவர்கள்: மன்மதன் மேனியர் - மன்மதன்போலும் அழகியவடிவமுடையவர்கள்: தருமம் நீரர் - தருமகுண முடையவர்கள்: தயரதன் காதலர் - தசரதசக்கரவர்த்தியினுடைய குமாரர்கள்: செருவில் நேரும் நிருதரை தேடுவார் - போரில் எதிர்ப்படும் அரக்கரைத் தேடித்திரிபவர்கள்; (எ - று.)

மரவுரியுடுத்தமையும் சடைமுடிதரித்தமையும் பற்றி, 'தாபதர்' என்றாள்; தவவேடம்பூண்டவ ரென்க. 'மன்மதன்மேனியர்', 'தருமநீரர்' என்றதனால், வைரங்கொண்டு கூறுங்காலத்தும் பாராட்டும்படி விஞ்சியிருந்த இராமலக்ஷ்மணர்களது சௌந்தரியாதிசயமும், சுகுணபூர்த்தியும் விளங்கும். 'நுன்னை யித்தன்மையையாக்கிப்போனவ ரார்கொல்'என்ற கரன்வினாவிற்கு விடைகூறுமிடத்து 'மன்மதன்மேனியர்,' 'தருமநீரர்'என்னவேண்டுவதில்லையாயினும், இவள், அவர்களிடத்துக்கொண்ட வேட்கையின்மிகுதியால் மயங்கி, தன்னைப்பங்கப்படுத்தினபின்பும் அவர்கள்பக்கல் மனத்தில் வைராக்கியங்கொள்ளாமல், உடன்பிறந்தவன்முன்னிலையிற் சொல்வதுந் தவிர்வதும் உணராது,தன்மனத்தினுட்கிடந்த கருத்தைப் புலப்படுத்தி இங்ஙனங்கூறினளென்க. இருவரிடத்தும் இவள் ஒருங்கிகராகக் காதல்கொண்டதனால், இருவரைப்பற்றியும் ஒருங்கிகராகஎடுத்துக்கூறுகிறாள். 'தாபதர்' என்றதனால், அவர்களுக்குத் தவவேடமும் அழகியதாயிருந்த தென்றாளாம். 'வரிவில்வாட்கையர்'என்றதனால், அவர்களது போர்த்திறத்தையும் பராக்கிரமத்தையுங் குறித்தாள். 'தயரதன்காதலர்' என்றதனால், அவர்களது இளமையை வெளியிட்டவாறு. 'தாபதர் வரிவில்வாட்கையர்' என்ற சொற்சேர்க்கையால், நம்மால் எளிதிலழிபடும் வலியிலாநிலைமையுடைய தவத்தினரும் இங்ஙனஞ் செழிக்கலாயிற்றே யென்றவாறும். [இவ்விடத்து ஸ்ரீவால்மீகிராமாயணத்தினுள்ள சுலோகங்களும், அவற்றின் வியாக்கியானங்களும் மிகஅழகியனவாம்.] இராமலட்சுமணர்கள் செருவில் நேரும் நிருதரைத் தேடுவதைக் கீழ்ப்படலத்

திற் கூறப்பட்ட அவரது சொல்லாலுஞ் செயலாலும் அறிந்தன ளென்க. மன்மதன்மேனியர் - தோசையுவமையணி. (௩எ௧)

௫. ஒன்று நோக்கல ருன்வலி யோங்கற
னின்று நோக்கி நிறுத்து [1]நினைப்பினர்
வென்றி வேற்கை நிருதரை வேரறக்
கொன்று நீக்குது மென்றுணர் கொள்கையார்.

(இ - ள்.) உன் வலி ஒன்றும் நோக்கலர் - உனது வலிமையைச் சிறிதும் பொருள்செய்கின்றிலர்: ஓங்கு அறன் நின்று நோக்கி நிறுத்தும் நினைப்பினர் - சிறந்த தருமவழியிலே (தாங்கள்) நின்று ஆராய்ந்து (அத்தருமத்தை உலகமெங்கும்) நிலைபெறச்செய்யுங் கருத்துடையவர்: வென்றி வேல் கை நிருதரை - வெற்றியைத்தரும் வேலையேந்திய கையையுடைய அரக்கர்களை, வேர் அற கொன்று நீக்குதும் - அடியோடுதொலையக் கொன்றொழிப்போம், என்று உணர் - என்று நிச்சயித்த, கொள்கையார் - கோட்பாடுடையவர்கள்.

அறமாகிய பயிரைச் செழிப்பிக்கும்பொருட்டு அதற்கு விரோதிகளான அரக்கராகிய களைகளை வேரோடு அறக் களையுந் துணிவின ரென்க. வேரற- வம்சநாசமாகவென்றபடி. உன் - எனக்குஉதவியாகவுள்ள உனது என்றவாறு. பி - ம்:— [1]நினைப்பினல். (௩எ௨)

௬. மண்ணி னோக்கரு வானினின் மற்றினி
லெண்ணி னோக்குறின் [1]யாவரு நேர்கிலாப்
பெண்ணி னோக்குடை யாளொரு பேதையென்
கண்ணி னோக்கி யுரைப்பருங் காட்சியாள்.

(இ - ள்.) ஒரு பேதை - (அவர்களுடன் உள்ள) ஓர் இளமகள்,—மண்ணில் - பூலோகத்திலும், நோக்கு அரு வானினில் - எளிதிற்காணவொண்ணாத மேலுலகத்திலும், மற்றினில் - மற்றவுலகமாகிய பாதாளத்திலும், எண்ணின் நோக்குறின் - (இவளுக்குஒப்பாவார் யாரென்று) ஆலோசனையாற் பார்க்குமிடத்து, யாவரும் நேர்கிலா - யாரும் உவமையாகமாட்டாத, பெண்ணின் நோக்கு உடையாள் - பெண்களுக்குஉரிய அழகு முழுவதுமுடையவள்: என் கண்ணின் நோக்கி உரைப்பு அரு காட்சியாள் - எனதுகண்களாற் பார்த்து(வாயால்)வருணித்துச்சொல்லமுடியாத தோற்றமுடையவள்: (எ-று.)

பிராட்டியின் காணக்கண்கூசும்படியான திவ்வியகாந்தியின் மிகுதியும், எவ்வளவுகண்டாலும் முற்றுங் கண்டுதீர்க்கமுடியாத சௌந்தரியாதிசயமும், அவ்விரண்டும் வாசாமகோசரமாயிருக்குந்தன்மையும், ஈற்றடியில் வெளிப்படும். பெண்பாலான சூர்ப்பணகையே பெண்பாலான சீதையின் அழகில் ஈடுபட்டு இங்ஙனங்கூறியதனால், "பெண்டிரு மாண்மை வெஃகிப் பேதுறு மூலையினாள்" என்றாற்போலக் கண்ட மகளிருங் காதல்கொள்ளுங் கட்டழகுடையவள் பிராட்டி யென்பது தெற்றென விளங்கும். அன்றியும், தன் னுற்சக்களத்தியாகக்கருதி மாறுபாடுகொள்ளப்பட்ட ஒருமகளைக்குறித்துக்

கொடியஅரக்கி இங்ஙனங்கூறுதற்கு ஏற்ற காரணம் அவளது அழகுமிகுதியேயாம். பி - ம்:—[1]யாவர்க்குநோக்கலாப். (ருஎரு)

எ. கண்டு [1]நோக்கருங் காரிகை யாடனைக்
கொண்டு போவ லிலங்கையர் கோக்கென
விண்டு மேல்விழுந் தேனை வெகுண்டவர்
துண்ட மாக்கினர் மூக்கெனச் சொல்லினாள்.

(இ - ள்.) கண்டு - (இத்தன்மையளாகிய அழகிய பெண்ணைப்) பார்த்து, 'நோக்கு அரு காரிகையாள்தனை - காணவொண்ணாத அழகுடைய இவளை, இலங்கையர் கோக்கு - இலங்காபுரியிலுள்ளார்க்கு அரசனாகிய இராவணனுக்காக, கொண்டு போவல்-எடுத்துக்கொண்டுபோவேன்,' என-என்று எண்ணி, விண்டு மேல் விழுந்தேனை - (மனம்) மாறுபட்டு அவள்மேற் பாய்ந்த என்னை, அவர் - அம்மனிதர்கள், வெகுண்டு - கோபித்து, மூக்கு துண்டம் ஆக்கினர் - மூக்கறுத்தார்கள், என - என்று, சொல்லினாள் - சொன்னாள்; (எ - று.)

மூக்கு - மற்றை யறுபட்ட உறுப்புக்களுக்கும் உபலக்ஷணம். மேல்விழுதல் - மிக்க பரபரப்போடு முயலுதல். பி-ம்:—[1]நோக்கியக். (ருஎச)

அ.--அதுகேட்டுக் கரன்வேகுண்டு சூர்ப்பணகையை மூக்கைக்காட்டேன்றல்.

கேட்ட னன்னுரை [1]கண்டிலன் கேடினர்
தோட்ட நுங்கிற் றொளை[2]யுறு மூக்கினைக்
காட்டெ னாவெழுந் தானெதிர் கண்டவர்
நாட்டந் தீய வுலகை நடுக்குவான்.

(இ - ள்.) எதிர் கண்டவர் நாட்டம் தீய - (தன்னைஎதிரிற்)பார்த்தவர்களது கண்கள் கருகிப்போய்விடும்படி, உலகை நடுக்குவான் - உலகத்திலுள்ள உயிர்களையெல்லாம்(அச்சத்தால்)நடுங்கச்செய்பவனாகிய கரன்,—கண்டிலன்- (மூக்கறுபட்டதைமுதலில்) உற்றுநோக்கிற்றிலனாதலால், உரை கேட்டனன்- அவ்வார்த்தையைக் கேட்டவளவில், 'கேடினர்-கெடுங்காலமுடைய அம்மனிதர்களால், தோட்ட நுங்கின் தொளை உறும் - தோண்டப்பட்ட பனைநுங்கு போலத் துளைபொருந்திய, மூக்கினை - (உனது) மூக்கை, காட்டு - காண்பி,' எனா - என்றுசொல்லி, எழுந்தான் - எழுந்திருந்தான்; (எ - று.)

கீழ் மூன்றாங்கவியில் "கூசலர் நுன்னை யித்தன்மையை யாக்கிப்போனவ ரார்கொல்" என்றபொழுது,இவளுடம்பின்மேல் முழுவதும்பெருகிவழிகிற இரத்தவெள்ளத்தையும் தலைவிரிகோலத்தையும் விழுந்து புரண்டு கதறியழுதலையும் மாத்திரமே பொதுப்படக் கண்டு 'உன்னை இங்ஙனம் பரிபவப்படுத்தியவர் ஆர்?' என்று வினாவினனென்றும், பின்பு சூர்ப்பணகைவார்த்தையைக் கேட்டதனால் விவரமறிந்து 'இரத்தப்பெருக்கில் மறைந்த அறுபட்ட மூக்கைக் காட்டு' என்று இங்குக் கூறினனென்றும் உணர்க: எனவே, மாறுகொளக்கூறலென்னுங்குற்றத்துக்குஇடமின்றாம். இனி,தொளையுறுமூக்கினை

நுங்கின் தோட்ட கேடினர்க் காட்டு என்றுகொண்டுகூட்டி, துவாரம்பொருந்திய மூக்கை நுங்கைப்போலத் தோண்டிய நாசகாலமுடையாரைக் காட்டு என்றனனெனக்கொள்ளினுமாம். கண்டிலன் என்பதைத் தன்மையொருமை முற்றாகக் கொண்டு கண்டேனில்லை யெனக் கரன்வார்த்தையாக்கினுமாம். இங்ஙனம் தன்னைச்சேர்ந்தவளுக்குத் தீங்கியற்றியவர் தன்னால் உடனே யழிதல் தவறாதெனத் துணிந்த செருக்குடையானாதலால், 'கேடினர்' என்றான். தோட்ட என்றதில், தோள் - பகுதி; தொட்ட என்பதன் நீட்டலெனக் கொண்டால், தொடு - பகுதியாம். பி-ம்:—[1]கண்டனன்றீண்டியத், கண்டனன்றீண்டிய. [2]அறு. (கஎரு)

சு.—கரனுடைய கோபாவேசமும், வீரவாதமும்.

எழுந்து நின்றுல கேழு மெரிந்துகப்
பொழிந்த கோபக் [1]கனலுகப் பொங்குவான்
கழிந்து போயினர் மானிட ரென்னுங்கா
லழிந்த தோவிவ் வரும்பழி யென்னுமால்.

(இ - ள்.) எழுந்து நின்று - (இவ்வாறுசொல்லி) எழுந்துநின்று, உலகு ஏழும் எரிந்து உக - எழுவகையுலகங்களும் வெந்து பொடியாச்சிதறும்படி, பொழிந்த கோபம் கனல் உக-(தனதுகண்கள்)சொரிந்த கோபாக்கினி வெளிச்சிந்த, பொங்குவான் - மனங்கொதிப்பவனான கரன்,—'மானிடர் கழிந்து போயினர் என்னும் கால் - (இத்தீங்குசெய்த) மனிதர்கள் (என்னால்)இறந்து போனார்கள் என்னும்மாத்திரத்தில், இ அரு பழி அழிந்ததோ - இந்த அரிய பழிப்பு ஒழிந்ததாமோ? [ஆகாது],' என்னும் - என்றுசொல்வான்; (எ - று.)

தான் இப்பொழுது இராமலட்சுமணர்களை எதிர்த்து அழித்தல் நிச்சயமென்றும். அங்ஙனம் அவர்களை அழித்தல்மாத்திரமும் இந்தப் பெரும்பழியொழிதற்குப் போதுமான பரிகாரமாகா தென்றுங் கூறினனென்க. உலகேழ் - மேலேழும், கீழேழும். எழுந்துநின்று பொங்குவான் என இயையும். ஆல் - ஈற்றசை. பி-ம்:—[1]கனலினிற். (கஎசு)

கூ.—அவ்வாவிற் பதினன்குவீரர்கள் போருக்கு எழுதல்.

வருக தேரெனு மாத்திரை மாடுளோ
ரிருகை மால்வரை யேழினொ டேழனு
ரொருகை யாலுல கேந்து முரத்தினர்
தருக விப்பணி யெம்வயிற் றானென்றார்.

இரண்டுகவிகள் - ஒருதொடர்.

(இ - ள்.) (இவ்வாறு கூறிய கரன்), தேர் வருக எனும் மாத்திரை - (எனது) தேர் வரக்கடவதென்று கட்டளையிடுமளவில்,—மாடு உளோர்-அவனருகிலிருப்பவர்களும்,ஒரு கையால் உலகு ஏந்தும் உரத்தினர்-ஒருகையால் உலகமுழுவதையும் எடுத்துத்தாங்கும்வலிமையுள்ளவர்களும், இரு கை மால்

வரை எழிெனாடு எழ் அனார் - இரண்டு கைகளையுடைய பெரிய எழினோடு கூடிய எழு [பதினான்கு] மலைகளை யொத்தவருமான (பதினான்கு) சேனை வீரர்கள், (கரனை நோக்கி), இ பணி எம்வயின் தான் தருக என்றார்-'இந்தப் போர்த்தொழிலை எம்மிடத்தே நியமித்தருள்வாயாக' என்று வேண்டினார்கள்.

மாத்திரை - மாத்ரா: வடசொல். இரண்டாம் அடியிற் கூறியது, இல்பொருளுவமை. இரண்டுகைகளையுடைய இவர்கள்வடிவம் உருவத்தாலும் வலிமையாலும் பெரிய மலைபோலுதலின், உபமானமாகிய மலைக்கு 'இருகை' என்ற அடைமொழி கொடுத்தார். தான் - பிரிநிலை. (௧௭௭)

௧௧.—அவ்வரக்கர்களின் வருணனை.

சூலம் வாண்மழுத் தோமரஞ் சக்கரங்
கால பாசங் கதைபொருங் கையினார்
வேலை ஞாலம் வெருவுறு [1]மார்ப்பினா
ரால காலந் திரண்டன்ன வாக்கையார்.

(இ - ள்.) (அவ்வரக்கர்கள்), சூலம் வாள் மழு தோமரம் சக்கரம் காலபாசம் கதை பொரும் கையினார் - சூலம் முதலிய ஆயுதங்களாற் போர் செய்யுங் கைகளையுடையவர்கள்: வேலை ஞாலம் வெருவுறும் ஆர்ப்பினார் - கடல்சூழ்ந்த உலகத்தின் உயிர்கள் அச்சமடையத்தக்க ஆரவாரமுடையவர்கள்: ஆலகாலம் திரண்டு அன்ன ஆக்கையார் - ஆலாகலவிஷம் (சில வடிவங்களாகத்) திரண்டாற்போன்ற உடம்பையுடையவர்கள்; (எ - று.)

கையினார், ஆர்ப்பினார், ஆக்கையார் என்ற மூன்று விசேஷணங்களையும் முந்தியகவியில் வந்த 'எழினொடேழனார்' என்ற விசேஷியத்தோடு சேர்த்துக் குளகமாகப் பொருள்காண்க. சூலம்-முத்தலைவேல். மழு - எரியிரும்புப்படை; கோடாலியுமாம். தோமரம் - இருப்புலக்கை; எறியீட்டியும், பேரீட்டியுமாம். காலபாசம் - யமனதுகையிலுள்ளதும் அவன் பிராணிகளை வலியக்கட்டியிழுக்குங் கயிற்றின்வடிவமானதுமாகிய பாசாயுதமென்க. ஹாலாஹலம்என்ற வடசொல், ஆலகாலமெனத் திரிந்தது; இது, கருநிறத்தோடு கொடுஞ்செயலுக்கு உவமையாம். பி - ம்:—[1]மாண்பினார். (௧௭௮)

௧௨.—அவ்வரக்கர்கள் கரனை விலக்குதல்.

வெம்பு [1]கோபக் கனலர் விலக்கினார்
நம்பி [2]யெம்மடி மைத்தொழி னன்றெனா
வும்பர் [3]மேலின் றுருத்தனை போதியோ
விம்பர் மேலினி யா[4]முளே மோவென்றார்.

(இ - ள்.) வெம்பு கோபம் கனலர் - கொதிக்கிற கோபாக்கினியையுடைய அவ்வரக்கர்கள், (கரனை நோக்கி), 'நம்பி - சிறந்தஆண்மகனே! எம் அடிமை தொழில் நன்று - எங்களது அடிமைத்தொழில் நன்றாயிருந்தது', எனா - என்றுசொல்லி, 'இன்று - இப்பொழுது, உம்பர்மேல்-தேவர்கள்மேல்,

உருத்தனை போதி ஓ - கோபித்துச்செல்கின்றாயோ? (அன்றே; இப்படி நீ மனிதர்கள்மேற் போருக்குச் சென்றால்), இனி—, இம்பர்மேல் - இவ்வுலகத்தில், யாம் உளெம் ஓ - நாங்கள் சீவித்துள்ளேமாவோமோ?' என்றார் விலக்கினார் - என்றும் சொல்லிக், (கரனைப் போர்க்குச்செல்லாதபடி) தடுத்தார்கள்; (எ - று.)

நம்பி - அண்மைவிளி. 'எம் அடிமைத்தொழில் நன்று' என்றது - பிற குறிப்பு: நாங்கள் உனக்கு அடியவர்களாய் நீயிட்டகட்டளையைத் தலைமேற்கொண்டு செய்தற்குக் காத்திருக்கையில், நீ எங்களுக்கு யாதொன்றுங் கட்டளையிடாது நேரிற் போருக்குளழுந்துவிட்டால் எங்கள் அடிமை யாதுபயன்படுவதாம்? என்றபடி. நீ தேவர்கள்மேற் போருக்குச் செல்வையாயின், அது எங்களாலாகா தென்று நீ எண்ணிச் சென்றதாக நினைக்கவுங்கூடும்: அன்றி, அது உனதுபெருமைக்குந் தகுதியாம்; அங்ஙனமன்றி, எளிய மனிதர்மேற் செல்லக் கண்ட யாம் இனிப் பிழைத்திருப்பதும் பயனின்றா மென்றனரென்க. 'இம்பர்மேலினியாமுளெமோ' என்ற வார்த்தை நீகிமித்தமாகப் பொருள்படுதலுங் காண்க. பி-ம்:—[1]வேலைக்கனலன்னவெம்மையார். [2]நம். [3]மேலும். [4]உளமென்கின்றார். (௩௭௧)

௩௩.—கரன் இணங்கி அவ்வரக்கர்க்குக் கட்டளையிடுதல்.

நன்று [1]சொல்லினிர் நானிச் சிறார்கண்மேற்
சென்று போர்செயிற் றேவர் சிரிப்பராற்
கொன்று சோரி குடித்தவர் கொள்கையை
வென்று மீளுதிர் மெல்லிய லோடென்றான்.

(இ - ள்.) 'நன்று சொல்லினிர்-நன்றாகச்சொன்னீர்கள்; நான் இ சிறார்கள்மேல் சென்று போர் செயில் - நான் இச்சிறுமனிதர்கள்மேல் எதிர்த்துச்சென்று போர்செய்தால், தேவர் சிரிப்பர் -(அதுகண்டு) தேவர்கள் இகழ்ந்துசிரிப்பார்களே; கொன்று - (நீங்கள் சென்று அவர்களைக்) கொன்று, சோரி குடித்து - அவர்களிரத்தத்தைப் பருகி, அவர் கொள்கையை வென்று- அவர்கள் கோட்பாட்டைச் சயித்து, மெல்லியலோடு மீளுதிர் - (அவர்களிடத்துஉள்ள) மென்மையானதன்மையுள்ள பெண்ணினுடனே திரும்பிவாருங்கள்', என்றான் - என்று (கரன் அப்பதினான்குஇராக்கதவீரர்க்குக்) கட்டளையிட்டான்; (எ - று.)—ஆல் - ஈற்றசை; ஆதலால் என்பதன் விகாரமுமாம்.

நன்றுசொல்லினிர் - தக்கதையே சொன்னீர்களென்றபடி. நிலவுலகத்தில் நிகழும்போரை மேலே நின்று காணுதல் தேவர்களினியல்பாதலால், அவர்களையெடுத்துக்கூறினான்; அன்றியும், நமக்குப் பழம்பகைவராய்த் தோற்றொடுங்கிய தேவர்கள் நான் எனதுபெருமைக்குக்குறைவாக மானிடச்சிறுவர்மேற் சென்று பொருவதை நோக்கிப் பரிகசிப்ப ரென்றானுமாம். அவர் கொள்கை - கீழ் ஐந்தாங்கவியிற் கூறிய "நிருதரை வேரறக் கொன்று நீக்குது மென்று உணர் கொள்கை". பி-ம்:—[1]சொல்லுதிர்நாணில். (௩௭௨)

கச.—அவர்கள் இராமலக்ஷ்மணருள்ளவிடத்தை யடைதல்.

என்ன லோடும் விரும்பி யிறைஞ்சினர்
சொன்ன நாணிலி யந்தகன் றூதென
[1]வன்னள் பிற்படர் வாரென வாயினர்
மன்னன் காதலர் வைகிட நண்ணினர்.

(இ - ள்.) என்னலோடும் - என்று (கரன்) கட்டளையிட்டவளவிலே, (அப்பதினன்குபேரும்), விரும்பி இறைஞ்சினர் - மகிழ்ச்சிகொண்டு (அவனை) வணங்கி, சொன்ன நாண் இலி அந்தகன் தூது என அன்னள் பின் படர் வார் என ஆயினர் - (கீழ்ச்) செய்திகூறின வெட்கங்கெட்டவளான சூர்ப்ப ணகை யமனனுப்பியதூதுபோல முன்செல்ல அவள்பின்னேசெல்பவர்போல வாகி, மன்னன் காதலர் வைகு இடம் நண்ணினர் - தசரதசக்கரவர்த்தி குமாரர்கள் தங்கியுள்ள இடத்தைச் சேர்ந்தார்கள்; (எ - று.)

சூர்ப்பணகை வழிகாட்டிக்கொண்டு முன்னேசெல்ல அரக்கர்கள் அவள் பின்னேதொடர்ந்துசெல்லுதற்கு, தம்மைப் பரலோகத்திற்கு அழைத்துப் போதற்பொருட்டு யமனனுப்பிய தூதன் முன்னேசெல்லப் பின்னே அவன் காட்டும்வழியிலே விடாது தொடர்ந்து செல்லுதலை உவமையாக்கிக் கூறி னர். இவள் அவ்விடத்துக்கு அழைத்துக்கொண்டுபோதல் அவ்வரக்கர்க்கு நாசகரமாய் முடிவது விளங்க இங்ஙனங் கூறப்பட்ட தென்க. **தற்குறிப் பேற்றவணி.** 'சொன்னநாணிலி' என்பதைச் சொன்னம் நாண்இலி எனப் பிரித்து, சொர்ணமயமான மங்கலநாணில்லாத விதவையான சூர்ப்பணகை யென்று உரைப்பாருமுளர்; அப்பொழுது, சொன்னம் - ஸ்வர்ண மென்ற வடசொல் திரிந்தது. **பி-ம்:**—[1]அன்னதர்ப்படர்வார். (ருஅக)

கரு.—சூர்ப்பணகை இராமனைச் சுட்டிக்காட்டல்.

துமிலப் போர்[1]வல் லரக்கர்க்குச் [2]சுட்டின
னமலத் தொல்பெய ராயிரத் தாழியா
னிமலப் பாத நினைவி னிருந்தவக்
கமலக் கண்ணனைக் கையினிற் காட்டினள்.

(இ - ள்.) அமலம் - குற்றமற்ற, தொல் பெயர் ஆயிரத்து-பழமையான ஆயிரந்திருநாமங்களையுடைய, ஆழியான் - சக்கரபாணியான திருமாலினது, நிமலம் பாதம் - குற்றமற்ற திருவடிகளின், நினைவின் - தியானத்திலே, இருந்த—, அ கமலம் கண்ணனை - செந்தாமரைமலர்போலுந் திருக்கண்க ளையுடைய அவ்விராமபிரானை, துமிலம் போர் வல் அரக்கர்க்கு - பேராரவா ரத்தோடு போர்செய்யவல்ல அவ்விராக்கதர்க்கு, கையினில் சுட்டினள் காட் டினள் - (சூர்ப்பணகை) தன்கைவிரலாற் சுட்டிக்காண்பித்தாள்; (எ - று.)

திருமாலினதுதிருவவதாரவிசேஷமான ஸ்ரீராமன் தான் மானிடனாகப் பிறந்ததற்கு ஏற்பத் தனதுகுலதெய்வமான ஸ்ரீமந்நாராயணமூர்த்தியைத்

தியானஞ்செய்துகொண்டிருந்தன னென்க. இங்கே 'ஆழியான்' என்றது, ஸ்ரீரங்கநாதனே. ஆதியில் சத்தியலோகத்திற் பிரமதேவனது திருவாராதன த்திருவுருவமாயிருந்த ஸ்ரீரங்கநாதனைச் சூரியகுலத்து வைவச்சுவதமனுவின் குமாரனான இக்ஷ்வாகுமகாராசன் பிரமனைக்குறித்துப் பலகாலஞ்செய்த தவப் பேற்றால் திருவயோத்திக்கு எழுந்தருளப்பண்ணிக்கொண்டுவந்து பிரதிஷ்டைசெய்து ஆராதனம்பண்ணிவந்தா னென்றும், அந்தத்திருவரங்கநாயகனே இக்ஷ்வாகுமுதல் இராமபிரானீறாகவுள்ள இரவிகுலமன்னவரெல்லோர்க்குங் குலதெய்வமாகி விளங்கினா னென்றும், அவ்வெம்பெருமானை இராமன் பின்பு விபீஷணனிடங்கொடுக்க அவ்வரக்கர்தலைவனாற்கொணரப்பட்டு அவ்வெம்பிரான் உபயகாவேரிமத்தியில்வந்துசேர்ந்தருளின னென்றும் உணர்க. கீழ் அயோத்தியாகாண்டத்தில் கௌசல்யை இராமனது நன்மைகளை உத்தேசித்துக் குலதெய்வத்தை வணங்கச் சென்றமை கூறியபொழுது, "மின்னு நேமியன் மேவிட மேவினாள்" என்றதற்கு ஏற்ப, இங்கு 'ஆழியான்' என்றார். "கோதறுதவத்துத் தங்குலத்துளோர் தொழும், ஆதியஞ்சோதியை யடிவணங்கினான்" என்று பாலகாண்டத்திலும், "தன்திருவுள்ளத்துள்ளே தன்னையே நினையு மற்றக், குன்றிவர்தோளினான்", "ஐயனு மச்சொற் கேளா வாயிரமௌலியானைக், கைதொழுது" என்று அயோத்தியாகாண்டத்திலும் இராமன் அரங்கநாதனைத் தியானித்து வணங்கினமை கூறப்பட்டவாறு காண்க. பேர்ஆயிரம் - ஸஹஸ்ரநாமம். 'அமலப்பெயர்' என்றது, தன்னை உச்சரித்தாரது கருமங்களை யொழிக்குந் திருநாம மென்றவாறு. துமிலம் - போர்க்குழப்பமுமாம்; துமுல மென்னும் வடசொல்லின் திரிபு. பி - ம்:— [1]வில். [2]சுட்டியே. (ருஅஉ)

கரு.—அரக்கர்கள் வீரவாதத்தோடு இராமனைச் சூழ்தல்.

ஏற்று வாம்பிடித் [1]தேந்துது மென்குநர்
பற்று வாநெடும் பாசத்தி னென்குநர்
[2]முற்று வாமிறை சொன்முறை யாலெனாச்
சுற்றி னார்வரை சூழ்ந்தன்ன தோற்றத்தார்.

(இ - ள்.) பிடித்து ஏற்றுவாம்-(இம்மனிதர்களைப்) பிடித்து மேலேஎறிவோம்: (பிடித்து) ஏந்துதும் - (இவர்களைக்) கையிலேபிடித்து ஏந்திக்கொள்வோம், என்குநர் - என்றுசொல்பவர்களும், நெடு பாசத்தின் - நீண்ட பாசாயுதத்தால், பற்றுவாம் - பிடித்துக்கட்டுவோம், என்குநர் - என்றுசொல்பவர்களுமாகி, (அவ்வரக்கர்கள்), இறை சொல் முறையால் முற்றுவாம் எனா - (நமது) தலைவனான கரன் சொன்ன முறைப்படி செய்துமுடிப்போ மென்றுஞ் சொல்லி, வரை சூழ்ந்து அன்ன தோற்றத்தார் - மலைகள் சூழ்ந்துநின்றாற் போன்ற தோற்ற முடையவர்களாய், சுற்றினார் - (இராமலக்குமணருள்ளவிடத்தைச்) சூழ்ந்துகொண்டார்கள்; (எ - று.)

பிடித்து - மத்திமதீபம். இறைசொல்முறை - கீழ்ப் பதின்மூன்றாங் கவியில் "கொன்றுசோரிகுடித்தவர்கொள்கையை, வென்று மீளுதிர்மெல்

லியலோடு'' என்றது. நான்காமடி - உவமையணி. பி - ம்:—[1]என்குநர். [2]முற்றுநாம். (ருஅரு)

கஎ.—இராமன் போருக்கு எழுதல்.

ஏத்து வாய்மை யிராம னிளவலைக்
காத்தி தையலை யென்றுதன் கற்பகம்
பூத்த தன்ன பொருவி றடக்கையா
[1]லாத்த நாணி னருவரை வாங்கினான்.

(இ - ள்.) ஏத்து வாய்மை இராமன் - (யாவராலும்) கொண்டாடப்படுகிற சத்தியத்தையுடைய இராமபிரான், இளவலை - தம்பியான இலக்குமணனை (நோக்கி), தையலை காத்தி என்று - தன்மனைவியானசீதையைப் பாதுகாத்துக்கொண்டிருவென்று கட்டளையிட்டு,—கற்பகம் பூத்தது அன்ன-பொலிவுபெற்ற கற்பகவிருட்சம் போன்ற, பொருவு இல்-வேறுஒப்பில்லாத, தட - பெரிய, தன் கையால் - தன்னுடைய கையினால். ஆத்த நாணின் அருவரை வாங்கினான் - கட்டப்பட்டநாணியையுடைய அழித்தற்கரிய மலை போன்ற வில்லை யெடுத்துக்கொண்டான்; (எ - று.)

தண்டகாரணியவாசிகளான முனிவர்கள் இராக்கதருடைய உபத்திரவம் பொறுக்கமாட்டாமல் தன்னைவந்துசரணமடைந்தபொழுது அவர்களுக்குத் தான் அவ்வரக்கர்களையெல்லாம் வேரறுப்பதாக வாக்குத்தத்தஞ்செய்திருந்ததைப் பழுதுபடாதபடி நிறைவேற்றத் தொடங்கினனாதலால், 'ஏத்து வாய்மையிராமன்' என்றார். கற்பகம் - நினைத்தபொருள்களைத் தருதற்கு உவமை; பயனுவமை. ஆத்த - யாத்த என்பதன் மரூஉ. கற்பகம்பூத்த தன்னபொருவிறடக்கை - உவமை. 'அருவரை' என்றது, உருவகம். வரை-உவமையாகுபெயர்; மூங்கி லெனக்கொண்டு வில்லுக்குக் கருவியாகுபெயரென்றலும் ஒன்று. வாங்கினான்-வளைத்தானுமாம். பி-ம்:—[1]ஆர்த்த. (ருஅச)

கஅ.—இராமன் போர்செய்யத்தொடங்குதல்.

வாங்கி வாளொடு வாளிபெய் புட்டிலுந்
தாங்கித் தாமரைக் கண்ணனச் சாலையை
நீங்கி யிவ்வழி நேர்மி னடாவென
வீங்கு தோளன் மலைதலை மேயினான்.

(இ - ள்.) தாமரைக் கண்ணன் - செந்தாமரைமலர்போலுந் திருக்கண்களையுடைய இராமபிரான், வாங்கி-(வில்லை) எடுத்துக்கொண்டு, வாளொடு - வாளாயுதத்துடனே, வாளி பெய் புட்டிலும் - அம்புகளை நிரம்பவைத்துள்ள (அம்பறாத்) தூணியையும், தாங்கி-எடுத்துத்தரித்துக்கொண்டு, அ சாலையை நீங்கி - (தான்எழுந்தருளியுள்ள) அந்தப் பர்ணசாலையை விட்டுப்புறப்பட்டு, இ வழி நேர்மின் அடா என - 'இவ்விடம்வாருங்களடா' என்று (அவ்வரக்கரைநோக்கி) வீரவாதங்கூறி, வீங்கு தோளன் - (கோபாவேசத்தாற்) புடைபருத்த தோள்களையுடையவனாய், மலைதலை மேயினான் - போர்செய்தலைப் பொருந்தினான் [போர்செய்யத்தொடங்கினான்]; (எ - று.)

இக்கவியின் முதலில் 'வாங்கி' என்றது, கீழ்க்கவியிற்கூறியதன் அநுவாதம்; தொடர்ச்சிதோன்றக் கூறியது. வாளை இடையிலும், அம்புப்புட்டிலைத் தோட்புறத்திலும் தாங்கின னென்க. (௩௮௫)

௧௯.—இராமன் அவ்வரக்கர்களைக் கைதுணித்தல்.

மழுவும் வாளும் வயங்கொளி முச்சிகைக்
கழுவுங் காலவெந் தீயன்ன காட்சியா
ரெழுவி னீட்டக் கையெழு நான்கையுந்
தழுவும் வாளிக ளாற்றலஞ் [1]சார்த்தினான்.

(இ - ள்.) காலம் வெம் தீ அன்ன - கொடிய பிரளயகாலாக்கினியை ஒத்திருக்கப்பெற்ற, காட்சியார் - தோற்றமுடையவர்களாகிய அவ்வரக்கர்கள் பதினால்வருடைய, மழுவும் - மழுவென்னும் ஆயுதத்தையும், வாளும்-வாளாயுதத்தையும், வயங்கு ஒளி-விளங்குகிற ஒளியையுடைய, முசிகை கழுவும்-முத்தலைவேலையும், (இவ்வாறான படைக்கலங்களையேந்திய), எழுவின் நீள் தடகை எழு நான்கையும் - தூண்போன்ற நீண்டபெரியகைக ளிருபத்தெட்டையும், தழுவும் வாளிகளால் - (குறித்த இலக்கைத் தவறாது) சாரும் அம்புகளால், தலம் சார்த்தினான் - (துணித்துத்) தரையில் தள்ளினான்; (எ-று.)—முன்னிரண்டடி-உவமையணி. பி-ம்:—[1]சேர்த்தினான். (௩௮௬)

௨௦.—இராமன் அவர்களைத் தலைதுணித்தல்.

மரங்கள் போனெடு வாளொடு தோள்விழ
[1]வுரங்க ளானடர்ந் தார்க்குர வோன்விடுஞ்
சரங்க ளோடின [2]தைக்க வவர்கடஞ்
சிரங்க ளோடின தீயவ ளோடினாள்.

(இ - ள்.) நெடு வாளொடு - பெரிய ஆயுதங்களுடனே, தோள்-தங்கள் தோள்கள், மரங்கள் போல் விழ - மரங்கள்வெட்டுப்பட்டுவீழ்வதுபோலத் துணிபட்டுக்கீழ்விழுந்தபின்பும், உரங்களால் அடர்ந்தார்க்கு-மார்பின்வலிமைகொண்டு தாக்கிப்போர்செய்தற்கு நெருங்கிய அவ்வரக்கர்களின்பொருட்டு, உரவோன் விடும் - வலிமையையுடைய இராமபிரான் எய்த, சரங்கள் - அம்புகள், ஓடின தைக்க - விரைந்துசென்று பாய்தலால், அவர்கள்தம் சிரங்கள் ஓடின - அவர்களுடைய தலைகள் துணிபட்டு அப்பாற்சென்றன; (அது கண்டு), தீயவள் ஓடினாள் - கொடியவளான சூர்ப்பணகை ஓடலுற்றாள்; (எ - று.)—வாள் - இங்கே ஆயுதப்பொது. முதலடி-உவமை. பி-ம்:—[1]உரங்களோடடர்த்தார்க்கு. [2]தைத்தவரக்கர்தம். (௩௮௭)

௨௧.—சூர்ப்பணகை மீண்டோடிக் கரனுக்குச் செய்திகூறல்.

ஒளிறு வேற்கரற் குற்ற துணர்த்தினாள்
குளிறு கோபவெங் கோளரி மாவடக்
களிறெ லாம்படக் கைதலை மேலுறப்
பிளிறி யோடும் பிடியன்ன பெற்றியாள்.

(இ - ள்.) குளிறு - கர்ச்சிக்கிற, கோபம் - கோபத்தையுடைய, வெம் - கொடிய, கோள் - வலிமையையுடைய, அரிமா - சிங்கம், அட - கொன்றதனால், களிறு எலாம் - ஆண்யானைகளெல்லாம், பட - இறந்தொழிய, (அது கண்டு), கை தலைமேல் உற பிளிறி ஓடும் - துதிக்கை தலையின்மேற்பொருந்த வைத்துக்கொண்டு வீரிட்டு ஓடுகிற, பிடி - பெண்யானையை, அன்ன - ஒத்த, பெற்றியாள் - நிலைமையையுடையவளான சூர்ப்பணகை, ஒளிறு வேல் கரற்கு - விளங்குகிற வேலாயுதத்தையுடைய கரனுக்கு, உற்றது உணர்த்தினாள் - நடந்தசெய்தியைத் தெரிவித்தாள்; (எ - று.)

அரிமா - இராமபிரானுக்கும், களிறு - அரக்கர்க்கும், பிடி - சூர்ப்பணகைக்கும் உவமை. தலைமேற்கைவைத்துப் பிளிறியோடுதல் - சூர்ப்பணகைக்கும் அமையும். **உவமையணி.** (௨அ)

௨௨.—அதுகேட்டுக் கரன் கோபித்தல்.

அங்க ரக்க ரவிந்[1]தழிந் தாரெனப்
பொங்க ரத்தம் விழிவழிப் போந்துக
வெங்க ரப்பெய ரோன்வெகுண் டான்விடைச்
சங்க ரற்குந் தடுப்பருந் தன்மையான்.

(இ - ள்.) விடை - விருஷபவாகனத்தையுடைய, சங்கரற்கும் - (அழித்தற்றொழிற்கடவுளான) சிவபிரானுக்கும், தடுப்பு அரு - தடுக்கமுடியாத, தன்மையான் - வலிமைநிலையையுடையவனான, வெம் கரன் பெயரோன் - கொடிய கரனென்னும்பெயரையுடைய அரக்கன்,—அங்கு அரக்கர் அவிந்து அழிந்தார் என - அவ்விடத்தில் இராக்கதர்கள் இறந்தொழிந்தாரென்று (சூர்ப்பணகை) சொல்ல(க்கேட்டு), பொங்கு அரத்தம் விழி வழி போந்து உக - உள்ளிருந்துபொங்குகிற இரத்தம் கண்களின்வழியாய் வெளிச்சிந்த, வெகுண்டான் - கோபித்தான்; (எ - று.)

இக்கவியின் முதலடி - கீழ்க்கவியின் அநுவாதம். பி-ம்:—[1]ஒழிந்தார். ()

௨௩.—கரன் சேனைகளை யழைக்கச் சொல்லப் பறையறைதல்.

அழை[1]யென் றேவ வரக்கர்வன் போர்ப்படை
யுழைய ரோடி யொருநொடி [2]யோங்கன்மேன்
மழையென் மாமுர [3]சேற்றினர் வல்லையின்
முழையின் வாளரி யஞ்ச [4]முழக்குவார்.

(இ - ள்.) (வெகுண்ட கரன்),—வல் அரக்கர் போர் படை-போர்செய்ய வல்ல வலிய அரக்கச்சேனையை, அழை-வரவழைப்பாய், என்று ஏவ-என்று கட்டளையிட,—உழையர் - அருகிலுள்ள ஏவலாளர்கள், ஒரு நொடி - ஒரு கைந்நொடிப்பொழுதிலே, ஓடி - விரைந்துசென்று (சேனைகளுள்ள விடஞ்சேர்ந்து), ஓங்கல்மேல் - யானையின்மேல், மழை என் மா முரசு (பெருமுழக்கத்தால்) மேகமென்றுசொல்லத்தக்க பெரிய பேரிகைகளை, வல்லை

யின் - விரைவில், எற்றினர் - ஏற்றி,—முழையின் - மலைக்குகையில்வசிக்கிற, வாள் அரி - கொடிய சிங்கமும், அஞ்ச - அஞ்சும்படி, முழக்குவார் - ஒலியெழுப்புபவரானார்; (எ - று.)

வெகுண்ட கரன் குற்றேவலாளருள் ஒருவனை நோக்கி 'அரக்கப் படையையழைத்துவா' என்ன, அருகிருந்தோர் ஓடிச்சென்று யானைமீது முரசேற்றிப் பறையறைந்து அரக்கச்சேனை வருமாறு கரன்கட்டளையிட்டதைத் தெரிவித்தனரென்க. ஓங்கல் - உயர்ச்சி; மலைக்குத் தொழிலாகுபெயரும், அது யானைக்கு உவமவாகுபெயருமாம்: ஆகவே, இருமடியாகுபெயராம். பி - ம்:—[1]என்றேனைக்காக்குவென்போர்படை. [2]உம்பல். [3]எற்றுதிர் வல்லென்றான். [4]முழங்குவான். (ருசுo)

உச.—அரக்கர்சேனை திரண்டெழுதல்.

பேரி யோசை பிறத்தலும் பெட்புறு
மாரி மேகம் வரம்பில வந்தெனத்
தேரின் சேனை [1]திரண்டது தேவர்த
மூரு நாக ருலகு முலைந்தவே.

(இ-ள்.) பேரி ஓசை பிறத்தலும்-(அங்ஙனம்) பேரிகைகளின் ஒலி வெளிப்பட்ட மாத்திரத்தில்,—பெட்பு உறு மாரி மேகம் வரம்பு இல வந்து என - பருமை மிக்க மழைபொழியும் மேகங்கள் அளவற்றவை ஒருங்கு வந்தாற்போல, தேரின் சேனை - தேரையுடைய அரக்கச்சேனை, திரண்டது - ஒருங்குவந்து கூடிற்று: (அதனால்), தேவர்தம் ஊரும் நாகர் உலகும் உலைந்த- தேவலோகமும் நாகலோகமும் வருந்தின; (எ - று.)

துஷ்டநிக்கிரகஞ்செய்து தங்களைப்பாதுகாத்தற்பொருட்டுத் திருவவதரித்துள்ள இராமபிரானுக்கு இதனால் யாதாகுமோ வென்று தேவர்களும், அளவற்றசேனைகள் ஒருங்குகூடியதனாலாகிய பாரமிகுதியைப்பொறுக்கமாட்டாமற் கீழுலகத்துச் சர்ப்பசாதியாரும் வருந்தினரென்க. சேனைகள் ஆயுதங்களைச்சொரிதலையும் பெருமுழக்கஞ்செய்தலையுங் கருநிறம்மிக்கிருத்தலையுங் கருதி மாரிமேகத்தை உவமைகூறினர். பெட்புறும் - (போர்செய்யும்) ஆசை மிக்க, சேனை எனினும் அமையும். மேலுலகமும் கீழுலகமும் வருந்தியமை கூறவே, அருத்தாபத்தியால் இவ்வுலகம் வருந்தியமை தானே பெறப்படும். வரம்பில - மிகப்பல என்றபடி. பி-ம்:—[1]திரண்டன. (ருசுக)

உரு.—இதுமுதல் ஐந்துகவிகள் - ஒருதொடர்: அரக்கர்சேனை போர்க்கெழுதலின்வருணனையைத் தெரிவிக்கும்.

போர்ப்பெ ரும்[1]பணை பொம்மென் முழக்கமா
நீர்த்தரங்க நெடுந் தடந் [2]தேர்களா
வார்த்தெ ழுந்த திறுதியி ளுர்கலி
கார்க்க ருங்கடல் கால்கிளர்ந் தென்னவே.

(இ - ள்.) போர் பெரு பணை - போரைத்தெரிவிக்கிற பெரிய பேரிகை வாத்தியங்களின் ஒலி, பொம் என் முழக்கம் ஆ - பொம்மென்றொலிக்கிற கடலின் ஆரவாரம்போ லிருக்க,—நெடு தட தேர்கள் - நீண்ட பெரிய தேர்கள், நீர் தரங்கம் ஆ - கடல்நீரிலுள்ள அலைகள் போலிருக்க,—ஆர் கலி கார் கரு கடல் - நிறைந்த ஓசையையும் மேகம்போன்ற கருநிறத்தையு முடைய கடல், இறுதியின் - கற்பாந்தகாலத்திலே, கால் கிளர்ந்து என்ன - ஊழிக்காற்றினாற் பொங்கிமேலெழுந்தாற்போல, ஆர்த்து எழுந்தது-(அரக்கர்சேனை) ஆரவாரஞ்செய்துகொண்டு (போருக்கு எழுந்தது; (எ - று.)

பொம்மெனல் - சப்தாநுகரணம்; ஒலிக்குறிப்பு. பணை - அதனொலிக்கு முதலாகுபெயர். உருவகத்தை அங்கமாகக்கொண்டு வந்த உவமையணி. பி - ம்:—[1]படை. [2]தோள்களா. (௬௬உ)

உகூ. —நூன்குகவிகள் - சேனையெழுதலின் வருணனை.

காடு துன்றி விசும்பு [1]கரந்தென
நீடி யெங்கு [2]நிமிர்ந்த நெடுங்கொடி
யோடு மெங்கள் பசியென் றுவந்தெழுந்
தாடு கின்ற வலகையி னுடவே.

(இ - ள்.) காடு துன்றி விசும்பு கரந்து என - காடு அடர்ந்துமேலெழுந்து ஆகாயத்தைமறைத்தாற்போல, எங்கும் நீடி நிமிர்ந்த - எவ்விடத்தும் நீண்டு உயர்ந்த, நெடு கொடி - பெரிய துவசங்கள், எங்கள் பசி ஓடும் என்று உவந்து எழுந்து ஆடுகின்ற அலகையின் ஆட 'எங்களுடைய பசி விரைவில் நீங்கிவிடும்' என்று மகிழ்ந்து எழுந்து கூத்தாடுகிற பேய்கள் போல அசையவும்,—(எ-று.)—(சேனை) எழுந்தது என முன்கவியோடு முடிக்க.

இது, அச்சேனையிலுள்ள கொடிகளின் வருணனை. அக்கொடிகள் அடர்ந்து மேலோங்கிநின்று அசைதல் அத்தண்டகாரணியத்துள்ள மரத்தொகுதிகள் ஆகாயத்தையளாவி வளர்ந்துநின்று அசைதல் போன்றன வென்பது, முன்னிரண்டடியின் கருத்து. பின்னிரண்டடியில் அக்கொடிகளுக்குப் பேய்களை உவமைகூறினர். 'எங்கள்பசி யோடும்' என்றது, தாம்தின்னுதற்குஉரிய பிணங்கள் இனி நிகழவிருக்கும் பெரும் போரில் விரைவில் மிகுதியாக நேருமென்ற கொள்கையால். தற்குறிப்பேற்றவணி. பி - ம்:—[1]கரந்தன. [2]சிறந்த.

உஎ. தறியி னீங்கிய தாழ்தடக் கைத்[1]துணைக்
[2]குறிகொ ளாமத வேழக் [3]குழுவனூர்
[4]செறியும் வாளொடு வாளிடை தேய்த்துகும்
பொறியிற் கானெங்கும் வெங்கனல் பொங்கவே.

(இ - ள்.) தறியின் நீங்கிய-(மதமிகுதியாற்)கட்டுத்தறியினின்று வெளிப்பட்டவையும், குறி கொளா-(எவரையும்) ஒருபொருளாகமதியாதவையுமான, தாழ் தட கை துணை மத வேழம்-தாழ்ந்துதொங்குகிற பெரிய இரண்டு துதி

க்கையையுடைய மதயானைகளின், குழு-கூட்டத்தை, அனார்-ஒத்தவர்களாகிய அரக்கர்களது, செறியும் வாளொடு வாள் - அடர்ந்தவாளாயுதங்கள் ஒன்றோடொன்று, இடை தேய்த்து-நடுவிலே உராய்தலால், உகும்-வெளிச்சிந்துகிற, பொறியின்-தீப்பொறிகளால், கான் எங்கும்-அக்காடுமுழுதும், வெம் கனல் பொங்க-கொடியநெருப்புப்பற்றியெழவும்,—(எ-று.)—(சேனை)எழுந்ததுஎன உ௫ - ஆங் கவியோடு இயைக்க.

கட்டுக்குஅடங்காது வரம்புகடந்தவரும் செருக்கினால் எவரையும் பொருள் செய்யாதவருமாகிய கொழுத்த வலிய பெரியஅரக்கர்க்கு, தறியினீங்கிய குறிகொளாமதவேழக்குழு உவமையாயிற்று. இவ்வரக்கர்களுடைய இரண்டு கைகளும் திரண்டுருண்டு நீண்டவடிவத்தில் யானைத்துதிக்கைபோலுதலால், உபமானமாகியவேழத்துக்கு 'தாழ்தடக்கைத்துணை' என்றஅடைமொழியைக் கொடுத்து **இல்பொருளுவமை**யின்பாற்படுத்தினார். தன்னைக்கட்டியுள்ள தறியைக் கோபாவேசத்தால் முறித்துத்தள்ளிவிட்டுத் தடையின்றி வெளிச்செல்லுதல், மதயானையின் இயல்பு. **பி-ம்:**—[1]தனிக். [2]குறிகொண்மா. [3]குழுவினர். [4]செறியின். (௩௬௪)

உ௪. முருடி ரண்டு [1]முழங்குறத் தாக்கொலி
யுருடி ரண்[2]டெழுந் தேரொலி யுட்புக
வருடி ரண்ட வருக்கன்றன் மேல்வழங்
கிருடி ரண்டுவந் [3]தீண்டிய தென்னவே.

(இ - ள்.) முருடு - முருடு என்னும் வாத்தியவிசேஷங்கள், இரண்டு - இரண்டுபக்கங்களிலும், முழங்குற - முழக்கமுண்டாம்படி, தாக்கு-அடிக்கப்படுதலாலாகிய, ஒலி-ஓசை, உருள் திரண்டு எழும் தேர் ஒலியுள் புக-சக்கரங்கள்உருளுதலால் மேல்வருகிற தேர்களின் ஆரவாரத்தினுள்ளே அடங்கவும்,-- அருள் திரண்ட அருக்கன்தன்மேல்-கருணையே (ஒருருவாகத்) திரண்டு வடிவெடுத்தாற்போன்ற சூரியன்மேல், வழங்கு இருள் - (உலகத்துப்) பயில்கிற இருட்டு, திரண்டு வந்து ஈண்டியது என்ன-ஒருங்குசேர்ந்துவந்து நெருங்கியதுபோலவும்,-(எ-று.)--(சேனை)எழுந்ததுஎன உ௫-ஆம்கவியோடுஇயையும்.

முருடு இருகட்பறை யாதலால் 'முருடிரண்டுமுழங்குறத் தாக்கொலி' எனப்பட்டது. இரண்டு-இருபக்கத்துக்கு, எண்ணலளவையாகுபெயர். வாத்தியகோஷமும் தேராரவாரமும் ஐக்கியப்பட்டுஒலிக்க என்பது, முன்னிரண்டு அடிகளின்கருத்து. 'உருள்திரண்டெழும்'என்பதற்கு-சக்கரங்களுடன் கூட்டமாயெழுகிற என்றும் உரைக்கலாம். பின்னிரண்டடிகளில் சூரியகுலத்தவனாகிய இராமனுக்குச் சூரியனுவமையும், கருநிறமுடைய அரக்கரின் குழாத்துக்கு இருளின்திரட்சியும் உவமையாக நன்குபொருந்தும். சூரியன்மேல் இருள்திரண்டுவந்தீண்டுதல் **இல்பொருளுவமை**யெனக் கொள்க. இராமபிரானுக்குச் சூரியனையும் அவன்மேற் போர்க்குஎழுந்து நெருங்கிய அரக்கர் சேனைக்குச் சூரியன்மேல் வந்துநெருங்கும் இருளின்தொகுதியையும் உவமை கூறியதனால், இரவிமுன் இருள்போல இராமபிரான்முன் இவர்கள் எளிதில் அழியப்போகின்றமை பெறப்படும். இருளையொழித்தலும் மிக்கஒளியைத்

தருதலும் முதலிய சூரியனது செயல்கள் உலகத்துக்கு மிகவும் உபகாரமாக இருத்தலால், அவனை 'அருள்திரண்டவருக்கன்' என்றார்; மலர்தலை யுலகத் திருளெறிவிளக்கும், மன்னுயிர் விழிக்கக் கண்ணிய கண்ணும்,......அருளும் பொருளு மாகித், திருவுல களிக்கும் பரிதி வானவனே" என்ற கல்லாடம் இங்குக்காணத்தக்கது. பி ம்:—[1]முழக்குமுழக்கொலி. [2]எழுந்தோரொலியுட். [3]ஈண்டெழுந்து. (௩௯௫)

உ௬. தலையின் மாசுணந் தாங்கிய தாரணி
நிலைநி லாது முதுகை நெளிப்புற
வுலைவி லேழுல கத்தினு மோங்கிய
மலையெ லாமொரு மாடுதொக் கென்னவே.

(இ-ள்.) மாசுணம்-(ஆதிசேஷன்முதலிய) பெரும்பாம்புகளால், தலையில் தாங்கிய-தலைமேற்கொண்டு சுமக்கப்படுகிற, தாரணி-பூமி, நிலைநிலாது-(அதிக பாரத்தைப் பொறுக்கமுடியாமையாற் சலநமின்றி) ஒருநிலையிற்நிற்க மாட்டாமல், முதுகை நெளிப்புற - முதுகைநெளிக்கும்படி, உலைவுஇல் ஏழ் உலகத்திலும் ஓங்கிய மலை எலாம் ஒரு மாடு தொக்கு என்ன - அழிவில்லாத ஏழுலகங்களிலும் வளர்ந்துபொருந்திய மலைகள்யாவும் ஓரிடத்தில்வந்து சேர்ந்தாற்போலவும், (எ-று.)—(சேனை) எழுந்தது என ௨௫-ஆங் கவியோடு முடியும்.

மலைகள்-அரக்கர்க்கு உவமை, வலியபெரியவடிவமுடைமையால்.முதுகு என்றது, மேற்புறத்தை. (௩௯௬)

வேறு.

௩௦.—மிக்க அரக்கவீரரின் வருணனை.

வல்லியக் குழாங்களோ மழையி னீட்டமோ
[1]வொல்லிபத் தொகுதியோ [2]வோங்கு மோங்கலோ
வல்லமற் றரிகளி [3]னனிக மேயெனப்
பல்பதி னாயிரம் படைக்கை வீரரே.

(இ-ள்.) வல்லியம் குழாங்களோ-புலிக்கூட்டங்களோ?மழையின் ஈட்டமோ-மேகங்களின் திரட்சியோ? ஒல் இபம் தொகுதியோ - ஒலியையுடைய யானைகளின்கூட்டமோ?ஓங்கும் ஓங்கலோ-உயர்ந்தமலைகளோ? அல்ல-(இவை யாவும்) அல்ல: அரிகளின் அனிகமே-சிங்கங்களின் சேனையே, என-என்று சொல்லும்படி (வந்த), படை கை வீரர்-ஆயுதங்களையேந்தியகைகளையுடைய இராக்கதவீரர்களின் தொகை, பல் பதினாயிரம் - அநேகம்பதினாயிரக் கணக்காம்; (எ - று.)

இது-ஐயவணியும் மயக்கவணியும் விரவிவந்த கலவையணி; வட நூலில் 'சந்தேகசங்கரம்' எனப்படும். தைரியத்துக்குப் புலியும், கரிய பெரிய வடிவத்துக்கும் ஆரவாரத்துக்கும் மேகமும், வலியபெரிய வடிவத்துக்கு யானையும் மலையும், பராக்கிரமத்துக்குச் சிங்கமும் உவமையாகும். ஒல் - ஒலிக்

குறிப்பு. என வென்பதன் பின் ஒருசொல் வருவிக்கப்பட்டது. பி-ம்:—[1]புல்லி பத், புல்லியற். [2]பொங்குமோங்கலோ, பொங்குலோகமோ. [3]அனிகமோ.

இதுமுதல் உகூ - கவிகள் - கீழ்ப்படலத்தின் அ-ஆங்கவிபோன்ற கலி விருத்தங்கள். (ரு௬ள)

ருக - ருரு: இம்மூன்று கவிகளும் - குளகம்: திரண்ட சதுரங்கசேனைகளின்வருணனை.

ருக. ஆளிகள் பூண்டன வரிகள் பூண்டன
மீளிகள் பூண்டன வேங்கை பூண்டன
ஞாளிகள் பூண்டன நரிகள் பூண்டன
கூளிகள் பூண்டன குதிரை பூண்டன.

ருஉ. ஏற்றின மார்த்தன வேன மார்த்தன
காற்றின மார்த்தன கழுதை யார்த்தன
தோற்றின மாத்திரத் துலகு சூழ்வரும்
பாற்றின மார்த்தன பணில மார்த்தன.

ருரு. தேரினந் துவன்றின சிறுகட் செம்முகக்
காரின [1]நெருங்கின காலிற் [2]கால்வரு
தாரினங் குழுமின தடையில் [3]கூற்றன்ன
பேரினங் கடலெனப் பெயருங் காலையே.

இம்மூன்றுகவிகட்கு - ஒருங்கு உரையிடப்படும்.

(இ-ள்.) (ருரு) தடை இல் கூற்று அன்ன-தடுக்கப்படாத யமனை யொத்த, பேர் இனம்-பெரிய அரக்கர்கூட்டம், கடல் என பெயரும் காலை-கடல்பொங்கிவந்தாற்போல வரும்பொழுதில், (ருக) ஆளிகள் பூண்டன-யாளிகள் பூட்டப்பட்டவையும், அரிகள் பூண்டன - சிங்கங்கள் பூட்டப்பட்டவையும், மீளிகள் பூண்டன-வலியயானைகள் பூட்டப்பட்டவையும், வேங்கை பூண்டன-புலிகள்பூட்டப்பட்டவையும், ஞாளிகள் பூண்டன - நாய்கள் பூட்டப்பட்டவையும், நரிகள் பூண்டன-நரிகள்பூட்டப்பட்டவையும், கூளிகள் பூண்டன - பூதங்கள் பூட்டப்பட்டவையும், குதிரை பூண்டன - குதிரைகள்பூட்டப்பட்டவையும், (ருஉ) ஏறு இனம் ஆர்த்தன - எருதுகளின்கூட்டம் கட்டப்பட்டவையும், ஏனம் ஆர்த்தன - பன்றிகள் கட்டப்பட்டவையும், காற்று இனம் ஆர்த்தன - காற்றுவடிவமானபேய்வகைகள் கட்டப்பட்டவையும், கழுதை ஆர்த்தன - கழுதைகள் கட்டப்பட்டவையும், பாறு இனம் ஆர்த்தன - பருந்துவகைகள் கட்டப்பட்டவையும், (ஆகிய), தோற்றின மாத்திரத்து உலகு சூழ்வரும்-புறப்பட்டமாத்திரத்தில் உலகத்தைச் சுற்றிவருந்தன்மையுள்ள, (ருரு) தேர் இனம் - தேர்களின் கூட்டங்கள், துவன்றின - நெருங்கின; சிறு கண் செம் முகம் கார் இனம் - சிறியகண்களையும் சிவந்தமுகத்தையு முடைய மேகங்கள் போன்ற யானைகளின் கூட்டங்கள், நெருங்கின - அடர்ந்தன; காலின் - காற்றுப்போல, கால் வரு - கால்களால் விசைகொண்டுஓடிவருகிற, தார்

இனம்-குதிரைச்சேனைகளின்கூட்டங்கள், குழுமின - திரண்டன; (அப்பொழுது), பணிலம் ஆர்த்தன - சங்கவாத்தியங்கள் ஆரவாரித்தன; (எ - று.)

இங்ஙனம் ஒருதொடராகிய செய்யுள்களில் பொருள்கோளுக்குவேண்டியபடி சொற்களைத் துணித்துப் பலவிடத்திலுமெடுத்துக்கூட்டி அந்வயித்து உரைத்தல், தொல்காப்பியத்துக் கூறப்பட்ட செய்யுளுறுப்பு இருபத்தாறனுள் மாட்டென்னும் உறுப்பா மென அறிக.

௩க—ஆளி - மரூஉமொழி; துதிக்கையுடையதும் யானையைக் கொல்லுதும் சிங்கம் போல்வதுமான ஒரு மிருகவிசேஷம். பூண்டன - பெயர். வலிமையுடைய தென்ற பொருளைத் தரும் மீளி யென்ற பெயர் - இங்கே சந்தர்ப்பத்தால், யானையைக் குறித்தது; இனி 'மீளிகள்பூண்டன' என்பதற்கு - வலிய ஆட்களைக் கட்டப்பெற்றவை யென்று உரைப்பாரும் உளர். பூண்டன எனச் சொல்லும் பொருளும் மீண்டும் பலமுறை வந்ததனால், **சொற்பொருட்பின் வருநிலையணி;** அடுத்தகவியில் 'ஆர்த்தன' என வருதலும் அது.

௩உ.—மூன்றுமடியால், தேர்களின் விரைவு விளங்கும். இனி, இதனைப் பாறுக்குஅடைமொழியாக்கி, புறப்பட்டமாத்திரத்தில் உலகமுழுவதையுஞ் சுற்றிவரவல்ல பருந்து என்றலும் ஒன்று. பாற்றினம் - பெரும்பருந்து, சிறுபருந்து முதலியன. இறுதியிலுள்ள'ஆர்த்தன' என்பது-முற்று: மற்றவையெல்லாம் - பெயர். பணிலமார்த்தன என்பதற்கு - சங்குகள்போல் ஒலித்தவை யெனப்பொருள்கொண்டு, தேருக்குஅடைமொழியாக்கினும் அமையும். மூன்றுமடி - **உயர்வுநவிற்சியணி.**

௩௩.—கார் - உவமவாகுபெயர். யானை யென்பது விளங்க, 'சிறுகட்செம்முகக்கார்' என்றார்; இது பிறகுறிப்பின்பாற்படும். செம்முகம் - செம்புள்ளிகளையுடைய முகம். "தீயுமிழ் சிறுகணுஞ் செம்புகரு முடைத்தாய்" என்ற அரசயானையிலக்கணத்தால், சிறியகண்களும் செம்புள்ளிகளும் யானைக்கு உத்தமஇலக்கணமாதல் அறிக. காலின், இன் - ஒப்பு. தார் - குதிரைச்சேனை. 'தடையில்கூற்றன்ன பேரினம் கடலெனப் பெயருங்காலை' என்றதில், காலாட்சேனை அடங்கும் ஆகவே, நால்வகைச்சேனையுங் கூறியவாறும். துவன்றின, நெருங்கின, குழுமின, கடலெனப்பெயரும் என்றவற்றில் ஒருபொருளே மீண்டும் வந்ததனால், **பொருட்பின்வருநிலையணி.**
பி-ம்:—[1] துவன்றின. [2] காற்பரித். [3] கூற்றெனை. (௩௧அ, ௩௧௧, ௪00)

௩௪.—மூன்றுகவிகள்-குளகம்: ஆயுதவகைகள் நெருங்கியமையைக்கூறும்.

மழுக்களு மயில்களும் வயிர வாள்களு
மெழுக்களுந் தோமரத் தொகையு மீட்டியு
[1]முழுக்களு முசுண்டியுந் தண்டு முத்தலைக்
கழுக்களு முலக்கையுங் கால பாசமும்.

(இ - ள்.) மழுக்களும் - எரியிரும்புப்படைகளும், அயில்களும் - வேற்படைகளும், வயிரம் வாள்களும் - உறுதிபொருந்திய வாட்படைகளும், எழுக்களும் - வளைதடிகளும், தோமரம் தொகைஉம் - எறியீட்டிகளின் தொகுதியும், ஈட்டியும் - பேரீட்டிகளும், முழுக்க அள்ளும்-(பகைவருடல்) முழுதையும் கவர்கிற, முசுண்டியும் - முசுண்டியென்னும் ஆயுதங்களும், தண்டும் - கதாயுதங்களும், முத் தலை கழுக்களும்-மூன்றுதலைகளையுடைய சூலங்களும், உலக்கையும் - உலக்கைகளும், கால பாசமும் - காலபாசங்களும், (எ - று.)

முழுக்களும் - முழுக்கஅள்ளும் என்பதன்தொகுத்தல். முசுண்டி - சிறுவாள். பி-ம்:—[1]முழுக்கலும். (௪0௧)

௩௫. குந்தமுங் குலிசமுங் கோலும் பாலமு
மந்தமில் சாபமுஞ் சரமு மாழியும்
வெந்தொழில் வலயமும் [1]விளங்கு [2]சங்கமும்
பந்தமுங் கப்பணப் படையும் பாசமும்.

(இ - ள்.) குந்தமும் - சிறியஈட்டிகளும், குலிசமும் - வச்சிராயுதங்களும், கோலும் - தடிகளும், பாலமும் - பிண்டிபாலமென்னும் முறுக்குத்தடிகளும், அந்தம் இல் - அளவில்லாத, சாபமும் - விற்களும், சரமும் - அம்புகளும், ஆழியும் - சக்கரங்களும், வெம் தொழில் வலயமும் - கொடிய தொழிலையுடைய வளையென்னும் ஆயுதங்களும், விளங்கு சங்கமும் - விளங்குகிற சங்குகளும், பந்தமும் - பந்தமென்னு மாயுதமும், கப்பணம் படையும் - கப்பணமென்னும் ஆயுதங்களும், பாசமும் - கயிறுகளும், (எ - று.)

பாலம் - பிந்திபால மென்பதன் முதற்குறை விகாரம். வளை ஓராயுதமாதலைத் திருவிளையாடற்புராணத்து உக்கிரகுமாரனுக்கு வேல்வளைசெண்டு கொடுத்த படலத்தாலும், இந்திரன்முடிமேல் வளையெறிந்த படலத்தாலும் உணர்க. தனது பெருமுழக்கத்தாற் பகையை அஞ்சுவித்து அழித்தலால், சங்கும் ஆயுதத்தின்பாற்படும்; திருமாலின் பஞ்சாயுதங்களுள் பாஞ்சசன்னியமென்ற சங்கும் ஒன்றாதல் காண்க. பந்தம் - விலங்குபோலக் கட்டுப்படுத்துகின்ற ஓராயுதம்போலும். இனி, [2]சங்கனுபந்தமும் என்றபாடத்திற்கு- இடம்புரி வலம்புரி சலஞ்சலம் ஆதியசங்குகளின் இனங்களுமென்க. கப்பணம்-இரும்பால் யானைநெருஞ்சிமுள்ளாகப் பண்ணியது பி-ம்:—[1]விலங்கும். [2]சங்கமாம். (௪0உ)

௩௬. ஆதியி னருக்கனு மனலு [1]மஞ்சுறுஞ்
சோதிய [2]சோரியுந் தூவுந் துன்னிய
வேதிகண் மிடைந்தன விமைய வர்க்கெலாம்
வேதனை கொடுத்தன வாகை வேய்ந்தன.

(இ - ள்.) ஆதியின் - (மழு முதலாகப் பாசம் ஈறாகக் கீழ்இரண்டுகவிகளிற்கூறியவை) முதலாகவுள்ள, அருக்கனும் அனலும் அஞ்சுறும் சோதிய - சூரியனும் அக்கினியும் அச்சமடையும்படியான ஒளியையுடையவையும்,சோரியும் தூவும் துன்னிய - (பகைவர்களுடைய) இரத்தமும் மாமிசமும் பொருந்

தப்பெற்றவையும், இமையவர்க்கு எலாம் வேதனை கொடுத்தன-தேவர்களுக் கெல்லாம் (முன்பு போரில்) துன்பந்தந்தவையும், வாகை வேய்ந்தன-(வெற்றிக்கு அறிகுறியான) வாகைப்பூமாலையைச் சூடியவையும், (ஆகிய), ஏதிகள்-ஆயுதங்கள், மிடைந்தன - நெருங்கின; (எ - று.)

தூ - தசை. ஹேதி - வடசொல். வாகை - இருமடியாகுபெயர். ஆதியின் ஏதிகள் என இயையும். ஆதியின் அருக்கன் என எடுத்து, முதற்சுடராகிய தலைமைபெற்ற சூரியனென்று உரைப்பாருமுளர். பி - ம்:—[1]அஞ்சுறு. [2]உதிரமும். (சுoரு)

கஎ.—சேனைத்தலைவர்கள்.

ஆயிர மாயிரங் களிற்றி னாற்றலர்
மாயிரு ஞாலத்தை விழுங்கும் வாயினர்
தீயெரி விழியினர் நிருதர் சேனையி
னாயகர் பதின்மரோ டடுத்த நால்வரே.

(இ - ள்.) ஆயிரம் ஆயிரம் களிற்றின் ஆற்றலர் - மிகப்பலஆயிரக்கணக்கானயானைகளின் வலிமையையுடையவர்களும்,மா இரு ஞாலத்தை விழுங்கும் வாயினர் - மிகப்பெரிய பூலோகத்தையும் உட்கொள்ளத்தக்க [மிகப்பெரிய] வாயையுடையவர்களும், தீ எரி விழியினர் - நெருப்பு மூண்டெரிகிற கண்களையுடையவர்களும் ஆகிய, பதின்மரோடு அடுத்த நால்வர் நிருதர்-பதினன்கு ராக்ஷசர்கள், சேனையின் நாயகர் - அச்சேனைக்குத்தலைவர்களாவர்; (எ - று.)

இரண்டாம்அடி - **உயர்வுநவிற்சியணி;** மற்றவை - **தன்மைநவிற்சி.** மாயிரு-உரிச்சொற்புணர்ச்சியாதலின், பொதுவிதிக்கு விலக்காக யகரம் பெற்றது. பதின்மரோடு அடுத்த நால்வர் - பத்துப்பேரோடு சேர்ந்த நாலுபேர். ()

கஅ.—அச்சேனைகளின் முழுத்தொகை.

ஆறிெனா டாயிர மமைந்த வாயிரங்
[1]கூறின வொருபடை குறித்த வப்படை
[2]யேறின வேழின திரட்டி யென்பரா
லூறின சேனையின் றொகுதி யுன்னுவார்.

(இ - ள்.) ஊறின சேனையின் தொகுதி உன்னுவார்-(வலிமையில்)ஊன்றிய சேனையின் தொகையை எண்ணிக்கணக்கிடுபவர்,—'கூறின ஒரு படை-கீழ்க்கூறப்பட்ட சேனைகளில் ஒன்றன் தொகை,ஆறினெடு ஆயிரம் அமைந்த ஆயிரம்-அறுபதுலட்சமாகும்; குறித்த அ படை - அவ்வாறுகணக்கிடப்பட்ட சேனைகள், ஏழினது இரட்டி ஏறின-ஏழின் இருமடங்காகப் பெருக்கப்பட்ட பதினன்காகும்', என்பர்-என்று சொல்வார்கள்; (எ - று.)—ஆல்-ஈற்றசை.

முதலடியை, ஆறினாற்பெருக்கிய ஆயிரத்தாற் பெருக்கிய ஆயிரமென்க. பி-ம்:—[1]கூறினது. [2]ஏறினது. (சுoசு)

நகூ.—இதுமுதல்எட்டுக்கவிகள் - ஒருதொடர்: சேனைவீரர்களின்வருணனை.

உரத்தின ருருமென [1]வுரறும் வாயினர்
கரத்தெறி படையினர் கமலத் தோன்றரும்
வரத்தினர் மலையென மழைது யின்றெழு
சிரத்தினர் தருக்கினர் செருக்குஞ் சிந்தையார்.

(இ - ள்.) (அச்சேனைவீரர்கள்),—உரத்தினர் - மிக்கபலமுடையவர்கள்: உரும் என உரறும் வாயினர் - இடிமுழக்கம்போலப் பேரொலிசெய்கிற வாயையுடையவர்கள்: கரத்து எறி படையினர் - கைகளால்வீசியெறிகிற ஆயுதங்களையுடையவர்கள்: கமலத்தோன் தரும் வரத்தினர் - தாமரைமலரில்தோன்றிய பிரமதேவன் தந்த வரங்களைப் பெற்றவர்கள்: மலை என மழை துயின்று எழு சிரத்தினர் - மலையென்றுஎண்ணி மேகங்கள் நெடும்பொழுதுதங்கி யெழப்பெற்ற தலையையுடையவர்கள்: தருக்கினர் - கர்வமுடையவர்கள்: செருக்கும் சிந்தையார் - (எப்பொழுதும்) உற்சாகங்கொண்ட மனமுடையவர்கள்: (எ - று.)

மலையென மழைதுயின்றெழு சிரத்தினர்-மயக்கவணி. இதனால்,அவர்களது நெடுமை விளங்கும். தருக்கினர் - எப்பொழுதும் வாதுபேசுபவரென்றும், செருக்கும்-கர்வங்கொண்ட என்றும் உரைக்கலாம். தருக்கு = தர்க்கம்: வாதம். பி-ம்:—[1]உரற்றும். (சாகூ)

சு0. விண்ணள விடநிமிர்ந் துயர்ந்த மேனியர்
கண்[1]ணள விடவரு மார்பர் காலினான்
மண்ணள விடுநெடு [2]வலத்தர் [3]வானவ
ரெண்ணள விடவருஞ் செருவென் [4]றேறினர்.

(இ - ள்.) விண் அளவு இட நிமிர்ந்து உயர்ந்த மேனியர் - ஆகாயத்தை அளவிடும்படி மிக ஓங்கிவளர்ந்த உடம்பையுடையவர்கள்: கண் அளவு இட அரு மார்பர் - கண்களால் அளவிடுதற்கு அருமையான [கண்பார்வையினெல்லைக்கு எட்டாதபடி பரந்துள்ள] மார்பையுடையவர்கள்: காலினால் மண் அளவு இடு நெடு வலத்தர் - (தங்கள்)கால்களால் பூமிமுழுவதையும் அளவிடத்தக்க மிக்கவலிமையுடையவர்கள்: வானவர் - தேவர்களோடுநிகழ்ந்த, எண் அளவு இட அரு - எண்ணினாற் கணக்கிட முடியாத [மிகப்பலவான], செரு - போர்களில், வென்று - (அவர்களைச்) சயித்து, ஏறினர் - மேம்பாடடைந்தவர்கள்; (எ - று.)

முதலடியில், அளவிட - அளாவியிட எனினுமாம். வானவர்-தேவர்கள், எண் அளவிட-மனத்திலே கொண்டு மதிக்கும்படி, செரு வரும் - (இப்பொழுது) பெரும்போர் நேரும், என்று - என்றுஎண்ணி, ஏறினர்-(வீராவேசம்) மிகப்பெற்றவர்கள் என்று உரைத்தலும் ஒன்று. வலம் = பலம். பி-ம்:—[1]அளவிடல். [2]வரத்தர். [3]வானிடை. எய்தினர். (உ0எ)

சக. இந்திரன் முதலினோ ரெறிந்த மாப்படை
[1]சிந்தின தெறித்துகச் செறிந்த தோளினு
ரந்தக னடிதொழு தடங்கு மாணையார்
வெந்தழ லுருவுகொண் டனைய மேனியார்.

(இ - ள்.) இந்திரன் முதலினோர் - இந்திரன் முதலிய தேவர்கள், எறிந்த - வீசிய, மா படை - பெரிய [சிறந்த] ஆயுதங்கள், சிந்தின தெறித்து உக - (தம்மைச் சிறிதேனும் ஊறுபடுத்தமாட்டாமல் தம்மேற்பட்ட அளவில்) தெறித்துச்சிதறிப் பொடியாய்விழும்படி, செறிந்த - வலிமைமிக்க, தோளினுர் - தோள்களையுடையவர்கள்: அந்தகன் அடி தொழுது அடங்கும் ஆணையார் - (பிராணிகளுக்கு) அழிவுவிளைப்பவனான யமனும் தங்கள் பாதங்களில் வணங்கிக் கீழ்ப்படியும்படி செய்யுங் கட்டளையுடையவர்கள்: வெம் தழல் உருவுகொண்டு அனைய மேனியார் - கொடியநெருப்பு அரக்கரின், வடிவத்தைக்கொண்டாற்போன்ற வடிவமுடையவர்கள்:(எ-று.)—பி-ம்:—[1]சிந்தினர்.

சஉ. சூலமும் பாசமுந் தொடர்ந்த செம்மயிர்ச்
சாலமுந் தறுகணு மெயிறுந் தாங்கினு
ராலமும் வெளிதெனு நிறத்த [1]ராற்றலாற்
காலனுங் காலனென் றயிர்க்குங் காட்சியார்.

(இ - ள்.) சூலமும் - சூலாயுதத்தையும், பாசமும் - பாசாயுதத்தையும், தொடர்ந்த செம் மயிர் சாலமும் - அடர்ந்த செம்பட்டமயிர்த்திரளையும், தறு கணும் - கொடிய கண்களையும், எயிறும் - கோரதந்தங்களையும், தாங்கினுர் - தரித்தவர்கள்: ஆலமும் வெளிது எனும் நிறத்தர் - விஷமும் (தங்கள்நிறத்துக்குமுன்) வெண்மையான தென்று சொல்லத்தக்க கருநிறமுடையவர்கள்: ஆற்றலால் - (தமது) வலிமையால், காலனும் காலன் என்று அயிர்க்கும் - யமனும் (தன்னையழிப்பானொரு) யமனோ வென்று (தங்களை நோக்கிச்) சந்தேகிக்கத்தக்க, காட்சியார் - தோற்ற முடையவர்கள்; (எ - று.)

தறுகண்-அஞ்சாமையுமாம். ஜாலம்-வடசொல். பி-ம்:--[1]ஆதலால்.(ச0க)

சங. கழலினர் தாரினர் கவச மார்பினர்
நிழலுறு பூணினர் [1]நெறித்த நெற்றிய
ரழலுறு குஞ்சி ரமரை வேட்டுவந்
[2]தெழலுறு மனத்தின [3]ரொருமை யெய்தினர்.

(இ - ள்.) கழலினர் - காலில்வீரக்கழலுடையவர்கள்: தாரினர்-வெற்றிமாலையை யுடையவர்கள்: கவசம் மார்பினர் - கவசத்தைத்தரித்த மார்பையுடையவர்கள்: நிழல் உறு பூணினர் - ஒளி மிக்க ஆபரணங்களையுடையவர்கள்: நெறித்த நெற்றியர் - மேல்நெறித்த நெற்றியையுடையவர்கள்: அழல் உறு குஞ்சியர் - நெருப்பையொத்த தலைமயிர்முடியையுடையவர்கள்: அம

௩௬.—இதுமுதல்எட்டுக்கவிகள் - ஒருதொடர்: சேனைவீரர்களின்வருணனை.

உரத்தின ருருமென [1]வுரறும் வாயினர்
கரத்தெறி படையினர் கமலத் தோன்றரும்
வரத்தினர் மலையென மழைது யின்றெழு
சிரத்தினர் தருக்கினர் செருக்குஞ் சிந்தையார்.

(இ - ள்.) (அச்சேனைவீரர்கள்),—உரத்தினர் - மிக்கபலமுடையவர்கள்: உரும் என உரறும் வாயினர் - இடிமுழக்கம்போலப் பேரொலிசெய்கிற வாயையுடையவர்கள்: கரத்து எறி படையினர் - கைகளால்வீசியெறிகிற ஆயுதங்களையுடையவர்கள்: கமலத்தோன் தரும் வரத்தினர் - தாமரை மலரில்தோன்றிய பிரமதேவன் தந்த வரங்களைப் பெற்றவர்கள்: மலை என மழை துயின்று எழு சிரத்தினர் - மலையென்றுஎண்ணி மேகங்கள் நெடும் பொழுதுதங்கி யெழப்பெற்ற தலையையுடையவர்கள்: தருக்கினர் - கர்வமுடையவர்கள்: செருக்கும் சிந்தையார் - (எப்பொழுதும்) உற்சாகங்கொண்ட மனமுடையவர்கள்: (எ - று.)

மலையென மழைதுயின்றெழு சிரத்தினர்-மயக்கவணி. இதனால்,அவர்களது நெடுமை விளங்கும். தருக்கினர் - எப்பொழுதும் வாதுபேசுபவ ரென்றும், செருக்கும்-கர்வங்கொண்ட என்றும் உரைக்கலாம். தருக்கு=தர்க்கம்: வாதம். பி-ம்:—[1]உரற்றும். (சருகூ)

சுo. விண்ணள விடநிமிர்ந் துயர்ந்த மேனியர்
கண்[1]ணள விடவரு மார்பர் காலினான்
மண்ணள விடுநெடு [2]வலத்தர் [3]வானவ
ரெண்ணள விடவருஞ் செருவென் [4]றேறினர்.

(இ - ள்.) விண் அளவு இட நிமிர்ந்து உயர்ந்த மேனியர் - ஆகாயத்தை அளவிடும்படி மிக ஓங்கிவளர்ந்த உடம்பையுடையவர்கள்: கண் அளவு இட அரு மார்பர் - கண்களால் அளவிடுதற்கு அருமையான [கண்பார்வையினெல்லைக்கு எட்டாதபடி பரந்துள்ள] மார்பையுடையவர்கள்: காலினால் மண் அளவு இடு நெடு வலத்தர் - (தங்கள்)கால்களால் பூமிமுழுவதையும் அளவிடத்தக்க மிக்கவலிமையுடையவர்கள்: வானவர் - தேவர்களோடுநிகழ்ந்த, எண் அளவு இட அரு - எண்ணினால் கணக்கிட முடியாத [மிகப்பலவான], செரு - போர்களில், வென்று - (அவர்களைச்) சயித்து, ஏறினர் - மேம்பாடடைந்தவர்கள்; (எ - று.)

முதலடியில், அளவிட - அளாவிட எனினுமாம். வானவர்-தேவர்கள், எண் அளவிட-மனத்திலே கொண்டு மதிக்கும்படி, செரு வரும் - (இப்பொழுது) பெரும்போர் நேரும், என்று - என்றுஎண்ணி, ஏறினர்-(வீராவேசம்) மிகப்பெற்றவர்கள் என்று உரைத்தலும் ஒன்று. வலம்=பலம். பி-ம்:—[1]அளவிடல். [2]வரத்தர். [3]வானிடை. [4]எய்தினர். (சுoஎ)

சக. இந்திரன் முதலினோ ரெறிந்த மாப்படை
[1]சிந்தின தெறித்துகச் செறிந்த தோளினு
ரந்தக னடிதொழு தடங்கு மாணையார்
வெந்தழ லுருவுகொண் டனைய மேனியார்.

(இ - ள்.) இந்திரன் முதலினோர் - இந்திரன் முதலிய தேவர்கள், எறிந்த - வீசிய, மா படை - பெரிய [சிறந்த] ஆயுதங்கள், சிந்தின தெறித்து உக - (தம்மைச் சிறிதேனும் ஊறுபடுத்தமாட்டாமல் தம்மேற்பட்ட அளவில்) தெறித்துச்சிதறிப் பொடியாய்விழும்படி. செறிந்த - வலிமைமிக்க, தோளினுர் - தோள்களையுடையவர்கள்: அந்தகன் அடி தொழுது அடங்கும் ஆணையார் - (பிராணிகளுக்கு) அழிவுவிளைப்பவனான யமனும் தங்கள் பாதங்களில் வணங்கிக் கீழ்ப்படியும்படி செய்யுங் கட்டளையுடையவர்கள்: வெம் தழல் உருவுகொண்டு அனைய மேனியார் - கொடியநெருப்பு அரக்கரின், வடிவத்தைக்கொண்டாற்போன்ற வடிவமுடையவர்கள்:(எ-று.)—பி-ம்:—[1]சிந்தினர்.

சஉ. சூலமும் பாசமுந் தொடர்ந்த செம்மயிர்ச்
சாலமுந் தறுகணு மெயிறுந் தாங்கினு
ராலமும் வெளிதெனு நிறத்த [1]ராற்றலாற்
காலனுங் காலனென் றயிர்க்குங் காட்சியார்.

(இ - ள்.) சூலமும் - சூலாயுதத்தையும், பாசமும் - பாசாயுதத்தையும், தொடர்ந்த செம் மயிர் சாலமும் - அடர்ந்த செம்பட்டமயிர்த்திரளையும், தறு கணும் - கொடிய கண்களையும், எயிறும் - கோரதந்தங்களையும், தாங்கினுர் - தரித்தவர்கள்: ஆலமும் வெளிது எனும் நிறத்தர் - விஷமும் (தங்கள்நிறத்துக்குமுன்) வெண்மையானதென்று சொல்லத்தக்க கருநிற முடையவர்கள்: ஆற்றலால் - (தமது) வலிமையால், காலனும் காலன் என்று அயிர்க்கும் - யமனும் (தன்னையழிப்பானொரு) யமனோ வென்று (தங்களை நோக்கிச்) சந்தேகிக்கத்தக்க, காட்சியார் - தோற்ற முடையவர்கள்; (எ - று.)

தறுகண்-அஞ்சாமையுமாம். ஜாலம்-வடசொல். பி-ம்:--[1]ஆகலால்.(சஎக)

சங. கழலினர் தாரினர் கவச மார்பினர்
நிழலுறு பூணினர் [1]நெறித்த நெற்றிய
ரழலுறு குஞ்சிய ரமரை வேட்டுவந்
[2]தெழலுறு மனத்தின [3]ரொருமை யெய்தினர்.

(இ - ள்.) கழலினர் - காலில்வீரக்கழலுடையவர்கள்: தாரினர்-வெற்றி மாலையை யுடையவர்கள்: கவசம் மார்பினர் - கவசத்தைத்தரித்த மார்பை யுடையவர்கள்: நிழல் உறு பூணினர் - ஒளி மிக்க ஆபரணங்களையுடையவர்கள்; நெறித்த நெற்றியர் - மேல்நெறித்த நெற்றியையுடையவர்கள்: அழல் உறு குஞ்சியர் - நெருப்பையொத்த தலைமயிர்முடியையுடையவர்கள்: அம

ரை வேட்டு - போரை விரும்பி, உவந்து - உற்சாகங்கொண்டு, எழல் உறு - கிளர்ச்சியடைகிற, மனத்தினர் - மனத்தையுடையவர்கள்: ஒருமை எய்தினர் - (தமக்குள்) ஒற்றுமைபெற்றவர்கள்: (எ - று.)

மூன்றும்அடியில், உறு - உவமவுருபு. ஒருமையெய்தினர் - ஒரேபிடிவாதமுடையவரெனினுமாம்; தாம் பிடித்ததையே சாதிப்போமென்னும் ஒன்றையே நோக்குபவரென்க. பி-ம்:—[1]நெறித்துப்பொங்கிய. [2]உழலுறு. [3]ஒருவரேயனர். (சசo)

சச. மருப்பிரு மதக்களிற் றமரர் மன்னனும்
விருப்புறு முகத்தெதிர் விழிக்கின் வென்னிடு
[1]முருப்பெறு துலைவுறு முலக மூன்றினுஞ்
செருப்பெறுத் தினவுறு சிகரத் தோளினர்.

(இ - ள்.) இரு - (எளிதில்) ஒடிபடாத [மிகவலிய], மருப்பு - (நான்கு) தந்தங்களையும், மதம் - மதசலத்தையுமுடைய, களிறு - (ஐராவதமென்னும்) ஆண்யானையையுடைய, அமரர் மன்னனும் - தேவராசனான இந்திரனும், விருப்புறு முகத்து எதிர் விழிக்கின் - விருப்பில்லாமல் [தன்னடைவே] (தங்களுடைய) முகத்துக் கெதிரே விழிக்க நேர்பட்டாலும், (அப்போதே), வென் இடும் - முதுகுகொடுத்தோடுவான்; (அன்றியும் அவர்), உரு பெறு துஉருவத்தை (தாங்கள்) கொண்டு நிற்கமுடியாமல், உலைவு உறும் - அழிவடையுந்தன்மையவான, உலகம் மூன்றினும் - மூவகையுலகங்களிலும், செரு பெறு தினவு உறு-(தங்களையெதிர்ப்பவர் எவருமில்லாமையாற்) போரைப் பெறுமல் தினவுமிக்க, சிகரம் தோளினர் - மலைச்சிகரம்போலுந் தோள்களையுடையவர்கள்: (எ - று.)

இவ்வரக்கவீரர்களைத் தான் போருக்கு எதிர்த்துவரும் நிலையிலன்றிச் சாதாரணமானகாலத்திற் கண்ணுற்பார்க்கநேரிடினும் அப்போதும் தேவேந்திரனும் இவர்களெதிரேநிற்கமாட்டாமல் அச்சம்மிக்கு முதுகு கொடுத்தோடுவானென்று இவர்களின் வீரக்கடுமையை வலியுறுத்தியன, முன்னிரண்டடிகள். விழிக்கின் - கண்பார்வைக்கு இலக்கானால்: கண்ணெடுத்துப்பார்த்தவளவில். இவர்களைக்காணுமிடத்து உலகமூன்றும் எதிர்நிற்க முடியாது அஞ்சியுலைவுறுமென்க: உருப்பெறுதுலைவுறு முலக மூன்று என்பதற்கு - இவர்களுடலைத் தாங்கப்பெறுமல் வருந்தும் மூவகையுலகங்களெனினுமாம். பி-ம்:—[1]உருப்பொறு. (சசக)

சரு. குஞ்சரங் குதிரைபேய் குரங்கு கோளரி
வெஞ்சினக் கரடிநாய் வேங்கை யாளியென்
[1]றஞ்சுறக் கனல்புரை முகத்த ரார்கலி
நஞ்சுதொக் கெனப்புரை நயனத் தார்களும்.

(இ - ள்.) குஞ்சரம் - யானை, குதிரை—, பேய்—, குரங்கு—, கோள் அரி - வலிய சிங்கம், வெம் சினம் கரடி-கடுங்கோபமுடைய கரடி, நாய்—,

வேங்கை-புலி, யாளி—, என்று-என்கிற இவற்றின் முகவடிவமாய்,அஞ்சுற-(காண்பவர்) அஞ்சும்படி, கனல் புரை - நெருப்பையொத்த, முகத்தர் - முகத்தையுடையவர்கள்: ஆர்கலி நஞ்சு நோக்கு என புரை - பாற்கடலில் தோன்றிய விஷம் திரண்டாற்போலொத்த, நயனத்தார்களும் - கண்களை யுடையவர்கள்: (எ - று.)—இறுதியி லுள்ள உம்மை - இறந்ததுதழுவியஎச்சப்பொருளது; அடுத்தகவியிலும் இப்படியே. பி - ம்:—[1]அஞ்சுதற்கு. (சகஉ)

சகூ. எண்கைய ரெழுகைய ரேழு மெட்டுமாய்க்
கண்கனல் சொரிதரு முகத்தர் [1]காலினர்
[2]வண்கையின் வளைத்துயிர் வாரி [3]வாயினிட்
டுண்கையி னுவகைய ருலப்பி லார்களும்.

(இ - ள்.) எண் கையர் - எட்டுக்கைகளையுடையவர்கள்: எழு கையர் - ஏழுகைகளையுடையவர்கள்:ஏழும் எட்டும் ஆய்-ஏழும் எட்டும் என்னுந்தொகை யுடையனவாய்,கண் கனல் சொரிதரு - கண்களினின்று நெருப்புச்சொரிகிற, முகத்தர் - முகங்களையுடையவர்கள்: காலினர் - (வலிய) கால்களையுடைய வர்கள்: உயிர்-பிராணிகளை, வண் கையின் வளைத்து வாரி - பெரிய(தங்கள்) கைகளால் வாரியெடுத்து, வாயின் இட்டு-வாயிலேபோட்டுக்கொண்டு, உண் கையின் - புசிப்பதில், உவகையர் - விருப்பமுடையவர்கள்: உலப்பு இலார் களும் - அழிவில்லாதவர்கள்; (எ - று.)

ஏழும்எட்டுமான முக முடையவரென்க. ௩௬-ஆங்கவிமுதல் இச்செய் யுள்வரையிலும் சேனைவீரர்களின் தன்மைகூறியனவாம். பி-ம்:—[1]காலி னல். [2]மண். [3]வாயிடுமுண்கையருலக்கையர். (சகங)

சஎ, சஅ.—இவையிரண்டும் ஒருதொடர்: சேனைத்தலைவர்களின்சேனையில் துவசம் முதலியவற்றின் அடர்த்திகூறும்.

இயக்கரிற் பறித்தன வவுண ரிட்டன
மயக்குறுத் தமரரை வலியின் வாங்கின
துயக்கில்கந் தர்ப்பரைத் துரந்து வாரின
[1]நயப்புறு சித்தரை நலிந்து வவ்வின.

கொடிதழை [2]கவிகைவான் றொங்கல் [3]குஞ்சரம்
படியுறு பதாகைமீ விதானம் [4]பலவகை
யிடையிலா தெங்கணு மிசைய மீமிசை
மிடைதலி னுலகெலாம் வெயி[5]லி ழந்தவே.

இரண்டுசெய்யுட்கும் ஒருங்கே பொருள் உரைக்கப்படும்.

(இ - ள்.) (சஎ) இயக்கரின் பறித்தன-யக்ஷர்களிடத்தினின்று வலியக் கவர்ந்தவையும், அவுணர் இட்டன - (தங்களுக்கு) அசுரர்கள் கொடுத்த வையும், அமரரை மயக்குறுத்து வலியின் வாங்கின - தேவர்களை (மாயை யால்) மயங்கச்செய்து (அவர்களிடத்தினின்று தாங்கள்)வலிமையாற்பெற்றுக் கொண்டவையும், துயக்கு இல் கந்தர்ப்பரை துரந்து வாரின - சோர்தலில்

லாத [வலிய] கந்தர்வர்களைத் துரத்தியோட்டி வலிய எடுத்துக்கொண்ட வையும், நயப்பு உறு சித்தரை நலிந்து வவ்வின - அன்புமிக்க சித்தர்களை வருத்திக்கவர்ந்தவையும் ஆகிய, (சஅ) கொடி - துவசங்களும், தழை - மயிற்பீலிக்குடைகளும், கவிகை - குடைகளும், வான் தொங்கல் - உயர்ந்த குஞ்சங்களும், குஞ்சரம் படியுறு பதாகை - யானைகளின்மேல் அமைதல் பொருந்திய பெருங்கொடிகளும், மீ விதானம் - மேற்கட்டிகளும், பல் வகை - மற்றும்பலவகைஇராசசின்னங்களும், இடை இலாது எங்கணும் இசைய - இடைவெளியில்லாமல் எவ்விடத்தும்பொருந்த, மீமிசை மிடைத லின் - ஆகாயத்தில் நெருங்குதலால், உலகு எலாம் வெயில் இழந்த - உலக ங்களெல்லாம் சூரியனொளியை இழப்பனவாயின; (எ - று.)

கந்தர்ப்பர் - வடசொற் சிதைவு. நயப்புஉறு - யாவராலும் அன்புசெய் யத்தக்க என்க. பி - ம்:—[1]வியப்புறுபடைக்கல விழுமம்பெற்றுளார்.

தொங்கல் - தொங்குவதாகிய குச்சுக்குத் தொழிலாகுபெயர். [3]குஞ்ச ரம்என்ற பாடத்துக்கு - மயிர்க்குச்சு என்க. கொடிமுதலியன வுலகமுழு வதும் வெயில்புகாதபடி மறைத்து இருள்செய்தன வென்க. பல்வகையென் றது-சாமரம் ஆலவட்டம் முதலியவற்றை. பி - ம்:—[2]கவிகையின். [3]குஞ்ச மேல். [4]பன்மணிக் குடைமிளிர்சாமரைக் குழாங்கொண்டெங்கணும். [5]இழப் பவே. (சகச, சகரு)

சசுசு—இரண்டுகவிகள் - ஒருதொடர்: சேனைத்தலைவரின் வருணனை.

எழுவரொ டெழுவ[1]ரா முலக மேழொடேழ்
தழுவிய வென்றியர் தலைவர் [2]தானையர்
மழுவினர் வாளினர் வயங்கு சூலத்த
ருழுவையொ டரியென [3]வுடற்றுஞ் சீற்றத்தார்.

(இ - ள்.) எழுவரொடு எழுவர் ஆம் தலைவர்-பதினால்வராகிய அச்சேனைத் தலைவர்கள், உலகம் ஏழொடு ஏழ் தழுவிய வென்றியர் - பதினான்குஉலகங் களிலும் பொருந்திய வெற்றியை யுடையவர்கள்;—தானையர் - பெருஞ் சேனையுடையவர்கள்: மழுவினர் - மழுவையுடையவர்கள்: வாளினர்-வாளை யுடையவர்கள்: வயங்கு சூலத்தர்-விளங்குகிற சூலத்தையுடையவர்கள்: உழு வையொடு அரி என உடற்றும் சீற்றத்தார் - புலியும் சிங்கமும் போல(ப்பிற வுயிரை) வருத்தும் கோபமுடையவர்கள்; (எ - று.)

ஈசுசு - ஆம் கவிமுதல் இக்கவியில் 'தலைவர்' என்றது வரையில்,சேனைத் தலைவர் பதினால்வரது சிறப்புக்களைக்கூறி, 'தானையர்' என்றதுமுதல் அச்சே னைகளிலுள்ள வீரர்களின் தன்மைகளைக் கூறுகிறாரென்றலுமொன்று. பி-ம்:—[1]ரீள். [2]தானையின். [3]உரற்றுஞ். (சகசு)

ருo. வில்லினர் வாளின [1]ரிதழின் மீதிடும்
பல்லினர் மேருவைப் பறிக்கு மாற்றலர்

புல்லினர் திசைதொறும் புரவித் தேரினர்
சொல்லின முடிக்குறுந் துணிவி னெஞ்சினர்.

(இ - ள்.) வில்லினர் - வில்லையுடையவர்களும், வாளினர்-உடைவாளையுடையவர்களும், இதழின்மீது இடும் பல்லினர் - உதட்டின்மேற் கடித்துவைத்த பற்களையுடையவர்களும், மேருவை பறிக்கும் ஆற்றலர் - மகாமேருமலையையும் பறித்தெடுக்கவல்ல வல்லமையுடையவர்களும், புரவி தேரினர் - குதிரைகள்பூண்ட தேர்களையுடையவர்களும், சொல்லின முடிக்குறும் துணிவின் நெஞ்சினர் - தாம்சொன்னவற்றைச் சொன்னபடியே செய்துமுடிக்க வல்ல தைரியமுள்ள மனமுடையவர்கள்: (அவர்கள்), திசை தொறும் புல்லினர் - எல்லாத்திக்குகளிலும் வந்துசேர்ந்தார்கள்; (எ - று.)

கீழ்க்கவியில்வந்த'வாளினர்'என்றதனோடு கூறியதுகூறலாகாமைப்பொருட்டு இக்கவியில், வாள் - உடைவாளெனக் கொள்ளப்பட்டது. இதழின் மீதிடும்பல்லினராதல், கோபாவேசத்தால். ௬௬-ஆங் கவியில் தானையர் என்பதுமுதல் சேனைவீரரின் தன்மையைக்கூறுவதாகக்கொள்ளுமிடத்து, ஈற்றடிக்கு - தங்கள்தலைவர்கள்சொன்ன கட்டளைகளைத் தவறுமற்செய்து முடிக்கவேற்றுந் துணிவுள்ள மனமுடையவ ரென்று உரைக்கலாம். பி - ம்:— [1] இதழை. (௬௧௭)

௫௩.—சேனைப்பெருந்தலைவர்கள் சேனைகளுடன் வந்து கரனைச்சேர்தல்.

தூடணன் திரிசிராத் தோன்ற [1]லாதியர்
கோடணை முரசினங் குளிறு சேனைய
ராடவ ருயிர்கவ ரலங்கல் வேலினர்
பாடவ நிலையினர் பலருஞ் சுற்றினர்.

(இ - ள்.) ஆடவர் உயிர் கவர்-வீரர்களுடைய உயிரை (உடம்பினின்று) எடுக்கவல்ல, அலங்கல் வேலினர் - வெற்றிமாலையைத்தரித்த வேலாயுதமுடையவர்களும், பாடவம் நிலையினர் - திறமையுள்ள நிலைமையையுடையவர்களு மாகிய, தூடணன் - தூஷணனும், திரிசிரா தோன்றல் - திரிசிரஸ் என்னும் வீரனும், ஆதியர் - முதலியவர்களான, பலரும் - சேனைத்தலைவர்கள்பலரும், கோடணை முரசு இனம் குளிறு சேனையர் - ஆரவாரத்தையுடைய பேரிகைவாத்தியங்கள் முழங்குகிற சேனைகளையுடையவர்களாய், சுற்றினர் - (வந்து கரனைச்) சூழ்ந்தார்கள்; (எ - று.)

தூஷணன் என்ற வடமொழிப்பெயர்-(யாவரையும்) நிந்திப்பவ னென்றும், த்ரிஶிராஸ் என்ற வடமொழிப்பெயர்-மூன்று தலைகளையுடையவ னென்றும் பொருள்படும். தோன்றல் - பெருமையிற்சிறந்தவன்; ஆண்பாற்சிறப்புப்பெயர். கோடணை = கோஷணம்; வடசொல். பி-ம்:—[1] ஆதியாய்க். (௬௧௮)

௫௪.—இப்படிச் சேனை சூழக் கரன் போர்க்குப் புறப்படுதல்.

ஆன்றமை யெறிபடை யழுவத் தார்கலி
வான்றொடர் மேருவை வளைத்த தாமெனா

வூன்றின தேரின னுயர்ந்த தோளினன்
றோன்றினன் [1]கரனமன் றுணுக்க மெய்தவே.

(இ - ள்.) ஆன்று அமை - நிறைந்துபொருந்திய, எறி படை-பகையழிக்கவல்ல சேனையாகிய, அழுவத்து ஆர்கலி - பரப்பையுடைய கடல், வான் தொடர் மேருவை - ஆகாயத்தை யளாவிய மேருமலையை, வளைத்தது ஆம் என - வளைத்துக்கொண்டதுபோல (த் தன்னைச்சூழ), ஊன்றின தேரினன்- நடுவில்நிலைப்பட்ட தேரையுடையவனும், உயர்ந்த தோளினன்-உயர்ந்ததோள்களையுடையவனுமான, கரன்—,—நமன் துணுக்கம் எய்த தோன்றினன் - யமனும் அச்சமடையப் புறப்பட்டான்; (எ - று.)

மேரு உவமையைக் கரனுக்காவது, அவனது தேருக்காவது கொள்க. உருவகத்தை அங்கமாகக்கொண்டு வந்த உவமையணி. பி-ம்:—[1]யாவரும். ()

ருங.—சேனைசெல்லுதலால் மேலெழுந்த தூளியின் வருணனை.

அசும்புறு மதகரி புரவி யாடகத்
தசும்புறு [1]சயந்தன மரக்கர் [2]தாடர
விசும்புறு தூளியான் வெண்மை மேயின
[3]பசும்பரிப் பகலவன் பைம்பொற் றேரரோ.

(இ - ள்.) அசும்பு உறு - நீரூற்றையொத்த [இடைவிடாதுமேன்மேற் பெருகுகிற] மதம் - மதஜலத்தையுடைய, கரி - யானைகளும், புரவி-குதிரைகளும், ஆடகம் தசும்புஉறு-பொன்னாலாகிய கலசம் பொருந்திய, சயந்தனம் - தேர்களும், அரக்கர் - இராக்கதர்களும், (ஆகியநால்வகைச்சேனைகளும்), தாள் தர - கால்களைவைத்து நடத்தலால், விசும்பு உறு - (மேலெழுந்து) ஆகாயத்தையடைந்த, தூளியான்-புழுதிகளால்,—பசு பரி-(தேரிற்) பச்சைக் குதிரைகளைப்பூண்ட, பகலவன் - சூரியனுடைய, பைம் பொன் தேர் - பசும் பொன்னிறமான தேரும், வெண்மை மேயின(து)-(தனதுநிறம்மழுங்கி மாறுபட்டு) வெண்ணிறமடைந்தது; (எ - று.)—அரோ - ஈற்றசை.

ஹாடகம், ஸ்யந்தநம் என்ற வடசொற்கள் திரிந்தன. தேருக்குக் கால் என்றது, சக்கரத்தை. அரக்கரென்றது, பதாதிவீரரை. பகலவன் - பகற்பொழுதுக்குஉரியவன். [3]பசும்பரிபகலவன்என்ற இயல்பானபாடத்துக்கு - பகலவனுடைய பைம்பொற்றேரும் அத்தேரிற்பூட்டிய பசும்பரிகளும் வெண்மைமேயினவென்க. வெண்புழுதிமிகப்படிதலால் பொற்றேரும் பசும்பரியும் தம்முடையநிறம்மாறினவென்றது-பிறிதின்குணம்பெறலணியாம்: இதனால், மேலெழுந்த தூளியின்மிகுதிதொனிக்கும். பி-ம்:—[1]திணிபுயத்து. [2]தாடரு.

ருச.—இதுவும் அது.

வனந்துகள் படடன மலையின வானுயர்
கனந்துகள் பட்டன கடல்க ரேர்ந்தன
வினந்தொகு தூளியா லிசைப்ப தென்னினிச்
சினந்தொகு நெடுங்கடற் சேனை செல்லவே.

(இ-ள்.) சினம் தொகு-கோபம் மிக்க, நெடு கடல் சேனை-பெரிய கடல் போற்பரந்த இராக்கதசேனை, செல்ல - புறப்பட்டவளவில்,—இனம் தொகு தூளியால்-கூட்டமாகத்திரண்டெழுந்த புழுதியால்,—வனம் துகள் பட்டன-காடுகளெல்லாம் புழுதியடைந்தன; மலையின் வான் உயர் கனம் துகள் பட்டன - மலைகளின்மேலும் வானத்தின்மீதும் ஏறியுள்ள மேகங்கள் மாசடைந்தன; கடல்கள் தூர்ந்தன - சமுத்திரங்கள் தூர்ந்துபோயின; இனி இசைப்பது என் - இனிச்சொல்லவேண்டுவது யாது? (எ - று.)

'இசைப்பதென்னினி' என்றது வியப்பு கூறியபடியாம். உயர்வுநவிற்சி.

நந.—அரக்கர்களின் மிகுதி.

[1]நிலமிசை விசும்பிடை நெருக்க லானெடு
மலைமிசை மலையினம் வருவ போன்மலைத்
தலைமிசைத் தலைமிசைத் தாவிச் சென்றனர்
கொலைமிசை நஞ்செனக் கொதிக்கு நெஞ்சினர்.

(இ - ள்.) நிலமிசை-பூமியின்மீதும், விசும்பிடை-ஆகாயத்தின்மேலும், நெருக்கலால் - (இடைவெளியின்றி) நெருக்கமுண்டானதனால்,—கொலைமிசை நஞ்சு என கொதிக்கும் நெஞ்சினர் - கொல்லுதல்தொழிலில் விஷம் போல உக்கிரங்கொள்ளும் மனமுடைய அரக்கர்கள்,—நெடு மலை மிசை மலை இனம் வருவ போல் - உயர்ந்தமலைகளின்மேல் வேறுமலைக்கூட்டங்கள் ஏறி வருவனபோல, மலை தலைமிசை தலைமிசை தாவி சென்றனர்-மலைகளினுச்சி தோறும் (கால்வைத்துத்) தாண்டிக்கொண்டு சென்றார்கள்; (எ - று.)

பூமியிலும் ஆகாயத்திலும் சேனை அடர்ந்து வெற்றிடமின்றாக்கினதனால், பலஅரக்கர்கள் மலைகளின்மேலேயேபாய்ந்துநடந்துகொண்டுபோயின ரென்பதாம். அவர்க்கு மலைமேல் மலைவருதலை இல்பொருளுவமையாகக் கூறினர். வருவ - பெயர். பி - ம்:—[1] நிலை. (சஉஉ)

வேறு.

நச.—அரக்கர்சேனை இராமனுறைவிடம் சேர்தல்.

வந்தது சேனை வெள்ளம் வள்ளியோன் [1]மருங்கு [2]மாய
பந்த[3]மா [4]வினையை மாளப் [5]பற்றறு பெற்றி யோர்க்கு
முந்தரு நிலைய தாகி யுடனுறைந் துயிர்க டம்மை
யந்தகற் களிக்கு நோய்போ லரக்கிமுன் னாக வம்மா.

(இ - ள்.) மாயபந்தம் - மாயையின்தொடர்ச்சியாலாகிய, மா வினையை-பெரிய கருமங்களை, மாள - அழிக்கும்படி, பற்று அறு - உலகப்பற்றொழிந்த, பெற்றியோர்க்கும்-பெருமையுடையவர்களுக்கும், உந்து அரு நிலையது ஆகி - விலக்கமுடியாத நிலைமையுடையதாய், உடன் உறைந்து - உடம்புடனே பொருந்தி, உயிர்கள்தம்மை அந்தகற்கு அளிக்கும் - அந்தந்த உயிரை யமனுக்குக்கொடுக்கிற [கொன்றொழிக்கிற], நோய் போல் - வியாதிபோல, அரக்கி - சூர்ப்பணகை, முன் ஆக-முன்னேசெல்ல, சேனை வெள்ளம் - அவ்விராக்கத சேனைப்பெருக்கு, வள்ளியோன் மருங்கு வந்தது-வரையாதருளுந்தன்மைய

னுஇராமபிரானது அருகிலேவந்து சேர்ந்தது; (எ-று.)—அம்மா-ஈற்றசை; சேனையைப்பற்றிய வியப்பிடைச்சொல்லுமாம்.

அவித்யை யென்று ஒருபெயர்பெறும் அநாதியான மாயை கருமங்களுக்கெல்லாம் காரண மாதலால், 'மாயபந்தமாவினை' எனப்பட்டது. தானல்லாதவுடம்பை யானென்றுகருதி அகமாகிய அதனிடத்துச் செய்யும் பற்றாகிய அகங்காரமும், தன்னோடு இயைபில்லாத பொருளை எனதென்று கருதிப் புறமாகியஅதனிடத்துச் செய்யும் பற்றாகிய மமகாரமும் ஆகிய அபிமானங்களை ஆசிரியரிடத்துக் கேட்ட உபதேசமொழிகளாலும், யோகப்பயிற்சியாலும் அவை யானெனதன்மை தெரிந்து முற்றவொழித்தவர்க்குப் பிறப்புக்குக்காரணமான கருமங்கள் ஒழிதலால், 'வினையைமாளப்பற்றறுபெற்றியோர்' என்றார். கருமம் மூன்றுவகைப்படும்: சஞ்சிதம் பிராரப்தம் ஆகாமியமென. சஞ்சிதம் - பிறப்பு அநாதியாய்வருதலின் உயிரால் அளவின்றி யீட்டப்பட்டவை. பிராரப்தம் - இப்பிறப்பில் அனுபவிக்குமாறு கொண்டவை. ஆகாமியம் - இனிவரும்பிறப்புக்களில் அனுபவிக்கக் கடவனவாய்க் கிடந்தவை. தத்துவஞானத்தாற் பற்றற்று வீடுபெறும்நிலையையடைந்தார்க்கும் சஞ்சிதம் ஆகாமிய மென்ற கருமங்கள்மாத்திரமே ஒழியும்; பிராரப்தகருமத்திலே பற்றறுதற்குமுன்கழிந்ததுபோக மற்றது நீங்காமல் இப்பிறப்பில் அனுபவிக்கக்கடவதாயேநிற்கும் என்பது நூல்துணிபு. 'முன்கிடந்ததுன்பங்களும்மேல்வரக்கடவதுன்பங்களும்இலவாதல்மெய்புணர்வின் பயன்;' 'இவ்வாற்றானே மெய்யுணர்ந்தார்க்கு நிற்பன எடுத்தவுடம்பும் அதுகொண்ட வினைப்பயன்களுமே யென்பது பெற்றாம்'. 'முன்னும் பின்னும் வினைத்தொடர்பறுத்தார்க்கு நடுவுநின்றவுடம்பும் அதுகொண்டவினைப்பயன்களும் நின்றமையின்' என்ற பரிமேலழகருரை வாக்கியங்களின் கருத்து இங்கு அறியத்தக்கது. இப்படிப்பட்ட பிராரப்தகருமமும், அதனாலாகிய நோயும் அதனாலாகும் மரணமும் தத்துவஞானிகளும் அனுபவித்தே தீரவேண்டியதா யிருத்தல் பற்றி, 'பற்றறுபெற்றியோர்க்கும் உந்தருநிலையதாகி உயிர்கள்தம்மை யந்தகற்கு அளிக்கும்நோய்' என்றார். இராவணன்தங்கையான சூர்ப்பணகை தன்னுடன்பிறந்தமுறையில்நின்ற கரன் முதலியோர்க்கு நாசகாரணமாய் நிற்றல் பற்றி, 'உடனுறைந்துயிர்கடம்மை யந்தகற்களிக்குநோய்போ லரக்கி' என்றார்; கீழ்ப்படலத்திலும் "மேலைநாளுயிரொடும்பிறந்து தான்விளை, காலமோர்ந் துடனுறை கடியநோயனாள்" என்று கூறியவாறும் காண்க. இப்படிப்பட்ட சூர்ப்பணகை முன்னே வழிகாட்டிக்கொண்டுசெல்ல அரக்கர் சேனை பின்னேவந்த தென்பதாம். பந்தமாவினை - உயிரைக் கட்டுப்படுத்தும் பெரிய கருமமென்க. மாள=மாள்விக்க; பிறவினைப்பொருளில் வந்த தன்வினை. வினையை யென்பதில் ஐகாரத்தைச் சாரியை யென்று விலக்கி, வினை மாள - கருமம் ஒழிய என்றலும் ஒன்று. பி - ம்:—[1]மருங்கின். [2]மாயாபந்தம், மாயப்பந்தம். [3]ஆம். [4]வினையின். [5]பற்றியபயத்தினார்க்கும்.

இதுமுதல் கச - கவிகள் - கீழ்ப்படலத்தின் முதற்கவி போன்ற அறுசீராசிரியவிருத்தங்கள். (சஉ௩)

௫௭. சூரியக் குரலின் [1]வானின் முகிற்கணந் துணுக்கங் கொள்ள
வார்சிலை யொலியி னஞ்சி [2]யுருமெலா மறுக்கங் கொள்ள
வார்கலி [3]யார்ப்பி னுட்கி [4]யசைவுற வரக்கர் சேனை
போர்[5]வனத் திருந்த வீர ருறைவிடம் புக்க தன்றே.

(இ - ள்.) சூரியக் குரலின் - எக்காளங்களின் முழக்கத்தால், வானின் முகில் கணம் துணுக்கம் கொள்ள - ஆகாயத்திலுள்ள மேகங்களின் கூட்டங்கள் அச்சமடையவும், வார் சிலை ஒலியின் - கட்டமைந்த விற்களின் நாணொலியால், உரும் எலாம் அஞ்சி மறுக்கம் கொள்ள - இடிகளெல்லாம் பயந்து கலக்கமடையவும், ஆர்ப்பின் - (கர்ச்சனை முதலிய) ஆரவாரத்தால், ஆர்கலி உட்கி அசைவு உற - கடல் அஞ்சி நடுக்கமடையவும்,—அரக்கர் சேனை—, வனத்து இருந்த போர் வீரர் உறைவிடம் புக்கது - அந்தக் காட்டிலிருந்த போரில்வல்ல வீரர்களான இராமலக்ஷ்மணர் வசிக்குமிடத்தை அடைந்தது; (எ - று.)—அன்றே - ஈற்றசை; அப்பொழுதே எனினுமாம். உயர்வுநவிற்சியணி.

அசைவு - தளர்ச்சியுமாம். போர் வனத்து இருந்த வீரர் என்றே எடுத்து, அரக்கரோடுபோர்செய்யும் பொருட்டு வனத்திலிருந்த வீரர் எனினுமாம். பி - ம்:—[1]மைசைவான்முகில். [2]உருமினம். [3]ஆர்ப்பை. [4]அசைவுற. [5]கருத்து. (௫௭)

௫௮.—அச்சேனையைக்கண்டு பறவைகளும் விலங்குகளும் அஞ்சியோடி வருதல்.

வாய்புலர்ந் தழிந்த மெய்யின் [1]வருத்தத்த வழியின் யாண்டு
மோய்விலர் திமிர்ந்து வீங்கு முயிர்ப்பின வுலைந்த கண்ண
தீயவர் சேனை வந்து [2]சேர்ந்தமை தெரியச் சென்று
வேய்தெரிந் துரைப்ப போன்ற புள்ளொடு விலங்கு மம்மா.

(இ - ள்.) புள்ளொடு விலங்கும் - (அவ்வனத்திலுள்ள) பறவைகளும் மிருகங்களும்,—வாய் புலர்ந்து அழிந்த - (அச்சேனையைக் கண்டு மிக அஞ்சியதனால்) வாய்உலர்ந்து மனநிலைகெட்டவையும், மெய்யின் வருத்தத்த - உடம்பின்வருத்தமுடையவையும், வழியின் யாண்டும் ஓய்வு இல - இடைவழியில் எவ்விடத்தும் இளைப்பாறி நிற்றலில்லாதவையும், திமிர்ந்து வீங்கும் உயிர்ப்பின - மேல்நோக்கிமிக்குவருகிற பெருமூச்சுடையவையும், உலைந்த கண்ண - பார்வை மழுங்கிய கண்களையுடையவையுமாய், (ஓடிவந்து);—தீயவர் சேனை வந்து சேர்ந்தமை - கொடிய அரக்கர்சேனை வந்து சேர்ந்த செய்தியை, தெரிந்து - தாம் அறிந்து, சென்று - முன் வந்து, தெரிய உரைப்ப - (இராமலக்ஷ்மணர்) அறியும்படி செய்திகூறுபவரான, வேய் - ஒற்றர்களை, போன்ற - ஒத்தன; (எ - று.)—அம்மா - ஈற்றசை; வியப்பிடைச்சொல்லுமாம்.

பறவைகளும் விலங்குகளும் மிகஅஞ்சி நிலைகெட்டுத் தரிப்பின்றிவிரைந்தோடிவந்தமை அரக்கர்சேனைவருகையை அறிதற்குக் காரணமாகுதல் பற்றி, அவற்றை வந்துசெய்திகூறும் ஒற்றர் போன்றன வென்றார்; தன்மைத்தற்

குறிப்பேற்றவணி. வேய் - உயர்திணைப்பொருள்தரும் அஃறிணைச்சொல்.
பி-ம்:—[1]வருத்தத்தவ். [2]சேர்ந்தவை'. (சஉ௫)

ருகூ.—இங்ஙனம் அரக்கர்சேனை வருதலை இராமலக்ஷ்மணர் அறிதல்.

தூளியின் படலை வந்து தொடர்வுற மரமுந் [1]தூறுந்
தாளிடை யொடியு மோசை சடசட வொலிப்பக் கானத்
தாளியு மரியு மஞ்சி யிரிதரு [2]மலக்க ணோக்கி
மீளிமொய்ம் பினருஞ் சேனை மேல்வந்த துளதென் றுன்னு.

இதுவும், அடுத்த கவியும் - குளகம்.

(இ - ள்.) தூளியின் படலை - புழுதிகளின் கூட்டம், வந்து தொடர்வுற-(முன்னே) வந்துதொடரவும்;—மரமும் தூறும் - மரங்களும் புதர்களும், தாளிடை ஒடியும்-(அரக்கர்களது) கால்களில் அகப்பட்டு ஒடிபடுதலாலாகிய, ஓசை—, சடசட ஒலிப்ப - சடசடவென்று ஒலிக்கவும்,—கானத்து - காட்டிலுள்ள, ஆளியும்-யாளிகளும், அரியும்-சிங்கங்களும், அஞ்சி இரிதரும்-பயந்து ஓடுகிற, அலக்கண்-துன்பத்தை, நோக்கி-பார்த்து, (அகனுல்), மீளி மொய்ம்பினரும் -வலியதோள்களையுடைய இராமலக்ஷ்மணர்களும், சேனை மேல்வந்தது உளது என்று உன்னு - அரக்கர்சேனை தம்மேல் எதிர்த்துவந்தமை யுண்டென்றுஎண்ணி,—(எ-று.)—'உன்னு' என்றசெய்யாஎன்னும்வாய்பாட்டுஎச்சத்தை உன்ன வெனச் செயவெனெச்சமாகத்திரித்து, இருவரும் நினைத்தவளவில் முன்வந்த இலக்குமணனைநோக்கி இராமன் கூறலுற்றா னென அடுத்த கவியோடுமுடிக்க.

மிக்கதுகளெழுச்சியின் வரவைக் கண்டும், விருக்ஷவகைகள் ஒடிபடுகிற ஓசையைக்கேட்டும், கொடுவிலங்குகள்அஞ்சியோடுங் குழப்பத்தைப்பார்த்தும் இராமலட்சுமணர் சேனையின்வரவை யறிந்தன ரென்க. இனி, தூளியின் படலை வந்து தொடர்தலையும், மரமும் தூறும் ஒடியும் ஓசை ஒலித்தலையும், ஆளியும் அரியும் அஞ்சிஇரிதற்குக் காரணமாக்கி யுரைப்பினும் அமையும். படலை=படலம்: சடசட - ஈரடுக்கு ஒலிக்குறிப்பு; இரட்டைக்கிளவி. அலக்கண் - சஞ்சலப்பட்டகண்; கண்கலக்கம். இச்செய்யுளின் பின் "மரன்படர்" (கூஉ) "மின்னின்ற" (கூ0) 'நெறிக்கொண்மாதவர்க்கு (கூக) என்றமுறையிற் பாடல்கள் சில ஏட்டுப்பிரதிகளிலுள்ளன. **பி - ம்:**—[1]தூரும். [2]அமலை. (சஉசு)

கூ0.—இலக்குமணன் போர்க்குச் சித்தனு யெழுதல்.

மின்னின்ற சிலையன் வீரக் கவசத்தன் விசித்த வாளன்
பொன்னின்ற வடிம்பின் வாளிப் புட்டிலன் புகையு நெஞ்சன்
னின்னின்று காண்டி யான்செய் நிலையென விரும்பி [1]நேரா
[2]முன்னின்ற பின்வந் தோனை நோக்கினன் மொழிய லுற்றான்.

(இ - ள்.) மின் நின்ற சிலையன்-மின்னலின்ஒளிபோன்ற ஒளிபொருந்திய வில்லையுடையவனும், வீரம் கவசத்தன் - அழியாவலிமையுடைய கவசத்

தையுடையவனும், விசித்த வாளன்-(இடையிற்) கட்டிய உடைவாளையுடைய வனும், பொன் நின்ற வடிம்பின் வாளி புட்டிலன் - அழகுபொருந்திய நுனியுள்ள அம்பைக்கொண்ட தூணியை யுடையவனும், புகையும் நெஞ்சன் - கோபத்தீமூண்ட மனமுடையவனுமாய், நில் நின்று யான் செய் நிலை காண்டி என - '(நீ போர்தொடங்காது) நில்: (அங்ஙனம்) நின்று யான்செய்யும்போர்நிலைமையைக் காண்பாய்' என்று (இராமபிரானைநோக்கிச்) சொல்லி, விரும்பி - (போர்செய்ய) விருப்பங்கொண்டு, நேரா முன் நின்ற-(போர்க்குச்)சித்தமாகித்(தன்)முன்னே வந்துநின்ற, பின் வந்தோனை நோக்கினன் - (தனது)தம்பியான இலக்குமணனைப் பார்த்து, மொழிதல் உற்றான்-(இராமபிரான்) சொல்லத் தொடங்கினான்; (எ - று.) -அதனை அடுத்த கவியிற் காண்க.

வனத்திற் கொடியஅரக்கர்களாலும் மற்றுந் துஷ்டஜந்துக்களாலும் தனதுதமையனார்க்கும் அண்ணியாகிய தேவியார்க்கும் என்றேனும் ஏதேனும் தீங்கு நேருமோவென்று ஆசங்கித்து இலக்குமணன் எப்பொழுதும் சாக்கிரதைப் பட்டவனாய் வில்லேந்தித் தூணிதாங்கிக் கவசந்தரித்து வாள்கட்டிப் போர்க்குச் சித்தனாய் நின்றுவந்த தன்மையை முன்னிரண்டடி விளக்கும். [illegible] பதினான்குஅரக்கர் எதிர்த்துவந்தபொழுது இராமன் தானே போர்செய்தது போல இப்பொழுதும் போர்தொடங்காதபடி விலக்கித் தான் போர்செய்யக் கருதி, 'நில் நின்றுகாண்டி யான்செய்நிலை' என்றான். நேரா-(அரக்கரை)எதிர்த்து என்றுமாம். பின்வந்தோன் - பின்பிறந்தவன். 'மின்னின்றசில்பயன்' முதலியவற்றை இராமன்மேலேற்றி யுரைப்பின், மேல் கூஉ - ஆங்கவி **கூறியதுகூற**லென்னுங் குற்றத்துக்கு இடமாய் முடியும். பொன்னின்ற வடிம்பு என்பதைப் புட்டிலுக்கு அடைமொழியாக்கி யுரைப்பினுமாம்.

பி-ம்:—[1]நோக்கி. [2]முன்னின்று. (சஉஎ)

கூக.—இராமன் இலக்குமணனைப் போர்விலக்கிப்பேசுதல்.

நெறிக்கொண்மா தவர்க்கு முன்னே நேர்ந்தனென் [1]னிருத ராவி
பறிக்குவென் யானே [2]யென்ற பழமொழி பழுது றாமே
வெறிக்கொள்பூங் குழலி னாளை வீரநீ வேண்டி னேன்யான்
குறிக்கொடு காத்தி [3]யின்னே கொல்வெனிக் குழுவை [4]யென்றான்.

இதுவும், அடுத்த கவியும் - குளகம்.

(இ - ள்.) 'வீர - வீரனே! நெறி கொள் - சன்மார்க்கத்தைக் கடைப்பிடித்த, மா தவர்க்கு - பெருந்தவமுடைய முனிவர்களுக்கு, முன்னே நேர்ந்தனென்-முன்பு (யான்) உடன்பட்டு, யானே நிருதர் ஆவி பறிக்குவென் என்ற-'நானே அரக்கர்களுயிரைக் கவர்வேன்' என்று உறுதிகூறிய, பழமொழி - முன்னையவார்த்தை, பழுது உறாமே-வீண்படாதபடி, இ குழுவை இன்னே கொல்வென்-இவ்வரக்கர்கூட்டத்தை இப்பொழுதே நான் கொல்வேன்; வெறி கொள் பூ குழலினாளை - இயற்கைமணங்கொண்டதும் மலர்களைச்

சூடியதுமான கூந்தலையுடைய ஜாநகியை, குறிகொடு காத்தி - நீ கருத்துக்கொண்டு பாதுகாப்பாயாக: யான் வேண்டினேன் - நான் (உன்னை இது) வேண்டினேன்,' என்று - என்று (இராமன் இலக்குமணனை நோக்கிச்) சொல்லி,—(எ - று.)—'புட்டில்கட்டிச் சாபமுந்தரித்தான்' என வருங் கவியோடுதொடரும்.

அரக்கர்க்கு அஞ்சிச் சரணமடைந்த தண்டகாரணியவாசிகளான முனிவர்க்கு இராமபிரான் அபயமளித்தமை கீழ் அகத்தியப்படலத்திற் பரக்கக் கூறப்பட்டது. அரக்கர்குழாத்தைஎதிர்த்தழிக்கும் ஆற்றல் தனக்குஇல்லையென்று தமையன் கருதினதாகக் கொண்டு இலக்குமணன் வருந்தப்படாமைப்பொருட்டு, 'வீர' என விளித்ததோடு 'வேண்டினேன் யான்' என்றுங் கூறினன். குறிக்கொடு-குறிக்கொண்டு; குறிக்கொள்ளுதல்-சாக்கிரதைப்படுதல், கவனித்தல். பி-ம்:—[1]அரக்கர். [2]என்னும். [3]இன்றே. [4]எல்லாம். (ஈஉ அ)

கூ உ.—இராமன் போர்க்கோலங்கொள்ளல்.

மரன்படர் கான மெங்கு மதர்பட வந்த சேனை
கரன்படை யென்ப தெண்ணிக் கருநிறக் கமலக் கண்ணான்
சரன்படர் புட்டில் கட்டிச் சாபமுந் தரித்தான் றள்ளா
வுரன்படர் தோளின் மீளாக் கவசமிட் டுடைவா ளார்த்தான்.

(இ - ள்.) மரன் படர் கானம் எங்கும்-மரங்கள் வளர்ந்த காடுமுழுவதும், அதர்பட-வழியாம்படி, வந்த—, சேனை—, கரன் படை-கரனுடையசேனை, என்பது எண்ணி - என்பதை நினைத்து,—கரு நிறம் கமலம் கண்ணன்-கரிய திருநிறத்தையும் செந்தாமரைமலர்போலுந் திருக்கண்களையு முடைய இராமன்,—தள்ளா உரன் படர் தோளில் - நீங்காத வலிமை மிக்க தோளிலே, சரன் படர் புட்டில் கட்டி - அம்புகள் நிறைந்த தூணியைக் கட்டி, சாபமும் தரித்தான் - வில்லையும் ஏந்தி, மீளா கவசம் இட்டு - நிலைபெயர்க்கப்படாத கவசத்தைத் தரித்து, உடைவாள் ஆர்த்தான் - உடைவாளையும் (அரையிற்) கட்டினன்; (எ - று.)

கீழ்ச் சூர்ப்பணகை "காற்றினிலுங் கனலினிலுங் கடியானைக் கொடியானைக் கரனை யுங்கள்,கூற்றுவனை யிப்பொழுதே கொணர்கின்றேன்"என்று கூறிச் சென்றுள்ளாளாதலால், வந்தசேனை கரன்சேனை யென்று கருதினன். மரன், சரன், உரன் - போலி. அதர்பட - புழுதிபடிய என்றும், பொடிபட என்றும் உரைக்கலாம். மதர்படவந்த எனஎடுத்து - களிப்புமிகவந்த என்றலுமொன்று. மீளாக்கவசம் - அபேத்யகவசம். (ஈஉகூ)

கூங.—மீண்டும் இலக்குமணன் தன்னைப் போருக்கு அனுப்புமாறு வேண்டுதல்.

மீளருஞ் செருவின் விண்ணு மண்ணுமென் மேல்வந் தாலு
நாளுலந் தழியு [1]மன்றே நானுனக் குரைப்ப தென்னை

யாளியின் [2]றுப்பி னாயிவ் வமரெனக் கருளி [3]நின்றென்
[4]றோளினைத் தின்னு கின்ற சோம்பினைத் துடைத்தி யென்றான்.

(இ - ள்.) 'ஆளியின் துப்பினாய் - சிங்கம்போன்ற வலிமையுடையவனே! நீள் அரு செருவில்-(வென்று) நீளுதற்கு அரிய போரில், விண்ணும் மண்ணும் - மேலுலகத்துஉயிர்களும் இவ்வுலகத்துஉயிர்களும், மேன்மேல் வந்தாலும் - மேலேமேலே எதிர்த்துவந்தாலும், நாள் உலந்து அறும் அன்றே - (அவையாவும் என்முன்) ஆயுள்நாள்ஒழிந்து அழிந்திடுமன்றோ! நான் உனக்கு உரைப்பது என்னே - இதைப்பற்றி நான் உனக்குச் சொல்லவேண்டுவது உண்டோ? நீ அமர் எனக்கு அருளி நின்று - இந்தப்போரை எனக்கு (நீ) கொடுத்து நின்று, என் தோளினை தின்னுகின்ற சோம்பினை துடைத்தி - எனது தோள்களைவருத்துகிற சோம்பலைப் போக்குவாய்,' என்றான் - என்று (இலக்குமணன் இராமனைநோக்கிக்) கூறினான்; (எ - று.)

அடுத்தகவியின்முதலில் "என்றலு மிளைய வீரன்" என்றமையால், இப்பாட்டிற்கு எழுவாய் இலக்குமணனென்று அறிக. கீழ் இராமபிரான் தன் கருத்தைவெளியிட்டிருக்கவும் மீண்டும் இலக்குமணன் இங்ஙனங்கூறுதல் இராமனுக்குத் திருமேனிக்காவல்செய்யும்பணிவிடையால் தனக்குஉள்ள வரம்புகடந்தசிறப்பினை மேலனவறிக; போர்செய்தலிலுள்ள உற்சாகமும் இதற்குக் காரணமாகலாம். அன்னை இராமன் விலக்கியதற்குக் காரணம் தனது போர்த்திறமையைக் குறைவாகமதித்ததாகலாமென்றுகொண்டு, முன்னிரண்டடிகளில் தனது ஆற்றலை வெளியிட்டான். மேன்மேல் - விகாரம்; என்மேல் எனப் பிரித்தலும் ஒன்று. 'நானுனக்குரைப்பதென்னே' என்றது, உனக்குத்தெரிந்ததே யென வற்புறுத்தியவாறு. நின்று - நீ போரொழிந்துநின்று என்றபடி. "எப்பெயர வெழுப்பமை யெங்கு மின்மையால், மெய்ப்பொரு தினவுறு முழவுத் தோளினான்" என்றதுபோல, 'தோளினைத் தின்னுகின்ற சோம்பு' எனப்பட்டது. பி - ம்:—[1]என்றே. [2]மொய்ம்பினாய். [3]இன்று. [1]தோளிணைத்தினவின்வைகும். (௪௩)

௪௪.—அதனை இராமன்மறுக்க இலக்குமணன் பிராட்டியைக் காத்துநிற்றல்.

[1]என்றலு மிளைய வீர [2]னிசைந்தில னிராம னேந்துங்
குன்றன தோளி னாற்ற லுள்ளத்தி னுணரக் கொண்டா
னன்றியு மண்ண லாணை மறுக்கில னங்கை கூப்பி
நின்றன [3]னிருந்தான் கண்ணீர் நிலனுறப் புலர்கின் றான்பால்.

(இ - ள்.) இளைய வீரன்-இலக்குமணன்; என்றலும் - என்றுசொன்னவுடன், இராமன் இசைந்திலன்-(அதற்கு) இராமன் உடன்பட்டானில்லை; (ஆதலால் பின்பு இலக்குமணன்), ஏந்தும் குன்று அன தோளின் ஆற்றல் உள்ளத்தின் உணர கொண்டான் - (இராமனது) உயர்ந்த மலையையொத்த தோள்களின் வலிமையை மனத்திலே அறிந்துகொண்டனனாதலாலும்; அன்றியும் அண்ணல் ஆணை மறுக்கிலன்-அல்லாமலும் தமையனதுகட்டளையை மறுக்க

மாட்டாதவளாதலாலும், அம் கை கூப்பி நின்றனன் - அழகியகைகளைக்கூப் பித் தொழுதுநின்று, கண் நீர் நிலன் உற புலர்கின்றாள்பால் இருந்தான் - கண்களின்நீர் நிலத்திலேவழியும்படி வருந்துகிற பிராட்டிபக்கல் (பாதுகாவலாக) இருந்தான்; (எ - று.)

[1]என்றனன் இளையவீரன் என்றபாடத்திற்குக் கீழ்க்கவியிற்கூறியதன் அநுவாதமென்க. அரக்கர்கள் கொடியவரும் பெருந்தொகையினரும் ஆதலால், பெருமானுக்கு யாதாகுமோ வென்று, மாதர்க்கணிகலமாகிய பேதைமையால் பிராட்டி கண்ணீர்சிந்தத் துயருற்றன ளென்க; அன்றியும், பிரிவாற்றாமையுங் காரணமாகலாம். துணையின்றித் தனியே மிகப்பலரோடு போர் செய்யஎழுந்த இராமன்விஷயத்திற் பிராட்டி கவலைப்பட்டதுபோல இலக்குமணன் கவலைப்படாமையின் காரணத்தை இரண்டாம்அடிவிளக்கும். அங்கை - அகங்கையுமாம். பி-ம்:—[2]இசைந்தனன். [3]இருந்து. (௬௩௧)

௬௫.—இராமன் பர்ணசாலையினின்று போர்க்குப் புறப்படுதல்.

குழையுறு மதியம் பூத்த கொம்பனாள் குழைந்து சோரத்
தழையுறு சாலை நின்றுந் தனிச்சிலை தரித்த மேரு
மழையென முழங்கு கின்ற வாளெயிற் றரக்கர் காண [றான்.
முழையினின் றெழுந்து செல்லு மடங்கலின் முனிந்து சென்

(இ - ள்.) குழை உறு-காதணிகள்பொருந்திய தொரு, மதியம்-சந்திரனை, பூத்த - மலராகப்பெற்றதொரு, கொம்பு - பூங்கொம்பை, அனாள் - ஒத்தவளான சீதை, குழைந்து சோர-தளர்ந்து வருந்த,—தழை உறு சாலைநின்றும்-பர்ணசாலையினின்று,—தனி சிலை தரித்த மேரு-ஒப்பற்றவில்லையேந்திய மகாமேருமலைபோன்ற ஸ்ரீராமன்,—மழை என முழங்குகின்ற வாள் எயிறு அரக்கர் காண - மேகங்கள்போல ஆரவாரிக்கின்ற கூரிய கோரதந்தங்களையுடைய இராக்கதர்கள் பார்க்கும்படி,முழையினின்று எழுந்து செல்லும் மடங்கலின்-மலைக்குகையினின்று எழுந்து வெளிச்செல்லுகிற ஆண்சிங்கம்போல, முனிந்து சென்றான் - கோபங்கொண்டு வெளியேவந்தான்; (எ - று.)

மேரு, சோர, காண, சாலைநின்றும், மடங்கலின், சென்றானென்க. குழையுறு மதியம் பூத்த கொம்பு - இல்பொருளுவமை. குழையென்னும் அணியையணிந்த முகம் பூர்ணசந்திரமண்டலத்தையும், அழகிய மெல்லிய திருமேனி பூங்கொம்பையும் போலுதலால், இங்ஙனங்கூறினார். மதியம், அம் - சாரியை. மேரு - உவமையாகுபெயர். தழையுறுசாலை - தழையால் வேயப்பட்ட உறைவிடம். (௬௩௨)

௬௬.—சூர்ப்பணகை கரன்முதலிய அரக்கர்களுக்கு இராமனைச் சுட்டிக்காட்டல்.

தோன்றிய தோன்ற றன்னைச் சுட்டினள் காட்டிச் சொன்னாள்
வான்றொடர் மூக்கி றந்த வயங்குவெந் [1]தீப தென்னத்

தான்றொடர் குலத்தை யெல்லாந் தொலைக்குமா சமைந்து நின்றா
ளேன்றுவந் [2]தெதிர்த்த வீர னிவனிக லிராம னென்ன.

(இ - ள்.) வான் தொடர் மூங்கில் தந்த - ஆகாயத்தை அளாவிவளர்ந்த மூங்கில்கள் (ஒன்றோடொன்றுஉராய்தலால்) உண்டாக்கிய, வயங்கு வெம் தீ அது என்ன-விளங்குகிற கொடிய நெருப்புப் போல, தான் தொடர் குலத்தை எல்லாம் தொலைக்கும் ஆ சமைந்து நின்றாள் - தான்பிறந்தகுலம் முழுவதை யும் அழிக்கும்படி பொருந்தி நின்ற சூர்ப்பணகை,—தோன்றிய தோன்றல் தன்னை சுட்டினள் காட்டி-வெளிப்புறப்பட்ட இராமபிரானைக் (கைவிரலாற்) குறித்துக்காண்பித்து, என்று வந்து எதிர்த்த வீரன் இவன் இகல் இராமன் என்ன சொன்னாள் - '(போர்க்கோலம்) பொருந்திவந்து எதிர்ப்பட்ட இந்த வீரனே பகைமைகொண்ட இராமன்' என்று சொல்லினாள்; (எ - று.)

மூங்கிலினிடத்துப் பிறந்த நெருப்பு அந்த மூங்கிற்காட்டையெல்லாம் எரித்தழிப்பதுபோல அரக்கர்குலத்திற் பிறந்த சூர்ப்பணகை அவ்வரக்கர் குலத்தை யெல்லாம் அழிப்பதற்கு மூலகாரணமாய் நிற்றலின், இங்ஙனங் கூறினார். தீயது, அது-பகுதிப்பொருள்விகுதி. தொலைக்கும் மாசு அமைந்து என்றுபிரித்து. அழித்தலாகிய குற்றம் பொருந்திநின்றவள் என்று உரைத்தல், மோனைத்தொடைக்குச் சிறவாது. பி - ம்:—[1]தீயிது. [2]எதிர்ந்த.(௬௩௩)

௬௭.—இராமனைக்கண்ட கரன் நானேஇவனைவென்றேழிப்பே னெனல்.

கண்டனன் கனகத் தேர்மேற் கதிரவன் கலங்கி நீங்க
[1]விண்டனி னின்ற வென்றிக் கரனெனும் விலங்கற் றோளான்
மண்டமர் யானே செய்திம் மானிடன் வலியை நீக்கிக்
கொண்டனன் வாகை யென்று படைஞரைக் குறித்துச் சொன்னான்.

(இ - ள்.) கதிரவன் கலங்கி நீங்க - ஆயிரங்கிரணங்களையுடைய சூரியனும் அஞ்சிவிலகும்படி, கனகம் தேர்மேல் - பொன்னினாலாகிய தேரின் மேல், விண்தனில் நின்ற - ஆகாயத்தையளாவிநின்ற, வென்றி கரன் எனும்- வெற்றியையுடைய கரனென்கிற, விலங்கல் தோளான் - மலைகள்போலுந் தோள்களையுடையனான வீரன்,—கண்டனன் - (இராமபிரானைக்) கண்டு,— படைஞரை குறித்து-(தனது) சேனைவீரரைநோக்கி, 'யானே-நானொருவனே, மண்டு அமர் செய்து - நெருங்கியபோரைச்செய்து, இ மானிடன் வலியை நீக்கி-இந்த மனிதனது வலிமையை யொழித்து, வாகை கொண்டனன் - வெற்றிமாலையையணிவேன்', என்று சொன்னான்—; (எ - று.)

விரைவினாலும்,தெளிவினாலும்,'கொண்டனன் 'என்றுஇறந்தகாலத்தாற் கூறினான்; காலவழுவமைதி. 'கனகத்தேர்மேல்' என்பதைக் கதிரவனுக்குங் கூட்டலாம்; கீழ் "பகலவன்பைம்பொற்றேர்" என்று வந்தமைகாண்க. 'விண் டனில்நின்ற' என்பதும், கதிரவனோடுசேர்தற்கு இயையும். இனி,விண்தனில் நின்ற-மேகம்போலநின்ற என்றலும் ஒன்று; விண் - மேகத்துக்கு இடவாகு பெயர். பி-ம்:—[1]விண்டனிநின்ற. (௬௩௪)

சுஅ.—இதுவும் அது.

மானிட னொருவன் வந்த வலிகெழு சேனைக் கம்மா
கானிட மில்லை யென்னுங் கட்டுரை கலந்த காலை
யானுடை வென்றி யென்னும் யாவருங் கண்டு நிற்றி
ரூனுடை யிவனை யானே யுண்குவெ னுயிரை யென்றான்.

(இ - ள்.) மானிடன் ஒருவன்-(எதிரியாய்நிற்கும்) மனிதனொருத்தன்: வந்த வலி கெழு சேனைக்கு - (அவனுடன் போர்செய்தற்கு) வந்த வலிமை மிக்க அரக்கர்சேனைக்கோ, கான் இடம் இல்லை - காட்டில் (நிற்க) இடம் போதவில்லை: அம்மா - ஆச்சரியம்! என்னும் - என்று (உலகத்தார்) சொல்லுகிற, கட்டுரை - ஏற்றவார்த்தை, கலந்த காலை - உண்டானபொழுது, யான் உடை வென்றி என் ஆம் நான் கொண்டுள்ள வெற்றி யாதுபயனுடையதாம்? [பயனற்றதா மென்றபடி]; (ஆதலால்), யாவரும் கண்டு நிற்றிர் - நீங்களெல்லோரும் (போர்தொடங்காமற்) பார்த்துக்கொண்டு நில்லுங்கள்: யானே - நானொருவனே, ஊன்உடை இவனை உயிரைஉண்குவென்-(நமக்கு) இறைச்சியுணவாகுந்தன்மையுடைய இம்மனிதனை உயிர்பருகுவேன், என்றான் - என்றுஞ்சொன்னான், (கரன்); (எ - று.)

ஒருமனிதனோடுமிகப்பலஅரக்கர் எதிர்த்து வென்றால் அதுஎனதுபுகழுக்குப் பழிப்பாம்; ஆதலால், நீங்களெல்லீருங்காண யானே இவனைக்கொன்று தின்பேன் என்றான். யாவரும் நிற்றிர் - முன்னிலைக்குப் படர்க்கைவந்த இடவழுவமைதி. இவனை உயிரை உண்குவென் - இரண்டுசெயப்படுபொருள் வந்த வினை. (சாரு)

சுகூ.—அப்போது அகம்பன் தீநிமித்தமுண்டானமையைக் கூறத்தொடங்குதல்.

அவ்வுரை கேட்டு வந்தா னகம்பனென் றமைந்த கல்விச்
செவ்வியா னொருவ னைய செப்புவென் செருவிற் சால
[1]வெவ்விய ராத னன்றே [2]வீரரி லாண்மை வீர
விவ்வயி னுளவாந் தீய நிமித்தமென் றியம்ப லுற்றான்.

(இ - ள்.) அகம்பன் என்று அமைந்த - அகம்பனென்று பேர்பொருந்திய, கல்வி செவ்வியான் ஒருவன் - கல்வியழகைப்பெற்ற ஓரரக்கன், அ உரை கேட்டு வந்தான் - அந்தக்கரன்வார்த்தையைக் கேட்டவளவில் (கரனருகில்) வந்து,—'ஐய - தலைவனே! வீரரில் ஆண்மை வீர - வீரர்களுட்சிறந்த பராக்கிரமமுடைய மகாவீரனே! செப்புவென் - (யான் ஒன்று) சொல்லுவேன், (கேட்பாயாக):—செருவில் சால வெவ்வியர் ஆதல் நன்றே - போரில் மிகவும் உக்கிரமுள்ளவராதல் இயல்பில் நல்லதே; (ஆயினும்), இ வயின்-இவ்விடத்தில் [இப்பொழுது], தீய நிமித்தம் உள ஆம் - துர்நிமித்தங்கள் உண்டாகின்றன', என்று - என்றுசொல்லி, இயம்பல் உற்றான் - (அந்தக்கொடிய

நிமித்தங்களை இன்னவையென்று விவரித்துக்) கூறத் தொடங்கினன்; (ஏ - று.)—அவற்றை அடுத்த மூன்றுகவிகளிற் காண்க.

அகம்பன் - (போரிற்) சலநமில்லாதவன். சால-உரிச்சொல். நிமித்தம்- பின்னே நிகழும் பயனை முன்னே அறிவிக்குங் குறி. பி-ம்:—[1]வெவ்வலி யாதல். [2]வீரருள். (சஎக)

வேறு.

ஏ௦.—இதுமுதல் மூன்றுகவிகள் - அரக்கர்பக்கலுண்டான தீநிமித்தங்களை அகம்பன் எடுத்துக் கூறுவன.

குருதி மாமழை சொரிந்தன மேகங்கள் குமுறிப்
பருதி வானவ னூர்வளைப் புண்டது பாராய்
கருது வீரநின் கொடிமிசைக் காக்கையின் கணங்கள்
பொருது வீழ்வன புலம்புவ நிலம்படப் புரள்வ.

நான்குகவிகள் - ஒருதொடர்.

(இ - ள்.) வீர-வீரனே! மேகங்கள்—, குமுறி-முழங்கி, குருதி மா மழை சொரிந்தன - மிக்க இரத்தமழையைப் பொழிந்தன; பருதி வானவன் - சூரியனை, ஊர் வளைப்புண்டது - பரிவேஷம் சூழ்ந்துகொண்டது; பாராய் - (இவற்றைப்) பார்ப்பாயாக; காக்கையின் கணங்கள் - காக்கைகளின் கூட்டங்கள், நின் கொடிமிசை - உனது துவசத்தின்மேல், பொருது வீழ்வன - சண்டைசெய்து விழுவனவாய், புலம்புவ-அழுதுகொண்டு, நிலம் பட புரள்வ- தரையில்விழுந்து புரளுகின்றன; கருது - (இதனை) மனத்திற்கொள்வாய்.

ஊர் - ஊர்கோள்; சூழ்ந்துதோன்றும்வட்டம். பருதிவானவன் - சூரியனாகிய தேவன். பருதி=பரிதி. பரிதிவானவன் ஊர் வளைப்புண்டது - சூரியன் பரிவேஷத்தாற்சூழப்பட்டது என்றும் உரைக்கலாம்; தேவனை அஃறிணையாலுங் கூறலா மாதலால். காகம் என்ற வடசொல், காக்கை யெனத் திரிந்தது; கா என்று கத்துவது. கருது வீர என எடுத்து, மதிக்கத்தக்க வீரனே யெனினுமாம். "புண்டொடர் குருதியிற் பொழியும் போர் மழை" என மேற் சுந்தரகாண்டத்திலும் வரும்.

இதுமுதல் கக - கவிகள் - கீழ்ப்படலத்தின் கூ௦ - ஆங் கவி போன்ற கலிநிலைத்துறைகள். (சஎஎ)

எக. [1]வாளின் வாய்களை யீவளைக் கின்றன வயவர்
தோளு நாட்டமு மிடந்[2]துடிக் கின்றன தூங்கி
மீளி [3]மொய்ம்பரி னிவுளிவீழ் கின்றன விரவி
ஞாளி யோடுநின் றுளைக்கின்ற நரிக்குலம் பலவால்.

(இ-ள்.) வாளின் வாய்களை-வாளாயுதங்களின் வெட்டுவாய்களை, ஈ வளைக்கின்றன - ஈக்கள் சூழ்கின்றன; வயவர் தோளும் நாட்டமும் - சேனைவீரர்களது தோள்களும் கண்களும், இடம் துடிக்கின்றன - இடப்பக்கம் துடிக்கின்றன; மீளி மொய்ம்பரின் இவுளி - வலிய தோள்களையுடைய சேனைத்தலை

வந்து குதிரைகள், தூங்கி வீழ்கின்றன - (போருக்கு நின்ற நிலையில்) தூங்கிக் கீழ்விழுகின்றன; ஞாளியோடு - நாய்களுடன், நரி குலம் பல - பல நரிகளின் கூட்டங்கள், விரவி நின்று-கலந்து வந்து நின்று, உளைக்கின்ற-ஊளையிடுகின்றன; (எ - று.)—ஆல் - ஈற்றசை.

வாய்-வெட்டுமிடம். உளைத்தல்-ஒலித்தல். வாள் - ஆயுதப்பொதுவெனக் கொண்டு, வாளின் வாய்களை-ஆயுதங்களின் நுனிகளை யென்று உரைத்தலும் ஒன்று. ஆடவர்க்கு இடந்துடித்தல், தீநிமித்தம். உளைக்கின்ற - முற்று. பி-ம்:—[1]வாளி. [2]துடிக்கின்றது. [3]மொய்ம்புடை. (சாஅ)

எஉ. பிடியெ லாமதம் பெய்திடப் பெருங்[1]கவுள் வேழ
[2]மொடியு மான்மருப் புலகமுங் கம்பிக்கு முயர்வா
னிடியும் வீழ்ந்திடு மெரிந்திடும் பெருந்திசை யெவர்க்கு
முடியின் மாலைகள் புலாலொடு முழுமுடை நாறும்.

(இ - ள்.) பிடி எலாம் - பெண்யானைகளெல்லாம், மதம் பெய்திட - மதசலத்தைச் சொரிய, பெரு கவுள் வேழம் - பெரிய கதுப்பையுடைய ஆண்யானைகள், மருப்பு ஒடியும் - தந்தங்கள் ஒடியப்பெறும்; உலகமும் கம்பிக்கும் - பூமியும் கம்பமடையும்; உயர் வான் இடியும் வீழ்ந்திடும் - ஓங்கிய வானத்தினின்று இடிகளும் மேல்விழும்; பெரு திசை எரிந்திடும் - பெரிய திக்குக்கள் தாமே பற்றியெரியும்; எவர்க்கும் - (அரக்கர்) எல்லோர்க்கும், முடியின் மாலைகள் - தலைமேல்அணிந்த பூமாலைகள், புலாலொடு முழுமுடை நாறும்-புலால்நாற்றத்தோடு மிக்க வேறுதுர்க்கந்தமும் வீசும்;(எ - று.)

பெண்யானைகளுக்கு இயல்பில் மதம் இல்லை: ஆதலின், அவை மதம் பெய்தல் தீநிமித்தமாம். ஒடியுமால் என்பதில், ஆல் - அசை; மால் மருப்பு என எடுத்து, பெரிய தந்தங்க ளென்றலும்ஒன்று. மேகமின்றி இடிவிழுதல், துர்நிமித்தம். "பிடிமதம் பிறந்தன", "தடியுடை முகிற்குல மின்றித் தாவில் வான், வெடிபட வதிருமால்", "மற்பகமலர்ந்ததோள்மைந்தர் சூடிய, கற்பக மாலையும் புலவு காலுமால்", "வாரண முறியுமால் வலத்தவாண்மருப்பு" என மேற் சுந்தரகாண்டத்தில் வருவன இங்கு உணரற்பாலன.பி-ம்:--[1]கவின். [2]ஒடியும்வாண்மருப்பு. (சாகூ)

எங.—தீநிமித்தங்களையெடுத்துக்காட்டிய அகம்பன் 'இராமனை அலட்சியஞ்செய்யலாகாது' என்றல்.

இனைய வாகலின் மானிட னொருவனென் றிவனை
நினைய லாவ[1]திங் கேழைமை நீயமர்க் கியன்ற
வினையெ லாஞ்செய்து வெல்லலாந் தன்மைய னல்லன்
புனையும் வாகையாய் பொறுத்தியென் றுரைபெனப் புகன்றான்.

(இ - ள்.) இனைய ஆகலின் - (தீநிமித்தங்கள்) இத்தன்மையனவாயிருத்தலால், மானிடன் ஒருவன் என்று இவனை இங்கு நினையல் ஆவது ஏழைமை-ஒரு மனிதனென்று இவனை இப்போது அலட்சியமாக நினைத்தல்

அறிவின்மையாம்; நீ அமர்க்கு இயன்ற வினை எலாம் செய்து-நீ போருக்குவேற்றுள்ள தொழில்களெல்லாவற்றையுஞ் செய்தாலும், வெல்லல் ஆம் தன்மையன் அல்லன்-சயிக்கக்கூடிய தன்மையையுடையவனல்லன், (இவன்); புனையும் வாகையாய் - அணிந்த வெற்றிமாலையையுடையவனே! என் உரை பொறுத்தி - எனது இவ்வார்த்தைகளைப் பொறுத்துக்கொள்வாய், என - என்று, புகன்றான் - சொன்னான், (அகம்பன்); (எ - று.)

இப்போது நிகழ்ந்துள்ள நிமித்தத்தைப் பார்த்தால் நீ அரக்கரைக் கூட்டிப் பெரும்போர்த்தொழில் செய்தாலும் வெல்லலாகாதவன் இவனென்று தோன்றுகின்றதென்று அகம்பன்கூறி விலக்கினான். இப்படி எதிரியின் திறமையை யெடுத்துக்கூறி விலக்கியதற்குக் கரன் கோபங்கொள்ளாமைப்பொருட்டு 'பொறுத்தி யென்னுரை' என மன்னிப்புக்கேட்டுக்கொண்டானென்க. செய்தும் என்ற உயர்வுசிறப்பும்மை தொக்கது. புனையும் என எதிர்காலத்தாற் கூறியதனால், இப்போரிலும் வெற்றிமாலை சூடுவாயெனக் குறிப்பாக வாழ்த்தினனுமாம். பி - ம்: —[1]ஒன்றன்றது நியமின்ற, ஒன்றன்றது நிமியோயின்ற. (௯௪௦)

எச.—அவ்வார்த்தையைக் கரன் ஏற்றுக்கொள்ளாதொழிதல்.

உரைத்த வாசகங் கேட்டலு முலகெலா முலைபச்
சிரித்து [1]நன்றுநஞ் சேவகந் தேவரைத் தேய
வரைத்த வம்மிபா மலங்கெழிற் றோளமர் வேண்டி
யிரைத்து வீங்குவ மானிடற் கெளியவோ வென்றான்.

(இ - ள்.) உரைத்த வாசகம் கேட்டலும் - (இவ்வாறு அகம்பன்) சொன்ன வார்த்தையைக் கேட்டவளவில், (கரன்), உலகு எலாம் உலைப சிரித்து-உலகங்களெல்லாம் நடுங்கும்படி பெருஞ்சிரிப்புச்சிரித்து,—தேவரை தேய அரைத்த அம்மி ஆம் - தேவர்களைத் தேயும்படி அரைத்துத்தள்ளிய அம்மிக்கற்போன்றனவும், அமர் வேண்டி இரைத்து வீங்குவ-போரை விரும்பிப் பருத்துப் பூரிப்பனவுமான, அலங்கு எழில் தோள் - அசைந்துவிளங்குகிற அழகையுடைய (நமது) தோள்கள், மானிடற்கு எளியவோ - ஒருமனிதனுக்கு எளிமைப்படுவனவோ? நம் சேவகம் நன்று - நமதுபராக்கிரமம் நன்றாயிருந்தது! என்றான் - என்று கூறினான்; (எ - று.)

தான் முன்பு புஜவலிமையால் பலதேவர்களை அழித்தொழித்தமை பற்றி, 'தேவரைத் தேய அரைத்த அம்மிபாம் தோள்' என்றது. தேவர்கள் பலரை எளிதில் அழித்த நாமோ இம்மனிதனொருவனுக்கு அஞ்சுவதுஎன்று அகம்பன்கூறியதை யேளனஞ்செய்து கூறியவாறு. தோளாகிய அம்மிக்கு வலிமையைக் குழவியாகவும், தேவர்களை அரைக்கப்படுபொருளாகவுங் கொள்க: **ஏகதேசவுருகம்.** இனி தோளைக் குழவியாகக் கருதி, பராக்கிரமம் அம்மி யெனப்பட்டதென்றலு மொன்று. கேட்டலும் சிரித்து என்றானென இயையும். பி - ம்: —[1]நின்றதென், நின்றுதன். (௯௪௧)

எரு.—அரக்கர்சேனை இராமனைச் சூழ்தல்.

என்னு மாத்திரத் தெறிபடை யிடியென விடியா
மன்னர் மன்னவன் மதலையை [1]வளைந்தன [2]வனத்து
மின்னும் வாலுளை மடங்கலை [3]முனிந்தன வேழந்
துன்னி ஞலெனச் சுடுசினத் தரக்கர்தந் தொகுதி.

(இ - ள்.) என்னும் மாத்திரத்து - என்று (கரன்) சொல்லுமளவில்,— வனத்து - காட்டிலே, மின்னும் வால் உளை மடங்கலை - விளங்குகிற சுத்தமான பிடரிமயிரையுடைய ஆண்சிங்கமொன்றை, முனிந்தன வேழம் துன்னிஞல் என - கோபங்கொண்டனவான பலயானைகள் சூழ்ந்துநெருங்கிஞற்போல,--மன்னர் மன்னவன் மதலையை-தசரதசக்கரவர்த்தித்திருமகஞன இராமனை, சுடு சினத்து அரக்கர்தம் தொகுதி-வெவ்விய கோபத்தையுடைய இராக்கதர்களின் கூட்டங்கள், எறி படை இடி என இடியா - வீசுதற்கு உரிய ஆயுதங்களை ஒன்ரேஞடொன்றுதாக்கி இடிமுழக்கம்போன்றமுழக்கத்தைச் செய்துகொண்டு, வளைந்தன - சூழ்ந்திட்டன; (எ - று.)

சிங்கத்தை யானைகள் வளைத்தல், இல்பொருளுவமம். இராமனொருவனல் மிகப்பல அரக்கர்குழாம் எளிதில்அழிவதுபற்றி, இவ்வொப்புமைகூறினர். [2]வளைந்துஎன்ற பாடத்துக்கு - வளைந்துமின்னுகின்ற வாலியஉளையென்க. பி - ம்:—[1]வளைந்தனர். [3]முனிந்திட. (௬௬௨)

எசு.—இனிஇருபதுகவிகள் - அரக்கர்சேனையை இராமபிரான் அழித்தலைக் கூறும்.

வளைந்த காலையில் [1]வளைந்ததவ் விராமன்கை வரிவில்
விளைந்த போரையு மாவதும் விளம்புதும் விசையாற்
புளைந்த பாய்பரி புரண்டன புகர்முகப் பூட்கை
யுளைந்த மால்வரை யுருமிடி படவொடிந் தென்ன.

(இ - ள்.) வளைந்த காலையில் - (இங்ஙனம் அரக்கர்சேனை இராமனைச்) சூழ்ந்தபொழுதில், அ இராமன் கை வரி வில் வளைந்தது - அந்த இராமபிரானதுகையிலுள்ள கட்டமைந்த வில் (நாணியேற்றிஅம்புதொடுக்கும்படி) வளைவுற்றது; விளைந்த போரையும் - (அப்பொழுது) உண்டான போர்த்தொழிலையும், ஆவதும் - அதன்முடிவையும், விளம்புதும் - கூறுவோம்; விசையால் - (இராமபாணங்களின்) வேகத்தால்,—பாய் பரி - பாயுந்தன்மையனவான குதிரைகள், புளைந்த - துளைபட்டனவாய், புரண்டன - கீழ்விழுந்து புரண்டன; உரும் இடி பட - பேரிடிவிழுதலால், மால் வரை ஒடிந்து என்ன - பெரிய மலைகள் முறிபட்டாற்போல, புகர் முகம் பூட்கை - செம்புள்ளிகளையுடைய முகத்தையுடைய யானைகள், உளைந்த-வருந்திக்கீழ்விழுந்தன;(எ-று.)

'விளைந்தபோரையு மாவதும் விளம்புதும்'என்றது, கவிக்கூற்று. ஆவது-விளையும்பயன். புளைந்த - முற்றெச்சம்: புழைந்த என்பது எதுகைநோக்கி பூகரளகரப்போலிபெற்றதென்க. பூட்கை-புழைக்கை யென்பதன் மரூஉவாய்,

உட்டுளையுள்ள துதிக்கையுடைய தெனக் காரணப்பொருள்படும் அன்மொழித் தொகையாகிய பெயராம். பி - ம்:—[1] வளைந்தன. (௬௯௩)

௭௭. சூல மற்றன வற்றன சுடர்மழுத் தொகைவாள்
மூல மற்றன வற்றன முரட்டண்டு பிண்டி
பால மற்றன வற்றன பகழிவெம் பகுவாய்
வேலு மற்றன வற்றன வில்லொடு [1]பல்லம்.

(இ - ள்.) (இராமபாணங்களால் அரக்கர்களுடைய), சூலம் - சூலாயுதங்கள், அற்றன - அறுபட்டன; சுடர் மழு தொகை - அக்கினிச்சுவாலையுள்ள மழுவென்னும் ஆயுதங்களின் கூட்டங்கள். அற்றன—; வாள் - வாட்படைகள், மூலம் அற்றன - அடியோடு அறுபட்டன; முரண் தண்டு - வலிமையையுடைய கதாயுதங்கள், அற்றன—; பிண்டிபாலம் - பிண்டிபாலமென்னும் எறியாயுதங்கள், அற்றன—; பகழி - அம்புகள், அற்றன—; வெம் பகு வாய் வேலும் - கொடிய பிளக்கும் வாயையுடைய வேல்களும், அற்றன—; வில்லொடு பல்லம் - விற்களும் பல்லமென்னும் பாணவிசேஷங்களும், அற்றன—; (எ - று.)

பல்லம் - வடசொல். பகுவாய் - பிறவினை வினைத்தொகை; பகுத்தல் - தான்படும் உடம்பைப் பிளத்தல். பி - ம்:—'பலவும். இப்பாடல் சிலபிரதிகளில் 'சூலமற்றன சுடர்மழுத்தெறித்தனசுரிவாண், மூலமற்றன முசுண்டிகடெறித்த மாப்பிண்டி, பாலயற்றன தெறித்தனதண்டுபல்பலவாம், வேலுமற்றனதெறித்தன வில்லொடுபல்லம்' என்று காணப்படுகின்றது. (௬௯௪)

௭௮. தொடிது ணிந்தன தோளொடு தோமரந் துணிந்த
வடிது ணிந்தன கடக்களி றச்சொடு நெடுந்[1]தேர்
கொடிது ணிந்தன குரகதந் துணிந்தன குலமா
முடிது ணிந்தன [2]துணிந்தன முளையொடு முசலம்.

(இ - ள்.) தொடி துணிந்தன - தொடியென்னுங்கைவளைகள் துணிபட்டன; தோளொடு தோமரம் துணிந்த - (பிடித்த) கைகளுடனே தோமரமென்னும் ஆயுதங்கள் துணிபட்டன; கடம் களிறு - மதயானைகள், அடி துணிந்தன - கால்கள் துணிபட்டன; அச்சொடு - அச்சுகளுடனே, நெடு தேர் - பெரிய தேர்களும், கொடி - தேர்த்துவசங்களும், துணிந்தன—; குரகதம் - குதிரைகள், துணிந்தன—; குலம் மா - கூட்டமாகிய (யாளிமுதலிய) விலங்குகள், முடி துணிந்தன - தலை துணிபட்டன; முசலம் - உலக்கைகள், முளையொடு துணிந்தன - அடியோடு துணிபட்டன; (எ - று.)

தொடிதுணிந்தன தோளொடு - தோள் தொடியொடுதுணிந்தன எனினுமாம். அச்சு - இரிசு; அக்ஷ மென்னும் வடசொல்லின் சிதைவு. குரகதம் - (ஒற்றைக்) குளம்புகளால் விரைந்து செல்வது; வடசொல். முளையொடு என்பதற்கு - இருப்புமுளையாகிய படைகளும் என்றும், தண்டாயுதங்களும் என்றும் உரைக்கவுங்கூடும். பி - ம்:—[1] தேர்க். [2] முளையொடுதுணிந்தன. (௬௯௫)

௭௯. கருவி மாவொடு கார்மதக் கைம்மலைக் [1]கணத்தோ
டுருவி [2]மாதிரத் தோடின சுடுசர முதிர
மருவி [3]மாலையிற் பிறங்கின தவனியி லரக்கர்
திருவின் மார்பகந் திறந்தன துறந்தன சிரங்கள்.

(இ - ள்.) சுடு சரம் - (இராமபிரானது) வெவ்விய பாணங்கள்,—கருவி மாவொடு - கல்லணைபூண்ட குதிரைகளையும், கார் மதம் கை மலை கணத்தோடு - கருநிறத்தையும் மதசலத்தையும் துதிக்கையையுமுடைய மலைபோன்ற யானைகளின் கூட்டத்தையும், உருவி - ஊடுருவித்துளைத்து அப்பால் வெளிப்பட்டு, மாதிரத்து ஓடின - திசைகளில் விரைந்துசென்றன; உதிரம் - இரத்தம், அருவி மாலையின் - அருவியின்ஒழுங்குபோல, பிறங்கியது - விளங்கிற்று; அவனியில் - பூமியிலே, அரக்கர் - இராக்கதர்களது, திரு இல் மார்பு அகம் - பொலிவில்லாத மார்பினிடங்கள், திறந்தன- பிளவுபட்டன; சிரங்கள் - தலைகள், துறந்தன - துணிபட்டுஉடம்பைநீங்கின.

கருவியென்பது - குதிரைமேற்றவிசை யுணர்த்துதலை "கல்லணை யுபகரணங் கழறுங் கருவி" என்ற திவாகரத்தாலும் அறிக. 'கருவிமா' எனவே, குதிரையாயிற்று. கார் - மேகம்போன்ற என்றுமாம். மாவொடு, கணத்தோடு - மூன்றனுருபு இரண்டனுருபின் பொருளில் வந்ததனால், உருபுமயக்கம். திருவின் மார்பகம் எனஎடுத்து - வீரலக்ஷ்மியையுடைய மார்பென்றுவது, திரு இல் எனப்பிரித்து - வெற்றித்திருவுக்கு இடமான என்றுவது, திரு வில் என எடுத்து - மேலான ஒளியையுடைய என்றுவது உரைக்கலாம்.
பி-ம்:—[1]கணத்தூடு. [2]மாரியொத்து. [3]மாரியிற்றேங்கின. (௪௪௬)

௮௦. ஒன்று பத்துநூ றாயிரங் கோடியென் றுணராத்
துன்று பத்திப விராகவன் சுடுசரந் துரப்பச்
சென்று [1]பத்திரத் தலையின மலைதிரண் டென்னக்
கொன்று பத்தியிற் குவித்தன பிணப்பெருங் குன்றம்.

(இ - ள்.) ஒன்று பத்து நூறு ஆயிரம் கோடி என்று உணரா - ஒன்று பத்து நூறு ஆயிரம் லக்ஷம் கோடி என்று கணக்கிட்டறியமுடியாதபடி, துன்று - நெருங்கிய, பத்திய - வரிசைப்பட்டனவாக, சுடு சரம் - வெவ்விய அம்புகளை, இராகவன் - ரகுகுலத்தில் அவதரித்தவனான ஸ்ரீராமன், துரப்ப - செலுத்த, (அந்த அம்புகள்),—சென்று - (பகைவர்மேற்) சென்று (பொத்தி), கொன்று - (அவர்களைக்) கொன்று, பத்திரம் தலையின மலை-அம்புகளைத்தலையிற்கொண்ட (பல)மலைகள்,—திரண்டு என்ன-திரண்டாற்போல,பிணம்பெரு குன்றம் - பெரிய பிணக்குவியல்கள், பத்தியின் குவித்தன-வரிசையாகக் குவியும்படி செய்தன; (எ - று.)

அம்புபொத்தியபிணக்குன்றுகட்கு அம்புகள்பாய்ந்துள்ள மலைகள் உவமையாம். பத்திரம்அம்புஆதலை "பகழியுஞ்சரிகையும்பத்திரமென்ப" என்ற பிங்கலந்தையாலும் அறிக. [1]பத்திரத்தலையென என்றபாடத்திற்கு - மலை

களின்சிகரம் போலவும்என்றுஉரைத்து, தலைக்கு மலைச்சிகரமும், உடம்புக்கு மலையும் உவமை யென்க. நூறாயிரம் - இரட்டுறமொழிதல். பத்தி=பங்க்தி: வடசொல். (௬௬௭)

௫௧. காடு கொண்டகா ருலவைகள் [1]கதழெரி கதுவச்
சூடு கொண்டன வெனத்தொடர் குருதிநீத் தோன்ற
வாடு கின்றன வறுகுறை யயிலம்பு விண்மே
லோடு கின்றன வுயிரையுந் தொடர்வன வொத்த.

(இ - ள்.) காடு கொண்ட கார் உலவைகள் - வனத்தில்அடர்த்தியாகவுள்ள பெரியமரக்கிளைகள், கதழ் எரி கதுவ - மூளுகிற நெருப்புப்பற்ற, சூடு கொண்டன என - எரிதலைப்பொருந்தினபோல, அறு குறை - தலையற்ற உடற்குறைகள், தொடர் குருதி நீ தோன்ற - வழிகிற இரத்தம் மேலே காணப்பட, ஆடுகின்றன - துடிக்தசைகின்றன; விண்மேல் ஓடுகின்றன அயில் அம்பு - ஆகாயத்தின்மேல் விரைந்துசெல்கின்றனவான கூரிய இராம பாணங்கள், உயிரையும் தொடர்வன ஒத்த - (அரக்கருடம்பை யழித்தமாத்திரத்தோடு திருப்திப்படாமல் அவர்களது) உயிரையும் தொடர்பவை போன்றன; (எ - று.)

மரக்கிளை அரக்கருடற்குறைக்கும், அதன்மேல் தீப்பற்றியெரிதல் இரத்தம் பெருகிவழிதற்கும் உவமை. சூடு - முதனிலை திரிந்த தொழிற்பெயர். பி - ம்:—[1]காயெரி. (௬௬௮)

௫௨. கைகள் வாளொடு [1]களம்படக் கழுத்தறக் கவச
மெய்கள் போழ்படத் தாள்விழ [2]மிகநெடு நிருதர்
செய்ய மாத்தலை [3]சிந்திடத் திசையுறச் சென்ற
தைய லார்நெடு விழியெனக் கொடியன சரங்கள்.

(இ - ள்.) தையலார் - மகளிரது, நெடு விழி என - நீண்ட கண்கள் போல, கொடியன - கொடுமையுடையனவான, சரங்கள்-இராமனம்புகள்,— மிக நெடு நிருதர்-மிகவும் ஓங்கிவளர்ந்த அரக்கர்களின்,கைகள்—, வாளொடு-(ஏந்திய) வாட்படைகளுடனே, களம் பட-போர்க்களத்தில் துணிபட்டுவிழ, கழுத்து அற - கழுத்து அறுபட, கவசம் மெய்கள் போழ்பட - கவசத்தையணிந்த உடம்புகள் பிளவுபட, தாள் விழ - கால்கள் அற்றுவிழ, செய்ய மா தலை சிந்திட - (அவர்களுடைய) சிவந்த [செம்பட்டமயிருள்ள] கரியதலைகளைச் சிதறுமாறு (செய்து), திசை உற சென்ற - திக்குக்களின் எல்லையை அளாவ அப்பாற்சென்றன; (எ - று.)

கவசத்தையணிந்த உடம்பு பிளவுபட்டமை கூறவே, கவசம் பிளவுபட்டமை (தண்டாபூபிகாந்யாயத்தால்) தானே பெறப்படும். 'செய்யமாத்தலை' என்பதை அ௬ - ஆங் கவியில் வரும் "விரிந்த செம்மயிர்க் கருந்தலை" என்பதனோடு ஒப்பிடுக. இனி, மாத்தலை - பெருந்தலையுமாம். தையலார்விழிக்குக் கொடுமை, வேட்கைநோய்விளைத்து ஆடவரை வருத்துதலென அறிக:

இது, கூர்மைபற்றியும் சரத்துக்கு உவமையாம். பெரும்பாலும் உபமான மாகக்கூறப்படுகிற சரத்தை உபமேயமாகவும், உபமேயமாகக்கூறப்படும் மகளிர்விழியை உபமானமாகவும் மாற்றிவைத்துக் கூறியது, **எதிர்நிலையணி** [பிரதீபாலங்காரம்.] **பி-ம்:**—[1]களப்பட. [2]வெருவிட. [3]சிந்தின. (௪௪௯)

௯௩. மாரி யாக்கிய வடிக்கணை வரைபுரை நிருதர்
பேரி யாக்கையின் பெருங்கரை வயின்றொறும் பிறங்க
வேரி யாக்கின யாறுக [1]ளியற்றின நிறையச்
சோரி யாக்கின போக்கின வனமெனுந் தொன்மை.

(இ - ள்.) மாரி ஆக்கிய - (இடைவிடாது சொரிதலால்) மழையின் தோற்றத்தைச் செய்கிற, வடி கணை - கூரிய இராமபாணங்கள் [அம்புமழைகள்],—வரை புரை - மலையையொத்த, நிருதர் - அரக்கர்களது, பேர் யாக்கையின் - பெரிய உடம்புகளாகிய, பெரு கரை - பெரிய கரைகள், வயின் தொறும் - பக்கங்களிலெல்லாம், பிறங்க - விளங்க, (அவற்றினிடையில்), ஏரி ஆக்கின - ஏரிகளைச் செய்தன; யாறுகள் இயற்றின-நதிகளைச்செய்தன; நிறைய சோரி ஆக்கின-(அவை) நிறையும்படி இரத்தத்தைப் பெருகச்செய்தன; (இங்ஙனஞ்செய்தலால்), வனம் எனும் தொன்மை போக்கின - காடுகளென்கிற பழையநிலைமையை நீக்கிவிட்டன; (எ - று.)

இராமபாணங்கள் அவ்வனம்முழுவதையும் இரத்தவேரிகளாகவும், இரத்த நதிகளாகவும் மாற்றின என்பதாம். ஏரியாறுகளைச் செய்தற்கு உரிமை பற்றி, அம்பினிடத்து மழையின்தன்மையை ஏற்றிக்கூறினர். **பி-ம்:**—[1]ஆக்கினவிரைக்குஞ். (௪௫௦)

௯௪. அலை[1]மி தந்தன குருதியின் பெருங்கட லரக்கர்
தலைமி தந்தன நெடுந்தடி மிதந்தன தடக்கைம்
மலை[2]மி தந்தன வாம்பரி மிதந்தன வயப்போர்ச்
சிலைமி தந்தன கொடியொடு மிதந்தன தேர்கள்.

(இ - ள்.) (அப்பொழுது), குருதியின் பெரு கடல் - பெரிய இரத்தக் கடல்கள், அலை மிதந்தன - அலைகள் மிகுதியாகக் கிளரப்பெற்றன; (அவ்விரத்தக்கடல்களில்), அரக்கர் - இராக்கதர்களுடைய, தலை - தலைகள், மிதந்தன—; நெடு தடி - நீண்ட தசைகள், மிதந்தன—; தட கை மலை - பெரிய துதிக்கைகளையுடைய மலைகள் போன்ற யானைகள், மிதந்தன—; வாம் பரி - தாவிச்செல்லுங் குதிரைகள், மிதந்தன—; வய போர் சிலை-வலிய போருக்கு உரிய விற்கள், மிதந்தன—; கொடியொடு - துவசங்களுடனே, தேர்கள்—, மிதந்தன—; (எ - று)

தடி யென்பதற்கு - தண்டாயுத மென்று உரைப்பாரும் உளர். **சொற்பொருட்பின்வருநிலையணி.** **பி - ம்:**—[1]மிகுந்தன. [2]மிதந்தனவாய்ப். (௪௫௧)

௯௫. ஆய காலையி னனல்விழித் தார்த்[1]திக லரக்கர்
தீய வார்கணை முதலிய [2]தெறுசினப் படைகள்

மேய மால்வரை யொன்றினை [3]வளைத்தன மேகந்
தூய தாரைகள் சொரிவன வாமெனச் சொரிந்தார்.

(இ - ள்.) ஆய காலையின் - அவ்வாறான அப்பொழுது,—இகல் அரக்கர் - வலிமையையுடைய இராக்கதர்கள் (பலர்),—அனல் விழித்து - நெருப்புப்பொறிபறக்கக் கோபத்தோடு விழித்துப்பார்த்து, ஆர்த்து - ஆரவாரஞ் செய்து,—மேய மால் வரை ஒன்றினை வளைத்தன மேகம் - நிலைபொருந்திய பெரிய மலையொன்றைச் சூழ்ந்தனவான மேகங்கள், தூய தாரைகள் சொரிவன என - வெண்மையான மழைத்தாரைகளைப் பொழிவனபோல,—தீய வார் கணை முதலிய தெறு சினம் படைகள் - கொடிய நீண்ட அம்பு முதலிய பகையழிக்கும் உக்கிரமுள்ள ஆயுதங்களை, சொரிந்தார் - (இராமன் மேல்) பொழிந்தார்கள்; (எ - று.)—ஆம் - அசை.

உவமையணி. பெரிய மலை - போரிற் சலியாது நின்ற இராமனுக்கும், அதைச்சூழ்ந்த மேகம் - இராமனைச்சூழ்ந்த கரியஅரக்கர்க்கும், மழைத்தாரைகள் - ஆயுதங்களுக்கும் உவமை. இங்குக்கூறிய உவமையால், மேகங்கள் திரண்டுசூழ்ந்து எவ்வளவுமழை பொழிந்தாலும் அது மலைக்கு யாதொரு தீங்கையுஞ் செய்யமாட்டாமைபோல, அரக்கர் திரண்டு சூழ்ந்து வீசிய ஆயுதங்கள் பெருமானுக்கு யாதொருறுபாடும் செய்யமாட்டாமை விளங்கும். ஆயுதங்களையேந்தியவரது சினத்தை ஆயுதங்களின்மேலேற்றி, 'தெறுசினப் படை' என்றார்; இது, உடையானது குணத்தை உடைமையின்மேலேற்றிக் கூறின உபசாரவழக்கு. பி - ம்:—[1]இரைத்து. [2]அடுசினப். சினத்தடு. [3]வளைத்தினம், வளைந்தன. (௬௯௨)

௯௬. சொரிந்த பல்படை துணிபடத் துணிபடச் சரத்தா
லரிந்து [1]போந்தன சிந்திடத் திசைதிசை யகற்றி
நெரிந்து பார்மகள் [2]நெளிவுற வனமுற்று நிறைய
விரிந்த செம்மயிர்க் கருந்தலை மலையென [3]வீழ்த்தான்.

(இ - ள்.) (இராமபிரான்), சொரிந்த பல் படை - (தன்மேல் அரக்கர்) சொரிந்த பலவகையாயுதங்களையும், துணி பட துணி பட-பலவாறு துண்டுபடும்படி, சரத்தால் - (தான் எய்யும்) அம்புகளால், அரிந்து - அறுத்துத்தள்ளி,—போந்தன - மற்றுமமேல்வந்த ஆயுதங்களை, திசை திசை சிந்திட - எல்லாத்திக்குக்களிலும் சிதறும்படி, அகற்றி - (தனது அம்புகளால்) விலக்கி,—பார் மகள் நெரிந்து நெளிவு உற - பூமிதேவி நொருங்கி(த் தன் முதுகு [மேற்புறம்] அதிக பாரத்தால்) நெளியவும், வனம் முற்றும் நிறைய - காடு முழுவதும் நிரம்பவும், விரிந்த செம் மயிர் கரு தலை - பரந்த செம்பட்டமயிரையுடைய கரிய அரக்கர்தலைகள், மலை என வீழ்த்தான் - அறுத்துத்தள்ளிய: மலைபோலக் குவித்தான்; (எ - று.)—முதலடியில், அடுக்கு-மிகுதிவிளக்கும். பி - ம்:—[1]வேர்ந்தன. [2]முதுகிற. [3]விழுந்த. (௬௯௩)

௯௭. கவந்த பந்தங்கள் களித்தன குளித்தகைம் மலைகள்
[1]சிவந்து பாய்ந்தவெங் குருதியிற் றிருகிய சினத்தா

ணிவந்த வெந்தொழி னிருதர்த நெடுநிணந் தெவிட்டி
யுவந்த வன்கழு துயிர்சுமந் துளுக்கிய தும்பர்.

(இ - ள்.) (அப்பொழுது), கவந்த பந்தங்கள் - தலையற்ற உடற்குறைகள், களித்தன - கூத்தாடின; கைம்மலைகள் - யானைகள், சிவந்து பாய்ந்த வெம் குருதியில் - செந்நிறமாய்ப்பெருகிய கொடியஉதிரத்தத்தில், குளித்த - முழுகின; வல் கழுது - வலிய பேய்கள், திருகிய சினத்தால் நிவந்த - மாறுபாடுகொண்ட கோபத்தால் மிக்க, வெம் தொழில் - கொடுந்தொழிலுடைய, நிருதர்தம் - அரக்கர்களுடைய, நெடு நிணம் - மிக்க கொழுப்பை, தெவிட்டி - தெவிட்டும்படி நிரம்பஉண்டு, உவந்த - மகிழ்ந்தன; உம்பர் - தேவலோகம், உயிர் சுமந்து உளுக்கியது - (இறந்து வீரசுவர்க்கமடைந்த) உயிர்களை மிகுதியாகத்தாங்கி (அந்த அதிகபாரத்தைப் பொறுக்கமாட்டாமையால்) உடல் நெளித்தது; (எ - று.)

"அநேக மாயிரம் பேர்படக் கவந்தமொன் றாடும்" என்றபடி சேனையில் மிகப்பெரியதொகை இறந்தபொழுது கவந்தம் எழுந்து கூத்தாடுதல் மரபாதலால், 'கவந்தபந்தங்கள் களித்தன' என்றார். கவந்தம்=கபந்தம்; வடசொற்றிரிபு; தொழிலுடன்கூடின தலையற்ற வுடல். கூத்தாடின என்ற பொருளில், 'களித்தன' என்றது, காரியப்பொருளைக் காரணச்சொல்லாற் கூறின உபசாரவழக்கு. உவந்த என்பதைப் பெயரெச்சமாக்கி, நிணந் தெவிட்டி உவந்த வன்கழுது - நிணத்தினிடத்து மிக்கதிருப்தியடைந்து மகிழ்ந்த வலியபேய்க்கணம், உயிர் சுமந்து - (அளவுவிஞ்சஉண்டதனால் மிக வயிறுபருத்த தமதுஉடம்பைச் சுமக்கமாட்டாமல்) பெருமூச்சு விட்டுக்கொண்டு, உம்பர் - ஆகாயத்தில், உளுக்கியது - அசைந்துசென்றது என்று உரைப்பாரு முளர்; அவ்வுரைக்கு, கழுது - சாதிப்பெயர். பி-ம்:—[1]சிவந்த ()

அஅ. மருட ருங்களி வஞ்சனை வளையெயிற் றரக்கர்
கருட னஞ்சுறு கண்மணி காகமுங் கவர்ந்த
விருட ரும்[1]புரத் திழுதையர் [2]பழுதுறற் கெளிதே
யருட ருந்திறத் தறனன்றி வலியதுண் டாமோ.

(இ - ள்.) மருள் தரும்-மாயையைச் செய்கின்ற, களி வஞ்சனை - களிப்பும் வஞ்சனையு முள்ள, வளை எயிறு அரக்கர் - வளைந்த கோரதந்தங்களையுடைய இராக்கதர்களது, கருடன் அஞ்சுறு கண் மணி - (முன்பு) கருடனுங் காணஅஞ்சும்படியான கண்களின் கருவிழிகளை, காகமும் கவர்ந்த - (இப்பொழுது) காக்கைகளும் பறித்திட்டன; இருள் தரும் புரத்து இழுதையர் - இருளை யொத்த [மிகக்கரிய] உடம்பையுடைய வஞ்சகர்களிடத்தில், பழுது - அழிவு, உறற்கு எளிதே - வருதற்கு எளியதேயாம்; அருள் தரும் திறத்து - கருணையைச்செய்கின்றதன்மையையுடைய, அறன் அன்றி - தருமமே யல்லாமல், வலியது - வலிமையுடையது, உண்டாமோ - (உலகத்தில் வேறு) உள்ளதாமோ? (எ - று.)

"அறத்தினூங் காக்க மெவனோ வுயிர்க்கு", "அறத்தினூங் காக்கமு மில்லையதனை,மறத்தலி னூங்கில்லை கேடு" என்றபடி உயிர்களுக்குத் தருமத் தினும் மிக்கநன்மைதருவதும் அதருமத்தினும் மிக்ககேடுதருவதும் வேறில்லை யாதலால், அதர்மிஷ்டரான அரக்கர்எளிதாக அழிவடைந்தனரென்க.அறமே வெல்லும்வலிமையுடையது என்ற இப் பொதுப்பொருளைக்கொண்டு வஞ்சக ரான கொடிய அரக்கர்களை மிகஎளிதில் தருமநெறிதவறாதவனான இராம பிரான் அழித்திட்டா னென்ற சிறப்புப்பொருளைச் சாதித்தது - **வேற்றுப் பொருள்வைப்பணி.** பறவைகட்கு அரசனாதலாலும், திருமாலுக்கு வாகன மாதலாலும், கருடனை யெடுத்துக் கூறினார்; கருடனென்றஇடத்து உயர்வு சிறப் பும்மை விகாரத்தால் தொக்கது. காகமும், உம்மை - இழிவுசிறப்பு. இழுதையர் - பொய்யரும், அறிவிலருமாம். "அறனு மருளுடையான் கண்ணதே" என்றபடி அறத்துக்கு அருள் இன்றியமையாதாதலால், 'அருள்தருந் திறத்து அறன்' எனப்பட்டது. **பி-ம்:—**[1]புறத்து. [2]பழுதுரைக்கு. (சருரு)

வேறு.

௲௯. பல்லாயிர மிருள்கீறிய பகலோனென வொளிரும்
வில்லாளனை முனியாவெயி லயிலாமென விழியாக்
கல்லார்மழை கணமாமுகில் கடைநாள்[1]விழு வனபோ
லெல்லாமொரு தொடையாவுட னெய்தார்[2]வினை செய்தார்.

(இ - ள்.) (இங்ஙனம் அரக்கரையழித்து), பல் ஆயிரம் இருள் கீறிய பகலோன் என ஒளிரும் - மிகப்பலவாகிய இருள்களின் தொகுதியைக் கிண் டழித்த சூரியன்போல விளங்குகிற, வில்லாளனை - விற்போரில்மிகவல்லவ னான இராமபிரானை, (மற்றும்பலஅரக்கர்கள்),—முனியா-கோபித்து, வெயில் அயில் ஆம் என விழியா-ஒளியையுடைய வேலாயுதம்போலக் கூர்மையாகக் கண்விழித்துநோக்கி,—கணம் மா முகில் - கூட்டமாகிய கரியபெரியமேகங் கள், கடை நாள் - கற்பாந்தகாலத்தில், கல் ஆர் மழை - கற்களால் நிறைந்த மழையை, விழுவன போல் - சொரிவனபோல, எல்லாம் - எல்லா வகை அம்புகளையும், ஒரு தொடை ஆ - ஒரேதொடர்ச்சியாக, உடன் எய் தார் - ஒருங்கே (இராமன்மேல்) எய்து, வினை செய்தார் - போர்த்தொழி லைச் செய்தார்கள்; (எ - று.)

பல்லாயிரமிருள் - போரிலிறந்த பலவாயிரம் அரக்கர்களுக்கும், பக லோன் - இராமனுக்கும், கல்மழை - பாணவருஷத்துக்கும், மேகக்கூட் டம் - அரக்கர்குழாத்துக்கும் உவமை. எய்தார் என்ற வினையினால், 'எல் லாம்' என்றது, அம்புகளாயின. ஒருதொடையா - தொடுக்குந்தரமொன் றிலே செல்ல என்றபடி. கல்லார் என எடுத்து, தேர்ந்தஅறிவில்லாத அரக்க ரென்று உரைத்து, அதனை இப்பாட்டுக்கு எழுவாயாக்கலும் ஒன்று. **பி-ம்:—**[1]விடுவன. [2]படையெறிந்தார்.

இதுமுதற் பதினொன்கு கவிகள் - ஈற்றுச்சீரொன்று மாச்சீரும், மற்றை மூன்றும் மாங்கனிச்சீருமாகிய அளவடிநான்குகொண்ட கலிவிருத்தங்கள். ()

௬0. எறிந்தாரென வெய்தாரென [1]நினைந்தாரென வெறிய
[2]வறிந்தாரென வறியாவகை யயில்வாளியி னறுத்தான்
செறிந்தாரையும் பிறிந்தாரையுஞ் செறுத்தாரையுஞ் [3]சினத்தா
மறிந்தாரையும் வலித்தாரையு மடித்தான்சிலை பிடித்தான். [ன்

(இ - ள்.) சிலை பிடித்தான் - வில்லைக்கையிலேந்தியவனான இராமபிரான், செறிந்தாரையும் - கூட்டங்கூட்டமாகத் திரண்டுவந்த அரக்கர்களையும், பிறிந்தாரையும் - தனித்தனி எதிர்த்துவந்த அரக்கர்களையும், செறுத்தாரையும் - மிகக்கோபித்துப்பகைத்த அரக்கர்களையும், சினத்தால் மறிந்தாரையும் - (முன்பு தோற்றோடிப் பின்பு) கோபத்தால் மீண்டுவந்த அரக்கர்களையும், வலித்தாரையும் - வலியப்போர்செய்த அரக்கர்களையும், (ஆக அனைவரையும்);—எறிந்தார் என - (இன்னார் வேல்முதலிய ஆயுதங்களை) மேல்வீசியவரென்றும், எய்தார் என - (இன்னார் பாணங்களைப்) பிரயோகித்தவரென்றும், நினைந்தார் என - (இன்னார் ஆயுதங்களை உபயோகிக்கக்) கருதினவரென்றும், எறிய அறிந்தார் என - (இன்னார் ஆயுதங்களை வீச) ஆராய்ந்து துணிந்தவரென்றும், அறியாவகை-அறியாதபடி,—அயில் வாளியின் அறுத்தான் - கூர்மையான (தனது) அம்புகளால் துணித்து, மடித்தான் - கொன்றொழித்தான்; (எ - று.)

இன்னஅரக்கர் இன்னவிதமாய் இன்னதுசெய்தாரென்று அறியலாகாதபடி அவர்களையெல்லாம் மிகவிரைவில் ஸ்ரீராமன் துணித்திட்டனனென்க. செறிந்தார் - தன்னைச்சூழ்ந்து நெருங்கிநின்றவரும். பிறிந்தார் - விலகித்தூரத்தில் நின்றவரும் என்றும் உரைக்கலாம். சினம்-'கோபத்தின்பின்னாகச் சிறிது பொழுது நிற்பது' எனப்படும். சினத்தால் மறிந்தார் என்பதற்கு - (ஓடுகிறவர்களைக்) கோபத்தினாலே தடுத்தவர்களென்றும், வலித்தார் என்பதற்கு - (பயந்தவர்களைப் போர்க்குவரும்படி) பிடித்திழுத்தவரென்றும் உரைப்பாருமுளர். பிறிந்தார்=பிரிந்தார். பி - ம்:—[1]எறியாநினைந்தனவும். [2]அறிந்தானென. [3]திறத்தால். (சஙுஎ)

௬௧. வானத்தன கடலின்புற வலயத்தன மதிசூழ்
மீனத்தன [1]மிளிர்குண்டல வதனத்தன மிடல்வெங்
கானத்தன மலையத்தன திசை[2]முற்றிய கரியின்
றானத்தன காகுத்தன சரமுந்திய சிரமே.

(இ - ள்.) மிளிர் குண்டலம் வதனத்தன - விளங்குகிற குண்டலமென்னும் காதணியையுடைய முகத்தையுடையனவான, காகுத்தன சரம் உந்திய-இராமபிரானுடைய அம்புகளால் அறுத்துத்தள்ளப்பட்ட, சிரம் - தலைகள்,—வானத்தன - மேகமண்டலத்திற் சென்றுசேர்ந்தவையும், கடலின் புறம் வலயத்தன - கடலின் வெளிவட்டத்திற் சென்றுசேர்ந்தவையும், மதி சூழ் மீனத்தன-சந்திரனைச் சூழ்ந்துள்ள நக்ஷத்திரமண்டலத்திற் சென்றுசேர்ந்தவையும், மிடல் வெம் கானத்தன - வலியகொடிய காடுகளிற் சென்றுசேர்ந்தவையும், மலையத்தன - மலைகளிற் சென்றுசேர்ந்தவையும், திசை முற்றிய கரியின்

தானத்தன - திக்குக்களின் எல்லையிலுள்ள (எட்டுத்திக்கு) யானையினிடத் திற் சென்றுசேர்ந்தவையு மாயின: (எ - று.)

எப்புறத்தும் நெடுந்தூரத்துக்கப்பாற் சென்று விழுந்தன என்பதாம். வானம் - சுவர்க்கலோகமுமாம். மீன் - விண்மீன்; மீநமென வடசொல்லாக வும் எடுக்கலாம். மீன் - வானத்தில் மின்னுவது என்றும், மீனம் - வானமா கிய கரிய பெரிய கடலிற் சஞ்சரிக்கும் மீன்போன்றவை யென்றுங் காரணப் பொருள்படுமென்ப. [1]மிளிர்குண்டலமிதுனத்தன என்ற பாடத்திற்கு - குண்டலம்பூண்ட மிதுனராசியைச்சேர்ந்தனவும் என்றுரைத்து, 'மிதுனம்- மற்றையிராசிகளுக்கும் உபலக்ஷணம்; ஸ்திரீபுருஷர்களின் வடிவத்தோடு தம் பதியாய்ச் சேர்ந்துள்ள சிறப்பைக் கருதி, மிதுனராசியைத் தலைமையாக எடுத்துக்கூறினர்' என்க. இனி, மிளிர் குண்டலமிதுனத்தன என்பதற்கு - விளங்குகிற இரண்டு குண்டலங்களை யுடையவையாகிய என்று உரைத்து, சிரத்துக்கு அடைமொழியாக்குதல், சேர். காகுத்ஸ்தன்-வடசொல்; ககுத்ஸ்த னென்னும் அரசனது குலத்திற் பிறந்தவன்; அ - ஆறனுருபு. பி - ம்:— [2]சுற்றிய. (சஙுஅ)

கூஉ. மண்மேலன மலைமேலன மழைமேலன மதிதோய்
விண்மேலன நெடு[1]வேலையி னிடமேயின மிடலோர்
புண்[2]மேலுகு குருதிப்[3]பொரு திரையாறுகள் பொங்கத்
திண்மேருவை நகுமார்பினை யுருவித்திரி சரமே.

(இ - ள்.) புண் மேல் உகு - புண்பட்டவிடங்களினின்று பெருகுவன வான, குருதி - இரத்தவெள்ளங்களாகிய, பொரு திரை ஆறுகள் - மோது கிற அலைகளையுடைய நதிகள், பொங்க - மிகும்படி, மிடலோர் - வலிமை யையுடைய அரக்கர்களது, திண் மேருவை நகும் மார்பினை - வலிய மகா மேருமலையையும் (தமதுவலிமைக்கு ஈடாகா தென்று) பரிகசிக்கின்ற மார்பு களை, உருவி - முழுவதுந்துளைத்து, திரி - அப்பாற்சென்ற, சரம் - இராம பாணங்கள்,—மண் மேலன-தரையில் விழுந்தவையும், மலை மேலன - மலைக ளின்மேல் விழுந்தவையும், மழை மேலன-மேகங்களின்மேற் பட்டவை யும், மதி தோய் விண் மேலன - சந்திரன் பொருந்திய ஆகாயத்தின்மேற் சென்றவையும், நெடு வேலையின் இடம்மேயின-பெரிய கடல்களினிடத்துச் சென்றவையு மாயின; (எ - று.)

இது, ஸ்ரீராமனம்புகள் எதிரிகளுடலை ஊடுருவிச்சென்ற விசையின் மிகுதியை விளக்கும். நகு-ஒத்த என உவமவுருபுமாம். பி - ம்:—[1]வேலையின் மேல்கீழன. [2]மேலன. [3]பொழி. (சஙுகூ)

கூரு. பொலந்தாரின ரனலின்சிகை [1]பொழிகண்ணின [2]ரிமையோர்
வலந்தாங்கிய வடிவெம்படை விடுவார்சர மழையா
லுலந்தாருட [3]லடலோர்துறந் துலவாவுட லூற்று
ரலந்தார்பிசி சராவெனா [4]விமைமேயொரெடுத் தார்த்தார்.

(இ - ள்.) பொலம் தாரினர் - அழகிய மாலையையுடையவர்களும்; அன்லின் சிகை பொழி கண்ணினர் - அக்கினிச்சுவாலையைச்சிந்துகிற கண்களை யுடையவர்களும், வலம் தாங்கிய வடி வெம் இமையோர் படை விடுவார் - வலிமைகொண்ட கூரிய கொடிய தெய்வாஸ்திரங்களை (இராமன்மேல்) எறிபவர்களுமாகிய, நிசிசரர் - அரக்கர்கள், சரம் மழையால் அடலோ துறந்து அலந்தார் உடல் உலந்தார் - (இராமனது) பாணவர்ஷத்தால் தமதுவலிமை கெட்டுத்துன்புற்று உடலழிந்து [இறந்து], உலவா உடல் உற்றார் - (தாம் தாம்) அழியாத தேவசரீரத்தைப் பெற்றார்கள். என - என்று, இமையோர்- அழிவடைந்தா ரென்று (மகிழ்ந்து) தேவர்கள், எடுத்து ஆர்த்தார் - குரலெடுத்து ஆரவாரஞ்செய்தார்கள்; (எ - று.)

[4]இமையோரொடு மார்த்தார் என்றபாடத்துக்கு—போர்க்கோலங்கொண்டு வந்த கொடிய அரக்கர்கள் இராமன்மேற் படைக்கலங்களை யெறிந்த மாத்திரத்தில் அவனதுஅம்புகளால் துணிபட்டு இறக்க, தம்முடம்பை விட்டு நீங்கிச் சென்றவராய், உடனே வீரசுவர்க்கத்துக்கு உரிய தேவசரீரத்தைப் பெற்று வானத்தின்மீது எழுந்துநின்று, தாம்தேவர்களாயினமைக்கு ஏற்ற குணம் செயல்களை உடனேயடைந்து, அங்குநின்று போர்கண்டு அரக்கழிவுக்குமகிழுந் தேவர்கள் போலவே தாமும் அரக்கரழிவுக்குமகிழ்ந்து களித்து ஆர்த்தனரென்பதாம்: இவ்வுரைக்கு அரக்கராயிருந்தவர் இறந்து ஒருநொடியில் தேவர்களாக மாறித் தாமே தமது அழிவுக்கு மகிழ்ந்தனரென்று சாதுரியமாகக் கூறினரென்க. ஶிகா என்ற வடசொல், சிகையெனத் திரிந்தது. வலம் - பலம். இனி, வலந்தாங்கியஎன்பதற்கு-வலக்கையிற்பிடித்த வென்று உரைப்பாரும் உளர். நிஶிசரர் - இரவில் (மிக்கவலிமை கொண்டு) சஞ்சரிப்பவர். அடலோ, ஓ - தெரிநிலை. பி - ம்:—[1]பொதி. [2]எவரும். [3]கடலோடுற. (௪௯௦)

௯௪. ஈரற்செறி கமலத்தன விரதத்[1]திரள் புளினம்
வீரக்கரி முதலைக்குல மிதக்கின்றன [2]வுதிக்கும்
பாரக்குடர் மிடைபாசடை படர்கின்றன பலவான்
மூரித்திரை யுதிரக்[3]கடன் முழுகிக்கழு தெழவே.

(இ - ள்.) ஈரல் - (இறந்தபிராணிகளின்) ஈரல்களாகிய, செறி கமலத்தன - நெருங்கிய தாமரைமலர்களையுடையவையும், இரதம் - தேர்களாகிய, திரள் புளினம் - திரண்டமணற்குன்றுகளையுடையவையும், வீரம் கரி-வலிய யானைகளாகிய, முதலை குலம் - முதலைகளின்கூட்டம், மிதக்கின்றன - மிதக்கப்பெற்றவையும், பாரம் குடர் - கனத்த குடல்களாகிய, மிடை பாசடை - நெருங்கிய பசியதாமரையிலைகள், படர்கின்றன - மேலேபரவப்பெற்றவையுமாகிய, மூரி திரை உதிரம் கடல் பல - பெரிய அலைகளையுடைய இரத்தக் கடல்கள் அநேகம், கழுது முழுகி எழ - பேய்கள் முழுகிக்கிளம்பும்படி, உதிக்கும் - உண்டாயின; (எ - று.)—ஆல் - ஈற்றசை.

பெரியஇரத்தவெள்ளத்தைப் பேய்கள் நீராடியெழுதற்கிடமான தாமரைப்பொய்கைகளென்று உருவகப்படுத்தி, அவற்றுக்குக் குடல்களைத் தாம

ரையிலேகளாகவும், ஈரல்களைத் தாமரைமலர்களாகவும், தேர்களை மணற்குன்றுகளாவும், யானைகளை முதலைகளாகவும் குறித்து வருணித்தார். ஈரல் - இதயத்தானம். பாசடை - பசுமையென்னும் பண்பு ஈறுபோய் ஆதிநீண்டது. பி - ம்:—[1]துறை [2]உதிர்க்கும். [3]குளம். (சகூக)

கூரு. அழைத்தார்சில [1]ரயர்ந்தார்சில [2]ரழிந்தார்சிலர் கழிந்தா
ருழைத்தார்சில ருயிர்த்தார்சில ருருண்டார்சிலர் புரண்டார்
குழைத்தாழ்திரைக் குருதிக்கடல் குளித்தார்சிலர் [3]கொலைவாய்
மழைத்தாரைகள் படப்பாரிடை மடிந்தார்சில [4]ருடைந்தார்.

(இ - ள்.) கொலை வாய் மழை தாரைகள் - (பகைவரைக்) கொல்லுந் தன்மையுடைய நுனியையுடைய (இராமனது அம்பு) மழைப்பெருக்குகள், பட - மேல்விழுவதனால்,—சிலர் - (அரக்கர்களிற்) சிலபேர், அழைத்தார் - (துன்பம்பொறுக்கமாட்டாமல் ஐயா அப்பா வென்று) கூப்பிட்டார்கள்; சிலர்—, அயர்ந்தார்-சோர்ந்தார்கள்; சிலர்—, அழிந்தார் - உருவழிந்தார்கள்; (சிலர்), கழிந்தார் - நெடுந்தூரம் விலகிச்சென்றார்கள்; சிலர்—, உழைத்தார் - மிகவருத்தப்பட்டார்கள்; சிலர்—, உயிர்த்தார் - பெருமூச்சுவிட்டார்கள்; சிலர்—, உருண்டார் - (தரையில்) உருண்டார்கள்; (சிலர்), புரண்டார் - (தரையிற்) புரண்டார்கள்; சிலர்—, குழை தாழ் திரை குருதி கடல் - குழை சேறுபெற்ற ஆழ்ந்த அலைகளையுடைய இரத்தக்கடலில், குளித்தார் - முழுகினார்கள்; சிலர்—, பாரிடை மடிந்தார்-தரையிலேவிழுந்திறந்தார்கள்; (சிலர்), உடைந்தார் - உறுதிநிலைகெட்டார்கள்; (எ - று.)

அழைத்தார் என்பதற்கு - தமக்குத்துணைசெய்தற்குப் பிறரையழைத்தார்க ளென்றும் உரைக்கலாம். 'குழைத்தாழ்' என்பதைக் குழைத்து ஆழ் எனப்பிரிப்பினும் அமையும். 'கொலைவாய்' என்ற அடைமொழியால், மழை-அம்புமழையாயிற்று. பி-ம்:—[1]ஆர்த்தார். [2]ஆழ்ந்தார். [3]குளிர்மா. [4]மருண்டார்.

கூசு.—பதினான்குசேனைத்தலைவர் தம்சேனைகளோடு போரவருதல்.

உடைந்தார்களை நகைசெய்தன ருருடேரின ருடனு
யடைந்தார்படைத் தலைவீரர்கள் பதினால்வரு மயில்வாண்
மிடைந்தார்நெடுங் கடற்றானையர் மிடல்வில்லினர் விரிநீர்
கடைந்தார்வெரு வுறமீதெழு கடுவாமெனக் கொடியார்.

(இ - ள்.) விரி - பரந்த, நீர் - பாற்கடலை, கடைந்தார்-கடைந்த தேவாசுரர்கள், வெருவுற - அச்சமடையும்படி, மீது எழு - (அக்கடலினின்று) மேலெழுந்த, கடு ஆம் என - விஷம் போல, கொடியார் - கொடுமையுடையவர்களாகிய, படை தலை வீரர்கள் பதினால்வரும் - சேனைத்தலைமைகொண்ட வீரர்கள் பதினான்குபேரும்,—உடைந்தார்களை நகை செய்தனர் - (கீழ்) வலிமைகெட்டவர்களை இகழ்ந்துசிரித்துக்கொண்டு, உருள் தேரினர் - சக்கர வலிமைபெற்ற தேர்களில் ஏறியவர்களும், அயில் வாள் மிடைந்தார்-வேலும் வாளும் பொருந்தியவர்களும், நெடு கடல் தானையர் - பெரிய கடல்போன்ற

சேனை சூழ்ந்தவர்களும், மிடல் வில்லினர் - வலியவில்லேந்தியவர்களுமாய், உடன்ஆய் அடைந்தார் - ஒருங்கே வந்து (இராமனுள்ளவிடத்தைச்) சேர்ந் தார்கள்; (எ - று.)

நீர் - பால் என்னும்பொருளில் வருதலை, "தாழி தரையாகத் தண்டயிர் நீராக" எனக் கீழ்ச் சரபங்கர்பிறப்புநீங்குபடலத்திலும் காண்க. (சசுங)

கூஎ.—இதுவும் அடுத்த கவியும்-இராமபிரானைச் சேனைத்தலைவர் பதினல்வர் வளைத்தமையைக் கூறும்.

நாகத்தனி யொருவில்லியை நளிர்[1]முப்புரர் முன்னாண்
மாகத்திடை [2]வளைவுற்றன ரெனவள்ளலை மதியா
ராகத்தெழு கனல்கண்வழி [3]யுகவுற்றெதி ரழன்றார்
[4]மேகத்தினை நிகர்வில்லியை வளைத்தார்செரு விளைத்தார்.

(இ - ள்.) நாகம் தனி ஒரு வில்லியை - (மேரு) மலையாகிய ஒப்பற்ற தொருவில்லையுடைய சிவபிரானை, முன் நாள்-முன்பு ஒருகாலத்தில், மாகத் திடை வளைவுற்றனர் - பெரியஆகாயத்திலே சூழ்ந்துகொண்டவர்களான, நளிர் முப்புரர் என - பெரிய திரிபுரத்துஅசுரர்கள்போல, (அச்சேனைத்தலை வர் பதினல்வரும்), வள்ளலை மதியார் - இராமபிரானை (ஒருபொருளாக) மதி யாதவர்களும், ஆகத்து எழு கனல் கண் வழி உக - (தமது) மனத்தினின்று எழுந்த கோபாக்கினி கண்களின்வழியாய்ச்சிந்தும்படி, எதிர் உற்று-எதிர்த்து வந்து, அழன்றார் - கோபங்கொண்டவர்களுமாய், மேகத்தினை நிகர் வில் லியை வளைத்தார் - காளமேகத்தையொத்த வில்வீரனை அவ்விராமபிரானைச் சூழ்ந்துகொண்டு, செரு விளைத்தார் - போர்செய்தார்கள்; (எ - று.)

நாகம் - அசையாதது: அசலம். தனியென்பதை வில்லுக்குஅடைமொழி யாக்காமல் வில்லிக்கு அடைமொழியாக்கினும் அமையும்: வேறு துணையின் றித் தனித்துப் போர்க்குச்சென்ற வில்வீர னென்றபடி. இராமனுக்கு மேகம் - கருநிறத்திலும், அம்புமழைபொழிதலிலும், வில்லுடைமையிலும் உவமம். இனி, 'மேகத்தினைநிகர்' என்றதை வில்லுக்கு அடைமொழியாக்க லும் ஒன்று; அம்புமழைசொரியுங் கருவியாதலால். 'மேகத்தினைநிகர்வில்லி யை' என்றது, இரண்டாமடியில் வந்த 'வள்ளலை' என்பதை நோக்கிச் சுட் டுப்பொருளதாய் நின்றது. பி - ம்:—[1]முப்புரம். [2]வளைவுற்றன. [3]புக. [4]மேகத் தனிநெடு. (சசுச)

கூஅ. எய்தார்பல ரெறிந்தார்பலர் [1]மழுவோச்சின ரெழுவாற்
பொய்தார்பலர் புடைத்தார்பலர் கிடைத்தார்பலர்[2]பொருப்பாப்
பெய்தார்மழை பிதிர்த்தா[3]ரெரி பிறைவாளெயிற் றரக்கர்
வைதார்பலர் தெழித்தார்பலர் மலையாமென வளைத்தார்.

(இ - ள்.) பிறை வாள் எயிறு - பிறைச்சந்திரன்போன்ற கூரியகோரதந் தங்களையுடைய, அரக்கர் - (சேனைகளுடன்வந்த) இராக்கதர்களில், பலர் - அநேகம்பேர், எய்தார் - (இராமன்மேல்) பாணப்பிரயோகஞ்செய்தார்கள்;

பலர்—, எறிந்தார்-(வேல்முதலியஆயுதங்களை) வீசினார்கள்; (பலர்), மழு ஓச்சினர்-மழுவென்னும்ஆயுதங்களைச் செலுத்தினார்கள்; பலர்—,எழுவால்-வளைத்தடிகளால், பொய்தார்-விளையாட்டாகப்போர்செய்தார்கள்; பலர்—, புடைத்தார் - (ஆயுதங்களைக்கொண்டு) அடித்தார்கள்; பலர்—, கிடைத்தார் - எதிர்த்துநெருங்கினார்கள்; (பலர்), பொருப்பு மழை ஆ பெய்தார் - மலைகளையெடுத்து மழைபோல மேற்சொரிந்தார்கள்; (பலர்), எரி பிதிர்த்தார் - நெருப்பைச் சொரிந்தார்கள்; பலர்—, வைதார் - வசைமொழிகூறினார்கள்; பலர்—, தெழித்தார் - அதட்டிஆரவாரித்தார்கள்; (இங்ஙனஞ்செய்து யாவரும்), மலை ஆம் என வளைத்தார் - மலைகள்சூழ்ந்தாற்போல (இராமனைச்) சூழ்ந்தார்கள்.

பொய்தார் என்பது - விளையாடினுனென்று பொருள்படுதலை, பொய்தலென்னும் விளையாட்டுப்பெயர்கொண்டும் அறிக. **பி-ம்:**—[1]எழுவோச்சினர் மழுவால். [2]பொருப்பால். [3]எறி. (சகூ௫)

கூகூ.—இதுமுதல் நான்குகவிகள் - பதினைந்து சேனைத்தலைவர்களின் சேனைகள் மாண்டமையைக் கூறும்.

தேர்பூண்டன விலங்கியாவையுஞ் சிலைபூண்டெழு [1]கணையாற்
பார்பூண்டன மதமாகரி [2]பலிபூண்டன பரிமாத்
தார்பூண்டன வுடல்பூண்டில தலைவெங்கதிர் [3]தழிவந்
தூர்பூண்டன பிரிந்தாலென விரிந்தாருயி ருலைந்தார்.

(இ - ள்.) சிலை பூண்டு எழு கணையால் - (இராமனது) வில்லில் தொடுக்கப்பட்டு வெளியெழுந்த அம்புகளால்,—தேர் பூண்டன விலங்கு யாவையும் - (அவ்வரக்கர்களது) தேர்களிற் பூட்டப்பட்ட (யாளிமுதலிய) மிருகங்களெல்லாம், பார் பூண்டன - (இறந்துவிழுந்து) தரையைச் சேர்ந்தன; மதம் மா கரி - மதம்பிடித்த பெரியயானைகள், பலி பூண்டன - பலியிடப்பட்டாற்போல் ஆயின [கொல்லப்பட்டன என்றபடி]; தார் பூண்டன பரி மா - கிண்கிணிமாலைகளையணிந்தனவான குதிரைகள், உடல் தலை பூண்டில - உடல்களில் தலைகள் பொருந்தப்பெற்றனவில்லை [தலைதுணிந்து அழிந்தன]; (இங்ஙனம்ஆகவே அரக்கர்கள்), வெம் கதிர் தழிவந்து பூண்டன ஊர் பிரிந்தால் என - உஷ்ணமான கிரணமுடைய சூரியனை நெருங்கிவந்து சூழ்ந்தவையான பரிவேஷங்கள் விரைவில்நீங்கினாற்போல, இரிந்தார் - நிலைகெட்டு ஓடி, உயிர் உலைந்தார் - உயிர்நடுங்கினார்கள்; (எ - று.)

விலங்குயாவையும் - கீழ் ௩௧, ௩௨ - ஆங் கவிகளிற் கூறியவை. பலி பூண்டன - பலியாகுந்தன்மையை யடைந்தன. பலி-கொல்லப்படும் இலக்கு. "வெங்கதிர்தழிவந் தூர்பூண்டன பிரிந்தால்' என்றது, இராமனை இடைவிடாது சூழ்ந்த அரக்கர்கள் அப்பெருமானை யாதொன்றுஞ்செய்யமாட்டாது விரைவில் எளிமைப்பட்டு விலகிச்சென்றதை விளக்கும் உவமை. ஒருவர்பின் ஒருவராய்ப் பலவரிசைப்பட்டு அரக்கர்கள் சூழ்ந்துநின்றதை விளக்குதற்கு, 'ஊர்பூண்டன' என்று பன்மையாகப் பல ஊர்கோள்களை உவமைகூறினார்.

தழி - தழுவி யென்னும் வினையெச்சத்தின் மரூஉ; இதுவே, தழீஇ என அளபெடுக்கும்: "தமிழ்தழிய சாயலவர்" எனச் சிந்தாமணியில் தழிய என்னும் பெயரெச்சம் வந்தமையுங் காண்க. பி-ம்:—[1]கொலையால். [2]பல. [3]தழீஇ.

௧௦௦. மால்[1]பொத்தின மறவோருடன் மழை[2]பொத்தின வழிசெம்
பால்பொத்தின நதியிற்கிளர் படி[3]பொத்தின படர்வான்
மேல்[1]பொத்தின குழுவிண்ணவர் விழிபொத்தினர் [4]விரைவெங்
கால்பொத்தினர் நமன்றூதுவர் கடிதுற்றுயிர் கவர்வார்.

(இ - ள்.) மால் பொத்தின - மயக்கம் நிறைந்த, மறவோர் - கொடிய அரக்கர்களது, உடல்-உடம்பில், மழை பொத்தின வழி - அம்புமழை துளைத்த வழிகளிலே, செம் பால் - இரத்தப்பெருக்குகள், பொத்தின - நிறைந்தவையாய், நதியின் - ஆறுகள்போல, கிளர் படி பொத்தின - விளங்குகிற பூமியை மறைத்தன; படர் வான்மேல் பொத்தின - பரந்தஆகாயத்தின்மேல் நிறைந்த, குழு விண்ணவர் - கூட்டமாகிய தேவர்கள், விழி பொத்தினர் - கண்களை மூடிக்கொண்டார்கள்; நமன் தூதுவர் - யமதூதர்கள், விரை வெம் கால் பொத்தினர் - விரைந்துவருகிற கொடிய காற்றை யொத்தவர்களாய், கடிது உற்று - விரைந்துவந்து, உயிர் கவர்வார் - அரக்கருயிரைக் கொள்பவரானார்கள்; (எ - று.)

பொத்துதல் - நிறைதல், மூடுதல். இது, நான்காமடியில், உவமவுருபாய் நின்றது. மால் - இயற்கையிலுள்ள அவிவேகத்தோடு, இப்பொழுது போரிலாகிய தடுமாற்றமும். மழை - அம்புத்தொகுதிக்கு உவமையாகுபெயர். செம்பாலென்றது - இரத்தமாதலை, "குருதி செம்பால் புலால்நீர்" என்ற நிகண்டினாலும் அறிக. விண்ணவர் கண்மூடுதற்குக் காரணம், இராமபாணங்களின் உக்கிரத்தைப் பார்க்கமாட்டாமையும், அரக்கர் அழிகிறகோரத்தைப் பார்க்கக்கூசுதலும். இனி, 'விழிபொத்தினர்' என்பதற்கு-கண்கள் (ஆனந்தக் கண்ணீரால்) நிறைந்தார்கள் என்றுஉரைத்தலும் ஒன்று. 'விரைவெங்கால் பொத்தினர் கடிதுற்று' என்பதற்கு - விரைந்துசெல்லுந்தன்மையுள்ள கொடிய தமதுகால்களை அடித்துக்கொண்டு விரைந்துவந்துஎனவுரைப்பினுமாம்; கால்கள்விசையோடுஅடிபட ஓடிவந்து என்றவாறு. இனி, கடிதுற்று உயிர் கவர்வார் நமன்தூதுவர் விரைவெம்கால்பொத்தினரென மாற்றி, விரைந்தோடிவந்து அரக்கருயிரைக் கவர்பவரான யமதூதர்கள் அங்ஙனம் மிக விரைந்துவருகிற தமதுகால்களை (வலிநீங்கப்)பிடித்துக்கொண்டார்களென்று உரைப்பாருமுளர். பி-ம்:—[1]பொத்திய. [2]ஒத்துடன். [3]ஒத்ததுபனி. [4]விடல்.()

௧௦௧. பே[1]யேறின செருவேட்டெழு பித்தேறினர் பிலவாய்
நாயேறின [2]தலைமேனெடு நரியேறின வெரிகால்
வாயேறின வடிவாளியின் வானேறினர் வந்தார்
தீயேறிக லரி[3]யேறென முகி[3]லேறெனச் [4]செறிந்தார்.

(இ - ள்.) பேய் ஏறின - பேய்கள் மிக்குவருவதற்குக் காரணமான, செரு - போரை, வேட்டு - விரும்பி, எழு - உண்டான, பித்து - பைத்திய

குணம், ஏறினர் - மிக்கவர்களாகிய அரக்கர்களது, பிலம் வாய் - மலைக்குகை போல (உள்ளாழ்ந்துஅகன்ற) வாய்களின்மேல், நாய் ஏறின - நாய்கள்வந்து ஏறின; தலைமேல் - தலைகளின்மேல், நெடு நரி ஏறின - பெரிய நரிகள் வந்து ஏறின; தீ ஏறு (என)-பெருநெருப்புப்போலவும், இகல் அரி ஏறு என-வலிய ஆண்சிங்கம்போலவும், முகில் ஏறு என - மேகத்தில்தோன்றும் பேரிடிபோலவும், வந்தார் செறிந்தார் - வந்துநெருங்கிய அரக்கர்கள், எரி கால் வாய் ஏறின வடி வாளியின் - நெருப்பை யுமிழ்கிற நுனியிலே மிக்க கூர்மையை யுடைய (இராம) பாணங்களால், வான் ஏறினர்-(போரில்இறந்து) வீரசுவர்க்கத்தின்மேல் ஏறிச்சென்றார்கள்; (எ - று.)

பேயேறின செரு - பேய்கள் பிணம்பிடுங்கித்தின்னவிரும்பி மிகுதியாக வரும்படி பிராணிகளுக்கு அழிவையுண்டாக்கும் போர். பித்து - இங்கே, வரம்புகடந்த ஆசை; அன்றி, மகாவீரனான இராமபிரானால் பலஅரக்கர் இறந்ததை அறிந்தபின்பும் அவனுடன் இவர்கள் போர்செய்யவிரும்பிய அறிவின்மை பித்துஎனப்பட்டதாகக் கொள்ளினுமாம். நாயும் நரியும், இறந்தவுடலைப் பிடுங்கித்தின்ன வந்தவை. பி-ம்:—[1]ஏறினர். [2]தலையேநெடு [3]ஏறினர். [4]செருவால்.

சிலபிரதிகளில் இந்தப்பாடலின் இரண்டுமூன்று நான்காமடிகள் மூன்று நான்கு இரண்டாமடிகளாக வுள்ளன. (சகஅ)

கo௨. தலைசிந்தின விழிசிந்தின தழல்சிந்தின தரைமேன்
மலைசிந்தின படிசிந்தின வரிசிந்துர [1]மழைபோற்
சிலைசிந்தின கணைசிந்தின திசைசிந்தின [2]திசையூ
டுலைசிந்தின பொறிசிந்தின வுயிர்சிந்தின வுடலம்.

(இ - ள்.) தலை சிந்தின - (அரக்கர்களது) தலைகள் சிதறின; தழல் சிந்தின விழி சிந்தின - நெருப்புப்பொறிகளை வெளியுமிழ்ந்தவையான அவர்கள்கண்கள் சிதறின; தரைமேல் - பூமியிலே, மலை சிந்தின படி - மலைகள் சிதறிவிழுந்தாற்போல, வரி சிந்துரம் - (கல்லணை) கட்டிய யானைகள், சிந்தின - சிதறிவிழுந்தன; மழை போல் சிலை சிந்தின கணை - மேகம்போல (இராமனது) வில் வெளிவீசிய அம்புகள்,திசை சிந்தின சிந்தின-எல்லாத்திக்குக்களிலுஞ் சிதறிவிழுந்தன; திசையூடு - அத்திக்குக்களிலெல்லாம், உலை சிந்தின பொறி சிந்தின உடலம் - உலைக்களத்தினின்று சிதறின நெருப்புப் பொறி போன்ற நெருப்புப்பொறிகளைச் சிதறியவையாகிய (அரக்கருடைய) உடம்புகள், உயிர் சிந்தின - உயிர்நீங்கின; (எ - று.)

'தழல்சிந்தின விழி', 'உலைசிந்தின பொறி சிந்தின வுடலம்' என்றது, முன்னியநிலைமையைக் கருதி; இனி, விழிசிந்தின - கண்கள் சிதறின: தழல் சிந்தின - (அக்கண்கள் கொடுமையாற் பின்னும்) நெருப்பையுமிழ்ந்தன என்றும், உயிர் சிந்தின உடலம் - உயிர்நீங்கியஉடம்புகள், உலை சிந்தின பொறி சிந்தின - (கொடுமையாற் பின்பும்) அனற்பொறிகளைச் சிதறின வென்றும் உரைப்பாரு முளர். மழை போல் சிலை கணை சிந்தின - மேகம்போல வில்

அம்புகளைச் சொரிந்தன; சிந்தின திசை - (அந்த அம்புகள்) சிதறிவிழுந்த திக்குக்கள், சிந்தின - (அந்தஅம்புகளின் வேகத்தால்) இடிந்துவிழுந்தன; திசையூடு - அத்திக்குக்களிலெல்லாம், உலை சிந்தின பொறி சிந்தின - உலைக்களத்துப்பொறிகள்போன்ற தீப்பொறிகள் சிதறின என்று உரைக்கவும் இடமுண்டு. பி - ம்:—[1]மலைபோல். [2]சிலையூடு. திசையோடு. (சகூகூ)

வேறு.

கoடு.—சேனைத்தலைவர்கள் பதினால்வர்தவிர மற்றையோர் இரத்தப்புனலில் மூழ்கியமை.

ப[1]டைப்பெருந் தலைவரும் படைத்த தேர்களு
முடைத்தடம் படைகளு மொழிய வுற்றெதிர்
விடைத்தடர்ந் [2]தெதிர்ந்தவர் வீரன் வாளியான்
முடைத்தவெங் குருதியின் கடலின் மூழ்கினர்.

(இ-ள்.) படை பெரு தலைவரும்-பெரிய சேனைத்தலைவர்கள் பதினான்கு பேரும், படைத்த தேர்களும் - (அவர்கள்) கொண்ட இரதங்களும், உடை தட படைகளும் - அவர்களுடைய பெரிய ஆயுதங்களும், ஒழிய - என்னும் இவை நீங்கலாக,—எதிர் உற்று விடைத்து அடர்ந்து எதிர்ந்தவர் - (இராமபிரானுக்கு) எதிரில்வந்து பெருங்கோபங்கொண்டு நெருங்கியெதிர்த்த அரக்கர்களெல்லோரும், வீரன் வாளியால் - வீரனான அவ்விராமனது அம்புகளால், (இறந்து), முடைத்த வெம் குருதியின் கடலில் மூழ்கினர்-துர்க்கந்தமுள்ள கொடிய இரத்தக்கடலில் முழுகினார்கள்; (எ - று.)

வந்துஎதிர்த்த அரக்கர்களுள் சேனைத்தலைவர்கள்பதினால்வர் தவிர மற்றையோரெல்லோரும் அழிந்தமையை இதிற் கூறினர். அப்பதினால்வர் அழிதல், இனிக் கூறப்படும். முடைத்த - முடையென்னும் பெயரி னடியாப் பிறந்த குறிப்புப்பெயரெச்சம். பி - ம்:—[1]படைத்தலைவருமவர். [2]எழுந்தவர்.

இதுமுதல் கூ-கவிகள்-கீழ்ப்படலத்தின் அ-ஆங்கவி போன்றவை.(சஎo)

கoச.—சேனைத்தலைவர் பதினால்வர்சினந்து இராமனைவளைத்தல்.

சுற்றுற நோக்கினர் தொடர்ந்த சேனையி
லற்றில தலையெனு மாக்கை கண்டிலர்
தெற்றின ரெயிறுக டிருகி னார்சின
முற்றின ரிராமனை [1]முடுகு தேரினர்.

(இ - ள்.) (படைத்தலைவர் பதினால்வரும்),—சுற்றுற நோக்கினர் - (தம்மைச்) சுற்றிலும் எல்லாப்பக்கத்திலும் பார்த்து, தொடர்ந்த சேனையில் தலை அற்றில எனும் ஆக்கை கண்டிலர்-தொடர்ந்துவந்த(தமது)சேனைகளில் தலையறவில்லை யென்று சொல்லப்படும் உடம்புகளை (ஒன்றேனும்)காணாதவர்களாய், சினம் திருகினர் - கோபம்மிகப்பெற்றவர்களாகி, எயிறுகள் தெற்றினர் - பற்களைக் கடித்துக்கொண்டு, முடுகு தேரினர் - விரைந்துசெல்லுந் தேரையுடையவர்களாய்,இராமனை முற்றினர்-இராமபிரானைச் சூழ்ந்தார்கள்;(எ-று.)

சேனையிலிருந்த பிராணிகள்யாவும் தலையறுபட்டமை, இரண்டாம் அடியால் விளங்கும். பி-ம்:—[1]முழங்கு. (௪௭௧)

௧௦௫.—இதுமுதலைந்துகவிகள் - சேனைத்தலைவர்கள் பதினல்வரோடு ஸ்ரீராமன் பொருது அழித்தமையைத் தெரிவிக்கும்.

ஏழிரு தேரும்வந் திமைப்பின் முன்பிடைச்
சூழ்வன கணைகளிற் றுணிய நூறினு
னாழியும் [1]புரவியு மாளு மற்றவை
யூழிவெங் காலெறி யோங்க லொத்தவே.

(இ - ள்.) வந்து இடை சூழ்வன - வந்து பக்கத்திலே சூழ்ந்தவையான, ஏழ் இரு தேரும் - பதினான்கு தேர்களையும், இமைப்பின் முன்பு - கண்ணிமைப்பொழுதினுள்ளே, துணிய - துணிபடும்படி, கணைகளின்-அம்புகளால், நூறினன் - (இராமன்) அழித்தான்; (அப்பொழுது), அற்றவை-துணிபட்டவையாகிய, ஆழியும் - தேர்ச்சக்கரங்களும், புரவியும் - குதிரைகளும், ஆளும்-சாரதிசனங்களும், ஊழி வெம் கால் எறி ஓங்கல் ஒத்த - கல்பாந்தகாலத்திற் கொடுங்காற்றால் எடுத்துவீசப்படுகிற மலைகளைப் போன்றன; (எ - று.)

ஊழிக்காற்று - இராமபாணத்துக்கும், மலைகள் - வலியபெரியசக்கரம் முதலியவற்றுக்கும் உவமை. 'பாகு' என்பதுபோல, 'ஆள்' என்பது - உயர்திணைப்பொருளில் வந்த அஃறிணைச்சொ லென்றாவது, ஆள் என்ற உயர்திணைப்பெயர் சாதியையுணர்த்தி அஃறிணையின்பாற்பட்ட தென்றாவது கொண்டால், 'ஒத்த' என அஃறிணைமுற்று வந்தது வழாநிலையாம்; அன்றி, ஆழி புரவி என அஃறிணைச்சொல் இரண்டும், ஆள் என உயர்திணைச்சொல் ஒன்றுமாயிருத்தலால், மிகுதிபற்றி ஆள்என்ற உயர்திணைப்பெயர் ஒத்த என்ற அஃறிணைமுடிபைப் பெற்ற தென்று கொண்டால் திணைவழுவமைதியாம்; [நன் - பொது - உஎ.] மற்றவை என எடுத்து, கொடி கொடிஞ்சி அச்சு ஆணி முதலிய மற்றைத்தேருறுப்புக்களும் என்று உரைப்பாருமுளர். பி - ம்:—[1]ஆணியும். (௪௭௨)

௧௦௬. அழிந்தன தேரவ ரவனி கீண்டுக
விழிந்தனர் வரிசிலை யெடுத்த கையின
ரொழிந்திலர் சரங்களை யுருமி னேறெனப்
பொழிந்தனர் [1]மிகுகனல் பொடிக்குங் கண்ணினர்.

(இ - ள்.) அழிந்தன தேர்-(இவ்வாறு) தேர்கள் அழிந்தன; (அழியவே), அவர் - அப்பதினல்வரும், அவனி கீண்டு உக - பூமி பிளந்துவிடும்படி, இழிந்தனர் - கீழிறங்கி, வரி சிலை எடுத்த கையினர் - கட்டமைந்த வில்லையேந்திய கையையுடையவர்களும், மிகு கனல் பொடிக்கும் கண்ணினர் - மிக்க நெருப்பை வெளிச்சிந்துகிற கண்களையுடையவர்களுமாகி, சரங்களை - அம்புகளை, உருமின் ஏறு என - பேரிடிகளென்னும்படி, ஒழிந்திலர் பொழிந்தனர் - இடைவிடாது சொரிந்தார்கள்; (எ - று.)

அழிந்தன தேரவர் என எடுத்து, அழிந்தனவான தேர்களையுடையவர்க ளென்றலும் ஒன்று. பி-ம்:—[1]பொழி. (சஎரு)

கமஎ. நூறிய சரமெலா நுறுங்க வாளியா
லீறுசெய் தவர்சிலை யேமொ டேழையு
மாறினொ டாறுமோ ரிரண்டு மம்பினாற்
கூறுசெய் தமர்த்தொழிற் கொதிப்பை நீக்கினான்.

(இ - ள்.) நூறிய சரம் எலாம் - (குறித்த இலக்கை) அழிக்குந்தன்மை யுள்ள (அவ்வரக்கர்களுடைய) அம்புகளையெல்லாம், நுறுங்க - பொடியாம் படி, (இராமபிரான்), வாளியால் - (தனது) பாணங்களால், ஈறு செய்து - அழித்து,—அவர் சிலை ஏழொடு ஏழையும்-அவர்களுடைய விற்கள் பதினான் கையும், ஆறினொடு ஆறும் ஓர் இரண்டும் அம்பினால் - பதினான்கு பாணங் களைக்கொண்டு, கூறு செய்து - துண்டித்து, அமர் தொழில் கொதிப்பை நீக்கினான் - போர்த்தொழிலில் (அவர்களுக்கு இருந்த) உக்கிரத்தை யொ ழித்தான்; (எ - று.) (சஎச)

கமஅ. வில்லிழந் தனைவரும் வெகுளி மீக்கொளக்
கல்லுயர் நெடுவரை கடிதி னேந்தினா
ரொல்லையி [1]னுருத்துயர் விசும்பி னோங்கிநின்
[2]றெல்லுயர் பொறியுக வெறிதன் மேயினார்.

(இ - ள்.) அனைவரும் - அப்படைத்தலைவரெல்லோரும், வில் இழந்து- விற்களை யிழந்ததனால், வெகுளி மீ கொள - கோபம் அதிகப்பட, கல் உயர் நெடு வரை-கல்மயமாய் ஓங்கிய பெரிய மலைகளை, கடிதின் ஏந்தினார் - விரை வில் எடுத்துக்கொண்டு, ஒல்லையின் உருத்து உயர் விசும்பின் ஓங்கி நின்று - விரைவாகஎழுந்து ஓங்கியஆகாயத்தில் உயர்ந்துநின்றுகொண்டு, எல் உயர் பொறி உக - சூரியனொளிபோன்ற மிக்கநெருப்புப்பொறிகள் சிந்த, எறிதல் மேயினார் - (அந்த மலைகளை இராமன்மேல்) வீசியெறிந்தார்கள்; (எ - று.)

எல் உயர் பொறி உக-சூரியனது உயர்ந்த தேரும் பொடியாம்படி,உயர் விசும்பின் ஓங்கிநின்று-ஓங்கிய ஆகாயத்தின்மீது அம்மலைகளை உயரஎடுத்து நின்று, உருத்து - உக்கிரங்கொண்டு, ஒல்லையின் எறிதல் மேயினார் என்று உரைப்பாரு முளர். பி - ம்:—[1]உருத்தவர். [2]எல்லையில். (சஎரு)

கமகூ. கலைகளின் பெருங்கடல் கடந்த கல்வியா
னிலைகொள்வெம் பகழியே ழிரண்டு வாங்கினான்
கொலைகொள்வெஞ் சிலையொடு புருவம் கோட்டினான்
மலைகளுந் தலைகளும் விழுந்த [1]மண்ணினே.

(இ - ள்.) கலைகளின் பெரு கடல் கடந்த - சாஸ்திரங்களாகிய பெரிய கடல்களைத் தாண்டிய [முற்றுமுணர்ந்த], கல்வியான் - அறிவையுடைய ஸ்ரீ ராமன், கொலை கொள் வெம் சிலையொடு புருவம் கோட்டினான் - (பகைவ

ரைக்)கொல்லுதலைக்கொண்ட வெவ்விய (தனது) வில்லுடன் புருவங்களையும் வளைத்து, இலை கொள் வெம் பகழி ஏழ் இரண்டு வாங்கினன் - இலைவடிவத் தைக்கொண்ட கொடிய பதினான்கு பாணங்களை எடுத்துஎய்தான்; (அவற் றால்), மலைகளும் - (அவ்வரக்கர்கள் எறிந்த) மலைகளும், தலைகளும் - (அவர் களுடைய) தலைகளும், மண்ணின் விழுந்த - (துணிபட்டுத்) தரையில் விழுந் திட்டன; (எ - று.)

சாஸ்திரங்களைக் கடல் என்றதற்கு ஏற்ப, அறிவைப் புணை யென்றமை யால், **ஏகதேசவுருவகவணி.** "எண்ணில் நுண்ணறிவு, லாய்ந்தே கடந்தா னறி வென்னு மளக்கர்" எனப் பாலகாண்டத்தில் வந்தகனேடு முதலடியை ஒப்பிடுக. கல்வி - அறிவுக்கு இலக்கணை. நிலை கொள் எனப் பதம்பிரித்து உரைத்தல், மோனைத்தொடைக்குச் சிறவாது. மூன்றாமடியில், கோபத் தாற் புருவங்களை மேல்நெறித்தமை விளங்கும். சிலையொடுபுருவங்கோட்டி னன், மலைகளுந் தலைகளும் விழுந்த என **உடனவிற்சியணி**யாகக்கூறிய நயத்தால், புருவம் விற்போன்றதென்றும், தலைகள் மலைகள்போன்றன வென்றும் தோன்றும். **பி - ம்:**—[1]மண்ணின்மேல். (௬௭௬)

௧௧0.—இனி, இருபத்தாறுகவிகள் - திரிசிராவென்னும் அரக்கன் சேனையுடன் வந்து ஸ்ரீராமனேடு போருது அழிதலைக் கூறும்.

படைத்தலை[1]த் தலைவர்கள் படலும் பல்படை
புடைத்[2]தடர்ந் தெதிரழல் புரையுங் கண்ணினர்
கிடைத்தன ரரக்கர்கள் கீழு மேலு[3]மொய்த்
தடைத்தனர் திசைகளை யமர ரஞ்சினர்.

(இ - ள்.) படை தலை தலைவர்கள் - சேனைகளுக்கு முதன்மைபெற்ற தலைவர்கள் பதினான்குபேரும், படலும் - இவ்வாறுஇறந்தவளவிலே,—அரக் கர்கள் - (வேறு) இராக்கதர்கள், பல் படை புடைத்து - பலஆயுதங்களை வீசிக்கொண்டு, அடர்ந்து - நெருங்கி, அழல் புரையும் கண்ணினர்-நெருப்பை யொத்த கண்களையுடையவர்களாய், எதிர் கிடைத்தனர்-இராமபிரானெதிரி லே கிட்டி, கீழும் மேலும் மொய்த்து - பூமியிலும் ஆகாயத்திலும் நெருங்கி நின்று, திசைகளை அடைத்தனர் - திக்குக்களை மறைந்தார்கள்;(அதுகண்டு), அமரர் அஞ்சினர் - தேவர்களும் பயந்தார்கள்; (எ - று.)

'படைத்தலைத் தலைவர்கள்' என்பதற்கு - சேனையில் தலைவராகவுள்ள வர்என்றும் பதவுரைகூறலாம்: தலை - ஏழனுருபு. **பி - ம்:**—[1]வீரர்கள். [2]அடர்த்தார்த்தெரிபுகையுங். [3]ஆய். (௬௭௭)

௧௧௧. முழங்கின பெரும்பணை மூரி மால்கரி
முழங்கின வரிசிலை முடுகு நாணொலி
முழங்கின [1]சங்கொடு புரவி [2]முற்றுற
முழங்கின வரக்கர்த முகிலி னார்ப்பரோ.

(இ - ள்.) (அப்பொழுது), பெரு பணை - பெரிய போர்ப்பறைகளும், மூரி மால் கரி - வலிய பெரிய யானைகளும், முழங்கின-பேரொலிசெய்தன; வரி சிலை முடுகு நாண் ஒலி - கட்டமைந்த விற்களில் விரையப்பூட்டப்பட்ட நாணிகளின் ஓசைகள், முழங்கின - ஆரவாரித்தன; சங்கொடு புரவி - சங்க வாத்தியங்களும் குதிரைகளும், முழங்கின—; அரக்கர்தம் - இராக்கதர்க ளுடைய, முகிலின் ஆர்ப்பு-மேககர்ச்சனைபோன்ற கர்ச்சனையொலிகள், முற்றுற - எங்கும், முழங்கின—; (எ - று.)—அரோ - ஈற்றசை.

'அரக்கர்தம்' என்பதை 'பணை' முதலியவற்றுக்கும் கூட்டுக. பணை - பறைப்பொது; முரசம் முதலியன. சங்கு - அரக்கர்கள் தமதுபோர்த்திறத் துக்கு அறிகுறியாக வாயில்வைத்து ஊதியவை. பி - ம்:—[1]சங்கொலி. [2]மொய்த்துற. (சுஎஅ)

வே று.

கககஉ. வெம்படை நிருதர் வீச விண்ணிடை மிடைந்த வீர
னம்பிடை யறுக்கச் சிந்தி யற்றன [1]படுமென் றஞ்சி
யும்பரு மிரியல் போனா ருலகெலா முலைந்து சாய்ந்த
கம்பமி றிசையி னின்ற களிறுங்கண் ணிமைத்த வன்றே.

(இ - ள்.) 'நிருதர் வீச - அரக்கர்கள் வீசியெறிதலால், விண்ணிடை மிடைந்த - ஆகாயத்தில் நெருங்கியவையான, வெம் படை - கொடியஆயு தங்கள், வீரன் அம்பு இடை அறுக்க - இராமனது பாணங்கள் நடுவிலே துணித்தலால், அற்றன - துணிபட்டவையாய், சிந்தி - சிதறி, படும் - (நம் மேல் ஊறுண்டாக) விழக்கூடும்,' என்று - என்றுஎண்ணி, அஞ்சி - பயந்து, உம்பரும் - தேவர்களும், இரியல் போனார்-ஓடிப்போனார்கள்; உலகு எலாம் - உலகங்களெல்லாம், உலைந்து சாய்ந்த - நடுங்கித் தளர்ந்தன; கம்பம் இல் - நிலைபெயர்தலில்லாத, திசையில் நின்ற களிறும் - திக்குயானைகளும், கண் இமைத்த - (அச்சத்தால்) கண்களை மூடிக்கொண்டன; (எ - று.)

கம்பம் - வடசொல். கண்இமைத்தல், அச்சத்தின் காரியம். பி - ம்:—[1]விழும்.

இது-கீழ்ப்படலத்தின் முதற்கவி போன்ற அறுசீராசிரியவிருத்தம். (சுஎகூ)

வே று.

கககங. அத்தலைத் [1]தானைய னளவி லாற்றலன்
முத்தலைக் குரிசில்[2]பொன் முடியன் முக்கணான்
கைத்தலைச் சூலமே யனைய காட்சியான்
வைத்தலைப் பகழியான் [3]மழைசெய் வில்லினான்.

(இ - ள்.) அ தலை தானையன் - சிறந்த அந்தச்சேனையையுடைய தலை வன், (யாரெனில்),—அளவு இல் ஆற்றலன் - அளவில்லாத வல்லமையை யுடையவனும், பொன் முடியன் - பொன்னினாலாகிய கிரீடத்தையுடைய

வனும், வை தலை பகழியால் மழை செய் வில்லினன்-கூரிய நுனியையுடைய அம்புகளைக்கொண்டு மழைபொழிகிற வில்லையுடையவனும்,முக்கணான் கைத் தலை சூலமே அனைய காட்சியான் - மூன்றுகண்களையுடைய சிவபிரானது கையினிடத்துள்ள சூலாயுதத்தையே போன்ற தோற்றமுடையவனுமாகிய, மு தலை குரிசில்-மூன்றுதலைகளையுடைய திரிசிராவென்னும் வீரனும்; (எ-று.)

மூன்றுதலைகளையுடைமைக்கும், அழித்தல்தொழில்செய்யுங் கொடுமைக்கும்,சிவபிரானது சூலம் உவமை. பி-ம்: —[1]தானையின். [2]போர்முடிவில்.[3]மலை.

இதுமுதல் ௨0 - கவிகள் - கீழ்ப்படலத்தின் எட்டாங்கவி போன்ற கலிவிருத்தங்கள். (௯௮௦)

௬௬௪. அன்னவ னடுவுற வாழி யூழியி
தென்னவந் தெங்கணு மிரைத்த [1]சேனையுட்
டன்னிகர் வீரனுந் தமியன் வில்லினன்
றன்னிரு ளிடையதோர் விளக்கிற் றோன்றினான்.

(இ - ள்.) அன்னவன் நடு உற - அத்தன்மையனான திரிசிரன் நடுவிலே பொருந்த, ஊழி ஆழி ஈது என்ன - பிரளயகாலத்துப்பெருங்கடல் இது வென்றுசொல்லும்படி, எங்கணும் வந்து - எல்லாப்பக்கங்களிலும் வந்து, இரைத்த - ஆரவாரித்த, சேனையுள் - அரக்கர்சேனையின் மத்தியிலே, தமியன் வில்லினன்-தனியேவில்லையேந்தியிருக்கிற, தன் நிகர் வீரனும்-தன்னைத் தானே யொத்த [வேறு உவமை பெறாத] வீரனான ஸ்ரீராமனும், தன் இருள் இடையது ஓர் விளக்கின் தோன்றினான் - செறுங்கிய இருளின் நடுவிலுள்ள தொரு விளக்குப்போல விளங்கினான்; (எ - று.)

இருள் - அரக்கர்சேனைக்கும், விளக்கு - இராமபிரானது திவ்வியகாந்தி பொருந்திய திருமேனிக்கும் உவமை. பி - ம்: —[1]சேனையும். (௯௮௧)

௬௬௫. [1]ஓங்கொளி வாளின னுருமி னார்ப்பினன்
வீங்கிய [2]கவசத்தன் வெய்ய கண்ணின
னாங்கவ னணிக்கெதி ரணிக ளாகநேர்
தாங்கின னிராமனுஞ் சரத்தின் றானையால்.

(இ - ள்.) ஓங்கு ஒளி வாளினன்-மிக்கஒளியையுடைய வாளாயுதத்தை யுடையவனும், உருமின் ஆர்ப்பினன்-இடிபோன்ற பேரொலியுடையவனும், வீங்கிய கவசத்தன் - பருத்தகவசத்தையுடையவனும், வெய்ய கண்ணினன் - கொடியகண்களையுடையவனுமாகிய, ஆங்கு அவன் - அங்குவந்த அவ்வரக்கனது, அணிக்கு - படைவகுப்புக்களுக்கு; எதிர் அணிகள் ஆக - எதிர்ப்படை வகுப்புக்களாக, இராமனும்—, சரத்தின் தானையால் - அம்புகளாகிய சேனையால், நேர் தாங்கினன் - எதிருன்றி நின்றான்; (எ - று.)

சதுரங்கங்களமைந்த திரிசிரனது படைவகுப்புக்கு எதிரில் இராமன் அம்புகளைக்கொண்டு படைவகுத்திட்டனனென்பது, பொருள். கரனது

சேனையில் எத்தனை யானை தேர் குதிரை காலாள்க ளுண்டோ அத்தனையம்பு களை இராமன் அவற்றின்மீது ஒழுங்காக எதிர்தொடுத்தன னென்றகருத்தை இங்ஙனம் வருணனைவகையாற் கூறினர். 'சரத்தின்தானை' என்றது; அம்புத்தொகுதியை. நேர்தாங்குதல் - எதிரில் நிலைப்படுத்தல். பி-ம்:— [1]ஓங்கிய. [2]வேகத்தன். (௪அ௨)

௧௧௬. தாளிடை யற்றன [1]தலையு மற்றன
தோளிடை யற்றன [2]தொடையு மற்றன
வாளிடை யற்றன மழுவு மற்றன
கோளிடை யற்றன [3]குடையு மற்றன.

(இ - ள்.) (அங்ஙனம் இராமன் ஒழுங்குபட எதிர்தொடுத்த அம்புக ளால்), தாள் - (அரக்கர்களது) கால்கள், இடை அற்றன - நடுவே அறுபட் டன; தலையும் - தலைகளும், அற்றன—; தோள் - தோள்கள், இடை அற் றன—; தொடையும் - தொடையென்னும் உறுப்புக்களும், அற்றன—; வாள் - வாளாயுதங்கள், இடை அற்றன—; மழுவும் - மழுப்படைகளும், அற்றன—; கோள் - வலிமைகளும், இடை அற்றன—; குடையும் - குடை களும், அற்றன—; (எ - று.)

தொடை என்பதற்கு - அம்பென்றும், கோள் இடை என்றுஎடுத்து - வலிய இடைக ளென்றும் உரைப்பாரு முளர். பி - ம்—[1]தலைகள். [2]தொடை கள். [3]குடைகள். இவையன்றியும், இரண்டுமூன்றாமடிகள் சிலபிரதிகளில் மூன்று இரண்டாமடிகளாகவுள்ளன. (௪அ௩)

௧௧௭. கொடியொடு [1]கொடுஞ்சினப் புரவிக் கூட்டறப்
[2]படியிடை படிந்தன [3]பருத்த தேர்பணை
நெடிய[4]வன் கடகரி புரண்ட [5]நெற்றியி
னிடியொடு முறிந்துவீழ் சிகர மென்னவே.

(இ - ள்.) கொடியொடு - துவசங்களும், கொடு சினம் புரவி கூட்டு - கொடிய கோபமுள்ள குதிரைகளின் தொடர்ச்சியும், அற - துணிபட்டொ ழிய,—பருத்த தேர் - பெரியதேர்கள், படியிடை படிந்தன - நிலத்திலே விழுந்தன; பணை நெடிய வல் கட கரி-பருத்த உயர்ந்த வலிய மதயானைகள், நெற்றியின் இடியொடு முறிந்து வீழ் சிகரம் என்ன - உச்சியில்இடிவிழுந்தத னல் ஒடிந்துவிழுகிற மலைச்சிகரங்கள்போல, புரண்ட - (கீழ்விழுந்து) புரண் டன; (எ - று.)—பி-ம்:—[1]கொடிஞ்சறப், கொடுஞ்சரப். [2]படியொடு. [3]பரு தித்தேர்ப். [4]வெங். [5]நெற்றிவீழ். (௪அ௪)

௧௧௮. அற்றன சிரமென வறித றேற்றலர்
கொற்றவெஞ் சிலைச்சரங் [1]கோத்து வாங்குவா
[2]ரிற்றவ ரிருதவ ரெழுந்து விண்ணினைப்
[3]பற்றின மழையெனப் படைவ ழங்குவார்.

(இ - ள்.) இற்றவர் - தலையறுபட்ட அரக்கர்கள், சிரம் அற்றன என அறிதல் தேற்றலர் - (தங்கள்) தலைகள் அறுபட்டன வென்று அறியாதவர்களாய், கொற்றம் வெம் சிலை சரம் கோத்து வாங்குவார் - வெற்றியையுடைய கொடிய வில்லினின்று அம்புகளைத் தொடுத்து எய்வார்கள்; இறுதவர்-தலையறுபடாதவர்கள், எழுந்து—. விண்ணினை பற்றின மழை என-ஆகாயத்தைக் கவிந்த மழைபோல, படை வழங்குவார்-ஆயுதங்களை வீசுவார்கள்; (எ - று.)

விரைந்துதொழில்செய்பவரது உடம்பு தலையறுபட்டபின்பும் சிறிதுபொழுது முன்னையதொழிலை விடாதுசெய்தல் இயல்பாதலின், இங்ஙனங் கூறினார்; "அடுசிலை பகழி தொடுத்து விடப்புகு மளவினி லயமெதிர் விட்டவர் வெட்டினர், உடல்சில விருதுணி பட்டன பட்டபின் ஒருதுணி கருது மிலக்கை யழிக்குமே" என்ற கலிங்கத்துப்பரணிச்செய்யுள் இங்கு ஒப்பு நோக்கத்தக்கது. வாங்குதல் - வில்நாணியை யிழுத்துவிடுதல். இப்பாட்டின் முதலடியால், அரக்கர்களது தலைதெரியாத யுத்தாவேசம் விளங்கும். பி-ம்:—[1]கொதித்து. [2]இற்றனதாளன. இற்றவர்தாளென. இற்றிலதாளென. [3]பற்றினர். (௬அ௫)

௧௧௯. கேடகத் [1]தடக்கையர் கிரியின் [2]றோற்றத்த
ராடகக் [3]கவசத்தர் கவந்த மாடுவ
பாடகத் தரம்பையர் மருளப் பல்வித
நாடகத் [4]தொழிலினை நடிப்ப வொத்தவே.

(இ - ள்.) கேடகம் தடக்கையர் - கேடகமென்னும் ஆயுதத்தை யேந்திய பெரிய கையையுடையவர்களும், கிரியின் தோற்றத்தர் - மலைபோன்ற பெரியவடிவமுடையவர்களும், ஆடகம் கவசத்தர் - பொன்னினாலாகிய கவசத்தை யணிந்தவர்களும் ஆகிய வீரர்களுடைய, கவந்தம் - தலையற்றஉடற்குறைகள், ஆடுவ - துடித்துத் துள்ளுபவை,—பாடகத்து அரம்பையர் மருள - பாடகமென்னுங்காலணியை யணிந்த தேவமாதர்கள் மயங்கும்படி, பல் விதம் நாடகம் தொழிலினை நடிப்ப ஒத்த - பலவகை நடனத்தொழில்களை நடித்துக்காட்டுவன போன்றன; (எ - று.)

கண்டவர்அதிசயிக்கும்படி பலவாறு விசித்திரமாகக் கூத்தாடின என்பதாம். அரம்பையர் - ரம்பை முதலியோர். நாடகக்கணிகையராதலின், இவர்களை யெடுத்துக்கூறினார். பி-ம்:—[1]தடக்கைய. [2]தோற்றத்த. [3]கவசத்த. [4]தொழிலினநாந்தகத்தின. (௬அ௬)

௧௨௦. கவரிவெண் குடையெனு [1]நுரைய கைம்மலைச்
[2]சுவறரு [3]சுறவமாழ் [4]சுழிய தண்டுறைப்
பவரினப் படுமணி குவிக்கும் பண்ணைய
வுவரியைப் புதுக்கின வுதிர யாறரோ.

(இ - ள்.) கவரி - சாமரங்களும், வெள் குடை - வெள்ளைக்குடைகளும், எனும் - என்கிற, நுரைய-நுரைகளையுடையவையும், கைம்மலை - யானைகளா

கிய, சுவல் தரு சுறவம் - உயர்ந்தமுதுகுகொண்ட சுறுமீன்கள், ஆழ்-முழுகப் பெற்ற, சுழிய - சுழிகளையுடையவையும், தண் துறை - குளிர்ந்த இறங்கு துறைகளிலே, பவர் இனம் படு மணி குவிக்கும்-நெருங்கிய பலவகைப்பட்ட இரத்தினங்களைக் கொண்டுகுவிக்கிற, பண்ணைய - சேணங்களாகிய படகுகளையுடையனவும் ஆகிய, உதிரம் யாறு - இரத்தநதிகள், உவரியை புதுக்கின - கடலைப் புதியதாக்கின; (எ - று.)—அரோ - ஈற்றசை.

யாற்றுப்புதுவெள்ளம் விசையோடு சென்று கடலில் விழுந்து நெடுந்தூரமளவுங் கடலின்நிறத்தை வேறுபடுத்துவதுபோலவே இரத்தநதிகள் சென்று சேர்ந்து கருங்கடலைச் செந்நிறமாக்கின வென்பதாம்: கருங்கடலை வேற்றுநிறமுண்டாகுமாறு உதிரயாறு செய்ததெனக்கூறியது - **பிறிதின்குணம்பெறலணியாம்.** உபமேயமாகிய சேணமும் உபமானமாகிய படகும் என இரு பொருளையும் 'பண்ணை' என்ற ஒருசொல்லே தந்தது - **சிலேடையுருவகவணியாம்.** சேணங்களில் நிரம்பப் பலவகை இரத்தினங்களைப் பதித்திருத்தலையும், படகுகள் பலவகையிரத்தினங்களைக் கொணர்ந்து சேர்த்தலையுங் கருதி, 'பவரினம்படுமணிகுவிக்கும்' என்ற அடைமொழி கொடுத்தார். வெண்மையைக் கணிக்குங் கூட்டுக. பி-ம்:—[1]நுரைசெய். [2]சுவரன. [3]கவந்தமாழ். [4]சுரிய. (௬அ௭)

௩௨௧. சண்டவெங் கடுங்கணை தடியத் தாஞ்சில
திண்டிறல் வளையெயிற் றரக்கர் தேவராய்
வண்டுழல் புரிகுழன் மடந்தை மாரொடுங்
கண்டனர் [1]தம்முடைக் கவந்த நாடகம்.

(இ - ள்.) சண்டம் வெம் கடு கணை - மிகவுங்கொடிய இராமபாணங்கள், தடிய - கொல்லுதலால், திண் திறல் வளை எயிறு சில அரக்கர்-மிக்க வலிமையையும் வளைவான கோரதந்தங்களையு முடைய சில இராக்கதர்கள், தேவர் ஆய் - (இறந்தவுடனே வீரசுவர்க்கம்பெறுந்) தேவர்களாகி, வண்டு உழல் புரி குழல் மடந்தைமாரொடும் - வண்டுகள்சுழன்றுமொய்க்கத்தக்க அலங்கரித்த கூந்தலையுடைய தேவமாதர்களுடனே (கூடி), தம்முடை கவந்தம் நாடகம் கண்டனர் - தங்களுடைய தலையற்றஉடற்குறைகளின் கூத்தாட்டத்தைப் பார்த்தார்கள்; (எ - று.)—தாம் - அசை.

அரக்கரது உடல் இராமபாணத்தால் சின்னபின்னப்பட்டுத் துடித்துத் துள்ள உயிர் உடனே தேவசரீரமுற்று அரம்பையரோடுகூடிஅவ்வுடம்புகளின் துள்ளலை விநோதமாகக்கண்டு வியந்தன என்பதாம்; இதில், விரைவில் தெய்வயாக்கைபெற்றமை விளங்கும். திண் திறல்-ஒருபொருட்பன்மொழிகள். தேவர்களின்கூந்தலில் இயல்பில் வண்டு மொய்யா வாயினும், கூந்தலின் இயற்கை மணமும் அதிற்சூடப்பட்ட மலர்மாலைகளின் செயற்கைமணமும் நன்கு விளங்குதற்பொருட்டு, 'வண்டுழல்' என்ற அடைமொழி கொடுத்தார்; இனி, 'வண்டுஉழல்' என்பதற்கு - கைவளைகள்சுழலப்பெற்ற என்று உரைத்து, மடந்தைமார்க்கு அடைமொழியாக்குதலும் ஒன்று. பி-ம்:—[1]தம்முடற். (௬அ௮)

கஉஉ. ஆய்வளை மகளிரோ டமர ரீட்டத்தர்
தூயவெங் கடுங்கணை துணித்த தங்கடோள்
பேயொரு தலைகொளப் பிணங்கி [1]வாய்களி
ஞெயொரு தலைகொள நகையுற் றார்சிலர்.

(இ - ள்.) சிலர் - சில அரக்கர்கள்,—அமரர் ஈட்டத்தர் - (இராமபாண ங்களாற் போரிலிறந்தவுடனே) தேவர்களின் கூட்டத்திற் சேர்ந்தவர்களாய், —ஆய் வளை மகளிரோடு-சிறந்தவளையல்களையுடைய தேவமாதர்களுடன்,— தூய வெம் கடு கணை துணித்த தங்கள் தோள் - சுத்தமான மிகக்கொடிய இராமபாணங்களால் துண்டிக்கப்பட்ட தங்கள்தோள்களை, பேய் ஒரு தலை கொள - பேய்கள் ஒருபக்கத்திலே கௌவிக்கொள்ள, பிணங்கி - (அவற் றோடு) மாறுபட்டு, ஞாய் - நாய்கள், ஒரு தலை - மற்றொருபக்கத்திலே, வாய் களின் கொள - வாயாற்கௌவியிழுக்க, (கண்டு), நகை உற்றார் - பரிகசித்தார் கள்; (எ - று.)—**பி - ம்:**—[1]வாய்விடா, வாய்விட.

ஆய் வளை - பலவளைகளுள் தெரிந்தெடுத்த வளை. (சூ௩க)

கஉங. தெரிகணை மூழ்கலிற் றிறந்த மார்பின
ரிருவினை கடந்துபோ யும்ப ரெய்தினார்
நிருதர்தம் பெரும்படை நெடிது நின்றவ
னொருவனென் றுள்ளத்தி [1]னுலைவுற் றாரரோ.

(இ - ள்.) தெரி கணை - (இராமபிரான்) ஆராய்ந்து எடுத்துவிட்ட அம்புகள், மூழ்கலின் - தைத்துப்பாய்தலால், திறந்த - பிளவுபட்ட, மார் பினர்-மார்பையுடையவர்களாய், இரு வினை கடந்து போய்-பெரிய போர்த் தொழிலை யொழித்துச் சென்று, உம்பர் எய்தினார் - மேலுலகடைந்த வரான, நிருதர் - சில அரக்கர்கள்,—'தம் பெரு படை நெடிது - தம்முடைய [அரக்கர்களுடைய] பெரியசேனையோ மிகநீண்டது; நின்றவன்-(அதனிடை யில்) நின்ற இராமபிரானோ, ஒருவன் - ஒருத்தனேயாவன்;' என்று - என் றெண்ணி, உள்ளத்தில் உலைவு உற்றார் - மனத்தில் அச்சமடைந்தார்கள்; (எ - று.)—அரோ - ஈற்றசை.

கொடியஅரக்கர்கள் இராமபாணம்பட்டவளவிலே இறந்து தேவர்களா யினமையால் அத்தேவர்களுக்கு உரிய குணஞ்செயல்களை உடனேகொண்டு, 'சேனையாகத்திரண்ட அரக்கர்களோ மிகப்பலர்; அவற்றுடன் எதிர்த்துப் போர்செய்யும் இராமனோ துணையின்றி ஒருவனேயுள்ளான்' என்று இராம பிரானது தனிமையைக் கருதி அஞ்சினரென்பதாம். இங்கு நிருதர் இராம பிரானுக்காக உலைவுற்றதாகக் கூறியது - **தற்குறிப்பேற்றவணியின்பாற்படும்.** இராமனிடத்து மிக்க அன்பையுடைய தேவர்களுக்கு அந்த அன்பின் மிகுதி யாலுண்டாகும் கவலை,அரக்கர்களுக்கு விரைவிலுண்டான திறத்தை வியந்து கூறினார். 'இருவினைகடந்துபோ யும்பரெய்தினார்' என்பதற்கு - இருவகைக்

கருமங்களையுங் கடந்து சென்று மோக்ஷலோகமடைந்தவர்க ளென்று உரைத்தல் மரபன்று. பி - ம்:—[1]உணர்வுற்றார்சிலர். (௩௩௦)

க௨௪. கைக்[1]கரி யன்னவன் பகழி கண்டகர்
மெய்க்குலம் வேரொடுந் [2]துணித்து வீழ்த்தின
மைக்கரு மனத்தொரு வஞ்சன் [3]மாண்பிலன்
பொய்க்கரி கூறிய கொடுஞ்சொல் போன்றவே.

(இ - ள்.) கை கரி அன்னவன் பகழி - துதிக்கையையுடைய யானையைப் போன்ற இராமபிரானது அம்புகள், கண்டகர் மெய் குலம் வேரொடும் துணித்து வீழ்த்தின - மிகக்கொடியஅரக்கர்களின் உடற்கூட்டங்களை அடியோடு அறுத்துத்தள்ளியவை,—மாண்பு இலன் - பெருந்தன்மையில்லாதவனாகிய, மை கரு மனத்து ஒரு வஞ்சன் - மைபோலக் கரிய மனத்தையுடைய ஒருவஞ்சகன், பொய் கரி கூறிய - (நீதித்தலத்திற்) பொய்ச்சாட்சி சொன்ன, கொடு சொல் - கொடிய சொற்களை, போன்ற-ஒத்தன; (எ - று.)

பொய்ச்சாட்சிமொழிகள் சொன்னவர்களது குலத்தை வேரோடு அறுத்தல் போல, இராமபாணங்கள் அரக்கர்குலத்தை வேரோடு அறுத்துத் தள்ளின என்பதாம். குலம் வேரொடுந் துணித்து வீழ்த்துதல்மாத்திரத்துக்கு இவ்வுவமை கூறியது. பலத்திலும் மேலானதோற்றத்திலும் நடையிலும் இராமனுக்கு யானை உவமையாதல் மாத்திரமேயன்றி, யானைத்துதிக்கை இராமனது திருத்தோளுக்குத் திரண்டுருண்டு நீண்ட வடிவில் ஒப்புமையாதலும்பற்றி, 'கைக்கரியன்னவன்' என யானைக்கு அடைமொழிகொடுத்துக் கூறினர். கை என்ற அடைமொழி அடுத்ததனால், கரி யென்ற சொல் - காரணப்பொருளை நோக்காமல், யானையென்னுமளவாய் வெறும்பெயர்மாத்திரமாய் நிற்கும். மைக்கருமனம் - மிக்ககளங்கமுடைய மன மென்றபடி; தீயசிந்தையையுடைமையைக் கரியதென்றல், மரபு; "அகங் குன்றி, மூக்கிற் கரியா ருடைத்து" என்ற திருக்குறளும், "சிற்றம்பல மாதரியாக், கூழின் மலிமனம் போன் றிருளாநின்ற கோகிலமே" என்ற திருக்கோவையாரும் இங்கு நோக்கத்தக்கன. பி-ம்:—[1]களிறனையவன். [2]துடைத்து. [3]மாண்பிலா.

க௨௫. [1]அஞ்சிறை யறுபத மடைந்த கீடத்தைத்
தஞ்செனத் [2]தன்மய மாக்குந் தன்மைபோல்
வஞ்சகத் தரக்கரை [3]வளைத்து வள்ளறான்
செஞ்சரத் தூய்மையாற் றேவ ராக்கினான்.

(இ - ள்.) அம் சிறை அறுபதம் - அழகிய இறகுகளையுடைய ஒருசாதி வண்டு [குளவி], தஞ்சு என் அடைந்த கீடத்தை - அடைக்கலப்பொருளாகத் தான்கொண்ட புழுக்களை, தன் மயம் ஆக்கும் தன்மை போல் - தனது வடிவமாகச் செய்யுந் தன்மைபோல,—வள்ளல் - வரையாது அருள்செய்யுந் தன்மையையுடைய இராமபிரான், வஞ்சகத்து அரக்கரை வளைத்து - வஞ்சனையையுடைய இராக்கதர்களை வளைத்துக்கொண்டு, செம் சரம் தூய்மை

யால் தேவர் ஆக்கினான் - சிறந்த தனது அம்புகளின் பரிசுத்தகுணத்தால் (அவர்களைத்) தேவராகும்படி செய்தான்; (எ - று.)—தான் - அசை.

குளவி புழுக்களைப் பிடித்துக் கொட்டித் தன்வடிவமாக்குதல்போல, தேவனான இராமன் அரக்கர்களையழித்துத் தேவர்களாக்கினானென்பதாம். குளவியென்னும் வண்டு புழுக்களைக் கொண்டுபோய்க் கூட்டில்வைத்து அவற்றின் தலையில் அடிக்கடி கொட்ட அவை குளவியையே நினைத்துக்கொண்டிருத்தலால் அதன்வடிவமாக மாறிச் சிறகுமுளைக்கப்பெற்றுப் பறந்து செல்லுந்தன்மையை யடையு மென்பர். அறுபதம் - ஆறுகால்களையுடையதெனப் பண்புத்தொகையன்மொழியாகிய காரணக்குறியாம்; சினையாகுபெயரென்பாருமுளர். கீடம் - வடசொல். நஞ்சு - நஞ்சமென்பதன் விகாரம். பி-ம்:—[1]அருகதற்கறுபதையறுத்துநீதியர். [2]தம். [3]வளைந்து. (௬௩௨.)

௧௨௬. வலங்கொள்போர் மானிடன் வலிந்து கொன்றமை
யலங்கல்வே லிராவணற் கறிவிப் பாமெனச்
சலங்கொள்[1]போ ரரக்கர்த முருக்க[2]டாங்கின
விலங்கையி[3]னுற்றவக் குருதி யாறரோ.

(இ - ள்.) 'வலம் கொள் போர் மானிடன் - வலிமையைக்கொண்ட போரில்வல்ல ஒருமனிதன், வலிந்து கொன்றமை - (அரக்கர்பலரை) வலியக் கொன்றிட்டதை, அலங்கல் வேல் இராவணற்கு அறிவிப்பாம் - வெற்றி மாலையையணிந்த வேற்படையையுடைய இராவணனுக்குத் தெரிவிப்போம்,' என-என்றுஎண்ணி,—அ குருதி யாறு-அக்குண்டான இரத்தநதிகள், சலம் கொள் போர் அரக்கர்தம் உருக்கள் தாங்கின - மாறுபாடுகொண்ட போரையுடைய இராக்கதர்களது உடல்களைக் கொண்டவையாய், இலங்கையின் உற்ற - இலங்கையிற் சேர்ந்தன; (எ - று.)—அரோ - ஈற்றசை.

இரத்தப்பெருக்குகள் மிக்கவிசையோடு தென்கடலிற் சேர்ந்து அதனிடையிலுள்ள இலங்காபுரியளவுஞ் சென்றமை, இராமனால் நேர்ந்த அரக்கரழிவை அங்குள்ள அரக்கர்கோமானான இராவணனுக்குத் தெரிவிக்கச் சென்றாற்போன்றதென்பதாம்: தற்குறிப்பேற்றவணி. அரக்கருடல்களை யடித்துக்கொண்டுவந்த இரத்தப்பெருக்கு, தன்னைக்கண்டவளவில் அரக்கரழிவை இராவணன் அறிந்துகொள்ளக் காரணமாய்க் கிடக்கு மென்க. பி-ம்:—[1]வேல். [2]தாங்கிப்போய். [3]ஈர்க்க. (௬௩௩.)

௧௨௭. [1]சூழ்ந்ததார் நெடும்படை பகழி சுற்றுறப்
போழ்ந்துயிர் குடித்தலிற் புரளப் பொங்கினான்
றாழ்ந்திலன் முத்தலைத் தலைவன் [2]சோரியி
னாழ்ந்ததே ரம்பரத் தோட்டி யார்க்கின்றான்.

(இ - ள்.) சூழ்ந்த - (தன்னைச்) சுற்றிலும்வந்த, தார் நெடு படை - அணிவகுப்பையுடைய பெரிய இராக்கதசேனைகளை, பகழி - இராமபாணங்கள், சுற்றுற போழ்ந்து - எப்புறத்தும் பிளந்து, உயிர் குடித்தலின்-கொன்றதனால், புரள - (அவை கீழ்விழுந்து) புரள,—(அதுகண்டு, முத்தலைத் தலைவன் - திரிசிரனென்னும் படைத்தலைவன், பொங்கினான் - கோபம் மூண்டு,

தாழ்ந்திலன் - சிறிதுங் காலதாமதஞ் செய்யாமல், சோரியின் ஆழ்ந்த தேர் அம்பரத்து ஓட்டி - இரத்தத்திற் புதைந்த (தனது) தேரை ஆகாயத்திலே செலுத்தி, ஆர்க்கின்றான் - கர்ச்சனைசெய்கின்றவனானான்; (எ - று.)

நிலத்தில் மிக்கஇரத்தச்சேற்றில் தேர் புதைந்து மேற்செல்லமாட்டாமையின் அதனை ஆகாயமார்க்கத்தாற் செலுத்தின னென்க. தாழ்ந்திலனென்பதற்கு - பொறுக்கமாட்டாதவனாய் என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். தார் - போர்மாலையுமாம். அம்பரம் - வடசொல். உயிர்குடித்தல் - உயிர் கவர்தல். பி - ம்:—[1]சூழ்ந்தன. [2]தாணிவேந்து. (௬௩௪)

௧௨௰. ஊன்றிய தேரின னுருமின் வெங்கணை
வான்றொடர் மழையென வாய்மை யாவர்க்குஞ்
சான்றென நின்றவத் தரும மன்னவன்
[1]றோன்றறன் றிருவுரு மறையத் தூவினான்.

(இ - ள்.) ஊன்றிய தேரினன் - (இராமனெதிரில்) நிலைநிறுத்திய தேரையுடையவனாய்,—(திரிசிரன்),—வாய்மை - தவறாதசத்தியத்தில், யாவர்க்கும் சான்று என - எல்லோர்க்கும் சாட்சியாக, நின்ற—, அத் தருமமன்னவன் - தருமமார்க்கத்தையுடைய அந்தத்தசரதசக்கரவர்த்தியினது, தோன்றல்தன் - குமாரனான இராமனது, திரு உரு - அழகிய திருமேனி, மறைய - மறையும்படி, உருமின் வெம் கணை - இடிபோன்ற கொடிய அம்புகளை, வான் தொடர் மழை என - வானத்திற் பொருந்திய மழைபோல, தூவினான் - மிகுதியாகச்சொரிந்தான்; (எ - று.)

கைகேயிக்குக் கேட்டஇரண்டுவரங்கொடுப்பதாகச் சம்பராசுரயுத்தத்தில் வாக்குத்தத்தஞ் செய்திருந்தமையைப் பின்பு தவறமாட்டாமல் அக்கைகேயியின்கொள்கைக்குக்குறுக்குச்சொல்ல அஞ்சி இராமனைப்பிரிந்து அப்புத்திரசோகத்தால் உயிர்நீத்துப் புகழை நிலைநிறுத்திய தசரதசக்கரவர்த்தி சத்தியந்தவறாமைக்கு யாவருங் கொண்டாடி யெடுத்துக்காட்டும் நல்ல திருஷ்டாந்தமாதலால், 'வாய்மை யாவர்க்குஞ் சான்றென நின்ற வத்தருமமன்னவன்' என்றார். தருமம் அன்னவன் என எடுத்து, தருமத்தின் சொரூபத்தை யொத்தவ னென்றும் உரைக்கலாம்; "இம்மாண் கதைக் கோ ரிறையாய இராம னென்னும், மொய்ம்மாண் கழலோற் றரு நல்லறமூர்த்தி யன்னான்" என்றார் கீழ்ப் பாலகாண்டத்தும். பி - ம்:—[1]தோன்றினான். (௬௩௫)

௧௨௧. தூவிய சரமெலாந் துணிய வெங்கணை
யேவின னிராமனு மேவி யேழிரு
[1]பூவியல் வாளியாற் பொலங்கொ டேரழித்
தாவிவெம் பாகனை [2]யழித்து மாற்றினான்.

(இ - ள்.) தூவிய சரம் எலாம் துணிய - (அத்திரிசிரன்) சொரிந்த அம்புகளெல்லாம் துணிபடும்படி, இராமனும்—, வெம் கணை ஏவினன் கொடிய பாணங்களைத் தொடுத்தான்; ஏவி - அங்ஙனந்தொடுத்து, பூ இயல் ஏழ் இரு

வாளியால் - பொலிவுகொண்ட பதினான்கு பாணங்களால், பொலம் கொள் தேர் அழித்து - பொன்மயமாய்ப் பொருந்திய (அவன்) தேரை நாசப்படுத்தி, வெம் பாகனை ஆவி அழித்து மாற்றினான்-கொடிய (அவனது) சாரதியையும் உயிரழித்தொழித்தான்; (எ - று.)

'ஏவி' என்றது, அநுவாதம். மேவி எனப் பதம்பிரித்து, விரும்பி யென்று உரைப்பாரு முளர். ஆவியழித்து - கொன்று. மாற்றுதல் - அரக்கனைத் தேவனுக்குதலுமாம். 'பூவியல் வாளி' என்பதற்கு - (மன்மதனுக்குப் பாணமாய்க் குறித்தஇலக்கைவருத்துவதில் தவறாத) மலர்களையொத்த அம்புகளென்று உரைப்பினும் அமையும். பி - ம்:—[1]பூமுகவாளியால். [2]அகற்றி.

௩௩௦. அன்றிபு மக்கணத் தமர ரார்த்தெழப்
பொன்றெரி வடிம்புடைப் பொருவில் வாளியால்
வன்றொழி றீயவன் மகுட மாத்தலை
யொன்றொழித் திரண்டையு முருட்டி னானரோ.

(இ - ள்.) அன்றியும் - (கீழ்க்கூறியவை) யல்லாமலும், அ கணத்து - அந்த க்ஷணத்தில், அமரர் ஆர்த்து எழ - தேவர்கள் (மகிழ்ச்சியால்) ஆரவாரஞ்செய்து கிளரும்படி,(இராமன்),பொன் தெரி வடிம்பு உடை பொருவு இல் வாளியால் - பொன்மயமாய் விளங்குகிற கூர்நுனியையுடைய ஒப்பில்லாத அம்புகளால், வல் தொழில் தீயவன் மகுடம் மா தலை - கொடுந்தொழில்களை யுடையதுஷ்டனான அத்திரிசிரனதுகிரீடமணிந்த பெரிய(மூன்று)தலைகளுள், ஒன்று ஒழித்து இரண்டையும் - ஒன்றுதவிர்த்து மற்றைய இரண்டையும், உருட்டினான் - (துணிபட்டுக்) கீழ்விழுந்துருளச்செய்தான்; (எ - று.)

பொன்று எரிவடிம்புஉடை எனப்பிரித்து-பகையழிதற்குக் காரணமான நெருப்பையுமிழும் நுனியையுடைய என்றலும் ஒன்று. (சுகஎ)

௩௩௧. தேரழிந் தவ்வழித் திரிசி ராவெனும்
பேரழிந் ததனினு மறம்பி ழைத்திலன்
வாரழிந் துமிழ்சிலை [1]வான நாட்டுழிக்
காரிழிந் தாலெனக் [2]கணைகள் சிந்தினான்.

(இ - ள்.) அ வழி - அவ்விடத்து, தேர் அழிந்து - (தனது) இரதமும் அழிந்து, திரிசிரா எனும் பேர் அழிந்ததனினும்-திரிசிரனென்ற தனது பெயரின் பொருளும் அழிந்ததனாலும், மறம் பிழைத்திலன் - கொடுமை நீங்காதவனாய், (அவ்வரக்கன்),—வார் அழிந்து உமிழ் சிலை - நீட்சியொழிந்து [வளைந்து] அம்புகளை வெளிவிடுந்தன்மையதான (தனது) வில்லினின்று, வான நாட்டுழி கார் இழிந்தால் என - ஆகாயத்தில் காளமேகம் இறங்கினாற்போல, கணைகள் சிந்தினான் - அம்புமழை பொழிந்தான்; (எ - று.)

வானத்தில்நின்று அம்புசொரிந்தமை தோன்ற, 'வானநாட்டுழிக் காரிழிந்தாலெனக் கணைகள் சிந்தினான்' என்றார். இங்கு, 'வானநாடு' என்றது-அந்தரத்தை. தனது தேரும் மூன்றுதலைகளுள் இரண்டுதலைகளும் அழிந்ததனா

லும் அதைரியப்படாமல் என்பது, முன்னிரண்டடியின் கருத்து. திரிசிரா வெனும் பேர் அழிந்து-மூன்றுதலைகளையுடைமைபற்றிவந்த காரணப்பெயரா கிய திரிசிரனென்ற பெயர் இரண்டுதலைகள் போய்விட்டதனால் அமையப் பெறாமல் என்றவாறு; திரிசிரனாயிருந்தவன் ஏகசிரனாயின னென்க. திரிசிரா-த்ரிஶிரா: என்ற வடசொல்லின் திரிபு. பி-ம்:—[1]வளைய. [2]கணைவழங்கினான்.

௩௱௨. ஏற்றிய நுதலின னிருண்ட கார்மழை
தோற்றிய வில்லொடுந் தொடர மீமிசைக்
காற்றிடை [1]யழித்தெனக் கார்மு கத்தையு
மாற்றரும் பகழியா லறுத்து மாற்றினான்.

(இ - ள்.) ஏற்றிய நுதலினன்-(கோபத்தால்) நெறித்து நெற்றியின்மே லேற்றிய புருவத்தையுடையவனாய், (திரிசிரன்), இருண்ட கார் மழை தோற் றிய வில்லொடும்-இருட்சிபெற்ற கார்காலத்துமழையை (அம்புசொரிதலால்) உண்டாக்குகிற வில்லுடனே, தொடர - விடாதுநெருங்கிப் போர்செய்ய,— மீமிசை காற்று இடை அழித்து என - வானத்தின்மீது அடிக்கிற காற்று (மேகத்தை) இடையிலே சிதறியழித்தாற்போல (அழியும்படி), கார்முகத்தை யும் - (அவனுடைய) வில்லையும், மாற்று அரு பகழியால் அறுத்து மாற்றி னான் - (எவராலும்) விலக்கவொண்ணாத (தனது) பாணங்களால் துணித் தொழித்தான், (இராமன்); (எ - று.)

'ஏற்றியநுதலினன்' என்ற தொடர், இராமனைக்குறிப்பதாகவுமாம்; ௧௦௯ - ஆங் கவியில் "சிலையொடு புருவங் கோட்டினான்" என வந்தமை காண்க. இனி, வானத்தில் நின்ற திரிசிரனை நோக்கி உயரஎடுத்த நெற்றியை யுடையவனாய் எனினும் அமையும். கார்முகம் - வடசொல்; (போர்த்) தொ ழிற்கு உரியதென்று காரணப்பொருள்படும். கர்மம் - தொழில். பி-ம்:— [1]அறுத்தென, அழிந்தென. (௪௧௧)

வேறு.

௩௱௩. வில்லி ழந்தன னென்னினும் விழித்தவாண் முகத்தி
னெல்லி ழந்தில னிழந்திலன் வெங்கத மிடிக்குஞ்
சொல்லி ழந்திலன் றோள்வலி யிழந்திலன் சொரியுங்
கல்லி ழந்தில னிழந்திலன் கறங்கெனத் திரிதல்.

(இ - ள்.)(அத்திரிசிரன்),—வில் இழந்தனன் என்னினும்-வில்லை யிழந் திட்டானாயினும், விழித்த வாள் முகத்தின் எல் இழந்திலன் - உறுக்கிப்பார்க் கின்ற பிரகாசமுள்ள (தனது)முகத்தின் ஒளியை யிழந்தானில்லை; வெம் கதம் இழந்திலன் - கொடிய கோபத்தை யிழந்தா னில்லை; இடிக்கும் சொல் இழந்திலன் - இடிமுழக்கம்போலக் கர்ச்சித்துக்கூறுகிற வீரவார்த் தைகளை யிழந்தானில்லை; தோள் வலி இழந்திலன் - தோள்களின் வலிமை யை யிழந்தானில்லை; சொரியும் கல் இழந்திலன் - (இராமன்மேல் எடுத்துச்) சொரியுங் கற்களை யிழந்தானில்லை; கறங்கு என திரிதல் இழந்திலன் - காற் றாடிபோலச் சுழலுந்தொழிலை யிழந்தானில்லை; (எ - று.)

வில்ஒழிந்தபின்பும் அவன் அதைரியப்படாமல் வீரவாதம்பேசிக்கொண்டு தானொருவனே எப்புறத்துஞ் சுற்றிவந்து புஜபலத்தாற் கற்களை யெடுத்து இராமன்மேற் சொரிந்தன னென்பதாம்; இதனால், அவனது மனோபலம் விளங்கும். **சொற்பொருட்பின்வருநிலையணி.** "அகத்தி னழகு முகத்தில் தெரியும்" என்றபடி அவன்முகத்தி லொளியிழவாமை மனத்தில் துணிவிழவாமையை அறியக்கிடத்தலை விளக்குவார், 'முகத்தினெல்லிழந்திலன்' என்றார். ஆண் முகம் எனப்பிரித்து, பராக்கிரமம்விளங்கும் முக மென்று உரைப்பாரு முளர். எல் - ஒளிகுறிக்கும் இடைச்சொல்.

இதுமுதல் உக - கவிகள் - கீழ்ப்படலத்தின் கo - ஆங் கவி போன்ற **கலிநிலைத்துறைகள்.** (௫௦௦)

௧௬௪. ஆளி ரண்டுநூ றுளவென வந்தரத் தொருவன்
மூளி ரும்பெரு [1]மாயையின் செருமுயல் வானைத்
தாளி ரண்டையு மிரண்டுவெங் கணைகளாற் றடிந்து
தோளி ரண்டையு மிரண்டுவெங் கணைகளாற் றுணித்தான்.

(இ - ள்.) அந்தரத்து - ஆகாயத்திலே, ஒருவன் - (தான்) தமியனாய் நின்றுகொண்டே, மூள் இரு பெரு மாயையின் - தொடங்கிய மிகப்பெரிய மாயையினால், இரண்டு நூறு ஆள் உள என - இருநூறுசனங்கள் உள்ளன போல, செரு முயல்வானை - போரைச் செய்கிற திரிசிரனை, (ஸ்ரீராமன்),— தாள் இரண்டையும் இரண்டு வெம் கணைகளால் தடிந்து - இரண்டுகால்களையுங் கொடிய இரண்டுஅம்புகளால் துண்டித்து, தோள் இரண்டையும் இரண்டு வெம் கணைகளால் துணித்தான் - இரண்டுதோள்களையுங் கொடிய இரண்டு அம்புகளால் துண்டித்தான்; (எ - று.)

தானொருவன் போர்செய்தலே இருநூறுபேர் போர்செய்தல் போலத் தோன்றும்படி பெருமாயையாற் கடும்போர்செய்த திரிசிரனை இராமன் பாணங்களால் மாயையையொழித்துத் தாளுந் தோளுந் துணித்தனனென்க. முயல்வானைத் தாளிரண்டையுந் தடிந்து தோளிரண்டையுந் துணித்தான் என்ற இது - இரண்டுசெயப்படுபொருள் வந்த வினை. ஆள் உள என்ற முடிபு வழாநிலையாதல், க௦௫ - ஆங் கவியிற் கூறியவாற்றால் விளங்கும். இருபெரு - ஒருபொருட்பன்மொழி. பி-ம்:—[1]மாயவெஞ். (௫௦௧)

௧௬௫. அற்ற தாளொடு தோளின னயிலெயி றிலங்கப்
பொற்றை மாமுழைப் புலாலுடை [1]வாயினன் புகுந்து
பற்ற வாதரிப் பான்றனை நோக்கினன் [2]பரியான்
கொற்ற வார்[3]சரத் தொழிந்ததோர் சிரத்தையுங் குறைத்தான்.

(இ - ள்.) அற்ற தாளொடு தோளினன் - கால்களுங் கைகளும் அறுபட்டவனாய், (அதன்பின்னும்), அயில் எயிறு இலங்க - கூரிய பற்கள் வெளிவிளங்க, பொற்றை மா முழை புலால் உடை வாயினன் - மலையின் பெரிய குகை போன்ற புலால்நாற்றமுடைய வாயைத் திறந்துகொண்டவனாய், புகுந்து பற்ற ஆதரிப்பான்தனை-(தன்மேல்)விழுந்து(தன்னைக்) கவ்விக்கொள்ள

விருப்புற்றவனான அத்திரிசிரனை, நோக்கினன் - பார்த்து, (இராமபிரான்), பரியான் - (சிறிதும்) இரக்கங்கொள்ளாதவனாய், கொற்றம் வார் சரத்து ஒழிந்தது ஓர் சிரத்தையும் குறைத்தான் - வெற்றியைத்தருகிற நீண்ட அம்பினால்(முன்பு) துணிபடாது எஞ்சிநின்ற ஒருதலையையுந் துணித்தான்:(எ-று.)

நிராயுதனாய்க் கால்கைகளாகிய முக்கியஅவயவங்களும் போய் நின்ற நிலையிலும் அவன் கொடுமை யொழியாமல் இராமனைத் தான்விழுங்கிவிடக் கருதின னாதலால், அவன்பக்கல் பெருமான் பரிவுகொண்டில னென்க. பி - ம்:—[1]வாயினிற். [2]பரிவான். [3]சிலைச்சரங்கொடுதலையையும். (௩௦௨)

௧௩௬.—திரிசிரா மாண்டதும், தூஷணன் தடுக்கவும் நிருதர் அஞ்சியோடுதல்.

திரிசி ராவெனுஞ் சிகரமண் சேர்தலுஞ் [1]செறிந்த
நிருத ரோடினர் தூடணன் விலக்கவு நில்லார்
பரிதி வாளினர் கேடகத் தடக்கையர் பரந்த
குருதி நீரிடை வார்கழல் கொழுங்குடர் தொடக்க.

இதுவும், அடுத்த கவியும் - குளகம்.

(இ - ள்.) திரிசிரா எனும் சிகரம் - திரிசிரனென்கிற மலைச்சிகரம், மண் சேர்தலும் - தரையில் விழுந்தவளவிலே,—பரிதி வாளினர் - சூரியன்போல் விளங்குகிற வாட்படையை யுடையவர்களும், கேடகம் தட கையர் - கேடகத்தைப் பிடித்த பெரியகைகளையுடையவர்களுமாய், செறிந்த-(முன்பு)அடர்ந்துநின்ற, நிருதர் - அரக்கர்கள், தூடணன் விலக்கவும் நில்லார் - தூஷணனென்ற சேனாதிபதி (ஓடன்மி னென்று தங்களை) மறுக்கவும் நில்லாதவர்களாய், ஓடினர் - ஓடினார்கள்; (அவர்களிற் சிலருடைய), வார் கழல் - நீண்ட கால்கள், பரந்த குருதி நீரிடை - பரவிய இரத்தவெள்ளத்திலே யுள்ள, கொழு குடர் - கொழுத்த குடல்களிலே, தொடக்க - மாட்டிக்கொள்ள,— (எ - று.)—(அதுகண்டு), "வானவர் கைபுடைத்து ஆர்த்தார்" என வருங் கவியோடு முடியும்.

போரில் நிற்கமாட்டாமல் மிக அஞ்சி ஓடிப்போகிற நிலையிலும் சிலர்க்கு அங்ஙனம் விரைந்துசெல்லவொண்ணாதபடி தற்செயலாய்த் தடைநேர்கிற ஊழ்வினையின் கொடுமை, ஈற்றடியில் விளங்கும்; அடுத்த நான்குகவிகளிலும் இது காண்க. கைகளிற் படைக்கலம் இருக்கையிலும் போர்க்குத் துணியாத அவர்களது ஆற்றலின்மையை விளக்குதற்கு, 'பரிதிவாளினர், கேடகத்தடக்கையர்' என்ற அடைமொழி கொடுத்தார். இனி, இச்செய்யுளைக் குளகமாகக்கொள்ளாமல், தூடணன்விலக்கவும் கொழுங்குடர்தொடக்க(உம்), நில்லார் (அரிதில்) ஓடினரென்று உரைத்தலுமொன்று. பி-ம்:— [1]சிதறி. (௩௦௩)

௧௩௭.—ஓடின அரக்கர்கட்கு நேர்ந்த நிலைமையை இதுமுதல் நான்குகவிகள் கூறும்.

கணத்தின் மேனின்ற வானவர் கைபுடைத் [1]தார்த்தார்
பணத்தின் மேனிலங் [2]குழியுறக் கால்கொடு [3]பறப்பார்

நிணத்தின் மேல்விழுந் தழுந்தினர் சிலர்சிலர் [1]நிவந்த
பிணத்தின் மேல்விழுந் [5]துருண்டன ருயிர்கொடு பிழைப்பார்.

(இ - ள்.) (அஞ்சியோடிய அரக்கர்களுடைய கால்கள் படுகளத்திற்கிடந்த குடல்களிலே சிக்கியதனைக் கண்டு), கணத்தின் மேல்நின்ற வானவர் கைபுடைத்து ஆர்த்தார் - கூட்டமாகத்திரண்டு வானத்தில்நின்ற தேவர்கள் (களிப்போடு பரிகசித்துக்) கைகொட்டி யாரவாரித்தார்கள்; சிலர் - மற்றும் சிலஅரக்கர்கள், பணத்தின் மேல் நிலம் குழி உற கால் கொடு பறப்பார் - (ஆதிசேஷனது) படங்களின்மேலுள்ள பூமி குழிபடும்படி(தங்கள்)கால்களைப் பதியவைத்துக்கொண்டு விரைந்தோடினவர்களாய், நிணத்தின்மேல் விழுந்து அழுந்தினர் - (அங்குக்கிடந்த) கொழுப்பில் வழுக்கிவிழுந்து (அச்சேற்றில்) ஆழ்ந்தார்கள்; சிலர் - வேறுசிலஅரக்கர்கள், உயிர் கொடு பிழைப்பார்-உயிரை யழியாதபடி பாதுகாத்துக்கொண்டு பிழைத்தோடுபவர்களாய், நிவந்த பிணத்தின்மேல் விழுந்து உருண்டனர் - உயர்ந்த பிணங்களின்மேல் இடறி விழுந்து கீழ்ப்புரண்டார்கள்; (எ - று.)

மேல்நின்ற வானவர்-போர்காண வந்தவர். போன பாடலோடு இப்பாடலைக் குளகமாகக்கொள்ளாவிடின், இப்பாட்டின் முதலடியைப் பின் வரும் ஒவ்வொருவாக்கியத்தோடும் இயைத்துப் பொருள்கொள்க. பணம் - வடசொல். கீழிருந்து தாங்குகிற ஆதிசேஷனது முடியளவும் தரை குழிபடும்படி யென்பது, 'பணத்தின்மேல் நிலங் குழியுற'என்பதன் கருத்து: இது ஓடிச்செல்லும் அரக்கர்களின் உடற்பாரமிகுதியையும், செல்லும்விசை யின்மிகுதியையும் விளக்கும் உயர்வுநவிற்சி. பி-ம்:—[1]ஆர்ப்பப். [2]குலைவுற. [3]பதைத்தார். [4]நிற்பப். [5]அழுந்தினர். (ரு0௯)

கரு௨. வேய்ந்த வாளொடு வேலிடை [1]மிடைந்தன வெட்ட
வோய்ந்து [2]ளார்சில ருலந்தன ருதிரநீர் யாற்றிற்
பாய்ந்து கால்பறித் [3]தழுந்தினர் சிலர்சிலர் பயத்தா
னீந்தி னார்நெடுங் குருதியங் கடல்புக்கு நிலையார்.

(இ - ள்.) சிலர் - (அஞ்சிஓடுகிற) சில அரக்கர்கள், இடை-இடைவழியிலே, வேய்ந்த வாளொடு வேல் - (முன்பு இறந்துவிழுந்துகிடக்கிற அரக்கர்கள் கைகளிற்) கொண்டுள்ள வாள்களும் வேல்களும், மிடைந்தன வெட்ட - நெருங்கினவையாய்(த் தமதுகால்களை) ஊறுபடுத்துதலால், ஓய்ந்துளார் - தளர்ச்சியடைந்தார்கள்; சிலர்—, உலந்தனர் உதிரம் நீர் யாற்றில் - முந்தி யிறந்த அரக்கர்களது இரத்தநதியில், பாய்ந்து - இழிந்து, கால் பறித்து - கால்கள் இழுக்கப்பட்டு, அழுந்தினர் - முழுகிப்போனார்கள்; சிலர்—, பயத்தால் - அச்சத்தால், நெடு குருதி கடல் புக்கு - பெரிய இரத்தக்கடலில் இறங்கி, நீந்தினர் - நீந்திச்சென்றவர்களாய், நிலையார் - (அங்கு) நிலைகொள்ளாதவரானார்கள்; (எ - று.)—குருதியங்கடல், அம் - சாரியை.

வேய்தல்-அலங்காரமாகத்தரித்தல். அரக்கர்கள் கையிற்பிடித்த ஆயுதங்கள் போர்வெற்றிக்கு உதவாமற் கைகளுக்கு ஓரணிகலம் போலுதல் மாத்

திர மாயினமையால், 'வேய்ந்த வாளொடு வேல்' என்றார். ஓய்தல் - ஒட்ட மொழிதல். அச்சத்தால் இரத்தக்கடலில் இழிந்து நீந்திக்கொண்டே அதனைக் கடந்து அப்பாற் சென்றாயினும் உயிர்பிழைக்கலா மென்று துணிந்து முயன்றவர் ஆழ்ந்த அப்பரப்பில் தாவரிக்கமாட்டாமல் கால் கைஓய்ந்திட்ட னர் என்பது, இறுதிவாக்கியத்தின் கருத்து. உயிர் பிழைக்கத்தப்பியோடி யவர் அதற்குமாறாக உயிரிழந்தமையைக் கூறியது - **தகுதியின்மையணி**யாம்; வடநூலார் விஷமாலங்காரமென்பர். **பி-ம்:—**[1]மிடைந்தனரோட்டம். [2]தாள். [3]ஒழுகினர். (௩௦௩)

௩௩௯. கச்சும் வாளுந்தங் காறொடர்ந் [1]தீர்வன காணா
ரச்ச மென்பதொன் றுருவு[2]கொண் டாலென வழிவா
ருச்ச வீரன்கைச் சுடுசர நிருதர்நெஞ் [3]சுருவத்
தச்சு நின்றன கண்டன ரவ்வழித் தவிர்ந்தார்.

(இ - ள்.) கச்சும் - (தமது) இடைக்கச்சும், வாளும் - (அதிற்செருகப் பட்டுள்ள) உடைவாளும், தம் கால் தொடர்ந்து ஈர்வன - (விரைந்தோடுகை யில் நழுவிவிழுந்து) தங்கள் கால்களைச் சுற்றிக்கொண்டு அறுப்பவற்றை, காணார் - அறியாதவர்களாய், (இராமபாணங்கள்தாம் தம்மைத் தடுத்துப்பிடி த்து அறுக்கின்றன வென்றெண்ணி), அச்சம் என்பது ஒன்று உருவு கொண் டால் என அழிவார் - பயமென்கிற ஒருகுணமே வடிவமெடுத்தாற்போல (மிகஅஞ்சி)மனமழியும் அரக்கர்கள்,—(அவ்விடத்தில்), நிருதர் நெஞ்சு உருவ தச்சு நின்றன - (அங்குக்கிடக்கிற) அரக்கர்களது மார்புமுழுதுந் துளைபடும் படி தைத்துநின்றவையான, உச்ச வீரன் கை சுடு சரம் - சிறந்தவீரனான இராமனது கையினால் எய்யப்பட்ட வெவ்வியஅம்புகளை, கண்டனர்-பார்த்த வர்களாய், அ வழி தவிர்ந்தார்-அந்தவழியில் (தாம்செல்லுதலை) நீங்கினார்கள்.

தொடர்தல் கச்சுக்கும், ஈர்தல் வாளுக்குமாகக் கொண்டு **முறைநிர னிறைப்பொருள்கோளா**க்குக. தச்சு-போலி. 'மருண்டவன் கண்ணுக்கு இரு ண்டதெல்லாம்பேய்' என்றாற்போல, அதிகபயங்கொண்ட அரக்கர்களுக்குத் தமது கச்சும் வாளுமே பயகாரணமாயின; அதனோடு பிறர்மேல் தைத்து நின்ற அம்புகளே தம்மேல் தைக்கின்றாற்போல அச்சந்தந்தன வென்க. **பி-ம்:—**[1]ஈர்ப்பன. [2]கொண்டாம். [3]உருவித். பலஏட்டுப்பிரதிகளில் "மண்டி யோடினர்" என்ற அடுத்த பாடலுக்குப்பின் இச்செய்யுளிருக்க, இதனோடு திரிசிராவதைப்படலம் முடிகின்றது:இதற்குமேல் **தூடணன்வதைப்படலம்.**

௩௪௦. மண்டி யோடினர் சிலர்நெடுங் கடகரி [1]வயிற்றிற்
புண்டி றந்தமா முழையிடை வாளொடும் புகுவார்
தொண்டை நீங்கிய கவந்தத்தைத் துணைஃநீ யெம்மைக்
[2]கண்டி லேனெனப் புகலெனக் கைதலைக் [3]கொள்வார்.

(இ - ள்.) மண்டி ஓடினர் சிலர்-விசைகொண்டு ஓடிய சிலஅரக்கர்கள், நெடு கட கரி வயிற்றில் - பெரிய மதயானைகளின் வயிற்றில், புண் திறந்த- (இராமபாணத்தாலுண்டான) விரணங்கள் வாய்விட்ட, மா முழையிடை -

பெரிய குகைகளில், வாளொடும் புகுவார்-(கையிலேந்திய)வாட்படையுடனே நுழைந்துசெல்பவர்களாய்,-தொண்டை நீங்கிய கவந்தத்தை-(அருகில்நின்ற) தொண்டையறுபட்ட உடற்குறையை (நோக்கி, 'துணைவ-நண்பனே! நீ எம்மை கண்டிலேன் என புகல் - நீ எம்மைப்பார்த்திலே னென்று சொல்', என - என்று வேண்டி, கை தலை கொள்வார்-(தங்கள்) கைகளைத் தலைமேற் கொண்டு (அக்கவந்தத்தை) நமஸ்கரிப்பார்கள்; (எ - று.)

இராமபாணத்துக்குப் பயந்து மலைக்குகையில் ஓடியொளித்து உயிர் பிழைக்கக்கருதிச் செல்பவர் இடையில் பெரியயானையின் வயிற்றில் விரணப் பட்டதனாலாகிய பெருந்துளையைக் கண்டு அதனையே மலைக்குகையென்றுமய ங்கி அதனுள்ளே யொளிக்கச் சென்றார்கள்; அங்ஙனஞ்செல்லுகையில், அரு கில்நின்ற தலையற்றவுடற்குறையை நோக்கி, இராமன் எம்மைத் தேடிவந் தால் நீ எங்களைக்கண்டிலே னென்று சொல்லென்று வேண்டிக் கைகூப்பி வணங்கின ரென்றதனால், கவந்தத்துக்குக் காணுந்தன்மையும் பேசுந்தன் மையும் இல்லையென்ற இயல்பையும், அச்சமிகுதியாலாகிய மதிமயக்கத்தால் அறிந்தில ரென்பது போதரும். 'வாளொடும் புகுவார்' என்றது, அவர்களது போர்த்திறமையை நன்குவிளக்கும். பி-ம்:—[1]வயிற்றுப். [2]கண்டிலேமெனக் கழறெனக். [3]கொண்டார் (௯௦எ)

௧௪௪.—ஓடுகின்ற அரக்கர்களை விலக்கித்தேற்றித் தூடணன் கூறத்தொடங்குதல்.

ஆனைய ராகிய வரக்கரை [1]யாண்டொழிற் கமைந்த
வினைய நீங்கிய மனித்தரை வெருவன்மி [2]னென்னு
நினையு [3]நானுமக் குரைப்பது முண்டென நின்றே
துனையும் [4]வாம்பரித் தேரினன் றூடணன் சொன்னான்.

(இ - ள்.) அனையர் ஆகிய அரக்கரை - அத்தன்மையராய் அஞ்சியோடு கிற இராக்கதர்களை (நோக்கி),—துனையும் வாம் பரி தேரினன் தூடணன் - விரைந்த தாவிச்செல்லுங் குதிரைகள் பூண்ட தேரின்மே லேறியவனான தூடணன்,—'ஆண் தொழிற்கு அமைந்த வினையம் நீங்கிய மனித்தரை-பராக் கிரமத்தொழிற்குப்பொருந்திய தந்திர மில்லாத இம்மனிதர்களுக்கு, வெரு வன்மின் - (நீங்கள்) அஞ்சவேண்டா, என்னு - என்றுசொல்லி, நினையும் நான் - ஆராயுந்தன்மையுள்ள நான், உமக்கு உரைப்பதும் உண்டு - உங்களுக் குச் சொல்லவேண்டிய விஷயமும்உள்ளது', என - என்று, நின்று சொன் னான் - நிலைநின்று கூறினான்; (எ - று.)

தூடணன் அரக்கரைச் சொன்னான் என இயையும். தங்களைப்போல மாயையால் வஞ்சகப்போர்செய்யாமல் கபடமின்றித் தருமயுத்தஞ்செய்தலை யே இராமலட்சுமணர்கட்கு ஒருகுறையாக்கி, 'ஆண்டொழிற்கமைந்த வினைய நீங்கிய மனித்தர்' என்றான். இலட்சுமணனும் சமயம்நேரின் போர்க்கு வரக் கூடுமென்று மனித்தரெனப்பன்மையாற் கூறுகின்றான். மனித்தர்-விரித்தல். இனி, [1]ஆண்டொழிற்கமைந்த வினையநீங்கிய **முனத்தரை** என்ற பாடத்தைக்

கொண்டு - வீரத்திற்குஏற்ற செயலை நினைப்பது நீங்கிய மனத்தரான அரக்கரை என்று உரைத்தல், மிகப்பொருந்தும். 'உரைப்பதும் உண்டு' என்று தொடங்கி அவன்சொன்ன வார்த்தைகளை அடுத்த ஆறுகவிகளிற் காண்க. வாம்=வாவும். பி - ம்:—[2]என்ன. [3]நானென்றுஇரப்புவதுண்டெனநின்றான். [4]வார். (௬௦அ)

கசஉ.—இதுமுதல் ஆறுகவிகள் - தூடணன் அரக்கர்க்குத் தைரியங்கூறுதலைத் தெரிவிக்கும்.

வச்சை யா[1]மெனும் பயமனத் துண்டென வாழுங்
கொச்சை மாந்தரைக் கோல்வளை மகளிருங் கூசார்
நிச்ச யம்மெனுங் [2]கவசந்தா னிலை[3]நிற்ப தன்றி
யச்ச மென்னுமீ தாருயிர்க் கருந்துணை யாமோ.

எழுகவிகள் - ஒருதொடர்.

(இ - ள்.) வச்சை ஆம் எனும் - பழிப்புக்குக் காரணமா மென்று சொல்லப்படுகிற, பயம் - அச்சம், மனத்து உண்டு என-(தங்கள்) மனத்திலே உள்ளதாக, வாழும்-உயிர்வாழ்கிற, கொச்சை மாந்தரை - இழிவையுடைய ஆடவர்களுக்கு, கோல் வளை மகளிரும் - அழகிய வளையல்களை யணிந்த மாதர்களும், கூசார் - அஞ்சமாட்டார்கள்; (அன்றியும்), நிச்சயம் எனும் - மனத்துணிவென்கிற,கவசம் தான்-கவசமே, நிலை நிற்பது அன்றி-(போரில் உயிரைப்பாதுகாத்து) நிற்கக்கூடியதல்லாமல், அச்சம் என்னும் ஈது - பயமென்கிற இக்குணம், ஆர் உயிர்க்கு அரு துணை ஆமோ-அரிய உயிருக்கு அருமையான காக்குந்துணையாகுமோ? [ஆகா தென்றபடி]; (எ - று.)

பழிப்புக்குக் காரணமான பயத்தை மனத்துக்கொண்டு நாமும் பிழைத்திருக்கிறோமென்று சொல்லியவண்ணம் தாழ்மையுற்றிருக்கும் ஆடவர்களிடத்து மகளிருங் கூசாது அலட்சியங்கொள்வார்கள்: ஆகையால் அவ்வச்சத்தை விட்டு மனத்திடங்கொள்வது உயிர்க்குக் கவசம்போல அரணாவதன்றி அச்சமென்பது காக்கவல்ல துணையாக ஒருபோதும் ஆகாதென்பதாம்; இவ்வுரைக்கு மாந்தரென்பது - ஆடவரென்ற பொருளில்வந்ததென்க. இனி, அரக்கரைக் கண்டு அஞ்சிப் பழிப்படைபவரான கீழ்மையுள்ள மனிதர்களுக்கு அரக்கமாதர்களும் அஞ்சார்; அங்ஙனமாக, ஆடவராகிய நீங்கள் அஞ்சுவதென்னே யென்பது, முன்னிரண்டடியின் கருத்தாகக் கொள்வதுமுண்டு. வசையென்பது, எதுகைநோக்கி வச்சை யென விரிந்தது. கோல் - கோல மென்பதன் விகாரம். உம் - இழிவுசிறப்பு. கவசம் - பகைவர்படைக்கலங்களால் உடம்புஊறடையாதபடி பாதுகாப்ப தாதலால், அங்ஙனம் பாதுகாக்கும் போர்த்துணிவைக் கவசமாக உருவகப்படுத்தினான். ஆருயிர்-இன்றியமையாமையால் எவ்வகையாலும் ஓம்பப்படும் உயிர். அருந்துணை - கிடைத்தற்கரிய துணை. "கூற்றுடன்று மேல்வரினுங் கூடியெதிர்நிற்கும், ஆற்றலதுவே படை" என்ற திருக்குறளினாலும், மனவலிமை இன்றியமையாச் சிறப்பினதாதல் அறிக. பி-ம்:—[1]எனப். [2]கவசத்தால். [3]நிற்குமன்றேல்.(௬௦கூ)

கசரு. பூவ ராவுவேற் [1]புரந்தரன் றன்னொடு பொன்று
மூவ ரோடு[2]தா முன்னின்று முட்டிய முனையி
லேவ ரோடின ிராக்கதர் நுமக்கிடைந் தோடுந்
தேவ ரோடுகற் றறிந்[3]துளி ராமெனத் திகைத்தீர்.

(இ-ள்.) பூ அராவு வேல்-பொலிவுபெற்றதும் கூர்மையாக மிகஅராவப் பட்டதுமான வேலாயுதத்தையுடைய, புரந்தரன் தன்னொடு - தேவேந்திர னுடனும், பொன்று மூவரோடு - அழிவில்லாத திரிமூர்த்திகளுடனும், முன் நின்று முட்டிய - முன்பு எதிர்நின்று தாக்கிய, முனையில் - போரில், எவர் இராக்கதர் தாம் ஓடினர் - எந்தஅரக்கர் தாம் அஞ்சியோடினார்? [எவருமில்லை யென்றபடி]; நுமக்கு இடைந்து ஓடும் தேவரோடு - உங்களுக்கு அஞ்சியோடு கிற தேவர்களிடத்தில், கற்று அறிந்துளிர் ஆம் - (அஞ்சியோடுதலைப் பின்பு) பயின்று அறிந்தீர்போலும், என - என்றுசொல்லும்படி, திகைத்தீர் - (இப் பொழுது) அஞ்சி மதிமயங்கினீர்கள்; (எ - று)

மூவர் - தொகைக்குறிப்பு; அயன், அரி, அரன். தேவராசனுனை இந்திர னேடும்.முத்தொழில்செய்யும்முதற்கடவுளரான திரிமூர்த்திகளோடும் நேர்ந்த போர்களில் எதிலும் அரக்கரெவரும் அஞ்சியோடின தில்லையே; அப்படிப் பட்ட நீங்கள் உங்களுக்குஎதிரில் பலமுறைஅஞ்சியோடின தேவர்களைப் பார்த்துப்பார்த்து அத்தொழிலைக் கற்றுக்கொண்டீர்களோ?என்றான்.இதனால், இவனது செருக்கு நன்குவிளங்கும். 'பூவராவுவேற் புரந்தரன்' என்றும், 'பொன்றுமூவர்' என்றும் அடைமொழிகொடுத்துக் கூறினதனால், அழிவில் லாத வச்சிராயுதத்தையுடைய இந்திரனுக்கும் அழிவில்லாமையையுடைய மும்மூர்த்திகளுக்கும் என்றும்அஞ்சாத உங்களுக்கு எளியமனிதரைக்கண்டு ஓடுதல் இயற்கைக்குணமாகாது செயற்கைக்குணமேயாம் என்றான். தேவ ரோடு என்றவிடத்து, மூன்றனுருபு ஏழனுருபின்பொருளில் வந்தது, உருபு மயக்கம்: இந்தச்சந்தர்ப்பத்தில் இப்படி மூன்றனுருபு ஏழனுருபின்பொரு ளில் வருதலை "வெருவரும்படி பலகலைவித்தகங்களும் வீடுமனுடன்கற்றார்," "கண்டு தான் அவன்றனேடு கற்பதற்கு உன்னினனே"என்ற இடங்களி லுங் காண்க; (இம்மரபு தெலுங்கிலும் உண்டு.) பி-ம்:—[1]புரந்தரனேடுதான். [2]தான். [3]உளிரோமனந். (௫௪௦)

கசச. இங்கொர் மானிடற் கித்தனை வீரர்க ளிடைந்தீ
ருங்கை வாளொடு [1]போய்விழுந் தூர்[2]புக லுற்றீர்
கொங்கை மார்பிடைக் [3]குளிப்புறக் [4]களிப்புற்றுங் கொழுங்க
ணங்கை மார்களைப் புல்லுதி ரோநல நுகர்வீர்.

(இ - ள்.) இங்கு ஓர் மானிடற்கு இத்தனை வீரர்கள் இடைந்தீர்-நீங்கள் இத்தனைபேராயிருந்தும் ஒருமனிதனுக்கு இங்குப்பின்னிட்டோடி, உம் கை வாளொடு போய் விழுந்து ஊர் புகல் உற்றீர் - உங்கள் கையிலுள்ள வாட் படையுடனே சென்று விரைந்து ஊரிற்புக்குஒளிக்கத்தொடங்கிய நீங்கள்,— கொங்கை மார்பிடை குளிப்புற - தனங்கள் மார்பிலே அழுந்தும்படி, களிப்பு

உற்று - களிப்புக் கொண்டு, உம் கொழு கண் நங்கைமார்களை - மதர்த்த கண்களையுடைய உங்கள்மனைவிமார்களை, புல்லுதிர் நலம் நுகர்வீரோ-தழுவி இன்பமனுபவிப்பீர்களோ? (எ - று.)

இத்தனைவீரர்களாயிருந்தும், கைப்படைக்கலத்தை யிழவாதிருந்தும், ஒருமனிதனுக்கு அஞ்சி யோடி யொளிக்கலுற்று ஆண்மையிழந்த நீங்கள் நாணமின்றி எங்ஙனம் உங்கள்மகளிரைச்சேர்வீ ரென இகழ்ந்தனன். அன்றியும், இதில் உங்கள் ஆண்மை எதிரியின் முன் நிலைநின்று பொருது வெல்லுதற்கு அமையாமல் மெல்லியலாரான மகளிரை அணைத்தல்மாத்திரத்துக்கே அமைந்ததுபோலு மென்றமையுந் தோன்றும்; "வரைத்தடம்புயம் வளர்த்தது மகளிர்போர் பொரவோ" என்றது, இங்குக் கருதத்தக்கது. இந்தச்சந்தர்ப்பத்தில், 'வீரர்கள்' என்றது, இகழ்ச்சி; அன்றி, முன்பு பலபோர்களில் இந்திரன் முதலியோர்முன்னும் பின்னிடாதிருந்த நிலையைப் பற்றிக் கூறினதாகவுமாம். கைப்படைக்கலத்தை யிழப்பின் ஒருகால் பின்னிடைதலும்ஆம்; அதனையிழவாமலே பின்னிடைதல் மிக்கஇழிவா மென்பதை விளக்குவான், 'உங்கைவாளொடு போய்' என்றான். விழுந்து என்றது, ஒருவர்மேல் ஒருவராகமுட்டி மேல்விழுந்து ஓடுதலை யுணர்த்தும். புல்லுதிர்என்ற முற்று-வினையெச்சப்பொருள்பட்டது. பி-ம்:—[1]புகழ், புகல். [2]புகவிரைந்தீர். [3]குழிப்புற, குறிப்புற. [4]களிப்புறுங். (ருகக)

கசரு. செம்பு காட்டிய கண்ணிணை பாலெனத் தெளிந்தீர்
வெம்பு காட்டிடை நுழைதொறும் வெரிநுறப் பாய்ந்த
கொம்பு காட்டுதி ரோதட மார்பிடைக் குளித்த
வம்பு காட்டுதி ரோகுல மங்கையர்க் கம்மா.

(இ - ள்.) செம்பு காட்டிய கண் இணை - (கோபத்தால் மிகச்சிவந்து) செம்பின் நிறத்தை வெளிக்காட்டிய கண்களிரண்டும், பால் என தெளிந்தீர்-(அக்கோபத்தை யிழந்ததனால்) பால்போல (வெளுத்துத்) தெளிந்திருக்கப் பெற்றவர்களே! குலம் மங்கையர்க்கு - நற்குலத்திற்பிறந்த உங்கள்மங்கைமார்க்கு, வெம்பு காட்டிடை நுழை தொறும் வெரிந் உற பாய்ந்த கொம்பு காட்டுதிரோ - கொடிய காடுகளினிடையிலே (நீங்கள்) நுழைந்து செல்லும் பொழுதெல்லாம் (உங்கள்) முதுகிலே நன்றாகப்பட்டுத்தாக்கிய மரக்கொம்புகளாலாகும் புண்ணைக் காட்டுவீர்களோ? (அன்றி), தட மார்பிடை குளித்த அம்பு காட்டுதிரோ - பெரிய மார்பிலே தைத்த அம்புகளா லாகும் விரணத்தைக் காட்டுவீர்களோ? (யாதுசெய்வீர்)? (எ - று.)—அம்மா என்றது, பரிதாபத்தை விளக்கும்.

போர்க்குப் பிரயாணப்பட்டுவந்த நீங்கள் மீண்டுசென்று உங்கள்வெற்றியை எதிர்நோக்கும் மனைவிமார்க்கு அப்போரில் மார்பிற்பட்ட சிறந்தபுண்ணைக் காட்டி மகிழ்வித்தலன்றோ சிறப்பு? அடர்ந்தவனத்தில் நுழைந்தோடுகையில் பின்புறத்திலே மரக்கொம்புபட்ட புண்ணைக் காட்டின் இகழ்ச்சிக்கு இடனுமன்றோ? என்றான். 'விழுப்புண்-முகத்தினும் மார்பினும் பட்ட புண்'

என்ற பரிமேலழகருரையாலும், புறங்கொடாத போரில் பகைவர்படைக்கலத்தாற் புண்படுதற்கு மார்பு சிறந்த இலக்காதல் அறிக. போர்த்திற மழிந்ததோடு நில்லாது அதற்குக்காரணமான கோபத்தையுஞ் சிறிதுங்கொள்ளா தொழிந்த குறையை யெடுத்துக் காட்டுவான், 'கண்ணிணை பாலெனத் தெளிந்தீர்' என விளித்தான். செம்பு காட்டிப - செம்புருக்கை யொத்த. (௫௨)

கசசு. ஏக்க மிங்கிதன் மேலு[1]முண் டோவிகன் மனித

னாக்கும் வெஞ்சமத் தாண்மையவ் வமரர்க்கு[2]மரிதாத்

தாக்க ரும்புய[3]த் துங்குலத் தலைமகன் றங்கை

மூக்கொ டன்றியும் [4]முதுகொடும் போம்[5]பழி முயன்றீர்.

(இ - ள்.) இகல் மனிதன் - பகைமையையுடைய இந்த மனிதனொருவன், ஆக்கும் - செய்கிற, வெம் சமத்து ஆண்மை - கொடிய போர்த்திறமை, அ அமரர்க்கும் அரிது ஆ - (இந்திரன் முதலிய) அத்தேவர்கள் பலர்க்கும் இல்லாததென்று சொல்லும்படி,—தாக்கு அரு புயத்து உம் குலம் தலைமகன் தங்கை மூக்கொடு அன்றி-(எவராலும்) எதிர்த்துத்தாக்க வொண்ணாத தோள் வலிமையையுடைய உங்கள்குலத்துக்குத் தலைவனான இராவணனது தங்கையாகிய சூர்ப்பணகையின் மூக்கு அறுபட்டுப் போனதனால் வந்த பழிப்பு மாத்திரத்தோடு நில்லாமல், உம் முதுகொடும் போம் பழி முயன்றீர் - நீங்கள் முதுகுகாட்டிச்செல்வதனாலு மாகும் பழிப்பை விளைக்கத்தொடங்கிவிட்டீர்கள்; இங்கு இதன் மேலும் ஏக்கம் உண்டோ - இங்கு நிகழ்ந்த இதற்கு மேலும் ஓர் இரங்கத்தக்கசெயல் உண்டோ? [இல்லை யென்றபடி]; (எ - று.)

சிறந்த தேவர் பல ரெதிரிற் பின்னிடாத நீங்கள் இத்தனிமனிதனெதிரிற் பின்னிடுதலால், இவனுக்கு உள்ள யுத்தபராக்கிரமம் தேவர்களுக்கும் இல்லை யென்னும்படியாகிறது என்பது, இரண்டாமடியின் கருத்து. உங்கள் குலத் தலைவனது தங்கை அடைந்த பரிபவத்தை நீங்கள் போர்செய்து பகையழித்தலால் ஒழிக்கவேண்டுவதாயிருக்க, அதுசெய்யாமல் அவ்வவமானத்தோடு நீங்கள் புறங்கொடுத்தோடுதலா லாகும் அவமானத்தையும் விளைக்கலுற்றீர்களே யென்பது, பின்னிரண்டடியின் கருத்து. ஏக்கம்-விசனகரமான செய்தி. உம் - இழிவுசிறப்பு. அமரர்க்கும், உம் - உயர்வுசிறப்பு. முதுகொடும், உம் - இறந்தது தழுவிய எச்சம். அரிது என்பதில், அருமை - இன்மைமேல் நின்றது. தலைமகன் - தலைமைகொண்ட ஆடவன். [2]அரிதா தாக்கரும் என்ற இயல்பான பாடத்துக்கு - இத்தனிமனிதன் செய்யும் போர்த்திறம் தேவர்களுக்கும் இல்லாததா ? என்று பொருள். சமம் - ஸமரம்; வடசொல்.

பி-ம்:—[1]உண்டே. [2]அரிதால். [3]நும். [4]முதலொடும். [5]படி. (௫௩)

கசஎ. ஆர வாழ்க்கையின் வணிகரா யமைதிரோ வயில்வேல்

வீர வாட்[1]கொழு வெனமடுத் துழுதிரோ [2]வெறிப்போர்த்

தீர வாழ்க்கையிற் [3]றேவரைச் செருவிடைப் பறித்த

வீர வாட்கையி ரெங்ஙனம் வாழ்திரோ விளம்பீர்.

(இ - ள்.) வெறி போர் - வீராவேசங்கொண்ட போரில், தீரம் வாழ்க்கையின் - தைரியத்தோடுகூடிய வாழ்வினால், தேவரை செருவிடை பறித்த- தேவர்களிடத்தினின்று போரிலே பறித்துக்கொண்ட, வீரம் வாள் - வலிமையையுடைய வாட்படையை யேந்திய, கையிர் - கையையுடையவர்களே! (இங்குப் போரில் தோற்றோடுதலால் க்ஷத்திரியதருமத்தை யிழந்த நீங்கள் இனி), ஆரம் வாழ்க்கையின் வணிகர் ஆய் அமைதிரோ - முத்து முதலிய பண்டங்களை விற்றுவாழும் வர்த்தகர்களாய் அமைவீர்களோ? (அன்றி), அயில் வேல் வீரம் வாள் கொழு என மடுத்து உழுதிரோ - கூர்மையையுடைய வேலாயுதத்தையும் வலிமையையுடைய வாளாயுதத்தையும் உழுபடையாகக்கொண்டு விளைநிலத்திலே ஊன்றவைத்து உழுது வாழ்வீர்களோ? எங்ஙனம் வாழ்திரோ - எவ்வாறு வாழ்வீர்களோ? விளம்பீர் - சொல்லுங்கள்; (எ - று.)

இப்படித் தோற்றோடி வெட்கங்கெட்ட உங்களுக்குப் போர்வீரராய் வாழ வகையில்லை; இனி நீங்கள் வாணிகவாழ்க்கைக்கு உரிய வைசியராகவோ, உழுதுண்டுவாழும் வேளாளராகவோ, வாழ்வதே அமைவது என்றான். 'ஆர வாழ்க்கையின் வணிகராய்' என்றதனால், போரில் முன்னிடாத உங்கள்மார்பில் அணிந்துள்ள முத்தாரம்முதலியன பராக்கிரமச்செயலுக்கு விளக்கமாகாமல் இனி வாணிகஞ்செய்தற்கு உரிய பொருள்களாகவே அமையுமென்பது தோன்றும். ஆரம் - ஹாரம்; இது, மற்றையஇரத்தினங்களுக்கும் உபலக்ஷணம். இனி, ஆரம் - சந்தனமுமாம். [1]கொடு வேன்மடுத்து என்ற பாடத்துக்கு - வேலி யென்ற கழனிப்பெயர் வேல் என விகாரப்பட்டதென்பர்: இனி,'அயில்வீரவாட்கொடு வேல்மடுத்து உழுதிரோ'-சிறுவேலையும்வீரவாளையும் (கொழுவாகக்)கொண்டு(நீண்ட)வேலிலே மாட்டிக் கலப்பையாக்கி அவற்றைக்கொண்டு உழுவீர்களோ வென்று உரைத்தலுமொன்று. இதனால், தோற்றோடும் உங்கள் படைக்கலங்கள் இனிப் போர்க்கருவியாகா என்றான். [2]எறிபோர் என்ற பாடம் மோனைத்தொடைக்குச் சிறவாது. மூன்றாமடியிற்கூறியது, முந்தியநிலையை. 'வீரவாட்கையி ரெங்ஙனம் வாழ்திரோ' என்றதனால், நீங்கள் உங்கள்சாதிதருமத்தைக்கைவிட்டு இழிந்தசாதித்தொழிலை ஏற்று உயிர்வாழத் தொடங்கினாலும் நீங்கள் கையிற்படைகொண்டிருத்தல் அங்ஙனம் வாழ்வதற்கு அமைவதாகாதே யென்பது தோன்றும். கையிர் - விளி. ஓ - ஐயம். தீரம் - வடசொல். பறித்த - உயிர்பறித்த எனினுமாம். பி-ம்:—[2]வெல். [3]தெவ்வரை. (ருகச)

௧௪௮.—ஓடும் அரக்கரைக்கதறித்துக்கூறிய தூடணன் தன்சேனையோடு போரத்தொடங்க, ஸ்ரீராமன் அவனுடன் போரச்செல்லல்.

என்று தானுந்தன் னெறிகடற் சேனையு மிறைநீர்
நின்று காண்டிரென் னெடுஞ்சிலை வலியென நேராச்
சென்று தாக்கினன் றேவரு மருள்கொண்டு திகைத்தார்
நன்று காத்தியென் றிராமனு மெதிர்செல நடந்தான்.

(இ - ள்.) என்று - என்றுசொல்லி,—'நீர் - நீங்கள், இறை-சிறிதுபொழுது, நின்று - ஓடாதுநின்று, என் நெடு சிலை வலி - எனது நீண்ட வில்லின் வலிமையை, காண்டிர் - காண்பீராக,' என-என்றுஞ்சொல்லி,—தானும் தன் எறி கடல் சேனையும் - தானும் தனது அலையெறியுங்கடல்போற்பரந்த சேனையுமாக, நேர் ஆ சென்று தாக்கினன் - (தூஷணன் இராமனுக்கு) எதிராக எதிர்த்துச்சென்று போர்செய்தான்;(அவ்வுக்கிரத்தைக்கண்டு, தேவரும் மருள் கொண்டு திகைத்தார் - தேவர்களும் மயக்கமடைந்து பிரமித்தார்கள்; (அப்பொழுது), இராமனும்—, நன்று காத்தி என்று - நன்றாக (உன்சேனையைக்) காத்துக்கொள்வாயென்றுசொல்லி, எதிர் செல நடந்தான் - (அவனுக்கு) எதிராக நடந்துசென்றான்; (எ - று.)

'நன்றுகாத்தி' என்றது, தனது பராக்கிரமத்தை விளக்கும் வீரவாதத்தின்பாற்படும். தானும் தன் சேனையும் தாக்கினன்-உயர்திணையும் அஃறிணையும் விரவிவந்து சிறப்பினால் உயர்திணை யொருமைமுடிபையே பெற்றுவந்த திணைவழுவமைதி; [நன் - பொது - உஎ.] பி-ம்:—[1]செருநிலை. (௩௪௭)

இந்தப்பாடலின்பின் சிலபிரதியில் ஒருபாடல் காணப்படுவது வருமாறு:—

> நடந்து தன்னிரு கரத்தினி னலம்பெறுஞ் சிலைவாய்த்
> தொடர்ந்த நாணொலி யெழுப்பினன் றொகைப்படு மண்ட
> மிடிந்த தென்னநின் றதிர்ந்ததங் கிறைவனு மிமைப்பின்
> மிடைந்த வெஞ்சர மழைவிடு தாரையின் விதைத்தான்.

௩௪௮.—இனித் தூஷணனது சேனை அழிதலை ஆறுகவிகள் கூறும்.

> ஊட றுப்புண்ட மொய்ப்படைக் கையொடு முயர்ந்த
> கோட றுப்புண்ட குஞ்சரங் [1]கொடிஞ்சொடு கொடியின்
> காட றுப்புண்ட [2]காலிய றேர்கதிர்ச் சாலி
> சூட றுப்புண்ட வெனக்கழுத் தறுப்புண்ட துரகம்.

(இ - ள்.) (இராமபாணங்களால்), கை - (வீரர்களின்) கைகள், மொய் படையொடும் - வலியப்பிடித்த ஆயுதங்களுடனே, ஊடு அறுப்புண்ட-இடையிலே துணிபட்டன; குஞ்சரம் - யானைகள், உயர்ந்த கோடு அறுப்புண்ட - ஓங்கிவளர்ந்த தந்தங்கள் துணிபடப்பெற்றன; கால் இயல் தேர் - காற்றுப்போல விரைந்துசெல்லுந் தேர்கள், கொடிஞ்சொடு - கொடிஞ்சியென்னும் உறுப்புடனே, கொடியின் காடு - கொடிகளின் தொகுதியும், அறுப்புண்ட-துணிபடப் பெற்றன; துரகம் - குதிரைகள், கதிர் சாலி சூடு அறுப்புண்ட என - கதிர்களையுடைய செந்நெற்பயிர்கள் தலைப்புறம் அறுக்கப்பட்டன போல, கழுத்து அறுப்புண்ட - கழுத்தறுபட்டன; (எ - று.)

முதல்வாக்கியத்தில் பதாதியினழிவையும், இரண்டாம் வாக்கியத்தில் யானையினழிவையும், மூன்றாம்வாக்கியத்தில் தேரினழிவையும், நான்காம் வாக்கியத்தில் குதிரையினழிவையும் ஆக நால்வகைப்படைகளினழிவை

நான்குவாக்கியங்களினூற் கூறினர். இனி, குஞ்சரம்-யானைகள், ஊடு அறுப் புண்ட - இடையிலறுபட்ட, மொய் படை கையொடும் - வலிய (தண்டென னும்)ஆயுதத்தைக் கொண்ட துதிக்கையுடனே;உயர்ந்த கோடு அறுப்புண்ட - வளர்ந்த தந்தமும் அறுபட்டன வென்று உரைப்பாரும் உளர். "புரவிமுகஞ் செய்து செந்நெலோங்கி விளைகழனி" என்றபடி கதிர்முதிர்ச்சியால் தலை சாய்ந்த செந்நெற்பயிரும் குதிரையும் வடிவில் ஒத்தலால், கழுத்தறுப்புண்ட குதிரைகளுக்கு முடியறுப்புண்ட சாலிப்பயிர்கள் உவமையாம். உண்ட என வந்த ஐந்தனுள், நான்காவது - பெயர்; மற்றவை - முற்று. படைக்கை யொடும் என்றவிடத்து, கைப்படையொடும் என உருபுபிரித்துக் கூட்டப் பட்டது. கொடிஞ்சொடு=கொடிஞ்சியொடு. கொடிஞ்சி - தேர்ச்சிகரம்; அன்றி, கொடிஞ்சி யென்பது-தாமரைமலரின் வடிவமாகச் செய்து தேரின் முன்னிடத்து வைக்கப்படுவதோருறுப்பெனவும்படும். 'கொடிஞ்சு'என உகர வீருன பதமுண்டெனக்கொள்ளுதலுமொன்று. சாலி - ஶாலி என்ற வட சொல் திரிந்தது. பி-ம்:—[1]கொடுஞ்சொடு. [2]கால்வயத். (ருகசு)

கரு௦. துருவி யோடின வுயிர்நிலை சுடுசரந் துரந்த
[1]கருவி யோடின கச்சையுங் கவசமுங் கழல
வருவி யோடின வென[2]வழி குருதியா [3]றொழுக
வுருவி யோடின கேடகத் தட்டொடு முடலம்.

(இ - ள்.) துரந்த - (இராமபிரானால்) செலுத்தப்பட்ட, சுடு சரம்-வெவ் விய அம்புகளாகிய, கருவி - படைக்கலங்களிற் சில, உயிர் நிலை துருவி ஓடின - (அரக்கருடம்பில்) உயிர்நின்ற மர்மஸ்தாநங்களைத் தேடிக்கொண்டு விரைந்துசென்றன; (மற்றுஞ்சில அம்புகள்), கச்சையும் கவசமும் கழல - (அரக்கர்களுடைய) இடைக்கச்சும் உடற்கவசமும் விலகும்படி, ஓடின-விரை ந்துபாய்ந்தன; (வேறுசில அம்புகள்), அழி குருதி ஆறு அருவி ஓடின என ஒழுக - (அவர்களுடல்) சிதைந்ததனாலாகிய இரத்தநதிகள் மலையருவிகளோ டினபோல இடையறாது பெருகும்படி, கேடகம் தட்டொடும் உடலம் உருவி ஓடின - (அவர்களுடைய கையிற்பிடித்த) கேடகமென்னுந்தட்டையும் அவர் களுடம்பையும் முற்றுந்துளைத்து அப்பாற்சென்றன; (எ - று.)

'சுடுசரந்துரந்த கருவி' என்பது, மூன்றுவாக்கியத்துக்கும் எழுவாயாக இயைந்து முதனிலைத்தீவகத்தின்பாற்படும். கருவி - ஆயுதப்பொதுப்பெயர். பி-ம்:—[1]கருவியோடுவன். [2]இழி. [3]அலைப்ப. (ருகஎ)

கருக. ஆய்ந்த கங்கபத் திரங்கள்புக் [1]கரக் கரதாவி
தோய்ந்த தோய்விலாப் பிறைமுகச் சரஞ்சிரந் துமித்த
காய்ந்த வெஞ்சர நிருதர்தங் கவசமார் புருவப்
பாய்ந்த வஞ்சக ரிதயமும் பிளந்தன பல்லம்.

(இ - ள்.) ஆய்ந்த - (இராமபிரானால்) ஆராய்ந்து எடுத்துவிடப்பட்ட, கங்கபத்திரங்கள் - (சில) அம்புகள், புக்கு-(உடம்பினுள்) சென்று, அரக்கரது ஆவி தோய்ந்த-இராக்கதர்களது மார்பிலே அழுந்தின; பிறைமுகம் சரம் - (இராமனெய்த) அர்த்தசந்திரபாணங்கள், தோய்வு இலா - (அரக்கருடம்

பினுட்சென்று) அழுந்திவிடுதலில்லாமல், சிரம் துமித்த - அவர்கள் தலைக ளைத்துணித்தன; காய்ந்த வெம் சரம் - (இராமனெய்த) மிகக்கொடிய (சில) பாணங்கள், நிருதர்தம் கவசம் மார்பு உருவ - அரக்கர்களது கவசத்தை யணிந்தமார்பு ஊடுருவும்படி, பாய்ந்த - நுழைந்தன; பல்லம் - (வேறுசில) அம்புகள், வஞ்சகர் இதயமும் பிளந்தன - வஞ்சனையையுடைய அரக்கர்க ளது நெஞ்சையும் பிளந்திட்டன; (எ - று.)

அம்பென்ற ஒருபொருளைக் குறிக்கிற கங்கபத்திரம், சரம், பல்லமென்ற பலசொற்கள் வந்ததனால், **பொருட்பின்வருநிலையணி.** இனி, கங்கபத்திரம், பிறைமுகச்சரம் சரம், பல்லம் என்பன-அம்பின் வகைக ளென்றலுமொன்று. அரக்கர் நிருதர் வஞ்சகர் என்ற ஒருபொருட்பன்மொழிகள் வந்ததும், **பொருட்பின்வருநிலையணி**யின்பாற்படும். இனி, இப்பாட்டின் முன்னிரண் டடிகளுக்கு - சிலஅம்புகள் உயிர்நிலையில் தோய்கையில் சிலஅம்புகள் மேல் நோக்காய்த் தலையைத்துமித்தன வென்றும், பின்னிரண்டடிகளுக்கு - சில அம்புகள் மார்பை யுருவிப்பாய்கையில் சில அம்புகள் நெஞ்சைப்பிளந்தன வென்றுங் கருத்துப்பட வுரைத்தலும் ஒன்று. கங்கபத்ரம் வடமொழிப் பெயர்; கழுகின் இறகுபோன்ற இறகையுடைய தென்றும், கழுகின்இறகி லொருகூற்றைத் தனக்கு இறகாகக் கட்டப்பட்ட தென்றுங் காரணப்பொரு ளுரைப்பர். பிறைமுகச்சரம் - பிறைச்சந்திரன்போல நுனிவடிவம் அமை யப்பெற்ற அம்பு. காய்ந்த, வெம் - ஒருபொருட்பன்மொழி; இனி, காய்ந்த என்பதற்கு - வடித்த என்றும், சினந்த என்றும், கோபித்து எய்யப்பட்ட என்றும் பொருள்கூறவும் அமையும். இதயம்=ஹ்ருதயம். பி-ம்:—[1]அரக் கர்தமார்பில். (௩௧அ)

கருஉ. தூட ணன்விடு [1]சுடுசரம் யாவையுந் துணிய
மாடு நின்றவர் வழங்கிய படைகளு [2]மாற
வாடல் கொண்டன னளப்பரும் பெருவலி யரக்கர்
கூடி நின்றவக் குரைகடல் வறள்படக் குறைத்தான்.

(இ - ள்.) தூடணன் விடு சுடு சரம் யாவையும் துணிய - தூஷணன் எய்த வெவ்விய அம்புகளெல்லாந் துணிபடவும், மாடு நின்றவர் வழங்கிய படைகளும் மாற - அவனருகில் நின்ற அரக்கர்கள் பிரயோகித்த ஆயுதங்க ளும் ஒழியவும், ஆடல் கொண்டனன் - போர்செய்யுந் திருவிளையாடலைக் கொண்டவனாய், (இராமன்), அளப்பு அரு பெரு வலி அரக்கர் கூடிநின்ற அ குரை கடல் வறள்பட குறைத்தான் - அளவிடுதற்கரிய பெரிய வலிமையை யுடைய இராக்கதர்கள் திரண்டுநின்ற அந்த ஒலிக்கிற சேனாசமுத்திரம் வற் றிப்போம்படி அழித்தான்; (எ - று.)

மிகக்கொடிய அரக்கர் சேனையைத் தான் தனியாகவே விளையாட்டாக எளிதில் அழித்தா னென்பார், 'ஆடல்கொண்டனன் குறைத்தான்' என்றார்; இனி, ஆடல்கொண்டன னென்பது - இராமனுக்கு ஒருபெயராகவுமாம். "உலகம் யாவையுந் தாமுள வாக்கலு, நிலைபெறுத்தலு நீக்கலு நீங்கலா, வல

கிலா விளையாட்டுடையாரவர், தலைவ ரன்னவர்க்கே சரணங்களே" என்று இந்நூற் கடவுள்வாழ்த்திற் கூறியபடி படைத்தல் காத்தல் அழித்தல்களைத் திருவிளையாட்டாகக்கொண்ட திருமாலின் அவதாரமூர்த்தி யென்க. அன்றி, திருவவதாரத்துக்கு ஏற்ப மனிதனாக நடித்தல்கொண்டவ னெனினும் அமையும். பி-ம்:—[1]சரமவை யாவையுந்துணித்து. [2]மாற்றி, மாற்றா. (௫௧௯)

கருடு. ஆர்த்தெ ழுந்தனர் வானவ ரருவரை மரத்தோ
டீர்த்தெ ழுந்தன குருதியின் பெருநதி யிராமன்
றூர்த்த செஞ்சரந் திசைதொறுந் திசைதொறுந் [1]தொடர்ந்து
போர்த்த வெஞ்சினத் தரக்கரைப் புரட்டின புவியில்.

(இ - ள்.) (அதுகண்டு), வானவர் - தேவர்கள், ஆர்த்து எழுந்தனர் - (மகிழ்ச்சியால்) ஆரவாரித்துக்கொண்டு கிளர்ந்தார்கள்; குருதியின் பெரு நதி - பெரிய இரத்தயாறுகள், அரு வரை மரத்தோடு ஈர்த்து எழுந்தன - அழித்தற்கரிய மலைகளையும் மரங்களையும் இழுத்துக்கொண்டு சென்றன; இராமன் தூர்த்த செம் சரம் - இராமபிரான் எய்து நிறைத்த செவ்விய அம்புகள், திசைதொறும் திசைதொறும் தொடர்ந்து - எல்லாத்திக்குக்களிலுந் தொடர்ந்து சென்று, போர்த்த வெம் சினத்து அரக்கரை - (அத்திக்குக்களைத் தமது திரட்சியால்) மறைத்த கொடுங்கோபமுடைய இராக்கதர்களை, புவியில் புரட்டின - தரையிற் புரளும்படி செய்தன; (எ - று.)

செஞ்சரம் - வளைவில்லாத நேரிய அன்பு; பகைவரிரத்தந்தோய்ந்து நுனிசிவந்த அம்பு: துஷ்டநிக்கிரகஞ்செய்து நன்மைபுரியும் அம்பு. பி-ம்:— [1]தொடர்ந்த. (௫உ௦)

கருச. தோன்று மால்வரைத் தொகையெனத் துவன்றிய நிணச்[1]சே
றான்ற பாழ்வயிற் றலகையைப் புகல்வதெ னமர்வேட்
டூன்றி னாரெலா [2]முலந்தன ரொல்லை[3]யி லொழிந்தார்
கான்ற [4]வின்னுயிர் காலனுங் [5]கவர்ந்துமெய்ம் மறந்தான்.

(இ - ள்.) அமர் வேட்டு ஊன்றினார் எலாம் - போரை விரும்பி நிலை நின்ற அரக்கர்களெல்லோரும், ஒல்லையில்-விரைவில், உலந்தனர் ஒழிந்தார் - அழிந்தொழிந்தார்கள்: காலனும் - யமனும், கான்ற இன் உயிர் - (அவர்களுடம்பினின்று) வெளியெழுந்த இனியஉயிரை, கவர்ந்து-எடுத்துச்சென்று, மெய் மறந்தான் - (மிக்க சோர்வினால்) தேகம்பரவசப்பட்டான்; (என்றால்), நிணம் சேறு ஆன்ற-(அவ்வரக்கர்களுடைய) கொழுப்பின் குழம்பு நிறைந்த, பாழ் வயிறு - பாழ்த்த வயிற்றையுடைய, தோன்றும் மால் வரை தொகை என துவன்றிய அலகையை - உயர்ந்துகாணப்படுகிற பெரிய மலைகளின் தொகுதிபோல நெருங்கிய பேய்களைப்பற்றி, புகல்வது என் - சொல்ல வேண்டுவது என்ன? (எ - று.)

எதிர்த்த அரக்கரெல்லோரும் அழிந்தார்கள்: உயிர்க்கொலையையே தனது தொழிலாகவுடைய யமனும் அவர்களுயிரை இடைவிடாது

மிகுதியாகக் கவர்ந்துசெல்லும் வருத்தத்தினாலாகிய சோர்வால் உயிர் சோர்ந்தான் என்ற பொருளைச் சொல்லி, அதனால், அங்ஙனம் அளவின்றி இறந்த அவர்களின் பிணத்தை நிரம்பவுண்டு உடல்பருத்த பேய்க்கணம் மிகப் பலவென்பதைப்பற்றிச் சொல்லவேண்டுவதில்லையென்ற மற்றொருபொருளைத் தண்டாபூபிகாநியாயப்படி எளிதில் தோன்ற வைத்தலால், **தொடர்நிலைச் செய்யுட்பொருட்பேறணி;** வடநூலார் காவ்யார்த்தாபத்தியலங்காரமென்பர். வரைத்தொகை, பேய்க்கணத்துக்கு உவமம். துவன்றிய அலகையென இயையும். பாழ் வயிறு - ஊனைத்தின்று ஊனைப்பெருக்குங் கொடுவயிறு. அலகை - சாதிப்பெயர். பி - ம்:—[1]சேற்று. [2]உலந்தனர். [3]வாய் மடிந்தார். [4]அவ்வுயிர். [5]வலித்துமெய்கவன்றான். (ருஉக)

கருரு.—இதுமுதல் மூன்றுகவிகள் - அப்போது தூடணன் தேரைக் கடிதோட்டிப் பிணக்குவியலை யரிதிற்கடந்துவந்ததைத் தெரிவிக்கும்.

களிறு தேர்பரி கடுத்தவர் முடித்[1]தலை கவந்த
மொளிறு பல்படைத் தங்குலத் தரக்கர்த முடலம்
வெளிறு சேர்[2]நிணம் பிறங்கிய வடுக்கலின் [3]மீதாக்
குளிறுதேர்கடி தோட்டினன் றூடணன் கொதித்தான்.

(இ - ள்.) (அப்பொழுது), தூடணன்—, கொதித்தான்-கோபங்கொண்டவனாய்,—களிறு - யானைகளும், தேர் - தேர்களும், பரி - குதிரைகளும், கடுத்தவர் - கோபித்தஇராக்கதவீரர்களுடைய, முடி தலை -கிரீடமணிந்த தலைகளும், கவந்தம் - (அவர்களுடைய) உடற்குறைகளும், ஒளிறு - விளங்குகிற, பல் படை - பலவகையாயுதங்களையுடைய, தம் குலத்து அரக்கர்தம் - தங்கள் குலத்தில் தோன்றிய சேனைத்தலைவர்களாகிய சிறந்த இராக்கதர்களது, உடலம் - உடம்புகளும், வெளிறு சேர் நிணம் - வெண்ணிறம்பொருந்திய (அவர்களுடைய) கொழுப்பும், (என்னும் இவை), பிறங்கிய - உயர்ந்து குவிந்ததனாலாகிய, அடுக்கலின் மீது ஆ-மலைகளின் மேலாக, குளிறு தேர் கடிது ஓட்டினன் - ஆரவாரஞ்செய்கிற தனது தேரை விரைவிற் செலுத்தினான்.

கடுத்தவர் என்றது, சதுரங்கங்களிலுமுள்ள வீரர்களை. தங்குலம் எனப் பன்மையாற்கூறினது, கரனையுந் திரிசிரனையும் கூட்டி. உடலமென்றது - தலையோடுகூடிய வுடம்புகளை. அடுக்கல் - கற்களை அடுக்கினாற்போல இருப்பது. பி - ம்:—[1]தலைக். [2]பிணம். [3]மீதிற். (ருஉஉ)

கருகூ. அறங்[1]கொ ளாதவ ராக்கைக ளடுக்கிய வடுக்கல்
[2]பிறங்கி நீண்டன கணிப்பில பெருங்கடு விசையாற்
கறங்கு போன்றுள தாயினும் பிணப்பெருங் [3]காட்டி
லிறங்கு மேறுமத் தேர்பட்ட தியாதென வுரைப்பாம்.

(இ - ள்.) அறம் கொளாதவர் - தருமத்தைக் கைக்கொள்ளாத அரக்கர்களுடைய, ஆக்கைகள் - உடம்புகள், அடுக்கிய - (ஒன்றன்மேலொன்றாகக்) குவிந்ததனாலாகிய, அடுக்கல் - மலைகள், பிறங்கி நீண்டன - உயர்ந்து

நீண்டுள்ளவை, கணிப்பு இல - எண்ணிக்கையில்லாதனவாம்; (ஆதலால்), பெரு கடு விசையால் கறங்கு போன்று உளது ஆயினும் - மிகவும் அதிகமான வேகத்தாற் காற்றாடிபோலுள்ளதானாலும், பிணம் பெரு காட்டில் - அந்தப் பெரிய பிணக்குவியல்களில், இறங்கும் ஏறும் - இறங்கியேறுகிற, அ தேர் - அந்த(த்தூஷணனது) இரதம், பட்டது - அடைந்த சங்கடத்தை, யாது என உரைப்பாம் - (நாம்) என்னவென்று சொல்லுவோம்? (எ - று.)

விரைந்துசெல்லுதற்குக் காற்றாடி உவமம். அத்தேர் பிணப்பெருங்குவியலில் ஏறியிறங்குதலால் மிக்கபாடுபட்ட தென்பார், 'பட்டதியாதெனவுரைப்பாம்' என்றார். பி - ம்:—[1]கொள்ளாதனவரக்கர்கள். [2]பிறங்க. [3]கட்டத்து. ()

கருள. அரிதி [1]னெய்தினனையைந்து கொய்யுளைப் [2]பரிமா
வுருளு மாழிய தொருதனித் தேரின [3]னுலகத்
[4]திருளை நீக்கிய விந்துவிற் பொலிகின்ற விராமன்
றெருளும் வார்கணைக் கூற்றெதி ராவிசென் றென்ன.

(இ - ள்.) (தூஷணன்),—கொய் - கத்தரிக்கப்பட்ட, உளை - பிடரிமயிரையுடைய, ஐ ஐந்து பரிமா - இருபத்தைந்து குதிரைகளைப் பூட்டியதும், உருளும் ஆழியது-(எளிதில்) உருளுஞ் சக்கரமுடையதுமான, ஒரு தனி தேரினன் - ஒப்பில்லாத தனிப்பட்ட ஒருதேரையுடையவனாய், உலகத்து - பூமியிலுள்ள, இருளை - இருட்டை, நீக்கிய - ஒழிக்கின்ற, இந்துவின் - சந்திரன் போல, பொலிகின்ற - விளங்குகிற, இராமன் - இராமனது, தெருளும் வார் கணை - தெளிவாகவிளங்குகிற நீண்ட அம்பாகிய, கூற்று எதிர் - யமனுக்கு எதிரிலே, ஆவி சென்று என்ன - உயிர் வலியச் சென்றாற்போல, அரிதின் எய்தினன் - வெகுசிரமப்பட்டு வந்து சேர்ந்தான்; (எ - று.)

இராமனுக்குச் சந்திரனுவமை, குளிர்ச்சியைத்தந்து உயிர்களை மகிழ்வித்தற்கு. குறித்தஇலக்கைத் தவறாது அழித்தல்பற்றி இராமபாணத்துக்குக் கூற்றுவன் ஒப்பாவன். இவன்சென்ற செலவு இராமபாணத்தால் இவன் உடனேயழிதற்குக் காரணமாதலால், 'கூற்றெதி ராவிசென் றென்ன' என உவமைகூறினார். ஐயைந்து-பண்புத்தொகை. பி - ம்:—[1]எய்தின. [2]பரியால். [3]மேகத்து, வேகத்து. [4]இருளுநீங்கிய. (௫உ௭)

கருஅ.—இதுமுதல் நான்குகவிகள் - தூடணன் இராமபிரானோடுபோருது தலையிழத்தலைக் கூறும்.

சென்ற தேரையுஞ் சிலையுடை மலையெனத் தேர்மே
னின்ற தூடணன் றன்னையு [1]நோக்கிய நிமல
னன்று நன்றுநின் னிலையென [2]வருளிறை நயந்தா
னென்ற காலத்தவ் வெய்யவன் பகழிமூன் றெய்தான்.

(இ - ள்.) சென்ற தேரையும் - (அங்ஙனம்எதிரில்) வந்த தேரையும், சிலை உடை மலை என-வில்லை யேந்தியதொரு மலைபோல, தேர்மேல் நின்ற - அத் தேரின்மீது (வில்லேந்தி) நின்ற, தூடணன் தன்னையும் - தூஷணனை

யும், நோக்கிய - பார்த்த, நிமலன்-குற்றமற்றவனான ஸ்ரீராமன்,—நின் நிலை நன்று நன்று என - 'உனது உறுதிநிலைமை மிக நன்றாயிருந்தது' என்று, அருள்-கருணையோடு, இறை நயந்தான்-(அவனைச்) சிறிதுமதித்தான்; என்ற காலத்து - ஆகிய அச்சமயத்தில், அ வெய்யவன்-அந்தக்கொடிய தூஷணன், பகழி மூன்று எய்தான் - மூன்று அம்புகளைத் தொடுத்தான்; (எ - று.)

சிலையுடைமலை - இல்பொருளுவமம். நிமலன் - கருமத்தொடர்பு அற்ற வன்; அடியார்களது கருமங்களையும் அழிப்பவன். நன்று நன்று - அடுக்கு, உவகைபற்றியது. அருளிறை என்பதற்கு - கருணைக்கடவுளென்று பொருள் கூறி, அதனை நிமலன் என்ற பெயர்க்கு விசேடணமாக்கினும் அமையும். பி - ம்:—[1]நெடியவனோக்கி. [2]அருளுரை. (௫௨௫)

௫௨௬. தூர வட்டவெண் டிசைகளைத் தனித்தனி சுமக்கும்
பார வெட்டினோ டிரண்டினி னொன்றுபார் புரக்கப்
பேர விட்டவ [1]னுதலணி யோடையிற் [2]பிறழும்
வீர [3]பட்டத்திற் பட்டன விண்ணவர் வெருவ.

(இ - ள்.) தூரம் - நெடுந்தூரம் நீண்டனவும், வட்டம் - வட்டவடிவ மாக அமைந்தனவுமாகிய, எண் திசைகளை - எட்டுத்திக்குகளையும், தனி தனி சுமக்கும் - தனித்தனியே சுமக்கின்ற, பாரம் - சுமையையுடைய, எட்டி னோடு - அஷ்டதிக்கஜங்களோடுசேர்ந்த, இரண்டினின் - (பூமியைச் சுமக்கிற ஆதிசேஷன் ஆதிகூர்மம் என்ற) இரண்டனுள், ஒன்று - ஒன்றாகிய ஆதி சேஷனை [ஆதிசேஷாம்சமான பாதுகையை], பார் புரக்க - பூமியை அரசா ளும்படி, பேர விட்டவன்-(அயோத்திக்குத்) திருப்பியனுப்பியவனான ஸ்ரீராம னது, நுதல் - நெற்றியில், அணி-அணிந்துள்ள, ஓடையின் பிறழும் வீரபட் டத்தில் - (யானையின்) நெற்றிப்பட்டம்போல விளங்குகிற வீரபட்டிகையில், விண்ணவர் வெருவ பட்டன - தேவர்களும் அஞ்சும்படி (அந்தமூன்று அம்பு களும்) தாக்கின; (எ - று.)

இராமபிரானது நெற்றிப்பட்டத்துக்கு யானைநெற்றிப்பட்டத்தை உவ மைகூறியதனால், இராமன் யானைபோல்வா னென்பதும் விளங்கும். எட்டு த்திக்குக்களிலும் எட்டுயானைகளும் நடுவில் ஆதிசேஷனும் அதன்கீழ் ஆதிகூர்மமுமாக இவை பூமியின்கீழிருந்து அதனைத்தாங்குகின்றன வென் பது, நூற்கொள்கை. எம்பெருமானது திருவடிநிலை ஆதிசேஷனது வடிவ மென்பதை, "சென்றாற் குடையாம் இருந்தாற் சிங்காதனமாம், நின்றால் மரவடியாம் .....திருமாற்கு அரவு" என்பதனால் அறிக. இனி எட்டுத்திக் குக்களையுந்தாங்குகிற திக்கஜங்களோடு ஒப்ப உலகத்தைத் தாங்குகிற [பாது காக்கிற] தனது திவ்வியாயுதங்களாகிய சங்கசக்கரங்களில் ஒன்று [ஒன்ற னம்சமான பரதனென்றபடி] பூமியையாளுமாறு தாம் விலகிவிட்ட இராம பிரானென்று உரைத்தலு முண்டு. பரதசத்துருக்கினர் சங்கசக்கராம்சமாதலை "வளையொடு திகிரியும் வடவைதீதர, விளைதரு கடுவுடை விரிகொள் பாய

லும், இளைஞர்க ளௌவடி பரவ வேகி நாம், வனேம்தி லயோத்தியில் வருது மென்றனன்" என்ற திருவவதாரப்படலச்செய்யுளால் உணர்க. இராமன் வனவாசஞ்சென்று சித்திரகூடத்தில் வசிக்கையில் அயோத்தியினின்றுவந்து பரதன் இராமனை ஊருக்கு மீண்டுவந்து முடிசூடியரசாளும்படி மிகவும் பிரார்த்திக்க, அப்பெருமான் அதற்குச் சம்மதியாமல் தனது பாதுகையைப் பரதனுக்குக் கொடுத்துச் சமாதானஞ்சொல்லி யனுப்பிவிட, அப்பரதாழ் வான் அத்திருவடிநிலையைத் திருவயோத்திக்குக் கொணர்ந்து சிங்காதனத்தில் எழுந்தருளப்பண்ணி அதற்கு முடிசூட்டி அதனையே அரசனாகப்பாவித்துத் தான் அதற்குக்கீழ்ப்படிந்து இராமன்மீண்டுவருமளவும் இராசாங்ககாரியம் பார்த்துவந்தனனாதலால், 'ஒன்று பார்புரக்கப் பேரவிட்டவன்' என்றார். நுதலணி பட்டத்தி லென இயையும். வீரபட்டம் - வெற்றிபெற்ற வீரர் அதற்கு அறிகுறியாக நெற்றியி லணியும் பொற்றகடு. எட்டு, இரண்டு-எண்ணலளவையாகுபெயர்கள். பி - ம்:—[1]கரிநுதல். [2]பிறங்கும். [3]பட்டிகை. ()

௩௯௦. எய்த காலமும் வலியு[1]நன் றெனநினைந் திராமன்
செய்த சேயொளி முறுவலன் கடுங்கணை தெரிந்தா
னெய்தி னங்கவ னொறிற்பரித் தேர்பட நூறிக்
கையின் வெஞ்சிலை யறுத்தொளிர் கவசமுங் கடிந்தான்.

(இ - ள்.) 'எய்த - (இவ்வரக்கன்) அம்பெய்த, காலமும்—, வலியும் - (இவனது) வலிமையும், நன்று-நல்லன', என-என்று, நினைந்து-எண்ணி, இராமன்—, செய்த சேய் ஒளி முறுவலன்-அழகிய ஒளியையுடைய புன்சிரிப்புச் செய்தவனாய், கடு கணை தெரிந்தான்-கொடிய பாணங்களை ஆராய்ந்து தொடுத்து, (அவற்றால்), அங்கு - அப்பொழுது, நொய்தின் - விரைவாக, அவன்-அந்தத் தூஷணனது, நொறில் பரி தேர் - விரைந்துசெல்லுங் குதிரைகள் பூட்டிய தேரை, பட - அழியும்படி, நூறி - சிதைத்து, கையின் வெம் சிலை அறுத்து - அவன்கையிலிருந்த கொடியவில்லையுந் துணித்து, ஒளிர் கவசமும் கடிந்தான் - விளங்குகிற கவசத்தையும் அழித்தான்; (எ - று.)

தூடணனெய்த அம்புகள் தனதுவீரபட்டத்திற் பட்டமைபற்றி, எய்த காலமும் வலியும் நல்லன வென இவனை மதித்தவாறு. சேயொளி யென்பதில், செம்மை அழகின்மேலது: இனி, சிவந்தவாயினுள்ளாகச்செய்யும் சிறுசிரிப்பு 'சேயொளிமுறுவல்' எனப்பட்டதென்றலு மொன்று. செய்த முறுவலன் = முறுவல்செய்தவன்; விகுதிபிரித்துக்கூட்டல். நொறில் - உரிச்சொல். பி - ம்:—[1]நல்லென. (௫௨எ)

௩௯௧. தேவ ரார்த்தெழ முனிவர்க டிசைதொறுஞ் சிலம்பு
மோவில் வாழ்த்தொலி [1]கார்க்கடன முழக்கென வோங்கக்
காவ லாவிது வல்லையே னீயெனக் கணையொன்
றேவி னானவ னெயிறுடை நெடுந்தலை யிழந்தான்.

(இ - ள்.) தேவர் ஆர்த்து எழ - தேவர்கள் மகிழ்ந்து ஆரவாரித்துக் கிளரவும்,—முனிவர்கள் திசைதொறும் சிலம்பும் - இருடிகள் எல்லாத்திக்குக்

களிலும் நின்று ஆரவாரித்துக்கூறுகிற, ஓவு இல் வாழ்த்து ஒலி - ஒழிவில்லாத ஆசீர்வாதத்தின் சத்தம், கார் கடல் முழக்கு என ஓங்க - கரியகடலின் ஆரவாரம்போல மிக்குவிளங்கவும்,—நீ வல்லையேல் இது கா அடா என - 'நீ வல்லவனுவையாளுல் இந்த அம்பைக் காத்துக்கொள்ளடா' என்று வீரவாதங்கூறி,—கணை ஒன்று ஏவினுன் - (இராமன்) ஓர் அம்பைத் தொடுத்தான்; (அதனுல்), அவன் - அத்தூஷணன், எயிறு உடை நெடு தலை இழந்தான் - கோரதந்தங்களையுடைய பெரிய தலையை யிழந்தான்; (எ - று.)

[1]நாற்கடன்முழங்குஎன்ற பாடத்திற்கு-நாற்றிசையிலும் நின்று நான்கு வேதங்களின் மந்திரங்களைக்கொண்டு ஆசீர்வாதங்கூறும் பேரொலிக்கு நாற்கடல்முழக்கு உவமைகூறப்பட்டதென்க. சிலபிரதிகளில், தூடணன்வதைப்படலம் இதனேடுமுடிய, மேல் கரன்வதைப்படலம் தொடங்குகின்றது. ()

வேறு.

கசுஉ.—இனி, இருபத்துநான்குகவிகளாற் கரன் தனதுசேனையுடன் வந்து போர்செய்தலும் அழிதலுங் கூறுகிறர்.

தம்பிதலை யற்றபடி யுந்தய ரதன்சே
யம்புபடை யைத்துணி படுத்தது மறிந்தான்
வெம்புபடை விற்கைவிச யக்கரன் வெகுண்டான்
கொம்பு தலைகட்டிய [1]குலக்[2]கரி கடுப்பான்.

(இ - ள்.) கொம்பு - தந்தங்களை, தலை கட்டிய - முகத்தினிடத்தினின்றுறுதியாகக்கொண்ட, குலம் கரி - சிறந்தசாதியில் தோன்றிய திக்குயானைகளை, கடுப்பான் - ஒப்பவனுகிய, வெம்பு படை வில் கை விசயம் கரன்-உக்கிரங்கொண்ட பலவகையாயுதங்களையும் வில்லையும் ஏந்திய கைகளையும் வெற்றியையுமுடைய கரன்,—தம்பி தலை அற்ற படியும் - (தனது) தம்பியான தூடணன் (இராமபாணத்தால்) தலை துணிபட்ட விதத்தையும், தயரதன் சேய் அம்பு படையை துணிபடுத்ததும் - தசரதனது குமாரனுன இராமனது பாணம் இராக்கதசேனையைத் துண்டுபடுத்தியதையும், அறிந்தான் - அறிந்து, வெகுண்டான் - கோபித்தான்; (எ - று.)

கரனுக்கு உவமையாகக்கூறிய குலக்கரியை 'கொம்புதலைகட்டிய' என விசேடித்ததனுல், கரனது முகத்தில் வெளிப்பட்டுக்காணப்படுகிற கோரதந்தங்கள் யானைத்தந்தம்போல்வன என்பது விளங்கும். இனி, கொம்புதலைகட்டியஎன்பதற்கு - கொம்பினை முகத்தினிடத்துச் சேதிக்கப்பெற்ற, கரியோடு ஒப்பானுகி வெகுண்டான்என்று உரைத்தல் சிறக்கும்:தந்தஞ்சேதிக்கப்பெற்ற யானை வெகுளிமிகுமென்பதனை "சீவகசாமிதிண்டோள், வரிக்கச்சிற் பிணிக்கப்பட்டான் மன்னனுலென்னக்கேட்டே, தருக்குடைவேழம்வாளார் ஞாட்பினுட்டகைமைசான்ற, மருப்புடனிழந்ததொத்தார் மன்னுயிர்த்தோழன்மாரே," "தந்தம்பறியுண்டெதிர்சீறிய தந்தியென்ன" என்ற இடங்களிலும் காண்க. இவ்வுரைக்குக் கட்டியஎன்பது - வேரோடுபிடுங்குதலென்று

பொருளுள்ள கள்ளென்னும் வினைப்பகுதியினடியாகப்பிறந்த இறந்தகாலப் பெயரெச்சமென்க. பி - ம்:—[1]கொலை. [2]கரியொடொப்பான்.

இதுமுதல் ௧௫ - கவிகள் - கீழ்ப்படலத்து ௩.௯ - ஆங் கவிபோன்ற கலி விருத்தங்கள். (௫௨௯)

௧௩௩. அந்தகனு முட்கிட வரக்கர்கட லோடுஞ்
சிந்துரம் வய[1]ப்புரவி [2]தேர்திசை [3]பரப்பி
யிந்துவை வளைக்குமெழி லிக்குல மெனத்தான்
வந்துவரி விற்கைமத யானையை வளைத்தான்.

(இ - ள்.) (கோபங்கொண்ட கரன்), அந்தகனும் உட்கிட - யமனும் அஞ்சும்படி, அரக்கர் கடலோடும் - இராக்கதர்கூட்டத்துடனே, சிந்துரம் - யானைகளையும், வய புரவி - வலிய குதிரைகளையும், தேர் - தேர்களையும், திசை பரப்பி - எல்லாத்திக்குக்களிலும் பரவிவரச்செய்து,—இந்துவை வளைக்கும் எழிலி குலம் என - சந்திரனைச் சூழ்கிற மேகங்களின் கூட்டம்போல, தான் வந்து—, வரி வில் கை மதம் யானையை வளைத்தான் - கட்டமைந்த வில்லையேந்திய கையையுடைய மதயானையைப்போன்ற இராமபிரானைச் சூழ்ந்துகொண்டான்; (எ - று.)

சந்திரன் - குளிர்ந்த அழகிய இராமபிரானுக்கும், மேகக்கூட்டம் - கரிய பெரிய அரக்கர்தொகுதிக்கும் உவமை. ஸிந்துரம் - வடசொல். எழிலி-எழுச்சியையுடையது. கடல், யானை - உவமையாகுபெயர்கள். பி - ம்:—[1]கரிகள். [2]தேர்மிசை. [3]பரப்ப. (௫௩௦)

௧௩௪. அடங்கலில் கொடுந்தொழி லரக்கரவ் வனந்தன்
படங்கிழி தரப்[1]படி தனிற்பல விதப்போர்
கடங்கலுழ் [3]தடங்களிறு தேர்பரி கடாவித்
தொடங்கினர் நெடுந்தகையும் வெங்கணை துரந்தான்.

(இ - ள்.) அடங்கல் இல் - அடங்குதலில்லாமல் மேன்மேல்வளர்கிற, கொடு தொழில்-தீச்செயல்களையுடைய, அரக்கர் - இராக்கதர்கள், அ அனந்தன் படம் கிழிதர - அந்த ஆதிசேஷனது படம் கிழிபடும்படி, படிதனில் - பூமியில், கடம் கலுழ் தட களிறு - மதநீர்பொழிகிற பெரியயானைகளையும், தேர் - தேர்களையும், பரி - குதிரைகளையும், கடாவி - மிகுதியாகச்செலுத்தி, பல விதம் போர் தொடங்கினர் - பலவகைப்பட்ட யுத்தத்தைச் செய்யத் தொடங்கினார்கள்; நெடு தகையும் - பெருமைக்குணமுள்ள இராமபிரானும், வெம் கணை துரந்தான் - கொடிய அம்புகளை விரைந்து எய்தான்; (எ - று.)

கீழ் மிகப்பலஅரக்கர் இராமனொருவனால் அழிந்ததைப் பிரதியக்ஷமாகக் கண்டும் தாம் அடங்காமல் போர்க்குஎழுந்தமைபற்றி, 'அடங்கலில் கொடுந் தொழிலரக்கர்' என்றது. 'அவ்வனந்தன்படங்கிழிதர' என்றது, ஓரிடத்தே ஒருங்கே திரண்ட பாரமிகுதிபற்றி. 'அவ்வனந்தன்—அகரச்சுட்டு, பிரசித்தி

யைக் காட்டும்; கீழிருந்து நிலவுலகத்தைத் தாங்கும் ஆதிசேஷனென்றபடி. அநந்தன் - பிரளயகாலத்திலும் அழிவில்லாதவன். அந்தம் - அழிவு. கடம் - கன்னம், வடசொல்: மதநீர்க்கு இடவாகுபெயர். நெடுந்தகை - பண்புத் தொகையன்மொழி. பி - ம்:—[1]கிழிவுற. [2]படிபடப், படிப்படப். [3]கருங். ()

கக௫. துடித்தன கடக்கரி துடித்தன பரித்தேர்
துடித்தன முடித்தலை துடித்தன தொடித்தோ
டுடித்தன மணிக்குடர் துடித்தன தசைத்தோ
றுடித்தன கழற்றுணை துடித்தன விடத்தோள்.

(இ - ள்.) (இராமபாணங்களால்), கடம் கரி - மதயானைகள், துடித்தன - பதைத்துவிழுந்தன; பரி தேர் - குதிரைகள்பூண்ட தேர்கள், துடித்தன - துள்ளிக்கீழ்விழுந்தன; முடி தலை - கிரீடத்தையணிந்த தலைகள், துடித்தன - பதறிவிழுந்தன; தொடி தோள் - தொடியென்னும் வளையை யணிந்த தோள்கள், துடித்தன—;மணி குடர்-சிறந்தகுடல்கள்,துடித்தன—; தசை தோல் - தசையோடுசம்பந்தப்பட்ட தோல்கள், துடித்தன—; கழல் துணை - இரண்டுகால்களும், துடித்தன—; (அப்பொழுது பலஅரக்கர்க்கும்), இடம் தோள் துடித்தன - இடப்புறத்துத்தோள்கள் துடித்தன; (எ - று.)

தொடி - வீரவளை. தசை - சதை. ஆடவர்க்கு இடத்தோள் துடித்தல், தீநிமித்தம். தேருக்குத் துடித்தல், முறிந்துவிழுதல். **சொற்பொருட்பின் வருநிலை யணி.** (௫௩௨)

கக௬. வாளின்வனம் வேலின்வனம் [1]வார்சிலை வனந்திண்
டோளின்வன [2]மென்றிவை துவன்றி நிருதப்பே
ராளின்வன நின்றதனை யம்பின்வன மென்னுங்
கோளின்[3]வன வன்குழுவி னிற்குறை படுத்தான்.

(இ - ள்.) வாளின் வனம் - வாட்படைகளின் தொகுதியும், வேலின் வனம் - வேற்படைகளின் தொகுதியும், வார் சிலை வனம் நீண்ட விற்படைகளின் தொகுதியும், திண் தோளின் வனம் - வலிய தோள்களின் தொகுதியும், என்ற இவை - என்ற இவைகள், துவன்றி - நெருங்கப்பெற்று, நிருதர் பேர் ஆளின் வனம் நின்றதனை-அரக்கர்களாகிய பெரியஆட்களின் தொகுதி எதிர்நின்றதை, (இராமன்), அம்பின் வனம் என்னும் - (தனது) பாணங்களின் தொகுதி யென்கிற, கோளின் வனம் வல் குழுவினில்-கொலைத்தொழிலையுடைய அழகிய வலிய கூட்டத்தால், குறைபடுத்தான்-துணித்திட்டான்.

வனம் என்றது, அடர்ந்த வலிய தொகுதியை. என்றிவை - தொகுத்தல். பி - ம்:—[1]வண். [2]அன்னவை. [3]மழுவின் குழுவிடை, வனமழைக் குழுவினிற். (௫௩௩)

கக௭. தானுருவு கொண்டதரு மந்தெரி சரந்தான்
மீனுருவு மேருவை [1]விலங்குருவு மேலாம்
வானுருவு மண்ணுருவும் வாளுருவி வந்தா
ரூனுருவு மென்னுமி துணர்த்தவு முரித்தோ.

(இ - ள்.) தான் உருவு கொண்ட தருமம் - தருமந்தானே ஒருபுருஷ வடிவங்கொண்டாற் போன்ற இராமமூர்த்தி, தெரி-ஆராய்ந்து எடுத்துஎய்த, சரம் - அம்பு, தான்—, மீன் உருவும் - நக்ஷத்திரங்களையும் உருவிச்செல்லும்; மேருவை விலங்க உருவும் - மகாமேருமலையையும் குறுக்காக உருவிச்செல்லும்; மேல் ஆம் வான் உருவும் - மிகவுயரத்திலுள்ள மேலுலகத்தையும் உருவிச்செல்லும்; மண் உருவும் - பூமியையும் உருவிச்செல்லும்; (என்றால்), வாள் உருவி வந்தார் ஊன் உருவும் என்னும் இது - வாட்படைகளை உறை கழித்தெடுத்துவந்த அரக்கர்களது உடம்பை ஊடுருவிச்செல்லு மென்பது, உணர்த்தவும் உரித்தோ - கூறுதற்கும் உரியதோ? (எ - று.)

நக்ஷத்திரம் முதலியவற்றைத் தடையற முழுதுந் துளைத்துச்செல்ல வல்ல கூரிய விசையுள்ள இராமபாணம் அரக்கருடலைத் துளைத்ததென்பது தானே விளங்குமென்று தண்டாபூபிகா நியாயங்கொண்டு சாதித்தலால், **தொடர்நிலைச் செய்யுட்பொருட் பேறணி.** தானுருவுகொண்ட தருமம்-தருமமூர்த்தியாகிய இராமன். மீன்-விண்மீன். விலங்குருவும்-தொகுத்தல். ஊன்-ஆகுபெயர். ஓ - எதிர்மறை. பி-ம்:—[1]விரைந்துருவும். (ருந௪)

கசுரு. அன்றிடை வளைந்தவர் குலங்களொ டடங்கச்
சென்றுலை வுறும்படி தெரிந்துகணை சிந்த
மன்றிடை நலிந்துவலி யோர்களெளி யோரைக்
[1]கொன்றனர் நுகர்ந்தபொரு ளிற்கடிது [2]கொன்ற.

(இ - ள்.) அன்றிடை - அப்பொழுதில், வளைந்தவர் - (தன்னைச்) சூழ்ந்த அரக்கர்கள், குலங்களொடு - (தந்தமது) கூட்டங்களுடனே, அடங்க - எல்லோரும், உலைவு சென்று உறும்படி - அழிந்துபோம்படி, கணை தெரிந்து சிந்த - (இராமன்) அம்புகளை ஆராய்ந்தெடுத்துப் பிரயோகிக்க, (அந்த அம்புகள்), வலியோர்கள் எளியோரை மன்றிடை நலிந்து கொன்றனர் நுகர்ந்த பொருளின்-வலியவர்கள் எளியவர்களை வெளியிடத்திலே வருத்திக்கொன்று (அவர்களிடத்தினின்று கவர்ந்து தாம்) அனுபவித்த செல்வம் (அவரை விரைவில் எளிதில் அழித்தல்) போல, கடிது கொன்ற - விரைவாகக் கொன்றன.

பின்னிரண்டடிகளிற் கூறிய உவமை, கடிது குலத்தோடு கொல்லுதல் மாத்திரத்துக்கு வந்தது. வலியார் எளியாரைத் துன்புறுத்திக் கவர்ந்த பொருள் அக்கவர்ந்தாரை வமிசநாசப்படுத்துதல், இயல்பு. நலிந்துகொல்லுதற்கு எளிய இடமாதல்பற்றி, மன்றை யெடுத்துக்கூறினார். இந்நூலாசிரியர் உவமை முதலிய அணிகள் மூலமாகவும் கற்போர்க்கு நல்லறிவு புகட்டுவரென்பது, அறியத்தக்கது. மன்றிடை, இடை - ஏழனுருபு. பி - ம்:—[1]கொன்றனன். [2]கொன்றன். (ருநரு)

கசுகூ. கடுங்கர னெனப்பெயர் படைத்த கழல்வீர
னடங்கலு மரக்கரழி வுற்றிட வழன்று
நெடுங்கலி னிணக்குருதி யோதமதி னுள்ளா
னெடுங்கடலின் மந்தர மெனத்தமிய னின்றான்.

(இ - ள்.) அரக்கர் அடங்கலும் அழிவு உற்றிட - இராக்கதரெல்லோரும் அழிவடைய, அழன்றான்-கோபங்கொண்டவனாய், ஓடுங்கல் இல் நிணம் குருதி ஓதமதின் உள்ளான் - குறைதலில்லாமல் மேன்மேல் அதிகப்படுகிற கொழுப்போடுகூடிய இரத்தவெள்ளத்தி னிடையிலே யுள்ளவனான, கடு கரன் என பெயர் படைத்த கழல் வீரன் - கொடிய கரனென்று பேர்பெற்ற வீரக்கழலையுடைய வீரன், நெடு கடலில் மந்தரம் என-பெரிய கடலினிடையில் மந்தரமலைபோல, தமியன் நின்றான் - தனித்தவனாய் நின்றான்; (எ-று.)

பாற்கடலைக் கடைகையில் அதனிடையில் மந்தரகிரி மத்தாய் நின்றது.

களo. செங்கணெரி சிந்தவரி விற்பகழி சிந்தப்
பொங்குகுரு திப்புணரி யுட்புகையு நெஞ்சன்
கங்கமொடு காகமிடை யக்கடலி னோடும்
வங்கமென லாயதொரு தேரின்மிசை வந்தான்.

(இ - ள்.) புகையும் நெஞ்சன் - கோபாக்கினிமூளும் மனமுடைய அந்தக்கரன்,--செம் கண் எரி சிந்த-சிவந்தகண்கள் தீப்பொறியைச் சொரிய, வரி வில் பகழி சிந்த - கட்டமைந்த வில் அம்புகளைச் சொரிய,--பொங்கு குருதி புணரியுள் - மிகுகிற இரத்தக்கடலிலே,—கங்கமொடு காகம் மிடைய-கழுகுகளும் காக்கைகளும் நெருங்க,—கடலின் ஓடும் வங்கம் எனல் ஆயது ஒரு தேரின்மிசை - கடலிலே விரைந்துசெல்லுகிற மரக்கலமென்று உவமை சொல்லத்தக்கதொரு தேரின்மேல், வந்தான்—; (எ - று.)

கங்கம்-வடசொல். கங்கமொடு காகம் - அங்குப் பிணந்தின்ன வந்தவை; இது, கரன் வருகையில் நிகழ்ந்த தீநிமித்தமுமாம். இடைய எனப் பதம் பிரித்து, வருகிறவிசைபாற் கழுதுகளும் காக்கைகளும் விலக என்றலும் ஒன்று. (ருருஎ)

களக. செறுத்திறுதி யிற்புவனி தீயவெழு தீயின்
மறத்தின்வயி ரத்தொருவன் வந்தணுகு முந்தைக்
கறுத்தமணி கண்டர்கட வுட்சிலை கரத்தா
லிறுத்தவனும் வெங்கணை தெரிந்தன னெதிர்ந்தான்.

(இ - ள்.) இறுதியில் - கற்பாந்தகாலத்திலே, புவனி தீய - உலகம் எரியும்படி, செறுத்து எழு - உக்கிரங்கொண்டு மேற்கிளர்கிற, தீயின் - ஊழித்தீப்போன்ற, மறத்தின் வயிரத்து ஒருவன் - கொடுமையையும் பகைமையையுமுடைய தனித்தவனான அக்கரன், வந்து அணுகும் முந்தை வந்து நெருங்குமுன்னே,—கறுத்த மணி கண்டர் கடவுள் சிலை கரத்தால் இறுத்தவனும் - (நஞ்சுண்டதனால்) கருநிறங்கொண்ட நீலமணிபோலுங் கழுத்தையுடைய சிவபிரானது தெய்வத்தன்மையுள்ள வில்லை (ச் சீதாவிவாகத்தின் பொருட்டுக் கையால் ஒடித்திட்ட இராமபிரானும், வெம் கணை தெரிந்தனன் எதிர்ந்தான்-கொடிய அம்புகளை ஆராய்ந்தெடுத்து எதிர்சென்றனன்.

புவனி=புவனம்: ஈறுதிரிந்தது. சிவபிரான் தந்த வில் சனகமகாராஜாவினால் சீதாவிவாகத்துக்கு ஒருபந்தயமாக வைக்கப்பட்டிருந்த தென்பதும்,

அதனை இராமபிரான் எடுத்து வளைக்கலுறுங்கால் முந்தியே ஹரிஹரயுத்த காலத்திற் சிறிது இறுபட்டிருந்த அவ்வில் நன்குமுறிந்திட்ட தென்பதும், பாலகாண்டத்திற் பிரசித்தம். (௫௩அ)

௧௭௨. தீயுருவ கால்விசைய செவ்வியன வெவ்வா
யாயிரம் வடிக்கணை யரக்கர்பதி யெய்தான்
றீயுருவ கால்விசைய செவ்வியன வெவ்வா
யாயிரம் வடிக்கணை யிராமனு மறுத்தான்.

(இ - ள்.) தீ உருவ - நெருப்புப்போற் கொடியவடிவமுடையவையும், கால் விசைய - காற்றுப்போல் வேகமுள்ளவையும், செவ்வியன - மற்றை யெல்லாவிலக்கணங்களும் அமைந்தனவு மான, வெம் வாய் வடி கணை ஆயிரம் - கொடியவாயையுங் கூர்மையையுமுடைய ஆயிரம்அம்புகளை, அரக்கர் பதி எய்தான் - இராக்கதர் தலைவனான கரன் (இராமன்மேல்) தொடுத்தான்; தீ உருவ கால் விசைய செவ்வியன வெம் வாய் ஆயிரம் வடி கணை - அத்தன்மையனவான ஆயிரம்பாணங்களால், (அவற்றை), இராமனும் அறுத்தான் - இராமபிரானும் துணித்தான்; எ - று.)

உருவ-உரு என்னும் பெயரின்மேற் பிறந்த பலவின்பாற் குறிப்பு வினையாலணையும்பெயர். (௫௩௯)

௧௭௩. ஊழியெரி யிற்கொடிய பாய்பகழி யொன்பா
னேழுலகி னுக்குமொரு நாயகனு மெய்தான்
சூழ்சுடர் வடிக்கணை யவற்றெதிர் [1]தொடுத்தே
யாழிவரி விற்கரனு மன்னவை யறுத்தான்.

(இ - ள்.) ஏழ் உலகினுக்கும் ஒரு நாயகனும் - ஏழுவகைப்பட்ட உலகங்களுக் கெல்லாம் ஏகநாயகனான ஸ்ரீராமனும்,—ஊழி எரியின் கொடிய - கற்பாந்தகாலத்து உலகழிக்குந் தீயைக்காட்டிலுங் கொடுமை யுடையன வான, பாய் - ஊடுருவிச்செல்லவல்ல, பகழி ஒன்பான் - ஒன்பது பாணங்களை, எய்தான் - (கரன்மேல்) தொடுத்தான்; ஆழி வரி வில் கரனும் - சக்கராகாரமாகவளைந்த கட்டமைந்த வில்லையுடைய கரனும், சுடர் சூழ் வடி கணை - அக்கினிச்சுவாலை சூழ்ந்த கூரிய (ஒன்பது) அம்புகளை, அவற்று எதிர் தொடுத்து - அந்த அம்புகளுக்கு எதிராகச்செலுத்தி, அன்னவை அறுத்தான் - அந்த அம்புகளைத் துணித்தான்; (எ - று.)

ஆழி - கடல்எனக் கொண்டால், கரனுக்கு உவமையாம். **பி-ம்:—** [1]தொடுத்தான். (௫௪௦)

௧௭௪. [1]கள்ளவமர் மாயவினை கல்வியின் விளைத்தான்
வள்ளலுரு வைப்பகழி மாரியின் மறைத்தா
னுள்ளமுலை வுற்றமர ரோடின ரொளித்தார்
வெள்ளெயி றிதழ்ப்பிறழ வீரனும் வெகுண்டான்.

(இ - ள்.) (பின்பு கரன்), கல்வியின் - (தான் அறிந்த) வித்தையினால், கள்ளம் அமர் மாயம் வினை - வஞ்சனைப்போர்செய்யும் மாயத்தொழிலை,

விளைத்தான் - உண்டாக்கி, பகழி மாரியின் - (தான்தொடுத்த) அம்புமழை யால், வள்ளல் உருவை மறைத்தான் - இராமபிரானது திருமேனியை மறையச்செய்தான்; (அதுகண்டு), அமரர் - தேவர்கள், உள்ளம் உலைவுற்று - மனம்நடுக்கமடைந்து, ஓடினர் ஒளித்தார் - ஓடியொளித்துக் கொண்டார்கள்; வெள் எயிறு இதழ் பிறழ - வெண்மையான பற்களை மூடுகின்ற அதரம் மாறித்தோன்ற [பற்களால் உதட்டைக் கடித்தவண்ணம்], வீரனும் - மகாவீரனான ஸ்ரீராமனும், வெகுண்டான் - கோபங்கொண்டான்; (எ - று.)

கல்வியென்றது, மந்திரபலத்தை. கள்ளவமர் மாயவினை - தனது உண்மையுரு மறைந்தும் வெவ்வேறுபலவுருவங்கொண்டும் நின்று பற்பல வகையாகச் செய்யும் போர். பி-ம்:—[1]கள்ளவினைமாயவமர். [2]பவள. (ருசக)

வேறு.

கஎரு. முடிப்பெ னின்றொரு மொய்கணை யாலெனாத்
தொடுத்து நின்றுயர் தோளுற வாங்கினான்
பிடித்த திண்சிலை பேரகல் வானிடை
யிடிப்பி னோசை படக்கடி திற்றதே.

(இ - ள்.) 'இன்று - இப்பொழுது, ஒருமொய் கணையால்-வலியஅம்பு ஒன்றினாலே, முடிப்பென் - (இவனைத்) தொலைப்பேன்,' எனா - என்று திருவுள்ளத்திற்கொண்டு, (ஸ்ரீராமன்), நின்று தொடுத்து-நிலைநின்று (ஓரம்பை வில்லில்) நிறுத்தி, உயர் தோள் உற வாங்கினான் - உயர்ந்த (தனது) தோளை யளாவும்படி (வில்நாணியை) வலியஇழுத்தான்; (அப்போது), பிடித்த திண் சிலை-(இராமன்) கையிற்பிடித்திருந்த வலிய வில்லானது, பேர் அகல் வானிடை இடிப்பின் ஓசை பட - அகன்ற பெரிய வானத்திலுண்டாகும் இடிமுழக்கம்போன்ற ஓசையுண்டாம்படி, கடிது இற்றது - விரைவாக ஒடிந்தது.

பேர் இடிப்பென இயைத்தலும் ஒன்று. இடிப்பினோசைபட என்பதற்கு - இடியினோசையடங்க என்று உரைத்தலு முண்டு.

இதுமுதல் இப்படலம் முடியுமளவும் கஅ - கவிகள் - கீழ்ப்படலத்தின் எஉ - ஆங் கவிபோன்ற கலிவிருத்தங்கள். (ருசஉ)

கஎசு. வெற்றி கூறிய வானவர் வீரன்வி
லிற்ற போது துணுக்கமுற் றேங்கினார்
[1]மற்றொர் வெஞ்சிலை யின்மை மனக்கொளா
வற்ற தாலெம் வலியென வஞ்சினார்.

(இ - ள்.) வெற்றி கூறிய வானவர் - (இராமபிரானது) சயத்தைச் சொல்லிக்கொண்டிருந்த தேவர்கள்,—வீரன் வில் இற்ற போது - இராமபிரானது வில் ஒடிந்தபொழுது,—மற்று ஓர் வெம் சிலை இன்மை மனம் கொளா-(அப்பெருமானுக்கு) வேறொரு கொடியவில் இல்லாமையை மனத்திலேகொண்டு,—எம் வலி அற்றது என அஞ்சினார் - 'எமதுவலிமை யொழிந்

தது' என்று அச்சங்கொண்டவர்களாய், துணுக்கம் உற்று ஏங்கினர் - நடுக்க மடைந்து வருந்தினர்கள்; (எ - று.)—ஆல் - அசை.

மற்றொருவெஞ்சிலையின்மை மனக்கொளா - சேமவில்லொன்று துணை யில்லாமையைக் கருதி. அரக்கரையழித்துத் தம்மைப் பாதுகாத்தற்பொரு ட்டு அவதரித்த இராமமூர்த்தியின் வில் போரிடையில் ஒடிந்திட்டதனால், இராமன் வலிமைகுறைய அதனால் அரக்கர் அழிவின்றிச் செழித்திடுதல் தங்கள்வலிமையை யழித்தற்குக் காரணமாவதனால், 'எம்வலி யற்றது' என்று தேவர்கள் அஞ்சினர்கள். பி-ம்:—[1]மற்று. (௫௪௩)

களஎ. என்னு மாத்திரத் தேந்திய கார்முகஞ்
சின்ன மென்றுந் தனிமையுஞ் சிந்தியான்
மன்னர் மன்னவன் செம்மன் மரபினாற்
பின்னு றத்தன் பெருங்கர நீட்டினான்.

(இ - ள்.) என்னும் மாத்திரத்து-ஆகிய இவ்வளவில் [வில்ஒடிந்தமாத் திரத்தில்],—மன்னர் மன்னவன் செம்மல் - அரசர்களுக்குஅரசனான தச ரதசக்கரவர்த்தியின் குமாரனாகிய ஸ்ரீராமன், ஏந்திய கார்முகம் சின்னம் என்றும் - (தான்) கைப்பிடித்த வில் ஒடிபட்ட தென்பதையும், தனிமையும்- (தான்) தனித்திருக்குந்தன்மையையும், சிந்தியான் - கருதிக்கவலைப்படாத வனாய், மரபினால் - பழையசங்கேதத்தின்படி, தன் பெரு கரம் பின் உற நீட்டினான் - தனது பெரிய கையைப் பின்னேசெல்ல நீட்டினான்; (எ - று.)

சிந்நம் - வடசொல். தனிமை-வில்லாகிய துணையொன்றும் அற்றமை. இராமபிரான் முன்பு பரசுராமனிடத்தினின்று தான்பெற்ற விஷ்ணுதனு சைப் பரசுராமனை வென்றவுடனே வருணனிடத்திற்கொடுத்து அதனை நன்றாகப்பாதுகாத்துவைத்திருக்கும்படியும், உரியசமயத்திற் கொண்டுவந்து கொடுக்கும்படியும் கட்டளையிட்டிருந்தன னாதலின், அக்குறிப்பால் அவ் வில்லின்வரவுக்காகப் பின்னே கைந்நீட்டின னென்பார், 'மரபினாற் பின் னுறத் தன்பெருங்கர நீட்டினான்' என்றார். (௫௪௪)

களஅ. கண்டு நின்று கருத்துணர்ந் தானென
வண்டர் நாதன் றடக்கையி னத்துணை
பண்டு போர்மழு வாளியைப் பண்பினாற்
கொண்ட வில்லை வருணன் கொடுத்தனன்.

(இ - ள்.) வருணன் - (வானத்தில்வந்து போர்நோக்கிநின்ற) வருண தேவன், கண்டு நின்று - (இராமன் பின்னே கையைநீட்டியதைப்)பார்த்து நின்று, கருத்து உணர்ந்தான் என - (அப்பெருமானது) திருவுள்ளத்தை அறிந்தவன்போல, பண்டு போர் மழுவாளியை பண்பினால் கொண்ட வில்லை - முன்பு போருக்குவந்த பரசுராமனிடத்தினின்று (ஸ்ரீராமன்) உரிமையாற் கொண்ட விஷ்ணுதனுசை, அ துணை-அச்சமயத்தில், அண்டர் நாதன் தட கையின் கொடுத்தனன் - தேவர்களுக்குத்தலைவனான அவ்விராமமூர்த்தியின் பெரியகையிலே கொடுத்திட்டான்; (எ - று.)

கருத்துணர்ந்தனென-குறிப்பறிந்தவனுப் என்றபடி;எனவென்பது-ஒப்பில்போலி. மழுவாளி-மழுவையாள்பவன்; இ-கருத்தாப்பொருள்விகுதி: மழுவாளி எனக்கொண்டு, மழுவாகிய படைக்கலத்தையுடையவன் எனினுமாம்: வாள்-ஆயுதம், இ-பெயர்விகுதி. மழுவாளியை=மழுவாளியினிடத்து:வேற்றுமைமயக்கம். வில்லின் வரலாறு:—முன்னொருகாலத்தில் விசுவகர்மாவினால் நிருமிக்கப்பட்ட சிறந்த இரண்டுவிற்களுள் ஒன்றைச் சிவபிரானும் மற்றொன்றைத்திருமாலும் எடுத்துக்கொண்டார்கள்; பின்பு ஒருகாலத்தில் அவ்விற்களுட் சிறந்தது இன்னதென்பதை அறிதற்கு விரும்பிய தேவர்களின் வேண்டுகோளாற் பிரமன் அரனுக்கும் அரிக்கும் போரை மூட்டிவிட, அங்ஙனமே அவர்கள் அவ்விற்களைக்கொண்டு பொருகையில், சிவபிரானது வில் சிறிது முறிபட்டது; அவ்வாறுஇற்ற வில்லைச் சிவபெருமான் ஜநககுலத்துத் தேவராதனென்னும் அரசனிடம் கொடுத்திட, அது வம்சபரம்பரையாய் ஜநகமகாராசனளவும் வந்து அவனால் சீதாவிவாகத்துக்கு ஒருகந்யாசுல்கமாக நியமிக்கப்பட்டு இராமபிரானால் எடுத்துமுறிக்கப்பட்டது; இதுநிற்க, இருத வலிய வில்லை விஷ்ணு ருசிகமுனிவனிடங் கொடுத்துச் செல்ல, அது அவன்குமாரனை சமதக்கினியினிடத்தும், அவன்குமாரனை பரசுராமனிடத்தும் பரம்பரையாய் வந்தது;ஸ்ரீராமன் சீதாகல்யாணத்திற்காகச் சிவதனுசை முறித்தமை கேட்டுச் சினங்கொண்டு வந்த க்ஷத்திரியகுலாந்தகனை பரசுராமன் 'இற்ற வில்லை இறுத்தது ஒருபெருமையன்று: இந்தவில்லை ஒடி, பார்ப்போம்'என்று சொல்லித் தன்கையிற் கொணர்ந்த அந்த விஷ்ணுதனுசை இராமன்கையிற் கொடுக்க, இராமன் அதனைவாங்கி எளிதில்வளைத்து நாணேற்றி அம்பு தொடுக்கலுற்று 'இதற்கு இலக்கு என்?' எனவினவ, பரசுராமன் வணக்கத்தோடு கூறியபடி அவனது தபோபலத்தை அம்பினாற் சிதைத்து அவனை வெற்றிகொண்டபின் அவ்வில்லை அங்குவந்து தன்னைக்கொண்டாடிய தேவர்களுள் வருணனிடத்திற் கொடுத்து அதனை நன்றாகச் சேமித்து வைத்திருக்கச்சொல்ல, அதனை அந்த வருணன் நன்குபாதுகாத்துவைத்திருந்து இராமபிரான் வனவாசம்புக்குத் தண்டகாரணியத்தில் அகத்தியாச்சிரமத்துக்கு எழுந்தருளினபொழுது அகத்தியமுனிவர்மூலமாக அவ்வெம்பிரானுக்குச் சேர்ப்பிக்க, மீண்டும் இராமன் வருணனிடத்திலே கொடுத்து உரியசமயத்திற்கொணர்ந்துகொடுக்கும்படி கூறியருள, அங்ஙனமே அதனை வருணன் இப்பொழுது கொண்டுவந்து சமர்ப்பித்தன னென அறிக. (௫௪௫)

௧௭௯. கொடுத்த வில்லைக் கொண்ட னிறத்தினு
னெடுத்து வாங்கி வலங்கொண் டிடக்கையிற்
பிடித்த போது நெறிபிழைத் தார்க்கெலாந்
[1]துடித்த வாலிடக் [2]கண்ணொடுந் தோள்களே.

(இ - ள்.) கொடுத்த வில்லை - (வருணன்) கொடுத்த அந்தவில்லை, அ கொண்டல் நிறத்தினன் - நீர்கொண்ட மேகம் போன்ற கருநிறத்தையுடைய அந்த ஸ்ரீராமன், எடுத்து - ஏந்தி, வலம் கொண்டு வாங்கி - வலக்

கையால் வளைத்து, இடக்கையில் பிடித்த போது - இடக்கையிற் பிடித்த பொழுது,—நெறி பிழைத்தார்க்கு எலாம் - தருமவழிதப்பிய அரக்கரெல்லோர்க்கும், இடம் கண்ணொடும் (இடம்) தோள்கள் துடித்த-இடக்கண்ணும் இடத்தோளும் துடித்தன; (எ - று.)—ஆல் - ஈற்றசை.

கொண்டல் - தொழிலாகுபெயர். வலம் - வலக்கைக்கு, ஆகுபெயர் இனி, வலம் கொண்டு வாங்கி எடுத்து - வலக்கையால் வாங்கி யெடுத்து எனினும் அமையும்; அன்றி, வலம் கொண்டு வாங்கி - வலிமை கொண்டு வளைத்து என்றலும் ஒன்று. இடமென்பதைத் தோளொடுங் கூட்டுக. ஆடவர்க்கு இடந்துடித்தல், தீநிமித்தம். பி-ம்:—[1]துடித்ததாம். [2]கண்ணொடு தோளுமே. (௩௪௬)

௧௩௦. ஏற்றி நாணிமை யாமு னெடுத்தது
கூற்றி னாருங் [1]குனிக்கக் குனித்தெதி
ராற்றி னனவ னாழியந் தேர்சர
நூற்றி னானுண் பொடிபட நூறினான்.

(இ - ள்.) (இவ்வாறு), இமையா முன்-கண்ணிமைப்பொழுதினுள்ளே, அது - அவ்வில்லை, எடுத்து - ஏந்தி, கூற்றினாரும் குனிக்க குனித்து - யமனும் அஞ்சும்படி வளைத்து, நாண் ஏற்றி - நாணியைப்பூட்டி, சரம் நூற்றினால் - நூறு பாணங்களால், எதிர் ஆற்றினன் அவன் ஆழி அம் தேர்-எதிர்த்தல் செய்தவனான அந்தக்கரனது (வலிய) சக்கரம்பூண்ட அழகிய தேரை, நுண் பொடி பட நூறினான் - நுண்ணிய பொடிகளாம்படி அழித்தான்.

கூற்றினார், இன் - சாரியை; ஆர் - உயர்வுவிளக்கும் பலர்பால்விகுதி. நூறுதல் - நூறுதுண்டாக்குதலுமாம். பி-ம்:—[1]குணிக்க. (௩௪௭)

௧௩௧. எந்திரத் தடந்தே [1]ரிழந்தா னிழந்
தந்த ரத்திடை யார்த்[2]தெழுந் தம்பெலாஞ்
சுந்த ரத்தனி வில்லிதன் றோளெனு
மந்த ரத்தின் மழையின் வழங்கினான்.

(இ - ள்.) (கரன்), எந்திரம் தட தேர் இழந்தான் - (வலிய) சக்கரம் பூண்ட பெரிய (தனது) இரதம் இழக்கப்பெற்றான்; இழந்து - (அங்ஙனம் தேரை) இழந்ததனால், ஆர்த்து அந்தரத்திடை எழுந்து - ஆரவாரஞ்செய்து கொண்டு ஆகாயத்திலே கிளம்பி, சுந்தரம் தனி வில்லி தன் தோள் எனும் மந்தரத்தின் - அழகிய ஒப்பற்ற வில்லையுடைய இராமனது புயமென்கிற மந்தர மலையின்மீது, மழையின் - மழைபொழிந்தாற்போல, அம்பு எலாம் வழங்கினான் - (தனது, அம்புகளையெல்லாம் சொரிந்தான்; எ - று.)

மந்தரம் பாற்கடலைக் கலக்கியமைபோல இராமன்தோள் அரக்கர்சேனைக் கடலைக் கலக்குவதென்பார், 'தோளெனும் மந்தரத்தின்' என்றார். பாணங்கள் சிறிதும் இராமனது தோளுக்கு அழிவுண்டாக்காமையை 'மந்தரத்தின்

மழையின்' என்ற உவமை விளக்கும். எந்திரத்தேர்-யந்திரம்போல விரைந்து செல்லுந் தேருமாம். பி - ம்:—[1]அழிந்தான். [2]எழும். (௫௪அ)

௧௮௨. தாங்கி நின்ற தயரத ராமனுந்
தூங்கு தூணி யிடைச்சுடு செஞ்சரம்
வாங்கு கின்ற [1]வலக்கையை வாளியால்
வீங்கு தோளொடு [2]பார்மிசை வீழ்த்தினான்.

(இ - ள்) தாங்கி நின்ற - (தனது எதிரம்புகளால் கரனம்புகளைத் தன் மேல் விழாதபடி) தடுத்து நின்ற, தயரத ராமனும் - தசரதசக்கரவர்த்தியின் திருமகனான ஸ்ரீராமனும்,—தூங்கு தூணியிடை சுடு செம் சரம் வாங்குகின்ற- (தோளில்) கட்டப்பட்ட அம்பறாத்தூணியினின்று வெவ்விய சிவந்த அம்புகளை யெடுத்துவிடுகிற, வலம் கையை - (கரனுடைய) வலக்கையை, வீங்கு தோளொடு - பருத்த தோளுடனே, வாளியால் பார்மிசை வீழ்த்தினான் - ஓரம்பால் நிலத்தில் அற்றுவிழச்செய்தான்; (எ - று.)—பி - ம்:—[1]வலக்கை யொர். [2]பாரிடை. (௫௪௯)

௧௮௩. வலக்கை வீழ்தலு மற்றைக்கை யால்வெற்றி
யுலக்கை வானத் துருமென [1]வோச்சினா
னிலக்கு வற்குமுன் வந்த விராமனும்
விலக்கி னானொரு வெங்கதிர் வாளியால்.

(இ - ள்.) வலக்கை வீழ்தலும் - (தனது) வலக்கை துணிபட்டுவிழுந்தவுடனே, (கரன்), மற்றை கையால் - இடக்கையினால், வெற்றி உலக்கை - வெற்றியைத்தரவல்லதோ ருலக்கையை, வானத்து உரும் என - மேகத்தின் இடியைப்போல, ஓச்சினான் - உயரஎடுத்து (இராமன்மேல்) வீசினான்; (அதனை), இலக்குவற்கு முன் வந்த இராமனும் - லக்ஷ்மணனுக்குமுன்னே வந்த இராமபிரானும், ஒரு வெம் கதிர் வாளியால் - கொடிய ஒளியுள்ள அம்பொன்றினால், விலக்கினான்—; (எ - று.)

'இலக்குவற்குமுன்வந்த இராமன்' என்ற தொடர் இரட்டுறமொழிதலென்னும் உத்தியால், லக்ஷ்மணனுக்கு முன்னே பிறந்தவனான இராமனென்ற பொருளோடு, போர்க்கோலங்கொண்டு போருக்கெழுந்த லக்ஷ்மணனைத் தடுத்து அவனுக்குமுன்னே வந்த இராம னென்ற பொருளையுங் கொடுக்கும். பி - ம்:—[1]வீசினான். (௫௫௦)

௧௮௪. விராவ ருங்கடு வெள்ளெயி றிற்றபி
னராவ மூன்ற [1]தனையதன் றாற்றலான்
மராம ரங்கையில் வாங்கிவந் தெய்தினா
னிராம னங்கொர் தனிக்கணை யேவினான்.

(இ - ள்.) விராவரும் - பொருந்தியுள்ள, கடு-விஷத்தையுடைய, வெள் எயிறு - வெள்ளிய (தனது) பற்கள், இற்ற பின் - முறிபட்டபின்பு, அரா -

நாகப்பாம்பு, அழன்றது - சீறியதை, அனைய - ஒத்த, தன் ஆற்றலால் - தனது வல்லமையினால், (கரன்), மராமரம் கையில் வாங்கி வந்து எய்தினன் - ஒருமராமரத்தைக் கையிலே எடுத்துக்கொண்டு (இராமனருகில்வந்து) நெருங்கினான்: இராமன்—, அங்கு - அப்பொழுது, ஓர் தனி கணை ஏவினன் - ஒப்பற்ற ஓரம்பை (அவன்மேற்) செலுத்தினான்; (எ - று.)

வலக்கையும் உலக்கையும் ஒழிந்தபின்பும் கரன் சீறிவந்த வல்லமைக்கு, விஷப்பற்கள் முறிந்தபின்பு நாகப்பாம்பு சீறுதலை உவமைகூறினார். விராவரும் - ஒருசொல்: இனி, விராவு அரு எனப்பிரித்து, அருகில் நெருங்க வொண்ணாத, கடு-விஷ மெனினுமாம். ஆற்றலான் எனப்பிரித்து, வல்லமையுடைய கரனென்றலு மொன்று. பி-ம்:—[1]அனையதொராற்றலான். (௫௩௧)

௧௮௫ வர[1]ம ரக்கன் படைத்தலின் [2]மாயையி
னூரமு டைத்தன்மை யாலுல கேழையும்
பர[3]மு ருக்கிய பாவத்தி னால்வலக்
கரமெ னக்கரன் கண்டமுற் றனரோ.

(இ - ள்.) வரம் படைத்தலின் - வரங்கள் பெற்றுள்ளதனாலும், மாயையின் - மாயையையுடைமையாலும், உரம் உடை தன்மையால் - தேகபலத்தையுடைய தன்மையினாலும், அரக்கன் - இராக்கதராசனான இராவணன், உலகு ஏழையும் - ஏழுலகத்துஉயிர்களையும், பரம் முருக்கிய - மிகுதியாக அழித்ததனாலான, பாவத்தினால்-தீவினையால், கரன்—, வலக்கரம் என கண்டம் உற்றான் - (கீழ்த் தனது) வலக்கை யறுபட்டாற்போல (இப்பொழுது தனது) கழுத்தறுபட்டான்; (எ - று.)—அரோ - ஈற்றசை.

மிகப்பெரிய சேனைக்குத் தலைவனாய் அதிகபலபராக்கிரமசாலியாய் இராவணனுக்குத் தம்பிமுறையாய் நின்ற கரன் அழிந்தது அவ்விராவணனது மிக்கவருத்தத்துக்கும் வலிமைக்குறைவுக்கும் காரணமாதலைக் கொண்டு, வரபலமாயாபலதேகபலங்களால் இராவணன் எல்லாவுலகத்தையும் நலிந்த தீவினையாற் கரன் அழிந்தா னென்றார். இனி, அரக்கனென்பது கரனையே யாக்கி யுரைப்பாரு முளர். [1]அரக்கர் எனப் பன்மையாகப் பாடங்கொண்டு, இராக்கதர்கள் செய்த பாவத்தாற் கரன் அழிந்தான் என்றலு மொன்று. கவி, சமத்காரத்தால், வேறுஉவமைதேடாது கண்டமற்றதற்குக் கையற்றதையே உவமைகூறினார். வலக்கரமெனக் கரன் கண்டமுற்றான்என்றதொடர்-கரன் கண்டமுற்றது இராவணனுக்கு வலக்கை கண்ட முற்றாற்போலு மென்ற பொருளையுந் தரும். பி - ம்:—[2]வாய்மையின். [3]உறுத்திய. (௫௩௨)

௧௮௬ —தேவர்கள்மகிழ்ச்சியைக்காட்ட, ஸ்ரீராமன் விளக்கமுற்றிருத்தல்.

ஆர்த்தெ ழுந்தன ராடினர் பாடினர்
தூர்த்த மைந்தனர் வானவர் தூய்மலர்
தீர்த்த னும்பொலிந் தான்கதி ரோன்றிசை
போர்த்த மென்பனி போக்கிய [1]தென்னவே.

(இ - ள்.) (அப்பொழுது), வானவர் - தேவர்கள், ஆர்த்து எழுந்தனர் - ஆரவாரஞ்செய்து எழுந்து, ஆடினர் பாடினர் - கூத்தாடிப் பாடி, தூய் மலர் தூர்த்து அமைந்தனர் - பரிசுத்தமான கற்பகமலர்களை (இராமன் மேல்) நிறையச்சொரிந்து பொருந்தினார்கள்; தீர்த்தனும் - பரிசுத்தமூர்த்தி யான இராமனும், கதிரோன் திசை போர்த்த மென் பனி போக்கியது என்ன - சூரியன் எல்லாத்திக்குக்களையும் மறைத்த மென்மையான பனியை நீக்கிவிளங்கியமைபோல, பொலிந்தான் - (பகையழித்து) விளங்கினான்;(எ-று.)

இராமன் சூழ்ந்தஅரக்கர்தொகுதியை எளிதில் விரைவில் அழித்தமை விளங்க, சூரியன் கவிந்தபனியைப் போக்குதலை உவமைகூறினார். அமைந்தனர் - திருப்திப்பட்டார்க ளென்றுமாம். பி-ம்:—[1]போலவே. (௫௫௩)

௧அ௭.—முனிவர்சூழ, ஸ்ரீராமன் சீதையுள்ள இடத்துச் சேர்தல்.

முனிவர் வந்து முறைமுறை மொய்ப்புற
இனிய சிந்தை யிராமனு மேகினா
னனிக வெஞ்சமத் தாருயிர் போகத்தான்
றனியி ருந்த வுடலன்ன தையல்பால்.

(இ - ள்.) முனிவர் முறை முறை வந்து மொய்ப்புற - இருடிகள்பலர் மேன்மேல்வந்து நெருங்கிச்சூழ, இனிய சிந்தை இராமனும் - நல்ல திரு வுள்ளத்தையுடைய ஸ்ரீராமனும், அனிகம் வெம் சமத்து ஆர் உயிர் போக தான் தனி இருந்த உடல் அன்ன தையல்பால் - (அரக்கரின்) சேனைகளோடு செய்யுங் கொடிய போரில் (தனது) அரியஉயிர் நீங்கிச்செல்லத் தான் தனியே யிருந்த உடம்பை யொத்த சீதாதேவியினிடத்து, ஏகினான் - சென்றான்.

இராமன் அரக்கரோடு போர்செய்தற்குப் பிரிந்துசெல்லத் தான் பர்ணசாலையில் தனியேயிருந்த சீதைக்கு, உயிர்போகத் தனியிருந்த உடம்பை உவமைகூறினார்; இதனால், பிராணநாயகனான இராமபிரானிடம் ஜாநகிப்பிராட்டி வைத்திருந்த அன்புமிகுதி விளங்கும்: அன்றியும், இவ்வுவமை, பிராணநாயகனைப் பிரிந்ததுமுதல் சீதை இவனுக்கு என்னாகுமோ வென்று கவலையாற் பொலிவிழந்திருந்தமையையும் புலப்படுத்தும். அநீகம் என்ற வடசொல், அனிக மெனத் திரிந்தது. (௫௫௪)

௧அஅ.—இலட்சுமணனும் சீதையும் ஆனந்தக்கண்ணீருடன் ஸ்ரீராமன்திருவடிகளில் வணங்குதல்.

விண்ணி னீங்கிய [1]வெய்யவர் மேனியிற்
புண்ணி னீரும் பொடிகளும் போயுக
வண்ணல் வீரனைத் தம்பியு மன்னமுங்
கண்ணி னீரினிற் பாதங் கழுவினார்.

(இ - ள்.) விண்ணில் நீங்கிய - (போரில் இறந்து) வீரசுவர்க்கம் போய்ச் சேர்ந்த, வெய்யவர் - கொடிய அரக்கர்களது, மேனியின் - உடம்பி

னின்று சொரிந்த புண்ணின் நீரும் - இரத்தமும், பொடிகளும் - (அப்போர்க்களத்தேயுள்ள) தூசிகளும், போய் உக-நீங்கிவிடும்படி,—அண்ணல் வீரனை - பெருமையிற்சிறந்த வீரனான ஸ்ரீராமனை,—தம்பிஉம் அன்னம்உம் - இலக்குமணனும் சீதையும், கண்ணின் நீரினில் பாதம் கழுவினார் - (தங்கள்) கண்களின்நீரினால் திருவடிகளைக் கழுவினார்கள்; (எ - று.)

இராமன் மீண்டுவருகையில் லக்ஷ்மணனும் சீதையும் அப்பிரானது திருவடிகளில் விழுந்து வணங்கும்பொழுது அவர்கள்கண்களினின்று பெருகிய ஆனந்தக்கண்ணீர் அத்திருவடிகளில் வழிந்தமை, அரக்கரது இரத்தமும் போர்க்களப்புழுதியும் அத்திருவடிகளிற்பட்டிருந்ததனை நீர்கொண்டு கழுவுதல்போலு மென்றார்: தற்குறிப்பேற்றவணி. நீர்கொண்டு பாதங்கழுவுதல் - பாத்தியஞ்சமர்ப்பித்த லெனப்படும். வீரனைப் பாதங்கழுவினார் - இரண்டு செயப்படுபொருள்வந்த வினை; இனி, பாதங்கழுவினார் என்பதை ஒரு சொல்தன்மைப்படுத்துதலு மொன்று. அன்னம் - உவமவாகுபெயராம். பி-ம்:—[1]வெய்யவன். (௫௫௫)

௧௮௯.—வானவரேத்த ஸ்ரீராமன் வீற்றிருத்தல்.

மூத்த மொன்றின் முடிந்தவர் மொய்புணீர்
நீத்த மோடி நெடுந்திசை நேருறக்
கோத்த வேலைக் குரலென வானவ
ரேத்த வீர னினிதிருந் தானரோ.

(இ - ள்.) மூத்தம் ஒன்றில் - ஒருமுகூர்த்தகாலத்திலே, முடிந்தவர் - இறந்தஅந்தஅரக்கர்களது, மொய் புண் நீர் நீத்தம் - மிக்க இரத்தவெள்ளம், ஓடி—, நெடு திசை நேர் உற - நீண்டதிக்குக்களினெல்லையிற் சேர்ந்திட,— வீரன் - ஸ்ரீராமன், கோத்த வேலை குரல் என வானவர் ஏத்த - கோத்தாற் போன்ற [அலைகள் ஒழுங்குபடப்பெற்ற] கடலினது முழக்கம்போலத் தேவர்கள் துதிசெய்து ஆரவாரிக்க, இனிது இருந்தான் - இனிமையாக இருந்தான்.

தேவர்கள் துதித்தலா லெழுமொலி கடலொலித்தல்போலு மென்க. வானவரேத்தொலிக்கு முடிந்த அரக்கரின் புண்ணீர்நீத்தம் ஓடிக்கோத்த வேலையின்குரலை உவமைகூறினாரென்றலும் ஒன்று. மூத்தம்=முஹூர்த்தம்: அது - இரண்டுநாழிகைப்பொழுது. அரோ - ஈற்றசை. (௫௫௬)

௧௯௦.—சூர்ப்பணகை கரனுடலைத் தழுவிப்புரளுதல்.

இங்கு நின்ற துரைத்து மிராவணன்
றங்கை தன்கை வயிறு தகர்த்தனள்
கங்கு லன்ன கரனைத் தழீஇநெடும்
பொங்கு வெங்குரு திப்புரண் டாளரோ.

(இ - ள்.) இங்கு-இவ்விடத்தில், நின்றது - (சொல்லாமல்) மிச்சமாய் நின்ற செய்தியை, உரைத்தும் - இனிச் சொல்வோம்: இராவணன் தங்கை-

சூர்ப்பணகை, தன் கை வயிறு தகர்த்தனள் - தனது கைகளால் வயிற்றில் அடித்துக்கொண்டு, கங்குல் அன்ன கரனை தழீஇ - (நிறத்தால்) இருளை யொத்த கரனைத் தழுவி, நெடு பொங்கு வெம் குருதி புரண்டாள் - நெடுந் தூரம்பரந்த மிக்கெழுகிற வெவ்விய இரத்தவெள்ளத்திலே விழுந்துபுரண் டாள்; (எ-று.)—அரோ - ஈற்றசை.

'இங்குநின்றதுரைத்தும்' என்றது, கவிக்கூற்று. இங்குக் கரன் என் றது, அவனது உயிர்நீத்த உடலை. (௫௩௦)

கசுக.—சூர்ப்பணகை புலம்பிப்போதல்.

ஆக்கி னேன்மனத் தாசையவ் வாசையென்
மூக்கி னோடு முடிய முடிந்திலேன்
வாக்கி னாலுங்கள் வாழ்வையு நாளையும்
போக்கி னேன்கொடி யேனென்று போயினாள்.

(இ - ள்.) மனத்து-என்மனத்திலே, ஆசை ஆக்கினேன் - (இராமன் விஷயமான) காதலை விளைத்தேன்; அ ஆசை - அந்த ஆசை, என் மூக்கி னோடு முடிய - எனது மூக்கறுபட்டமாத்திரத்தோடு ஒழிய, முடிந்திலேன் - (அவ்வளவில்) இறந்திடாத நான், வாக்கினால் - (எனது) வாய்மொழியால், உங்கள் வாழ்வையும் நாளையும் போக்கினேன்-உங்களுடைய வாழ்க்கையை யும் ஆயுள்நாளையும் ஒழித்தேன்; கொடியேன்-(ஆதலின்) மிகவுங்கொடுமை யுடையேன், என்று - என்றுசொல்லிக்கொண்டு, போயினாள்-சென்றாள்.

கசுஉ.—சூர்ப்பணகை விரைவில் இலங்கைசேர்தல்.

அலங்கல் வேற்கை யரக்கரை யாசறக்
குலங்கள் வேரறப் பான்குறித் [1]தாளுயிர்
[2]கலங்கு சூறைவன் போர்நெடுங் காலென
விலங்கை மாநகர் நொய்திற்சென் றெய்தினாள்.

(இ - ள்.) அலங்கல் வேல் கை அரக்கரை - வெற்றிமாலையைத்தரித்த வேற்படையையேந்திய கையையுடைய (இலங்கைநகரத்து) அரக்கர்களையும், குலங்கள் ஆசற வேர் அறுப்பான் - குலங்களோடு ஒழியுமாறு வேரறுக்கும் பொருட்டு, குறித்தாள்-எண்ணினவளாய்,—(சூர்ப்பணகை),—உயிர் கலங்கு வல் போர் சூறை நெடு கால் என - (உலகத்து) உயிர்கள் கலங்கியழிதற்குக் காரணமான வலிய தாக்குதலைச் செய்கின்ற சுழல்பெருங்காற்றுப்போல, நொய்தின் சென்று இலங்கை மா நகர் எய்தினாள் - விரைவிற்சென்று பெரிய இலங்காபுரியை யடைந்தாள்; (எ - று.)

சூர்ப்பணகை இலங்கைக்குப் போய்ச் சீதையைத் தான் கவரத் தொடங் கியதுமுதல் கரன்முதலியோர் சேனையோடும் மாண்டமையீறான செய்தி யைக்கூறுதல் உடனே இராவணன் எழுந்துவந்து சீதையை யெடுத்துப் போதற்கும், அது இராவணனதிராக்கத நாசத்துக்குங் காரணமாகுதல் பற்றி, இவள்சென்று செய்திகூறக் கருதுதலை மற்றை யரக்கரையும் அடி

யோடு அழிக்கக்கருதியதாக வருணனைவகையாற் கற்பித்து 'அரக்கரை யாச றக் குலங்கள்வேரறுப்பான் குறித்தாள்' என்றார்; தற்குறிப்பேற்றவணி. பி-ம்:—[1]ஆழ்கடல். [2]கலங்குறைத்தெழுகாலெனக்காலிற்போய், கலங்குறைத் தனபோனெடுங்காலென. (ருருக)

பெரியகொடியபகைவர் எத்தனைபேர் ஒருங்கே பற்பலபோர்க்கருவிகளு டன்வந்து எதிர்ப்பினும் அவர்களையெல்லாம் ஒருபொருள் செய்யாமல் மிக இலேசாகஎண்ணித் தனக்கு ஒருதுணைவேண்டாமல் தான் தனியே யெதிர்த் துச்சென்று பொருது எளிதில்விரைவிற்கொன்று வென்றொழிக்கும் பேராற் றலையுடைய ஒப்புயர்வற்ற அஸஹாயசூரனான மகாவீரன் இராமபிரா னென்ப தும், தண்டகாரணியவாசிகளான முனிவர்களுக்கு அபயமளித்து வாக்குத் தத்தஞ்செய்த இராக்கதசங்காரத்தை நிறைவேற்றுவதில் இராமபிரான் கொண்ட பேரூக்கமும், வினைவலியும் தன்வலியும் மாற்றான்வலியும் துணைவலி யும் சீர்தூக்கிப்பாராது மானத்தையே முக்கியமாகக் கொண்டு பகையை அலக்ஷியம்செய்து எதிர்த்தவர் சுத்தவீரனான அவ்வெதிரியால் நாகத்தின் முன் எலிக்குழாம்போல எளிதில் அழிவ ரென்பதும், தாமாகச் சிறிதும் ஆராய்தலின்றிப் பெண்பாலார்சொல்லைக் கேட்டு நடத்தல் பெருங்கேடுதரு மென்பதும், "உடன்பிறந்தார் சுற்றத்தா ரென்றிருக்க வேண்டா, உடன்பிறந்தே கொல்லும் வியாதி" என்றவாறு காலங்கொடியதாயிருக்கை யில் உடன்பிறந்த உறவினரே கொடுந்தீங்குக்குக் காரணமாவ ரென்பதும், விதி கொடியதாயிருக்கையில் அதற்கு அறிகுறியாகிற தீநிமித்தமும் பாராட்டப்படாது செருக்கே மிக்கிருக்கு மென்பதும், துணைவீரராயிருப்பார் தமது தலைவனுக்குமுன்னே தாம் பகையை எதிர்த்துச்செல்லுங் கடமையைச் செலுத்தற்கு உரியராவ ரென்பதும், எத்துணைவல்லார்க்கும் ஒருசமயத்தில் சிறிதுஇடையூறு உண்டாவது உலகவியல்பே யென்பதும், அங்ஙனம்உண்டா கும் இடையூற்றுக்கு அறிவுடையார் சிறிதும் மனங்கலங்கா ரென்பதும், அங் ஙனம்மனங்கலங்காதார்க்குத் தெய்வகதியால் உடனே நன்மை நேரு மென்பதும் முதலியன இப்படலத்தில் வெளியாம்.

கரன் முதலியோரின் முற்பிறப்பு:—யாஜ்ஞவல்கியருடைய குமாரர்க ளும் லோகப்பிரசித்திபெற்றவருமாகிய சந்திரகாந்தன் மகாமேதன் விஜ யன் என்ற மூன்று பிராமணசிரேஷ்டர்களும் அவர்களுடைய சிஷ்யர்கள் பதினாலாயிரவரும் சிவசாபத்தால் கரன் தூஷணன் திரிசிரன் முதலிய அரக் கர்களாகப் பிறந்து இராமனாகிய திருமாலாற் கொல்லப்பட்டுச் சாபவிமோ சன மடைந்தன ரென்று வேறு சில பழைய நூல்களால் தெரிகிறது.

இப்படலத்துக்குப் பயன்:— ஸ்ரீராமபிரான் கரன் முதலியோரை வென்ற வரலாற்றைக் கேட்பவர் அவ்விராமனருளால் தீவினையினின்று நீங்குவார்கள்; குலத்தை விருத்திசெய்து புகழைவளர்க்கத்தக்க புதல்வரைப் பெறுவார்கள்; அவர்கட்குச் சிறைத்துன்பமும் கடன்தொல்லையும் ஒழியும் என்று ஸ்காந்தபுராணத்திற் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

கரன்வதைப்படலம் முற்றிற்று.

எ—ஆவது மாரீசன்வதைப்படலம்.

மாரீசனது வதையைப்பற்றிக் கூறும் பாக மென்று பொருள். மாரீசன் - மிக்கமாயையில்வல்ல ஓரரக்கன்; சர்ச்சரனென்னும் யக்ஷனது புத்திரனான சுகேதுவின் மகளாகிய தாடகைக்கும், சுந்தனென்ற இயக்கர் தலைவனுக்கும் குமாரன்; சுபாகுவின் உடன்பிறந்தவன். சிலபிரதிகளில் **சூர்ப்பணகை சூழ்ச்சிப்படலம்** என்று பெயர் குறிக்கப்பட்டுள்ளது.

இந்தமாரீசனது தந்தையான சுந்தன் செருக்கினால் அகஸ்தியமுனிவனது ஆச்சிரமஞ் சேர்ந்து அவன்மேல் மரங்களைப் பறித்து வீசி மற்றும்பலவாறு தீங்குசெய்து அம்முனிவனுடைய கோபத்தீக்கு இலக்காய்ச் சாம்பலானபின், தாயான தாடகை தன்மைந்தரிருவருடன் அம்முனிவனை யெதிர்த்து அவனது சாபத்தால் மூவரும் அரக்கராயினர்; பின்பு சுபாகுமாரீசர் (தாடகையுடன்) இராவணனது தாயின்தந்தையான சுமாலியென்ற பழைய அரக்கனை யடுத்து 'உனக்கு நாங்கள் மக்கள்முறையாவோம்' என்று உறவுபூண்டு அதனால் இராவணனோடு மாமன்முறைமைபெற்று முனிவர்களுக்குத் தீங்கு செய்து திரிந்துகொண்டிருந்தார்கள்; இப்படி யிருக்கையில் விசுவாமித்திர முனிவன் தனதுயாகத்தைப் பாதுகாத்தற்பொருட்டுத் தசரதசக்கரவர்த்தியினிடமிருந்து ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்களை அழைத்துச்செல்லும் வழியிடையே தாடகை வந்துஎதிர்த்து இராமனாற் கொல்லப்பட்டு இறந்தபின், விசுவாமித்திரன் தொடங்கிய யாகத்தைச் சுபாகுமாரீசர்கள் மற்றும்பலஅரக்கருடன் வந்து அழிக்கத்தொடங்கியபொழுது, இராமபிரான் அம்புகளால் அரக்கரைக்கொன்று ஓரஸ்திரத்தால் சுபாகுவை வதைத்து மற்றோரஸ்திரத்தால் மாரீசனைக் கடலிலே தள்ளிவிட்டான். இங்ஙனம் தப்பிப்பிழைத்த இவன் சிலகாலம் கடற்கரையில் தவஞ்செய்துகொண்டிருந்து பின்பு இராமன் தண்டகாரணியம் புகுந்தபொழுது பழையவைரத்தால் வேறுஇரண்டு அரக்கருடன் மான்வேடம்பூண்டு இராமனைத் தன்கொம்புகளால் முட்டிக்கொல்லக் கருதி நெருங்குகையில், இராமனெய்த அம்புகளால் கூடவந்த அரக்கர் இறக்க, இவன் தான் மாத்திரம் தப்பியோடியுய்ந்து இலங்கைசேர்ந்து தவவேடம் பூண்டிருந்தான்.

சூர்ப்பணகையால் ராமலக்ஷ்மணரிடத்துப் பெருங்கோபமும் சீதாதேவியினிடத்துப்பெருங்காதலும் மூட்டப்பட்ட இராவணன் தான் சீதையை வஞ்சனையாகக் கவர்ந்துவருதற்குத் துணையாக வரவேண்டுமென்று மாரீசனை வேண்ட, இராமனாற்றலை இருமுறையுணர்ந்த இவன் பலவாறுதடுத்தும் அவன் கேளாமல் மிக்ககோபங்கொண்டதனால் அதற்கு அஞ்சி மாரீசன் மாயையாற் பொன்மானுருவங்கொண்டு சீதையினெதிரிற் சென்று உலாவுகையில், அவள் அதனைப் பிடித்துத்தரும்படி இராமனைப் பிரார்த்திக்க, இலக்குமணன் 'இது பொய்ம்மான்' என்று உண்மைகூறித் தடுக்கவும் கேளாமல் மீண்டும் பிராட்டி நிர்ப்பந்திக்கவே, இராமன் அதனைப் பிடித்தற்குத் தொடர்ந்துசென்றபோது

அது அவன்கையிலகப்படாமல் ஓட்டங்காட்டி அவனை நெடுந்தூரங் கொண்டு வந்து விட்டதையுணர்ந்து இராமன் மாயமானென்று துணிந்து அதன்மேல் அம்பெய்ய, மாரீசன் அம்புபட்டுவிழுகையில் தன்மெய்வடிவங்கொண்டு 'ஹா ஸீதா! லக்ஷ்மணா!' என்று இராமன்குரலாற் சத்தமிட்டு விழுந்துஇறக்க, இராமபிரான் தன்து குரல்போல இவன்கூறியசொற்களைக் கேட்டலால் சானகி வருந்துவளாதலின் யாதுநேருமோ வென்று கவலைப்பட்டுக்கொண்டே சிறிதுந் தாமதியாமல் விரைவாக மீண்டுவருவானாயினனென்பது, இப்படலத்தின் கதைச்சுருக்கம்.

க.—கவிக்கூற்று: இராவணன் கொலுவீற்றிருக்கும் நிலையை நெருணிப்போமெனல்.

[1]இரைக்குநெடுங் கடலரக்க ரிறந்ததனை மறந்தனள்[2]போ லிராமன் றுங்க, வரைப்புயத்தி னிடைக்கிடந்த பேராசை மனங்கவற்ற வாற்றா ளாகித், திரைப்பரவைப் பேரகழித் திண்ணகரிற் கடிதோடிச் சீதை தன்மை, யுரைப்பெனெனச் சூர்ப்பணகை வரவிருந்தா னிருந்தபரி சுரைத்து மன்னோ.

(இ - ள்.) சூர்ப்பணகை—, இரைக்கும் நெடுங் கடல் அரக்கர் இறந்ததனை மறந்தனள் போல் - ஆரவாரஞ்செய்கிற பெரிய கடல்போற் பரந்த (கரன் முதலிய) இராக்கதர்கள் இறந்தொழிந்த செய்தியை மறந்தாள்போல, இராமன் துங்கம் வரை புயத்தினிடை கிடந்த பேர் ஆசை மனம் கவற்ற - இராமபிரானது உயர்ந்த மலைகள்போன்ற தோள்களினிடத்து(த் தான் கொண்ட)மிக்கஆசை(தன்)மனத்தை வருத்துதலால், ஆற்றாள் ஆகி -(அத்துன்பத்தைப்) பொறாதவளாய்,—திரை பரவை பேர் அகழி திண் நகரில் கடிது ஓடி சீதை தன்மை உரைப்பென் என - அலைகளையுடைய கடலையே பெரிய அகழியாகவுடைய வலிய இலங்கையில் விரைவாக ஓடிச்சென்று சேர்ந்து சீதையினது வடிவழகினியல்பை (இராவணனுக்கு)க் கூறுவேனென்று கருதி, வர-வருகையில், இருந்தான் இருந்த பரிசு - அங்குள்ளவனான இராவணன் (சபையில்) வீற்றிருந்த நிலைமையை, உரைத்தும்-சொல்வோம்; (எ - று.)— அதனை அடுத்த உ௨ - கவிகளிற் காண்க. மன் ஓ - ஈற்றசைகள்.

இராமபிரானிடத்துக்காதல் மனத்தைக்கவற்ற ஆற்றாதுநின்ற சூர்ப்பணகை, பின்பு சீதையின் அழகை இராவணனுக்கு எடுத்துச்சொல்லி அவள்மேல் அவனுக்கு ஆசைமூட்டி அவளைக்கொண்டு அவளைக்கவர்ந்துவரச்செய்து இங்ஙனம் தன்னை மானபங்கப்படுத்திய ராமலக்ஷ்மணர்க்குத் தான் பிரதி செய்து பின்னர்அவரைச் சேரவேண்டுமென்று எண்ணங்கொண்டு தண்டகாரணியத்தினின்று வந்தபொழுது இலங்கையில் இராவணன் வீற்றிருந்த காட்சிச்சிறப்பை இனிக்கூறுவோ மென்கிறார். உடன்பிறந்த முறையில்நின்ற கரன்முதலிய வலியபெரிய அரக்கர்பலர் ஒருங்குஇறக்கவும் அதனாலாகிய சோகம் மேலிடாமல், இராமனழகில் தான் ஈடு பட்டதனாலான வேட்கை நோயே விஞ்சி அக்காமவேதனை மிகுதியைப் பொறுக்கமாட்டாமல், அவனைச்

சேர்தற்கு யாது உபாயஞ்செய்யலாமென்ற கவலையேகொண்டு தன்னை அவன் உபேக்ஷித்துப் பரிபவப்படுத்தியதையும் மறந்து, 'ஒப்புயர்வில்லாத சௌந்தரிய முடைய சீதை உடனிருத்தலால், அவளுள்ளளவும் என்னை இவன்விரும்பா னாதலின், எங்ஙனமேனும் அவளை அவனைவிட்டு அகற்றிவிடின் பின்பு இவன் என்னை மணக்கக்கூடும்' என்னும் எண்ணங் கொண்டிருந்தனள் சூர்ப்பணகை யென்பதை முன்னிரண்டடிகளில் விளக்கினார். நீரரண் நிலவரண் மலையரண் காட்டரண் என இயற்கையுஞ் செயற்கையுமான நால்வகையரண்களுள் எப் பொழுதும் வற்றுதலில்லாத நீரையுடைய பெரிய கடலே கடத்தற்குஅரிய நீரரணாக இலங்கைக்கு இயல்பில் வாய்ந்துள்ள காவற்சிறப்பை விளக்குவார், 'திரைப் பரவைப் பேரகழித்திண்ணகர்' என்றார். திண் என்ற அடைமொழி, மலை யரண் மதிலரண் சேனைக்காவல் முதலியவையும் அந்நகர்க்கு வலியனவாய் அமைந்துள்ள சிறப்பைத் தெரிவிக்கும்.

இனி, [1]இரைக்குநெடும் பணையரக்கர் என்ற பாடத்திற்கு - வீரவாதஞ் செய்கிற உயர்ந்துபருத்த அரக்கரென்னலாம். தோளுக்கு மலையுவமை - உயர்ந்த பெரிய தோற்றத்துக்கும், ஆயுதங்களால் அழித்தற்குஅரிய வலிமை க்கும். **பி-ம்:—**[1]இரைத்த. [2]போர்.

இதுமுதல் ஐந்து கவிகள் - பெரும்பாலும் முதல்நான்குசீரும் காய்ச்சீர் களும், மற்றையிரண்டும் மாச்சீர்களுமாகிய கழிநெடிலடி நான்கு கொண்ட **அறுசீராசிரியவிருத்தங்கள்.** (௫௬௦)

௨.—இதுமுதல் இருபத்திரண்டு கவிகள்-தொகம்: இராவணன் அரசுவீற்றிருத்தற்சிறப்பைக் கூறும்.

நிலையிலா வுலகினிடை [1]நிற்பனவு நடப்பனவு நெறியி னீந்த, மலரின்மே னான்முகற்கும் வகுப்[2]பரிது [3]நுணிப்பதொரு வரம்[4]பிலா ற்ற, லுலைவிலா வகை[5]யுழந்த தருமமென [6]நினைந்தவெலா முதவுந் தச்சன், புலனெலாந் [7]தெரிப்பதொரு புனைமணி[8]மண் டபமதனிற் பொலிய மன்னோ.

(இ - ள்.) நிலை இலா - நிலையில்லாததான, உலகினிடை - உலகத்தில், நிற்பனவும் - (இடம்விட்டுப் பெயராது) நிலைநிற்பனவான தாவரப்பொருள் களையும், நடப்பனவும்-(இடம்விட்டுப்பெயர்வனவான) ஜங்கமப்பொருள்களை யும், நெறியின் ஈந்த - ஒழுங்காகப் படைத்த, மலரின்மேல் நான்முகற்கும் - (திருமாலினது) திருநாபித்தாமரைமலரின்மேலுள்ள பிரமனுக்கும், வகு ப்பு அரிது - படைக்கமுடியாததும்,—நுணிப்பது ஒரு வரம்பு இல் ஆற்றல் - நுட்பமாக அறிகிற ஒப்பில்லாத அளவற்றவல்லமையால், உலைவு இலா வகை உழந்த தருமம் என - (தனக்கும் பிறர்க்கும்) தீங்கில்லாத விதத்திலே முய ன்றுசெய்த தருமம் போல, நினைந்த எலாம் உதவும் - நினைத்த பொருள்களை யெல்லாம் நினைத்தபடியே உண்டாக்கவல்ல, தச்சன்-(விசுவகர்மாவென்னும்) தெய்வத்தச்சனது, புலன் எலாம்-சிற்பநூலறிவு முழுவதையும், தெரிப்பது- காட்டுவதுமான, ஒரு - ஒப்பற்ற, புனை மணி மண்டபமதனில்-அழகிய இரத்

தினங்களாற் செய்யப்பட்ட சபாமண்டபத்திலே,—பொலிய - (அம்மண்டபம் தான் வீற்றிருத்தலால்) அழகுபெறும்படி,— (எ - று.)

இக்கவியில் 'மண்டபமதனில்.' 'பொலிய' என்றவையும், அடுத்த இருபத்தொருகவிகளில் வரும் வினையெச்சங்களும் இருபத்து மூன்றுங் கவியில் வருகிற 'இருந்தனன்' என்ற வினைமுற்றைக் கொண்டு முடியும்.

நான்முகற்கும் வகுப்பரிது, தச்சன்புலனெலாந்தெரிப்பதுஎன்ற இரண்டும் மண்டபத்துக்கு அடைமொழி. உலகங்களையும் அவ்வுலகத்திலுள்ள எல்லாப்பொருள்களையும் படைத்த பிரமனாலும் இப்படிப்பட்டதொரு மண்டபத்தைப் படைக்கமுடியா தென்றும், முறைபிறழாது செய்யப்பட்ட அறம் வேண்டியபயன்களை வேண்டியபடியேதருவதுபோலத் தனது நிர்மாணசக்தியால் வேண்டியபொருள்களை வேண்டியபடியே நிருமிக்கவல்ல விசுவகர்மாவினது சிற்பநூல்தேர்ச்சியைத் தெரிவிக்கும்படி அதிக ஆச்சரியகரமான வேலைத்திறமமைந்ததென்றுங் கூறி மண்டபத்தின்மாட்சிமையைவெளியிட்டபடி. 'தச்சன் புலனெலாந் தெரிப்பது' என்பதற்கு, விசுவகர்மன் தனது புத்திவிசேஷங்களையெல்லாங் காட்டுமாறு செய்த தென்று உரைத்தலுமொன்று. தச்சன் என்பதற்கு-அசுரத்தச்சனாகிய மயனென்று உரைப்பாருமுளர்; அதுபொருந்தாது: ஏனெனில்,—சுகேசனென்னும் அரக்கனது புத்திரர்களான சுமாலி முதலிய மூவர் பிரமனிடம் வரம்பெற்றபின் தேவசிற்பியான விசுவகர்மனையழைத்து 'எங்களுக்கு ஓரிருப்பிடம் சிறப்பாகஅமைக்க வேண்டும்' என்ன, அவன் 'தென்கடலில் திரிகூடமலைச்சார்பில் சுவேலமலையின்சிகர மொன்றில் இந்திரன்கட்டளைப்படி மிக்கசிறப்பாக என்னால் நிருமிக்கப்பட்ட இலங்கையையே உங்களுக்கு இடமாகக் கொள்ளுங்கள்' என்றுசொல்ல, அங்ஙனமே அவர்கள் இலங்கையில் வசித்தன ரென்றும், பிற்காலத்தில் அதுவே குபேரனுக்கும் அதன்பின் இராவணாதியர்க்கும் இடமாயிற் றென்றும் உத்தர ஸ்ரீராமாயணம் கூறுகின்றமை காண்க. மிகச்சிறந்த அம்மண்டபத்தில் வீற்றிருத்தலால் இராவணனுக்கு உண்டாகும் பொலிவோடு, இராவணன் வீற்றிருத்தலால் அம்மண்டபத்துக்குஉண்டாகிற பொலிவும், 'புனைமணி மண்டபமதனிற்பொலிய' என்ற தொடராற் பெறப்படும்.

நிற்பன-நிலையியற் பொருள்: அசரம்; மரம் மலை முதலியன. நடப்பன - இயங்கியற்பொருள்: சரம்; தேவர் மனிதர் விலங்கு பறவை ஊர்வன நீர்வாழ்வன. அடைமொழிகொடாது மலரெனக்கூறி, அதனால், மலர்களுட்சிறந்த தாமரையைக் குறித்தல், கவி மரபு. நுனிப்பது என்பது-ஆற்றலுக்கு அடைமொழி; நுனித்தல்-அதிசூட்சுமமாக அறிதல். ஆற்ற(லா)ல் என்பது 'உதவும்' என்ற பெயரெச்சத்தோடு இயையும்.உலைவிலாவகையுழந்த தருமம்-தம்தமது வருணாச்சிரமங்களுக்கு ஏற்பச்செய்த அற மென்க. தருமம்-இம்மை மறுமைவீடென்னும் மூன்றையுந்தருவதாதலை, "சிறப்பீனுஞ் செல்வமு மீனு மறத்தினூஉங், காக்க மெவனோவுயிர்க்கு" என்ற திருக்குறளினாலும் அறிக.

நினைந்த - பெயர்; பெயரெச்சமுமாம். தச்சன் = தக்ஷன்: வடமொழி. பி-ம்:— [1]நின்றனவுந்திரிந்தனவும். [2]அரிய. [3]நுனிப்பதரு. [4]இலாத. [5]இழைத்த. [6]நினைந்தது. [7]தெரிந்தது. [8]மண்டபத்தினிழற். (௫௬௪)

௫. [1]வண்டலங்கு நுதற்றிசைய வயக்களிற்றின் மருப்பொடிய வடர்த்த பொற்றோள், விண்டலங்க ளுறவீங்கி யோங்குதய மால் வரையின் விளங்க மீதிற், குண்டலங்கள் குலவரையை வலம்வருவா னிரவி[2]கொழுங் கதிர்சூழ் கற்றை, மண்டலங்கள் பன்னிரண்டு நாலைந்தாய்ப் பொலிந்தவென வயங்க மன்றோ.

(இ - ள்.) வண்டு அலங்கு நுதல் திசைய வய களிற்றின்-வண்டுகள் மொய்க்கின்ற நெற்றியைக்கொண்டனவும் திக்குக்களிலுள்ளனவுமான வலிய [திக்கு] யானைகளின், மருப்பு ஒடிய - தந்தங்களும் முறியும்படி, அடர்த்த - வலிமையோடுதாக்கிய, பொன் தோள் - அழகியதோள்கள், விண் தலங்கள் உற வீங்கி - ஆகாயத்தினிடங்களையளாவும்படி பருத்து(உயர்ந்து), ஓங்கு மால் உதயம் வரையின்-உயர்ந்தபெரிய உதயபருவதம்போல, விளங்க-பிரகாசிக்கவும்,—மீதில் குண்டலங்கள் - அத்தோள்களின்மேல் (தொங்குகிற காதின்) குண்டலங்கள் (இருபதும்), கொழு கதிர் கற்றை சூழ் - செழுமையான கிரணங்களின்தொகுதி சூழப்பெற்ற, இரவி மண்டலங்கள் பன்னிரண்டும்-சூரியமண்டலங்கள் பன்னிரண்டும், குலம் வரையை வலம் வருவான்-(எல்லாமலைகளினுஞ்) சிறந்ததான மேருவைச்சூழ, நால் ஐந்து ஆய் பொலிந்த என - இருபதாய் விளங்கியனபோல, வயங்க-பிரகாசிக்கவும்,— (எ - று.)

தோள் வீங்கி விளங்க என்றும், குண்டலங்கள் வயங்க என்றும் இயையும். ஒவ்வொருதோளும் உதயபருவதம்போல விளங்க என்பது, முன்னிரண்டுஅடியின் பொருள்; **உவமையணி.** பின்னிரண்டு அடிகளில் இராவணனது நெடியபெரியவடிவத்துக்கு மகாமேருகிரியையும், அவனது குண்டலங்களுக்குச் சூரியமண்டலங்களையும் உவமைகூறுபவராய், துவாதசாதித்தர் இருபதுவடிவங்கொண்டு மேருமலையைச் சூழ்தற்பொருட்டு நின்றாற்போல என வருணித்தார்; **தற்குறிப்பேற்றவணி.**

இராவணன் திக்குவிசயஞ்செய்த காலத்தில் ஐராவதம் முதலிய திக்கஜங்களை யெதிர்த்தபொழுது அவை கோபங்கொண்டு இவன்தோளில் தந்தங்களால் தாக்குகையில் மிக்கவலிமையுடைய இவன்தோள்களை ஊறுபடுத்தமாட்டாமல் அவை நுனிஒடிந்திட்டன வென்றும், பின்பு இராவணனும் போரில் அவற்றின் தந்தங்களை நன்றாகஒடித்திட்டா னென்றும் உணர்க. கன்னத்தினின்றுபெருகிய மதநீரைப்பருகுமாறு வண்டுகள் களிற்றின் நுதலில் அசைந்துமொய்க்குமென்க. திசைக்களிறு - ஐராவதம், புண்டரீகம், வாமநம், குமுதம், அஞ்சநம், புஷ்பதந்தம், சார்வபௌமம், சுப்பிரதீகம் என்பன; இவற்றைக் கிழக்குமுதலாக முறையேகொள்க. இவை, ஆண்யானைகளாதலால், களிறெனப்பட்டன. 'விண்டலங்களுறவீங்கி' என்றதன் குறிப்

பால், அவன் தோள்வலிமையால் இந்திரன்முதலிய விண்ணுலகத்தவரை வென்ற சிறப்பும் தோன்றும்.

துவாதசாதித்தர் - தாதா, இந்திரன், அரியமா, மித்திரன், வருணன், அம்சுமான், பர்ஜந்யன், பகன், விவஸ்வாந், பூஷா, விஷ்ணு, துவஷ்டா எனக் காண்க; இதற்கு வெவ்வேறுவகைகூறலு முண்டு: ஒவ்வொருமாதத்துக்கு ஒவ்வொருவராகச் சூரியர் பன்னிருவராவர். குலவரையை வலம்வருவான் இரவி எனப்பிரித்து, மேருமலையைப் பிரதக்ஷிணமாகச் சூழ்கிற வானத்திற் சஞ்சரிக்குஞ் சூரியனெனினும் அமையும். சந்திரனும் அக்கினியுமாகிய மற்றைச்சுடர்களுக்குக் கொடுத்துவாங்குந் தன்மையனவாய் நெடுந்தூரத்தும் மிகவிளங்கும் ஆயிரங்கிரணமாதலால், 'கொழுங்கதிர்க்கற்றை' எனப்பட்டன.

உதயவரை - சூரியன் முதலிய சுடர்கள் உதிக்கும் மலை. பொற்றோள் என்பதற்கு - பொன்னணியணிந்த தோளென்றும் பொருள்கொள்ளலாம்; பொன் - கருவியாகுபெயர். உதயமலையை யெடுத்துக்கூறினது, உதய காலத்தில் விளங்கும் அம்மலை இயற்கையாலும் அணிகலமணிதலாகிய செயற்கையாலும் ஒளிபெற்ற தோளுக்கு ஒப்பாகுதலால். இராவணனுக்கு முகம் பத்து ஆதலால், குண்டலம் இருபதாயின. பி-ம்:—[1]பண்டலங்கு திசைக்களிற்றின் பணைமருப்பினிணையொடியப்படர்ந்த, பண்டலங்கல்... படர்ந்த. [2]கொடுங். சிலபிரதிகளில் இந்தச்செய்யுள் "வாளுலா" (ரு) என்ற பாடலின்பின் காணப்படுகின்றது. (ருசுஉ)

௪. புலியினதளுடையானும் பொன்னுடை புனைந்தானும் பூவினானு, நலியும்வலத் தாரல்லர் தேவரினிங் கியாவரினி நாட்டலாவார், மெலியுமிடை தடிக்குமுலை வேயிளந்தோட் சேயரிக்கண் வென்றி மாதர், வலியநெடும் புலவியினும் வணங்காத மகுடநிரை வயங்க மன்னோ.

(இ - ள்.) தேவரின்-தேவர்களுள், புலியின் அதள் உடையானும் - புலியின் தோலை உடுக்கும்ஆடையாகவுடைய சிவபிரானும், பொன் ஆடை புனைந்தானும் - பொன்மயமான பீதாம்பரத்தைத் தரித்த திருமாலும், பூவினானும் - தாமரைமலரில்தோன்றிய பிரமனும்,நலியும் வலத்தார் அல்லர் - (இராவணனை) வருந்தச்செய்யும் வலிமையுடையவ ரல்லர்: (என்றால்), இங்கு-இவ்வுலகத்தில், இனி யாவர் நாட்டல் ஆவார்-வேறுஎவர் (இராவணனை வெல்பவராகக்) குறித்தற்குஉரியவர்? [எவருமில்லை யென்றபடி]; (இங்ஙனம் எவரும் அவனை வணங்கச்செய்பவர்இல்லாததனால்),--மெலியும் இடை-மெல்லியதாய் ஒசிகிற இடையையும், தடிக்கும் முலை - மேன்மேற்பூரிக்கிற தனங்களையும், வேய் இள தோள் - இளமூங்கில்போன்ற இளமைவிளங்குந் தோள்களையும், சேய் அரி கண்-சிவந்த (உத்தமலக்ஷணமான) ரேகைகளையுடைய கண்களையும், வென்றி - (யாவரையும்) வெல்லுந்தன்மையையுமுடைய, மாதர் - மகளிரது, வலிய நெடு புலவியினும் - தணித்தற்குஅரிய நீண்டஊடலிலும், வணங்காத- தாழாத, மகுடம் நிரை-கிரீடங்களின் வரிசை, வயங்க-விளங்கவும்,—(எ-று.)

இராவணன் வணங்காமுடிய னென்பதை விளக்குதற்கு ஏற்ற காரணங் காட்டுவார், முன்னிரண்டடியில், திரிமூர்த்திகளும் அவனைவெல்லும் ஆற்ற லிலராதலின் வேறெவரும் வெல்வாரில்லை யெனக்கூறினர். ஆதலால், இவன் யாவரையும் வணங்கானாயின னென்க. மிகவல்லவரான திரிமூர்த்தி களும் அவனை வெல்ல மாட்டாமைக்குக் காரணம், அவனதுவரபலம்; அனது பற்றியே, திருமாலும் மனிதனாகப்பிறந்தே அவனை வெல்ல வேண்டிற்று. அவனது வணங்காமுடியனுந்தன்மையி னுறுதியை விளக்குதற்கு, மகளிர் நெடும்பொழுது ஊடியகாலத்தில் அதனைத் தணித்தற்கும் இவன் வணங்கா னென்று பின்னிரண்டடிகளிற் குறித்தார். ஆகவே, பிணங்கிய மகளிரும் இவனது பெருமைக்கு அஞ்சி இவன்சொல்லுக்கு இணங்குவரே யன்றி இவன் தம்மை வணங்கப் பாரரென்க. புலவியாவது - ஆடவரும் மகளி ரும் இன்பநிலையில் அவ்வின்பத்தை மிகுவிக்கும் பொருட்டு ஒருவரோ டொருவர் கோபித்தல்: இது, பிரணயகலக மெனப்படும். இங்கே 'நெடும் புலவி'என்றது, அவ்வூடலின் முதிர்ந்த நிலையை; அன்றி, அளவறிந்துகொள் ளாது நீளவிடுதலை யன்று. இன்சொல் முதலிய வேறுஉபாயங்களால் தணிக் கக்கூடிய நிலையைக் கடந்து காலில்விழுதலாகிய ஒருபாயத்தினாலேயே தணிக்கக்கூடிய நிலையை யடைந்த பெரும்புலவி யென்பதும்,"சில்லரிக் கிண் கிணிமென் தெய்வமலர்ச் சீறடியைத், தொல்லை மணிமுடிமேற் சூட்டினான்- வல்லை, முழுநீலக் கோதை முகத்தே மலர்ந்த, செழுநீல மாருச்சிவப்பு" என்றபடி அப்புலவிக்காலத்தில் யாவரையும் வசப்படுத்தும் இயல்பினதான வணக்கத்தை ஆடவர் கொள்ளுதல் பெரும்பாலும் இயல்பென்பதும், அச்சிற ப்புவிதியுமின்றி வணங்காமுடியனாய்நிற்பவன் இராவணனென்பதும்,'வலிய' என்றதனாலும், உயர்வுசிறப்பும்மையினாலும் நன்குவிளங்கும். இங்ஙனங்கூறி யதனால், வணக்கத்தினாலேயே சாதிக்கக்கூடிய காரியத்தையும் இராவணன் வேறுஉபாயங்களாற் சாதிக்குந் திறமுடையா னென்பது தொனிக்கும்.

மூன்றாமடியில் **'மேலியும்', 'தடிக்கும்'** என மாறுபட்டசொற்கள் வந் தது, **தொடைமுரணின்பாற்படும்.** மெலியும் இடை - மற்றையவயவம் பருக் கப்பருக்கத் தான் சிறுக்கும் இடையென்க.'வென்றிமாதர்'என்றது,ஆடவரை அழகினால் அடிமையாக்கிக்கொள்பவ ரென்றபடி; மகளிருட் சிறந்தகட்டழ குடைய உத்தமசாதிமாத ரென்றவாறுமாம்.

புலித்தோலுடுத்தகதை:—ஒருகாலத்திற் பரமசிவன் தன்னைமதியாத தாருகவனத்து முனிவர்களது கருவத்தைப் பங்கஞ்செய்யவும் அவர்கள் மனைவிமாரின் கற்புநிலையைப் பரிசோதிக்கவுங் கருதித் தான் ஒருவிடசங் கமத்திருவுருவங்கொண்டு அவரில்லந்தோறுஞ் சென்று பிக்ஷாடனஞ்செய்து, தன்னை நோக்கிக் காதல்கொண்ட அம்முனிபத்தினியரது கற்புநிலைமையைக் கெடச்செய்ய, அதுகண்டு பொறாமற் கோபமூண்ட அம்முனிவர்கள் அபிசார யாகமொன்றுசெய்து, அவ்வோமத்தீயினின்றும் எழுந்த நாகங்கள் பூதங்கள் மான் புலி முயலகன் வெண்டலை முதலியவற்றையும் அவ்வோமத்தீயையும்

சிவனைக்கொன்றுவரும்படி ஏவ, சிவபெருமான், தன்மேற் பொங்கிவந்த நாக ங்களை ஆபரணங்களாகவும், பூதங்களைத் தனது கணங்களாகவுங் கொண்டு, மானைக் கையில் ஏந்தி, புலியைத்தோலையுரித்து உடுத்து, முயலகனை முதுகிற் காலாலூன்றி, வெண்தலையைக் கையிற்பற்றிச் சடைமேலணிந்து, நெருப்பை ஒருகையிலேந்தி, இங்ஙனமே அவற்றையெல்லாம் பயனிலவாகச் செய்துவிட் டன னென்பதாம். (ருசுரு)

ரு. வாளுலா முழு[1]மணிகள் வயங்கொளியின் றொகைவழங்க வயிரக் குன்றத், தோளெலாம் படிசுமந்த விடவரவின் படநிரையிற் றோன்ற வான்ற, நாளெலாம் புடைதயங்க நாமநீ[2]ரிலங்கையிற்றான் [3]வாரி யிட்ட, கோளெலாங் கிடந்தநெடுஞ் சிறை[4]யன்ன நிறையாரங் குலவ மன்னோ.

(இ - ள்.) வாள் உலாம்-ஒளிவீசப்பெற்ற, முழுமணிகள்-(ஆபரணங்களி லுள்ள) பெரிய இரத்தினங்கள், வயங்கு ஒளியின் தொகை வழங்க-விளங் குகிறஒளியின்தொகுதியை மிகுதியாகவீச, வயிரம் குன்றம் தோள் எலாம் - வச்சிரமயமான மலை போன்ற தோள்கள்யாவும், படி சுமந்த விடம் அரவின் படம் நிரையின் - பூமியைத் தாங்குகிற விஷத்தையுடைய சர்ப்பராசனான ஆதிசேஷனுடைய படங்களின்வரிசைபோல, தோன்ற-விளங்கவும்,—ஆன்ற நாள் எலாம் புடை தயங்க - சிறப்பமைந்த நக்ஷத்திரங்கள் யாவும் பக்கங் களிலே விளங்கும்படி, நாம நீர் இலங்கையில்-அச்சத்தைத் தருகின்ற கடல் நீராற் சூழப்பட்ட இலங்காபுரியிலே, தான் வாரி இட்ட-(அவ்விராவணன்) தான் தொகுதியாகக்கொணர்ந்து அடைத்து வைத்த, கோள் எலாம் - கிரகங் களெல்லாம், கிடந்த - தங்கியிருந்த, நெடு சிறை - பெரிய சிறைச்சாலையை, அன்ன - ஒத்த, நிறை ஆரம் - நிறைந்த இரத்தினமாலை, குலவ - விள ங்கவும்,—(எ - று.)

முன்னிரண்டுஅடிகளில், கொடிய ராக்ஷசராசனான இராவணனுக்குக் கடுமையுள்ள நாகராசனான ஆதிசேஷனையும், அவனது பரந்தபெரியபல தோள்களுக்கு இவனது அகன்றபடங்களையும், தோள்களில் அணிந்த இரத் தினங்களுக்குப் படங்களிலுள்ள மாணிக்கங்களையும் உவமைகூறினார். பின் னிரண்டுஅடிகளில், இராவணன் நக்ஷத்திரங்கள் பக்கங்களிற்பொருந்த நவக் கிரகங்களைப் பிடித்துக்கட்டிக் காவலில்வைத்த சிறைச்சாலை இடையிடை யே நவரத்தினங்களும் அமைக்கப்பெற்று முத்துக்களாற் செய்யப்பட்ட உறுதியுள்ள வடத்துக்கு உவமைகூறப்பட்டதெனக் காண்க. இராவணன் திக்குவிசயகாலத்தில் தேவர்களை வென்று அவர்களிற் பலரைச் சிறையிலிட் டனனென்பது பிரசித்தமாதலால், 'நாளெலாம்புடைதயங்க நாமநீரிலங்கை யில்தான் வாரியிட்ட கோளெலாங் கிடந்த நெடுஞ்சிறை' எனப்பட்டது. முழுமணி - உத்தமவிலக்கணம்நிறைந்த இரத்தினம்; ஒளிநிரம்பிய இரத்தி னம். மிக்கஉறுதிக்கு வயிரக்குன்றத்தை உவமைகூறினார். கோள்-சூரியன் முதலிய ஒன்பது. கோள்-க்ரஹ மென்ற வடசொல்லின் பொருள்கொண்

டது; (காலத்தை அளந்து) கொள்வதென்று பொருளுரைக்கப்படும். பி-ம்:—
[1]மதியின். [2]இலங்கையின்கண். [3]நலங்காட்டக். [4]அனைய. (௫௬௪)

வேறு.

௬. ஆய்வரும் பெருவலி யரக்க ராதியோர்
நாயகர் நளிர்மணி மகுட நண்ணலாற்
றேய்வுறத் தேய்வுறப் பெயர்ந்து செஞ்சுட
ராய்மணிப் பொலன்கழ லடிநின் றார்ப்பவே.

(இ - ள்.) செம் சுடர்-சிவந்த ஒளியையுடைய, ஆய் மணி-சிறந்த இரத்தினங்கள் பதிக்கப்பெற்ற, பொலன் கழல்-பொன்னினாலாகிய வீரக்கழல்,— ஆய்வு அரு-(இவ்வளவினதென்று) ஆராய்வதற்கு அருமையான,பெரு வலி-மிக்கவலிமையையுடைய, அரக்கர் ஆதியோர் - இராக்கதர்முதலானவர்களுடைய, நாயகர் - தலைவர்களின், நளிர் மணி மகுடம் - பெருமையையுடைய இரத்தினகிரீடங்கள், நண்ணலால் - (அவர்கள் வந்து வணங்கும்பொழுதெல்லாம்)தன்மேல் வந்துபொருந்தப்பெறுதலால், தேய்வு உற தேய்வு உற-தேய்வடையுந்தோறும், பெயர்ந்து-வேறுபட்டு [புதியஒளிமிகப்பெற்று என்றபடி], அடி நின்று ஆர்ப்ப - (தனது) பாதத்திலே பொருந்திஒலிக்கவும்,—(எ-று.)

இக்கவியை "கோவுடை நெடுமணி மகுட கோடியாற், சேவடியடைந்த பொற்கழலுந் தேயுமால்" எனக் கீழ் அரசியற்படலத்தில் வந்ததனோடு ஒப்பிடுக. 'ஆய்வரும்பெருவலியரக்கர்' என்ற தொடர், அகத்தியப்படலத்து வந்துள்ளது. ஆதியோர் என்றது, அசுரர் யக்ஷர் அமரர் முதலியோரை. தேய்வுறத் தேய்வுற - அடுக்கு, தோறுப்பொருளது. ஆய் மணி - இரத்தின சாதியுள்தெரிந்தெடுத்த இரத்தினம்; (திருக்குறளில் 'ஆய்மயில்' என்பதற்கு - பரிமேலழகர் இங்ஙனமே உரைகூறியுள்ளார்.) இரத்தின சாஸ்திரத்தின்படி குற்றமற்றுச் சிறந்த இரத்தின மென்க.

இதுமுதல் எட்டுக்கவிகள் - பெலும்பாலும் மூன்றாஞ்சீரொன்று மாச்சீரும், மற்றைமூன்றும் விளச்சீர்களுமாகிய அளவடி நான்கு கொண்ட கலிவிருத்தங்கள். (௫௬௫)

௭. மூவகை யுலகினு முதல்வர் முந்தையோ
ரோவல ருதவிய பரிசி னோங்கல்போற்
றேவரு மவுணரு முதலி னோர்திசை
தூவிய நறுமலர்க் குப்பை துன்னவே.

(இ - ள்.) மூ வகை உலகினும்-மூன்றுஉலகங்களிலும், முதல்வர் தலைவர்களாகவுள்ளவர்கள், முந்தையோர் - முற்பட்டுவந்தவர்களாய், ஓவலர் உதவிய - ஒழியாதுகொண்டுசெலுத்திய, பரிசின்-காணிக்கைகளின், ஓங்கல் போல் - குவியல்போல,—தேவரும் அவுணரும் முதலினோர் - தேவர்களும் அசுரர்களும் முதலானவர்கள், திசை தூவிய - எல்லாத்திக்குக்களிலுமிருந்து மேற்சொரிந்த, நறு மலர் குப்பை - மணமுள்ள மலர்களின் குவியல்கள், துன்ன - நெருங்கிநிறையவும்,—(எ - று.)

தேவர்களும் அசுரர்களும் வாழ்த்துக்கூறி இராவணன்மேற் சொரிந்த புஷ்பவர்ஷத்துக்கு, எல்லாவுலகிலுமுள்ள அரசர்கள் அவன்முன் கொண்டு வந்து காணிக்கையாகச்செலுத்தும் ஸ்வர்ணபுஷ்பவர்ஷத்தை [பொருட்குவி யலை] உவமைகூறினர். இனி, முன்னிரண்டுஅடிக்கு - மூன்றுஉலகங்களி லும் முதன்மைபெற்ற சிறந்த வள்ளல்கள் ஒப்பின்றிக்கொடுக்கும் கொடைப் பொருள்களின் தொகுதிபோலவென்று உரைத்தல் சிறப்பன்று. (௫௬௬)

௮. இன்னபோ திவ்வழி நோக்கு மென்பதை
யுன்னலர் கரதலஞ் சுமந்த வுச்சியர்
மின்னவிர் மணிமுடி விஞ்சை வேந்தர்க
டுன்னினர் முறைமுறை துறையிற் சுற்றவே.

(இ - ள்.) மின் அவிர் - மின்னல்போல ஒளிவிளங்குகிற, மணி முடி - இரத்தினகிரீடத்தையுடைய, விஞ்சை வேந்தர்கள் - வித்தியாதரராசர்கள்,— இன்ன போது இ வழி நோக்கும் என்பதை உன்னலர் - இன்னசமயத்தில் இப்பக்கத்தில் [தங்களை] (இராவணன்) பார்ப்பனென்பதை அறியாதவர்க ளாய், கரதலம் சுமந்த உச்சியர் [உச்சி சுமந்த கரதலத்தர்] - (எப்பொழுதும் தங்கள்) தலைமேற்கூப்பிவைத்த (தங்கள்) கைகளையுடையவர்களாய், துன்னி னர்-சமீபித்து,முறை முறை - வரிசைவரிசையாக, துறையில்-சபாமண்டபத் தினிடங்களிலே, சுற்ற - சூழ்ந்துநிற்கவும்,—(எ - று.)

தாங்கள்வணங்குதலை இராவணன் பார்த்தல்மாத்திரத்தையே தாங்கள் பெறும் பெரும்பயனாகக் கருதி வித்தியாதரராசர்கள் அவனுடைய சபையில் அவன்முன்பே வந்து இடந்தோறும்நின்று எந்தக்கணத்தில் எப்பொழுது தம் மை அவன் பார்ப்பனோவென்று எதிர்பார்த்து எப்பொழுதும் சிரமேல் அஞ்சலிபந்தஞ்செய்தபடியே நிற்பார்களென்க. கரதலஞ் சுமந்த வுச்சியர்- விகுதிபிரித்துக் கூட்டல். முடி - இடவாகுபெயர். (௫௬௭)

௯. மங்கையர் திறத்தொரு மாற்றங் கூறினுந்
தங்களை யாமெனத் தாழுஞ் சென்னிய
ரங்கையு முள்ளமுங் குவிந்த வாக்கையர்
சிங்கவே றெனத்திறற் சித்தர் சேரவே.

(இ - ள்.) மங்கையர்திறத்து ஒரு மாற்றம் கூறினும் - (குற்றேவல்) மக ளிரைக்குறித்து யாதாயினுமொருகட்டளைமொழியை (இராவணன் அலட்சிய மாக)க் கூறினாலும், தங்களை ஆம் என-(அது) தங்களைக்குறித்துக் கூறியதா மென்று கருதி, தாழும் சென்னியர் - வணங்குகின்ற தலையையுடையவர்க ளும், அங்கையும் உள்ளமும் குவிந்த ஆக்கையர் - அகங்கைகளும் மனமும் குவியப்பெற்ற உடம்பையுடையவர்களுமாய்,—சிங்கம் ஏறு என திறல் சித்தர்- ஆண்சிங்கம்போல (மிக்க) பலபராக்கிரமமுடைய சித்தர்கள், சேர - அருகில் வந்து திரண்டுநிற்கவும்,—(எ - று.)

மகாபலசாலிகளான சித்தர்கள் ஏவல்மகளிர்போலாகி வணக்கவொடுக் கத்தோடு அமைந்துநிற்க வென்க. அங்கைகுவிதல் - கைகூப்பித்தொழுதல். உள்ளங்குவிதல் - பயபக்திவிசுவாசங்களால் மனம் அடங்கல்.

முன்னிரண்டுஅடிக்குச் சாதுரியமாகக் கூறப்படுவதொரு பொருள் வரு மாறு:—மகளிரை முன்னிலைப்படுத்தி அழைக்கத்தொடங்கிய இராவணன் 'அடி!' என விளித்தனனாயினும், சித்தர்கள் தங்களை அடிக்கும்பொருட்டு அவன் 'அடி' என்று ஒருவனுக்குக் கட்டளையிட்டதாகக் கருதி, அஞ்சி, அங்ஙனம் அவன் அடிக்கச்சொல்லாதிருக்கும்பொருட்டுச் சரணாகதிசெய்பவ ராவரென்பது. மகடூஉவிளியிடைச்சொல்லாக அவன் 'அடி'எனக் கூறி யதை இவர்கள் தமக்கு இயல்பாகவுள்ள அச்சத்தால் ஒருமையேவல்வினை யாகக்கொண்டனரென்க. (௩௯அ)

௧0. அன்னவ னமைச்சரை நோக்கி யாண்டொரு
நன்மொழி பகரினு நடுங்குஞ் சிந்தைய
ரென்னைகொல் பணியென விறைஞ்சு கின்றனர்
கின்னரர் பெரும்பயங் கிடந்த நெஞ்சினர்.

(இ - ள்.) அன்னவன்-அவ்விராவணன், அமைச்சரை நோக்கி-(தனது) மந்திரிகளைப் பார்த்து, ஆண்டு - அவ்விடத்து, ஒரு நல் மொழி பகரினும் - ஏதேனும் ஒருநல்வார்த்தையை (இரகசியமாக)ச்சொன்னாலும், நடுங்கும் சிந் தையர் - (தங்களைத் தண்டிப்பதற்கு ஏதோகூறினானென்று) கலங்கும் மன முடையவர்களாய், பெரு பயம் கிடந்த நெஞ்சினர் - மிக்கஅச்சம் நீங்காது தங்கிய மனத்தையுடையவர்களாகி, பணி என்னைகொல் என - அவன்கட் டளை யாதோ வென்று, கின்னரர் - கின்னரரென்னுந் தேவசாதியார், இறைஞ்சுகின்றனர் - வணங்குகின்றவர்களாகவும்,—(எ - று.)

'இறைஞ்சுகின்றனர்' என்ற வினைமுற்றுக்கு - வினையெச்சமாக இறை ஞ்சவெனப் பொருள்கொள்ளப்பட்டது; இறைஞ்சுகின்றவராய் எனப் பொருள்கொண்டு, கீழ்க்கவியில் வந்த "சேர"என்பதனோடாவது, மேற்கவி யில் வரும் "சூழ" என்பதனோடாவது சேர்த்தலு மொன்று. கின்னரர் - குதிரைமுகமும் மனிதவுடலுமுடைய ஒருதேவசாதியார்; கின்னரமென்னும் வாத்தியத்தைக் கைக்கொண்டு இசைபாடித்திரிபவர். (௩௯௯)

௧௧. [1]பிரகர நெடுந்திசைப் பெருந்தண் டேந்திய
கரதல தணணலைக் கணணி னோக்கிய
நரகின ராமென நடுங்கு நாவின
[2]ருரகர்க டம்மன முலைந்து சூழவே.

(இ - ள்.) பிரகரம் - (பாவஞ்செய்தவர்களை) நன்றாகத்தண்டித்தற்கு உரிய, நெடு திசை - பெரிய (தெற்குத்) திக்குக்குத் தலைவனான, பெரு தண்டு ஏந்திய கரதலத்து-பெரிய காலதண்டத்தை யேந்திய கையையுடைய, அண் ணலை - பெருமையையுடைய யமனை, கண்ணின் நோக்கிய-கண்ணெதிரிலே கண்ட, நரகினர் என - நரகவாசிகள்போல, நடுங்கும் நாவினர் - (இராவண னைக் கண்டமாத்திரத்தில்) வாய்குளறுபவராய், தம் மனம் உலைந்து - தங்க ளுடைய மனம் சோர்ந்து, உரகர்கள் - நாகர்கள், சூழ - சூழ்ந்துநிற்கவும்,— (எ - று.)—ஆம் - அசை,

தென்திசைத்தலைவனைக் கொடியதண்டனைசெய்வதிற் கண்ணோட்டமில்லாத யமனைத் தென்றிசையையாளுகிற கொடியவனான இராவணனுக்கு உவமைகூறினர். ப்ரஹார மென்ற வடசொல் அடித்த லென்று பொருள் படும்; இங்கே இலக்கணையாய்த் தண்டனைக்கு வந்தது. பாவிகள் தண்டனைப்படுந் திசை யெனவே, யமனுக்குரிய தென்திசை யாயிற்று. தருமத்தைக் காக்கும்பொருட்டே அதினின்று தவறுபவர்களை முறைப்படி தண்டிப்பவ னாதலால், யமனை 'அண்ணல்' என்று சிறப்பித்துக்கூறினர். 'தண்டேந்திய கரதலத்து அண்ணல்' - தண்டதரன். நரகினர் - நரகலோகத்தில் தண்டனையனுபவிக்கிற பாவிகள். நடுங்குநாவினர் - தடுமாறும்மொழியையுடையவர். உரகர் - படமும் வாலுமுடையராய் மனிதவடிவமுந் தெய்வப்பிறப்புமானதொரு சர்ப்பசாதியார். இராவணன்சபையில் வந்துள்ள உரகர்களுக்கு நரகினரை உவமைகூறியதனால், அவன்சபை நரகம்போலக் கொடியதாயுள்ள தென்பது தொனிக்கும். பி-ம்:—[1]பிரிதரநெடுந்திசை.[2]உரகருங். (௩௭0)

௪௨. திசையுறு கரிகளைச் [1]செற்றுத் தேவனும்
வசையுறக் கைலையை மறித்து [2]வானெலா
[3]மசையுறப் [4]புரந்தர னடர்த்த தோள்களி
னிசையினைத் தும்புரு விசையி னேத்தவே.

(இ - ள்.) திசை உறு கரிகளை - திக்குக்களிற் பொருந்திய யானைகளை [திக்கஜங்களை], செற்று - வலியடக்கிவென்று, தேவனும் வசை உற - மகாதேவனான சிவபிரானும் பழிப்படையும்படி, கைலையை மறித்து - கைலாசகிரியைப்பெயர்த்தெடுத்து, வான் எலாம் அசையுற - விண்ணுலகத்தாரெல்லாரும் நடுங்கும்படி, புரந்தரன் அடர்த்த - இந்திரனை நெருக்கிப்போர்செய்த, தோள்களின் - (இருபது) புயங்களினது, இசையினை - புகழை, தும்புரு - தும்புருவென்னுங் கந்தருவமுனிவன், இசையின் ஏத்த - வீணையின்காநத்தோடு எடுத்துப்புகழவும்,—(எ - று.)

கைலையை யெடுத்தவரலாறு:—இராவணன் திக்குவிசயஞ்செய்கையிற் குபேரனோடு எதிர்த்துப் பொருது அவனை வென்று அவனது புஷ்பக விமானத்தைப் பறித்து அதன்மேலேறிக்கொண்டு கைலாசமலைக்குமேலாக ஆகாசமார்க்கத்திலே விரைந்து மீண்டுவருகையில், அம்மலையின் மகிமையால் விமானந் தடைப்பட்டுநிற்க, அதற்குக் காரணம் இன்னதென்று அறியாது திகைக்கையில், நந்தி எதிரில்வந்து 'சிவபிரானுக்குத் தங்குமிடமான திருக்கயிலாயத்தின் பெருமை இது' என்றுசொல்லவும், கேளாமல் தசமுகன், 'எனது பிரயாணத்துக்குத் தடையாகிய இம்மலையை இப்பொழுதே வேரோடு பறித்து எடுத்து அப்பால்எறிந்துவிட்டுத் தடையின்றி மேற்செல்வேன்'என்று கூறி விமானத்தினின்றுஇறங்கித் தனதுஇருபதுகைகளையும் அம்மலையின்கீழ்க்கொடுத்து அதனைப் பெயர்த்து அசைத்தனன் என்பதாம்.

கைலை - கைலாஸமென்கிற வடசொல்லின் திரிபு. புரந்தரன் - வடசொல்; (பகைவர்களுடைய) நகரங்களை யழிப்பவன். தும்புரு - நாரதன்

போல இசைபாடுதலிற் சிறந்தவனும், கந்தருவர்களுக்குக் குருவுமான ஒரு முனிவன். இவனது வீணை கலாவதியென்று பெயர்பெறும். அசையுற - அசைய; உறு - துணைவினை. பி-ம்:—[1]செயித்துத் தேவரும். [2]வாழ்வெலாம். [3]நசையுற. [4]புரந்தரனடர்ந்த, புரந்தனநடந்த. (௫௭௧)

௧௫. சேணுயர் நெறிமுறை திறம்ப [1]லின்றியே
பாணிகள் பணிசெயப் பழுதில் [2]பண்ணிடை
வீணையி னரம்பிடை [3]விளைத்த தேமறை
வாணியி னாரதன் செவியின் வார்க்கவே.

(இ - ள்.) சேண் உயர் - மேலுலகத்திலே வழங்குவதாய்ச் சிறந்த, நெறி முறை - சங்கீதமார்க்கத்துக்கு உரிய விதியினொழுங்கு, திறம்பல் இன்றியே- தவறுதலில்லாமல், பாணிகள் பணி செய - கைகள் (ஸ்வரஸ்தானங்களிற் சென்று) உரியதொழில் செய்ய, வீணையின் நரம்பிடை விளைத்த-வீணையினது தந்திகளிலே உண்டாக்கிய [தடவிவாசித்து எழுப்பிய], பழுது இல் பண்ணிடை - குற்றமில்லாதஇராகத்தில், (அமைத்து), தேம் மறை - இனியவேதத்தை, நாரதன் - நாரதமகாமுனிவன், வாணியின்-சரசுவதிபோல, செவியின் வார்க்க - காதுகளிலே செலுத்தவும்,—(எ - று.)

இராவணன் கேட்டுமகிழும்படி தேவமுனிவனான நாரதன் சிறந்ததேவகானமுறைமைப்படி கைகளால் யாழ்நரம்பை வருடி இசையெழுப்பி அவ்யாழிசைக்கு ஒப்ப ஸாமகீதம்பாட என்பது பொருள். நாரதனது இசைபாடற்சிறப்புக்குச் சரசுவதியை உவமைகூறினர்; அதன்குறிப்பால், அவளும் இராவணனுக்குப் பணிசெய்யுந்தன்மைய ளென்பது தொனிக்கும். எல்லாவேதங்களுள்ளும் ஸாமவேதம் சிறத்தலாலும், அது கடவுளின்சொரூபமாயும் கடவுளுக்கு மிகப்பிரியமானதாயு முள்ளதனாலும், செவிக்கினியஸ்வரங்களுடன் அமைதலாலும், 'தேமறை' எனப்பட்டது. இனி, தேமறை-காந்தருவவேதமெனப்படுகிற சங்கீதமேயாகவுமாம். வார்க்க என்ற வினைக்கு ஏற்ப, வேதத்தைத் தேனாகக் கொள்க. இனி, தேன் மறை எனப்பிரித்து, மறைத்தேன் என மொழிமாற்றி, வேதமாகிய தேனை யென்றலும் ஒன்று;தேன் + மறை= தேமறை: தேன்மொழி மெலிவர இறுதியழிந்தது; [நன்-மெய்-கக.] நாரதன் என்ற வடமொழிப்பெயர் - ஆத்துமஞானத்தை உபதேசிப்பவ னென்றும், மனிதர்களுக்குஉள்ள ஒற்றுமையைக் கெடுப்பவ னென்றும் காரணப்பொருள் படும்: நரன் - ஆத்மா, அதற்குஉரிய ஞானம்-நாரம், த-கொடுத்தல்; அல்லது நரர் - மனிதர், அவர்சம்பந்தமான ஒற்றுமை-நாரம், த - கெடுத்தல். இவர். பிரமனது மனத்தினின்று தோன்றிய குமாரர். இவரது வீணை மகதி சரசுவதியின் வீணை கச்சபீ. 'பாணிகள்பணிசெய' - கைகள் தாளம்போடுதலாகிய தொழிலைச்செய்ய என்று உரைத்தல், சிறப்பன்று. பி-ம்:—[1]அன்றியே. [2]பண்ணடை, பண்ணிறை. [3]விளைந்த. (௫௭௨)

வேறு.

௧௪. மேகமென் றுருத்தி [1]கொண்டு விண்ணவர் தருவும் விஞ்சை
நாகமுஞ் சுரந்த [2]தீந்தேம் புனலொடு மளாவி நவ்வித்

தோகையர் துகிலிற் [3]றோயு மென்பதோர் துணுக்கந் தோடுஞ்
சீகர மகர வேலைக் காவலன் சிந்த மன்னோ.

(இ - ள்.) மகரம் வேலை காவலன் - சுறாமீன்களையுடைய கடலுக்குத் தலைவனான வருணன்,—விண்ணவர் தருவும் - தேவர்களுடைய கற்பகவிருக்ஷங்களின் மலர்களும், விஞ்சை நாகமும் - வித்தியாதரலோகத்திலுள்ள சிறந்த மரங்களின் மலர்களும், சுரந்த - சொரிந்த, தீம் தேன் - இனிமையான தேனை, புனலொடும் அளாவி - நல்லநீருடன் கலந்து, (அதனை), மேகம் என் துருத்தி கொண்டு - மேகமென்கிற வீசுகுழலி லெடுத்துக்கொண்டு, நவ்வி தோகையர் துகிலில் தோயும் என்பது ஓர் துணுக்கத்தோடும் - (சபையிலுள்ள இராவணனைச் சார்ந்த) மானும் மயிலும் போன்ற மகளிரது ஆடையிற் படியுமென்ற ஓர் அச்சத்துடனே, சீகரம் சிந்த - சிறுதிவலைகளாகச் சிந்தவும்,—

வேலைக்காவலன் அளாவிக் கொண்டு துணுக்கத்தோடு சீகரம் சிந்த என்க. மெல் துருத்தி யெனப் பிரித்தும் உரைக்கலாம். மேகம், தரு, நாகம், ஸீகரம், மகரம், வேலா - வடசொற்கள். விஞ்சையென்பது - மாயவித்தையைத் தரிப்பவரான வித்தியாதரர்களுடைய உலகத்துக்கு இருமடியாகுபெயராம். நாகம் - நிலைபெயராதது எனக் காரணப்பொருள்படும். தரு, நாகம் என்றவை - முதலாகுபெயராய், இங்கு மலரைக் குறித்தன. தேன் + புனல் = தேம்புனல். மகரம் - கடலிலேயே வாழ்வதொரு மீனின் சாதி. நாகம் என்பதற்கு - சுரபுன்னைமரமென்று உரைப்பாரு முளர். மன், ஓ - ஈற்றசைகள். **பி ம்:—** [1]வீக்கி. [2]தீந்தேனறும்புனலோடளாவித். [3]தோய்க்கும்.

இதுவும், அடுத்த கவியும் - பெரும்பாலும் முதற்சீரும் நான்காஞ்சீரும் விளச்சீர்களும், மற்றைநான்கும் மாச்சீர்களுமாகிய கழிநெடிலடி நான்கு கொண்ட **அறுசீராசிரியவிருத்தங்கள்.** (௫௭௩)

௩௫. நறைமலர்த் தாதுந் தேனு நளிநெடு மகுட கோடி
முறைமுறை யறையச் சிந்தி முரிந்துகு மணியு முத்துந்
தறையிடை யுகாத முன்னந் தாங்கினன் றழுவி வாங்கித்
துறைதொறுந் தொடர்ந்து நின்று சமீரணன் றுடைப்ப மன்னோ.

(இ - ள்.) சமீரணன் - வாயுதேவன்,—நறை மலர் - நறுமணமுள்ள பூக்களினின்று சிந்துகிற, தாதும் - மகரந்தப்பொடிகளையும், தேனும் - தேனையும், நளி நெடு மகுட கோடி - (அங்குவந்துள்ள அரசர்களுடைய) பெரிய நீண்ட கிரீடங்களின் கூட்டங்கள், முறை முறை அறைய - (நெருக்கத்தால்) ஒன்றோடொன்று தாக்குதலாலே, முரிந்து சிந்தி உகு - பின்னப்பட்டுச் சிதறிச் சிந்துகிற, மணியும் - இரத்தினங்களையும், முத்தும் - முத்துக்களையும், தறையிடை உகாத முன்னம் - தரையிலே சிந்துதற்கு முன்னமே, தழுவி தாங்கினன் வாங்கி - ஆங்காங்குச் சென்று ஏந்தி யெடுத்து, துறைதொறும் தொடர்ந்து நின்று - (தேவர்முதலியோர் வந்து கூடிய அம்மண்டபத்தின்) ஒவ்வோரிடத்திலும் (அவரவர்களைத்) தொடர்ந்துசென்று நின்று, துடைப்ப - (அவ்

விடங்களைச்) சுத்திசெய்து கொண்டிருக்கவும்,—(எ - று.) மன், ஓ - ஈற்ற சைகள்.

சமீரணன் மலர்த்தாதும் மலர்த்தேனும் மகுடகோடி உடுமணியும் முத்தும் தழுவித் தாங்கினன் வாங்கித் தொடர்ந்து நின்று துடைப்ப வென்க. நறை - நறுமை; 'ஐ' விகுதி பெற்ற பண்புப்பெயர். மணி - இங்கே, முத்து ஒழிந்த மற்றைய இரத்தினங்கள். தறை - தரா என்ற வடசொல் திரிந்தது; அதற்கு - (பொருள்களைத்) தரிப்பது என்று பொருள். ஸமீரணன் என்ற வடமொழிப்பெயர் - நன்றாகச் சஞ்சரிப்பவ னென்று பொருள்படும். இக்கவியால், அவ்விராவணசபையில் அகற்றத்தக்க குப்பையாய் நிற்பன மலர்த் தாது முதலியனவே யென்ற சிறப்பு விளங்கும். (௩௪)

வேறு.

௧௫. மின்னுடை வேத்திரக் கையர் மெய்புகத்
[1]துன்னெடுங் கஞ்சுகத் துகிலர் [2]சோர்விலர்
பொன்னொடு [3]வெள்ளியும் புரந்த ராதியர்க்
கின்னியன் முறைமுறை யிருக்கை யீயவே.

(இ - ள்.) பொன்னொடு - (தேவகுருவான) பிருகஸ்பதியும், வெள்ளியும் - (அசுரகுருவான) சுக்கிரனும்,—மின் உடை வேத்திரம் கையர் - மின்னல்போன்ற ஒளியையுடைய பொற்பிரம்பை யேந்திய கையையுடையவர்களும், மெய் புக துன் - உடம்புமுழுவதும் உட்புகும்படி அமைந்த, நெடு கஞ்சுகம் துகிலர்-நீண்ட ஆடையாலாகிய பெருஞ்சட்டையைத் தரித்தவர்களும், சோர்வு இலர் - (தொழில்செய்தலில்) தளர்ச்சியில்லாதவர்களுமாய், புரந்தர ஆதியர்க்கு - இந்திரன் முதலியோர்க்கு, முறை முறை-(அவரவர்க்குத்) தக்க முறைப்படி, இருக்கை - ஆசனங்களை, இன் இயல் - இனிய தன்மையோடு, ஈய - கொடுக்கவும்,—(எ - று.)

பிருகஸ்பதியும் சுக்கிரனும் இராவணனுக்குச்சேவகர்களாய் அமர்ந்து அவன்கட்டளைப்படி அவன்சபைக்குவரும் இந்திரன்முதலானோர்க்கு அவரவர்க்குத்தக்கபடி உபசாரத்தோடு ஆசனங்கொடுத்துவர வென்க. அவர்கள், கொண்ட வேலைக்கு ஏற்பக் கையிற் பிரம்பையும் உடம்பில் முழுச்சட்டையையும் தொழிலிற்சோர்வின்மையையுந் தரித்ததனை, முன்னிரண்டடிகளில் விளக்கினார். 'பொன்னொடு வெள்ளியும்' என்றதன் உண்மைப்பொருளைநோக்காது, இதனை 'இருக்கை' என்பதற்கு அடைமொழியாக்கிவிட்டு வேலையாட்கள் இந்திரன் முதலியோர்க்கு இனிமைபொருந்திய பொன்னினாலும் வெள்ளியினாலுமாகிய ஆசனங்களை வரிசைக்கிரமப்படி கொடுக்கவென்று உரைத்தல் சிறவாமை உணர்க. தேவகுருவான பிருகஸ்பதியோடு ஒப்ப அசுரகுருவான சுக்கிரனையுங் கூறினதனால், கண்டகனான இராவணன் தேவர்களைப்போலவே அசுரர்களையும் பகைத்து வென்று அவர்கள்திறத்திலுங் கொடியனாய் நடந்து வந்தன னென்பது வெளியாம். இந்திரனால் ஆசனந்தந்து உபசரிக்கப்படுபவர் இந்திரனுக்கு ஆசனமளிக்கும்படியாயினது, இராவணனது கடக்கலாகாக்

கட்டளையினுலென்க. நெடுங்கஞ்சுகம் - நிலையங்கி; குப்பாயமெனவும், மெய்ப் பையெனவும்படும். பொன், வெள்ளி என்பன - அவர்க்கு, நிறம்பற்றிவந்த பெயர்கள். 'மின்னுடைவேத்திரம்' எனவே, பொற்பிரம்பாயிற்று. பொன் ஞெடு என்பதில், ஒடு - எண்ணுப்பொருளது. புரந்தராதியர் - வடமொழி ப்புணர்ச்சி. வெள்ளி - வெண்ணிறமுடையவன்; இ-பெயர் விகுதி. பி - ம்:— [1]துன்னிடு. [2]சோர்விலாப். [3]வெள்ளியிற்.

இதுமுதல் இருபத்தைந்துகவிகள்-இப்படலத்தின் ஆறுங்கவி போன்ற **கலிவிருத்தங்கள்.** (ருஎரு)

கஎ. சூலமே முதலிய துறந்து [1]சுற்றிய
சேலையாற் செய்யவாய் புதைத்துச் செங்கையன்
ஞேலுடை நெடும்பணை துவைக்குந் தோறெலாங்
காலன்வந் திசைக்கு[2]நாட் கடிகை கூறவே.

(இ - ள்.) காலன்-காலத்தையறிந்துநடக்குங் கடவுளான யமன்,—சூல மேமுதலிய துறந்து-சூலம் முதலிய (தனக்கு உரிய) ஆயுதங்களை விட்டிட்டு, சுற்றிய சேலையால் செய்ய வாய் புதைத்து-சுற்றியுள்ள ஆடையைக்கொண்டு (தன்னுடைய)சிவந்தவாயை மூடிக்கொண்டு, செம் கையன்-செவ்வியகையை யுடையவனுகி,—தோல் உடை நெடு பணை துவைக்கும் தோறு எலாம்-தோற் போர்வையையுடைய பெரிய பேரிகைவாத்தியங்கள் அடிக்கப்படுஞ் சமயங் களிலெல்லாம், வந்து-சித்தனுய்வந்து, இசைக்கும்-சொல்லுதற்குஉரிய, நாள் கடிகை - நாளின்நாழிகைக்கணக்கை, கூற - சொல்லவும்,—(எ - று.)

நாழிகைமுரசம் அறையவேண்டிய சமயங்களிலெல்லாம் தவருமல் யமன் அச்சத்தால் ஆயுதங்களை அகற்றிவிட்டு ஆடையால் தன்வாயைப் புதைத்துக்கொண்டு வெகுமரியாதையோடு வந்து காலத்தைச் சரியாகக் கணக்கிட்டுச்சொல்லுதலாகிய தனது குற்றேவற்ருெழிலை ஒழுங்காகநடத்த வென்க. 'அடக்கமென்பது - உயர்ந்தோர்முன் அடங்கியொழுகும் ஒழுக் கம்; அவை - பணிந்தமொழியும் தணிந்தநடையும் தானைமடக்கலும் வாய்பு தைத்தலும் முதலாயின'என்ற நச்சினுர்க்கினியருரைவாக்கியம் இங்குஅறியத் தக்கது. சூலம் - முத்தலைவேல். ஏ-அசைநிலை. முதலிய என்றதனுல், கால தண்டமும் காலபாசமும் பெறப்படும்.சேலை-சேலாஎன்ற வடசொல்திரிந்தது. கடிகை-கடிகா என்ற வடசொல் திரிந்தது. [1]சுற்றியசேலையாற் சிறிய வாய் புதைத்துச் செங்கையின்என்ற பாடத்துக்கு - அரையிற்சுற்றிய உத்தரீயத் துடன் செங்கையினுல் (தன்னுடைய) சிறியவாயைப்புதைத்தென்க. இங்கு 'சிறிய வாய்'என்றது,பணிந்தமொழியைக் காட்டுதற்கு.வாயைக்கூறியது மூக் கிற்கும்உபலட்சணம்: தன்னுடைய மூச்சுக்காற்றுப் பெரியோர்மேற் படாதிரு க்கவேணு மென்ற கருத்தினுல் வாயையும் மூக்கையுஞ்சேர்த்து ஆடையாற் சுற்றுதல் மரபு. படைக்கலமேந்துதல் தண்டனைசெய்தல்என்ற இவை நீங்கிய கைகளை யுடையானென்பார் 'செங்கையன்' என்ருர். [2]நாள் கடி

கைகூற என்ற பாடத்துக்கு, நாளின்நிலையையும் நாழிகையின் கணக்கை யும் கூற வென்று உரைக்க. பி - ம்:—[1]சுற்றிய...புகைத்த. (௫௭௬)

கஅ. நயங்கிளர் நானநெய் யளாவி நந்தலில்
வியங்கருப் பூரமென் பஞ்சின் மீக்கொளீஇக்
கயங்களின் மரைமலர்க் காடு பூத்தென
வயங்கெரிக் [1]கடவுளும் விளக்க மாட்டவே.

(இ - ள்.) வயங்கு எரி கடவுளும் - விளங்குகிற அக்கினிதேவனும், நயம் கிளர் நானம் நெய் அளாவி - நன்மை மிக்க [சிறந்த] நறுமணத்தையுடைய நெய்யை(த் தகழியிற்)சேர்த்து, நந்தல் இல் - குறைவில்லாத [மிக்க], வியம்-சிறந்த, கருப்பூரம் - கர்ப்பூரத்திலும், மெல் பஞ்சின் மீ - மென்மையான பஞ்சுத் திரியிலும், கொளீஇ - பற்றவைத்து, கயங்களின் மரை மலர் காடு பூத்து என - குளங்களில் செந்தாமரைமலர்த்தொகுதி மலர்ந்தாற்போல, விளக்கம் மாட்ட - விளக்குக்களை யேற்றவும்,—(எ - று.)

நானம்நெய் என்பதற்கு - கஸ்தூரிகலந்த நெய்யென்று உரைப்பாரு முளர். கர்ப்பூரம் - வடசொல். கொளீஇ - கொளுத்தி: சொல்லிசையளபெடை. மரை - தாமரை யென்பதன் முதற்குறைவிகாரம். விளக்கம் - விளங்கச்செய்வது; அம் - கருத்தாப்பொருள் விகுதி. வியம் - உரிச்சொல். நீர்நிலை - சபைக்கும், செந்தாமரைமலர்க்காடு - விளக்கின்தொகுதிக்கும் உவமை. உம் - இறந்ததுதழுவிய எச்சம். பி-ம்:—[1]கடவுட். (௫௭௭)

கக. அதிசய [1]மளிப்பதற் கருள றிந்துநற்
புதிதலர் கற்பகத் தருவும் பொய்யிலாக்
கதிர்நெடு மணிகளுங் கறவை யான்களு
நிதிகளு முறைமுறை நின்று நீட்டவே.

(இ - ள்.) நல் - சிறந்த, புதிது அலர்-(எப்பொழுதும்) புதுமையாக மலருந் தன்மையுள்ள, கற்பகம் தருவும் - கற்பக விருக்ஷங்களும், பொய் இலா கதிர் நெடு மணிகளும் - தவறாத [உண்மையான] ஒளிகளையுடைய சிறந்த (சிந்தாமணி முதலிய) தேவரத்தினங்களும், கறவை ஆன்களும் - கறக்குந் தன்மையனவான (காமதேநு முதலிய) பசுக்களும், நிதிகளும் - (சங்கநிதி முதலிய) நிதிகளும்,—அதிசயம் அளிப்பதற்கு - (இராவணன்மனத்துக்கு) வியப்பை யுண்டாக்கும்பொருட்டு, அருள் அறிந்து - அவன்கருணை செய்யுஞ் சமயமறிந்து, முறை முறை நின்று நீட்ட-வரிசைவரிசையாய்நின்று (தங்கள் தன்மையை முன்னிட்டுக்) காண்பிக்கவும்,—(எ - று.)

ஜாலவித்தைசெய்வோர்பலர் ஒருபிரபுவை யடுத்து அவன்மனத்தை மகிழ்விக்கும்பொருட்டுச் சமயம் அறிந்து ஒவ்வொருவராய்வந்து முன்நின்று தந்தமதுதிறமையின்படி பலபொருள்களை உண்டாக்கிக் காட்டும் இயல்பு போல, வேண்டினபொருள்களை வேண்டினபடியெல்லாம் உண்டாக்குந்தன்மையுள்ள கல்பகவிருக்ஷம் காமதேநு சிந்தாமணி நவநிதி முதலிய தேவர்செல்வங்கள் இராவணனையடுத்துத் தம்விஷயத்தில் அவனுக்குக் கொண்டாட்டத்

தை யுண்டாக்கும்பொருட்டு அவன்கருணைகொள்ளுஞ் சமயம் அறிந்து ஒவ்வொன்றாய் வந்து முன்னின்று தந்தமதுதிறமையை வெளியிட்டுக்கொண்டு தலைகாட்டவென்பது கருத்து. இனி, 'அதிசயமளிப்பதற்கு' என்பதற்கு - அவன்சபையில் வருபவர்களுடைய பலவகைத்திறமைகளைக் கண்டு வியந்து அவர்களுக்குப் பரிசுகொடுக்கும்பொருட்டு என்று பொருள்கொண்டு, அதற்காகக் கல்பகவிருக்ஷம் முதலியன தந்தமக்குஇயன்ற பொருள்களைச் சமயமறிந்து கொடுத்துவர வென்று உரைத்தலு முண்டு; கற்பகவிருக்ஷம் முதலியன இராவணனெதிரில் நின்றுகொண்டு, அவன் யாரிடத்தில் அருள் கொண்டு எவர்க்கு எப்பொழுது என்னபொருள் கொடுக்கச்சொல்லிக் குறிப்பாகவேனும் வெளிப்படையாகவேனும் கட்டளையிடுவனோ வென்று எதிர்பார்த்து அக்கட்டளைப்படி அந்தந்தப்பொருள்களை உண்டாக்கிக் கொடுத்துக்கொண்டிருக்க என்பது கருத்தாம். கற்பகதரு - சந்தானம் மந்தாரம் பாரிஜாதம் கல்பகம் அரிசந்தனம் என ஐந்தாம். தேவமணிகள் - சிந்தாமணியும், சூளாமணியும் எனப்படும். கறவையான் - "மறவியொன்றனுமின்றி மனத்ததே சுரக்கும்பால, கறவையிற் கறக்குந் தம்மாற் காமுறப் பட்டவெல்லாம்" என்ற சிந்தாமணியின்படி மனத்தில் நினைத்த பொருள்களையெல்லாம் தருந்தன்மையுள்ள காமதேனுவென்க. காமதேனுபோலவே அதன் கன்றான நந்தினி முதலிய சந்ததியிலுள்ளனவும், வேண்டிய வேண்டியாங்கு ஈயுந்திறத்தன வாதலால், 'ஆன்கள்' எனப் பன்மையாற் கூறினார். நிதிகள் - சங்கம், பதுமம், மகாபதுமம், மகரம், கச்சபம், முகுந்தம், குந்தம், நீலம், வரம் என ஒன்பதாம். **பி-ம்:**—[1]அளிப்பவர்க்கருளிற்றந்ததால்.

உ௦. குண்டல முதலிய குலங்கொள் பேரணி
மண்டிய பேரொளி [1]வயங்க வீசலா
லுண்டுகொ லிரவினி யுலக மேழினு
மெண்டிசை மருங்கினு மிருளின் றென்னவே.

(இ - ள்.) குண்டலம் முதலிய - குண்டலம் முதலான, குலம் கொள் பேர் அணி - சிறப்பைக்கொண்ட பெரிய ஆபரணங்கள், மண்டிய பேர் ஒளி - அடர்ந்த மிக்கஒளியை, வயங்க வீசலால் - (எங்கும்) விளங்கும்படி வீசுதலால்,—'இனிஉலகம் எழினும் இரவுஉண்டுகொல் - இனி எழுவகைலோகங்களிலும் இராத்திரியென்பது ஒன்று உண்டோ? எண் திசை மருங்கினும் இருள் இன்று - எட்டுத்திக்குப்பக்கங்களிலும் இருள் இல்லையே! என்ன - என்று (காண்பவர்) சொல்லும்படியாகவும்,—(எ - று)

குண்டலம்முதலிய அணிகள், இராவணன் தரித்துள்ளவை. குலம் என்பது - மேன்மையை யுணர்த்திற்று; 'குலகிரி' என்றவிடத்துப்போல. கொல் என்ற இடைச்சொல் - வினாப்பொருளில் வந்தது. உலகமேழ்-பூலோகம் புவர்லோகம் சுவர்லோகம் மஹர்லோகம் ஜநலோகம் தபோலோகம் சத்தியலோகம் என்ற மேலேழும், அதலம் விதலம் சுதலம் தராதலம் ரஸாதலம் மகாதலம் பாதாளம் என்ற கீழேழும். **பி-ம்:**— வயங்கி. (ருஎக)

உக. கங்கையே முதலிய [1]கடவுட் கன்னியர்
கொங்கைகள் சுமந்திடை கொடியி னொல்கிடச்
செங்கையி னரிசியும் மலருஞ் சிந்தினர்
மங்கல முறை[2]முறை கூறி வாழ்த்தவே.

(இ - ள்.) கங்கையே முதலிய கடவுள் கன்னியர் - கங்கைமுதலிய புண்ணியதீர்த்தங்களுக்கு உரிய தேவதைகளாகிய மகளிர், கொங்கைகள் சுமந்து இடை கொடியின் ஒல்கிட-பருத்த தனங்களைச் சுமத்தலால் (தங்கள்) மெல்லிய இடை கொடிபோலத் துவளும்படி,(அருகில்வந்து), செம் கையின் அரிசியும் மலரும் சிந்தினர் - சிவந்த தங்கள்கைகளால் அக்ஷதைகளையும் புஷ்பங்களையும் (இராவணன்மேல்) தூவி, முறை முறை - அடிக்கடி, மங்கலம் கூறி வாழ்த்த-மங்களவாக்கியங்களைச் சொல்லி வாழ்த்தவும்,—(எ-று.)

. [1]தீர்த்தகன்னியர் என்றபாடத்துக்கு - நதிகளுக்குஉரிய பெண்தெய்வங்கள் என்க. சுமந்து - சுமக்க வென்னுஞ் செயவெனெச்சத்தின் திரிபு. பி-ம்:—[2]மொழி. (ருஅ௦)

உஉ. ஊருவிற் றோன்றிய [1]வுருப்ப சிப்பெயர்க்
[2]காரிகை யார்முதற் கலாப மஞ்ஞைபோல
வார்விசிக் கருவியோர் வகுத்த பாணியி
னாரிய ரருநட நடிப்ப நோக்கியே.

(இ - ள்.) ஊருவின் தோன்றிய - (நாராயணமுனிவனது) தொடையினின்று பிறந்த, உருப்பசி பெயர் - ஊர்வசியென்று பெயர்கொண்ட, காரிகையார் - பெண்ணை, முதல் - தொடக்கமான, நாரியர் - பெண்கள், கலாபம் மஞ்ஞைபோல் - தோகையையுடைய மயில்கள்போல,—வார் விசி கருவியோர் வகுத்த பாணியின் - தோற்கயிற்றாற்கட்டப்பட்ட இசைககருவிகளையுடையவர்கள் வகைப்படுத்தி அமைத்த தாளவொழுங்கிற்கு ஏற்ப,—அரு நடம் நடிப்ப - அருமையானநடனத்தை ஆட, நோக்கி-(அதனைப்) பார்த்துக் கொண்டும்,—(எ-று.)

ஊர்வசிமுதலிய தேவமாதர் மயில்கள் ஆடுவதுபோலத் தாளவொற்று முறைபிறழாமற் கூத்தாடப் பார்த்து என்பது பொருள். நான்காமடியில் ஆரியர் எனப்பிரிப்பினுமாம்: ஆரியர் - வடநூலார்: அவர்க்குஉரிய நடனம், ஆரியக்கூத்து. இது, பலவகைக்கூத்துக்களுள் ஒன்றுதலை 'இருவகைக்கூத்தாவன: வசைக்கூத்து, புகழ்க்கூத்து; வேத்தியல், பொதுவியல்; வரிக்கூத்து, வரிச்சாந்திக்கூத்து; சாந்திக்கூத்து, விநோதக்கூத்து; ஆரியம், தமிழ்; இயல்புக்கூத்து, தேசிக்கூத்து எனப்பலவகைய; இவை விரிந்தநூல்களிற் காண்க' என்ற சிலப்பதிகாரத்து அடியார்க்கு நல்லாருரையால் அறிக. வடநூலாராற் சிறப்பித்துக்கூறப்பட்ட இந்த ஆரியக்கூத்தினது உயர்வு தோன்ற, அதற்கு 'அரு' என்ற அடைமொழி கொடுத்தார். ஆர்யபாஷைக்கு உரிய தேவமாதராதலால்,ஊர்வசிமுதலியோர் ஆரியக்கூத்தை ஆடினரென்க. ஆரியக்கூத்தெனினும், பாவைக்கூத்தெனினும் ஒக்குமென்பர் ஒருசாரார்;

அது, அசுரர்மோகிக்கும்படி திருமகள் ஆடிய கூத்தாம். உருப்பசி = ஊர்வஶீ. காரிகையார் - ஒருவரைக்கூறும் பன்மைக்கிளவி.

'வார்விசிக்கருவியோர்' என்றது, மத்தளக்காரரை. பாணியென்பது, தாளமென்றவாறு; "கொட்டும் அசையுந் தூக்கும் அளவும், ஒட்டப் புணர்ப்பது பாணி யாகும்" என்று ராகலின். (இவற்றின் தொழில் வருமாறு:— கொட்டாவது - அமுக்குதல், அசையாவது - தாக்கியெழுதல், தூக்காவது - தாக்கித்தூக்குதல், அளவாவது-தாக்கினஓசை நேரே மூன்றுமாத்திரைபெறு மளவும் வருதலெனக் கொள்க.) கலாபம் - வடசொல். மஞ்ஞை-பெயர்த்திரிசொல்: இது - பால்பகாவஃறிணைப்பெயர். மயில் ஆடுங்காலத்துத் தோகையை விரித்து ஆடும் இயல்பு தோன்ற, 'கலாபமஞ்ஞை' என்றார். ஊரு - வடசொல். [1]உயிர்பெய்ஓவியம் என்ற பாடத்துக்கு-உயிர் அமைக்கப்பட்டதொரு சித்திரப்பாவைபோல் அழகியவளான ஊர்வசி என்னும் தேவமாதென்க. ஊர்வசியென்றபெயர் - தொடையினின்று பிறந்தவளென்று பொருள்படும். விஷ்ணுவின் அம்சமாய்க் குருவும் சிஷ்யனுமாகத் திருவவதரித்த நாராயணன் நரன் என்ற முனிவர்கள் பதரிகாச்சிரமத்தில் தவஞ் செய்துகொண்டிருக்கையில், இந்திரனேவலால் அப்ஸரஸ்ஸ்திரீகள்பலர் அங்குவந்து தங்களுடைய மேனிமினுக்கினாலும் ஆடல்பாடலாதி விநோதங்களாலும் அவர்களுடைய தவத்துக்கு இடையூறுசெய்யத்தொடங்க, அதனாற் சிறிதுங் கலங்காத அவர்களுள் நாராயணமுனிவர் அம்மகளிரை அவமானப்படுத்தக்கருதித் தமது தொடையினின்று ஒரு கட்டழகியைச் சங்கற்பத்தால் உண்டாக்க, அவளுடைய ஒப்புயர்வற்ற சௌந்தரியத்தை நோக்கி அத்தேவமாதர்கள் மிகவெள்கி அவளையே தங்களுக்குத்தலைவியாகக்கொண்டு அவளுடன் தமது உலகஞ் சென்றன ரென்பது வரலாறு; அவளே ஊர்வசி. பி - ம்:—[2]காரினிற் செருக்கிய. (௫௮௧)

௨௩. இருந்தன [1]னுலகங்க ளிரண்டு மொன்றுந்த
னருந்தவ முடைமையி னளவி லாற்றலிற்
பொருந்திய விராவணன் புருவக் கார்முகக்
கருந்தடங் கண்ணியர் கண்ணின் வெள்ளத்தே.

(இ - ள்.) உலகங்கள் இரண்டும் ஒன்றும் - மூன்று உலகங்களும், தன் அரு தவம் உடைமையின்-(பிறராற்செய்தற்கு) அரிய தவத்தைத் தான் செய்துள்ளதனால், அளவு இல் ஆற்றலில் பொருந்திய - (தனது) வரம்பில்லாத வலிமையின்கீழ்ப் பொருந்தப்பெற்ற, இராவணன்—,—புருவம் கார்முகம் - புருவங்களாகிய விற்களையுடைய, கரு தட கண்ணியர் - கரியபெரிய கண்களையுடைய அநேகமாதர்களுடைய, கண்ணின் வெள்ளத்து-கண்களின் பார்வைமிகுதியிலே, இருந்தனன் - இருந்தான்; (எ - று.)

இராவணன் கோகர்ணச்சிரமத்தில் வெகுசிரமப்பட்டு அரியபெரியதவஞ் செய்யத்தொடங்கி ஆயிரம்வருஷத்துக்கு ஒருமுறை ஒவ்வொன்றாகத் தனது

பத்துத்தலைகளுள் ஒன்பதுதலைகளையும் ஓமஞ்செய்து தவம்முடித்துப் பிரம னிடத்தினின்று பெருவரம்பெற்ற மகாபலத்தால் அனைவரையும் வென்று மூவுலகத்தையும் அடக்கியாளுதல் தோன்ற, 'உலகங்களிரண்டுமொன்றும் தன் அருந்தவமுடைமையின் அளவிலாற்றலிற் பொருந்திய இராவணன்' என்றார்.

புருவத்துக்கு வில் உவமை, வளைந்த வடிவிற்கு. புருவத்தை வில் லென்றதற்கு ஏற்ப, கண்ணை அம்பாகக் கருதுக. வில்லினாற்பொருது வீர ரை வெல்லுதல்போலத் தங்கள்புருவத்தினழகால் தாக்கி ஆடவரை வசப் படுத்துபவ ரென்பது தோன்ற, 'புருவக்கார்முகம்' என்ற அடைமொழி மக ளிர்க்குக் கொடுக்கப்பட்டது. புருவம் - ப்ரூ: என்ற வடசொல்லின் சிதைவு. கார்முகம் என்ற வடசொல் - தொழிலில்வல்லதென்று பொருள்படும்; கர்மம் - தொழில்: அதனடியாகப்பிறந்த தத்திதாந்தநாமம், கார்முகம். கண்ணியர் என்பதில், இ என்ற பெண்பால்விகுதிமேல். அர் என்ற பலர் பால்விகுதி வந்தது. இராவணனைச் சார்ந்து சூழ்ந்துள்ள மகளிர் மிகப்பல ரென்பதும், அவர்களுடைய கண்களின்பரப்பும், அவற்றின் இடைவிடாத பார்வையும், அப்பார்வை இராவணனை வசப்படுத்துந் தன்மையும், 'கண் ணின்வெள்ளத்து' என்பதனால் விளங்கும். இவர்கள், இராவணனுக்கு அந்தரங்கமான மகளிர். வெள்ளத்து இருந்தனன் எனச் செய்யுளின் இறுதி மொழி முதல்மொழியோடு பொருளிற்பொருந்தியது, **பூட்டுவிற் பொருள் கோள்;** "எழுவா யிறுதி நிலைமொழி தம்முள், பொருள் நோக்குடையது பூட்டுவில்லாகும்."

இனி, கீழ்க் குளகமாகநடந்த இருபத்திரண்டு செய்யுள்களுக்கும் முடிபு வருமாறு:—(அ) விஞ்சைவேந்தர்கள்சுற்ற, (கூ) சித்தர் சேர, (க0) கின்னரர் இறைஞ்சுகின்றனராக, (கக) உரகர்கள் சூழ, (கஉ) தும்புரு ஏத்த, (கங) நார தன் வார்க்க, (கச) வேலைக்காவலன்சிந்த, (கரு) சமீரணன் துடைப்ப, (கசு) பொன்னொடு வெள்ளியும் இருக்கையீய, (கஎ) காலன் நாட்கடிகைகூற, (கஅ) எரிக்கடவுளும் விளக்கம்மாட்ட, (ககூ) கற்பகதருமுதலியன நீட்ட, (உ0) என்ன, (உக) கடவுட்கன்னியர் வாழ்த்த, (உஉ) ஊருவிற்றோன்றிய காரிகை யார் முதல் நாரியர் ஆட, நோக்கி,— உங) இராவணன், (ங) தோள் விளங்க, குண்டலங்கள் வயங்க, (ச) மகுடநிரை வயங்க, (ரு) தோளெலாம்தோன்ற, ஆரம்குலவ, (சு) கழல்ஆர்ப்ப, (எ) மலர்க்குப்பை துன்ன, (உ) மண்டபமத னில்,பொலிய, (உங) வெள்ளத்து இருந்தனன் என ஒருவாக்கியமாக்கி,'சுற்ற' என்பது முதலியசெயவெனெச்சங்களையெல்லாம் வினைச்செவ்வெண்ணாக வைத்து அவற்றின் இறுதியில் எண்ணும்மை விரித்துப் பொருளுணர்க.

மூன்றாம்பாட்டின் முன்னிரண்டடி-குண்டலவருணனைக்கு அங்கமாகத் தோளை வருணித்தலும், ஐந்தாம்பாட்டின் முன்னிரண்டடி - ஆரமணிந்ததை வருணித்தற்குஅங்கமாகவந்த புயவருணனையும் ஆகிய வேறுபாடுடைமையால், கூறியதுகூற லென்னுங் குற்ற மாகாது. ஆறாங்கவி முதல் பதினோராங்கவி

வரையில் பதினெட்டுத்தேவகணங்களுட் சேர்ந்த பலவகையார் அவன்சபையில் பணிவுகொண்டு நிற்றலைக்கூறினர். கஉ, கங - ஆங் கவிகளில், தேவமுனிவர்களான தும்புரு நாரதர் அவனை உபசரித்தல் கூறப்பட்டது. கச - ஆங் கவிமுதல் ஆறு கவிகளில் நீர்க்கடவுள் நீர்தெளித்தலும், காற்றின்கடவுள் குப்பையொழித்தலும், ஆசனத்தில் வீற்றிருத்தற்குஉரியவர் ஆசனந்தருதலும், காலக்கடவுள் காலங்கூறலும், தீக்கடவுள் தீபமேற்றலும், ஐசுவரியங்கள் பொருள்தருதலும் ஆக அவரவர் தத்தமக்கு உரிய பணிவிடை பூண்டு ஒழுகுதல் கூறியவாறு காண்க. உ0-ஆங்கவியில், சூரியன் வேண்டாதபடி அநேக சூரியர் போல அவ்வரக்கன் விளங்குவா னென்பது வெளியாம். உஉ - ஆங் கவியில், இந்திரன்முன் நடித்தற்கு உரியவர் அவனைவென்ற இவன்முன் நடிக்கின்றன ரென்றவாறு. பி - ம்:—¹உலகமீரேழுமெய்திய. (௩அஉ)

உச.—இதுவும், வருங்கவியும்-குளகம்: சூர்ப்பணகை இராவணனரண்மனையின் வடகோபுரவாயிலில் வருதலைத் தெரிவிக்கும்.

> தங்கையு மவ்வழித் தலையிற் றாங்கிய
> செங்கையள் சோரியின் றாரை [1]சேந்திழி
> கொங்கையண் [2]மூக்கிலள் குழையில் [3]காதிலண்
> மங்குலி னொலிபடத் திறந்த வாயினள்.

(இ - ள்.) தங்கையும் - (அவ்விராவணனது) தங்கையான சூர்ப்பணகையும், அ வழி-அவ்விடத்தில் [அப்பொழுது], தலையில் தாங்கிய செம் கையள்-தலைமேல்வைத்துக்கொண்ட சிவந்த கைகளை யுடையவளும், சோரியின் தாரை சேந்து இழி-இரத்தப்பெருக்கு செந்நிறமாய்ப் பெருகப்பெற்ற, கொங்கையள் - தனங்களையுடையவளும், மூக்கிலள்-மூக்கற்றவளும், குழை இல் காதிலள் - குழையென்னும் ஆபரண மில்லாத காதும் அறுபட்டவளும், மங்குலின் ஒலி பட திறந்த வாயினள்-மேகமுழக்கம் போன்ற முழக்கமுண்டாம்படி. திறந்து கதறுகிற வாயையுடையவளும்,—(எ - று.)

தங்கையும் என்ற உம்மை - கதைத்தொடர்ச்சியை விளக்குவதாய் இறந்தது தழுவிய எச்சமாம். தலைமேற் கைவைத்தல், சோகக்குறி. 'சோரியின் தாரைசேந்திழி' என்பதை, கொங்கை மூக்கு காது என்ற மூன்றுக்குங் கூட்டுதலுமாம்; "மூக்குங் காதும் வெம் முரண் முலைக்கண்களும் முறையாற், போக்கிப் போக்கியசினத்தொடும் புரிகுழல்விட்டான்" என்று சூர்ப்பணகைப்படலத்திற் கூறியதை யறிக. குழை-ஒருவகைக்காதணி. 'குழையில்காது' என்றது, சூர்ப்பணகை கணவனை யிழந்து அமங்கலியாய் மாங்கலியக்குறிகளுள் ஒன்றான காதணியை யிழந்திருந்த தன்மையைக் காட்டும். 'செங்கை' என்றது-மிகக்கரிய விகாரரூபமுடைய அவளது கைகளின் இயற்கைச்செம்மையைக் காட்டவந்ததன்றிப் பெருகுகிற இரத்தத்தைத் துடைத்துத் துடைத்துக் கைகள் சிவந்துள்ள தன்மையைக் காட்ட வந்ததென அறிக. 'மங்குலினொலி பட' என்பதற்கு - மேகமுழக்கமும் கெட வென்று உரைப்பினும் அமையும்.

சேந்து - செம்மையென்னும் பண்பினடி விகாரப்பட்டு வினைத்தன்மையுற்று 'சே' என நிற்க, அதனின்று பிறந்த தெரிநிலைவினையெச்சம்; சிவந்து என்பதன் மரூஉ வென்றுங் கூறப்படும். பி-ம்:—[1]சேர்ந்திழி. [2]மூக்கினள். [3]காதினள். (௫௮௩)

உ௫. [1]முடையுடை வாயிலின் முறையிட் [2]டார்த்தெழு
கடையுகக் கடலொலி [3]காட்டிக் காந்துவாள்
குடதிசைச் செக்கரிற் சேந்த கூந்தலாள்
வடதிசை வாயிலின் வந்து தோன்றினாள்.

(இ - ள்.) முடை உடை வாயிலின் - முடைநாற்றத்தையுடைய தன் வாயினால், முறையிட்டு ஆர்த்து-(தன்) குறையையெடுத்து உரக்கக்கூறி, யுகம் கடை எழுகடல் ஒலிகாட்டி-யுகாந்த காலத்தில் வரம்புமீறிப்பொங்கிவருகின்ற கடலின் இரைச்சலைப் போன்ற இரைச்சலைச் செய்துகொண்டு, காந்துவாள் - மனந்தவிப்பவளும், குடதிசை செக்கரின் சேந்த கூந்தலாள்-மேற்குத்திசையிற் காணப்படுகிற அந்திச்செவ்வானம் போலச் சிவந்து தோன்றுகிற விரிந்த கூந்தலை யுடையவளுமாய், வட திசைவாயிலின் வந்து தோன்றினாள்-(இராவணனரண்மனையின்)வடக்குப்பக்கத்து வாசலில்வந்து காணப்பட்டாள்; (எ-று.)

தண்டகாரணியத்தினின்று புறப்பட்ட சூர்ப்பணகை தன்குறையைக் கூறிமுறையிட்டு மனந்தவித்து தலைவிரிகோலத்தோடு இராவணனது அரண்மனையின் வடக்குவாசலில் வந்து சேர்ந்தனளென்பதாம். இலங்கைக்கு வடக்கிலுள்ள தண்டகாரணியத்தினின்று வருபவளாதலால், வடக்கு வாயிலில் வந்தனளென்க. "இலங்கைமாநகர் நொய்திற்சென்றெய்தினாள்" எனக் கீழ்ப்படலத்தின் இறுதியில் வந்ததனோடு இதற்குத் தொடர்ச்சி யுணர்க. சூர்ப்பணகைப்படலத்தில் "விரிந்தாய கூந்தலாள்" என்றும், கரன்வதைப்படலத்தில் "சொரிந்தசோரியள் கூந்தலள்" என்றும் கூறியபடி இலக்குமணன் தனது தலைமயிரைப் பற்றியதுமுதல் அவள் தலைவிரிகோலமாகவே யிருந்த தன்மையை மூன்றாம் அடி காட்டும். [1]முடிமிடை வாயிலின் என்ற பாடத்திற்கு - பலஅரசர்களுடைய கிரீடங்கள் நெருங்கிய (இராவணனது) அரண்மனைவாயிலில் என்றும், சிகரங்கள் நெருங்கிய கோபுரவாயில் என்றும் உரை கூறலாம். தசையைத்தின்னும் வாயளென்பார் 'முடையுடைவாயில்' என்றார். கடையுகம் - முன்பின்னாகத்தொக்க ஆறும்வேற்றுமைத்தொகை; கல்பாந்தகாலம்-பிரளயகாலம். செந்நிறமுடைமையின், செக்க ரென்று பெயர். பி ம்:—[1]முடையுடைவாயினள். [2]ஆர்கலி. [3]காட்ட. (௫௮௪)

உசு.—இதுமுதற் பத்தொன்பது கவிகளில், அவளதுநிலையைக் கண்டு அரக்கர் துயருறுதலைக் கூறுகிறார்.

தோன்றலுந் தொன்னக ரரக்கர் தோகைய
ரேன்றெதிர் வயிறலைத் திரங்கி [1]யேங்கினார்
மூன்றுல குடையவன் றங்கை மூக்கில
டான்றனி யவள்வரத் தரிக்க வல்லரோ.

(இ - ள்.) தோன்றலும் - (இவ்வாறு சூர்ப்பணகை) வந்து காணப்பட்ட வளவிலே,—தொல் நகர் - பழைய அந்த இலங்காபுரியிலுள்ள, அரக்கர் தோகையர் - ராக்ஷஸஸ்திரீகள், என்று - எதிர்கொண்டு சென்று, எதிர் - அவளெதிரிலே, வயிறு அலைத்து - வயிற்றில் அடித்துக்கொண்டு, இரங்கி - சோகித்து, ஏங்கினர் - அழுதார்கள்; மூன்று உலகு உடையவன் தங்கை-மூன்று உலகங்களையுந் தன்னுடையனவாகப்பெற்ற இராவணனது தங்கை, மூக்கு இலள் - மூக்குஅற்றவளாய், தனியவள் வர - துணையொருவருமில்லாமல் தனியாய்வர, தரிக்க வல்லரோ - (கண்டு) சகிக்கமாட்டுவர்களோ? [மாட்டாரென்றபடி]; (எ - று.)—தான் - அசை; உயர்வுசிறப்புமாம்.

முன்னிரண்டடியிற்கூறிய பொருளைப் பின்னிரண்டடிகளிற் கூறிய பொருள் சமர்த்தித்து நிற்றலால், இது - **தொடர்நிலைச்செய்யுட் குறியணி**யாம்: சிறப்புப்பொருளை பொதுப்பொருள் சமர்த்தியாமையால், இது **வேற்றுப்பொருள் வைப்பணி**யாகாது. மூன்றுலகுடையவன் - திரிலோகாதிபதி. மூக்கு-மற்றை அறுபட்ட உறுப்புக்களுக்கும் உபலக்ஷணம்;இங்ஙனமேமேலுங் காண்க. 'தனியவள்வரத் தரிக்கவல்லரோ' என்றதனால், தாதியர் தோழியர் செவிலியர் முதலிய பலவகைவிபவத்தோடும் கூடி அவள் வரக்கூடியவளே யன்றித் தனித்துவரத் தக்கவளல்ல ளென்பது விளங்கும்; "உலகமூன்று மாள்பவன் தங்கையாயின்,..., தமியை நீ வருதற்கொத்த தன்மையென் தையல்" என்று (கீழ்ச் சூர்ப்பணகைப்படலத்தில்) இராமன் சூர்ப்பணகையை வினவியதிலும் இக்கருத்து நிகழ்ந்தவாறு காண்க. தோன்றலும் - உம்விகுதிபெற்ற இறந்தகால வினையெச்சம்; பிற்பொருள் காட்டும். இலங்கை இவவிராவணனதியர்க்கேயன்றி முன்பு இவன்தமையனை குபேரனுக்கும், அதற்கும்முன்பு சுமாலி முதலிய பூர்விகராக்ஷசர்களுக்கும் இராசதானியாயிருந்ததனாலும், அதற்குமுன்னமே விசுவகருமாவினால் இந்திரனுக்கென்று நிருமிக்கப்பட்ட தாதலாலும், 'தொன்னகர்' எனப்பட்டது. தோகையர் - மயில்போலுஞ் சாயலையுடையவர். பி-ம்:—[1]தாங்கினர். (௫அ௫)

௨எ. பொருக்கென நோக்கினர் புகல்வ தோர்கில
ரரக்கரு மிரைத்தன ரசனி யாமெனக்
கரத்தொடு கரங்களைப் புடைத்துக் கண்களை
நெருப்பெழ விழித்துவாய் மடித்து நிற்கின்றார்.

(இ - ள்.) அரக்கரும் - (அந்நகரிலுள்ள) ராக்ஷசர்களும், பொருக்கென நோக்கினர் - (அச்சூர்ப்பணகையைத்) திடீரென்று பார்த்தவர்களாய், புகல்வது ஓர்கிலர் - சொல்வது இன்ன தென்று அறியாமல் [ஒன்றுஞ்சொல்லத் தெரியாதவர்களாய்த் திகைத்து], அசனி ஆம் என இரைத்தனர் - இடிமுழக்கம்போலக் கதறிப்பேரொலிசெய்து, கரத்தொடு கரங்களை புடைத்து - கைகளோடு கைகளை மோதிக்கொண்டு, கண்களை நெருப்பு எழ விழித்து - தீப்பொறிபறக்க(ப் பெருங்கோபத்தோடு) கண்விழித்துப்பார்த்து, வாய் மடித்து-

வாயை மடித்துக்கொண்டு [உதட்டைக் கடித்துக்கொண்டு], நிற்கின்றார் - நிற்பவரானார்கள்; (எ - று.)

கீழ்க்கவியில் சூர்ப்பணகையைக்கண்ட அரக்கியரது நிலைமையைக் கூறி, இக்கவியில் அவளைக்கண்ட அரக்கரது நிலைமையைக் கூறினார். அரக்கரும், உம்-இறந்தது தழுவிய எச்சம். ஆம்-அசை. கரத்தொடு கரங்களைப் புடைத்து அசனியாமென இரைத்தனர் எனமாற்றி, கைகளோடு கைகளை அறைந்து அதனால் இடியென்று சொல்லும்படி பேரொலிசெய்தவர்களா யென்று உரைத்தலு மொன்று. (௫அசு)

உஎ. இந்திரன் [1]மேலதோ வுலக மீன்றபே
ரந்தணன் [1]மேலதோ வாழி யானதோ
சந்திர மௌலிபாற் [2]றங்கு மேகொலோ
வந்தர [3]மிதுவென வழல்கின் றார்சிலர்.

(இ - ள்.) சிலர் - சில அரக்கர்கள்,—இது அந்தரம் - இத்தீமை, இந்திரன் மேலதோ - தேவேந்திரனிடத்ததோ? உலகம் ஈன்ற பேர் அந்தணன் மேலதோ - உலகத்தைப்படைத்த பெருமையையுடைய பிரமனிடத்ததோ? ஆழியானதோ-சக்கராயுதத்தையுடைய திருமாலினிடத்ததோ?சந்திர மௌலி பால் தங்குமே கொலோ - சந்திரனைத்தரித்த முடியையுடைய சிவனிடத்தில் பொருந்துவதோ? என்று - என்றுசொல்லி,—அழல்கின்றார் - மனங்கொதிக்கின்றவரானார்கள்; (எ - று.)

இங்குக் குறித்த இந்திரன் முதலிய நால்வ ரன்றிப் பிறரெவரும் இராவணனுக்குச் சிறுதீங்குஞ்செய்யவல்ல ரல்ல ரென்ற துணிவினால் இங்ஙனம் கருதுவாராயினர். அந்தரம் - சூர்ப்பணகையை மூக்குமுதலியன அறுத்துத் தனியேதுரத்துதல்; அடுத்தகவியில் 'இது' என்பதும் அது. இந்த்ரன், சந்த்ர மௌலி - வடசொற்கள். சந்திரமௌலி - வேற்றுமைத்தொகையன்மொழி. அந்தணன் - அம் தண் அன் எனப்பிரிந்து, அழகிய குளிர்ச்சியான அருளையுடையா னென்று பொருள்படும். ஆழியான் என்பதற்கு - கடலிற்பள்ளி கொள்பவனென்றும், கடல்போலுங் கருநிறமுடையா னென்றும் பொருள் கொள்ளலாம். இக்கவியில் திரிமூர்த்திகளைத் தொழில்முறைப்படி வைத்துள்ளவாறு காண்க. உலகமீன்ற பேரந்தணன், ஆழியான், சந்திரமௌலி என்ற சொற்களாற் குறித்தது, அவரவரது ஆற்றலைக் காட்டுதற் கென்க. இந்திரனென்ற பெயரும்,மிக்கஐசுவரியமுடையவ னென்னுங் காரணப்பொருள் தருவதாதலால், அவனது சிறப்பைப் புலப்படுத்துவதாம்.

'சந்திரமௌலி'என்பதிற் போதிந்தகதை:—சந்திரன் தக்ஷமுனிவனது புத்திரிகளாகிய அசுவினிமுதலிய இருபத்தேழு நக்ஷத்திரங்களையும் மணஞ்செய்துகொண்டு அவர்களுள் உரோகிணியென்பவளிடத்து மிகவுங்காதல்கூர்ந்து அவளுடனே எப்பொழுதுங்கூடிவாழ்ந்திருக்க,மற்றைமகளிரது வருத்தம் நோக்கி முனிவன் அவனை 'க்ஷயமடைவாயாக' என்று சபிக்க, அச்சாபத்தால்

சந்திரன் பதினைந்துகலைகளுங் குறைந்து மற்றைக்கலை யொன்றையும் இழப்பதற்கு முன்னம் சிவபிரானைச் சரணமடைய, அப்பெருமான் அருள்கூர்ந்து அவ்வொற்றைக்கலையைத் தன்தலையிலணிந்து மீண்டுங் கலைகள் வளர்ந்து வரும்படி அநுக்கிரகித்தனன் என்பதாம். (குருவாகிய தனது மனைவியான தாரையைச் சந்திரன் கூடியமைபற்றிச் சினந்து பிருகஸ்பதி சபித்த சாபத்தால் அச்சந்திரன் கலைகள் குறைந்து சிவனைச் சரணமடைந்ததாகவுங் கதை கூறப்படும்.) திருப்பாற்கடல் கடைகையில் அதினின்று உண்டான பல பொருள்களுடனே விஷமும் சந்திரனும் தோன்ற, திருமால் அவற்றில் விஷத்தைச் சிவபிரானுக்குக் கொடுத்து உண்ணச்சொல்லி, அதனால் அப்பிரானுக்கு வெப்பம் உண்டாகாமல் தணிந்திருக்கும் பொருட்டு, உடனே சந்திரனையுங் கொடுக்க, அதனை அப்பெருமான் சிரமேற்கொண்டனனென்றும் வரலாறு கூறப்படும். பி - ம்:—[1]பாலதோ. [2]தங்குமேலொலிவ். [3]என்றுநின்று .(௫௮௭)

௨௯. [1]செப்புறற் குரியவர் தெவ்வர் யாருளர்
முப்புறத் துலகமு மடங்க மூடிய
விப்புறத் தண்டத்தோர்க் கிபைவ தன்றிது
வப்புறத் தண்டத்தோ [2]ராமென் றார்சிலர்.

(இ - ள்.) சிலர்—,—செப்புறற்கு உரியவர் தெவ்வர் யார் உளர் - (இவ் வண்டத்தில் இன்னாரென்று) சொல்லப்படுதற்கு உரியவரான பகைவர் (இராவணனுக்கு) எவர் இருக்கின்றனர்? [எவருமில்லை]; (ஆதலால்), முப்புறத்து உலகமும் அடங்க மூடிய இப் புறத்து அண்டத்தோர்க்கு இது இயைவது அன்று - மூன்றுவகையுலகங்களையும் உள்ளடங்கும்படி கவிந்துள்ள இவ்வண்டகோளத்திலுள்ளார்க்கு இங்ஙனஞ்செய்தல் சாத்தியமன்று; (ஆதலின், மற்று இது செய்தவர்), அப்புறத்து அண்டத்தோர் ஆம் - வேறு அண்டத்தில் உள்ளவராதல்கூடும், என்றார் - என்றுசொன்னார்கள்; (எ - று.)

அப்புறத்தண்டம் - பகிரண்டம், வெளியண்டம். ஆம் என்றது-இடைச்சொல்தன்மைப்பட்டு,ஊகித்தற்பொருளில்வந்தது; அசையெனினுமாம்.பி-ம்:- [1]செப்புதற்குரியன. [2]ஆர். சிலபிரதிகளில் "போரிலான்" (31) என்றபாடல் இங்கு இருக்க, அதன்பின் "செப்புறற்கு" என்ற இப்பாடல் உள்ளது. ()

௩௦. என்னையே யிராவணன் றங்கை யென்றபி
னன்னையே யென்றடி வணங்க லன்றியே
யுன்னவே யொண்ணுமோ வொருவ ராலிவ
டன்னையே யரிந்தன டாரனென் றார்சிலர்.

(இ - ள்.) சிலர்—,—என்னையே-(இது) என்னஆச்சரியம்! இராவணன் தங்கை என்ற பின் - இராவணனுடைய தங்கை யென்று சொன்னபின்பு, அன்னையே என்று அடி வணங்கல் அன்றியே - (யாவரும்) 'எமதுதாயே!' என்று சொல்லி (வந்துஇவளுடைய) பாதங்களில் விழுந்து நமஸ்கரிப்பதேயல்லாமல், ஒருவரால் - (எவராயினும்) ஒருத்தரால், உன்னவே ஒண்ணுமோ -

(இவளுக்குத் தீங்கு செய்ய) நினைத்தற்காயினுங் கூடுமோ? [கூடாதென்றபடி]; (ஆதலால்), இவள் தன்னையே தான் அரிந்தனள் - இச்சூர்ப்பணகை தன்னைத்தானே (மூக்கு முதலியன) அறுத்துக்கொண்டவளாதல் வேண்டும், என்றார் - என்று சொன்னார்கள்; (எ - று.)

இராவணன்தங்கை யென்றபின் - இவள் இராவணனது தங்கை யாதலால் என்றபடி. 'உன்னவே' என்ற இழிவு சிறப்பு ஏகாரத்தால், வாயாற் சொல்லுதற்கும் தொழிலாற்செய்தற்கும் ஆகா தென்பது நன்குவிளங்கும். ()

௩க. போரிலான் புரந்தர னேவல் [1]பூண்டனன்
ஆருலா நேமியா னாற்ற றோற்றுப்போய்
நீரினா [2]னெருப்பினான் பொருப்பி னானினி
யார்கொலா மீதென வறைகின் றார்சிலர்.

(இ - ள்.) சிலர்—,—புரந்தரன் - தேவேந்திரன், போர் இலான் - (இராவணனோடு) போர்செய்யமாட்டாதவனாய், ஏவல் பூண்டனன்-(இவனுக்குக்) குற்றேவல்செய்தலை மேற்கொண்டிருக்கிறான்; ஆர் உலாம் நேமியான் - அரங்கள்விளங்குகிற சக்கராயுதத்தையுடைய திருமால், ஆற்றல் தோற்றுப் போய் - வலிமையிழந்து சென்று, நீரினான் - கடலில் வாழ்பவனானான்; நெருப்பினான் - நெருப்பைக் கையிலேந்தியவனான சிவன், பொருப்பினான் - (இவனுக்கு அஞ்சி) மலையில் வாழ்பவனானான்; (ஆகவே), ஈது இனி யார் கொல் - இது (செய்தவர்) வேறு யாவரோ? என - என்று, அறைகின்றார் - சொல்லுகின்றவரானார்கள்; (எ - று.)—ஆம் - அசை.

இந்திரன் போரில்தோற்று இராவணனுக்குஏவல்பூண்டமை பிரசித்தம். திருமாலும் சிவனும் இராவணனை எதிர்த்துத் தோற்று வலிமையொடுங்கினரென்று சரித்திரமில்லையாயினும் அவர்கள் இவனை யாதொன்றும் ஊறுபடுத்தாமல் ஆங்காங்கு அமைந்திருத்தலையே கொண்டு, இராவணனுக்கு அஞ்சிக் கடலிலும் மலையிலும் புக்கு ஒளித்து வாழ்வதாக, அரக்கர்கள், செருக்கினால் கற்பித்துக்கூறினார்கள். இது, **தற்குறிப்பேற்றத்**தின் பாற்படும். மற்றைய பகைவர்களையெல்லாம் எளிதில்அழிக்கவல்லதாய்க் கையிலுள்ள சக்கரமும், நெருப்பும் இவனையாதொன்றுஞ்செய்யமாட்டா வென்பதைப் புலப்படுத்தற்கு, அவர்களைச்சிறப்பிப்பார்போல 'ஆருலாநேமியான்,' 'நெருப்பினான்' என்றனர். சிவபிரான்கையில் நெருப்பு - தாருகவனத்து முனிவர்கள் அப்பிரானைக் கொல்லுமாறு அவன்மேற் செலுத்திய ஓமத்தீ. அன்றி, நெருப்பினான் - நெருப்புக்கண்ணை நெற்றியிலுடையா னென்றும், அனற்பிழம்பு வடிவானவ னென்றும், தீப்போலச் செந்நிறமுடையா னென்றும், காலாக்கினி ருத்திரமூர்த்தி யென்றும் கொள்ளவும் இடமுண்டு. ஆர் - கூர்மை. இது செய்தவர் யாரென்னும் பொருளில், 'ஈதுயார்' என்றது, ஒருவகைச் சொல்விழுக்காடு. 'ஆற்றல் தோற்றுப்போய்' என்பதை, 'நெருப்பினான் பொருப்பினான்' என்பவற்றிற்குங் கூட்டுக. **பி-ம்:**—[1]பூண்டவன். [2]நெருப்பனான். (ருகூ0)

௩௨. சொற்பிறந் தார்க்கிது துணிப வொண்ணுமே
யிற்பிறந் தார்தமக் கியைவ செய்திலள்
கற்பிறந் தாளெனக் கரன்கொ லாமிவள்
[1]பொற்பறை யாக்கினன் [2]புகன்றென் றார்சிலர்.

(இ - ள்.) சொல் பிறந்தார்க்கு - புகழ்பெற (உயர்குடியிற்) பிறந்த மக ளிர்க்கு, இது - இச்செயல் [கற்புஅழிதல்], துணிப ஒண்ணுமே - துணிந்து செய்யக்கூடியதோ? [அன்று என்றபடி]; (ஆதலால்), இல் பிறந்தார் தமக்கு இயைவ செய்திலள் இவள் கற்பு இறந்தாள் என புகன்று - 'நற்குடியிற் பிறந்தவர்க்குப் பொருந்திய செய்கைகளைச் செய்யாமல் இவள் கற்புநிலைகடந் தாள்' என்று கோபித்துச்சொல்லி, கரன்—, பொற்பு அறை ஆக்கினன் கொல் ஆம் - அழகு அழிந்தவளாகச் செய்தான்போலும், என்றார் சிலர் - என்று சிலஅரக்கர் சொன்னார்கள்; (எ - று.)

உயர்குடிப்பிறந்தார்க்குக் கற்பழிதல் பெருங்குற்றமாதலால், இவள் ஒருகால் கற்பழிந்தவளாக அதுகண்டு இவளுடன்பிறந்தவனான கரன் தானே இவளை வெறுத்துசிந்தித்து இவளுடைய முக்கியமான சிலவுறுப்புக்களையறு த்து இவளழகைக் குலைத்திட்டவனாதல்கூடும் என்று சிலர் ஊகித்துக்கூறினா ர்களென்க; பிறர்இவளை இங்ஙனஞ்செய்யமுடியாதாதலின்,இவளுக்குப்பாது காவலாக ஜநஸ்தாநத்தில் இராவணனாற் பெருஞ்சேனையோடுநியமிக்துவைக் கப்பட்ட கரனென்ற இராக்கதவீரனே இதுசெய்தனனோ வெனக் கொண் டனரென்க. செய்யுளாதலின், 'இது'எனச் சுட்டுப்பெயர் முன்வந்தது;[நன்- பொது - சஅ.] ஒண்ணுமே, ஏ - எதிர்மறை. இனி, முதலடிக்கு-புகழுண் டாகப்பெற்றார்க்கு இங்ஙனஞ்செய்தல் இயலுமோ வென்று உரைத்து, எத்துணைவல்லார்க்கும் இவளை இங்ஙனம் பரிபவப்படுத்தமுடியாதென்று கருத்துக்கொள்வாரும் உளர். இன்னும்,இன்னவரென்று குறிப்பிட்டுச்சொல் லத்தக்கவர்க்கு இதுசெய்யக்கூடுமோவென்று பதவுரைகூறி, உலகத்தில் இது எவர்க்குஞ்செய்யக்கூடியதன்று என்று கருத்துக்கொள்ளுதலும் ஒன்று.
பி-ம்:—[1]பொற்பிறந்தாக்கினன், பொற்பிறந்தாளெனப். [2]புகல்கின்றார்.(௩௧௯)

௩௩. தத்துறு [1]சிந்தையர் தளருந் தேவரிற்
பித்துற [2]வல்லரே பிழைப்பில் சூழ்ச்சியார்
முத்திறத் துலகையு முடிக்க வெண்ணுவா
ரித்திறம் [3]புணர்த்தன ரென்கின் றார்சிலர்.

(இ - ள்.) தத்து உறு சிந்தையர் - தடுமாற்றம் பொருந்திய மனமுடை யவர்களாய், தளரும் - சோர்வடைகிற, தேவரில் - தேவர்களுள், வல்லரே - வல்லமையுடைய சிலர்தாம், பித்து உற-பைத்தியம் மிகுதலால், பிழைப்பு இல் சூழ்ச்சியார்-(தாம்)பிழைத்துவாழ்தற்கு இடமில்லாத ஆலோசனையைக் கொண்டவர்களாய்,—மு திறத்து உலகையும் முடிக்க எண்ணுவார்-(தம்மை மாத்திரமேயன்றி) மூவகைப்பட்ட உலகங்களையும் ஒழிக்கக்கருதியவர்களாய்,

இ திறம் புணர்த்தனர் - இங்ஙனஞ்செய்தவராதல்கூடும், என்கின்றார் சிலர்- என்று சிலர் சொல்பவரானார்கள்; (எ - று.)

தேவர்கள் இராவணனுக்குப் பயந்து பலவிதமான மனச்சஞ்சலத்தை யடையும்பொழுது, அவர்களில் திறமையுள்ள சிலர் அச்சஞ்சலத்தால் மிக்க பைத்தியங்கொண்டு அதனால் அறிவுதடுமாறி நல்லஆலோசனையையும் நல்ல தொழிலையும் விட்டுத் தங்கள்வல்லமையைத் தீயவழியிற்செலுத்துபவராய்த் தமக்கும் தமதுசெயல்காரணமாக உலகங்களுக்கும் உடனே அழிவுநேருமே யென்பதையுங் கருதாமல் தாமும் உலகங்களும் அழிந்திடுமாறு இங்ஙனம் அவனது தங்கையான இவளுக்குத் தீங்கு இழைத்திருக்கலா மென்று சிலர் ஊகித்தார்க ளென்க. இதில், பைத்தியம்பிடித்தாலன்றி இப்படி எவ ரும் செய்யா ரென்பதும், இப்படிச் செய்தாரை இராவணன் கோபித்து அழி யாது விடானென்பதும், அக்கோபாவேசமிகுதியால் எல்லாவுலகங்களையு மே அவன் அழித்திடக்கூடு மென்பதும் தோன்றும். வல்லரே, ஏ - உயர்வு சிறப்போடு, பிரிநிலை.

இனி, இக்கவிக்கு - தடுமாற்றம் பொருந்திய மனமுடையவர்களாய்ச் சோர்வடைந்திருக்கிற தேவர்களில் (யாராவது இவளுக்குத் தீங்கு செய்யும் படியான) பித்தகுணத்தை அடைய மாட்டுவரோ? [மாட்டார்]; ஆதலின், தவறுதலில்லாத ஆலோசனையுடையவர்களும் மூன்று உலகத்தையும் அழிக் கக் கருதும் வல்லமையுடையவர்களுமாகிய பிறர்சிலரே இவ்வாறு செய்த னர்போலும் என்றும், தேவர்களில் தாம் பிழைக்கும் உபாயமற்றவர்களாய்ப் பித்தத்தையுடையவர் உண்டோ? [இல்லை]; மூன்று உலகத்தையும் அழிக்க நினைக்கின்றவர்கள் தாம் இவ்வாறு செய்தனர் என்றும் உரைப்பாரு முளர். இவ்வுரைகளுக்கு, ஏ - எதிர்மறை. அன்றியும், மனந்தடுமாறிச் சோர்கிற தேவர்கள்போல மயக்கமடையாதவர்களும் ஆலோசனை தவறாதவர்களும் அரியபெரிய தொழில் செய்யும் நோக்கமுடையவர்களு மானவர்களே இக் காரியஞ்செய்தார்கள் என்று உரைத்தலும் உண்டு; இப்பொருளுக்கு, பித்து உற அல்லர் எனப்பிரித்து, தேற்றேகாரத்தை 'எண்ணுவார்' என்பதனோடு கூட்டவேண்டும். **பி-ம்:**—[1]சிந்தையாய்த். [2]வல்லரேல். [3]புணர்த்தவர். (ருகூஉ)

ரு௩. இனியொரு கற்பமுண் டென்னி னன்றியே
வனைகழல் [1]வயங்குவாள் வீரர் வல்லரோ
பனிவருங் கானிடைப் பழிப்பி னோன்புடை
[2]முனிவர்தம் வெகுளியின் முடிபென் றார்சிலர்.

(இ - ள்.) இனி ஒரு கற்பம் உண்டு என்னின் அன்றியே - இனி வேறொருகற்பகாலம் உண்டாயின லன்றி [இக்கற்பகாலத்தில்], வனை கழல் வயங்கு வாள் வீரர் வல்லரோ - தரித்த வீரக்கழலையும் விளங்குகிற ஆயுதத் தையு முடைய வீரர்கள் (இத்தொழில்செய்ய) வல்லமையுடையவர்களோ ? [அல்ல ரென்றபடி]; (ஆதலால், இது), பனி வரும் கானிடை - அச்சமுண் டாதற்கு இடமான காட்டில், பழிப்பு இல் நோன்பு உடை - குற்ற மில்லாத

தவவொழுக்கத்தை யுடைய, முனிவர்தம்-இருடிகளது, வெகுளியின்-கோபத்தின், முடிபு - பயனேயாம். என்றார் சிலர் என்று சிலர் சொன்னார்கள்.

கற்பம்=கல்பம்: வடசொல்: காலத்தின் ஒரு பேரெல்லை; பிரமனது ஆயுட்காலம். இனி, மற்றொரு கற்பத்தில் எவரேனும் உண்டாயினால் எங்ஙனமாமோ? அறியோம்; இக்கற்பத்தில் எத்துணைச் சிறந்தவீரரும் இராவணனை யெதிர்க்கவல்லா ரில்லை; ஆதலால், இது ஆற்றலாற் பெரியரான வீரரெவரும் செய்ததன்று; தவத்தாற் பெரியரான முனிவர்கோபித்துச் சபித்ததனா லாகியதே யென்றன ரென்க. முனிவர்கள் நிறைமொழிமாந்தரானதாலும், "குணமென்னுங் குன்றேறி நின்றார் வெகுளி, கணமேயுங் காத்த லரிது" ஆதலாலும், ஐந்தவித்தாராற்றல் அளவிட வொண்ணாதாதலாலும், அவர்களில் எவரேனும் சாபத்தால் இங்ஙனஞ் செய்திருக்கலாமென்று கொண்டார்கள். இராவணனது நீடித்த ஆயுளுடைமையைக் காட்டும்பொருட்டு, கற்பத்தை யெடுத்துக் கூறினார். பனிவரும் - பனிபெய்கிற எனினுமாம். நோன்பு - விரத அனுட்டானம். தவத்துக்குப் பழிப்பு-கூடாவொழுக்கம் முதலியன. முடிபு, வெகுளி - தொழிற்பெயர்கள். **பி-ம்:—** [1]வழங்கு. [2]முனிவரர். (௫௧௩)

௩௫. கரையறு திருநகர்க் கருங்க ணங்கைமார்
நிரைவளைத் [1]தளிர்க்கர நெரித்து நோக்கினர்
பிரையுறு பாலென நிலையிற் பின்றிய
வுரையின ரொருவர்மு னொருவ [2]ரோடினார்.

(இ - ள்.) கரை அறு திரு நகர் - எல்லையற்ற செல்வத்தையுடைய அவ்விலங்காபுரியிலுள்ள, கரு கண் நங்கைமார்-கரிய கண்களையுடைய இராக்கத மகளிர், நோக்கினர் - (சூர்ப்பணகையின் நிலையைப்) பார்த்தவர்களாய், நிரை வளை தளிர் கரம் நெரித்து - (விசனமிகுதியால் இன்னதுசெய்வதென்று அறியாமல்) வரிசைப்பட்ட [பல] வளையல்களை யணிந்த தளிர்போல மெல்லிய தங்கள் கைகளை நெரித்துக்கொண்டு, பிரை உறு பால் என நிலையின் பின்றிய உரையினர் - பிரையிடப்பெற்ற பால்போலத் தமது இயற்கைநிலைமையினின்று தடுமாறிய வார்த்தையை யுடையவர்களாய், ஒருவர் முன் ஒருவர் ஓடினார் - ஒருத்தருக்குமுன் ஒருத்தராய் ஓடிவந்தார்கள்; (எ - று.)

பிரையுறுதல் - சிறிது மோர் சேர்க்கப் பெறுதல். **பி-ம்:—**[1]தளிர்க்கைகள். [2]முந்தினார். (௫௧௪)

௩௬. முழவினில் வீணையின் [1]முரனல் யாழினிற்
றழுவிய குழலினிற் சங்கிற் றாரையி
லெழுகுர லின்றியே யென்று மில்லதோ
ரழுகுரல் பிறந்ததவ் விலங்கைக் கன்றரோ.

(இ - ள்.) முழவினில் - மத்தளத்தினின்றும், வீணையில் - வீணையினின்றும், முரல் - இனிது இசைக்கின்ற, நல் யாழினின் - சிறந்த யாழினின்றும்,

தழுவிய குழலினில்-(எல்லாப்பிராணிகளையும்) தன்வசமாகச் செய்கின்ற புள்ளாங்குழலினின்றும், சங்கில் - சங்கவாத்தியத்தினின்றும், தாரையில்-எக்காளத்தினின்றும், எழு - (நாள்தோறும்) உண்டாகிற, குரல் - மங்கலத்தொனி, இன்றியே-இல்லாமலே, என்றும் இல்லது ஓர் அழு குரல் - (இதுவரையில்) எந்நாளும் இல்லாததோர் அழுகைச்சத்தமானது, அன்று - அப்பொழுது, அ இலங்கைக்கு-அந்த இலங்காபுரியில், பிறந்தது - உண்டாயிற்று;(எ - று.) —அரோ - ஈற்றசை.

அவ்வூரில் எப்பொழுதும் ஆங்காங்கு உல்லாசமாக மத்தளம் முதலிய பலவகை மங்களவாத்தியங்களை முழக்கியெழுப்பும் இசையொலி யாவும் அப்பொழுது அடங்க, ஒருநாளு மில்லாத புதிய அழுகுர லொன்றே மிக்கதென்பதாம். வீணையும் யாழும் ஒருபொருட்பன்மொழியாக வழங்கினும் அவை வேறுவேறு இசைக்கருவிப்பெயராக வழங்குதலும் உண்டு. இலங்கைக்கு - உருபுமயக்கம். எழுகுரல் - வினைத்தொகை. இனி, பண்புத்தொகையாக ஸ ரி க ம ப த நி என்னும் ஏழுஸ்வரங்களின் வடிவமான தொனி யென்றுங் கூறுவாரும் உளர். பி-ம்:—[1]முரளி. (௫௪௫)

௩௭. கள்ளுடை வள்ளமுங் களித்த தும்பியு
முள்ளமு மொருவழிக் கிடக்க வோடினார்
வெள்ளமு நாணுற விரிந்த கண்ணினார்
தள்ளுறு மருங்கினர் தழீஇக்கொண் டேகினார்.

(இ - ள்.) வெள்ளமும் - கடலும், நாண் உற - (பரப்பில் ஒப்பாகாது) வெட்கமடையும்படி, விரிந்த - விசாலமாகவுள்ள, கண்ணினார் - கண்களையுடையஇராக்கதமகளிர், கள் உடை வள்ளமும்-மதுவையுடையகிண்ணங்களும், களித்த தும்பியும் - (அம்மதுவையுண்டதனால்) களிப்புற்ற வண்டுகளும், உள்ளமும்-(அம்மதுவினிடத்து விருப்பமுடைய தமது)மனமும், ஒருவழி கிடக்க- ஒருபக்கத்திலே யிருக்க, ஓடினார் - ஓடிவந்து, தள்ளுறும் மருங்கினர் - (அங்ஙனம் ஓடிவருகையில் உண்டான சிரமத்தால்) துவண்ட இடையையுடையவர்களாய், தழீஇ கொண்டு ஏகினார் - (ஒருவரை யொருவர்) ஆதாரமாகத்தழுவிக்கொண்டு வருபவரானார்கள்; (எ - று.)

நிரம்பக் குடித்துக் களிமயக்கங் கொண்ட வண்டுகள் நீங்காது மொய்க்கப்பெற்ற கள்ளைச் சில இராக்கதமாதர்கள் மிக்க விருப்பத்தோடு உண்டுகொண்டிருக்கையில், சூர்ப்பணகையின் கதறுதலைச் செவியுற்றதனால்,அதனை அங்ஙனமே விட்டு வெகுவிரைவாக ஓடிவருகையில் தமது இடை வருந்தவும் அவ்வருத்தத்தை விடாமல் ஒருவரையொருவர் ஆதாரமாகப் பற்றிக்கொண்டே விரைந்து வருவாராயின ரென்க. இதில், அவர்களுக்கு மதுவை விட்டுச் செல்ல மனம்வராமையும், சூர்ப்பணகைக்கு நேர்ந்த துன்பத்தை விசாரியாமலிருப்பதற்கு இயலாமையும், அங்ஙனம் விசாரிப்பதி லுள்ள ஊக்கத்தால் தமதுஉடல்மெலிவையும் பொருள்செய்யாமையும் தோன்றும்.'களித்த தும்பி' என்றதன் குறிப்பால், அவர்களுள்ளம் மதுபானஞ் செய்து களித்தில தென்

பது தோன்றும். மூன்றுமடி-அவர்களுடைய கண்களின் பரப்பை அதிசயோக்திவகையால் வருணித்தவாறும்.

இனி இக்கவிக்கு, தள்ளுறு மருங்கினர்-இயற்கை மெலிவாலும் மற்றையவயவங்களின் பாரத்தாலும் இருமருங்குஞ்சாயும் இடையையுடைய அரக்கர் மகளிர் கள்வைத்த கலமும் அதில் களிப்போடு மொய்த்துள்ள ஈக்களும் அதையுண்டு களித்த மனமும் ஓரிடத்தில் தங்க, யாற்றுவெள்ளமும் வெள்கச் சோகநீர்பெருகப்பெற்ற கண்களையுடையவர்களாய், சூர்ப்பணகையைத் தழுவிக்கொண்டு சென்றார்க ளென்று பொருள்கூறுதலுமுண்டு; இப்பொருளில், 'களித்த'என்பதை, உள்ளத்துக்குங் கூட்டுக. இந்நிலையில் இவர்கள் அவளைத் தழுவியது உள்ளத்திற்கொண்டகளிமயக்காலென்க. (௫௧௬)

௩அ. நாந்தக [1]வுழவரை நாட்டுந் தண்டத்தர்
காந்திய மனத்தினர் புலவி கைம்மிகச்
சேந்தக [2]ணதிகமுஞ் சிவந்து நீருக
வேந்தனுக் கிளையவ டாளின் வீழ்ந்தனர்.

(இ - ள்.) (மற்றுஞ் சில மகளிர்),—நாந்தகம் உழவரை - வாளுழவரான (தங்கள்) கணவரிடத்து,நாட்டும் தண்டத்தர் - நிலைநிறுத்துந் தண்டனையுடையவர்களும், காந்திய மனத்தினர் - (அவர்கள்பால்) வெதும்பிய மனத்தையுடையவர்களுமாய், புலவி கைம்மிக - ஊடல் மிகவும் அதிகப்பட, சேந்த - (கோபத்தாற்) சிவந்துள்ள, கண் - (தங்கள்) கண்கள், அதிகமும் சிவந்து-மிகவுஞ்சிவக்கப்பெற்று, நீர் உக-நீரைச் சிந்த, வேந்தனுக்கு இளையவள் தாளின் வீழ்ந்தனர் - (தங்களுக்கு) அரசனாகிய இராவணனது தங்கையான சூர்ப்பணகையின் பாதங்களில் விழுந்து வணங்கினார்கள்; (எ - று.)

சிலமகளிர் தமதுகணவரோடு கூடும்பொழுது அக்கூடலின்பம் சிறத்தற்பொருட்டு ஊடல் கொள்ளலுற்று, தங்கள் பக்கல் அன்பின்மை செய்தனராகச் சிலபிழைகளை அக்கணவர்மேலேற்றி மனஸ்தாபப்பட்டுக் கோபத்தாற் கண்சிவக்க அவ்வூடலை முதிரச்செய்து அவர்களைத் தாம் தண்டிக்கும்படி நின்ற நிலையில் சூர்ப்பணகையின் கதறலைக் கேட்டு அதனால் மனம்மாறி, அந்தப் பிரணயகலகத்தை அப்படியே விட்டு,கண்கலங்கி நீர்சொரிய ஓடிவந்து அவள்காலில் விழுந்து வணங்கின ரென்க. நாந்தகவுழவர் - வாளாகிய கலப்பையைக் கொண்டு பகைவருடலாகிய நிலத்தை யுழுது போராகிய பயிரைச் செய்து வெற்றியாகிய விளைவைப் பெறுபவ ரென்க. உழவரை-உருபுமயக்கம். கைம்மிக-எல்லைமிக. பி-ம்:—[1]உழவன்மேனுடு, உழவன்மேனுடுங். [2]மதிமுகஞ்.

௩௯. பொற்றலை மரகதப் பூக [1]நோவுறச்
சுற்றிய மணி[2]வடந் [3]தூங்கு மூசலின்
முற்றிய [4]வாடலின் முனிவுற் றேங்கினர்
சிற்றிடை [5]யலபரத் தெருவு சேர்கின்றார்.

(இ - ள்.) (மற்றும் சில இராக்கதஸ்திரீகள்), பொன் தலை-பொன்னிறமான முதிர்ந்த காய்களை மேலிடத்திலுடைய, மரகதம் பூகம் - பச்சையிரத்

தினநிறமான பாக்குமரங்களில், நோவுற - வருந்தும்படி, சுற்றிய - கட்டப்பட்ட, மணி வடம் - நவரத்தினங்களிழைத்த வடங்களிலே, தூங்கும் - தொங்குகிற, ஊசலின் - ஊஞ்சலிலிருந்து, முற்றிய ஆடலின் - மிகுதியாக ஆடுதலில், முனிவுஉற்று - வெறுப்புக்கொண்டு, ஏங்கினர் - விசனமுற்றவர்களாய், சிறு இடை அலமர - நுண்ணிய (தங்கள்) இடை துவண்டு வருந்த, தெருவு சேர்கின்றார் - தெருவில் வந்து சேர்கிறவரானார்கள்; (எ - று.)

சிங்காரப்பூஞ்சோலையிற் பொன்னிறமான பழுக்காய்க்குலைகளையுடைய பசியபாக்குமரங்களிலே பொருந்தக் கட்டப்பட்டுள்ள இரத்தினம் பதித்த பொன்வடங்களில் மாட்டப்பட்ட ஊசலில் உட்கார்ந்து உல்லாசமாக விசையுடன் ஆடிநின்ற சிலமகளிர் சூர்ப்பணகையின் கதறலைக் கேட்டவுடன் அவ்வூஞ்சலாட்டத்தை வெறுத்தொழிந்து அவளை விசாரித்தற்காகத் தமது மெல்லியமேனி வருந்தச் சோகத்தோடு தெருவிற்கு வந்தார்களென்க. மரத்திற்கும் உயிருண்டென்ற கொள்கைபற்றி, 'பூகநோவுற' என்றது. 'பொற்றலைமரகதப்பூகம்' என்பதற்கு - பொன்னினாலே மேலிடமும், மரகதரத்தினத்தினாலே மற்றையதுமாக அமைக்கப்பட்ட செயற்கைப் பாக்குமரமென்றாருமுளர். பி - ம்:—[1]நோ்வுற. [2]வடத். [3]தூங்கல். [4]பாடலைமுனிவுற்றேகினர். [5]அலம்வர. (௩௯அ)

௯௦. எழுவென மலையென [1]வெழுந்த தோள்களைத்
தழுவிய வளைத்தளிர் [2]நெகிழத் தாமரை
முழுமுகத் திருகயன் முத்தி னாலிகள்
[3]பொழிதரச் சில[4]ருளர் பொருமி [5]விம்முவார்.

(இ - ள்.) உளர் சிலர் - மற்றுமுள்ள சிலமகளிர்,—எழு என - தூண்போலவும், மலை என - மலைபோலவும், எழுந்த - வளர்ந்துள்ள, தோள்களை - (தமது கணவரது) புயங்களை, தழுவிய - கட்டியமைத்த [ஆலிங்கனஞ்செய்த], வளை தளிர் - வளையல்களை யணிந்த தளிர்போன்ற (தங்கள்) கைகள், நெகிழ - நெகிழ்ச்சியடையவும்,—தாமரை முழு முகத்து - தாமரைமலர் போன்ற அழகு நிறைந்த முகத்திலுள்ள, இரு கயல் - இரண்டுகயல்மீன்போன்ற கண்கள், முத்தின் ஆலிகள் பொழிதர - முத்துக்கள்போன்ற நீர்த்துளிகளைச் சிந்தவும், பொருமி விம்முவார் - விம்மிவிம்மி அழுபவரானார்கள்; (எ - று.)

சிலமகளிர் கணவர்தோள்களை அன்போடு ஆலிங்கனஞ்செய்கையிற் சூர்ப்பணகையின் கதறலைக் கேட்டு அவ்வளவில் கணவரைத்தழுவி யணைத்த கைகளை நெகிழவிட்டுக் கண்கள் நீர் சொரிய மிகப்புலம்புவாராயினரென்க. இங்ஙனங் கூறியதனால், இராக்கத ஸ்திரீகளுக்குத் தங்களரசன்தங்கையான சூர்ப்பணகையினிடத்து உள்ள அன்பும் மரியாதையும் அச்சமுந் தோன்றும். தளிர் - கைக்கும், கயல் - கண்ணுக்கும் உவமவாகுபெயர்; வளை, முகத்து என்ற அடைமொழிகள், தளிர் கயல் என்றவற்றின் பொருளைவிளக்க வந்தன; இவை, பிறகுறிப்பின்பாற்படும். 'முழுமுகத்து இருகயல்' என்பதற்கு - முகம்

முழுதும் பரவியுள்ள கண்க ளென்று பொருள்கொள்வாரும் உளர். பி-ம்:—[1]ஏந்து. [2]நெகிழ்ந்த. [3]பொலிதர. [4]உளம். [5]விம்மினர். (௩௯௯)

வேறு.

௪௧. நெய்ந்நிலைய வேலரச [1]னேருநரை யில்லா
னிந்நிலை யுணர்ந்தபொழு தெந்நிலைய னென்றே
மைந்நிலை நெடுங்கண் மழை வா[2]னிலைய தாகப்
பொய்ந்நிலை மருங்கினர் புலம்பினர் புரண்டார்.

(இ - ள்.) 'நேருநரை இல்லான் - (தன்னை) எதிர்ப்பவர் எவரையும் பெறாதவனான, நெய் நிலைய வேல் அரசன் - (பகைவரது) நிணம் தோயப் பெற்ற வேலாயுதத்தையுடைய (நமது) அரசனான இராவணன், இ நிலை உணர்ந்தபொழுது - (தன் தங்கையான சூர்ப்பணகைக்கு நேர்ந்த) இந்தநிலைமையை அறியும்பொழுது, எ நிலையன்-எந்தநிலைமையையுடையவனாவனோ?' என்று - என்றுசொல்லிக்கொண்டு,—பொய் நிலை மருங்கினர்-பொய்யாகிய நிலைமையுள்ள இடையையுடைய சிலஇராக்கதமகளிர், மை நிலை நெடு கண் மழை வான் நிலையது ஆக-மையிடப்பெற்ற நீண்ட (தங்கள்)கண்கள் (சொரியும் நீர்ப்பெருக்கு) மேகத்தின் மழையின் தன்மையை யுடையதாம்படி, புலம்பினர் புரண்டார் - அழுது கீழ்விழுந்து புரண்டார்கள்; (எ - று.)

நமதுஅரசன் எவருமெதிர்ப்பவரில்லாத தனிவீரனன்றோ? அப்படிப்பட்டவன் இப்படி ஒரு எதிரி நேர்ந்ததை அறிந்தால் எவ்வளவுகோபங்கொண்டு அவனை யாதுசெய்யமாட்டான்? என்றுசொல்லிக்கொண்டு சிலமகளிர் கண்களினின்று தாரைதாரையாக நீர்பெருக அழுதுபுரண்டன ரென்க. உத்தமவிலக்கணத்தின்படி இடை மிகச்சிறுத்துள்ள தென்பதைக் கவிகள் அதிசயோக்தியாக இடையில்லையென்று வருணித்தல் இயல்பாதலால், பொய்த்தோற்றமுடைய இடையையுடையவ ரென்றார். பகைவர்நிணம் அவரையழித்தற்கு அவருடம்பில் வேல் தைத்தபோது அதில் ஒட்டிய தென்க. இனி, நெய்ந்நிலைய வேல் - (பளபளப்பு முதலியவற்றிற்காக) நெய் தடவிய தன்மையையுடைய வேலெனினுமாம். மைந் நிலை என்பதற்கு - கரிய வடிவமுடைய என்றும் உரைக்கலாம். 'நேருநரையில்லான்' என்பதற்கு - தன்னையொப்பாரையில்லாதவனென உரைப்பாருமுளர். பி-ம்:—[1]நேருணகை. [2]நிலையவாக, நிலையமாக.

இதுமுதல் இருபத்திரண்டு கவிகள்-பெரும்பாலும் நான்காஞ்சீரொன்று மாச்சீரும், மற்றைமூன்றும் காய்ச்சீர்களு மாகிய அளவடி நான்குகொண்ட கலிவிருத்தங்கள். (௪௦௦)

௪௨. மனந்தலை வருங்[1]கனவி னின்சுவை மறந்தார்
கனந்தலை வருங்குழல் [2]சரிந்து[3]கலை சோர
நனந்தலைய கொங்கைக டதும்பிட நடந்தா
ரனந்தரிள மங்கைய ரழுங்கியயர் கின்றார்.

(இ - ள்.) அனந்தர் - நித்திரைசெய்துகொண்டிருந்த, இள மங்கையர்- இளமைப்பருவமுடைய (சில) இராக்கதமகளிர்,—(சூர்ப்பணகையின் கதறல் கேட்டதனால்),மனம் தலை வரும் கனவின் இன் சுவை மறந்தார் மனத்தினிடத்தே தோன்றிய கனவிலேதோன்றிய இனிய இன்பத்தையும் மறந்தவர்களாய்,—கனம் தலை வரும் குழல் சரிந்து-மேகத்தின்தன்மை முக்கியமாக அமையப்பெற்ற (தங்கள்)கூந்தல் நிலைகுலையப்பெற்று, கலை சோர-ஆடை நெகிழ்ந்திடவும், நனம் தலைய கொங்கைகள் ததும்பிட - அகன்ற இடத்தையுடைய தனங்கள் அசையவும், நடந்தார் - வெளிச்சென்று, அழுங்கி அயர்கின்றார்- மனம்வருந்திச் சோர்கின்றவரானார்கள்; (எ - று.)

சிலமகளிர் நித்திரையில் கணவரோடு தாம் கூடிக்குலாவுவதாகக் கனவு கண்டுகொண்டு ஆனந்தமுற்றிருந்தபொழுது இவள்கதறலைக் கேட்டுத் திடுக்கிட்டுத் துயில்விழித்து அக்கனவின்பத்தை மறந்தொழிந்து தாம் நின்றநிலையின்படியே கூந்தல்அவிழ ஆடைநெகிழப் பருத்தகொங்கைகுலுங்க வெளிவந்து மிகச்சோகிப்பவராயின ரென்க. மனத்தலை யென்பது மனந்தலையென மெலித்தல்விகாரப்பட்டது. இன்சுவை - சிருங்காரரசம்; இது-ஒன்பதுசுவைகளுள் முதலது. கனம்-வடசொல். இரண்டாமடியில், 'தலைவரும்' என்பதிலுள்ள தலையென்பதை உபசருக்கமாகக் கொள்ளுதல், தகுதி. கலை சோர - மேகலாபரணம் நெகிழ்ந்துவிழ என்றலு மொன்று; மேகலை - எட்டுக் கோவை யுள்ள இடையணி. அனந்த ரெனினும், அனந்தலெனினும் ஒக்கும்: இறுதிப்போலி. அனந்தர் என்பதற்கு - கட்குடிமயக்க மென்றும், மனந்தலை வரும் என்பதற்கு - தங்கள்மனத்தில் முதன்மையாக நினைக்கப்பட்டுவருகிற என்றும், கனம்தலைவரும் என்பதற்கு - நிறைவாகத் தலையிலுள்ள வென்றும் உரைப்பாரு முளர். பி-ம்:—[1]கணவர். [2]ஒசிந்து. [3]கடை. (௬௦௧)

௬௩. அங்கையி னரன்கயிலை கொண்டதிற லையன்
றங்கைநிலை யிங்கிதுகொ லென்று தளர்கின்றார்
கொங்கையிணை செங்கையின் மலைந்துகுலை கோதை
மங்கையர்க ணங்கை[1]யடி வந்துவிழு கின்றார்.

(இ - ள்.) குலை கோதை மங்கையர்கள் - (செய்தியறிந்து) அவிழ்ந்த கூந்தலை யுடையரான (சில) அரக்கர்மகளிர்,—'அரன்-சிவபிரானது, கயிலை - கைலாசகிரியை, அம் கையின் கொண்ட - (தனது) அகங்கையில் எடுத்த, திறல் - வல்லமையுடைய, ஐயன்-நமது அரசனான இராவணனது, தங்கை- தங்கையான சூர்ப்பணகையினுடைய, நிலை - நிலைமை, இங்கு இது கொல் - இப்பொழுது இங்ஙனமாயிற்றோ?' என்று - என்றுசொல்லி, தளர்கின்றார்- வருந்துகின்றவர்களாய், கொங்கை இணை செம் கையின் மலைந்து - (தமது) இரண்டுதனங்களையுஞ் சிவந்த(தமது)கைகளால் மோதிக்கொண்டு, நங்கை - அந்தச்சூர்ப்பணகையின், அடி - பாதங்களிலே, வந்துவிழுகின்றார் - வந்து விழுகின்றவரானார்கள்; (எ - று.)

இங்குஎன்பதை அசையாக்கி, நிலை இது கொல் - நேர்ந்தநிலைமை இதுவோ? என்றலுமொன்று. ஹரன் - வடசொல்: சங்காரக்கடவுள். பி - ம்:—
[1]எதிர். (௬0௭)

௪௪. இலங்கையில் விலங்குமிவை யெய்தலில வென்றும்
வலங்கையி லிலங்குமயின் மன்னனுள னென்று
நலங்கையி லகன்றதுகொ னம்மினென நைந்தார்
[1]கலங்கலி னலங்கணிணை வாரிகலுழ் கின்றார்.

(இ - ள்.) வலம் - வலியதாய், கையில் இலங்கும் - கையிலே விளங்குகிற, அயில்-வேற்படையுடைய, மன்னன் - நமதுஅரசனாகிய இராவணன்: உளன் என்று - உள்ளானென்றகாரணத்தால், இலங்கையில் - இலங்கை நகரத்தில், விலங்கும் - மிருகங்களுங் கூட, என்றும் - எப்பொழுதும், இவை எய்தல்இல-இப்படிப்பட்டதுன்பங்களை அடைதலில்லையே; (அப்படியிருக்க இப்பொழுது), நலம்-நன்மை, நம்மின் கையில் அகன்றது கொல் - நம்மிடத்தினின்று கைவிட்டு நீங்கியதோ? என-என்றுசொல்லி, நைந்தார்-வருந்தினவர்களாய். (சிலராக்ஷசஸ்திரீகள்), நல் அம் கண் இணை-மிக அழகிய (தங்கள்) கண்களிரண்டும், கலங்கலின் - கலங்கல்நீர்போல, வாரி கலுழ்கின்றார் - நீர் பெருகப்பெற்றவரானார்கள்; (எ - று.)

நமதுஅரசனாணையால் விலங்குகளும் யாவராலும் யாதொரு தீங்கும் அடையாது நிற்கையில் அரசன்தங்கைக்கு இது நேர்ந்ததை நோக்குமிடத்து, அரக்கர்களைவிட்டு நன்மை நீங்கியதெனத் தோன்றுகின்றது என்று சிலமகளிர்வருந்திக் கண்ணீருகுப்பாராயினர். இனி, கலங்கலின்-மனங்கலங்குதலால் என்றுமாம். இல - பலவின்பால் முற்று. வலம்-பலம்; இனி, வலங்கையில் என எடுத்து, வலக்கையில் என்று உரைப்பாருமுளர். அயில்-மற்றையாயுதங்களுக்கும் உபலக்ஷணம். இராவணனுக்கு மயன் தன்மகளான மண்டோதரியை மணஞ்செய்துகொடுத்தபொழுது அவனுக்கு அதியற்புதமானதும், தவத்தினால் தான் வரமாகப்பெற்றதும், பகைவர்மீது பட்டால் வீண்படாததுமான ஒரு சிறந்த வேலாயுதத்தையும் கொடுக்க, அதனை இராவணன் மரியாதையோடுபெற்றனனெனவரலாறு உள்ளதனால், 'வலங்கையிலிலங்கும் அயில் மன்னன்' என்று சிறப்பித்துக் கூறப்பட்டனனெனக் கொள்ளலாம். மன் - பெருமை; அதனையுடையவன், மன்னன். பி-ம்:—
[1]கலங்கயினலங், கலங்கலினிலங், கலிங்கலில்கருங். (௬0௮)

௪௫.—சூர்ப்பணகை இராவணனடியில் விழுந்துபுரளுதல்.

என்றினைய வன்றுய ரிலங்கைநக ரெய்த
நின்றவ ரிருந்தவ ரொடோடு நெறிதேடக்
[1]குன்றினடி வந்து[2]படி கொண்டலென மன்னன்
[3]பொன்றிணி கருங்கழல் விழுந்தனள் புரண்டாள்.

(இ-ள்.) என்று இனைய வல் துயர்-என்று இத்தன்மையதானகொடிய துன்பத்தை, இலங்கை நகர் எய்த-இலங்காபுரியிலுள்ளா ரனைவரும் அடை

யும்படியாகவும், நின்றவர் இருந்தவரொடு ஓடு நெறி தேட - (அவ்விராவண னதுசபையில்) நின்றவர்களும் உட்கார்ந்திருந்தவர்களும் (திடுக்கிட்டு) ஓடிப் போகும்வழியை நாடும்படியாகவும், (சூர்ப்பணகை),குன்றின் அடி வந்து படி கொண்டல் என - மலையின் அடிவாரத்திலே வந்து படிகிற மேகம் போல, மன்னன் பொன் திணி கரு கழல் விழுந்தனள் புரண்டாள் - இராக்கதராச னை இராவணனது பொன்மயமாயமைந்த பெரிய வீரக்கழலை யணிந்த பாதத்தில் விழுந்து புரண்டாள்; (எ - று.)

குன்று-இராவணனுக்கும், அதன் அடி - இராவணனடிக்கும், கருமே கம் - சூர்ப்பணகைக்கும் உவமையாம். பொன்திணி கருங்கழல்-பாதத்துக்கு, அன்மொழித்தொகை. **பி-ம்:**—[1]குன்றினிடை. [2]படர். [3]பொன்றணிதரும்.

௬௬.—இது முதல் மூன்றுகவிகள் - அப்பொழுது உலகத்திலுண்டான குழப்பத்தைக் கூறும்.

மூடின திருட்[1]படலை மூவுலகு முற்றச்
சேடனும் வெருக்கொடு சிரக்குவை நெளித்தா
னாடின குலக்கிரி யருக்கனு மயிர்த்தா
னோடின திசைக்கரிக ளும்பரு மொளித்தார்.

(இ - ள்.) மூ உலகும் முற்ற-மூன்றுஉலகங்களிலும் முழுவதும், இருள் படலை மூடினது-இருளின் தொகுதி மூடிக்கொண்டது;சேடனும்-(கீழிருந்து பூமியைத்தாங்குகிற) ஆதிசேஷனும், வெரு கொடு - அச்சங்கொண்டு, சிரம் குவை நெளித்தான் - (தனது) தலைகளின் கூட்டத்தை நெளித்தான்; குலம் கிரி - குலபருவதங்களும், ஆடின - அசைவுகொண்டன; அருக்கனும்-சூரிய னும், அயிர்த்தான் - ஒளிமழுங்கினான்; திசை கரிகள் - திக்கஜங்களும், ஓடின - (தமது இடம் விட்டுப் பெயர்ந்து) ஓடலுற்றன; உம்பரும் - தேவர் களும், ஒளித்தார் - (அஞ்சி) ஒளித்துக்கொள்பவராயினர்; (எ - று.)

அயிர்த்தான் என்பதற்கு-இது என்னோ வென்று சங்கித்துத் திகைத்தா னென்றும் பொருள்கொள்ளலாம். குலகிரிகள் - கைலாசம், இமயம், மந் தரம், விந்தியம், நிஷதம், ஏமகூடம், நீலம், கந்தமாதநம் என்பன. சேஷன் என்ற வடசொல் - (பிரளயகாலத்திலும் அழிவில்லாமல்) மிச்சமாய் நிற்பவ னென்று காரணப்பொருள்படும். ஆயிரந்தலைக ளாதலால், 'சிரக்குவை' என் றார். உம்ப ரென்னும் மேலிடத்தின் பெயர் - அங்குஉள்ளார்க்கு இடவாகு பெயராம்; இதன் எதிர்மொழி - இம்பர்: இவ்வுலகம்: (அம்ப ரென்ற பெய ரும் உண்டு.) முதல்வாக்கியத்தால் - சந்திரன் நக்ஷத்திரம் அக்கினி முதலிய சுடர்கள்யாவும் இராவணன் கோபத்துக்கு அஞ்சி மறைந்திட்டன வென்றும், இரண்டாம்வாக்கியத்தால் - இராவணன் கோபித்து நிலத்திற் காலூன்றி யெழத்தொடங்கியதா லாகிய அதிர்ச்சியால் மிக்கதென்றும், மூன்றும்வாக் கியத்தால் - எங்கும் அதிர்ச்சிமிக்க தென்றும், நான்காம் வாக்கியத்தால்-சூரி யன் அஸ்தமித்தா னென்றும், மற்றைய இரண்டு வாக்கியங்களால்-விலங்குக

ளோடு தேவர்களோடு வாசியற அச்சங்கொண்டன ரென்றும் பெறப்படும். படலை - படல மென்ற வடசொல் ஈறுதிரிந்தது. பி-ம்:—[1]படலம். (௬௦௫)

௪௭. விரிந்த வலயங்கண் [1]மிடை தோள்படர மீதிட்
டெரிந்த நயனங்க [2]ளெயிறின்புற [3]மெரிப்ப
நெரிந்த புருவங்களிடை நெற்றியினை முற்றத்
திரிந்த புவனங்கள்வினை தேவரு [4]மயிர்த்தார்.

(இ - ள்.) விரிந்த - ஒளிவீசுகிற, வலயங்கள் - வளைகள், மிடை-நெருங்கப்பெற்ற, தோள் - (இராவணனுடைய) தோள்கள், படர - (கோபாவேசத்தால்) பூரிக்கவும்,—நயனங்கள்-(அவனுடைய) கண்கள், மீது இட்டு எரிந்த-(கோபமிகுதியால் நெருப்பு) மிகுதியாகப் பொங்கப்பெறவும்,—எயிறின் புறம் - பற்களின் வெளி, எரிப்ப - (வாயினின்று எழும் கோபாக்கினியால்) சுவாலைவீசவும்,—நெரிந்த புருவங்கள் - (கோபத்தால்) நெறித்த புருவங்கள், இடைநெற்றியினை முற்ற - (மேலேறி) நடுநெற்றியைச் சேரவும்,—(அக்கோபநிலையைக்கண்டு), புவனங்கள் திரிந்த - உலகங்களெல்லாம் நிலைமாறிச் சுழலலுற்றன; தேவரும் - தேவர்களும், வினை அயிர்த்தார்-இன்னதொழில் செய்வ தென்று அறியாமல் திகைத்தார்கள்; (எ - று.)

வலயம், நயநம், புவநம் - வடசொற்கள். படர - புடைபருக்க. எரிந்த - எரிந்தனவாக; பலவின்பால் முற்றெச்சம். [4]அயர்த்தார் என்ற பாடத்துக்கு - தொழில் மறந்துசோர்ந்தன ரென்க. ஓசையின்பம்நோக்கி 'எயிற்றின்'எனத் தன்னொற்றிரட்டவில்லை. பி-ம்:—[1]மிகு. [2]எயிறன். [3]இமைப்ப, எறிப்ப. ()

௪௮. தென்றிசை நமன்றனொடு தேவர்குல மெல்லா
மின்[1]றிறுதி வந்தது நமக்கென [2]விருந்த
[3]நின்றுட னடுங்கி யுயிர்விம்மி நிலை[4]நில்லா
தொன்றுமுரை யாட[5]லில ரும்பரினொ டிம்பர்.

(இ - ள்.) தென் திசை நமன் தனொடு - தெற்குத்திக்குப்பாலகனான யமனுடன், தேவர் குலம் எல்லாம் - தேவர்களுடைய வகைகள் யாவும், இன்று நமக்கு இறுதி வந்தது என இருந்த - இப்பொழுது நமக்கு நாசம்நேர்ந்துவிட்டதென்று கருதி ஒடுங்கி நின்றன; உம்பரினொடு - மேலுலகத்தவர்களும், இம்பர் - இவ்வுலகத்தவர்களும், நின்று உடல் நடுங்கி - திகைத்துநின்று(அச்சத்தால் தமது) உடல் நடுக்கங்கொண்டு, உயிர் விம்மி - பெருமூச்செறிந்து, நிலை நில்லாது - ஒருநிலையில் நிற்கமுடியாமல், ஒன்றும் உரையாடல் இலர்-யாதொன்றும்பேசுதலின்றி (மௌனமாய்) நின்றார்கள்; (எ - று.)

வந்தது என இறந்தகாலத்தாற் கூறினது, தெளிவும் விரைவுங் காட்டும்; காலவழுவமைதி. பி-ம்:—[1]உறுதி. [2]இருந்தார். [3]நின்றுயிர்நடுங்கியுடல். [4]நில்லார், இல்லாது. [5]இலது. (௬௦௭)

௪௯.—இராவணன் சூர்ப்பணகையை 'இது செய்தவர் யார்?' என்றல்.

மடித்தபில வாய்கடொறும் வந்துபுகை முந்தத்
துடித்த[1]தொடர் மீசைகள் சுறக்கொள வுயிர்ப்பக்
கடித்தகதிர் வாளெயிறு மின்[2]கனல மேகத்
திடித்தவுரு மொத்துரறி யாவர்செய லென்றான்.

(இ - ள்.) மடித்த - (கோபத்தால்) உதடுமடிக்கப்பட்ட, பிலம் வாய்கள் தொறும் - பிலத்துவாரம்போல (ஆழ்ந்து அகன்று நீண்டுள்ள தனது) பத்து வாய்களிலும், புகை வந்து முந்த-(கோபாக்கினியின்) புகை எழுந்து வெளிச் செல்லவும்,—துடித்த தொடர் மீசைகள்-(படபடவென்று) துடித்த (நெடுந் தூரமளவும்) தொடர்ச்சியுள்ள மீசைமயிர்கள், சுறு கொள-தீப்பற்றும்படி, உயிர்ப்ப - (கோபாக்கினியோடு) பெருமூச்சு வெளிப்படவும்,—கடித்த-(கோபத் தாற்) கடிக்கப்பட்ட, கதிர் வாள் எயிறு - கூர்மையும் ஒளியுமுள்ள பற்கள், மின் கனல - மின்னல்போன்ற ஒளியை வெளியிடவும்,—மேகத்து இடித்த உரும் ஒத்து உரறி - மேகத்தினின்றும் இடித்த இடியைப்போலப் பேரொலி செய்து, யாவர் செயல் என்றான் - 'இது யாருடைய செய்கை?' என்று வினவினான்; (எ - று.)

பிலம் - வடசொல்; மலைக்குகையுமாம். மிசையென்பது மீசையென விகாரப்பட்டதென்றும், மிசையென்பது-மேலிடமாதலால் அது ஆகுபெய ராய் வாயின்மேலுள்ள மயிரைக் குறிக்குமென்றுங் கூறுவர். சுறுக்கொள = சுறுக்குக்கொள்ள. பி-ம்:—[1]சுடர். [2]கனல. (௯௦அ)

௫௦.—சூர்ப்பணகை விடைகூறுதல்.

கானிடை யடைந்துபுவி காவல்புரி கின்றார்
மீனுடை நெடுங்கொடியி னோ[1]னனையர் [2]மேல்கீ
ழூனுடை யுடம்புடைமை யோருவமை [3]யொவ்வா
மானிடர் தடிந்தனர்கள் வாளுருவி யென்றாள்.

(இ - ள்.) புவி காவல் புரிகின்றார் - பூமியைப் பாதுகாக்கின்றவர்களும், மீன் உடை நெடு கொடியினோன் அனையர்-மீன்வடிவத்தையுடைய உயர்ந்த கொடியையுடைய மன்மதன் போன்றவர்களும், மேல் கீழ்-விண்ணுலகத்தி லும் மண்ணுலகத்திலுமுள்ள, ஊன் உடை உடம்பு உடைமையோர் - தசை யையுடைய உடம்புடையவர்கள் (எவரும்), உவமை ஒவ்வா - (தமக்கு)ஒப்பா கப் பெறுதவர்களுமாகிய, மானிடர்-மனிதர்கள் (இருவர்), கானிடை அடை ந்து - (நான் இருந்த)காட்டில் வந்து, வாள் உருவி தடிந்தனர்கள்-வாளாயுத த்தை உருவியெடுத்து (எனது உறுப்புக்களை) அறுத்திட்டார்கள், என்றாள்- என்றுசொன்னாள், (சூர்ப்பணகை); (எ - று.)

தனக்குத் தீங்கு செய்தவர்களை இன்னாரென்று எடுத்துக்கூறுமிடத்தும் அவர்களுடைய அழகைப் பாராட்டிக்கூறுதற்குக் காரணம், இவள் அவர்க

ளிடத்துக்கொண்டுள்ள மிக்கவேட்கை சிறிதுந் தணியாமை; கீழ்க் கரனுடன் கூறுமிடத்தும் "மன்மதன் மேனியர்" என்றமை காண்க: அடுத்த ௫௨, ௫௩-ஆங் கவிகளும் நோக்கத்தக்கன. இருவரிடத்தும் இவள் ஒருநிகராகக் காதல் கொண்டதனால்,இருவரைப்பற்றியும் ஒருநிகராக எடுத்துக்கூறுகிறாள். தன்னைத்தடிந்ததற்கு இராமனை ஏவுதற்கருத்தாவும், இலக்குமணனை இயற்றுதற்கருத்தாவுமாகக்கொண்டு, 'மானிடர் தடிந்தனர்கள்' எனப் பன்மையாற் கூறினாள். பிராகிருதசரீரமுடையவர் எவரும் அவர்களுக்கு ஒப்பாகமாட்டார் என்பது, மூன்றாமடியின் கருத்து. 'புவிகாவல் புரிகின்றார்' என்றது-க்ஷத்திரியரென்பதையும், துஷ்டநிக்கிரக சிஷ்டபரிபாலனஞ் செய்கிறவரென்பதையும், சக்கரவர்த்தி குமாரர்களென்பதையும் காட்டும். 'கானிடையடைந்து புவிகாவல் புரிகின்றார்' என்றேயெடுத்து, வனவாசம்வந்து பூமியைப் பரிபாலிப்பவரென்று கொள்ளவும் இடமுண்டு. புவி - வடசொல்; இது, அந்தப்பாஷையில் ஏழாம்வேற்றுமைவிரி; தமிழில் பெயர்மாத்திரமாய் நிற்கும். பி-ம்:—[1]முதல. [2]கீழ்மேல். [3]இல்லா. (௬௦௬)

௫௧.—இராவணன் கோபித்து 'நடந்ததை விவரமாகக் கூறு' என்றல்.

செய்தனர்கண் மானிட ரெனத்திசை யனைத்து
மெய்தநகை வந்ததெரி சிந்தினக ணெல்லா
நொய்தவர் வலித்தொழி னுவன்ற[1]மொழி யொன்றோ
பொய்தவிர் பயத்தையொழி [2]புக்கபுக லென்றான்.

(இ - ள்.) மானிடர் செய்தனர்கள் என - (இவ்வாறு) மனிதர்கள் செய்தார்களென்று (சூர்ப்பணகை) சொன்னவளவிலே, (இராவணனுக்கு), திசை அனைத்தும் எய்த நகை வந்தது-எல்லாத்திக்குக்களிலும் (ஓசை) செல்லும்படி சிரிப்பு உண்டாயிற்று; கண் எல்லாம் எரி சிந்தின - (அவனுடைய) கண்கள் யாவும் நெருப்புப்பொறியை உமிழ்ந்தன; (இங்ஙனம் அலக்ஷ்யமும் கோபமும் அடைந்து தங்கையைநோக்கி),'அவர் வலி தொழில்-அம்மனிதர்களுடைய வல்லமைச்செயல், நொய்து - அற்பமானதன்றோ? (ஆதலால்), நுவன்ற மொழி ஒன்றோ - (நீ) சொன்ன வார்த்தை உண்மையானதொரு வார்த்தை தானோ? பொய் தவிர் - பொய்கூறுவதை விட்டிடு; பயத்தை ஒழி - அச்சத்தை நீங்கு; புக்க புகல்-நடந்தசெய்திகளை(உள்ளபடி)சொல்', என்றான்-என்று சொன்னான்.

மனிதர்கள் தன்னை மானபங்கஞ் செய்தார்களென்று சூர்ப்பணகை சொன்ன வார்த்தையைக் கேட்டவளவிலே, இராவணன், உலகமுழுவதும் பெருமுழக்க முண்டாம்படி அலக்ஷ்யமாகப் பெருஞ்சிரிப்புச்சிரித்துக் கண்கள் தீயுமிழப் பெருங்கோபங்கொண்டு 'மனிதர்கள் அற்பபலமுடையவராயிற்றே; ஆதலால்,அவர்கள் இங்ஙனஞ்செய்ய இயலாதே; ஆனதுபற்றி,நீ சொன்னவார்த்தை நம்பத்தக்கதொன்றன்று; பொய்யாகக் கற்பித்துக் கூறுகின்றனைபோலும்; அன்றி,ஏதேனும் அச்சத்தால் வாய்குழறி ஒன்றுக்கு ஒன்றாகச் சொல்லுகின்றாயோ? அப்படிப்பட்ட பொய்யையும் அச்சத்தையும்விட்டு நிகழ்ந்த செய்

திகளை நிகழ்ந்தபடி உண்மையாகச்சொல்' என்று சூர்ப்பணகையைப் பார்த்துக் கூறினனென்பதாம்.

'செய்தனர்கள் மானிடர்' என்பது, அநுவாதம்; தொடர்ச்சியை விளக்கக் கூறியது; ஆதலின், கூறியதுகூற லன்று. நகை - முதனிலைத் தொழிற்பெயர். பி-ம்:—[1]பொருள். [2]உற்ற. (சுகo)

௫௨.—இதுமுதல் ஆறுகவிகள் ஒருதொடர்: சூர்ப்பணகை விவரமாகக் கூறும்விடை.

மன்மதனை யொப்பர் மணிமேனி வடமேரு
தன்[1]னெழி லழிப்பர் திரடோளின்வலி தன்னு
லென்னதனை யிப்பொழு [2]திசைப்ப துலகேழி
னன்மத னழிப்பரொ ரிமைப்பி னனி[3]வில்லான்.

(இ - ள்.)(நான் சொன்ன மனிதர்கள்),மணிமேனி-அழகிய(தங்கள்)வடிவத்தால், மன்மதனை ஒப்பர் - மன்மதனைப் போல்வார்கள்; திரள் தோளின் வலிதன்னல்-திரண்ட தோள்களின் வலிமையால்,வட மேருதன் எழில் அழிப்பர்-வடக்கிலுள்ள மகாமேருமலையின் வளர்ச்சியைக் கீழ்ப்படுத்துவார்கள்;வில்லான் - (தாங்கள் கைக்கொண்ட) வில்லின்வலிமையால், ஓர் இமைப்பின் - ஒரு மாத்திரைப்பொழுதிலே, நனி-மிகுதியாக, உலகு ஏழின் நல் மதன் அழிப்பர்-ஏழுலோகங்களிலுமுள்ள அனைவருடைய நல்லவலிமையையும் அழிக்கவல்லர்கள்; அதனை - அவர்கள்தன்மையை, இப்பொழுது இசைப்பது என் - இப்பொழுது சொல்வது எவ்வாறு? [சொல்லிமுடித்தற்கு அரிதென்றபடி]; எ-று.)

அவர்களுடைய அழகும், இயற்கை வலிமையும், செயற்கை வலிமையும் இதிற் கூறப்பட்டன. அவர்களழகில் தான் மிகுதியாக ஈடுபட்டதனல், மீண்டும், கூறியதுகூறலாக, முதலில்,'மன்மதனை யொப்பர்' என்ருள்; அன்றி, அழகில் மன்மதன்போலிருப்பினும் ஆற்றலிற் சிறந்தவரென்று காட்டுதற்கு அதனையெடுத்துக் கூறினளுமாம். மந்மத னென்றவடசொல் -(பிராணிகளின்) மனத்தை (ஆசைநோயால்) கலக்குபவ னென்று பொருள்படும். இங்கே, மன்மத னென்றது, சிவபிரானு லெரிக்கப்பட்டு அநங்கனுதற்கு முன் அங்கத்தோடு கூடியிருந்த நிலைமையை யென்க. 'மேருதன்' என்பதில், தன் - சாரியை: ஆறனுருபாகக் கொள்வாருமுளர். எழில் - 'இல்' விகுதி பெற்ற தொழிற்பெயர். மதன் - மதமென்ற வடசொல்லின் போலி. இமைப்பு - மனிதர் இயல்பாக ஒருகாற் கண் இமைத்தற்கு வேண்டும் பொழுது; தொழிலாகு பெயர். பி-ம்:—[1]மதன். [2]உரைப்பது. [3]வில்லால். (சுகக)

௫௩. வந்தனை முனித்தலைவர் பாலுடையர் வானத்
திந்துவின் முகத்த ரெறிநீரி லெழுநாளக்
கந்தமல ரைப்பொருவு கண்ணர் கழல்கைய
ரந்தமி றவத்தொழில ராரவரை யொப்பார்.

(இ - ள்.) (மற்றும் அவர்கள்), முனி தலைவர்பால் வந்தனை உடையர் - சிறந்த முனிவர்கள்பக்கல் வணக்க முடையவர்கள்; வானத்து இந்துவின் முகத்தர் - ஆகாயத்திலே விளங்குகிற சந்திரன்போன்ற முகமுடையவர்கள்; எறி நீரில் - (அலைகளை) வீசுகின்ற நீரிலே, எழு-தோன்றுகிற, நாளம்-உட்டுளையுள்ள தண்டோடு கூடிய, கந்தம் மலரை - நறுமணத்தையுடைய தாமரை மலரை, பொருவு - ஒத்த, கண்ணர் - கண்களையுடையவர்கள்; கழல் கையர்- (அப்படிப்பட்ட) பாதங்களையுங் கைகளையு முடையவர்கள்; அந்தம் இல் தவம் தொழிலர் - எல்லையில்லாத தவத்துக்கு உரிய தொழிலையுடையவர்கள்; அவரை ஒப்பார் ஆர் - அவர்களுக்கு ஒப்பானவர் (உலகத்தில்) எவர் உளர்? [எவருமில்லை யென்றபடி]; (எ - று.)

'முனித்தலைவர்பால் வந்தனை யுடையர்' என்றதனால், அவர்கள் பிறரெவரையும் வணங்கா ரென்பது கூறினுளாம். முகத்துக்குச் சந்திர னுவமை-குளிர்ந்தஒளியுடன் காண்பவர் மனத்தை மகிழ்வித்தற்கு. 'மலரைப்பொருவு' என்ற அடைமொழியை, கழல்கைகளுக்குங் கூட்டுக; "கைவண்ணந்தாமரை வாய் கமலம்போலும் கண்ணிணையு மரவிந்த மடியு மஃதே" என்று தலைவி வார்த்தையாகத் திருமங்கையாழ்வார் அருளிச்செய்தவாறும்அறிக. நீரினின்று பறிக்கப்பட்டு வாடிய தாகாமல் அங்குத் தோன்றி மலர்ந்தபடியே காம்புடனுள்ள தாமரைமல ரென்றற்கு, 'நீரிலெழு நாள மலர்' எனப்பட்டது. உபமானமாகிய மலருக்கு 'கந்தம்' என்ற அடைகொடுத்தது, உபமேயமாகிய ஸர்வகந்தனான எம்பெருமானுடைய திருவவயவங்களின் திவ்வியபரிமளத்தைத் தெரிவிக்கும். நாளம் - உட்டுளையுள்ள பூந்தண்டு. கழல் கை - அஃறிணையும்மைத்தொகை, பன்மைவிகுதிபெறாது நின்றது; 'பிராணிகளின் உறுப்பையுணர்த்தும் உம்மைத்தொகை ஒருமையாகவே நிற்கும்' என்பது, வடநூலார்க்கு ஒப்பமுடிந்தவாறும் உணர்க. மரவுரியுடுத்தமையும் சடைமுடிதரித்தமையும் பற்றி, 'அந்தமில்தவத்தொழிலர்' என்றாள்; கீழ்க் கரனிடம் கூறுமிடத்தும் "இருவர் மானிடர் தாபத ரேந்திய, வரிவில் வாட்கையர் மன்மதன் மேனியர், தருமநீரர் தயரதன் காதலர், செருவில் நேரும் நிருதரைத் தேடுவார்" என்றாளிறே. இனி, 'அந்தமில் தவத்தொழிலர்' என்பதற்கு-முனிவர்கள் வரம் பின்றிச் செய்யுந் தவத்துக்கு உதவுந் தொழிலுடையா ரென்றும் உரைக்கலாம். அவர்கட்கு ஒப்பார் இல்லை யெனவே, உயர்வார் இல்லை யென்பது அருத்தாபத்தியாற் பெறப்படும். (௬௩)

ருச. வற்கலையர் வார்கழலர் மார்பினணி நூலர்
விற்கலையர் [1]வேதமுறை நாவர் [2]தளிர் மெய்ய
ருற்கலைய ருன்னையொர் [3]துகட்டுணையு முன்னார்
[4]சொற்கலை யெனத்தொலைவி றாணிகள் சுமந்தார்.

(இ - ள்.) (இன்னும் அவர்கள்), வற்கலையர் - மரவுரியாடை தரித்தவர்கள் : வார் கழலர்-நீண்ட வீரக்கழலையுடையவர்கள் : மார்பின் அணி நூலர்- மார்பிலே தரித்த அழகிய முப்புரிநூலை யுடையவர்கள் : வில் கலையர் - வில்

வித்தையில் வல்லவர்கள்: வேதம் உறை நாவர் - வேதங்கள் வசிக்கின்ற நாவினை யுடையவர்கள்: தளிர் மெய்யர் - தளிர்போன்ற மேனியை யுடைய வர்கள் : உற்கு அலையர் - உனக்கு அஞ்சாதவர்கள்; உன்னை ஓர் துகள் துணை யும் உன்னார் - உன்னை ஒருசிறுபொடியளவாகவும் மதியாதவர்கள்; சொல் கலை என - சொற்களின் வடிவமாகவுள்ள சாஸ்திரங்களைப்போல, தொலைவு இல் தூணிகள் சுமந்தார் - அழிவில்லாத அம்பறாத்தூணிகளைத் தாங்கினவர் கள்; (எ - று.)

வற்கலை - வல்கலா என்ற வடசொல்லின் திரிபு. விற்கலை - தநுர் வேதம். கலை கலா என்ற வடசொல் திரிந்தது. வேதமுறை நாவர் - வேதங்களை ஓதியுணர்ந்தவ ரென்றவாறு. கரன்முதலிய அளவிறந்த அரக் கர்களை ஒரு சிறிது பொழுதில் அழித்ததனால் 'வில்வித்தையில் தேர்ந்தவர் கள்' என்றாள். 'உற்கு அலையர்: உன்னை யோர்துகள் துணையு முன்னார்' என்றது, அவர்கள் சொல்லாலும், செயலாலும் அறிந்தது; "வல்லையாகின் வெறித்தாரை வேலரக்கர் விறலியக்கர் முதலினர் நீமிடலோ ரென்று, குறித் தாரை யாவரையுங் கொணருதியே ளின்னெதிரே கோறும்" என்று இராம பிரான் கூறியதனை யுணர்க. செயல் - தன்னைப் பங்கஞ்செய்ததும், கரன் முதலியோரை வதைத்ததும். கரனுடன் கூறுமிடத்தும் "ஒன்று நோக்கல ருன்வலி" என்றாள். உற்கு - உனக்கு; அகரச்சாரியை தொக்கது. அலை யர் - அலையா ரென்பதன் குறுக்கல்; அன்றி, எதிர்மறை ஆகாரம் புணர்ந்து கெட்ட தென்றலும் இலக்கணநடைக்குப் பொருந்தும். துகள் - தூளீ என்ற வடசொல்லின் சிதைவு. உம் - இழிவுசிறப்பு. 'சொற்கலையெனத் தொலைவில் தூணிகள் சுமந்தார்' என்றது, சொற்கள் நிறைந்த சாஸ்திரங் களை மனத்தில் தரித்திருப்பதுபோல அம்புகள் நிறைந்த தூணிகளைத் தோளில் தரித்தவர்க ளென்றவாறு. எடுக்கஎடுக்க அம்புகள் குறைதலில் லாத அக்ஷய தூணீர மென்பதைக் காட்டுதற்கு 'தொலைவு இல் தூணி' என்றாள்; அதற்கு, பயிலப்பயிலச் சொற்கள் குறைதலில்லாத கலையோடு உவமை பொருந்துமாறுஉணர்க. இனி, நான்காமடிக்கு - தநுர்வேதமுறை மைப்படி அம்பறாத்தூணி தரித்தவ ரென்று உரைத்தலு மொன்று. தூணி - தூணீர மென்ற வடசொல்லின் திரிபு. [1]வேதமுரைநாவர் என்ற பாடத் துக்கு - வேதங்களைக் கூறும்நாவையுடையவ ரென்க; திருமங்கையாழ்வார் பாசுரத்திலும் "இவர் வாயினல்வேத மோதும் வேதியர்" என்பது தலைவி வார்த்தையாத லுணர்க. 'வற்கலையர்' என்றது, அவர்கட்கு மரவுரியுடை யும் ஓர் அழகாயிருந்தது என்று பாராட்டிக் கூறியவாறு. **பி - ம்:—**[2]நனி. [3]துகட்டணையும். [4]சொற்கலைவென. (௬௧௩)

௫௫. ஆறு[1]புல னஞ்சின மரக்கரை யெனச்சென்
றேறுநெறி யந்தண ரியம்பு வுலகெல்லாம்

²வேறுமெனு நுங்கள்குலம் வேரொடு மடங்கக்
கோறுமென முந்தையொரு சூளுறவு கொண்டார்.

(இ - ள்.) ஏறும் நெறி அந்தணர் - உயர்ந்த ஒழுக்கத்தையுடைய முனி வர்கள், சென்று - (அம்மனிதர்களிடத்தில்) வந்து, 'ஆறு புலன் - தவவொழுக் கத்தால் தணிந்துள்ள (எங்கள்) புலன்களெல்லாவற்றாலும், அரக்கரை அஞ்சி னம் - இராக்கதர்க்குப் பயந்துள்ளோம்,' என இயம்ப என்று சொல்லித் தங் கள் குறைகளை) முறையிட, (அம்மனிதர்கள்), உலகு எல்லாம் வேறும் எனும் நுங்கள் குலம் வேரொடும் அடங்க கோறும் என முந்தை ஒரு சூளுறவு கொண்டார்-எல்லாவுலகங்களையும் வென்றிடுவோமென்று சொல்லுகிற உங் களுடைய [அரக்கர்களுடைய] வமிசத்தை அடியோடு அழியும்படி கொன்றிடு வோம் என்று முன்பு ஒரு சபதத்தைச் செய்துள்ளவர்கள்; (எ - று.)

இராமலக்ஷ்மணர் தண்டகாரணியத்தில் வந்தபோது அவ்வனத்தில் வாழும் வாலகில்யர் முதலிய முனிவர்கள் அவர்களை எதிர்கொண்டு மிக்க களிப்போடு உபசரித்து "இரக்கமென் றொருபொரு ளிலாத நெஞ்சின, ரரக்க ரென்றுளர்சில ரறத்தி னீங்கினார்" என்றுதொடங்கி இராக்கதருடைய உபத் திரவங்களை யெடுத்துச்சொல்லி "அருளுடை வீர நின்னபயம் யாம்" என்று சரணமடைய, அவர்களுக்குப் பெருமான் அபயமளித்து "ஆ றறத்தினோ டன்றி நின்ற ரவர் வேரறுப்பென்" என்று தாம் இராக்கத சங்காரஞ் செய் வதாகப் பிரதிஜ்ஞை கூறியமையை, அகத்தியப்படலத்திற் காணலாம். அதனை இவள் (கீழ்ச் சூர்ப்பணகைப்படலத்தில்) "வேதியரும் மாதவரும் வேண்ட நீண்டு, கரையளித்தற்கரிய படைக்கட லரக்கர் குலந் தொலைத்துக் கண்டாய் பண்டை, வரையளித்த குலமாட நகர்புகுவே மிவைதெரிய மனக்கொள்" என்று இராமன் கூறியதனால் அறிந்தாள்.

மெய்வாய்கண்மூக்குச்செவியென்னும் ஐம்பொறிகளாலும் அவர்களுக்கு அஞ்சுவோமென்பார், 'புலனஞ்சினம்' என்றார். பொறியைப் புலனென்றது, உபசாரவழக்கின்பாற்படும். நாங்கள் ஐம்புலன்களை அடக்கிப் பொறுமையை மேற்கொண்டிருத்தலால் சாபங்கொடுத்து அவர்களைக்கொல்ல லாகாதென் பதைக் குறிப்பிப்பார், 'ஆறுபுலன்' என்றார்; இந்நுட்பம் "வேண்டின வேண் டினர்க் களிக்கு மெய்த்தவம், பூண்டுள ராயினும் பொறையி னற்றலான், மூண்டெழு வெகுளியை முதலி னீங்கினார், ராண்டுறை யரக்கரா லலைப் புண்டாரரோ" என்ற அகத்தியப்படலத்துச் செய்யுளால் விளங்கும். ஆறு புலன் - வினைத்தொகை; ஆறு - வினைப்பகுதி. இனி, இதனை எண்ணுப் பெயராகக் கொண்டு, பண்புத்தொகையாக்கி, அறுவகை யுணர்வினாலும் அஞ்சினோ மென்றலும் ஒன்று; "மக்கள்தாமே யாறறி வுயிரே" என்ற தொல் காப்பியத்தால், மக்களெனப்படுவார் ஐம்பொறியுணர்வேயன்றி மனமென் பதோ ரறிவு முடையராத லுணர்க. "அச்சக் கிளவிக்கு ஐந்து மிரண்டும், எச்ச மிலவே பொருள் வயினான" என்ற தொல்காப்பியங்கொண்டு 'அரக் கரை யஞ்சினம்' என்றது வழாநிலையாதல் உணர்க.

ஏறுநெறி-சன்மார்க்கம். ஏறுநெறியந்தணர்-முத்தியுலகிற்குஏறும் ஞான மார்க்கமுடையாருமாம்; தாம் மூழ்கியுள்ள துன்பக்கடலினின்று கரை யேறும் வழியை நாடுபவருமாம்; "பிறவி வெந்துயர்ப், பெருஞ்சிறை வீடுபெற் றனைய பெற்றியார்" என்றும், "அரக்கரென் கடலிடை யாழ்கின்றுரொரு, மரக்கலம் பெற்றெற மறுக்க நீங்கினர்" என்றும் அகத்தியப்படலத்தில்வந்த மை யுணர்க. அந்தணரென்ற காரணவிடுகுறிப் பெயர்-முனிவர்க்கே சிறத் தல், "அந்தண ரென்போ ரறவோர் மற்றெவ்வுயிர்க்குஞ், செந்தண்மை பூண் டொழுக லான்" என்ற திருக்குறளினாலும் அமையும்; இப்படி மிக்கதண்மை பூண்டு ஒழுகியதனாலேயே அவர்கள் தாம் நேரில் அரக்கரை அழியாராயின ரென்பதை நன்குவிளக்குதற்கு, இங்கு 'அந்தணர்'என்ற பெயராற் குறித் தார். வேறும், கோறும் என்ற தன்மைப்பன்மைமுற்றுக்களில், வெல், கொல் - பகுதி. முந்தையென்றது, 'இயம்ப' என்பதனோடுஞ் சேரும். குலம் வேரொடு மடங்குதல்-வம்சநாசமாதல். பி-ம்:—[1]மனம். [2]வேறுமெனினுங்கள். "மாரருளர்" என்ற அடுத்தபாடலுக்குப்பின் இப்பாடல் சிலபிரதிகளிற் காணப்படுகின்றது. (சுகச)

ருகூ. மாரருள ரேயிருவ ரோ[1]ருலகின் வாழ்வார்
வீர[2]ருள ரேயவரின் வில்லதனின் வல்லா
ராரொருவ ரன்னவரை யொப்பவர்க ளையா
வோரொருவ ரே[3]யிறைவர் மூவரையு மொப்பார்.

(இ - ள்.) ஐயா-ஐயனே! ஓர் உலகின் வாழ்வார் இருவர் மாரர் உளரே- ஒருலகத்தில் வாழ்கிற இரண்டுமன்மதர்கள் இருக்கிறார்களா?வில் அதனின் அவரின் வல்லார் வீரர் உளரே - வில்வித்தையில் அம்மனிதர்களைப்பார்க்கி லும் வல்லவர்களாகிய வீரர்கள் இருக்கிறார்களோ? [இல்லை யென்றபடி]; அன்னவரை ஒப்பவர்கள் ஒருவர் ஆர் - அவர்களுக்குச்சமானமாகும் ஒருவர் ஆர்? [எவருமில்லை யென்றபடி];ஓர் ஒருவரே இறைவர் மூவரையும் ஒப்பார்- அவர்களில் ஒவ்வொருவருமே எப்பொருட்குந் தலைவரான திரிமூர்த்திகளை யும் ஒப்பார்கள்; (எ - று.)

முதலடியால்,ஒருலகில் இரண்டு மன்மதர் உளராயின் அவர்கட்கு ஒரு படி யொப்பாவ ரென்றும், அவர்கள் ஒருலகில் ஒருங்குவாழும் மன்மதரிருவ ரென்று கருதத்தக்கவ ரென்றும் விளங்கும். உலகத்தில் இரண்டுமன்மதர் இல்லையாதலால், அவர்கட்கு மன்மதனை ஈடென்பதும் இயைவதன்றுஎன்று தொனிக்குமாறும் உணர்க. திரிமூர்த்திகளுஞ் சேர்ந்து அவர்களில்ஒருவர்க்கு ஒப்பாதல்ஆவரேயன்றி, ஒவ்வொருமூர்த்தியும் தனியே ஒப்பாதற்கு இயலா ரென்பது, ஈற்றடியின் தாற்பரியம். மார னென்ற வடமொழிப்பெயர் - (ஆடவரையும் மகளிரையும் ஆசைநோயால்) மரணவேதனைப்படுத்துபவ னென்று பொருள்படும். பி-ம்:—[1]உயிரின். [2]உளரோவவரின் வில்லின் வலி. [3]முதல்வர். (சுகடு)

ருஎ. தராவலய நேமியுழ வன்றயர தப்பேர்ப்
பராவரு நலத்தொருவன் மைந்தர்பழி யில்லார்
விராவரு வனத்தவன் விளம்ப வுறைகின்றா
ரிராமனு மிலக்குவனு மென்பர்பெய ரென்றாள்.

(இ - ள்.) (அவர்கள்), தரா வலயம் நேமி உழவன் - பூமண்டலம் முழுவதிலும் (தனது) ஆஜ்ஞாசக்கரத்தைச் செலுத்தியவனான, தயரதன் பேர் - தசரதனென்னும் பெயரையுடைய, பராவு அரு நலத்து - புகழ்தற்கரிய நன்மையையுடைய, ஒருவன் - ஓர் அரசனது, மைந்தர் - குமாரர்கள்: பழி இல்லார் - ஒரு பழிப்பும் இல்லாதவர்கள்: அவன் விளம்ப - (தந்தையான) அத்தசரதன் சொன்னதனால், விராவு அரு வனத்து - சேர்தற்கு அரிய காட்டில், உறைகின்றார் - வசிக்கின்றார்கள்; பெயர் இராமனும் இலக்குவனும் என்பர் - இராமலக்ஷ்மணரென்றுபெயர் கூறப்படுவார்கள், என்றாள் - என்றுசொன்னாள், (சூர்ப்பணகை); (எ - று.)

தன்னைப் பங்கஞ்செய்தவர்களைக் குறித்துக் கோபத்தோடு கூறுமிடத்தும் 'பழியில்லார்' என்றாள், தனது வேட்கை மிகுதியால்; அன்றியும், வைரங்கொண்டு கூறுவார்க்கும் குற்றங்குறிக்க வொண்ணாதபடி இராமலக்ஷ்மணர்களிடம் விஞ்சியிருந்த சுகுணபூர்த்தி விளங்கும். இனி, பழி என்பதற்கு - எதிரிகளுக்கு அஞ்சுத லென்றும், தந்தையின் கட்டளைப்படி நடவாமை யென்றும் கொள்ளலாம். தயரதன் கைகேயிக்கு முன்பு கொடுத்த இரண்டு வரங்களைத் தவறமாட்டாது சத்தியத்துக்குக் கட்டுப்பட்டிருக்கும் நிலையில் அவன்கட்டளையாகச் சிறியதாயான கைகேயி கூறியதையே இங்கு 'அவன் விளம்ப' எனக் குறித்தது.

தயரதன், இலக்குவன் - தசரதன், லக்ஷ்மணன் என்ற வடசொற்களின் திரிபு. தசரதன் என்ற பெயர் - பத்துத்தேர்களை யுடையா னென்று பொருள்படும்; பத்துத்திக்குக்களிலுஞ் தடையறச்செல்லுந் தேரையுடையா னென்று கருத்து: போரில் ஓடிய சம்பராசுரனைத் தொடர்ந்து செல்லுகையில் அவன் மாயையினாற் செல்லுந் திசையிலெல்லாம் இவனும் விடாது உடன்சென்றதனால் இத்தன்மை வெளியாயிற்று. லக்ஷ்மணன் என்ற பெயர் - உத்தமலக்ஷணங்கள் யாவும் நிறைந்தவ னென்றும், (இராமபிரானுக்கு எப்பொழுதும் பணிவிடைசெய்தலாகிய) ஐசுவரியத்தை யுடையவ னென்றும் காரணப்பொருள் படும். நேமியுழவன் - சக்கரவர்த்தி. மைந்து - இளமை, வலிமை, அழகு: அதனையுடையவர், மைந்தர். (கூகசு)

ருஅ.—இதுமுதல் நான்குகவிகள் - இராவணன் தன்னை வேறுத்தலைத் தெரிவிக்கும்.

மருந்தனைய தங்கைமணி நாசிவடி வாளா
லரிந்தவரு மானிட [1]ரரிந்து முயிர்[2]வாழ்வார்
விருந்தனைய வாளொடும் விழித்திறையும் [3]வெள்கா
திருந்தன னிராவணனு மின்னுயிர்கொ டின்னும்.

ஐந்துகவிகள் - குளகம்.

(இ - ள்.) மருந்து அனைய தங்கை - அமிருதத்தை யொத்த (அரிய)தங்கையான சூர்ப்பணகையினது, மணி நாசி - அழகிய மூக்கை, வடி வாளால் அரிந்தவரும்-கூரியவாளினால் அறுத்தவர்களும், மானிடர்-(மிகஎளியவரான) மனிதர்களாம்; (அவர்கள்), அரிந்தும்-(அங்ஙனம்)அறுத்தபின்பும், உயிர் வாழ்வார் - உயிர்பிழைத்திருப்பார்களாம்: இன்னும் - இங்ஙனமானபின்பும், இராவணனும்—, இறையும் வெள்காது - சிறிதும் வெட்கப்படாமல், விருந்து அனைய வாளொடும் - புதுமையின் வடிவம் போன்ற வாளாயுதத்துடனே, விழித்து-கண்விழித்துப் பார்த்துக்கொண்டு, இன் உயிர் கொடு இருந்தனன்-இனிய உயிரை வைத்துக்கொண்டு இருந்தனனும்; (எ - று.)

. தான் உயிரோடு கையும் படையுமாகக் கண்விழித்துக்கொண்டிருக்கையிலேயே இங்ஙனம் நேர்ந்திட்டதைக் குறித்து மிகஅதிசயித்து, இங்ஙனஞ் செய்தவர்களைக் கொல்லாது மானங்கெட்டு உயிர்வாழ்தலினும்இறத்தலே மேலாமென்று வெறுத்துக் கூறுகிறான் இராவணன். தனதுபெருமிதம் தோன்றத் தன்னைப் பிறன்போலப் படர்க்கையாக நிறுத்தி, 'இருந்தன னிராவணனும்' என்றான்; இது, தன்மைக்குப் படர்க்கைவந்த இடவழுவமைதி. மருந்தனைய - அருமருந்தன்ன. 'மருந்தனையதங்கை' என்றதனால், அவனுக்குத் தங்கையினிட முள்ள மிக்க அன்பு தோன்றும்; அன்றியும், வேறு தங்கையில்லாமல் இவள் ஒரு தங்கையே யாதலின், அவ்வருமைபற்றிக் கூறியதுமாம். நாஸீ - வடசொல். 'விருந்தனைய வாள்' என்றதனால், தனது வாட்படையின் மேன்மையை விளக்கியவாறு: அதன் உயர்வு, மேல் ௬௦ - ஆங் கவியிற் கூறப்படும். இயல்பாகப் பலகண்கள்கொண்டு விழித்தலை, யாதொன்றுஞ்செய்ய அறியாது திகைத்து விழித்தல்போலக் குறித்து, 'விழித்து' என்றான்; மிக்க அலக்ஷ்யத்தால் 'மானிடரரிந்தும் உயிர்வாழ்வார்' என்று எளிதுபடக் கூறினான். இவனுக்கு மனிதர்களிடத்திலுள்ள அலக்ஷ்யதாபுத்தி, இவன் பிரமனிடம் வரங்கேட்டுப் பெற்றபொழுது மனிதர்களை ஒரு பொருளாகக் குறியாமையாலும் வெளியாம். பி - ம்:— [1]அறிந்தும். [2]வாழ்வான். [3]வெள்கா. (௬௪௭)

௫௬௮. கொற்றமது முற்றிவலி யாலரசு கொண்டே
னுற்றபயன் மற்றிது [1]கொலா முரையி றந்தேன்
முற்றவுல கத்துமுதல் வீரர்முடி யெல்லா
மற்ற[2]பொழு தத்திது பொருந்துமென லாமே.

(இ - ள்.) கொற்றம் அது முற்றி-(எங்கும்) வெற்றியே நிறைந்து, வலியால் - (எனது) வல்லமையால், அரசு கொண்டேன் - ஆளுகையைப் பெற்ற நான், உற்ற - அடைந்த, பயன்-பலன், இதுகொல்-இதுவோ? உரை இறந்தேன் - புகழ் (இதனால்) ஒழியப்பெற்றேன்; முற்ற உலகத்து முதல் வீரர் முடி எல்லாம் அற்ற பொழுதத்து - உலக முழுவதிலுமுள்ள சிறந்த வீரர்க

ளுடைய தலைகள் யாவும் அறுபட்டாலும், இது பொருந்தும் எனல் ஆமே-இப்படியிழந்த மானம் மறுபடி வந்து கிடைக்குமென்று சொல்லமுடியுமோ? (எ - று.)—மற்று - வினைமாற்று. ஆம் - அசை.

இதுகாரணமாக யான் அளவிறந்த கோபங் கொண்டு உலக முழுவதையும் அழித்திட்டாலும் போன மானம் வருமோ என்பது, பின்னிரண்டடியின் கருத்து. சிறந்த பல வீரர்களது தலைகளை யறுத்துப் பெற்ற புகழை இவளுறுப்பு அறுபட்ட ஒரு பழிப்பு அழிக்குமே யென வெறுத்தான். தனது பெருமிதமும் பிறரைவரது எளிமையுந் தோன்ற, 'அறுத்த பொழுது' எனச் செயலைத் தன் மேலாக்காமல் 'அற்றபொழுது' என முடிமேலேற்றிக் கூறினான். 'இது' என்றது - சுரபேதத்தால், இதுவோ? என வினாப்பொருள் தந்தது : இந்த இசைக்குறிப்பை, வடநூலார் 'காகு' என்பர். [1]'ஒல்கா முறையிறந்தேன்' என்ற பாடத்துக்கு - தவறாத ஆணையைச் செலுத்தினேன் என்று பொருள். வலிய பகை வென்று அரசுகொண்டு நீதி தவறி நடந்த எனக்கு எனது அநீதியால் நேர்ந்த பயன் இதுவென்று இரங்கலாக்கியுரைத்தல், சந்தர்ப்பத்துக்குப் பொருந்தாது. பின்னிரண்டடிக்கு - உலகத்தில் எத்துணைவல்லாரது தலையும் அறுபடினும் அறுபடலாம்; சூர்ப்பணகையின் மூக்கு அறுபடுதலாகிய இது நேரலாமோ? என்று பொருள் கொள்ளினும் இழுக்காது. பொழுதத்து, அத்து - சாரியை. ஈற்று ஏகாரம் - வினா.

பி - ம்:—[1]ஒல்காவுரை. [2]பொழுதிற்றது, பொழுதிற்றிது. (௬௧௯)

௬௨0. மூளுமுள தாயபழி யென்வயின் முடித்தோ
ராளு[1]முள வாமவர தாருயிரு முண்டாம்
வாளுமுள தோதவிட முண்டவன் வழங்கு
நாளுமுள தோளுமுள நானுமுளெ னன்றே.

(இ - ள்.) மூளும் - புதிதாக நேர்வதும், உளது ஆய-(என்றும்) நிலைத்திருப்பதுமான, பழி - அவமானத்தை, என்வயின் முடித்தோர் - என்பக்கல் செய்து முடித்தவர்களான, ஆளும் - மனிதர்களும், உள ஆம் - இருக்கின்றனராம்; அவரது ஆர் உயிரும் - அவர்களுடைய அருமையான உயிரும், உண்டு ஆம் - (இன்னும்) அழியாதிருக்கிறதாம்; வாளும் உளது -(என்கையில்) வாளாயுதமும் இருக்கின்றது; ஓதம் விடம் உண்டவன் வழங்கும் - (பாற்) கடலில் தோன்றிய விஷத்தை அமுதுசெய்த சிவபிரான் கொடுத்த, நாளும்-(எனது நெடிய) ஆயுள் நாள்களும், உள - இருக்கின்றன; தோளும் - தோள்களும், உள-இருக்கின்றன; நானும் உளென் அன்றே-நானும் இருக்கிறேனன்றோ?

என்றும் அழியாது நிலைத்து நிற்பதாகிய நிந்தை தனக்கு நூதநமாக நேரும்படியான தீச்செயலைச் சிறிதும் அச்சமின்றிச் செய்தவர்கள் அழியாது நிற்கத் தான் சிறந்த பல உபகரணங்களோடு கூடி உயிர்வாழ்தலைக் குறித்து வெறுக்கிறான். 'ஓதவிடமுண்டவன் வழங்கும்' என்ற அடைமொழியை மத்தியமதீபமாக 'வாள்' என்பதனோடுங் கூட்டுக.

'வாளும் உளது' என்றது முதலியன அவையிருந்தும் பயன்படாமையை விளக்கக் கூறியன. முடித்தோர் ஆளும் உளவாம்-கோபித்து இழித்துக் கூறுதல் பற்றி வந்த திணைவழுவமைதி; [நன் - பொது - உஅ.] ஓதஎன எடுத்து வினையெச்சமாக்கி, அதற்கு - தேவர்கள் குறைகூறவென்றும், யாவரும் புகழ்ந்து கூற வென்றும் உரைத்தலும் பொருந்தும். பி - ம்:—[1]உளதாமவர்தம். (௬௧௯)

௬௨௰. [1]பொத்துறவுடற் பழி புகுந்ததென நாணித்
தத்துறுவ தென்னைமன னேதளர லம்மா
வெத்துய ருனக்குள தினிப்பழி சுமக்கப்
பத்துள தலைப்பகுதி தோள்கள்பல வன்றே.

(இ - ள்.) மனனே-மனமே, உடல்-உடம்பில், பொத்துற-தைக்கும்படி, பழி புகுந்தது-பழி நேர்ந்துவிட்டதே, என - என்று, நாணி - வெட்கப்பட்டு, தத்துறுவது - (நீ) தவித்துத்தடுமாறுவது, என்னை - என்? இனி தளரல் - இனிமேல் (நீ) வருந்தாதே; பழி சுமக்க - அப்பழியைச் சுமப்பதற்கு, பத்து தலை பகுதி உள - (எனது) பத்துத்தலைவருக்கம் இருக்கின்றன; (அன்றியும்), தோள்கள் பல - அவற்றினும் பலவான தோள்களும் (இருக்கின்றன); (ஆதலால்),உனக்கு எ துயர் உளது-(பழிசுமத்தலாலாகிய) கிலேசம் உனக்கு ஏது இருக்கின்றது? [இல்லையேயென்றபடி]; (எ-று.)—அன்று, ஏ-ஈற்றசை.

இது, இராவணன் தன்மனத்தை முன்னிலைப்படுத்திக் கூறியது. அம்மா - வியப்பிடைச்சொல்; இனி, இதற்கு - யான்சொல்வதைக் கேளென்று பொருள் கொள்ளலுமாம். "அம்ம கேட்பிக்கும்" என்ற தொல்காப்பியத்தின்படி யான் கூறுகின்றதனைக் கேளென்று பொருள்பட்டு உரையசையாய் நிற்கும் 'அம்ம' என்னும் இடைச்சொல், "உரைப்பொருட் கிளவி நீட்டமும் வரையார்" என்பதனால் நீண்டு, "அம்மவென்னு மசைச்சொல் நீட்டம், அம்முறைப் பெயரொடு சிவணாதாயினும், விளியொடு கொள்பதெளியுமோரே" என்பதனால் விளியோடு கூடிநின்றதென்று உணர்க; [நன் - உயிர் - கஎ, உரையையுங் காண்க.]

[1]புத்துறவுறப் பழிபுகுந்தது என்றபாடத்துக்கு - இதுவரையிலுந் தனக்கு யாதொரு பழிப்பும் நேராமையை வெளியிட்டானென்க. 'சுமக்க' என்ற வினையின் ஆற்றலால், இப்பழியை இவன் பெருஞ்சுமையாகக் கருதியமை புலனாம்.இப்பழியை அலக்ஷியஞ்செய்யாமல் பெரிய தலைப்பாரமாகக் கொண்டு தோள்வலிமையால் தீர்த்திடுவேன்; நீ வருந்தாதே யென்று நெஞ்சொடு கிளத்தலாகக் கூறித் தன்மனத்தை முன்னிலைப்படுத்திக் கூறித் தைரியப்படுத்தினானென அவனது பெருமிதத்தை வெளியிட்டவாறு. தோள்கள் இருபதாதலின், பல என்றான். தத்துறுவது - அலைவது. (௬௨௰)

௬௨௧.—'கரன்முதலியோர் அவர்களைக் கொன்றிலரோ?'என்று இராவணன் வினவல்.

என்றுரை செயாநகை செயாவெரி விழிப்பான்
வன்றுணை யிலாவிருவர் மானிடரை வாளாற்

[1]கொன்றிலர்க ளாநெடிய குன்றுடைய கானி
னின்றகர னேமுதலி னோர்நிருத ரென்றான்.

(இ - ள்) என்று உரைசெயா - என்று சொல்லி, நகை செயா-சிரித்து, எரி விழிப்பான் - தீப்புறப்படக் கண்விழிப்பவனான இராவணன், (சூர்ப்பணகையை நோக்கி), நெடியகுன்று உடைய கானில் நின்ற கரனே முதலினோர் நிருதர்-உயர்ந்த மலைகளையுடைய தண்டகாரணியத்தில் நிலைபெற்றுள்ள கரன் முதலியோராகிய அரக்கர்கள், வல் துணை இலா இருவர் மானிடரை - வலிய துணை யாதொன்றும்பெறாத அந்த இரண்டுமனிதர்களை, வாளால் கொன்றிலர்களா-ஆயுதங்களாற் கொன்றாரில்லையோ? என்றான்-என்று வினவினான்.

கீழ்ச் சூர்ப்பணகை இராமலட்சுமணர்களைப் பற்றியேயன்றி அவர்கள் துணைவலிமையைப்பற்றி யாதொன்றுங் கூறாமையால் அவர்கள் துணைவலியில்லாரென்று அறிந்து, 'வன்துணையிலா விருவர் மானிடர்' என்றான். வாள் என்றது, ஆயுதப்பொதுவாய் நின்றது; (சிறப்புப்பெயர் பொதுப்பொருளையும், பொதுப்பெயர் சிறப்புப்பொருளையும் உணர்த்துவது,ஒருவகைப் பாஷைநடை.) இங்குக்கூறிய நகை, இகழ்ச்சிகாரணமாகப் பிறந்தது; வீரத்தெழுந்த வெகுளிநகையும் எள்ளல்நகையில் அடங்கும். பி-ம்:—[1]கொன்றிலர்களால்.

வேறு.

சூங.—அதற்குச் சூர்ப்பணகை விடை கூறத்தொடங்கல்.

அற்றவ னுரைத்த லோடு [1]மழுதிழி யருவிக் கண்ண
ளெற்றிய வயிற்றள் பாரி னிடைவிழுந் தேங்கு கின்றாள்
சுற்றமுந் தொலைந்த [2]தைய நொய்தெனச் சுமந்த கைய
ளுற்றது தெரியும் வண்ண மொருவகை யுரைக்க லுற்றாள்.

(இ - ள்.) அற்று - அவ்வார்த்தையை [அவ்வாறு என்றபடி], அவன் உரைத்தலோடும் - இராவணன் சொன்னவளவிலே, (சூர்ப்பணகை), அழுது இழி அருவி கண்ணள் - அழுதலாற் பெருகுகிற மலையருவிபோல் இடையறாத நீர்ப்பெருக்கையுடைய கண்களையுடையவளும், எற்றிய வயிற்றள் - (கைகளால்)மோதப்பட்ட வயிற்றையுடையவளும்,பாரினிடை விழுந்து ஏங்குகின்றாள் - தரையிலே விழுந்து அழுகிறவளுமாய், (அவனை நோக்கி), 'ஐய - ஐயனே! சுற்றமும் - அந்தப் பந்துவர்க்கமும், நொய்து-விரைவிலே [அல்லது எளிதாக], தொலைந்தது-'அவர்களால்) அழிந்து போய்விட்டது',என-என்று தொகுத்துக்கூறி, சுமந்த கையள் - தலைமேற் கொண்ட கையையுடையவளாய், உற்றது - (கரன்முதலிய அவர்களுக்கு) நேர்ந்த அழிவை, தெரியும் வண்ணம்-(இராவணனுக்குத்) தெரியும்படி, ஒரு வகை உரைக்கல் உற்றாள்- ஒருவாறு வகுத்துக் கூறத் தொடங்கினாள்; (எ-று.)—அதனை, அடுத்தகவியிற் காண்க.

இராவணன் வினவியவுடனே சூர்ப்பணகை கண்ணீர் சோர வயிற்றிலடித்துக்கொண்டு தரையில் விழுந்து புரண்டு அழுது தலைமேற் கைவைத்துக்

கொண்டு செய்திகூறலாயின ளென்பதாம்; **தன்மைநவிற்சியணி.** அருவி-கண்ணீர்த்தாரைக்கு உவமையாகுபெயர். அழுது - காரணப்பொருளதான அழவென்னுஞ் செயவெனெச்சத்தின் திரிபு. பி-ம்:—[1]அழுதழுது. [2]ஐயா வென்றனள்.

இதுமுதல் இருபத்தேழு கவிகள் - இப்படலத்தின் பதினான்காங்கவி போன்ற **அறுசீர்க்கழிநெடிலடி யாசிரியவிருத்தங்கள்.** (௬௨௨)

௬௪.—சூர்ப்பணகை செய்திகூறல்.

சொல்லென்றென் வாயிற் கேட்டார் தொடர்ந்தெழு சேனை யோடுங்
கல்லென்ற வொலியிற் [1]சென்றார் கரன்முதற் காளை வீர
ரெல்லொன்று கமலச் செங்க ணிராமனென் [2]றிசைத்த [3]வேந்தல்
வில்லொன்றிற் கடிகை [4]மூன்றி [5]லேறினர் விண்ணி லென்றாள்.

(இ - ள்.) கரன் முதல் காளை வீரர்-கரன்முதலிய இளவெருதுபோன்ற வலியவீரர்கள்,—சொல் என்று - (உனக்கு நேர்ந்த இடையூற்றைச்) சொல் லென்று (என்னை நோக்கிச்) சொல்லி,என் வாயில் கேட்டார்-(உடனே நான் சொல்ல) எனதுவார்த்தையாற் (செய்தியைக்) கேட்டறிந்தவர்களாய், (உடனே), தொடர்ந்து எழு சேனையோடும்-(விடாது) பின்தொடர்ந்து புறப்பட்ட சேனைகளுடனே, கல்லென்ற ஒலியின் சென்றார் - கல்லென்ற ஆரவாரத் தோடு (போர்க்குச்) சென்றவர்களாய், எல் ஒன்று கமலம் செங்கண் இராமன் என்று இசைத்த ஏந்தல் வில் ஒன்றின் - சூரியகிரணம் படப்பெற்ற [நன்குமலர்ந்த] செந்தாமரைமலர்போன்ற சிவந்தகண்களையுடைய இராமனென்று பெயர்பெற்ற பெருமையிற்சிறந்தவனது ஒப்பற்ற தனிவில்லால், கடிகை மூன்றில் - மூன்று நாழிகைக்குள்ளே, விண்ணில் ஏறினர்-(இறந்து) வீரசுவர்க்க மடைந்தார்கள், என்றாள் - என்று சொன்னாள்; (எ - று.)

நடந்தசெய்தியையெல்லாம் கூறுபவள் 'கேட்டார் சேனையோடுஞ் சென்றார், விண்ணிலேறினர்' என்று இவ்வளவு மாத்திரத்தையே கூறி அவர்கள் போர்செய்தன ரென்பதைக் கூறாதது, சிறிதுபொழுதே நடந்த அப்போர் சுத்தவீரனான இராமனது முன்னிலையில் சிறப்புறாமையைக் காட்டும். அவர்கள்தங்கள் கடமையிற் சிறிதுந் தவறாமல் வெகுதுரிதமாகத் தொழில்செய்து முடிந்த விதத்தை விவரித்தாள். வாய் - சொல்லுக்குக் கருவியாகுபெயர். தொடர்ந்து எழு - ஒன்றன்பின் ஒன்றாக நெடுந்தூரம் தொடர்ச்சிப்பட்டெழுந்த எனினுமாம். மூன்றாமடியினால், புண்டரீகாக்ஷனான இராமனது கண்ணழகிலே இவள் ஈடுபட்டமை தோன்றும். எல் ஒன்று கமலம்-ஒளிபொருந்திய தாமரை யென்றலும் ஒன்று. எல்லென்னுஞ் சொல் - ஒளியை யுணர்த்துகையில் இடைச்சொ லென்பது இலக்கணநூலார் கொள்கை. 'வில்லொன்று'என்றதனால், அவன் அசகாயசூர னென்பது தோன்றும். கடிகை-இருபத்துநான்கு நிமிஷங் கொண்ட நேரம். போரிற் பின்னிடாது பகைவரால் இறந்தவர் வீரசுவர்க்கமடைவ ரென்பது நூற்கொள்கை யாதலால், **'விண்ணி லேறினர்'** என்றாள். 'சொல்லென்று என்வாயிற் கேட்டார்'

என்பது, சொல்லென்ற ஒன்றை [ஒருசொல்லை] என்வாயாற் கேட்டமாத் திரத்திலென்னுங் கருத்துப்படவும் நிற்கும். [3]'வேந்தன்' என்ற பாடத்தி னும் 'ஏந்தல்' என்ற பாடமே மோனைத்தொடைக்குச் சிறக்கும். பி ம்:—
[1]சென்ற. [2]இயைந்த. [4]ஒன்றில். [5]எற்றினன். (௬உ௩)

௬௫.—அதுகேட்டு இராவணன் சோகமும் கோபமும் ஒருங்குஅடைதல்.

தாருடைத் தானை யோடுந் தம்பியர் தமியன் செய்த
போரிடை மடிந்தா ரென்ற வுரைசெவி புகாத முன்னங்
காரிடை யுருமின் மாரி கனலொடு பிறக்கு மாபோ
னீரொடு நெருப்புக் கான்ற [1]நிறைநெடுங் கண்க ளெல்லாம்.

(இ - ள்.) தமியன் செய்த போரிடை-தனித்தவனும் இராமன் செய்த யுத்தத்திலே, தம்பியர் - (தனது) தம்பிமார் [கரன் முதலியோர்], தாருடை தானையோடும் - போர்மாலையையுடைய சேனையுடனே, மடிந்தார்-இறந்தார் கள், என்ற—, உரை - வார்த்தை, செவி புகாத முன்னம்-(இராவணனது) காதுகளில்நுழையாதமுன்பு [கேட்டமாத்திரத்திலேயென்றபடி],--காரிடை- மேகத்திலே, மாரி - மழை, உருமின் கனலொடு - இடிவடிவமான நெருப்பு டனே, பிறக்கும் ஆ போல் - தோன்றும் விதம் போல, நிறை நெடு கண்கள் எல்லாம் - நிறைந்த பெரிய (அவனுடைய) கண்கள் யாவும், நீரொடு நெருப்பு கான்ற - நீரையும் நெருப்பையும் வெளிச்சொரிந்தன; (எ-று.)

அவன்கண்களினின்று சோகத்தால் நீர்சொரிய, கோபத்தால் தீயெழுந் தன என்பதாம்.கரியஇராவணன்கண்களுக்கு மேகமும்,அவற்றின் நீர்த்தாரை க்கு மழைப்பெருக்கும், நெருப்பெழுச்சிக்கு இடிவீழ்ச்சியும் உவமையெனக் காண்க. தார் - இங்கே, போருக்குஉரிய தும்பைப்பூமாலை; இனி, வெற்றி மாலையும், முந்துறுப்பொருபடையும், அணிவகுப்புமாம். கரன்போலவே தூஷணனும் திரிசிரனும் இராவணனுக்குத் தம்பிமுறையாவ ரென்று உணர்க. தமியன்-தனிவில்லாளி. 'புகாதமுன்னம்' என்றது, விரைவுகாட்டும்; இங் ஙனங்கூறுதல், முறைபிலுபர்வுநவிற்சியணியின்பாற்படும். உருமின், இன் - சாரியை; மின்என எடுத்து மின்னலென்று உரைத்து, இடி மின்னல் நெருப்பு என்னும் மூன்றையும் விழித்தீக்கு உவமையாக வுரைப்பாருமுளர். கண்கள் பலவாதலின், 'நிறை' என்ற அடைமொழி கொடுக்கப்பட்டது. [1]நிரை என்ற பாடத்துக்கு, வரிசையான என்க. (௬உ௪)

௬௬.—இராவணன் சூர்ப்பணகையை 'நீ அவருக்குச்செய்ததுற்றமென்?' என்றல்.

ஆயிடை யெழுந்த சீற்றத் தழுந்திய துன்ப [1]மாழித்
தீயிடை யுருக்கு நெய்யிற் சீற்றத்திற் கூற்றஞ் செய்ப
நீயிடை யிழைத்த குற்ற [2]மென்னைகொ னின்னை யின்னே
வாயிடை யிதழு மூக்கும் [3]வலிந்தவர் கொய்ய வென்றான்.

(இ - ள்.) ஆயிடை-அவ்விடத்தில் [அப்பொழுது], எழுந்த - உண்டாகி மிக்க, சீற்றத்து - கோபத்திலே, அழுந்திய - உள்ளடங்கிய, துன்பம் - துயர

மானது, ஆழி தீயிடை உகுக்கும் நெய்யின்-கடலிடையிலுள்ள தீயில் [படபா முகாக்கினியில்] சொரியப்பட்ட நெய்போல, சீற்றத்திற்கு ஊற்றம் செய்ய - கோபத்துக்கு வலிமையைச் செய்ய, (இராவணன் சூர்ப்பணகையைநோக்கி), 'அவர் - அம்மனிதர்கள், நின்னை-உன்னை, இன்னே - இவ்வாறு, வாயிடை இதழும் மூக்கும் வலிந்து கொய்ய-காதின்மேலிடத்தையும் மூக்கையும் வலிய அறுக்குமாறு, நீ இடை இழைத்த குற்றம்-நீ அவர்களிடத்திற்செய்த பிழை, என்னைகொல் - யாதோ?' என்றான்-என்று வினவினான்; (எ - று.)

தீயில் நெய்யைச்சொரிந்தால் அந்நெய் அத்தீக்குள் அடங்கிவிட்டதாயி னும் உள்ளிருந்தபடியே அத்தீக்கு நல்லஆதாரமாய் நின்று அதனை மிகுதி யாக வளர்த்து விசேஷமாகச் சொலிக்கச் செய்தல் போல, அவனுக்கு உண்டான கோபத்திலே யடங்கிய சோகம் அக்கோபத்துக்குப் போஷகமாய் அதனை மேன்மேல் மிகுவிக்க என்பது, முன்னிரண் டடியின் கருத்து. **உவமையணி.** சீற்றத்து அழுந்திய துன்பம் - (இப்படலத்து முதற் கவியிற் கூறியபடி) தங்கைக்குக் காமத்திலே சோகம் அடங்கினாற்போல, இங்கே தமையனுக்குக் கோபத்திலே சோகம் அடங்கிய தென்க. ஊற்றம் - ஊன்றுகோல்; ஆதாரம் என்றபடி. நின்னை இதழும் மூக்கும் கொய்ய - இரண்டுசெயப்படுபொருள்வந்த வினை. இன்னே - இடைச்சொல்; இப் பொழுதே யெனினுமாம். வலிந்து - வலிமைகொண்டு என்றுமாம்.

ஓசைஉட்புகும் வழியாதலால், 'வாய்'என்றது, செவிக்குக் காரணக்குறி யாயிற்று. துவார மென்ற பொருளை யுணர்த்தும் 'வாய்' என்ற பொதுப் பெயர் - சிறப்பாய், இங்கு, நவத்துவாரங்களிற் சேர்ந்த காதை யுணர்த்திய தென்னலாம். "மெய் வாய் கண் மூக்குச் செவி யெனப்பேர்பெற்ற, ஐவாய வேட்கையவா"என்ற இடத்தில் பஞ்சஇந்திரியங்களையும் பொதுப்பட 'வாய்' என்ற சொல்லாற் குறித்தவாறு முணர்க. "செவி வாயா", "செவிக்குணவு" என்ற தொடர்கள்-செவியை வாயென்றதற்கு மேற்கோளாமாறும் காண்க. ஒருபொறி மற்றொருபொறியாகக் கூறப்பட்ட உபசாரவழக் கென்றலுமாம். வாய் என்ற சொல்லின் பொருத்தத்திற்கு ஏற்ப, செவியின் மேற்பகுதியை இதழெனக் குறித்தார். **பி-ம்:**—[1]மாறித். [2]என்னவர். [3]வலிந்தனர். (௧௨௩)

௬௭.—அதற்குச் சூர்ப்பணகை கூறும் விடை.

என்வயி னுற்ற குற்றம் யாவர்க்கு [1]மெழுதொ ணாத
[2]தன்மைய னிராம னோடுந் தாமரை தவிரப் போந்தாள்
மின்வயின் [3]மருங்குல் கொண்டாள் [4]வேய்வயின் மென்றோள் கொண்டாள்
பொன்வயின் மேனி கொண்டாள் பொருட்டினாற் புகுந்த தென்றாள்.

(இ - ள்.) என்வயின் உற்ற குற்றம்-என்னிடத்திற் பொருந்திய பிழை, (யாதெனின்),—யாவர்க்கும் எழுது ஒணாத தன்மையன்-எத்துணைவல்லார்க் கும் (சித்திரத்தில்) எழுதமுடியாத வடிவழகுடையவனான, இராமனோடும் - அவ்விராமனுடனே, தாமரை தவிர போந்தாள் - (தனக்கு இருப்பிடமான)

செந்தாமரை மலர் நீங்க (அதைவிட்டு) வந்தவளும், மின்வயின் மருங்குல் கொண்டாள்-மின்னலினிடத்து இடையைப் பெற்றவளும், வேய்வயின் மெல் தோள் கொண்டாள் - மூங்கிலினிடத்து மெல்லிய தோளைப் பெற்றவளும், பொன்வயின் மேனி கொண்டாள்-பொன்னினிடத்து (த் தனது) உடம்பின் நிறத்தைப் பெற்றவளுமான ஒருத்தியின், பொருட்டினால் - நிமித்தமாக,புகுந் தது - (நான்) அருகிற்சென்ற மாத்திரமேயாம், என்றாள்-என்று சொன்னாள்.

அவனுடன் ஒருகட்டழகி வந்துள்ளாள்; அவள் காரணமாக நான் சமீபி த்தமாத்திரமே இங்ஙனஞ் செய்தற்கு ஏற்ற குற்றமாயிற்று என்று சுருக்க மாகக் கூறினாள்; மேல் பதினான்குகவிகளில் விவரமாசக் கூறுவள். 'தாம ரைதவிரப் போந்தாள்' என்பதற்கு-திருமகள்போல்வாளென்றும்,'மின்வயின் மருங்குல் கொண்டாள்' என்பதற்கு - மின்னல்போன்ற இடையையுடையவ ளென்றும், 'வேய்வயின் மென்தோள் கொண்டாள்' என்பதற்கு - இளமூங் கில் போலுந் தோளுடையவளென்றும், 'பொன்வயின் மேனிகொண்டாள்' என்பதற்கு - பொன்போன்ற நிறங் கொண்டவ ளென்றும் கருத்து. வேறு வாய்பாட்டாற் கூறப்பட்டிருப்பினும் இது **உவமையணி**யேயாம். தான் இராமனது திருமேனியழகில் ஈடுபட்டதனால், 'யாவர்க்கு மெழுதொணாத தன்மையன்' என்றாள்; திவ்வியகவி பிள்ளைப்பெருமாளையங்காரும் தலைவி கூற்றாக "எழுதவரிய பெருமான்" என்றமை காண்க. மனத்திற்குத் திருப்தி யுண்டாகுமளவும் அவித்து அவித்து எழுதக்கூடிய சித்திரத்தில் இயற்கை யினுஞ் சிறப்பாக வடிவம் எழுதக்கூடும்: அதிலும் எழுதவொண்ணாதென அழகின் மிகுதியை யெடுத்துக்காட்டியவாறு. 'பொன்வயின் மேனி கொண் டாள்' என்பதற்கு - பொன்மயமாய் வடிவமமையப் பெற்றவளென்றுங் கருத்துக்கொள்ளலாம். 'மின்வயின் மருங்குல் கொண்டாள், வேய்வயின் மென்தோள் கொண்டாள், பொன்வயின் மேனிகொண்டாள்'என்ற சொற் போக்கால், அவளுக்கு ஒவ்வொருவிஷயத்தில் ஒவ்வொன்று உவமையாவ துண்டேயன்றி ஒருபொருளும் முற்றுவமையாகாதென்ற கருத்துப்போத ரும். மின்னல்முதலியவற்றிலிருந்து சாரமான ஒவ்வொருபொருளையே கொண்டுள்ளா ளென்றதுமாம். 'புகுந்தது' என்பதற்கு - சம்பவித்தது என்று உரைத்தலு மொன்று. **பி-ம்:**—[1]எழுதவொண்ணு. [2]தன்மையள். [3]மருங்கு. [4]வேயினின். (சுஉசு)

சுஅ.—இராவணன் 'அவள் யார்?' என்ன, சூர்ப்பணகை விரித்துக் கூறலுறல்.

ஆரவ ளென்ன லோடு மரக்கியு மைய [1]வாழித்
தேரவ ளல்குல் கொங்கை செம்பொன்செய் குலிகச் செப்புப்
பாரவள் பாதந் தீண்டப் பாக்கியம் படைத்த தம்மா
பேரவள் சீதை யென்று வடிவெலாம் பேச லுற்றாள்.

(இ - ள்.) (அதுகேட்டு இராவணன்), அவள் ஆர் என்னலோடும் - அந் தப்பெண் யாரென்று வினவியவளவிலே, அரக்கியும்-சூர்ப்பணகையும், 'ஐய-

ஐயனே! அவள் அல்குல் - அவளுடைய அல்குலானது, ஆழி தேர் - சக்கரம் பூட்டப்படும் தேராகும்: கொங்கை - (அவளுடைய) தனங்கள், செம்பொன் செய் குலிகம் செப்பு - செம்பொன்னினாற் செய்யப்பட்ட கலசங்களும் குங்கிலியத்தாலாகிய சிமிழ்களும் போலும்: பார் - பூமி, அவள் பாதம் தீண்ட பாக்கியம் படைத்தது-அவளுடைய திருவடி பரிசிக்கும்படி நல்வினைப்பயன் பெற்றது; அம்மா - ஆச்சரியம்! அவள் பேர் சீதை-அவளுடையபெயர் சீதையென்பதாம்,' என்று-என்று சொல்லி, வடிவு எலாம் பேசல் உற்றாள்-(அப்பிராட்டியினது) வடிவழகையெல்லாம் எடுத்துச் சொல்லத்தொடங்கினாள்; (எ - று.)—அதனை, அடுத்த பன்னிரண்டுகவிகளிற் காண்க.

கீழ்க்கவி-தொகையும், இக்கவி-வகையும், அடுத்த கவிகள்-விரியுமென அறிக. குலிகம் - இங்குலிக மென்பதன் விகாரம். பொன்னும், குலிகமும், செந்நிறம்பற்றி யெடுக்கப்பட்டன. "குலிகச் செப்பெனக் கொம்மை வருமுலை" எனச் சிந்தாமணியிலும் குலிகச்செப்புக் கொங்கைக்கு உவமை கூறப்பட்டவாறு உணர்க. 'பாரவள் பாதந்தீண்டப்பாக்கியம் படைத்தது' என்பது- அவளுடைய அடி படப்பெறுதலும் அதிருஷ்டவிசேஷமே யென்ற பொருளையுணர்த்துவதோடு, அவள் கால் நிலந்தோயாத இயல்பையுடைய தேவமாது போல்வா ளென்ற கருத்தையுந் தொனிப்பிக்கும். பாக்கியம் - வடசொல். அம்மா - வியப்பிடைச்சொல்; அவளுடைய தேகசௌந்தரியத்தை வியந்து கூறியவாறு. பி-ம்:—[1]ஆழ்ந்துதேரவடிரண்ட. (௬௨எ)

௬௬.—இதுமுதல் பன்னிரண்டு கவிகள்-சூர்ப்பணகை பலவாற்றாற் சீதையை வருணித்தலைக் கூறும்.

காமர [1]முரலும் பாடல் கள்ளெனக் கனிந்த வின்சொற்
றேமலர் [2]நிரந்த கூந்தற் றேவர்க்கு மணங்கா மென்னத்
தாமரை யிருந்த [3]தையல் சேடியாந் தரமு மல்லள்
யாமுரை [4]வழங்க லென்ப தேழைமைப் பால [5]தன்றே.

இதுமுதற் பதின்மூன்றுகவிகள் - குளகம்.

(இ - ள்.) காமரம் முரலும் பாடல் - காமரமென்னும் பண்ணின் வடிவமாக இனிது ஒலிக்கிற இசைப்பாட்டையும், கள் என கனிந்த இன் சொல் - தேன்போல் இரசம் நிறைந்த இனிய சொல்லையும், தே மலர் நிரந்த கூந்தல்- தேனையுடைய மலர்கள் நிறைந்த கூந்தலையுமுடையாள் (அவள்):தேவர்க்கும்- தேவமாதர்களுக்கும், அணங்கு ஆம்-கொண்டாடத்தக்கதொரு தேவமாதாம், என்ன-என்று சொல்லும்படி, தாமரை இருந்த-செந்தாமரைமலரில் வீற்றிருக்கிற, தையல்-அழகிய வடிவமுடைய திருமகள், சேடி ஆம் தரமும் அல்லள்- (அவளுக்கு) ஏவல்செய்யும் மகளாதற்குந் தகுதியுடையவளாகாள்; (என்றால்),—யாம் உரை வழங்கல் என்பது-நாம் (அவளுடைய வடிவழகை) எடுத்துச்சொல்வோ மென்பது, ஏழைமை பாலது அன்றே-அறிவின்மையின்பாற் படுவதன்றோ? (எ - று.)—அன்றே - தேற்றம்.

தேவமாதர் யாவர்க்குந் தலைவியாய்ச் சிறக்கிற திருமகள் அவளுக்குத் தாதியாகத்தகுதியுடையவளுமாகாதபோது நான்அவளழகைஎப்படிச்சொல்லி முடிப்பேன்? என்று அக்கட்டழகின் கூறற்கருமையை விளக்குகிறாள்; ஆயினும், இயன்றவளவு சொல்வேனென்றவாறு. இங்குக் கூறப்படுஞ் சீதைவருணனையாகிய பிரபந்தத்துக்கு இது அவையடக்கமாய் அமைந்தது. அங்ஙனமாகவே, யாம் எனக் கவிகளுக்குரிய இயற்கைத்தனித்தன்மைப்பன்மையாற் கூறினள். எவராலுஞ் சொல்லலாகா தென்பதுபட 'யாம்' என உளப்பாட்டுத்தன்மைப்பன்மை கூறினளுமாம். காமரம் - தேவகானத்துள் ஒருபண் விசேடம். கள்ளெனக்கனிந்த இன்சொல் - நாவுக்கு இனிமைதருந் தேன் போலச் செவிக்கு இனிமை விளைக்குஞ் சொல்லென்க; மதுபானஞ்செய்யுந் தன்மையுடைய அரக்கியாதலின், இனிமைக்குக் கள்ளை யெடுத்துக் கூறினளென்றலும் உண்டு. இனி, முதலடிக்கு - வண்டுகள்பாடும் இசைப்பாட்டும் தேனும்போல மிக இனிய சொல்லென்று பொருள் கூறுவாரு முளர்; காமரம் - வண்டு. பாடல் இன்சொல் கூந்தல் என்பவற்றை 'தாமரையிருந்த தையல்' என்பதற்கு அடையாக்குதலுமொன்று. 'தேவர்' என்றது, இங்கே, பெண்பாற்பன்மையாய் நின்றது. பி-ம்:—[1]பழுத்த. [2]நிறைந்த, செறிந்த. [3]நங்கை. [4]வழங்கும். [5]அன்றே. (சுஉஅ)

எ0. மஞ்சொக்கு மளக வோதி மழையொக்கும் [1]வடித்த கூந்தல்
பஞ்சொக்கு மடிகள் செய்ய பவளத்தின் விரல்க [2]ளைய
வஞ்சொற்க ளமுதி னள்ளிக் கொண்டவள் வதன மைதீர்
கஞ்சத்தி னளவிற் றேனுங் கடலினும் பெரிய கண்கள்.

(இ - ள்.) ஐய - ஐயனே! அம் சொற்கள் - அழகிய வார்த்தைகளை, அமுதின் அள்ளிக்கொண்டவள்-அமிருதத்திலிருந்து முகந்தெடுத்துக்கொண்டவளான அம்மங்கையினது, அளகம் ஓதி-முன்னெற்றிமயிர், மஞ்சு ஒக்கும்- (வானத்திற்பரந்த) மேகத்தைப்போலும்: வடித்த கூந்தல் - வாரிவிடப்பட்ட கூந்தல், மழை ஒக்கும் - மழை பொழிதற்குக் காலிறங்கிய மேகம் போலும்; அடிகள் - பாதங்கள், பஞ்சு ஒக்கும் - செம்பஞ்சுபோலும்: விரல்கள்—, செய்ய பவளத்தின்-சிவந்த பவழம் போல (உள்ளன): வதனம்-முகம், மை தீர் கஞ்சத்தின் அளவிற்று ஏனும் - குற்றமற்ற தாமரைமலரின் அளவையுடையதாயிருந்தாலும், கண்கள்—,கடலினும் பெரிய-கடலைக்காட்டிலும்பெரியனவாம்.

'கடலினும் பெரிய கண்கள்' என்றது - **உயர்வுநவிற்சியணி**யும், மற்றவை - **உவமையணி**யுமாம். கண்கள் பெரியனவாயிருத்தல், உத்தமலக்ஷணம். 'அஞ்சொற்க ளமுதி னள்ளிக் கொண்டவள்' என்றது, சொல்லினிமையை விளக்க. அளகவோதி - அளகமாகிய ஓதியென இருபெயரொட்டு. அளகம் - முன்னெற்றிமயிர், ஓதி - பெண்மயிர்: இவை சிறப்புப்பெயரும் பொதுப்பெயருமாகத் தொடர்ந்தன. அளகம், கஞ்ஜம், வதநம் - வடசொற்கள். பவளம், அமுது - ப்ரவாளம், அம்ருதம் என்ற வடசொற்களின் சிதைவு. விரல்களென்பதன்பின் 'உள்ளன' என வினைமுற்று வருவிக்க.

சேற்றிலுண்டாதலும், சூரியனைக்கண்டவளவிலே மலர்தலும், அவனைக் காணாதவிடத்துக் குவிதலும், பனி மழைகளுக்கு அழிதலும் வரவரப் பரிமளம்ஒழிதலும், அடியில் முள்ளுடைமையும் முதலிய பலகுற்றங்குறைகள் தாமரைக்கு உள்ளனவாதலால், அவையனைத்தும் இல்லாததொரு தாமரையே அவள்முகத்துக்கு ஈடாகு மென்றற்கு, 'மைதீர்கஞ்சம்' என்றாள்; உபமானமேபிடித்துச் சீர்திருத்திக்கொண்டு வரவேண்டிற்று, உபமேயத்தினுடைய வைலக்ஷண்யம். பி-ம்:—[1]வடிந்த. [2]ஆன, ஒக்கும். (சுஉக)

எக. ஈசனார் கண்ணின் வெந்தா னென்னுமீ திழுதைச் [1]சொல்லிவ்
வாசநா றோதி யாளைக் கண்டனன் [2]வல்வ லாற்றான்
பேசலாந் தகைமைத் [3]தல்லாப் பெரும்பிணி பிணிப்ப நீண்ட
வாசையா லழிந்து [4]தேய்ந்தா னநங்கனவ் வுருவ மம்மா.

(இ - ள்.) அநங்கன் - மன்மதன், ஈசனார் கண்ணின் வெந்தான் - சிவபிரானது நெற்றிக்கண்ணினால் எரிக்கப்பட்டுத் தீந்தொழிந்தான், என்னும் ஈது - என்றுசொல்லும் இது, இழுதை சொல் - பொய்ம்மொழியேயாம்: (பின்னை யென்னவெனின்),—இ வாசம் நாறு ஓதியாளை-இயற்கைநறுமணம் வீசுகிறகூந்தலையுடைய இச்சீதையை, கண்டனன்-பார்த்து, வல்வல் ஆற்றான் - கவர்ந்துசெல்லமுடியாதவனாகி,—பேசல் ஆம் தகைமைத்து அல்லா பெரு பிணி பிணிப்ப-சொல்லிமுடிக்குந் தன்மைய தல்லாத மிக அதிகமான (காம)நோய் வருத்த, நீண்ட ஆசையால்-(இவள்பக்கல்)மிகுதியாகக்கொண்ட ஆசையினாலே, அ உருவம் அழிந்து தேய்ந்தான் - அழகிய தனதுவடிவம் மெலிந்து அழியப்பெற்றான்; (எ - று.)—அம்மா-வியப்பிடைச்சொல்; சீதையின் அழகுமிகுதியை வியந்தது.

மன்மதன் அநங்கனானதற்குக் காரணம், சிவபிரானது நெற்றிக்கண்ணின் நெருப்புக்கு இரையானதன்று; இவளழகில் ஈடுபட்டு இவளைக்கவர்ந்து சென்று நுகரமுடியாமல் மிக்க காமநோயுற்று அதனாலேயே உடம்பு மெலிந்தொழிந்தவாறாம் என்றாள். இங்ஙனம் உண்மையானதன்மையை நீக்கி மற்றொருதன்மையை யேற்றிக்கூறியது, ஒழிப்பணியாம்; வடநூலார் அபநுதியலங்கார மென்பர்: "சிறப்பினும் பொருளினுங் குணத்தினு முண்மை, மறுத்துப் பிறிதுரைப்ப தவநுதி யாகும்" என இதனிலக்கணங் காண்க. யாவர்க்கும் வேட்கையைவிளைப்பவனும் யாவராலும் விரும்பப்படுபவனுமான மன்மதனும் இவளுடைய சௌந்தர்யாதிசயத்தில் ஆசைப்பட்டு இவளைப்பெறும்பாக்கியமின்றி வருந்தியொழிந்திட்டா னென வருணித்தவாறு. இதில், இவள் மன்மதன்மனைவியான ரதிதேவியினும் மேலான கட்டழகி யென்பதும், இவளாற் காதலிக்கப்பட்ட இராமபிரான் மன்மதனினும் மேலான திவ்வியசுந்தரமூர்த்தி யென்பதும் தொனிக்கும். [2]வல்லவாற்றாற் பேசலாந் தகைமைத்தல்லாப் பெரும்பிணி என்றபாடத்திற்கு - எவ்வளவு வல்லமைத்திறத்தினாலும் கூறலாகாதபடி வரம்புகடந்த வேதனை யென்க.

முன்னொருகாலத்திற் கைலாசகிரியிற் சிவபிரான் சனகர் முதலிய நால்வர்க்கு யோகநிலையை உணர்த்துதலினிமித்தம் தான் யோகஞ் செய்துகொண்டிருக்கையில், தேவர்களேவலால் தன்மீது மலரம்புகளை யெய்து தனது தவத்தைக் கெடுக்க முயன்ற மன்மதனைச் சினந்து நெற்றிக்கண்ணை விழித்து அதன் நெருப்புக்கு இரையாய் உடம்பு எரிந்து சாம்பலாய்ப்போம்படி செய்தன னென்பது கதை. "திங்கள் மேவுஞ் சடைத் தேவன்மேல் மாரவேள், இங்கு நின் றெய்யவும் எரிதரும் நுதல்விழிப், பொங்கு கோபஞ் சுடப் பூளை வீயன்னதன், அங்கம்வெந் தன்றுதொட் டநங்கனேயாயினன்" என்ற பாலகாண்டச்செய்யுளையுங் காண்க. அநங்கன் - வடசொல்: ந + அங்க + அன்; ந-எதிர்மறைகுறிப்பது, அங்கம் - உடம்பு, அன் - விகுதி: அங்க மில்லாதவ னென்று பொருள். பி-ம்:—[1]சொல்லால். [3]அல்லால். [4]வெந்தான். (கூ௬0)

எ௨. தெவ்வுல கத்துங் காண்டி சிரத்தினிற் பணத்தி னோர்க
ளவ்வுல கத்துங் காண்டி யலைகட லுலகிற் காண்டி
வெவ்வுலை யுற்ற வேலை வாளினை வென்ற கண்ணா
[1]ளிவ்வுல கத்தா ளங்கம் யாவர்க்கு மெழுதொ ணாதாள்.

(இ - ள்.) தெவ் உலகத்தும் - (உனக்குப்) பகைவர்களாகவுள்ள தேவர்களுடைய லோகத்திலும், காண்டி - பார்: சிரத்தினில் பணத்தினோர்கள் - தலையிற் படத்தையுடையவர்களாகிய நாகர்களுடைய, அ உலகத்தும்-அந்தப் பாதாளலோகத்திலும், காண்டி - பார்; அலை கடல் உலகில்-அலைவீசப்பெற்ற கடலினாற் சூழப்பட்ட பூலோகத்திலும், காண்டி - பார்; [எங்கும் இப்படிப் பட்டவளொருத்தி கிடைக்கமாட்டாள் என்றபடி]; வெம் உலை உற்ற - வெவ்விய (கொல்லனது) உலைக்களத்தில் வடிக்கப்பட்ட, வேலை - வேற்படையையும், வாளினை - வாட்படையையும், வென்ற-வெற்றி கொண்ட, கண்ணாள்-கண்களையுடைய இவள்,இ உலகத்தாள்-இந்த உலகத்திலேயுள்ளவளாயினும், யாவர்க்கும் அங்கம் எழுது ஒணாதாள் - யாவர்க்கும் (சித்திரத்தில்) தீட்ட முடியாத வடிவமுடையவள்; (எ - று.)

வேலை வாளினை வென்ற கண்ணாள் - கூர்மையிலும், பளபளப்பிலும், வேதனையை விளைத்து ஆடவரை வருத்துதலிலும், வேற்படை வாட்படைகளினும் மேம்பட்ட கண்ணினையுடையா ளென்றபடி. இனி, வென்ற என்பதை உவமவுருபாகவுங் கொள்ளலாம். தெவ் - பண்பாகுபெயர். [1]எவ்வுலகத்தாள் என்று பாடங் கொண்டு, இவள் எந்த உலகத்துமாதோ வென்று உரைத்தலு மொன்று. தேவமாதுக்கும் நாககன்னிகைக்கும் மானுடமகளுக்கும் இத்தன்மைய அழகு கண்டதில்லை யென்பது கருத்து. முன்னிரண்டடியால்,இராவணனது சஞ்சாரம் எவ்வுலகத்துந் தடைப்படாமை தொனிப்பதை யுணர்க. (கூ௬க)

எ௩. தோளையே சொல்லு கேனோ சுடர்முகத் துலவு கின்ற
வாளையே சொல்லு கேனோ [1]வல்லவை வழுத்து கேனோ

மீளவுந் [2]திகைப்ப தல்லாற் றனித்தனி விளம்ப லாற்றே
னாளையே காண்டி யன்றே நானுனக் குரைப்ப தென்னோ.

(இ - ள்.) தோளையே சொல்லுகேனோ - (அவளுடைய) தோளழகையே எடுத்துச்சொல்லுவேனோ? சுடர் முகத்து உலவுகின்ற வாளையே சொல்லுகேனோ - ஒளியையுடைய அவள்முகத்திலே பிறழ்கிற வாள்போன்ற கண்களின் அழகையே எடுத்துச்சொல்வேனோ? வல்லவை வழுத்துகேனோ - மற்றும் சொல்லக்கூடிய அவயவங்களை எடுத்துச்சொல்வேனோ? மீளவும் திகைப்பது அல்லால் தனித்தனி விளம்பல் ஆற்றேன் - (வருணித்துச்சொல்லத் தொடங்குந்தோறும்) மறுபடிமறுபடி (என்மனந்) திகைத்திடுகின்றதே யல்லாமல் (அவளுடையஅவயவங்களினழகைத்) தனித்தனியேயெடுத்துச்சொல்ல வல்லேனல்லேன்: நாளையே காண்டி அன்றே-(நீ)நாளைக்கே (அவளை நேரிற்) பார்த்திடுவாயன்றோ? (ஆதலால்), நான் உனக்கு உரைப்பது என்னோ-நான் உனக்குச் சொல்லவேண்டுவதென்ன? [ஒன்றுமில்லை யென்றபடி]; (எ - று.)

பிரதியக்ஷமாகப் பார்த்தாற் பார்த்ததே யன்றி வருணித்துச்சொல்லி யுணர்த்தற்கு முடியாதது அவளழகு என்றவாறு. இங்ஙனம் ஒருபெண் தானே பிராட்டியின் சௌந்தரியத்தைக் குறித்துத் திகைப்பதாகக் கூறுவதனால், அவளுடைய திவ்விய சௌந்தரியாதிசயம் மிக்குவிளங்கும். 'மீளவும் திகைப்பது' என்றது-முந்தி அவளைத் தான் நேரிற்கண்டபொழுது திகைத்ததைக் குறிக்கும். "திருவிங்கு வருவாள் கொல்லோ வென் றகந் திகைத்து நின்றாள்", "கண் பிறபொருளிற் செல்லா கருத்தெனின ஃதே கண்ட,பெண் பிறந்தேனுக் கென்றா லென்படும் பிறருக் கென்றாள்" என்று சூர்ப்பணகைப்படலத்திற் கூறியவாற்றால், முன்பு அவள் திகைத்தமை அறிக. தோளையே, வாளையே என்ற பிரிநிலையேகாரங்களாலும், மீளவும் என்றதனாலும், ஒன்றைச்சொல்லி மற்றொன்றைச் சொல்லத் தொடங்கும்பொழுது முன் சொல்லியதன்குணம் முடிவுபெறாமையால் மீண்டும் அதனிடத்தே மனம் செல்லுதல் பற்றித் திகைப்புண்டாகிற தென்பதுந் தோன்றும். வல்லவை - சொல்ல வல்லவை; இனி, அல்லவையென எடுத்து, மற்றையவயவங்களை யென்றலும் நன்றாம். தான் அவளழகை இவ்வளவு எடுத்துக்கூறிய மாத்திரத்தால் காமுகனான இராவணன் அவளிடங் காதல்கொண்டு உடனே அவளை நாடிச்சென்றிடுவா னென்ற நிச்சயத்தால், 'நாளையே காண்டியன்றே' என்றாள்; பாம்பின்கால் பாம்பறியு மாதலின். அன்றே - தேற்றம். பி-ம்:— [1]அல்குலை. [2]தகைப்பது. (௬௩௨)

௭௪. வில்லொக்கு நுதலென் றாலும் வேலொக்கும் விழியென் றாலும்,பல்லொக்கு முத்தென் றாலும் பவளத்தை யிதழென் றாலுஞ், சொல்லொக்கும் பொருளொவ் வாவாற் சொல்லலா முவமை யுண்டோ, நெல்லொக்கும் புல்லென் றாலு நேருரைத் தாக [1]வற்றே.

(இ - ள்.) நுதல் - (அவளுடைய) புருவம், வில் ஒக்கும் - வில்லைப்போலும், என்றாலும் - என்று சொன்னாலும், விழி - கண், வேல் ஒக்கும் - வேலை

ப்போலும், என்றாலும்—, பல்—, முத்து ஒக்கும் - முத்தைப்போலும், என்றாலும்—, இதழ் - (அவளுடைய) அதரம், பவளத்தை (ஒக்கும்) என்றாலும்-பவழத்தைப்போலுமென்று சொன்னாலும், சொல் ஒக்கும் - சொல்நிலைமாத்திரம் ஒத்திருக்குமேயன்றி, பொருள் ஒவ்வா - பொருளமைதிகள் தகுதிப்பட்டிருக்கமாட்டா; ஆல் - ஆதலால், சொல்லல் ஆம் உவமை உண்டோ - (அவளவயவங்களுக்கு) எடுத்துச் சொல்லுதற் கேற்ற உபமானப்பொருள் (உலகத்தில்) உள்ளதோ? [இல்லை யென்றபடி]; நெல் புல் ஒக்கும் என்றாலும் - நெல் புல்லை யொத்திருக்கு மென்றுசொன்னாலும், நேர் உரைத்து ஆக வற்றே - (அது) தகுதியான வார்த்தையுடைய தாக வல்லதே; (எ - று.)

மிகச்சிறந்ததான நெல்லும் மிக எளியதான புல்லும் சமமென்று சொன்னாலும், அவை இனமாதலின், ஒருகால் பொருத்த மென்னலாம்;அவளுடைய புருவமும் வில்லும், கண்ணும் வேலும், பல்லும் முத்தும், இதழும் பவளமும் ஒருநிக ரென்றால் சிறிதும் பொருந்தாது என்பது கருத்து. நெல்லுக்கும் புல்லுக்கும் உயர்வுதாழ்வுகளில் எவ்வளவு வேறுபாடு உண்டோ, அவ்வளவினும் மிக்கவேறுபாடு உண்டு, அவளுடைய புருவம் முதலிய உபமேயப்பொருள்களுக்கும், வில்முதலிய உபமானப்பொருள்களுக்கும் என்பது தாற்பரியம். "உன்னை ....பொன்னைக் கரியொத்தபோது மொவ்வார்" என்றதனோடு ஒப்பிட்டுக் கருத்து உணர்க. ஈற்றேகாரம் - தேற்றம்; எதிர்மறையாகக் கொண்டு, நெல்புல்லையொக்கு மென்று சொல்வார் சொல்லினும் அது தகுதியான மொழியாக வல்லதோ? அன்று என்று பொருளுரைப்பினும் அமையும். எப்பொழுதும் உபமேயப்பொருளினும் உபமானப்பொருள் சிறந்திருக்கவேண்டு மென்பது அலங்காரநூலார்துணிபு; அதற்கு மாறாக நெல் புல்லையொக்கு மென்று இழிந்தபொருளை உவமையாக்கின், அது எழுவாய் பயனிலை செயப்படுபொருள்களின் பொருத்தமாகிய வாக்கியத்தின் அமைதிக்கு ஒத்துவருமாயினும் பொருளமைதிக்கு ஒவ்வாதவாறுபோலவே, 'வில் நுதலொக்கும்' என்பதுமுதலியனவும் சொல்லொக்கும் பொருள்ஒவ்வாது என்பது கருத்து. நுதல் - நெற்றியுமாம். ஆல் - ஆதலால் என்பதன் விகாரம். பி-ம்:—'வற்றோ. (சுஙஙு.)

எ௫. இந்திரன் சசியைப் பெற்றா னிருமூன்று வதனத் தோன்றன்
றந்தையு முமையைப் பெற்றான் றாமரைச் செங்க ணானுஞ்
செந்திரு மகளைப் பெற்றான் சீதையைப் [1]பெற்றா னீயு
மந்தர [2]மவர்க்கே நன்மை யவர்க்கில்லை யுனக்கே யையா.

(இ - ள்.) ஐயா - ஐயனே ! இந்திரன் - தேவேந்திரன், சசியை - இந்திராணியை, பெற்றான்-(தனக்கு உரியவளாக) அடைந்தான்;இரு மூன்று வதனத்தோன்தன் தந்தையும் - ஆறுமுகங்களையுடைய குமாரக்கடவுளினது தந்தையான சிவபிரானும், உமையை - பார்வதியை, பெற்றான் - (தனக்கு உரியவளாக) அடைந்தான்; தாமரை செம் கணானும் - செந்தாமரை மலர் போலுஞ் சிவந்தகண்களை யுடையனான திருமாலும், செம் திரு மகளை - செந்

நிறமுடைய [அல்லது அழகிய] இலக்குமியை, பெற்றான் - (தனக்கு உரிய வளாக) அடைந்தான்; (அவ்வாறே), நீயும்—, சீதையை—, பெற்றால்-(உனக்கு உரியவளாக) அடைந்தால், (பின்பு வாசி நோக்குமிடத்து), அவர்க்கே அந்தரம்- அவர்கட்கேகுறைவு ஆகும்: (மேலும்), அவர்க்கு நன்மை இல்லை - அவர்களுக்குமேன்மையில்லை: உனக்கே-உனக்கே (மேன்மை உள்ளது); (எ-று.)

இந்திராணி முதலியோரினும் சீதை மிக்கசிறப்புடையவ ளாதலின், அவர்களைப்பெற்றஇந்திரன்முதலியோரினும் இவளைப்பெற்ற நீ மேம்படுவாயென்பது கருத்து. சிறந்தஇலக்கணமுடைய மங்கையை உரிமையாகப்பெற்றவன் அதனாலான பாக்கிய விசேஷத்தால் சகலஐசுவரியங்களையும் பெறுவனென்பது நூற்கொள்கையாதலால், 'நன்மை உனக்கே' என்றாள். "திருமகளிவளைச்சேர்ந்தான் தெண்டிரை யாடை வேலி, பிருநில மகட்குஞ் செம்பொனேமிக்கு மிறைவனாகும்" என்ற சிந்தாமணி இங்கு நோக்கத்தக்கது. மூவுலகத்திலும் பெறுதற்கரிய இவளை நீ பெற்றால் உனக்கே மேன்மை யென்பதாம். அந்தரம்-பேதம், தாரதம்யம்: இங்கே, குறைவு. இலை-தொகுத்தல். 'நன்மையவர்க்கில்லையுனக்கே' என்றசூர்ப்பணகையின் வார்த்தை-நன்மை அவர்களுக்கு, இல்லை உனக்கு என்றுபொருள்கொள்ள இடந்தந்து, இவனுக்குச் சீதையைப்பெறமுயலுதலால்நேருந் தீங்குக்குச் சூசகமாகும் அமங்கலமொழியாக அவள்வாயில் வந்ததென்று கொள்ளுதல், சம்பிரதாயம். மசீ-வடசொல், இருமூன்று வதனம்- பண்புத்தொகைப் பன்மொழித்தொடர். பி-ம்:—[1]பெற்றாய். [2]பார்க்கின். ()

எகூ. பாகத்தி லொருவன் வைத்தான் பங்கயத் திருந்த பொன்னை
யாகத்தி லொருவன் வைத்தா னந்தண னாவில் வைத்தான்
[1]மேகத்தின் மின்னை முன்னே வென்றநுண் ணிடையை நீயு
மாகத்தோள் வீர பெற்றா லெங்ஙனம் வைத்து வாழ்தி.

(இ - ள்.) மா கம் தோள் வீர - பெரிய வானத்தை யளாவி ஓங்கியுள்ள தோள்களையுடைய வீரனே! ஒருவன் பாகத்தில் வைத்தான் - (திருமூர்த்திகளுள்) ஒருவன் [சிவன்] (தன்மனைவியான உமையைத் தனது) இடப் பக்கத்தில் வைத்துக்கொண்டான்; ஒருவன்—[விஷ்ணு], பங்கயத்து இருந்த பொன்னை - செந்தாமரை மலரில் தங்குகிற இலக்குமியை, ஆகத்தில் வைத்தான்-(தனது) மார்பில் வைத்துக்கொண்டான்; அந்தணன்—[பிரமன்], நாவில் வைத்தான்-(தன்மனைவியான சரசுவதியைத் தனது) நாக்கில் வைத்துக்கொண்டுள்ளான்; நீயும்—, மேகத்தின் மின்னை முன்னே வென்ற நுண் இடையை - மேகத்தில் தோன்றுகிற மின்னலை முன்னமே வென்றிட்ட நுண்ணிய இடையையுடைய சீதையை, பெற்றால்—, எங்ஙனம் வைத்து வாழ்தி - எவ்விடத்தில் வைத்துக்கொண்டு வாழ்வாய்? (எ - று.)

அவள் தலைமேல் வைத்துக்கொள்ளத்தக்கவ ளென்பது, உட்கோள். 'எங்ஙனம் வைத்து வாழ்தி' என்பது, நீ எப்படி அவளை வைத்துக்கொண்டு வாழ்வாய்? [வாழமாட்டாய்] என்று அநிஷ்டமாகப் பொருள்படும்படி அமைந்

துள்ளதை அறிக. 'மேகத்தின்மின்னை முன்னேவென்ற நுண்ணிடை' என்ற பெயரை அடையடுத்த சினையாகுபெயராகக் கொள்ளுதல் இலக்கண நடைக்கு ஒத்ததாம். 'முன்னே' என்றதன் குறிப்பால், கரியதிருநிறமுடைய இராம பிரானைத் தழுவியுள்ள பொழுது இவள் காளமேகத்தைச் சார்ந்த மின்னல் போன்றுள்ளா ளென்பது தோன்றும். மாகம் - மஹாகம் என்ற வடசொல் லின் திரிபு. இப்படலத்தின் மூன்றாங் கவியில் "பொற்றோள் விண்டலங்க ளூற வீங்கி" என்றதனோடு 'மாகத்தோள்' என்றதை ஒப்பிடுக. பி - ம்:— [1]மேகத்திற் பிறந்தமின்னை வென்ற நுண்ணிடை யினானை. (சுஙடு)

எஎ. பிள்ளைபோற் [1]பேச்சி னாளைப் பெற்றபின் பிழைக்க லாற்றாய்
கொள்ளைபோ கின்ற செல்வ மவளுக்கே கொடுத் தியைய
வள்ளலே யுனக்கு நல்லேன் மற்றுநின் மனையில் வாழுங் [றே.
கிள்ளைபோன் மொழியார்க் கெல்லாங் கேடுசூழ் கின்றே னன்

(இ - ள்.) ஐய - ஐயனே! வள்ளலே - வரையாது அருளுந் தன்மையை யுடையவனே! பிள்ளை போல் பேச்சினாளை - இளங்குழந்தைபோல மழலைச் சொல்லாக இனிது பேசும் பேச்சுக்களையுடைய சீதையை, பெற்ற பின் - அடைந்தபின்பு, பிழைக்கல் ஆற்றாய் -(அவள் இஷ்டத்துக்குத்) தவறுசெய்ய மாட்டாய்; கொள்ளை போகின்ற செல்வம் - மிகவும் அதிகமாய்க்கிடக்கிற [அல்லது பலராலுங் கொள்ளையடித்துக் கொண்டுபோகப்படுகிற] (உனது) செல்வத்தை, அவளுக்கே கொடுத்தி - அவளுக்கே கொடுப்பாய்; (இங்ஙனம் நீ ஆகும்படி தூண்டுதலால்), உனக்கு நல்லேன் - உனக்கு (நான்) நல்லவ ளாகிறேன்: மற்று—, நின் மனையில் வாழும் கிள்ளை போல் மொழியார்க்கு எல்லாம் - உனது வீட்டில் வாழ்கிற கிளிமொழிபோலும் இன்மொழியை யுடைய மகளிர் [மனைவிமார்] யாவர்க்கும், கேடு சூழ்கின்றேன் அன்றே - தீங்குசெய்கின்றேனன்றோ; (எ - று.)—அன்றே - தேற்றம்.

இப்பொழுது உனதுமனைவியர்பலராலுங் கொள்ளைகொள்ளையாகஅனு பவிக்கப்படுகிற செல்வங்களையெல்லாம் இனி நீ அவர்க்குக்கொடாமல் சீதை க்கேகொடுத்துப் பயன்பெற்றதாக்கிஆனந்தமடையும்படி உன்னைத் தூண்டு தலால், யான் உனக்கு நல்லது தேடுபவளாய், உன்மனைவிமார்க்குத் தீங்கு விளைக்கிறே னென்றனளென்பதாம். ஆசைப்பட்டவர்யாவரும் தடையின்றி த்தாமேயெடுத்துக்கொள்ளும்படி கட்டளையிட்டுக் காவலின்றிப் பொருட் சாலைகளைத் திறந்துவைத்திருத்தலின் பலராலும் கொள்ளைகொண்டு போகப் படுகிற செல்வ மென்பது, 'கொள்ளைபோகின்ற செல்வம்' என்பதன் கருத் தாம். இப்படிப்பட்ட வள்ளன்மையுடைமைபற்றியே, வள்ளலே யென விளித்தாள்; மேல் "இராமனைத் தருதி யென்பால்" என்று தான் ஒன்றை வேண்டுகிறா ளாதலால், அதன்பொருட்டு, வள்ளலே யென விளித்தாளுமாம். அன்றியும், சிறந்த பெண்மணியான சீதைக்குப் பயன்படாமல் பிறர்க்குப் பயன்படுஞ்செல்வமெல்லாம் கொள்ளைபோகிற செல்வம் போல்வதேயென்ற கருத்தால் 'கொள்ளைபோகின்ற செல்வம்' என்று கூறினாளுமாம். 'மனையில்

வாழுங் கிள்ளைபோல் மொழியார்' எனவே, மனைவிய ரென்ற தாயிற்று' அவர்களாவார் - மண்டோதரி முதலியோர். மற்று - வினைமாற்று.

இக்கவியில், முதல்வாக்கியம் - சீதையைப்பெற்றபின் நீ பிழைக்கமாட்டாய், இறந்தொழிவா யென்றும், இரண்டாவது வாக்கியம் - பகைவராற் கொள்ளையடித்துக் கொண்டுபோகப்படுஞ் செல்வத்தை அவளுக்கே ஒப்பித்து விடுவா யென்றும், இறுதிவாக்கியம்-உன்மனைவியர்க்கெல்லாம் யான் தீமை விளைவிப்பவளாகிறே னென்றும் அசுபமாகப்பொருள்படும்படி அமைந்துள்ள வாற்றை யுணர்க. பி - ம்:—[1]பேசுவாளை. (சுஙசு)

எ௩. தேர்தந்த வல்குற் சீதை தேவர்த முலகி னிம்பர்
வார்தந்த [1]கொங்கை யார்தம் வயிறுதந் தாளு மல்ல
டார்தந்த கமலத் தாளைத் தருக்கினர் கடையச் சங்க
[2]நீர்தந்த வவளை வெல்வா னிலந்தந்து நிரம்பிற் றன்றே.

(இ - ள்.) தேர் தந்த அல்குல் சீதை - தேர்போன்ற அல்குலையுடைய அச்சீதை, தேவர்தம் உலகின் - தேவலோகத்திலும், இம்பர்-இவ்வுலகத்திலுமுள்ள, வார் தந்த கொங்கையார்தம் - கச்சிட்ட தனத்தையுடைய மகளிரது, வயிறு - வயிற்றினால், தந்தாளும் அல்லள் - பெறப்பட்டவளுமல்லள்; (மற்று அவளதுதோற்றம் எங்ஙனமெனின்,—) சங்கம் நீர்-சங்குபோல வெண்ணிறமுடைய பாற்கடலானது, தருக்கினர் கடைய-செருக்கையுடைய தேவாசுரர்கள் கடைந்ததால், தார் தந்த கமலத்தாளை - மலர்ந்த செந்தாமரைமலரில் வாழ்கிற திருமகளை, தந்த(து) - கொடுத்தது: அவளை - அத்திருமகளை, வெல்வான் - வெல்லும்பொருட்டு, நிலம் - பூமி, தந்து நிரம்பிற்று - (இச்சீதையை) உண்டாக்கி நிறைவடைந்தது; (எ - று.)—அன்றே - ஈற்றசை; தேற்றமுமாம்.

உலகத்துமகளிர்போலச் சீதை ஒரு பெண்ணின் வயிற்றினின்று பிறந்தவளல்லள்; பூமிதேவியிடத்தினின்று தானே தோன்றியவளென்று சீதையின் அயோநிஜத்துவமாகிய மேன்மையை யெடுத்துக்கூறுவாள், கடல் கடைந்தகாலத்தில் அது மிகஅழகிய திருமகளைத் தர, அவளைவெல்லும்பொருட்டு நிலம், திருவுக்குந் திருவாகிய செல்வியாகும் இச்சீதையை உண்டாக்கித் தந்து மேன்மைபெற்றது என வருணனைவகையாற் கூறினாள்; **தற்குறிப்பேற்ற வணி.** தார் என்ற பூவின் பெயர் - இலக்கணையால், மலர்ச்சியாகிய அதன் தொழிலை யுணர்த்திற்று. 'தார்தந்த கமலத்தாள்' என்பதற்கு - மாலைதரப்பெற்ற திருமக ளென்றும், திருமாலுக்கு மணமாலையைச் சூட்டிய திருமகளென்றும் பொருள்கொள்ளலாம். "வருணன் வைசயந்திமாலை வழங்கினன்", "அருவிலை முத்தின்கோவை யளித்தனள் வாக்கின் செல்வி", "தேனமர் நீலமாலை செழுந்தளிர்க்கரத்தினேந்தி, வானவர் தொழுது வாழ்த்த வரன்தனை நோக்கினாளால்," "அலங்கல்சூட்டியருமறை முதலிமார்பின்" என்ற பாகவதத்தால், பாற்கடலில் திருமகள்தோன்றுகையில் அவளுக்குச்

சமுத்திரராசன் ஒருதிவ்வியமாலையையும் சரசுவதி முத்துமாலையையும், சமர்ப்பித்ததனையும், அவள் நீலமாலையைத் திருமாலுக்குச் சூட்டியதையும் அறிக.

முதலடியில், தந்த - உவமவுருபு. சங்கநீர்-உவமத்தொகை; இனி, சங்கு களையுடைய நீரென்றும், சங்கநிதியையுண்டாக்கிய நீரென்றும் பொருள் கொள்ளலாம். பி-ம்:—[1]முலையினர். [2]நீர்தந்ததனை. (சுருஎ)

எகூ. [1]மீன்கொண்ட கொடியி னோர்க்கு விழாப்பரிந் துலக மேத்தத்
தேன்[1]கொண்ட நறுமென் கூந்தற் சிற்றிடைச் சீதை யென்னு
மான் [2]கொண்டுண் டாட நீயுன் வாள்வலி யுலகங் காண
யான்[2]கொண்டுண் டாடும் வண்ணமிராமனைத் தருதியென்பால்.

(இ - ள்.) மீன் கொண்ட கொடியினோர்க்கு-மீனைக்கொடியிலேயுடையவனை காமனுக்கு, விழா மகிழ்ச்சி, பரிந்து-மிகுதலால், உலகம் - நிலவுலகத்தவர்கள், ஏத்த - புகழும்படி,—தேன் கொண்ட நறு மெல் கூந்தல் - வண்டுகள் (தமக்கு இடமாகக்) கொண்டுபயிலப்பெற்ற நறுமணமுள்ள மெல்லிய கூந்தலையும், சிறு இடை - சிறியஇடையையுமுடைய, சீதை என்னும் மான்-சீதையென்னும் பெண்ணை, நீ—, கொண்டு - (மனைவியாகக்) கொண்டு, உண்டாட-(அவளுடன்)கலந்து இன்பமனுபவிக்க,—உன் வாள் வலி உலகம் காண-உனது ஆயுதபலத்தை உலகத்தார் காணும்படி, யான் கொண்டு உண்டாடும் வண்ணம் இராமனை என்பால் தருதி - நான் (துணையாகக்) கொண்டு இன்பமனுபவிக்கும்படி இராமனை (என்னிடம்) கொடுத்திடு; (எ - று.)

உனது வலிமையால் நீ சீதையையும் இராமனையும் கைவசப்படுத்திச் சீதையை உனக்கு உரியவளாக்கிக்கொண்டு இராமனை எனக்கு உரியவனுக்கு என வேண்டினாள். இவள் இராமனிடத்துக்கொண்ட வேட்கைமிகுதியை அவன் தன்னைப் பங்கப்படுத்தினபின்பும் ஒழியாமையால், உடன்பிறந்தவன் முன்னிலையிற்சொல்வதும் தவிர்வதும் உணராது தன்மனத்தினுட்கிடந்த கருத்தைப் புலப்படுத்தி இங்ஙனங் கூறினளென்க. சீதை கட்டழகியாயிருத்தலால், அவளால் மன்மதனுக்கு மகிழ்ச்சி மிகுமென்க. [1]'மீன்கொண்டுடாடும் வேலை மேகலை யுலகம் என்ற பாடத்திற்கு - மீனைத் தன்னிடத்துக் கொண்டு அலை வீசுக்கிற கடலை மேகலாபரணமாகக் கொண்ட கடலென்க. பூமியைச் சூழ்ந்துள்ள கடலை, பூமியாகிய பெண் அணியும் இடையணி யென்றல், மரபு; வடநூலாரும் 'அப்தீமேகலா' என்று பூமிக்கு ஒருபெயர் கூறுவர். மான்-உவமவாகுபெயர். ஏத்தக் கொண்டு என இயையும். பி - ம்:— [2]கொண்டோடும். (சுருஅ)

ஔ0. தருவது விதியே யென்றாற் றவம்பெரி துடைய ரேனும்
வருவது வருநா ளன்றி வந்துகை கூட வற்றோ
வொருபது முகமுங் கண்ணு முருவமு மார்புந் தோள்க
ளிருபதும் படைத்த செல்வ மெய்துவ தினிநீ யெந்தாய்.

(இ - ள்.) எந்தாய் - எனது ஐயனே! தருவது - (எவர்க்கும் எவற்றையும்) கொடுப்பது, விதியே - ஊழ்வினையே: என்றால்-ஆயினும், பெரிது தவம் உடையர் எனும் - மிக்க தவமுடையராயிருந்தாலும், (அவர்களுக்கும்), வருவது வரும் நாள் அன்றி வந்து கைகூட வற்றோ-வரவேண்டுவதொரு பொருள் வருதற்குரிய காலத்திலே யல்லாமல் முன்புவந்து கைகூடவல்லதோ?[அன்று என்றபடி]: ஒருபது முகமும் - பத்துமுகங்களையும், இருபது கண்ணும் தோள்களும்-இருபது கண்களையுந் தோள்களையும், உருவமும்-அழகிய உருவத்தையும், மார்பும்-(வலிய)மார்பையும், படைத்த - (நீ) அடைந்ததனாலாகிய, செல்வம்-சிறப்பை, நீ எய்துவது-நீ அடைவது, இனி-இனிமேல்தான்;(எ-று)

முற்பிறப்பிற்செய்த நல்வினையின் பயனால் நேர்தற்குரிய நன்மையும், எத்துணைப்பெருமுயற்சி செய்தபோதிலும், வருதற்குரியகாலத்திலன்றிமுந்தி வாராதாம்; ஆதலின், நீ மிக்க நல்லூழை யுடையனாய் ஒப்புயர்வற்ற வடிவமைதியோடுங் கூடிப் பெருந்தவஞ்செய்தனையாயினும் உனது அவயவசோபை வீண்படாதபடி உனக்குப்பெருநன்மை நேர்வது இனிச்சீதையைப்பெற்ற பின்பேயாம் என்று கூறினாள். இதற்குமுன் நீபெற்ற இன்பமெல்லாம் ஓரின்பமன்று; சீதையைப் பெற்றபின் நீ அடையும் இன்பமே இன்பம் என்றது, பின்னிரண்டடியில் விளங்கும். வரம்பில்லாத அழகுடைய சீதையின் நலத்தை நுகர்தற்கு ஒருமுகம் இருகண் இருதோள் போதா வாதலின், உனக்கு அமைந்துள்ள பத்துமுகம் இருபதுகண் இருபதுதோள் முதலியன அவளை நுகர்ந்தாலே பயன்பெற்றனவா மென்றாள். "ஜ்யேஷ்டப்ராதா பித்ருஸம:" என்பதுஆதலால், தமையனைத் தந்தையாக விளித்தாள். "சிறுகா பெருகாமுறைபிறழ்ந்து வாரா, வுறுகாலத்து ஊற்றாகா வாமிடத்தே யாகும்" ஆதலால், 'தருவது விதியே யென்றால் தவம்பெரிதுடையரேனும் வருவது வருநாளன்றி வந்துகைகூடவற்றோ' என்றாள். (௬௱.௬)

அக.—சூர்ப்பணகை 'இவளை யெடுக்கையில் இது செய்யப்பட்டேன்' என்றல்.

[1]அன்னவ டன்னை யுன்பா லுய்ப்பலென் றணுக லுற்ற, வென்னையவ் விராமன் றம்பி யிடைபுகுந் திலங்கு வாளான், முன்னை மூக் கரிந்து விட்டான் முடிந்ததென் வாழ்வு முன்னின், சொன்னபி னுயிரை நீப்பான் றுணிந்தனெ னென்னச் சொன்னாள்.

(இ - ள்.) அன்னவள்தன்னை - அத்தன்மையுடையவளான சீதையை, உன்பால் உய்ப்பல் என்று-உன்னிடத்திற் கொண்டுசேர்ப்பேனென்று கருதி, அணுகல் உற்ற - சமீபித்த, என்னை—, அ இராமன் தம்பி - அந்த இராமனுடைய தம்பியான லக்ஷ்மணன், இடை புகுந்து - நடுவிலே வந்து அடுத்து,—இலங்கு வாளால் - விளங்குகிற வாட்படையால், முன்னை-முதலில், மூக்கு அரிந்து விட்டான் - (எனது) மூக்கை யறுத்துவிட்டான்; (அதனை யறுத்தபொழுதே), என் வாழ்வு முடிந்தது-எனது வாழ்க்கை முடிந்துபோய் விட்டது; (ஆயினும்), நின்முன் சொன்னபின் உயிரை நீப்பான் துணிந்த

னென்-(அச்செய்தியை) உனது முன்னிலையிற் சொன்னபின்பு என்உயிரை விடும்படி நிச்சயித்து இங்குவந்தேன், என்ன - என்று, சொன்னாள்—, (சூர்ப்பணகை); (எ - று.)

இராவணனுக்குத் தன்னிடத்தில் துரபிப்பிராய முண்டாகாமல் நல்ல எண்ணமே மிகுதற்பொருட்டும், அவர்களிடத்திற் கோபமுண்டாதற்பொருட்டும், இங்ஙனம் பொய்யாகக் காரணங்கற்பித்துக் கூறினாள். கீழ்க் கரனுடன் கூறுமிடத்தும் "கண்டுநோக்கருங் காரிகையாடனைக், கொண்டுபோவ லிலங்கையர்கோக் கெனு, விண்டுமேல்விழுந்தேனை வெகுண்டவர், துண்ட மாக்கினர் மூக்கெனச் சொல்லினாள்" என்றமை காண்க. 'முன்னைமூக்கு' என்பதற்கு-சிறந்தமூக் கென்றும், முற்பட்டுத்தோன்று முறுப்பாகிய மூக்கென்றும், 'முன்னின்' என்பதற்கு - ஆலோசிக்குமிடத்து என்றும், 'என்வாழ்வும் முடிந்தது' என எடுத்து - மூக்கு அறுபட்டபோதே எனது வாழ்க்கையும் அழிந்தது என்று உரைத்து, உன்னின் என்பதற்கு-உன்னிடத்தில் என்றும் உரைப்பாரு முளர். பி - ம்:—[1]இன்னவடன்னை...எடுக்கலுற்ற. (கூஅ௦)

அஉ.—அதுகேட்டு இராவணன் மிக்க காமமடைதல்.

கோபமு மறனு மானக் கொதிப்புமென் றினைய வெல்லாம்
பாபநின் றிடத்து [1]நில்லாத் தன்மம்போற் பற்று விட்ட
தீபமொன் றொன்றை யுற்றா லென்னலாஞ் செயலிற் புக்க
[2]தாபமுங் காம நோயு மாருயிர் கலந்த வன்றே.

(இ - ள்.) பாபம் நின்ற இடத்து-தீவினை நிலைத்த இடத்தில், நில்லா - நிற்கமாட்டாத, தன்மம் போல் - தருமம் போல, கோபமும் மறனும் மானம் கொதிப்பும் என்ற இனைய எல்லாம் - கோபமும் வீரமும் மானத்தாலாகிய மனக்கொதிப்பும் என்ற இவை யாவும், பற்று விட்ட - (காமம் மிக்க இராவணன் மனத்தில்) தொடர்பு ஒழிந்தன [நிலைப்படாவாயின]; தீபம் ஒன்று ஒன்றை உற்றால் என்னல் ஆம் செயலின் - ஒருதீபம் மற்றொரு தீபத்தை யடைந்தாற் போன்றதென்று சொல்லத்தக்க தன்மையாக, புக்க - வந்து புகுந்த, காமம் நோயும்—, தாபமும் - (அதனாலாகிய) தபிப்பும், ஆர் உயிர் கலந்த- (அவனுடைய) அரிய உயிரிற் சேர்ந்திட்டன; (எ - று.)

சூர்ப்பணகை உறுப்பறுபட்ட செய்தியை யுணர்ந்தவுடன் அவனுக்கு உண்டான கோபம் வீரம் மனக்கொதிப்பு என்றவை யாவும், சூர்ப்பணகை சீதைவிஷயத்தில் உண்டாக்கிய காமநோய் புகுந்தமாத்திரத்தில் ஒழிந்திட்டன: ஒன்றினின்று ஒன்று பற்றிப் பின்பு இரண்டுமாய் எரிகிற தீபங்கள் போல, காமமும் அதனாலான தாபமும் மிக்கு அவன்மனத்தோடு உயிரையும் வருத்தத்தொடங்கின என்பதாம். வீரரசமும் ரௌத்திரரசமும் சிருங்கார ரசத்தினால் அடங்கிப்போன தன்மையை வெளியிட்டார். காமம் - சிற்றின்ப விருப்பம்; அதனை நோ யென்றார், வேதனை விளைத்தலால். மான மாவது - எப்பொழுதும் தம்நிலையினின்று தாழாமையும், ஊழ்வினையால்

தாழ்வுவந்தவிடத்து உயிர்வாழாமையுமாம். அன்றே - தேற்றம். பி-ம்:—[1]நில்லாப்பெற்றிபோற். [2]காமமுநோயுமொன்றாயுயிருடன் கலந்த தன்றே. ()

அ௩.—இதுமுதல் ஐந்து கவிகள் இராவணனது காம வேதனையைக் கூறும்.

கரனையு மறந்தான் றங்கை மூக்கினைக் கடிந்து [1]நின்றா
னுரனையு மறந்தா னுற்ற பழியையு மறந்தான் வெற்றி
யரனையுங் கொண்ட காம னம்பினான் [2]முன்பு பெற்ற
வரனையு மறந்தான் கேட்ட மங்கையை மறந்தி லாதான்.

(இ - ள்.) (அப்பொழுது இராவணன்), கேட்ட மங்கையை மறந்திலாதான்-(சூர்ப்பணகை சொல்லத் தான்) கேட்டுணர்ந்த சீதையாகிய பெண்ணை மாத்திரமேமறவாதவனாய், கரனையும் மறந்தான்-(தம்பியாகிய) கரன் இறந்து போனதையும் மறந்திட்டான்; தங்கை மூக்கினை கடிந்து நின்றான் உரனையும் மறந்தான்-தங்கையினது மூக்கை யறுத்துநின்ற வீரனுடைய வலிமையையும் மறந்துவிட்டான்; உற்ற பழியையும் மறந்தான் - (அதனால் தனக்கு) நேர்ந்த பழிப்பையும் மறந்தொழிந்தான்; அரனையும் வெற்றி கொண்ட காமன் அம்பினால் - சிவபிரானையுஞ் சயித்த மன்மதனது பாணத்தால், முன்பு பெற்ற வரனையும் மறந்தான் - முன்பு (தான்) பெற்றுள்ள சிறந்தவரபலத்தையும் மறந்துபோனான்; (எ - று.)

காமனம்பினால் மறந்தா னென்று இயையும். சீதையாகிய ஒருபொருளை யொழிய மற்றவையனைத்தையும் காமத்தால் மறந்தன னென்பதாம். மன்மதன் சிவபிரானது தவத்துக்கு இடையூறுசெய்யத்தொடங்கி அப்பிரானால் எரிக்கப்பட்ட போதிலும், அப்பெருமான் பார்வதியை மணஞ்செய்யும்படியும், மற்றும் அவளைத் தனது உடம்பில் ஒருபகுதியிலே இடங்கொடுத்து வைத்திடும்படியும் செய்தமை பற்றி, 'வெற்றி யரனையுங் கொண்ட காமன்' என்றார். அவனுடைய அம்பு-தாமரைமலர், மாமலர், அசோகமலர், முல்லை மலர், நீலமலர் என்பன. இவற்றின் குணம் முறையே சிந்தை, நிறவேறுபாடு, வெறுப்பு,படுக்கை,மரணவேதனை என்பவற்றை விளைத்தலாம். 'முன்பு பெற்ற வரனையும் மறந்தான்' என்பதற்கு - முன்பு தான்பெற்ற சாபத்தையும் மறந்தானென்று உரைப்பாருமுளர்; வேதவதியும் அரம்பையும் முதலிய சிலர் இராவணனை 'இனி நீ ஒருத்தியை வலியக்கற்பழிக்கத் தொடங்கின் அழிந்திடுவாய்' என்று சபித்துள்ளா ராதலால், அதனையும் மறந்து சீதையை வலியக் கைக்கொள்ளக்கருதின னென்றவாறு. உரன், வரன்-போலி. கேட்ட மங்கை - கேட்கப்பட்ட மங்கை; செய்வினை செயப்பாட்டு வினைப்பொருளது. பி - ம்:—[1]நின்றார். [2]முன்னைப். (கசஉ)

அ௪. சிற்றிடைச் சீதை யென்னு நாமமுஞ் சிந்தை தானு [ன்ன
முற்றிரண் டொன்றாய் நின்றா லொன்றொழித் தொன்றையு
மற்றொரு மனமு முண்டோ மறக்கலாம் வழிமற் றியாதோ
[1]கற்றனர் ஞான மின்றேற் காமத்தைக் கடக்க லாமோ.

(இ - ள்.) சிறு இடை சீதை என்னும் நாமமும் - சிறிய இடையை யுடைய சீதை யென்கிற பெயரும், சிந்தைதானும்-(இவனது) மனமும், இரண்டு-(ஆகிய) இரண்டு பொருள்களும், ஒன்று ஆய் உற்று நின்றால்-ஒன்றாய்ப் பொருந்தியிருந்தால், ஒன்று ஒழித்து ஒன்றை உன்ன-(அவற்றுள்) ஒன்றாகிய சீதையை நீக்கி மற்றொருபொருளை நினைப்பதற்கு, மற்று ஒரு மனமும் உண்டோ - வேறொருமனமும் உள்ளதோ? [இல்லை யென்றபடி]; (ஆதலால்), மறக்கல் ஆம் வழி மற்று யாதோ-(அவளை) மறக்கத்தக்க வழி வேறு எதுவோ? [எதுவுமில்லை யென்றபடி]; கற்றனர் - படித்தவர்களுக்கும், ஞானம்-தத்துவ ஞானம், இன்றுஎல் - இல்லையானல், காமத்தை கடக்கல் ஆமோ - (அவர்களால்) காமத்தை வெல்லமுடியுமோ? [முடியாதென்றபடி]; (எ - று.)

உள்ளது ஒருமனம்; அதுவோ சீதைபெயரோடு ஒற்றுமையடைந்து விட்டது; இப்படி அது லயப்பட்டிருக்கையில் வேறு பொருளை நினைக்க வேறு மனம் இல்லை யாதலால், அவன் சீதையையொழிய மற்றையெல்லாவற்றையும் மறக்கும்படி யாயிற்று: சீதையைத்தான் மறந்து விடலாகாதோ வெனின்,—எவ்வளவு கற்றவர்க்கும் தத்துவஞானமில்லையாயின் காமத்தை வெல்லமுடியாதாதலால், அவன் மிகவுங்கற்றவனுயினும் மெய்யுணர்வு இலனாதலால், அவளை மறக்கமாட்டாதவனாயினன் என்பது, கருத்து. ஈற்றடி - பொதுப்பொருளாய் நின்று, இராவணன் சீதையை மறந்திடாமையாகிய சிறப்புப்பொருளை நன்கு விளக்குதலால், **வேற்றுப்பொருள்வைப்பணி.** நாமம், ஜ்ஞாநம் - வடசொற்கள். ஞானமாவது - முத்திநிலையையும், மற்றைப் பிரபஞ்சநிலைகளையும் சந்தேக விபரீதங்களின்றி உள்ளபடியறிதல். இப்பாட்டின் ஈற்றடியை, பால காண்டத்தில் "பெண்கள்பால் வைத்த நேயம் பிழைப்பரோ சிறியோர் பெற்றால்" என்றதனோடு ஒப்பிடுக. **பி-ம்:**— [1]கற்றறி. (கூசங)

அரு. மயிலுடைச் சாய லாளை வஞ்சியா முன்ன நீண்ட
வெயிலுடை யிலங்கை [1]நாத னிதயமாஞ் சிறையில் வைத்தா
னயிலுடை யரக்க னுள்ள மவ்வழி மெல்ல மெல்ல [றன்றே.
வெயிலுடை நாளி னுற்ற வெண்ணெய்போல் வெதும்பிற்

(இ - ள்.) மயில் உடை சாயலாளை - மயிலின் சாயல்போன்ற சாயலுடைய சீதையை, நீண்ட எயில் உடை இலங்கை நாதன்-உயர்ந்தமதிற்காவலையுடைய, இலங்கைக்குத் தலைவனான இராவணன், வஞ்சியா முன்னம்-வஞ்சித்துக்கவர்ந்துபோதற்கு முன்னமே, இதயம் ஆம் சிறையில் வைத்தான் - (தனது) மனமாகிய சிறைச்சாலையினிடத்தே அடக்கிவைத்தான்; (அதனால்), அயில் உடை அரக்கன் உள்ளம்-வேற்படையையுடைய இராவணனது மனம், அவழி - அப்பொழுது [அல்லது அவ்விடத்து], வெயில் உடை நாளில் உற்ற வெண்ணெய் போல் - வெயிலையுடையபொழுதிற் பொருந்திய வெண்ணெய் போல, மெல்ல மெல்ல வெதும்பிற்று - படிப்படியாய் வெப்பங்கொண்டு உருகிற்று; (எ - று.)—அன்றே - ஈற்றசை.

வஞ்சியாமுன்னம் - வஞ்சித்து எடுத்துச்சென்று இலங்கையில் அசோக வனத்திற் சிறைவைத்தற்கு முந்தியே என்றபடி. இதயமாஞ் சிறையில் வைத்தான் - தன்மனத்தில் நீங்காமற் கொண்டான் என்றபடி. வெயிலுடை நாளி லுற்ற வெண்ணெய்-நல்லவெயிலில் வைக்கப்பட்ட வெண்ணெய் என்றபடி. "சாயல் மென்மை" என்ற தொல்காப்பியத்தால், சாயலென்பது - மென்மைப்பொருளை யுணர்த்துவதோர் உரிச்சொல் என்றும், அது ஐம்பொறியால் நுகரப்படும் ஐவகைமென்மைக்கும் பொதுவா மென்றும் உணர்க. 'மயிலுடைச்சாயலாள்' என்றவிடத்து, சாயல் - ஒளியாற் பிறந்த மென்மை. இதயம் - ஹ்ருதயம். பி - ம்:—[1]வேந்தன். (சுசச)

சுசரு. விதியது வலியி னானு மேலுள [1]விளைவி னானும்
பதியுறு கேடு வந்து குறுகிய பயத்தி னானுங்
[2]கதியுறு பொறியின் வெய்ய காமநோய் கல்வி நோக்கா
மதியிலி மறையச் செய்த தீமைபோல் வளர்ந்த தன்றே.

(இ - ள்.) விதியது வலியினானும்-ஊழ்வினையினுடைய வலிமையாலும், மேல் உள விளைவினானும் - இனிமேல் நடக்கவேண்டிய காரியங்களாலும், பதி உறு கேடு வந்து குறுகிய பயத்தினானும் - அவ்விலங்கை நகரம் அடைய வேண்டிய தீமை வந்து சமீபித்துள்ளதன் பயனாலும்,—வெய்ய காமம் நோய்-கொடியகாமநோயானது, கல்வி நோக்கா மதியிலி மறைய செய்த தீமை போல்-வித்தையை உணராத அறிவிலா னொருவன் பிறர்காணாதிருக்குமாறு மறைவாகச்செய்த பொல்லாங்கு போல, கதி உறு பொறியின்-(புலன்நுகர்தலில்) வேகம்பொருந்திய (இராவணனுடைய) இந்திரியங்களிலே, வளர்ந்தது-வளர்ந்திட்டது; (எ - று.)—அன்றே - ஈற்றசை.

கல்விஞானமில்லாத பேதை தீவினையை மறைவாகச் செய்தாலும் அது மறைபடாமல் தெய்வத்தால் அறியப்பட்டுப் புலனாய்விடுதல்போல, இராவணனது காமநோய் முதலில் மனத்தில் நிலைத்ததாயினும் பின்பு பஞ்ச இந்திரியங்களிலும் பரவி வெளிப்படலாயிற்று என்பது, பின்னிரண்டடியின் கருத்து. இப்படி அவனுக்குக் கொடியகாமம் வளர்ந்ததற்குக் காரணத்தை, முன்னிரண்டடியால் விளக்கினார். விதி - இருவினைப்பயன் செய்தஉயிரையே சென்று அடையும் நியதி. "ஊழிற் பெருவலி யாவுள மற்றொன்று, சூழினுந் தான் முந்துறும்" என்றதனால், ஊழின் தவறாதவலிமையை யறிக. மேலுளவிளைவு - தேவர்களுடைய பிரார்த்தனையின்படியும், எம்பெருமானுடைய சங்கற்பத்தின்படியும், வேதவதியின் சாபத்தின்படியும், அநரண்யனது சாபத்தின்படியும் சீதையைக் கவர்ந்ததன் நிமித்தம் இராவணன் இராமனால் அழியவேண்டியமை. பதியுறு கேடு வந்து குறுகிய பயம்-நந்தியினது சாபத்தின்படி வானரரால் இலங்கையழியவேண்டியமை. 'கதியுறுபொறியின்' என்பதற்கு - வேகம்பொருந்திய யந்திரம்போல என்று உரைப்பாருமுளர். கல்விகற்று அதன் அறிவால் விதிவிலக்குகளை நோக்குதலில்லாத

வனே தீவினைசெய்தல் பெரும்பான்மை யென்பது பட, 'கல்விநோக்கா மதியிலிமறையச்செய்த தீமை' என்றார். பி-ம்:—[1]வினையினாலும். [2]கதியது. ()

௬எ. பொன்மய மான நங்கை மனம்புக[1]ப் புன்மை பூண்ட
தன்மையோ வரக்கன் றன்னை யயர்த்ததோர் தகைமை யாலோ
மன்மதன் வாளி தூவி நலிவதோர் வலத்த னானான்
வன்மையை மாற்று மாற்றல் காமத்தே [2]வதிந்த தன்றே.

(இ - ள்.) பொன் மயம் ஆன நங்கை - (மிக்கவொளியால்) பொன்மயமானவள்போ லுள்ள சீதை, மனம் புக - (தன்)மனத்திலே புகுந்ததனால், புன்மை பூண்ட தன்மையோ - (அவ்விராவணன்தான்) சிறுமையடைந்திட்டதனாலோ? (அன்றி), அரக்கன்-அவ்விராவணன், தன்னை அயர்த்தது ஓர் தகைமையாலோ - தன்னை(த் தான்) மறந்தொரு தன்மையினாலோ, மன்மதன் வாளி தூவி நலிவது ஓர் வலத்தன் ஆனான்-மன்மதன் அம்புகளை மேலெய்து (அவ்விராவணனை) வருத்தத்தக்க வல்லமையுடையவனாயினான்; வன்மையை மாற்றும் ஆற்றல் - எல்லாவல்லமையையும் நீக்கிவிடும்படியான திறமை, காமத்தே வதிந்தது அன்றே-காமத்தினிடத்திலே பொருந்தியதன்றோ ?

பலவகை வலிமைகளையும் மிகுதியாகப் பெற்றுள்ள இராவணனை மன்மதன் எளிய மலரம்புகளால் நலியுந் திறத்தவனானதற்கும், எல்லாத்தேவர்களும் இராவணனால் அச்சுறுத்தப்பட்டு ஒடுங்கிக்கிடக்கையில் காமதேவன் அவனை வருத்துபவனானதற்கும் காரணங் கூறுபவராய், 'பொன்மயமானஒரு மங்கையை விரும்பிய காரணத்தால் அவன் சிறுமைப்பட்டதனாலோ, அவளையே நினைத்தலால் அவன் தன்னை மறந்திட்டதனாலோ, மன்மதன் அவனை வருத்தினன்' என்றார். இராவணன் இங்ஙனம் வலியொடுங்கின னென்ற சிறப்புப்பொருளை உலகத்தில் எத்திறத்தோருடைய எத்துணைவலிமையையும் அழிக்கத்தக்க சக்தி காமத்தினிடத்திலே குடிகொண்டதன்றோ என்ற பொதுப்பொருள்கொண்டு விளக்கியதனால், வேற்றுப்பொருள்வைப்பணி. பி-ம்:—[1]மடமை. [2]வகுத்தது. (௬௪௬)

௮௮.—உடனே இராவணன் சபையைவிட்டுத் தன்மனையினுள்ளே செல்லுதல்.

எழுந்தன னிருக்கை நின்றாண் டேழுல கத்து ளோரு
மொழிந்தன ராசி யோசை முழங்கின சங்க மெங்கும்
பொழிந்தன பூவின் மாரி போயினர் [1]புறத்தோ ரெல்லா
[2]மழிந்தழி சிந்தை யோடு மாடகக் கோயில் புக்கான்.

(இ - ள்.) ஆண்டு - அப்பொழுது; இருக்கைநின்று எழுந்தனன்-(இராவணன் தான் வீற்றிருந்த) சிங்காசனத்தைவிட்டு எழுந்திருந்தான்; (அப்பொழுது), ஏழ் உலகத்து உளோரும் - ஏழுலோகங்களி லுள்ளவர்களும், ஆசி மொழிந்தனர்-வாழ்த்துக் கூறினார்கள்; சங்கம்-சங்கவாத்தியங்கள், எங்கும் -

எவ்விடத்திலும், ஓசை முழங்கின - பேரொலியுண்டாக ஒலித்தன; பூவின் மாரி - புஷ்பவருஷங்கள், பொழிந்தன - (அவன்மேற்) சொரிந்தன; புறத்தோர் எல்லாம் - பக்கங்களிலுள்ளார் யாவரும், போயினர்-விலகிச்சென்றார்கள்; (இராவணனும்), அழிந்து அழி சிந்தையோடும்-மேல்மேலழிகிற மனத்துடனே, ஆடகம் கோயில் புக்கான் - பொன்மயமான (தனது) மாளிகையினுட்புகுந்தான்; (எ - று.)

பல அரசர்கள் முதலியோர் கூடியுள்ள சபையிலே தனது காமநோய் வெளிப்படுதல் தனது இறைமைக்குணங்களுக்கு இழுக்காமென்று கருதுதலாலும், இக்காமநோயைத் தணித்தற்கும் சீதையைப் பெறுதற்குஞ் செய்ய வேண்டிய முயற்சியைக் குறித்துத் தனியே ஆலோசித்தற்காகவும், இராவணன் உடனே சபையை நீங்கி மாளிகை சென்று சேர்ந்தானென்க.

'புறத்தோரெல்லாம் போயினர்' என்பதற்கு - வெளியிலிருந்துவந்தவரெல்லோரும் தந்தமிடத்துக்குச் சென்றார்களென்றும் உரைக்கலாம். எல்லாம் என்பது - இருதிணைக்கும் பொது. ஆடகம் - ஹாடகம் என்ற வடசொல்லின் திரிபு; இது நால்வகைப் பொன்களி லொன்று; மற்றவை - கிளிச்சிறை, ஜாதரூபம், ஜாம்பூநதம் என்பன. பி-ம்:—[1]புகுந்தோரெல்லாம். [2]அழிந்திழிசிந்தை.　　(கூ௬எ)

அகூ:—இனி ஆறுகவிகள் - இராவணனது காமநோய்முதிர்ச்சிகூறும்.

பூவினால் வேய்ந்து செய்த பொங்குபே ரமளி[1]ப் பாங்கர்த்
தேவிமார் [2]குழுவு [3]நீங்கச் சேர்ந்தனன் சேர்த லோடு
நாவிநா றோதி நவ்வி நயனமுங் [4]குயமும் புக்குப்
[5]பாவியாக் கொடுத்த வெம்மை பயப்பயப் [6]பரந்த தன்றே.

(இ - ள்.) (தனது மாளிகைக்குச் சென்றவுடன் இராவணன்), தேவிமார் குழுவும் நீங்க - (தன்) மனைவிமாரது கூட்டமும் தன்னைச் சேர்தலில்லாதபடி, (தனியே), பூவினால் வேய்ந்து செய்த பொங்கு பேர் அமளி பாங்கர் - மலர்களாலமைத்துச் செய்யப்பட்ட விளங்குகிற பெரிய படுக்கையினிடத்தில், சேர்ந்தனன் - சேர்ந்தான்; சேர்தலோடும் - (அங்ஙனம்) சேர்ந்தவுடனே, நாவி நாறு ஓதி நவ்வி-கஸ்தூரிப்புழுகு வாசனைவீசப்பெற்ற கூந்தலையுடைய மான்பேடுபோன்ற சீதையின், நயனமும் - கண்களும், குயமும்-தனங்களும், பாவியா - (அவனால்) இடைவிடாது நினைக்கப்பட்டு,புக்கு-(அவன்மனத்தினுட்) புகுந்து, கொடுத்த - (அவனுக்குத்) தந்த, வெம்மை - தாபமானது, பய பய பரந்தது-வரவர அதிகப்பட்டது; (எ - று.)

தனது காமதாபம் பிறர்க்குப் புலனாகக்கூடாதென்ற நோக்கத்தோடு இராவணன் சென்றபொழுது வழக்கப்படி தன்னைத்தொடர்ந்து வந்த தன் மனைவியர்களையெல்லாம் தான் சீதையினிடத்துப் புதிதாகக்கொண்டமோகத்தின் மிகுதியால் உபேக்ஷித்து அவர்களை உடன்வரவேண்டாமென்று விலக்கி அவர்கள் சேர்க்கையொழிந்து தனியே தாபந்தீர்தற்பொருட்டு மலர்களைப்பர

ப்பி யடுக்கியமைக்கப்பட்ட படுக்கையைச் சேர்ந்தான்; அங்ஙனம் தனிமைப் பட்டவுடன் இயல்பாகக் காமதாபம் விஞ்சிய வகையைப் பின்னிரண்டடி களில் விளக்குகிறார்; இவன் தனிப்பட்டவுடன் சீதையின் கண்களையும் தனங்களையும் இடைவிடாது சிந்திக்கச்சிந்திக்க அவை இவன் மனத்திலூன் றித் தாபத்தை விளைத்து அதனை வரவர மிகுவித்தன வென்க. [5]பாவியாற் கொடுத்த என்று பாடமோதி, தீச்செயலுடையவளான சூர்ப்பணகையினால் மூட்டப்பட்ட என்று உரைப்பாரு முளர். 'நாவிநாரூரி' என்பதைச் சீதைக்கு அன்மொழித்தொகையாக்கி, நவ்விநயனம் - மான்விழிபோன்ற விழி யென்றலு மொன்று. பி-ம்:—[1]கொங்கைத். [2]வெள்ளம். [3]நீங்கிச். [4]மனமும். [5]பாவியாள். [6]பயந்ததன்றே. (கூ௪அ)

வேறு.

௯௦. நூக்க லாக லாத காத லூறு நூறு கோடியாப்
[1]பூக்க வாச வாடை வீசு சீத நீர்பொ திந்தமென்
சேக்கை வீக ரிந்து திக்க யங்க [2]ளெட்டும் வென்றதோ
ளாக்கை [3]தீய வுள்ள நைய வாவி வேவ தாயினன்.

(இ - ள்.) நூக்கல் ஆகலாத - தள்ளிவிலக்கமுடியாத, காதல் - காம வாசையானது, நூறு நூறு கோடி ஆ பூக்க - மிகப்பலமடங்காக வளர, (அத னால்), வாசம் வாடை வீசு சீதம் நீர் பொதிந்த மெல் சேக்கை வீ - நறுமண முடைய இளங்காற்றால் வீசப்பட்ட குளிர்ந்தபனிநீர் பொருந்தப்பெற்ற மெல் லிய படுக்கையாகவமைந்துள்ள மலர்கள், கரிந்து - கருகி, திக் கயங்கள் எட் டும் வென்ற தோள் ஆக்கை தீய - எட்டுத்திக்கியானைகளையுஞ்சயித்த தோள் களையுடைய (தனது)தேகம் தீந்துபோகவும், உள்ளம் நைய - மனம் அழுங்க வும், ஆவி வேவது ஆயினன் - (இராவணன் தனது) உயிரும் தவிக்கும்படி யானான்; (எ - று.)

நூக்கலாகலாத என்ற அடைமொழி, காமத்தினது விலக்குதற்கரிய இய ல்பை விளக்கும். நூறுநூறுகோடி என்றது, அளவிறந்தமையைக் குறித்தது. இராவணனுக்கு அஞ்சி வாயுதேவன் மந்தகதியாக வந்து அவனுக்கு உபசார மாக அவனது மலர்ப்படுக்கையின்மேற் குளிர்ந்த பனிநீரைத் தெளிக்கிற தன்மை, 'வாசவாடை வீசுசீதநீர்பொதிந்த மென்சேக்கை' என்றதனால் வெளியாம்; அப்படி செயற்கைக்குளிர்ச்சி பெற்று இயற்கையிலும் தேனினாற் குளிர்ந்துள்ள மலர்களும் அவனுடம்பு பட்டமாத்திரத்தில் அதன் காமதாபத் தாற்கருகின என்க. 'தோள் ஆக்கை' என்பதற்கு - தோளும் மற்றவுடம்பும் என்றும் பொருள்கொள்வர். வடதிசைக்காற்றையுணர்த்தும் வாடையென்ற சிறப்புப்பெயர் - இங்கே பொதுப்பெயர்த் தன்மைப்பட்டுக் காற்றுமாத்திர த்தை யுணர்த்திற்றென்க; இனி, வாடையென்பது-வடக்கிற்செல்வதெனத் தென்றலுக்கு ஒரு எதுப்பெயருமாம். பி-ம்:—[1]பூக்கள். [2]எட்டை. [3]தேய.

இது முதல் ஆறுகவிகள்-பெரும்பாலும் ஈற்றுச்சீரொன்று விளச்சீரும், மற்றையாறும் மாச்சீர்களுமாகிய கழிநெடிலடி நான்குகொண்ட எழுசீராசிரிய

விருத்தங்கள்; இப்படிப்பட்டவற்றைச் சந்தவிருத்தமென்பது சந்தப்போலி யாயிருத்தல்மாத்திரத்தைக்கொண்டே யென அறிக. குழிப்புக்கு ஒத்துவரு வனவே, சந்தவிருத்தமென்றற்குப் பொருத்தமுடையன. இனி, இவற்றை, முதலாறுசீர்களையும் மூன்றுபெருஞ்சீர்களாகப்பிரித்துக் கலிவிருத்தமென்ன வேண்டுமென்பது, ஒருசாரார் கொள்கை.

[பாலகாண்டத்தில் கார்முகப்படலத்தில் பிராட்டியின் காமவேதனையை வருணித்தவிடத்தும்,நைடதத்தில் கைக்கிளைப்படலத்தில் தமயந்தியின் காம வேதனையை வருணித்தவிடத்தும் இவ்வகைவிருத்தமே உபயோகிக்கப் பட் டுள்ளமை ஊன்றியுணர்தற் பாலது.] (௬௪௯)

௬௫௧. தாது கொண்ட சீத மேவு சந்து சந்த மென்றளிர்ப்
போது கொண் [1]டடுத்த போது பொங்கு தீம ருந்தினால்
வேது கொண்ட தென்ன மேனி வெந்து [2]லைந்து விம்முதீ
யூது வன்று ருத்தி போலு யிர்த்து யிர்த்து யங்கினான்.

(இ - ள்.) சீதம் மேவு - குளிர்ச்சி பொருந்திய, சந்து-சந்தனத்தையும், சந்தம் மெல் தளிர் - அழகிய மென்மையான இளந்தளிர்களையும், தாது கொண்ட போது - மகரந்தப்பொடிகளைக் கொண்ட புஷ்பங்களையும், கொண்டு - எடுத்துகொண்டு, அடுத்த போது-(அகப்பரிவாரமகளிர் சைத்தியோபசாரஞ் செய்தற்குச் சமீபித்தபொழுது, (இராவணன்),பொங்கு தீ மருந்தினால் வேது கொண்டது என்ன - மிகுகிற நெருப்பாகிய மருந்தைக்கொண்டு வேது பிடித் தாற் போல, மேனி வெந்து உலைந்து - உடம்பு தாபமடையப்பெற்று வருந்தி, விம்மு தீ ஊது வல் துருத்தி போல் - எழுந்துசொலிக்குந் தன்மையதான நெருப்பை யூதுகிற வலிய துருத்தி போல, உயிர்த்து உயிர்த்து - உஷ்ணமாக மேன் மேற் பெருமூச்சுவிட்டு, உயங்கினான் - சோர்ந்தான்; (எ - று.)

இயல்பில் குளிர்ச்சிதரும் பொருள்கள் யாவும் காமநோயுற்றார்க்கு அத் தாபத்தை யடக்கமாட்டாமையோடு அதனை மிகுவிக்குந்தன்மையனவு மாகு தலால், சீதளோபசாரமாக எடுத்த சந்தனம் முதலியவற்றால் வேதுகொண் டாற்போல அதிகதாபமுற்றனனென்றார். சிலநோய்கள் நீங்குதற்பொருட்டு அனலைக்கொண்டு வேதுபிடிப்பது வைத்தியமுறைகளு ளொன்றாதலால், 'பொங்குதீ மருந்து' என்றார். வேது - வெய்து; வெம்மையென்னும் பண்படி யாப்பிறந்த ஒன்றன்பாற் குறிப்புவினையாலணையும் பெயர். விம்மு என்ப தைத் துருத்திக்கு அடைமொழியாக்கி, (காற்று உட்புகுதலால்) பூரித்துப் பருக்குந் தன்மையுள்ள தென்றும் உரைக்கலாம். துருத்தி உவமை, அதிக தாபத்தோடு பெருங்காற்றை வெளிவிடுதற்கென்க. பி - ம்:—[1]அவித்த. [2]வெந்து. (௬௫௦)

௬௫௨. தாவி யாது [1]தீதெ னாது தைய லாளை மெய்யுறப்
பாவி யாத போதி லாத பாவி மாழை பானல்வேல்

காவி யான கண்ணி மேனி காண மூளு மாசையா
லாவி சால நொந்து நொந்த ழுங்கு வானு மாயினான்.

(இ - ள்.) தாவியாது - (சபலமான மனத்தை) ஒருநிலைப்படுத்தமாட்டா மலும், தீது எனுது - (பிறன்மனைநயத்தல்) தீயசெய லென்று கருதாமலும், தையலாளை மெய் உற பாவியாத போது இலாத - அழகிய சீதையை(த் தன்) மனத்திலே பொருந்தநினைத்தல்செய்யாதசமயமில்லாத[எப்பொழுதும் மனத்தில்இடைவிடாதுசிந்திக்கிற],பாவி பாவத்தையுடையவனான இராவணன்,— மாழை பானல் வேல் காவி ஆன கண்ணி - மாவடு கருநெய்தல்மலர் வேலாயுதம் நீலோற்பலமலர் என்னும் இவை போன்ற கண்களையுடைய சீதையினது, மேனி - உடம்பை, காண - பார்ப்பதற்கு, மூளும் - மேல்மேலெழுகிற, ஆசையால் - ஆசையினால், ஆவி சால நொந்து நொந்து-உயிர் மிகவும்வருந்தி, அழுங்குவானும் ஆயினான் - துன்பப்படுபவனுமாயினான்; (எ - று.)

கருங்குவளை, நீலோற்பலம், கருநெய்தல் என்பவை - ஒருபொருட்பன் மொழியாக வழங்குமாயினும் இம்மூவகையும் ஒன்றுக்கொன்று சிறிதுவேறுபாடுள்ள நீர்ப்பூக்களின் சாதிபேதமாக வழங்குதலும் உண்டாதலின், பானல் காவி என்ற இரண்டையும் ஒருங்கே கூறினார்; பாலகாண்டத்தில் "படர்பூங் குவளைநாண்மலரோ நீலோற்பலமோ பானலோ" என்றமை காண்க. மாம் பிஞ்சினுட்பிளவு, கண்ணுக்கு வடிவில்உவமை. யாது தீது எனுது தாவி என்று எடுத்து, யாது தீங்கு நேர்வதோ என்று அஞ்சாமல் அபேக்ஷை செலுத்தி என்றும், தா யாது தீது (யாது) எனுது என்று எடுத்து-இதனால் வரும்பழிப்பு எதுவோ? பாவமெதுவோ? என்று ஆராயாமலும் என உரைப்பாருமுளர். இரண்டாவது உரைக்கு, தா - குற்றம்: உரிச்சொல். பிரதானமான அகத்துறுப்பாதலால், மனம், 'மெய்' எனப்பட்டது. 'மெய்யுறப் பாவியாத போ திலாத' என்பதற்கு - உடம்பைத் தழுவும்படி [ஆலிங்கனஞ் செய்யும்படி] கருதாத சமய மில்லாத என்று உரைப்பினுமாம். பி-ம்:— [1] தீயெனுது. (சுருக)

கூரு. பரங்கி டந்த மாதி ரஞ்[1]சு மந்த பாழி யானைபின்
கரங்கி டந்த கொம்பொ டிந்தி[2]ரங்க வென்ற காவலன்
மரங்கு டைந்த தும்பி போல நங்கன்[3]வாளி வந்துவந்
துரங்[1]கு டைந்து நொந்து நொந்து ளைந்து ளைந்தொ துங்கினான்.

(இ - ள்.) பரம் கிடந்த - பாரந்தங்கிய, மாதிரம் - திக்குக்களை, சுமந்த - தாங்கிய, பாழி-வலிமையையுடைய, யானையின்-யானைகளின் [திக்கஜங்களினுடைய], கரம் - துதிக்கையினிடத்து, கிடந்த - பொருந்திய, கொம்பு - தந்தங்கள், ஒடிந்து - ஒடிய, (அதனால்), இரங்க-(அவ்யானைகள்) வருந்தும்படி, வென்ற-(அவற்றைச்) சயித்திட்ட, காவலன் - அரசனாகிய இராவணன்,— மரம் குடைந்த தும்பி போல - மரத்தைக்குடைகிற வண்டுபோல, அநங்கன் வாளி வந்து வந்து உரம் குடைந்து - மன்மதபாணங்கள் மேன்மேல்வந்து

(தனது) மார்பைத் துளைக்க (அதனால்), நொந்து நொந்து - மிகவுங் காம நோயுற்று, உளைந்து உளைந்து - மிகவும் வருந்தி, ஒதுங்கினான் - ஒடுங்கினான்.

ஒடிந்து, குடைந்து - செயவெனெச்சத்தின் திரிபு. தும்பி - மன்மத பாணத்துக்கும், மரம் - வலிய இராவணன்மார்புக்கும் உவமையாய்நின்றது. மிகப்பெரிய வலியவடிவமுடைய பல திக்குயானைகளின் வலிய தந்தங்களை எளிதில் முறித்திட்ட வல்லமைசாலி உருவமில்லாதவனான மன்மதனொருவனது மெல்லிய மலரம்புகளுக்கு ஆற்றாமல் மிகவும்வருந்தினனென்பதாம். பாரம் - வடசொல். பி-ம்:—[1]பரித்த. [2]அடங்க. [3]பாணம். [4]குடைந்துருங்க.()

கூச. கொன்றை துன்று கோதை யோடொர் கொம்பு வந்தெனெஞ்
நின்ற துண்டு கண்ட தென்ற ழிந்த ழுங்கு நீர்மையான்[சிடை
மன்ற றங்க லங்கன் மாரன் வாளி போல மல்லிகைத்
தென்றல் வந்தெ திர்ந்த போது சீற வானு மாயினான்.

(இ - ள்.) கொன்றை துன்று - கொன்றைக்காயை யொத்த, கோதையோடு - கூந்தலுடனே, ஒர் கொம்பு-ஒருபூங்கொம்பு [ஒருமங்கை], என் நெஞ்சிடை வந்து நின்றது - என்மனத்தினிடத்தில் வந்துதங்கிவிட்டது: கண்டது உண்டு - (அதனை நான்) பார்த்ததுஉண்டு, என்று - என்றுசொல்லிக்கொண்டு, அழிந்து-உறுதிநிலைகெட்டு, அழுங்கும்-வருந்துகிற, நீர்மையான் - தன்மையுடையவனான இராவணன்,—மன்றல் தங்கு - வாசனைபொருந்திய, அலங்கல்-பூமாலையைத்தரித்த, மாரன்-மன்மதனுடைய, வாளி போல-அம்பு போல, மல்லிகை தென்றல் வந்து எதிர்ந்த போது - மல்லிகைப்பூவின் மணத்தோடுகூடிய தென்றற்காற்று வந்து தாக்கியபொழுது, சீறவானும் ஆயினான் - (அதன்மேற்) கோபிப்பவனுமானான்; (எ - று.)

யாவர்க்கும் குளிர்ச்சியையும் இன்பத்தையும் விளைக்கின்ற தென்றற்காற்று காமநோயுற்ற இராவணனுக்கு மன்மதபாணம்போலவே தாபத்தையும் துன்பத்தையும் விளைத்து மிகவும் வருத்தவே, அவ்விராவணன் அக்காற்றுமயமான வாயுதேவன்மேற் கோபிப்பவனாயின னென்பதாம். 'கொன்றை துன்று கோதையோடு' என்பதற்கு - கொன்றைக்காய்போன்ற கூந்தலிற் பொருந்திய புஷ்பசரத்துடனே என்று உரைப்பாருமுளர்; இவ்வுரைக்கு, கொன்றை - உவமவாகுபெயர்; அன்றி, சரக்கொன்றை மலர்கள் சூடப்பட்டு நிறைந்த கூந்தலுடனே என்றும்,சரக்கொன்றை மலர்களால் தொடுக்கப்பட்டு, நிறைந்த மாலையுடனே என்றும் உரைத்தலு முண்டு. கொன்றை என்னும் மரத்தின் பெயர்—அதன்காயையும் மலரையும் குறிக்கும்பொழுது, முதலாகுபெயராம். கூந்தற்குக் கொன்றைக்காய் உவமைகூறப்படுதலை, "கொண்டலுங் கூந்தற்பனையுங் கொன்றைக்காயு மிருளுந், தண்டலையுங் கார்மணலுஞ் சைவலமும்-வண்டினமும், தண்குழலை யொப்பாம்" என்ற உபமான சங்கிரகத்தாலு மறிக. "கொன்றையம்பூங்குழலாள்" என்ற சிலப்பதிகாரமும், 'கொன்றைப்பழம் போலுங்குழலையுடையவள், "கொன்றைப்பழக்

குழற்கோதையர்" என்றார் வளையாபதியிலும்' என்ற அதன்உரையும் இங்கு உணரத்தக்கன. கொம்பு - உவமையாகுபெயர். (சுருரு)

சுரு.—இராவணன் மாளிகையைவிட்டு ஒருசோலையை யடைதல்.

அன்ன காலை யங்கு நின்றெ ழுந்த ழுங்கு சிந்தையா
னின்ன வாறு செய்வெ னென்றொ [1]ரெண்ணி லாதி ரங்குவான்
பன்னு கோடி தீப மாலை பாலை யாழ்ப ழித்தசொற்
பொன்ன னாரெ டுக்க வங்கொர் சோலை யூடு போயினான்.

(இ - ள்.) அழுங்கு சிந்தையான்-(இவ்வாறு) வருந்திய மனத்தையுடையவனான இராவணன், அன்ன காலை - அப்பொழுது, அங்குநின்றுஎழுந்து - அவ்விடத்தினின்று புறப்பட்டு, இன்ன ஆறு செய்வென் என்று ஓர் எண் இலாது இரங்குவான் - இன்னவிதம் செய்வேனென்று எண்ணும் ஓர் எண்ணமில்லாமல் துன்பப்படுபவனாகி, பாலை யாழ் பழித்த சொல் பொன் அனார் - பாலையாழின் இசையைப் பழித்த சொற்களையுடைய திருமகள்போன்ற அழகிய மாதர்கள்பலர், பன்னு கோடி தீபம் மாலை எடுக்க-சிறப்பித்துச் சொல்லத்தக்க மிகப்பல விளக்குகளை வரிசையாக முன்னே எடுத்துச்செல்ல, அங்கு ஓர் சோலையூடு போயினான் - அவ்விடத்தில் ஒரு சோலையினிடத்துச் சென்றான்; (எ - று.)

என்னபரிகாரம் செய்தால் இத்தாபம் தணியுமென்று சிந்திக்கையில் குளிர்ந்த சோலையினிடத்துச் சென்றால் தணியலாமெனக் கருதி அங்குச் செல்பவனானான். அம்மகளிர்சொல்லின் மிக்க இனிமைக்குமுன் யாழினினிமை மிகுந்ததாழ்வையடையுமென்பது, 'யாழ்பழித்த சொல்'என்பதன் கருத்து. பொன்னனார் - ஒளி, நிறம், மேன்மை, அழகு இவற்றால் பொன்போன்றவரெனினுமாம். பாலையாழ் - பாலை, குறிஞ்சி, மருதம், செவ்வழி என்ற நால்வகைப்பண்களுள் பாலை என்னும் பண்ணுக்குச் சிறந்த யாழ்: அப்பண் - குரல் குரலாகப்பெற்ற செம்பாலையுள் பிறப்பது; இப்பாலையாழின் மாட்சியை இசைநூலால் அறிக; சிலப்பதிகாரவுரையிலுங் காணலாம். எண் - முதனிலைத் தொழிற்பெயர். பி - ம்:—[1]எண்ணிலான். (சுருச)

வேறு.

சுசா.—அந்தச் சோலையின் வருணனை.

மாணிக்கம் பனசம் வாழை மரகதம் வயிரந் தேமா
வாணிப்பொன் வேங்கை கோங்க மரவிந்த ராகம் பூகஞ்
சேணுற்ற நீலஞ் சாலங் குருவிந்தந் [2]தென்னம் வெள்ளி
[3]பாணித்தண் பளிங்கு நாகம் பாடலம் பவள மன்றே.

(இ - ள்.) (அச்சோலையில்), பனசம் - பலாமரங்கள், மாணிக்கம் - மாணிக்கமயமாகவும், வாழை - வாழைமரங்கள், மரகதம்-மரகத ரத்தினமயமாகவும், தேமா - தேன்மாமரங்கள், வயிரம் - வயிரத்தின் மயமாகவும், வேங்

கை - வேங்கைமரங்கள், ஆணி பொன்-சிறந்தசாதிப்பொன் மயமாகவும், கோங்கம் - கோங்குமரங்கள், அரவிந்த ராகம் - பதுமராக ரத்தினமயமாகவும், பூகம் - பாக்குமரங்கள், சேண் உற்ற நீலம் - நெடுந்தூரம் ஒளியைச்செலுத்தும் நீலரத்தினமயமாகவும், சாலம் - ஆச்சாமரங்கள், குருவிந்தம் - குருவிந்த ரத்தினமயமாகவும், தென்னம் - தென்னமரங்கள், வெள்ளி - வெள்ளிமயமாகவும், நாகம் - புன்னைமரங்கள், பாணி தண் பளிங்கு - நீரோட்டமுள்ள ஸ்படிகரத்தின மயமாகவும், பாடலம் - பாதிரி மரங்கள், பவளம் - பவழ மயமாகவும், (இருந்தன); (எ - று.)—மன், ஓ- ஈற்றசை.

சந்தர்ப்பத்துக்கு ஏற்ப வினைமுற்று வருவித்து முடிக்கப்பட்டது. அங்கு உள்ளமரங்கள்யாவும் இரத்தினமயமாகவும் பொன்மயமாகவும் வெள்ளிமயமாகவு மிருந்தன என்பதாம். மாணிக்கம் - செந்நிறமுடைய ஒருரத்தினம். மரகதம் - பச்சைரத்தினம். ஆணிப்பொன் - மாற்றுயர்ந்த பொன். கோங்கம், அம் - சாரியை. அரவிந்தராகம் என்ற பெயர் - தாமரை மலர்போலச் செந்நிறமுடைய தெனப் பொருள்படும். தென்னம் - தென்னை என்றும் வழங்கும். பி-ம்:—[1]சேணுய்க்கும். [2]தெங்கு. [3]பாணித்தென்.

இதுமுதற் பதினேழு கவிகள் - இப்படலத்தின் பதினொன்காங்கவி போன்ற அறுசீர்க்கழி நெடிலடியாசிரிய விருத்தங்கள். (கூருரு)

கூள.—இராவணன் அந்த ஒருமண்டபத்தில் ஒருபடுக்கையிற் சேர்தல்.

> வானுற நிவந்த செங்கேழ் மணிமரந் துவன்றி வான
> மீனொடு மலர்க டம்மில் வேற்றுமை தெரித றேற்றுத் [கோர்
> தேனுகு சோலை நாப்பட் செம்பொன்மண் டபத்து [1]ளாங்
> பானிற வமளி சேர்ந்தான் பையுளுற் றுயங்கி நைவான்.

(இ - ள்.) வான் உற நிவந்த - ஆகாயத்தையளாவ வளர்ந்த, செம்-அழகிய, கேழ் - ஒளியுள்ள, மணி மரம் - இரத்தினமயமான விருட்சங்கள், துவன்றி-நெருங்கப்பெற்று, வானம் மீனொடு மலர்கள் தம்மில் வேற்றுமை தெரிதல் தேற்று-ஆகாயத்தில் விளங்குகிற நக்ஷத்திரங்களுக்கும் (அம்மரங்களின்) மலர்களுக்கும் ஒன்றற்கொன்று வேறுபாடு அறியமுடியாத, தேன் உகு சோலை-தேனைச்சொரிகிற அந்தச்சோலையின், நாப்பண் - நடுவிலுள்ள, செம்பொன் மண்டபத்துள் - சிவந்த பொன்மயமான மண்டபத்தி லிருக்கிற, ஓர் பால் நிறம் அமளி-பால்போன்ற வெண்ணிறமுடைய ஒருபடுக்கையில், சேர்ந்தான்-சேர்ந்து, (இராவணன்), பையுள் உற்று - (காம)நோய் மிக்கு, உயங்கி-வருந்தி, நைவான் - தளர்பவனானான்; (எ - று.)—ஆங்கு - அசை.

ஆகாயத்தை அளாவி ஓங்கி வளர்ந்துள்ள மரங்களின் மலர்கள் - வானத்தில் விளங்கும் நக்ஷத்திரங்கள் போன்றன என்பது, முன்னிரண்டடியின் கருத்து; உவமையணி. பி-ம்:—[1]ஆண்டோர். (கருசு)

கூஅ.—அங்குப் பறவைகள் யாவும் இராவணனுக்கு அஞ்சி மௌனமா யிருத்தல்.

> கனிகளின் மலரின் வந்த கள்ளுண்டு [1]களிகொ ளன்னம்
> வனிதையர் மழலை யின்சொற் கிள்ளையுங் குயிலும் வண்டு

மினியன மிழற்று கின்ற யாவையு மிலங்கை வேந்தன்
முனியுமென் றவிந்த வாய மூங்கையர் போன்ற வன்றே.

(இ - ள்.) கனிகளின் - பழங்களினின்றும், மலரின்-பூக்களினின்றும், வந்த - வெளிப்பட்ட, கள் - மதுவை, உண்டு - குடித்து, களி கொள் அன்னம் - மிக்க களிப்புக்கொண்ட பறவைகளும், வனிதையர்-மகளிரது, மழலை இன்சொல் - மழலைச்சொற்போல இனிய சொற்களையுடைய, கிள்ளையும் - கிளிகளும், குயிலும் - குயில்களும், வண்டும்-வண்டுகளும், இனியன மிழற்றுகின்ற யாவையும் - இனிமையானசொற்களைச் சொல்வனவான (நாகணவாய்ப் பறவை முதலிய மற்றும்) எல்லாப் பறவைகளும்,—இலங்கை வேந்தன் முனியும் என்று அவிந்த வாய - இலங்கை நகரத்துக்குத் தலைவனான இராவணன் கோபிப்பா னென்று பேச்சொழிந்த வாயையுடையவையாய், மூங்கையர் போன்ற-ஊமைகள் போலிருந்தன; (எ-று.)-அன்றே ஈற்றசை.

பழங்களின் ரசத்தையும் பூக்களின் தேனையும் உண்டு மதுபானஞ்செய்தாற் போலக் களிக்குந்தன்மையனவும் இனியகுரலை யுடையனவுமான பறவைகள் யாவும் அப்பொழுது இராவண பயத்தாற் குரலடங்கிக் கிடந்தன என்பதாம். கனிகளின், மலரின்—இன்-நீக்கம். இனிய சொல்லென்றற்கு, 'மழலை' என்றார். அன்றியும், 'மழலை எக்காலத்திற்குங் கூறுப' என்ற நச்சினார்க்கினிய ருரைவாக்கியமும் நோக்கத்தக்கது. "கிள்ளைபோல் மொழியார்" என்றாற்போலப் பெரும்பாலும் உபமானமாகச் சொல்லப்படுகிற கிளிமொழியை உபமேயமாகவும், உபமேயமாகக் கூறப்படுகிற மகளிரின்சொல்லை உபமானமாகவும் மாறுபடக் கூறியதனால், எதிர்நிலையணி. பி - ம்:—[1]கனிகளன்ன. (சுருள)

கூகூ.—அவனுக்குஅஞ்சிப் பனிக்காலம் நீங்க வசந்தகாலம் வருதல்.

பருவத்தால் வாடை வந்த பசும்பனி [1]யநங்க பாண
முருவிப்புக் கொளித்த புண்ணிற் குளித்தலு [2]மூளைந்து விம்மி
யிருதுத்தான் யாத டாவென் றியம்பின னியம்ப லோடும்
வெருவிப்போய்[3]சிசிர நீங்கி வேனில்வந் திறுத்த தன்றே.

(இ - ள்.) பருவத்தால் - அந்தப்பின்பனிக்காலத்துக்குஉரிய இயல்பின்படி, வாடை வந்த-வடதிசைக்காற்றோடுவந்த, பசு பனி - குளிர்ந்த பனியானது, அநங்க பாணம் உருவி புக்கு ஒளித்த புண்ணில் குளித்தலும் - மன்மத பாணம் ஊடுருவித் தைத்துச்சென்று மறைந்ததனா லான புண்ணில் தாக்கினவுடனே, உளைந்து விம்மி - (இராவணன்) வருந்திக்கலங்கி, இருது தான் யாது அடா என்று இயம்பினன் - (இப்பொழுதுநடக்கும்) பருவந்தான் எது வடாவென்று கூறினன்; இயம்பலோடும் - (அங்ஙனங்) கூறியவளவில், சிசிரம்-பின்பனிக்காலமானது, வெருவி போய் நீங்கி-அஞ்சிச்சென்று நீங்க, வேனில் வந்து இறுத்தது - (அடுத்த பருவமாகிய) வேனிற்காலம் வந்து சேர்ந்தது; (எ - று.)—அன்றே - ஈற்றசை,

என்றும் மாறுபடாதமுறைமையையுடைய காலத்தையும் மாற்றுவிக்குங் கொடிய ஆணையையுடையான் இராவணனென்பது, இதில் தொனிக்கும், மேல் ௧௦௧, ௧௦௨-ஆங் கவிகளிலும் இங்ஙனமே காண்க. ருது என்ற வடசொல், இருதுவெனத் திரிந்தது; அது, வசந்தருது [இளவேனிற்பருவம்]; க்ரீஷ்மருது [முதுவேனிற்பருவம்], வர்ஷருது [கார்ப்பருவம்], சரத்ருது [கூதிர்ப்பருவம்], ஹேமந்தருது [முன்பனிப்பருவம்], சிசிருது [பின்பனிப்பருவம்] என ஆறுவகைப்படும். இவை முறையே சித்திரைமுதலாக இவ்விரண்டுமாதம் ஒவ்வொன்றும். காமவேதனையாலான தாபத்தைக் காலவியல்பாலாகிய தாபமோ வெனக் கருதிக் கோபத்தோடு அவன் காலம்எதுவென்று விசாரித்தமாத்திரத்தில் அப்பொழுதுள்ள பருவம் தனக்கு யாது நேருமோ வென்றுஅஞ்சி விலக, அடுத்த பருவம் வந்த தென்பதாம். பர்வம், அநங்கபாணம், ஶிஶிரம்-வடசொற்கள். பி-ம்:—[1]அநங்கன்வாளி. [2]உலைந்து. [3]சீதம். ()

௧௦௦.—அப்பருவத்தும் இராவணனது தாபம் தணிவுபெறாமை.

வன்பணை மரமுந் [1]தீய மலைகளுங் குளிர வாழு
மென்பனி யெரிந்த தென்றால் வேனிலை விளம்ப லாமோ
வன்பெனும் விடமுண் டாரை யாற்றலா மருந்து முண்டோ
வின்பமுந் துன்பந் தானு முள்ளத்தோ [2]டியைந்த வன்றே.

(இ - ள்.) வல் பணை மரமும் - வலிய கிளைகளையுடைய மரங்களும், தீய மலைகளும் - காட்டுத்தீயையுடைய மலைகளும், குளிர-குளிர்ச்சியடையும்படி, வாழும் - தங்கிய, மெல் பனி-மெல்லிய (சிசிரகாலத்துப்) பனிதானே, எரிந்தது என்றால் - (இராவணனுக்கு) வெப்பங் கொண்டதாகத் தோன்றிற்றென்று சொன்னால், வேனிலை விளம்பல் ஆமோ-(இயல்பில்வெப்பமுடைய) வசந்தகாலத்து வெயிலைக்குறித்துச் சொல்லவேண்டுமோ? [வேண்டுவதில்லையென்றபடி]; அன்பு எனும் விடம் உண்டாரை ஆற்றல் ஆம் மருந்தும் உண்டோ-காமமாகிய விஷத்தை உட்கொண்டவர்களை நோய்தணிக்கத்தக்கதொரு மருந்தும் உள்ளதோ? [இல்லையென்றபடி]; இன்பமும் துன்பந்தானும் உள்ளத்தோடு இயைந்த அன்றே - இன்பமும் துன்பமு மென்ற இரண்டும் (அவரவரது) மனநிலையோடு பொருந்தியவையன்றோ? (எ - று.)

அப்பனிக்காலத்தினும் மிகுதியாக இவ்வெயிற்காலம் இராவணனுக்குச் சந்தாபகரமாயிற்று என்க. 'எல்லாப்பொருள்களுக்கும் மிக்ககுளிர்ச்சியைச்செய்யும் இயல்பினதான பனியே அவனுக்கு எரிந்ததென்றால், எல்லாப்பொருள்களுக்கும் தாபந்தருவதான வெயில் அவனுக்குத் தாபத்தை அதிகப்படுத்துமென்பது கூறாமலே விளங்குமன்றோ?' என்பது, முன்னிரண்டடியின் கருத்து. அவனுக்கு இயல்பில் வரவரத் தாபம்மிகுதலையே பனிக்காலத்தினும் வெயிற்காலம் தாபத்தை மிகுவிப்பதாகக் குறித்தார். காலம் முதலியன சிலர்க்கு இன்பந்தருவனவாகவும், சிலர்க்குத் துன்பந்தருவனவாகவுந் தோன்றுவது அவரவர்மனத்தின் நிலைமைக்கு ஏற்றதாயுள்ளதனால், அந்த மனம் திருந்தினாலன்றி எதுவும் இன்பந்தருவதாகா தென்றும், வேட்கை

நோய்விஞ்சினுர்க்குக் காலம் மாறுதல் அதற்குஒருபரிகாரமாகமாட்டா தென்றும் பின்னிரண்டடியின் கருத்து. முதலிரண்டடிகள்-**தொடர்நிலைச்செய்யுட்பொருட்பேரணி.** இவற்றிற்கூறிய பொதுப்பொருள், பின்பனிப்பருவத்தினும் இளவேனிற்பருவம் அவனுக்கு அதிக தாபத்தைத் தந்ததென்று சிறப்புப் பொருளை விளக்கியதனுல், **வேற்றுப்பொருள் வைப்பணி**யின்பாற்படும். அன்மை விஷமென்றது, அதனையுட்கொண்டவரை அதுதவருது மிக வருத்துதலால். ஈற்றடி மூன்ருமடியைச் சமர்த்தித்தது - **தொடர்நிலைச்செய்யுட்குறியணி:** இச்செய்யுளில் எள்ளும் பச்சரிசியும்போல மூன்றணிகள்சேர்ந்து வந்தது-**சேர்வையணி**யாகும். **பி-ம்:**—[1]யாவும், தீயும். [2]இயைந்தது. (சுருசு)

கoக.—உடனே அவன் சரத்காலத்தைக் கொணரக் கட்டளையிடுதல்.

மாதிரத் திறுதி காறுந் தன்மனத் தெழுந்த மையல்
வேதனை வெப்பஞ் செய்ய வேனிலும் [1]வெதுப்புங் காலை
[2]யாதிதிங் கிதனின் முன்னைச் [3]சிசிரநன் [4]றிதனை நீக்கிக்
கூதிராம் பருவந் தன்னைக் கொணருதிர் விரைவி னென்ருன்.

(இ - ள்.) தன் மனத்து எழுந்த மையல் வேதனை-அவன் மனத்திலுண்டாகி வளர்ந்த காமநோய், மாதிரத்து இறுதி காறும் - திக்குக்களின் முடிவெல்லை வரையிலும், வெப்பம் செய்ய-தாபத்தைச் செய்யும்படி, வேனிலும்-வசந்த காலமும், வெதுப்பும் காலை-(அவனை) எரிக்கத் தொடங்கியபொழுது, (அவன்), 'இங்கு இது யாது - இப்பொழுதுவந்த இது என்ன பருவம்? முன்னை சிசிரம் இதனின் நன்று-முந்தியிருந்த பின்பனிக்காலமே இக்காலத்தினும் நல்லதாயிருந்தது; (இனி), இதனை நீக்கி-இக்காலத்தை விலக்கி, கூதிர் ஆம் பருவந்தன்னை-(ஐப்பசி கார்த்திகை மாதங்களாகிய) கூதிர்ப் பருவத்தை, விரைவின் கொணருதிர்-துரிதத்திற் கொண்டுவாருங்கள்', என்ருன்-என்று (தனது குற்றேவலாளரை நோக்கிக்) கட்டளையிட்டான்; (எ - று.)

வசந்தகாலம் காமோத்தீபகமாதலால், 'இதனின் முன்னைச்சிசிரம் நன்று' என்ருன். மையல்வேதனை மோகத்துன்பம். அவனது தேகத்திலுண்டான தாபம் சுற்றிலும் நெடுந்தூரமளவும் வீசித் தபிக்க என்பது, 'மாதிரத்திறுதிகாறும் தன்மனத்தெழுந்த மையல் வேதனை வெப்பஞ்செய்ய' என்பதன் கருத்து. **பி-ம்:**—[1]வெதும்பும். [2]யாதும். [3]சீதம். [4]எனிதினீக்கி. ()

கoஉ.—அதுவும் தபிக்கவே, அவன் எல்லாப் பருவத்தையும் ஒழிக்கவென்றல்.

கூதிர்வந் [1]தடைந்த காலைக் [2]கொதித்தன குவவுத் திண்டோள்
சீதமுஞ் சுடுமோ முன்னைச் [3]சிசிரமே காணி தென்று
ஞதியா யஞ்சு மன்றே யருளல [4]தியற்ற வென்ன
யாதுமிங் [5]கிருது வாகா தியாவையு மகற்று மென்ருன்.

(இ - ள்.) கூதிர் வந்து அடைந்த காலை-(அவன் இட்ட கட்டளையின்படி ஏவலாளரால் கொணரப்பட்டுக்)கூதிர்ப்பருவம் வந்து சேர்ந்தபொழுது, குவவு

திண் தோள் - திரட்சியையுடைய வலிய (அவனது) தோள்கள், கொதித்தன - (முன்னினும் அதிகமாகக்) கொதிப்புற்றன; (அதுகண்டு அவன்), 'சீதமும் சுடுமோ - குளிர்ச்சிக்காலமான கூதிர்ப்பருவமும் தாபந்தரவல்லதோ? [தாமாட்டா தென்றபடி]; (ஆதலால்), இது - இக்காலம், முன்னை சிசிரமே காண் - முதலில் இருந்த பின்பனிக்காலமேதான்,' என்றான்-என்று சொன்னான்: (அதற்கு ஏவலாளர்கள்), 'ஆதியாய்-எங்கள் தலைவனே! அருள் அலது இயற்ற-(நினது) கட்டளையல்லாததைச் செய்ய, அஞ்சும் அன்றே - (எங்கள் மனம்) அஞ்சுமன்றோ?'என்ன-என்று சொல்ல,(பின்பு இராவணன்), 'இங்கு யாதும் இருது ஆகாது - இப்பொழுது யாதொருபருவமும் வேண்டுவதில்லை: யாவையும் அகற்றும் - எல்லாப்பருவங்களையும் விலக்கிவிடுங்கள்,'என்றான்-.

சுவாமீ! நினது ஆணை தப்பி நடப்போமல்லோம் யாம்; நீ அருளிய மொழியின்படியே கூதிர்ப்பருவத்தையே கொணர்ந்தோம் என்று அச்சத்தோடு அவ்வேவலாளர் கூற வென்பது, மூன்றாமடியின் கருத்து. அஞ்சும் என்பதற்கு - அஞ்சுவோமென்றும் பொருள்கொள்ளலாம்; அப்பொழுது, 'அஞ்சுதும்' என்பதன் விகாரம். பி-ம்:—[1]அடுத்த. [2]கொதித்தனன். [3]சீதமே. [4]இயற்றல். [5]இருதுமாகா. (௬௬௪)

௬௦௫.—இருதுவொன்றுமில்லாத அச்சமயத்துநிலைமையின் வருணனை.

என்னலு மிருது வெல்லா [1]மேகின யாவுந் தத்தம்
பன்னரும் பருவஞ் செய்யா [2]யோகிபோற் பற்று நீத்த
பின்னரு முலக மெல்லாம் பிணிமுதற் பாசம் வீசித் [றே.
துன்னருந் [3]தவத்தி னெய்துந் துறக்கம்போற் றோன்றிற் றன்

(இ - ள்.) என்னலும் - என்று (இராவணன்) கட்டளையிட்டவுடனே, இருது எல்லாம்-எல்லா ருதுக்களும்,பன் அரு தம்தம் பருவம் யாவும் செய்யா-வருணித்துச்சொல்லுதற்கரிய தந்தமது காலத்துக்கு ஏற்ற செயல்களெவற்றையுஞ் செய்யாமல், யோகிபோல் பற்று நீத்த-யோகப்பயிற்சிசெய்பவன்போல (இப்பிரபஞ்ச) சம்பந்தத்தை விட்டவையாய்,ஏகின-விலகிச்சென்றன;பின்னரும் - பின்பு, உலகம் எல்லாம்-இவ்வுலகம் முழுவதும், துன் அரு தவத்தின் பிணி முதல் பாசம் வீசி எய்தும் துறக்கம் போல்-அடைதற்கரிய தவத்தைச் செய்துமுடித்தபயனால் நோய்முதலிய கருமபந்தங்களை முற்றும்ஒழித்து அடையப்படுகிற முத்தியுலகம் போல,தோன்றிற்று-(காலநிலைமாறுபடாது) தோன்றியது; (எ - று.)—அன்றே - தேற்றம்.

நிமிஷம் நாழிகை நாள் மாதம் ருது வருஷம் முதலிய காலபரிணாமம் முத்தியுலகத்தி லில்லாமையை "சிறுகாலைபிலா நிலையோ திரியா, குறுகா நெடுகா குணம் வேறுபடா, உறுகால்கிளர் பூதமெலா முகினும், மறுகாநெறி" என்று கீழ்க் கூறியதனாலும் உணர்க. இராவணனது கட்டளையால் எல்லாப் பருவங்களும் நீங்கிவிடவே, அப்பொழுது நிலவுலகம், காலபரிணாமமில்லாத முத்தியுலகம் போன்ற தென்பதாம். அவன்கட்டளைக்கு அஞ்சி இலங்கையை

மாத்திரமே யன்றிப் பூலோகம் முழுவதையும் பருவங்கள்விட்டொழிந்தன வென்பது தோன்ற, 'உலகமெல்லாம்' என்றார். இதில், 'எல்லாம்' என்றது, பொருளின்பன்மை குறியாமல் ஒருபொருளின் பலவிடங் குறித்துநின்றதனால், 'தோன்றிற்று' என்ற ஒருமைமுற்றைக் கொண்டது; இதனை 'எஞ்சாமைப்பொருளதாய் வருவதோர் உரிச்சொல்' என்பாரும் உளர். உயிரைப் பந்தப்படுத்துதலால், கருமத்தொடர்பு 'பாசம்' எனப்பட்டது. பாசம்-கயிறு. 'பிணி முதல் பாசம் வீசி' என்பதற்கு - உயிரைப் பந்தப்படுத்துவதும் எல்லாக்கருமங்களுக்கும் மூலகாரணமாவதுமான இவ்வுலகத்து ஆசையை அறத் தொலைத்து என்றும் பொருள்கொள்ளலாம். யோகீ - வடசொல்; யமம் நியமம் முதலிய பல அங்கங்களுடன் தவஞ்செய்பவன். அவன் பொருட்பற்று ஒழியுமாறுபோல ருதுக்கள் தொழிற்பற்று அற்றன வென்க. துறக்கம் - சுவர்க்கமுமாம் பி-ம்:—[1]ஏகலும். [2]யோகியின். [3]தவத்திற்றோன்றும்.

கoசு.—எல்லாப்பருவமும் ஒழிந்தும் அவனதுதாபம் ஒழியாமை.

கூலத்தா ருலக மெல்லாங் குளிர்ப்பொடு வெதுப்பு நீங்க
நீலத்தா ரரக்கன் மேனி நெய்யின்றி யெரிந்த தன்றே
காலத்தால் வருவ தொன்றோ காமத்தாற் கனலும் வெந்தீச்
சீலத்தா [1]லவிப்ப தன்றிச் செய்யத்தா னுவ துண்டோ.

(இ - ள்.) கூலத்து ஆர் உலகம் எல்லாம்-(சுற்றிலும்) கடற்கரை யமையப்பெற்றுள்ள நிலவுலகம் முழுவதும், குளிர்ப்பொடு வெதுப்பும் நீங்க-குளிர்ச்சியும் வெப்பமும் நீங்கப்பெறவும், நீலத்து ஆர் அரக்கன் மேனி-நீலநிறமாகப் பொருந்திய இராவணனுடைய உடம்பு, நெய் இன்றி எரிந்தது-நெய்யில்லாமலே எரிந்திட்டது; காலத்தால் வருவது ஒன்றோ - காலசம்பந்தத்தினால் மாத்திரம் ஆவதொரு காரிய முண்டோ? [இல்லையென்றபடி]; காமத்தால் கனலும் வெம் தீ-காமத்தினால் (உடலில்) மூண்டெரிகிற கொடிய தீ, சீலத்தால் அவிப்பது அன்றி-நல்லொழுக்கவமைதியால் தணிக்கலாமேயல்லாமல், செய்ய ஆவது தான் உண்டோ - (அதற்கு) வேறுபரிகாரம் செய்யக்கூடியதும் உண்டோ? [இல்லையென்றபடி]; (எ - று.)—அன்றே - தேற்றம்.

உலகத்தில் எல்லா விருதுக்களும் ஒருங்கே ஒழிந்ததனால் உலக முழுவதும் குளிர்ச்சியுந்தாபமுமில்லாது சமநிலைப்பட்டது; இராவணனுடம்போ அங்ஙனமாகாமல் நெய்யின்றி ஒருநெருப்பு மேன்மேற் பற்றியெரிந்தாற்போல மிகத்தவித்தது என்பது, முன்னிரண்டடியின் கருத்து. நெருப்பு எரிதற்கு நெய் ஒருபகரணமாதல்போல, உடம்புஎரிதற்குச் சிலகாலம் ஒருபகரணமாம்; அதன்சம்பந்தமில்லாதிருக்கையிலே இவனுடம்பு எரிந்ததுபற்றி, நெய்யின்றியெரிந்த தென்றார். காமதாபம் இந்திரியநிக்கிரகத்தால் அடங்கவேண்டுமேயன்றி,வேறுவிதத்தால் அடங்குமியல்பினதன் றாதலால்,காலம் நீங்கின மாத்திரத்தில் அது அடங்கிற்றின்று என்பது, பின்னிரண்டடியின் கருத்து. இதனைப் பொதுப்பொருளாக்கி வேற்றுப்பொருள்வைப்பணியின் பாற் படுத்த

லாம். நீலத்தார் என்பதை, நீலம் தார் எனப்பிரித்து, தார் அரக்கன்-வெற்றி மாலையையுடைய இராவணனது; நீலம்-நீல நிறமான உடம்பு என்று உரைப் பாருமுளர். நீலத்தார்-நீலோற்பலமலர்மாலையுமாம். பி-ம்:—[1]அவிவது. (சுசுங)

கயரு.—என்னசெய்துந் தாபந்தணியப்பெறாத இராவணன் 'சந்திரனைக்கோணர்க' என்றல்.

நாரமுண் டெழுந்த மேகந் தாமரை வளைய [1]நான
சாரமுண் டிருந்த சீத [2]சந்தனந் தளிர்மென் றாதோ
டாரமுண் [3]டெரிந்த சிந்தை யயர்கின்றா னயனின் றாரை
யீரமுண் [4]டென்ப ரோடி யிந்துவைக் [5]கொணர்மி னென்றான்.

(இ - ள்.) நாரம் உண்டு எழுந்த மேகம்-நீரை நிரம்ப உட்கொண்டு வெளி யெழுந்த மேகங்களும், தாமரை வளையம் - இளைய தாமரையி னுட்சுருள்க ளும், நானம் சாரம் உண்டு இருந்த சீதம் சந்தனம் - கஸ்தூரியின் சாரம் தன் னிடங் கலக்கக் கொண்டுள்ள குளிர்ந்த கலவைச் சந்தனக்குழம்பும், தளிர் - இளந்தளிர்களும், மெல் தாதோடு-மெல்லிய பூந்தாதுகளும், ஆரம் - முத்துக் களும், (என்னும் இவைகளை), உண்டு-(தனது) உடம்பின்மேற் பொருந்தப் பெற்று, (அதனால்), எரிந்த-உடல் வேவப் பெற்று, சிந்தை அயர்கின்றான்- மனந்தளர்கின்றவனான இராவணன், அயல் நின்றாரை-பக்கத்தில் நின்ற பரி சனங்களை (நோக்கி), 'ஈரம் உண்டு என்பர்-(சந்திரனுக்குக்) குளிர்ச்சியுண் டென்று சொல்வார்கள்: (ஆதலால்), ஓடி இந்துவை கொணர்மின் - ஓடிப் போய்ச் சந்திரனைக் கொண்டுவாரும்,' என்றான்-என்று கட்டளையிட்டான்.

நீர்கொண்ட காளமேகம் முதலிய சீதளப்பொருள்கள் பலவற்றை ஏவ லாளர் அவனுடம்பின்மேற் கொண்டுசேர்த்து அவனுக்கு மிக்கசைத்தியோப சாரத்தைச் செய்யவும், அவனது தாபந்தணியாமல் இக்குளிர்ச்சிப் பொருள் களின் சம்பந்தத்தால் மேன்மேல் அதிகப்பட்டுக் கொண்டேயிருக்க, அவன் அப்பொழுது குற்றேவலாளரை நோக்கி, சந்திரனுக்கு மிக்க குளிர்ச்சியுண் டென்று யாவருங் கூறுவராதலின் எனது தாபசாந்தியின் பொருட்டு அவ னைப் பிடித்துவாருங்க ளென்று கட்டளையிட்டன னென்பதாம். இந்து - வடசொல்; இது, தனது சீதகிரணங்களால் நனைப்பதென்று காரணப் பொருள்படுவதாதலின், சந்தர்ப்பத்துக்கேற்ப இப்பெயராற் குறித்தார். முதலடியில், உண்டு என்றது - பருகியென்றபொருளில் வந்தது; உண்ணல் என்பது பொதுவினையாகவும் வழங்குதலால். [2]சந்தனத்தளிர் என்று பாட மோதி-சந்தனக்குழம்பில் தோய்த்தெடுக்கப்பட்ட தளிரென்று உரைப்பாரு முளர். தாது - மகரந்தப்பொடியும், மலரிதழுமாம். ஆரம் என்பதற்கு - பூமாலையென்றும் உரைப்பர். 'ஈரம் உண்டென்பர்' என்று பராமுகமாகக் கூறியதனால், சந்திரன் இவன் பக்கல் அச்சத்தால் தனதுதன்மை முழுவதை யும்என்றும்இவன் முன்னிலையில் காட்டிற்றிலனென்பதும், இவன் இதுவரை யிற் சந்திரனது குளிர்ச்சியைப் பொருள்செய்யாமையும், இத்தனைப் பொருள்

களால் தணியாத தாபம் எளியஅவனல் தணிவதென்பது துணிபன்ருயினும், உலகத்தார் அவனைச் சீதகிரணனென்று சிறப்பித்துக் கூறலால் அவன்றன்மையையும் பார்த்திடுவோம் என்பதும் தோன்றும்; இன்னும் அதனல், இராவணனிடத்துள்ள அச்சத்தால் அக்காலத்தில் சந்திரனும் தாபங்கொண்டிருந்தா னென்பது தொனிக்குமாறு அறிக. வளையம்-இளங் கொழுந்து. பி - ம்:—[1]நாளு. [3]உண்டிருந்துஞ். [4]என்பவோடி. [5]கொணரும்.

கoசு.—ஏவலாளர் சந்திரனை யழைக்க அவன் வந்துசேருதல்.

வெஞ்சினத் தரக்க னாண்ட வியனகர் மீது [1]போக
[2]நெஞ்சினி னொதுங்கு கின்ற நிறைமதி யோனை [3]நோக்கி
யஞ்சலை வருதி நின்னை யழைத்தன னரச னென்னச்
சஞ்சலந் துறந்து தானச் சந்திர னுதிக்க லுற்ருன்.

(இ- ள்.) வெம் சினத்து-கொடியகோபத்தையுடைய, அரக்கன்-இராக்கதனான இராவணன், ஆண்ட-அரசாளுதற்கிடமான, வியல் நகர்மீது-பெரிய அவ்விலங்காநகரியின்மேல், போக-போவதற்கு, நெஞ்சினின்-(அஞ்சுகின்ற) மனத்தோடு, ஒதுங்குகின்ற - (ஒருபுறத்தே) விலகிச்செல்லுகிற, நிறை மதியோனை நோக்கி-பூர்ணசந்திரனைப் பார்த்து,(அவ்வேவலாளர்கள்), 'அஞ்சலை-பயப்படாதே: வருதி - வருவாயாக: அரசன் நின்னை அழைத்தனன்-(நமது) அரசன் உன்னை யழைத்திட்டான்', என்ன-என்றுசொல்ல, அச்சந்திரன்—, சஞ்சலம் துறந்து - மனத்தடுமாற்றந்தீர்ந்து, உதிக்கல் உற்ருன் - (அவ்விலங்கைநகரத்தில்) தோன்றுபவனானன்; (எ - று.)

நிறைமதியோன் - பதினறுகலைகளும் நிறையப்பெற்ற சந்திரன். இது வரையிலுஞ் சந்திரன் இராவணனிடத்துள்ள அச்சத்தால் இலங்கைக்கு நேராக உயரத்திற்செல்லாமல் ஒருபுறமாக ஒதுங்கியே சென்றுவந்தன னென்பதை முதலிரண்டடிகளில் விளக்கினர். சந்திரன் என்ற பெயர்-உலகத்தைச் சந்தோஷப்படுத்துபவ னென்று அவயவப் பொருள்படும். பி - ம்:—[1]போதும். [2]நெஞ்சிலன். [3]நேடி. (சுசுரு)

கoஎ.—சந்திரோதயவருணனை: சந்திரன் இராவணனை வருத்துதல்.

அயிருறக் கலந்த நன்னீ ராழிநின் ருழி [1]யிந்து
செயிருறச் [2]சேதித் தாண்டோர் தேய்வுவந் துற்ற போது
வயிரமுற் [3]றுடைந்த [4]செற்ருேர் [5]வலியவர்ச் செல்லு மாபோ
லுயிர்தெறக் கால னென்பா னொத்தன னுதயஞ்செய்தான்.

(இ - ள்.) வயிரம் உற்று - பகைமைகொண்டு, உடைந்த - (தம்மினும் வலிய பகைவருக்குத்) தோற்ற, செற்ருேர் - (மனத்திற்) சீற்றமுள்ளவர், --ஆண்டு-(தாம் தோற்ற)அப்பகைவரிடத்தில்,ஓர் தேய்வு வந்து உற்றபோது-ஒரு மெலிவுவந்துநேர்ந்த சமயத்தில்,—செயிர் உற சேதித்து-தீமையுண்டாக (அவரை) இமிசித்து, வலியவர் செல்லும் ஆ போல் - வலியரான அவரை (வருத்துதற்பொருட்டு அவர்மீது)வருவதுபோல,—உயிர் தெற காலன் என்

பான் ஒத்தனன் - (இராவணனுடைய) உயிரை அழித்தற்கு யமனை யொத்தவனாய்,--ஆழி இந்து-வட்டவடிவமான சந்திரன்,—அயிர்உற கலந்த நல் நீர் ஆழிநின்று - நுண்மணல்கள் மிகப்பொருந்திய மிக்க நீரையுடைய கடலினின்று, உதயம் செய்தான் - வெளித்தோன்றினான்; (எ - று.)

பகைவன் தம்மினும் வலியனாயிருக்கையில் அவனுக்குத் தோற்றவர்கள் பின்பு ஒரு சமயத்தில் அவனைத் தாம் அழித்திடவேண்டுமென்று மனத்திற் கறுக்கொண்டுசென்று அத்தணியாக்கோபத்தோடு அஞ்சிப் பதுங்கிக் காலம் பார்த்திருந்து பின்னர் எப்பொழுதேனும் அவனுக்கு ஒரு பெருந்தீங்கு வந்து நேருஞ் சமயத்தில் அவனையழித்தற்காக அவனைநோக்கி மீண்டுவரும் இயல் பின்படி, முன்பு திக்குவிசயகாலத்தில் இராவணனுக்குத் தோற்று அஞ்சியொடுங்கிச்சென்ற சந்திரன் அவனுக்குச் சீதையின்மீதெழுந்த காதலாற் பெரிய சஞ்சலம் நேர்ந்த சமயத்தை நோக்கி அவனை யழித்தற்பொருட்டு முன்பு தான் மறைந்துநின்ற கடலினின்று தன்வடிவமுழுதும் வெளித் தோன்ற மீண்டு வந்தாற்போன்று உதித்தன னென்பதாம்; **தற்குறிப்பேற்றவணி.** சந்திரனுக்கு யமனை உவமைகூறியது, மிக்ககொடுமை விளைத்துத் தவறாது அழித்திடவல்ல ஆற்றலுக் கென்க. சந்திரன் காமோத்தீபகப் பொருள்களுள் ஒன்றாதலால், இராவணனது ஒருதலைக்காமத்தை மிகுவித்து அவனைத் தவிக்கச்செய்தல்பற்றி, இங்ஙனங்கூறினர்; அடுத்த மூன்று கவிகளுக்கும் இதுகொள்க.

"நன்று பெரிதாகும்" என்ற தொல்காப்பியத்தை நோக்கி 'நன்னீர்' என்பதற்கு - மிக்க நீ ரென்று பொருள் கொள்ளப்பட்டது. காலன் - காலத்தை அறுதியிடுபவன். **பி-ம்:**—[1]நீத்துச். [2]கலந்ததாண்டோர். [3]உடைந்து. [4]சென்றோர். [5]வலியவற். (கூகூகூ)

கoஅ—இதுவும் அது.

பராவருங் கதிர்க ளெங்கும் பரப்பிமீப் படர்ந்து வானிற்
றராதலத் தெவரும் [1]பேணா வவனையே சலிக்கு நீரா
லராவணை துயிலு மண்ண லாலமோர்ந் தற்ற நோக்கி
யிராவண னுயிர்மே லுய்த்த திகிரியு மென்ன லானான்.

(இ - ள்.) (அச்சந்திரன்),—பராவு அரு-புகழ்தற்கு அரிய[மிகவும்அதிகமான சிறப்பையுடைய], கதிர்கள்-(தனது) கிரணங்களை, எங்கும் பரப்பி-எவ்விடத்தும் பரவச்செய்துகொண்டு, மீ படர்ந்து - மேலே சென்று, வானில் தராதலத்து எவரும் பேணா அவனையே சலிக்கும் - விண்ணுலகத்திலும் மண்ணுலகத்திலும் யாவராலும் விரும்பப்படாத அவ்விராவணனையே வருத்துகிற, நீரால்-தன்மையால்,—அரா அணை துயிலும் அண்ணல் காலம் ஓர்ந்து அற்றம் நோக்கிஇராவணன் உயிர்மேல் உய்த்த திகிரியும் என்னல் ஆனான்-ஆதிசேஷனாகிய படுக்கையிற் பள்ளிகொள்ளுந் தலைவனான திருமால் சமயம்பார்த்து

அழிக்கக்கருதி இராவணனது உயிரின்மேற் செலுத்திய சக்கராயுதத்தையும் உவமை கூறத்தக்கவனுனன்; (எ - று.)

சந்திரன் அப்போது மிக்கஒளியோடு விளங்கி இராவணனுக்கு அதிக தாபம் விளைப்பவனுனனென்பது விளங்க, சந்திரமண்டலத்துக்குக் கோடி சூரியப்பிரகாசமான திருமாலின் திருவாழியை உவமைகூறினர். கடலினின்று வெளித்தோன்றி இலங்கைநகர்க்கு வந்து இராவணனுக்கு மரணவேதனையை விளைக்கிற வட்டவடிவுள்ள சந்திரனுக்கு, கடலில் யோகநித்திரை செய்யுங் கடவுளாற் செலுத்தப்பட்டு இராவணனை யழிக்கவருகிற வட்டவடிவுள்ள சக்கரத்தோடு உவமை பொருந்துமாறு அறிக. திருமாலுக்கு ஆபரணகோடியிலும் ஆயுதகோடியிலுமாக இரண்டிலும் அமைந்து அடியார்க்கெல்லாம் மிக்க அழகியதாய்த் தோன்றி அருள்செய்து கொடியாரையே அழிக்கிற திருவாழியை, உலகத்து உயிர்கட்கெல்லாம் தனது குளிர்ந்தகிரணங்களால் தண்மையையே தந்து இராவணனொருவனுக்கே மிக்கவெம்மையைச் செய்கிற சந்திரனுக்கு ஒப்புமை கூறிய நயம் உய்த்துணரற்பாலது; இக்கருத்து 'அவனையே சலிக்கும்' என்ற பிரிநிலையேகாரத்தாற் பெறப்படும். 'வானில் தராதலத்து எவரும்பேண' என்ற அடைமொழி, அவனது அளவிறந்த கொடுமையை விளக்கிற்று. 'காலமோர்ந்து அற்றநோக்கி' என்பதற்கு - (அவனையழித்தற்கு உரிய) காலத்தை யெதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்து (அவனுக்கு இப்பொழுது சீதையின்மீதுகொண்ட காதல்காரணமாக நேர்ந்த துன்பத்தாலாகிய) மெலிவை உய்த்துநோக்கி யென்றும் பொருள்கூறலாம். உயிர்மேல் - உயிராகிய இலக்கின்மே லென்க. பி-ம்:—[1]பேண. (சுசுஎ)

கoசு.—நிலாத்தோற்றம் இராவணனுக்கு மிக்கவெப்பம்விளைத்தல்.

அருகுறு பாலின் வேலை யமுதெலா மளைந்து வாரிப்
[1]பருகினன் பரந்து பாய்ந்த நிலாச்சுடர்ப் பனிமென் கற்றை
நெரியுறு புருவச் செங்க ணரக்கற்கு நெருப்பி னுப்ப
வுருகிய வெள்ளி யள்ளி வீசினு லொத்த தன்றே.

(இ - ள்.) அருகு உறு-(தனது) அருகிற் பொருந்திய, பாலின் வேலை-பாற் கடலிலுள்ள, அமுது எலாம் - அமிருதம்முழுவதையும், அளைந்து வாரி பருகினன் பரந்து பாய்ந்த - (சந்திரன்) துழாவி மிகுதியாக எடுத்துக் குடித்துப் பரவிப்பாய்தலாலுற்ற,நிலா சுடர் பனி மெல் கற்றை-நிலாவாகிய ஒளியினது குளிர்ந்த மெல்லிய தொகுதியானது,—நெரியுறு புருவம் செம் கண் அரக்கற்கு - (எப்பொழுதுங் கோபத்தால்) நெறித்த புருவங்களையும் (அதனுற்) சிவந்த கண்களையுமுடைய இராவணனுக்கு, நெருப்பின் நாப்பண் உருகிய வெள்ளி அள்ளி வீசினுல் ஒத்தது - தீநடுவே (வைக்கப்பட்டதனுல்) உருகிய வெள்ளியினுருக்கைக் கைகளால்நிரம்பஎடுத்து இறைத்தாற் போன்றது; (எ-று.)—அன்றே-தேற்றம்; ஈற்றசையுமாம்.

உலகத்துக்கெல்லாந் தண்மையைச் செய்கின்ற சந்திரனது வெண்ணிறமான அமிருதகிரணம் இராவணனுக்குக் காமநோயை மிகுவித்து மிக்க

வெம்மை செய்தல்பற்றி, அது பரவுதற்கு, மிகச்சுடுகின்ற வெள்ளியுருக்கை வீசுதலை உவமை கூறினர். திருப்பாற்கடல் கடைந்த காலத்து அதனினின்று தோன்றிய சந்திரன் அப்பொழுது அக்கடலினின்று தன்னோடுந் தோன்றிய அமிருதத்தை மிகுதியாகப் பருகி அவ்வமிருதத்தையே குளிர்ந்த தனது நிலவொளியாக வெளியிடுகின்றனன்போலு மென்பது, முன்னிரண்டடியின் கருத்து. 'அருகுறு' என்ற அடைமொழி, அமுதத்துக்கும் பாற்கடலுக்கும் பொருந்தும். பி-ம்:—[1]பருகின பரந்துவாய்ந்த. (௬௬அ)

ககo —இதுவும் அது.

[1]மின்னிலந் [2]திரிந்த தன்ன விழுநிலா மிதிலை சூழ்ந்த
செந்நெலங் கழனி நாடன் றிருமகள் செவ்வி கேளா
நன்னலந் தொலைந்து சோரு மரக்கனை நாளுந் தோலாத்
துன்னல னொருவன் பெற்ற புகழெனச் சுட்ட தன்றே.

(இ - ள்.) மின் நிலம் திரிந்தது அன்ன - மின்னல் நிலவுலகத்திலே உலாவியது போன்ற, விழு நிலா-சிறந்த சந்திரகிரணமானது,—மிதிலை சூழ்ந்த - மிதிலாநகரத்தைச் சூழ்ந்த, செந்நெல் அம் கழனி நாடன்-செந்நெற் பயிருள்ள அழகிய கழனிகளையுடைய விதேகதேசத்து அரசனான சனகமகாராசனது, திருமகள்-அழகிய குமாரியான சீதாபிராட்டியினது, செவ்வி-வடிவழகை, கேளா - (சூர்ப்பணகையின் சொல்லாற்) கேட்டறிந்து, (அவளிடங் கொண்ட காதலால்), நல் நலம் தொலைந்து சோரும் - (தனது) சிறந்த ஆற்றலொழிந்து தளர்கிற, அரக்கனை-இராக்கதனான இராவணனை, நாளும் தோலா துன்னலன் ஒருவன் பெற்ற புகழ் என சுட்டது - எந்நாளும் தோல்வியடையாத ஒருபகைவன் அடைந்த கீர்த்தி வருத்துவதுபோல வருத்திற்று; (எ - று.)—அன்றே - தேற்றம்; ஈற்றசையுமாம்.

என்றுந் தோல்வியடையாது வெற்றியுற்ற பகைவனது புகழ் ஒருவனுக்கு வருத்தந் தருதல்போல, சந்திரனது நிலா இராவணனுக்குத் துன்பம் விளைத்ததென்பதாம். 'நாளுந்தோலாத் துன்னலனொருவன்' என்றது, இராமபிரானையெனக்கொள்ளினும் அமையும். 'மின்னிலந்திரிந்ததன்ன' என்றது, இல்பொருளுவமை; 'மின்னலந்திரிந்ததன்ன' என்று பாடமோதி, மின்னல் தனது நல்ல செந்நிறம்மாறி வெண்ணிறமாய் விளங்கினாற்போன்ற என்று உரைத்தலும் ஒன்று. விழு - விழும்: வினைத்தொகையாக, (சந்திரனிடத்தினின்று) கீழ்விழுகிற நிலவென்றலு மொன்று. நாடன் றிருமகன் செவ்விகேளா என்ற பாடம் - சனகராசனது செல்வமான சீதையின் கணவனாகிய இராமனது சிறப்பைக் கேட்டுத் தனது நல்லமகிழ்ச்சி நீங்கித் தளர்கிற இராவணனை யென்று பொருள்படும்; புகழை வெண்ணிறமுடையதென வருணித்தல் கவிமரபாதலால், அது, நிலவிற்கு உவமைகூறப்பட்டது. பி - ம்:- [1]மின்னலம், மின்னெலாம். [2]திகழுஞ்சோதி. (௬௬௯)

சகக.—இராவணன் ஏவலாளரை நோக்கி 'சூரியனை ஏன் கொணர்ந்தீர்?' எனல்.

கருங்கழற் கால னஞ்சுங் காவலன் [1]கறுத்து நோக்கித்
தருங்கதிர்ச் சீத யாக்கைச் சந்திரற் றருதி ரென்ன
முருங்கிய [2]தணலின் மூரி விடத்தினை [3]முகக்குஞ் சீற்றத்
தருங்கதி ரருக்கன் றன்னை யாரழைத் தீர்க ளென்றான்.

(இ - ள்.) கரு கழல் காலன் அஞ்சும் காவலன் - பெருமை பொருந்திய வீரக்கழலை யணிந்த யமனும் அஞ்சும்படியான அரசனாகிய இராவணன், கறுத்து நோக்கி-(தனது குற்றேவலாளரைக்) கோபித்து நோக்கி, 'தரும்-(இனிதாகக்) கொடுக்கிற, கதிர் - கிரணங்களையுடைய, சீதம் யாக்கை - குளிர்ந்த உடம்பையுடைய, சந்திரன் - சந்திரனை, தருதிர் - அழைத்துக்கொண்டு வாருங்கள், என்ன - என்று (யான்) சொல்ல, முருங்கிய தணலின் - (யாவும்) அழியும்படியான கொடுநெருப்புடனே, மூரி விடத்தினை - வலிய விஷத்தையும், முகக்கும்-மொண்டுகொண்டுள்ள, சீற்றத்து அரு கதிர் அருக்கன்தன்னை - கோபத்தையும் பொறுத்தற்கரிய (உஷ்ண) கிரணங்களையுமுடைய சூரியனை, யார் அழைத்தீர்கள்-(உம்மில்) எவர் அழைத்து வந்தவர்?' என்றான் - என்று வினவினான்; (எ - று.)

காவலன் என்றானென இயையும். தனக்கு மிக்கதாபந்தருதல்பற்றிச் சந்திரனையே சூரியனாக நினைத்து இங்ஙனம்வினவினான். அழைத்தீர்கள்-இன்னாரென்று அறியாமையின், பன்மையாற் கூறப்பட்டது. **பி - ம்:—** [1]கருத்து. [2]கனலின், கனலை. [3]மொய்க்குஞ். (கூஎ0)

சகஉ.—அதற்கு அவர்கள் 'இவன் சந்திரனே என்றல்.

அவ்வழிச் சிலத ரஞ்சி யாதியா யருளில் லாரை
இவ்வழித் தருது மென்ப தியம்பலா மியல்பிற் றன்றால்
செவ்வழிக் கதிரோ னென்றுந் தேரின்மே லன்றி வாரான்
வெவ்வழித் தெனினுந் திங்கள் விமானத்தின் மேல தென்றார்.

(இ - ள்.) அ வழி - (இராவணன் இங்ஙனம்கூறிய) அப்பொழுது, சிலதர் - ஏவலாளர்கள், அஞ்சி - பயந்து, 'ஆதியாய்-தலைவனே! அருள் இல்லாரை - (உன்னாற்) கட்டளையிடப்படாதவரை, இ வழி-இவ்விடத்து, தருதும்-(நாங்கள்) அழைத்துக்கொண்டு வருவோம், என்பது - என்ற இவ்வார்த்தை, இயம்பல் ஆம் இயல்பிற்று அன்று - சொல்லத்தக்க தன்மையுடையதன்று; செவ்வழி கதிரோன் - சிவந்ததன்மையுள்ள கிரணங்களையுடைய சூரியன், என்றும் எப்பொழுதும், தேரின்மேல் அன்றி வாரான் - தேரின்மேலேயே வருவான்; திங்கள்-சந்திரன், வெம் வழித்து எனினும் - (உனக்கு) வெவ்விய தன்மையதாயினும், விமானத்தின்மேலது-விமானத்தின்மேலே யிருக்கிறது,' என்றார் - என்று சொன்னார்கள்; (எ - று.)—ஆல் - அசை.

சூரியன் தேரிலேறிச் சஞ்சரித்தலும், சந்திரன் விமானத்திலேறிச் சஞ்சரித்தலும் ஆகிய வேறுபாட்டியற்கையை யெடுத்துக்காட்டி, இவன் விமானத்திலேறியுள்ளதனால், சூரியனல்லன், சந்திரனே யென்று விளக்கினார்களென்க. செவ்வழியென்ற அடைமொழி கொடுத்ததும், சந்திரனோடு சூரியனுக்கு உள்ள வேற்றுமையை விளக்குவதாம். பின்னிரண்டடியிற் கூறியது, ஓர் நூற்கொள்கை. உன் கட்டளைக்குச் சிறிதேனும் மாறாக நாங்கள் நடக்க மாட்டோமென்பது, முன்னிரண்டடியின் கருத்து. 'அருளில்லாரை' என்பதற்கு - உனது அருளைப் பெறாதவரை யென்றும், தண்ணளியில்லாதாரை யென்றும் உரைப்பினும் அமையும். (கூஎக)

வேறு.

கஃ௩.—இராவணன், சந்திரனென்று அறிந்து அவனை வெறுக்கத்தொடங்கல்.

பணந்தா ழல்குற் [1]பனிமொழியார்க் கன்பு [2]பட்டார் படுங்காமக்,
குணந்தான் முன்ன மறியாதான் கொதியா நின்றான் மதியாலே,
தணந்தா மரையின் றனிப்பகைஞ னென்னுந் தன்மை யொருதானே,
யுணர்ந்தா னுணர்வுற் றவன்மேலிட் டு[3]யிர்தந் துய்க்க வுரை [4]செய்வான்.

(இ - ள்.) பணம் - பாம்பின்படத்தை, தாழ் - ஒத்த, அல்குல்-அல்குலையும், பனி மொழியார்க்கு-குளிர்ந்த சொற்களையுமுடைய மகளிர்க்காக,அன்பு பட்டார் - ஆசைப்பட்டவர்கள், படும் - அடைகிற, காமம் - காமநோயினது, குணம் - தன்மையை, முன்னம் தான் அறியாதான் - இதற்குமுன்பு ஒருகாலும் தான்அனுபவித்தறியாதவனும், மதியாலே கொதியாநின்றான் -(இப்பொழுது) சந்திரனால் தவிக்கின்றவனுமான இராவணன், தண் அம் தாமரையின் தனி பகைஞன் என்னும் தன்மை ஒரு தானே உணர்ந்தான்-குளிர்ந்தஅழகிய தாமரைக்கு ஒப்பற்ற பகைவனான சந்திரனே(இவன்)என்கிற உண்மையியல்பை ஒப்பற்ற தானே யறிந்தான்; உணர்வுற்று - (அங்ஙனம்) அறிந்து, உயிர் தந்து உய்க்க - தனதுஉயிரைக் கொணர்ந்து கொடுத்து உதவும்படி, அவன் மேல் இட்டு உரை செய்வான்-அச்சந்திரன்மேல் வைத்துச் (சிலசொற்களைக்) கூறுபவனானான்; (எ - று.)—அவற்றை, அடுத்த இரண்டு கவிகளிற் காண்க.

இராவணன் இதுவரையிலும் தான்விரும்பிய மகளிரையெல்லாம் தடையில்லாமல் அடைந்து அனுபவித்துவந்தனனாதலால், காமத்தாலாகும் வருத்தத்தைச் சிறிதும் அனுபவித்தறியாதவ னென்பது, 'பணந்தா ழல்குற்பனிமொழியார்க்கன்புபட்டார் படுங்காமக்குணந்தான் முன்னமறியாதான்' என்பதன் கருத்து. 'மதியாலே கொதியாநின்றான்'என்பதற்கு-தனது அறிவினால் தவிக்கின்றவ னென்று உரைப்பினும் அமையும்; அப்பொழுது கருத்து - குளிர்ந்தசந்திரனால் மகிழ்ச்சியுறவேண்டியிருக்க அதற்குமாறாகத் தனது அறிவின்தடுமாற்றத்துக்கு ஏற்பத் தாபம்மிக்கு வருந்துபவனென்பதாம். **தனக்கு வெப்பம்விளைத்தலை நோக்கிச் சந்திரனைச் சூரியனென்று முதலிற் கருதிய இராவணன் ஏவலாளர் (கீழ்க்கவியிற்) கூறிய அடைபாளத்தால்**

மாத்திரமேயன்றி இவனைக் கண்டவளவிலே தாமரைகள் குவிகிற இயல்பைத் தானே பிரதியக்ஷமாகக்கண்டதனாலும் இவன் சூரியனல்லன் சந்திரனே யென்று அறிந்தா னென்பது விளங்க, 'தணந்தாமரைக்குத் தனிப்பகைஞ னென்னுந்தன்மை யொருதானே யுணர்ந்தான்' என்றார். தணம் - தொகுத்தல். அவன்மேலிட்டு உரைசெய்வான்' என்பது, அவனைநோக்கிக் கூறுவா னென்றவாறு. 'உயிர்தந்துஉய்க்க' என்பதற்கு - பெருமூச்சுவாங்க என்றும் உரைக்கலாம். அடுத்தகவியில் வருகிற "தேயாநின்றாய்" முதலியவற்றிலும் இவ்வாறே. **பி-ம்:**—[1]பணி. [2]பட்ட. [3]உயிர்காத்துய்க்க, உய்த்ததுன்பம். [4]செய்தான்.

இதுமுதல் ஆறு கவிகள் - மூன்றாஞ்சீரும் ஆறாஞ்சீரும் காய்ச்சீர்களும், மற்றை நான்கும் மாச்சீர்களு மாகிய கழிநெடிலடி நான்கு கொண்ட **அறுசீராசிரியவிருத்தங்கள்.** (கூஎஉ)

சகசு.—இதுவும், அடுத்த கவியும் - சந்திரோபாலம்பநம்.
(சந்திரனைப்பழித்தல்)

தேயா நின்றாய் மெய்வெளுத்தா யுள்ளங் கறுத்தாய் நிலைதிரிந்து
காயா நின்றா யொருநீயுங் கண்டார் சொல்லக் கேட்டாயோ
பாயா நின்ற மலர்வாளி [1]பறியா நின்றா [2]ரின்மையா
லோயா நின்றே னுயிர்காத்தற் குரியார் [3]யாவ ருடுபதியே.

(இ - ள்.) உடு பதியே - நக்ஷத்திரங்களுக்குத் தலைவனான சந்திரனே! (நீ), (மெய்) தேயாநின்றாய்-உடம்புமெலிகின்றாய்; மெய் வெளுத்தாய்-உடல் வெண்மைப்பட்டாய்; உள்ளம் கறுத்தாய் - மனங்கருகினாய் [நடுவிடத்திற் களங்கமடைந்தாய்]: நிலை திரிந்து காயாநின்றாய்-(உனது தண்ணிய) இயற்கைநிலைமை மாறித் தபிக்கிறாய்; ஒரு நீயும் - தனியனான நீயும், (என்னைப் போலவே), கண்டார் சொல்ல கேட்டாயோ - (சீதையின் அழகைக்) கண்டவர்கள் (அதனையெடுத்துச்) சொல்லக் கேட்டு அவளிடங் காதல்கொண்டாயோ? பாயாநின்ற - தடையில்லாமல் (எனது உடம்பினுள்ளே) தைத்துச் செல்லுகிற, மலர் வாளி - (மன்மதனது) புஷ்பபாணங்களை, பறியாநின்றார் - பிடுங்கியெடுத்துப் பாதுகாக்கின்றவர், இன்மையால் - (எவரும்) இல்லாமையால், ஓயாநின்றேன் - வலியொடுங்குகிற என்னுடைய, உயிர் - உயிரை, காத்தற்கு - பாதுகாத்தற்கு, உரியார் - உரியவர், யாவர் - இனி எவரோ? [எவருமிலர் என்றபடி]; (எ - று.)

என்னால் விரும்பப்பட்டவர் வந்து என்னைக்கூடி எனது வேட்கைநோய்வருத்தத்தை நீக்காமையா லென்பது, மூன்றாமடியின் கருத்து. தண்கதிரோனான உன்னைக்கொண்டு எனதுதாபந் தணித்துக்கொள்ளலாமென்று கருதி உன்னை அழைத்தேன்; நீயும் என்போல வெப்பங்கொண்டிருத்தலால் இனி யாரால் என்வெப்பத்தைத் தணித்துக்கொண்டு உய்வே னென்பது, இச்செய்யுளின் தாற்பரியம். சந்திரனே! நீ என்னைப்போல உடல்

தேய்ந்தும் உடல்வெளுத்தும் அகம்கருகியும் இயற்கைமாறி உடல்சுட்டு முள்ள தன்மையை நோக்கின், நீயும் என்போலச் சீதையின் அழகைக்கண் டவர்சொல்லக் கேட்டு அவளிடம் வேட்கைகொண்டனைபோலும் என்பது, முன்னிரண்டடியின் கருத்து. "நைவாய வெம்மேபோல் நாண்மதியே நீ யிந்நாள், மைவா னிருளகற்றாய் மாழாந்து தேம்புதியால், ஐவா யரவணைமே லாழிப் பெருமானார், மெய்வாசகங் கேட்டுன் மெய்ந்நீர்மை தோற்றாயே" என்றதனோடு இதனை ஒப்பிடுக. மெய்என்பது-மத்தியமதீபமாய், முன்நின்ற 'தேயாநின்றாய்' என்றதனோடும், பின்நிற்கும் 'வெளுத்தாய்' என்பதனோ டும் தொடர்ந்தது. மெய்தேயாநின்றாய், மெய்வெளுத்தாய், உள்ளங்கறுத் தாய் - சினைவினை முதலொடுசார்த்திச் சொல்லப்பட்டது. மெய்தேய்தல் முதலியன - காமநோயுற்றார்படும் அவத்தைகள். உள்ளங்கறுத்தாய் என்ப திற் சிலேடை காண்க. 'ஒருநீ' என்றது, கதியாய்நின்று காப்பாரற்ற நீ யென்றவாறு. 'நீயும்' என்ற உம்மையால், என்னைப்போல என்பது பெறப் பட்டது. நேரிற்கண்டவளான சூர்ப்பணகை சொல்லத் தான் கேட்டமை பற்றி, 'நீயுங் கண்டார்சொல்லக் கேட்டாயோ' என்றான். நக்ஷத்திரங்கள் யாவும் சந்திரனுக்கு மனைவிய ரென்பது புராணநூற்கொள்கை யாதலால், அவனுக்கு, உடுபதியென்று பெயராயிற்று. **பி-ம்:**—[1]பறிக்க, பரியா. [2]இல்லையால். [3]ஆபே. (௬௭௩)

௧௧௫. ஆற்றா ராகிற் றம்மைக்கொண் டடங்கா ரோவென் னாரு யிர்க்குக், கூற்றாய் நின்ற குலச்சனகி குவளை மலர்ந்த தாமரைக்குத். தோற்றா யதனா னகங்கரிந்தாய் மெலிந்தாய் வெதும்பத் தொடங்கி னாய், மாற்றார் செல்வங் கண்டழிந்தால் வெற்றி யாக வற்றாமோ.

(இ - ள்.) என் ஆர் உயிர்க்கு கூற்று ஆய் நின்ற-எனது அருமையான உயிருக்கு யமனாய்நின்ற, குலம் சனகி-சிறந்த சீதையினது, குவளை மலர்ந்த தாமரைக்கு - இரண்டுகருங்குவளைமலர்கள் மலரப்பெற்ற ஒரு தாமரைபோ ன்றமுகத்துக்கு, தோற்றாய் - (நீ) தோல்வியடைந்தாய்; அதனான்-ஆதலால், அகம் கரிந்தாய் - உள்ளங்கருகினாய்; மெலிந்தாய் - உடல்மெலிவடைந்தாய்; வெதும்ப தொடங்கினாய் - வெப்பமடையத் தொடங்கிவிட்டாய்; மாற்றார் செல்வம் கண்டு - பகைவருடையசெல்வத்தைப்பார்த்து, அழிந்தால் - (இவ் வாறு) அழிவுற்றால், வெற்றி ஆக வற்று ஆமோ - சயம் உண்டாகவல்லதாகு மோ? ஆற்றார் ஆகின் - (தாம் பகைவெல்ல) வல்லமையில்லாராயின், தம்மை கொண்டு அடங்காரோ - (அறிவுடையார்) தமதுஅறிவைக்கொண்டு தம்மிலே தாம் அடங்கிவிடாரோ? (எ - று.)

சந்திரனிடத்துஉள்ள தேய்தல்முதலிய பண்புகளை அவன்தான் சீதை விஷயமாகக் கொண்ட காதலால் நேர்ந்தன வென்று (கீழ்க்கவியிற்) கற்பித் துக்கூறியவன்,இங்கு அதனை விட்டு, தனக்குப்பகையான ஒருதாமரைக்குத் தோற்றதனால் நேர்ந்தவையென்று கற்பித்துக்கூறுகிறான். குவளையைத் தன் னிடத்துக்கொண்ட தாமரைக்குத் திங்கள்தோற்றவாறு எங்ஙனெனின்?—

குவளையையலர்த்தித் தாமரையைக் குவித்தல் திங்களின்இயல்பு: இந்தச் சானகியின்முகத்தாமரை குவளையைத் தன்னிடையிற் கொண்டதனுல் தாமரையைக் குவித்தால் தான் அலர்த்தவேண்டிய குவளையும் குவியும்; குவளையையலர்த்தவேண்டின் தான் குவிக்கவேண்டிய தாமரையும் அலரும்: இங்ஙன் தான்செய்யவேண்டிய செயலை இந்தச் சானகியின் குவளையலர்ந்த தாமரையிடத்துச்செய்ய வியலாமையாலாகு மென்பர்ஒருசாரார்.உன்னினுஞ் சிறந்தசீதையின் முகத்தாமரையை வெல்லும்ஆற்றல் இல்லாமையால் அதற் குத்தோற்ற நீ உனது அறிவையே கொண்டு உன்னை நீயே சாந்தப்படுத்திக் கொண்டு அமைந்திருத்தல் அழகேயன்றி அழுக்காறுகொண்டு அகங்கரிந்து புறம்மெலிந்து தபித்தலாற் பயனென்னே! இங்ஙனம் அழுக்காறு மிக்க மாத் திரத்தால் அதனைவெல்லும்வல்லமை உனக்கு வந்துவிடுமோ?என்று பழித்த வாறு. முகத்தினிடையேயுள்ள கண்கள் தாமரையிடையிலுள்ள குவளை போலுமென்று கூறப்படுவதனை "தாமரைப்போதிற்பூத்த தண்ணறுங்குவ ளைப்பூப்போற், காமருமுகத்திற்பூத்த கருமழைத்தடங்கண்", "இனமலர்க் குவளைப்பொற்பூ, விழைதரு கமலவட்டத்திடைவிராய்ப் பூத்ததேபோல்" என்ற இடங்களிலுங் காண்க. 'என்னுருயிர்க்குக்கூற்ருய்நின்ற குலச்சனகி' என்றது, தனக்கு மரணகாரணமானவள் சீதையேயென்று, பின்நிகழும் நிகழ்ச்சிக்கு அறிகுறியாக முன்னர் அவன்வாயில்வந்த அமங்கலமொழியாகு மாற்றை ஊன்றியுணர்க. சனகி - ஜாநகி யென்றதன் விகாரம். குவளை யென்றது, உவமவாகுபெயராய், கண்களை யுணர்த்தும். இக்கவியில் 'அகங் கரிந்தாய்' என்பது சிலேடை. மாற்ருர்-மனம்மாறுபடுதலையுடையவர். வற்று- வல்லது; பண்படிக்குறிப்புமுற்று. (கூஎ௬)

கககூ.—இராவணன் சூரியனையும் பகலையும் வரவழைத்தல்.

என்னப் பன்னி யிட [1]**ருறுவா னிரவோ டிவனைக் கொண்டகற்றி**
முன்னைப் பகலும் பகலோனும் வருக வென்ருன் மொழியாமு
னுன்னற் கரிய வுடுபதியு மிரவு [2]**மொழிந்த வொருநொடியிற்**
பன்னற் கரிய பகலவனும் பகலும் வந்து [3]**பரந்தவால்.**

(இ - ள்.) என்ன பன்னி - என்று பலவாறுசொல்லி, இடர் உறுவான்- துன்பம் அனுபவிப்பவனுன இராவணன், (ஏவலாளரை நோக்கி), 'இர வோடு இவனை கொண்டு அகற்றி - இராப்பொழுதையும் இச்சந்திரனையும் கொண்டு நீக்கிவிட்டு, முன்னை பகலும் பகலோனும் வருக - அதற்குமுன்பிரு ந்த பகற்பொழுதும் அதற்குஉரியவனுன சூரியனுமே (உங்களால் அழைக்கப் பட்டு) வந்திடுக,' என்ருன் - என்றுகூறினுன்; மொழியாமுன் - (அவ்வாறு) சொல்லு முன்னமே, உன்னற்கு அரிய உடுபதியும் இரவும் ஒழிந்த - நினைத் தற்கும் வேண்டாத [மிகவெறுக்கப்பட்ட] சந்திரனும் இராத்திரியும் நீங்கின; ஒருநொடியில் - உடனே ஒருநொடிப்பொழுதிலே, பன்னற்கு அரிய பகலவ னும் பகலும் வந்து பரந்த-புகழ்ந்துபேசுதற்கு அரிய [மிக்கசிறப்பையுடைய] சூரியனும் பகற்பொழுதும் வந்து பரவின; (எ - று.)—ஆல் - ஈற்றசை,

அகற்றி யென்னும் எச்சத்தை அகற்றவெனத் திரித்தலாவது, வருக வென்ற தன்வினையை வருவிக்கவெனப் பிறவினைப்பொருள் படுத்துதலாவது செய்யின், 'இரவோடு இவனைக் கொண்டகற்றி முன்னைப் பகலும் பகலோனும் வருக'என்ற முடிபு இலக்கணநடைக்கு ஒத்ததாம். பி-ம்:—[1]உழவா. [2]ஒளித்தது. [3]பரந்ததால். (௬௭௫)

௧௧௭.—இதுமுதற் பதின்மூன்று கவிகள் - அவ்வுதயகால வருணனை.

இருக்கின் மொழியா ரெரிமுகத்தி னீந்த நெய்யி [2]னவிர்செம்பொ
னுருக்கி யனைய கதிர்பாய வனல்போல் [3]விரிந்த துயர்கமல
மருக்க னெய்த [4]வமைந்தடங்கி [5]வாழா வடாத பொருளெய்திச்
செருக்கி யிடையே திருவிழந்த சிறியோர் போன்ற சேதாம்பல்.

(இ - ள்.) இருக்கின் மொழியார்-வேதமந்திரங்களையுணர்ந்த அந்தணர்கள், எரி முகத்தின் - அக்கினிமுகத்திலே, ஈந்த-சொரிந்த, நெய்யின்-நெய்யினால், அனல் போல் - அந்நெருப்பு (வளர்தல்) போல, அவிர் செம் பொன் உருக்கி அனைய கதிர் பாய-விளங்குகிற செம்பொன்னை உருக்கினாற் போன்ற சிவந்த சூரியகிரணங்கள் மேற்படுதலால், உயர் கமலம் விரிந்தது - சிறந்த செந்தாமரை மலர்ந்தது; சேதாம்பல் - செவ்வாம்பல் மலர்கள்,—அருக்கன் எய்த - சூரியன் வருதலால், அமைந்து அடங்கி - அடங்கியொடுங்கி, வாழா - வாழ்வுபெறாமல்,—அடாத பொருள் எய்தி செருக்கி இடையே திரு இழந்த சிறியோர் போன்ற - (தாம் அடைதற்குத்) தகாத [உயர்ந்த] பொருளை யடைந்து (அதனாற்) செருக்குற்று மத்தியிலே அப்பொருளை யிழந்துவிட்ட அற்பர்களை யொத்தன; (எ - று.)

இராப்பொழுதுடன் சந்திரன்வரப் பெற்றதனால் மிக்கவிளக்க மடைந்த ஆம்பல்கள் இராவணன்கட்டளையால் அப்பொழுதுடன் சந்திரன் விரைவில் நீங்கியதனால் அவ்வொளியை இடையிலே யிழந்ததற்கு, சிறிதுசெய்துவிட்ட நல்லூழ்ப்பயனால் தமதுதகுதிக்கு மேம்பட்ட செல்வத்தை யடைந்து அதனால் மிக்கசெருக்குற்ற அற்பர்கள் அந்நல்லூழ் விரைவி லொழியவே அச்செல்வத்தையிழந்து ஒடுங்குதலை உவமை கூறினர். 'இருக்கின் மொழியார்' என்றது, யாகஞ்செய்விப்போரான ருத்விக்குகளை. அவர்கள் வேதமந்திரங்களைச்சொல்லி நெருப்பில் நெய் சொரிதல் - சூரியகிரணம் பாய்தற்கும், அந்நெய்யால் யாககுண்டத்து ஓமாக்கினி வளர்ந்துவிளங்குதல் - நீர்நிலையில் தாமரை மலர்ந்து விளங்குதற்கும் உவமை. இருக்கு என்ற இது - நான்கு வேதங்களுள் ஒன்றற்குச் சிறப்புப்பெயராக வழங்குவ தன்றி, பொதுப்பட வேதமந்திரங்களைக் குறிப்பதாயும் நிற்கும். இனி, 'இருக்கின்மொழியார்' என்பதற்கு-வேதவாக்கியம்போலப் பயன்விளைத்தலில் தவறாத நிறைமொழியையுடைய அந்தண ரென்று பொருள்கூறினும் அமையும். தேவர்களெல்லாம், தந்தமக்குக் கொடுக்கும் அவிசு ஆகிய உணவை அக்கினியே முகமாகப் பெறுகின்றன ரென்ற வேதக்கருத்தைக்கொண்டு 'எரிமுகத்தின்' என்றார். பொருளெய்தியதனாற் செருக்கியமைபற்றி, 'சிறியோர்' எனப்பட்டனர்.

சேதாம்பல் - பண்புத்தொகை; பண்புப்பெயர், ஈறுபோய் ஆதிநீண்டு முன் நின்றமெய் திரிந்தது. 'அமைந்தடங்கிவாழா' என்பதற்கு - குணவமைதி கொண்டு அடக்கமுடையராய் வாழாமல் என்று பொருளுரைத்து, அதனை 'செருக்கி' என்பதனோடு கூட்டுதலு மொன்று. பி-ம்:—[1]மொழியால், மொழியான். [2]எரி. [3]விரிந்த. [4]அவிந்து. [5]வாளாது. (கூஎசு)

ககஉ. நாணி நின்ற வொளிமழுங்கி நடுங்கா நின்ற வுடம்பின னாய்ச், சேணி னின்று புறஞ்சாய்ந்து கங்குற் றாரம் பின்செல்லப், பூணின் வெய்யோ னொருதிசையே [1]புகுதப் போவான் புகழ்வேந்த, ராணை செல்ல நிலை[2]யழிந்த [3]வரசர் போன்றா னல்லாண்டான்.

(இ - ள்.) பூணின் வெய்யோன் - (உலகத்துக்கு) ஓர் ஆபரணம்போல அலங்காரமாய் விளங்குகிற சூரியன், ஒரு திசையே புகுத-ஒருதிக்கிலே[கிழக்கிலே] வந்துசேர்ந்ததனால், நாணி-(அவன்முன்னே நிற்க)வெள்கி,நின்ற ஒளி மழுங்கி-(தன்னிடத்து) உள்ள ஒளி மழுங்கப்பெற்று, நடுங்காநின்ற உடம்பினன் ஆய்-தடுமாற்றமடைந்த உடம்பையுடையவனாய், சேணினின்று புறம் சாய்ந்து-நடுவானத்தினின்று ஒருபக்கமாகச் சாய்தலுற்று,கங்குல் தாரம் பின் செல்ல-இரவாகிய (தன்)மனைவி (தன்)பின்னேவர, போவான்-அப்பாற்செல்பவனான, அல் ஆண்டான்-இரவுக்குத் தலைவனான சந்திரன்,—புகழ் வேந்தர் ஆணை செல்ல நிலை அழிந்த அரசர் போன்றான் - கீர்த்தியையுடைய சிறந்த அரசரது கட்டளை தடையின்றிவர அதனால் (தமது) நிலைமை கெட்டு ஓடிய அரசரை யொத்தான்; (எ - று.)

நாணமடைதலும், ஒளிமழுங்குதலும், உடம்புநடுங்குதலும், ஒருபுறத்தே சாய்தலும், தன்மனைவி தன்பின்னேவர நாட்டைவிட்டொழிதலும் ஆகிய பொதுத்தன்மை சந்திரனுக்கும் தோல்வியடைந்துசெல்லும் அரசர்க்கும் பொருந்துமாறு காண்க. சூரியனைப் புகழ்வேந்தராகவும், அவனதுகிரணத்தை அவரது ஆட்சியாகவும், சந்திரனை நிலையழிந்த அரசராகவும், அவன் வானத்தைவிட்டு அகலுதலை நாட்டைவிட்டு விலகுதலாகவுங் கொள்க. ஆணை - ஆஜ்ஞை; இங்கே, வெற்றி யென்றவாறு. சந்திரன் இரவுக்குத் தலைவனாதலின், அவனுக்கு 'அல்லாண்டான்' என ஒருபெயர் கூறினார்; வடநூலார் அவனை 'நிசாபதி' என்றபெயராற் குறித்தலுங் காண்க: இரவை மனைவியாகக் கூறினதற்கும் இதுவே காரணம். இராவணன் கட்டளைப்படி இரவோடு சந்திரனும் ஒழிந்தமையை 'கங்குல்தாரம் பின்செல்லப் போவான்' என்றதனால் விளக்கினார். 'அல்லாண்டான்' என்றதனால், இரவில் வானத்தை அரசாண்டவன் பகலில் அவ்வாட்சியை யிழந்தா னென்றவாறு. தாரம்-தாராः என்ற வடசொல் ஈறுதிரிந்தது. உவமையணி. பி-ம்:—[1]போதப். [2]இழந்த. [3]அமைச்சன். (கூஎஎ)

வேறு.

ககங. மணந்தபே ரன்பரை மலரின் சேக்கையுட்
[1]புணர்ந்தவ ரிடையொரு வெகுளி பொங்கலாற்

கணங்குழை மகளிர்கள் கங்கு னீங்கிட
வுணர்ந்திலர் கனவினு மூட றீர்ந்திலர்.

(இ - ள்.) மலர் இன் சேக்கையுள் - பூக்களைக் கொண்டு பரப்பப்பட்ட இனிய படுக்கையினிடத்திலே, மணந்த பேர் அன்பரை புணர்ந்தவர் - (தம்மைக்) கலியாணஞ்செய்துகொண்ட மிக்க அன்பையுடைய கணவரைத் தழுவிக் கூடியவர்களாகிய, கணம் குழை மகளிர்கள் - பலவாய்த்திரண்ட குழையென்னுங் காதணியையுடைய (அவ்விலங்கைநகரத்து இராக்கத) மகளிர்கள், இடை ஒரு வெகுளி பொங்கலால் - தங்கள் கூடலினிடையே (தங்கணவர் மீது தமக்கு) ஒருகோபம் மிக்கதனால், (ஊடல்கொண்டவர்களாய்),—கங்குல் நீங்கிட - இராப்பொழுது (இடையிலே) நீங்கியிட, உணர்ந்திலர் - (அதனை) அறியாதவர்களாகி, கனவினும் ஊடல் தீர்ந்திலர்-(தாம் கொண்ட ஊடலைக்) கனவிலும் நீங்கினாரில்லை [சிறிதும் ஊடல்தணிந்திலர் என்றபடி]; (எ - று.)

இராப்பொழுது நடந்துவருகையில் நாழிகைமுடியச் செல்வதற்குமுன்னே இடையிலே இராவணனேவலால் திடீரென்று சூரியோதயமாயிற்றன்றோ? அங்ஙனம் எதிர்பாராது வெகுவிரைவில் நேர்ந்த பகல்தொடக்கத்திலே அந்நகரத்துநிகழ்ந்த நிகழ்ச்சிகள், இதுமுதற் பதினொருகவிகளிற் பலவாறு காட்டப்படுகின்றன.

சிலராக்ஷச ஸ்திரீகள் புஷ்பசயனத்திலே தமது பிராணநாயகரோடு கூடியிருந்தபொழுது அக்கூடலின்பஞ் சிறத்தற்பொருட்டு அக்கொழுநரிடத்து ஏதோவொருகுற்றத்தையேற்றி அதுகாரணமாக அவரோடு பிணங்கிநின்றார்கள்; அக்கணவர் வணங்கி இன்சொற்சொல்லி அப்புலவியைத் தீர்க்க முயலுதற்கும் அதனால் மகளிர் அந்தப் பிரணயகலகத்தை ஒழிதற்கும் வேண்டிய பொழுது இல்லாதபடி திடீரென்று பொழுது விடிந்துவிட்டது; அங்ஙனம் விடிந்தபின்பும், அம்மகளிர்கள் தமதுகாமமோகத்தால் பொழுதுவிடிந்ததையுணராமற் கலவியின்பம் மிகுதற்கு வேண்டுமளவு புலவியைக்கொண்டே நின்றார்களென்பதாம். அவர்கள் மிகச்சிறிதும் ஊடலொழிந்தில ரென்பதை நன்கு காட்டும்பொருட்டு, 'கனவினும் ஊடல் தீர்ந்திலர்' என்றார். இங்ஙனம் விரைவில் இரவு நீங்குவதை உணர்ந்திருப்பாராயின் உடனே ஊடல்தீர்ந்து கூடியிருப்ப ரென்க. இக்கவியில் 'உணர்ந்திலர்' என்பதுபோலவே மேல் கஉஉ-ஆங்கவியில் "உணர்ந்தில" என்பதும் பொருள்படுமாறு உணர்க. **பி-ம்:**—[1]புணர்ந்திலர்.

இதுமுதற் பதின்மூன்று கவிகள் - இப்படலத்தின் ஆறுங்கவி போன்ற **கலிவிருத்தங்கள்.** (கூஎஅ)

கஉ0. **தள்ளுறு முயிரினர் தலைவர் நீங்கலா**
னள்ளிர விடையுறு நடுக்க [1]நீங்கலர்
[2]கொள்ளையி னலர்தரு குவளை நாண்மலர்
கள் [3]ளுகு வனவெனக் கலுழுங் கண்ணினர்.

(இ - ள்.) (அந்நகரத்து மகளிர் சிலர்),—நள் இரவிடை-நடு இராத்திரி யிலே, தலைவர் நீங்கலால்-தம்கணவர் (தம்மைவிட்டு) நீங்கியதனால், தள்ளுறும் உயிரினர் - (உடம்பைவிட்டு) நீங்கவிருக்கும் உயிரையுடையவர்களாய், உறு நடுக்கம் நீங்கலர்-(பிரிவாற்றாமையால்) நேர்ந்த மிக்கநடுக்கம் நீங்காதவர் களாய்,கொள்ளையின் அலர்தரு குவளை நாள் மலர் கள் உகுவன என கலுழும் கண்ணினர்-செழிப்பாக மலர்ந்த புதிய நீலோற்பலமலர் தேனைச் சிந்துவன போல அழுகைநீர்சிந்துகிற கண்களை யுடையவரானார்கள்; (எ - று.)

மகளிர் கொழுநரோடு கூடியிருந்த கூடல்தொடக்கத்திலே எதிர்பாராது திடீரென்று பொழுது புலர்ந்திட்டது; அதனையறிந்து ஆடவர்கள் தாம் உதய காலத்தில் இராசசமுகத்துக்குச் செல்லவேண்டிய கடமையில் தவறாமைப் பொருட்டுப் படுக்கைவிட்டு எழுந்து சென்றனர்; அங்ஙனம் வெகுவிரைவில் பிராணநாயகர் பிரிந்ததனா லான துன்பத்தை ஆற்றமாட்டாதவராய் அம்மக ளிர்கள் மரணாவத்தையை யடைந்து உள்ளமும் உடம்பும் நடுங்கப் பொழுது விடிந்த பின்பும் கண்ணீர்சிந்தி அழுதபடியே யிருந்தார்களென்பதாம். அவர் களின் கண்களுக்குக் குவளையும், கண்ணீருக்குத் தேனும் உவமை. கொள்ளை யின் - மிகுதியாக எனினுமாம். பி-ம்:—[1]நீங்கினார். [2]கொள்ளையிலாக்கருங், கொள்ளையினலர்க்கருங். [3]உகுவனமெனக். சில பிரதிகளில் "அணைமலர்" என்ற அடுத்த செய்யுளின்பின் இச்செய்யு ளுள்ளது. (சுஎக)

கஉக. அணைமலர்ச் சேக்கையு[1]ளாட றீர்ந்தனர்
பணைகளைத் தழுவிய பவள வல்லிபோ
லிணைமலர்க் கைகளி னிறுக வின்னுயிர்த்
துணைவரைத் தழுவினர் துயில்கின் றார்சிலர்.

(இ - ள்.) சிலர் - சிலமகளிர்கள்,—அணை மலர் சேக்கையுள்-பஞ்சுமெத் தையையும் மலர்ப்பள்ளியையுமுடைய சயனத்திலே, ஆடல்தீர்ந்தனர் - காம லீலைகளைச் செய்துமுடித்தவர்களாய்,-பணைகளை தழுவிய பவளவல்லி போல்- பருத்தமரக்கிளைகளைத் தழுவிப்படர்ந்த பவழக்கொடிபோல,இன் உயிர் துணை வரைஇணை மலர் கைகளின் இறுக தழுவினர்-(தமது)இனியபிராணநாயகரை மலர்போல்மெல்லிய (தமது) இரண்டுகைகளாலும் அழுந்தக் கட்டியணைத்துக் கொண்டு, துயில்கின்றார் - (பொழுதுவிடிந்த பின்பும் உணராமல்) தூங்கிக் கொண்டிருந்தார்கள்; (எ - று.)

வைகறையிலே துயிலெழு மியல்புள்ள மகளிர்கள் இரவில் சிற்றின்ப விளையாடல்கள் முடிந்து துயில்கொண்டவளவிலே பொழுது புலர்ந்ததனால் அதனையுணராமல் பின்னுங் கணவரை ஆலிங்கனஞ்செய்தபடியே தூங்கிக் கொண்டிருந்தன ரென்பதாம். அரக்கர்புயங்களுக்கு மரக்கிளைகளும், அம்மக ளிர்கைகளுக்குப் பவழக்கொடியும் உவமை; அன்றி, அரக்கர்க்கு மரக்கிளை யும், அம்மகளிர்க்குப் பவழக்கொடியும் உவமை யெனினுமாம். உயிர்த்துணை வர்-உயிர்போன்ற துணைவ ரென உவமத்தொகை. பி-ம்:—[1]கூடல். (சுஎ௨)

கஉஉ. அளியினங் [1]கடந்தொறு மார்ப்ப வாய்கதி
ரொளிபட [2]வுணர்ந்தில வுறங்கு கின்றன
தெளிவில வின்றுயில் [3]விளையுஞ் சேக்கையுட்
[4]களிகளை நிகர்த்தன களி[5]நல் யானையே.

(இ - ள்.) அளி இனம் - வண்டின்கூட்டங்கள், கடம் தொறும்-(தமது) கன்னங்களிலெல்லாம், ஆர்ப்ப-மொய்த்து ஆரவாரஞ்செய்யவும், ஆய் கதிர் ஒளி பட-சிறந்த சூரியனது காந்தி [வெயில்] (தம்மேற்) படவும், உணர்ந்தில உறங்குகின்றன - (பொழுதுவிடிந்ததை) அறியாதவையாய்த் தூங்குகின்றனவான, களி நல் யானை-சிறந்த மதயானைகள்,—இன் துயில் விளையும் சேக்கையுள் தெளிவு இல களிகளை நிகர்த்தன - இனிமையான தூக்கம் நிகழ்தற்குரிய [மெத்தென்ற] படுக்கையிலே தெளிவில்லாமல் உறங்கிக்கிடக்கிற கட்குடித்த சனங்களை யொத்தன; (எ - று.)

மிகுதியாகக் கள்ளைக்குடித்த சனங்கள் அதனாலான மிக்கமயக்கத்தால் எத்துணையாரவாரத்தையும் உணராமல் பொழுதுவேறுபாட்டையும் அறியாமல் உறங்கிக்கிடத்தல்போல, மிக்கமதங்கொண்ட யானைகள் வண்டுகளினாரவாரத்தாலும் வெயில்மீதுஎறித்தலாலும் கண்விழியாமல் தூங்கிக்கொண்டிருந்தன என்பதாம்; இதற்குக்காரணம், சடக்கெனப் பொழுதுவிடிந்தமை. மதசலம் பாய்தற்குரிய இடமாதலால், கன்னத்தில் மொய்த்தன அந்நீர்பருக வந்த வண்டுகளென்க. இழிவுபற்றி, 'தெளிவிலகளிகள்' என அஃறிணையாற் கூறினர். கதிர்-சூரியனுக்குச் சினையாகுபெயர். ஆய்கதிர்என்பதை அடையடுத்தவாகுபெயரென்னலாம். வினைத்தொகையன்மொழியெனினும் இழுக்காது. களிகள் துயிலெழாமைக்கு, அக்கட்குடியின்மேல் வேறுகாரணமுங் காட்டுவாராய், 'இன்துயில்விளையுஞ் சேக்கையுள்' என்றார்; இனி, இதனை, யானைகளுக்குக் கூட்டினும் பொருந்தும். வண்டுகள் வாய்ப்பக்கங்களில் மொய்த்தல், குடியர்க்குங் கொள்ளலாம். பி-ம்:—[1]தடந். [2]உணர்கில. [3]விளைக்குஞ். [4]களியரை. [5]நலன்னமே. (கூஅக)

கஉங. விரிந்துறை [1]துறைதொறும் விளக்கம் யாவையு
[2]மெரிந்திழு தஃகல வொளியி ழந்தன
வருந்துறை நிரம்பிய வுயிரி னன்பரைப்
பிரிந்துறை தருங்குலப் பேதை மாரினே.

(இ - ள்.) அரு துறை நிரம்பிய-அரிய கலவித்துறையில் தேர்ந்த, உயிரின் அன்பரை-(தமது) உயிர்போன்ற கொழுநரை, பிரிந்து—, உறைதரும்-வசிக்கிற, குலம் பேதைமாரின் - குலமாதர்போல,—விரிந்து உறை துறை தொறும் - விசாலமாயிருக்கிற (அந்நகரத்துமாளிகைகளின்) இடந்தோறுமுள்ள, விளக்கம் யாவையும் - விளக்குக்களெல்லாம், எரிந்து இழுது அஃகல - எரிந்து நெய்குறையாதனவாய், ஒளி இழந்தன-(தமது)காந்தியை இழந்துநின்றன; (எ - று.)

இராப்பொழுதுமுழுவதும் இடைவிடாது நன்றாய் எரிதற்குவேண்டிய அளவு நெய் நிரம்பச்சொரியப்பட்டுள்ள அந்நகரத்துத்தீபங்கள் யாவும் இடைப்பொழுதிலேயே சூரியன் உதித்ததனால் நெய்குறையாமலிருக்கையி லேயே ஒளியிழந்தன: அவற்றிற்கு, தமதுபிராணநாயகரைப் பிரிந்து வசிக்கிற குலமகளிர் மாங்கலியத்துடனே வேட்கைநிறைவேறாமல் ஒளியிழத்தலை உவமைகூறினார். எரிதற்குவேண்டிய உபகரணமான நெய் குறையாதிருக்கையிலும் விளக்குகள் பகல்வந்ததனால் ஒளியையிழத்தலாகிய இயல்பு, இதில் விளக்கப்பட்டது. மூன்றாமடியில் 'அருந்துறை' என்றது, அகப்பொருள் துறைகளை. பி-ம்:—[1]உறை. [2]எரிந்துறநிழற்றலினொளியிழந்தவால். (கூஅஉ)

கஉச. புனைந்தித ழுரிஞ்சுறு பொழுது [1]புல்லியும்
வனைந்தில வைகறை மலரு மாமலர்
நனந்தலை யமளியிற் றுயிலு நங்கைமா
ரனந்தரி னெடுங்கணோ டொத்த வாமரோ.

(இ - ள்.) வைகறை மலரும் மா மலர் - விடியற்காலத்திலே மலரும் இயல்பினவான சிறந்த (தாமரைமுதலிய) பூக்கள்,—புனைந்து இதழ் உரிஞ்சுறு பொழுது புல்லியும்-அழகியனவாய் இதழ்கள்விரிதற்குக் காரணமான சூரியோதயகாலம் நேர்ந்தும்,வனைந்தில-(மலர்ந்து) அழகுசெய்யாதனவாய்,— நனம் தலை அமளியில் துயிலும் நங்கைமார் - அகன்றஇடத்தையுடைய படுக்கையிலே தூங்குகிற மகளிரது, அனந்தரின் நெடுங் கணோடு - நித்திரையையுடைய நீண்ட கண்களுடன், ஒத்த - ஒத்திருந்தன; (எ - று.)—ஆம்-அசை; அரோ - ஈற்றசை.

இயல்பில் விடியற்காலத்திலே மலர்தற்குரிய தாமரைமுதலிய மலர்கள் நள்ளிரவிலே செயற்கையாற் பொழுதுபுலர்ந்தமைபற்றி மலர்ந்தனவில்லை; அவற்றுக்கு, அப்பொழுது சூரியோதயமானபின்பும் துயிலுணராத அந்நகரத்துமகளிரது மூடிய கண்களை உவமைகூறினார். பி-ம்:—[1]புக்ககம். (கூஅங)

கஉரு. இச்சையிற் றுயில்வதற் கியாவர் கண்களு
நிச்சயம் பகலுந்த மிமைக [1]ணீக்கல
பிச்சையு மிடுதுமென் றுணர்வு பேணலா
வச்சையர் நெடுமனை [2]வாயி லானவே.

(இ - ள்.) இச்சையில் துயில்வதற்கு - (தம்தமது) விருப்பத்தின்படி தூங்குதலால், யாவர் கண்களும்-(அந்நகரத்தில்) அனைவோருடையவிழிகளும், நிச்சயம் பகலும் தம் இமைகள் நீக்கல-உண்மையாகப் பகற்பொழுதான பின்பும் தமதுஇமைகளை விழியாதுநின்றன; (அவை), பிச்சையும் இடுதும் என்று உணர்வு பேணலா-(இரப்பவர்க்குப்) பிச்சையிடுவோமென்று எண்ணங்கொள்ளாத, வச்சையர் - உலோபிகளுடைய, நெடு மனை வாயில் ஆன - பெரிய மாளிகைகளின் தலைவாயில் போன்றன; (எ - று.)

யாசகர்க்குப்பிச்சையிடவிருப்பமில்லாத உலோபிகள் பகலிலும்தம்வீட்டு வாயிற்கதவடைத்திருத்தல், இயல்பு; அங்ஙனம் கதவுதிறவாத வாயில்கள்

போல அப்பொழுது அந்நகரத்தவரனைவரது கண்களும் பகற்பொழுதான பின்பும் இமைதிறவாதிருந்தன என்பதாம். பிச்சையும், உம்மை - இழிவு சிறப்பு: மிக்க பொருள் செலவுசெய்து பெரிய தானங்கள் செய்வோமென்று கருதாமையையே யன்றிச் சிறிதுசிறிது பொருட்செலவுசெய்து பிச்சையிடு தற்குக் கருதாமையையுமுடைய மகாலோபிக ளென்க. துயில்வதற்கு - நான்கனுருபு மூன்றனுருபின்பொருளில் வந்ததனல், உருபுமயக்கம். இச்சா, நிம்சயம், பிக்ஷா என்ற வடசொற்கள் திரிந்தன. பகலும், உம்மை-இழிவு சிறப்பு: நெடுமனையென்றதனல், மிக்க செல்வமுடையவராயிருந்தே உலோபஞ்செய்பவ ரென்பது விளங்கும். வாயில் - இல்வாய்: இலக்கணப்போலி. ஆன - உவமவுருபு. [1]நீக்கலர் என்று பாடமோதி, அந்நகரத்தவரனைவரும் மனம்போனபடி தூங்குமாறு பொழுது விடிந்தபின்புங் கண்விழித்திலர்; உதயகாலத்திற் பிச்சையிடுவோமென்ற எண்ணமுங் கொண்டிலர்; அவர்களுடைய வீட்டுவாயில்கள் லோபிகளுடைய வீட்டுவாயில்கள் போலத் திறக்கப்படாமலே அடைபட்டிருந்தன என்று பொருள் கொள்வாரு முளர். பி-ம்:—[2]வாயின்மானவே. (கூஅச)

கஉகூ. [1]நஞ்சுறு பிரிவினை நாளி னீளமோர்
தஞ்சுற விடுவதோர் தயாவு தாங்கலால்
வெஞ்சிறை நீங்கிய வினையி னுரென
நெஞ்சுறக் களித்தன நேமிப் புள்ளெலாம்.

(இ - ள்.) நாளின் நீளம்-பகற்பொழுதின் நீட்சி, ஓர் தஞ்சு உற-ஓர் ஆதாரமாக(நின்று), நஞ்சுஉறு பிரிவினை விடுவது - விஷத்தையொத்த (தமது) பிரிவை நீக்குவதாகிய, ஓர் தயாவு-ஒருதயையை, தாங்கலால்-(தாம்) பெற்றதனல்,-நேமி புள் எலாம்-சக்கரவாகபக்ஷிகள்யாவும்,வெம் சிறை நீங்கிய வினையினர் என - கொடியசிறைச்சாலையினின்று விடுபட்ட குற்றவாளிகள்போல, நெஞ்சு உற களித்தன-மனம் மிகவுங்களிக்கப்பெற்றன; (எ - று.)

ஆணும்பெண்ணுமாகிய சக்கரவாகப்பறவைகள் இரவில் ஒன்றையொன்று பிரிந்து வருந்துதலும், பகலில் ஒன்றோடொன்று கூடிக்குலாவி மகிழ்தலும் இயல்பு; இத்தகைய அப்பறவைகள், இரவு சிறிது பொழுதிலே கழிந்து அதற்கு முன்னும் பின்னுமாகப் பகல் பெரிதும்வளர்ந்தமையைக் கண்டு மிகவும்மகிழ்ந்தன என்க. குற்றஞ்செய்து சிறைப்பட்டு வருந்துகிறவர்கள் அச்சிறையிலிருத்தற்கு வரையறையாக நியமிக்கப்பட்ட காலத்தின் இடையிலே தற்செயலாக நேர்ந்த ஏதேனுமொரு காரணத்தாற் சிறைவிடுபட்டால் மகிழ்வுறுதல்போல, நாள்தோறுமுள்ள வழக்கப்படி இராப்பொழுதின் நாழி முப்பதும் ஒன்றையொன்று பிரிந்து வருந்தும் நிலைமையை யடைந்த சக்கரவாகப்பறவைகள் அவ்விரவின் இடையிலே எதிர்பாராமல்நேர்ந்த பகல்வரவால் பிரிவுத்துயரொழிந்து களிப்புற்றன என்றவாறு. 'நஞ்சுறுபிரிவு' என, பிரிவுத்துன்பத்தின் கொடுமையை விளக்கியபடி: இத்தொடர்க்கு-நைந்துறுகின்றபிரிவு என்று உரைப்பினுமாம், விடுவது-விடுவிப்பது: தன்வினை பிற

வினைப்பொருளில் வந்தது. [1]நஞ்சுறு பிரிவினிளுளினீள மோர்ந், தஞ்சுற நடுவதோரயர்வுந் தாங்கலால் என்ற பாடத்துக்கு நேமிப்புள்ளெலாம், நஞ்சுறு பிரிவினின்று அஞ்சுதலாலேற்பட்ட ஓரயர்வுதாங்குதலோடு நடுவதான நாளின்நீளமோர்ந்து வினையினுரெனக் களித்தன என்க. (கூஅரு)

கஉஎ. நாண்மதிக் கல்லது நடுவ ணெய்திய
வாணையிற் [1]றிறக்கலா வலரிற் பாய்வன
மாண்வினைப் பயன்படா மாந்தர் வாயில்சேர்
பாணரிற் றளர்ந்தன [2]பாடற் றும்பியே.

(இ - ள்.) நாள் மதிக்கு அல்லது-புதிய [உதித்த] சந்திரனுக் கல்லாமல், நடுவண் எய்திய ஆணையின்-இடையிலே நேர்ந்த (யாவருடைய) கட்டளையினுலும், திறக்கலா - இதழ் விரியாத, அலரில் - பூக்களில், பாய்வன-விரைந்து பாய்வனவான, பாடல் தும்பி - இசைப்பாட்டையுடைய வண்டுகள்,—மாண் வினை பயன் படா-மாட்சிமையுடைய தொழில்களில் தேர்தலில்லாத, மாந்தர் - மனிதர்களுடைய, வாயில்-வீட்டுவாயில்களில், சேர்-(சென்று) சேர்ந்த, பாணரின் - பாணர்கள் போல, தளர்ந்தன-(உள்ளேநுழைய இடம்பெருது) சோர்ந்தன; (எ - று.)

இரவில் சந்திரனைக்கண்டவளவிலே மலர்ந்து அவனைக்காணுதவளவிலே குவியும் இயல்பினவான ஆம்பல்முதலிய சிலமலர்கள் அந்நள்ளிரவில் சந்திரன் விளங்கிய பொழுது மலர்ந்துள்ளன வென்று கருதி அவற்றில் தாம் மொய்த்து உட்சென்று தேன்பருகிக் களிக்கலா மென்ற அவாவோடு இன்னிசை பாடிக்கொண்டு விரைந்துவந்த வண்டுகள், அவ்வளவிலே திடீரென்று சந்திரன் நீங்கச் சூரியனுதித்ததனுல் அம்மலர்கள் நன்கு இதழ்மூடியமைபற்றி உட்சென்று பயன்கொள்ள இடம்பெருவாயின; அவற்றிற்கு, சங்கீதத்தின் இனிமையை யுணர்ந்து கேட்டு மகிழ்ந்து பரிசுஅளிக்குந் தன்மைய ரல்லாத மந்தபுத்தியையுடைய அரஸிகஜநங்களின் வீட்டுவாயிலில் ஆவலோடு இன்னிசை பாடிக்கொண்டு சென்றுசேர்ந்து உள்ளேபுக இடம்பெருத சங்கீதபாடகர்களை உவமைகூறினர். பாணர் - இசைபாடிப்புகழ்வோர்; பாண்-பாட்டு. 'நடுவணெய்திய வாணையிற்றிறக்கலா' என்பதற்கு-இடையில்நேர்ந்த இராவணனுணையாலும் இதழ்நெகிழாத என்று உரைப்பினும் அமையும். **பி-ம்:—** [1]நீக்கலா. [2]பாடிறும்பியே. (கூஅகூ)

கஉஅ. அருமணிச் சாளர மதனி னூடுபுக்
கெரிகதி ரின்றுயி லெழுப்பி [1]யேற்றவு
மருளொடு தெருளுறா [2]நிலையர் மங்கையர்
தெருளுற மெய்ப்பொரு [3]டெளிந்தி லாரினே.

(இ - ள்.) எரி கதிர் - வெம்மையாய்விளங்குகிற சூரியகிரணங்கள், அருமணி சாளரம் அதனினூடு புக்கு-பெறுதற்கரிய இரத்தினங்களாலாகிய பல கணிகளின்வழியாய் உள்ளேநுழைந்து, இன் துயில் எழுப்பி ஏற்றவும்-இனிய

தூக்கத்தினின்று எழச்செய்து உணர்த்தவும், மங்கையர் - மகளிர், தெருள் உற மெய் பொருள் தெளிந்திலாரின்-உண்மைப்பொருளைத் தெளிவாக அறியாதவர்கள்போல, மருளொடு தெருள் உறு நிலையர்-மயக்கமும் தெளிவும் ஒருங்கே பொருந்திய நிலைமையை யுடையவரானார்கள்; (எ - று.)

சாளரவழியாய் வெயில் உட்சென்று உறைத்தலால் பொழுதுவிடிந்ததென்று தெரிந்தும் தூக்கந்தெளிதற்கு வேண்டிய நாழிகை கழிந்திடாமையால் அந்நகரத்து மகளிர்கள் இடையிலே சற்றுவிழித்தலும் மீண்டும்சற்றுத்துயிலுதலுமாக நன்குவிழிப்புறாது கிடந்தனர். அவர்களுக்கு, பிறப்புவீடுகளையும் அவற்றின் காரணங்களையும் விபரீதவையங்களாலன்றி உண்மையா லுணர்தலாகிய தத்துவஞானத்தின் தேர்ச்சியை யடையாதவர்கள் மறுபிறப்பு இருவினைப்பயன் கடவுள் முதலியவற்றின் உண்மையில் தெளிதலும் மயங்குதலுமாய் அடிக்கடி மாறுபடுதலை உவமைகூறினார். பி-ம்:—[1]எய்தவும். [2]நிலைமை. [3]தெரிந்திலாரினே. (கூஅஎ)

கஉகூ. ஏவலின் வன்மையை யெண்ண [1]றேற்றலர்
நாவல ரியற்றிய [2]நாளி னுமநூல்
[3]காவலி னினிதுணர் கணித மாக்களுங்
கூவுறு கோழியுந் துயில்வு கொண்டவே.

(இ - ள்.) ஏவலின் வன்மையை எண்ணல் தேற்றலர்-(இராவணனது) கட்டளையின் வலிமையை ஆலோசித்து அறியாதவர்களான, நாவலர்-பண்டிதர்கள், இயற்றிய செய்த, நாமம்-பிரசித்திபெற்ற, நாளின் நூல் - நாட்களைப்பற்றிச் சொல்லுகிற சோதிட சாஸ்திரங்களை, காவலின்-பாதுகாப்போடு [சோர்வின்றிக் கருத்தூன்றுதலோடு], இனிது உணர் - நன்றாக உணர்ந்த, கணிதம் மாக்களும்-கணக்கில் தேர்ந்தவர்களும், (துயில்வு கொண்டனர்)-தூக்கங்கொண்டிருந்தார்கள்; கூவுறு கோழியும் - (வைகறையிற்) கூவுந்தன்மையனவான கோழிகளும், துயில்வுகொண்ட-தூக்கங்கொண்டிருந்தன; (எ-று.)

கிரகங்கள் நக்ஷத்திரங்கள் இவற்றின் சஞ்சாரம் முதலியவற்றைக் கொண்டு கணக்கிட்டு நாள்களின் காலவரையறைப்பகுதிகளை முந்தியே நன்கு ஆராய்ந்து உணரவல்ல சோதிடவித்துவான்களும், இப்படி ராக்ஷசராசனை இராவணனது கட்டளையால் இலங்கையில் இரவினிடையிலே திடீரென்று பகல்நேர்தலை முந்தியறியாமையால் தாம்இயற்றிய சோதிடநூல்களில் இதைக்குறித்து யாதும் எழுதிவைத்தாரில்லை; ஆகவே, அந்நூல்களைக் கருத்தோடு முற்றக்கற்றுத் தேர்ந்த அவ்வூர்ச் சோதிடசாஸ்திரிகள் பொழுதுவிடிந்தபின்பும் இரவென்றே உறங்கிக்கிடந்தார்கள்; இயல்பாகப் பொழுதுபுலர்கையிற் கூவுந்தன்மையனவான கோழிகளும் எதிர்பாராதுநேர்ந்த சூரியோதய காலத்தையறிந்து கூவிற்றில வென்பதாம். நாவலர்-நாவின்தொழிலான கவனம் பிரசங்கம் போதனை என்பவற்றில் வல்லவர். கணிதமாக்கள்-காலக்கணக்கர். 'துயில்வுகொண்ட' என்ற முற்று, 'கணிதமாக்கள்' என்ற எழுவாய்க்கு ஏற்ற

படி உயர்திணையாக மாற்றிக் கூட்டப்பட்டது. கூவுறு, உறு - துணைவினை. தேற்றலர்-தேறலர்; தன்வினைப்பொருளில் வந்த பிறவினை. முதலடி - நாவலர்க்கு அடைமொழி; கணிதமாக்களுக்கு அடைமொழியாக்கினும் அமையும். [1]தேற்றலா. [2]நாழிநாமநூல். [3]காவலர்நுனித்துணர். (சுஅஅ)

கக௨௦.—இராவணன் அப்பொழுது சூரியனைச் சந்திரனென்றல்.

இனையன வுலகினி னிகழு [1]மெல்லையிற்
கனைகழ லரக்கனுங் கண்ணி னோக்கினு
னினைவுறு மனத்தையு நெருப்பிற் றீக்குமா
லனையவத் திங்களே யாகுமா லென்றான்.

(இ - ள்.) இனையன - இப்படிப்பட்ட தன்மைகள், உலகினில் நிகழும் எல்லையில் - உலகத்தில் நடக்குமளவிலே, கனை கழல் அரக்கனும் - ஒலிக்கிற வீரக்கழலையுடைய இராவணனும், கண்ணின் நோக்கினன் - (அச்சூரியனைக்) கண்களாற் பார்த்து,—'(இவன்), நினைவுறு மனத்தையும் நெருப்பின் தீக்கும்-(தன்னை)நினைக்கிறமனத்தையும் நெருப்புப்போல எரிக்கிறான்;ஆல்-ஆதலால், அனைய அ திங்களே ஆகும் - முன்னே எதிரில்வந்து எரித்த அச்சந்திரனே யாவன்,' என்றான்-என்று (ஏவலாளரைநோக்கிக்) கூறினான்; (எ - று.)

மூன்றாமடியினால், தனதுகிரணத்துக்கு இலக்காகிற உடம்பை மிகச்சுடுதல் நன்கு பெறப்படும். பி-ம்:—[1]எல்லையில். (சுஅகூ)

கக௨க.—ஏவலர் சிலர் 'இவன் சூரியனே' என்று உணர்த்தல்.

திங்களோ வன்றிது [1]செல்வ செங்கதிர்
பொங்குளைப் பச்சையம் புரவித் [2]தேரதால்
வெங்கதிர் சுடுவதே யன்றி மெய்யுறத்
தங்குதண் கதிர்சுடத் தகாதென் றார்சிலர்.

(இ - ள்.) (இராவணன் இங்ஙனம் கூறியபொழுது), சிலர்-(அருகிலிருந்த) சிலபரிசனங்கள், (அவனை நோக்கி), 'செல்வ - எல்லாச்செல்வமுமுடையவனே! இது—, திங்களோ அன்று-சந்திரனன்று; செம் கதிர் - சிவந்தகிரணங்களையுடைய சூரியனே; பொங்கு உளை-உயரவளர்ந்துவிளங்குகிற பிடரிமயிரையுடைய, பச்சை அம் புரவி-அழகிய பச்சைக்குதிரைகள் பூண்ட, தேரது - தேரையுடையது (பார்);(அன்றியும்,) வெம்கதிர்-உஷ்ணமான கிரணங்களையுடைய சூரியன், மெய் உற சுடுவதே அன்றி - உடம்பிலுறைக்கும்படி சுடுவதேயல்லாமல், தங்கு தண் கதிர்-நிலைபெற்ற குளிர்ச்சிபொருந்திய கிரணங்களுள்ள சந்திரன், சுட தகாது - சுடத்தக்கதன்று', என்றார்-என்று (இயற்கையை யெடுத்துச்) சொன்னார்கள்; (எ - று.)—ஆல்-ஈற்றசை.

முந்திவந்த சந்திரன் சுடவில்லை, இப்பொழுது வந்த இவனே சுடுகின்றனன்: ஆதலால், இவன் சூரியனே யென்றாரென்க. பச்சை-பண்புப்பெயர். சூரியன்தேர்க்குதிரை பசுமைநிறமுடையதென்பது நூற்கொள்கை. பி-ம்:—[1]செல்வச். [2]தேர்கொலாம். (சுகூ௦)

வே று.

கநஉ.—இராவணன் 'சூரியனையும் கடலொலியையும் விலக்கி இளம்பிறையைக் கொணர்க' என்றல்.

நீலச் சிகரக் கிரியன்னவ னின்ற வெய்யோ
னாலத்தினும் வெய்ய னகற்றி யரற்று கின்ற
வேலைக் குரலைத் தவிர்கென்று விலக்கி மேலை
மாலைப் பிறைப்பிள்ளையைக் கூவுதிர் வல்லை யென்றான்.

(இ - ள்.) நீலம் சிகரம் கிரி அன்னவன் - சிகரங்களையுடைய நீலமலை போன்ற இராவணன், (ஏவலாளரை நோக்கி), 'நின்ற வெய்யோன் - எதிர் நின்ற இச்சூரியன், ஆலத்தினும் வெய்யன்-விஷத்திலுங் கொடியவன்: (ஆதலால், இவனை), அகற்றி - நீக்கிவிட்டு, அரற்றுகின்ற வேலை குரலை - ஆரவாரிக்கிற கடலி னொலியையும், தவிர்க என்று விலக்கி - ஒழிகவென்று தடுத்து விட்டு, மாலை மேலை பிறை பிள்ளையை வல்லை கூவுதிர் - மாலைப்பொழுதில் மேற்குத்திக்கில் தோன்றுகிற இளம்பிறைச்சந்திரனை விரைவில் அழையுங்கள்,' என்றான் - என்று கட்டளையிட்டான்; (எ - று.)

பருத்து ஓங்கிய வடிவமும் பெரிய தலைகளும் தோள்களும் கருமை நிறமும் உடைமைபற்றி, 'நீலச்சிகரக்கிரியன்னவன்' என்றார். கடலொலி காமோத்தீபகப் பொருள்களு ளொன்றாதலால், அதனையும் விலக்கச் சொன்னான். மாலைப்பிறைப்பிள்ளையைக் கூவுதிர் - மாலைப்பொழுதுடனே இளம் பிறையைக் கூப்பிடுங்க ளென்றவாறு; கககூ - ஆங்கவியில் "பகலும் பகலோனும் வருக" என்றாற்போலக் கொள்க.

இதுமுதல் முப்பது கவிகள் - மாச்சீர்களும் மாங்கனிச்சீரும், விளச்சீரும் விரவிவந்த நெடிலடி நான்குகொண்ட கலிநிலைத்துறைகள். (கூகூக)

கநந.—உடனே இளம்பிறை தோன்றுதல்.

சொன்னா னிருதர்க்கிறை யம்மொழி சொல்ல லோடு
மந்நாளி னிரம்பிய வம்மதி யாண்டோர் [1]வேலை
முந்நாளி னிளம்பிறை யாகி முளைத்த தென்றா
லெந்நாளு மருந்தவ மன்றி யியற்ற லாமோ.

(இ - ள்.) நிருதர்க்கு இறை-அரக்கர்க்கு அரசனான இராவணன், சொன்னான் - (இங்ஙனம்) கூறினான்; அ மொழி சொல்லலோடும் - அவ்வார்த்தையைக் கூறியவளவிலே,—அ நாளில் நிரம்பிய அ மதி-அன்றைத்தினத்திலே (சிறிதுபொழுதுக்குமுன் பதினாறுகலைகளும்) நிறைந்துகாணப்பட்ட அந்தப் பூர்ணசந்திரன், ஆண்டு-அப்பொழுது, ஓர் வேலை-ஒருபுறத்திலே, முந்நாளின் இளம் பிறை ஆகி முளைத்தது-மூன்றாம் பிறைச்சந்திரனாகமாறித் தோன்றிற்று: என்றால்—, எ நாளும் அரு தவம் அன்றி இயற்றல் ஆமோ-எக்காலத்திலும் அருமையான தவமேயன்றி வேறொன்று செய்யத்தக்கதோ? (எ - று.)

இராவணன் முன்பு பலகாலம் வருந்திச்செய்த அரியபெரியதவத்தின் பயனாகப் பெற்ற வரத்தின்பலத்தால் அவன்கட்டளைப்படி பூர்ணசந்திரன் உடனே இளம்பிறையாக மாறித்தோன்றிய தென்பது கருத்து. "வேண்டிய வேண்டியாங் கெய்தலாற் செய்தவ, மீண்டு முயலப் படும்" என்ற திருக்குறள், இக்கவியின் நான்காமடிக்கு மேற்கோளாகத் தக்கது. பௌர்ணமி திதியிற் போலப் பூர்ணமாய்விளங்கிய சந்திரன் அதற்கு ஒருபக்ஷத்தின் பின் துவிதீயாதிதியிற்போல மூன்றாம்பிறையாக உடனே மாறிய அற்புதக் காட்சியின் அருமையைப் பாராட்டிக்கூறியவாறு இது. 'மூந்நாள்' என்றது, அமாவாசைக்கு மூன்றுநாளான துவிதீயையை; அதிலேயே மூன்றுகலையுள்ள பிறை காணப்படுவது. 'சொன்னா னிருதர்க்கிறை' என்றது, கீழ்க்கவியிற் கூறியதன் அநுவாதம். வேலை-எல்லை. ஓர்வேலை யென்பதற்கு-மேல் கடலின்மீது என்று உரைத்தலு மொன்று. நான்காமடி - கவிக்கூற்றாய், தவப்பெருமையை உலகத்துக்கு உணர்த்தும். **பி-ம்:—**[1]சீலம். (சுகஉ)

கசு௩.—இதுமுதல் மூன்றுகவிகள் - இராவணன் பிறையைப் பழித்தலைக்கூறும்.

குடபாலின் முளைத்தது கண்ட குணங்க டீயோன்
வடவாவன லன்றெனின் மண்பிடர் வைத்த பாம்பின்
விடவா ளெயிறன்றெனி னென்னை [1]வெகுண்டு மாலை
யடவா ளுருவிக்கொடு தோன்றிய தாகு மன்றே.

நான்குகவிகள்-ஒருதொடர்.

(இ - ள்.) குட பாலில் முளைத்தது கண்ட-மேற்குத்திக்கில் தோன்றிய அப்பிறைச்சந்திரனைப் பார்த்த, குணங்கள் தீயோன் - தீக்குணங்களையுடையவனான இராவணன், (கூறுவான்:—) (இது), வடவா அனல்-படபாமுகாக்கினியாகும்; அன்று எனில் - அங்ஙனமன்றாயின், மண் பிடர் வைத்த பாம்பின் - பூமியைப் பிடரியின்மேற்கொண்டுசுமக்கிற ஆதிசேஷனது, விடம் வாள் எயிறு - விஷமுள்ள கூரிய பல்லாம்; அன்று எனின்-அங்ஙனமுமன்றானால், மாலை - மாலைப்பொழுது, என்னை வெகுண்டு - என்னைக்கோபித்து, அட - கொல்வதற்காக, வாள் உருவிக்கொடு தோன்றியது ஆகும் - உடைவாளை உருவியெடுத்துக்கொண்டு எதிரில்வந்து தோன்றியதாம்; (எ - று.)

தனக்குமிக்கவெப்பம்விளைத்து மிகக்கொடிதா யிருத்தல்பற்றி, பிறையை இங்ஙனம் சிலவகையாக விகற்பித்துக்கூறினான். பிறையின் வளைந்தவடிவிற்கு ஒப்பாதற்பொருட்டு, வாள் என்றதற்கு - உடைவாளென்று உரைக்கப்பட்டது. வடவா வனல்-படபாநலம் என்ற வடசொற்றொடரின் திரிபு: கடலிடையில் ஒருபெண்குதிரையின் முகத்தினின்று வெளித்தோன்றுவதாயமைந்துள்ள தீ; இது, கடல்நீரை மழைவெள்ள முதலியவற்றால் மிகாதபடி உறிஞ்சிநிற்பது: பிரளயகாலத்தில் கடலினின்று வெளியெழுந்து உலகத்தை யெரித்தழிப்பது. படபா - பெண்குதிரை. மாலை வாளுருவிக்கொடு

தோன்றியதாகும் - மாலை உருவிக்கொடு தோன்றிய வாளாகும். பால்-பக்கம். மூளைத்தது - பெயர். குணங்கள் தீயோன் - குணக்கேடன். 'குணங்கள் தீயோன்' என்பதற்கு வினைமுற்றும், 'வடவாவனல்' என்பது முதலியவற்றுக்கு எழுவாயும் வருவிக்கப்பட்டன. பி-ம்:—[1]வெகுண்ட. (சுகூங)

கஙடு. தாதுண் சடிலத்தலை வைத்தது தண்ட ரங்க
மோதுங் [1]கடலிற் கிடைமுந்து பிறந்த போதே
யோதுங் கடுவைத்தன் மிடற்றி னொளித்த தக்கோ
னீதுங் கடுவாமென வெண்ணிய வெண்ண மன்றே.

(இ - ள்.) தண் - குளிர்ச்சியான, தரங்கம் மோதும்-அலைகளை வீசுகிற, கடலிற்கு இடை - திருப்பாற்கடலின்நடுவினின்று, முந்து-முன்பு [கடைந்த காலத்தில்], பிறந்த போதே-தோன்றினபொழுதே, ஓதும் கடுவை தன் மிடற்றின் ஒளித்த தக்கோன்-(யாவராலுங் கொடியதென்று) சொல்லப்படுகிற விஷத்தைத் தனதுகண்டத்தில் மறைத்துவைத்த பெரியோனானசிவபிரான், தாது உண் சடிலத்தலை வைத்தது - (சூடிய கொன்றைமலர்களின்) மகரந்தப் பொடிகளைக் கொண்ட சடாபாரத்தையுடைய தனதுமுடியில் (உடனே பிறையையும்) வைத்துக்கொண்டதற்குக் காரணம், ஈதும் கடு ஆம் என எண்ணிய எண்ணம் அன்றே-இதுவும் விஷமாகுமென்று கருதிய கருத்தன்றோ? (எ-று.)

திருப்பாற்கடல்கடைந்தகாலத்தில் அதனினின்று கொடிய ஹாலாஹல விஷம் பிறைச்சந்திரன் முதலிய பலபொருள்கள் தோன்றியபொழுது அவ் விஷத்தைத் தேவர்கள்வேண்டுகோளால் தனதுகண்டத்தினுள்ளே மறைத்து வைத்துக்கொண்ட சிவபிரான் உடனே பிறைச்சந்திரனையும் தனதுசடாமகுடத்தில் வைத்துக்கொண்ட காரணம், இதுவும் ஒருவகைவிஷமாமென்று அப்பெருமான் எண்ணிய எண்ணமாதல்வேண்டு மென்றான். இதனால், தன்னை மிக வருத்துவதாகிய பிறை விஷத்தன்மையுடையதென்பதைக் காரணங்கொண்டு சாதித்தான். இது தற்காலத்திற் குளிர்ந்ததுபோலத் தோன்றுதலின் இதனையெடுத்துத் தரித்துக்கொள்ளும்படி தேவர்கள் வேண்டிற்றிலராயினும், இதுபிற்காலத்தில் விஷம்போலவே கொடியதா மென்று கருதினனென்பது, 'ஓதுங்கடு,' 'ஈதுங்கடுவாமென வெண்ணியவெண்ணம்' என்றவற்றில் விளங்கும். இது, தற்குறிப்பேற்றவணியின்பாற்படும். பி-ம்:—[1]கடலிற்பட. (சுகூச)

கஙசு. உரு[1]மொக்க [2]வுலைந்துயிர் நுங்கிய திங்க ளோடித்
திருமிச் சிறு[3]மின் பிறைதீமை [4]குறைந்த தில்லை
கருமைக் கறைநெஞ்சினி னஞ்சு கலந்த பாம்பின்
பெருமைச் சிறுமைக்கொரு பெற்றி குறைந்த துண்டோ.

(இ - ள்.) உரும்ஒக்க - இடிபோல [மிகக்கொடிதாக], உலைந்து - சஞ்சரித்து [எதிர்வந்து], உயிர் நுங்கிய - (எனது) உயிரை விழுங்கிய, திங்களோடு - பூர்ணசந்திரனைக்காட்டிலும், திருமி சிறு - திரும்பி [தனதுபெரிய

வடிவம்வேறுபட்டுச்] சிறுத்துவந்த, மின் இ பிறை-மின்னல்போல விளங்கு கிற இந்த இளம்பிறையினிடத்தில், தீமை குறைந்தது இல்லை - கொடுமை சிறிதுங்குறையவில்லை; கருமை கறை நெஞ்சினில் - கொடிய கோபமுள்ள மனத்தையுடைய, நஞ்சு கலந்த பாம்பின் - விஷப்பாம்பினது, பெருமை - பெரிய உருவத்தைக் காட்டிலும், சிறுமைக்கு - சிறிய உருவத்துக்கு, ஒரு பெற்றி குறைந்தது உண்டோ - (கொடுமைக்) குணம் ஒரு சிறிதாயினும் குறைதலுளதோ? [இல்லை யன்றோ?] (எ - று.)

பெரும்பாம்பினிடத்தும் பாம்புக்குட்டியினிடத்தும் விஷம் ஒருதன்மையதாகவே யிருத்தல்போல, முன்புவந்த நிறைமதியிடத்தும் இப்பொழுது வந்த குறைமதியிடத்தும் என்னைச் சுடுந்தன்மை ஒரே விதமாகவே யுள்ளது என்றவாறு. **எடுத்துக்காட்டுவமையணி.** வடிவின்பெருமைக்கு ஏற்பக் கடுமைமிகுதலும், அதன் சிறுமைக்குஏற்பக் கடுமை குறைதலுமின்றி இரண்டிலும் கடுமை ஒருபடித்தாயிருத்தற்குத் திருஷ்டாந்தங் காட்டினன். திருமி என்ற இறந்தகால வினையெச்சத்தில், திரும் - பகுதி: திரும்பி யென்பதன் விகாரமென்றலும் உண்டு. சிறு - பண்டித, வினைத் தன்மைப்பட்டு, வினைத் தொகையாய் நின்றது. "கறுப்புஞ்சிவப்பும் வெகுளிப் பொருள" என்றதை ஆதாரமாகக் கொண்டு, கறையென்பதற்கு கோபமென்று உரைக்கப்பட்டது. மூன்றுமடிக்கு - கரியஅஞ்ஞானவிருளையுடைய மனம்போலக் கரியவிஷம் உள்ளே பொருந்தப்பெற்ற பாம்பென்று உரைகொள்ளினும் அமையும். அப்பொழுது, நெஞ்சினில் என்பதில், இன் சாரியையும், இல் ஒப்புப்பொருளில் வந்த ஐந்தனுருபுமாம். **பி-ம்:**—[1]ஒத்த. [2]வலத்துயிர். [3]மென். [4]குறைத்தது.()

சஙஎ.—இராவணன் பிறையை விலக்கி இருளைத்தருக என்றல்.

> கன்னக் கனியும்மிரு டன்னையுங் காண்டு மன்றே
> முன்னைக் கதிர்நன்றி தகற்றுதிர் [1]முன்பு சான்ற
> வென்னைச் [2]சுடுமென்னினிவ் [3]மேவுழுல கத்தும் வாழ்வோர்
> பின்னைச் சில[4]ருய்வரென் றங்கொரு பேச்சு முண்டோ.

(இ - ள்.) கன்னக்கனியும் இருள் தன்னையும் - மிகவும் முதிர்ந்துள்ள இருளின் தன்மையையும், (எப்படிப்பட்டதென்று), காண்டும் - பார்ப்போம்; முன்னை கதிர் நன்று - (இப்பிறையினும்) முன்புவந்த சூரியனே குளிர்ந்தது; இது முன்பு அகற்றுதிர் - இப்பிறையை விரைவாக நீக்கிவிடுங்கள்; சான்ற என்னை சுடும் என்னின் - (பலபராக்கிரமங்களில்) மேம்பட்ட என்னையே (இது) வருத்துவதென்றால், பின்னை - மற்று, இ எழ் உலகத்தும் வாழ்வோர் சிலர் உய்வர் என்று ஒரு பேச்சும் உண்டோ - இந்த ஏழுலகங்களிலும் வாழ்பவர்களிற் சிலர் (இதற்குத்) தப்பிப்பிழைப்பார்களென்று ஒருவார்த்தையும் உள்ளதாமோ? [ஆகாதென்றபடி]; (எ - று.)— அன்று, ஏ, அங்கு - அசைகள்.

'இருள்தன்னையுங் காண்டும்' என்றதனால், இருளை வருவிக்கும்படிகட்டளைகூறியவாறு. கன்னக்கனியும் என்பதை, 'சின்னஞ்சிறுத்த, பென்னம்

பெருத்த, கன்னங்கறுத்த, செக்கச்சிவந்த, பண்ணப்பணைத்த' என்பன போலக்கொள்க; கனிதலின்மிகுதியைக் காட்டும். கனியுமிருள், மகர வொற்று - விரித்தல். இச்செய்யுள் - தொடர்நிலைச்செய்யுட்பொருட்பேறணி. பி-ம்:—[1]மொய்ம்பு. [2]சுடுமேயெனில். [3]எழுலகத்தில். [4]வாழ்வர். (சுசுசு)

கங-அ.—இதுவும், அடுத்த கவியும் - அந்தகாரவருணனை.

ஆண்டப் பிறைநீங்கலு மெய்திய தந்த காரந்
தீண்டற் [1]கெளிதாய்ப் பல[2]தேய்ப்பன தேய்க்க லாகி
வேண்டிற் [3]கரபத்திரத் தீர்த்து விழுத்த லாகிக்
காண்டற் [4]கினிதாய்ப் பலகந்து திரட்ட லாகி.

(இ - ள்.) ஆண்டு - அப்பொழுது (அல்லது இராவணன் கட்டளையிட்டபடி), அ பிறை நீங்கலும் - அந்த இளஞ்சந்திரன் நீங்கியவுடனே,— அந்தகாரம் - இருளானது,—தீண்டற்கு எளிதுஆய் - பரிசிக்கக் கூடியதாய், பல தேய்ப்பன தேய்க்கல் ஆகி - தேய்க்கப்படுதற்குரிய பல பொருள்களையும் (தன்னிடத்திலே) தேய்த்துக் கொள்ளத்தக்கதாய் [கற்போல வலிதாய்], வேண்டில் கரபத்திரத்து ஈர்த்து விழுத்தல் ஆகி - விருப்பமுண்டானால் வாளினால் அறுத்துத் தள்ளுதற்குரியதாய், காண்டற்கு இனிது ஆய் பல கந்து திரட்டல் ஆகி - பார்த்தற்கு இனியதாம்படி பல தூண்களாகத் திரட்டிவைக்கும்படியானதால், எய்தியது - வந்துசேர்ந்தது; (எ - று.)

மிகுதியாகவந்த இருள் மிகத்திண்ணியதா யிருந்ததென்பதை, பின் மூன்று அடிகளில் சிலவகையாக விளக்கிக்காட்டினார். அந்தகாரம், கரபத்ரம் - வடசொற்கள். கந்து - ஸ்கந்த மென்ற வடசொல்லின் திரிபு. கரபத்திரம் - கைவாள். திரட்டல் - கடைச்சல்பிடித்தல், திரண்டவடிவமாக அமைத்தல். பி-ம்:—[1]அரிதாய்ப். [2]தேய்ப்பினுந் தேய்க்கலாகா. [3]கரபத்திரபத்தியினீர்ந்து வீழ்த்து. [4]அருஞ் சேணுயர். (சுசுஎ)

கஙகூ. முருடீர்ந் துருட்டற் கெளி [1]தென்பதென் முற்றுமுற்றிப்
பொரு[2]ளடங்கில் கேள்விச் சுடர்புக்கு வழங்க லின்றிக்
குருடிங்கி தென்னக் குறிக்[3]கொண்டு கண்ணோட்டங் குன்றி
யருடீர்ந்த நெஞ்சிற் கரிதென்ப தவ்வந்த காரம்.

(இ - ள்.) முருடு ஈர்ந்து உருட்டற்கு எளிது என்பது என்-(கீழ்க்கூறியவாறல்லாமலும் அவ்விருள்) விறகுகளாக வெட்டிப்புரட்டித் தள்ளப்படுதற்கு எளிதாயிருந்த தென்பதைப்பற்றிச் சொல்லவேண்டுவது என்னே! [அத்தன்மை சொல்லாமலே விளங்கும் என்றபடி]; (அன்றியும்), முற்றும்முற்றி-மிகவும்முதிர்ந்து, தீங்கு இல் பொருள் கேள்வி சுடர் புக்கு வழங்கல் இன்றி-குற்றமில்லாத பொருள்களையுடைய நூற்கேள்வியாகிய ஒளி உட்புகுந்து விளக்குதல் பெறாமல், ஈங்கு இது குருடு என்ன குறிக்கொண்டு-இவ்வுலகத்தில் இது குருடேயா மென்று பெயரிட்டுச் சொல்லப்பட்டு, கண்ணோட்டம் குன்றி-

தாட்சிணியமில்லாமல், அருள் தீர்ந்த-அருள்நீங்கிய, நெஞ்சின் - மனம்போல, அ அந்தகாரம்-அவ்விருள், கரிது என்பது-கரியதென்று சொல்லப்படுவதாம்.

கீழ்க்கவியில் "தீண்டற்கெளிதாய்" என்பது முதல் மூன்று அடிகளாற் கூறிய தன்மைகளோடு, விறகுகளாகப் பிளந்து தள்ளுதற்குங் கூடியதாயிருந்தது அத்திண்ணிய இருளென்பது, 'முருடேர்ந்துருட்டற்கெளி தென்பதென்' என்ற முதல்வாக்கியத்தின் கருத்து. குற்றமற்ற நல்ல நூற்கேள்வி சிறிதும் உட்புகாமையால் ஞானவொளிபெறாமல் அஞ்ஞானவிருளே நிறைந்து அத ஞல் அகக்குருடென்று சொல்லப்பட்டு அருள்முதலிய நற்குணமில்லாமல் தன்னோடு பயின்றாரை அன்போடுகாணும் விருப்பத்தையும் உடையதாகாது இக்கொடுமையிற் பலகாலம் பயின்று வைரம்பற்றிய கீழ்மக்கள் மனம்போலக் கரியதாயிருந்தது அவ்விருளென்பது, பிந்தினவாக்கியத்தின் கருத்து. 'அருள்தீர்ந்த நெஞ்சிற்கரிதென்ப தவ்வந்தகாரம்' என்றவிடத்து, "புறங்குன்றி கண்டனைய ரேனு மகங்குன்றி, மூக்கிற் கரியா ருடைத்து" என்ற திருக்குறளும், "யாழின்மொழிமங்கைபங்கன் சிற்றம்பல மாதரியாக், கூழின் மலி மனம் போன் றிருளாநின்ற கோகிலமே" என்ற திருக்கோவையாரும் நினைக்கத்தக்கன. கீழ்மக்கள் மனத்திற்குக் கருமை-அறியாமை, அல்லது தீயசிந்தனையாகிய களங்கத்தையுடைமை யென்றும், இருளுக்குக் கருமை - கறுத்தநிற மென்றுங் கொள்க.

குற்றமற்ற நல்ல நூற்கேள்வி ஞானவொளியைப்பரவச்செய்வதாதலால், அது, சுடரெனப்பட்டது. தாட்சிணியம், பிறர்மேற் கண் சென்றவிடத்து நிகழ்வதாதலால், கண்ணோட்டமென்னும் பெயரதாயிற்று. 'முற்று முற்றி' முதலாக உபமானத்துக்குக் கொடுத்த அடைமொழிகளை உபமேயத்துக்குங் கொண்டால், அவ்விருள் எங்கும்நிறைந்து மிகத்திண்ணிதாயிருத்தலும், விளக்கொளி முதலியனகொண்டு விலக்கப்படாமையும், குருட்டுத்தன்மையையுடைமையும், கண்பார்வைசெல்லுதற்கு இடங்கொடாமையும், கொடுமையையுடைமையும் ஆகிய தன்மை வெளியாம். என்பது-என்னப்படுவது; செயப்பாட்டு வினைப்பொருளில் வந்த செய்வினை. 'நெஞ்சிற் கரிது' என்பதற்கு-அப்படிப்பட்ட நெஞ்சைக்காட்டிலுங் கரியதுஎனவும் பொருள்கொள்ளலாம். ஈங்கு - அசையுமாம்.

இனி, முதலடிக்கு - முரட்டுத்தன்மை பிளந்து தள்ளி யொழித்தற்கு எளியதோ? [அன்று]: அப்படிப்பட்ட முரட்டுத்தன்மையில் மிகவும் முதிர்ந்து என்று உரைத்து, அவ்வடி முழுவதையும் நெஞ்சிற்கு அடைமொழியாக்கி யுரைப்பினும் ஒருவாறு பொருந்தும். பி ம்:—[1]என்பது. [2]தீர்ந்தஞானச். [3]கொண்ட.

(௬௬அ)

௧௬௦.—இதுவும், அடுத்த கவியும்-இராவணன் இருளைப் பழித்தல்.

விள்ளாது செறிந்திடை மேலுற [1]வீங்கி யெங்கு
[2]நள்ளா விருள் வந்தகன் ஞாலம் விழுங்க லோடு

[3]மெள்ளா துலகியாவையும் யாவரும் [4]வீயு [5]மென்ப
துள்ளா துமிழ்ந்தான் விடமுண்ட வொருத்த னென்றான்.

(இ - ள்.) விள்ளாது-(தன்னிற்) பிரிவுபடாமல், இடை செறிந்து - பூமியினிடத்திலே பொருந்தி, மேல் உற வீங்கி - ஆகாயத்தையளாவ வளர்ந்து, எங்கும் நள்ளா - எவ்விடத்திலும் பற்றுக்கொள்ளாத, இருள்—, வந்து—, அகல் ஞாலம் - பரந்த உலக முழுவதையும்,விழுங்கலோடும் - விழுங்கியவளவிலே,—(இராவணன்),—'விடம் உண்ட ஒருத்தன்-விஷத்தை முன்பு உட்கொண்ட சிவபிரான், எள்ளாது - இகழாமலும், உலகு யாவையும் யாவரும் வீயும் என்பது உள்ளாது-(இதனால்) உலகம் எல்லாவஃறிணைப் பொருள்களும் எல்லா வுயர்திணைப்பொருள்களும் அழியப்பெறும் என்பதை நினையாமலும், உமிழ்ந்தான் - (அவ்விஷத்தை) வெளி யுமிழ்ந்திட்டனன்', என்றான் - என்று கூறினான்; (எ - று.)

முன்னிரண்டடி-கவிக்கூற்று; பின்னிரண்டடி-இராவணன் வார்த்தை. [2]நள்ளாதிருளந்தகன் என்ற பாடத்திற்கு-கரிய இருள் உலகமுழுவதையும் உட்கொண்டதை, கரிய யமன் உலகமுழுவதையும் விழுங்கியதாக வருணித்தாரென்க; உருவகவணி. 'எங்கும் நள்ளா' என்பதன் கருத்து-யாதோரிடத்தையும் விட்டிடாத என்பதாம். எள்ளாது - இவ்விஷத்தினது மிக்க கொடுந்தன்மையை மனங்கொள்ளாமல் என்றபடி. சிவபிரான் தனது ஆற்றலால் தான் உண்ட விஷத்தின் கொடுமையைப் பாராட்டாமலும், அதனை நாம் வெளிப்படுத்தினால் அதனால் உலகத்து அனைத்துப் பொருளும் அழியுமென்று எண்ணாமலும் அதனை வெளியுமிழ அதுவே இங்ஙனம் மிகக் கொடியதாய் எங்கும் பரவியது போலு மென்பது, பின்னிரண்டடியின் கருத்து: தன்மைத்தற்குறிப்பேற்றவணி. பி-ம்:—[1]ஒங்கி. [3]எள்ளா. [4]வீவது. [5]என்பவுள்ளா. (௬௬௬)

கசக. வேலைத் தலைவந் தொருவன்வலி யால்வி ழுங்கு
மாலத்தி னடங்குவ தன்றி தறிந்து ணர்ந்தேன்
ஞாலத்தொடு விண்முதல் யாவையு நாவி னக்குங்
[1]காலக் கனல்கார் விடமுண்டு கறுத்த தன்றே.

இது முதல் ஆறு கவிகள் - ஒரு தொடர்.

(இ - ள்.) இது—, வேலைத் தலை-(பாற்) கடலினிடத்தினின்று, வந்து-தோன்றி, ஒருவன் வலியால் விழுங்கும்-(சிவபிரானாகிய) ஒருவனால் (தனது) வலிமைகொண்டு விழுங்கப்பட்ட, ஆலத்தின் - விஷத்திலே, அடங்குவது அன்று-சேர்ந்ததன்று; அறிந்து உணர்ந்தேன்-நன்றாய் அறிந்துகொண்டேன்; (மற்று இது யாதென்றால்),—ஞாலத்தொடு-பூமியும், விண் - ஆகாயமும், முதல் - முதலிய, யாவையும்-எல்லா இடங்களையும், நாவின் நக்கும்-(தனது) நாவினால் நக்கியெரிக்குந்தன்மையுள்ள, காலம் கனல் - ஊழிக்காலத்துத்தீ, கார் விடம் உண்டு கறுத்தது - கரியவிஷத்தை யுண்டு அதனாற் கருநிறமடைந்ததாகும்; (எ - று.)—அன்றே - ஈற்றசை; தேற்றமுமாம்.

இதுவும் - தற்குறிப்பேற்றவணியே. இருள் மிகப்பெரிய உலகங்களை யெல்லாம் உட்கொண்டு வியாபித்துக் கொடுமை விளைத்தல்பற்றி, அதனை, அவ்வுலகங்களுளொன்றான பூமியின் ஒருசாருள்ள பாற்கடலினின்று ஒருகால் தோன்றி உடனே சிவபிரானால் எளிதில்விழுங்கப்பட்ட விஷத்தின் பாற் படும் அளவின தன்று என்றான். அதன் மிக்க கொடுமையை விளக்குதற்குக் காலாக்கினியென்று கூறுபவனாய், அது செந்நிறமுடையதன்றோ வென்று எழும் ஆக்ஷேபத்துக்கு இடங்கொடாமைப் பொருட்டு, 'கார்விட முண்டு கறுத்தது' என்றான். கனலுக்கு நாவென்பது, சுவாலையையாம்; அக்கினிக்கு உள்ள ஏழுசுவாலைகள், 'ஏழு நா' எனப்படும். நாவின் நக்குதல் - சுவாலையாற் பரிசித்தல். அறிந்து உணர்ந்தேன் - ஒருபொருட் பன்மொழி. பி - ம்:—[1]காலக்கடல். (௭௦௦)

கசஉ.—இதுமுதல் ஐந்து கவிகள் - இராவணன் சீதையை உருவெளித் தோற்றத்திலே கண்டு கூறும் வார்த்தை.

அம்பும் மனலு [1]நுழையாக் கனவந்த காரத்
தும்பர் மழைகொண் டயலொப் பரிதாய துப்பின்
கொம்பர் குரும்பைக் குலங்கொண்டது திங்க டாங்கி
வெம்புந் தமியேன்முன் விளக்கெனத் தோன்று மன்றே.

(இ - ள்.) அம்பும் அனலும் நுழையா - பாணமும் அக்கினியும் உள்ளே சென்று பிளந்தொழிக்கமுடியாத, கனம் அந்தகாரத்து - திணிந்த இவ்விருளில், வெம்பும் தமியேன் முன்-(காமத்தால்) தவிக்கிற துணையற்ற எனது எதிரிலே, அயல் ஒப்பு அரிது ஆய துப்பின் கொம்பர்-(தனக்குத்தானே ஒப்பாதலன்றி) வேறுஒப்புஇல்லாததாகிய ஒரு பவழக்கொம்பானது, உம்பர் மழை கொண்டு-(தன்) மீது காளமேகத்தைத் தாங்கி, குரும்பை குலம் கொண்டது- தெங்கினிளங்காயின் இரட்டையைக் கொண்டதாய், திங்கள் தாங்கி - ஒரு சந்திரனையுந் தரித்துக்கொண்டு, விளக்கு என தோன்றும் - விளக்குப்போல விளங்குகின்றது; (எ - று.)—அன்றே - ஈற்றசை.

மனத்தில் இடைவிடாதுநினைக்கப்பட்ட பொருள் அந்தப்பாவனையின் மிகுதியாற் கண்ணுக்கு எதிரிற் காணப்பட்டாற்போலத் தோன்றுதல், இயல்பு. சூர்ப்பணகையால் வருணித்துச் சொல்லப்பட்ட சீதையின் வடிவத்தை இடைவிடாது சிந்தித்துநின்ற இராவணன் அவ்வடிவத்தைக் கட்புலனாகக்கண்டு அதன் தன்மையை உபமானமுகத்தாற் கூறுகிறான். பவழக்கொம்பென்றது- சீதையின் சிவந்தநிறமுள்ள திருமேனியையும், காளமேகமென்றது-கரியகூந்தலையும், குரும்பைக்குலமென்றது-கொங்கைகளையும், திங்களென்றது-திருமுகமண்டலத்தையும், விளக்கென்றது - அத்திருவுருவத்தின் திவ்வியகாந்தியையு மெனக் காண்க. உபமானப்பொருளால்' உபமேயப் பொருளைப் பெறவைத்ததனால், இது **உருவகவுயர்வுநவிற்சியணி**யாம். மழை - உருவுவமை. துப்பின்கொம்பர் - உருவுவமையோடு, வடிவுவமை. குரும்பைக் குலம் - வடிவுவமை, திங்கள் - மெய்யுவமையோடு பயனுவமை, விளக்கு -

வினையுவமை. அயல் - அருகிலே, தோன்றும் என்றலும் ஒன்று. கொம்பு - கொடி. அம்பு - நீர் எனினுமாம். சிலபிரதிகளில் இச்செய்யுள் "மருளூடு" என்ற அடுத்த செய்யுளின் பின் உள்ளது. பி-ம்:—[1]நுழையாக்கையின். (எ0க)

கசங. [1]மருளூடு வந்த மயக்கோமதி மற்று முண்டோ
[2]தெருளாதி தென்னோ திணிமையிழைத் தாலு மொவ்வா
[3]விருளூ டிருகுண்டலங் [4]கொண்டு மிருண்ட நீலச்
சுருளோடும் வந்தோர் சுடர்மாமதி தோன்று மன்றே.

(இ - ள்.) மருளூடு வந்த மயக்கோ-(காம) மோகத்தால் (எனக்கு) நேர்ந்த மயக்கந்தானோ? (அன்றி), மதி மற்றும் உண்டோ - (எனது) அறிவுதான் (பிறிது எக்காரணத்தாலேனும்) வேறுபிற்றோ? தெருளாது இது என்னோ - ஐயமறத்தெரிந்துகொள்ளுதற்கு அரிதாகிய இத்தோற்றம் யாதோ? திணி மை இழைத்தாலும் ஒவ்வா-செறிந்த மையைக் குழைத்தாலும் ஒப்பாகமாட்டாத, இருளூடு - இப்பேரிருளிலே, ஓர் சுடர் மா மதி - ஒளிநிறைந்த பெரிய ஒரு பூர்ணசந்திரன், இரு குண்டலம் கொண்டும்-இரண்டு குண்டலங்களை அணிந்துகொண்டும், இருண்ட நீலம் சுருளோடும் - மிகக்கறுத்த கூந்தலோடும், வந்துதோன்றும் - (என்னெதிரில்) வந்து காணப்படுகின்றது; (எ - று.)— அன்றே - ஈற்றசை.

'மதிமற்றுமுண்டோ' என்பதற்கு-வேறு ஒருவகைச்சந்திரன்தான் உலகத்தி லுள்ளதோ? என்று உரைப்பினும் அமையும். சுருள்-பெண்மயிர்; நுனி சுருண்டுள்ளதெனக் காரணப்பொருள்படும். இருண்ட நீலம் - ஒருபொருட்பன்மொழி. 'சுடர்மாமதி' என்றது, திருமுகமண்டலத்தை. பி-ம்:—[1]மருளோடு. [2]தெருளாம், தெருளோம். [3]இருளோடு. [4]கொண்ட. (எ0உ)

கசச. புடைகொண்டெழு கொங்கையு மல்குலும் புல்கி நிற்கு
மிடைகண்டில மல்ல தெல்லா வுருவுந் தெரிந்தாம்
விடநுங்கிய கண்ணுடை யாரிவர் மெல்ல மெல்ல
மடமங்கைய ராயென் மனத்தவ ராயி னாரே.

(இ - ள்.) புடை கொண்டு எழு - பக்கங்களில் பரவிப் பூரித்து வளர்ந்தெழுகிற, கொங்கையும் - தனங்களையும், அல்குலும் - அல்குலையும், புல்கி - சார்ந்து, நிற்கும் - (இடையில்)நிற்கிற, இடை - இடையென்னும் உறுப்பை, கண்டிலம் அல்லது - (யாம்) பார்த்திலோமே யல்லாமல், எல்லா உருவும் தெரிந்தாம் - மற்றையவயவங்களெல்லாவற்றையும் பார்த்தறிந்தோம்; விடம் நுங்கிய கண் உடையார் இவர் - விஷத்தை யுட்கொண்ட கண்களையுடையவரான இவர், மெல்ல மெல்ல—, மட மங்கையர் ஆய் - ஓர் இளமாதராய், என் மனத்தவர் ஆயினர் - என்மனத்திலுள்ளவரானார்; (எ - று.)

பருத்த தனங்களையும் அல்குலையுங் கொண்டு நிற்கிற இடையென்னும் உறுப்பைமாத்திரங் கண்டிலோமே யன்றி, மற்றை யுருவம்முழுவதையுங்

கண்டோ மென்று உரைத்தவாறும்; இவ்வுரைக்கு, இடைகாணுமை - கட்புல னுகாத அதன்நுண்மையா லென்க. 'கொங்கையு மல்குலும் புல்கிநிற்கும்' என்ற அடைமொழி, மேலுங்கீழுமுள்ள அவயவங்களைக் கொண்டு நடுவுறுப் பாகிய இடை உண்டென்று ஊகிக்கப்படு மென்ற கருத்தைப் புலப்படுத்தும். இனி, முதலிரண்டடிக்கு - காணப்பட்டவுருவம் சேலையுடுத்திருந்தமைபற்றி, 'புடைகொண்டெழு கொங்கையு மல்குலும் புல்கிநிற்குமிடை கண்டிலமல்லது எல்லாவுருவுந்தெரிந்தாம்' என்று னெனினுமாம்: இப்பொருளில் 'இடையும்' என்ற எண்ணும்மை, விகாரத்தால் தொக்கதென்க. சிற்சில உறுப்புக்களேமு ன்பு வெளித்தோன்றினமையைக் கீழ்(இரண்டுகவிகளிற்)கூறி,முழுவடிவமுந் தோன்றியதை இங்குக் கூறுகின்று ஞதலின், 'மெல்லமெல்ல மடமங்கைய ராய்' என்றான். 'என்மனத்தவராயினரே' என்றது, காணப்பட்ட வடிவம் என்மனத்தில் ஊன்றிப்பதிந்திட்ட தென்ற பொருளோடு, அவ்வடிவம் சூர்ப் பணகை சொன்ன அடையாளங்களின்படி யான் மனத்திற்பாவித்தவாறே யுள்ள தென்ற கருத்தையுங் கொள்ளும். அப்பெண்வடிவினிடத்தில் தான் கொண்ட மிக்கஆதரத்தால், 'கண்ணுடையாரிவர் மங்கையராய் மனத்தவரா யினர்' என உயர்வுப்பன்மையாற் கூறினுன். 'விடநுங்கிய கண்ணுடையார்' என்றதனுல் கண்கள் கறுத்தவிழியை யுடைமையையும், தன்னை நோக்கி னழகாற் காமவேதனைக்குள்ளாக்கி வருத்துதலையுங் குறித்தவாறு. 'விடநுங் கிய கண்' என்பதற்கு - விஷத்தையொத்த கண்ணென்று உரைப்பாரு முளர். (எ௦ங)

கசஅ௫. பண்டே யுலகேழினு முள்ள படைக்க ணுரைக்
கண்டே[1]னிவர் [2]போல்வதொர் பெண்ணுருக் கண்டிலேனு
லுண்டேயெனின் வேறினி யெங்கை [3]யுணர்த்தி நின்ற
வண்டேறு கோதை [4]மடவாரிவ ராகு மன்றே.

(இ - ள்.) பண்டே-முன்னமே [பலகாலமாக], உலகு ஏழினும் உள்ள படைக்கணுரை - எழுவகையுலகங்களிலுமுள்ள மகளிரனைவரையும், கண் டேன்-பார்த்துள்ளேன்; (அவர்களுள்ளே), இவர் போல்வது ஒர் பெண் உரு கண்டிலேன் - இவரதுவடிவம்போன்றதொரு பெண்வடிவத்தைப் பார்த்தே னில்லை; இனி வேறு உண்டே எனின் - (உலகத்துப்பெண்வடிவனைத்திலும்) வேறுபட்டதொரு பெண்வடிவம் இதோ உள்ளதே யென்றால், எங்கை உணர் த்தி நின்ற-என்தங்கையான சூர்ப்பணகை (எனக்குத்)தெரிவித்த, வண்டு ஏறு கோதை மடவார் - வண்டுகள் மொய்த்த கூந்தலையுடைய இளமங்கையர், இவர் - இவரே; (எ - று.)—ஆல், ஆகும்-அசை; அன்றே-தேற்றம்.

படைக்கணுர்-வேல் வாள் அம்பு என்ற ஆயுதங்கள்போலக் கூரிய கண் களை யுடையவர். உண்டே யென்பதில், ஏகாரம்-தேற்றம். 'வண்டேறு' என்ற அடைமொழி, கூந்தலின் இயற்கைமணத்தை யுணர்த்தும்; உத்தம சாதி மகளிர் கூந்தலில் இயற்கை நறுமணமுண்டென்றல், மரபு. எங்குந் தடையின்றிச் சஞ்சரிக்கும் ஆற்றலுடையவ ஞதலின், 'உலகேழினுமுள்ள

படைக்கணுரைக் கண்டேன்' என்றான். 'பண்டே' என்றதனல், இவன் நெடுங்காலமாக வாழ்ந்துள்ளமை வெளியாம். பி-ம்:—[1]இது. [2]போலொரு. [3]உணர்த்துகின்ற. [4]மடவாளிவளாகுமன்றே. (எ௦௪)

கசசரு.—இராவணன் ஏவலாளரைநோக்கி 'சூர்ப்பணகையை யழைக்க' என்றல்.

பூண்டிப் பிணியா னுறுகின்றது தான்[1]பொறுதா
டேண்டிக் கொடுவந்தனள் செய்வதொர் மாறு முண்டோ
காண்டற் கினியாளுருக் கண்டவட் கேட்கு மாற்றா
லீண்டிப் பொழுதே விரைந்தெங்கையைக் கூவு கென்றான்.

(இ - ள்.) யான் - நான், இ பிணி-இப்படிப்பட்ட காமநோயை, பூண்டு-கொண்டு, உறுகின்றது - அடைகிறதுன்பத்தைக்குறித்து, (அச்சீதை), தான் பொறுதாள் - (தான்) சகியாதவளாய், தேண்டி கொடு வந்தனள் - (இந்நோயைத்தணித்தற்கு என்னைத்) தேடிக்கொண்டு (இங்கு) வந்திட்டாள்; செய்வது ஓர் மாறும் உண்டோ-(இங்ஙனம் அவள்செய்த உபகாரத்துக்கு ஈடாகச்) செய்யத்தக்கதொரு பிரதியுபகாரமும் உள்ளதோ? [எதுவுமில்லையென்றபடி]; காண்டற்கு இனியாள்-பார்த்தற்கு இனியவளான அச்சீதையினது,உரு-உருவத்தை, கண்டவள் - கட்புலனாகப்பார்த்த சூர்ப்பணகையை, கேட்கும் ஆற்றால் - (இவ்வுருவம் அச்சீதைதானோவென்று யான்) கேட்டு ஐயந்தீரும்படி, இப்பொழுதே விரைந்து எங்கையை ஈண்டு கூவுக-இப்பொழுதே விரைவாக என்தங்கையை [சூர்ப்பணகையை] இங்கே கூப்பிடுங்கள், என்றான் - என்று [ஏவலாளரை நோக்கி இராவணன்] கட்டளையிட்டான்; (எ - று.)

முன்னிரண்டடியிற் கூறியதனல், இராவணன் வேண்டியபடி மனோராச்சியஞ்செய்தல் புலனும். அவ்வடிவத்தைச் சீதையென்றே ஒருசார்துணிந்தவன், நன்குதுணிதற்பொருட்டு, பிரதியக்ஷமாகக்கண்ட சூர்ப்பணகையை வருவித்து அவளால் உண்மையுணரத்தொடங்குகிறான். கண்டவட்கேட்கும்-உயர்திணையில் இரண்டனுருபு தொக்கது: இரண்டாம் வேற்றுமைத் தொகையில் உயர்திணைப்பெயரீற்றுமெய் வலிவரத் திரிந்தது, "இயல்பின் விகாரம்." பி - ம்:—[1]பொறுதான். (எ௦௫)

கசசா.—சூர்ப்பணகை இராவணனிடத்து வருதல்.

என்றா னெனலுங் கடிதேகினர் கூவு மெல்லை
வன்றா ணிருதக்குலம் வேரற மாய்த்தல் [1]செய்வா
ளொன்றாத காமக் கனலுட்டெற லோடு நாசி
பொன்றாழ் குழை[2] தன்னொடும் போக்கினள்போய்ப் புகுந்தாள்.

(இ - ள்.) என்றான் எனலும்-இங்ஙனம் (இராவணன்) கட்டளையிட்டானென்றவுடனே, (ஏவலாளர்கள்), கடிது ஏகினர் கூவும் எல்லை-விரைவாகச் சென்று கூப்பிடுமளவிலே,—வல் தாள் நிருதர் குலம் வேர் அற மாய்த்தல் செய்வாள் - வலியமுயற்சியையுடைய அரக்கர்கள்குலங்களை வேரோடு அறும்

படி அழிக்கஇருப்பவளும், நாசி பொன் தாழ்குழை தன்னொடும் போக்கினள்- மூக்கையும் பொன்னினாலாகியதொங்குகிற குழையென்னும்அணியையுடைய காதையும் இழந்தவளுமான சூர்ப்பணகை, ஒன்றாத காமம் கனல் உள் தெற லோடும்-பொருந்தாத காமாக்கினி(தன்)மனத்தைச் சுடுதலுடனே,போய் புகுந் தாள் - (இராவணனிருக்குமிடத்தில்) வந்து சேர்ந்தாள்; (எ - று.)

ஒன்றாத காமம் - இராமன் விஷயமாகக் கொண்ட தகுதியல்லாத ஒரு தலைக்காமம். அதனைக் கன லென்றது, சேர்ந்த இடத்தை எரித்து அழித்த லால். தெறலோடும் போக்கின ளென இயைந்து, காமக்கனல் உள்ளத்தை வருத்தியவுடனே அதனால் மூக்கையுங் காதைபு மிழந்தவள் என்று பொருள் படும். என்றான் என்றது, கீழ்க்கவியிற் கூறியதன் அனுவாதம். வல் தாள்- வலிய கால்களுமாம். வேரறமாய்த்தல் - நிர்மூலமாக்குதல்: சந்ததியுமறத் தொலைத்தல். 'பொன்தாழ்குழை' என்ற தொடர் - அன்மொழித்தொகை யாய், காதை யுணர்த்திற்று. பி - ம்:—[1]செய்வான். [2]கொங்கைகள். (எ௦கூ)

கசஅ.—இராவணன் சூர்ப்பணகையைநோக்கி 'இவர் சீதைதானா?' என வினவல்.

பொய்ந்நின்ற நெஞ்சிற் கொடியாள் புகுந்தாளை நோக்கி
நெய்ந்நின்ற கூர்வாளவ னேருற [1]நோக்கி [2]நங்காய்
மைந்நின்ற வாட்கண் மயினின்றென வந்தென் முன்ன
ரிந்நின்றவ ளாங்கொ லியம்பிய சீதை யென்றான்.

(இ - ள்.) நெய் நின்ற கூர் வாளவன் - (பகைவரது) நிணந் தோய்ந்து நின்ற கூரிய வாளாயுதத்தையுடைய இராவணன், பொய் நின்ற நெஞ்சின் கொடியாள் புகுந்தாளை நேர் உற நோக்கி - அங்குவந்து சேர்ந்தவளான பொய்நிலைத்த மனத்தையுடைய கொடியவளாகிய சூர்ப்பணகையை நேராகப் பார்த்து, 'நங்காய் - மகளிரிற் சிறந்தவளே! மை நின்ற வாள் கண் மயில் நின்று என என் முன்னர் வந்து இ நின்றவள் ஆம்கொல்-மை தீட்டப்பட்ட வாள்போலுங் கண்களையுடைய ஒரு மயில் வந்துநின்றாற்போல என்முன் னிலையிலே இதோவந்துநின்ற இவள்தானா, இயம்பிய சீதை - (நீ) சொன்ன சீதையென்பவள்', என்றான் - என்று வினவினான்; (எ - று.)

மயில்உவமை, சாயலுக்கு; நடைக்கு மென்பர். நெய்ந்நின்ற - நெய்பூசப் பெற்ற எனினுமாம். நங்காய்-நங்கை யென்பதன் ஈறுதிரிந்த விளி. 'பொய்ந் நின்றநெஞ்சிற் கொடியாள்' என்பதற்கு - பொய்ந்நிலைத்த மனத்தினுங் கொடுமையானவள் என உரைப்பினும் அமையும். பி ம்:—[1]நோக்கு. [2]நங்கை.

கசகூ.—அவள், தனது உருவெளித்தோற்றத்தின்படி இராம னென்றல்.

செந்தா மரைக்கண்ணொடுஞ் செங்கனி வாயி னோடுஞ்
சந்தார் தடந்தோளொடுந் தாழ்தடக் கைக ளோடு
மந்தா ரகலத்தொடு மஞ்சனக் குன்ற மென்ன
வந்தா னிவனாகுமவ் வல்வி லிராம னென்றாள்.

(இ - ள்.) 'செம் தாமரை கண்ணொடும் - செந்தாமரைமலர்போன்ற கண்களுடனும், செம் கனி வாயினோடும் - சிவந்தகொவ்வைப்பழம்போன்ற வாயினுடனும், சந்து ஆர் தட தோளொடும் - அழகுநிறைந்த பெரிய தோள்களுடனும், தாழ் தட கைகளோடும்-உத்தமவிலக்கணத்தின்படி (முழந்தாளளவுந்) தொங்குகிற பெரிய கைகளுடனும், அம் தார் அகலத்தொடும்-அழகிய மாலையையணிந்த மார்பினுடனும்,அஞ்சனம் குன்றம் என்ன-ஒருமைமலைபோல, வந்தான்-வந்தவனாகிய, இவன்—, அ வல் வில் இராமன் ஆகும்-வலிய வில்லையுடைய அந்தஇராமனாவன்,' என்றாள்-என்றுசொன்னாள், (சூர்ப்பணகை).

இராவணன் சீதையை இடைவிடாது சிந்தித்தலால் அவள்வடிவை உருவெளித்தோற்றத்திலே கண்டாற்போல, சூர்ப்பணகை இராமனைத் தான் இடைவிடாது சிந்தித்தலால் அவன்வடிவைத் தனது உருவெளித்தோற்றத்திலே கண்டனளாதலால்,இங்ஙனங் கூறினளென்க. மனத்தின்பாவனைப்படி ஒருவர்க்குக் கட்புலனாகும் வடிவை மனத்தில் வேறுவிதமான பாவனையையுடைய பிறர் காணஇயலாமை கருதற்பாலது. இராமனிடம் தான்கொண்ட காதல் கைம்மிகுதலால்,தனதுதமையன்முன்னிலையிற் சொல்வன தவிர்வன அறியாது,அப்பெருமானழகைத் தான் ஈடுபட்டபடி வருணித்துக்கூறுகிறாள். இங்ஙன் இராவணசூர்ப்பணகையரின் காதலை நாடகங்களிற்போலக் கம்பர் விசித்திரப்பட அமைத்துக்கூறியது ரஸிகர்களாற் பாராட்டுதற்குஉரியது. சந்துஆர் - சந்தனக்குழம்புபூசப்பெற்ற என்றலுமொன்று. அகலம்-அகற்சி; பரந்த மார்புக்குத் தொழிலாகுபெயர். (எ0அ)

௧௫0.—இராவணன் சூர்ப்பணகையை நோக்கி 'நமதுகாட்சி மாறுபடுவதேன்? என்றல்.

பெண்பா லுருநானிது கண்டது பேதை நீயீண்
டெண்பாலு மிலாததோ ராணுரு வென்றி யென்னே
கண்பா லுறுமாயை கவற்றுதல் கற்ற [1]நம்மை
மண்பா லவரேகொல் விளைப்பவர் மாயை யென்றான்.

(இ - ள்.) நான் கண்டது இது - நான் பார்த்த இவ்வுருவம்,பெண்பால் உரு-பெண்வடிவமாயிருக்கிறது;பேதை-பேதைமைக்குணமுடையவளே!நீ—, ஈண்டு-இப்பொழுது [இவ்விடத்தில்], எண்பாலும் இலாதது ஓர் ஆண் உரு என்றி - நினைவிலும் இல்லாததாகிய ஒரு ஆண்வடிவமென்றாய்; என்னே - (இதற்குக்காரணம்) யாதோ? கண்பால் உறு மாயை கவற்றுதல் கற்ற நம்மை-கண்ணெதிரே மிக்க மாயச்செயலால் (பிறரை) மயக்குதலைப் பயின்ற நமக்கு, மண்பாலவரேகொல் மாயை விளைப்பவர்-மண்ணுலகத்தவரான மனிதர்களா மாயைசெய்பவர்? என்றான் - என்றுசொன்னான், (இராவணன்); (எ - று.)

பெண்பால், பால் - பகுப்பு. தான் கண்டதற்கு மாறாகக் கூறுதல்பற்றி, அவளைப் பேதையென விளித்தான்; அன்றியும், கண்டதைக் கண்டபடியே கூறுங் கபடமில்லாத்தன்மையுடையவளே யென்றவாறுமாம். பேதை - பண்

பாகுபெயர்; அண்மைவிளி. 'எண்பாலுமிலாதது' என்பதற்கு-எட்டுத்திக்கிலு மில்லாததென்று உரைத்தலும் பொருந்தும்; பால் - பக்கம். என்றி-இடைச் சொல்லடியாப்பிறந்த முன்னிலையொருமை யிறந்தகாலமுற்று. என்னே யென்றது-என்ன ஆச்சரியமென வியந்துகூறியவாறுமாம். மாயைத்தோற்றம் கட்புலனாகுங் காட்சியளவினதேயாகுதலால், 'கண்பாலுறுமாயை' எனப்பட்டது. கவற்றுதல்-பலவேறுவகைத் தோற்றம்விளைத்தல். கவற்று-கவல் என்பதன் பிறவினை; று - விகுதி. மண்பாலவரே கொல், ஏ - இழிவுசிறப்பு, கொல் - வினா. பி - ம்:—[1]எம்மை. (எ௦கூ)

கருக.—சூர்ப்பணகை இராவணனை நோக்கி 'நீ கண்ட பெண்ணுரு உருவெளித்தோற்றமே' என்றல்.

ஊன்றும் முணர்வப் புறமொன்றினு மோட லின்றி
[1]யான்றும் முளதாநெடி தாசை கனற்ற நின்றாய்க்
கேன்றுன் னெதிரே விழிநோக்கு மிடங்க டோறுந்
தோன்றும் மனையாளிது [2]தொன்னெறித் தாகு மென்றாள்.

(இ - ள்.) ஊன்றும் உணர்வு-(சீதையினழகிலே)ஊன்றிப்பதிந்த அறிவு, அப்புறம் ஒன்றினும் ஓடல் இன்றி-வேறு ஒருவிஷயத்தினிடத்துஞ் செல்லுத லில்லாமல், ஆன்றும் உளது ஆம் நெடிது ஆசை கனற்ற-மிகவும் உண்டான பெரியகாமத்தீச் சுட, நின்றாய்க்கு-நின்ற உனக்கு, உன் எதிரே விழி என்று நோக்கும் இடங்கள் தோறும் - உனது எதிரிலே கண்கள் பொருந்திப் பார்க்கிற இடங்களிலெல்லாம், அனையாள் தோன்றும்-அச்சீதை காணப்படுவாள்: இது-இவ்வாறு (காமுகர்க்குக்) காணப்படுதல், தொல் நெறித்து ஆகும் - பழமையான வழக்கமேயாம்,என்றாள் -என்றுசொன்னாள்,(சூர்ப்பணகை);(எ-று.)

ஆன்றும் - மிக்கும்; இதற்கு, மிகவும் என எச்சத்திரிபாக உரைக்கப்பட்டது: இதில், ஆன் அல்லது ஆல்-பகுதி. 'கனற்ற' என்ற வினையை நோக்கி, ஆசை தீ யெனப்பட்டது. கனற்று-கனல் என்பதன் பிறவினை; று-விகுதி. நின்றாய்க்கு-முன்னிலையொருமை யிறந்தகாலவினையாலணையும்பெயர்; நான் காம்வேற்றுமைவிரி. என்று, எல்-பகுதி. என்று தோன்றுமென இயைத்து, பொருந்திக் காணப்படுவாளெனினுமாம். இராவணனுக்கு உற்சாகத்தை மூட்டும்பொருட்டு, 'தோன்றும் மனையாள்' என்றதாகவுங் கொள்ளலாம். தொன்னெறி-பண்புத்தொகை. பி - ம்:—[1]சான்றும்முளதாநெடிதாசைதகைந்து. [2]தொன்னெறி. (எக௦)

கருஉ.—'யான்கண்டது உருவெளித்தோற்றமேயாகுக;நீ இராமனைக்கண்டது என்னே?' என்று இராவணன் வினவ, அவள் ஏற்ற விடை கூறல்.

அன்னா ளதுகூற வரக்கனு மன்ன தாக
நின்னால விராமனைக் [1]காண்குறு நீரெ னென்றா
னெந்நாளவ னென்னை யித்தீர்வரு மின்னல் செய்தா
னந்நாண்முதல் யானு மயர்த்தில னாகு மென்றாள்.

(இ-ள்.) அன்னாள்-அச்சூர்ப்பணகை, அது கூற-அவ்வாறு சொல்ல,— அரக்கனும் - இராவணனும்,—(அவளைநோக்கி),—'அன்னது ஆக-அவ்வாறே யாகுக;நின்னால் அ இராமனை காண்குறும் நீர் என் - உன்னால் அந்தஇராமன் காணப்படுந்தன்மை யாதுகாரணம்பற்றியது?' என்றான்-என்றுவினாவினான்; (அதற்கு அவள்),—'எ நாள் அவன் என்னை இ தீர்வு அரும் இன்னல் செய் தான்-எந்தநாளில் அவ்விராமன் எனக்கு நீக்கமுடியாத இத்தீமையைச் செய் தானோ, அ நாள் முதல்-அந்தநாள்முதலாக, யானும் அயர்த்திலன் - நானும் (அவனை) மறந்திலேன்', என்றாள் - என்றுசொன்னாள்; (எ - று.)

'இத் தீர்வருமின்னல்' என்றது, மூக்குமுதலியன அறுத்தலை. பின்னி ரண்டடியால், சூர்ப்பணகை தான் இராமனிடங்கொண்ட காதலை இராவண னிடங் கூறாமல் வேறுகாரணங் கூறினாளென வெளியாம். அன்றி, இன்ன தென்று குறிப்பிடாமல் 'இத்தீர்வருமின்னல்' எனச் சுட்டுமாத்திரத்தாற் கூறியதற்கு, உறுப்பறுத்தலை வெளிப்படைப் பொருளாகவும், வேட்கை விளைத்தலை உள்ளுறைபொருளாகவுங் கொள்ளுதலும் தகுதியாம். இராமனை யென்பதில், ஐ - அசை. நீர் - நீர்மை யென்ற பண்பினடி. ஆகும்-அசை. 'அவ்விராமன்' என்பது, 'அவிராமன்' எனத்தொக்கது, ஓசையின்பநோக்கி. பி-ம்:—[1] நீர்மையென்றான். (எகக)

கஙகூ.—சீதையைக் கவர்ந்து வருமாறு சூர்ப்பணகை இராவணனுக்குக் கூறுதல்.

ஆமாம தடுக்குமெ னாக்கையொ டாவி நைய
வேமால் வினையேற்கினி யென்விடி வாகு மென்னக்
கோமா னுலகுக்கொரு நீகுறை கின்ற தென்னே
பூமாண் குழலாடனை வவ்வுதி போதி யென்றாள்.

(இ - ள்.) 'ஆம்ஆம் - உண்மைதான்; அது அடுக்கும்-(நீ சொல்லும்)அத் தன்மை பொருந்தும்: என் ஆக்கையொடு ஆவி நைய வேம் - (இப்பொழுது) எனது உடம்பும் உயிரும் மெலியும்படி தவிக்கின்றன; மால் வினையேற்கு - (இங்ஙனம் வருந்தும்படி) வேட்கைச்செயலையுடைய எனக்கு, இனி விடிவு என் ஆகும் - இனி இவ்வருத்தந் தீரும் வகை யாதோ?' என்ன - என்று (இராவணன்) வினவ,—(சூர்ப்பணகை),—'உலகுக்கு ஒரு கோமான் நீ-உலக முழுவதுக்கும் தனித்தலைவனான நீ, குறைகின்றது என்னே-(இப்படி) சிறு மைப்படுவானேன்? (இப்பொழுதே நீ), பூ மாண் குழலாள்தனை வவ்வுதி - மலர்சூடிய மாட்சிமைப்பட்ட கூந்தலையுடையவளான சீதையை யெடுத்து வரு வாய்: போதி - செல்வாய்,' என்றாள் - என்று கூறினாள்; (எ - று.)

'மால்வினையேற்கு' என்றது, பெரிய தீவினையையுடைய எனக்குஎனத் தன்னைத்தானே வெறுத்துக் கூறியதுமாம். மாண்குழல் - பண்புத்தொகை; கூந்தலுக்கு, மாட்சி-மென்மை, கருமை, நெய்ப்பு, நீட்சி, இயற்கை நறுமணம் இவற்றையுடைமை. (எகஉ)

கருச.—இராவணன் காமநோயால் மரணவேதனைப்படுதல்.

என்று ளகன்று ளரக்கனு மீட ழிந்தா
னொன்று னு [1]முணர்ந்தில னாவி [2]யுலைந்து சோர்ந்தா
னின்றாரு நடுங்கினர் நின்றுள நாளி னாலே
பொன்றா துளனாயின [3]னத்துணை போலு மன்றே.

(இ - ள்.) என்றாள் - என்றுசொன்ன சூர்ப்பணகை, அகன்றாள்-விலகிச்சென்றாள்; அ அரக்கனும்-அந்த இராவணனும், ஈடு அழிந்தான்-வலிமையொழிந்து, ஒன்று ஆனும் உணர்ந்திலன் - ஒன்றையேனும் உணராதவனாய் [சிறிது அறிவும் அற்றவனாய்],ஆவி உலைந்து சோர்ந்தான்-உயிர்நிலை குலைந்து தளரப்பெற்றான் [மூர்ச்சை போனான்]; நின்றாரும் நடுங்கினர் - (அதுகண்டு) அருகில் நின்றவர்களும் நடுங்கினார்கள்;(அப்பொழுது அவன்), நின்றுள நாளினாலே - (கழிந்ததுபோகக் கழியவேண்டியதாய்) எஞ்சியுள்ள ஆயுள்நாளின் வலிமையொன்றினாலே, பொன்றாது உளன் ஆயினன் அ துணை - இறவாது பிழைத்திருந்தானத்தனை; (எ - று.)—போலும்-ஒப்பில்போலி; உரையசைப் பொருளதாய் நின்றது: வாக்கியாலங்கார மென்பர் வடநூலார். அன்றே - தேற்றம்; ஈற்றசையுமாம்.

அவ்வரக்கன் - தொகுத்தல். அரக்கன் ஈடுஅழிந்தான், ஆவிசோர்ந்தான்- திணைவழுவமைதி. ஒன்றானுமுணர்ந்திலன் - யாதொருவகையாலுந் தெளிவடையாதவனாய் எனினுமாம்.பி-ம்:—[1]உணர்ந்திலனாகி. [2]உலர்ந்து. [3]அத்துலை.

கருரு.—இராவணன் தனது வெப்பந்தீர்தற்பொருட்டுச் சந்திரகாந்தமண்டபஞ் செய்யச்சொல்லல்.

இறந்தார் [1]பிறந்தாரென வின்னுயிர் பெற்ற மன்னன்
மறந்தா னுணர்ந்தா[2]னவண் மாடுநின் றாரை நோக்கிக்
கறந்தாலென நீர்தரு சந்திர [3]காந்தத் தாலொர்
சிறந்தார் மணிமண்டபஞ் செய்கெனச் செப்பு கென்றான்.

(இ - ள்.) இறந்தார் பிறந்தார் என-இறந்தவர் (மீண்டும்) உயிர்பெற்றெழுந்தாற்போல, இன் உயிர் பெற்ற-(மீண்டும்)இனிய உயிரைப்பெற்றெழுந்த, மன்னன்-அரக்கர் தலைவனான இராவணன்,மறம் தான் உணர்ந்தான்-(தனது) ஆற்றலைத் தான் கருதியவனாய், அவண் மாடு நின்றாரை நோக்கி - அவ்விடத்தில் அருகில்நின்ற ஏவலாளரைப் பார்த்து,—'கறந்தால் என நீர் தரு-கறந்தாற் போல [தாரைதாரையாக] நீரை வெளிச்சொரிகிற, சந்திரகாந்தத்தால்-சந்திரகாந்தக்கற்களாலே, சிறந்து ஆர் மணி ஓர் மண்டபம் செய்க-சிறப்படைந்து பொருந்தும் அழகிய ஒருமண்டபத்தைச் செய்யவேண்டும், என - என்று, செப்புக-(சிற்பிக்கு நீங்கள்) கூறுவீராக,'என்றான் - என்று கட்டளையிட்டான்; (எ - று.)

'இறந்தார் பிறந்தா ரென வின்னுயிர்பெற்ற மன்னன்' என்றவிடத்து, 'பிழைத்தது புநர்ஜந்மம்' என்ற வழக்கை யுணர்க. 'மறந் தான் உணர்ந்தான்'

என்றது, இங்ஙனம் பெரிய கட்டளையிடுதற்கு ஏற்ற ஊக்க முண்டானதைக் காட்டும்; இனி, மறந்தான் உணர்ந்தான் என்பதற்கு-மீண்டும் தன்னைமறந்து [மதிமயங்கிப்] பின்பு தெளிந்து என வுரைத்தலும் அமையும். சந்திரகாந்தம்- சந்திரனொளியைக் கண்டவளவிலே நீரை யுமிழ்வதோர் இரத்தினம். பி-ம்:—[1]பிறந்தாலென. [2]அவன். [3]காந்தத்தாலே. (எகச)

கருசு.—தெய்வத்தச்சன் சந்திரகாந்தமண்டப மியற்றல்.

வந்தா னெடுவா னுறை தச்சன் மனத்து ணர்ந்தான்
சிந்தா வினையன்றியுஞ் செய்வினை யானுஞ் செய்தா
னந்தாம நெடுந்தறி யாயிரத் தா[1]ல மைந்த
சந்தார் மணிமண்டபந் தாமரை யோனு நாண.

(இ - ள்.) நெடு வான் உறை தச்சன்-பெரிய மேலுலகத்திலே வசிக்கிற தேவசிற்பியான விசுவகர்மன், மனத்து உணர்ந்தான் - (இராவணன் கட்டளையை) மனத்திலறிந்து, வந்தான்-(உடனே அருகில்) வந்து, அம் தாமம் நெடு தறி ஆயிரத்தால் அமைந்த சந்து ஆர் மணி மண்டபம்-அழகிய ஒளியையுடைய நீண்ட ஆயிரந்தூண்களைக்கொண்டு அமைந்த அழகுமிக்க சந்திரகாந்தரத்தினமயமான மண்டபத்தை, தாமரையோனும் நாண - (படைத்தற்றொழிற்கடவுளான) பிரமனும் (கண்டு)வெட்கமடையும்படி, சிந்தா வினை அன்றியும் செய்வினையானும் செய்தான் - மனத்தின் தொழிலினால்மாத்திரமல்லாமல் கைத்தொழிலாலும் செய்து முடித்தான்; (எ - று.)

சிந்தாவினை - மானஸகர்மம்; மனத்தால் நினைத்தவளவில் நிருமித்தல். தெய்வத்தன்மையுள்ள சிற்பியான விசுவகர்மன் வேண்டியஇடங்களை வேண்டியபடி நினைத்தமாத்திரத்தைக்கொண்டு நிருமித்தல், இயல்பு: அப்படிப்பட்ட வல்லமையுடையவன் இராவணன்கட்டளைக்கு அஞ்சி அதனைத் தலைமேற்கொள்வானாய் மெய்வருந்தக் கைத்தொழில்செய்தும் அம்மண்டபவேலையை முடித்தானென்பது, இரண்டாமடியின் கருத்து. அவ்வடியிலுள்ள உம்மைகள் - ஒன்றையொன்றுநோக்கி எதிரதும் இறந்ததுந் தழுவிய எச்சப்பொருளன. தாமரையோனும், உம்மை - உயர்வுசிறப்பு. தறியாயிரத்தாலமைந்த மண்டபம் - ஆயிரக்கால்மண்டபம். நெடுவான் - நெடுந்தூரத்தில் [உயரத்தில்] இருக்கும் விண்ணுலக மெனினுமாம். இராவணன்கட்டளையை அவனேவலர் வந்து தெரிவித்தற்குமுன்னமே அதனைத் தனதுதெய்வத்தன்மையா லறிந்த மாத்திரத்தில் அச்சத்தோடு விரைந்துவந்தன னென்பது, முதலடியால் விளங்கும். சிந்தாவினை யென்பதில், சிந்தாஎன்ற வடசொல் ஈறுதிரியாது நின்றது. இனி, சிந்தா என்பதை ஈறுகெட்ட எதிர்மறைப் பெயரெச்சமாகக் கொண்டு, சிந்தாவினை-குறைவற்றவேலையை, மனத்து உணர்ந்தான்: அன்றியும் - மனத்தில் நினைத்தமாத்திரத்தா லல்லாமலும், செய்வினையானும் - கைசெய்வினையாலும், மண்டபம் செய்தான் - மண்டபமியற்றினன் என்று உரைப்பாருமுளர். செய்வினை-வினைத்தொகை. தாமம் - ஒழுங்குமாம். பி - ம்:—[1]அமைத்தான். (எகரு)

கருஎ.—இதுவும் அது.

காந்தம் மமுதின் றுளி கால்வன கால மீனின்
வேந்தன் னொளியன்றியு மேலொடு கீழ்வி ரித்தான்
பூந்தென்றல் புகுந்துறை சாளர மும்பு னைந்தா
னேந்தும் மணிக்கற்பகச் சீதளக் காவி ழைத்தான்.

(இ - ள்.) காலம் மீனின் வேந்தன் ஒளி அன்றியும் - காலத்தைத்தெரிவிப்பனவான நக்ஷத்திரங்களுக்குத் தலைவனான சந்திரனது பிரகாசத்தை வேண்டாமலும், அமுதின் துளி கால்வன - அமிருதம்போலினிய நீரின் துளிகளை வெளியுமிழ்வனவான, காந்தம் - சந்திரகாந்தக்கற்களை, மேலொடு கீழ் விரித்தான்-(அம்மண்டபத்தின்) மேலும் கீழும் பரப்பினான்; பூ தென்றல் புகுந்து உறை சாளரமும் புனைந்தான்-மலர்களின்பரிமளத்தையுடைய தென்றற்காற்று நுழைந்து உலாவத்தக்க பலகணிகளையும் அழகாகஅமைத்தான்; ஏந்தும் - (வேண்டுவார்க்கு வேண்டிய பொருள்களைக் கொடுத்தற்குச் சித்தமாக) ஏந்தியுள்ள, மணி - அழகிய, கற்பகம் - கற்பகவிருக்ஷங்களாலாகிய, சீதளம் - குளிர்ந்த, கா - சோலையொன்றையும், இழைத்தான் - (அம்மண்டபத்தைச் சுற்றிலும்) நிருமித்தான், (விசுவகர்மன்); (எ - று.)

சந்திரனொளி தம்மேற்படுதலில்லாத பொழுதிலும் நீர்சொரியும் இயல்பினவான சந்திரகாந்தக்கற்களென அவற்றின்சிறப்பை விளக்கியபடி. மீன்-விண்மீன். வானத்தில் சாதாரணமாக அளவின்றிக் காணப்படுந் தாரகைகளையன்றி, தமது உதய அஸ்தமனசஞ்சாரங்களால் காலவரையறையைப் புலப்படுத்துகிற அசுவினிமுதலிய இருபத்தேழுநக்ஷத்திரங்களைக் குறித்தற்கு, 'காலமீன்' எனப்பட்டது. தக்ஷமுனிவனது குமாரிகளாகிய இருபத்தேழு நக்ஷத்திரங்களையும் சந்திரன் மணஞ்செய்துகொண்டனனென்பது புராணவரலாறுதலால், 'காலமீனின்வேந்தன்' என்றார். இனி, காலமீன் என்பதற்கு - இருட்பொழுதாகிய அக்காலத்துக்கு உரிய நக்ஷத்திரங்களென்று உரைப்பாரு முளர்.

கற்பகவிருக்ஷங்களின் தன்மை ஜைநநூல்களில் விரித்துக் கூறப்படும்; அது வருமாறு:—பத்துவகைக் கற்பகங்களாவன - மத்தியாங்கம், தூரியாங்கம், பூஷணாங்கம், மாலியாங்கம், தீபாங்கம், கிருகாங்கம், ஜ்யோதிரங்கம், போஜநாங்கம், பாஜநாங்கம், வஸ்திராங்கம் என்பன: இவை-முறையே நாநாவிதபானங்களையும், வாத்தியங்களையும், ஆபரணங்களையும், மாலைகளையும், தீபங்களையும், மாடமாளிகை மண்டபாதிகளையும், சந்திராதித்தரொளியினையடக்கும் ஒளியினையும், பலவகையுணவுகளையும், வேண்டியகலங்களையும், விசித்திரவஸ்திரங்களையுங் கொடுக்கும். இத்தன்மை 'ஏந்தும்' என்ற அடைமொழியாற் குறிக்கப்பட்ட தென்னலாம். (எகசு)

கருஅ.—இராவணன் மண்டபங்காண வருதல்.

[1] ஆணிக்கமை பொற்கை மணிச்சுட ரார்வி ளக்கஞ்
சேணுற் றிருள்சீப்பவத் தெய்வ மடந்தை யார்கள்

பூணிற் பொலிவார் புடையேந்திடப் பொங்கு தோளான்
மாணிக்க மானத்திடை மண்டபங் காண வந்தான்.

(இ - ள்.) பூணின் பொலிவார் - (அணிந்துள்ள) ஆபரணங்களுடனே விளங்குபவராகிய, அ தெய்வம் மடந்தைமார்கள் - அந்தத் தேவமாதர்கள், சேண் உற்ற இருள் சீப்ப - வானத்தையளாவிப்பரந்த இருளை ஒழிக்கும் பொருட்டு, ஆணிக்கு அமை பொன் கை-உரையாணிக்கு ஏற்ற [மாற்றுயர்ந்த] பொன்னினாலாகிய ஆபரணங்களை யணிந்த (தங்கள்) கைகளிலே, சுடர் ஆர் மணி விளக்கம் - ஒளிநிறைந்த இரத்தினதீபங்களை, புடை-பக்கங்களில், ஏந்திட-ஏந்திநிற்க,—பொங்கு தோளான் - மிகுதியாய் [இருபதாய்] விளங்குகிற தோள்களையுடையவனான இராவணன்,—மாணிக்கம் மானத்திடை—மாணிக்க மயமான ஒரு விமானத்தில் (ஏறி), மண்டபம் காண வந்தான் - அம்மண்டபத்தைப்பார்த்தற்கு வந்தான்; (எ - று.)

தெய்வமகளிர்பலர் இருபக்கத்தும் கைவிளக்கேந்தி அவற்றால் இருளை யகற்றி வழிகாட்ட இராவணன் மாணிக்கவிமானத்தின்மேல் மண்டபங்காண வந்தனனென்பதாம். ஆணிக்கு அமை பொன் - ஆணிப்பொன். பொன் - அணிகலத்துக்குக் கருவியாகுபெயர். உற்றிருள் - விகாரம்; அன்றி, சேண் உற்று - நெடுந்தூரமளவும் ஒளியாற் சென்று, இருள் சீப்ப - இருளையொழிக்க எனினும் அமையும். அகரச்சுட்டு - பிரசித்தியைக் காட்டிற்று. மானம்-விமாந மென்ற வடசொல்லின் விகாரம். பி-ம்:—[1]ஆணிக்கனகச்சுடராயிரமார், ஆணிக்கமைபொற்றகட்டின் மணிச்சுடரார். [2]சீப்பன. (எகஎ)

கரு௩௬.—இராவணனது பரிசாரகப்பெண்களின் முகவொளி.

அல்லாயிர கோடி யடுக்கிய [1]தொத்த தேனு
நல்லார் [2]முகமா நளிர்வானில வீன்ற நாமப்
பல்லாயிர கோடி பனிச்சுட ரீன்ற திங்க
ளெல்லா [3]முடனா யிருளோடி யிரிந்த தன்றே.

(இ - ள்.) (அந்த இருட்பொழுது), ஆயிரகோடி அல் அடுக்கியது ஒத்தது எனும்-ஆயிரங்கோடி இராத்திரிகளை அடுக்கிவைத்ததுபோன்றிருந்ததாயினும்,—நல்லார் முகம் ஆம்-(அவ்விராவணனுடன் வந்த) அழகிய மகளிர்களுடைய முகங்களாகிய, நளிர் வால் நிலவு ஈன்ற நாமம் பல் ஆயிரகோடி பனி சுடர் ஈன்ற திங்கள் எல்லாம் - குளிர்ந்த வெள்ளிய நிலவொளியை வெளிப்படுத்துவனவும் பெருமைபெற்றனவும் குளிர்ந்தஒளியைத் தருவனவுமான அநேகவாயிரங்கோடி சந்திரமண்டலங்களெல்லாம், உடன் ஆய்-ஒருங்கு சேர்ந்ததனால்,—இருள் ஓடி இரிந்தது-இருட்டு முன் நிற்கமாட்டாமல் சிதறியோடி நிலைகெட்டது; (எ - று.)—அன்றே-ஈற்றசை.

இராவணனைச் சார்ந்த மகளிர்களின் முகங்கள் பூர்ண சந்திரர்கள்போல விளங்கியதனால், அவற்றினொளியால் இருள் ஒழிந்தது என வருணித்தபடி. இருளின் திணிமையைக் காட்டுதற்கு, 'அல்லாயிர கோடியடுக்கிய தொத்தது' என்றார். பி-ம்:—[1]ஒத்ததாலும். [2]முகமாய். [3]உடனே. (எகஅ)

கரூ௦.—அம்மண்டபத்தைச் சூழ்ந்த சோலையி லுள்ள
கற்பகவிருக்ஷங்களின் காந்திவிசேடம்.

பொற்புற்றன மாமணி யொன்பதும் பூவி னின்ற
கற்பத் தருவின் கதிர்நாணிழற் கற்றை நாற
வற்பற் றழியப் பகலாக்கிய தால ருக்க
னிற்பத் [1]தெளிகின்றது நீள்சுடர் மேன்மை யன்றோ.

(இ - ள்.) பொற்பு உற்றன-அழகு பொருந்தியனவான.மா மணி ஒன்பதும் - சிறந்த நவரத்தினங்களும், பூவின் நின்ற - (தம்மில்) மலர்களாய் அமையப்பெற்றுநின்ற, கற்பத் தருவின்-கற்பகவிருக்ஷங்களினது,கதிர் நாண் நிழல் கற்றை-சூரியனும் வெள்கும்படியான ஒளியின்தொகுதி, நாற-வெளித் தோன்ற, (அவ்வொளி), அல் பற்று அழிய பகல் ஆக்கியது-இருளின்தொடர்ச்சிநீங்கும்படி பகற்பொழுதாக்கிவிட்டது; அருக்கன் நிற்ப தெளிகின்றது நீள் சுடர் மேன்மை அன்றோ-சூரியன் உதித்துநிற்குமளவிலே (இருள் நீங்கி) விளக்கமடைவது (அவனது) நீண்ட கிரணங்களின் மேன்மையினு லன்றோ?

சூரியன் உதித்துநின்றவளவிலே அவனது நெடுந்தூரத்துஞ் செல்லுந் தன்மையனவான ஆயிரங்கிரணங்களின் மாட்சிமையால் இருள் ஒழிந்து எவ் விடமும் விளக்கமடைகின்ற தன்றோ? அவ்வாறே அங்கு விசுவகருமனுல் நிரு மிக்கப்பட்ட கல்பகவிருக்ஷங்கள் விசேஷகாந்தியை யுடையனவாயிருந்ததனுல் அவற்றினொளி பரவுமளவிலே எங்கும் இருளொழிந்து விளங்கிற்றென்பது கருத்து. 'அருக்கனிற்பத் தெளிகின்றது நீள்சுடர்மேன்மையன்றோ?' என்று சூரியனது இயற்கையைத் தெரிவிக்கிற வாக்கியம், எப்படிப்பட்ட இருளையும் ஒழிக்கும் வல்லமை மேலானஒளிக்கு உண்டு என்ற பொதுப் பொருளைவிளக்குதற்குக் கூறியவாறும். சூரியனும் வெட்கமடையும்படியான அவ்வளவு விசேஷகாந்தி கற்பகவிருக்ஷத்துக்கு உண்டென்பதை,ஜைநநூலில் 'சோதிரங்க மென்னுங் கற்பகவிருக்ஷம் சந்திராதித்த ரொளியினை யடக்கும் ஒளியினைக் கொடுக்கும்' எனக் கூறியமைகொண்டும் அறிக. "பொற்பே பொலிவு" என்பது தொல்காப்பியம். மணி ஒன்பது-கோமேதகம், நீலம், பவழம், புஷ்பராகம், மரகதம், மாணிக்கம், முத்து, வைடூரியம், வைரம் என் பன. கற்பதரு என்ற வடமொழித்திரிபு, எதுகைநோக்கி, கற்பத்தருவென வலிமிக்கது. பி ம்:—[1]தெரிக்கின்றது. (எகக)

கரூக.—இராவணன் மண்டபத்தினுட் புகுதல்.

ஊறோசை முதற்பொறி யாவையு மொன்றி னொன்று
தேறா நிலையுற்றதொர் [1]சிந்தையன் செய்கை யோரான்
வேறாய பிறப்பிடை வேட்கை [2]விசித்த தீர்ப்ப
யாரோ ருட[3]னுற்றென மண்டபம் வந்து புக்கான்.

(இ - ள்.) ஊறு - ஸ்பர்சமும், ஓசை-சப்தமும், முதல்-முதலிய, பொறி யாவையும்-புலன்களெல்லாம், ஒன்றின் ஒன்று தேறா - ஒன்றுபோலவே மற்

றதுந் தெளிவடையாத, நிலை-நிலைமையை, உற்றது அடைந்ததான, ஓர் சிந்தையன் - தனிமனத்தையுடையவனும், செய்கை ஓரான்-செய்யவேண்டுவது இன்னதென்று அறியாதவனுமாகிய இராவணன்,—வேட்கை விசித்தது ஈர்ப்ப-ஆசை வலியப்பிடித்துஇழுக்க, வேறு ஆய பிறப்பிடை-அடுத்த பிறவியிலே, மாறு ஓர் உடல் உற்று என - (ஒருயிர்) மற்றோருடலை யடைந்தாற் போல, மண்டபம் வந்து புக்கான் - அந்தமண்டபத்தில் வந்து புகுந்தான்.

ஒருபிறப்பின் இறுதியில்உயிர் உடம்பைவிட்டு நீங்குஞ்சமயத்து யாதொன்றை விரும்பிற்றோ, அவ்வடிவமாக அவ்வுயிர் அடுத்தபிறப்பெடுக்கு மென்பது, நூற்கொள்கை; "அவாவென்ப வெல்லா வுயிர்க்கு மெஞ்ஞான்றுந், தவாஅப்பிறப்பீனும் வித்து" என்ற திருக்குறளி னுரையிற் பரிமேலழகர் 'உடம்பு நீங்கிப்போங்காலத்து அடுத்தவினையும், அதுகாட்டுங் கதிநிமித்தங்களும், அக்கதிக்கண் அவாவும் உயிரின்கண் முறையே வந்துஉதிப்ப,அறிவை மோகம் மறைப்ப, அவ்வுயிரை அவ்வவா அக்கதிக்கண் கொண்டுசெல்லும்' என உரைத்தது உணரத்தக்கது. மரணவேதனையால் ஐம்புலவுணர்ச்சியொழிந்து செய்வதறியாத உயிர் அச்சமயத்து அடுத்தஊழ்வினையால் தோன்றிய அவாவின் வசப்பட்டு அவ்வுடம்பினின்று வேறொரு பிறப்பை யடைதல் போல, காமவேதனையால் ஐம்புலவுணர்ச்சியொழிந்து செய்வதறியாத இராவணன் ஆசை வயத்தனாய்த் தான் இருந்த இடத்தினின்று சந்திரகாந்த மண்டபஞ்சென்று சேர்ந்தனன் என்பதாம். முதலிரண்டடிகளும், 'வேட்கை விசித்த தீர்ப்ப' என்றதும்—உபமானமாகிய உயிருக்கும், உபமேயமாகிய இராவணனுக்கும் பொருந்தும். முன்னிரண்டடியால், இராவணன் காம மோகத்தால் நெட்டுயிர்ப்போடுற்ற பிணமாய் அயர்ந்து நின்றனனென விளங்கும். இராவணனுக்கு 'வேட்கை' என்றது, சந்திரகாந்த மண்டபத்திற் சென்று சேர்ந்தால் தனது தாபந்தணியு மென்ற கருத்து.

முதலடியில், புலன், பொறியெனப்பட்டது: இது-ஒருவகை உபசார வழக்கு. 'ஊறோசைமுதற் பொறிகள்'—ஊறு, ஓசை, நாற்றம், சுவை, ஒளியென்பன; இவை-முறையே வடமொழியில் ஸ்பர்சம், சப்தம், கந்தம், ரஸம், ரூபம் எனப்படும்: இவை - முறையே மெய், செவி, மூக்கு, வாய், கண் என்னும் பொறிகளின் புலனும். பொறியை இந்திரியமென்றும், புலனை விஷயமென்றுங் கூறுவர் வடநூலார். ஐம்புலன்களுள் ஒன்றேனும் சிறிதும் தெளிவுபெறாது மயங்கிக்கிடந்தமையை நன்குவிளக்குதற்கு, 'ஒன்றினொன்று தேறாநிலை' எனப்பட்டது. 'ஓர்சிந்தை' என்றதனால், அப்பொழுது இராவணனது மனம் யாதோராதரவையும் பெறாதுநின்றமையும், சீதை பக்கலுண்டான மோகமொன்றிலேயே அழுந்தியிட்டமையும் வெளியாம். 'விசித்தது ஈர்ப்ப' என்றது, வினைவசத்தாலுளதாகும் வேட்கை விலக்கவொண்ணாதென்ற தன்மையை விளக்கும். பி-ம்:—[1]சிந்தையின். [2]விரிந்தது. [3]புக்கென.

வேறு.

கசூ௨.—இராவணன் அந்தப் பூம்பள்ளியை யடைதல்.

தண்டலி றவஞ்செய் வோர்[1]கள் [2]வேண்டிய தரவே நல்கு
மண்டல மகர வேலை யமுதொடும் வந்த தென்னப்

பண்டரு சுரும்பு சேரும் பசுமர முயிர்த்த பைம்பொற்
[3]றண்டளிர் மலரிற் செய்த சீதளச் சேக்கை [4]சார்ந்தான்.

(இ - ள்.) தண்டல் இல்-கெடுதலில்லாத, தவம்-தவத்தை செய்வோர்கள்-செய்து மேற்கதியடைந்த தேவர்கள், வேண்டிய-விரும்பியபொருள்களை, தர - (அவர்களுக்குக்) கொடுக்கும்படி, நல்கும் - அன்புகொண்ட, மண்டலம் மகரம் வேலை - வட்டவடிவமானதும் சுறாமீன்கள் சஞ்சரிக்கப்பெற்றதுமான பாற்கடல், அமுதொடும் வந்தது என்ன-தேவாமிருதத்துடனே இங்குவந்தது போலவுள்ள,பண் தரு சுரும்பு சேரும் பசு மரம் உயிர்த்த பைம் பொன் தண் தளிர் மலரின் செய்த சீதளம் சேக்கை-இசைப்பாட்டைப்பாடுகிற வண்டுகள் சேர்ந்துமொய்க்கப்பெற்ற பசியமரங்களால் தரப்பட்ட பசியபொன்னிறமான குளிர்ந்ததளிர்களாலும் பூக்களாலும் அமைக்கப்பட்ட குளிர்ச்சியான படுக்கையை, சார்ந்தான் - (இராவணன்) அடைந்தான்; (எ - று.)

அமிருதத்தோடுவந்த பாற்கடலை அந்தமலர்ப்படுக்கைக்கு உவமைகூறினது,சுத்தமாய்ப்பரந்து மிக்ககுளிர்ச்சியைத் தந்து இனியதாகவல்ல தன்மைக்கென்க. திருப்பாற்கடல்கடைந்தகாலத்தில் அக்கடல் தேவர்கள் விரும்பிய செல்வங்களான கற்பகவிருக்ஷம் காமதேநு சிந்தாமணி முதலிய சுவர்க்கலோகத்து ஐசுவரியங்களைத் தன்னிடத்தினின்று வெளிப்படுத்திக் கொடுத்தமை பற்றி, 'தவஞ்செய்வோர்கள் வேண்டிய தரவே நல்கும் வேலை' எனப்பட்டது. ஈகைக்கு அன்பு இன்றியமையாக்காரணமாதலின், அதனையுடைமை தோன்ற, 'தரவேநல்கும்' என்றார். 'தவஞ்செய்வோர்' என்றது, தேவர்கட்கு ஒருஎதுப்பெயர். வேண்டியவர்க்கு வேண்டியபயன்களைத் தவறாமல் அளிக்குந்தன்மையதாதலால், தவத்துக்கு 'தண்டலில்' என்ற அடைமொழி கொடுக்கப்பட்டது; தவம் அப்பெற்றியதாதலை "வேண்டிய வேண்டியாங் கெய்தலாற் செய்தவ, மீண்டு முயலப் படும்" என்ற திருக்குறளினாலும் அறிக. மண்டலம், மகரம் என்பன - கடலுக்கு இயற்கையடைமொழி. சுரும்புக்குப் பண் என்றது, ரீங்காரவொலியை. பி - ம்:—[1]தாய. [2]வேண்டிய தாயின், வேண்டியதான. [3]தெண். [4]சேர்ந்தான்.

இதுமுதல் ஒன்பது கவிகள் - இப்படலத்தின் கஅ - ஆங் கவிபோன்ற அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரிய விருத்தங்கள். (எஉக)

கசாஈ.—அங்குத் தென்றற்காற்று வீசுதல்.

நேரிழை மகளிர் கூந்த னிறைநறை வாச நீந்தி
வேரியஞ் சரளச் சோலை வேனிலான் விருந்து செய்ய
வார்கலி யமுவந் தந்த [1]வமிழ்தென வொருவ ராவி
தீரினு முதவற் கொத்த தென்றல்வந் திறுத்த தன்றே.

(இ - ள்.) ஒருவர் ஆவி தீரினும் உதவற்கு ஒத்த தென்றல் - ஒருவரது உயிர் (உடம்பைவிட்டு) நீங்குவதாயினும் (அவ்வுயிரை அங்ஙனம் நீங்காதபடி பாதுகாத்துத்) தரத்தக்க [மிகஇனிய] தென்றற்காற்றானது,—நேர் இழை மகளிர் கூந்தல் நிறை நறை வாசம் நீந்தி-தகுதியான ஆபரணங்களை யணிந்த

மாதர்களது கூந்தலில் நிறைந்துள்ள தேனோடுகூடிய நறுமணத்திற்படிந்து,— வேரி அம் சரளம் சோலை வேனிலான் விருந்து செய்ய ஆர்கலி அமுவம் தந்த அமிழ்து என-பரிமளத்தையுடைய அழகிய இனியசோலையிலே மன்மதனுக்கு விருந்துபசாரஞ்செய்யும்பொருட்டு நிறைந்தஓசையையுடைய கடல் உண்டாக்கித்தந்த தோ ரமிருதம்போல, வந்து இறுத்தது-வந்துசேர்ந்தது; (எ-று.)— அன்றே - ஈற்றசை; அப்பொழுதே யெனினுமாம்.

காமமொன்றொழிய வேறுகாரணங்களால் எவ்வளவு தாபத்தை யடைந்து மிகவருந்தினும் அத்தாபம் முழுவதையும் எளிதிற்போக்கி இனிமைசெய்ய வல்லதாம்படி மிகக்குளிர்ந்ததாயுள்ள தென்றற்காற்றென்பார், மரணவேதனையையுந் தீர்த்தற்குஉரியதென்னும் பொருள்பட 'ஒருவராவிதீரினு முதவற்கொத்த தென்றல்' என்றார். முதலடியால், அவ்விளங்காற்று மகளிர்கூந்தலிற்சூடியுள்ள மலர்களின் தேனையும் வாசனையையும் கொணர்ந்ததோடு அவ்வுத்தமசாதிமாதரது குழலிலுள்ள இயற்கைநறுமணத்தையும் கொணர்தல்தோன்றும். அத்தென்றல் காமக்கடவுளான மன்மதனுக்கு மிகப்பிரியமாயிருத்தலின், அதனைச்சோலையில் மன்மதனுக்கு விருந்துணவளிக்கக் கடல்தந்த அமிருதம் போலுமென உவமைகூறினர். இனி, இதற்கு - அச்சோலையினிடத்து மன்மதன் (இராவணனுக்கு) விருந்துசெய்தற்பொருட்டுக் கடலினின்று கொணர்ந்த அமிருதம்போல வென்று உரைப்பாரு முளர். வேரி - தேனுமாம். 'ஆர்கலியமுவந்தந்த வமிழ்தென' என்பதற்கு - கடலினாற்சூழப்பட்ட நிலவுலகப் பரப்புச் சித்தஞ்செய்துவந்த அமிருதம்போல வென்றலு மொன்று. தீரினும், உம் - இழிவு சிறப்பு. பி-ம்:—[1]மருந்தென. (௭௨)

௧௬௪.—அத்தென்றலுக்கு இராவணன் வருந்துதல்.

> சாளரத் தூடு வந்து தவழ்தலுந் தரித்த றேற்றா
> னீளரத் தங்கள் [1]சிந்தி நெருப்புக நோக்குங் [2]கண்ணான்
> வாழ்மனை புகுந்த தாண்டோர் மாசுணம் வரக்கண் டன்ன
> கோளுறக் கொதித்து விம்மி யுழையரைக் கூவிச் சொன்னான்.

(இ - ள்.) நீள் அரத்தங்கள் சிந்தி நெருப்பு உக நோக்கும் கண்ணான் - மிக்க இரத்தத்துளிகள் சொரிந்து (அவற்றோடு) நெருப்புப்பொறிகளும் சிதறும்படி கோபித்துப்பார்க்கிற கண்களையுடையவனான இராவணன், சாளரத்து ஊடு வந்து தவழ்தலும் - (அத்தென்றல்) பலகணிவழியாய் (உள்ளே) வந்து மெல்லென உலாவியவளவிலே, தரித்தல் தேற்றான்-(அதனைப்) பொறுக்கமாட்டாதவனாய், வாழ் மனை புகுந்தது ஓர் மாசுணம் வர கண்டு அன்ன கோள் உற ஆண்டு கொதித்து விம்மி-(தான்) வாழும் வீட்டிற்குள் பெரியமலைப் பாம்பு நுழைந்துவர(அதனை)க்கண்டாற்போன்ற கொடுமைபொருந்த அப்பொழுது கொதிப்புற்றுக்கலங்கி, உழையரை கூவி சொன்னான்-தனது அருகிலுள்ள பரிசனங்களை யழைத்து ஒன்றுசொல்பவனானான்; (எ - று.)—அதனை அடுத்த கவியிற் காண்க.

மாசுணம் - மலைப்பாம்பு. தென்றல் - பொதியமலையில் தோன்றிவருவ தென்று சொல்லப்படுதற்கேற்ப, அதற்கு மலைப்பாம்பு உவமைகூறப்பட்டது. அரத்தம்-ரக்த மென்ற வடசொல்லின் திரிபு. பி-ம்:—[1]சிந்த. [2]நீரான். ()

கசூரு.—இராவணன் வாயில்காவலரை யழைத்துவரச் சொல்லுதல்.

கூவலி னுயிர்த்த சின்னீ ருலகினைக் குப்புற் றென்னத்
தேவரி னொருவ னென்னை யின்னலுஞ் [1]செயத்தக் கானோ
வேவலி னன்றி [2]த்தென்ற [3]லெவ்வழி யெய்திற் றென்னாக்
காவலி னுழையர் தம்மைக் கொணருதிர் கடிதி னென்றான்.

(இ - ள்.) 'கூவலின் - (ஒரு) கிணற்றிலே, உயிர்த்த - தோன்றிய, சில் நீர்-சிறிது நீரானது, உலகினை குப்புற்று என்ன - உலகத்தை முழுத்தினாற் போல, தேவரின் ஒருவன் - தேவர்களில் ஒருவனான வாயு, என்னை இன்னலும் செய தக்கான் ஓ-என்னைத் துன்பமுஞ் செய்யத்தக்கவனாவனோ! ஏவலின் அன்றி-(எனது) கட்டளையினாலல்லாமல், தென்றல் - தென்றற் காற்றானது, எ வழி - எப்படி, எய்திற்று - (இங்கு இப்பொழுது) சேர்ந்தது,' என்னா - என்று சொல்லி,—காவலின் உழையர்தம்மை கொணருதிர் கடிதின் என்றான் - காவற்றொழில் செய்யும் பரிசனங்களை விரைவில் அழைத்துக்கொண்டு வாருங்கள் என்று (தனது அருகிலுள்ள ஏவலாளரை நோக்கி இராவணன்) சொன்னான்; (எ - று.)

கூவல்=கூபம்; வடசொல். உயிர்த்தல் - வெளிப்படுதல், ஊறுதல். சின்னீர் என்பதில், சில் என்பது - சிறுமைப்பண்பை யுணர்த்திற்று. தனது மிக்க பெருமையும் வாயுவினது மிக்க சிறுமையுந் தோன்ற, 'கிணற்றுநீர் உலகத்தை முழுகடித்தாற்போல ஒரு தேவன் என்னை வருத்துபவனானான்' என உவமை கூறினான். முதலடி - **இல்பொருளுவமை**. இன்னலும், உம்- இழிவு சிறப்பு; இறந்தது தழுவிய எச்சமாகக் கொண்டால், அச்சமின்றி எனது எதிரில் அருகில் வந்ததல்லாமல் துன்பமுஞ் செய்யத்தக்கவனாயினா னென்று பொருள்படும். தேவர்களை இருதிணையாலுங் கூறலா மாதலால், 'செய்யத்தக்கான்' என்றும், 'எய்திற்று' என்றுங் கூறினான். குப்புறுதல் - கவிந்துகொள்ளுதல். வாயில்காவலரை அழைக்கச்சொன்னது, தனது அனுமதியின்றி வாயுவை உள்ளேவிட்ட குற்றத்தைப்பற்றி விசாரித்தற் கென்க. பி-ம்:—[1]செய்யத்தக்கான். [2]வந்திங்கு. [3]இவ்வழி, இவ்வழல். ()

கசூசூ.—அழைத்து வரப்பெற்ற வாயில்காவலர் இராவணனுக்குச் சமாதானங் கூறல்.

அவ்வழி யுழைய ரோடி யாண்[1]டவர்க் கொணர்த லோடும்
வெவ்வழி [2]யமைந்த செங்கண் வெருவுற நோக்கி வெய்யோன்
செவ்வழி [3]தென்ற லோற்குத் [4]திருத்தினீர் நீர்கொ லென்ன
விவ்வழி யிருந்த காலைத் தடையவற் கில்லை [5]யென்றார்.

(இ - ள்.) அ வழி-அப்பொழுது, உழையர்-ஏவலாளர்கள், ஓடி - விரைந்துசென்று, ஆண்டு அவர் கொணர்தலோடும் - அவ்விடத்து வாயில்காவல்

செய்துநின்றவரை அழைத்துக்கொண்டு வந்தவுடனே,—வெய்யோன் - கொடியவனான இராவணன், வெம் வழி அமைந்த செம் கண்-கொடுமையான தன்மையமைந்த சிவந்த கண்களால், வெருவுஉற நோக்கி-அச்சமுண்டாம்படி பார்த்து,—தென்றலோற்கு நீர்கொல் செவ்வழி திருத்தினீர் என்ன-'தென்றல் வடிவமாக வந்த வாயுதேவனுக்கு நீரோ நேரே வழி விட்டீர்?' என்று வினவ,—இ வழி இருந்த காலை அவற்கு தடைஇல்லை என்றார் - '(நீவிர்) இவ்விடத்திலிருந்தபொழுது அவனுக்குத் தடையில்லையே' என்று கூறினார்.

'இவ்வழியிருந்தகாலைத் தடையவற்கில்லை' என்றது, பழைய வழக்கத்தை யெடுத்துக்கூறியது; இங்ஙனங் கூறியதன் கருத்து - நீவிர் சிங்காரத் தோட்டங்களில் வந்திருக்கிறபொழுது 'தென்றற்காற்றுக்குத் தடைசெய்ய வேண்டா; அவன் அஞ்சாமல் தடையின்றி உள்ளே வந்திடுக' என்று முன்பு எங்களுக்குக் கட்டளையிட்டிருத்தலால், இப்பொழுது அவனைத் தடைசெய்யாமல் இங்குவிட்டிட்டோ மென்பது. இனி, இதற்கு - காற்று உள்ளே நுழைந்து வருதற்கு இந்தப் பலகணிவழியிருக்கும்போது வாயில்காவலரான யாம் அவனுக்குத் தடைசெய்யக் கூடியதில்லையேயென்று கருத்துக் கொள்வாரு முளர். காலை=காலம். **பி-ம்:**—[1]அவற்கொணர்தலோடும், அவர்க்குரைக்கவந்தார், அவர்க்குணர்த்தலோடும். [2]அரக்கர்கோமான் [3]தென்றற்காறு. [4]திருத்தினீரென்கொல், திருத்தினை நீகொல். [5]என்றான்.

பலஏட்டுப்பிரதிகளில் இங்கே ஒருசெய்யுள் காணப்படுவது வருமாறு:—

> வேண்டிய [1]நினைந்து செய்வான் விண்ணவர் வருவ தென்றால்
> மாண்டது போலுங் [2]கொள்கை யானுடை வன்மை வல்லை
> [3]தேண்டிநீர் திசைகடோறுஞ் சேணுற [4]விசையிற் செல்குற்
> றீண்டிவன் றன்னைப் பற்றி யிருஞ்சிறை யிடுதி ரென்றான்.

பி-ம்:—[1]நினைத்துச். [2]என்னே யென்னுடை வலி நீரிப்போ. [3]தேண்டியே. [4]சென்று வல்லே. (எஉரு)

கசஎ.—இராவணன் ஏவலரை நோக்கி 'மந்திரிகளை யழைக்க' எனல்.

> காற்றினோன் றன்னை வாளா முனிதலிற் கண்ட தில்லை
> [1]கூற்றுவந் தென்னை யின்னே குறுகுமாற் குறித்த வாற்றால்
> வேற்றருங் கருங்கட் சீதை மெய்யருள் புனையே னென்றா
> லாற்றலா லடுத்த தெண்ணு மமைச்சரைக் கொணர்தி ரென்றான்.

(இ - ள்.) காற்றினோன்தன்னை - வாயுதேவனை, வாளா முனிதலின் - வீணாக (நான்) கோபிப்பதனால், கண்டது இல்லை-வரும்பயன் யாதும் இல்லை; குறித்த ஆற்றால்-(நான்)கருதியபடி,வேல் தரும் கரு கண் சீதை மெய் அருள் புனையேன் என்றால்-வேலாயுதம்போன்ற[நீண்டகூரிய]கரியகண்களையுடைய சீதையினது உண்மையான கருணையைப் பெறுதல் செய்யேனாயின், கூற்று இன்னே வந்து என்னை குறுகும்-யமன் இப்பொழுதே வந்து என்னைக்கிட்டுவான்; (ஆதலால், அதன்பொருட்டு); ஆற்றலால் அடுத்தது எண்ணும் அமைச்

சரை கொணர்திர் - (தமது) கல்வியறிவின் வல்லமையால் தக்ககாரியத்தை ஆலோசிக்கவல்ல மந்திரிகளை அழைத்துவாருங்கள், என்றான்-என்று (இராவணன் ஏவலாளர்க்குக்) கட்டளையிட்டான்; (எ - று.)—ஆல்-அசை.

குறித்தவாற்றால் என்பதற்கு - யமன்தான் கருதியபடி யென்று உரைத்து, அதனை 'குறுகும்' என்பதனோடு இயைத்தலும் ஒன்று. குறுகும்-கொல்லவரும் என்றபடி. வேல்தரும், தரும்-உவமவுருபு. தன் மனத்தின்படி உருவெளித்தோற்றத்தில் சீதையினது பொய்யருளைப் பெற்றமை பயன்படாமையால், 'மெய்யருள்' என்றான். மெய்யருள்-மனத்தோடு பொருந்திய அருள்; மெய்யையும் அருளையும் என்றலும் ஒன்று. ஆற்றல்-புத்திபலம். பி - ம்:—[1]கூற்றும். (எஉசு)

கசூஅ.—ஏவலர் அழைக்க அமைச்சர் விரைந்து வருதல்.

ஏவின சிலத ரோடி யேயெனு [1]மளவி லெங்குங்
கூவினர் கூவ லோடுங் குறுகினர் கொடித்[2]திண் டேரர்
[3]மாவினர் [4]சிவிகை மேலர் மும்[5]மதக் [6]களிற்றர் வையத்
தேவரும் வானந் தன்னிற் [7]றேவருஞ் சிந்தை சிந்த.

(இ - ள்.) ஏவின சிலதர் - (இவ்வாறு இராவணனால்) கட்டளையிடப்பட்ட ஏவலாளர்கள், ஏ எனும் அளவில் எங்கும் ஓடி - ஏயென்னுமளவில் [மிகவிரைவில்] பலவிடங்களிலும் ஓடிச்சென்று, கூவினர் - (மந்திரிகளை) அழைத்தார்கள்; கூவலோடும் - அங்ஙனம் அழைத்தவுடனே, (அவர்கள்), கொடி திண் தேரர் - கொடிகட்டிய வலியதேரி லேறினவர்களும், மாவினர்-குதிரைமேலேறினவர்களும், சிவிகை மேலர்-தண்டிகையி லேறினவர்களும், மும் மதம் களிற்றர்-மூவகைமதத்தையுடைய ஆண்யானைமே லேறினவர்களுமாய், வையம் தேவரும் வானந்தன்னில் தேவரும் சிந்தை சிந்த - நிலவுலகத்துத் தேவர்களான முனிவர்களும் வானுலகத்திலுள்ள தேவர்களும் மனங்குலையும்படி, குறுகினர் - (இராவணனிடம்) வந்துசேர்ந்தார்கள்; (எ - று.)

'முனிவர்க்குந் தேவர்க்கும் என்ன கேடு சூழ்தற்கு இவர்கள் இராவணனிடம் செல்லலாயிற்றோ?' என்னும் அச்சத்தால் அம்முனிவர்களும் தேவர்களும் மனமழிந்தன ரென்க. 'ஏயெனுமளவில்' என்றது, ஒருசொல் விழுக்காடு: "இம்மென்னுமுன்னே," "அம்மென்றால்" என்றாற்போலக் கொள்க. மேலுலகத்தில் தேவர்போலப் பூலோகத்தில் அந்தணர் சிறப்புறுதலால், அவர்கட்கு 'வையத்தேவர்' என்று ஒருபெயராயிற்று; "மேலாத் தேவர்களும் நிலத்தேவரும் மேவித்தொழும்" என்ற ஆழ்வாரருளிச்செயலுங் காண்க: வையத்து ஏவரும் எனப் பதம்பிரித்தல் மோனைத்தொடைக்கு ஏற்காது. சிவிகை - ஶிபிகா என்ற வடசொல்லின் திரிபு. ஏவர் - ஏகார வினாவடியாப் பிறந்த பெயர், எஞ்சாமைப்பொருள் காட்டுவது. பி-ம்:—[1]துணையின். [2]திண்டேர்மேல். [3]மாவினிற். [4]சிவிகைதன்மேல். [5]மழை. [6]களிற்றின்மீதில். [7]திசைதொறும். (எஉஎ)

கசுகூ.—மந்திரிகளுடன் ஆலோசித்து இராவணன் மாரீசனிடஞ்செல்லுதல்.

வந்த[1]மந் திரிய ரோடு [2]மாசற மனத்தி னெண்ணிச்
சிந்தையி [3]னினைந்த செய்யுஞ் செய்கையன் றெளிவி னெஞ்ச
னந்தரஞ் செல்வ தாண்டோர் விமானத்தி லாரு மின்றி
யிந்திய [4]மடக்கி நின்ற மாரீச னிருக்கை சேர்ந்தான்.

(இ - ள்.) சிந்தையில் நினைந்த செய்யும் செய்கையன்-மனத்தில் நினைத்தசெயல்களை (த் தடையில்லாமற்) செய்துமுடிக்குந் தொழிலையுடையவனும், தெளிவு இல் நெஞ்சன் - (இவ்விஷயத்தில் இன்னதுசெய்யவேண்டுமென்னுந்) துணிவு பிறவாத மனமுடையவனுமான இராவணன்,—வந்த மந்திரியரோடு - (கீழ்க்கூறியபடி) வந்த மந்திரிகளுடனே (கலந்து), மாசு அற - குற்றமில்லாதபடி, மனத்தின் எண்ணி-மனத்திலே ஆலோசித்து,—ஆண்டு - அப்பொழுதே, அந்தரம் செல்வது ஓர் விமானத்தில் - ஆகாயமார்க்கத்திற் பறந்துசெல்லுந்தன்மையதான விமானமொன்றன்மேல்(ஏறி), ஆரும் இன்றி-வேறொருவரும் உடன்இல்லாமல் [தான் ஒன்றியாக], இந்தியம் அடக்கி நின்ற மாரீசன் இருக்கை சேர்ந்தான் - (பஞ்ச) இந்திரியங்களையும் அடக்கிக்கொண்டு (தவநிலையில்) நின்ற மாரீசனுடைய இருப்பிடத்தை யடைந்தான்; (எ - று.)

மாசு அற - மந்திரிகளுடன் ஆலோசியாமல் தானே மனம்போனபடி செய்தனனென்ற பழிப்புக்கு இடமில்லாதபடி யென்க; அல்லது, ஐயந்திரிபுகளாகிய குற்றமில்லாமல் துணிவுபிறக்க எனினுமாம். நினைந்த - பெயர். 'சிந்தையினினைந்த செய்யுஞ் செய்கையன்' என்றது - இராவணனது இயல்பாகவுள்ள ஆற்றலையும், 'தெளிவினெஞ்சன்' என்றது - தற்காலத்தில் அவனுக்குக் காமமோகத்தால் நேர்ந்த கலக்கத்தையுங் காட்டும். சிந்தையி னினைந்த செய்யுஞ்செய்கையன் - மனத்தையடக்கும் ஆற்றலில்லாமல் அதுபோனபடி நடப்பவனுமாம். அந்தரஞ்செல்வது ஓர்விமானம்-புஷ்பக மென்னலாம். ஆருமின்றிச் சேர்ந்தா னென இயையும்; ஆருமின்றி இந்தியமடக்கிநின்ற என்று இயைத்து, யாரும் உடனில்லாமல் தனியே தவஞ்செய்துநின்ற என்றுங் கொள்ளலாம்; தவத்துக்கு ஏகாந்தம் இனிது. இந்தியம் = இந்த்ரியம். இந்தச்செய்யுளினீற்றில் சூர்ப்பணகைப்படலம்முற்றும் என்று சிலபிரதிகளில் எழுதப்பெற்று, மேல் மாரீசன்வதைப்படலம் தொடங்குகின்றது.

பி-ம்:—[1]மந்திரிகளோடு, மந்திரிகளோது. [2]வசனமுமனத்தினெண்ணு. [3]நினைந்து. [4]அடங்கநின்ற. (எஉஅ)

கஎ0.—மாரீசன் இராவணனை எதிர்கொண்டு உபசரித்தல்.

இருந்தமா ரீச [1]னந்த விராவண னெய்த லோடும்
பொருந்திய [2]பயத்தன் சிந்தை பொருமுற்று வெருவு கின்றான்
கருந்தட [3]மலையன் னானை யெதிர்கொண்டு கடன்கள் யாவுந்
திருந்திய செய்து செவ்வித் திருமுக நோக்கிச் செப்பும்.

(இ - ள்.) அந்த இராவணன் எய்தலோடும்-அவ்விராவணன் வந்தவளவிலே,—இருந்த மாரீசன் - அங்கிருந்த மாரீசனானவன், பொருந்திய பயத்தன் - அச்சமடைந்தவனும், சிந்தை பொருமுற்று வெருவுகின்றான் - மனந் திடுக்கிட்டுக் கலங்குகின்றவனுமாய், கரு தட மலை அன்னானை - கரியபெரிய மலைபோன்ற அவ்விராவணனை, எதிர் கொண்டு - எதிர்சென்றழைத்து, கடன்கள் யாவும் திருந்திய செய்து-(அவனுக்குச் செய்யவேண்டிய) கடமைகளாகிய உபசாரங்களையெல்லாம் செவ்வையாகச்செய்து, செவ்வி திரு முகம் நோக்கி - அழகுள்ள (அவ்விராவணனது) முகத்தைப் பார்த்து, செப்பும் - (சிலவார்த்தை) சொல்பவனானான்; (எ - று.)—அவற்றை, அடுத்த கவியிற் காண்க.

திருந்திய என்பதற்கு-திருந்த எனப் பொருள்கொண்டு, செய்யியவென்னும் வாய்பாட்டு எதிர்காலவினையெச்சமெனினும் அமையும். செவ்வி - பொலிவு. இரண்டாமடியினால், அரக்கர்தாமும் அஞ்சும்படியான இராவணனது கொடுமை விளங்கும்; அன்றியும், எப்பொழுதும் சகலபரிவாரங்களோடும் செல்லுந்தன்மையனான இராவணன் தனியே தனதுஇடத்துக்கு வந்தமை நோக்கி மாரீசன் இவனுக்கு என்னநேர்ந்ததோ வென்று மனங் கலங்குபவனாயினா னென்க. கருந்தடமலை - வடிவோடு வலிமைக்கு உவமை. பி-ம்:—[1]வந்த. [2]பயத்தின். [3]மலையினானை. (எ௨௬)

வேறு.

௩௭௧.—மாரீசன் இராவணனை 'நீ வந்த காரியம் என்?' என்றல்.

சந்த மலர்த்தண் கற்பக நீழற் றலைவற்கு
மந்தக னுக்கு மஞ்ச வடுக்கு மரசாள்வா
யிந்த வனத்தென் னின்ன லிருக்கைக் கெளியோரின்
வந்த கருத்தென் சொல்லுதி யென்றான் மருள்கின்றான்.

(இ - ள்.) மருள்கின்றான் - (தன்னிடம் இவன்வந்த காரணம் யாதோவென்று) மயங்குகின்றவனான மாரீசன், (இராவணனை நோக்கி), 'சந்தம் - அழகிய, மலர் - பூக்களையுடைய, தண்-குளிர்ச்சியான, கற்பகம்-கற்பகவிருட்சங்களின், நீழல் - நிழலில் வீற்றிருந்து அரசாளுகிற, தலைவற்கும்-(தேவர்) தலைவனான இந்திரனுக்கும், அந்தகனுக்கும்-யமனுக்கும், அஞ்ச-அச்சஞ்செய்யும்படி, அடுக்கும் - பொருந்திய, அரசு - அரசாட்சியை, ஆள்வாய் - நடத்துபவனே! (நீ இப்பொழுது), இந்த வனத்து-இந்தக்காட்டில், இன்னல்-துன்பந்தருவதான, என் இருக்கைக்கு - எனது இருப்பிடத்துக்கு, எளியோரின் வந்த-எளியவர்கள்போல (ப் பரிவாரமின்றித் தனியே) வந்த, கருத்து-நோக்கம், என் - என்ன? சொல்லுதி - சொல்வாய்', என்றான்-என்றுசொன்னான்.

ஆள்வாய்-விளி; ஆளுகிற நீ யெனினுமாம். இன்னலிருக்கையென்றது-தழைக்குடிசை [பர்ணசாலை] யை. இந்திரன் கற்பகச்சோலைநிழலிலிருந்து அரசுசெய்தலை, கீழ்ப் பாலகாண்டத்தில் "இன்றளிர்க்கற்பக நறுந்

தேனிடைதுளிக்கு நிழலிருக்கை யிழந்து போந்து" என்றதனுலும் அறிக. இந்திரனையும் யமனையும் எடுத்துச்சொன்னது, தேவராசனும் அழித்தல்தொழில் நிகழ்த்துபவனு மாதலினென்க; உம்மைகள் - எண்ணுப்பொருளோடு உயர்வுசிறப்புப் பொருள்பட நின்றன.

இதுமுதற் பதினேழு கவிகள் - பெரும்பாலும் மூன்ருவது விளச்சீரும் ஐந்தாவது மாங்காய்ச்சீரும் மற்றையவை மாச்சீர்களுமாகிய நெடிலடி நான்கு கொண்ட **கலிநிலைத்துறைகள்.** (எ௩௦)

சஎ௨.—இதுமுதல் நான்கு கவிகள் ஒருதொடர்:-இராவணன் கூறும் விடை.

> [1]ஆன தனைத்து மாவி தரித்தே னயர்கின்றேன்
> போனது பொற்பு மேன்மையு மற்றென் புகழோடும்
> யான துனக்கின் றெங்ங னுரைக்கே [2]னினிதென்னு
> வான வருக்கு [3]நாண தடுக்கும் வசை [4]மன்றே.

(இ - ள்.) ஆன தனைத்தும் ஆவி தரித்தேன் - (என்ருல்) இயன்றவளவும் (பிரயாசப்பட்டு) உயிரைத் தாங்கிக் கொண்டிருந்தேன்: அயர்கின்றேன்- (இப்பொழுது அதுவும் அரியதாம்படி) தளர்கிறேன்; என் - எனது, பொற்பும் - பொலிவும், மேன்மையும் - பெருமையும், புகழோடும் - கீர்த்தியுடனே, அற்று போனது - ஒழிந்துபோய்விட்டது; அது - அங்ஙனமாதற்குக்காரணமாய்நேர்ந்தசெயலை, யான் உனக்கு இன்று எங்ஙன் இனிது உரைக்கேன் - நான் உனக்கு இப்பொழுது எவ்வாறு இனிமையாகக் கூறுவேன்? என்னு - என்று சொல்லி,—அது - அச்செயல், வானவருக்கும் நாண் அடுக்கும் வசை மன்றே - தேவர்களுக்கும் (நாம்) இலச்சைப் படும்படியான பழிப்பை விளைப்பதன்றே? (எ - று.)

இதுமுதல் நான்கு கவிகள் குளகமாதலால்,இக்கவியின் மூன்ருமடியில் 'என்னு' என்ற இறந்தகால வினையெச்சம், சஎ௫-ஆங் கவியில் வரும் "என்ருன்" என்ற முற்றைக் கொண்டு முடியும்.

பொற்பும் மேன்மையும் போனது - ஒருமைப் பன்மை மயக்கம்; தனித்தனி போன தென்க. மற்று என எடுத்து, அசை யெனினுமாம். மற்று என் என எடுத்து, இன்னும் போகவேண்டுவது யாது உளது? ஒன்றுமில்லையே யென்னுங் கருத்துப்பட வுரைப்பினும் அமையும். அன்றியும், பொற்பும் போனது: மேன்மையும் புகழோடு அற்றென் [அற்றேன்]என எடுத்துப் பொருள்கொள்ளுதலும் ஒன்று; இவ்வுரைக்கு, அற்றென் என்பது - 'என்' விகுதிபெற்ற தன்மையொருமை யிறந்தகாலமுற்று. மூன்ருமடி - வாயினுற் கூறவுங்கூடாத கொடுமையுடையது அது என்றவாறு. இனிது உரைக்கேன்- நன்ருகவிவரித்துக் கூறுவேன் என்றபடி. என்னு என்பதை என் நா எனப் பிரித்து, எனதுநாவினுல் எவ்வாறு கூறுவேன் என்பாரும் உளர். வானவருக்கும்-நமக்குமுன் நாணமடைகின்றவர்களுக்கும் என்றவாறு. வானவருக்கும் நாணடுக்கும் வசை - நமக்கு அஞ்சித் தலைசாய்த்திருக்கிற தேவர்களுக்கும்

நாம் அஞ்சித் தலைசாய்க்கும்படியான நாணத்தை யுண்டாக்குகிற அபகீர்த்தியாகுமென்க. தனைத்து—தனை - அளவு; அதன்மேல் து - சாரியை, த்-சந்தி. ஆனது அனைத்தும் எனப் பிரித்து, எனக்கு எல்லாம் ஆய்விட்டது என்று உரைப்பர் ஒருசாரார்: அதற்குக் கருத்து - எல்லா நன்மைகளும் போயின என்றும், எல்லாத்தீமைகளும் நேர்ந்தன என்றுமாம். [1]ஆனை தனக்கும் ஆவிதரித்தேன் என்ற பாடத்துக்கு-திக்கஜங்களுக்கும் பின்னிடாது உயிர்தாங்கிநின்ற யான் இப்பொழுது இங்ஙனந் தளர்கிறேன் என உரைகொள்வர். பி-ம்:—[2]இனியென்னு, இனிதின்னு. [3]நாணம். [4]அம்மா. (௭௩௧)

களஙு. வன்மை தரித்தோர் மானுடர் மற்றங் கவர்வாளா
னின்மரு கிக்கு நாசி யிழக்கு நிலை[1]நேர்ந்தா
ரென்மர புக்கு நின்மர புக்கு மிதன்மேலோர்
புன்மை தெரிப்பின் வேறினி [2]யெற்றே புகல்வேலோய்.

(இ - ள்.) வேலோய்-வேலாயுதத்தையுடையவனே! மானுடர் மனிதர்கள், வன்மை தரித்தோர் - வலிமைபூண்டார்கள்; மற்று - மேலும், அவர் - அவர்கள், வாளால் - (தமது) வாளினால், நின் மருகிக்கு நாசி இழக்கும் நிலை-உனது மருமகளான சூர்ப்பணகைக்கு மூக்கையிழந்துவிடும்படியான நிலைமையை, நேர்ந்தார்-செய்தார்கள்; தெரிப்பின்-ஆராய்ந்து கூறுமிடத்து, என் மரபுக்கும்-எனது வம்சத்துக்கும், நின் மரபுக்கும்-உனது வம்சத்துக்கும், இதன்மேல் ஓர் புன்மை-இதனினும் மேலான ஓரிழிவு, இனி வேறு எற்றே-இனி வேறு என்ன இருக்கிறது? புகல் - சொல்வாய்; (எ - று.)—அங்கு - அசை.

இயற்கையில் வலிமையில்லாத மானிடர் புதிதாக வலிமையுடையராகியதோடு உன்மருமகளது மூக்கையறுக்கும் நிலைமையையும் அடைந்தாரகளென்பது, முன்னிரண்டடிகளின் கருத்து. மாரீசன் இராவணனுக்கு மாமன் முறைமை பூண்டவனாதலால், சூர்ப்பணகையை 'நின்மருகி' என்றான். மருகி - இங்கே, உடன் பிறந்தவளது மகள்: ஆகவே, 'நின் மரபு' என்றது - தாய்மரபையும், 'என்மரபு' என்றது - தந்தை மரபையுமாம். தாடகைபுத்திரர்களான சுபாகுமாரீசர்கள் இராவணனது மாதாமகனான சுமாலியை யடுத்து அவனுக்கு மக்கள்முறைமைபூண்டு அதனால் இராவணனுக்கு மாமன்முறைமை யமைந்தன ரென்பது அறிக. எற்று-எது: வினாவடிக் குறிப்புமுற்று. பி-ம்:—[1]நேர்ந்தால், வந்தால். [2]உண்டோபுகல், ஒன்றேபுகழ். (௭௩௨)

களச. திருகு [1]சினத்தார் முதிர மலைந்தார் சிறியோர்நாள்
[2]பருகின ரென்றால் [3]வென்ற நலத்தின் பழியன்றோ
[4]விருகை சுமந்தா னினிதி னிருந்தா னிகல்வேலுன்
மருக ருலந்தா ரொருவன் மலைந்தான் வரிவில்லால்.

(இ - ள்.) ஒருவன் - ஒருமனிதன், வரி வில்லால் - கட்டமைந்த வில்லைக்கொண்டு, திருகு சினத்தார் - (சூர்ப்பணகை மூக்கறுபட்டமையை யறிந்து) முதிர்ந்த கோபங்கொண்டவர்களாய், முதிர மலைந்தார் - மிகுதியாகப்

போர்செய்தவர்களான, சிறியோர்-(எனது) தம்பிமாரின் [கரன் முதலியோரின்], நாள் - ஆயுள்நாளை, பருகினன்-ஒழித்திட்டான், என்றால்—, வென்ற நலத்தின் பழி அன்றோ - (இதுவரையிலும்) வெற்றியேகொண்ட (நமது) பெருமைக்குப்பழிப்பன்றோ? இகல் வேல் உன் மருகர் உலந்தார் - வலிய வேலாயுதத்தையுடைய உனது மருமக்கள் இவ்வாறு அழிந்தார்கள்; (அங்ஙனம் அழியும்படி அதற்கு யாதொருபரிகாரமுஞ்செய்ய முயலாமையால்), இரு கை சுமந்தான் இனிதின் இருந்தான்-(அந்தமனிதனோ) இரண்டுகைகளையேதாங்கிச்சுகமாக இருக்கிறான்; (இது என்னே!) (எ - று.)

[4]இருகை சுமந்தா யினிதினிருந்தாய் என்ற பாடத்திற்கு - தமது சுற்றத்தார்க்குத் தீங்குசெய்த பகைவர்க்கு எதிர்செய்யாத கைகள் இருந்தும் பயனில்லை; அவை வீண்பாரம் மாத்திரமே யென்று கருத்துக் கூறுக. இனி, இத்தொடர்க்கு - இரண்டு கைகளையுந் தலைமேற்கொண்டு இனியதவநிலையில் இருந்தாய் என்று உரைப்பாரு முளர். கரன், தூஷணன், திரிசிரஸ் என்பவர் இராவணனுக்குத் தம்பிமுறைமை யுடையவ ராதலால், சிறியோ ரென்றும் உன்மருக ரென்றுங் குறிக்கப்பட்டனர். நாள் பருகுதல் - ஆயுளை யொழித்தல்: உண்ணாதது உண்பதுபோலச் சொல்லப்பட்ட மரபுவழுவமைதி. 'வென்றநலத்தின் பழியன்றோ' என்பதற்கு - வெற்றிகொண்ட அவர்களுடைய நன்மையால் நமக்குப் பழியன்றோ என்றலும் ஒன்று. சுமந்தாய் - முற்றெச்சம். பி-ம்:—[1]சினத்தான். [2]பருகினர். [3]வென்றிநலத்தில். (எ௩௩)

களரு. வெப்பழி யாதென் [1]னெஞ்ச [2]முலந்தேன் விளிகின்றே
[3]னொப்பழி வென்றே போர்[4]செய லொல்லே னுடன்வாழுந்
துப்பழி செவ்வாய் வஞ்சியை வௌவத் துணைகொண்டிட்
டிப்பழி [5]நின்னாற் றீரிய வந்தே னிவணென்றான்.

(இ - ள்.) வெப்பு அழியாது - (கீழ்க்கூறியவற்றா லுண்டான) கொதிப்புத்தணியாமல், என் நெஞ்சம் உலந்தேன்-(எனது) மனம் அழியப்பெற்றேன்; விளிகின்றேன் - மரணவேதனைப்படுகிறேன்; (ஆயினும்), ஒப்பு அழிவு என்றே போர் செயல் ஒல்லேன் - (மனிதர்கள்) எனக்கு ஈடில்லையென்ற காரணத்தால்(அவர்களோடு)போர்செய்தற்கு உடன்படுகிறேனில்லை;(மற்று), உடன் வாழும் - அவர்களுடன் வாழ்கிற, துப்பு அழி செம் வாய் வஞ்சியை-பவழமும் ஒப்பாகாமற் கெடும்படியான சிவந்த வாயையுடைய வஞ்சிக்கொடிபோன்ற மெல்லிய பெண்ணை, வௌவ - எடுத்துக்கொண்டு வருதற்கு, துணை கொண்டிட்டு - (உன்னைத்) துணையாகக்கொண்டு, இ பழி நின்னால் தீரிய - இந்தப்பழிப்பை உன்னால் தீர்த்துக்கொள்ள, இவண் வந்தேன் - இவ்விடத்து வந்தேன், என்றான் - என்று (இராவணன் மாரீசனைநோக்கிக்) கூறினான்; (எ - று.)

விளிகின்றேன் என்றது, அமங்களமாக வாயில் வந்ததுமாம். 'ஒப்பு அழிவு என்று' என்றது - எளியவர்களான மனிதர்களைச் சமமாகக்கொண்டு எதிர்த்துப் போர்செய்தல் புகழுக்குக் கேடாமென்று எண்ணி யென்க. 'துப்

பழி' என்பதில், அழிதல்-தோற்றல்; உவமவுருபுமாம். வஞ்சி-உவமவாகுபெயர். தீரிய - செய்யிய வென்னும் வாய்பாட்டு எதிர்காலவினையெச்சம்; இவ்வினையெச்சம், இங்கே, தீர்க்க எனப் பிறவினைப்பொருளது. இப்பழிதீர்தல் - பழிக்குப்பழிவாங்குதல்; என்னுடன்பிறந்தமகளை அவர்கள் மானபங்கஞ் செய்ததற்கு ஈடாக அவர்களுடன்வாழும் மகளை நான் மானபங்கஞ்செய்தல். **பி-ம்:—**[1]நெஞ்சும். [2]உலர்ந்தேன். [3]ஒப்பிலரென்றே. [4]செய. [5]நின்னில். ()

கஎசு.—அதுகேட்ட மாரீசன் உடன்படாது மறுத்துக் கூறத்தொடங்குதல்.

இச்சொ லனைத்துஞ் சொல்லி யரக்க னெரிகின்ற
கிச்சி [1]னுருக்கிட் டுய்த்தன னென்னக் [2]கிளராமுன்
சிச்சி யெனத்தன் மெய்ச்செவி பொத்தித் [3]தெருமந்தா
னச்ச மகற்றிச் செற்ற மனத்தோ டறைகின்றான்.

(இ - ள்.) எரிகின்ற கிச்சின் - எரிகிற நெருப்பிலே, உருக்கு இட்டு - இரும்பைப் போகட்டு(க் காய்ச்சி), உய்த்தனன் என்ன-(அதனைச்) செலுத்தினாற்போல, அரக்கன் - இராவணன், இ சொல் அனைத்தும் சொல்லி - இப்படிப்பட்ட சொற்களையெல்லாம் கூறி, கிளரா முன் - தூண்டாதமுன்னே [தூண்டியவுடனே யென்றபடி], (மாரீசன்), சிச்சி என தன் மெய் செவி பொத்தி - சீச்சீயென்றுகூறித் தனது உடம்பிலுள்ள காதுகளை மூடிக்கொண்டு, தெருமந்தான் - மனஞ்சுழன்று, (பின்பு), அச்சம் அகற்றி - பயத்தை நீக்கி, செற்றம் மனத்தோடு - கோபங்கொண்ட மனத்துடனே, அறைகின்றான் - (சிலவார்த்தை) சொல்பவனானான்; (எ - று.)—அவற்றை, அடுத்த பதினொருகவிகளிற் காண்க.

இருப்பு நாராசத்தை நெருப்பிலிட்டுக் காய்ச்சி அதனைக் காதினுள்ளே செலுத்தினாற்போல மிகவருத்தந்தரும்படி இராவணன் இவ்வார்த்தைகள் பலவற்றையுங் கூறி மாரீசன்மனத்தைக் கிண்டியெழுப்பத் தொடங்குமளவிலேயென்பது, முதலிரண்டடியின் கருத்து. கிச்சு-க்ருஶாநு என்ற வடசொல்லின் திரிபென்பர். உருக்கு - உருகுந்தன்மையதென்பது பற்றிய காரணக்குறி. கஎ௦-ஆங் கவியில் "பொருந்திய பயத்தன் சிந்தைபொருமுற்று வெருவுகின்றான்" என்றதை நோக்கி, இங்கு 'அச்சமகற்றிச் செற்றமனத்தோ டறைகின்றான்' என்றார். **பி - ம்:—**[1]அரக்கிட்டு. [2]கிளர்வான்முன். [3]தெருண்மைந்தன். (எகூ)

கஎஎ.—இதுமுதற் பதினொரு கவிகள் ஒரு தொடர்:—மாரீசன் எதிர்மறுத்துக் கூறும் வார்த்தை.

மன்னா நீநின் வாழ்வை முடித்தாய் மதியற்றா
யுன்னா லன்றீ தாழ்வினை யென்றே யுணர்கின்றே
[1]னின்னா வேனு மியானி துரைப்ப னிதமென்னாச்
சொன்னா னன்றே யன்னவ னுக்குத் துணிவெல்லாம்.

(இ - ள்.) மன்னா - அரசனே! நீ நின் வாழ்வை முடித்தாய் - நீ உனது வாழ்க்கையை முடித்துவிட்டாய்; மதி அற்றாய்-அறிவுகெட்டாய்; ஈது-இது, உன்னால் அன்று-உன்னாலே யுண்டானதன்று; ஊழ்வினை என்றே உணர்கின்றேன்-விதிப்பயனால் விளைந்ததென்றே எண்ணுகிறேன்; இன்னா(து) எனும்-(நான்) சொல்வது உனக்கு இனிதாகத் தோன்றாதாயினும், இது இதம்-இந்த நன்மையைத் தருஞ்சொல்லை, (உனக்கு), உரைப்பன் - (நான்) கூறுவேன், என்னா - என்றுசொல்லி, (மாரீசன்), அன்னவனுக்கு - அவ்விராவணனுக்கு, துணிவு எல்லாம் - உறுதிதரும் இதமொழிகள் பலவற்றையும், சொன்னான் - கூறுபவனானான்; (எ - று.)—அவற்றை அடுத்த பத்துக்கவிகளிற் கூறுகிறார்.

"விளிந்தாரின் வேறல்லர் மன்ற தெளிந்தாரில், தீமைபுரிந்தொழுகுவார்" என்றபடி பிறர்மனைவியை விரும்புவோர் அறம்பொருளின்பங்களாகிய பயனைச் சிறிதும் அடையமாட்டாமல் பலவகைத்தீமையையே யடைதலால் 'நின்வாழ்வை முடித்தாய்' என்றும், "எனைத்துணைய ராயினு மென்னாந் தினைத்துணையுந், தேரான் பிறனில் புகல்" என்றபடி பிறனில் விழைவோர் காமமயக்கத்தால் தம்பிழையைச் சிறிதும் அறியாமல் எல்லாப் பெருமையையும் இழத்தலால் 'மதியற்றாய்' என்றுங் கூறினான். 'உன்னால் அன்று' என்றது, சகல வேதசாஸ்திரங்களின்பொருளை நன்குஉணர்ந்த புத்திமானை நீ கருதும் இயல்பின தன்று இது என்றபடி. [1]'இன்னா நெஞ்சனேனு முரைப்பலிதம்' என்ற பாடத்திற்கு - நான் (முன்பு) தீயசிந்தை யுடையவனாயிருந்தாலும் (இப்பொழுது) நல்லன கூறுவேனென்றும், நீ சொல்லும் வார்த்தையைக் கேட்டு நான் வருத்தங் கொண்டுள்ளேனாயினும் உனக்கு நன்மையைக் கூறுவேனென்றும் பொருள். துணிவு - உறுதிதருவனவற்றிற்குக் காரியவாகுபெயர். இனி, துணிவு என்பதற்கு-சான்றோர் துணிந்து செய்யத் தக்கதெனக் கொண்ட நல்விஷய மென்றும், தனது நிச்சயமென்றும் பொருள் கொள்ளலாம். முடித்தாய் - விரைவுந் தெளிவும் பற்றி எதிர்காலம் இறந்த காலமாகச் சொல்லப்பட்ட காலவழுவமைதி. ஹிதம் - வடசொல். அன்றே - தேற்றம். (எ௩௬)

௩௭. அற்ற கரத்தோ டுன்றலை [1]நீயே யனன்முன்னிற்
பற்றினை யுய்த்தாய் பற்பல காலம் பசிகூர
வுற்றுயி ருள்ளே தேய வுலந்தாய் [2]பினையன்றோ
[3]பெற்றனை செல்வம் [4]பின்ன திகழ்ந்தாற் பெறலாமோ.

(இ - ள்.) அற்ற-(வாள்கொண்டு) அறுக்கப்பட்ட, உன் கரத்தோடு தலை-உனது கைகளையும் தலைகளையும், அனல் முன்னில்-வேள்வித்தீயினிடத்தில், நீயே—, பற்றினை உய்த்தாய்-கொண்டு செலுத்தி [வேள்விசெய்தும்], பல்பல காலம்-மிகப்பலகாலம், பசிகூர உற்று-பசிமிகும்படி பொருந்தி, உயிர் உள்ளே தேய உலந்தாய் - உயிர் உடலினுள்ளே வாடும்படி வருந்தி [தவஞ்செய்தும்], பினை அன்றோ - அதன்பின்பல்லவா, செல்வம் பெற்றனை - மிக்கபாக்கியத்

தைப் பெற்ருய்; அது-அந்தப்பாக்கியத்தை, பின்-பின்பு, இகழ்ந்தால்-அலட்சியஞ்செய்து இழந்துவிட்டால், பெறல் ஆமோ-மீண்டும் அடைய முடியுமோ? [முடியாதன்ஞே என்றபடி]; (எ - று.)

இராவணன் தவஞ்செய்தற் பொருட்டுக் கோகர்ணச்சிரமஞ் சேர்ந்து அங்கு ஓராயிரம் வருஷகாலம் உபவாசமிருந்து தவம்புரிதலும், அதன்முடிவில் தனது தலையொன்றையும் கைகளிரண்டையும் அறுத்து அக்கினியில் ஓமஞ்செய்தலுமாக இப்படி ஒன்பதினாயிரம் வருடத்தில் ஒன்பது தலைகளையும் பதினெட்டுக் கைகளையும் அறுத்து அனலிலிட்டபின் ஆயிரவருஷகாலம் பட்டினியிருந்து அப்பால் மிச்சமாய்நின்ற ஒரு தலையையும் இருகைகளையுந் துணிக்கத் தொடங்கியவளவில், பிரமதேவன் அவனுக்குப் பிரதியக்ஷமாய், அறுபட்ட தலைகளெல்லாம் மீண்டும் முளைத்திடும்படி வரங்கொடுத்து, மற்றும் அவன் வேண்டிய வரங்களெல்லாவற்றையுந் தந்தருளினனென வரலாறு அறிக. இப்படி எவ்வளவோ சிரமப்பட்டு அருந்தவஞ்செய்து நீ பெற்ற இப் பெருஞ்செல்வத்தைப் பிறனில் விழைதலால் எளிதில் இழக்கலாகாது என்று உறுதிகூறினன். நீயே பற்றினையுய்த்தாய் - அறுபட்ட கைகளையும் தலையையும் அறுபடாத கைகளாற் பிடித்துப் போகட்டாயென்றபடி. பி-ம்:- [1]நீயேயனன்முன்றில். [2]உழை. [3]பெற்றனை. [4]பின்னும். (எஉஎ)

கஎகூ. திறத்[1]திற னாலோ செய்தவ முற்றித் திருவுற்ருய்
மறத்திற னாலோ [2]சொல்லுதி சொல்லாய் மறைவல்லோ
யறத்திற னாலே யெய்தினை யன்றே வதுநீயும்
புறத்திற னாலே பின்னு மிழக்கப் புகுவாயோ.

(இ - ள்.) சொல் ஆய் மறை வல்லோய்-சொற்களை ஆராய்தற்கு உரிய வேதங்களில் வல்லவனே! திறம் திறனாலோ-மேலான தருமமார்க்கத்தினாலோ, (அன்றி), மறம் திறனாலோ-அதருமவழியினாலோ,(நீ), செய் தவம் முற்றி திரு உற்ருய் - செய்தற்குரிய தவத்தைச் செய்து முடித்து மேலானபாக்கியத்தையடைந்தாய்; சொல்லுதி - சொல்வாய்: அறம் திறனாலே எய்தினை அன்ஞே-தரும மார்க்கத்தினாலேயே (நீ செல்வத்தை) அடைந்தாயன்ஞே? அது - அச்செல்வத்தை, நீயும்—, புறம் திறனாலே பின்னும் இழக்க புகுவாயோ - (அந்தத்தருமத்தினும்) வேறுபட்டதான அதருமவழியால் மீட்டும் இழந்துவிடத் தொடங்குவாயோ? (எ - று.)

இராவணன் வேதங்களையெல்லாம் ஓதியுணர்ந்து அவற்றிற் சிலஒழுங்குகளையுஞ் செய்துள்ளானென்பது பிரசித்தம்; ஆனதுபற்றி, 'சொல்லாய் மறை வல்லோய்' என விளிக்கப்பட்டான். நீயும் என்ற உயர்வுசிறப்பும்மையும், அப்படிப்பட்ட அறிவுடைமையையே காட்டும். நீ அடைந்த பயன் அறநெறியினாலென்றே உனக்குத் தெரியுமாகையால், அந்நெறிதவறின் அப்பயனுந் தவறுமென உணர்ந்து அந்நெறிதவருது நிற்பாயென்பான், இவ்வாறு கூறினன். பி - ம்:—[1]திறனாலே. [2]சொல்லுதிசொல்லாம். (எஉஅ)

கஅ௦. நாரங் கொண்டார் நாடு [1]கவர்ந்தார் [2]நடையல்லா
வாரங் கொண்டார் மற்றொருவர்க்காய் மனைவாழுந்
தாரங் கொண்டா ரென்றிவர் தம்மைத் தருமந்தா
னீருங் கண்டாய் கண்டக ருய்ந்தா ரெவரையா.

(இ - ள்.) நாரம் கொண்டார் நாடு கவர்ந்தார் - (தம்மிடத்து) அன்பு கொண்டுள்ளாரது நாட்டைக் கவர்ந்துகொண்டவரும், நடை அல்லா வாரம் கொண்டார் - நீதிநெறிக்கு ஒத்ததல்லாத குடியிறைப்பொருளை வலியவாங்கியவரும், மற்று ஒருவர்க்கு ஆய் மனை வாழும் தாரம் கொண்டார்-வேறொருவர்க்கு உரிமையாய் அவர்வீட்டில் வாழ்கிற மனையாளைத் தம்வசப்படுத்திக் கொண்டவரும், என்ற இவர் தம்மை-என்ற இவர்களை, தருமம் தான் ஈரும் - தருமதேவதை தானே அறுத்து அழிக்கும்; கண்டாய் - (இதனை நீ)அறிவாய்; ஐயா - ஐயனே! கண்டகர் உய்ந்தார் எவர் - துஷ்டர்களுள் (தீமையடையாமல்) பிழைத்தவர் யார்? [எவருமில்லையென்றபடி]; (எ - று.)

"நாரங்கொண்டார் நாடுகவர்ந்தார்" என்றது-நம்பிக்கைத் துரோகமாகத் தம்மிடத்து அன்பு செய்தாரது நாட்டைக் கொள்ளைகொண்டவர் என்றவாறு. நடையல்லா வாரம் கொள்ளுதல் - ஆறிலொருகடமைக்கு அதிகம் வாங்குதல்; இனி, இத்தொடர்க்கு-நியாயவழிக்கு மாறாகப் பக்ஷபாதங்கொண்டவர் என்று உரைப்பாரு முளர். கண்டகர் - முட்போன்றவர்; பிறர்க்கு உபத்திரவஞ் செய்பவரென்றபடி. கண்டாய் - தேற்றம். ஐயா வென்றது, அன்புபற்றிய விளி. பிறன்மனை விழைபவர் அறக்கடவுளால் தவறாமல் தண்டிக்கப்படுவரென்பதைக் கூறுவான் அவர்க்கு இனமானவர்களையும் எடுத்துக்காட்டினான். பி-ம்:—[1]துறந்தார். [2]நடுவில்லா. (எ௬௬)

கஅக. அந்தர முற்றா னகலிகை பொற்பா லழிவுற்றா
னிந்திர னொப்பா ரெத்தனை யோர்தா [1]மிழிபுற்றார்
செந்திரு வொப்பா ரெத்தனை யோர்நின் றிருவுண்பார்
மந்திர மற்றா ருற்ற துரைத்தாய் மதியற்றாய்.

(இ - ள்.) அந்தரம் உற்றான்-சுவர்க்கலோகத்தை(த் தனது) உரிமையாக அடைந்துள்ளவனான இந்திரன், அகலிகை பொற்பால் அழிவு உற்றான்-அகலிகையினது அழகினால் தீமையடைந்தான்; இந்திரன் ஒப்பார் எத்தனையோர் தாம் - அவ்விந்திரன்போன்றவர் மற்றும் எவ்வளவுபேர்கள், இழிபு உற்றார் - (பிறர்மனைவிரும்புதலால்) இழிவையடைந்தவர்கள்? செம் திரு ஒப்பார் எத்தனையோர் நின் திரு உண்பார் - செந்நிறமுடைய இலக்குமியையொக்கும் அழகிய மகளிர் எவ்வளவுபேர்கள் உனது அழகை அநுபவிப்பவர்கள்? (அப்படியிருக்க), மந்திரம் அற்றார் உற்றது உரைத்தாய்-ஆலோசனையில்லாதவர்கள் கூறுதற்குஏற்ற வார்த்தையை (நீ) கூறினாய்; (ஆதலால்), மதி அற்றாய் - அறிவுகெட்டாய்; (எ - று.)

அகலிகை - கௌதமமுனிவனது மனைவி; சநகமகாராசாவுக்குப் புரோகிதனாகிய சதாநந்தமுனிவனது தாய். பிரமதேவன் பூர்வத்தில் ரூபத்திலுய்

குரலிலும் பேதமில்லாமல் ஒருபடிப்படவே பிரஜைகளைப் படைத்துவந்தான்; பின்பு, ஒருவர்க்கொருவர் வேற்றுமையின்றி யிருப்பது நல மன்றெனக் கருதி, முன்படைத்த பிரசைகளுக்கு அந்தந்த அங்கங்களிலுள்ள சிறப்பை யெல்லாம் எடுத்து. அதைக்கொண்டு அழகு மிகுந்த பெண்ணொருத்தியைச் சிருஷ்டித்து, அவளுக்கு அஹல்யையென்றுபெயரிட்டான். ஏனெனில்,— ஹலம் என்றால் விரூபம், அதாவது - கண்ணுக்கு இனியாததது: அதனாலுண் டானது - ஹல்யம், அதாவது-அழகின்மை; அதில்லாதவளாதலின் அஹல் யாஎன்று காரணப்பெயர் தந்தனன். அப்பொழுது இந்திரன் இம்மேலான பெண்ணுக்குத் தக்க கொழுநன் மேலான தானேயன்றி வேறில்லை யென்று செருக்குற்றிருந்தான்; இங்ஙனம் இந்திரன் பிரமனது சங்கற்பத்திற்கு மாறாக எண்ணிக் கருவித்திருந்தனனாதலால், படைத்தற்கடவுள் அவளை அவனுக்குக்கொடாமற் கௌதமமுனிவனிடங்கொடுத்து 'இவளைப் பாதுகாத் துவருக' எனக் கட்டளையிட்டான்; அவ்வாறே அம்முனிவன் வெகுகாலம் பாதுகாத்துப் பின்பு பிதாமகக்கடவுளிடங் கொணர்ந்துவிட்டான்; கௌதம னது மனஞ் சபலப்படாம லிருந்ததையும், அவனது தவநிட்டையையுங் கண்டு, நான்முகக்கடவுள் உகந்து அம்முனிவனுக்கே அவளை மனைவி யாக்கினான்; இந்திரனோ பொறாமைகொண்டு வேற்றுருவத்தால் அவளைக் கற்பழிக்கக் கருதினான்: இவ்வாறு பலநாளாய்ப் பெருங்காதல் கொண்டிருந்த தேவேந்திரன் ஒருநாள் நடுராத்திரியில் கௌதமனாச்சிரமத்துக்கு அருகே வந்து பொழுதுவிடியுங்காலத்துக் கோழிகூவுவதுபோலக் கூவ, அதுகேட்ட முனிவன் சந்தியாகாலஞ் சமீபித்துவிட்டதெனக் கருதி யெழுந்து காலைக் கடன் கழிக்கும்பொருட்டு நீர்நிலைநோக்கிப் புறப்பட்டுச்செல்ல, அப்பொழுது இதுவேசமயமென்று இந்திரன் அம்முனிவ னுருக்கொண்டு ஆச்சிரமத்துட் சென்று இவளோடு கலக்கையில், இவளும் 'தன்கணவனல்லன், இந்திரன்' என்று உணர்ந்தும் விலக்காமல் உடன்பட்டிருக்க, அதனை ஞானக்கண்ணா லறிந்து உடனே மீண்டுவந்த அம்முனிவன் அவளைக் கருங்கல்வடிவ மாம் படியும், இந்திரனை உடம்புமுழுவதிலும் ஆயிரம் பெண்குறி யடையும்படியுஞ் சபித்து, உடனே அவர்கள் அஞ்சிநடுங்கிப் பலவாறு வேண்டிக்கொண்டதற்கு இரங்கி, முறையே, 'ஸ்ரீராமனது திருவடிப்பொடி படுங்காலத்து இக்கல் வடிவம் நீங்கித் தன்னுருவம் பெறுக' என்றும், 'அப்பெண்குறிகள் பிறர்க்குக் கண்களாகப் புலப்படுக' என்றும் அவர்களுக்கு அநுக்கிரகிக்க, அவ்வாறே கல்லுருவமாய்க் கிடந்த அகலிகை, ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர் விசுவாமித்திரனோடு மிதிலைக்குச்செல்லும்போது ஸ்ரீராமனது திருவடித்துகள் பட்டமாத்திரத்தில் சாபம்நீங்கி இயற்கையுருவ மடைந்தா ளென்பது, முதலடியின் கதை. கௌத மன் இந்திரனை ஆண்குறியிழக்கும்படியும், அகலிகையை அருபியாகிஉணவில் லாமற் பலநாள்சாம்பலிலே கிடக்கும்படியுஞ் சபித்தனனென்றும், இந்திரனைப் பகைவன்கையிலே அகப்பட்டுப்பேரவமானமடையும்படி சபித்தனனென்றும், இன்னும் சிறிதுவேறுபடுத் தியும் இவ்வரலாறு நூல்களிற் கூறப்படும்.

இரண்டாமடி, குபேரன் முதலியோரைக் கருதிக் கூறியது.மூன்றாமடி-உன்கருத்துக்கு ஒத்து உன்னுடன் இருந்து இன்பநுகரும் மகளிர் பலர்இருக்கின்றனரே; அங்ஙனமிருக்கவும், நீ திருப்திகொள்ளாமல் இங்ஙனம் மேன்மேல் வீணாசைகொள்ளுதல் பெருங்குற்றமன்றோ வென்றவாறு. பி-ம்:—[1]இயல்பற்றார். (எ௬௦)

க௬௨. செய்தா யேனுந் தீவினை யோடும் பழியல்லா
லெய்தா [1]தெய்தா தெய்தி னிராம னுலகீன்றான்
வைதா லன்ன வாளிகள் கொண்டும் வழியோடுங்
கொய்தா னன்றே கொற்ற முடித்துன் குழுவெல்லாம்.

(இ - ள்.) செய்தாய் எனும்-(நீ உன்எண்ணப்படி முயற்சி)செய்தாயானாலும்,தீவினையோடும் பழி அல்லால்-(உனக்குப்) பாவமும் பழியும் வருமேயல்லாமல், எய்தாது எய்தாது - (உன் எண்ணம்) கைகூடாது கைகூடாது; எய்தின் - (ஒருகால் உன் எண்ணம்) கைகூடுவதாயின்,—உலகு ஈன்றான் இராமன் - எல்லாவுலகங்களையும் படைத்தவனான இராமன், வைதால் அன்ன வாளிகள் கொண்டு - (முனிவர்கள்) சபித்தாற்போன்ற கொடிய அம்புகளைக் கொண்டு, வழியோடும்-(உனது) சந்ததியுடனே, உன் குழு எல்லாம் - உன் கூட்டத்தையெல்லாம், உம் கொற்றம் முடித்து-உங்களுடைய வலிமையைப் போக்கி, கொய்தான் அன்றே-நிச்சயமாகத் துணித்திடுவானன்றோ? (எ-று.)

"அறம்புகழ் கேண்மை பெருமையிந் நான்கும், பிறன்றார நச்சுவார்ச் சேரா-பிறன்றார, நச்சுவார்ச் சேரும் பகை பழி பாவமென், றச்சத்தோ டிந் நாற் பொருள்" என்ற நாலடிச்செய்யுள், இக்கவியின் முதலடிக்கு மேற்கோளாகற்பாலது. சீதை உனக்கு உரிமையாகாளென்பது, 'எய்தாது எய்தாது' என்றதன் கருத்து; அடுக்கு-துணிவை விளக்கும். பிரமரூபியாய் நின்று உலகங்களைப் படைத்தல்செய்யுந் திருமாலின் அவதாரம் இராமனென்ற உண்மையை, 'இராமனுலகீன்றான்' என்றதனால் விளக்கினான். வைதாலன்ன வாளிகள் - முனிவர்சாபம் தீயபயன் விளைத்தலில் தவறாமைபோலத் தவறாது கொடுமை விளைக்கும் அம்புகளென்றபடி; "வைத வைவின் மராமர மேழ்தொளை, யெய்த வெய்தவன்" என இந்நூற் சிறப்புப்பாயிரத்திலும், "சொல்லொக்குங் கடிய வேகச் சுடுசரம்" எனப் பாலகாண்டத்தில் தாடகைவதைப்படலத்திலும் வந்தமை காண்க. அன்றே - தேற்றம். கொய்தான் - துணிவுபற்றி, எதிர்காலம் இறந்தகாலமாகச் சொல்லப்பட்டது. 'தீவினையோடும் பழியல்லால் எய்தாது' என்றதனால், இருமையையும் இழப்பாயென்றபடி; மறுமைக்குப் பாவமும், இம்மைக்குப் பழியும் தீமை தருவன. நீ ஒருவன் செய்யுந் தீச்செயலால் உன்னைச் சார்ந்தார் யாவரும் பெருந்தீமையடைய நேருமென்பது, பின்னிரண்டடியினால் விளக்கப்பட்டது. பி - ம்:—[1]எய்தானெனின். (எ௬௧)

க௬௩. [1]என்றா லென்னே [2]யெண்ணலை யேநீ கரனென்பா
னின்றா னைக்கு மேலுள னென்னு நிலையம்மா

[3]தன்றானைக்குற் றாரொடு மாளத் தனுவொன்றாற்
கொன்றான் முற்றுங் கொல்ல மனத்திற் குறிகொண்டான்.

(இ - ள்.) என்றால் - (இவ்வாறு நீதி) சொன்னாலும், என்னே நீ எண்ணலையே - ஏனோ நீ (சிறிதும் அதனைக்) கருதுகின்றாயில்லையே; அம்மா - அந்தோ! நின் தானைக்குமேல் உளன் என்னும் நிலை-உனது சேனைக்குத் தலைவனாகவுள்ளவனென்னும் நிலைமையையுடைய, கரன் என்பான்-கரனென்பவன், தன் தானைக்கு உற்றாரொடு மாள - தனது சேனையிற் பொருந்தினவர்களுடனே இறக்கும்படி, தனு ஒன்றால் கொன்றான்-ஒரு வில்லைக்கொண்டே கொன்றவனான இராமன், முற்றும் கொல்ல மனத்தில் குறி கொண்டான் - (அரக்கர்குலம்) முழுவதையும் கொல்லுதற்கு மனத்திற் கருதியவனானான்.

என்னே, அம்மா என்ற இடைச்சொற்கள்-இரங்கற்பாடு. மூன்றாமடியில், தானைக்கு - உருபு மயக்கம். தனுவொன்றாற் கொன்றான் - வேறொருவருந் துணையில்லாமல் தானொருவனாகவே தனிவில்லாளியாய்க் கொன்றனனென்றவாறு. பி - ம்:—[1]என்றான். [2]எண்ணலையோ. [3]தன்றானைத்திண்டேரொடும். (எ௯௨)

கஅச. வெய்யோர் யாரே வீர விராதன் றுணைவெய்யோ
ரையோ போனா னம்பொடு மும்பர்க் கவனென்றா
லுய்வார் யாரே [1]நம்மி னெனக்கொண் டுணர்தோறு
நையா நின்றே னீயி துரைத்து நலிவாயோ.

(இ - ள்.) வெய்யோர் - கொடியவர்களுள், வீர விராதன் துணை வெய்யோர் - வீரத்தன்மையுள்ள விராதனவ்வளவு கொடியவர், யாரே - யாவர் உளர்? [எவருமில ரென்றபடி]: அவன்-அவ்விராதன், அம்பொடும் - (இராமனது) அம்பினால், ஐயோ உம்பர்க்கு போனான்-அந்தோ (இறந்து) மேலுலகத்திற்குப் போய்விட்டான்! என்றால்—, நம்மின் உய்வார் யாரே-நமக்குள் [அரக்கர்களில்] (இராமனம்புக்குத் தப்பிப்) பிழைப்பவர் எவரோ? [எவருமில்லை யென்றபடி]; என கொண்டு உணர்தோறும் - என்று மனத்திற் கொண்டு ஆலோசிக்கும் பொழுதெல்லாம், நையாநின்றேன் - மனந்தளர்கிறேன்: (அங்ஙனமிருக்கையில்), நீ இது உரைத்து நலிவாயோ-நீ இவ்வார்த்தையைச் சொல்லி (மேலும்) வருத்துவாயோ? எ - று.)

வீர வென்றது, இராவணனை நோக்கிய விளியாகவுமாம். ராமலக்ஷ்மணர்கள் விராதனை வாள்கொண்டு தோள் துணித்தா ராதலால், 'அம்பு' என்றது-ஆயுதமென்ற மாத்திரமாய், இங்கே வாளைக் குறித்தது என்னலாம். நலிவாய் என்றது - இங்கு, பிறவினைப்பொருள் தந்தது; அன்றி, இங்ஙனஞ் சொல்லிக் கெடுவாயோ வெனத் தன்வினையாக் கொள்ளுதலும் ஒன்று. விராதன் துணை-விராதனுக்குச் சமானமா யென்க. பி-ம்:—[1]நம்மில்வரக். ()

கஅரு. மாண்டார் மாண்டார் நீயினி மாள்வார் தொழில்செய்ய
வேண்டா வேண்டா [1]செய்திடி லுய்வான் விதியுண்டோ

வாண்டா ராண்டா ரெத்தனை [2]யென்கோ வறநோனு
ரீண்டா ரீண்டார் நின்றவ ரெல்லா மிலரன்றே.

(இ - ள்) மாண்டார் மாண்டார்-இறந்தவர்கள் இறந்தார்கள்; இனி—, மாள்வார் தொழில் நீ செய்ய வேண்டா வேண்டா - இறப்பவர்கள் செய்தற்குரிய தொழிலை நீ செய்யவேண்டாம் செய்யவேண்டாம்; செய்திடில் - (அன்றிச்)செய்தால், உய்வான் விதி உண்டோ-பிழைத்தற்கு நல்லூழ் உளதாமோ? [ஆகாது என்றபடி]; ஆண்டார் ஆண்டார் எத்தனை என்கோ - (உலகத்தில் ஒருவர்பின் ஒருவராய்)அரசாண்டவர்கள் எவ்வளவு பேரென்று சொல்வேன்! [சொல்லமுடியா தென்றபடி]; (அவர்களுள்ளும்), அறம் நோனார் ஈண்டார் - தருமத்தை அனுட்டியாதவர் விருத்தியடைய மாட்டார்; (அன்றியும்), ஈண்டு ஆர் நின்றவர் - இவ்வுலகத்தில் எவர்தாம் (அழிவடையாது) நிலைத்தவர்? எல்லாம் இலர் அன்றே-அனைவரும் இல்லையாகின்றவரே யன்றே? (எ-று.)

'ஈண்டு ஆர் நின்றவர்? எல்லாம் இலரன்றே' என்றது-யாக்கைநிலையாமையையும், மற்றது-தருமந்தவறினவர் ஆக்கமடையாரென்பதையும் காட்டும். மாண்டார்மாண்டார் என்பதற்கு - மாட்சிமைப்பட்டவர்களும் (தீவினைசெய்ததனால்) இறந்தார்கள் என்று உரைப்பினுமாம். பி-ம்:—[1]செய்கெனின். [2]என்கேனறனுளார். (எசச)

கஉகூ. எம்பிக் கும்மென் னன்னை தனக்கு மிறுதிக்கோ
ரம்புய்க் கும்போர் வில்லி தனக்கு மயனிற்குந்
தம்பிக் கும்[1]மென் னாண்மை தவிர்ந்தே [2]தளர்வுற்றே
கம்பிக் கும்மென் னெஞ்சவ னென்றே கவல்கின்றேன்.

(இ - ள்.) எம்பிக்கும் - எனது தம்பியான சுபாகுவுக்கும், என் அன்னை தனக்கும்-எனது தாயான தாடகைக்கும், இறுதிக்கு-மரணமுண்டாகும்படி, ஓர் அம்பு உய்க்கும் ஒப்பற்ற அம்பைச் செலுத்திய, போர் வில்லிதனக்கும் - போருக்குரிய வில்வீரனான இராமனுக்கும், அயல் நிற்கும்-அவனருகில் (எப்பொழுதும்) நிற்கிற, தம்பிக்கும் - (அவனது) தம்பியான இலக்குமணனுக்கும், என் ஆண்மை தவிர்ந்து - எனது பராக்கிரமம் அழிந்து, தளர்வுற்று - தளர்ச்சியடைந்து, என் நெஞ்சு கம்பிக்கும்-என்மனம் நடுங்குகின்றது; (ஆதலால்), அவன் என்றே-அத்தன்மையனான இராமனென்ற காரணத்தாலே, கவல்கின்றேன் - கவலைப்படுகின்றேன்; (எ - று.)

எம்பிக்கும்மென், தம்பிக்கும்மென், கம்பிக்கும்மென் என்றவற்றில்— மகரவொற்று விரித்தல். ஆண்மை - பௌருஷம். பி-ம்:—[1]நம். [2]சயநிற்கும்.

கஉள. நின்றுஞ் சென்றும் [1]வாழ்வன யாவு நிலையாவாற்
பொன்றும் [2]மென்னும் மெய்ம்மை [3]யுணர்ந்தாம் புலையாடற்
கொன்றும் முன்னு யென்னுரை கொள்ளா யுயர்செல்வத்
தென்றும் மென்றும் வைகுதி யையா வினியென்றான்.

(இ - ள்.) நின்றும்-(அசையாமல்) நின்றும், சென்றும்-(அசைந்து)சென்றும், வாழ்வன யாவும் - வாழ்பவையாகிய சராசரப்பொருள்களெல்லாம்,

நிலையா - நிலைபெறுதவையாய், பொன்றும் - அழிந்திடும், என்னும் - என்கிற, மெய்ம்மை - உண்மையான இயல்பை, உணர்ந்தாம் - பிரதியக்ஷமாக அறிந்துளோம்; (ஆதலால், இனி—, ஐயா—! (நீ), புலை ஆடற்கு ஒன்றும் உன்னுய் - இழிவானதொழில் செய்தற்குச் சிறிதும் எண்ணங் கொள்ளாமல், என் உரை கொள்ளாய் - எனது வார்த்தையை அங்கீகரித்து, உயர் செல்வத்து என்றும் என்றும் வைகுதி - சிறந்த செல்வத்திலே நிலைத்து எவ்வெக் காலத்தும் வாழ்வாய், என்றான் - என்று (மாரீசன் இராவணனை நோக்கிக்) கூறினான்; (எ - று.)—ஆல் - ஈற்றசை.

நின்றுவாழ்வன - நிலைத்திணைப்பொருள்கள்; ஸ்தாவரம். சென்றுவாழ்வன-இயங்குதிணைப்பொருள்கள்; ஜங்கமம். புலையாடலென்றது, சீதையைக் கவர்தலை. புலை - 'ஐ'விகுதிபெற்ற பண்புப்பெயர்: ஆகுபெயராய், புன்தொழிலின்மேல் நின்றது. முதலடியொழிந்த மூன்று அடிகளிலும், மகரவொற்று-விரித்தல். பி-ம்:—[1]வாழ்பவை. [2]என்றும். [3]உணர்ந்தோய். (எசகு)

வே று.

கஅஅ.—அதுகேட்டு இராவணன் மாரீசன்மேற் கோபித்தல்.

கங்கைசடை வைத்தவ ைெடுங்கயிலை வெற்போ
ரங்கையி னெடுத்தவென [1]தாண்டொழின் மணித்தோ
ளிங்கொர்மனி தற்[2]கெளிய வென்றனை யெனத்தன்
வெங்கணெரி யப்புருவ மீதுற [3]விடைத்தான்.

(இ - ள்.) 'கங்கை சடை வைத்தவனொடும்-கங்காநதியை(த் தனது)சடையில் தரித்தவனான சிவபிரானுடனே, கயிலை வெற்பு - கைலாசகிரியை. ஓர் அம் கையின் எடுத்த-ஒரு உள்ளங்கையினாலெடுத்த, எனது - என்னுடைய, ஆண் தொழில் மணி தோள்-பராக்கிரமச் செயலையுடைய அழகிய தோள்கள், இங்கு ஓர் மனிதற்கு எளிய - இப்பொழுது ஒரு மனிதனுக்கு இளைப்பனவாகும், என்றனை-என்றுசொன்னாய்,' என-என்று (மாரீசனைநோக்கிக்)கூறி,- தன் வெம் கண் எரிய-தனது கொடிய கண்கள் (தீப்போல்) எரியவும்,புருவம் மீது உற-புருவங்கள் (நெறித்து) நெற்றியின்மேற் செல்லவும், விடைத்தான்-பெருங்கோபங் கொண்டான்; (எ - று.)

'கங்கைசடைவைத்தவன்' என்றது - சிவபிரானது ஆற்றலையும், 'அவனொடுங் கயிலைவெற்பு ஓரங்கையி னெடுத்த' என்றது - தனது ஆற்றலையுங் குறித்துநின்றன. பி-ம்:—[1]ஆடெழில். [2]எளியை. [3]இழித்தான்.

இதுமுதற் பதின்மூன்று கவிகள் - இப்படலத்தின் சுக-ஆங் கவி போன்ற கலிவிருத்தங்கள். (எசஎ)

கஅகூ.—இதுவும் அது.

நிகழ்ந்ததை நினைந்திலையெ னெஞ்சினிலை யஞ்சா
திகழ்ந்தனை யெனக்கிளைய நங்கைமுக மெங்கு
[1]மகழ்ந்தனைய தொப்புற வமைத்தவரை யையா
புகழ்ந்தனை தனிப்பிழை பொறுத்தனெனி தென்றான்.

(இ - ள்.) 'ஐயா—! நிகழ்ந்ததை நினைந்திலை-நடந்தகாரியத்தை(நீ)நினைத்தாயில்லை; அஞ்சாது என் நெஞ்சின் நிலை இகழ்ந்தனை - அச்சமில்லாமல் எனது மனத்தின்உறுதிநிலையை இழித்துப்பேசினாய்; எனக்கு இளைய நங்கை முகம் எங்கும் - எனக்கு இளையபெண்ணாகிய [தங்கையாகிய] சூர்ப்பணகையினுடைய முகம் முழுவதும், அகழ்ந்து அனையது ஒப்பு உற - தோண்டினாற் போலாம்படி, அமைத்தவரை - செய்தவர்களை, புகழ்ந்தனை - புகழ்ந்துபேசினாய்: தனி பிழை இது பொறுத்தனென் - இந்த ஒரு குற்றத்தைப் பொறுத்தேன்,' என்றான்-என்று (மாரீசனைநோக்கி இராவணன்) கூறினான்; (எ-று.)

'தனிப்பிழை' என்பதற்கு - ஒப்பற்ற (பெரும்) பிழையென்றும் பொருள்கொள்ளலாம். பி-ம்:—[1]அகழ்ந்தவரை. (எ௬அ)

கக௯௦.—இதுமுதல் ஏழ கவிகள் - மாரீசன் மீண்டும் உறுதிமொழி கூறல்.

தன்னைமுனி வுற்றதறு கட்டகவி லோனைப்
பின்னைமுனி வுற்றிடுமெ னத்தவிர்தல் பேணா
துன்னை [1]முனி வுற்றனகு லத்தைமுனி வுற்றா
யென்னைமுனி வுற்றிலையி [2]தென்னென விசைத்தான்.

(இ - ள்.) தன்னை முனிவுற்ற - தன்னைக் கோபித்த, தறுகண்-அஞ்சாமையையுடைய, தகவு இலோனை - நடுவுநிலைமையில்லாத இராவணனை, பின்னை முனிவுற்றிடும் என தவிர்தல் பேணாது-மீண்டும் (தன்னைக்) கோபித்திடுவானென் றெண்ணி (அவனுக்கு உறுதிகூறாது) விட்டொழிதற்கு விரும்பாமல், (மாரீசன் இராவணனைநோக்கி), 'உன்னை முனிவுற்று-(நீ) உன்னைக் கோபித்து, உன குலத்தை முனிவுற்றாய் - உன்னுடைய குலத்தைக் கோபித்தாய்; (அல்லாமல்), என்னை முனிவுற்றிலை-என்னைக் கோபித்தாயில்லை;இது என் - இது என்னகாரணம்?' என இசைத்தான்-என்றுசொன்னான்; (எ-று.)

நீ கொண்டகோபம் எனக்குஒருதீங்குந்தாராமல் உனக்கும் உன்குலத்துக்குந் தீங்குதருவதாகவே முடியுமென்னுங் கருத்துப்பட இவ்வாறுகூறினான். அரசர் கோபங்கொண்டகாலத்தும் அமைச்சர் அஞ்சி அவர்க்கு நீதிபோதித்தலை விட்டிடாமல் இடித்திடித்துக் கட்டுரைகூறவேண்டுமென்ற முறைமையில் மாரீசன் தவறாது நின்றனனென்ற தன்மை, முன்னிரண்டடிகளில் விளக்கப்பட்டது. 'உன' என்பதி லுள்ள அகரம் - ஆறனுருபு. பி-ம்:—[1]முனிவுற்றனை. [2]இன்றெனை. (எ௬௯)

கக௯க. எடுத்தமலை யேநினையி னீசனிகல் வில்லாய்
வடித்த[1]மலை யேயிது வலித்தியென வாரிப்
பிடித்தமலை நாணிடை [2]பிடித்தொருவன் மேனா
ளொடித்தமலை [3]யும்பர்முக டுற்றமலை யன்றோ.

ஆறுகவிகள் - ஒருதொடர்.

(இ - ள்.) எடுத்த மலையே நினையின் - கைலாயகிரியைப் பெயர்த்தெடுத்ததையே (நீ) ஒருபெருமையாக மதித்தால்,—ஈசன் இகல் வில் ஆய்

வடித்த மலையே இது வலித்தி என-'சிவபிரான் வலியவில்லாய்வளைத்த மலை யேயாகும் இதனை வளைத்திடுவாய்' என்று (சனகமகாராசன்) சொல்ல, ஒருவன் - ஒப்பற்ற இராமன், மேல் நாள் - முன் ஒருபொழுதில், வாரி பிடித்த மலை - எளிதாகக் கையால் எடுத்துப்பிடித்த மலைபோன்றதும், நாண் இடை பிடித்து ஒடித்த மலை-நாணியின் இடையிலே பற்றியிழுத்து (வளைக்கத்தொடங்கி) ஒடித்த மலைபோன்றதுமான வில், உம்பர் முகடு உற்ற மலை அன்றோ- ஆகாயமுகட்டை அளாவியுள்ளதான மேருமலையே யன்றோ? (எ - று.)

கீழ் இராவணன் "கங்கைசடைவைத்தவனொடுங் கயிலைவெற்பு ஓரங்கையினெடுத்த வெனதாண்டொழின் மணித்தோள்" என்று தான் கைலைமலையைப் பெயர்த்தெடுத்ததைக் குறித்துப் பெருமைபாராட்டியதை மறுத்து, மாரீசன், இராமனால் எடுத்துவளைக்கத்தொடங்கிமுறிக்கப்பட்ட சிவதனுசின் மகிமையை யெடுத்துக்கூறுவானாய், அவ்வில் எல்லாமலைகளினுஞ் சிறந்ததும் பெரியதுமான மகாமேருகிரியன்றோ என்றுகூறினான். சிவபிரான் திரிபுரசங்காரஞ்செய்தகாலத்தில் அப்பிரானுக்கு மேருமலை வில்லாயிருந்த தன்மை, பிரசித்தம். பிடித்தமலை, ஒடித்தமலை என்றவற்றில், மலை - உவமவாகுபெயர்; பெருமையும்வலிமையும் பற்றிய உவமை. பி-ம்:—[1]மலைநீ. [2]பிணித்து. [3]அண்டமுகடு. ()

கசுஉ. யாது[1]மறி யாயுரைகொ ளாயிக லிராமன்
கோதைபுனை யாமுனுயிர் கொள்ளைபடு மன்றே
பேதை[2]மதி யாலிஃதொர் பெண்ணுருவ [3]மென்றாய்
சீதையுரு வோநிருதர் தீவினை[4]ய [5]தன்றோ.

(இ - ள்.) யாதும் அறியாய்-(இராமனது ஆற்றல்முதலியவற்றைக் குறித்து நீ தானாகச்)சிறிதும் அறியாய்; உரை கொளாய்-(நான் சொன்ன) வார்த்தையைக்கேட்டு அதன்படிநடத்தலுஞ் செய்யாய்; இகல் இராமன் கோதை புனையா முன்-வலிமையுடைய அவ்விராமன்(போருக்குஉரிய தும்பைப்) பூமாலையைத் தரிக்குமுன்னே [போர் தொடங்குமளவிலே யென்றபடி], உயிர் கொள்ளை படும் அன்றே-பகைவருயிர் மிகுதியாகவேண்டியபடிகவரப்படுமன்றோ? பேதை மதியால் - மூடபுத்தியால், இஃது ஓர் பெண் உருவம் என்றாய்- இது ஒரு மானுடப்பெண்ணின்வடிவ மென்றுகொண்டாய்; சீதை உருவோ- சீதையினது வடிவமோ, நிருதர் தீவினையது அன்றோ - அரக்கர்கள்செய்த பாவத்தின் வடிவமானதன்றோ? (எ - று.)

'யாதுமறியா யுரைகொளாய்'என்றதனால்,தானாகவும்அறியாமை சொன்னலுங்கேளாமை என்ற இரண்டுகுறைகளுண்மையை எடுத்துக் காட்டினான். 'கோதை புனையாமுன்' என்பதற்கு-(வில்லில்) நாணியைப் பூட்டுதற்குமுன் என்றும்,முன்கைத்தோற்கட்டைத் தரித்தற்குமுன் என்றும் பொருள்கொள்ளலாம். சீதையுருவோ என்ற ஓகாரம் - தெரிநிலை. அரக்கரின் அழிவுக்கு அது காரணமாகு மென்பான், 'நிருதர் தீவினை யதன்றோ?' என்றான். பி-ம்:—[1]அறியாது. [2]உருவோவிது வொர்பெண்ணுருவமன்றே. [3]அன்றே. [4]இது. [5]அன்றே.

கககூரு. உஞ்சுபிழை யாயுறவி னோடுமென [1]வுன்னா
நெஞ்சுபறை போதுமது நீநினைய கில்லா
யஞ்சுமென தாருயி ரறிந்தருகு நின்றார்
நஞ்சுநுகர் வாரையிது நன்றெனலு நன்றோ.

(இ - ள்.) '(நீ சீதையைக்கவர்ந்தால்), உறவினோடும் உஞ்சு பிழையாய்-(உன்)சுற்றத்தாருடனே (நீயும்)தப்பிப்பிழைக்கமாட்டாய்',என உன்னா-என்று எண்ணி, நெஞ்சு பறை போதும்-(எனது) மனம் பறைகொட்டுவதுபோலத் துடிக்கின்றது; எனது ஆர் உயிர் அஞ்சும் - எனது அரியஉயிரும் அஞ்சுகின்றது; அது நீ நினையகில்லாய் - அத்தன்மையை நீ எண்ணுகிறாயில்லை; நஞ்சு நுகர்வாரை-(அறியாமல்) விஷத்தையுண்பவர்களை, அறிந்து அருகு நின்றார் - அறிந்து அவர்பக்கத்தில் நின்றவர்கள்,இது நன்று எனலும்-இச்செய்கையை நல்லது என்று உடன்பட்டுக்கூறுதலும், நன்றோ - நல்லதோ? (எ - று.)

'அறிந்து அருகுநின்றார் நஞ்சுநுகர்வாரை இதுநன்றெனலும் நன்றோ' என்ற உபமானவாக்கியம், ஆராய்ச்சியில்லாமல் தீச்செயல்செய்யத்தொடங்குகிற உன்னை அது தீச்செயலென்று அறிந்து உனது அருகில்நிற்பவனான நான் இச்செயல் நல்லதென்று உடன்பட்டுக்கூறுவது சரியோ? என்ற உபமேயப் பொருளை விளக்குதலால், **பிறிதுமொழிதலென்னும்** அலங்காரம். உஞ்சு உய்ந்து; போலி. உறவு - தொழிலாகுபெயர். நன்றெனலும், உம் - இழிவு சிறப்பு. **பி-ம்:**—[1]உன்னாய். (எருஉ)

கககூச. ஈசன்[1]முத லாகவிமை யோருலகு மற்றைத்
தேசமுதன் முற்றுமொ ரிமைப்பினுயிர் [2]தின்னக்
கோசிக [3]னளித்தகட வுட்படை கொதிப்போ
டாசில கணிப்பில விராமனரு [4]ணிற்ப.

(இ - ள்.) ஈசன் முதல் ஆக இமையோர் உலகும்-சிவபிரான் முதலாகத் தேவர்களுடைய உலகங்களையும், மற்றை தேசம் முதல் முற்றும்-மற்றை நாடுகள் முதலிய எல்லாவற்றையும்,ஓர் இமைப்பின் உயிர் தின்ன-ஒருமாத்திரைப் பொழுதிலே உயிர்குடிப்பதற்கு,—கொதிப்போடு - (எப்பொழுதும்) உக்கிரமான தன்மையோடு (கூடி), ஆசு இல - (தோல்வியாகிய) குற்றமில்லாதனவாகிய, கடவுள் படை-தெய்வத்தன்மையுள்ள அஸ்திரங்கள், கணிப்பு இல - அளவிறந்தவை,—கோசிகன் அளித்த-விசுவாமித்திரமுனிவனால் கொடுக்கப் பட்டனவாய், இராமன் அருள் நிற்ப - இராமனது கட்டளைநெறியிலே நிற்கின்றன; (எ - று.)

இராமன் தாடகையைக் கொன்றவுடனே தேவர்கள் மகிழ்ச்சியோடு வந்து கட்டளையிட்டபடி விசுவாமித்திரமாமுனி அப்பெருமானுக்குப் பற்பல திவ்வியாஸ்திரங்களை உபதேசித்துக்கொடுக்க, அவையாவும் மிக்கமகிழ்ச்சியுடனே இராமனிடம் வந்து அவன்கட்டளையின்படி நடக்கச் சித்தமாய் நின்றன என்பதை, கீழ்ப்பாலகாண்டத்தில் வேள்விப்படலத்திலும் குலமுறை

கிளத்து படலத்திலும் காண்க. 'மற்றைத் தேச முதல் முற்றும்' என்றது, பூமியையும் பாதாளத்தையுங் குறிக்கும். நிற்ப - முற்று. கோசிகன் - கௌசிக னென்ற வடசொல்லின் விகாரம்; குசிகனது குலத்திற் பிறந்தவ னென்று பொருள்படும்: குசனே குசிகனெனவும் வழங்கப்படுவன். 'அருள்' என்னுங் காரணம், அதன்காரியமாகிய கட்டளையின்மேல் நின்றது. பி-ம்:—[1]முதன்மற்றும். [2]தின்ப. [3]அமைத்த. [4]நிற்க. (எருங)

சகூரு. ஆயிரம டற்கையுடை யானைமழு வாளா
லேயெனு [1]முரைக்கு ளுயிர் செற்றவெதி ரில்லோன்
மேயவிறன் முற்றுவரி வெஞ்சிலையி னோடுந்
[2]தாயவன் வலித் [3]தகைமை யாமுறு தகைத்தோ.

(இ - ள்.) அடல் ஆயிரம் கை உடையானை - வலிமையையுடைய ஆயிரங்கைகளையுடையவனான கார்த்தவீரியார்ச்சுனனை, மழு வாளால் - கோடாலிப்படையால், ஏ எனும் உரைக்குள் - ஏயென்று கூறும் மாத்திரைப்பொழுதினுள்ளே [மிகவிரைவிலே], உயிர் செற்ற - உயிரழித்த, எதிர் இல்லோன் - ஒப்பில்லாதவனான பரசுராமனிடத்தில், மேய - பொருந்திய, விறல் முற்று - வலிமைமுழுவதையும், வரி வெம் சிலையினோடும்-கட்டமைந்த சொடிய (அவனது)வில்லினுடனே, தாயவன்-(தனக்கு) உரிமையாகக் கவர்ந்துகொண்டவனான இராமனது, வலி தகைமை - வலிமையின் தன்மை, யாம் உறு தகைத்தோ - நாம் அடையுந் தன்மையதோ? [அன்று என்றபடி]; (எ - று.)

சந்திரவம்சத்துப் பிறந்த அரசனும் பல பராக்கிரமங்களிற் சிறந்தவனும் ஆயிரந்தோள்களையுடையவனும் இராவணனை ஒருகால் வென்றிட்டவனுமான கார்த்தவீரியார்ச்சுனன் ஜமதக்நிமுனிவனது ஓமதேனுவைக் கவர்ந்தது காரணமாக அம்முனிவனது குமாரனான பரசுராமன் அக்கார்த்தவீரியார்ச்சுனனைத் தனது கோடாலிப்படையால் ஆயிரந்தோள்களையுந் துணித்துக் கொன்றிட்டன னென்பது, முன்னிரண்டடியிற் குறித்த கதை. அப்படிப்பட்ட ஆற்றலுடைய பரசுராமன், சீதாகலியாணத்தின் பின் தசரதசக்கரவர்த்தி தனது குமாரர்களுடன் மிதிலையினின்று மீண்டுவருகையில், வலியச்சென்று இராமபிரானை யெதிர்த்துத் தன்கையிலுள்ள வில்லை அவன்கையிற் கொடுத்து, 'நீ சிவபிரானது சொத்தைவில்லை யொடித்ததற்குச் செருக்குக் கொள்ளாதே; வலிய இந்த விஷ்ணுதநுசை வளை: பார்ப்போம்: என்ன, உடனே தசரதராமன் அதனை வளைத்து அம்புதொடுத்து, அவன் வேண்டியபடி அவனது தவமகிமை முழுவதையும் அந்த அம்புக்கு இலக்காக்கிவிடவே, பரசுராமன், கர்வபங்கப்பட்டு மீண்டனனென்ற வரலாறு, கீழ்ப் பாலகாண்டத்தின் இறுதியிற் கூறப்பட்டது. மழு வாள்-மழுவாகிய வாள் என இருபெயரொட்டு; வாள் - இங்கே, ஆயுதமென்னு மாத்திரமாய் நின்றது. உன்னை வென்றவனை வென்றவனை வென்ற ஆற்றலுடையான் இராமனென இராவணனுக்கு மாரீசன் எடுத்துக் காட்டினன். இச்செய்யுள் அச்சிட்டபிரதியொன்றிற் காணப்படவில்லை. பி-ம்:--[1]இமைப்பினின். [2]தாயகன். [3]தகையை.

கககூசு. வேதனைசெய் காமவிட மேலிட மெலிந்தாய்
தீதுரைசெய் தாயினைய செய்கை சிதைவன்றோ
மாதுலனு மாய்மரபின் முந்தையுற வந்தே
னீதுரை செய்தே[1]னிதனை யெந்தைதவிர் கென்றான்.

(இ - ள்.) வேதனை செய் - துன்பத்தைச் செய்கிற, காம விடம்-காமமாகிய விஷமானது, மேலிட-அதிகப்பட, மெலிந்தாய்-(நீ)வாட்டமுற்றாய்; (ஆதலால்), தீது உரை செய்தாய்-கொடிய இவ்வார்த்தையைக் கூறினாய்: இனைய செய்கை - இத்தன்மையதான காரியம், சிதைவு அன்றோ-அழிவுக்குக்காரணமன்றோ? மாதுலனும் ஆய் - (உனக்கு) மாமன்முறை பூண்டவனுமாய், மரபில் முந்தை உற வந்தேன் - (உனது) குலத்தில் முற்படத் தோன்றியவனுமான நான், ஈது உரை செய்தேன் - இந்த உறுதிமொழியைக் கூறினேன்; எந்தை இதனை தவிர்க - அப்பா! இத்தீத்தொழிலை நீ விட்டிடுவாயாக, என்றான் - என்று (மாரீசன் இராவணனுக்கு) அறிவுகூறினான்; (எ - று.)

முந்தையுற-பிராயம்முதிர என்றபடி. இராவணன் கருதிய தீச்செயலை வாயினாற்கூறுதற்குங் கூசுவான்போன்று 'இதனை' எனக்குறித்தொழிந்தான். மாதுலன் - வடசொல்; மாதாவி னுடன்பிறந்தவன். பி-ம்:—[1]அதனை. ()

கககூஎ.—இதுமுதல் நான்கு கவிகள் - ஒருதொடர் : அராவணன் மாரீசனைச் சினந்து கூறுவன.

என்னவுரை [1]யத்தனையு [2]மெத்தனையு மெண்ணச்
சொன்னவனை [3]யேசின வரக்கர்பதி சொன்னா
னன்னையுயிர் செற்றவனை யஞ்சியுறை கின்றா
யுன்னையொரு வற்கொருவ னென்[4]றுணர்கை நன்றோ.

(இ - ள்.) என்ன உரை - என்று சொன்ன, அத்தனையும் - (தன்வார்த்தைகளை) எல்லாம், எத்தனையும் எண்ண சொன்னவனை - எவ்வளவாயினும் [சிறிதாயினும்] ஆலோசித்துப் பார்க்கும்படி சொன்னவனான மாரீசனை, ஏசின-(மனத்தினால்) இகழ்ந்த, அரக்கர் பதி - ராக்ஷசராசனான இராவணன், சொன்னான்-சொல்பவனானான்:—அன்னை உயிர் செற்றவனை அஞ்சி உறைகின்றாய் - (உனது) தாயான தாடகையின் உயிரைக் கொன்ற அவ்விராமனுக்கு அஞ்சி வாழ்கிறாய்; உன்னை ஒருவற்கு ஒருவன் என்று உணர்கை நன்றோ - உன்னை ஓராண்மகனாக மதிக்கத்தக்க ஒருவனென்று நினைத்தல் தகுதியோ? [அன்று என்றபடி]; (எ - று.)

அத்தனையும் - அவ்வளவையும். [2]எத்தனையு மெண்ணிச் சொன்னவனை என்ற பாடத்துக்கு - எவ்வளவோ ஆலோசித்துக் கூறினவனையென்று பொருள். 'ஒருவற்கு ஒருவனென்று உணர்கை' என்பதற்கு-ஒருவனுக்கு உதவி செய்யக்கூடிய ஒருவனென்று மதித்தலென உரைப்பினும் அமையும்; இதற்கு - அறிவு வீரம் பெருமை முதலியன தனித்தனி பொருந்திய பேரில்

ஒருவனென்று நினைத்தலென உரைப்பாருமுளர். சொன்னவனையே சினவு அரக்கர்பதி யென எடுத்து-இங்ஙனந் தனக்கு உறுதிமொழி கூறினவனையே கோபித்த இராவணன் என்று உரைக்கவும் இடமுண்டு. தன் தாயைக் கொன்றவனுக்கு மாறுசெய்யக் கருதாமல் மானங்கெட்டு வாழ்கிறு யென் பது, மூன்றுமடியின் பொருள். பி-ம்:—[1]இத்தனையும். [3]வைகடல். [4]உணா தல். சிலபிரதியில் 'உன்னை யுறவுக்கொருவனென்றுணரலாமோ' என்று நான்காமடி. (எருசு)

கசுஎ. திக்கய மொளிப்பநிலை தேவர்கெட வானம்
[1]புக்கவ ரிருக்கைபுகை வித்துலகம் யாவுஞ்
சக்கர நடத்துமெனை யோதயர தன்றன்
மக்க[2]ணலி கிற்பரிது [3]நன்றுவலி யன்றே.

(இ - ள்.) திக் கயம் ஒளிப்ப-திக்குயானைகள் அஞ்சி யொளித்துக்கொள் ளும்படியாகவும்,தேவர் நிலை கெட-தேவர்கள் நிலையழியும்படியாகவும்,வானம் புக்கவர் இருக்கை புகைவித்து - மேலுலகத்தைத் தமது இடமாகக் கொண்ட தேவர்களுடைய இருப்பிடங்களை(க் கொளுத்தி)ப் புகையும்படி செய்து, உல கம் யாவும் சக்கரம் நடத்தும் - எல்லாவுலகங்களிலும் (தடையின்றி எனது) ஆஜ்ஞாசக்கரத்தைச் செலுத்துகிற, எனையோ - என்னையோ, தயரதன்தன் மக்கள் நலிகிற்பர்-(மனிதராசனான) தசரதனது பிள்ளைகள் வருத்தும் ஆற்ற லுடையவர்? இது நன்று வலி அன்றே - இது நல்ல வல்லமை யன்றோ?

'இது நன்று வலியன்றே' என்றது,பரிகாசமாகக் கூறியது. திக்கயம்= திக்கஜமென்ற வடசொல்லின் திரிபு. ஆஜ்ஞையைச்சக்கரமென்றல், கவிசம யம். பி-ம்:—[1]புக்கயன். [2]நலிகிற்பதிது. [3]நன்றுன்மதி. (எருஎ)

கசுஅ. மூவுல கினுக்குமொரு நாயக முடித்தேன்
மேவலர் கிடைக்கினிதன் மேலினிய துண்டோ
ஏவல்செய கிற்றியென தாணைவழி யெண்ணிக்
காவல்செ யமைச்சர்கட னீகடவ துண்டோ.

(இ - ள்.) மூ உலகினுக்கும் ஒரு நாயகம் முடித்தேன் - மூன்று உலகங் களுக்குந் தனியரசாட்சியைச் சூடினேன்; (அப்படிப்பட்ட எனக்கு இப்பொ ழுது), மேவலர் கிடைக்கின்-பகைவர்கள் கிடைத்தால்,இதன்மேல் இனியது உண்டோ - இதற்குமேல் மகிழ்ச்சிதருவது வேறும் உளதோ? [இல்லையென்ற படி]; எனது ஆணை வழி எண்ணி-எனது கட்டளையின் தன்மையை ஆலோ சித்து,ஏவல் செயகிற்றி-(நான்) ஏவியதொழிலை (நீ) செய்யக்கடவாய்: காவல் செய் அமைச்சர் கடன் - (அரசனுக்குப்) பாதுகாவல் செய்யும் மந்திரிகளது கடமையை [அரச னேவினதைச் செய்தலை], நீ கடவது உண்டோ - நீ கடக்கலாமோ? (எ - று.)

மூவுலகு - திரிலோகம். ஒருநாயகம் - ஏகாதிபத்தியம். முடித்தல்-தரித் தல், அல்லது நிறைவேற்றுதல். ஏவப்பட்ட காரியத்துக்குத் தொழிலாகு

பெயர். நான்காமடிக்கு - அரசனைப் பாதுகாவல்செய்தற்குரிய மந்திரிகள் செய்யவேண்டிய கடமையை நீ செய்யக்கடவது உளதோ? என்று உரைப்பாரு முளர். (எருஅ)

உ00. மறுத்தனை யெனப்பெறினு நின்னைவடி வாளா
[1]லொறுத்தென மனக்குறை முடிப்பதொழி கல்லேன்
[2]வெறுப்பன கிளத்தலுறு மித்தொழிலை விட்டென்
குறிப்பின்வழி நிற்றியுயிர் கொண்டுழலி னென்றான்.

(இ - ள்.) மறுத்தனை என பெறினும் - (நீ எனது ஏவல்வழி நில்லாமல் அதனை) மறுத்துவிட்டாயாயினும், நின்னை வடி வாளால் ஒறுத்து-உன்னைக் கூரிய வாளினால் வெட்டித் தண்டித்துவிட்டு, என மனம் குறை முடிப்பது-என்மனத்துக்கு இசைந்தகாரியத்தை நிறைவேற்றுதலை, ஒழிகல்லேன்-(நான்) விடமாட்டேன்; (ஆதலால்), உயிர்கொண்டு உழலின் - (நீ) உயிரை வைத்துக்கொண்டு வாழவேண்டுமானால், வெறுப்பன கிளத்தலுறும் இ தொழிலை விட்டு - (நான்) வெறுக்கத்தக்க சொற்களைச் சொல்லுகிற இச்செய்கையை விட்டு, என் குறிப்பின் வழி நிற்றி - எனது எண்ணத்தின்படி நிற்பாய், என்றான்-என்று (மாரீசனை நோக்கி இராவணன்) கூறினான்; (எ-று.)

என மனக்குறை முடிப்பது - சீதையைக் கவர்வது. உழலுதல் - திரிதல்; புடைபெயர்தல். நீ மறுப்பதில் யாதுபயனுமில்லை யென்பதை நன்றாக எடுத்துக் கூறினான். பி-ம்:—[1]ஒறுத்து மனமுற்றது. [2]வெறுத்தன. (எருகூ)

வேறு.

உ0க.—அவ்வளவில் மாரீசன் ஆய்ந்து அடங்குதல்.

அரக்கனஃ துரைத்த லோடு மறிந்தன னடங்கி நெஞ்சந்
தருக்கினர் [1]கெடுவ ரன்றே தத்துவ நிலையிற் றன்றோ
[2]செருக்கினிற் றீர்து மென்பார் [3]தம்மினார் செருக்க ரென்னா
வுருக்கிய [4]செம்பி னுற்ற நீரென வுரைக்க லுற்றான்.

(இ - ள்.) அரக்கன் அஃது உரைத்தலோடும் - இராக்கதராசனான இராவணன் அவ்வாறுகூறியவளவிலே,—(மாரீசன்), 'நெஞ்சம் தருக்கினர் அன்றே கெடுவர் - மனத்திற் செருக்குக் கொண்டவர்கள் அப்பொழுதே அழிந்திடுவார்கள்; தத்துவம் நிலை இற்று அன்றோ-உண்மைநிலைமை இத்தன்மையதன்றோ? தம்மின் ஆர் செருக்கர் - தமக்குள்ளே நிறைந்த காமக்களிப்புடையவர்கள், செருக்கினில் தீர்தும் என்பார் - அக்களிப்பினால் (யாம்) அழிந்திடுவோ மென்றுந் துணிவார்கள்,' என்னா - என்று கருதி, அறிந்தனன் - (இவன்கட்டளைப்படி நடவாவிட்டால் தனக்குக் கேடுவரு மென்பதை) அறிந்து, உருக்கிய செம்பின் உற்ற நீர் என அடங்கி - உருக்கிய செம்பில் வார்க்கப்பட்ட நீர் (அதனுள்ளே கொதித்து அடங்குதல்) போல(த் தான் உள்ளே கொதிப்புற்று) அடங்கி, உரைக்கல் உற்றான்-(சில) சொல்லத் தொடங்கினான்; (எ - று.)—அவற்றை, அடுத்த கவியிற் காண்க.

கெடுவரன்றே யென்பதற்கு - கெடுவரன்ரே வென்று உரைத்து, அன் றேயென்பதைத் தேற்றமாகக் கொள்ளினுமாம். 'செருக்கினிற் றீர்து மென் பார் தம்மி ஞர் செருக்கர்' என்பதற்கு - களிப்பினல் அழிந்திடுவோ மென்ப வர்தாமே தமக்குள் மிக்க களிப்புடையவர் என்று பொருள்கொள்ளினுமாம். இனி, செருக்கினில் தீர்து மென்பார்தம்மின் செருக்கர் ஆர் என்று மாற்றி, அகங்காரத்தால் அழிந்திடுவோ மென்பவர்களினும் அகங்காரிகள் யாவர்? [எவருமில்லை] என்று பொருள் கொள்வாருமுளர். உருக்கிய செம்பின் உற்ற நீரென உரைக்கலுற்ருன் என்றே இயைத்து, உருக்கிய செம்பில் நீரைத் தெளித்தாற்போல வெம்மைகொண்ட இராவணனுக்குத் தண்மையாக மாரீ சன் கூறத்தொடங்கிஞ னென்று பொருள்கொள்ளுதலும் தகுதியாம். **பி-ம்:**—[1]கெடுவரென்றல். [2]செருக்கினர்த். [3]தம்மிலோர். [4]செம்பொன்.

இதுமுதல் ஒன்பது கவிகள் - இப்படலத்தின் கச - ஆங் கவிபோன்ற **அறுசீர்க்கழிநெடிலாசிரிய விருத்தங்கள்.** (எசுo)

உ0உ.—மாரீசன் இராவணனுக்கு இரங்கிக்கூறும் வார்த்தை.

உன்வயி னுறுதி நோக்கி யுண்மையி னுணர்த்தி னேன்மற்
றென்வயி [1]னிறுதி நோக்கி யச்சத்தா லிசைத்தே னல்லே
னன்மையுந் தீமை யன்ரே நாசம்வந் துற்ற போது
புன்மையி [2]னின்ற நீராய் செய்வது புகறி யென்ருன்.

(இ - ள்.) உன்வயின் உறுதி நோக்கி - உன்பக்கல் நன்மையைக் கருதி, உண்மையின் உணர்த்தினேன்-உண்மையாகத் தெரிவித்தேனேயன்றி, என் வயின் இறுதி நோக்கி அச்சத்தால் இசைத்தேன் அல்லேன் - எனக்கு வருவ தொரு தீமையைக் கருதி அதற்கு அஞ்சி அதனைக் கூறினேனல்லேன்; நாசம் வந்து உற்ற போது நன்மையும் தீமை அன்ரே-கேடு வந்து சமீபித்த காலத் தில் நல்லதும் தீயதாகத் தோன்றுமன்ரே ? (அது நிற்க), புன்மையின் நின்ற நீராய்-அற்ப விஷயத்திற் பொருந்திய குணத்தையுடையவனே ! செய்வது புகறி-(நான்) செய்யவேண்டுவதைச் சொல்வாய், என்ருன் - என்று (மாரீ சன் இராவணனை நோக்கிக்) கூறினன் ; (எ-று.)—மற்று - வினைமாற்று.

உண்மையின் உணர்த்தினேன்-உள்ளபடி கூறினேன் என்றபடி. நாசம்-விநாசகாலம். 'நாசம் வந்துற்றபோது நன்மையுந் தீமையன்ரே' என்ற விடத்து "விநாச காலே விபரீதபுத்திஃ" என்ற பழமொழியை உணர்க. **பி - ம்:**—[1]உறுதி. [2]உற்ற. (எசுக)

உ0௩.—இராவணன் மாரீசனைநோக்கி 'சீதையைத் தருக' என்றல்.

என்றலு மெழுந்து புல்லி யேறிய வெகுளி [1]நீங்கிக்
குன்றெனக் குவிந்த தோளாய் மாரவேள் கொதிக்கு மம்பாற்
[2]பொன்றலி னிராம னம்பாற் பொன்றலே புகழுண் டன்ரே
தென்றலைப் [3]பகையைச் செய்த சீதையைத் தருதி யென்ருன்.

(இ - ள்.) என்றலும்-என்று (மாரீசன்) கூறியவுடனே, (இராவணன்), எழுந்து புல்லி-எழுந்து (அவனைத்) தழுவிக்கொண்டு, ஏறிய வெகுளி நீங்கி-(அவன்பக்கல்) மிகுதியாகக்கொண்ட கோபந் தணிந்து, (அவனை நோக்கி), 'குன்று என குவிந்த தோளாய்-மலைபோல (வலியதாய் ஓங்கி)க் குவிந்துள்ள தோள்களையுடையவனே! மாரன் வேள் கொதிக்கும் அம்பால் பொன்றலின்-(இங்கு இருந்து) மன்மதனது உக்கிரங்கொண்ட அம்புகளினால் இறத்தலினும், இராமன் அம்பால் பொன்றலே - (அங்குச் சென்று நீ சொன்னபடி) இராமனது அம்பினால் இறப்பதே, புகழ் உண்டு அன்றோ - கீர்த்தியுள்ள தன்றோ? (ஆதலால்), தென்றலை பகைசெய்த சீதையை தருதி - தென்றற்காற்றினிடத்துப் பகையையுண்டாக்கிய சீதையை (எனக்குக்) கொணர்ந்து கொடுப்பாய்,' என்றான் - என்று சொன்னான்; (எ - று.)

மாரீசனாற் காரியங்கொள்ளவேண்டுதலின், அவனை 'குன்றெனக்குவிந்த தோளாய்' எனப் புகழ்ந்ததோடு, 'தருதி' என ஒப்போன்வினை கொடுத்துங் கூறினான். மாரவேள் - மாரனாகிய வேளென இருபெயரொட்டு. 'மாரவேள்' என்றது, குமாரவேளை விலக்குதற்கு. தென்றலைப் பகைசெய்த சீதை-குளிர்ந்த இளந்தென்றற்காற்று வெய்யதாய் என்னை வருத்துதற்குக் காரணமான சீதை யென்க. எதற்கும் அஞ்சாத இராவணன் மன்மதபாணமொன்றுக்கு அஞ்சினனென்ற தன்மையும், போரிற் பகைவரா லிறத்தல் புகழ் தருவதென்ற தன்மையும் இதில் வெளியாம். பி-ம்:—[1]நீக்கிக். [2]பொன்றலில். [3]பகைக்கச். பகையாச். (எஎஉ)

௨௦௪.—மாரீசன் 'அதற்கு யான் செய்யவேண்டுவது என்?' என்றல்.

ஆண்டையா னனைய கூற வரக்கரோ ரிருவ ரோடும்
பூண்டவென் மானந் தீரத் [1]தவவனம் புக்க போழ்திற்
றூண்டிய சரங்கள் பாயத் துணைவர்பட் டுருள வஞ்சி [ன்றான்.
மீண்டயான் சென்று செய்யும் வினையென்கொல் விளம்பு கெ

(இ - ள்.) ஆண்டையான்-அந்நிலைபனாகிய இராவணன், அனைய கூற-அத்தன்மையனவான வார்த்தைகளைச் சொன்னவளவிலே,—(கேட்ட மாரீசன்),—'பூண்ட என் மானம் தீர-(என்தாயைக்கொன்றகாரணத்தால்) யான் இராமனிடங் கொண்ட வைரம் ஒழியும்பொருட்டு, அரக்கர் ஓர் இருவரோடும் - இரண்டுஅரக்கர்களுடனே, தவ வனம் புக்க போழ்தில் - (முனிவர்கள்) தவத்தைச்செய்கிற காட்டிற் பிரவேசித்தகாலத்தில், தூண்டிய சரங்கள் பாய-(இராமன்) எய்த அம்புகள் (தம்மேற்) பாய்ந்ததனால், துணைவர் பட்டு உருள-(என்னுடன் வந்த அரக்கர்) இருவரும் இறந்துவிழுந்துபுரள, அஞ்சி மீண்ட-பயந்து திரும்பிவந்துவிட்ட, யான் - நான், சென்று செய்யும்-(இப்பொழுது மீண்டும்போய்ச்) செய்யத்தக்க, வினை - தொழில், என்கொல் - யாதோ? விளம்புக - கூறுவாயாக,' என்றான்-என்றுசொன்னான்; (எ - று.)

இப்பாட்டிற் குறித்த செய்தி, தாடகையை இராமன் கொன்றபின் மாரீசன் தனதுதம்பியான சுபாகுமுதலிய அரக்கர்களுடன் சென்று விசுவா

மித்திரனுடைய வேள்விக்கு இடையூறு செய்யத்தொடங்கியபொழுது, இராம னெய்த அம்புகளால் சுபாகுவும் மற்றையரக்கர்களும் இறக்க, அப்பெருமான் பிரயோகித்த வாயவ்யாஸ்திரத்தால் மாரீசன் கடலிலே தள்ளப்பட்டு உயிர் கொண்டுமீண்ட வரலாறு அன்று: அவ்வரலாறு, கீழ் "எம்பிக்குமென் னன்னை தனக்கு மிறுதிக்கோ, ரம்புய்க்கும்போர்வில்லி" என்றதனுற் கூறப் பட்டது. மற்று இங்குக் குறித்த செய்தி யாதெனின்,—தன்தாயையுந் தம்பி யையுங் கொன்று தன்மேலும் அம்புசெலுத்தித் துரத்தியகாரணத்தால் இராம னிடம் பகைகொண்ட மாரீசன், பின்பு இராமன் தண்டகாரணியத்தில் பஞ்ச வடியாச்சிரமத்தில் எழுந்தருளியிருந்தபோது, இரண்டுஅரக்கர்களுடன் மான் வேடம்பூண்டு அத்தண்டகவனஞ்சேர்ந்து முனிவர்கள் ஓமஞ்செய்யுமிடங் களையும் நீராடுமிடங்களையுங் கிட்டி அவர்களை வருத்திக் கொன்று தின்று கொண்டுவருகையில், இலக்குமணனுடனும் சீதையுடனும் தவவேடங்கொண் டிருந்த இராமனைக் கண்டு,இவன் இப்பொழுது தவவேடம்பூண்டிருத்தலால் என்னைக் கொல்லானென்றுகருதி அருகிலோடிவந்து தனதுகூரியகொம்பு களினால் இராமனை முட்டிக்கொந்திக் கொலைசெய்ய முயலுமளவில், அப் பெருமான் சினங்கொண்டு சரங்களைத் தொடுத்துவிட்டதனால், இவனுடன் வந்த இரண்டுஅரக்கரும் அம்புபட்டுத் தலையறுப்புண்ண, இவன் தான்மாத் திரம் தப்பியோடியொளித்துத் தவவேடம்பூண்டனனென்ற வரலாறாம். மேல் உகஉ-ஆங் கவியில் "முக்காலின் முடிந்திடுவான்" என வருவதுங் காண்க. இவ்வரலாறு, வால்மீகிராமாயணத்திலுங் கூர்மபுராணத்திலும் பரக்கக்கூறப் பட்டுள்ளது. இக்கவியில் 'துணைவர்' என்றது துணையாய்உடன்வந்தவரென் னும்பொருளது. பூண்ட என்மானம் தீர - பழிக்குப்பழிவாங்க என்றபடி; இதற்கு - யான்கொண்டுள்ள அகங்காரம் நீங்க என்று பொருளுரைத்து, இதனை 'அஞ்சிமீண்ட' என்பதனோடு இயைப்பாருமுளர்; மானம்-அவமானம் அகங்காரம் என்றும் இருபொருளது. **பி-ம்:—**[1]தண்டகம் புக்ககாலைத். ()

உ0ரு.—இராவணன் 'சீதையை வஞ்சித்துக் கவரவேண்டும்' எனல்.

[1]ஆயவ னனைய கூற வரக்கர்கோ னைய நொய்துன்
றாயையா ருயிருண் டானை [2]யான்கொலச் சமைந்து நின்றேன்
போயையா புணர்ப்ப [3]தென்னை யென்பது பொருந்திற் [4]றன்றோ
மாயையால் வஞ்சித் தன்றோ வெளவுத லவளை யென்றான்.

(இ - ள்.) ஆயவன் அனைய கூற - மாரீசன் அவ்வார்த்தைகளைச் சொல்ல,—அரக்கர் கோன் - ராக்ஷசராசனான இராவணன், 'ஐய-ஐயனே! உன் தாயை நொய்து ஆர் உயிர் உண்டானை - உனது தாயான தாடகையை எளிதிலே அரியஉயிரை உண்டவனான இராமனை, கொல - கொல்லுதற்கு, யான் சமைந்து நின்றேன்-நான் சித்தனாயிருக்கிறேன்; ஐயா போய் புணர்ப் பது என்னை என்பது - 'ஐயனே! போய்ச் செய்யவேண்டுவது என்ன? என்று (நீ உடன்பட்டுக்) கேட்பது, பொருந்திற்று அன்றோ - தகுதியேயாம்;

'மாயையால் அவளை வஞ்சித்து வெளவுதல் அன்றோ-மாயையினால் அச்சீதை யை வஞ்சித்துக் கவர்தலன்றோ (செய்யத்தக்கது),' என்றான் - என்றுசொன் னான்; (எ - று.)—இரண்டிடத்தும் 'அன்றோ' என்பது - தேற்றம்.

நொய்து - விரைவிலே யென்றுமாம். நொய்து கொல எனக் கூட்டு தலும் ஒன்று. மூன்றாம்அடி - மாரீசனது வினாவை இராவணன் மகிழ்ச்சி யோடு ஏற்றுக்கொண்டமைகாட்டக் கூறியது. 'மாயையால் அவளை வஞ் சித்து வெளவுதல்' என்பதற்கு- மாயையால் அவளை வஞ்சிக்க யான் அவ ளைக் கவர்தல் என்று பொருள் விரித்துக்கொள்ளலாம்; மேல்வருங் கதை நிகழ்ச்சியை நோக்கி. பி - ம்:— [1]ஆயதாங்கு. [2]கொல்லயான். [3]என்னை. [4]என்றான். (எ கூச)

உ0கூ.—மாரீசன் 'போரில்வென்று சீதையைக் கொள்ளுதலே சிறப்பு' எனல்.

புறத்தினி யுரைப்ப தென்னே புரவலன் றேவி தன்னைத்
திறத்துழி யன்றி வஞ்சித் தெய்துதல் சிறுமைத் தாகு
மறத்துள தொக்கு மன்றே யமர்த்தலை வென்று கொண்டுன்
மறத்துறை வளர்த்தி [1]மன்ன வென்னமா ரீசன் சொன்னான்.

(இ - ள்.) மன்ன - அரசனே! இனி புறத்து உரைப்பது என்னே - இனி வேறாகச்சொல்லவேண்டுவது யாதுஉளது? புரவலன் தேவிதன்னை - காத்தற்றொழிலில்வல்லவனான இராமனது மனைவியை, திறத்துழி அன்றி - (உனது) வலிமையினாலல்லாமல், வஞ்சித்து எய்துதல் - வஞ்சனை செய்து பெறுவது, சிறுமைத்து ஆகும் - (உன்பெருமைக்குத்) தாழ்வையுண்டாக்குவ தாம்; (ஆதலால்), அமர்த்தலை - போரிலே, வென்று - (இராமனைச்) சயித்து, கொண்டு - (சீதையைக்) கைக்கொண்டு, உன் மறம் துறை வளர்த்தி-உனது வீரச்செயலை வளர்ப்பாயாக; அறத்து உளது ஒக்கும் அன்றே - (அங்ஙனஞ் செய்தல்) நீதிசாஸ்திரத்திலுள்ள கொள்கைக்கு ஒத்திருக்குமன்றோ? என்ன- என்று, மாரீசன் சொன்னான் - மாரீசன் (இராவணனை நோக்கிக்) கூறினான்.

ஒருவனைப் போரில் வென்று அவனுடைமையைக்கொள்ளுதல் நீதிக்கு ஒத்ததாம்; அன்றியும், போர்வெற்றியால் ஒருமகளை வலியக்கொண்டு மணந் திடுவாயாயின் அது மறநிலையின்பத்தின்பாற்படினும் படலாம் என்பது, பின்னிரண்டு அடியின் கருத்து. புரவலன்-அரசர்குலத்தான்; சக்கரவர்த்தி குமாரன். திறத்துழி-உருபுமயக்கம். அறம்-தருமத்தைப்புணர்த்தும் நூலுக்குக் காரியவாகுபெயர். அறத்துளதொக்குமன்றே, மறத்துறைவளர்த்தி என்ற வற்றால், இராமனைப் போரில் வென்று சீதையைக் கொள்ளின், அதுஉனது பராக்கிரமச்செயலை விளக்கும்; அன்றி, அறம்போலவுந் தோன்றும் என்று கூறியவாறு. 'புறத்து உரைப்பது என்னே' என்பதற்கு - உன்முன்னிலை யிலன்றிப் புறத்திலே கூறவேண்டுவதில்லை யென்று உரைப்பாருமுளர். பி-ம்:—[1]மன்னே. (எகூரு)

௨0எ.—அதுதகுதியன்றென்று இராவணன் காரணங்காட்டல்.

ஆனவ னுரைக்க நக்க வரக்கர்கோ னவரை வெல்லத்
தானையும் வேண்டு மோவென் றடக்கைவா டக்க தன்றோ
வேனைய ரிறக்கிற் றானுந் [1]தமியளா யிறக்கு மன்றே
மானவ ளாத லாலே மாயையின் வலித்து மென்றான்.

(இ - ள்.) ஆனவன் - (தனக்கு) வேண்டியவனான மாரீசன், உரைக்க - (இவ்வாறு) சொல்ல, நக்க-(அதுகேட்டுச்) சிரித்த, அரக்கர் கோன் - இராவணன்,—'அவரை வெல்ல-அந்தமனிதர்களை வெல்லுதற்கு, தானையும் வேண்டுமோ - சேனையும் (துணை வர)வேண்டுமோ? என் தட கை வாள் தக்கது அன்றோ-எனது பெரியகையிலுள்ள வாளொன்றே (அவர்களைக் கொல்லப்) போதுமானதன்றோ? (ஆயினும்), ஏனையர் இறக்கில்-தன்னுடனுள்ளவரான இராமலக்ஷ்மணர்கள் இறந்துவிட்டால், மானவள் தானும்-மானுடமகளாகிய அச்சீதையும், தமியள் ஆய் - தனித்திருக்க வேண்டியவளாய், (அக்காரணத்தால்), இறக்கும் அன்றே - இறந்திடுவளன்றோ? ஆதலால் - ஆகையினாலே [அங்ஙனம் இறவாமைப்பொருட்டு என்றபடி], மாயையின் வலித்தும்-மாயையால் (வஞ்சனைசெய்து அவளைக்) கைப்பற்றுவோம்,' என்றான் - என்று சொன்னான்; (எ - று.)

மானவள் என்றது, மானவன் என்றதன் பெண்பாலாய் நின்றது; காசியபமுனிவரது மனைவியர்களுள் மனுவென்பாளது மரபில் தோன்றியவளென்று காரணப்பொருள்படும். இனி, மானவளென்பதற்கு - மானத்தையுடையவளென்றும், மான்போன்ற அவளென்றும் பொருள்கொள்ளுதல் தகுதியாம். இராவணன் தான் சிவபிரானிடத்தினின்று சிறந்ததொரு வாளாயுதத்தை வரமாகப் பெற்றிருத்தலால், அதன் சிறப்பைக் கருதி 'தடக்கை வாள் தக்கதன்றோ' என்றானென்க. 'மானவளாதலாலே மாயையின் வலித்தும்' என்றது, மானை வஞ்சனையாற் கவர்தல்போல மான்போன்றவளை வஞ்சனையாற் கவர்வோமென்றவாறுமாம். அன்றேயிறக்குமென மொழிமாற்றி, அப்பொழுதே இறப்பளென்றலுமொன்று. பி-ம்:—[1]தமியளும். (எசுசு)

௨0அ.—மாரீசன் சிந்தைப்படுதல்.

தேவியைத் தீண்டா முன்ன மிவன்றலை சரத்திற் சிந்திப்
[1]போம்வகை புணர்ப்ப னென்று புந்தியாற் புகல்கின் றேற்கு
[2]மாம்வகை யாயிற் றில்லை யார்விதி [3]விளைவை யோர்வா
ரேவிய [5]செய்வ தல்லா லில்லை[6]வே றென்றெ றெண்ணா.

இதுவும், அடுத்த கவியும் - குளகம்.

(இ - ள்.) தேவியை தீண்டா முன்னம்-இராமன்மனைவியான சீதையை (இவன் நெருங்கித் தொடுதற்குமுன்னமே, இவன் தலை சரத்தின் சிந்தி போம் வகை புணர்ப்பன்-இவனுடையதலைகள் (இராம) பாணத்தாற் சிதறிப் போகும்படி செய்விப்பேன், என்று - என்றுஎண்ணி, புந்தியால் புகல்கின்

றேற்கும் - தந்திரமாகச் சொல்லுகிற எனக்கும், ஆம் வகை ஆயிற்று இல்லை- பிழைக்கத்தக்கவழி உண்டாகவில்லை: விதி விளைவை ஓர்வார் யார் - ஊழ் வினைப்பயனை அறிவார் ஆர்? [எவருமில்லையென்றபடி]; (இனி, ஏவிய செய்வது அல்லால் - (இவன்) ஏவியதொழிலை (நாம்) செய்வதேயல்லாமல், வேறு ஒன்று இல்லை - வேறொருவிதமில்லை, என்று எண்ணு - என்றுகருதி, (எ - று.)—"என்னமாமாயம் யானிங்கியற்றுவது இயம்புகென்றான்" என அடுத்த கவியோடு முடியும்.

சீதையை வஞ்சனையாற் கவர்தல் தகுதியன்று; போர்செய்து ராமலக்ஷ்மணரை வென்றபின் கொள்ளுதலே தகுதி யென்று கீழ் மாரீசன் கூறினது, அங்ஙனம் இராவணன் போர்தொடங்குவனாயின் இராமபாணத்தால் அழிந்திடுவான்; தான் உயிர்பிழைத்திடலாம் என்றகருத்தினாலென இதனால் நன்கு விளங்கும். புந்தி-புத்தி என்ற வடசொல்லின் விகாரம். உம்மை-சிறப்பும்மை. புணர்ப்பன் - தன்மைமுற்று: படர்க்கையாக, இராமன் புணர்ப்பானெனக் கூறுவாருமுளர். பி - ம்:—[1]போவது. [2]ஆவதீதல்லது [3]வினையை வெல்வார். [4]ஏவது. [5]செய்தல். [6]வேறெண்ணமென்னு. (எகூஎ)

உOகூ.—மாரீசன் மாயமானுதந்து உடன்படுதல்.

என்னமா மாயம் [1]யானிங் கியற்றுவ தியம்பு [2]கென்றான்
பொன்னின்[3]மா னாகிப் புக்குப் பொன்னைமால் புணர்த்து கென்ன
வன்னது செய்வெ னென்னு மாரீச னமைந்து போனான்
மின்னும்வே லரக்கர் கோனும் வேறொரு நெறியிற் போனான்.

(இ - ள்.) 'இங்கு - இப்போது, யான் இயற்றுவது என்ன மா மாயம்- நான்செய்யவேண்டிய பெரியமாயை யாது? இயம்புக - சொல்வாயாக,' என்றான்-என்று(மாரீசன்) வினவினான்;(அதற்குஇராவணன்),பொன்னின் மான் ஆகி புக்கு பொன்னை மால் புணர்த்துக என்ன-'(மாயையால் நீ) ஒருபொன் மானாகி (அவர்கள் இருக்குமிடத்துக்குச்) சென்று சீதைக்கு ஆசையை மூட்டுவாயாக' என்று சொல்ல,—மாரீசன்—,அன்னது செய்வென் என்னு அமைந்து போனான் - அதனைச்செய்வேனென்று சம்மதித்துச்சென்றான்: மின்னும் வேல் அரக்கர் கோனும் வேறு ஒரு நெறியின் போனான் - விளங்குகிறவேற்படையையுடைய இராவணனும் வேறொருவழியாற் சென்றான்; (எ - று.)

பொன் - பொன்னிறமானவள்; பொன்போல் அருமையானவள்: திருமகளின் அம்சமானவள். அவள் பொன்னாதலின் அவளைப் பொன்மானாய் மயக்குக என ஒருநயமுந்தோன்றக் கூறினான். இயம்புகென்றான், புணர்த்துகென்ன - தொகுத்தல். பி - ம்:—[1]யான்மற்று. [2]என்ன. [3]மானகைப்புக்கப். ()

வேறு.

உகOO.—இது - கவிக்கூற்று.

மேனு [1]ளவன்வில் வலிகண் டமையாற்
றானு கவ[2]மைந் துசமைந் திலனான்

மாறு குதியென் றவன்[3]வாய் மொழியாற்
போனான் மனமுஞ் செயலும் புகல்வாம்.

(இ - ள்.) மேல் நாள் - முன்னாளில், அவன் வில் வலி கண்டமையால்- அவ்விராமபிரானது வில்லின் வலிமையை ஒரு முறைக்கு இருமுறை) அறிந் துள்ளதனால், தான் ஆக அமைந்து சமைந்திலன்-(மாரீசன்) தானாக (மாயை செய்தற்கு) இயைந்து மான்வடிவமாயினானில்லை; மான் ஆகுதி என்றவன் வாய் மொழியால் போனான்-மான்வடிவங்கொள்வா யென்று கட்டளையிட்ட இராவணனது வாயினின்று வந்த வார்த்தையைக் கடக்கமாட்டாமையால் (அங்ஙனஞ் செய்தற்குச்) சென்ற மாரீசனது, மனமும் செயலும்-மனத்தின் நிலைமையையும் செய்கையையும், புகல்வாம்-இனிக் கூறுவோம்; (எ - று.)— அடுத்த கவியில் சிந்தையின் நிலையும், அதற்கு அடுத்த கவிகளில் செயலும் முறையே கூறப்படுதல் காண்க. ஆல் - ஈற்றசை.

மனம்-அதன்நிலைமைக்கு ஆகுபெயர். 'வாய்மொழி' என்றவிடத்து 'வாய்' என வேண்டாதுகூறினார், தீயசொற்கள்பயின்றதெனத் தாம் வேண்டியதன் இழிபு முடித்தற்கு. பி - ம்:—[1]அவர். [2]நினைந்து. [3]வாள்வலியால்.

இதுமுதல் பதினாறு கவிகள்-பெரும்பாலும் நாற்சீரும் மாச்சீராகிய அள வடிநான்குகொண்ட **கலிவிருத்தங்கள்.** அன்றி, மேனாளவன் வில்வலி கண்ட மையால் என இவ்வாறுபிரித்து, பெரும்பாலும் முதற்சீர் மாங்கனிச்சீரும், இரண்டாவது கூவிளச்சீரும், மூன்றாவது கூவிளங்காய்ச்சீருமாகிய சிந்தடி நான்குகொண்ட **வஞ்சிவிருத்த**மாகக் கொள்ளினும் இழுக்காது. (எகூகூ)

உகக.—மாரீசனது மனநிலை.

வெஞ்[1]சுற் றநினைந் துகும்வீ ரரைவே
றஞ்சுற் றுமறுக் குறுமாழ் குழிநீர்
[2]நஞ்சுற் றுழிமீ னி[3]னடுக் குறுவா
னெஞ்சுற் றதொர்பெற் றிநினைப் பரிதால்.

(இ-ள்.) (மாயைசெய்தற்கு உடன்பட்டுச் சென்ற மாரீசனது மனமான து), வெம் சுற்றம் நினைந்து உகும்-(தனது) விருப்பத்துக்குஇடமான சுற்றத் தாரை நினைந்து வருந்தும்: வேறு மற்றும், வீரரை அஞ்சுற்று மறுக்குஉறும்- சுத்தவீரர்களான இராமலக்ஷ்மணர்களுக்கு அஞ்சிச் சுழற்சியடையும்; ஆழ் குழி நீர் நஞ்சு உற்ற உழி மீனின் நடுக்கு உறுவான் - ஆழ்ந்தபள்ளத்திலுள்ள நீர் விஷத்தன்மையையடைந்தபோது (அதிற்பொருந்திய) மீன் நடுங்குவது போல நடுங்குதலுற்ற அந்த மாரீசனது, நெஞ்சு உற்றது ஓர் பெற்றி நினைப்பு அரிது-(இவ்வாறு அவனது) மனம் அடைந்ததொருநிலைமை இத்தன்மைத் தென்று நினைக்கவும் முடியாது; (எ - று.)

மனத்தினால் நினைத்தற்கும் முடியாதெனவே, வாயினாற்சொல்லமுடியா தென்பது தானே விளங்கும். வெம்மை யென்பது-உரிச்சொல்லாய் விருப்ப

மென்னும் பொருளையும் உணர்த்துதலை "வெம்மை வேண்டல்" என்ற தொல்காப்பியத்தால் அறிக. 'வெம்சுற்ற நினைந்துகும்' என்றது - தனது தாயும் தம்பியும் முதலிய அன்புள்ள சுற்றத்தார் முன்பு இராமனுலிறந்ததைச் சிந்தித்து நிலைகுலையு மென்றும், அன்புள்ள தன் சுற்றத்தாரான அரக்கர்பலரை விட்டுத் தான் இப்பொழுது சென்று அழிய வேண்டிய தன்மையைக் கருதி நெகிழு மென்றுங் கருத்துப்படும். மறுக்கு - மறுகு என்ற முதனிலை திரிந்த தொழிற்பெயர். 'ஆழ்குழி நீர் நஞ்சுற்றூழிமீனின் நடுக்குறுவான்' என்பதற்கு-விஷங்கலந்த நீர்நிலையிற் பொருந்திய மீன் அதில் நிற்கவும் அதைவிட்டு நீங்கவும் மாட்டாமல் தடுமாறுவதுபோலத் தடுமாறுவா னென்பது, தேர்ந்த பொருள். பி-ம்:—[1]சுற்றமறுத்துகும். [2]நஞ்சுற்றுறுமீனினடுக்குறுமால். ()

உகஉ.—மாரீசன் இராமனுள்ளஇடத்தை யடைதல்.

அக்கா லமும்வேள் வியினன் றிவனோ
டெக்கா லுநலிந் துமொரீ றுபெறான்
முக்கா லின்முடிந் திடுவான் முயல்வான்
புக்கா னவிரா கவன்வை குபுனம்.

(இ - ள்.) வேள்வியின் அன்று-(விசுவாமித்திரனது) யாகம் நடந்த அந்நாளிலும், அ காலமும் - (தண்டகாரணியத்தில் மானைகச்சென்ற) அக்காலத்திலும், இவனோடு - இவ்விராமபிரானால், நலிந்தும் - வருத்தமடைந்தும், எகாலும் - (இவ்விரண்டு சமயங்களில் எச்சமயத்திலும், ஓர் ஈறு பெறான்-ஓர் அழிவையடையாதவனான மாரீசன்,முக்காலின் முடிந்திடுவான் முயல்வான்-மூன்றும்முறையாகிய இப்பொழுது இறந்திட முயல்பவனாய், அ இராகவன் வைகு புனம் புக்கான்-ரகுகுலத்தில் திருவவதரித்தவனான அவ்விராமபிரான் வசிக்கிற வனத்திற் பிரவேசித்தான்; (எ - று.)

'வேள்வியினன்று' என்பது பின்னும், 'அக்காலமும்' என்றது முன்னுமாக முறைபிறழ வைக்கப்பட்டது, செய்யுளாதலின். 'வேள்வியினன்று' என்பதன்பின் எண்ணும்மை விகாரத்தால் தொக்குநின்றது. இவனோடு என்பதில், ஓடு - ஆலுருபின் பொருளதாய் நின்றது. 'இவனோடு நலிந்தும்' என்பதற்கு - இவ்விராமனை வருத்தத்தொடங்கியு மென்றும் பொருள்கொள்ளலாம். உம்மைகள் மூன்றனுள், முன்னது-எண்ணும்மை; பின்னது-சிறப்பும்மை; மற்றது - முற்று. (எஎக)

உகங.—மாரீசன் பொன்மானுருவங்கொண்டு எதிர்வரல்.

தன்மா னமிலா தயங் கொளிசான்
மின்வா னமுமண் ணும்[1]விளங் குவதோர்
பொன்மா னுருவங் கொடுபோ யினனு
னன்மா னனையா டனைநா டுறுவான்.

(இ - ள்.) மானம் இலாத-ஒப்பில்லாத, தயங்கு ஒளி சால்-விளங்குகிற ஒளிமிக்க, தன் மின் - மின்னல்போன்ற தனது தேககாந்தியால், வானமும்

மண்ணும் விளங்குவது-விண்ணுலகமும் மண்ணுலகமும் விளங்கும்படியான, ஓர் பொன் மான் உருவம் - பொன்மயமான ஒரு மானினுருவத்தை, கொடு-(மாயையினாற்)கொண்டு,(மாரீசன்), நல் மான் அனையாள் தனை நாடுறுவான்-சிறந்தமான்போன்றவளான சீதை தன்னைப்பார்த்து விரும்புமாறு, போயினன் - (அருகில் எதிரிற்) சென்றான்; (எ - று.)—ஆல் - ஈற்றசை.

நல்ல மான்போன்ற அச்சீதை தன்னை விரும்பும்பொருட்டு மாயையாலாகிய பொன்மான்வடிவங்கொண்டு போனானென ஒருவகைச்சமத்காரந் தோன்றக் கூறினார். முன் இரண்டுஅடி - பொன்மானின் தேககாந்திச் சிறப்பைக் கூறியது. மானம் - ஸமாநமென்ற வடசொல்லின் திரிபு. மின்-உவமவாகுபெயர்: இனி, 'சால் மின் விண்' என எடுத்து - பெருமைபொருந்திய மின்னலைக்கொண்ட வானமும் மண்ணும் தன்தயங்கொளியால் விளங்குவது என்று உரைப்பினுமாம். பி - ம்:—[1]விளங்கொளிசேர். (எஎஉ)

உகசு.—அந்த மானை மான்கள்பலவுந் தொடர்தல்.

கலைமான் முதலா யினகண் டவெலா
[1]மலைமா னுறுமா சையின்வந் தனவா
[2]னிலையா மனவஞ் சனைநே யமிலா
விலைமா தர்கண்யா ரும்விழுந் தெனவே.

(இ - ள்.) நிலையா மனம் - (எவரிடத்தும்) பற்றுதலில்லாத மனத்தையும், வஞ்சனை - வஞ்சனையையுமுடைய, நேயம் இலா விலை மாதர்கண்-உள்ளன்பில்லாத வேசையர்பக்கல், யாரும் விழுந்து என-காமுகரெல்லோரும் மயங்கிவிழுந்தாற்போல,—கலைமான் முதல் ஆயின கண்ட எலாம்-கலைமான் முதலிய மானினங்களில் (அப்பொன்மானைப்) பார்த்தவை யாவும், அலை மானுறும் ஆசையின் - கடலையொத்த [மிகவும்அதிகமான] ஆசையுடனே, வந்தன-(அப்பொன்மானைத் தொடர்ந்து) வந்தன; (எ-று.)—ஆல்-ஈற்றசை.

விலைமகளிரது வஞ்சனையை அறியாமல் அவர்கள்மேனிமினுக்கையே நோக்கி அவர்களிடத்துச் சாதாரணசனங்கள்பலரும் கண்டவளவில் ஆசைவைத்துச் சேர்தல்போல, அந்தப்பொன்மானினது மாயையை அறியாமல் அதன் உடம்பின்விளக்கத்தையே நோக்கி மான்கள்பலவும் அதனைக் கண்டமாத்திரத்தில் மிக்கஆசைப்பெருக்கத்துடன் தொடர்ந்தன என்பதாம்; **உவமையணி.** இரண்டாமடிக்கு - (அவ்வனத்திலே) சஞ்சரிக்கிற அம்மானினிடத்து மிக்கஆசையோடு வந்தனவென்றும் பொருள்கொள்ளலாம்; இப்பொருளில், அலைமான் என்றது-வினைத்தொகை. இனி, நிலை ஆம் மனம் வஞ்சனை யென எடுத்து, எப்பொழுதும் நீங்காது நிலைபெற்ற மனவஞ்சனையையுடைய எனப் பொருள்கொள்ளினுமாம். விலைமாதர்-தமதுமெய்யின்பத்தைப் பொருட்கு விலைப்படுத்தும் மகளிர். விழுதல் - இங்கே, விரும்பித் தொடர்தல். தம்மிடத்து ஆசைகொள்ளும் ஆடவரிடத்து விலைமாதர் தாம்

ஆசைகொள்ளாமைபோலத் தன்னிடத்தில் ஆசைகொள்ளும் பிரமான்களிட த்து அப்பொன்மான் ஆசைகொள்ளாமையின், இவ்வுவமை மிகப்பொருந் தும். இக்கவியால், அந்தமாயமானினது விரும்பப்படுந்தன்மை கூறப்பட் டது. பி-ம்:—[1]அலைவான். [2]நிலையாமெனா. (எஎங)

உகரு.—அப்பொழுது சீதை மலர்கொய்து வருதல்.

பொய்யா மெனவே துபுறஞ் சொலினு
னையா விடைநோ வநடந் தனளால்
[1]வைதே விதன்வால் வளைமென் கையெனுங்
கொய்யா [2]மலரான் மலர்[3]கொய் குறுவாள்.

(இ - ள்.) வைதேவி-சீதாபிராட்டி,—தன் - தனது, வால் வளை மெல் கை எனும்-சுத்தமானவளையல்களை யணிந்த மெல்லிய கைகளாகிய,கொய்யா மலரால் - பறிக்கப்படாத தாமரை மலர்களால், மலர் கொய்குறுவாள்-(அவ் வனத்திலுள்ள) பூக்களைப் பறித்துக்கொண்டு வருபவளாய்,—பொய்ஆம் என புறம் ஓது சொலினால்-(இவளுக்குஇடையுண்டென்பது)பொய்யேயாமென்று அயலார் கூறுதற்கு ஏற்ப, இடை நையா நோவ - (தனது) இடை மெலிந்து வருந்த, நடந்தனள்-நடந்துவந்தாள்; (எ - று.)—ஆல் - ஈற்றசை.

உத்தமவிலக்கணத்தின்படி மிகச்சிறுத்து நுண்ணியதாயுள்ள இடை மெல்லியலாகிய அவள் மலர்கொய்து நடந்துவருகிற இளைப்பினால் மிகமெலி ந்து வருந்துமளவில், இவளுக்கு இடை இல்லையென்று கண்டார்கூறுங் கூற் றுத் தகுதியெனத் தோன்றுமென்பது, முன்னிரண்டடியின் போக்கு. புறம்- புறத்தார்க்கு ஆகுபெயர். வைதேவி=வைதேஹீ: விதேகராசனது குலத்து மகள்; வடமொழித் தத்திதாந்தநாமம். விதேஹனென்பது, ஜநககுலத்தலைவ னான அரசனது பெயர். அவன் ஒருகால் வசிஷ்டன்சாபத்தால் தேஹத்தை யிழந்தமைபற்றி, விதேஹனெனப் பெயர்பெற்றான். வால்-வெண்மையும், ஒண்மையுமாம். 'கையெனுங் கொய்யாமலர்' என்பதை, 'பாயாவேங்கை,' 'பறவாக் கொக்கு' என்றாற்போலப் பிறகுறிப்பின்பாற் படுத்துக. கொய்யா மலரால் மலர் கொய்வாளென ஒருவகைச் சமத்காரந் தோன்றக் கூறினார். பி-ம்:—[1]வைதேகி. [2]மலராலலர். [3]கொய்துறுவாள். (எஎச)

உகசு.—சீதை மாயமானைக் காணுதல்.

உண்டா கியகே டுடையார் [1]துயிலா
வெண்டா னு[2]மியைந் தியையா வுருவங்
கண்டா ரெனலாம் வகைகண் டனளாற்
பண்டா ருமுறு விடர்பா டுறுவாள்.

(இ-ள்.) உண்டாகிய கேடு உடையார்-(விரைவில்) தீங்குநேரும்படியான நிலைமையை யடைந்தவர்கள், துயிலா - நித்திரைகொண்டு [துயில்கையில்], எண்தானும் இயைந்து இயையா உருவம் கண்டார் எனல் ஆம் வகை - (ஒரு

பொழுதும்) மனத்தில் தோன்றியமைதலுமில்லாத [விபரீதத்] தோற்றத்தைக் கனக்கண்டாற்போல,—பண்டு ஆரும் உறு இடர் பாடு உறுவாள் - முன்பு எவரும்அடையாத துன்பம் அருகில் நெருங்கப்பெற்றவளான சீதை, கண்டனள் - (அந்த மாயமானைப்) பார்த்தாள்; (எ - று.)—ஆல் - ஈற்றசை.

விநாசகாலம் சமீபிக்கப்பெற்றவர் அதற்கு முற்குறியாக இதுவரையில் ஒருநாளும் மனத்தில் நினைத்துப் பார்த்துமிராத விபரீதக் காட்சியைத் தூக்கத்திற் கனவிற்காண்பதுபோல, மிக்கதுன்பத்தை உடனே அடைய வேண்டியவளான சீதை அதற்குமுன்நிகழ்ச்சியாகப் பொய்ம்மானின் தோற்றத்தைப் பார்த்தன ளென்பதாம்; **உவமையணி.** எண்டானுமியைந்தியையாவுருவம் - மனத்திலெண்ணி யமைக்கவும்முடியாதவுருவம். உபமானத்தில் 'எண்டானுமியைந் தியையாவுருவம்' என்றதனால், உபமேயமாகிய இம்மான் வடிவம் இதுவரையில் என்றும் மனத்தில் நினைத்துப் பார்க்கவும்படாத அதிசயக்காட்சியுடைய தெனத் தோன்றும். உண்டாகிய கேடுடையார் - உளதாகிய போகூழையுடையவர். **பி-ம்:**—[1]துயில்வாய். [2]இலாதியையா. (எஎரு)

உகஎ.—சீதை அந்த மானினிடத்து விருப்பங்கோள்ளல்.

காணு விதுகை தவமென் றுணராள்
பேணு தநலங் கொடுபே ணினளால்
[1]வாணு ளவ்விரா வணன்மா ளுதலால்
வீணு ளினறம் புவிமே வுதலால்.

(இ - ள்.) அ இராவணன் வாழ் நாள் மாளுதலால் - அந்த இராவணன் ஆயுளொழிதலாலும், வீழ் நாளின் அறம் புவி மேவுதலால்-(அவன்) இறந்து விழுந்தவளவில் தருமம் பூமியிற் பொருந்தி நிலைபெறவேண்டுதலாலும்,—(சீதை), காணு-(அந்தமானைக்) கண்டு, இது கைதவம் என்று உணராள்-இது வஞ்சனைவடிவமென்று அறியாதவளாய், பேணுத நலம் கொடு பேணினள் - விரும்பத்தகாத (அதன்) அழகையே (காரணமாகக்) கொண்டு (அதனை) விரும்பினாள்; (எ - று.)—ஆல் - ஈற்றசை.

சீதை மாயமானிடத்து விருப்பங்கொள்ளுதல் - அவளைத் தனிப்படுத்தி இராவணன் எடுத்துப்போய் அதுகாரணமாக இராமபிரானாற் கொல்லப்பட்டு அழிதற்கும், மிக்ககொடியோனான அவனது அழிவு - உலகத்தில் தருமம்நிலை நிற்றற்கும் காரணமாகு மென்க. காணுஇது - எந்நாளினும் காணப்பட்டிராத இம்மானுருவ மெனினும் அமையும். கைதவம் - வடசொல். 'பேணுதநலங் கொடு' என்பதற்கு - பாராட்டத்தகாத ஆசைகொண்டு என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். **பி ம்:**—[1]வாணுளே. (எஎசு)

உகஅ.—அதனைப்பிடித்துத் தரச்சோல்லும்போருட்டுச் சீதை இராமனிடம் வருதல்.

நெற்றிப் [1]பிறையாண் முன[2]நின் றிடனு
முற்றிப் பொழிகா தலின்முந் துறுவாள்

பற்றித் [3]தருகென் பெனெனப் பதையா
வெற்றிச் சிலைவீ ரனைமே வினளால்.

(இ - ள்.) நெற்றி பிறையாள் முனம் - இளஞ்சந்திரன்போன்ற நெற்றியையுடைய சீதையின் எதிரிலே, நின்றிடலும்-(அந்தமான் சென்று) நின்றவளவிலே,—(அவள்), முற்றி பொழி காதலில் முந்துறுவாள்-நிறைந்துமேல் வழிகிற ஆசைப்பெருக்கில் மிகுபவளாய், பற்றி தருக என்பென் என - (இதனைப்)பிடித்துக்கொடுக்கவேண்டுமென்று சொல்வேனென்றுகருதி,பதையா-மிகவிரைந்து, வெற்றி சிலை வீரனை மேவினள் - சயத்தைத்தருகிற வில்லையுடைய வீரனாகிய ஸ்ரீராமனை யடைந்தாள்; (எ - று.)—ஆல் - ஈற்றசை.

நெற்றிப்பிறை - முன்பின்னாகத்தொக்க உவமைத்தொகை. பி-ம்:—[1]பிறையாளிறை. [2]நின்றிலடல். [3]தருகென்பது. (எஎஎ)

உகக.—அந்தமானைக்குறித்துச் சீதை இராமனிடம் பிரஸ்தாபித்தல்.

ஆணிப் பொனினா கியதாய் கதிராற்
சேணிற் சுடர்கின் றது[1]திண் செவிகான்
மாணிக் கமயத் தொருமா னுளதாற்
காணத் தகுமென் றனள்கை தொழுவாள்.

(இ - ள்.) கை தொழுவாள்-(சீதை இராமனைக்) கைகூப்பிவணங்குபவளாய்,—'ஆணி பொனின் ஆகியது - மாற்றுயர்ந்த பொன்னினாலானதும், ஆய் கதிரால் சேணில் சுடர்கின்றது - சிறந்த ஒளியினால் நெடுந்தூரமளவும் விளங்குகின்றதும், திண் செவி கால்-வலிய காதுகளும் கால்களும், மாணிக்க மயத்து-மாணிக்கத்தினமயமா யிருக்கப்பெற்றதுமாகிய, ஒரு மான்-மானொன்று, உளது - வந்துள்ளது; காண தகும் (மிக்க அழகுடைமையால் அது) பார்க்கத்தக்கதாம்,' என்றனள் - என்று சொன்னாள்; (எ - று.)

சேணில் - வானத்திலெனினுமாம். திண்செவி-நெறித்த காது. காது நெறித்தல், மருண்ட மானின் இயற்கை. ஆல் - ஈற்றசை. பி - ம்:—[1]கண்.

உஉ௦.—இராமன் அதனைப்பார்க்க விரும்புதல்.

இம்மா னிநிலத் தினிலில் லையெனா
வெம்மா [1]னிதனைச் சிறிதெண் ணல்செயான்
செம்மா னவள்சொற் கொடுதே மலரோ
னம்மா னுமருத் தியனா யினனால்.

(இ - ள்.) இ மான் இ நிலத்தினில் இல்லை எனா - இப்படிப்பட்ட மான் இந்தவுலகத்தில் இல்லையேயென்று, இதனை - இவ்விஷயத்தை, சிறிது எண்ணல் செயான் - சிறிதும் ஆராய்ச்சி செய்யாதவனாய், எம்மான் - எமது தலைவனும், தேன்மலரோன் அம்மானும்-தேனையுடையதாமரைமலரில்தோன்றியவனான பிரமனது தந்தையாகிய திருமாலின் அவதாரமுமான ஸ்ரீராமனும்,—செம் மான் அவள் சொல் கொடு - செவ்விய மான்போன்ற அச்சீதையினது

சொல்மாத்திரத்தையே கொண்டு, அருத்தியன் ஆயினன் - (அந்தமானி னிடத்து) ஆசையுள்ளவனானான்; (எ - று.)—ஆல்-ஈற்றசை.

சகலசராசரங்களையும் படைக்கிற பிரமனைப் படைத்த தந்தையானவனும் தையல்சொற் கேட்டு அவள் விருப்பங்கொண்ட பொருளினிடத்துத் தானும் ஆராயாது விருப்பங்கொண்டன னென்றார். முன்னிரண்டடியால், சிறிதே னும் ஆலோசனை செய்திருந்தால் அதன் உண்மைநிலையை யுணர்தலால் அதனை விரும்பா னென்பது தோன்றும். செம்மானவள் என்றது, மருண்ட பார்வையையுடையவளாதலின்: காணப்பட்ட பொருளின் உண்மையியல்பை உணரவல்லவ ளல்லாதவ ளென்றவாறு. இ நிலம் - தொகுத்தல். இனி, தே மலர் என்றே எடுத்து-தெய்வத்தன்மையுள்ள மலருமாம். இங்கே, மலர்- திருமாலின் உந்தித்தாமரை. தேமலரோ னம்மானும் என்ற உம்மை-உயர்வு சிறப்போடு இறந்தது தழுவிய எச்சம். பி-ம்:—[1]இதெனச். (எஎக)

உஉக.—அப்பொழுது இலக்குமணன் ஒன்றுகூறத்தொடங்கல்.

ஆண்டங் கிளையோ னுரையா டினனால்
வேண்டும் மெனலால் [1]விழைவன் றி[2]தெனான்
பூண்டுஞ் சுபொலங் கொடியோ யதுநாங்
[3]காண்டும் மெனும்வள் ளல்கருத் துணர்வான்.

(இ - ள்.) வேண்டும் எனலால் - (இது எனக்கு) வேண்டுமென்று (தன் மனைவி) கூறுதலால்,இது விழைவு அன்று எனான்-இது விரும்பத்தக்கதன்று என்றுமறுத்துரையாதவனாகி, (அவளைநோக்கி), 'பூண் துஞ்சு பொலம் கொடி யோய் - ஆபரணங்கள் தங்கிய பொற்கொடிபோன்றவளே! அது நாம் காண் டும் - அந்தமானை நாம் போய்ப்பார்ப்போம்', எனும்-என்றுகூறுகிற, வள்ளல்- வரையாதருளுந் தன்மையனான இராமபிரானது, கருத்து - எண்ணத்தை, உணர்வான் - அறிபவனாய்,—இளையோன்-தம்பியான இலக்குமணன்,— ஆண்டு அங்கு உரையாடினன் - அப்பொழுது அவ்விடத்தில் ஒருவார்த்தை சொல்பவனானான்; (எ-று.)—அதனை அடுத்தகவியிற் காண்க. ஆல்-ஈற்றசை.

தனது உதாரகுணத்தால் இங்ஙனஞ் சீதை சொன்னபடி விரும்பின னென்பது தோன்ற, 'வள்ளல்' என்றார். 'வள்ளல் கருத்து உணர்வான்' என்பதற்கு-இத்தன்மையான இராமனது திருவுள்ளத்தை யறிந்து என்றும், இராமனது மனப்போக்கின்நிலையை அறியும்பொருட்டு என்றுங் கருத்துக் கொள்ளலாம். பிராட்டியினது திருமேனி பொன்னிறத்தோடு மெல்லியதாய் ஒல்கியொசியுந்தன்மைய தாதலால், 'பொலங்கொடியோய்' என விளிக்கப் பட்டாள். வேண்டும்மெனல், காண்டும்மெனும் - விரித்தல். 'அங்கு' என் பது - அசையுமாம். ஆண் தங்கு இளையோன் எனப்பிரித்து, ஆண்மைநிலை பெற்றுள்ள இலக்குமண னென்று உரைப்பாரு முளர். பி-ம்:—[1]விளைவு. [2]எனாப். [3]காண்டும்மென. (எஅ0)

உஉஉ.—இலக்குமணன் வார்த்தை: அந்தமானை மாயையென்றல்.

காயங் கனகம் மணிகால் செவிவால்
பாயும் முருவோ டிதுபண் பெனலான்
மாயம் மெனலன் றிமனக் கொளவே
யேயும் மிறை [1]மெய்யல வென்றனனால்.

(இ - ள்.) 'கனகம் காயம்-பொன்னிறமான உடம்பும், மணி கால் செவி வால் - மாணிக்கமயமான கால்களும் காதுகளும் வாலும், பாயும் உருவோடு - பாய்கிற வடிவத்தோடுங் கூடிய, இது - இத்தன்மை, பண்பு - (அந்தமானின்) இயல்பு, எனலால் - என்று (பிராட்டி) கூறுதலால், மாயம் எனல்-(இதனை) மாயைவடிவமென்று எண்ணுக: அன்றி-அவ்வாறல்லாமல், மனம் கொள - (வேறுவகையாக) மனத்திற் கொள்ளுதற்கு [எண்ணுதற்கு], ஏயும்இறை-பொருந்தியதலைவனே!மெய் அல-(இது மெய்ம்மையான தன்று,' என்றனன் - என்று (இலக்குமணன்) கூறினான்; (எ - று.)—ஆல்-அசை.

இங்கு வாலும் உடன்கூறப்பட்டதனால், கீழ் உககூ-ஆங் கவியில் "திண் செவிகால்" என்றது, வாலுக்கும் உபலக்ஷணமென்று கொள்ளத்தக்கது. எனல்-வியங்கோள். பி - ம்:—[1]ஐயுறவென்றனனால், ஐயுறவென்றளவே. ()

உஉந.—இதுவும், அடுத்த கவியும் - இராமன் அதனை மறுத்துக்கூறல்.

நில்லா வுலகின் னிலைநேர் மையினால்
வல்லா ருமுணர்ந் திலர்மன் னுயிர்தாம்
பல்லா யிரகோ டிபரந் துளவா
லில்லா தனவில் லையிளங் குமரா.

மூன்று கவிகள்—குளகம்.

(இ - ள்.) இள குமரா - இளமையுடையதம்பீ! நேர்மையினால் - ஒழுங் கான அறிவினால், வல்லாரும்-(பலவற்றையும்அறிய) வல்லவர்களும், நில்லா உலகின் நிலை-(ஒருநிலையில்) நில்லாத உலகத்தின் நிலைமையை,உணர்ந்திலர்-(முற்றும்) அறிந்தாரில்லை; மன் உயிர்தாம் (உலகத்தில்) நிலைபெற்ற பிராணி கள்தாம், பல்ஆயிர கோடி பரந்துள-அநேகம் ஆயிரங்கோடிவகையாகப் பரவி யுள்ளன; ஆல்-ஆதலால், இல்லாதன இல்லை - (உலகத்தில்) இல்லாத பொருள்கள் இல்லை; (எ - று.)

உலகிலுள்ள சராசரங்களுள் எவரும் அறியவொண்ணாதபடி பற்பல வகைகளுள்ளதனால்,அவற்றுள் இது ஓர்அற்புத வடிவமாயிருப்பினுமிருக்கலா மென்றபடி. உலகின்னிலை - விரித்தல். 'நேர்மையினால்வல்லார்' என்றது, விசேஷஞானிகளை. 'மன்னுயிர்தாம்' என்பதில், தாம் என்பது - கட்டுரைச் சுவைபட நின்றது; வாக்கியாலங்கார மென்பர் வடநூலார். ஆல் - விகாரம்.

உஉச. என்னென் று[1]நினைத் ததிழைத் [2]துளநங்
கன்னங் களின்வே றுளகா ணுதுமால்

பொன்னின் [3]ெனொளிமே னிபொருந் தியவே
முன்னங் கள்பிறந் ததறிந் திலேயோ.

(இ - ள்.) உளம் இழைத்து என் என்றுநினைத்தது-(உனது) மனம்ஆரா ய்ந்து என்னவென்று கருதிற்று! நம் கன்னங்களின் - நமது காதுகளிலே, வேறு உள காணுதும்-வெவ்வேறு வகையாயுள்ள பொருள்களைக் கேட்டறிகிறோம்; பொன்னின் ஒளி மேனி பொருந்திய எழ் அன்னங்கள் பிறந்தது அறிந்திலையோ-பொன்மயமாய்விளங்குகிற வடிவம்பொருந்திய எழுஅன்னப் பறவைகள் தோன்றியதை நீ அறிந்தாயில்லையோ? (எ - று.)—ஆல்-ஈற்றசை.

பரத்துவாசமுனிவனது புத்திரர்களான எழுபேர் மாநசசரசின் கரையில் யோகாப்பியாசஞ்செய்கையில் ஒழுக்கக்குறைவினால் வழுவி அவ்யோகம் கைகூடப்பெறாமல் மரணமடைந்து அடுத்தபிறப்பில் குருக்ஷேத்ரத்தில் கௌசிகமுனிவனது குமாரர்களாய்த்தோன்றித் தந்தையிறந்தபின் கார்க்க முனிவனுக்குச்சிஷ்யர்களாய் அவனுடைய ஓமதேனுவைப் பாதுகாத்துவருகையில், பசியால் வருந்தி அப்பசுவைக் கொன்றுதின்னப் புகுமளவில், தம்மிலொருவன் கூறிய ஆலோசனையின்படி அப்பசுவைக்கொன்று பிதிருதேவதைகளுக்குச் சிராத்தஞ் செய்து சேஷத்தைத் தாம் உண்டனர்: அவர்கள் குருவின்பசுவைக் கொன்ற தோஷத்தால் சிலஇழிபிறப்புக்களையும், பிதிரு சிராத்தஞ்செய்த புண்ணியத்தால் அப்பிறப்புக்களில் பூர்வஜந்மஞானத்தையும் நல்லொழுக்கத்தையும் முடிவில் யோகம்கைகூடி உயர்கதிபுகுதலையும் அடைவாராகி,தசார்ணதேசத்தில் எழுவேடர்களாயும், காலஞ்சரகிரியில் எழு மிருகங்களாயும், சரத்வீபத்தில் எழு சக்கரவாகபக்ஷிகளாயும், மாநசசரசில் பத்மகர்ப்பம் அரவிந்தாக்ஷம் க்ஷீரகர்ப்பம் சுலோசநம் குருபிந்து சுபிந்து ஹைமகர்ப்பம் எனப் பெயர்பெற்றுப் பொன்னிறமாய்விளங்கும் எழு அன்னப்பறவைகளாயும், காம்பிலியதேசத்தில் எழுசிறந்த மனிதர்களாயும் முறையேபிறந்து, ஒவ்வொருபிறப்பிலும் முற்பிறப்புணர்ச்சியையும் விரதாநுஷ்டாநத்தையும் யோகசிந்தனையையும் விடாது நின்று, முடிவில் யோகசித்தியையடைந்து முத்திபெற்றனரென்ற **வரலாறு** இங்குக் கொள்ளத்தக்கது. இதற்கு வேறுவரலாறு கூறுவராயினும் பொருந்துமாயிற் கொள்க.

இங்கே 'காணுதும்'என்றது, கேட்டுள்ளோமென்ற பொருளில் வந்தது; இது, ஒருபுலனை மற்றொருபுலனுகக்கூறிய உபசாரவழக்கு; "நாற்றங் கேட்டலுந்தின்ன நயப்பது" என்றாற்போல. **பி - ம்:**—[1]நினைந்தது. [2]உளதாம். [3]குளிர். (எஅரு)

உஉரு.—அவ்வாவிற் சீதை 'அதுபோய்விடுமே' என வருந்தல்.

முறையும் முடிவு மிலைமொய் யுயிரென்
றிறைவன் னிளையா னொடியம் பினனாற்
பறையுந் துணையன் னதுபன் னெறிபோய்
மறையும் மெனவே மைவருந் தினளால்.

(இ - ள்.) மொய் உயிர் - (உலகத்தில்) நிறைந்துள்ள பிராணிகளுக்கு, முறையும் - (இப்படித்தானிருக்கவேண்டுமென்னும்)முறைமையும்,முடிவும்- (இவ்வளவுதானிருக்கவேண்டுமென்னும்) எல்லேயும், இலே-இல்லே,என்று—, இறைவன் - (எல்லாவுயிர்க்குந்) தலைவனுன இராமன், இளேயாெெடு - தம்பியான இலக்குமணனுடனே, இயம்பினன் - கூறினுன்: பறையும் துணே-(அங்ஙனம்) கூறுமளவிலே, அன்னது பல் நெறி போய் மறையும் என-'அந்தமான் பலவழிகளிற்போய் மறைந்திடுமே' என்று, ஏழை வருந்தினள்-(பெண்களுக்கு இயல்பான) பேதைமைக்குணத்தையுடைய பிராட்டி வருந்தினுள்; (எ-று.)—

முறையும்முடிவுமிலே, இறைவன்னிளேயான், மறையும்மென என்றவற்றில், மகர னகர வொற்றுக்கள்-விரித்தல். 'மொய்யுயிர் முறையும்முடிவும்மிலே' என்றது, உலகத்திற் பற்பலவகையாய் அளவிறந்துள்ள சீவகோடிகளுள் இப்படியுமொன்று இருத்தல்கூடுமென்றதற்குக் கூறியது. இறைவன்-சக்கரவர்த்திகுமாரனுமாம்; இச்சொல்லுக்கு - எல்லாப்பொருள்களிலுந் தங்குசிறவனென்ற பொருளும் உண்டு. மாயமான்காரணமாக மேல் மிக்க வருத்தமடைதல்பற்றி, இங்கு 'ஏழை' எனக் குறித்தார்: "நுண்ணுணர்வின்மை வறுமைஅஃதுடைமை, பண்ணப்பணேத்த பெருஞ்செல்வம்" என்பதும் உணர்க. 'ஆல்' இரண்டும் - ஈற்றசை. (எஅச)

வேறு.

௨௨௬.—இராமன் சென்று அந்தமானேக் காணுதல்.

அனையவள் கருத்தை யுன்னு வஞ்சனக் குன்ற மன்னுன்
புனையிழை காட்ட தென்று போயினுன் பொருத சிந்தைக்
கனேகழற் றம்பி பின்பு சென்றனன் கடக்க வொண்ணு
வினேயென வந்து நின்ற மானெதிர் விழித்த தன்றே.

(இ - ள்.) அனேயவள் கருத்தை உன்னு-அங்ஙனம்வருந்திய சீதையின் மனநிலேயைத் திருவுள்ளத்திற்கொண்டு, அஞ்சனம் குன்றம் அன்னுன்-மைம்மலேபோன்ற இராமபிரான், புனே இழை அது காட்டு என்று - தரித்தஆபரணங்களேயுடையவளே! அந்தமானேக் காட்டுவா யென்று சொல்லி, போயினுன் - (அவள்பின்னே) சென்ருன்; பொருத சிந்தை-(அத்தொழிலேப்பார்த்துப்) பொருத மனத்தையுடைய, கனே கழல் தம்பி - ஒலிக்கிற வீரக்கழலேயுடைய இலக்குமணனும்,பின்பு சென்றனன்-(அவர்களின்)பின்னே தொடர்ந்துசென்ருன்; (அப்பொழுது), கடக்க ஒண்ணு வினே என வந்து நின்ற மான்-(எவராலும் விலக்கமுடியாத ஊழ்வினேப்பயன்போல வந்துநின்ற அப்பொன்மானுனது, எதிர் விழித்தது - எதிரிலே காணப்பட்டது; (எ - று.)—
அன்றே - ஈற்றசை; அப்பொழுதே யெனினுமாம்.

முன்செய்துநின்ற வினே தவருமல் வந்து தன்பயனே விளேத்தல்போல மாயமான் வந்து தன்பயனுன தீங்கை விளேக்கு மென்பார், இங்ஙனங் கூறினுர். புனேயிழை-வினேத்தொகையன்மொழி;அண்மைவிளி, மகடூஉமுன்னிலே.

ஒண்ணு - ஒன்று; மரூஉ. விழித்தது - செயப்பாட்டுவினைப் பொருளில் வந்த செய்வினை; அன்றி, மான் எதிரில் நின்று இவர்களை மருண்டுபார்த்தது என உரைத்தலும் பொருந்தும்.

இதுமுதல் பத்தொன்பது கவிகள் - இப்படலத்தின் கச - ஆங் கவி போன்ற அறுசீராசிரியவிருத்தங்கள். (எஅரு)

உஉஎ.—சீராமன் அந்தமானைக் கொண்டாடுதலும், அதன் மூலகாரணமும்.

நோக்கிய மானை நோக்கி [1]நுதியிழை [1]மதியி னொன்றுந்
[3]தூக்கில னன்றி தென்று [4]னதன்பொருள் சொல்ல லாகுஞ்
சேக்கையி னரவு நீங்கிப் பிறந்தது தேவர் செய்த
பாக்கிய முடைமை யன்றோ வன்னது பழுது போமோ.

(இ - ள்.) நோக்கிய மானை நோக்கி-எதிரிலே காணப்பட்ட அந்தமானைப் பார்த்து, (ஸ்ரீராமன்), நுதி இழை மதியின் ஒன்றும் தூக்கிலன்-நுண்ணிதாக ஆராய்ச்சிசெய்யவல்ல (தனது) முற்றுணர்வினால் ஒன்றையும் ஆலோசியாதவனாய், 'இது நன்று - இந்தமான் நன்றாயுள்ளது', என்றான்-என்று பாராட்டினான்; அதன் பொருள் - (ஸர்வஜ்ஞனான இராமன்) அவ்வாறு (திரிபுணர்ச்சி கொண்டு மாறுபடக்)கூறியதன் காரணம், சொல்லல் ஆகும்-சொல்லப்படும்:—(என்னெனின்), சேக்கையின் அரவு நீங்கி பிறந்தது-(திருப்பாற்கடலில்) நாக சயனத்தைவிட்டு(த் திருமால் இங்கு இராமனாக) த்திருவவதரித்தமை, தேவர் செய்த பாக்கியம் உடைமை அன்றோ - தேவர்கள்செய்த பாக்கியத்தையுடைமையாலன்றோ? அன்னது பழுது போமோ - அந்தப்பாக்கியம் வீண்படுமோ? [படாதென்றபடி]; (எ - று.)

தேவர்கள் செய்த நல்வினைப்பயனால் அவர்கள் பிரார்த்தித்தபடி திருமால் அவர்கட்குப் பகைவரான இராவணாதியரைச் சங்கரித்தற்கு இராமனாகத் தோன்றினனாதலின், அவர்கள்தவப்பயன் பழுதுபடாதபடி அரக்கர்களைக் கொல்லுதற்கு மூலகாரணமாகப் பிராட்டியைப் பிரியவேண்டி இங்ஙனம் ஆராயாது மேல்நோக்காகக் கூறினனென்பது கருத்து. நோக்கிய - செயப்பாட்டு வினைப்பொருளில்வந்த செய்வினை; அன்றி, தம்மை நன்றாகப்பார்த்த மானைத் தான்பார்த்து என்று பொருள்கொள்ளினுமாம். ஆழ்ந்து நோக்கின் எப்படிப்பட்ட மறைபொருளையும் உள்ளது உள்ளபடி ஐயந்திரிபற நன்குஅறியவல்ல அறிவு என்பார், 'நுதியிழைமதி' என்றார். நுதி-நுட்பம், கூர்மை. இழைமதி-வினைத்தொகை. இனி, நுதியிழை யென்பதற்கு - நுட்பமாக வேலைசெய்யப்பட்ட ஆபரணங்களையுடையவளேயென்று பொருளுரைப்பினுமாம்; இப்பொருளில், நுதியிழை - பண்புத்தொகையன்மொழி; நுண்ணிதான இழையையுடையா ளென்க: அண்மைவிளி. மதி - வடசொல். 'நன்று இது' என்றதா இந்தமான் மாயமானன்று, நல்லமானே யென்றவாறு. சேக்கையினரவு-படுக்கையாகிய ஆதிசேஷன். அன்னது - அத்திருவவதார மெனினுமாம்.

பி - ம்:—[1]நுதியுடை. [2]மதியால். [3]தூக்கலன். [4]அறன், தன். (எஅசு)

உஉஅ.—இரண்டு கவிகள் - ஒருதொடர்: இராமன் இலக்குமணனுக்கு அந்தமானின் அழகை யெடுத்துக்காட்டலைத் தெரிவிக்கும்.

என்னொக்கு மென்ன லாகு [1]மிளையவ விதனை நோக்காய்
தன்னொக்கு [2]முவமை யல்லாற் றனையொக்கு முவமை யுண்டோ
பன்னக்க தரள மொக்கும் பசும்புன்மேற் படரு மென்னா
மின்னொக்குஞ் செம்பொன் மேனி வெள்ளியின் விளங்கும் புள்ளி.

(இ - ள்.) இளையவ-தம்பி! இதனை நோக்காய்-இந்தமானை உற்றுப்பார்த்திடுவாய்; என் ஒக்கும் என்னல் ஆகும் - (இதற்கு) எந்தப்பொருள் ஒப்பாகுமென்று சொல்லக்கூடும்? உவமை தன் ஒக்கும் அல்லால் - தனக்குத்தானே உவமையாகப் பொருந்துமல்லாமல், தனை ஒக்கும் உவமை உண்டோ - இந்த மானுக்கு ஒப்பாகும் வேறுஉவமைப்பொருள் உள்ளதோ?[இல்லையென்றபடி]; பல் நக்க தரளம் ஒக்கும்-(இதன்)பற்கள் ஒளிவீசுகிற முத்துக்களைப் போன்றுள்ளன;பசு புல் மேல் படரும் மெல் நா-பசிய புல்லின்மீது செல்லுகிற(இதனது) மென்மையான நாக்கு, மின் ஒக்கும் - மின்னலைப் போன்றுள்ளது; மேனி செம் பொன் - இதன்உடம்பு செம்பொன்மயமானதாம்; புள்ளி வெள்ளியின் விளங்கும் - (இதனுடம்பிலுள்ள) புள்ளிகள் வெள்ளிபோல விளங்குகின்றன.

'இதனை நோக்காய்' என்பதற்கு - எதிர்மறையாக, இதனை நீ ஊன்றிப் பார்க்கின்றாயில்லையென்றும் பொருள் கொள்ளலாம்.(இவ்வாய்பாட்டுச்சொல் உடன்பாடு எதிர்மறை இரண்டுக்கும் பொதுவாதலை "செய்யாயென்னு முன்னிலை வினைச்சொல், செய்யென் கிளவி யாகிடனுடைத்தே" என்ற தொல்காப்பியச் சூத்திரத்தின் உரைகொண்டும் உணர்க.) என் - எவன் என்ற வினாப்பெயரின் விகாரம். பின்னிரண்டடியிற் கூறியஉவமை, தனித்தனி ஒவ்வோருறுப்பை நோக்கியதாதலின், முன்னிரண்டடியில் இம்மான் வடிவமுழுவதுக்கும் ஒருவமையில்லை யென்று கூறியதனோடு மாறுகொளக் கூறலாகாதென அறிக. என்னொக்குமென்னலாகும் இளையவ எனஎடுத்து- என்னை யொப்பவனென்று சொல்லுதற்கு ஏற்ற தம்பியே! என்று உரைப்பாருமுளர். பி -ம்:—[1]இளவலே. [2]என்பது. (எஅஎ)

உஉகூ. வரிசிலை மறைவ லோனே மானிதன் வடிவை யுற்ற
வரிவையர் மைந்தர் யாரே யாதரங் கூர்கி லாதா
ருருகிய மனத்த வாகி யூர்வன பறப்ப யாவும்
விரிசுடர் [1]விளக்கங் கண்ட விட்டில்போல் வீழ்வ காணாய்.

(இ - ள்.) வரி சிலை மறை வலோனே-கட்டமைந்த வில்லின்வேதத்தில் வல்லவனே! மான் இதன் வடிவை உற்ற - இந்தமானின்வடிவழகை உற்றுப் பார்த்த, அரிவையர் மைந்தர்-மகளிரிலும் ஆடவரிலும், ஆதரம் கூர்கிலாதார் யாரே-(இதனிடத்து) ஆசைமிகாதவர் எவர்தாம்? [எவருமில்லையென்றபடி]; ஊர்வன-ஊர்ந்துசெல்வனவும், பறப்ப - பறந்துசெல்வனவுமாகிய, யாவும் - எல்லாப்பிராணிகளும், (இதனைக்கண்டு), உருகிய மனத்த ஆகி-(ஆசையால்) உருகின மனத்தை யுடையவையாய், விரி சுடர் விளக்கம் கண்ட விட்டில்

போல்-பரவிய ஒளியையுடைய விளக்கைப் பார்த்த விட்டிற்பறவை (அவ் விளக்கில் விழுந்தன்மை) போல, வீழ்வ - (இதன்மேல்) வந்து விழுவன; காணாய்-(இதனை நீ) பாராய்; (எ - று.)

'மானிதன்வடிவை யுற்ற அரிவையர் மைந்தர் யாரே ஆதரங் கூர்கிலாதார்' என்றது, ஜாநகியும் தானும் இதன்பக்கல் அன்புகூர்ந்தது குற்றமன்றென்று குறிப்பித்தற்குப் போலும். எழுவகைப் பிறப்பினுள் காட்சிப்புலனில்லாத தாவரம் ஒழிய மற்றையாறுவகையில் மேலுலகத்தவரான தேவர்களையும், அருகிலில்லாதனவான நீர்வாழுயிர்களையும் கூறாதுவிட்டு, ஓரினமாகிய விலங்கினிடத்து விலங்கு அன்புவைத்தல் இயல்பேயாமென அதனையுங் குறியாதொழித்து, மனிதர்கள் ஆசைவைத்தலை முந்தின வாக்கியத்தால் தெரிவித்து, மற்றைப் பறவைகளும் ஊர்வனவும் ஆசைகொள்ளுதலைப் பிந்தின வாக்கியத்தாலெடுத்துக்கூறினார். விட்டில்-விளக்குப்பூச்சி. சிலைமறை-தனுர்வித்தை; சிலைமறைவலோய் என்பதற்கு-வில்தொழிலிலும் வேதங்களிலுந் தேர்ந்தவனே யென்றும் உரைக்கலாம்; "உவள்தரு மறையினொடொழிவறு கலையும், தவள்மதி புனையர னிகர்முனி தரவே," "ஊனுறு படைபல சிலையொடு பயிலா, வானவர் தனிமுதல் கிளையொடு வளர"எனக் கீழ்ப் பாலகாண்டத்தில் வந்துள்ளமை யுணர்க. உற்ற-கண்ணுற்ற. அரிவையர் என்றது, இங்கே பருவப்பெயராகாமல் மகளிரென்ற மாத்திரமாய் நின்றது; அப்பருவத்துக்கு வயதெல்லை - இருபதுமுதல் இருபத்தைந்தளவு மென்பர். ஆதரம் - வடசொல். ஊர்வன, பறப்ப பெயர். வீழ்வ-முற்று. வீழ்வ-மிகுதியாகத் தொடர்வன என்றபடி. மிகவிரும்புதலை 'மேல்விழுதல்' என்னும் வழக்கு,இங்கு உணரற்பாலது. பி-ம்:—[1]விளக்குக்கண்டவிட்டிலின். (எஅ)

உகூ௦.—இலக்ஷ்மணன் அந்தமானைப்பற்றிப் பராமுகமாகக் கூறல்.

ஆரிய னனைய கூற வன்னது தன்னை நோக்கிச்
சீரிய தன்றி தென்று சிந்தையிற் [1]றெளிந்த தம்பி
காரிய மென்னை யீண்டுக் கண்டது கனக [2]மானால்
வேரியந் தெரியல் வீர மீள்வதே [3]மேன்மை யென்றான்.

(இ - ள்.)ஆரியன்-யாவராலும்மேன்மைசெய்யத்தக்கவனான ஸ்ரீராமன், அனைய கூற - அவ்வார்த்தைகளைச் சொல்ல, அன்னதுதன்னை நோக்கி-அந்தமானைப் பார்த்து, இது சீரியது அன்று என்று சிந்தையில் தெளிந்த - இதுசிறந்ததன்றென்று மனத்தில் நன்றாயறிந்த, தம்பி - இலக்குமணன்,— 'வேரி அம் தெரியல் வீர-வாசனையையும் அழகையுமுடைய மாலையை யணிந்த வீரனே! ஈண்டு கண்டது கனகம் ஆனால் - இவ்விடத்தில் காணப்பட்ட மான் பொன்மயமானதானாலும், காரியம் என்னை-(அதனால் நமக்கு)ஆகவேண்டியது என்ன? [ஒன்றுமில்லை]; (ஆகையால்), மீள்வதே மேன்மை - (நாம் நமதுஇடத்துக்குத்) திரும்பிச்செல்வதே மேலானகாரியம்', என்றான்-என்று சொன்னான்; (எ - று.)

ஆர்யன், கார்யம் - வடசொற்கள். அனைய-பெயர். சீரிதன்று-நன்மை விளைப்பதன்று; மாயையாலமைந்தது என்றபடி. கனகம் மானுல் எனப் பிரித்து, இங்குநாம்கண்ட பொன்மானினுற் பயனென்னேயென்று உரைப்பாருமுளர். வேரி - தேனுமாம். தெரியல் - விளங்குவது; தொழிலாகுபெயர். பி-ம்:—[1]தெரிந்த. [2]மானேல். [3]கருமம். (எஅகூ)

உ௩க.—சீதை இராமனை அதைப்பிடித்துத்தரும்படி வேண்டுதல்.

அற்றவன் பகரா முன்ன மநகனை யழகி [1]யாளுங்
கொற்றவன் மைந்த [1]மற்றைக் குழைவுடை யுழையை வல்லை
பற்றினை தருதி யாயிற் பதியிடை யவதி யெய்தப்
பெற்றுழி யினிதுண் டாடப் பெறற்கருந் [3]தகைமைத் தென்றாள்.

(இ - ள்.) அற்று அவன் பகரா முன்னம்-அத்தன்மையான வார்த்தையை இலக்குமணன் சொல்லாதமுன்னே [சொல்லுமளவிலே யென்றபடி], அழகியாளும் - கட்டழகியான சீதையும், அநகனை-குற்றமற்றவனை இராமபிரானைப் பார்த்து, 'கொற்றவன் மைந்த-சக்கரவர்த்தித் திருமகனே! குழைவு உடை உழையை - (காண்பவர் மனத்துக்கு) உருக்கந்தரவல்ல தன்மையையுடைய இந்த மானை, வல்லை பற்றினை தருதி ஆயின் - விரைவிற் பிடித்துக் கொடுப்பாயானல், அவதி எய்த பெற்றுழி - (வனவாசஞ் செய்யவேண்டிய பதினன்கு வருடங்களின்) முடிவெல்லை நேர்ந்தகாலத்தில், பதியிடை (நமது) அயோத்தியாபட்டணத்தில், இனிது உண்டாட-இனிமையாக விளையாடுதற்கு, பெறற்கு அரு தகைமைத்து - (இது) பெறுதற்கரிய தன்மையையுடைய பொருளாம்', என்றாள்-என்று சொன்னாள்; (எ - று.)

இதனை இப்பொழுது நீ பிடித்து எனக்குக் கொடுத்தால், பின்பு நாம் வனவாசம் முடிந்து நகர்செல்லும்போது அங்கு இனிது விளையாடுதற்கு இது உதவும்; அவ்விடத்தில் இப்படிப்பட்டது கிடைப்பது அரிது என்று கூறினளென்பதாம். அற்று-சுட்டடியாப்பிறந்த ஒன்றன்பாற்பெயர். அழகியாள் என்பதில், 'இ' என்ற பெண்பால் விகுதியோடு 'ஆள்' என்பது-விகுதிமேல் விகுதியாய் நின்றதென்றாவது, இ - சாரியையென்றாவது கொள்க. ந + அகம் + அன் = அநகன்; ந - எதிர்மறை குறிப்பது, அகம் - தோஷம், அன் - ஆண்பால்விகுதி. அநகனென்றபெயர்-தன் இயல்பினுலும், தனக்குச் சரீரமாகவுள்ள சராசரங்களின் தொடர்பினுலும், தீவினைப்பற்றில்லாதவனென்னும் பொருளைத் தரும். மனைவி கணவனைப் பெயர்குறித்து விளியாமல் 'ஆர்யபுத்ர' என விளிக்கும் வடநூல் முறைமைக்கு ஏற்ப 'கொற்றவன் மைந்த' என விளித்தபடி; மனைவிசொற்படி நடந்த அரசனது மகனுதலின், நீயும் என்சொற்படி நடக்கக்கடவா யென்னுங் கருத்துப்பட, இங்ஙனம் விளித்தாளுமாம். மற்று, ஐ-அசை: வினைமாற்றுமாம். குழைவுஉடை உழை-நம்மிடத்து அன்புகாட்டும் மானெனவும் அமையும். வல்லை-இடைச்சொல். வல்லமையையுடையையா யென்று பொருள்கொள்ளின், முன்னிலையொரு

மைக்குறிப்புமுற்றெச்சமாம். அவதி-வடசொல். பெற்றுழி - விகாரம். உண்டாட்டு-மகளிர்விளையாட்டு;விளையாட்டுப் பொதுவுமாம். பதியிடை-நமது தங்குமிடத்திலே, அவதிஎய்த பெற்றுழி - (நான் அயோத்தியில் விட்டுவந்த கிளி முதலியவற்றை நினைத்தலால்) வருத்தமடையப் பெறுங்காலத்தில், இனிது உண்டாட - சந்தோஷமாக விளையாட, பெறற்கு அரு தகைமைத்து - பெறுதற்கரிய தன்மையுடையது இது என்று உரை கூறுவாருமுளர். பி-ம்:—[1]ஆதிக். [2]மற்றிக். [3]தகைத்தது. (எகூ0)

உகூஉ.—இராமன் அதனைப்பிடிக்க உடன்பட, இலக்குமணன் தடுத்துக் கூறல்.

ஐயநுண் மருங்கு னங்கை யஃதுரை செய்ய வையன்
[1]செய்வெனென் றமைய நோக்கித் தெளிவுடைச் [2]செம்மல் செப்பும்
வெய்யவல் லரக்கர் வஞ்சம் விரும்பினர் [3]வினையிற் செய்த
கைதவ மானென் றண்ணல் காணுதி கடையி னென்றான்.

(இ - ள்.) ஐயம் நுண் மருங்குல் நங்கை-(உண்டோ இல்லையோவென்கிற) சந்தேகத்தை விளைக்கிற நுண்ணிய இடையையுடைய பெண்மணியான சீதை, அஃது உரைசெய்ய - அவ்வார்த்தையைக் கூறியவளவிலே, ஐயன் - இராமன்,செய்வென் என்று அமைய-(அங்ஙனமே)பிடித்தல்செய்வேனென்று இசைய, நோக்கி - (அதனைப்) பார்த்து, தெளிவு உடை செம்மல் - (இது மாயமானென்று) தெளிதலையுடைய இலக்குமணன், செப்பும் - சொல்வான்: (என்னவென்றெனில்,—'அண்ணல்-அண்ணா!வெய்ய வல் அரக்கர்-கொடிய வலிய இராக்கதர்கள், வஞ்சம் விரும்பினர்-வஞ்சனை செய்ய விரும்பி, வினையின் செய்த - தந்திரத்தாற்செய்த, கைதவம் மான் என்று - மாயைமான் இதுவென்று, கடையின் காணுதி - முடிவில் காண்பாய்,' என்றான் - என்று சொன்னான்; (எ - று.)

செம்மல், அண்ணல் - ஆண்பாற் சிறப்புப்பெயர்கள். பி-ம்:—[1]செய்வது. [2]தம்பிசொல்லும். [3]வினையின்செய்கை. (எகூக)

உகூகூ.—இராமன் 'இதனைப்பிடிக்கத்தொடங்குதலிற் குற்றமில்லை' எனல்.

மாயமேன் [1]மடியு மன்றே வாளியின் மடிந்த போது
காய்சினத் தவரைக் கொன்று கடன்கழித் தோமு [2]மாதுந்
தூயதேற் பற்றிக் கோடுஞ் சொல்லிய விரண்டி [3]னொன்று
நீயதே யுரைத்தி யென்றான் றேவரை யிடுக்கண் டீர்ப்பான்.

(இ - ள்.) 'மாயம் எல் - இது நீ சொல்லுகிறபடி) மாயமானாகுமானால், அன்றே வாளியின் மடியும் - அப்பொழுதே (எனது) அம்பினால் (எய்யப்பட்டு இறந்திடும்; மடிந்த போது-(அங்ஙனம்) இறந்தபொழுது, காய் சினத்தவரை கொன்று கடன் கழித்தோமும் ஆதும் - கொதிக்கிற கோபத்தையுடைய அரக்கரைக் கொன்று (நமது) கடமையைத் தீர்த்தவருமாவோம்; (அன்றி, தூயது எல்-(நான் நினைக்கிறபடி)நல்லதன்மையுடையதானால், பற்

றிக்கோடும் - பிடித்துக்கொள்வோம்: சொல்லிய இரண்டின் - கீழ்சொன்ன இரண்டுவகையுள், ஒன்று தீயதே - ஏதேனும் ஒன்று தீயதோ? உரைத்தி - சொல்வாய்,' என்றான்-என்று சொன்னான்: (யாவனெனில்),—தேவரை இடுக்கண் தீர்ப்பான் - தேவர்களைத் துன்பத்தினின்று நீக்கப் பிறந்தவனான இராமன்; (எ - று.)

தேவர்கட்குத் தீங்குசெய்பவர்களான இராவணாதியரை அழிக்க அவதரித்தவனாதலால், அதன்பொருட்டு, இங்ஙனம் இலக்குமணன்வார்த்தையை மறுத்துக்கூறினனென்பார், 'என்றான் தேவரை யிடுக்கண் தீர்ப்பான்' என்றார். அன்றே - தேற்றமுமாம். கடன் கழித்தல் - அரக்கர்களையழிப்பதாகத் தண்டகாரணியவாசிகளான முனிவர்களுக்கு வாக்குத்தத்தஞ்செய்ததை நிறைவேற்றுதல். கடன் கழித்தோமும் என்ற உம்மை - எதிரது தழுவிய எச்சம்; ஆக்கவும்மையின்பாற் படுத்தினுமாம். **பி - ம்:**—[1]மடிவாம். [2]ஆகும். [3]ஒன்றும். (எகஉ)

உ௩ச.—இலக்குமணன் 'ஆராய்ச்சியின்றி வேட்டையாடச்செல்லல் தகுதியன்று' எனல்.

பின்னின்றார் [1]இனைய ரென்று முணர்கிலம் பிடித்த மாய
மென்[2]னென்றுந் தெளித றேற்றாம் யாவதீ தென்று மோரா
முன்[3]னின்றார் முறையி னின்றார் முனிந்துள [4]வேட்ட முற்றல்
பொன்னின்ற வயிரத்தோளாய் புகழுடைத் தாமன் றென்றான்.

(இ - ள்.) 'பொன் நின்ற-அழகு நிலைபெற்ற, வயிரம் தோளாய்-வச்சிரரத்தினம்போலுறுதியாக வுள்ள தோள்களையுடையவனே! பின் நின்றார் இனையர் என்றும் உணர்கிலம்-(இந்தமானை முன்னே ஏவிவிட்டுப்) பின்னே நின்றவர்கள் இத்தன்மைய ரென்றும் அறிகிறோமில்லை; பிடித்த மாயம் என் என்றும் தெளிதல் தேற்றாம் - (அவர்கள்) கொண்ட மாயை எத்தன்மைத்தென்று நிச்சயித்து அறிந்தோமுமில்லை; ஈது யாவது என்றும் ஓராம்-இந்த மான் யாதென்றும் அறிந்தோ மில்லை, (அன்றியும்), முறையில் நின்றார் நீதிவழுவாது நின்றவர்களான, முன் நின்றார்-முன்னுள்ள பெரியோர்களால், முனிந்து உள - வெறுத்துவிலக்கப்பட்டுள்ள, வேட்டம் - வேட்டையை, முற்றல்-ஆடுதல், புகழ் உடைத்து அன்று ஆம்-கீர்த்திதருவதன்றாம்,' என்றான் - என்று கூறினான், (இலக்குமணன்); (எ - று.)

'முன் நின்றார்' என்பதற்கு-முதன்மையாய் நின்ற முனிவர்களென்றும், 'பொன்நின்ற' என்பதற்கு-வீரலக்ஷ்மி தங்கப்பெற்றுநின்ற என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். வேட்டையாடுதல் புகழுடையதன் றென்று கூறியது, தமது தந்தையான தசரதர் இலக்கின்தன்மையை ஆராயாமல் ஒருமுனிகுமாரனை யானையென்றெண்ணி அம்பெய்து கொன்று அதனால் கொடிய சாபம்பெற்ற வரலாற்றையும், மற்றும் இதுபோன்ற பிறவரலாறுகளையும் உட்கொண்டு என்பர். வேட்டையாடுதல் ஒரோவழியன்றி எப்பொழுதுஞ் செய்தற்பாற்

றன்று என்பது, நூல் துணிபு. இனி:முன்னின்றார் முறையினின்றார்-முதற் குலத்தாரான அந்தணரது ஒழுக்கத்தைப் பூண்டுநின்றவர், முனிந்துள- வெறுத்துள்ள, வேட்டம் - வேட்டையை, முற்றல் - ஆடுதல், புகழுடையது அன்று என உரைத்தலும் ஒன்று.தேற்றும்=தேறும்;பிறவினை தன்வினைப் பொருளது. பி-ம்:—[1]எனையர். [2]என்றுதெரிதல். [3]நின்ற. [4]வேட்டை. (எகரு)

உகரு.—இராமன் அதனை மறுத்துக்கூறல்.

பகையுடை யரக்க ரென்றும் பலரென்றும் பயிலு மாய
மிகையுடைத் தென்றும் பூண்ட விரதத்தை விடுது [1]மென்ற
னகையுடைத் தாகு மன்றே யாதலி [2]னன்றீ தென்னத்
தகையுடைத் தம்பிக் கந்நாட் சதுமுகன் றாதை சொன்னான்.

(இ - ள்.) 'பகை உடை அரக்கர் என்றும்-(எவரிடத்தும்)பகைத்தன்மையையுடைய இராக்கதர்களென்றகாரணத்தாலும், பலர் என்றும்-(அவர்கள்) அநேகரென்ற காரணத்தாலும், பயிலும் மாயம் மிகை உடைத்து என்றும் - (அவர்கள்) செய்யும் மாயை மிகுதியையுடையதென்ற காரணத்தாலும், பூண்ட விரதத்தை விடுதும்என்றல் - (அவர்களைக்கொல்வதாக நாம்) மேற்கொண்டவிரதத்தை விட்டிடுவோமென்று எண்ணுதல்,நகைஉடைத்து ஆகும் அன்றே-(இகழ்ந்து) சிரிக்கத்தக்கதன்மையை யுடையதாமன்றோ? ஆதலின்- ஆகையால், ஈது நன்று - (இதனைப்பிடிக்கச்செய்யும்) இச்செயல் நல்லது,' என்ன-என்று, தகைஉடை தம்பிக்கு அ நாள் சதுமுகன் தாதை சொன்னான்- தகுதியையுடைய தம்பியான லக்ஷ்மணனுக்கு அப்பொழுது பிரமனது தந்தையான இராமபிரான் கூறினான்; (எ - று.)

எல்லாப்பிராணிகளையும் படைத்தபிரமனுக்குத் தந்தையானவனென்று கூறினது, அவற்றின் இயற்கையை உள்ளபடி அறியவல்லவனென்றற்கு. சதுர்முகன், தாத என்ற வடசொற்கள் திரிந்தன. சதுமுகன் - நான்கு முகமுடையவன். பி - ம்:—[1]என்றால். [2]நலமேயென்னத், நன்றீதென்னத், நலமேதென்னத், நலனேயென்னத். (எகசு)

உகசு.—இலக்குமணன் 'நான் சென்று பிடித்துக்கொண்டு வருவேன்' என்றல்.

அடுத்தவு மெண்ணிச் செய்த லண்ணலே யமைதி யன்றோ
[1]விடுத்திதன் பின்னின் றார்கள் பலருள ரெனினும் வில்லாற்
றொடுத்தவெம் பகழி தூவித் தொடர்ந்தனென் விரைந்து சென்று
படுக்குவெ னதுவன் றாயிற் பற்றினென் கொணர்வெ னென்றான்.

(இ - ள்.) 'அண்ணலே-அண்ணா! அடுத்தவும்-தகுதியான காரியங்களையும், எண்ணி செய்தல் - முன்பு ஆலோசித்துப் பின்பு செய்வது, அமைதி அன்றோ - ஏற்றதன்றோ? (அது நிற்க), விடுத்து இதன்பின் நின்றார்கள் - (இந்த மாயமானை முந்திச்) செலுத்தி இதன்பின்னே நின்ற பகைவர்கள், பலர் உளர் எனினும் - அநேகர் உள்ளாராயினும், வில்லால் தொடுத்த வெம்

பகழி தூவி தொடர்ந்தனென் - (என்கையிலுள்ள) வில்லினால் தொடுக்கப் படுங் கொடிய அம்புகளை மிகுதியாகச் செலுத்திக்கொண்டு தொடர்ந்து, விரைந்து சென்று - விரைவாகப்போய், படுக்குவென் - (அவர்களை நான்) கொல்வேன்; அது அன்று ஆயின்-அங்ஙனம் மாயமானன்றாகில், பற்றினென் கொணர்வென் - பிடித்துக்கொண்டு வருவேன், என்றான் - என்று (இலக்குமணன்) கூறினான்; (எ - று.)

அதுவன்றாயின்-நிசமான மானாயிருந்தால். பி - ம்:—[1]விடுத்ததன்.

உ௩எ.—சீதை இராமனை நோக்கி 'நீ பிடித்துத் தருவாயல்லைபோலும்' என்றல்.

ஆயிடை யன்ன மன்னா ளமுதுகுத் தனைய செய்ய
வாயிடை மழலை யின்சொற் [1]கிளியினிற் குழறி மாழ்கி
நாயக நீயே பற்றி நல்கலை போலு மென்னாச்
சேயரிக் குவளை முத்தஞ் சிந்துபு [2]சீறிப் போனாள்.

(இ - ள்.) அ இடை - அச்சமயத்தில், அன்னம் அன்னாள் - (நடையில்) அன்னப்பேடை போன்றவளான சீதை, மாழ்கி-வருந்தி, அமுது உகுத்து அனைய-அமிருதத்தைச் சிந்தினாற் போன்றனவான, செய்ய வாயிடை மழலை இன் சொல்-சிவந்த(தனது) வாயினின்று வரும் இனிய மழலைச்சொற்களை, கிளியினில் குழறி-கிளிகொஞ்சுவது போலக் கொச்சையாகக் கூறுவாளாகி, நாயக நீயே பற்றி நல்கலை போலும் என்னா-'நாத! நீயே (இதனைப்) பிடித்து (எனக்கு)க் கொடுக்கமாட்டாய்போலும்' என்று சொல்லி,—சேய்அரி குவளை முத்தம் சிந்துபு - (உத்தம விலக்கணமாகிய) சிவந்த இரேகைகளையுடைய நீலோற்பலமலர்கள்போன்ற (தன்) கண்களினின்று முத்துப்போன்ற நீர்த்துளிகளைச் சிந்தி, சீறி - வெகுளிகொண்டு, போனாள் - (விலகிப் பர்ண சாலையை நோக்கிச்) சென்றாள்; (எ - று.)

கோபத்தாலும் சோகத்தாலும் அங்குநிற்கக் கால்தரிக்காமல் பிணங்கிச் சென்றன ளென்க. குவளை, முத்தம்-உவமவாகுபெயர்கள். பி-ம்:—[1]கிளியினும். [2]சிதறி. (எகூகூ)

உ௩அ.—உடனே இராமன் மானைப் பிடித்தற்குச் செல்லத் தொடங்கல்.

போனவள் புலவி நோக்கிப் புரவலன் பொலன்கொ டாராய்
மானிது நானே பற்றி வல்லையின் [1]வருவெ னன்றே
கானியன் மயிலன் னாளைக் காத்தனை யிருத்தி யென்னா
வேனகு சரமும் வில்லும் வாங்கினன் விரைய லுற்றான்.

(இ - ள்.) போனவள் புலவி நோக்கி - அங்ஙனஞ்சென்ற சீதையினது பிணக்கைப் பார்த்து,—புரவலன்-காத்தற்றொழிலில் வல்லவனான ஸ்ரீராமன்,- (இலக்குமணனைநோக்கி),'பொலன் கொள் தாராய்-அழகுகொண்ட மாலையை யணிந்தவனே! மான் இது நானே பற்றி வல்லையின் வருவென்-இந்த மானை

நானே (போய்ப்) பிடித்துக்கொண்டு விரைவில் மீளுவேன்; (அதுவரையில்), கான் இயல் மயில் அன்னாளை காத்தனை இருத்தி - வனத்திற் பொருந்திய மயில் போன்றவளான சீதையைக் காத்துக்கொண்டிருப்பாய்', என்னா - என்று சொல்லி, வேல் நகு சரமும் வில்லும் வாங்கினன்-வேல்போற் கூரிய அம்புகளையும் வில்லையும் எடுத்துக்கொண்டு, விரையல் உற்றான் - விரைந்து செல்லத் தொடங்கினான்; (எ - று.)—அன்றே - ஈற்றசை.

பொலன் கொள்தாராய் என்பதற்கு-பொன்மயமான ஆரத்தை யணிந்தவனே யென்றும் பொருள்கொள்ளலாம். நானே, ஏ-பிரிநிலை. தன் இயல்பு குன்றாத மயி லென்பார், 'கானியல்மயில்' என்றார். மயில் அன்னாள்-மயில் போலுஞ் சாயலை யுடையாள்; காளமேகத்தைக் கண்டுகளிக்கும் மயில்போல, இராமபிரானது நீலமேனியைக் கண்டு களிப்பவ ளென்றுங் கொள்க. நகு-உவமவுருபு. இரண்டாமடியிறுதியில், நன்றேயெனப் பிரித்து, 'காத்தனை யிருத்தி' என்பதனோடு இயைத்து உரைத்தலும் தகும். 'வாங்கினன்' என்ற சொல்லினாற்றலால், இலக்குமணன் எடுத்துக்கொடுக்க இராமன் கொண்டன னென்பது தோன்றும். பி-ம்:—[1]வருவனின்றே, வருவனீயிக்.

உ௩௯.—அங்ஙனமே இலக்குமணன் சீதையைக் காத்துநிற்றல்.

முன்னமு மகவாய் வந்த [1]மூவரி னொருவன் போனா
னன்னமா ரீச னென்றே யயிர்த்தனெ [2]னிதனை யையா
வின்னமுங் காண்டி வாழி யேகென விருகை கூப்பிப்
பொன்னனாள் புக்க சாலை காத்தனன் புறத்து [3]நின்றான்.

(இ - ள்.) 'முன்னமும்-முன்பும், மகவாய் வந்த மூவரின் - (விசுவாமித்திர மாமுனிவனது) யாகசந்தர்ப்பத்தில் வந்த (தாடகையும் சுபாகுமாரீசரு மாகிய) மூன்று அரக்கருள், ஒருவன்—, போனான் - இறவாமல் தள்ளுண்டு சென்றான்; அன்ன மாரீசன் என்றே இதனை அயிர்த்தனென்-அந்த மாரீசன் தானென்று இந்த மானைக் குறித்துச் சந்தேகிக்கிறேன்; ஐயா-ஐயனே! இன்னமும் காண்டி-பின்பு (நீ) உண்மைகாண்பாய்; ஏகு-செல்வாய்; வாழி-வாழ்வாயாக,' என-என்றுசொல்லி, இரு கை கூப்பி-இரண்டுகைகளையுங் கூப்பித் தொழுது, (இலக்குமணன்), பொன் அனாள் புக்க சாலை-திருமகள் போன்றவளான சீதை புகுந்த பர்ணசாலையை, புறத்து நின்றான் காத்தனன்-வெளியில் நின்றவனாகிக் காவல் செய்திருந்தான்; (எ - று.)

முன்னமும் என்ற உம்மையை எதிரதுதழுவிய எச்சவும்மையாக்கி, அது, பின்பு தண்டகாரணியத்தில் மான்வடிவமாய்வந்த மூன்று அரக்கருள் ஒருவன் தப்பியுய்ந்துசென்றதனைக் குறிப்பதெனக் கொள்க. மகம் - வடசொல். மகவாய், வாய்-ஏழனுருபு. 'இன்னமும் காண்டி' என்பதற்கு-இன்னமும் ஆலோசிப்பாயென்றும் பொருள்கொள்ளலாம். முந்தினபொருளில் உம்மை - அசையும், காண்டியென்பது - முன்னிலைமுற்றும்; இப்பொருளில் உம்மை - இறந்தது தழுவிய எச்சமும், காண்டியென்பது-ஏவல்முற்றுமாம்.

'வாழிய' என்னும் யகரவீற்று வியங்கோள்முற்று, ஈறுகெட்டு 'வாழி' என நின்றது. செல்லுமிடத்தில் அரக்கரால் யாதொருதுன்பமும் தமையனுக்கு நேரிடாதிருக்க வேண்டுமென்று கருதி, 'வாழி' என்றான். சிறியோர் பெரியோரை வாழ்த்துவது தகுதியோவெனின்,—வரம்புகடந்துபொங்கும் பரிவையுடைய பக்தர்கள் அப்படிப்பட்ட அன்பினால் அங்ஙனம் வாழ்த்துதல் மரபா மென்க. பொன் அனாள்-பொன்னின் நிறமானவளுமாம். **பி-ம்:—** [1]மூரிவேல். [2]இவனை. [3]நின்றே. (எகூஅ)

உசங.—இராமன் மானைத் தொடர்தல்.

மந்திரத் திளையோன் சொன்ன வாய்மொழி[1]மனத்துக் கொள்ளான்
சந்திரற் குவமை சான்ற வதனத்தாள் சலத்தை நோக்கிச்
சிந்துரப் பவளச் செவ்வாய் முறுவலன் சிகரச் செவ்விச்
சுந்தரத் தோளி னனம் மானினைத் தொடர லுற்றான்.

(இ - ள்.) சிகரம் செவ்வி சுந்தரம் தோளினான் - மலைச்சிகரம் போன்ற இயல்பையுடைய அழகிய தோள்களையுடைய இராமன், மந்திரத்து இளையோன் சொன்ன வாய் மொழி மனத்து கொள்ளான்-ஆலோசனையுள்ள தம்பியான லக்ஷ்மணன் சொன்ன உண்மையான வார்த்தைகளை மனத்திலேற்றுக் கொள்ளாதவனாய், சந்திரற்கு உவமை சான்ற வதனத்தாள் சலத்தை நோக்கி - பூர்ண சந்திரனுக்கு உபமானமாதற்கு அமைந்த திருமுகமண்டலத்தையுடைய சீதையினது புலவியைக் கருதி, சிந்துரம் பவளம் செம் வாய் முறுவலன்-சிந்தூரமும் பவழமும் போலச் சிவந்த வாயிற்கொண்ட புன்சிரிப்புடையவனாய், அ மானினை தொடரல் உற்றான்-அந்த மானைத் தொடர்ந்து சென்றான்; (எ - று.)

வாய்மொழி - வாய்மையாகிய மொழி: பண்புத்தொகை; பண்புப்பெயர் ஈறுபோயிற்று. இனி, வாய்க்கும்மொழி [தவறாது பலிக்குஞ்சொல்] என வினைத்தொகையாகப் பொருள்கொள்ளினுமாம்; அன்றி, வாயின்மொழியென வேற்றுமைத்தொகையாகக் கொள்ளுதலும் ஒன்று. உபமேயத்தினும் உபமானம் சிறந்திருக்கவேண்டுமென்ற அலங்காரநூலார் கொள்கையின்படி சந்திரனினும் பலமடங்கு சிறந்தது பிராட்டியின் திருமுகமென்பார், 'சந்திரற்கு உவமைசான்ற வதனத்தாள்' என்றார். சலம்-வடசொல்; கோபம். செவ்வி - பருத்துஉயர்ந்த தோற்றமும், படைக்கலங்களால் அழித்தற்கு அரிய வலிமையும். **பி-ம்:—** [1]மனத்துட். (எகூகூ)

உசச.—அந்த மான் மிக்க விரைவாயோடுதல்.

மிதித்தது மெல்ல மெல்ல வெறித்தது வெருவி மீதிற்
குதித்தது செவியை நீட்டி[1]க் குரபத முரத்தைக் கூட்டி
யுதித்தெழு மூதை யுள்ள மென்றிவை யுருவச் செல்லுங்
கதிக்கொரு கல்வி வேறே [2]காட்டிய தொத்த தன்றே.

(இ - ள்.) (அந்த மாயமானனது), மெல்ல மெல்ல மிதித்தது-(முதலில்) மெள்ளமெள்ள (நிலத்தில்) அடிவைத்து நடந்துநின்று, (பின்பு), வெருவி வெறித்தது-மருண்டு ஆவேசங்கொண்டதாய், செவியை நீட்டி - காதுகளை நெறிப்புறநீட்டிக்கொண்டு, குரபதம் உரத்தை கூட்டி-குளப்படிகளை மார்பிற் சேர்த்துக்கொண்டு, மீதில் குதித்தது-மேலெழும்பிக் குதித்ததாய்;—உதித்து எழும் ஊதை உள்ளம் என்ற இவை உருவசெல்லும் கதிக்கு வேறு ஒருகல்வி காட்டியது ஒத்தது-தோன்றிவீசுகிற காற்றும் மனமும் என்ற இவை (தடையின்றி) நேராக விரைந்துசெல்லும் நடைக்குப் புதிய ஒரு வகையைத் தான் காட்டிக் கற்பித்துக்கொடுக்கலுற்றுற் போன்றது; (எ - று.)—அன்றே - ஈற்றசை; தேற்றமுமாம்; அப்பொழுதே யெனினுமாம்.

வாயுவேக மனோவேகங்களைக் காட்டிலும் வேகமாய் ஓடிற்று அந்தமானென்பது, கருத்து. காற்று விரைந்துசெல்லுந் தன்மை, பிரசித்தம். மனம் நினைத்தவளவில் எவ்வளவு தூரத்திலுள்ள பொருளினிடத்துஞ் சென்று சேர்தலால், அது மிக்கவிரைவுள்ளதெனப்படும். அவ்விரண்டுக்கும் புதிய ஒரு வேக கதியைத் தான் காட்டிக் கற்பிப்பது போன்றிருந்த தென, மானின் மிக்கவிசையை வருணித்தவாறு. முன்னிரண்டடி-**தன்மைநவிற்சியணி**யும், பின்னிரண்டடி - **தற்குறிப்பேற்றவணி**யுமாம். **கு**ரபதம்-வடசொல்; குளம்புகளையுடைய கால்; அல்லது, காற்குளம்பு. என்றிவை - விகாரம். **பி - ம்:**—[1]குரப்பதவுரத்தை. [2]காட்டுவது. (அ௦௦)

உசஉ.—இராமன் மிக்கவிசையோடு அந்தமானைத் தொடர்தல்.

[1]நீட்டினு னுலக மூன்று நின்றெடுத் தளந்த பாத
மீட்டு[2]நா முரைத்தற் கம்மா வேறுமோ ரண்ட முண்டோ
வோட்டினுன் [3]றொடர்ந்த தன்னை யொழிவற நிறைந்த தன்மை
காட்டினு னன்றி யன்றக் கடுமையார் கணிக்கற் பாலார்.

(இ - ள்.) (இராமன் அந்தமானைத் தொடர்தற்பொருட்டு),உலகம் மூன்றும் அளந்த பாதம்-(முன்பு திரிவிக்கிரமாவதாரத்தில்)மூன்று உலகங்களையும் அளந்த (தனது)திருவடிகளை, நின்று எடுத்து நீட்டினன்-எடுத்துநின்று நீளவைத்தான்;மீட்டும் நாம் உரைத்தற்கு வேறும் ஓர் அண்டம் உண்டோ - (அத்திருவடிகளுக்கு)எட்டாததாய் நாம் சொல்வதற்கு வேறோர் அண்டமும் இருக்கிறதோ? ஓட்டினன் - (அப்படிப்பட்ட பாதங்களைக் கொண்டு அந்தமானைத்) துரத்தினன்; தொடர்ந்த தன்னை ஒழிவு அற நிறைந்த தன்மை காட்டினன் அன்றி - (அங்ஙனந்துரத்திய அப்பெருமான் மானைத்) தொடர்ந்துசென்ற தனது இடையீடில்லாமல்(எங்கும்)நிறைந்திருக்குந்தன்மையை வெளியிட்டானென்பதல்லாமல்,அன்று அ கடுமை கணிக்கல்பாலார் யார்-அப்பொழுதைய அவ்வேகத்தை மதிக்கவல்லவர் யாவர்உளர்? (எ - று.)—அம்மா-வியப்பிடைச்சொல்:இராமனது திருவடிகளின் மிகநீளுந்தன்மையை அதிசயித்தவாறு.

திருமாலின் திருவவதாரமாகிய இராமபிரான், முன்பு வாமனவதாரத்தில் மகாபலியின் செருக்கை யடக்கும்பொருட்டு நீட்டி உலகத்தையளந்தவை

யும்,இவ்வண்டத்தினுள்ளேயன்றிப் பகிரண்டங்களிலும்வியாபித்துச் செல்ல வல்லவையுமாகிய தமதுதிருவடிகளை விசையாக நீட்டிவைத்து, அந்தமான் செல்லுமிடமெல்லாம் அதனைத் தொடர்ந்து சென்றான்; அங்ஙனஞ்சென்ற தன்மையால், அப்பரமன், சிறிதிடமும் சேஷிபாதபடி எங்கும் தான் நிறைந் திருக்குந்தன்மையை வெளியிட்டாற்போன்றனன்; அவ்வேகம், எவராலும் நினைக்கவும் முடியாதது என்பதாம். 'நின்று எடுத்து அளந்த பாதம்' என்பத ற்கு-முன்புவாமனனாய்நின்று உடனே திரிவிக்கிரமரூபத்தையெடுத்து அளந்த திருவடிகளென்றும், தான் நின்றவிடத்திலேநின்று எடுத்துஅளந்த திருவ டிகளென்றும் உரைக்கலாம். தன்னை - உருபுமயக்கம். தனது சர்வவியாபித் துவத்தைக்காட்டினா னென்றது, **தற்குறிப்பேற்றம்.** **பி-ம்:**—[1]நீட்டினால். [2]தானீட்டற்கு, நானுரைத்தற்கு. [3]தொடர்ந்தெதென்னை. (அ0க)

உசரு.—அந்த மான் ஓடும் வகை.

குன்றிடை யிவருு மேகக் குழுவிடைக் குதிக்குங் கூடச்
சென்றிடி னகலுந் [1]தாழிற் றீண்டலாந் [2]தகைமைத் தாகு
நின்றதே போல நீங்கு நிதிவழி நேய நீட்டு
மன்றலங் கோதை மாதர் மனமெனப் [3]போயிற்றம்மா.

(இ - ள்.) (அந்த மான்), குன்றிடை இவரும் - மலையில் ஏறும்; மேகம் குழுவிடை குதிக்கும்-மேகக்கூட்டத்தினிடத்தில் துள்ளிப்பாயும்; கூட சென் றிடின் அகலும் - விடாது உடன்தொடர்ந்துசென்றால் வெகுதூரம் விலகிஓடி விடும்;தாழின் தீண்டல் ஆம் தகைமைத்து ஆகும்-(தொடர்ந்துசெல்லுதற்குத்) தாமதித்தால் (அருகில்நெருங்கித்) தொடக்கூடியதன்மையுடையதாம்; நின்ற தேபோல நீங்கும்-(மீண்டுந்தொடர்ந்துசென்றால்) நின்றாற்போல ஓடிப்போய் விடும்; (இங்ஙனஞ்செய்துகொண்டு), நிதிவழி நேயம் நீட்டும் மன்றல் அம் கோதை மாதர் மனம் என-(ஆடவரிடத்தன்றி அவர்தரும்)பொருளினிடத்தே ஆசையை மிகுதியாகச்செய்பவர்களான மணமுள்ள அழகிய கூந்தலையுடைய விலைமகளிரது மனம்போல, போயிற்று - (ஒருவழிநில்லாது கண்டவிடங்களி லெல்லாஞ்) சென்றது; அம்மா - ஆச்சரியம்! (எ - று.)

'நின்றதேபோலநீங்கும்' என்றதுவரையில் **தன்மைநவிற்சியணி**யும், 'விலைமாதர்மனமெனப்போயிற்று' என்றது-**உவமையணி**யுமாம். 'நின்றதே போலநீங்கும்' என்பதை நிதிக்கு இயற்கையடைமொழியாக்கி,நின்றாற்போல நீங்கிச்செல்லுந்தன்மையதான செல்வ மென்றலு மொன்று. 'நிதிவழி நேயம் நீட்டும்' என்பதற்கு - கொடுக்கும் பொருளளவுக்கு ஏற்ப அன்பள வைப் பெருக்கிக்காட்டுகிற என்றும் பொருள்கொள்ளலாம். **பி-ம்:**—[1]தாளில். [2]தகைத்ததாகும். [3]போயதம்மான். (அ0உ)

உசச.—இராமன் அதனை மாயமானென்று கருதுதல்.

காயம் [1]வேறாகிச் செய்யுங் கருமம்வே [2]றாகிற் றன்றே
யேயுமே யென்னின் முன்ன மெண்ணமே யிளவற் குண்டே

யாயு[3]மே லுறுதல் [4]செல்லா மரக்கரா னவர்கள் செய்த
[5]மாயமே யாய தேநான் வருந்திய தென்றான் வள்ளல்.

(இ - ள்.) 'காயம் வேறு ஆகி செய்யும் கருமம் வேறு ஆகிற்று அன்றே- (இந்தமானின்) வடிவம் வேறாகி இதுசெய்கிறசெயல் வேறாயிற்றன்றோ?என்னின் முன்னம் இளவற்கு உண்டு எண்ணமே ஏயுமே-எனக்குமுன்னே என் தம்பிக்கு [லக்ஷ்மணனுக்கு] உண்டான (இது வஞ்சனை யென்ற)எண்ணம் பொருத்தமுடையதே;ஆயும் ஏல் உறுதல்செல்லாம்-(நமதுமனம் இதனை)ஆராய்ந்திருக்குமானால் (நாம் இப்படி) வந்திருக்கமாட்டோம்; நான் வருந்தியது - (இப்படி) நான் வருத்தமடையக்காரணம், அரக்கர் ஆனவர்கள் 'செய்த மாயமே ஆயதே - இராக்கதர்கள்செய்த மாயையே யாயிற்றே,' என்றான் - என்று திருவுள்ளத்திற்கொண்டான், வள்ளல்-வரையாது அருளுந்தன்மையனான இராமபிரான்; (எ - று.)

வடிவத்தில் இயற்கைபோலவும் சாதுபோலவுந் தோன்றித் தொழிலில் செயற்கையும் அசாதுவுமாயிற்று என்பது, முதலடியின் கருத்து. இளவல் - இளமையுடையான்: அல் - பெயர்விகுதி; 'வள்ளல்' என்பது இதுபோன்றதே. 'ஆயுமே லுறுதல் செல்லாம்' என்பதற்கு - (நமது மனம்) ஆராய்ச்சியுள்ளதாகுமானால் இனி நாம் இதனைப்பின்தொடர்தல் செய்வோமல்லோம் என்றும் பொருள்கொள்ளலாம். செல்லாம் - தனித்தன்மைப்பன்மை; உயர்வுப் பன்மையுமாம். 'செல்லாம்' என்றதை நோக்கி, 'என்னின்,' 'நான்' என்றது பன்மையொருமைமயக்கமாம். [3]ஆயுமே லுறுதல் செல்லா வரக்கர் என்று பாடமோதி, ஆயுள் இனிமேற் பொருந்துதலில்லாத [விரைவில் அழிவடையப்போகிற] அரக்சர்களென்று உரைப்பாருமுளர். மானைத்தொடர்ந்துவருதலாற் சீதையைப்பிரிந்து தான் வருந்தியாயினும் அரக்கரை யொழித்துத் தேவரைக்காத்து உதவுபவனாதலால், இராமனை 'வள்ளல்' என்றார். ஆயதே யென்ற ஏகாரம்-இரக்கம். மற்றை ஏகாரங்கள் - தேற்றம். பி-ம்:—[1]வேறாக. [2]ஆயிற்று. [3]ஆயுமே,ஆயுமெய். [4]செல்லாதாதலாலரக்கர். [5]மாயமானுகுமென்ன, மாயமேமானுமென்ன, மாயமேயனையமே நான், மாயமேயாயதேநாம். (அ௦ரு)

வேறு.

உசரு.—இராமன்மனப்போக்கையறிந்து மாரீசன் தப்பியோடிஉய்ய முயலுதல்.

பற்று வானினி யல்லன் பகழியாற்
செற்று வானிற் [1]செலுத்தலுற் றானென
மற்ற மாய வரக்கன் மனக்கொளா
வுற்ற வேகத்தி னும்பரி னேங்கினன்.

(இ - ள்.) 'இனி பற்றுவான் அல்லன்-இனி (என்னை இராமன்)பிடிக்க முயல்பவனல்லன்; பகழியால் செற்று வானில் செலுத்தல் உற்றான்-(தனது) அம்பினால் (என்னைக்)கொன்று மேலுலகிற்செலுத்தக் கருதினான்,' என -

என்று, மனம் கொளா-மனத்திற்கொண்டு [எண்ணி],மாயம் அரக்கன்-மாயையையுடைய அவ்விராக்கதன் [மாரீசன்], உற்ற வேகத்தின் உம்பரின் ஓங்கினான்-மிக்க வேகத்துடன் வானத்தில் உயர எழும்பினான்: (எ-று.)—பி ம்:—[1]செலுத்துவனென்பதை.

இதுமுதல் பன்னிரண்டு கவிகள்-பெரும்பாலும் முதற்சீரொன்று மாச்சீரும், மற்றமூன்றும் விளச்சீர்களு மாகிய அளவடி நான்கு கொண்ட **கலி விருத்தங்கள்.** (அ௦௪)

உ௪௬.—இராமன் அம்பு தொடுத்தல்.

அக்க ணத்தினி லையனும் வெய்யதன்
சக்க ரத்திற் றகைவரி தாயதோர்
செக்கர் மேனிப் பகழி செலுத்தினான்
புக்க தேயம்புக் கின்னுயிர் போக்கென.

(இ - ள்.) அ கணத்தினில் - அந்த க்ஷணத்திலே, ஐயனும் - இராமபிரானும்,தன் வெய்ய சக்கரத்தின்-(திருமாலாகிய)தனது(பகைவர்க்குக்) கொடிய சக்கராயுதம்போல, தகைவு அரிது ஆயது - தடுக்கமுடியாததான, ஓர் செக்கர் மேனி பகழி - சிவந்தவடிவமுடைய அம்பொன்றை, புக்க தேயம் புக்கு இன் உயிர் போக்கு என - '(இந்த மான்) செல்லுமிடத்தில் (நீ) விடாது தொடர்ந்து சென்று (இதனது) இனிய உயிரை நீக்கிவிடுவாய்' என்று கட்டளையிட்டு, செலுத்தினான் - பிரயோகித்தான்; (எ - று.) (அ௦ரு)

உ௪௭.—மாரீசன் கதறிக்கொண்டு விழுந்து இறத்தல்.

நெட்டி லைச்சரம் வஞ்சனை நெஞ்சுறப்
பட்ட தப்பொழு தேபகு வாயினா
லட்ட திக்கினு மப்புற மும்புக
விட்ட ழைத்[1]தொரு குன்றென வீழ்ந்தனன்.

(இ - ள்.) நெடு இலை சரம் - நீண்ட கூரிய இலைவடிவாயுள்ள அந்தப் பாணமானது, **வஞ்சனை** நெஞ்சு உற பட்டது - வஞ்சனையையுடைய (மாரீசனது) இதயத்திலே பொருந்தத் தைத்தது ; அப்பொழுதே—, (மாரீசன்), பகு வாயினால் - பிளவுபெற்ற (தனது) வாயினால், அட்ட திக்கினும் அப்புறமும் புக-எட்டுத் திக்குக்களிலும் (அவற்றிற்கு) அப்பாலும், ஒலிசெல்லும்படி, விட்டு அழைத்து-(ஹா ஸீதே! லக்ஷ்மணா! என்று உரக்கக்) குரலை வெளிவிட்டுக் கூப்பிட்டு,ஒரு குன்று என வீழ்ந்தனன்-ஒரு மலைபோல(த் தனது இயற்கைப் பெருவடிவத்தோடு) விழுந்தான்; (எ - று.)

தனது குரலைவிட்டு இராமன்குரலைக்கொண்டு, அவன் தனக்குத் தீங்கு நேர்ந்தவிடத்து மனைவியையுந் தம்பியையுங் கூப்பிடுமாறுபோல அவர்களைப் பேர்சொல்லிக்கூப்பிட்டு அரற்றிக்கொண்டு விழுந்தன னென்பதாம். இங்ஙனம் கூவினது, இலக்குமணன் சீதையைப் பாதுகாவல் செய்வதை விட்டுப் பிரிந்து இங்கு வந்திடும்பொருட்டென்க. இராமனிடம் தனக்குப் பழமை

யாயுள்ள பகையைத் தீர்த்துக்கொள்ளுதற்கு இது செய்தான். 'வஞ்சனே' என்பதை வஞ்சனது என உருபுமயக்கமாகக் கொண்டு, வஞ்சகனுகிய மாரீச னுடைய என உரைப்பினுமாம். [1]உறுகுன்று என்ற பாடத்துக்கு-பெரிய மலை யென்க. மாரீசன் இயல்பிற் பெருவடிவமுடையா னுதலின், மலைபோல விழுந்தன னென்ருர்; அவனை "ஸ: மஹாகாய:" எனக் கூறியுள்ளார் வால்மீகி பகவானும். 'பகுவாய்' என்ற சொல்லின் ஆற்றலால், இராமன் அந்த மானின் பின்னே செலுத்திய அம்பு அதனுடம்பில் ஊடுருவி வாயளவுந் துளைத்துக்கொண்டுவந்து அதனைப்பிளந்த தென்னலாம். (அ0சு)

உசஅ.—அதுகண்டு இராமன் இலக்ஷ்மணனைக் குறித்துக் கொண்டாடுதல்.

வெய்ய வன்ற னுருவொடு வீழ்தலுஞ்
செய்ய தன்றெனச் செப்பிய தம்பியை
யையன் வல்லனென் னருயிர் [1]வல்லனு
னுய்ய [2]வந்தவன் வல்லனென் றுன்னினன்.

(இ - ள்.) வெய்யவன்-கொடியவனுகிய மாரீசன், தன் உருவொடு **வீழ் தலும்**-தனது நிசரூபத்துடனே கீழேவிழுந்தவளவிலே,—(இராமன்),-செய் யது அன்று என செப்பிய தம்பியை -'(இந்தமான்) நல்லதன்று' என்று (முன்புதெரிந்து) சொன்ன (தனது) தம்பியைக்குறித்து,—'ஐயன் **வல்லன்**- என்னப்பன் வல்லவன்! என் ஆர் உயிர் வல்லன்-எனது அரிய உயிர்போன் றவன் வல்லவன்!! நான் உய்ய வந்தவன் வல்லன்-நான் வாழ்ந்திடும்படி (என்பின்) பிறந்தவன் **வல்லவன்!!!**' என்று—, உன்னினன்-எண்ணினன்.

மாயையினுலேனும் வேறுவகைச் சக்தியினுலேனும் மாறுவடிவங் கொண்டவர் இறக்கையில் அச்செயற்கைவடிவ மொழிந்து இயற்கைவடி வத்தையே அடைதல், இயல்பு. செய்யது - செம்மையென்னும் பண்பினடி யாப் பிறந்த ஒன்றற்பாற் குறிப்பு வினையாலணையும் பெயர். தம்பியை 'ஐயன்' என்றது, அன்பு பற்றிய மரபுவழுவமைதி. ஐயன், ஆருயிர், உய்ய வந்தவன் என்பன-ஒரு பொருள்மேல்வந்த பலபெயர்கள்: [நன்-பொது-சுக.] இவை, தனித்தனி வினைகொடுத்துக் கூறப்பட்டன; [நன் - பொது - சுக.] இங்ஙனம் 'வல்லன்' எனப் பலமுறை கூறினது, அவ்வல்லமையைக் குறி த்து உண்டான வியப்பினு லென்க. உயிர்போன்றவனை 'உயிர்' என்றது, உபசாரவழக்கு; எனது உயிர்நிலையாகுபவ னென்றவாறு. 'உயிர்' என்றது, சொல்லால் அஃறிணையாயினும் பொருளால் உயர்திணையாதலால், 'வல்லன்' என்ற உயர்திணைமுற்றைக் கொண்டது. பின்வரும் அபாயத்தை முன்பு உணர்ந்து தெரிவித்து அவ்வபாயத்தை யடையாதபடி தடுத்ததனுல், 'உய்ய வந்தவன்' என்ருர். **பி-ம்**:—[1]வல்லன்யான். [2]வந்தனன். (அ0எ)

உசகூ.—இறந்துவிழுந்த வடிவத்தைப் பார்த்து இராமன் மாரீசனென்றறிதல்.

ஆசை நீளத் தரற்றினன் வீழ்ந்தவந்
நீசன் மேனியை நின்றுட னேக்கினுன்

மாசின் மாதவன் வேள்வியின் வந்தமா
ரீச னேயிவ னென்பதுந் தேறினன்.

(இ - ள்.) ஆசை நீளத்து அரற்றினன்-திக்கு எவ்வளவு நீளமுள்ளதோ அதுவரையிலும் (குரல்கேட்கும்படி) கதறிக்கொண்டு, வீழ்ந்த - விழுந்த, அ நீசன் மேனியை - கீழ்மகனை அந்த மாரீசனது தேகத்தை, உடன் நின்று நோக்கினன் - உடனே (அருகிற்சென்று) நின்று பார்த்து, (ஸ்ரீராமன்),மாசு இல் மா தவன் வேள்வியின் வந்த மாரீசனே இவன் என்பதும் தேறினன் - குற்றமில்லாத பெருந்தவமுடைய விசுவாமித்திரமுனிவன் யாகஞ் செய்த காலத்தில் அங்கு வந்த மாரீசனேயாவன் இவ்வரக்கன் என்பதையுந் தெரிந்துகொண்டான்; (எ - று.)

மான்வடிவத்தை அரக்கன் மாயையென்று கீழ் ஊகித் துணர்ந்தவன் இப்பொழுது அம்மாயையைச் செய்த அரக்கன் மாரீசனென்று நிச்சயமாக அறிந்தன னென்க. ஆசை-ஆஶா; வடசொல். ஆசைநீளம் - திகந்தம். ஆசை நீளத்து வீழ்ந்த என இயைத்து, திசையெல்லையையளாவிப் பெருவடிவோடு வீழ்ந்த என உரைப்பினுமாம். (அ௦அ)

உரு௰.—இவன் குரலால் சீதை வருந்துவளோ யென்று இராமன் சிந்தித்தல்.

[1]உழைத்த வாளி [2]யுரம்புகப் புல்லியோ
னிழைத்த மாயையி னென் [3]குரலாலிசைத்
தழைத்த துண்டது கேட்டயர் வெய்துமான்
மழைக்க [4]ணேழையென் றுள்ளம் வருந்தினன்.

(இ - ள்.) உழைத்த வாளி-வருத்துந்தன்மையதான அம்பு, உரம் புக - (தன்) மார்பில் நுழைந்தவளவிலே, புல்லியோன்-அற்பகுணமுடையவனாகிய அவ்வரக்கன், இழைத்த மாயையின் - (தன்னிடம்) பொருந்திய மாயையால், என் குரலால் இசைத்து அழைத்தது உண்டு - எனதுகுரல்போன்ற குரல் கொண்டு(சீதையையும் லக்ஷ்மணனையும்)கூவி அழைத்ததன்மைஉண்டன்றோ? அது கேட்டு - அக்கூக்குரலைக் கேட்டு, மழை கண் ஏழை-மழைபோலக்குளிர்ந்த கண்களையுடையவளும் (மகளிர்க்குஇயல்பான) பேதைமையையுடையவளுமான சீதை, அயர்வு எய்தும் ஆல் - வருத்தமடைவளே! என்று-என்று கருதி, உள்ளம் வருந்தினன் - (இராமன்) மனம்வருந்தினன்; (எ - று.)

'மழைக்கணேழை' என்றதனால், மழைபோலக் கண்ணீர் சொரிந்து வருந்துவளே யென்றவாறுமாம். "தழைத்த பொன்முலைத் தடங்கடந் தருவி போய்த்தாழப், புழைத்தபோல நீர்நிரந்தரம்பொழிகின்ற பொலிவா, லிழைக்கு நுண்ணியமருங்குலா ளிணைநெடுங் கண்கள், மழைக்க ணென்பது காரணக்குறியென வகுத்தாள்" என வரும் சுந்தரகாண்டச்செய்யுள் இங்கு நோக்கற்பாலது. 'ஏழை' என்றார், உண்மையுணராது மாயமானிடத்து ஆசை கொண்டமைபற்றி. பி-ம்:—[1]புழைத்த. [2]புரம். [3]குரல்போலெடுத்து. [4]மங்கை. (அ௦கூ)

உருக.—இலக்குமணன் சீதைக்குத் தேறுதல்சொல்லக்கூடு மென்று இராமன் கருதல்.

மாற்ற [1]மின்னது மாயமா ரீசனென்
றேற்ற முன்னுணர்ந் தா[2]னெனி னென்னுடை
யாற்ற றேரு மறிவின னாதலாற்
றேற்று மாலிளை யோனெனத் தேறினான்.

(இ - ள்.) இளையோன் - தம்பி [லக்ஷ்மணன்],—ஏற்ற முன்-எதிர்வந்த முன்னே [கண்டவளவிலே யென்றபடி], மாயம் மாரீசன் என்று உணர்ந்தான் எனின்-மாயையையுடைய மாரீச னென்று (இந்த மானைக்குறித்து) அறிந்தானாதலால்,—(இப்பொழுதும்), என்னுடை ஆற்றல் தேரும் அறிவினன் ஆதலால்-எனது வலிமையை அறியும் அறிவை யுடையவனாகையால், இன்னது மாற்றம் தேற்றும் - இந்தக் கூக்குரல்வார்த்தையைக் குறித்து (ச் சீதை வருந்தாதபடி அவளை) த் தேற்றுவான், என - என்று எண்ணி, தேறினான் - (இராமன் ஒருவாறு) மனந்தேறுதலையடைந்தான்; (எ - று.)

'எனின்' என்ற சொல் - ஆதலால் என்னுங் கருத்தில் வந்தது: வடமொழியிலும் என்றாலென்று பொருளுள்ள சொல் ஆதலால் என்னுங் கருத்தில்வருதல் காண்க. இக்கவிக்கு வேறுவகையாகப் பதவுரைகூறுவதெல்லாம் கருத்திற் சிறவாமையைக் கண்டுகொள்க. தேற்றுமால்என்பதில், ஆல் - தேற்றம். பி-ம்:—[1]என்னது, என்னிது. [2]இருந்தானெனது, அது காலையின்.

உருஉ.—இராமன் சிந்தையோடு திருப்புதல்.

[1]மாள்வ தேபொரு ளாகவந் தானலன்
சூழ்வ தோர்பொரு ளுண்டிவன் சொல்லினால்
[2]மூள்வ தேத மதுமுடி யாமுன
மீள்வ தேநல னென்றவன் மீண்டனன்.

(இ-ள்.) மாள்வதே பொருள் ஆக வந்தான் அலன்-(இவன் இவ்விடத்து) இறந்துபோதலையே ஒருபயனாகக் கொண்டு வந்திருக்கமாட்டான்; சூழ்வது ஓர் பொருள் உண்டு-(வஞ்சனையாக) ஆலோசித்துத்தந்திரமாகச்செய்வதொரு காரியம் இருத்தல் வேண்டும்: இவன் சொல்லினால் ஏதம் மூள்வது - இவன் (கூக்குரலிட்ட)வார்த்தையால் தீமை உண்டாகக்கூடும்; அது முடியா முனம்-அத்தீமை உண்டாகிவிடுதற்கு முன்னமே, மீள்வதே - திரும்பிப் பர்ணசாலை சேர்வதே, நலன் - நன்மைதருவது, என்று - என்று நினைத்துக்கொண்டு, அவன் - இராமபிரான், மீண்டனன் - திரும்பிவருபவனானான்; (எ - று.)

இவன் சொல்லினால் சூழ்வது ஓர் பொருள் உண்டு என இயைத்து, இவன் தன்சொல்லினால் வஞ்சிப்பதொருகாரிய முள்ளது என்றும், இவன் நமது குரல்கொண்டு சொன்னதனால் ஆலோசிக்கவேண்டிய தொரு காரியம் உள்ளது என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். பி-ம்:—[1]மாள்வதோர் தொழி

லாக. ²தாழ்வதேயெனிற்றையல் வருந்துமால். சிலபிரதிகளில் அடுத்த செய்யுளோடு இப்படலம் முடிகின்றது. (அகக)

எதிர்பாராதுநேர்ந்த சோகத்தையும் கோபத்தையும் மறந்து தீவழியொழுகச்செய்யும் இயல்பினது காமமென்பதும், மற்றும் அக்காமநோய்தான் "நீருட், குளிப்பினுங் காமஞ் சுடுமே குன்றேறி, யொளிப்பினுங் காமஞ் சுடும்" என்றபடி எவ்வாற்றானுந் தணித்தற் கரிதென்பதும்,வேண்டிய வேண்டியாங் கெய்துவிப்பதான தவத்தைச் செய்து வரம்பெற்றவர் காலத்தையும் மாற்ற வல்லவரென்பதும்,இயல்பிற்கொடியவர்களும் ஒருமுறைக்குஇருமுறை ஊறுபட்டாற் பெரியோர்சிறப்பை உணர்ந்து அதனைத் தாம் பிறர்க்கு வற்புறுத்திக் கூறவும் வல்லராவ ரென்பதும், அங்ஙனம் அனுபவமுடையார் சொல்லவுங் கேளார் கேடுகாலங்கிட்டியவ ரென்பதும்,கடவுளும் அவரைச்சார்ந்தவர்களும் அவதாரவிசேஷங்களில் தம்நிலைமையைமறந்தும் அவ்வவற்றிற்கேற்ற குணஞ் செயல்களை மேற்கொண்டுநிற்ப ரென்பதும்,"நுண்ணறிவுடையோர் நூலொடு பழகினும், பெண்ணறிவென்பது பெரும்பேதைமைத்தே" என்றபடி மகளிர் எத்துணைத்திறமுடையராயினும் அவர்க்கு அறிவு தடுமாறு மென்பதும், இல்லறத்தில்வாழும் ஆடவர்க்குக் காதலியர்சொல்லைக்கடத்தல் அரி தென்பதும், அங்ஙனந் தையல்சொற்கேட்டு ஒழுகியவர் அத்தையலுந் தாமுந் துயருறுவ ரென்பதும், எவ்வளவு ஆற்றலுடையாரும் தமதுதுணைவர்சொற்கேட்டு ஒழுகாராயின் துன்பமடைவ ரென்பதும் முதலியன இப்படலத்தில் வெளியாம்.

மாரீசன் வதைப்படலம் முற்றிற்று.

அ-ஆவது சடாயு வுயிர் நீத்த படலம்.

இராவணன் பிராட்டியைக் களவுசெய்து எடுத்துச்செல்லுகையில் சடாயுவென்னுங் கழுகரசு அவனை மறித்துப் போர்செய்து சிதைத்துப் பின்பு தன் உயிரைவிடுத்த செய்தியைக் கூறும் பாக மென்க. ஜடாயு வென்ற வடசொல்லுக்கு-பலமயிர்கள் சேர்த்துத் திரித்த ஜடைபோலப் பலவாய் மிக்குத்திரண்ட ஆயுளுடையவனென்றும்,இறகில் உயிரையுடையவனென்றும்பொருள் கூறுவர். சூரிய சாரதியான அருணனது புத்திரனும், சம்பாதியினது தம்பியுமாகிய இவன், தசரதசக்கரவர்த்திக்குப் பலவுதவிகள்செய்து உயிர்த்தோழனாயிருந்தனன். இவன் பின்பு தசரதகுமாரர்களான இராமலக்ஷ்மணர்களைத் தமது புத்திரர்போலவே பாவித்து அன்புபாராட்ட,அவர்களும் தசரதனினும் வயதுமுதிர்ந்த இவனைத் தமது பெரியதந்தையாகப் பாவித்துவந்தார்க ளாதலால், வைஷ்ணவசம்பிரதாயத்தில், '**பெரிய உடையார்**' என்று ஒரு திருநாமம் இவனுக்கு வழங்கும். இவன் இராவணனோடு எதிர்த்துச் செய்யும் போரில் அடிபட்டு இறகொடிந்து வீழ்ந்தவுடனே இறந்திடாமல் இராமலட்சு

மணர்க்குச் செய்தியை அறிவித்த பின்னரே இறக்கக்கருதிச் சிறிது பொழுது அரிதின் உயிர்தாங்கியிருந்து அச்செய்தியை அவர்கட்குக் கூறியபின்னரே உயிரைவிடுதலால், இப்பகுதிக்கு 'சடாயு வுயிர்நீத்த படலம்' என்று பெயரிட்டார். (விராதன் வதைப் படலம், சரபங்கர் பிறப்புநீங்கு படலம், கரன் வதைப் படலம், மாரீசன் வதைப் படலம், சடாயு வுயிர்நீத்த படலம், சவரி பிறப்புநீங்கு படலம் என இவ்வாறு நூலாசிரியர் படலங்களுக்குத் தக்கவாறு பெயர்நாட்டும் நயம் நன்குமதிக்கற்பாற்று.) இப்படலத்துக்குப் பெயர், **சடாயு மோட்சப் படலம்** என்று சில பிரதிகளிற் காணப்படுவதும், பொருத்தமுடையதே. சில பிரதிகளில் **சடாயு வதைப் படலம்** என்றும், இப்படலத்துக்குப் பெயர் காண்கின்றது.

இப்படலத்தின் கதைச்சுருக்கம்:—இராமன்குரலாற் கதறிய மாரீசனது குரலைக் கேட்டவுடனே அவ்வரக்கன்வஞ்சனையை யுணர்ந்த இலக்குமணன் வாளாஇருக்க, அவ்வுண்மை உணராமல், சீதை, இராமனுக்கு அபாயம் நேர்ந்ததென்றே கருதிப் புரண்டழுது அது தீர்த்தற்பொருட்டுத் தன்னைவிட்டுச் செல்லாத இலக்குமணன்மேற் குறைகூறவே, இலக்குமணன் இராமனது பல பராக்கிரமங்களை யெடுத்துக்கூறி உண்மையுணர்த்தவும், கேளாமல் சானகி இலக்குமணனைப் பலவாறுபழித்து நெருப்பில் விழத்தொடங்கவும், அதனை மறுத்து இளையபெருமாள் விடைபெற்று இவர்க்கு என்னாகுமோ வென்று சங்கித்துக்கொண்டே சென்றவுடனே, சீதை தனித்துநின்ற சமயம் பார்த்து இராவணன் சந்யாசிவடிவங்கொண்டு வந்து அப்பிராட்டியாரால் உபசரிக்கப் பெற்றபின்பு ஒருவரையொருவர் விசாரிக்கையில் அவனை ஒரு முனிவனென்றே கருதியதனால் அவனோடு பேச்சு நிகழ்த்திய சீதை அரக்கர்களையும் அவர்தலைவனான இராவணனையுங் குறித்து இழித்துப்பேசவும், அவன் பெருஞ்சினங்கொண்டு மாயவேடந் துறந்து உண்மை யுருவத்தோடு நின்று, உடன்பாடில்லாத பெண்ணைத் தொட்டால் இறுதியுண்டா மென்று தனக்குச் சாபமிருத்தலால் யோசனை தூரம் நிலத்தைப்பேர்த்து அதனுடன் பிராட்டியாரைத் தேரின்மேல் வைத்துச் செல்லுமளவிலே, அவள் கூக்குரலிட்டதைக் கேட்டுச் சடாயு ஓடிவந்து எதிர்த்துப் பெரும்போர் செய்து அவனது துவசம் குண்டலம் கிரீடம் கவசம் வில் சாரதி தேர்க்குதிரைகள் தேர் அம்பறாத்தூணி முதலியவற்றைச் சிதைத்து முடிவில் அவன் எறிந்த தெய்வவாளினால் சிறைதுணிப்புண்டு வீழ, அரக்கன் சீதையைக் கொண்டு போய் இலங்கையில் அசோகவனத்தில் சிம்சுபாமரத்தின் கீழ்க் கொடிய பல அரக்கியர் காவல்செய்ய அவர்நடுவிற் சிறைவைத்திட்டான். இது நிற்க. தமையனாரை நாடிச்சென்ற இளையபெருமாள், அரக்கன் கதறியகுரல் கேட்டலால் சீதைக்கு என்னாகுமோ? என்று விரைந்துவருகிற இராமனைக் கண்டு, தான்வந்ததன் காரணத்தைக்கூறியவுடன், இருவரும் விரைவாய்வந்து பர்ணசாலையை அடைந்து நோக்குதலும் சானகியைக் காணாமல் மனங்கலங்கித் தேடிச்செல்லும்வழியில் முறிந்துகீழ்விழுந்துகிடந்த கொடி வில் கவசம் முத

வியவற்றை நோக்கிக்கொண்டு செல்லுகையில் சடாயு விழுந்துகிடக்கக் கண்டு சோகங்கொண்டு விழுந்துபுலம்ப, குற்றுயிருடன் விழுந்துகிடந்த அவன், நடந்த செய்தியை ஒருவாறு கூறி முடிவில் உயிர்நீத்துப் பரமபத மடைய, இராமபிரான் மிகவும் சோகித்து இலக்குமணனால் தேற்றப்பட்டு அவனுக்குச் சரமகைங்கரியஞ்செய்து முடித்து நின்றவளவிலே சூரியாஸ்த மனமாயிற்று என்பதாம்.

க.—கவிக்கூற்று: பிராட்டியின்செய்தியைக் கூறத்தொடங்குவோ மென்றல்.

சங்க டுத்த தனிக்கடன் மேனியாற்
கங்க டுத்த நிலைமை யறைந்தனங்
கொங்க டுத்த மலர்க்குழற் கொம்பனாட்
கிங்க டுத்த தகைமை யியம்புவாம்.

(இ - ள்.) சங்கு அடுத்த - சங்குகள் பொருந்திய, தனி - ஒப்பற்ற, கடல் - கடல்போன்ற [நீல நிறமான], மேனியாற்கு - திருமேனியையுடைய ஸ்ரீராமபிரானுக்கு, அங்கு-அவ்விடத்தில் [மாரீசனைப்பின்தொடர்ந்துசென்ற விடத்தில்], அடுத்த - நேர்ந்த, நிலைமை - தன்மையை, அறைந்தனம்-(கீழ்க்) கூறினோம்; கொங்கு அடுத்த - நறுமணம் பொருந்திய, மலர் - பூக்களைச் சூடிய, குழல் - கூந்தலையுடைய, கொம்பு அனாட்கு - பூங்கொம்புபோன்ற சீதாதேவிக்கு, இங்கு - இவ்விடத்தில் [பர்ணசாலையில்], அடுத்த - நேர்ந்த, தகைமை - தன்மையை, இயம்புவாம் - (இனிச்) சொல்லுவோம்; (எ - று.)

என்று இங்ஙனம் படலத்துக்குத் தோற்றுவாய் செய்தவாறு. 'சங்குஅடுத்த' என்றது - கடலுக்கு இயற்கையடைமொழி; அன்றி, கழுத்துக்குச் சங்கத்தை உவமை கூறுதற்பொருட்டுக் கடலுக்கு'சங்கடுத்த'என்ற விசேடணங் கொடுத்தன ரென்றலும் ஒன்று: இனி, 'சங்கடுத்த' என்றதை மேனியானுக்கு அடைமொழியாக்கி,திருமாலுக்குஉரிய பாஞ்சசன்னியமென்னுஞ் சங்கத்தின் அம்சமான பரதன் தனக்கு அடுத்ததம்பியாகப்பிறக்கப்பெற்ற என்று உரைப்பாரும் உளர்; அவ்வுரைக்கு, பரதனுக்குத் தமையனாயிருத்தற்கேற்ற தகுதியை யுடையவன் இராமனென்பது கருத்து. அன்றி, திருக்கையிற் சங்கத்தையேந்தியுள்ள திருமாலுக்கு உரிய அடைமொழி, அப்பிரானது திருவவதார விசேஷமான இராமனுக்குக்கொடுக்கப்பட்ட தெனினும் இழுக்காது. குழற்கொம்பு - இல்பொருளுவமை. (அகஉ)

உ.—இதுவும், அடுத்தகவியும்-மாயமானின் கூக்குரல்கேட்ட பிராட்டி வருந்தியது கூறும்.

எயிற[1] லைத்து முழைதிறந் தேங்கிய
[2]செயிர்த லைக்கொண்ட சொற்செவி சேர்தலுங்
குயிற லத்திடை யுற்றதொர் கொள்கையாள்
வயிற லைத்து விழுந்து மயங்கினாள்.

(இ - ள்.) எயிறு அலைத்து-பற்களைக்கடித்துக்கொண்டு, முழை திறந்து-மலைக்குகை போன்ற (தன்)வாயைத் திறந்து, ஏங்கிய-(மாரீசன்) அழுதுகூக் குரலிட்ட, செயிர் தலைக்கொண்ட சொல் - துன்பத்தை மேற்கொண்ட வார்த்தை, செவி சேர்தலும் - (தனது) காதிற் பட்டவளவிலே,—(சீதை), குயில் தலத்திடை உற்றது ஓர் கொள்கையாள் - ஒரு குயில் (மரத்தினின்று தவறித்) தரையில் விழுந்திட்டாற் போன்ற தன்மையை யுடையவளாய், வயிறு அலைத்து விழுந்து மயங்கினள் - வயிற்றிலடித்துக்கொண்டு (நிலத்திலே) விழுந்து மயக்கமுற்றாள்; (எ - று.)

மாரீசன் இறக்கையில் 'ஹாஸீதே! லக்ஷ்மணா!' என்று இராமன்குரலால் உரக்கக்கதறிய குரலைக்கேட்டு, சீதை, இராமபிரான்தானே அபாயமுற்று அரற்றியதாகக் கருதி வருத்தமுற்றனளென்க. முழை - உவமவாகுபெயர். 'செயிர் தலைக்கொண்ட சொல்' என்றது-அவன் மரணவேதனையோடுகூறிய சொல் என்ற பொருளோடு, மேற் பிராட்டிக்கும் பெருமாளுக்கும் பிரிவுத் துயரமுண்டாக்குதலைப் பொருந்திய சொல்லென்ற பொருளையு முடையது.
பி - ம்:—[1]அலைத்த. [2]செயிறலை. (அகங)

ஙு. பிடித்து நல்கிவ் வுழையெனப் பேதையேன்
முடித்த னென்முதல் வாழ்வென மொய் [1]குழல்
கொடிப் படிந்த தெனநெடுங் கோளரா
விடிக்[2]கு டைந்த தெனப்புரண் டேங்கினாள்.

(இ - ள்.) கொடி படிந்தது என - ஒருபூங்கொடி (கொள்கொம்பையிழந்து) தரையில் விழுந்ததுபோலவும், நெடு கோள் அரா இடிக்கு உடைந்தது என - நீட்சியையும் வலிமையையு முடைய பாம்பு இடிமுழக்கங்கேட்டுச் சோர்ந்ததுபோலவும், மொய் குழல்-அடர்ந்த கூந்தலையுடைய சீதை, புரண்டு-(தரையிலே) புரளலுற்று,—'இ உழை பிடித்து நல்கு என-இந்த மானைப் பற்றிக்கொடு என்று வேண்டியதனால், பேதையேன் - அறிவிலியாகிய யான், முதல் வாழ்வு முடித்தனென்-எனது முதன்மையாகிய வாழ்க்கையைப் போக்கிக்கொண்டேன்', என - என்றுகூறி, ஏங்கினாள் - அழுதாள்; (எ - று.)

கொழுநனோடு கூடி வாழும் வாழ்க்கையினும் சிறப்புடைய வேறு வாழ்வு குலமகளிர்க்கு இன்றாதலால், அத்தலைமை விளங்க, 'முதல்வாழ்வு' எனப்பட்டது. இனி, வாழ்வு முதல்முடித்தனென் என மொழிமாற்றி, எனது மங்கலவாழ்க்கையை அடியோடேதொலைத்துவிட்டே னென்றதாகப் பொருள் கூறினும் அமையும். "நுணலுந் தன்வாயாற்கெடும்" என்றாற்போலத் தன் வாய்மொழியால் தனக்குப் பெருங்கேடு விளைத்துக்கொண்டமைபற்றி, 'பேதையேன்' என்று தன்னைத் தானே வெறுத்துக்கூறினாள்; இது-கழிவிரக்கம். மொய்குழல் - வினைத்தொகையன்மொழி. தலைவிரிகோலமாய் அழுதனளென்பது போதர, இங்கு 'மொய்குழல்' என்றனரென்பர். கொடிய கூக்குரலைக்கேட்டுச் சீதை மிகவருந்துதற்கு, இடியோசைகேட்டு நாகம் நிலைகுலைதலை உவமை கூறினார். **பி-ம்:**—[1]அழல். [2]இடைந்தது. (அகச)

சு.—சீதை இலக்குமணனை வெறுத்துக்கூறல்.

குற்றம் வீந்த குணத்தினெங் கோமகன்
மற்றை வாளரக் கன்புரி மாயையா
லிற்று [1]வீழ்ந்தன னென்னவு மென்னய
னிற்றியோ விளையோ யொருநீ யென்றாள்.

(இ - ள்.) குற்றம் வீந்த குணத்தின் - குற்றமில்லாத திருக்கலியாண குணங்களையுடைய, எம் கோமகன்-நமது தலைவன், மற்றை வாள் அரக்கன் புரி மாயையால்-எதிரியாகவந்த கொடிய இராக்கதன் செய்த மாயையினால், இற்று வீழ்ந்தனன்-அபாயமடைந்து விழுந்தான், என்னவும்-என்று (அவன் கூக்குரலால்) அறிந்தபின்பும், (கவலைகொண்டு பரிகாரந்தேடாமல்), இளையோய் ஒரு நீ என் அயல் நிற்றியோ-(அப்பெருமானது) தம்பியாய் அவனோடு ஒற்றுமையுடைய நீ எனது அருகிலேயே நிற்கக்கடவையோ? என்றாள் - என்றுசொன்னாள்; (எ - று.)

"ராமஸ்ய தக்ஷிணோ பாஹு:" என்னும்படி ஸ்ரீராமனிருந்த காலத்தி லெல்லாம் அவனோடு ஒற்றுமை பூண்டுநின்ற நீயென்பதும், நாடுதுறந்து காடுபுகுந்தவிடத்து நீ ஒருவனொழிய வேறு துணையாய்வந்தவரில்லாமை யால் அவனுக்கு அபாயம் நேர்ந்தவிடத்து அதனையறிந்து தடுத்தற்குரிய நீ யென்பதும், வேறுதுணையெவரும் வேண்டாதபடி அஸஹாயசூரனைப் பகை வெல்லும் ஆற்றலையுடைய தனி வீரனான நீயென்பதும், 'ஒருநீ' என்றதில் தோன்றும். இப்படிப்பட்ட நீ நமது தலைவனான அவனது கூக்குரலைக் கேட்டவுடனே யான் வருத்தமுற்றாற் போலவே வருத்தமுற்று உடனே விரைந்து அவன் சென்றவிடத்துச் சென்று அவனுக்கு நேர்ந்த நிலைமையை உணர்ந்து அத்துயரத்தைப் பரிகரித்தற்கு முயல்வதன்றோ தகுதி? அங்ஙனஞ்செய்யாது கணவனையிழந்து தனியே பரிதபிக்கிற என்னைவிட்டு நீங்காது எனது அருகிலேயே நின்றுகொண்டிருத்தல் தகுதியோ? என்றனளென்க. 'வாளரக்கன்' என்றது, போர்வல்லானென்பதைக் காட்டும். மற்றையென் றது - சுட்டியதற்கு இனமாதலால், அவ்வரக்கன் குற்றம் நிறைந்தகுணக் கேடனென்றதைக் காட்டும்.

தமையன் இப்படிப்பட்ட அவஸ்தையை யடைந்து உன்னைத் துணை வேண்டிக்கூப்பிடவும் தம்பியானநீ அவனைநோக்கிச் செல்லாமல் என்னருகி லேயே நிற்கிறாய்; ஆதலால், அவனுக்குத் தீங்கு நேர்தல் உனக்குச் சம்மதமே போலும்; நீ பங்காளியாதலால் உள்ளத்திற் பகைமைபூண்டு வெளிக்கு வேண் டியவன் போலக்காட்டி அயோத்தியினின்று தனியே தொடர்ந்து வந்ததெல் லாம் இங்ஙனங் கேடு சூழ்தற்கேயோ? அல்லாக்கால், இராமன் அழிகையில் அவனைக் காக்கக்கருதாமற் கவலையற்று என்னைக் காத்துநிற்றல் யாதுபயன் கருதியது? எனது தலைமகனுக்கு அபாயம் நேர்ந்தவிடத்து என்னைப் பெண் டாளக் கருதியே நீ உன்மனையாளை அயோத்தியில் விட்டுத் தனியே தொடர்

ந்துவந்தாய்; நான் உன்னை ஒருபொருளாக மதியேன்; இனி ஒருகணமும் என்முன் நில்லாதே போ; உன்னொருவனை நம்பி உனது யாதுகாவலிலே வைக்கப்பட்டுள்ள நான் யாது செய்யக்கடவேன்! என்றாற்போல வால்மீகி ராமாயணத்தில் விரித்துக் கூறப்பட்ட விஷயங்களெல்லாம் இங்கு 'இற்று வீழ்ந்தன னென்னவு மென்னயல் நிற்றியோ விளையோய் ஒரு நீ' என்ற ஒருசிறுதொடரில் அடங்கி நிற்கிற அமைதி கருதத்தக்கது. இப்படிப்பட்ட ஆழ்பொருளுடைமை பற்றியே, கம்பராமாயணச் செய்யுளை 'கம்பசூத்திரம்' என்பர் அறிவுடையோர். 'குற்றம்வீந்த குணத்தி னெங்கோமகன்' என்று இராமனைக் கூறினதனால், இலக்குமணனை 'நீ குற்றம்நிறைந்தவன், குணக் கேடன், அற்பமனிதன்' என்று பழித்தவாறும். பி-ம்:—[1]வீந்தனன். (அகரு)

வேறு.

ரு.—இதுமுதல் ஏழு கவிகள் - இலக்குமணன் சீதைக்குத் தேறுதல்கூறலைத் தெரிவிக்கும்.

எண்மையா ருலகினி லிராமற் கேற்றமோர்
திண்மையா ருள[1]ரெனச் செப்பற் பாலிரோ
பெண்மையா லுரைசெயப் பெறுதி ராலென
வுண்மையா னனையவட் குணரக் கூறினான்.

(இ - ள்.) எண்மை ஆர் உலகினில்-எளிமை பொருந்திய உலகத்திலே, இராமற்கு ஏற்றம் ஓர் திண்மையார் உளர் என - இராமனினும் மேம்பட்ட ஒப்பற்ற வலிமையுடையா ரொருவ ருள்ளா ரென்று, செப்பல் பாலிரோ - சொல்லக்கடவீரோ? பெண்மையால் உரைசெய பெறுதிர் - (அங்ஙனஞ் சிறந்த இராமனுக்கு ஓரரக்கனால் அழிவு நேர்ந்ததென்று உமது) பெண் தன்மையினாலேயே சொல்லத் தலைப்பட்டீர், என-என்று, உண்மையான் அனையவட்கு உணர கூறினான் - உண்மையை யுணர்ந்த இலக்குமணன் அச்சீதைக்குத் தெரியச் சொல்பவனானான்; (எ - று.)—அதன் விவரம், அடுத்த ஆறு கவிகளில் விளங்கும்.

உலகமுழுவதும் இராமனுக்கு எளியதே யென்பது பட, 'எண்மையா ருலகு' என்றான். இனி, இத்தொடருக்கு - ஒன்று மூன்று ஏழு பதினான்கு என்றாற்போன்ற எண்ணிக்கை பொருந்திய உலக மெனப் பொருள்கொள்வர் ஒரு சாரார். திண்மையார்-பலசாலி. "நுண்ணறி வுடையோர் நூலொடு பழகினும், பெண்ணறி வென்பது பெரும்பேதைமைத்தே", 'பெண்புத்தி பின்புத்தி' என்ப வாதலால், 'பெண்மையா லுரைசெயப் பெறுதிர்' என்றான். பெண்மையால் - அவனது பேராண்மையை யுணராமையால் என்றபடி. இவ்விடத்து வால்மீகிராமாயணத்தில் 'தகுதியல்லாத வார்த்தையைக் கூறுதல், உலகத்தில் மகளிர்க்கு இயற்கை யாதலால், வியக்கத்தக்கதன்று: அவர்கள் சஞ்சலமான சித்தத்தையும் கொடிய எண்ணத்தையு முடையராய்த் தருமத்தைக்கைவிட்டுப் பிறர்க்குப் பேதஞ் செய்யுந்தன்மையர்' என்றது

உணரத்தக்கது.சீதையும் இராமனும்போலமயங்காமல்,இலக்குமணன்,பொன் மான் வந்தபொழுதே தொடங்கி அதன் வஞ்சனையை உள்ளபடி உணர்ந்து வந்த சிறப்புத் தோன்ற, அவனுக்கு இங்கு 'உண்மையான்' என்று ஒருபெயர் கூறினர். உண்மையான் - உண்மை கூறுபவனுமாம்.இங்கு வால்மீகிராமாயணத்தில் இலக்குமணனை 'ஸத்யவாதீ' என்றதோடு, லக்ஷ்மணன் தன்னைத் தானே 'ந்யாயவாதீ' என்றதாகவும் கூறப்பட்டுள்ளது. இனி, உண்மையால் கூறினன் என மூன்றும்வேற்றுமையாகக் கொண்டு, உண்மையான உறுதி மொழிகளாற் கூறினனென்றலும் ஒன்று.பி-ம்:—[1]எனல் செப்பற்பாலதோ.

இதுமுதல் சுஅ - கவிகள் - மாரீசன் வதைப்படலத்தின் சு - ஆங் கவி போன்ற **கலிவிருத்தங்கள்.** (அகசு)

சு. [1]ஏழுமே கடலுல கேழு [2]மேழுமே
சூழுமேழ் மலை[3]யவை தொடர்ந்த சூழல்வாய்
வாழுமே ழையர்சிறு வலிக்கு வாளமர்
தாழுமே யிராகவன் றனிமை தையலீர்.

ஆறுகவிகள் - ஒருதொடர்.

(இ - ள்.) தையலீர் - பெண்மைக்குணம் நிறைந்துள்ளவரே! கடல் ஏழுமே-ஏழுகடல்களும், உலகு ஏழும் ஏழுமே - பதினன்கு உலகங்களும், சூழும் ஏழ் மலை-(உலகத்திற்) பொருந்திய ஏழு குலபருவதங்களும், அவை-(ஆகிய) அவற்றை, தொடர்ந்த-பற்றிய, சூழல்வாய் - இடங்களில், வாழும்-வசிக்கிற, ஏழையர்-அற்பர்களுடைய, சிறு வலிக்கு-அற்பபலத்துக்கு, இராகவன் தனிமை - ரகுகுலவீரனை இராமபிரானது தனித்தன்மை, வாள் அமர்-கொடிய போரிலே, தாழுமே - குறையுமோ? [குறையாது என்றபடி]; (எ - று.)

அண்டகோளத்தில் கடல்களிலும் மலைகளிலும் மற்றையிடங்களிலும் எங்கும் வாழும் பிராணிகளெல்லாம் அஸஹாயசூரனை இராமனது ஆற்றலுக்கு முன் மிகவும் எளியனவே யாதலால், துணையின்றித் தனியேசென்ற அவன், போரிற் சிறிதும் தாழ்வடையான் என்பதாம். திக்குவிசயஞ்செய்து பேர்பெற்ற ரகுவினது குலத்தவனென்ற பொருளுள்ள இராகவனென்றதும், வெற்றியைக்காட்டுதற்கே. கடல்கள் உலகங்கள் மலைகள் என்பவற்றின் வலிமைக்கும், அவை பொருந்திய அண்டத்தில் வாழ்பவரது வலிமைக்கும் இராகவன்தனிமை அமரில் தாழாது என்னும் பொருள்பட இக்கவிக்கு உரை கூறுவாருமுளர். முதலடியில் உம்மைகள் - முற்றுப்பொருளன. ஏகாரங்கள் - எண்ணுப்பொருளன. தாழுமே என்ற ஏகாரம் - எதிர்மறை. **பி-ம்:—** [1]ஏழுமேழ். [2]ஏழுமேற். [3]இவை. (அகஎ)

எ. பாரென [1]ப்புனலெனப் பவனம் வான்கனற்
பேரெனைத் தவையவன் முனியிற் பேருமால்
காரெனக் கரியவக் கமலக் கண்ணனை
யாரெனக் கருதியிவ் விடரி [2]னுழ்கின்றீர்.

(இ - ள்.) பார் என - பூமியும், புனல் என - சலமும், பவனம் (என)- காற்றும், வான் (என) - வானமும், கனல் (என)-அக்னியும், (ஆகிய), பேர் - பேரைக்கொண்டவை, எனைத்து - எவ்வளவுஉண்டோ (அவையனைத்தும்), அவன் - அவ்விராமன், முனியின்-கோபித்தவளவில், பேரும் - நிலைகுலையும்; ஆல் - ஆதலால், கார் என கரிய அ கமலம் கண்ணனை யார் என கருதி இ இடரின் ஆழ்கின்றீர்-மேகம்போலக் கரியதிருநிறமுடைய புண்டரீகாக்ஷனை அப்பிரானை யாரென்று நினைத்து இந்தத் துன்பக்கடலில் அழுந்துகின்றீர்? ()

ஸர்வஶக்தனை திருமாலென்று உணராது ஒருமனிதனென்றுகொண்டு மயங்கலாகாதென்க. 'ஆழ்கின்றீர்' என்ற வினையை நோக்கி, இடர், கடலெனப்பட்டது. முன்னிரண்டடியால், எம்பெருமான் ஸர்வநியாமகன் [எல்லாவற்றையும் அடக்கி யாளுந்தன்மையன்]என்பது உணர்த்தப்பட்டது. அளவிறந்த ஒப்பற்ற ஆற்றலையுடைய ஐம்பெரும்பூதங்களும் நிலைகுலையலாம் படியான பேராற்ற லுடையானுக்கும் அப்பஞ்ச பூதமயமான உடலையுடையதோர் உயிரால் ஊறு வரக்கடவதொன்றோ? என்றவாறு. முதலிரண்டடியில்வந்த 'என' என்னும் இடைச்சொற்கள் - எண்ணுப்பொருளன. மூன்றுமடியில், உவமவுருபு: நான்காமடியில், செயவெனெச்சம். [1]கனலெனப்புனலெனப் பகாப்பேரெனத் திசையென என்றபாடத்தில், பகாப்பேர் என்றது- இடைவிடாமற் சஞ்சரிப்பது என்ற பொருளைத் தந்து, வாயுவுக்கு ஒருகாரணக்குறியாம்; ஸதாகதி, ஸமீரணன், பவநன் என்ற வாயுவின் வடமொழிப் பெயர்கள் இப்பொருள்படுவன. பகாப்பேரென்றவிடத்து 'பகர்பேர்' என்று படிப்பின் - மற்றுஞ்சொல்லப்படுகிற பேர்; அதாவது - இங்குக் கூறப்படாத காற்று என்க. பி ம்:—[2]மூழ்கினீர். (அகஅ)

அ. இடைந்து[1]போய் நிசிசரற் கிராம னெவ்வம்வந்
தடைந்தபோ [2]தழைக்குமே யழைக்கு மாமெனின்
மிடைந்தபே ரண்டங்கண் மேல கீழன
வுடைந்து[3]போ மயன்முத லுயிருந் தீயுமால்.

(இ - ள்.) இராமன்—,—நிசிசரற்கு இடைந்து போய்-(ஓர்) அரக்கனுக்கு(த் தான்) வலியொடுங்கிப்போய், எவ்வம் வந்து அடைந்த போது - (தனக்குத்) துன்பம் வந்து சேர்ந்தபொழுது, அழைக்குமே - (பிறரைத் துணைவிரும்பிக்) கூப்பிடுவனோ? [மாட்டான் என்றபடி]; அழைக்கும் ஆம் எனின் - அங்ஙனங்கூப்பிட நேருமானால், மிடைந்த பேர் அண்டங்கள் மேல கீழன உடைந்து போம் - நெருங்கிய பெரிய அண்டங்களெல்லாம் மேல்கீழாய் [தலைகீழாய்] அழிந்துபோம்: அயன் முதல் உயிரும் தீயும்-பிரமன் முதலிய சீவராசிகளும் தீந்துபோம்; (எ - று.)—ஆல் - ஈற்றசை.

சரீரத்தில் ஆத்மாபோல எல்லாப்பொருளினுள்ளும் அந்தராத்மாவாகி எழுந்தருளியிருக்கிற பரமாத்மாவாய் ஜகச்சரீரகனுயுள்ள அப்பிரானுக்கு அபாயம் நேர்ந்தால், அவனுக்குச் சரீரமாகவுள்ள அண்டகோடிகளுக்கும் சீவகோடிகளுக்கும் அபாயம் நேர்ந்திடுமே: இஃது இல்லாமை

காண்டலால், அஃதும் இன்றென்பது அநுமானப்பிரமாணங் கொண்டு அறியற்பாற் றென்க: என்றது, அவனுக்குத் துன்பம் நேர்ந்திலதென்பதை வற்புறுத்திக்காட்டியவாறு. நிசிசரன் - இரவில் வலிமைகொண்டு சஞ்சரிப்பவன்; இது, அரக்கரியற்கை. இடைந்துபோய் - பின்னிடைந்து தோற்றுப் போய் எனினும் அமையும். படைத்தற்கடவு ளாதல்பற்றி, அயனைத்தலைமையாக எடுத்தார். பி - ம்:—[1]போம். [2]அழைக்குமோவழைக்குமால். [3]போய். ()

கூ. மாற்றமென் பகர்வது மண்ணும் வானமும்
போற்றவன் றிரிபுர மெரித்த புங்கவ
னேற்றிநின் றெய்தவில் [1]லிறுத்த வெம்பிரா
ணாற்றலின் [2]மேலுமோ ராற்ற [3]லுண்மையோ.

(இ - ள்.) பகர்வது மாற்றம் என்-(மற்றும் அவனது ஆற்றலைக்குறித்து யான்) சொல்லவேண்டிய வார்த்தை யாது உளது? மண்ணும் வானமும் போற்ற-மண்ணுலகத்தாரும் விண்ணுலகத்தாரும் கொண்டாட, வல் திரிபுரம் எரித்த புங்கவன் - வலிய முப்புரத்தை யெரித்த சிவபிரான், ஏற்றி நின்று - நாணேற்றி நின்று, எய்த - அம்பெய்தற்குக் கருவியான, வில் - (அவனது) வில்லை, (உமது விவாககாலத்தில்), இறுத்த - முறித்திட்ட, எம்பிரான் ஆற்றலின் மேலும் - நமது தலைவனான இராமனது வல்லமையைக் காட்டிலும்மேலாக, ஓர் ஆற்றல் உண்மையோ-ஒருவலிமை உளதோ? [இல்லை யென்றபடி;]

இராமனது வலிமையினும் மிக்கதொரு வலிமை உள்ளதென்றல் உண்மையாகுமோ? ஆகாது என்றும் ஈற்றடிக்குப் பொருள்கொள்ளலாம். சிவபிரான் கைக்கொண்டு நாணேற்றிப் பகைவென்ற வலிய படைக்கலம் ராமன்வலிமைக்கு ஆற்றாமல் முறிந்திட்டதென இராமனது ஆற்றலை எடுத்துக் காட்டியவாறும். இப்படிப்பட்ட ஆற்றலை நீர் கண்கூடாகக் கண்டுள்ளீராதலால் உமக்கு நான் ஒன்றுங் கூறவேண்டுவதில்லை யென்பதுபட 'மாற்றமென் பகர்வது' என முதலிற் கூறினான். மாற்றம் என் பகர்வது - லோகப்பிரசித்தமான அதனைப்பற்றி யாதொன்றுஞ் சொல்லவேண்டுவதில்லை; ஏதேனும் சொல்லின் மிகையா மென்றபடி. புங்கவன் - புருஷசிரேஷ்டன்; அல்லது, ரிஷபத்தையுடையவன். பி-ம்:—[1]இற்றது. [2]அமைவது, வருவது. [3]இன்மையால். (அஉ0)

கO. காவல னீண்டுநீர் கருதிற் றெய்துமேன்
மூவகை யுலகமு முடியு முந்துள
தேவரு முனிவரு முதல செவ்வியோ
ரேவரும் [1]வீவர்நல் லறமு மெஞ்சுமால்.

(இ - ள்.) காவலன் - (உலகமுழுவதையும்) பாதுகாத்தலில் வல்லவனான இராமன், ஈண்டு - இப்பொழுது [அல்லது இவ்விடத்தில்], நீர் கருதிற்று எய்தும் ஏல் - நீர் எண்ணினதை அடைவனானால், மூ வகை உலகமும் முடியும் - மூன்றுலோகங்களும் அழியும்; முந்து உள தேவரும் முனிவரும் முதல செவ்வியோர் ஏவரும் வீவர் - முதன்மைப்பட்டதேவர்களும் முனி

வர்களும் முதலிய சிறப்புப்பெற்றோர் யாவரும் இறந்தொழிவர்; நல் அறமும் எஞ்சும் - சிறந்த தருமமும் அழிந்ததாம்; (எ - று.)—ஆல் - ஈற்றசை.

மூவகையுலகமும் முடிதல் முதலியவற்றைக் காணுமையால், இராமன் அபாயமடையாமையைத் தெற்றென உணரலா மென்பது கருத்து. ஜகத் ரக்ஷண ஸமர்த்தனுயுள்ளவன் ஆத்மரக்ஷணத்திலே அஸமர்த்தனுகா னென்பது தோன்ற'காவலன்' என்றும், "கோமகன் இற்றுவீழ்ந்தனன்" என்று பிராட்டியார் கருதிச்சொன்னதைத் தான் தன்வாயால் அநுவதித்துக்கூறவுங் கூசுவான் போன்று 'நீர்கருதிற்று எய்துமேல்' என்றுங் கூறினான். 'முந்து' எனத் தனியே எடுத்து 'முடியும்' என்பது முதலிய முற்றுக்களோடு கூட்டினும் அமையும். காவலன் ஈண்டும் என எடுத்து, காத்தற்றொழிற்கு உரியனான இராமன் யாதொருதீங்குமின்றி விரைவில் வந்து சேர்வன் என்று பொருள் கூறுவாரு முளர். உலகம்முதலியன உள்ளனவாதல் இராமனொருவன் உளனாதல்பற்றியே யென்பது,இக்கவியிற் போதரும். பி-ம்:—[1]வீந்துளார். ()

கக. பரக்கவென் பகர்வது பகழி பண்ணவன்
றுரக்க[1]வந் ததுபடத் தொலைந்து சோர்கின்ற
வரக்கனவ் வுரையெடுத் தரற்றி னானதற்
கிரக்கமுற் றிரங்கலி ரிருத்தி ரீண்டென்றான்.

(இ - ள்.) பரக்க பகர்வது என்-விரிவாகச்சொல்லவேண்டுவது என்ன இருக்கிறது? பண்ணவன் - பெருமையுடையவனான இராமன், அங்கு - (மாயமாகிய அரக்கனைத் தொடர்ந்துசென்ற) அவ்விடத்தில், பகழி துரக்க - அம்பை எய்ய, வந்த அது பட - வந்த அந்தஅம்பு பட்டதனால், தொலைந்து சோர்கின்ற - வலிதொலைந்து அழிகிற, அரக்கன்-அவ்விராக்கதன், அ உரை எடுத்து அரற்றினான்-(இராமன்வார்த்தைபோன்ற) அவ்வார்த்தையை(த் தீய சிந்தனையாற்) குரலெடுத்துக் கூவினான்; அதற்கு இரக்கம் உற்று இரங்கலிர் - அதற்காகப் பரிதாபமடைந்து புலம்பாமல், ஈண்டு இருத்திர் - இவ்விடத்தில் [இப்பொழுது] கவலையற்று இருப்பீர், என்றான்-என்று (சீதையை நோக்கி இலக்குமணன்) கூறினான்; (எ - று.)

'தொலைந்துசோர்கின்ற'என்பதைச் சோர்ந்து தொலைகின்ற என விகுதி பிரித்துக்கூட்டி யுரைப்பாரும் உளர். பி-ம்:—[1]அங்கது. (அ௨௨)

க௨.—சீதை இலக்குமணனை மிகவும் பழித்தல்.

என்றவ [1]னியம்பலு [2]மெழுந்த சீற்றத்தள்
கொன்றன வின்னலள் கொதிக்கு முள்ளத்தள்
நின்றநின் னிலையிது நெறியிற் றன்றெனா
வன்றறு கண்ணினள் [3]வயிர்த்துக் [4]கூறுவாள்.

(இ - ள்.) என்று அவன் இயம்பலும்-என்று இலக்குமணன் கூறியவளவிலே, (சீதை), எழுந்த சீற்றத்தள்-பொங்கித்தோன்றிய கோபத்தையுடையவளும்,கொன்று அன இன்னலள்-(தன்னைக்) கொன்றாலொத்த துன்பத்தை

யுடையவளும், கொதிக்கும் உள்ளத்தள் - பதைபதைக்கிற மனத்தையுடைய வளும், வல் தறுகண்ணினள் - கொடிய தறுகண்மையை யுடையவளுமாய், (அவனை நோக்கி), நின்ற நின் நிலை இது நெறியிற்று அன்று என -(பெருமானை நாடிச்செல்லாமற் கவலைபற்று இங்கு) நிற்கிற உனது இந்நிலைமை நீதிமுறை மையுடையதன்று என்று, வயிர்த்து கூறுவாள்-பகைமைபாராட்டிச்சொல்லு பவளாயினள்; (எ - று.)—அதனை அடுத்த கவியிற் காண்க.

கொன்றன இன்னல் - மரணவேதனைபோன்ற வேதனை. நெறி - சந்மார்க்கம். தறுகண்மை - தாக்ஷிணியம்பாராட்டாத குரூரத்தன்மை. **பி-ம்:**—[1]உரைத்தலும். [2]எடுத்த. [3]வலிந்து. [4]கூறினள். (அஉங)

கூ.—சீதை 'நெருப்பில் விழுந்து இறப்பேன்' என்றல்.

ஒருபகல் பழகினு ருயிரை யீவரால்
பெருமக [1]னுலைவுறு பெற்றி கேட்டுநீ
வெருவலை நின்றனை வேறென் யானினி
யெரியிடை [2]வீழ்ந்துயி ரிறப்பெ னீண்டென.

இதுவும், அடுத்த கவியும் - குளகம்.

(இ - ள்.) 'ஒரு பகல் பழகினர்-ஒருநாள்பழகினவர்களும், உயிரை ஈவர்-(தமது அன்பர்க்குத் துன்பம்நேர்ந்தவிடத்து அதற்காகத் தமது) உயிரையும் இழப்பார்கள்;(அங்ஙனம்இருக்க), நீ-(உடன்பிறந்து நெடுநாள்பழகினவனான) நீ, பெருமகன் உலைவுறு பெற்றி கேட்டும் - உனது தமையன் அழிவடைகிற தன்மையைச செவியுற்றும், வெருவலை நின்றனை - அஞ்சாமல் நின்றுகொண் டிருக்கிறாய்;வேறு என் -(எனக்கு) வேறுகதி யாது உளது? இனி-இப்பொழுது, யான்—, எரியிடை வீழ்ந்து ஈண்டு உயிர் இறப்பென் - நெருப்பில்விழுந்து இங்கு உயிரை மாய்த்துக்கொள்வேன்,' என-என்றுசொல்லி,—(எ - று.)— "காட்டெரிதொடர்கின்றாடனை" என அடுத்த கவியோடு தொடரும்.

பெருமகன் - மூத்தவன். ஈண்டு - உன்முன்னிலையில். **பி - ம்:**—[1]உலை வுற்ற. [2]கடிதுபுக்கிறப்பன். (அஉச)

கச.—இலக்குமணன் சீதையை வணங்கி விலக்குதல்.

தாமரை வனத்திடைத் தாவு மன்னம்போற்
றாமவெங் காட்டெரி தொடர்கின் றாடனைச்
சேமவிற் குமரனும் விலக்கிச் [1]சீறடிப்
பூமுக நெடுநிலம் புல்லிச் சொல்லுமால்.

(இ - ள்.) தாமரை வனத்திடை தாவும் அன்னம் போல் - செந்தாமரை மலர்க்காட்டில் தாவிச்செல்லுகிற அன்னப்பறவை போல, தூமம் வெம் காடு எரி தொடர்கின்றாள்தனை-புகையோடுகூடிய வெவ்வியகாட்டுத்தீயில் பாயத் தொடங்குகிற சீதையை, சேமம் வில் குமரனும்-பாதுகாவற்குஉரிய வில்லை யேந்திய இளமகனான இலக்குமணனும், விலக்கி-தடுத்து, சிறு அடி பூ முகம் நெடு நிலம் புல்லி- அவளுடைய) சிறியதிருவடிகளாகிய தாமரைமலர்களுக்கு

நேராகப் பெரியபூமியில் விழுந்து [சாஷ்டாங்கமாக நமஸ்கரித்து],சொல்லும்-சொல்லுவான்; (எ - று.)—அச்சொல்லை, அடுத்த இரண்டுகவிகளிற் காண்க.

சிவந்த காட்டுத்திக்கு உவமை யாதலால், தாமரை, செந்தாமரைமலரெனக் கொள்ளப்பட்டது. உபமேயத்தில் தூமத்தைக்கூறியதற்கு ஏற்ப, உபமானத்தில், கரியவண்டுகள் பறத்தல் கொள்க. சேமம் - க்ஷேமம். "நுதலடி நுசுப்பென மூவழிச் சிறுகி" என்றபடி மகளிர்க்குக் கால்சிறுத்திருத்தல் உத்தமவிலக்கண மாதலால், 'சீறடி' என்றார். [1]சீரடி என்ற பாடத்துக்கு-சீர் பாத மென்க. ஆல் - ஈற்றசை. (அஉரு)

கரு.—இலக்குமணன் செல்லவுடன்பட்டுக் கூறுந் துணிவுரை.

> துஞ்சுவ தென்னைநீர் [1]சொற்ற சொல்லையா
> னஞ்சுவென் மறுக்கிலெ னவலந் [2]தீர்ந்தினி
> [3]யிஞ்சிரு [4]மடியனே னேகு கின்றனென்
> வெஞ்சின விதியினை வெல்ல வல்லமோ.

இரண்டுகவிகள் - ஒருதொடர்.

(இ - ள்.) துஞ்சுவது என்னை - (நீர்) இறக்கவேண்டுவது என்ன? நீர் சொற்ற சொல்லை யான் அஞ்சுவென்-நீர் சொன்னவார்த்தைக்கு நான் அஞ்சுகிறேன்; மறுக்கிலென் - (உமது கட்டளையை) மறுக்கமாட்டேன்; அவலம் தீர்ந்து இனி இஞ்சு இரும் - துன்பமொழிந்து இப்பொழுது இவ்விடத்தில் இருப்பீர்; அடியனேன் ஏகுகின்றனென் - அடியேன் செல்லுகிறேன்; வெம் சினம் விதியினை வெல்ல வல்லமோ - கடுங்கோபமுள்ள ஊழ்வினையை வெல்லவல்லமையுடையோமோ (நாம்?) [அல்லோம் என்றபடி]; (எ - று.)

"ஊழிற் பெருவலி யாவுள மற்றொன்று, சூழினுந் தான் முந்துறும்" என்றபடி எவ்வாற்றானும் விலக்கவொண்ணாத வலிய வினைப்பயனாக வருவது வருக என்பது, ஈற்றடியின் கருத்து. 'வெஞ்சினம்'என்ற அடைமொழியால், விதியென்றது - இங்கே தீவினைப்பயனை உணர்த்தும். அஞ்சுவென் என எதிர்காலத்தாற் கூறியதனால், நினைக்குந்தோறும் உமதுமொழி அச்சத்தைத் தருவது என்றவாறு. துஞ்சுவது - மங்கலவழக்கு. இங்கு என்பது, இஞ்சு எனத் திரிந்தது; எதுகைநோக்கிய தோர் போலிவழக்கு. பி-ம்:—[1]சொன்ன. [2]தீர்ந்திரும். [3]எஞ்சினேன். [4]அடியனே. (அஉசு)

சகூ.—இலக்குமணன் விடைபெறுதல்.

> போகின்றே னடியனேன் பொருந்தி வந்துகே
> டாகின்ற தரசன்ற னாணை நீர்மறுத்
> [1]தேகென்றி ரிருக்கின்றிர் [2]தமியி ரென்றுபின்
> வேகின்ற சிந்தையான் [3]விடைகொண் டேகினான்.

(இ - ள்.) அடியனேன் போகின்றேன் - அடியேன் (இதோ) செல்லுகிறேன்; பொருந்தி வந்து கேடு ஆகின்றது - இசைந்துவந்து கெடுதி உண்டா

கப்போகிறது; நீர் அரசன்தன் ஆணை மறுத்து ஏகு என்றிர் - நமது பெருமானதுகட்டளையைக் கடந்து போவென்று நீர் (என்னைச்) சொல்லுகிறீர்; தமியிர் இருக்கின்றிர்-தனியே இருக்கிறீர், என்று-என்றுசொல்லி, பின்-பின்பு, வேகின்ற சிந்தையான் - தபிக்கிற மனமுடையவனாய், விடைகொண்டு ஏகினான் - (இலக்குமணன்) விடைபெற்றுக்கொண்டு சென்றான்; (எ - று.)

அரசன்தன் ஆணை மறுத்து நீர் ஏகு என்றிர்-நமக்குப் பாதுகாவலாக இராமனால் நியமிக்கப்பட்டுள்ள என்னை அப்பாதுகாவலொழிந்து விலகிச் செல்லும்படி நியமிக்கிறீர். இலக்குமணன் உண்மையுணருந்தன்மையனாதலால், 'பொருந்திவந்து கேடுஆகின்றது' என்று வேகின்றசிந்தையனானான்; அன்றியும், இதற்கு, சீதைசொன்னசொல்லும் ஓர்காரணம். விரைவுந் துணிவும் பற்றி, 'ஆகின்றது' என நிகழ்காலத்தாற் கூறினான். பி-ம்:—[1]ஏகென்றிருக்கின்றீர். [2]தமியள். [3]விடைகொண்டேனனை. (அ௨எ)

கஎ.—அப்பொழுது இலக்குமணன் அடைந்த சிந்தை.

இருப்பனே லெரியிடை யிறப்ப ராலிவர்
பொருப்பனை யானிடைப் போவெ னேயெனி
னருப்பமில் கேடுவந் தடையு மாருயிர்
விருப்பனேற் கென்செய லென்று விம்மினான்.

(இ - ள்.) இருப்பன்ஏல்-(நான் செல்லாமல் இங்கே) இருப்பேனானால், இவர் எரியிடை இறப்பர் - இவர் நெருப்பில் விழுந்து இறப்பார்; பொருப்பு அனையானிடை போவெனே எனின் - மலைபோன்ற இராமனிடஞ்செல்வேனேயானால், அருப்பம் இல் கேடு வந்து அடையும்-பாதுகாவலில்லாத தீங்கு வந்துநேரும்; ஆர் உயிர் விருப்பனேற்கு என் செயல் - அரிய உயிரினிடத்து விருப்பத்தையுடைய எனக்குச் செய்யலாவது யாது? என்று விம்மினான் - என்றுஎண்ணி ஏங்கினான்; (எ - று.)—ஆல் - அசை.

இங்ஙனம் இருதலைக்கொள்ளியிடைப்பட்ட எறும்புபோல இருபுறத்துள் ஒன்றிலுந் துணிந்துசெல்லமாட்டாமல் துயருறுதலினும் உயிர்துறத்தல் நன்றாயினும் அங்ஙனம்உயிரைமாய்த்துக்கொள்ளாதிருக்கிறேன் அதனிடத்து ஆசையாலெனத் தன்னைத் தான் வெறுத்துக்கூறுவான் 'ஆருயிர் விருப்பனேன்' என்றான். அருப்பம் இல் கேடு - தடையில்லாத கெடுதி; அருப்பம் - அரண்: இனி, எளியகேடென்றும் பொருள்கொள்ளலாம்; அருப்பம் - அருமை. அருப்பம் என்பதை அல்பம் என்ற வடசொல்லின் திரிபாகக் கொண்டு, அற்பமல்லாத பெருங்கேடு என்றலும் ஒன்று. சலியாமை பெருமை முதலியனபற்றி, இராமனுக்கு மலை உவமை. (அ௨அ)

கஅ.—இலக்குமணன் ஒருவாறு துணிதல்.

அறந்தனா [1]லழிவில தாகி னாக்கலா
மிறந்துபா டிவர்க்குறு [2]மிதனி னிவ்வழி

துறந்துபோ மிதனையே துணிவென் றொல்வினைப்
பிறந்துபோந் திதுபடும் பேதை யேனெனா.

இதுவும், வருங் கவியும் - குளகம்.

(இ - ள்.) அறந்தனால் அழிவு இலது ஆகின் ஆக்கலாம் - தருமத்தினால் இயலுமானால் தீங்கு நேராதபடி செய்யலாம்; தொல் வினை பிறந்து போந்து இது படும் பேதையேன் - பழைய வினையின் பயனால் சன்மமெடுத்து இங்குவந்து இந்தஅவஸ்தையைப்படுகிற அறிவிலியான நான், இவர்க்கு இறந்துபாடு உறும் இதனின்-இவர்க்கு இறந்துபடுத லுண்டாதற்குக் காரணமாகிற இதனினும் [இங்கு நிற்றலினும்], இ வழி துறந்து போம் இதனையே துணிவென்-இந்தஇடத்தைவிட்டு நீங்கிச்செல்லும் இச்செயலையே செய்யத் துணிவேன், எனா - என்றுகருதி,— (எ - று.)— "என்று அறிவித்து ஏகினான்" என வருங் கவியோடு தொடர்ந்து முடியும்.

தருமம் காப்பிற் காக்க என்பது, முதலடியின் பொருள். இறந்துபாடு - முதனிலைதிரிந்த தொழிற்பெயர். இந்தச் சங்கடத்தினின்று மீளுதற்கு யாதோரறிவுந் தோன்றாமையால், 'பேதையேன்' என்று தன்னை வெறுத்தான். பி-ம்:—[1]அழிவிலாதாகல். [2]இருக்கின். (அஉக)

கசூ.—'சடாயு பாதுகாக்கும்' என்றுசொல்லி இலக்குமணன் செல்லல்.

போவது [1]புரிவல்யான் புகுந்த துண்டெனிற்
காவல்செ யெருவையின றலைவன் கண்ணுறா
மாவது காக்குமென் [2]றறிவித் தவ்வழித்
தேவர்செய் தவத்தினாற் செம்மலேகினான்.

(இ - ள்.) 'யான் போவது புரிவல் - நான் செல்லுவேன்; புகுந்தது உண்டு எனின் (ஏதேனும் தீங்கு) நேர்ந்தது உண்டானால்,காவல் செய் எருவையின் தலைவன் கண்ணுறும் ஆவது காக்கும் - (நமக்குக்) காவலைச் செய்கின்ற கழுகரசனான சடாயு பார்த்துத் தன்னாலியன்றவளவு பாதுகாப்பன்', என்று அறிவித்து - என்று (சீதையை நோக்கிச்) சொல்லி, செம்மல்-பெருமையிற் சிறந்தவனான இலக்குமணன், தேவர் செய் தவத்தினால் - தேவர்கள் செய்த தவத்தினாலே, அ வழி ஏகினான் - (இராமன் மானைத்தொடர்ந்து சென்ற) அந்தவழியாகச் சென்றிட்டான்; (எ - று.)

விடைகொண்டுஏகிய இலக்குமணன் கவன்றுகொண்டே சிறிதுதூரஞ் சென்று திரும்பிப்பார்த்து, சடாயுகாப்ப னென்பதைச் சீதைக்குத் தெரிவித்துச்சென்றன னென்க. கீழ்ச் சடாயுகாண்படலத்தில் "நீவிரு நன்னுதல் தானு மிக்காட்டில் வைகுதிர் காக்குவென் யான்" என்று கூறிய சடாயு இவர்களைப் பஞ்சவடியாச்சிரமங் கொண்டு சேர்த்து அருகில் நின்று இவர்க்குப் பாதுகாவல்செய்து வருகையால், 'காவல்செயெருவையின்தலைவன் கண்ணுறும் ஆவது காக்கும்' என்றான்; இதனை அப்படலத்தின் இறுதியில்

"வார்ப்பொற்கொங்கைமருகியை மக்களை, யேற்பச் சிந்தனையிட்டவ்வரக்கர் தஞ், சீர்ப்பைச் சிக்கறத்தேறினன் சேக்கையிற்,பார்ப்பைப் பார்க்கும் பறவை யிற் பார்க்கின்றான்" என்றதனாலும் அறிக. இலக்குமணன் சீதையைத் தனியேஇருத்திச்செல்லுதல், அச்சமயம்நோக்கி இராவணன்வந்து அவளைக் கவர்ந்துசென்று அதுகாரணமாக இராமபாணத்தால் வேரோடு அழியத் தேவர்கள் துன்பம் நீங்கி இன்பமுறுதற்குக் காரண மாகுதலால், 'தேவர் செய் தவத்தினாற் செம்ம லேகினான்' என்றார். போவதுபுரிதல் - போதலைச் செய்தல். பி-ம்:—[1]புரிவொனன். [2]அறிவுற்று. (அ௩௦)

௨௦—உடனே இராவணன் சந்நியாசிவேடங்கொண்டு சீதையிடத்து வருவதை இதுமுதல் நான்குகவிகளிற் கூறுகிறார்.

இளையவ னேகலு [1]மிறவு பார்க்கின்ற
வளையெயிற் றிராவணன் வஞ்ச முற்றுவான்
முளைவரித் தண்டொரு மூன்று முப்பகைத்
தளையரி [2]தவத்தவர் வடிவுந் தாங்கினான்.

(இ - ள்.) இளையவன் ஏகலும் - இலக்குமணன் சென்றவளவிலே,— இறவு பார்க்கின்ற வளை எயிறு இராவணன்-(அவன்) நீங்கிச்செல்லுதலை எதிர் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிற வளைந்த கோரதந்தங்களையுடைய இராவணன், வஞ்சம் முற்றுவான்-(தான்செய்யக்கருதிவந்த) வஞ்சனையைச் செய்துமுடிக் கும்பொருட்டு,—வரி முளை தண்டு ஒரு மூன்றும்-கட்டமைந்த மூங்கில்தண்டு ஒரு மூன்றையும்[திரிதண்டத்தையும்], முப் பகை தளை அரி தவத்தவர் வடி வும் - (காமம் வெகுளி மயக்க மென்னும்) மூன்று உட்பகையாகிய பந்தத்தை யறுத்த தவத்தையுடைய முனிவர்களது வடிவத்தையும் [சந்நியாசிவேஷத் தையும்], தாங்கினான்-தரித்தவனாய்,—(எ - று.)—"சூழல்வாய் நணுகினான்" என மேல் ௨௩-ஆம் கவியோடு முடியும்;ஆகவே,அதுவரையில் ஒருதொடராம்.

"நூலே கரகம் முக்கோல் மணையே, ஆயுங் காலை யந்தணர்க் குரிய", "உறித்தாழ்ந்த கரகமும் உரைசான்ற முக்கோலு, நெறிப்படச் சுவலசைஇ" என்றவற்றால், சந்நியாசிகளுக்குத் திரிதண்டம் உரியதாதல் உணர்க. துறவி கள் முக்கோல்பிடித்தல் முப்பகையையும் வென்றமைக்கு ஓர்அறிகுறியாகு மென்பதுபட 'முளைவரித்தண்டொரு மூன்று முப்பகைத்தளையரி தவத்தவர் வடிவும்' என ஒருங்கு நிறுத்திக்கூறினார். முப்பகை - மண்ணாசை பெண் ணாசை பொன்னாசை யென்னும் ஈஷணாத்ரயங்களுமாம். 'தவத்தவர்வடிவுந் தாங்கினான்' என்றதனால், காஷாயவஸ்திரந்தரித்தல், கையிற் கமண்டலமேந் துதல் முதலியன பெறப்படும். பி-ம்:—[1]இதவு. [2]தவத்தர்தம்வடிவம். (அ௩௧)

௨௧. ஊணில னுமென [1]வுலர்ந்த மேனியன்
சேணெறி வந்ததோர் வருத்தச் செய்கையன்
பாணியு [2]னடத்திடைப் படிக்கின் றானென
வீணையி னிசைபட வேதம் பாடுவான்.

(இ - ள்.) ஊண் இலன் ஆம் என உலர்ந்த மேனியன்-உணவொழிந்தவன்போல வற்றிய உடம்பையுடையவனும், சேண் நெறி வந்தது ஓர் வருத்தம் செய்கையன்-நெடுந்தூரம் வழிநடந்து வந்ததனாலாகியது போன்றதொரு மிக்கவருத்தத்தின் தோற்றத்தை யுடையவனும், நடத்திடை பாணியின் படிக்கின்றான் என - நடனம்நிகழுமிடத்தில் தாளத்தோடு (இசைப்பாட்டைப்) பொருத்திப் பாடுபவன்போல, வீணையின் இசை பட வேதம் பாடுவான் - வீணாகானம்போன்ற இனியஇசை யெழும்படி சாமகானஞ்செய்பவனுமாய்,—(எ - று.)—சூழல்வாய்நணுகினான்என்க.

கூத்தாடுகையில் தாளவடைவோடு இன்னிசை பாடுதல்,இவன் அடைவுபட வேதம்பாடுதற்கு உவமை. பாணி யென்னுங் கையின் பெயர் - இலக்கணையாய், அது கொண்டு ஒத்தறுத்து இடப்படும் தாளத்தின்மேல் நின்றது; இது - கருவியாகுபெயர். இவன் குதித்து நடந்து வருதலை அடுத்தகவியிற் கூறுகின்றாராதலால், அதற்கு ஏற்ப, உவமையில் 'நடத்திடை' என்றார். கானத்திற்குச் சிறந்தது சாம மாதலால், இங்கு வேதம்-சாமமெனக் கொள்ளப்பட்டது. "சாமகீத மற்று மொன்று சாமி நன்கு பாடினான்" எனச் சிந்தாமணியில் வருவதும் உணர்க. வீணையின் இசைபட என்பதற்கு - வீணையிசையும் ஒப்பாகாது கீழ்ப்படும்படி யென்று பொருள் கொள்ளலும் ஒன்று. பாணியின் என்பதற்கு - பாட்டினை யென்று உரைப்பர் ஒருசாரார். **பி-ம்**:—[1]உலந்த. [2]அளந்திசை, உழந்திடைப். (அஙஉ)

உஉ. பூப்பொதி யவிழ்ந்தன நடையன் பூதலந்
தீப்[1]பொதிந் தாமென மிதிக்குஞ் [2]செய்கையன்
காப்பரு நடுக்குறுங் காலன் கையினன்
மூப்பெனும் பருவமு முனிய முற்றினான்.

(இ - ள்.) பூ பொதி அவிழ்ந்து அன நடையன் - மலரின் இதழ் (மெல்ல மெல்ல) விரிந்தாற்போன்ற (மெத்தென்ற) நடையை யுடையவனும், பூதலம் தீ பொதிந்து ஆம் என மிதிக்கும் செய்கையன் - பூமியில் நெருப்புச் சிதறியிருந்தால் அவ்விடத்துச் செல்லுதல்போல நன்குபதியாதபடி கால் வைக்குஞ் செய்கையையுடையவனும், காப்பு அரு நடுக்கு உறும் - தடுக்க வொண்ணாத நடுக்கம் மிக்க, காலன் - கால்களையுடையவனும், கையினன் - (அப்படிப்பட்ட) கைகளையுடையவனும், மூப்பு எனும் பருவமும் முனிய முற்றினான் - முதுமையென்னும் பருவந்தானும் வெறுக்கும்படி மிகமுதிர்ந்தவனுமாய்,—(எ - று.)—சூழல்வாய்நணுகினனென்க.

முன்னிரண்டடியிற்கூறிய குறுநடையும், குந்திமிதித்துச்செல்லுதலும்-அந்தணர்க்கு உரிய இயல்பு. தொல்காப்பியப் பொருளதிகார வுரையில், 'தன்மையென்பது - சாதித்தன்மை; அவையாவன - பார்ப்பாராயின் குந்திமிதித்துக் குறுநடை கொண்டு வந்து தோன்றலும், அரசராயின் எடுத்த கழுத்தோடும் அடுத்த மார்போடும் நடந்து சேறலும், இடையராயின் கோற்கையும் கொடுமடியுடையும் விளித்த வீளையும் வெண்பல்லுமாகித்

தோன்றலும் என்று இன்னோரன்ன வழக்கு நோக்கிக்கொள்க' என உரைத்ததுங் காண்க. இங்ஙனம் மிதித்துத் தாவி மெல்லென நடத்தற்குக் காரணம், தரையில் ஊரும் எறும்பு முதலிய சிற்றுயிர்கள் காலிலடைப்பட்டு இறக்கலாகா தென்ற கருத்தும், வழியில் ஏதேனும் அசுத்தம் இருப்பின் அது காலிற் படலாகா தென்ற நோக்கமு மென்க. இனி, 'பூப் பொதி யவிழ்ந்தன நடை' என்பதற்கு - மலர்களின் தொகுதி சிந்தினாற்போல ஒன்றற் கொன்று அணுகப் பலஅடியிட்டு நடக்கும் நடை யென்றலும்ஒன்று. பொதிந்து என்பதைப் பொதிந்தது என்பதன் விகாரமாகவுங் கொள்ளலாம். பின்னிரண்டடியிற் கூறப்பட்டது, மூப்புத்தன்மை. 'காப்பருநடுக்குறும்' என்ற அடைமொழியைக் கைக்குங் கூட்டுக. தனது முற்றிய மூப்பைக் காண்பவர் தன்னைவெறுக்க என்பதே யன்றி அம்மூப்புத்தானும் தன்னை வெறுக்க என்னும் பொருளைத் தருதலால், உம்மை - இறந்தது தழுவிய எச்சம்: இங்ஙனங்கூறிய கற்பனை, மிக்கமுதுமையைக் காட்டும். 'பூப்பொதி யவிழ்ந்தன குடையன்' என்ற பாடத்துக்கு - தாமரைமலர் கட்டவிழ்ந்தாற் போன்ற குடையையுடையவ னென்க; குடையும் ஒருசார் துறவிகட்கு உரியது: "எறித்தருகதிர்தாங்கி யேந்திய குடை நீழ, லுறித்தாழ்ந்த கரகமு முரைசான்ற முக்கோலும்" என்ற கலித்தொகையையுங் காண்க; ஸ்ரீவால்மீகிபகவானும், 'ச்த்ரீ' என இராவணசந்நியாசிக்குக் குடையுடைமை கூறியுள்ளார். பி-ம்:—[1]பொதிந்தாலென. [2]சிந்தையான். (அஙங)

உங. தாமரை[1]க் கண்ணொடேர் தவத்தின் மாலைய
ஞமையி னிருக்கையன் வளைந்த வாக்கைய
ஞமநூன் மார்பின னணுகி னனரோ
தூமனத் தருந்ததி யிருந்த சூழல்வாய்.

(இ - ள்.) தாமரை கண்ணொடு - தாமரை மணிகளால் (ஆகிய), ஏர் தவத்தின் மாலையன் - அழகிய தவத்துக்கு உரிய மாலையைத் தரித்தவனும், ஆமையின் இருக்கையன் - யாமைமணையை யுடன்கொண்டுள்ளவனும், வளைந்த ஆக்கையன் - கூனிவளைந்த உடம்பையுடையவனும், நாமம் நூல் மார்பினன்-பெருமைபொருந்திய முப்புரிநூலைத் தரித்த மார்பையுடையவனுமாய், தூ மனத்து அருந்ததி இருந்த சூழல்வாய் - பரிசுத்தமான மனத்தையுடைய அருந்ததிபோன்ற கற்பினையுடையளான சீதாதேவி இருந்த பர்ணசாலையினிடத்து, நணுகினன்—சமீபித்தான்; (எ - று.)—அரோ - ஈற்றசை.

'நளிநாக்ஷம்' என்ற வடசொல்லின் மொழிபெயர்ப்பாக 'தாமரைக்கண்' என்றார்; (நளிநம்-தாமரை. அக்ஷம்-கண், மணி.) தாமரைக் கண்ணொடு என்பதில், 'ஒடு' உருபு-கருவிப்பொருளது; ("ஊசியொடு குயின்ற தூசும் பட்டும்" என்றவிடத்துப் போல.) தவத்தின்மாலை - ஜபமாலையுமாம். இனி, முதலடிக்கு - தாமரைமணிமாலையோடு மற்றும் உயர்ந்த தவத்துக்கு உரிய துளசிமணிமாலை முதலியவற்றையும் உடையவ னென்று உரைகொள்ளுதலும் ஒன்று: இனி, இதற்கு - தாமரைமலர்போன்ற கண்களோடு அழ

கிய தவவொழுங்கையுடையா னென்று உரைத்தல் ஒருவாற்றானுஞ்சிற வாது. "நூலே கரக முக்கோல் மணையே, ஆயுங்காலை யந்தணர்க் குரிய" என்றதனால், மணையும் முந்நூலும் கூறப்பட்டன. அச்சூத்திரவுரையில் 'யாமைமணை' என வுரைத்தது இங்கு உணரத்தக்கது; அது, ஆமையின் வடிவமமையச்செய்யப்பட்ட பீடம்; வடமொழியில் கூர்மாஸநமெனப் படும்: இது-வைதிக ஆசனங்களுள் ஒன்று. இனி, 'ஆமையினிருக்கையன்' என்பதற்கு - ஆமை தனது தலையையும் கால்களையும் வேண்டுழி அடக்கிக் கொள்ளுதல்போலத் தனது பத்துத் தலைகளையும் இருபது கைகளையும் அடக்கிக்கொண்டவ னென்று உரைப்பினும் பொருந்தும். "ஒருமையு ளாமைபோ லைந்தடக்கல்"என்ற குறளின் கருத்துப்பற்றி ஆமை தனது தலை யொன்றுங் கால்நான்குமாகிய ஐந்து உறுப்புக்களையும் இடர்புகுதாமல் அடக்கிக்கொள்ளுதல் போல, ஐம்பொறிகளையும் பாவம்புகுதாமல் அடக்கிய தோற்றத்தைக் காட்டியவ னென்றலும் ஒன்று. அணுகினான் என்று பிரித்து உரைத்தல், மோனைத்தொடைக்குச் சிறவாது. அருந்ததி - வசிஷ்டர் மனைவி; இப்பெயர் - இங்கு உவமையாகுபெயராய்ச் சீதையைக் குறித்தது.

இருபதாங்கவியில் திரிதண்டமும், இக்கவியில் தாமரைமணிமாலையும் உபவீதமும் கூறியதனால் இவற்றையுடைய வைஷ்ணவசந்யாசிவேஷத்தைக் கொண்டு வந்தன னென்பது விளங்கும். வால்மீகிராமாயணத்தில் குடுமி யுடைமையையுங் கூறியுள்ளார். தருமத்தையே பிரதானமாகவுடைய ஜநகரது குலத்துமகளான சீதைக்கு நம்பிக்கையுண்டாக்கும்பொருட்டு அவள் மதிக்கத்தக்கவிதமான சந்யாசிவேஷத்தையே கொண்டன னென்பர் ஆன்றோர். அங்கிராவென்னும்முனிவர் கூறின யதிலக்ஷணம் இத்தன்மைத்தே. வடமொழி மகாபாரதத்திலும் இங்ஙனமே கூறப்பட்டுள்ளது. "முக்கோலுங் கமண்டலமுஞ் செங்கற்றூசு முந்நூலுஞ் சிகையுமாய் முதிர்ந்து தோன்று, மக்கோல மனைவருங் கைதொழுது நோக்கி" என்ற வில்லிபுத்தூரார் பாரத முங் காண்க. பி - ம்:—[1]மணிதுழாய் தரித்த. (௨௩)

௨௪.—இராவணன் பர்ணசாலை வாயிலில் வந்து 'இதில் உள்ளார் யார்?' என்றல்.

தோமறு சாலையின் வாயி றுன்னினா
னாமுதல் குழறிட நடுங்கு சொல்லினான்
[1]யாவிரிவ் விருக்கையு ளிருந்து ளீரென்றான்
றேவரும் மருள் [2]கொளத் [3]தெரிந்த மேனியான்.

(இ - ள்.) தேவரும் மருள் கொள தெரிந்த மேனியான் - (தன்னைக் காண்கிற) தேவர்களும் மயங்கும்படி விளங்குகிற (சந்யாசி வடிவத்தைக் கொண்டவனான இராவணன், தோம் அறு சாலையின் வாயில் துன்னினான்-குற்றமற்ற அப்பர்ணசாலையின் வாயிலிற் சேர்ந்தவனாய், நா முதல் குழறிட நடுங்கு சொல்லினான் - நாக்கு அடியோடு குளறுதலாலே தடுமாறுகிற சொற்களினால்,

இ இருக்கையுள் இருந்துளீர் யாவிர் என்றான் - இந்தப்பர்ணசாலைக்குள் இருக்கிறவர் யார்? என்று வினவினான்; (எ - று.)

அத்தழைக்குடிசையின்வாயிலில் வந்து நின்று, யார் இதனுள்ளே இருக்கிறவர்? என்றுகேட்டன னென்பதாம். தோம் - தோஷ மென்ற வட சொல்லின்விகாரம். நாமுதல் என்பதை முதல்நா வென மொழிமாற்றி, அடிநாவெனினும் அமையும். நாக்குழறச் சொல்தடுமாறுதற்குக் காரணம், முற்றிய மூப்பு. [3]திரிந்தமேனியான் என்று பாடமாயின், (மாயையால்) மாறுபட்ட உருவத்தையுடையானெனப் பொருள்படும். பி-ம்:—[1]யாவர். [2]தர.

உரு.—அச்சொற்கேட்டுச் சீதை இராவணமுனியை எதிர்கோள்ளுதல்.

தோகையு [1]மிவ்வழித் தோமில் சிந்தனை
[2]சேகறு நோன்பின ரென்னுஞ் [3]சிந்தையாள்
பாகியல் [4]கிளவியாள் பவளக் கொம்பர்[5]போன்
றேகுமி னீண்டென வெதிர்வந் தெய்தினாள்.

(இ - ள்.) தோகையும் - (சாயலிலும் நடையிலும்) மயில்போன்றசீதையும்,—இ வழி - இவ்விடத்துவந்த, தோம் இல் சிந்தனை சேகு அறு நோன்பினர் - குற்றமற்ற மனத்தையும் குற்றமற்ற தவவிரதத்தையு முடைய முனிவர் இவர், என்னும் - என்று எண்ணிய, சிந்தையாள் - மனத்தையுடையவளாய், பாகு இயல் கிளவியாள் - கருப்பஞ்சாற்றுப்பாகுபோன்ற (இனிய) சொற்களையுடையவளாய் [இன்சொற்களால்], ஈண்டு ஏகுமின் என - (வந்த முனிவனைநோக்கி) 'இங்குவாரும்' என்றுசொல்லிக்கொண்டு, பவளம் கொம்பர் போன்று எதிர் வந்து எய்தினாள் - பவழக்கொடிபோன்று அவனெதிரில் வந்து சேர்ந்தாள்; (எ - று.)

[2]சேகுறுநோன்பினர் என்று பாடமாயின், வயிரத்தன்மை பூண்ட [மிக்க உறுதியைக் கொண்ட] விரதாநுட்டானமுடையவ ரென்க. நோன்பினர், ஏகுமின் - உயர்வுப்பன்மை. இயல் - உவமவுருபு. கொம்பர் - இறுதிப்போலி. ஈண்டு ஏகும் மின் என்று எடுத்து - (வானத்தினின்று) இங்கு வந்ததொரு மின்னல்போல என்று உரைப்பாருமுளர். பி-ம்:—[1]அவ்வழி. [3]சிந்தையால். [4]கிளவியோர். [5]போல். (அங்கூ)

உசு.—அப்பொழுது இராவணன் சீதையைப் பார்த்தல்.

வெற்பிடை மதமென [1]வியர்க்கு மேனிய
[2]னற்பினற் றிரைபுர ளாசை வேலையன்
[3]பொற்பினுக் கணியினைப் புகழின் சேக்கையைக்
கற்பினுக் கரசியைக் கண்ணி னோக்கினான்.

(இ - ள்.) வெற்பிடை மதம் என வியர்க்கும் மேனியன் - யானையினிடத்து மதசலம்பெருகுவதுபோல வேர்வையொழுகும் உடம்பையுடையவனும், அற்பின் நல் திரை புரள் ஆசை வேலையன் - அன்பாகிய பெரியஅலைகள்

புரளப்பெற்ற ஆசையாகிய கடலிலமிழ்ந்தவனுமாய், (இராவணன்), பொற்பினுக்கு அணியினை - அழகுக்குஅழகாயுள்ளவளும், புகழின் சேக்கையை - கீர்த்திக்குத் தங்குமிடமாயுள்ளவளும், கற்பினுக்கு அரசியை - பதிவிரதா தருமத்துக்குத் தலைவியாயுள்ளவளுமான சீதையை, கண்ணின் நோக்கினான் - (தனது) கண்களாற் பார்த்தான் [பிரதியக்ஷமாய் எதிரிற் கண்டனனென்றபடி]; (எ - று.)

முன்பு அப்பிரதியக்ஷமாகக் கருத்தினால் நோக்கியதனினும், உருவெளித் தோற்றத்திலுங் கனவிலுங் கண்ட பொய்க்காட்சியினும் வேறுபாடு விளங்க, 'கண்ணினோக்கினான்' என்றனரென்க. இனி, கண்கள்படைத்தபயன் பெறுமாறு பிராட்டியைத் தரிசித்தனனென்று கருத்துக்கொள்ளினுமாம். வெற்பு-இங்கு, யானைக்கு உவமவாகுபெயர். அன்பு என்பது-அற்பு எனமென்றொடர்வன்றொடராயிற்று. "நன்று பெரிதாகும்" என்ற தொல்காப்பியத்தை நோக்கி, 'நற்றிரை' என்பதற்கு - பெரிய அலை யென்று உரைக்கப் பட்டது. ஆசைக்கு அன்பு அங்கமாதலால், அவற்றை முறையே கடலும் அலையுமாக உருவகப்படுத்தினார். முன்னிரண்டடி - அவனது காமதாபத்தைக் காட்டும். 'பொற்பினுக்கணியினை' என்றது முதலிய மூன்றும்-ஒரு பொருளின்மேல் வந்த பலபெயர்கள். இவளழகுக்குமேம்பட்டதோரழகு இல்லையாதலின், 'பொற்பினுக்குஅணி' என்றார். தனது கற்பை எப்பொழுதும் சிறிதும் அழியாதபடி பாதுகாத்துக்கொண்டு அதனால் தான் பிறந்த குலத்துக்கும் புகுந்த குலத்துக்கும் புகழைத் தருந் தன்மையளென்பது, 'புகழின்சேக்கையை,' 'கற்பினுக்கரசியை' என்ற தொடர்களால் விளங்கும்.
பி-ம்:—[1]வேர்க்கும். [2]அற்பினில். [3]பொற்பினது. (அ௬எ)

உஎ.—சீதையைக்கண்டவாவிலே இராவணன் வேட்கைநோய் மிஞ்சிப் படும் அவத்தையை இதுமுதல் ஆறுகவிகளில் பலவாற்றுக்கூறுகிறார்.

[1]தூங்கலில் குயில்கெழு சொல்லி [2]னும்பரி
னோங்கிய வழகினா ளுருவங் காண்டலு
மேங்கினன் மனநிலை யாதென் றுன்னுவாம்
வீங்கின மெலிந்தன வீரத் தோள்களே.

(இ - ள்.) தூங்கல் இல் - சோர்தலில்லாத, குயில் கெழு-குயில்போல் விளங்குகிற,சொல்லின்-சொல்லோடு, உம்பரின் ஓங்கிய அழகினாள் - தேவலோகத்து மாதர்களினுஞ் சிறந்த அழகுடையளான சீதையினது, உருவம் - வடிவத்தை, காண்டலும் - பார்த்தவுடனே, ஏங்கினன் - ஏக்கமுற்ற இராவணனது, மனம் நிலை - மனத்தின்நிலைமையை, யாது என்று உன்னுவாம் - எத்தன்மைத்தென்று எண்ணுவோம்? **வீரம் தோள்கள்** - (அவனது) வலிய புயங்கள், **வீங்கின** - (அவளைக் கண்டதனாலாகிய ஆனந்தத்தால் முதலிற்) பூரித்தன; **மெலிந்தன** - (அவளைப்பெறாமையாலாகிய வருத்தத்தால் உடனே) இளைப்புற்றன; (எ - று.)

இப்படி மிக்க காதற்களிப்பையும்விரகவேதனையையும் ஒருங்கே கொண்ட அவன்மனத்தினது சஞ்சலத்தன்மை எண்ணுதற்கும் அரியதென்பது, இதன் தாற்பரியம். [1]தூங்கலினுருவினைச்சொல்லின் என்ற பாடத்துக்கு, தூங்கலின் - (மாயமான் கூக்குரலைக் கேட்ட விசனத்தால்) வாடுதலையுடைய, உருவினை - வடிவத்தின் தன்மையை, சொல்லின் - சொல்லுமிடத்து என்க: விசனமடைந்திருக்குஞ் சமயத்தில் சீதை தேவமாதரினும் மேம்பட்ட அழகுடையளாயிருந்தா ளென்றும், அப்பொழுதே அவள்வடிவத்தைக்கண்ட வளவிலே இராவணன் ஏக்கமுற்றானென்றுங் கூறியதனால், விசனமுறாத காலத்தும் மகிழ்ச்சியுறுங்காலத்தும் உள்ள சீதையின் வடிவழகுச்சிறப்பு ஒப்புயர்வற்றதென்பது தானேவிளங்கும்; மேல் முப்பத்திரண்டாஞ் செய்யுளின் முன்னிரண்டடிகளும் இங்கு நோக்கத்தக்கன. [1]தூங்கலிலுருவினை என்ற பாடத்துக்கு-(அழுகிற் சிறிதும்) சோர்வில்லாத மேனியையென்று உரைப்பர். உம்பர்-இடவாகுபெயர். பி-ம்:—[1]தூங்கலினுருகெழு. [2]உம்பரும்.()

உஅ. புனமயிற் [1]சாயற னெழிலிற் பூநறைச்
சுனைமடுத் துண்டிசை முரலுந் தும்பியி
னினமெனக் களித்துள தென்ப தென்னவன்
மனமெனக் [2]களித்தது கண்ணின் மாலையே.

(இ - ள்.) (அவன்) கண்ணின் மாலை - (சீதையைக்கண்ட) அவ்விராவணது கண்களின் வரிசை,—புனம் மயில் சாயல்தன் எழிலின் - வனத்தில் தன்னிச்சைப்படியுள்ள மயிலினது சாயல் போன்ற சாயலையுடையஅவளது அழகினால், பூ நறை சுனை மடுத்து உண்டு இசை முரலும் தும்பியின் இனம் என களித்து உளது - மலர்களிலுள்ள தேனின் ஊற்றினிடத்து இறங்கி அதனை நிரம்பப்பருகி இசைபாடுகிற வண்டின்கூட்டம்போலக் களிப்படைந்தது, என்பது என்-என்று சொல்வது என்னசிறப்பு?அவன் மனம் எனகளித்தது-அவனதுமனம் களிப்புற்றதுபோலவே (கண்வரிசையும்)களிப்புற்றது.

அப்பொழுது இராவணன் அடைந்த மகிழ்ச்சிக்களிப்பில் அவன்கண்ணுக்கு அவன்மனத்தை உவமைகூறினாற் கூறலாமேயன்றி மற்றெதுவும் உவமைகூறத்தக்க தன்றென்பது இதன் கருத்து. தன்இயல்புகுன்றாத மயிலென்பார், 'புனமயில்' என்றார். மயிற்சாயல் - உவமைத்தொகையன் மொழி. 'நறைச்சுனை' என்றதனால், தேனின்மிகுதி தோன்றும். இனி, சுனைப்பூ என மொழிமாற்றி, சுனைகளிலுள்ள நீர்ப்பூக்களென்று உரைப்பாருமுளர். பிராட்டியாகிய பூவின் அழகாகிய தேனைப் பருகி வண்டினம்போலக் கண்கள்பலவும் களித்தனவென்க. சூர்ப்பணகை வந்து பிராட்டியின் அழகையெடுத்துக் கூறியகாலத்து அதனை இராவணன் கருத்தால் நோக்கியபொழுது அவன்மனம் எவ்வாறுகளித்ததோ அவ்வாறே களித்தது அவளை நேரிற்கண்ட கண்களுமென்று ஈற்றடிக்குக் கருத்துக்கூறுவர் ஒருசாரார். கண்கள் இருபதாதலின், 'கண்ணின்மாலை' எனப்பட்டது. பி-ம்:—[1]சாயலின். [2]களித்தன.

உகூ. சேயிதழ்த் தாமரைச் சேக்கை தீர்ந்திவண்
மேயவண் மணிநிற மேனி காணுதற்
கேயுமே யிருபதிங் கிமைப்பி னாட்டங்க
ளாயிர மில்லையென் [1]றவலமெய்தினான்.

(இ - ள்.) சேய் இதழ் தாமரை சேக்கை தீர்ந்து - சிவந்த இதழ்களை யுடைய செந்தாமரை மலராகிய தங்குமிடத்தை விட்டு, இவண் மேயவள் - இவ்விடத்துவந்துள்ள திருமகளாகிய சீதையினது, மணி நிறம் மேனி - இரத்தினகாந்தியையுடைய திருமேனியழகை, காணுதற்கு - பார்த்தற்கு, இங்கு இருபது நாட்டங்கள் ஏயுமே - எனக்குள்ள இருபதுகண்கள் போதுமோ? இமைப்பு இல் நாட்டங்கள் ஆயிரம் இல்லை - (எனக்கு) இமையாத கண்கள் ஆயிரம் இல்லையே' என்று - என்று எண்ணி, அவலம்எய்தினான் - துன்பத்தையடைந்தான், (இராவணன்); (எ - று.)

"உமையா ளொக்கு மங்கைய ருச்சிக் கரம்வைக்குங், கமையாண் மேனி கண்டவர் காட்சிக் கரைகாணா, ரிமையா நாட்டம் பெற்றில மென்றா ரிரு கண்ணா, லமையா தென்றா ரந்தரவானத் தவரெல்லாம்" என்று பாலகாண்டத்தில் வந்த செய்யுள் இங்குக் காணத்தக்கது. வேதத்திற்கூறியுள்ளபடி ஆயிரங்கண்ணனான புருஷோத்தமனே பிராட்டியழகை முற்றுங் காண்டற்கு உரியா னென்பது இதனாற் போதரும். 'சேயிதழ்த்தாமரைச் சேக்கை தீர்ந்திவண் மேயவள்'—ஸ்ரீவால்மீகிபகவானும் "பத்மஹீநாமிவ ஸ்ரியம்" என்று இவ்வாறே கூறியுள்ளார். மணிநிறமேனி - மாணிக்கமென்னும் இரத்தினம்போலச் செந்நிறமுடைய வடிவமுமாம். ஏகாரம் - எதிர்மறை. "கண்ணுளார் நுங்காதல ரொழிக காம மீங்கென" என்ற சிந்தாமணியில் 'ஈங்கு' என்பது - தன்மையிடத்தை யுணர்த்தினாற் போல, இச்செய்யுளில் 'இங்கு' என்பது-தன்மையிடத்தையுணர்த்திற்று; ஆகவே, என்னிடத்து என்று பொருளாம்: நச்சினார்க்கினியர் அச்சிந்தாமணியுரையில் 'ஈங்குத்தன் மையையுணர்த்துதல் "செலவினு ம்வரவினும்" என்னுஞ்சூத்திரத்திற் கூறினாம்' என்றதும், "செலவினும் வரவினும்" என்ற தொல்காப்பியச் சூத்திரவுரையில் 'ஈங்கு முதலியன-தன்மைக்கண்ணும், ஆங்குமுதலியன - படர்க்கைக்கண்ணும் அடக்கப்பட்டன' என்றதும் அறியற்பாலன. **பி - ம்:—**
[1] அல்லல். (அசஂO)

௩0. அரைகடை யிட்டமுக் கோடி யாயுவும்
[1]புரைதபு தவத்தின்யான் படைத்த போதுமோ
நிரைவளை [2]முன்கையி னிறைந்த [3]நங்கைதன்
கரையறு நன்னலக் கடற்கென் றுன்னினான்.

(இ - ள்.) நிரை வளை முன் கையில்நிறைந்த - வரிசையாக வளையல்கள் முன்னங்கையில் நிரம்பியுள்ள, நங்கைதன் - (இந்தப்) பெண்ணரசியினது, கரை அறு நல் நலம் கடற்கு - கரையில்லாத சிறந்த இன்பமாகிய கட

லில் முற்றும் திளைத்தாடுதற்கு, புரை தபு தவத்தின் யான் படைத்த அரை கடை இட்ட முக்கோடி ஆயுவும் போதுமே - குற்றமற்ற தவத்தையுடைமையால் நான் பெற்ற மூன்றரைக்கோடியாயுளும் போதுமா? [போதாதன்றே]. என்று உன்னினன் - என்று எண்ணினன்; (எ - று.)

அரைகடையிட்ட முக்கோடி - அரையென்னும் எண்ணைக் கடையில் எழுதப்பெற்ற மூன்றுகோடி யென்க. கோடி, ஆயுஸ் - வடசொற்கள். இராவணன் கைலாசம்பெயர்த்தெடுத்த காலத்தில் சிவபிரானருளால் மூன்றரைக்கோடி ஆயுளைப் பெற்றன னென்பது பிரசித்தம். அதற்குக்காரணமான நல்வினையை 'புரைதபு தவம்' என்று பாராட்டிக்கூறினன்.

இவளது இன்பக்கடலை அனுபவிக்கத் தொடங்குமிடத்து எனது மூன்றரைக்கோடி ஆயுளும் அமையுமா? [அமையாது] என்ற பின்வருந் தீங்குக்குச் சூசகமாகும் அமங்கலப்பொருள் இராவணன்வார்த்தையில் அமைந்ததெனக் கொள்ளுதலும் உண்டு; இனி இராவணனது ஆயுள் அரைக்கோடியிலேயே முடிதல் காண்க. சிவபிரான் முதலில் மூன்றரைக்கோடி கொடுத்ததை உடனே திருமால் அரைக்கோடியாம்படி சூழ்ச்சிசெய்திட்டன னென்பது ஐதிஹ்யம். இராவணன் தான் முன்புவரம்வேண்டிய நான்குகோடியில் இதுவரை அரைக்கோடி கழிந்திட்டதனால், மூன்றரைக்கோடியே கூறினன். பி - ம்:—[1]பரை. [2]முன்கையிற்நின்ற. [3]நங்கையின். (அ௬௧)

௫க. தேவரு மவுணருந் தேவி மாரொடுங்
கூவல்செய் தொழிலினர் குடிமை செய்திட
மூவுல கமுமிவர் முறையி னளயா
[1]னேவல்செய் துய்குவெ னினியென் றுன்னினன்.

(இ - ள்.) இனி—,தேவரும் - தேவர்களும். அவுணரும் - அசுரர்களும், தேவிமாரொடும் - (தங்கள்தங்கள்) மனைவியருடனே, கூவல் செய் தொழிலினர் - (வேண்டியபொழுதெல்லாம்) அழைத்துக் கூறப்படும் குற்றேவற்றொழில்களைச்செய்யும்வேலைக்காரர்களாய், குடிமை செய்திட-குடியடிமைசெய்யும்படி [குலத்தோடு அடிமைபூணுமாறு], மூ உலகமும் - மூன்றுலோகங்களையும், இவர் முறையின் ஆள - இந்தப் பெண்ணரசியார் நீதியாக அரசாள, யான் ஏவல் செய்து உய்குவென் - நான் (இவர்க்குக்) குற்றேவல்செய்து வாழ்வேன், என்று உன்னினன் - என்றுங் கருதினன்; (எ - று.)

இவரைத் தனதுதானத்தில் அரசியாராக்கி இவர்க்குத் தான் அடிமைபூணுதலே தனது சன்மத்தின் பயனென்று எண்ணின னென்க. குடிமை-பரம்பரையாகச்செய்யும் அடிமை. இவர் - உயர்வுப்பன்மை. பி ம்:—[1]ஏவலின்வைகுவெ னினியென்றெண்ணினன். (அ௬௨)

௫உ. உளைவுறு துயர்முகத் தொளியி தாமெனின்
முளையெயி றிலங்கிடு முறுவ லென்படுந்

தளையவிழ் குழலிவட் கண்டு தந்த[1]வென்
னிளையவட் களிப்பனென் னரசென் றெண்ணினான்.

(இ - ள்.) உளைவுஉறு துயர்முகத்து ஒளி இது ஆம் எனின் - வருத்தம் மிக்க துக்கம் நேர்ந்த சமயத்தி லுள்ள முகத்தின் பிரகாசமே இத்தனைச் சிறப்பினதாயிருக்குமென்றால், முளை எயிறு இலங்கிடும் முறுவல் என்படும் - (மகிழ்ச்சிநேர்ந்த காலத்துச்) சிறிதுவெளித்தோன்றுகிற பற்கள் விளங்கப் புன்னகைசெய்யும் அழகு எத்தன்மைத்தாமோ! தளை அவிழ் குழல் இவள் கண்டு தந்த என் இளையவட்கு - (சூடப்பட்ட மலரரும்புகள்) கட்டவிழ்ந்து மலர்தற்கு இடமான கூந்தலையுடைய இவளை நாடிக்கண்டு எனக்குக் காட்டிக் கொடுத்த என்தங்கையான சூர்ப்பணகைக்கு, என் அரசு அளிப்பென் - எனது அரசாட்சியைக் கொடுப்பேன், என்று எண்ணினான் - என்றும் நினைத்தான்; (எ - று.)

கீழ், சீதைக்கு அரசாட்சியைக் கொடுத்துத் தான் அடிமை பூணுதலையே பேறாகக் கருதியவன், உடனே அக்கருத்துமாறி, அச்சீதையின் தன்மையை என்தங்கை அறிந்து வந்து எனக்குக்கூறிய உபகாரத்துக்குப் பிரதியுபகாரமாக என்னரசை அவளுக்குக் கொடுத்தல் வேண்டுமென்று எண்ணினனென்பதாம். முன்னிரண்டடியில் தண்டாபூபிகாநியாயங் கொண்டு பொருளைப் பாராட்டியது, தொடர்நிலைச்செய்யுட் பொருட்பேறணியாம்; இதனை வடநூலார் காவ்யார்த்தாபத்தியலங்கார மென்பர். இராமனுக்கு வருத்தம் நேர்ந்ததாக அறிந்ததனா லாகிய சோகத்தால் சீதை குழல்சோரநின்றன ளென்பதுபட 'தளையவிழ்குழல்' என்றதாகவுங் கொள்ளலாம். தளையவிழ்குழல் இவண் கண்டு எனப்பிரித்து, இம்மங்கையை இவ்விடத்துக் கண்டு எனினும் அமையும்; இவ்வுரைக்கு, தளையவிழ்குழல் என்பது - அன்மொழித்தொகையாய், சீதையைக் குறிக்கும். சீதையைத் தான்பெறுதல் நிச்சயமென்ற துணிவினால் 'தந்த' என்றான். பி-ம்:—[1]அவ். (அசுஙு)

ஙங.—துறவிவடிவுகொண்ட இராவணனுக்குச் சீதை வருகவென்று உபசாரமொழி கூறல்.

ஆண்டையா னனையன வுன்னி யாசைமேன்
மூண்டெழு சிந்தனை முறையி லோன்றனைக்
காண்டலுங் கண்ணினீர் துடைத்த கற்பினா
ளீண்டெழுந் தருளுகமென் [1]றினைய கூறினாள்.

(இ - ள்.) ஆண்டையான் - அவ்விடத்தில் வந்தவனான, அனையன உன்னி ஆசைமேல் மூண்டு எழு சிந்தனை முறை இலோன் தனை - அத்தன்மையான விஷயங்களை நினைத்து ஆசைமேன்மேல் அதிகப்பட்டுக்கிளரும் மனத்தையுடைய முறைகேடனான இராவணனை, காண்டலும் - பார்த்தவுடனே, கண்ணின் நீர் துடைத்த கற்பினாள் - (தன்)கண்ணீரைத் துடைத்துக் கொண்ட தவறாக்கற்பினளான சீதை, (அவனை நோக்கி), ஈண்டு எழுந்தரு

ளும் என்று இனைய கூறினாள்-'இங்கே எழுந்தருளுக' என்று இத்தன்மைய வான வார்த்தைகளைச் சொன்னாள்; (எ - று.)

கற்பினாள்மேல் அவன் ஆசை கொள்ளுதல் தகாதென்பதும், அத்துராசை சிறிதும்பயனுறா தென்பதும் விளங்க, 'முறையிலோன்' என்றும், 'கற்பினாள்' என்றுங் கூறினார். முறையிலோனை, கற்பினாள், அவன்கருத்து உணராமையால், சிறந்த வொருமுனிவ னென்றெண்ணி, இயல்பில் உபசரிக்கலுற்றன ளென்க. பி - ம்:—[1]இனிய. (அசச)

கூசு.—சீதை தந்த ஆசனத்தில் அம்முனிவன் வீற்றிருத்தல்.

[1]ஏத்தின [2]ளெய்தலு மிருத்தி ரீண்டென
வேத்திரத் தாசனம் [3]விதியி னல்கினாண்
மாந்திரி தண்டயல் [4]வைத்த வஞ்சனும்
பூத்தொடர் சாலையி னிருந்த போழ்தினே.

இதுவும், அடுத்த கவியும் - குளகம்.

(இ - ள்.) ஏத்தினள் - (இவ்வாறு) முகமன்கூறிய சீதை, எய்தலும்- (அவன் அருகில்) வந்தவளவிலே, ஈண்டு இருத்திர் என - 'இதில் வீற்றிருக்க' என்றுசொல்லி, வேத்திரத்து ஆசனம்-பிரம்பினாற் செய்யப்பட்டதோர் ஆசனத்தை, விதியின் நல்கினாள் - முறைப்படி கொடுத்தாள்; (கொடுக்க), மா திரிதண்டு அயல் வைத்த-பெருமைபொருந்திய திரிதண்டத்தை (த் தான் வீற்றிருக்குமிடத்துக்கு)ப் பக்கத்திலே வைத்த, வஞ்சனும் - கபடசந்நியாசியான இராவணனும், பூ தொடர் சாலையின் - அழகுபொருந்திய அப்பர்ணசாலையில், இருந்த போழ்தின் - வீற்றிருந்த சமயத்திலே, (எ - று.)—"மலைகளும் மரங்களும் நடுங்கின" என வருங் கவியோடு முடியும்.

வேத்திராசனம்,முனிவர்க்கு உரியது. விதி-இல்லறத்துவாழுங் குலமகளிர் தமது இருப்பிடத்துக்கு வந்த துறவியை உபசரிக்குங் கிரமம். இல்வாழ்க்கையில்நின்ற புருஷனும் ஸ்திரீயும் ஒருங்கேனும் தனித்தனியேனும் யதிபூசை செய்யவேண்டு மென்பது, நூற்கொள்கை. 'ஆசனம் விதியினல்கினாள்' எனவே, அர்க்கிய பாத்திய ஆசமநீயம் முதலியவற்றையுங் கொடுத்தமை பெறப்படும். வஞ்சன் - பொய்வேடத்தான். பூத்தொடர்சாலை - பூமாலைகள் அலங்காரமாகத் தொங்கவிடப்பெற்ற சாலையுமாம். பி - ம்:—[1]எத்தினள். [2]ஏத்தலும். [3]விருப்பின். [4]வைத்து. (அசரு)

கூரு.—அப்போழுது சராசரங்கள் அஞ்சிநடுங்கல்.

நடுங்கின மலைகளு மரனு நாவவிந்
தடங்கின பறவையும் விலங்கு மஞ்சின
படங்குறைந் [1]தொதுங்கின பாம்பும் பாதகக்
கடுந்தொழி லரக்கனைக் காணுங் கண்ணினே.

(இ - ள்.) மலைகளும் மரனும் நடுங்கின - (அப்பொழுது) மலைகளும் மரங்களும் நடுக்கமுற்றன; பாதகம் சுடு தொழில் அரக்கனை காணும் கண்ணின்-பாவத்துக்குக்காரணமான கொடிய செய்கையையுடைய அவ்விராக்கதனைக்கண்ணிற் கண்டதனால் [கண்டபொழுது], பறவையும் நா அவிந்து அடங்கின-(பலவாறுகூவுந்தன்மையவான) பக்ஷிகளும் (தமது) நாக்கு அடங்கி ஒடுங்கின; விலங்கும் அஞ்சின - மிருகங்களும் அச்சமுற்றன; பாம்பும் - நாகங்களும், படம் குறைந்து ஒதுங்கின-படமொடுங்கிப் பதுங்கின;(எ - று.)

மலைகள்முதலியவை இவனது கொடுமையை உள்ளபடி உணர்ந்ததனால் இங்ஙனம் குழப்பமடைந்தன வென்க. துஷ்டஜந்துவான பாம்பும் படங் குறைந்து ஒதுங்கின வென்றதனால், இராவணன் அதனினுங் கொடியானென்பது பெறப்படும். பி - ம்:—[1]ஒடுங்கின. (அசசு)

நசு.—அம்முனி சீதையைநோக்கி 'இப்பர்ணசாலைக்குஉரியவர்யார்?' என்றல்.

இருந்தவன் யாவதிவ் விருக்கை யீங்குறை
[1]யிருந்தவன் [2]யாவனீர் யாரை யென்றலும்
[3]விருந்தின ரிவ்வழி விரகி லாரெனப்
பெருந்தடங் கண்ணவள் பேசன் மேயினாள்.

(இ - ள்.) இருந்தவன் - (வேத்திராசனத்தில்) வீற்றிருந்த அவ்விராவணன், 'இ இருக்கை யாவது - இந்த இருப்பிடம் யாது? ஈங்கு உறை இரு தவன் யாவன்-இவ்விடத்துவசிக்கிற பெரிய தவத்தையுடைய முனிவன் யார்? நீர் யாரை - நீர் யார்?' என்றலும் - என்று வினவியவளவிலே,—பெரு தட கண்ணவள்-மிகப்பெரிய கண்களையுடைய சீதை, இ வழி விருந்தினர் விரகு இலார் என - '(இவர்) இவ்விடத்துக்குப் புதியவர் கபடமில்லாதவர்' என்று எண்ணி, பேசல் மேயினாள் - விடைகூறத்தொடங்கினாள்; (எ - று.)

'பெருந்தடங்கண்ணவள் பேசல் மேயினாள்' என்றதனால், அவனை முனிவனென்று கருதியதனால் அவனைக் காண நாணித் தலைவணங்கிநில்லாது அவனை நோக்கிப் பேசினளென்பது பெறப்படுமென்பர். இவள்கணவனை 'ஈங்குறையிருந்தவன் யாவன்' என்று ஒருமையால் வினவி இவளை 'நீர் யார்' என உயர்வுப்பன்மையால் வினவியதனால், இவள்பக்கல் தனக்கு உள்ள நன்குமதிப்பையும், அன்புமிகுதியையும் இராவணன் புலப்படுத்தினானும். இருந்தவன் என வந்த சொல் இரண்டனுள், முன்னது - இரு என்னும் வினைப்பகுதியடியாப் பிறந்த இறந்தகால வினையாலணையும்பெயர்; பின்னது பண்புத்தொகைநிலைத் தொடர்மொழி. யாரையென்பதில், ஐ-சாரியை. விருந்து - புதுமை. விரகிலார் என்பதற்கு - (நம்மை) அறியாதவரென்றும் பொருள்கொள்ளலாம்; விரகு-அறிவு. '[3]விருந்தின ரிவ்வழி விரவிலாரென' என்ற பாடத்துக்கு (இப்பொழுது) அதிதியாய்வந்தஇவர் (முன்புஒருபொழு

தும் இங்கு) வந்தில்லாதவர் என்று எண்ணி யென்று உரைக்க. பி-ம்:—[1]அருந். [2]யாவர் நீர், யாவனீ. (அசஎ)

கஎ.—அநந்துச் சீதைவிடைகூறுதல்.

தயரதன் றொல்[1] குலத் தலைவன் றம்பியோ
டுயர்குலத் தன்னைசொ லுச்சி யேந்தினு
[2]னயர்வில திவ்வழி யுறையு மன்னவன்
பெயரினைத் தெரிகுதிர் பெருமை யீ ரென்றாள்.

(இ - ள்.) 'பெருமையீர் - பெருமையுள்ளவரே! தயரதன் தொல் குலம் தலைவன் - தசரதசக்கரவர்த்தியினது பழமையான குலத்துக்குத் தலைவரா யுள்ளவர், உயர் குலத்து அன்னை சொல் உச்சி ஏந்தினன்-உயர்ந்தகுலத்திற் பிறந்த (தனது) தாயினது வார்த்தையைத் தலைமேற்கொண்டு, தம்பியோடு-(தம்) தம்பியுடனே, அயர்வு இலது இ வழி உறையும்-வருத்தமின்றி இவ்வி டத்து இனிதுவசிக்கிறார்; அன்னவன் பெயரினை தெரிகுதிர் - அவருடைய பெயரை அறிவீர்', என்றாள் - என்றுசொன்னாள், (பிராட்டி); (எ - று.)

கணவன்பெயரைக் கூறலாகா தென்பது முறைமை யாதலால் 'அன் னவன்பெயரினைத் தெரிகுதிர்' என்றாள்: 'அன்னவன்பெயரினைத் தெரி குதிர் பெருமையீர்' என்றது, தாசரதியின்பெயர் முனிவர்கூட்டத்தில் பிர சித்தமாய்த் தெரியு மென்ற கருத்தால். உயர்குலத்துஅன்னைசொல் உச்சி யேந்துதல்-சிறந்த கேகயகுலத்திற் பிறந்த மாற்றாந்தாயான கைகேயியின் கட்டளையைத் தலைமேற்கொண்டு நன்குமதித்தல். தங்களை நாடுதுறந்து காடுசெல்லும்படி செய்தவளை 'உயர்குலத்துஅன்னை' என்று சிறப்பித்துச் சொன்னதனால், சீதையினது மிக்கநற்குணம் புலப்படும். பெருமை - தவமகி மை. பி - ம்:—[1]குலத்தனையன். [2]அயர்விலன். (அசஅ)

கஅ.—அம்முனிவன் சீதையை 'நீர் யார்மகள்' என்றல்.

கேட்ட னென் கண்டிலென் கெழுவு கங்கைநீர்
நாட்டிடை யொருமுறை நண்ணி னேன்மலர்
வாட்டடங் கண்ணினீர் யாவன் மாமகள்
காட்டிடை யரும்பகல் கழிக்கின் றீரென்றான்.

(இ - ள்.) 'கேட்டனென்-(நீர் சொன்ன செய்தியைக்) கேட்டுள்ளேன்; கண்டிலென் - (அவர்களை நான்) கண்டேனில்லை: கெழுவு கங்கை நீர் நாட் டிடை ஒருமுறை நண்ணினேன் - நிறைந்த கங்கையாற்றின் நீர் பாயப்பெ ற்ற கோசலநாட்டிற்கு ஒருமுறை சென்றுள்ளேன்; காட்டிடை அரு பகல் கழிக்கின்றீர் - வனத்திலே கழித்தற்கரிய நாட்களைக் கழிக்கின்ற, மலர் வாள் தட கண்ணினீர் - கருங்குவளைமலரையும் வாட்படையையும் போன்ற பெ ரியகண்களையுடைய நீர், யாவன் மா மகள் - யாருடைய திருமகள்?' என் றான் - என்று வினவினான்; (எ - று.)

இனியநகரத்திற் பலவகைச்சுகானுபவத்தோடு கழித்தற்குரிய இளமைப் பருவத்தைக் கொடிய இவ்வனத்திற் கழிக்கின்றீரே! இது தகுதியோ? என்பது தோன்ற, 'காட்டிடை யரும்பகல் கழிக்கின்றீர்' என்றதாகவுங் கொள்ளலாம். கோசலநாட்டினெல்லை கங்காநதிவரையிலும் போலும். முன்பு இராவணன் திக்குவிஜயஞ்செய்தகாலத்தில் அயோத்திமாநகர்சேர்ந்து, அங்கு அப்பொழுது அரசாண்ட சூரியகுலத்து அரசனை அநரணியனைப் போரிற் புடைத்து வீழ்த்திப் பரிகசித்து, அவன்குலத்துப்பிறக்கும் இராமனாற் கொல்லப்படும்படி சாபம்பெற்று மீண்டன னென்றவரலாற்றை உத்தரகாண்டத்திற் காணலாம். கண்ணின் நீர் எனப்பிரித்து, கண்களையுடைய நீரென்று பொருள் கொள்ளினுமாம். 'நீர்யாவன்மாமகள்' - இடவழுவமைதி. (அசக)

நக—அதற்குச் சீதை விடைகூறுதல்.

அனகமா நெறிபட ரடிக ளும்மலா
னினைவதோர் தெய்வம்வே றிலாத நெஞ்சினேன்
[1]சனகன்மா மகள்பெயர் சனகி காகுத்தன்
மனைவியா னென்றனண் மறுவில் கற்பினாள்.

(இ - ள்.) 'அனகம் மா நெறி படர் அடிகள்-தோஷமில்லாத சிறந்த சந்மார்க்கத்தில் ஒழுகுகிற முனிவரே! நும் அலால் நினைவது ஓர் தெய்வம் வேறு இலாத நெஞ்சினேன் - (முனிவர்களாகிய) உங்களையே யல்லது வேறொருதெய்வத்தை நினைத்தலில்லாத மனத்தையுடையவளாகிய, சனகன் - சநகமகாராசனது, மா மகள் - மூத்தமகளாவேன் (யான்); பெயர் சனகி - என்பெயர் ஜாநகியென்பது; காகுத்தன் மனைவி யான் - நான் காகுத்தனது மனையாள்', என்றனள்-என்று மறுமொழிசொன்னாள்: மறு இல் கற்பினாள்-குற்றமில்லாத பதிவிரதாதருமத்தையுடையளான சீதை; (எ-று.)

சனகர் பரமஞானிகளான முனிவர்களிடத்துத் தெய்வபக்தியுள்ளவராதலாலும், சீதை இராவணனை முனிவனென்றே கருதியதனாலும், 'நும்மலால் நினைவதோர் தெய்வம் வேறிலாத நெஞ்சினேன்' என்றாள். நும்மலால் நினைவதோர் தெய்வம் வேறிலாத - உம்மையே தெய்வமாப்பாவிக்கிற என்றபடி. 'மாமகள்' என்றது, இளையமகளான ஊர்மிளையை விலக்குதற்கு; இனி, சிறந்த மக ளென்று உரைத்தல் தற்புகழ்ச்சியாதலாற் சிறவாது. சநகனதுமகளென்னும் பொருள்பற்றித் தத்திதாந்தமாகவந்த ஜாநகியென்ற வடசொல் சனகியென விகாரப்பட்டது. காகுந்ஸ்தன் - வடசொல்; ககுஸ்தனென்னும் அரசனது மரபில் தோன்றியவன்; தத்திதாந்த நாமம். இங்கும் பிராட்டி கொழுநனைப் பெயராற்குறியாது காகுத்தனென வம்சநாமத்தாற் குறித்தமை காண்க. காகுத்த னென்ற திருநாமம், இந்திரனை வாகனமாகக் கொண்டு சென்று அசுரரையழித்து அமரரையளித்த அரசனது மரபினனென்ற சிறப்பை விளக்கும். ந + அகம் = அநகம்: வடமொழிப்புணர்ச்சி. அநகம் ஆம் நெறி யென்றும் பிரிக்கலாம். பி - ம்:—[1]சனகன்மாமடமகள். ()

சய.—சீதை இராவணசந்நியாசியை 'நீர் எங்குநின்று வருகிறீர்?' என்றல்

அவ்வழி யனையன வுரைத்த வாயிழை
வெவ்வழி வருந்தினிர் விளைந்த மூப்பினி
ரிவ்வழி யிருவினை கடக்க வெண்ணினி
ரெவ்வழி நின்று[1]மிங் கெய்தி னீரென்றாள்.

(இ - ள்.) அ வழி அனையன உரைத்த - அவ்விடத்து [அப்பொழுது] அவ்வார்த்தைகளைச் சொன்ன, ஆய் இழை - ஆராய்ந்தெடுத்த ஆபரணங்களை யுடையவளான சீதை, (அந்த இராவணசந்யாசியை நோக்கி), 'விளைந்த மூப்பினிர்-முதிர்ந்த முதுமைப்பருவத்தை யுடையவரும், இரு வினை கடக்க எண்ணினிர் - (நல்வினை தீவினை யென்னும்) இருவகை வினைகளையும் வெல்ல நினைத்தவரும் ஆகிய நீர், வெம் வழி வருந்தினிர்-வெவ்விய காட்டுவழியில் நடந்து வருத்தமுற்று, இ வழி - இப்பொழுது, எ வழிநின்றும் இங்கு எய்தினீர்-எவ்விடத்தினின்றும் இவ்விடத்துக்கு வந்தீர்?" என்றாள் - என்று வினவினாள்; (எ - று.)

ஆயிழை - வினைத்தொகை யன்மொழி. இழை - ஆடையுமாம். 'வெவ்வழி வருந்தினிர்' என்பதற்கு - கடிய தவவொழுக்கத்தால் இளைப்புற்றீரென்றும், 'இவ்வழி இருவினை கடக்க வெண்ணினிர்' என்பதற்கு - இத்துறவற வழியால் கருமங்களை யொழிக்கக் கருதினீ ரென்றும் உரைப்பினும் அமையும். "இருள்சே ரிருவினையுஞ் சேரா" என்ற திருக்குறளும், 'நல்வினையும் பிறத்தற்கு ஏதுவாகலான் 'இருவினையுஞ் சேரா' என்று கூறினார்' என்ற அதன் உரையும், இங்கு 'இருவினை கடக்க வெண்ணினிர்' என்றவிடத்து உணரற்பாலன. இனி, இரு வினை-பெரிய வினையுமாம். பி-ம்:—[1]இன்று. ()

சக.—இதுமுதற் பத்துக் கவிகள் அதற்கு அவன் கூறும்விடை.

இந்திரற் கிந்திர னெழுத லாகலாச்
சுந்தர னான்முகன் மரபிற் றோன்றினா
னந்தரத் தோடுமெவ் வுலகு மாள்கின்றான்
மந்திரங் கருமறை வைகு நாவினான்.

(இ - ள்.) இந்திரற்கு இந்திரன் - (தேவர்கள் தலைவனான) இந்திரனுக்கும் மேம்பட்ட தலைவனும், எழுதல் ஆகலா சுந்தரன் - (சித்திரத்தில்) எழுதுதற்குங் கூடாத அழகியவனும், நான்முகன் மரபில் தோன்றினான் - பிரமனது குலத்திற் பிறந்தவனும், அந்தரத்தோடும் எ உலகும் ஆள்கின்றான்-மேலுலகத்துடனே எல்லாவுலகங்களையும் ஆளுகின்றவனும், மந்திரத்து அரு மறை வைகும் நாவினான்-மந்திரங்களோடு கூடிய அருமையான வேதங்கள் தங்கிய நாவையுடையவனுமாய், (ஒருவன் உளன்); (எ - று.)

'இந்திரற்கு இந்திரன்' என்றதில், போகாதி அனுபவங்களில் இந்திரனினும் மேம்பட்டவ னென்ற கருத்தும் விளங்கும். செல்வநுகர்ச்சியும், பே

ரழகும், உயர்குடிப்பிறப்பும், அரசாட்சிச் சிறப்பும், கல்விப்பெருமையும் முறையே கூறப்பட்டன. அடுத்தசெய்யுள்களுக்கும் இங்ஙனமே கண்டுகொள்க. செல்வமும் அழகும் மகளிர்மனத்தைக் கவர்தலிற் சிறந்தனவென்று அவற்றை முதலிற் கூறி, அரக்கனென்று இகழ்ந்திடாமைப் பொருட்டுக் குலப்பெருமையை அதன்பின் கூறி, நாடுதுறந்து காடுபுகுந்து திரியும் கொழுநனிடம் வெறுப்படைந்திடுமாறு அவனது சகலலோகஸாம் ராச்சியத்தை அதன்பின் கூறி, இத்தனை சிறப்போடு கல்விச்சிறப்பு முடையானென்பான் இறுதியில் அதனையுங் கூறினன். பிரமகுமாரரான புலஸ்தியனது புத்திரனான விச்சிரவசின் மகன் இராவணனென அறிக. அந்தரமென்ற வானத்தின் பெயர் - அங்குள்ள உலகத்துக்கு இடவாகுபெயராம்.

சஉ. ஈசனாண் டிருந்தபே ரிலங்கு மால்வரை
யூசிவே ரொடும்பறித் [1]தெடுக்கு மூற்றத்தா
னாசைகள் சுமந்த[2]பே ரளவில் யானைகள்
பூசல்செய் மருப்பினைப் பொடிசெய் தோளினான்.

(இ - ள்.) ஈசன் - சிவபிரான், இருந்த - எழுந்தருளியுள்ள, பேர் இலங்கு மால் வரை - பேர் பிரசித்தமான பெரிய கைலாசகிரியை, ஆண்டு - அக்காலத்தில் [முன்பு ஒருபொழுது], ஊசி வேரொடும் - பிரதானமான வேருடனே [அடியோடு], பறித்து எடுக்கும் - பெயர்த்து எடுத்த, ஊற்றத்தான் - வலிமையையுடையான்; ஆசைகள் சுமந்த - திக்குக்களைத் தாங்கிக்கொண்டிருக்கிற, பேர் அளவு இல் யானைகள் - பெருமையில் அளவில்லாத யானைகளினுடைய, பூசல் செய் மருப்பினை - தாக்கிப் பெரும்போர் செய்த தந்தங்களை, பொடிசெய் - துகளாகச் செய்த, தோளினான் - தோள்களையுடையவன்: (அவன்); (எ - று.)

இக்கவியில் அவனது பேராற்றல் விளங்கும். ஈசன் ஆண்டிருந்த என எடுத்து, சிவபிரான் ஆட்சிகொண்டுள்ள எனினும் அமையும். ஊசிவேர் - நுண்ணிதாய்க் கீழூன்றியுள்ள தலைமைவேர். ஆசைகள் சுமந்த யானை - திக்கஜம். பி-ம்:—[1]உருட்டும். [2]பேரமரியானைகள். (அருடு)

சஙு. நிற்பவர் கடைத்தலை [1]நிறைந்து [2]தேவரே
சொற்பகு மற்றவன் பெருமை சொல்லுங்காற்
கற்பக முதலிய நிதியங் [3]கையன
[4]பொற்பக மானநீ ரிலங்கைப் பொன்னகர்.

(இ - ள்.) கடைத்தலை நிறைந்து நிற்பவர் - (அவனது) தலைவாயிலில் (ஏவல்செய்தற்குத்) திரண்டு காத்துநிற்பவர், தேவரே - தேவர்களே; மற்று அவன் பெருமை சொல்லுங்கால் - மற்றும் அவனது பெருமையைச் சொல்லப்புகுமிடத்து, சொல் பகும் - சொற்கள் ஆற்றலின்றி வலிகுறையும்; கற்பகம் முதலிய நிதியம்-கற்பகவிருக்ஷம் முதலிய தேவலோகத்து ஐசுவரியங்களெல்லாம், கையன - (அவனுக்கு) வசப்பட்டுள்ளன; பொற்பு அகம் - (அவ

ன-து) அழகிய உறைவிடம், மானம் நீர் இலங்கை பொன் நகர்-பெருமையை யுடைய கடலினீர் சூழ்ந்த பொன்மயமான இலங்காபுரி; (எ - று.)

தேவர்களினும் மேம்பட்டவன் அவனென்பதும், அவன்பெருமைகூறற் கரிதென்பதும், அவனது தெய்விகச் செல்வமும், அவனது நகரின் பாது காப்பும் இதில் வெளியாம். அவன்பெருமையைச் சொல்லுதற்குச் சொற் கள்போதா வாதலால் அவை பின்னிடும் என்பது,இரண்டாமடியின் கருத்து. ஆன நீர் என்றும் எடுக்கலாம்; மிக்கநீ ரென்னும் பொருளது. பி ம்:—[1]நிறை ந்த. [2]தேவரைச். [3]காமர்சூழ். [4]பொற்பகமானந்தேர், பொற்பதிமானநீர்,பொற் பதிவிமானந்தேர். (அருசு)

சச. [1]ஏனகை திலோத்தமை முதல வேழையர்
வானகந் துறந்துவந் தவன்றன் மாட்சியா
லூனமி லடைப்பைகால் வருட லொண்செருப்
பானவை முதற்றொழி லவர தாகுமே.

(இ - ள்.) அவன்தன் மாட்சியால் - அவனது ஆட்சிப் பெருமையால், வானகம் துறந்து வந்து - (தமது இருப்பிடமான) சுவர்க்கலோகத்தைவிட்டு வந்து, (அவனுக்கு), ஊனம் இல் அடைப்பை - குறைபாடில்லாத அடைப் பையை (ஏந்துதலும்), கால் வருடல் - கால்பிடித்தலும், ஒள் செருப்பு ஆன வை - ஒள்ளிய செருப்பு (இடுதலும்), முதல் - முதலிய, தொழில்-ஊழியங் கள், ஏல் நகை திலோத்தமை முதல ஏழையர் அவரது ஆகும்-அழகமைந்த புன்சிரிப்பையுடைய திலோத்தமை முதலிய தேவமாதர்களுடையனவாம்.

அழகுமுதலியவற்றிற் சிறந்த அப்சரஸ் ஸ்திரீகளை யெல்லாம்குற்றேவல் கொள்ளுந் தரத்தவ னென அவன்சிறப்பை யெடுத்துக்கூறியவாறு. மேன கையென்ற பெயர் மோனைப்பொருத்தம்நோக்கி ஏனகை யெனத் திரிந்த தென்னலுமாம். பிரமதேவன் தான் பலநாளாகப் படைத்த பல மகளிரது தேகசௌந்தரியத்தினின்று எள்ளளவு எள்ளளவாகச் சாரத்தை யெடுத்துத் திரட்டி ஒருபெண்ணைப் படைக்க, அந்தச் சிறந்த பெண்ணுக்குத் திலோத் தமையென்பது காரணப்பெயராயிற்று; திலம் - எள், உத்தமை - மேலான வள். 'ஊனமில்' என்ற அடைமொழியால் அடைப்பையை யேந்தல் முதலிய வற்றை இவர்கள் தமக்கு ஓர் குறையாகக் கொள்ளாது பெருமையாகக் கொள்கின்றன ரென்பதும், இக் குற்றேவல் செய்யுஞ் சிறப்பு மற்றையோர்க் குப் பெறுதற்கரியது என்பதும் தோன்றும். 'முதலவேழையர்' என்றது - உருப்பசி, அரம்பை முதலியோரையும், 'முதல்தொழில்' என்றது - உடை வாள்தாங்கல் சாமரைவீசுதல் முதலியவற்றையும் உணர்த்தும்; "உருப்பசி யுடைவா ளெடுத்தனள் தொடர மேனகை வெள்ளடை யுதவச், செருப்பி னைத் தாங்கித் திலோத்தமை செல்ல வரம்பையர் குழாம் புடைசுற்ற" எனச் சுந்தரகாண்டத்து வருஞ் செய்யுள் ஈண்டுக் கருதத்தக்கது.

பேதையர் மடவார் என்பனபோல, ஏழையரென்பது - மகளிர்க்கு இயல்பைவிளக்கும் ஒருபெயர்: இனி, அவர்நிலைமையை நோக்கி இரங்கி 'ஏழையர்' என்றதாகவுங்கொள்ளலாம். அடைப்பை, செருப்பு என்ற பெயர்களின்பின் ஏந்துதல் இடுதல் என்ற ஏற்ற வினைகள் வருவிக்கப்பட்டன. அடைப்பை - வெற்றிலைப்பை; அடை - வெற்றிலையாதலை 'அடைக்காய்' என்பதிலுங் காண்க. 'அவரது' என்று ஒருமையாற் கூறினது பன்மையொருமைமயக்கத்தின்பாற்படும்; தனித்தனி அவரதென்க: 'அவரவாகும்' என்று பன்மையாகப் பாடமோதுவாரும் உளர். வந்து என்ற வினையெச்சம்- ஏந்துதல், வருடல், இடுதல் என்ற தொழிற்பெயர்களைக் கொள்ளும். பி-ம்:— [1]மேனகை. இதுவும் அடுத்தசெய்யுளும் பலபிரதிகளிற் காணப்படவில்லை.

சரு. சந்திர னிரவியென் பவர்க டாமவன்
சிந்தனை வழிநிலை திரிவர் தேசுடை
யிந்திரன் முதலிய வமர ரீண்டவன்
கந்தடு கோயிலின் காவ லாளரே.

(இ - ள்.) சந்திரன் இரவி என்பவர்கள் - சந்திரசூரியரென்று சிறப்பித்துச் சொல்லப்படுபவர்கள், அவன் சிந்தனை வழி நிலை திரிவர் - (தங்கள் இயற்கைநிலைமை மாறி) அவனது நினைப்பின்படியே சஞ்சரிப்பார்கள்; தேசு உடை இந்திரன் முதலிய அமரர் - திவ்வியகாந்தியையுடைய இந்திராதி தேவர்கள், ஈண்டு அவன் கம் தடு கோயிலின் காவலாளரே - இவ்வுலகத்தில் அவனது மேகத்தைத்தடுக்கிற [மிகவுயர்ந்த] அரண்மனையின் காவலாட்களாயிருக்கிறார்கள்; (எ - று.)—தாம் - அசை; தேற்றமும், உயர்வுசிறப்புமாம். ஈற்றேகாரம் - தேற்றம்.

கந்தடுகோயில் என்பதற்கு விண்ணுலகத்தாரை உள்நுழையவொட்டாது தடுக்கிற இராசமாளிகையென்று உரைப்பாருமுளர். கந்து அடு கோயில் எனப்பிரித்து, யானைகட்டுந் தறிகள் பொருந்திய அரண்மனை யென்றும், (மதயானைகள்) கட்டுத்தறியை முறிக்கப்பெற்ற அரண்மனையென்றும் உரைத்தலும் உண்டு. தேசு உடை என்பதற்கு - தமக்குஇயல்பாகவுள்ள ஒளி குன்றிய வென்று உரைப்பர் ஒருசாரார். (அருசூ)

சசூ. பொன்னக ரத்தினும் பொலங்கொ ணாகர்தந்
தொன்னக ரத்தினுந் தொடர்ந்த மாநிலத்
தென்னக ரத்தினு மினிய வீண்டவ
னன்னக ரத்தன நவையி லாதன.

(இ - ள்.) பொன் நகரத்தினும் - பொன்மயமான சுவர்க்க லோகத்தைக்காட்டிலும், பொலம் கொள் நாகர்தம் தொல் நகரத்தினும் - அழகுகொண்ட நாகசாதியாரது பழமையான (பாதாளலோகத்திலுள்ள போகவதியென்னும்) நகரத்தைக் காட்டிலும், தொடர்ந்த மா நிலத்து எ நகரத்தினும்- (அவ்வுலகங்களால் மேலுங் கீழும்) தொடரப்பட்ட பெரிய பூலோகத்தி

லுள்ள எல்லாநகரங்களைக் காட்டிலும், இனிய - அழகிய, ஈண்டு அவன் நல் நகரத்தன - இவ்வுலகத்திலுள்ள அவனது சிறந்த இலங்காபுரியிலுள்ள பொருள்களெல்லாம், நவை இலாதன-யாதொருகுற்றமுமில்லாதன; (எ - று.)

மூவுலகத்திலுமுள்ள குற்றமற்ற இனிய பொருள்கள்யாவும் இப்பொழுது அவனது இலங்கைநகரத்தில் உள்ளன வென்றும், அவனதுஇலங்காபுரியிலுள்ள குற்றமற்ற பொருள்கள் மூன்று உலகங்களிலுமுள்ள பொருள்களெல்லாவற்றினும் இனிமையானவை யென்றும் கருத்து நிகழ இச்செய்யுளுக்குப் பதவுரை கூறலுமாம். (அருஎ)

சஎ. தாளுடை மலருளான் றந்த வந்தமி
ளுடை வாழ்க்கைய னாரி பாகத்தன்
வாளுடைத் தடக்கையன் வாரி வைத்தவெங்
கோளுடைச் சிறையினன் குணங்கண் [1]மேன்மையான்.

(இ - ள்.) தாள் உடை மலர் உளான் தந்த - நாளத்தையுடைய தாமரைமலரில் வாழ்கிற பிரமதேவன் கொடுத்த, அந்தம் இல் நாள் உடை வாழ்க்கையன் - அழிவில்லாத ஆயுள்நாளோடு கூடிய வாழ்வையுடையவன்; நாரி பாகத்தன் வாள் உடை தட கையன் - மனைவியை இடப்பாகத்திற்கொண்ட சிவபிரான் கொடுத்த வாட்படையை யேந்திய பெரிய கையையுடையவன்; வாரி வைத்த வெம் கோள் உடை சிறையினன்-ஒருங்குபிடித்துவைத்த வெவ்விய கிரகங்களைக்கொண்ட சிறைச்சாலையையுடையவன்; குணங்கள் மேன்மையான்-எல்லாக்குணங்களாலும்மேன்மையையுடையவன், (அவன்); (எ-று.)

தாள் - பூந்தண்டு. மலருளான் தந்த வாழ்க்கை யென இயையும். இராவணன் இளமையில் அரிய பெரிய தவவேள்விகள் புரிந்து எளியமனிதரொருவரொழிய மற்றையெந்தப்பிராணிகளாலும் தான் அழிவுபடாத வரத்தைப் பிரமனிடம் பெற்றன னென்பதையும், கைலையைப்பெயர்த்தெடுத்த காலத்தில் சாமவேத கீதம் பாடிச் சிவபிரானை மகிழ்வித்து அப்பெருமானிடத்தினின்று சந்திரஹாஸமென்னும் வாளைப் பெற்றன னென்பதையும், திக்குவிசயகாலத்தில் சூரியசந்திராதியர் பலரைச் சிறைவைத்துப் பேர்பெற்றன னென்பதையும் உத்தரகாண்டத்திற் பரக்கக்காணலாம். கீழ் மாரீசன் வதைப்படலத்தில் "ஆன்ற, நாளெலாம் புடைதயங்க நாமநீரிலங்கையிற் றூன் வாரியிட்ட, கோளெலாங்கிடந்த நெடுஞ்சிறை" என்றது, இங்கு 'வாரி வைத்தவெங்கோளுடைச் சிறை' என்றவிடத்து உணர்தற்குஉரியது. நாரீ-பெண்: வடசொல். கோளுக்கு வெம்மை - தமது சஞ்சாரத்தால் அனைத்துயிர்க்கும் ஊழ்வினைப்பயனை நுகர்வித்தல்: இனி, வெம்மையைச் சிறைக்குக் கூட்டினுமாம். பி - ம்:—[1]மேயினான். (அருஅ)

சஅ. வெம்மைதீ ரொழுக்கினன் விரிந்த கேள்வியன்
செம்மையோன் மன்மதன் [1]றிகைக்குஞ் செவ்விய
[2]னெம்மையோ ரனைவரு [3]மிறைவ ரென்றெணு
மும்மையோர் பெருமையு முற்றும் பெற்றியான்.

(இ - ள்.) (மற்றும் அவன்), வெம்மை தீர் ஒழுக்கினன் - கொடுமை யில்லாத நல்லொழுக்கமுடையவன்; விரிந்த கேள்வியன் - பரந்த நூற்கேள் வியையுடையவன்; செம்மையோன் - நடுவுநிலைமை யுள்ளவன்; மன்மதன் திகைக்கும் செவ்வியன் - காமனுங் கண்டு மதிதடுமாறும்படியான காளைப் பருவமுடையவன்; எம்மையோர் அனைவரும் - எவ்வுலகத்தி லுள்ளாரும், இறைவர் என்று எணும் - (தம்தமக்குத்) தலைவரென்று எண்ணப்பெற்ற, மும்மையோர் - திரிமூர்த்திகளுடைய, பெருமையும் - மகிமை முழுவதும், முற்றும்-நிறைந்த, பெற்றியான் - தன்மையை யுடையவன்; (எ-று.)

மன்மத னென்பதில் உயர்வுசிறப்பும்மை விகாரத்தால் தொக்கது. செம்மை - சற்குணமும், செவ்வி-கட்டழகுமாம். எம்மையோர் என்பதில், 'மை'விகுதி-இடப்பொருளது;இம்மைஅம்மை உம்மை மறுமை என்றவற்றிற் போல. மும்மையோர் - மூவர்; இதில், மை - பகுதிப்பொருள்விகுதி. மும் மையோர் பெருமை - படைத்தல் காத்தல் அழித்தல் தொழில்கள். நான்கா மடி - திரிமூர்த்திகளின் பெருமையும் ஒழியும்படியான பெருமையையுடை யவ னென்றும் பொருள்படும். பி - ம்:—[1]திசைக்கும். [2]எம்மனோர். [3]இறைவ ரேயெனும். (அ௫௧)

௪௯. அனைத்துல கினுமழ கமைந்த நங்கைய
ரெனைப்பல ரவன்றன தருளி னிச்சையோர்
[1]நினைத்தவ ருருகவு முதவ நேர்கிலன்
மனக்கினி யாளொரு [2]மாதர் நாடுவான்.

(இ - ள்.) அனைத்து உலகினும் - எல்லாவுலகங்களிலுமுள்ள, அழகு அமைந்த நங்கையர் - அழகமைந்த மாதர்கள், எனை பலர் - மிகப்பலர், அவன் தனது அருளின் இச்சையோர்-அவனது அருளைப் பெறுதலில் விரு ப்பமுள்ளவர்கள்; அவர்-அம்மாதர்கள், நினைத்து - (எப்பொழுதும் அவனை யே) சிந்தித்து, உருகவும் - உருகுவதைக் கண்டும், உதவ நேர்கிலன் - (அவர் கட்குத் தனது இன்பத்தைக்) கொடுக்க உடன்படாதவனாய், (அவன்),மன க்கு இனியாள் ஒரு மாதர் நாடுவான் - (தன்)மனத்துக்கு இனியவளாகிய ஒரு மங்கையைத் தேடிக்கொண்டிருக்கிறான்; (எ - று.)

எனைப்பலர் - எத்தனையோ பலர்: எனை - எத்தனை யென்பதன் மரூஉ. மனக்கு - அத்துச் சாரியை தொக்கது. "மாதர் காதல்" என்ற தொல்காப் பியத்தின்படி வேட்கையை உணர்த்தும் மாதர் என்ற உரிச்சொல்-ஆகுபெய ராய், விருப்பத்துக்கு உரிய மகளின்மேல் நின்றது; ஆகவே, மாதர் என்ற பெயர் - ஒருமை பன்மை இரண்டிலும் வழங்கு மென்க. இனி, ஈற்றடிக்கு- தன்மனத்துக்கு இனியவளான ஒருபெண்ணினது காதலைத் தான் அபேக்ஷிப் பான் என்று பொருள்கொள்ளினும் அமையும்.பி-ம்:—[1]நினைத்தனர்.[2]மாதை.

௫௦. ஆண்டையா னரசுவீற் றிருந்த வந்நகர்
வேண்டியான் சிலபக [1]லுறைய வேண்டினே

[2]னீண்டனெ னிருந்தவற் பிரிந்த நெஞ்சினேன்
மீண்டனெ னென்றனன் வினைய [3]முன்னுவான்.

(இ - ள்.) ஆண்டையான் - அத்தன்மையனாகிய அவன், அரசு வீற்றிருந்த - அரசாட்சிசெய்துகொண்டு மிக்கசிறப்புற்றிருக்கப்பெற்ற, அ நகர் - அந்த இலங்காநகரத்தை, வேண்டி - விரும்பி, யான் - நான், சில பகல் உறைய வேண்டினேன் - சிலகாலம் (அவ்விடத்தில்) வசிக்க அபேட்சித்தவனாய், நீண்டனென் இருந்து-(அங்கு)நெடுங்காலம் இருந்து, (பின்பு), அவன் பிரிந்த நெஞ்சினேன் - அவனைப் பிரிந்த மனமுடையவனாய், மீண்டனென்- இங்குவந்தேன், என்றனன் - என்று சொன்னான், வினையம் உன்னுவான் - (சீதையைக்கொள்ளுதற்கேற்ற) தந்திரத்தைக் கருதுபவனான இராவண சந்யாசி; (எ - று.)

'நீர் எங்குநின்று வருகிறீர்?' என்று பிராட்டி கேட்ட வினாவிற்கு விடைகூறுபவன், அவள்மனத்தை மாறுபடுத்தக் கருதி, தனது சிறப்பைப் பிறன்கூறுமாறுபோலப் பலவாற்றால் விரித்துக்கூறி 'இலங்கையினின்று வந்தேன்' என்றனனென்க: குணங்கள் மேன்மையானான அவனைப் பிரிந்த பிரிவு என் நெஞ்சைக் கவற்றுகின்ற தென்பான் 'அவற்பிரிந்த நெஞ்சினேன்' என்றான். வினையம் - வஞ்சனைச் சூழ்ச்சி; இதில், அம் - சாரியை. முன்னுவான் எனப் பதம்பிரிப்பினும் இப்பொருளேபடும். 'மீண்டனென்' என்றதனால் முன் இத்தண்டகாரணியமே தனக்கு இட மென்றானுமாம். [2]நீண்டனெனிருந்தவர்ப் பிரிந்தநெஞ்சினேன் என்ற பாடம், இலங்கையிற் சிலகாலம் வசிக்க விரும்பிச் சென்றிருந்த யான் பெருந்தவமுடைய (இத் தண்டகாரணிய வாசிகளான) முனிவர்களை நெடுங்காலம் பிரிந்ததனாலாகிய சிந்தையையுடையவனாய் மீண்டு இங்குவந்தே னென்று பொருள்பட்டுச் சிறப்பதை உணர்க. **பி - ம்:—**[1]உறைதன்மேவினேன். [2]நீண்டநாளிறையவர்ப்பிரியநெஞ்சிலேன், நீண்டனெனிருந்தவற்பிரியநெஞ்சிலேன், நீண்டநாளிருந்தவர்ப் பிரியநெஞ்சிலேன். [3]முற்றுவான். (அகூக)

ருக.—அம்முனிவனை நோக்கிச் சீதை 'நீவிர் அரக்கநகரில் வாழ்வானேன்' என்றல்.

வேதமும் வேதிய ரருளும் வெஃகலாச்
[1]சேதனை மன்னுயிர் தின்னுந் தீவினைப்
பாதக வரக்கர்தம் பதியின் வைகுதற்
கேதுவென் னுடலமு மிகையென் றெண்ணுவீர்.

(இ - ள்.) உடலமும் மிகை என்று எண்ணுவீர்-(முற்றத் துறத்தலால்) உடம்பையும் மிகுதியென்று நினைக்குந் தன்மையுள்ளவரே! வேதமும் வேதியர் அருளும் வெஃகலா - வேதங்களையும் அவ்வேதங்கட்குஉரிய அந்தணர்களது கருணையையும் விரும்பாமல், சேதனை மன் உயிர் தின்னும் தீவினை- உணர்ச்சியுடைய மிக்க பிராணிகளைத் தின்னுகிற கொடிய செய்கையை

யுடைய, பாதகம் அரக்கர்தம் - பாவிகளான இராக்கதர்களது, பதியின் - ஊரில், வைகுதற்கு-(நீர்) தங்குதற்கு, ஏது என்-காரணம் என்ன? (எ - று.)

எல்லாப் பொருளின்கண்ணும் பற்றற்றுப் பிறப்பை யொழித்து முத்தியைப் பெறுதலையே சன்மமெடுத்ததன் பயனென்று உணர்ந்து அதனை மேற்கொண்ட முனிவர்கள் அம்முத்திபெறும் முயற்சிக்குக் கருவியாய்த் தம்உயிர்க்கு ஆதாரமாய் நின்ற உடம்பையும் அதன் இழிவும் துன்பத்தொடர்பும் நோக்கிப் பாரமென்று கருதி வெறுத்தல் இயல்பாதலால், 'உடலமும் மிகையென்றெண்ணுவீர்'என விளித்தாள். உடலம், அம்-சாரியை: உம் - உயர்வு சிறப்பு.மிகை-அதிகம்; இன்றியமையாததன்றுஎனது. 'உடலமும் மிகையென்றெண்ணுவீர்'என்றதனால்,மற்றும் இயைபில்லனவற்றின் தொடர்பை மிகையென்றெண்ணுதல் தானே பெறப்படும். இங்கு, "மற்றுந் தொடர்ப்பாடெவன்கொல் பிறப்பறுக்க, லுற்றார்க் குடம்பு மிகை" என்ற திருக்குறளும், 'உடம்பு என்ற பொதுமையான், உருவுடம்பும் அருவுடம்பும் கொள்ளப்படும்; (உருவுடம்பு-ஸ்தூலசரீரம். அருவுடம்பு - சூக்ஷ்மசரீரம்.) அவற்றுள், அருவுடம்பாவது-பத்துவகை இந்திரியவுணர்வோடும், ஐவகைவாயுக்களோடும், காமவினைவிளைவுகளோடுங் கூடிய மனம்: இது நுண்ணுடம்பெனவும் படும்', 'இவ்வுடம்புகளால் துன்பம் இடையறாது வருதலை யுணர்ந்து இவற்றானுய கட்டினை இறைப்பொழுதும் பொறாது வீட்டின்கண்ணே விரைதலின், 'உடம்பும் மிகை'என்றார். இன்பதுன்பங்களான் உயிரோடு ஒற்றுமையெய்துதலின், இவ்வுடம்புகளும் யானெனப்படும்; இதனான், அகப்பற்று விடுதல் கூறப்பட்டது' என்ற அதன் விசேடவுரையும் உணர்தற்குஉரியன. உயிர் - உடம்புக்கு இலக்கணை. 'சேதனை மன்னுயிர் தின்னும்' என்றது, அரக்கர்கள் உணர்விற்குறைபட்ட விலங்குகளையே யன்றி அதில் மேம்பட்ட மனிதர்களையுந் தின்னும் இயல்பின ரென்பதைக் காட்டும். 'சேதனை மன்னுயிர்' என்றது, உணர்வில் மேம்பட்ட முனிவர்களது உடல் என்றவாறுமாம். **பி - ம்:**—[1]சேதனமன், சேதனரின். (அகூஉ)

ருஉ. வனத்திடை மாதவர் மருங்கு வைகலிர்
[1]புனற்றிரு நாட்டிடைப் புனித ரூர்புக
[2]நினைக்கிலி ரறநெறி நினைக்கி லாதவ
ரினத்திடை வைகினி ரென்செய்தீ ரென்றாள்.

(இ - ள்.) வனத்திடை - காட்டிலே, மாதவர் மருங்கு - மிக்கதவமுடைய முனிவர்கள் பக்கலிலே, வைகலிர் - தங்காதொழிந்தீர்; புனல் திரு நாட்டிடை - நீர்வளமுள்ள சிறந்த நாடுகளிலேயுள்ள, புனிதர் ஊர் - பரிசுத்தகுணமுள்ள நல்லவர்களுடைய ஊரிலே,புக - செல்ல, நினைக்கிலிர் - எண்ணுகின்றீரில்லை; அறம் நெறி நினைக்கிலாதவர் இனத்திடை வைகினிர் - தருமமார்க்கத்தை நினைத்தலுஞ் செய்யாத அரக்கர்களுடைய கூட்டத்தின் நடுவிலே தங்கினீர்; என் செய்தீர் - யாது செய்தீர்? என்றாள் - என்று (பிராட்டி இராவணசந்யாசியை) வினவினாள்; (எ - று.)

'என்செய்தீர்' என்றது-யாதுபயன் கருதி யாதுதொழில்செய்தீரென்ற வினாப்பொருளோடு, நீவிர்செய்தது மிக்க அநீதி யென்பதையும் காட்டும். பி - ம்:—[1]புனத்திரு. [2]நினைத்திலிர். (அகூரு)

வேறு.

ருரு.—அதற்கு அம்முனிவன் விடைகூறுதல்.

மங்கையஃ துரைத்தல் கேட்ட வரம்பிலான் [1]மறுவிற் றீர்ந்தாள்
வெங்கண்வா ளரக்க [2]ரென்ன வெருவுவாள் மெய்ம்மை [3]நோக்கித்
திங்கள்வாண் [4]முகத்தி னாயைத் [5]தேவரிற் றீய ரல்ல
ரெங்கள்போ லியர்க்கு நல்லார் நிருதரே போலு மென்றான்.

(இ - ள்.) மங்கை அஃது உரைத்தல் - இளம்பருவமுடைய பெண்ணிற் சிறந்த சீதாதேவி அவ்வார்த்தை சொல்லுதலை, கேட்ட—,வரம்பு இலான் - வரம்புகடந்தொழுகுபவனான இராவணமுனிவன், மறுவில் தீர்ந்தாள்-குற்றங் களினின்று நீங்கினவளும், 'வெம் கண் வாள் அரக்கர் - கொடிய கண்களை யும் வாட்படையையுமுடையஇராக்கதர்கள்', என்ன என்றுசொல்ல, வெரு வுவாள் - (அவர்க்கு) அஞ்சுபவளுமான சீதையின், மெய்ம்மை நோக்கி-உண் மைத்தன்மையைப்பார்த்து, 'திங்கள் வாள் முகத்தினாய் - சந்திரன் போன்ற ஒள்ளியமுகத்தையுடையவளே! நிருதர்-இராக்கதர், அ தேவரின் தீயர் அல் லர் - அந்தத்தேவர்கள் போலக் கொடியவர்களல்லர்; எங்கள் போலியர்க்கு நல்லாரே போலும் - (மற்றும்) எங்கள் போல்வார்க்கு நல்லவரேயாவர்', என்றான் - என்றுசொன்னான்; (எ - று.)

போலும் - ஒப்பில் போலி; உரையசைமாத்திரமாய் நின்றது. 'தேவ ரிற்றீயரல்லர்' என்பது - தேவர்களைக்காட்டிலுந் தீயவரல்ல ரென்றும் பொருள்படும். 'எங்கள் போலியர்க்கு நல்லார் நிருதரே போலும்' என்றது, மற்றையோர்திறத்து அவர்கள் கொடியவராயினும் சாதுக்களான எங்கள் திறத்தில் நல்லோராய்நிற்ப ரென்ற வெளிப்படைப்பொருளையும், எங்களு க்கு அரக்கரே நல்லவ ரென்ற உள்ளுறைபொருளையு முடையதாம். [5]தேவ ரிற்றீயரன்னர்' என்ற பாடத்துக்கு - தேவர்கள்விஷயத்திற் கொடியவர் அவ்வரக்க ரென்க. வெங்கண் - கொடியதன்மையுமாம். [1]மறுவிற்றீர்ந்தார், வெங்கண்வாளரக்கரென்ன வெருவல மெய்ம்மைநோக்கின்' என்ற பாடத் துக்கு - வெங்கண்வாளரக்கர், மறுவில்தீர்ந்தார் - குற்றங்களில்மிக்கவர், என் ன-என்றுஎண்ணி, வெருவலம் - (அவர்க்கு) அஞ்சமாட்டோம்; மெய்ம்மை நோக்கின், எங்கள்போலியர்க்கு நல்லார் நிருதரே போலும் (அவர்கள்)தேவ ரிற் றீயரல்லர் என்று உரைப்பர்: அன்றி, மறுவிற்றீர்ந்தார் என்ற பாடத்திற் கே,வெங்கண்வாளரக்கர், மறுவில்தீர்ந்தார்-குற்றங்கள்நீங்கியவர், என்ற கார ணத்தால் வெருவலம் என்று உரைத்தலுமுண்டு. பி - ம்:—[2]என்று வெருவு வர். [3]நோக்கின். [4]முகத்தினாளே. [5]தேவரிற்றீயரன்றே.

இதுமுதல் இருபது கவிகள் - கீழ்ப்படலத்து கச-ஆங் கவிபோன்ற அறுசீராசிரியவிருத்தங்கள். (அகூச)

ருச.—சீதை, 'தீயவரைச் சேர்ந்தவரும் தீயவரே' என்றல்.

சேயிழை யன்ன சொல்லத் தீயவர்ச் சேர்தல் செய்தார்
தூயவ ரல்லர் சொல்லிற் றொன்னெறி [1]தொடர்ந்தோ ரென்றாண்
மாயவல் லரக்கர் வல்லர் [2]வேண்டுரு வரிக்க வென்ப
தாயவ ளறித றேற்றா ளாதலி னயலொன் றெண்ணாள்.

(இ - ள்.) அன்ன சொல்ல - அப்படிப்பட்ட சொற்களை (அவ்வரக்க முனி) கூற, சேய் இழை ஆயவள் - செவ்விய ஆபரணங்களையுடைய சீதை யானவள், மாயம் வல் அரக்கர் வேண்டு உரு வரிக்க வல்லர் என்பது அறி தல் தேற்றாள் ஆதலின்-மாயையுடைய கொடிய இராக்கதர்கள் (தாம்)வேண் டிய வடிவத்தை(அம்மாயையாற்)கொள்ளவல்லவரென்பதை(த்தான்)அறியா ளாதலால், அயல் ஒன்று எண்ணாள் - வேறாக ஒன்றுங்கருதாதவளாய், 'தீய வர் சேர்தல் செய்தார் தூயவர் அல்லர் - கொடியவரை நட்புச்செய்தவர்கள் தூய்மையுடையவராகார்: சொல்லின் - சொல்லுமிடத்து, தொல் நெறி தொடர்ந்தோர்-பழைய(அத்தீ)நெறியில் தொடர்புடையவரேயாவர்', என் றாள்-என்றுசொன்னாள்; (எ - று.)

அரக்கன் இங்ஙனம் தான்வல்லமாயையால் முனிவடிவங்கொண்டு வந் துளா னென்று அறியாமல் அவனை மெய்ம்முனிவனென்றே கருதி அவ னிடத்து யாதொரு சங்கையுங் கொண்டிலளாதலின் இங்ஙனங்கூறின ளென்பது கருத்து. "தீயகந்த முள்ளதொன்றைச் சேர்ந்திருப்பதொன்றற் குத், தீயகந்த மேறுந் திறமதுபோல்—தீய, குணமுடையோர் தங்களுடன் கூடி யிருப்பார்க்குக், குணமதுவேயாஞ் செறிவு கொண்டு", "மனந்தூய்மை செய்வினை தூய்மை யிரண்டு, மினந்தூய்மை தூவா வரும்" என்பன காண்க. சேயிழை - பண்புத்தொகையன்மொழி. தொன்னெறி தொடர்ந்தோர் - தொன்றுதொட்டு வருகிற நல்லொழுக்கவழியைக் கொண்ட முனிவர்களுள், தீயவரைச் சேர்ந்தவர் தூயவரல்லர் என்று உரைகொள்ளினும் அமையும்: அன்றி, தூயவர் தொன்னெறிதொடர்ந்தோர் தீயவர்ச் சேர்தல் செய்தார் அல்லர் என்று இயைத்து உரைப்பினுமாம். பி-ம்:—[1]தொடர்ந்தசொல்லான். [2]என்பதை மறுவொன்றில்லாள். (அகூரு)

ருரு.—அதற்கு இராவணன் கூறும் சமாதானம்.

அயிர்த்தன ளாகு மென்றோ ரையுற வகத்துக் கொண்டான்
பெயர்த்தது துடைக்க வெண்ணிப் பிறிதுறப் [1]பேச லுற்றான்
[2]மயக்கறு மூலக மூன்றின் வாழ்பவர்க் கனைய வல்லோ
ரியற்கையிற் [3]றிரியி னல்லா லியற்றலா நெறி[1]யென் னென்றான்.

(இ - ள்.) (இராவணன்),அயிர்த்தனள் ஆகும் என்று ஓர் ஐயுறவு அக த்து கொண்டான் - (கீழ்ச் சீதைசொன்னவார்த்தையால் அவள் தன்னைச்)

சங்கித்தனளென்று ஒருசந்தேகத்தைத் தன்மனத்திற்கொண்டு, அது பெயர்த்து துடைக்க எண்ணி - அச்சந்தேகத்தைத் தீர்த்தொழிக்கக் கருதி, பிறிது உற பேசல்உற்ருன் - வேருெருவகையாகப் பேசத்தொடங்கினவனுய்,—'மயக்கு அறும் உலகம் மூன்றின் வாழ்பவர்க்கு - தடுமாற்றமில்லாத மூன்று உலகங்களிலும் வாழ்பவர்கட்கெல்லாம், அனைய வல்லோர் இயற்கையின் திரியின் அல்லால் - வல்லமையுடைய அவ்வரக்கர்களது இயல்போடு தழுவி நடந்தா லல்லாமல், இயற்றல் ஆம் நெறி என் - (அதனினும் வேருக) அனுசரிக்கத்தக்க நல்வழிஎன்ன இருக்கிறது? என்ருன்-என்றுசொன்னுன்;(எ-று.)

முன்பு 'எங்கட்குநல்லவர் அரக்கரே' என்றவன், அதனுல் தன்னிடத்துச் சீதை சங்கைகொண்டன ளென்று கருதி அதனையொழிக்கும்பொருட்டு, 'மிகவலிய அவ்வரக்கரைத் தழுவி நடத்தலே யொழிய எவ்வுலகத்தார்க்கும் வேறுதப்பும்வழி யில்லை' என்று, முன்பு தான்சொன்னதற்குச் சிறிது வேறுபாடாகக் கூறினனென்க. ஐயுறவு - தொகுத்தல். பின்னிரண்டடிகட்கு வேறுவகையுரைப்பது சிறவாது. [2]'மயக்கரும்' என்னும் பாடத்துக்கும் பொருள் இதுவே. பி-ம்:—[1]உரைக்கல். [3]நிற்பது. [4]ஏது. (அசுசு)

ருசா.—சீதை, 'இனி இராமனுல் அரக்கர் அழிய உலகு இன்புறும்' என்றல்.

திறந்தெரி வஞ்ச னச்சொற் செப்பலுஞ் செப்ப மிக்கா
[1]ளறந்தரு வள்ள லீண்டிங் கருந்தவ முயலு நாளுண்
மறந்தலை திரிந்த வாழ்க்கை யரக்கர்தம் [2]வருக்கத் தோடு
மிறந்தனர் முடிவர் பின்ன ரிடரிலை யுலக மென்ருள்.

(இ-ள்.) திறம் தெரி வஞ்சன் - (அவளது) மனநிலையை ஊகித்தறியும் வஞ்சகனுன அவ்விராவணன், அ சொல் செப்பலும் - அவ்வார்த்தையைக் கூறியவளவிலே, செப்பம் மிக்காள் - நன்மைக்குணம்மிக்கவளான பிராட்டி, 'அறம் தரு வள்ளல் - தருமத்தைவளர்க்குந்தன்மையுள்ள வரையாதருள்பவனுன சக்கரவர்த்தித்திருமகன், ஈண்டு இங்கு அரு தவம் முயலும் நாளுள்- இவ்விடத்தில் இப்பொழுது அரியதவத்தைச் செய்கின்ற நாள்களிலே, மறம் தலை திரிந்த வாழ்க்கை அரக்கர் தம் வருக்கத்தோடும் இறந்தனர் முடிவர்- பாவவழியிற் சஞ்சரிக்கிற வாழ்க்கையையுடைய இராக்கதர்கள் தங்கள்குலத்துடனே மாண்டொழிவார்கள்: பின்னர்-பின்பு, உலகம்-உலகத்துக்கு, இடர் இலை-துன்பமில்லை,' என்ருள் - என்றுசொன்னுள்; (எ - று.)

மறத்தலையெனற்பாலது, மறந்தலையென மெலிந்தது. துஷ்டநிக்கிரக சிஷ்டபரிபாலனங்களால் அதருமத்தைத்தொலைத்துத் தருமத்தை நிலைநிறுத்தும்பொருட்டுத் திருவவதரித்த மூர்த்தியாதலால், 'அறந்தருவள்ளல்' எனப்பட்டான்; "மண்ணிடை யாவ ரிராகவனன்றி மாதவ மறத்தொடும் வளர்த்தார்" எனப் பாலகாண்டத்தில் வந்ததும் உணர்க. தருதல் - வளர்த்தலென்னும்பொருளதாதலை "தமிழெனு மளப்பருஞ் சலதி தந்தவன்" என்றவிடத்துங் காண்க. பி - ம்:—[1]அறைந்தனள். [2]வருக்கத்தோடு பிறந்தவர் முடிவர்பின்னை. (அசுஎ)

ருஎ.—அதற்கு இராவணன் 'மனிதர் அரக்கரைக் கொல்ல வல்லரோ?' என்றல்.

[1]மானவ ளுரைத்த லோடு மானிட ரரக்கர் தம்மை
மீனென மிளிருங் கண்ணாய் வேரற வெல்வ ரென்னின்
யானையி னினத்தை யெல்லா மிளமுயல் கொல்லும் பின்னுங்
கூனுகிர் மடங்க [2]லேற்றைக் குருளைமான் கொல்லு மென்றான்.

(இ - ள்) மான் அவள் - மான்போன்ற அச்சீதை, உரைத்தலோடும் - (இவ்வாறு) சொன்னவுடனே, (இராவண சந்நியாசி அவளைநோக்கி), 'மீன் என மிளிரும் கண்ணாய் - கயல்மீன்போலப் பிறழ்ந்து விளங்குகிற கண்களை யுடையவளே! மானிடர் - மனிதர்கள், அரக்கர்தம்மை - இராக்கதர்களை,வேர் அற வெல்வர் என்னின்-அடியோடு அழியும்படி கொன்று வெல்லுவார்க ளென்றால், யானையின் இனத்தை எல்லாம் இள முயல் கொல்லும்-யானைக் கூட்டங்களையெல்லாம் ஒரு சிறுமுயல் கொன்றுவிடும்; பின்னும் - மற்றும், கூன் உகிர் மடங்கல் ஏற்றை குருளை மான் கொல்லும் - வளைந்த நகங்களை யுடைய ஆண்சிங்கங்களை ஒருமான்குட்டி கொன்றுவிடும்,' என்றான் - என்று சொன்னான்; (எ - று.)

என்றது, யானையை முயலும், சிங்கத்தை மானும் கொல்லுதல் அசம் பாவிதமாவதுபோல, அரக்கரை மனிதர் கொல்லுதலும் என்றும் நிகழாது என்பதாம்: இக்கருத்தைப் பரிகாசமாக இங்ஙனங் கூறினான். இங்ஙனங் கூறுவது அணியியலில் **பொய்த்தற்குறிப்பணி** யெனப்படும்: வடநூலார் மித்யாத்யவஸிதியென்பர். சீதைக்கு, மான் மருண்ட பார்வையில் மாத்தி ரமேயன்றி வனத்திலிருத்தலாலும் இங்கு உவமையாம். மானவள்-உவமத் தொகைநிலைத்தொடர்; இனி, தனிமொழியாகக்கொண்டு, மானத்தைப் பாதுகாக்கும் நோக்கமுடையவளென்றும் பொருள்கொள்ளலாம்; அன்றி, மானமென்றது-ஊடலில்நிகழுங் கோபமுமாம்; இக்காரணத்தால் வடமொழி யில் பெண்களுக்கு 'மாநிநீ' என்று ஒருசிறப்புப்பெயர் வழங்குதல் காண்க. அன்றி, மாநவனென்று மனிதனுக்குப் பெயருண்மையால், அதன் பெண்பா லாகக்கொண்டு, மானுடமாது என்று உரைத்தலுமொன்று. பாலகாண்டத் தில் "மானவமற்றுங்கேளாய்" என்றவிடத்தில் இராமனை மானவனென்ற துங் காண்க. 'மீனென மிளிருங் கண்ணாய்' என்று விளித்தது, அவளுடைய திருக்கண்ணின் நோக்கழகில் தான் ஈடுபட்ட தன்மையைப் புலப்படுத்தி யவாறு. குருளை - இளமைப்பெயர். பி - ம்:—[1]ஆனவள். [2]ஏற்றின்குழுவை.

ருஅ.—அதற்குச்சீதை 'விராதன் கரன் முதலியோரை இராமன் கொன்றதை நீர் அறியிரோ?' என்றல்.

மின்றிரண் டனைய பங்கி விராதனும் வெகுளி [1]பொங்கக்
கன்றிய மனத்து வென்றிக் கரன்முதற் கணக்கி லோரும்
பொன்றிய பூச லொன்றுங் கேட்டிலிர் போலு மென்றா
ள[2]றவற் கடுத்த துன்னி மழைக்கணீ [3]ரருவி சோர்வாள்.

(இ - ள்.) 'மின் திரண்டு அனைய - மின்னல் திரண்டாற்போல விள ங்குகின்ற, பங்கி - செம்பட்டமயிரையுடைய, விராதனும் - விராதனென் னும் அரக்கனும், வெகுளி பொங்க கன்றிய மனத்து - (சூர்ப்பணகையின் பரி பவத்தைக்கண்டு) கோபம் அதிகப்படத் தபித்த மனத்தையுடைய, வென்றி- வெற்றியுள்ள, கரன்முதல் கணக்கு இலோரும் - கரன்முதலாகிய அளவிறந்த அரக்கர்களும், பொன்றிய - (இராமபிரானல்) இறந்தொழிந்த, பூசல் ஒன் றும் - போர்ச்செய்தியைப்பற்றி ஒருசிறிதும், கேட்டிலிர்போலும் - (நீர்) கேள்விப்பட்டீரில்லைபோலும்,' என்றாள் - என்றுசொன்னாள்: (இங்ஙனம் சொல்லும்பொழுது அப்பிராட்டி), அன்று அவற்கு அடுத்தது உன்னி - அக் காலங்களில் அவ்விராமனுக்கு (அவ்வரக்கர்களால்) நேர்ந்த இடையூறுகளைச் சிந்தித்து; மழை கண் நீர் அருவி சோர்வாள் - மழைப்பெருக்குப்போல(த் தனது) கண்களினின்று நீர்ப்பெருக்கைச் சொரிபவளானாள்; (எ - று.)

விராதனும் கரன்முதலியோரும் அழிவடைந்த செய்தியைக் கூறும் பொழுது, அவர்களால் முதலிலுண்டான இடையூறுகளைக் கருதிக் கண் ணீர்பெருக்கியது, பெண்களுக்கு இயற்கைக்குணமாகிய மடப்பத்தினு லென்க. இனி, அன்று அவற்கு அடுத்தது உன்னி என்பதற்கு-மான்பின் சென்ற அன்றைத்தினத்தில் அவ்விராமபிரானுக்கு நேர்ந்த துன்பத்தை நினைத்து என்றும் உரைத்து, அன்றைக்கு மானைத்தொடர்ந்து சென்ற விடத்து இராமனுக்குப் பிராணாபாயம்நேர்ந்ததென்று சங்கித்துள்ளாளாத லால் அதுபற்றிக் கண்ணீர்சொரிந்தன ளென்றல் சிறவாது. பி - ம்:— [1]பொங்கி. [2]அவர்க்கு. [3]ஆவி. (அகூகூ)

ருகூ.—மற்றும் சீதை 'அரக்கரனைவரும் விரைவில் அழிவர்' என்றல்.

வாளரி வள்ள [1]றன்னா லிலங்கைமா நிருத ரெல்லாங்
கேளொடு [2]மறியு மாறும் வானவர் கிளரு மாறு
நாளையே காண்டி ரன்றே நவையிலி ருணர்கி லீரோ
மீளருந் தருமந் தன்னை வெல்லுமோ பாவ மென்றாள்.

(இ - ள்.) 'வாள் அரி வள்ளல்தன்னால் - ஒளியையுடைய சிங்கம்போ ன்ற இராமபிரானல், இலங்கை மா நிருதர் எல்லாம் - இலங்கையிலுள்ள பெரிய அரக்கர்கள் யாவரும், கேளொடு மறியும் ஆறும் - உறவினத்துடனே அழியும் விதத்தையும், வானவர் கிளரும் ஆறும் - (அதனால்) தேவர்கள் உயர் வடையும் விதத்தையும், நாளையே காண்டிர் அன்றே - நாளைக்கே பார்ப்பீ ரன்றோ! மீள் அரு தருமந்தன்னை - நீங்குதற்கு அரியதான தருமத்தை, பாவம் வெல்லுமோ-பாவம் வென்றுவிடுமோ? நவை இலிர் உணர்கிலீரோ - குற்றமற்ற முனிவராகிய நீர் (இதனை) அறியீரோ?' என்றாள்-என்றுஞ் சொ ன்னாள், (சீதை); (எ - று.)

'வாளரி' என்பதற்கு-பகைவர்களை வாளினால் அரியுந்தன்மையுள்ள என்றும் பொருள்கொள்ளலாம். வள்ளல் - உதாரகுணமுடையவன். 'நாளை

யே' என்றது, விரைவுதோன்ற. அன்றே - தேற்றம். 'தருமந்தன்னை வெல்லுமோ பாவம்' என்றது-பாவிகளாகிய அரக்கர் நல்லொழுக்கமுடைய முனிவர் முதலியோரை வெல்லும் ஆற்றலுடையராக என்றும் இரார் என்றவாறு; தருமசொரூபியான ஸ்ரீராமனைப் பாவிகளாகிய அரக்கர் வெல்லமாட்டார் என்றவாறுமாம். கீழ் அம்முனிவன் ''மயக்கறு மூலக மூன்றின் வாழ்பவர்க் கனைய வல்லோர், இயற்கையிற் றிரியி னல்லா வியற்றலாம் நெறியென்'' என்றதைக் கண்டித்துக் கூறுவாள், 'நவையிலிருணர்கிலீரோ' என்றாள். பி - ம்:—[1]சொன்னமான்கணம் நிருதரன்னர், சொன்ன வானுயரரக்கரானோர். [2]மடியுமாறும். (அஎ०)

சூ०.—அதுகேட்டு இராவணன் கோபங்கொள்ளுதல்.

[1]தேனிடை யமுத ளாய வன்னமென் [2]சிலசொன் மாலை
தானுடைச் செவிக ளூடு [3]தவழுறத் தளிர்த்து வீங்கு
மூனுடை யுடம்பி னானு முருகெழு மான மூன்ற
மானிடர் வலிய ரென்ற மாற்றத்தாற் சீற்றம் வைத்தான்.

(இ - ள்.) தேனிடை அமுது அளாய அன்ன - தேனிலே அமிருதங் கலந்தவற்றைப் போன்ற, மெல் - மென்மையான, சில் சொல் மாலை-(சீதையினது) சில சொற்களின் வரிசை, தான் உடை செவிகளூடு தவழுற - தான் உடைய [தன்னுடைய] காதுகளிலே நுழைய (அதனால்), தளிர்த்து வீங்கும்-புளகித்துப் பூரிக்கின்ற, ஊன் உடை உடம்பினானும் - தசைக்கொழுப்பையுடைய உடம்பையுடையவனான இராவணனும், மானிடர் வலியர் என்ற மாற்றத்தால் - 'மனிதர் [ராமலக்ஷ்மணர்] (அரக்கரினும்) ஆற்றலுடையவர்' என்று (அவள்) சொன்ன வார்த்தையால், உரு கெழு மானம் ஊன்ற உருவம் நிறைந்த [குறைவற்ற] அபிமானம் மேலிட, சீற்றம் வைத்தான் - (அவள்விஷயத்தில் மனத்தில்) கோபங்கொண்டான்; (எ - று.)

சீதையினிடத்துக் காதல்கொண்ட இராவணன், அவளுடைய திருவாய்மலரினின்று வெளிப்படும் மிக இனியசொற்கள் சிலவற்றைக் கேட்டு ஆனந்திக்கக் கருதியவனாய் அவளோடு சம்பாஷணைநிகழ்த்தி அப்பொழுது அவள்பேசிய பேச்சுக்களைக் கேட்டுக் களிப்புற்று அதனால் உடல்புளகித்துப் பூரிப்புக்கொள்ளும் நிலையினனாயினும், மானத்தில் நோக்குடையவனாதலால், அவள் 'அரக்கரினும் மனிதர் வலியர்'என்று சொன்ன சொல்லைக் கேட்டவளவிலே, தன்மானத்திற் கருத்தூன்றியதனாற் கோபங்கொண்டனனென்பதாம். ஊனுடையுடம்பினான் - ஊனைத்தின்று ஊனைப்பெருக்கும் அரக்கனாகிய மாபாவி யென்றபடி. பி-ம்:--[1]தேனுடன். [2]சின்சொன்மாலை. [3]தவழ்வுற.

சூக.—இதுவும், அடுத்தகவியும் - இராவணனது கோபவார்த்தை.

சீறின னுரைசெய் வானச் [1]சிலைவலிப் புல்லி யோர்கட்
கீறுரு மனிதன் செய்தா னென்றெடுத் தியம்பி னாயேற்

றேறுதி நாளை யேயவ் விருபது [2]திண்டோள் வாடை
வீறிய பொழுது பூளை வீயென வீவ னன்றே.

(இ - ள்.) சீறினன் - (இவ்வாறு அபிமானத்தாற்) கோபங்கொண்டவனான இராவணமுனிவன், உரைசெய்வான் - சொல்வான்:—அ சிலை வலி புல்லியோர்கட்கு - வில்வலிமையில் அற்பராகிய (விராதன்முதலிய) அவ்வரக்கர்களுக்கு, ஒரு மனிதன் - ஒருமனிதனான இராமன், ஈறு செய்தான் - அழிவைச்செய்தான், என்று எடுத்து இயம்பினாய் ஏல் - என்று எடுத்துச் சிறப்பித்துச் சொல்லினையாயின், நாளையே தேறுதி - (அதன்முடிவை) நாளைக்கே நீ கண்டு)தெளிவாய்; அ இருபது திண் தோள் வாடை-(அவ்விராவணனது) வலியஇருபதுதோள்களின்காற்று, வீறிய பொழுது-வீசியடிக்கும் பொழுது, பூளை வீ என பூளைப்பூப்போல, வீவன் அன்றே-(நீ சொன்ன அம்மனிதன்) மிக எளிதில் அழிந்திடுவானன்றோ? (எ - று.)

பூளை - ஓர்செடி; இலவம்பஞ்சுமாம். அன்றே - தேற்றம். பி - ம்:— [1]சிறுவலி, தெறுவலி. [2]திரடோள். (அஎஉ)

௬௨. மேருவைப் பறிக்க வேண்டின் விண்ணினை யிடிக்க வேண்டி
னீரினைக் கலக்க வேண்டி னெருப்பினை யவிக்க வேண்டிற்
பாரினை [1]யெடுக்க வேண்டிற் [2]பலவினை சிலசொல் [3]லேழா
யாரெனக் கருதிச் சொன்னா யிராவணற் [4]கரிதென் னென்றான்.

(இ - ள்.) சில சொல் ஏழாய் - (மனத்தில்தோன்றுகிறபடி) சிலசொற்களைக் கூறுகிற பேதைமையுடைய பெண்ணே! மேருவை பறிக்க வேண்டின்-மகாமேருகிரியைப் பெயர்த்தெடுக்க விரும்பினாலும், விண்ணினை இடிக்க வேண்டின் - அண்டகோளத்தின் மேல்முகட்டை இடிக்க விரும்பினாலும், நீரினை கலக்க வேண்டின் - கடலின்நீரைக் கலங்கச்செய்ய விரும்பினாலும், நெருப்பினை அவிக்க வேண்டின் - (அக்கடலிடையிலுள்ள) வடவாமுகாக்கினியை அவித்துவிட விரும்பினாலும், பாரினை எடுக்க வேண்டின்-பூமிமுழுதையும் ஒருசேரத் தூக்கியெடுக்க விரும்பினாலும், பல வினை-இவ்வகையான பலபெருந்தொழில்களுள், இராவணற்கு அரிது என் - இராவணனுக்கு முடியாத காரியம் எது? (அங்ஙனமாக), யார் என கருதி சொன்னாய் - (அவனை) யாரென்று நினைத்து எளிமைப்படக்கூறினாய், என்றான் - என்று சொன்னான்; (எ - று.)

ஏழாய் - ஏழை யென்பதன் ஈறுதிரிந்த விளி. ஏழாய்+யார்=ஏழாயார்; தனிக்குறிலைச்சாராத யகரம், யகரம்வரக் கெட்டது பலவினை சில சொல் என்றுஎடுத்து, அவ்வகையான பல காரியங்களும் இராவணனுக்குச் சில சொல்லளவிலே நிகழு மென்று பொருள்கொள்ளுதலும் பொருந்தும்; இனி, இவ்வகையான பலகாரியங்களிற் சிலவற்றைச்சொல்: அவற்றில் இராவணனுக்கு அரியது யாது? என்றலும் ஒன்று. பி - ம்:—[1]இடச்க. [2]பல சிலவினை. [3]ஏழை. [4]அந்தோ. (அஎ௩)

சுரு.—அதற்குச் சீதை கூறத்தக்க சமாதானவார்த்தை.

அரண்டரு திரடோள் சால வுளவெனி னாற்ற லுண்டோ
கரண்டநீ ரிலங்கை வேந்தைச் சிறைவைத்த கழற்கால் வீரன்
றிரண்டதோள் [1]வனத்தை யெல்லாஞ் சிறியதோர் பருவந் தன்னி
லிரண்டுதோ ளொருவ னன்றோ மழுவினா லெறிந்தா னென்றாள்.

(இ - ள்.) அரண் தரு - பாதுகாவலைச் செய்கிற, திரள் தோள் - திரண்டதோள்கள், சால உள - மிகுதியாகஉள்ளன, எனின் - என்றால், ஆற்றல் உண்டோ - (அதனால்) ஒருவல்லமை உண்டோ? கரண்டம் நீர் இலங்கை வேந்தை - நீர்க்காக்கைகள்வாழப்பெற்ற கடலின்நீர் சூழ்ந்த இலங்காபுரியின் அரசனான இராவணனை, சிறை வைத்த - சிறைச்சாலையில் வைத்த, கழல் கால் வீரன் - வீரக்கழலையணிந்த காலையுடைய வீரனான கார்த்தவீரியார்ச்சுனனது, திரண்ட தோள் வனத்தை எல்லாம் - பலவாய்த்திரண்ட [பருத்த] தோள்களாகிய காடுமுழுவதையும், இரண்டு தோள் ஒருவன் - இரண்டு தோள்களையேயுடைய ஒருமனிதனாகிய பரசுராமன், சிறியது ஓர் பருவந்தன்னில் (தனது)சிறுபிராயத்திலே, மழுவினால் எறிந்தான் அன்றோ-கோடாலிப் படையால் துணித்திட்டானன்றோ? என்றாள் - என்றுசொன்னாள்; (எ-று.)

இருபதுதோளுடைமைமாத்திரத்தால், இரண்டுதோள்களையுடைய தசரதராமனினும் இராவணன் வலியவனாகான்; இராவணனது அவ்விருபது தோள்களையும் பிடித்துக்கட்டி அவனைச் சிறையிலிட்ட கார்த்தவீரியார்ச்சுனனது ஆயிரந்தோள்களையும் கோடாலியினால் துணித்துத்தள்ளிய பரசுராமன் இரண்டுதோள்களையுடையவனே யென்றனளென்பதாம். கீழ் அவன் 'அவ்விருபதுதிண்தோள்வாடை வீறியபொழுது' என்று சிறப்பித்துக் கூறியதைக் கண்டித்தவாறு, இது. "மறிக்குங் கயற்கண்ணி பங்காளன் வாழ் வெள்ளிமால்வரையைப், பறிக்குங் கபடன் பணைப்புயமோ அவன்பைங்கடகஞ், செறிக்கும் புயஞ் செற்ற ஆயிரந்திண்புயமோ அவற்றைத், தறிக்குந் திறமழுவோ அரங்கா சயத்தா ருடைத்தே" என்ற திருவரங்கத்துமாலைச் செய்யுள் இங்கு அறியத்தக்கது.

"மெய்சென்று தாக்கும் வியன்கோலடி தன்மேற், கை சென்றுதாங்குங் கடிது" என்றபடி கை உடலை விரைந்துபாதுகாத்தலால், 'அரண்தரு திரள் தோள்' எனப்பட்டது. கரண்டம் - காரண்டவமென்றவடசொல்லின் திரிபு. 'தோள்வனம்' என்றது, தோளின்தொகுதி யென்றபடி; "தாமரைக்காடு" என்றாற்போல. பி - ம்:—[1]வலத்தை.

இராவணன் திக்குவிசயஞ்செய்து வருகிறபொழுது கார்த்தவீரியார்ச்சுனனது மாகிஷ்மதிநகரத்திற்குச் சென்று போர்செய்ய முயலுகையில், அங்குள்ளார் 'எங்களரசன் தனக்குஉரிய மாதர்களுடனே போய் நருமதையாற்றில் ஜலக்கிரீடை செய்கின்றான்' என்று சொன்னதனால், அங்கிருந்து நருமதையாற்றைச் சேர்ந்து அதில்நீராடிக் கரையில் மணலால் சிவலிங்கத்தை

அமைத்துப் பிரதிஷ்டைசெய்து பூசிக்கும்பொழுது, அந்தயாற்றில் மேற்கே இறங்கியுள்ள கார்த்தவீரியார்ச்சுனன் தனதுநீர்விளையாட்டுக்கு அந்நீர்ப்பெருக்குப் போதாதென்ற கருத்தால் அந்நீரைத் தனதுஆயிரங்கைகளுள் ஐந்நூற்றினால் தடுத்து நீரை மிகுவித்து மற்றைஐந்நூறுகைகளைக்கொண்டு பல வகைவிளையாட்டுக்கள் நிகழ்த்த அதனால் எதிர்வெள்ளமாகப்பொங்கி வருகிற நீர்ப்பெருக்குத் தனதுசிவலிங்கத்தை நிலைகுலையச் செய்ததனாற் கோபங்கொண்டு இராக்கதசேனையுடனே சென்று அருச்சுனனை எதிர்த்துப் போர் செய்கையில், அவன் தனது ஆயிரங்கைகளுள் இருபதினால் இராவணனது இருபதுகைகளைப் பற்றி மற்றையகைகளால் அவனைப் பலவாறுவருத்திக் கொண்டுபோய்ச் சிறையில் வைத்திட, அதனைவிபீஷணனால்அறிந்த அவன் பாட்டனாராகிய புலஸ்தியமகாமுனிவர் அருச்சுனனிடம் வந்து வேண்டி அவனுக்கு 'ராவணஜித்' என்ற ஒரு பெரும்பெயரைக் கொடுத்து, இராவணனைச் சிறைவிடுவித்துச் சென்றனரென்பதும், இவ்வருச்சுனன் ஒருகாலத்தில் சேனையுடனே வனத்திற்சென்று வேட்டையாடிப் பரசுராமனது தந்தையான ஜமதக்நிமுனிவரது ஆச்சிரமத்தை அடைந்து அவரனுமதியால் அங்கு விருந்துண்டு மகிழ்ந்து மீளுகையில் அவரிடமிருந்த ஓமதேனு அவருக்குப் பலவளங்களையும் எளிதிற் சுரந்தளித்தமை கண்டு அதனிடம் ஆசைகொண்டு அப்பசுவை அவரனுமதியில்லாமல் வலியக்கவர்ந்துபோக, அதனையறிந்த அப்பார்க்கவராமர் பெருங்கோபங்கொண்டு ஆயுதங்களுடனே சென்று கார்த்தவீரியார்ச்சுனனுடன் போர்செய்து அவனைப் பதினொரு அக்ஷௌஹிணிசேனையுடனே நிலைகுலைத்து அவனது ஆயிரந்தோள்களையுந் தலையையும் தமது கோடாலிப்படையால் வெட்டி வீழ்த்தி வெற்றிகொண்டாரென்பதும், இங்குக்குறித்த வரலாறுகள். (அஎச)

சுச.—இராவணன் பெருங்கோபங்கொண்டு மாயத்துறவிவேடத்தை விடுத்தல்.

என்றவ ளுரைத்த லோடு மெரிந்தன நயனந் திக்கிற்
சென்றன திரடோள் வானந் தீண்டின மகுடந் திண்கை
யொன்றொடொன் றடித்த மேகத் துருமென [1]வெயிற்றி னொளி
மென்றன வெகுளி பொங்க விட்டது மாய வேடம்.

(இ-ள்.)என்று அவள் உரைத்தலோடும்-என்று அந்தப் பிராட்டிசொன்னவளவிலே, நயனம்-(இராவணனுடைய) கண்கள், எரிந்தன - (கோபத்தால்) தீஎழப்பெற்றன; திரள் தோள் - திரண்ட தோள்கள், திக்கில் சென்றன - (கோபாவேசத்தாற் புடைபருத்துத்) திக்குக்களை அளாவி வளர்ந்துசென்றன; மகுடம் - முடிகள், வானம் தீண்டின - (கோபத்தோடுஎழுந்ததனால்) மேலுலகத்தைத் தொட்டன; திண் கை - வலிய கைகள், ஒன்றொடு ஒன்று அடித்த-ஒன்றோடொன்று அறைந்தன; எயிற்றின் ஒளி - பல்வரிசைகள், மேகத்து உரும் என - மேகத்தினின்றுஉண்டாகும் இடிமுழக்கம்போலப் பேரொலியுண்டாக, மென்றன - கடித்தன; வெகுளி பொங்க - (இவ்வாறு)

கோபம்மிக, மாய வேடம் விட்டது - (அவன்) மாயையாற் கொண்டிருந்த முனிவேடம் (அவனை) விட்டுநீங்கிற்று; (எ - று.)

ஒளி யென்பது ஒழுங்கென்னும் பொருளதாதலே, பாலகாண்டத்தில் "நிரைமணிக் குல்த்தி ஞளி நீள்வகுத்தவோளிமேல், விரவு நைத்தலத்தில்" என்றவிடத்திலுங் காண்க. பி - ம்:—[1]எயிறுதம்மின். (அஎரு)

சுரு.—சீதை சங்கித்துமயாவில் அவன் தன் உருவங்காட்டல்.

இருவினை துறந்த மேலோ [1]ரல்லர்கொ லிவரென் றெண்ணி
யரிவையு மைய [2]மெய்தா வாரிவன் ருனென் ருென்றுந்
தெரிவரு [3]நிலைய ளாகத் தீவிடத் தரவந் தானே
யுருகெழு சீற்றம் பொங்கிப் பணம்விரித் துயர்ந்த தொத்தான்.

(இ - ள்.) அரிவையும் - (அத்துறவிவேடந்துறந்ததைக் கண்ட) சீதாபிராட்டியும், 'இவர்—,இரு வினை துறந்த மேலோர் அல்லர்கொல் - (நல்வினை தீவினை யென) இருவகைப்பட்ட வினைகளை ஒழித்த மேன்மையையுடைய சந்நியாசிகளில் ஒருவரல்லர்போலும்,' என்று எண்ணி - என்று நினைத்து, ஐயம் எய்தா - சந்தேகத்தை யடைந்து, 'இவன் தான் ஆர் என்று - 'இவன்யாவன்?' என்றுசங்கித்து, ஒன்றும் தெரிவு அரு நிலையள் ஆக - சிறிதும்அறியமாட்டாத நிலைமையையுடையவளாக,—(அவ்வளவில் இராவணன்), தீ விடத்து அரவம் தானே உரு கெழு சீற்றம் பொங்கி பணம் விரித்து உயர்ந்தது ஒத்தான் - கொடிய விஷத்தையுடைய ஒருசர்ப்பந்தானே தாபம்மிக்ககோபம் அதிகப்பட்டுப் படத்தைவிரித்துக்கொண்டு மேலெழுந்ததைப் போன்ருன்; (எ - று.)

என்றது, பலதலைகளையுடைய பாம்பொன்று சீறித் தனதுபடங்களை விரித்துக்கொண்டு நிமிர்ந்துநின்ருற்போல, இராவணன் கோபித்துத் தனது பத்துத்தலைகளையும் இருபதுகைகளையும் பரப்பி வெளிக்காட்டிக் கொண்டு எழுந்துஎதிர்நின்றனன் என்பதாம். கீழ் உங - ஆங் கவியில் "ஆமையினிருக்கையன்" என்றதனுல், தனதுபத்துத்தலைகளையும் இருபதுகைகளையும் வேண்டியபடி அடக்கிவந்தமை கூறியவர்,இங்கு அவற்றை வெளிப்படுத்தியமை கூறினுர். பி - ம்:—[1]அல்லன்கொலிவன். [2]எய்தியாவர்தாமென்றென்று. [3]நிலையதாக. (அஎசு)

சுசு.—அப்பொழுது சீதை அஞ்சிநடுநடுங்கிய நிலைமை.

ஆற்றவெந் துயரத் தன்னு ளாண்டுற்ற வலக்க [1]ணேக்கி
னேற்றமென் னினைக்க லாகு [2]மெதிரெடுத் தியம்ப லாகு
மாற்றமொன் றில்லை செய்யும் வினையில்லை [3]வரிக்க லாகாக்
கூற்றம்வந் துற்ற காலத் துயிரெனக் குலைவு கொண்டாள்.

(இ - ள்.) ஆற்ற வெம் துயரத்து அன்னுள் - (இராமன்விஷயமான சிந்தனையால் முன்னமே) மிகவுங்கொடிய துன்பத்தையுடையளான அச்சீதா

பிராட்டி, ஆண்டு உற்ற-(அதன்மேலும்) அப்பொழுது (இதனால்) அடைந்த, அலக்கண் - துன்பத்தைக்குறித்து, நோக்கின் - கருதினால், ஏற்றம் என் நினைக்கல் ஆகும்-(அதனினும்) அதிகமாக வேறு எந்தத்துன்பத்தை எண்ண முடியும்? [எதையும் எண்ணமுடியாது என்றபடி]; எதிர் எடுத்து இயம்பல் ஆகும் மாற்றம் ஒன்று இல்லை - அவனெதிரிலே நின்று தைரியத்தோடு எடுத்துச்சொல்லத்தக்கதொரு வார்த்தையு மில்லை; செய்யும் வினை இல்லை - (அவனைவிட்டுத் தப்பிப்போதற்காகச்) செய்யத்தக்கதொரு செயலுமில்லை; (இங்ஙனம் பரிகாரமில்லாமல்), வரிக்கல் ஆகா கூற்றம் வந்து உற்றகாலத்து உயிர் என குலைவுகொண்டாள் - கட்டமுடியாத [தடுக்கவொண்ணாத] யமன் வந்துசேர்ந்தபொழுது உயிர் நடுங்குதல்போல நடுக்கமடைந்தாள்; (எ - று.)

பெருந்துன்பத்தின்மேல் அளவிலாத் துன்பமுற்றவளாய் யாதொன்றையுங் கருதவும்மாட்டாமல் செய்யவும்மாட்டாமல் யமனைக் கண்ட உயிர் போல மிகஅஞ்சி நிலைகுலைந்தன ளென்பதாம். அலக்கண் - சஞ்சலமான கண்; துன்பமுண்டாம்பொழுது கண்கலங்குதலால், அலக்கண் என்று துன்பத்திற்குப் பெயராயிற்று: இது, காரியத்தின்பெயர் காரணத்தின்மேல்நின்ற இலக்கணை. 'ஆகும்' என்பதை முற்றாகக்கொண்டு, 'என் எதிர் எடுத்து இயம்பலாகும்' என்பதற்கு - எந்தத்துன்பத்தை இதற்கு ஒப்பாக எடுத்துச் சொல்லக்கூடும்? என்று உரைத்தலும் ஒன்று. வரிக்கல், கு - சாரியை.
பி - ம்:—[1]நோக்கி. [2]பிறிது. [3]மதிக்கல். (அஎஎ)

சுஎ.—இராவணன் சீதையை வெருட்டிப்பேசுதல்.

விண்ணவ ரேவல் செய்ய [1]வென்றவென் வீரம் பாராய்
மண்ணிடைப் புழுவின் வாழு மானிடர் வலிய ரென்றாய்
பெண்ணெனப் பிழைத்தா [2]யன்றே லுன்னையான் பிசைந்து தின்ன
வெண்ணுவெ னெண்ணிற் பின்னை யென்னுயி ரிழப்பெ [3]னென்றான்.

(இ - ள்.) 'விண்ணவர் - தேவர்கள், ஏவல் செய்ய - (எனக்குக்) குற்றேவல்தொழில்களைச் செய்யும்படி, வென்ற - (அவர்களைச்) சயித்துள்ள, என் - எனது, வீரம் - வல்லமையை, பாராய் - கருதாமல், மண்ணிடை புழுவின் வாழும் மானிடர் வலியர் என்றாய் - பூமியில் புழுக்கள்போல (மிகவும்எளியராய்) வாழ்கிற மனிதர்களை (என்னினும்) வலிமையுடையவர்களென்று சொன்னாய்; (இங்ஙனஞ்சொன்ன நீ), பெண் என பிழைத்தாய் - பெண்பாலாதலால் உயிர்பிழைத்தாய்; அன்றேல்-அங்ஙனம் அன்றாயின், உன்னை யான் பிசைந்து தின்ன எண்ணுவென்-உன்னை நான் பிசைந்துதின்ன நினைப்பேன்; எண்ணில்-அங்ஙனம் எண்ணினால், பின்னை என் உயிர் இழப்பென்-பின்புஎனது உயிரை இழந்துவிடுவேன்,' என்றான்-என்றுசொன்னான்;(எ-று.)

தேவர்களுமுட்பட அனைவரையும் வென்ற எனதுபலபராக்கிரமங்களை ஒருபொருள்செய்யாமல் அற்பராகிய மனிதர்களை என்னைவெல்லும்வல்லமையுடையா ரென்று சிறப்பித்துக்கூறி என்னைநிந்தித்த நீ ஒரு பெண்ணாதலி

ஞல் 'பெண்கொலை பெரும்பாவம்' என்ற கொள்கைபற்றி உன்னை நான் கொல்லாதொழிந்தேன்: அன்றியும், உன்னை நான் பிசைந்துதின்பேனாயின், நீ இறக்கவே, உன்னிடத்து மிக்ககாதல்கொண்டுள்ள எனது உயிரும் நீங்கி விடுமென்பதுபற்றியும், அவ்வாறுசெய்யக் கருதினேனில்லை யென்றனன் என்பதாம். ஏவல் - ஏவப்படுங்காரியங்களுக்குத் தொழிலாகுபெயர். பாராய் என்பதற்கு - உடன்பாடாக, பார்ப்பாயாக என்றும் பொருள்கூறலாம். 'எண்ணில் பின்னை என்உயிர் இழப்பென்' என்றதை, இனி இராவணனுக்கு வருந் தீங்குக்குஏற்ப அவன்வாயில்வந்த அமங்களவார்த்தை யெனவுங்கொள் ளலாம். **பி - ம்:**—[1]வென்றவன். [2]அல்லை. [3]என்ற. (அஎஅ)

சூஅ.—உடனே இராவணன் அவளைச் சமாதானப்படுத்தித் தன்கருத்தைப் புலப்படுத்தல்.

குலைவுற லன்ன முன்னம் யாரையுங் கும்பி டாவென்
றலமிசை மகுட மென்னத் தனித்தனி யினிது தாங்கி
யலகில்பூ [1]ணமரர் மாத ரடி[2]யிணை யேவல் செய்ய
வுலக[3]மீ ரேழு மாளுஞ் செல்வத்து ளுறைதி யென்றான்.

(இ - ள்.) 'அன்னம் - அன்னப்பறவைபோன்றவளே! குலைவு உறல்- நடுக்கமடையவேண்டா; முன்னம் யாரையும் கும்பிடா - (இதற்குமுன்) எவ ரையும் வணங்காத, என் - எனது, தலைமிசை-தலைகளின்மேலே, மகுடம் என்ன - கிரீடங்களைத் தாங்குதல்போல, தனித்தனி - தனித்தனியே [ஒவ் வொருதலையிலுமாக], இனிது தாங்கி - (உன்னைக்) களிப்போடு நான் எடுத் துத்தூக்கிவைத்துக்கொண்டு கொண்டாட, அலகு இல் பூண் அமரர் மாதர்- அளவில்லாதஆபரணங்களையுடைய தேவமாதர்கள், அடி இணை ஏவல் செய்ய-(உனது) உபயபாதங்களின்கீழ் நின்று (உனக்குக்) குற்றேவல் தொ ழில்களைச் செய்ய, உலகம் ஈர் ஏழும் ஆளும் செல்வத்துள் உறைதி-பதினா ன்குஉலகங்களையும் பாதுகாக்கிற (எனது) அரசாட்சிச்செல்வத்தில் தலைமை பூண்டு வாழ்வாய்,' என்றான் - என்று சொன்னான்; (எ - று.)

என்றது, எனக்குஉரியளாவாய் என்றபடி. அன்னம் - உவமையாகு பெயர்; நடையில் ஒப்புமை. தாங்கியென்பதற்கு, உனது அடிகளையென்று செயப்படுபொருள் வருவித்தலுமாம். தாங்கி-தாங்க; எச்சத்திரிபு. **பி-ம்:**— [1]அரம்பை. [2]முறை. [3]ஓர். (அஎகூ)

சூகூ.—அதுகேட்டவுடனே சீதை இராவணனை நிந்தித்தல்.

செவிகளைத் தளிர்க்கை யாலே சிக்குறச் சேமஞ் செய்தாள்
[1]கவினும்வெஞ் சிலைக்கை வென்றிக் காகுத்தன் கற்பி னேனைப்
புவியிடை யொழுக்க [2]நோக்காப் பொங்கெரிப் புனித ரீயு
மவியைநாய் வேட்ட தென்ன வென்சொன்ன யரக்க வென்னா.

இதுவும், அடுத்த கவியும்-குளகம்.

(இ - ள்.) (அதுகேட்ட பிராட்டி),—செவிகளை - (தனது) காதுகளை, தளிர் கையாலே - தளிர்போல்மெல்லிய (தன்) கைகளாலே, சிக்குற சேமம்

செய்தாள் - அழுந்தழுடிக்கொண்டு, (அவனைநோக்கி), 'அரக்க-இராக்கத னே! கவினும் வெம் சிலை கை வென்றி காகுத்தன் கற்பினேனை - அழகிய கொடியவில்லையேந்திய கையையும் வெற்றியையுமுடைய இராமபிரான் திறத்திலே கற்புநிலைமையையுடையளான [அவன்மனைவியாகிய] என்னை, புவியிடை ஒழுக்கம் நோக்கா பொங்கு எரி புனிதர் ஈயும் அவியை நாய் வேட்டது என்ன - உலகத்தில் உயர்ந்தோர்க்குரிய ஒழுக்கத்தைக்கருதி வளர்ந்தெரியும் வைதிகாக்கினியிலே பரிசுத்தரான முனிவர்கள் (தேவர்களின்பொருட்டு) இடும் அவிர்ப்பாகத்தை நாய் விரும்பினாற்போல, (விரும்பி), என் சொனாய் - என்னவார்த்தைசொன்னாய்?' என்னா - என்றுசொல்லி,-(எ - று.)— "என்றாள்" என அடுத்த கவியோடு முடியும்.

அப்படிப்பட்ட தீச்சொல்லைக் கேட்டு ஆற்றவொண்ணாமையால், காதுகளைக் கைகளால் உறுதியாகப் பொத்திக்கொண்டாள். எம்பெருமானது கையிலுள்ள வில்முதலிய படைக்கலங்கள் அன்போடு நோக்கும் அடியார்களுக்கு ஆபரணங்கள்போலத் தோன்றி அழகியனவாயிருத்தலையும், பகைமையோடு நோக்கும் எதிரிகளுக்கு ஆயுதங்களாகவே தோன்றி அச்சஞ்செய்தலையும் ஒருங்கே உடைமையால், 'கவினும் வெஞ் சிலை' எனப்பட்டது. நோக்கா ஈயும் என இயையும்; இனி, நோக்கா என்பதை ஈறுகெட்ட எதிர்மறைவினையெச்சமாகக்கொண்டு, உலகத்து உயர்ந்தோர்க்கு உரிய ஒழுக்கத்தை நோக்காமல், 'என்சொனாய்' என முடிப்பினும் அமையும். அவி - ஹவிஸ்:வடசொல்:மந்திரபூர்வமாக அக்கினியில் ஓமஞ்செய்யப்படும் நெய்முதலிய தேவருணவு. என் சொனாய்-மிகவுந்தகுதியற்ற வார்த்தையைக் கூறினாயென்றபடி. 'என்சொனாய் அரக்க' என்றது, கொடிய அரக்கர்குலத்தானாதலின் இங்ஙனங் கூறினாய்போலும் என்றவாறும். கவினும்-எதிர்காலப் பெயரெச்சம். பி-ம்:—[1]கவியையுங்கடக்கும். [2]நோக்காய். (அஅ0)

எ0.—சீதை இராவணனை அதட்டிப்பேசுதல்.

புன் னுனை நீரி னொய்தாப் போதலை புரிந்து நின்ற
[1]வின் னுயி ரிழத்த லஞ்சி யிற்பிறப் [2]பழித [3]லுண்டே
மின் னுயிர்த் துருமிற் சீறும் [4]வெங்கணை விரவா முன்ன
முன் னுயிர்க் குறுதி [5]நோக்கி னொளித்தியா லோடி யென்றாள்.

(இ - ள்.) 'புல் நுனை நீரின் - புல்லின்நுனியில் தங்கியிருக்கிற நீர்த்துளிபோல, நொய்து ஆ போதலை - எளிதாக விரைவில் ஒழிதலையே, புரிந்துநின்ற - இயல்பாகக்கொண்டுநின்ற, இன் உயிர்-இனிய(எனது)உயிரை, இழத்தல் - இழந்துவிடுதற்கு, அஞ்சி-பயப்பட்டு, இல் பிறப்பு அழிதல்-உயர்ந்தகுலத்திற்பிறந்ததற்குஎற்ற ஒழுக்கத்தை(யான்)இழத்தல், உண்டே - உளதாமோ? [ஆகாதென்றபடி]; மின் உயிர்த்து-மின்னல்போன்ற ஒளியை வீசிக்கொண்டு, உருமின் சீறும் - இடிபோல உக்கிரமாய்ச் சீறுந்தன்மையுள்ள, வெம் கணை-வெவ்வியஇராமபாணம்,விரவா முன்னம்-(வந்து உன்மேற்) படுதற்குமுன்னமே, உன் உயிர்க்கு உறுதி நோக்கின் ஓடி ஒளித்தி-உனது உயி

ருக்கு உறுதியை [நிலைப்பேற்றை] ஆலோசிப்பாயாயின் ஓடி யொளித்துக் கொள்வாய்,' என்றாள் - என்றுசொன்னாள்; (எ - று.)—ஆல் - ஈற்றசை.

உன்கருத்துக்குயான்உடன்படேனாயின் நீ என்னைக்கொன்றிடுவாய் என்பதற்கு அஞ்சி யான் எனது கற்புநிலைகுலையேன் என்பது, முன்னிரண்டடியின் பொருள். புன்னுனைநீரின் நொய்தாப்போதலே புரிந்துநின்ற இன்னுயிர்-"புன்னுனிமேல் நீர்போல் நிலையாமை யென்றெண்ணி" என்றார், நாலடியாரிலும். நுனையெனினும், நுனியெனினும் ஒக்கும். நொய்து-நொய்ம்மையென்னும் பண்பினடியாப் பிறந்த ஒன்றன்பாற்குறிப்புவினையாலணையும் பெயர். எவர்க்கும் உயிரினும் இனியது வேறுஇன்றாதலால், 'இன்னுயிர்' எனப்பட்டது; எனவே, உயிருக்கு இனிமை, இயற்கையடைமொழியென்க. இற்பிறப்பு - கற்பொழுக்கத்துக்கு இலக்கணை. உண்டே, ஏ - எதிர்மறை. பி-ம்:—[1]என். [2]அழித்தல். [3]உண்டோ. [4]வெஞ்சரம். [5]நோக்கியொளித்தியாலொல்லை. (அஅக)

எக.—'உன்கணவனம்பு என்னை யாதுஞ்செய்யமாட்டாது' என்று இராவணன் கூறுதல்.

என்றவ ளுரைக்க நின்ற விரக்கமி லரக்க [1]ரேந்த
லுன்றுணைக் கணவ [2]னம்போ வுயர்திசை சுமந்த வோங்கல்
வன்றிறன் மருப்பி னாற்றன் மடித்தவென் மார்பின் வந்தாற்
குன்றிடை தொடுத்து விட்ட பூங்கணை கொல்ல தென்றான்.

(இ - ள்.) என்று அவள் உரைக்க - என்று அச்சீதாபிராட்டி சொல்ல, நின்ற - கேட்டுநின்ற, இரக்கம் இல் அரக்கர் ஏந்தல் - இரக்கமில்லாத இராக்கதர்தலைவனை இராவணன், 'உன் துணை கணவன் எய்த அம்போ - உனக்குத்துணையாகிய கணவனை இராமன் எய்யும் அம்போஎன்றால், திசை சுமந்த உயர் ஓங்கல் வல் திறல் மருப்பின் ஆற்றல் மடித்த என் மார்பின் வந்தால் - திக்குக்களைச் சுமந்துநிற்கிற உயர்ந்த யானைகளின் [திக்கஜங்களின்] மிகவும்உறுதியான தந்தங்களின் வலிமையை ஒழியச்செய்த எனது மார்பினிடத்து(ப் பாய)வந்தால்,அது-அந்தஅம்பானது,குன்றிடை தொடுத்து விட்ட பூ கணைகொல்-மலையின்மேல் எய்துவிடப்பட்ட புஷ்பபாணமேயாம் [புஷ்பபாணம்போலப் பயன்பெறாதொழியும்],'என்றான்-என்றுசொன்னான்.

ஒருமலரை அம்பாகக்கொண்டு மலையின்மேல் எய்தால் அதனால் மலைக்கு ஒருசிறிதும் ஊறுபாடு உண்டாகாதவாறுபோல, இராமபாணத்தால் மிக வலியஎன்மார்பில் ஒருசிறிதும்ஊறுபாடுஉண்டாகாது என்றபடி. தன்மார்பின் மிக்கவலிமையை விளக்குதற்கு, திக்குயானைகளின் தந்தத்தை வலிகெடுத்த மார்பென்றான்; என்றது, இவன் திக்குவிசயஞ்செய்த காலத்தில் திக்குயானைகள் இவனை எதிர்த்துத் தமதுவலியகூரியதந்தங்களைக்கொண்டு இவன்மார்பில் தாக்கியபொழுது அத்தந்தங்கள் இவன்மார்பைப்பிளந்து அதனுட்சென்று ஊறுபடுத்தமாட்டாமல் ஒடிபட்ட தன்மையை எடுத்துக்

காட்டியவாறும். 'உன் துணைக்கணவன்' என்றது, உனக்குத்துணையான கணவன்; அதாவது-உன்னைப்போலப் பெண்தன்மையுடையான் என்று ஓரிகழ்ச்சிப்பொருளைத் தொனிப்பிக்கும். அம்போ, ஓ-தெரிநிலை. ஓங்கல்-உயர்ச்சியையுடைய மலைக்குத் தொழிலாகுபெயராய், பின்பு, யானைக்கு உவமையாகுபெய ராதலால், இருமடியாகுபெயர். வன்திறல் - ஒருபொருட்பன்மொழி. கொல்-அசை: தேற்றமுமாம். பி - ம்:—[1]எய்த. [2]அம்பவ். (அஅஉ)

எஉ.—இராவணன் மீண்டும் இன்சொற்கூறிச் சீதையை வணங்குதல்.

அணங்கினுக் [1]கணங்க னாய்நின் னாசைநோ யகத்துப் பொங்க
வுணங்கிய வுடம்பி னேனுக் குயிரினை யுதவி யும்பர்க்
கணங்குழைமகளிர்க் கில்லாப் பெரும்பதங் கைக்கொ ளென்னா
வணங்கின னுலகந் தாங்கு மலையினும்வலிய தோளான்.

(இ - ள்.) 'அணங்கினுக்கு அணங்கு அனாய் - திருமகளுக்கும் ஒரு திருமகள்போலச் சிறந்தவளே! நின் ஆசை நோய் அகத்து பொங்க - உன்னிடத்தேகொண்ட காமமாகிய நோய் என்மனத்தில் மிகுதலால், உணங்கிய உடம்பினேனுக்கு - வாடிய உடம்பையுடைய எனக்கு, உயிரினை உதவி-உயிரைக் கொடுத்து [காமவேதனையால்நான்இறவாதபடி என்விருப்பத்தை நிறைவேற்றி],உம்பர் கணம் குழை மகளிர்க்கு இல்லா பெரு பதம் கைக்கொள் - மேலுலகத்திலுள்ள பலவாய்த்திரண்ட குழையென்னுங்காதணியையுடைய தேவமாதரனைவர்க்கும் கிடைக்கமாட்டாத மேலான பதவியைப் பெறுவாய்,' என்னா-என்றுசொல்லி, வணங்கினன் - (பிராட்டியின் திருவடிகளில் விழுந்து) நமஸ்கரித்தான்: (யாவனெனில்), உலகம் தாங்கும் மலையினும் வலிய தோளான் - நிலவுலகத்தைத்தாங்குகிற மலையைக்காட்டிலும் வலிமையையுடைய தோள்களையுடையவனான இராவணன்; (எ - று.)

"திருவுக்குந் திருவாகிய செல்வா" என்றாற்போல, 'அணங்கினுக்கு அணங்கனாய்' என்றான்: அழகு உத்தமவிலக்கணம் இன்பநலம் முதலியவற்றில் திருமகளினும் மிகவும்மேலானவளே யென்றபடி. இனி, மிக அழகிய மோகினியென்னும் பெண்தெய்வத்துக்கும் அழகுமிகுதியால் மோகத்தை விளைப்பவளேயென்றும், தேவமாதர்க்கும் மேம்பட்ட ஒருதேவமாது போன்றவளே யென்றும் பொருள்கொள்ளலாம். 'உம்பர்க்கணங்குழைமகளிர்க்கில்லாப் பெரும்பதம்' என்றது - எல்லாத்தேவர்களையும் வென்று திரிலோகாதிபத்தியத்தைக் கைக்கொண்ட தனக்கு உரியவளாதலை. பி - ம்:—[1]அணங்கனாளே. [2]எல்லாம். (அஅங)

வேறு.

எங.—அப்பொழுது பிராட்டி அலறிக்கதறல்.

[1]துறைவா யவன்வந் தடிதாழுதலுங்
கறைவாள் படவா கிகலங் கினள்போ
லிறைவா வினையோ வெனவேங் கினளாற்
[2]பொறைதா னுருவா னதொர்பொற் புடையாள்.

(இ - ள்.) அவன் வந்து தறைவாய் அடி தாழுதலும் - அவ்விராவணன் அருகில்வந்து தரையில்விழுந்து சீதையின்பாதங்களை வணங்கிய வளவிலே, பொறைதான் உரு ஆனது ஓர் பொற்பு உடையாள்-பொறுமையென்பதே உருவுபடைத்திருப்பதான ஒப்பற்ற அழகையுடைய சீதை,—கறை வாள் பட ஆவி கலங்கினள் போல்-(இரத்தந்தோய்ந்த) கறையையுடைய வாளாயுதம் (தன்மேற்) படுதலால் உயிர்நிலை குலையப்பெற்றவள்போல, (நடுநடுங்கி), இறைவா இளையோய் என ஏங்கினள் - 'எனதுதலைவனே! அவனதுதம்பியே!' என்றுவிளித்துப் பரிதாபமாகக் கூவினாள்; (எ - று.)

தரா என்னும் வடசொல்லின் திரிபாகிய தரையென்பது, எதுகைநயம் நோக்கித் தறையென விகாரப்பட்டது. பொறை - (உயிரைப்)பொறுப்பது: எனவே, உடம்பாயிற்று: பொறு-பகுதி; பொறுத்தல் - சுமத்தல், தரித்தல்; ஐ-கருத்தாப்பொருள்விகுதி; அன்றி, சுமக்கப்படுவதென்ற பொருள்கொண்டு, ஐ-செயப்படுபொருள்விகுதி யெனினுமாம். "பொறையுள்நீங்கியுக்கதா முயிரள்" என்று கீழ்ச் சூர்ப்பணகைப்படலத்து வந்ததுங் காண்க. இனி, மிக்க பொறுமையையுடையளாதல்பற்றி, பிராட்டிக்கு 'பொறை' என்று ஒருபெயர் கூறினரெனக் கொள்ளுதலும் ஒன்று. ஆல்-ஈற்றசை. [2]பொறைதானுயிர் போவதுபோற் புகல்வாள்என்ற பாடத்துக்கு, பொறை தான் உயிர் போவது போல் - உடல் உயிர்நீங்கப்பெற்றாற்போல (மிக்கவேதனையுற்று), புகல்வாள்-மற்றும் புலம்பிக்கூறுபவளானாள் என்க. பி - ம்:—[1]தறைவாயிடை.

இதுமுதல் ஒன்பதுகவிகள் - கீழ்ப்படலத்தின் உகO-ஆங் கவிபோன்ற கலிவிருத்தங்கள். (அஅச)

எச.—இராவணன் சீதையைத் தரையுடனே பெயர்த்தெடுத்தல்.

> ஆண்டா [1]யிடைதீ யவனா யிழையைத்
> [2]தீண்டா லெனுமே லுரைசிந் தை[3]செயாத்
> தூண்டா னெனலா முயர்தோள் வலியாற்
> கீண்டா னில[4]மோ சனை[5]கீழ் புடையே.

(இ - ள்.) ஆண்டு - அப்பொழுது, ஆயிடை - அவ்விடத்தில், தீயவன்-கொடியவனான அவ்விராவணன், ஆயிழையை தீண்டால் எனும் மேல் உரை சிந்தை செயா - பெண்ணைத்தொடாதே யென்று முன்பு தனக்குநேர்ந்துள்ள சாபவார்த்தையை நினைத்து, தூண் தான் எனல் ஆம் உயர் தோள் வலியால் - தூண்களே யென்று (உவமை) சொல்லத்தக்க உயர்ந்த தனதுதோள்களின் வலிமையினால், நிலம் கீழ் புடை யோசனை கீண்டான் - (சீதையிருந்த ஆச்சிரமத்தின்) இடத்தைக் கீழ்ப்புறத்தில் ஒருயோசனைதூரம் பேர்த்தெடுத்தான்; (எ - று.)

இங்குக்குறித்த சாபம் - இராவணன் திக்குவிசயஞ்செய்கையில் தேவலோகத்துக்குச்செல்லப்புறப்பட்டுக் குபேரனது அளகாபுரியினருகிற் செல்லுகையில், குபேரன்மகனான நளகூபரனை நோக்கிச் செல்லும் அவனது

காமக்கிழத்தியான அரம்பையைக் கண்டு காமுற்று அவளை வலியப்பிடித்துக் கற்பழித்தவளவிலே, அவள் வருந்திச் சினந்து இராவணனை நோக்கி 'இனிநீ எந்தமகளிரையேனும் அவருடன்பாடின்றி வலியத்தீண்டின் அவர்களது கற்பின்கனலால் எரிந்தழிவாய்' என்று வைததுமன்றி, அச்செய்தியை அறிந்த நளகூபரனும் 'இனி இராவணன் ஒருவருக்குஉரியமாதரை வலியத்தீண்டுவானாயின், தலைவெடித்து இறக்கக்கடவன்' என்று சபித்தமை. யோசனை காதம் என்பன-ஒருபொருளன என்பர்; காதத்தினும் யோசனை பேரளவினதென்றலும் உண்டு. நான்காம் அடியினால், ஒருயோசனை அகலமும்ஆழமும் படப் பெயர்த்தனனெனக் கொள்ளலாம். தீண்டால் - எதிர்மறையொருமையேவல்; இதில் ஆல்-விகுதி. பி-ம்:—[1]ஆசுறு. [2]தீண்டானயன்மேலுரை, தீண்டானயன்முன்னுரை. [3]செய்வான். [4]யோசனை. [5]கீழொடுமேல். (அஅரு)

எரு.—இராவணன் சீதையைத் தரையோடு எடுத்துத் தேரில் வைத்துக் கொண்டு ஆகாயமார்க்கமாக எழுதல்.

கொண்டா னுயர்தேர் [1]மிசைகோல் வளையாள்
கண்டா டனதா ருயிர்கண் டிலளான்
மண்டா னுறுமின் னின்மயங் கினளால்
விண்டான் [2]வழியா வெழுவான் விரைவான்.

இதுவும், அடுத்த கவியும் - ஒருதொடர்.

(இ - ள்.) உயர் தேர்மிசை கொண்டான் - (அங்ஙனம் பெயர்த்தெடுத்த நிலத்தை) உயர்ந்த தனதுதேரின்மேல் வைத்துக்கொண்டான்; (அச்செயலை), கோல் வளையாள் கண்டாள் - அழகியவளையல்களையணிந்த பிராட்டி பார்த்து, தனது ஆர் உயிர் கண்டிலள் - தனது அரிய உயிரை (உடம்பிலிருக்க)க் காணாதவளாய் [உயிர்நிலைகுலையப்பெற்று என்றபடி], மண் உறு மின்னின் மயங்கினள் - (தனக்குஉரியஇடமான மேகத்தை விட்டுத்) தரையில் விழுந்ததொரு மின்னற்கொடிபோலத் துவண்டு கலங்கினாள்; (அப்பொழுது இராவணன்), விண் வழி ஆ விரைவான் எழுவான் - ஆகாயமார்க்கமாக விரைவிற்கிளம்பிச் செல்லக் கருதியவனாய்,—(எ - று.)—"விடுதேர்என" என்று அடுத்த கவியோடு தொடரும். 'ஆல்' இரண்டும் - ஈற்றசை. 'தான்' இரண்டும்-அசை.

கோல் - கோலமென்பதன் விகாரம். 'தனது ஆருயிர் கண்டிலள்' என்பதற்கு - தனது அருமையான பிராணநாயகனாகிய இராமபிரானை வரக்கண்டிலாதவளாய் என்றும் பொருள்கூறலாம். மண்உறுமின்-இல்பொருளுவமை. பி-ம்:—[1]அது. [2]வழியாய். (அஅகூ)

எகூ.—பிராட்டி சோகித்துப் புலம்பலுறல்.

விடுதே ரெனவெங் கனல்வெந் தழியுங்
கொடிபோற் புரள்வாள் குலைவா ளயர்வா

டுடியா விழுவா டுயரா [1]லெழுவாள்
[2]கடிதா வறனே யிதுகா வெனுயால்.

(இ - ள்.) தேர் விடு என-'தேரைச்செலுத்து' என்று (இராவணன் தனது தேர்ப்பாகனை நோக்கிக்) கூற, (அதுகேட்டவளவிலே சீதை), வெம் கனல் வெந்து அழியும் கொடி போல் - வெவ்வியநெருப்பில்வீழ்ந்து வெந்து அழிகிற பூங்கொடிபோல, புரள்வாள் - விழுந்து புரளுவாள்; குலைவாள்-நிலை குலைந்து நடுங்குவாள்; அயர்வாள்-சோர்வடைவாள்; துயரால் துடியா விழு வாள்-துன்பத்தால் துடித்து விழுவாள் ; எழுவாள் - மீண்டும் எழுந்திருப் பாள்; 'அறனே - தருமதேவதையே! இது - இத்துன்பத்தினின்றும், கடிது ஆ கா - விரைவாக (என்னை)ப் பாதுகாப்பாயாக,' எனும் - என்றுசொல்லி வேண்டுவாள்; (எ - று.)—ஆல் - ஈற்றசை. பி - ம்:—[1]அழுவாள், [2]கடியா, கடியாய். கடியாம். (அஅஎ)

எஎ.—இதுமுதல் ஐந்துகவிகள் - சீதை பலபொருள்களைநோக்கி இரங்கிக்கூறும் மொழிகள்.

மலையே மரனே மயிலே குயிலே
கலையே பிணையே களிறே பிடியே
நிலையா வுயிரே [1]நிலைநேடி னர்போ
யுலையா வலியா ருழைநீ ருரையீர்.

ஆறுகவிகள் - ஒருதொடர்.

(இ - ள்.) மலையே - மலைகளே ! மரனே - மரங்களே! மயிலே-மயில் களே ! குயிலே - குயில்களே! கலையே - ஆண்மான்களே ! பிணையே-பெண் மான்களே ! களிறே - ஆண்யானைகளே! பிடியே - பெண்யானைகளே! நிலை யா உயிரே - ஒருநிலைகொள்ளாது நிலைகுலைகிற எனதுஉயிரே! நீர் - நீங்கள், நிலை நேடினர் போய் - (எனது கணவனுர்) இருக்குமிடத்தை நாடிச்செ ன்று, உலையா வலியாருழை அழியாத வலிமையையுடைய அவரிடத்தில், உரையீர் - (இச்செய்தியைச்) சொல்லுங்கள்; (எ - று.)

இங்ஙனம் தலைவி தலைவனைப் பிரிந்த சோகத்தாற் கேளாதவற்றைக் கேட்பனபோலவும், உணராதவற்றை உணர்வனபோலவும், உரையாதவற் றை உரைப்பனபோலவும் கூறுதற்கு விதி, தொல்காப்பியப்பொருளதிகாரத் தில் "உறுப்புடையதுபோல் உணர்வுடையதுபோல், மறுத்துரைப்பது போல் நெஞ்சமொடு புணர்த்துஞ்,சொல்லாமரபி னவற்றொடு கெழீஇச்,செய் யா மரபிற்றொழிற்படுத்தடக்கியும், அவரவ ருறுபிணி தமபோலச் சேர்த்தி யும்,......இருவர்க்குமுரிய பாற்கிளவி", "ஞாயிறு திங்கள் அறிவே நாணே, கடலே கானல்விலங்கே மரனே, புலம்புறு பொழுதே புள்ளேநெஞ்சே,யவை யல பிறவும் நுவலிய நெறியாற், சொல்லுந போலவுங் கேட்குந போலவும், சொல்லியாங்கமையு மென்மனர் புலவர்" என்றவற்றில் அடங்கும்; இவ் வாறு வருவன பிறவற்றுக்கும் இது கொள்க.

மரன் - ஈற்றுப்போலி. கலை, களிறு-ஆண்மைப்பெயர்கள். பிணை, பிடி-பெண்மைப்பெயர்கள். "இரலையும் கலையும் புல்வாய்க்கு உரிய", "புல்வாய் நவ்வி உழையே கவரி, சொல்வாய் நாடிற் பிணையெனப்படுமே", "வேழக்கு உரித்தே விதந்து களிறென்றல்", "பிடியென் பெண்பெயர் யானைமேற்றே" என்பன தொல்காப்பியம். [1]நிலை தேறினர் போய் என்றபாடத்திற்கு நிலைமையை அறிந்து சென்று என்றும் பொருள்கொள்ளலாம். 'நேடினர்' என்றது, முன்னிலைக்குப் படர்க்கைவந்த இடவழுவமைதி; நேடினிர் என்பது - வழாநிலையாம். எத்துணைவலிய பகைவரையும் எளிதில் அழிக்கும் ஆற்றலுடையா ரென்பாள், 'உலையாவலியார்' என்றாள்; இது உயர்வுப் பன்மை: இலக்குமணனை உளப்படுத்திய பன்மை யெனக் கொள்ளினுமாம். ()

எஅ. செஞ்சே வகனார் நிலைநீர் தெரிவீர்
மஞ்சே பொழிலே வனதே வதைகா
ளஞ்சே லெனநல் குதிரே லடியே
னுஞ்சா லதுதா னிழிபோ வுரையீர்.

(இ - ள்.) மஞ்சே - மேகங்களே! பொழிலே - சோலைகளே! வனதேவதைகாள்-காட்டில்உறையுந் தெய்வங்களே! செம் சேவகனார் நிலை நீர் தெரிவீர் - நல்லவீரத்தன்மையையுடைய எனதுகணவனுருள்ளவிடத்தை நீங்கள் அறிவீர்கள்ஆதலால், அஞ்சேல் என நல்குதிர் ஏல்-பயப்படாதே என்று (எனக்கு) அபயவார்த்தைகூறி (எனது நிலைமையை அவர்க்கு)க்கூறியருள்வீராயின், அடியேன் உஞ்சால் அது தான் இழிபோ உரையீர்-(அவர்க்கு)அடியவளாகியநான்(பிழைப்பேன் அங்ஙனம்)பிழைத்தால்அது(உங்கட்குக்)குறைபாடாமோ? [ஆகாது புகழ்தரு மன்றோ?] சொல்லுங்கள்; (எ - று.)

நிலை - நிலைமையுமாம். உஞ்சால் - போலி. உரையீர் - எனக்குநேர்ந்ததை அவரிடம் கூறுங்க ளெனினுமாம். (அஅக)

எகூ. [1]நிருதா தியர்வே ரற[2]நீன் முகில்போற்
சரதா ரைகள்[3]வீ சினிர்சார் கிலிரோ
வரதா விளையோய் மறுவே துமிலாப்
பரதா விளையோய் பழிபூ ணுதிரோ.

(இ - ள்.) வரதா - (வேண்டியவர்க்கு வேண்டிய) வரங்களைத்தந்தருளும் ரகுநாதனே! இளையோய் - (அவனைஅநுசரிக்குந்) தம்பியான லக்ஷ்மணனே! நிருத ஆதியர் வேர் அற - அரக்கர்முதலிய கொடியோர்கள் நிர்மூலமாம்படி, நீல் முகில் போல் - கரிய மேகம் போல, சர தாரைகள் வீசினிர் - அம்புமழையைச் சொரிந்துகொண்டு, சார்கிலிரோ-(இங்குவந்து)சேரமாட்டீர்களா? மறு ஏதும் இலா பரதா-குற்றம்யாதுமில்லாத பரதனே! இளையோய்-(அவனை அனுசரிக்குந்) தம்பியான சத்ருக்நனே! பழி பூணுதிரோ - (நீங்கள் இங்குவந்து இந்தஆபத்துக்கு உதவாமல் நாட்டில் வசித்தலால்) பழியை யடைவீர்களோ? (எ - று.)

"வரத னுதித்திட மற்றைய வொளியை" என்றும், "வரதனு மிளவனு மென மருவினரே" என்றும் பாலகாண்டத்தில் இராமபிரானை வரதனென்ற திருநாமத்தாற் குறித்தமை காண்க. தனதுதாயாகிய கைகேயி இராமனை வனம்புகுவித்துத் தனக்குத் தந்த அரசாட்சியை அவள்கருத்தின்படி ஏற்றுக்கொள்ளுதலைத் தவிர்ந்து தவவேடங்கொண்டு வனம்புகுந்து தமையனாரையடைந்து அரசுகொள்ளும்படி பலவாறுவேண்டி அவர் அதற்குஉடன்படாது இட்ட கட்டளையினால் மீள்வானாகி அவர்திருவடிநிலையை வேண்டிப்பெற்று முடியிலேந்திச் சென்று இராமபிரானையின்றி அயோத்திசேரவிரும்பாமல் நந்திக்கிராமஞ்சேர்ந்து அங்கு அப்பாதுகைக்குப் பட்டாபிஷேகஞ்செய்து அதன்கீழ்நின்று தான் இராசாங்ககாரியம்பார்க்கும் களங்கமற்ற உயர்ந்தஒழுக்கத்தை யுடைய னாதலால், பரதனை 'மறுவேதுமிலா' என்ற அடைமொழி கொடுத்து **வி**ளித்தாள். இந்தஅடைமொழியைச் சத்ருக்நனுக்குங் கூட்டலாம்; அவனுக்கு மறுவேதுமில்லாமை - பாகவதசேஷத்வம்; அதாவது-எம்பெருமானுக்கு நேரே அடிமைபூணுதலினும் மேம்பட அவனுக்குஅடியவனான பரதனுக்கு அடிமைபூண்டமை: (வால்மீகிராமாயணத்தில்) சத்ருக்நனுக்கு 'அநக' னென்றஅடைமொழி கொடுத்தவிடத்து இங்ஙனங் கருத்துரைப்பர் பெரியோர். **பி** - ம்:—[1]சிருதாதிபர். [2]நீள், நீர். [3]வீசினர். ()

அ௦. கோதா வரியே குளிர்வாய் குழைவாய்
ம்ாதா வனையாய் மனனே தெளிவா
யோதா துணர்வா ருழையோ டினைபோய்
நீதான் வினையே னிலைசொல் லலையோ.

(இ - ள்.) கோதாவரியே - கோதாவரிநதியே! குளிர்வாய் - (இயல்பிற்) குளிர்ந்திருக்கிறாய்; குழைவாய் - (இயல்பில்) உள்நெகிழ்ச்சியுடையாய்; (ஆதலால்), மாதா அனையாய் - (உயிர்கட்கெல்லாம்) தாய்போன்றுள்ளாய்; மனனே தெளிவாய் - அகந்தெளிந்துள்ளாய்; நீதான் - (இப்படிப்பட்ட நற்குணநற்செய்கைகளையுடைய) நீயாவது, ஓதாது உணர்வாருழை ஓடினை போய் - சொல்லாமலே (அனைத்தையும்) அறியுந் தன்மையரான [வரம்பிலாவறிவையுடைய] எனதுகணவனாரிடத்து ஓடிச்சென்று, வினையேன் நிலை சொல்லலையோ-(இப்பெருந் துன்பமனுபவித்தற்குக் காரணமான) தீவினையையுடைய எனது நிலைமையைச் சொல்லமாட்டாயோ? (எ-று.)

'மனன்' என்றது, இங்கு, உள்ளிட மென்றமாத்திரமாய் நின்றது. இனி, மனனே ஓதாது தெளிவு ஆய் உணர்வாருழை என்றுஎடுத்து, என் மனக்கருத்தைச் சொல்லாமலே தெளிவாகஅறியும் எனதுநாயகரிடம் என்று உரைத்தலும் பொருந்தும். "இங்கிதஜ்ஞாஸ்து கோஸலாஃ" என்றபடி கோசலதேயத்தவர் குறிப்பறிதலிற் சிறந்தவ ராதலால், அவர்கட்குத் தலைவரான இராமபிரான் 'ஓதாதுணர்வார்' எனப்பட்டார். இத்தொடர், வேதம் முதலிய எல்லாநூல்களையும் எவரும்ஓதுவிக்கவேண்டிய அவசியமில்லாமல் தாமே இயல்பில் அறியும் முற்றுணர்வுடையா ரென்றும் பொருள்படும். ()

அக. முந்துஞ் சுனைகாண் முழைவா ழரிகா
ளிந்தந் நிலனோடு மெடுத் தகைநா
லைந்துந் தலைபத் துமலைந் [1]துலையச்
சிந்தும் படிகண் டு[2]சிரித் திடுவீர்.

(இ - ள்.) முந்தும் - (என்)எதிரிற்காணப்படுகிற, சுனைகாள் - மலைச்சுனைகளே! முழை வாழ் அரிகாள் - மலைக்குகைகளில் வாழ்கிற சிங்கங்களே! இந்தநிலனோடும் எடுத்த - இந்தத்தரையுடனே (என்னைப்)பெயர்த்தெடுத்த, கை நால்ஐந்தும் - (இவனது) இருபதுகைகளும், தலை பத்தும்-பத்துத்தலைகளும், அலைந்து உலைய சிந்தும்படி கண்டு - (எனதுநிலைமையை நீங்கள் ஸ்ரீராமனுக்குத் தெரிவித்து அந்நாயகன் வந்துஎய்யும் அம்புகளால்) வருந்தியழியச் சிதறும்படிசெய்து, சிரித்திடுவீர் - (அதனைக்கண்டு) இகழ்ச்சிச்சிரிப்புக்கொள்வீராக; (எ - று.)

'முழைவாளரிகாள்' என்ற பாடத்துக்கு - குகையிலுள்ள ஒளியையுடைய சிங்கங்களே யென்க. பி-ம்:—[1]உலையாய். [2]சிரிக்கிலிரோ. (அகஉ)

வேறு.

அஉ.—இராவணன் சீதைவார்த்தையைப் பரிகசித்தல்.

என்றின்ன பலவும் பன்னி யிரியலுற் றரற்று வாளைப் [ன்னைக்
பொன்[1]றுன்னு புணர்மென் கொங்கைப் பொலங்[2]குழை போரி லெ
[3]கொன்றுன்னை மீட்பர் [4]கொல்லம் மானிடர் [5]கொள்க வென்னு
வன்றிண்கை யெறிந்து நக்கான் வாழ்க்கைநாள் வறிது [6]வீழ்வான்.

(இ - ள்.) என்று இன்ன பலவும் பன்னி - என்றுஇத்தன்மையனவான பலவார்த்தைகளையுஞ் சொல்லி, இரியல் உற்று அரற்றுவாளை - (தன்னிடத்தினின்று) மீளக் கருதிக் கூவுபவளான சீதையை நோக்கி,—வாழ்க்கை நாள் வறிது வீழ்வான்-(தனது)வாழ்நாள் வீணேஅழியப்பெறுபவனான இராவணன்,—'பொன் துன்னு - பொன்னினாலாகிய அணிகலங்கள் நிறைந்த, புணர் மெல் கொங்கை - நெருங்கியமென்மையானதனங்களையும், பொலம் குழை-பொன்னினாலாகிய குழையென்னுங்காதணியையு முடையவளே! அ மானிடர் - (நீ குறிக்கும்) அந்தமனிதர்கள், போரில் என்னை கொன்று—, உன்னை மீட்பர்கொல் - உன்னை மீட்டுக்கொள்ளவல்லரோ? கொள்க - (வல்லராயின்) கொள்வாராக,' என்னு-என்றுசொல்லி, வல் திண் கை எறிந்து நக்கான்-மிகவலிய (தனது)கைகளை (ஒன்றோடொன்று) அறைந்து பெருஞ்சிரிப்புச் சிரித்தான்; (எ - று.)

"விநாசகாலே விபரீதபுத்தி:" என்றபடி கேடுகாலங்கிட்டியதனாலே இப்படிப்பட்ட தீச்செயலைச் செய்தன னென்பார், 'வன்திண்கையெறிந்து நக்கான் வாழ்க்கைநாள் வறிதுவீழ்வான்' என்றார். சீதையைக் காமுற்ற காதல் கைகூடாமல் விரைவில்இறந்தொழிதலையே அதன்பயனாகப் பெறு

பவ னென்பது, 'வாழ்க்கைநாள் வறிதுவீழ்வான்' என்பதன் கருத்து. வாழ்க்கைநாள் - ஆயுள். பொன்துன்னு என்பதற்கு - பொன்னிறமான சுணங்கு பரவிய என்றுமாம். பி ம்:—[1]துன்னும். [2]குழாய். [3]வென்று. [4]கொல்லாம். [5]கொள்கை. [6]வீழ்ப்பான்.

இதுமுதல் ஏழு கவிகள் - கீழ்ப்படலத்தின் பதினொன்காங்கவி போன்ற அறுசீராசிரியவிருத்தங்கள். (அகஙு)

அ௩.—சீதை இராவணனைநோக்கி 'நீ வல்லவனுயின் தேரைச்செலுந் தாதே' என்றல்.

வாக்கினு லன்னுன் சொல்ல மாயையால் வஞ்ச மானொன்
ருக்கினு யாக்கி [1]யுன்னை யாருயி ருண்ணுங் கூற்றைப்
போக்கினுய் புகுந்து கொண்டு போகின்ருய் பொருது நின்னைக்
காக்குமா காண்டி யாயிற் கடவலுன் றேரை யென்ருள்.

(இ - ள்.) அன்னுன் - அவ்விராவணன், வாக்கினுல் (தனது) வாயால், சொல்ல - (இவ்வகை நிந்தைமொழிகளைக்) கூற,—(பிராட்டி அவனை நோக்கி), 'மாயையால் - மாயையினுல், வஞ்சம் மான் ஒன்று ஆக்கினுய் - ஒரு பொய்ம்மானைக் கற்பித்தாய்; ஆக்கி - (அங்ஙனம் அதனை) உண்டாக்கி, (அதனைக்கொண்டு), உன்னை ஆர் உயிர் உண்ணும் கூற்றை போக்கினுய் - உனது அருமையானஉயிரைக் கவர்ந்தொழிக்கும் யமன்போலும் இராமபிரானை (இவ்விடத்தைவிட்டு ப் போகச்செய்தாய்; புகுந்து - (அவ்வாறுசெய்து அவரில்லாதசமயத்தில்) இங்கு வந்து, கொண்டு போகின்ருய் - (கள்ளன்போல என்னைக்) கவர்ந்துகொண்டு செல்லுகின்ருய்; பொருது நின்னை காக்கும் ஆ காண்டி ஆயின் - (அவரோடு) போர்செய்து உன்னைப்பாதுகாத்துக்கொள்ளும் வகையை அறிவாயானுல், உன் தேரை கடவல் - உனதுதேரைச் செலுத்தாதே,' என்ருள் - என்றுசொன்னுள்; (எ - று.)—பி-ம்:—[1]பின்னுன். ()

அச.—மற்றும் சீதை இராவணனை நோக்கி 'நீ அச்சந்தாலேயே வஞ்சனை செய்தாய்' என்றல்.

மீட்டுமொன் றுரைசெய் வா[1]ணீ வீரனெல் விரைவின் மற்றுன்
[2]கூட்டரா மரக்கர் தம்மைக் கொன்றுங்கை [3]கொங்கை மூக்கும்
வாட்டினுர் வனத்தி லுள்ளார் மானிட ரென்ற வார்த்தை
கேட்டுமிம் மாயஞ் செய்த தச்சத்தின் கிளர்ச்சி யன்ரே.

(இ - ள்.) மீட்டும் ஒன்று உரை செய்வாள் - மறுபடியும் ஒருவார்த்தை சொல்வாள்; (அது வருமாறு:—) 'நீ வீரன் எல் - நீ சுத்தவீரனுனல்,— உன்கூட்டர் ஆம் அரக்கர்தம்மை - உன்னுடைய கூட்டத்தாராகிய இராக்கதர்களை, விரைவின் கொன்று - சிறிதுபொழுதிலே கொன்று, உங்கை கொங்கை மூக்கும் வாட்டினுர் - உன்தங்கையினது கொங்கையையும் மூக்கையும் அறுத்தவர்களாகிய, மானிடர் - மனிதர்கள், வனத்தில் உள்ளார் - காட்டிலிருக்கிருர்கள், என்ற வார்த்தை - என்ற செய்தியை, கேட்டும்- (நீ)கேள்வியுற்றும், இ மாயம் செய்தது-(அவர்களை எதிர்த்துப்பொருது பழி

தீர்க்க முயலாமல்) இந்த வஞ்சனையைச் செய்தது, அச்சத்தின் கிளர்ச்சி அன்றோ - (உனக்கு அவர்களிடத்து உள்ள) பயத்தின் மிகுதியினாலன்றோ''.

'நீ வீரனேல்' என்றது, நீ வீரனாயின் இதுசெய்யாய் என்று அவனது வீரத்தை ஆட்சேபித்தவாறாம். [1]நீவீரனே என்ற பாடத்துக்கு - இங்ஙனம் அச்சத்தால் வஞ்சஞ்செய்த நீயும் ஒருவீரனா! என்று இகழ்ந்ததாகப் பொருள் காண்க. 'உன்கூட்டராமரக்கர்' என்றது, தாடகைமுதல் கரன் இறுதியாக வுள்ளாரனைவரையுங் குறிக்கும். பி ம்:—[2]கூட்டமாம். [3]முலேயும். (அகூரு)

அரு.—'மனிதரோடு போருதல் இழிவன்றே?' என்று இராவணன் கூறல்.

மொழிதரு மளவி னங்கை கேளிது முரணில் [1]யாக்கை
யிழிதரு மனித ரோடே யான்செரு [2]வேற்ப லென்றால்
விழிதரு நெற்றி யான்றன் வெள்ளிவெற் பெடுத்த தோட்குப்
பழிதரு மதனிற் சாலப் பயன்றரும் வஞ்ச மென்றான்.

(இ - ள்.) மொழி தரும் அளவில் - (இவ்வாறு சீதை) சொன்னவள விலே, (இராவணன் அவளை நோக்கி),'நங்கை-பெண்களிற்சிறந்தவளே! இது கேள் - (யான் சொல்லும்) இவ்வார்த்தையை நீ கவனித்துக்கேட்பாயாக: முரண் இல் யாக்கை-வலிமையில்லாத உடம்பையுடைய, இழிதரு மனித ரோடே-இழிவான மனிதர்களுடனே, யான் செரு ஏற்பல் என்றால் - நான் எதிர்த்துப் போர் செய்வேனானால், (அச்செயல்), விழி தரு நெற்றியான் தன் வெள்ளிவெற்பு எடுத்த தோட்கு - (நெருப்புக்) கண்பொருந்திய நெற்றியை யுடைய சிவபிரானது வெள்ளிமலையைப் பெயர்த்தெடுத்த (மிகவலிய என் னுடைய) தோள்களுக்கு, பழி தரும் - பழிப்பைத்தருமன்றோ? அதனில் - அவ்வாறுபோரையேற்றுப் பழிப்பைப்பெறுவதைக்காட்டிலும், வஞ்சம் - வஞ் சனையே, சால பயன் தரும்-மிகவும் புகழாகியபயனைத் தருவதன்றோ?' என் றான்-என்றுசொன்னான்; (எ - று.)

என்கூட்டத்தாரைக் கொன்று என் தங்கையையும் மானபங்கஞ்செய்த அம்மனிதர்களை யான் எதிர்த்துப் பொருதுஅழிக்கத்தொடங்காமல் அவர் கட்கு இவ்வாறு வஞ்சனையால் தீங்குசெய்யத்தொடங்கிய காரணம்-நீசொல் லுகிறபடி அவர்களிடத்து எனக்கு அச்சமன்று: வலியற்ற மிகவும்எளிய அம்மனிதர்களை எதிராகக்கருதி யான் போர்தொடங்கினால் மிகவும் அதிக மான எனது தோள்வலிமைக்கு நிந்தையுண்டாகு மென்பதுபற்றியே என் பதாம். வஞ்சனைதான் எனக்குப் பழிவிளைக்காமலே அவர்கட்குத் தீங்கு விளைத்தற்கு ஏற்ற தென்பான் 'சாலப்பயன்தரும் வஞ்சம்' என்றான். பி-ம்:—[1]ஆக்கை. [2]ஏற்பன், எதிர்ப்பன். (அகூசு)

அசு.—சீதை இராவணனை நிந்தித்தல்.

பாவையு மதனைக் கேளாத் தங்குலப் பகைஞர் தம்பாற்
[1]போவது குற்றம் வாளிற் பொருவது நாணம் போலா

மாவது கற்பி னாரை வஞ்சிக்கு மாற்ற லேயா
மேவமென் பழிதா [2]னென்னே யிரக்கமி லரக்கர்க் கென்றாள்.

(இ - ள்.) பாவையும் - சித்திரப்பதுமைபோல்அழகியவளும் கண்மணிப் பாவைபோல் அருமையானவளுமான பிராட்டியும், அதனை கேளா - அவ் வார்த்தையைக் கேட்டு, (இராவணனை நோக்கி), 'தம் குலம் பகைஞர்தம்பால் போவது குற்றம் - தமதுகுலத்துக்குப் பகைவர்களாகவுள்ளவர்களிடத்தில் (போருக்குச்) செல்வது குற்றமும், வாளின் பொருவது நாணம் போலாம் - (அவர்களுடனே) வாளினாற்போர்செய்வது வெட்கமுமாகும்போலும்; கற்பினாரை வஞ்சிக்கும் ஆற்றலே - பதிவிரதாதருமமுடைய மாதரை வஞ்சனை செய்கின்ற வல்லமையே, ஆவது ஆம் - (குற்றமும் நாணமும் விளைக்காமல் நல்லது) ஆகும்போலும்; இரக்கம் இல் அரக்கர்க்கு - இரக்கமில்லாத பாவிக ளான இராக்கதர்க்கு, ஏவம் என் - குற்றந்தான் யாது? பழிதான் என்னே - பழிதான் யாது?' என்றாள் - என்றுசொன்னாள்; (எ - று.)

அவன்சொன்னவார்த்தையின் கருத்தை இவ்வாறுகூறிப் பரிகசித்தன ளென்பதாம். மூன்றாமடிக்கு - வஞ்சனையே செய்துமுடித்தற்கு ஆவதாம் என்றும் பொருள்கொள்ளலாம். பாவை - உவமையாகுபெயர். ஏவம் - எவ்வமென்பதன் விகாரம். பி-ம்:—[1]போவதும். [2]என்னே. (அகூஎ)

அஅ—இதுமுதல் ஆறுகவிகள்-தொகை: அச்சமயத்தில் சடாயு வந்து எதிர்த்தலைக் கூறும்.

என்னுமவ் வேலை யின்க ணெங்கடா போவ [1]தெங்கே
நின்னிலென் றிடித்த சொல்ல னெருப்பிடைப் பரப்புங் கண்ணன்
மின்னென விளங்கும் வீரத் துண்டத்தன் மேரு வென்னும்
பொன்னெடுங் குன்றம் வானின் வருவதே போலு மெய்யான்.

(இ - ள்.) என்னும் அ வேலையின்கண் - என்றுசொல்லுகிற அச்சமயத் திலே,'—எங்கு அடா போவது எங்கே-'அடா நீ போகிறது எங்கே?', எங்கே: நில் நில்-'நில்லுநில்லு' என்று இடித்த - இடிமுழக்கம்போல உரத்தகுரலாக அதட்டிக்கூறிய, சொல்லன் - சொற்களையுடையவனும், நெருப்பு இடை பரப்பும் கண்ணன் - கோபாக்கினியைத் தம்மிடத்திலே பரவச்செய்கிற கண் களையுடையவனும், மின் என விளங்கும் வீரம் துண்டத்தன் - மின்னல் போல ஒளிவீசிவிளங்குகிற வலியமூக்கையுடையவனும், மேரு என்னும் பொன் நெடு குன்றம் வானின் வருவதே போலும் மெய்யான் - மேருவென் னும்பொன்மயமான பெரியமலை வானத்திற் பறந்துவந்தாற்போலும் பெரிய உடம்பின் தோற்றத்தையுடையவனுமாய்,—(எ-று.)--'எருவையின் மன்னன் வந்தனன்' என மேல் கூஉ-ஆங் கவியில் முடியும்; அடுத்தநான்குசெய்யுள் களில் வரும் எச்சங்களுக்கும் அதுவே முடிக்குஞ்சொல். பி - ம்:—[1]என்னை.

அஅ. பாழிவன் கிரிக ளெல்லாம் பறித்தெழுந் தொன்றோ டொன்று
பூழியி னுதிர விண்ணிற் [1]புடையுறக் கிளர்ந்து பொங்கி
யாழியு முலகு மொன்று யழிதர முழுதும் வீசு
மூழிவெங் காற்றி தென்ன [2]விருசிறை யூதை மோத.

(இ - ள்.) பாழி வல் கிரிகள் எல்லாம் - பெரியவலியமலைகள்யாவும், பறித்து எழுந்து - நிலைபெயர்க்கப்பட்டு மேலெழுந்து, ஒன்றோடு ஒன்று பூழியின் உதிர-ஒன்றுடன் ஒன்று தாக்குண்டு புழுதிபோலப் பொடியாய்ச் சிந்தும்படியாகவும், விண்ணில் புடை உற கிளர்ந்து பொங்கி - ஆகாயத்தினிடத்திலே அளாவிமோத (க் கடல்) பொங்கியெழுந்து, (அதனால்),ஆழியும் உலகும் ஒன்று ஆய் அழிதர - கடலும் உலகமும் ஒன்றுபட்டதாய் அழியும்படியாகவும், முழுதும் வீசும் - உலகமுழுவதிலும் வீசுகிற, ஊழி வெம் காற்று - கொடியபிரளயகாலத்துப் பிரசண்டமாருதம், இது என்ன - இதுவென்றுசொல்லும்படி, இரு சிறை ஊதை மோத - (தனது) இரண்டுசிறகுகள் அடித்தலா லாகுங் காற்று வீசவும்,—(எ - று.)

சடாயுவின் இருசிறைக்காற்றுக்கு ஊழிக்காற்றை உவமைகூறினார். அக்காலத்தில் உலகமெங்கும் வீசும் பெருங்கொடுங்காற்றினால் மலைகள் நிலைபெயர்ந்து ஒன்றோடொன்று தாக்கிச் சிந்திப் பொடிபடுதலும், கடல் மேலெழுந்து பொங்க அதனுள்ளே பூமிமுதலிய உலகங்கள் அகப்பட்டு அழிதலும் இயல்பு. **பி-ம்**:—[1]புடைத்துகக். [2]இருஞ். (அகூக)

வே று.

அகூ. [1]சாகைவன் றலையொடு மரமுந் [2]தாழமேன்
மேகமும் விண்ணின்மீச் செல்ல மீமிசை
மாகவெங் கலுழனும் வருகின் றானென
நாகமும் படமொளித் தொதுங்கி நையவே.

(இ - ள்.) (தன்சிறகு வீசுங் காற்றினால்),—மரமும்-மரங்களும், சாகை வல் தலையொடு தாழ - கிளைகளோடும் வலியதலைப்புறத்தோடும் பூமியிற் படியவும்,—மேல் மேகமும் - மேலிடத்திலுள்ள மேகங்களும், விண்ணின் மீ செல்ல-வானத்தில் மேன்மேல் ஒதுங்கிப்போய்விடவும், மீ மிசை மாகம் வெம் கலுழன் ஆம் வருகின்றான் என - மிகவும்உயர்வான ஆகாசமார்க்கத்தில் உக்கிரமூர்த்தியான கருடபகவான்தான் வருகின்றானென்று எண்ணி, நாகமும் படம் ஒளித்து ஒதுங்கி நைய - சர்ப்பங்களும் படங்களை ஒடுக்கிக்கொண்டு பதுங்கி வருந்தவும்,—(எ - று.)

சாகை, மாகம், கலுழன் - சாகா, மஹாகம், கருடன் என்ற வடசொற்களின் விகாரம். தலை - உச்சி. மீமிசை - ஒருபொருட்பன்மொழி. கருடன் என்பதற்கு - சிறகுகளாற்பறப்பவ னென்றும், நாகம் என்பதற்கு - மரத்திலும் மலையிலும் வசிப்பதென்றும் காரணப்பொருள்கூறுவர் வடநூலார். **பி-ம்**:—[1]சாகைவென் றலையொடு. [2]தாழவன், தாழ்வன.

இதுமுதல் நான்கு கவிகள் - கீழ்ப்படலத்தின் சு - ஆங் கவி போன்ற **கலிவிருத்தங்கள்.** (கூ00)

கூ0. [1]யானையும் யாளியு முதல யாவையுங்
[2]கானொடு மரத்தொடு தூறு கல்லிவை
[3]மேனிறைந் திருசிறை வீச்சி னேறலால்
வானமுங் [4]கானமு மாறு கொள்ளவே.

(இ - ள்.) யானையும் யாளியும் முதல யாவையும் - யானைகளும் யாளிகளும் முதலிய எல்லாமிருகங்களும், மரத்தொடு தூறு கல் இவை - மரங்களும் புதர்களும் கற்களும் ஆகியஇவைகளும், கானொடு - அக்காட்டினுடனே, இரு சிறை வீச்சின் மேல் நிறைந்து ஏறலால்-(தனது) இரண்டுசிறகுகள்வீசுங் காற்றின்வேகத்தால் நிலைபெயர்ந்துமேலேறி வானத்தில்நிரம்புதலால், வானமும் கானமும் மாறு கொள்ள-ஆகாயமும் காட்டினிடமும் (ஒன்று மற்றொன்றாக) மாறுடவும்,—(எ - று.)

காட்டிலுள்ள மரம் புதர் கல் விலங்கு முதலிய எல்லாப்பொருள்களும் சிறகின்காற்றால் மேலெழுந்து வானஞ்சேர்ந்து நிறைந்து வானத்தை வெற்றிடமில்லாதபடி செய்தலாலும், அப்பொழுது காடுஉள்ளஇடம் வானம் போல வெற்றிடமாகுதலாலும், வானம் வனமாகவும், வனம் வானமாகவும் மாறியிடஎன்க. முதல - குறிப்புப்பெயரெச்சம். **பி-ம்:**—[1]ஆனையுமாளியும். [2]கானெடு. [3]மேனிமிர்ந்திரு சிறைவிசையினெற்றலால். [4]கானமுமாறுகொண்டவே, கானகமென்னலாயவே. (கூ0க)

கூக. உத்தமன் றேவியை [1]யுலகொ டோங்குதேர்
வைத்தனை யேகுவ தெங்கு வானினோ
டித்தனை [2]திசையையு மறைப்பெ னீண்டெனுப்
பத்திரச் சிறைகளை விரிக்கும் பண்பினான்.

(இ - ள்.) 'உத்தமன் தேவியை - யாவரினும் மேலானவனான இராமனது மனைவியை, உலகொடு-நிலத்துடனே(எடுத்து), ஓங்கு தேர் வைத்தனை-உயர்ந்த தேரில் வைத்துக்கொண்டாய்: ஏகுவது எங்கு - (நீ) எங்குப் போகமுடியும்? வானினோடு இத்தனை திசையையும் ஈண்டு மறைப்பென்-ஆகாயத்துடன் மற்றையதிக்குக்களையெல்லாம் இப்பொழுது மறைத்துவிடுவேன்,' எனு-என்றுசொல்லி, பத்திரம் சிறைகளை விரிக்கும்-வலிய(தனது) சிறகுகளைப் பரப்புகிற, பண்பினான்-உயர்குணத்தையுடையவனுமாய்,-(எ-று.)

உத்தமன் - புருஷோத்தமன். பண்பு - சமயத்துக்குத்தக்கபடி அறிந்துநடத்தல்; "பண்பெனப்படுவது பாடுஅறிந்துஒழுகல்" என்பது கலித்தொகை. பண்பினான் - முற்றெச்சம். **பி - ம்:**—[1]உலங்கொடு. [2]திசையும் யானென்கின்றானெனப். (கூ0உ)

கூஉ. வந்தன னெருவையின் மன்னன் மாண்பிலா
னெந்திரத் தேர்[1]செல வொழிக்கு மெண்ணினான்

[2]சிந்துரக் கால்சிரஞ் செக்கர் சூடிய
கந்தரக் கைலையை நிகர்க்குங் காட்சியான்.

(இ - ள்.) மாண்பு இலான் - நற்குணநற்செய்கையில்லாதவனான இராவணனது, எந்திரம் தேர் - யந்திரசக்தியையுடைய தேர், செலவு - செல்லுதலை, ஒழிக்கும்-தடுக்கும் [தடுக்கவேண்டு மென்ற], எண்ணினன் - கருத்தையுடையவனும், சிந்துரம் கால் சிரம்-சிந்தூரம்போல மிகச்சிவந்த கால்களையும் தலையையும், செக்கர் சூடிய கந்தரம் -செவ்வானத்தின் நிறத்தைக்கொண்ட கழுத்தையுமுடைய, கைலையை - கைலாசகிரியை, நிகர்க்கும் - ஒக்கின்ற, காட்சியான் - (பெரிய வெண்ணிறமான உடம்பின்) தோற்றத்தையுடையவனுமாய், எருவையின் மன்னன் - கழுகுகளுக்கு அரசனாகிய சடாயு, வந்தனன் - (அங்கு எதிரில்) வந்துசேர்ந்தான்; (எ - று.)

வேண்டியபடி வானத்திற் பறந்துசெல்லவல்ல தேரென்பார், 'எந்திரத் தேர்' என்றார்; இனி, எந்திரம் என்பதற்கு - சக்கர மென்று உரைப்பாரும் உளர். கழுகுக்குக் கால்களும் தலையும் மிகச்சிவந்தும், கழுத்துச்சிறிது சிவப்புக்கொண்டும், உடம்பு மிகவெளுத்தும் இருத்தல் இயல்பாதலால், சிந்துரக்கால்சிரஞ்செக்கர்சூடிய கந்தரக்கைலையை உவமை கூறினார்; இது, இல்பொருளுவமை. கந்தரம் - தலையைத்தரிப்பது எனக் காரணப்பொருள்படும் வடசொல். கைலை - வடசொல்திரிபு.

அஎ - ஆங் கவிமுதல் இதுவரையில் ஒருதொடராகவந்த ஆறுகவிகளுங்கும் அடியில்வருமாறு முடிபுகாணலாம்;—(அஎ) என்னும் வேலையின்கண்,—துண்டத்தனும் (கூஉ) காட்சியானும் ஆகிய எருவைமன்னன் எண்ணினனும் (அஎ) சொல்லனும் கண்ணனும் மெய்யானுமாய், (அஅ) இருசிறைஊதை மோத அதனால் (அகூ) தாழ, செல்ல, நைய, (கூ0) மாறுகொள்ள, (கூக) பண்பினனாய் (கூஉ) வந்தனன் என்க. பி - ம்:—[1]செலாதொழிக்குமீட்டினன். [2]சிந்தொடுமதிச்சடைச்செக்கர்சூழ்களக் கந்தரன். (கூ0ரு)

வேறு.

கூரு.—சடாயு சீதைக்கு அபயங்கூறல்.

ஆண்டுற் றவணங் கினையஞ் சலெனாக்
தீண்டுற் றிலனென் றுணர்சிந் தையினான்
மூண்டுற் றெழுவெங் கதமுற் றிலனான்
மீண்டுற் றுரையா டலைமே வினனால்.

(இ - ள்.) ஆண்டு உற்று - (இவ்வாறு சடாயு) அப்பொழுது அவ்விடத்தில் வந்து,—அ அணங்கினை - பெண்ணிற்சிறந்தவளான அச்சீதாபிராட்டியை (நோக்கி), அஞ்சல் என - பயப்படாதேயென்று தைரியஞ்சொல்லி,—தீண்டுற்றிலன் என்று உணர் சிந்தையினான்-(இராவணன் அவளைத்) தொட்டானில்லையென்று அறிந்த மனத்தையுடையவனாய், மூண்டு உற்று எழு வெம் கதம் முற்றிலன் - மூண்டுபொங்கியெழுந்த உக்கிரமானகோபத்தை

முனிரச்செய்யாதவனுகி [கோபத்தைச் சிறிதுஅடக்கிக்கொண்டு], மீண்டு உற்று உரை ஆடலே மேவினன் - மறுபடியும் இராவணனை நோக்கி (ச்சில வார்த்தைகளை)ச்சொல்லத்தொடங்கினன்; (எ - று.)—அதனை, அடுத்த ஒன் பதுகவிகளிற் காண்க.

அவ்வணங்கினையென்பது அவணங்கினை யெனத்தொக்கது செய்யு ளோசையின்பத்தின்பொருட்டு. உற்றிலன் எனப் பதம்பிரித்தல் மோனைத் தொடைக்குப்பொருந்தாது. கீழ்'எங்கடாபோவது,' 'நில்நில்', 'உத்தமன் தேவியை......மறைப்பென் ஈண்டு' என்று சிலசொற்கள்சொன்னமைபற்றி 'மீண்டுஉற்று உரையாடலே மேவினன்' என்றார். 'ஆல்' இரண்டும் - அசை.

இதுமுதற் பன்னிரண்டுகவிகள் - கீழ்ப்படலத்தின் உகo-ஆங்கவிபோ ன்ற **கலிவிருத்தங்கள்.** (கூoச)

கூச.—இதுமுதல் ஒன்பதுகவிகள் - சடாயு இராவணனைநோக்கிக் கூறுங் கோபவார்த்தைகள்.

கெட்டாய் கிளையோ டுநின்வாழ் வையெலாஞ்
சுட்டா யிது[1]வென் னதொடங் கினைநீ
பட்டா யெனவே கொடுபத் தினியை
[2]விட்டே குதியால் விளிகின் றிலையால்.

பதினான்குகவிகள் - ஒருதொடர்.

(இ - ள்.) நீ—, கெட்டாய் - கெட்டுப்போனாய்: கிளையோடு நின் வாழ் வை எலாம் சுட்டாய் - உனதுஉறவினத்துடனே உனது வாழ்க்கைமுழுவ தையும் எரித்தொழித்தாய்; இது என்ன தொடங்கினை - இத்தன்மையதான தகுதியில்லாச்செயலை என்செய்யத்தொடங்கினாய்? பட்டாய் எனவே கொடு- (நீ)இறந்தா யென்றே எண்ணிக்கொண்டு, பத்தினியை விட்டு ஏகுதி-(இராம பிரானது) மனைவியான பதிவிரதையாகிய சீதாபிராட்டியை விட்டுச்செல் வாய்: (அங்ஙனம்விட்டுச்செல்வையாயின்), விளிகின்றிலை-இறக்கமாட்டாய்; (எ - று.)—ஆல் இரண்டும் - ஈற்றசை.

'கெட்டாய்' என்றது, தீக்குணந் தீச்செயலை அடைந்தா யென்றபடி. உனதுஇச்செயலால் உனது பந்துவர்க்கமும் செல்வவாழ்க்கையும் வாழ்நா ளும் தவறாமல் விரைவில் அழிந்தொழியு மென்பார், 'கிளையோடு நின்வாழ் வையெலாஞ் சுட்டாய்' என்றார். 'சுட்டாய்' என்றது, விரைவும் நிச்சயமும் பற்றி எதிர்காலம் இறந்தகாலமாய்வந்த காலவழுவமைதி; 'பட்டாய்' என் பதும் இது. பட்டாய் எனவே கொடு - நீ சீதையைவிட்டுச்செல்லாவிட்டால் தவறாதுவிரைவில் அழிவதாகவே எண்ணிக்கொண்டு என்றபடி. பத்நீ - வட சொல்; அக்கினிசாக்ஷியாய் விவாகஞ் செய்துகொள்ளப்பட்ட மனைவி. 'விளி கின்றிலை' என்றது, இராமனால்அழியாய்என்றும், உன்னை நான்கொல்லாது விடுவேன் என்றுங்கூறியவாறு. **பி-ம்:**—[1]என்னை. [2]விட்டாலுனையான் விளி கின்றிலனால்.

(கூoரு)

கூரு. பேதாய் பிழைசெய் தனைபே ருலகின்
மாதா வனையா ளை[1]மனக் கொடுநீ
யாதாக [2]நினைத் தனை[3]யெண் ணமிலா
யாதா ரநினைக் கினியா ருளரோ.

(இ - ள்.) பேதாய் - அறிவில்லாதவனே! பிழை செய்தனை-(நீ) தவறு செய்துவிட்டாய்; பேர் உலகின் மாதா அனையாளை - பெரியஉலகத்துஉயிர்கட்கெல்லாம் தாய்போன்றவளான சீதாபிராட்டியை, நீ—, யாது ஆக மனம் கொடு நினைத்தனை - என்னவென்று மனத்தில் நினைத்துக்கொண்டாய்? எண்ணம் இலாய் - ஆலோசனையில்லாதவனே! இனி நினக்கு ஆதாரம் யார் உளரோ - இப்படி இராமன்விஷயத்திற் பேரபராதஞ்செய்தபின்பு உனக்குப் பற்றுக்கோடாவார் எவர்தாம் உளரோ? [எவருமில்லை];(எ - று.)

உலகின்மாதா - லோகமாதா. உலகத்திலுள்ள எல்லாவுயிர்களினிடத்தும் மிக்கஅன்புடையவளும், உலகமுழுவதுக்கும் மூலகாரணமான திருமாலின் மனைவியாகிய இலக்குமியினது திருவவதாரமும், அத்திருமாலின் திருவவதாரமாகிய இராமனுக்கு மனையாளும் ஆதலால், 'பேருலகின்மாதாவனையாள்' எனப்பட்டாள். மனக்கொடு=மனத்துக்கொடு; அத்துச்சாரியை தொக்கது. உலகத்தில் வேறுஎவரேனுங் கோபித்தால் இராமபிரானிடத்துச் சரண்புகுந்து பிழைத்துஉய்தல் கூடும்; சகலலோகநாயகனான அவ்விராமபிரானது கோபத்தின் பயனைத் தடுத்துப் பாதுகாக்கவல்லா ரெவரும் இல்லை யாதலால், அவன்திறத்தில் பெரியஅபராதத்தைச்செய்த நீ யாரைத் துணைக்கொண்டு பிழைத்திடுவாய்? எவரும் உனக்குத்தஞ்சமில்லாமல் இறந்தேவிடுவாய் என்பார், 'ஆதாரம் நினக்கு இனி யார் உளரோ' என்றார் அன்றியும், குற்றமுடையார்மேல் எம்பெருமான் கோபங்கொள்ளுங்கால் புருஷகாரமாய்நின்று இன்சொற்கூறித் தணிவுண்டாக்கி அக்குற்றத்தைப்பொறுப்பிக்கவல்ல பிராட்டிதிறத்திலே அபராதஞ்செய்தனை யாதலால் உனக்கு இனி ஆதாரம் யாருளர்? என்றதாகவுங் கொள்ளலாம். இனி யார் உளரோ என்றும் எடுக்கலாம். **பி - ம்:—**[1]மனத்தொடு. [2]நினைந்தனை. [3]ஏகலடா, ஏகலெடா. (கூ0சு)

கூசு. உய்யா மன்மலைந் துமரா [1]ருயிரை
மெய்யா கவிரா மன்விருந் திடவே
கையா ரமுகந் துகொடந் தகனா
ரையா புதிதுண் டதறிந் திலையோ.

(இ - ள்) உமர் - உன்இனத்தாராகிய அரக்கர்கள், உய்யாமல் - தப்பிப்பிழைக்கமுடியாதபடி, இராமன்—, மலைந்து-போர்செய்து, ஆர்உயிரை- (அவர்களுடைய) அருமையான உயிரை, மெய் ஆக விருந்து இட-உண்மையாக விருந்துணவாக அளிக்க, அந்தகனார் - யமதருமராசாவானவர், கை ஆர முகந்து கொடு - கைநிறைய வாரியெடுத்துக்கொண்டு, புதிது உண்

டது - புதுமையாக விருந்துண்டதை, ஐயா அறிந்திலையோ - (அவ்வரக்கர்க் குத்)தலைவனே! நீ அறிந்தாயில்லையோ? (எ - று.)

அறிந்திருந்தனையாயின், உனது உயிர் ஒழியுமாறு இங்ஙனம் நீ இராமன்விஷயத்திற் பிழைசெய்திருக்கமாட்டா யென்பார், இங்ஙனங்கூறினர். அளவிறந்த பல அரக்கர்கள் ஒருமனிதனால் எளிதில் அழிவடைந்தன ரென்பது கேட்டவர் எளிதில்நம்பத்தகாத விஷய மென்ற கருத்தால், அதனைவற்புறுத் தும்பொருட்டு, 'மெய்யாக விருந்திட' என்றார். வெகுகாலமாய் அரக்கருயிரைத் தொலைக்கமுடியாமல் அவர்கட்கு அஞ்சி இனித்தொலைக்குஞ்சமயம் எப்பொழுது வாய்க்குமோ வென்றுஎண்ணி எதிர்பார்த்திருந்த யமன் இராமனுதவியால் அவர்களுயிரை எடுத்துச்சென்றமையை இங்ஙனங்கூறினர். அந்தகனார் - உயர்வுப்பன்மை, கொடுமை விளக்கும். **பி-ம்:—**[1]உயிர்தான். ()

கூஎ. கொடுவெங் கரிகொல் லியவந் ததன்மேல்
விடுமுண் டைகடா வவிரும் பினையே
யடுமென் பதுணர்ந் திலையா யினும்வன்
கடுவுண் டுயிரின் னிலை[1]கா ணுதியோ.

(இ-ள்.) கொடு வெம் கரி கொல்லிய வந்ததன்மேல்-(உன்னைக்) கொல்லுதற்குவந்ததாகிய கொடியகோபங்கொண்ட யானையின்மீது. விடும் உண்டை கடாவ விரும்பினையே - எடுத்துவீசும் மண்ணுண்டையைச் செலுத்த விரும்பினாயே; அடும் என்பது உணர்ந்திலை ஆயினும் - கொல்லுமென்பதை அறியாயாயினும், வல் கடு உண்டு - கொடியவிஷத்தை உண்டு (அதன்பின்), உயிரின் நிலை காணுதியோ - உயிரினது நிலைத்திருத்தலைக் காண்பையோ? [காணமாட்டாய் என்றபடி]; (எ-று.)

தன்மீது கறுக்கொண்டு கொல்லவந்த யானையின்மேல் ஒருவன் மண்ணுண்டையை யெடுத்து வீசினால், அது அவ்யானைக்கு யாதோருறுபாடுஞ் செய்யமாட்டாமல் அதன்கோபத்தை மிகுவித்தலாகிய பயனையே விளைக்குமாறுபோல, அரக்கர்தலைவனான உன்மீது கோபங்கொண்டு உன்னைக்கொல்லவந்த இராமபிரானுக்கு நீ இந்தத்துரோகத்தைச் செய்தது அப்பெருமானுக்குத்தீங்காய்முடியாமல் உன்மீது கோபமிகுதற்கே காரணமாய்விளையுமென்பார், 'கொடுவெங்கரிகொல்லியவந்ததன்மேல் விடுமுண்டை கடாவ விரும்பினையே' என்றார்; ப்ரஸ்துதத்தில் அப்ரஸ்துதப்பொருளை ஏற்றிக்கூறியதனால், இது - **லேசாலங்கார**மெனப்படும். உண்டை = உருண்டை. 'இது கொடியவிஷம்; இதனை உண்டால் இது நம்மைக்கொல்லும்' என்று ஒருவன் அறியானாயினும், அவன் கொடுவிடத்தை உண்டால் பின்பு பிழைத்தல் இயலாதவாறுபோல, பிராட்டியைக் கவர்தல் உனது அழிவுக்குக்காரணமாமென்பதை நீ அறியாயாயினும் அதனைச்செய்தனையாதலால் உயிர்பிழைக்கமாட்டாய் என்பது, பின்னிரண்டடியின் கருத்து. உயிரின் நிலை - உயிர் உடம்பைவிட்டுப்பிரியாது நிற்றல். ஏகாரம் - இரக்கத்தோடு தேற்றம். ஓகாரம் - எதிர்மறை. **பி-ம்:—**[1]காணுதியால். (கூ0அ)

கூ௯. எல்லா வுலகங் களுமிந் திரனு
மல்லா தவர்மூ வருமந் தகனும்
புல்வாய் புலி[1]கண் டது[2]போல் வரலால்
[3]வில்லா ளனை[4]வெல் லு[5]மிடுக் கினரோ.

(இ - ள்.) எல்லா உலகங்களும் - மூவுலகங்களிலும் உள்ளார் அனைவரும், இந்திரனும் - (திரிலோகாதிபதியான) தேவேந்திரனும், அல்லாதவர் மூவரும் - இவர்களையொழிந்தவராகிய [இவர்களினும்மேம்பட்ட] திரிமூர்த்திகளும், அந்தகனும்-பிராணிகளை யழித்தலையே நிகழ்த்துபவனான யமனும், புல்வாய் புலி கண்டது போல்வர் அலால் - (இராமலக்ஷ்மணர்களைக் கண்ட வளவில், மான்கள் புலியைக்கண்டாற்போ லாவரே யன்றி, வில்ஆளனை வெல்லும் மிடுக்கினரோ - மிகச்சிறந்த வில்வீரனாகிய அவ்விராமபிரானை வெல்லுதற்குஉரிய வல்லமையுடையரோ? [அல்லர் என்றபடி]; (எ - று.)

"உலகமென்பது உயர்ந்தோர்மாட்டே" என்பதுபற்றி, 'எல்லாவுலகங்களும்' என்பதற்கு - உலகத்துப் பெரியோரெல்லோருமென்றும் பொருள் கொள்ளலாம். மூவர் - தொகைக்குறிப்பு; பிரம விஷ்ணு ருத்திரர். அந்தகன் - அழிவுசெய்பவன். புல்வாய் - புல்லைத்தின்னும் வாயையுடையது; வேற்றுமைத்தொகை யன்மொழி: மானுக்குக் காரணவிடுகுறி. போல் வரலால் என்று பதம்பிரித்து உரைத்தல் சிறவாது. பி - ம்:—[1]கண்டன. [2]போல்வது. [3]வில்லாளரை. [4]வெல்ல. [5]மிடுக்குளரோ.

(௬௦௧)

௬௧. இம்மைக் குறவோ டுமிறந் தழியும்
வெம்மைத் தொழி[1]லிங் கிதன்[2]மே லிலையா
லம்மைக் கருமா நரகந் தருமா
லெம்மைக் கிதமாக விதெண் ணினைநீ.

(இ - ள்.) இம்மைக்கு - இப்பிறப்பில் [இவ்வுலகத்திலே], உறவோடும் இறந்து அழியும் வெம்மை தொழில் - சுற்றத்தாருடனே இறந்தொழிதற்குக் காரணமான கொடிய செய்கை, இங்கு இதன்மேல் இலை-இப்பொழுது இங்கு (நீ செய்த) இச்செயலினும் அதிகமானது வேறொன்றுமில்லை; (அன்றியும் நீ செய்த இச்செயல்), அம்மைக்கு - வருபிறப்பிலும் [இறந்தபின்வரும் நிலையில் என்றபடி], அரு மா நரகம் தரும் - மீளுதற்குஅரிய பெரியநரகத்தைத் தரும்: ஆல்-ஆதலால், இது-இச்செயலை, நீ—, எம்மைக்கு இதம் ஆக எண்ணினை - எப்பிறவிக்கு நன்மைதருவதாக நினைத்தாய்? (எ - று.)

இம்மைக்கு, அம்மைக்கு - உருபுமயக்கம். சீதையைக்கவர்ந்த இச்செயலால், இம்மையில் நீ என்னாலாயினும் ராமலக்ஷ்மணராலாயினும் சுற்றத்தோடு இறந்துதொலைவாய்; அன்றியும், கற்புடைமாதரை வலியக்கவர்ந்த தீவினையால், மறுவுலகத்திலும் நரகத்துன்பம் நுகர்வாய்; ஆதலின், நீ எண்ணிச்செய்த செயல் இருமையிலும் நன்மையை விளைக்காமல் தீமையையே விளைத்திடும் என்பதாம். 'ஆல்'முதலது தேற்றம். பி-ம்:—[1]இங்கிது. [2]மேவுதி.

கoOO. முத்தே வரின்மூ லமுதற் பொருளா
மத்தே வரிம்மா னிடரா தலினா
லெத்தே வரொடெண் ணுவ[1]தெண் ணமிலாப்
பித்தே றினை[2]யா தல்பிழைத் தனையால்.

(இ - ள்) இ மானிடர் - இந்த மனிதர்கள் [ராமலக்ஷ்மணர்], முத்தேவரின் மூலம் முதல் பொருள் ஆம் அ தேவர் ஆதலினால்-திரிமூர்த்திகளுள் மற்றை யிருமூர்த்திகளுக்கும் ஆதிகாரணமான தலைமைப்பொருளாகிய அந்த ஸ்ரீமகாவிஷ்ணுவின் அம்சமானவ ராதலால், எ தேவரொடு எண்ணுவது- (இவர்களை) எந்தத்தேவர்களோடு சமமாகநினைப்பது? எண்ணம் இலா பித்து ஏறினை ஆதல் - ஆலோசித்தற்கு இயலாத பைத்தியம் மிக்கா யாதலால், (நீ), பிழைத்தனை - இக்குற்றஞ்செய்தாய்; (எ - று.)--ஆல் - ஈற்றசை.

முத்தேவரின்மூலமுதற்பொருளாம் அத்தேவர் - "முதலாவார் மூவரே அம்மூவருள்ளும், முதலாவான் மூரிநீர்வண்ணன்" என்றார், பொய்கையாழ்வாரும். 'எத்தேவரொடு எண்ணுவது' என்றது, இவர்கள் எல்லாத்தேவர்களினும் மிகச்சிறந்தவ ரென்றபடி. சாதாரணதேவர்களுக்கு நீ செய்த பல பெரும்பிழைகள்போலத் தேவாதிதேவரான இவர்க்குச் செய்த பிழை வீண் போகாது என்பார், இங்ஙனங்கூறினார். பித்து - காமமயக்கம். ஆதல் - ஆதலால்; மூன்றும்வேற்றுமைத்தொகை. 'எண்ணமிலாய்' என்ற பாடத்துக்கு-ஆலோசனையில்லாதவனே! என்று பொருள். பி - ம்:—[1]ஆக. (கூகக)

கoOக. புரம்பற் றியபோர் விடையோ னருளால்
வரம்பெற் றவுமற் றுளவிஞ் சைகளு
முரம்பெற் றன[1]வா வன[2]வுண் மையினோன்
சரம்பற் றியசா பம்விடுந் தனையே.

(இ - ள்.) புரம் பற்றிய - திரிபுரங்கள் தீப்பற்றியழிதற்குக் காரணமான, போர் - போரைச்செய்த, விடையோன் - விருஷபவாகனத்தையுடைய சிவபிரானது, அருளால் - கருணையினால், பெற்ற - (நீ) பெற்றனவாகிய, வரமும்-வரங்களும், மற்று உள விஞ்சைகளும்-மற்றும் (நீ)கொண்டுள்ள (மாயை முதலிய) வித்தைகளும், உண்மையினோன் சாபம் பற்றிய சரம் விடும் தனையே உரம் பெற்றன ஆவன - என்றும்அழியாப்பொருளாகவுள்ள இராமபிரான் வில்லில்தொடுத்த அம்பை எய்யும்வரையிலுமே வலிமைபெற்றனவாவன; (எ - று.)

அப்பெருமான் அம்பெய்தவளவிலே, உனது வரபலமும், மாயாபலமும், மந்திரசக்தியும், மற்றும்அனைத்தும் வலியழிந்திடு மென்பதாம். உண்மையினோன் - வாய்மையையுடையா னென்றுமாம். வ்ருஷம், வித்யா என்ற வடசொற்கள் - விடை, விஞ்சை எனத் திரிந்தன. "மூவ்வகையுலகும் ஆள மூன்றரைக்கோடியாண்டும், எவ்வகைப்படையும் வெல்லும் சந்திரவாளும் ஈந்தான்" என்ற உத்தரகாண்டச்செய்யுளால், இராவணன் சிவபிரானிடம் பெற்ற வரங்களை அறிக. பி - ம்:—[1]ஆயினும். [2]உண்மையினோர். (கூகஉ)

௧௦௨. வானாள் பவன்மைந் தன்[1]வளைத் தவிலான்
றானே வரினின்று தடுப் பரிதா
னானே [2]யவணுய்ப் பெனிந்நன் னுதலைப்
போநீ கடிதென்று புகன் றிடலும்.

(இ - ள்.) வான் ஆள்பவன் மைந்தன் - (முன்பு நிலவுலகத்தை ஆண்டு இப்பொழுது) மேலுலகம்புக்கு அங்குஇன்புறுபவனாகிய தசரதசக்கரவர்த்தியி னது குமாரனான ஸ்ரீராமன், வளைத்த விலான்-வளைத்தவில்லையுடையவனாய், தானே வரின் - நேரிலே வந்துவிட்டால், நின்று தடுப்பு அரிது-(அவனால் உனக்குநேருந் தீங்கை) எதிர்நின்றுதடுத்தல் (எவராலும்) முடியாது; இ நல் நுதலை நானே அவண் உய்ப்பென் - அழகியநெற்றியையுடையவளான இம் மாதை நானே (முன்இருந்த) அவ்விடத்திற் கொண்டுசேர்ப்பேன்; நீ கடிது போ - நீவிரைவாகஓடிப்போய்விடு, என்று புகன்றிடலும் - என்று (சடாயு இராவணனை நோக்கிச்) சொன்னவளவிலே,—(எ-று.)—"கேட்டான்" என அடுத்தகவியோடு தொடரும்.

வானாள்பவன்மைந்தன் - சக்கரவர்த்தித்திருமகன்; இது, பரம்பரை யால் வந்த ஏற்றத்தை விளக்கும். இராமனிடத்தில் தனக்கு அன்புமிகுதற் குக் காரணம், தனதுநண்பனாயிருந்து விண்ணுலகடைந்த தசரதசக்கரவர்த்தி யின் குமாரனென்ற தொடர்பு ஆதலால், அதுதோன்ற 'வானாள்பவன்மைந் தன்' என்றார். மாயமானைத்தொடர்ந்துசென்றபொழுது வில்லுங்கையுமாகச் சென்றமைபற்றி, 'வளைத்தவிலான்' என்றார்; 'அவண்' என்றது, பஞ்சவடி யாச்சிரமத்தை. இனி, 'அவணுய்ப்பென்' என்பதற்கு - இராமனிருக்கிற விடத்திற் சேர்ப்பே னென்றும் பொருள்கொள்ளலாம். நன்னுதல் - பண் புத்தொகை யன்மொழி. அரக்கரனைவரையுந் தொலைப்பதாக முனிவர்க்கு உறுதிமொழிகூறி அதற்கென்று விற்பிடித்துள்ள இராமன் வந்துவிட்டால் உன்னால் தப்பியுய்யமுடியாது; அன்றி, உன்னைத் தப்பிஉய்யும்படி செய் வித்தலும் எவர்க்கும் அரிதாம்; ஆனதுபற்றி, நீ நேரில் இராமனிடத்துச் சீதையை ஒப்பிக்கவேண்டுமென்று கருதவேண்டா: என்வசத்தில் ஒப்பித்து விட்டு உய்ந்து ஓடிப்போ: நான் அவளை உரியபடி கொண்டுசேர்த்திடுவேன் என்பார், இங்ஙனங்கூறினார். அச்சத்தால் அதட்டிக் கூறும் வார்த்தை, அவனது அனுகூலத்திற்காகக் கூறுவதுபோல இங்ஙனங் கூறப்பட்ட தெ ன்க. பி - ம்:—[1]வளைந்த. [2]இவண்.

(௯௯௩)

௧௦௩.—இதுவும், அடுத்தகவியும் - இராவணன் மறுத்துக்கூறும் வார்த்தைகள்.

கேட்டா னிருதர்க் கிறைகேழ் கிளர்தன்
வாட்டா ரைநெருப் புகவாய் மடியா
வோட்டா யினிநீ யுரைசெய் குநரைக்
காட்டாய் கடிதென் று[1]கனன் றுரையா.

(இ - ள்.) கேட்டான் - (இவ்வாறு சடாயுசொன்ன வார்த்தைகளைக்) கேட்டவனாகிய, நிருதர்க்கு இறை - அரக்கர்கட்குஅரசனாகிய இராவணன், கேழ் கிளர் தன் வாள் தாரை நெருப்பு உக-ஒளிவிளங்குகிற தனதுகொடிய கண்விழிகளினின்று நெருப்புச் சிந்த, வாய் மடியா - (கோபத்தால்) வாயை மடித்துக்கொண்டு, (சடாயுவை நோக்கி), 'ஓட்டாய் - (மேல்மேல் வார்த்தைகளை) ஓடவிடாதே; இனி-இப்பொழுது, நீ உரைசெய்குநரை கடிது காட்டாய் - நீசொல்லுகின்றவர்களை விரைவில் (எனக்குக்) காட்டுவாய்.', என்று கனன்று உரையா-என்று கோபித்துச்சொல்லி,—(எ-று.)—'உரையா' என்பது, மேல் க0௫-ஆங் கவியில் "என்னும்மளவில்" என்பதைக் கொள்ளும்.

வாள் - கொடுமைக்கு இலக்கணை. தாரை - கண்ணின் கருவிழி; தாரா என்ற வடசொல்லின் திரிபு. வாய் மடியா - உதட்டைக் கடித்துக்கொண்டு. ஓட்டாய் - எதிர்மறையொருமையேவல். காட்டாய் - உடன்பாட்டுஒருமையேவல். ஓட்டாய் என்பதை உடன்பாடாகக்கொண்டு, என்தேரை ஓடவிடுவா யென்றுபொருள்கொண்டு, தேரைத்தடுக்காதே யென்று கருத்துக்கூறுதலும் ஒன்று. இனி, ஓட்டாய் என்பதை, ஓட்டையென்பதன் விளியாகக் கொண்டு, அறிவில்லாதவனே! அல்லது வலியற்றவனே! என்று விளியாகக் கிப் பொருள்படுத்தவும் இடமுண்டு. பி - ம்:—[1]கதழ்ந்துரையா, கதழ்ந்திடலும். (கூகூ)

க0ச. வரும்[1]புண் டரம்வா ளி[2]யின்மார் புருவிப்
பெரும்புண் டிறவா வகைபே ருதிநீ
யிரும்புண் [3]டநீர்மீள் கினு[4]மென் னுழையிற்
கரும்புண் டசொன்மீள் கிலள்கா ணுதியால்.

(இ - ள்.) வரும் புண்டரம் - எதிர்த்துவருகிற கழுகே! வாளியின் - (எனது) அம்பினால், மார்பு உருவி பெரு புண் திறவா வகை-(உனது) மார்பு முழுதும் துளைபட்டுப் பெரியபுண்ணாகி விரிந்துபோகாதபடி, நீ—, பேருதி - அப்பாற்செல்வாயாக: இரும்பு உண்ட நீர் மீள்கினும் - காய்ந்தஇரும்பு உட்கொண்ட நீர் (ஒருகால்) மீண்டுவெளிப்படுமாயினும், என் உழையில் கரும்பு உண்ட சொல் மீள்கிலள் - என்னிடத்திலிருக்கிறவளான கருப்பஞ்சாற்றையொத்த இன்சொற்களையுடையஇப்பெண் மீண்டுசெல்லமாட்டாள்; காணுதி- (இதனை) அறிந்துகொள்; (எ - று.)—ஆல் - ஈற்றசை.

புண்டரம் - அண்மைவிளி. புண்டரமென்பது - கழுகின் பெயராதலை "இருந்த புண்டரமே கங்கம் எருவையே பவணையோடு, கருஞ்சிறை யுவணமைந்தும் கழுகென்ப சகுந்தமும் பேர்" என்றநிகண்டினாலும் அறிக. நீரென்பது நிர் எனக் குறுக்கல்விகாரமாயிற்று:செய்யுளோசையின்பொருட்டு. பழுக்கப்பழுக்கக் காய்ச்சிய இரும்பில் நீரை வார்த்தால் அது சென்று லயப்பட்டு மீண்டும்வெளிப்படாது; இது மீளாமைக்கு உவமைகூறப்படுதலை, "தீரவிரும்புண்ட நீரதுபோல வென்னுருயிரை, யாரப்பருகவெனக்காராவமுதானாயே" என்ற திருவாய்மொழியிலும், "பாதங்களென்னுயிரைத், தீரவிரும்புண்ட

நீராக்குமாறு உள்ளஞ் சேர்ந்தனவே" என்ற திருவேங்கடத்தந்தாதியிலுங் காண்க. கரும்பு - சாற்றுக்கு ஆகுபெயர். உண்ட - உவமவுருபு. கரும்பு உண்ட - கருப்பஞ்சாற்றின் தன்மையை யுட்கொண்ட என்றலுமாம். கரும் புண்டசொல் - அடையடுத்தசினையாகுபெயர்; இதனை அன்மொழித்தொகை யாக் கொள்ளலாகாது; ஐவகைத்தொகைகளுள் ஒன்றன்மேல் தோன்றுமை யால். பி - ம்:—[1]புண்டரவாளி. [2]உன். [3]நீர். [4]என்னுமைழயிக். (௬௧௫)

வேறு.

௧0௫.—இதுவும் அடுத்த கவியும்-அதுகேட்டு சீதை மிகவும்வருந்த, சடாயு அவட்கு உறுதிகூறலைத் தெரிவிக்கும்.

என்னும் மளவிற் பயமுன்னி னிரட்டி யெய்த
வன்னம் மயர்கின்றது நோக்கி [1]யரக்கன் யாக்கை
சின்னம் முறுமிப் பொழுதே சிலையேந்தி [2]நங்கண்
மன்னன் மகன்வந் திலனென் றுவருந் தலன்னை.

(இ - ள்.) என்னும் அளவில் - என்று (இராவணன்) சொன்னவளவிலே, அன்னம் - அன்னப்பறவைபோன்ற சீதாபிராட்டி, பயம் முன்னின் இரட்டி எய்த அயர்கின்றது - முன்னினும்இருமடங்காக அச்சமுண்டாக வருந்துகின்றதை, நோக்கி - (சடாயு) பார்த்து, (அவளைநோக்கி), 'அன்னை - தாயே! அரக்கன் யாக்கை - இந்தஇராக்கதனது உடம்பு, இப்பொழுதே---, சின்னம் உறும் - பலதுண்டுகளாதலை (என்றால்)அடையும்; நங்கள் மன்னன் மகன் - நமதுதலைவனான தசரதசக்கரவர்த்தியினது குமாரன் [ஸ்ரீராமன்], சிலை ஏந்தி வந்திலன் - வில்லைக் கையிலேந்திக்கொண்டு வந்தானில்லையே, என்று - என்றகாரணத்தால், வருந்தல் - வருந்தாதே; (எ - று.)

சீதையை உளப்படுத்தி,'நங்கள்'எனப்பட்டது; முன்னிலையுளப்பாட்டுத் தன்மைப்பன்மை. அன்னை - அண்மைவிளி; அன்பினாலும், மரியாதையினா லும், அன்னையென விளித்தான். பி-ம்:—[1]அரக்கனுக்கை. [2]எங்கள்.

இதுமுதல் இருபத்தாறு கவிகள் - கீழ்ப்படலத்தின் ௧௯௨ - ஆங் கவி போன்ற கலிநிலைத்துறைகள். (௬௧௬)

௧0௬. முத்துக் கனபோன் முகத்தாலி முலைக்கண் [1]வீழத்
[2]தத்துற் றயரே றலைதால பலத்தி னேனுங்
கொத்தொப் பனகொண் டிவன்கொண் டனவென்ற வாசை
பத்திற்கு மின்றே பலியீவது பார்த்தி யென்றான்.

(இ - ள்.) முத்து உக்கன போல்-முத்துக்கள் சிந்தினபோல, முகத்து ஆலி முலைக்கண் வீழ - முகத்தினின்று [கண்களிலிருந்து] சிந்துகிற நீர்த் துளிகள் கொங்கைகளிலே விழும்படி, தத்து உற்று அயரேல் - துடிப்பு அடைந்து தளர்வுறாதே; தாலபலத்தின் ஏலும் கொத்து ஒப்பன - பனம் பழங்களின்நிறைந்த ஒருகொத்தைப்போல்வனவாகிய, தலை கொண்டு-(இவ

னது பத்துத்)தலைகளைக்கொண்டு, இவன் கொண்டன என்ற ஆசை பத்திற்கும் இன்றே பலி ஈவது-இவன் (வென்று) வசப்படுத்திக் கொண்டவையென்று சொன்ன பத்துத்திக்குக்களுக்கும் இப்பொழுதே (நான்) பலியாகக் கொடுத்தலை, பார்த்தி-பார்ப்பாயாக', என்றான் - என்றுசொன்னான்; (எ-று.)

பனம்பழங்களின் கொத்துப்போல் ஒருநிரையாகஅடர்ந்துள்ள இவனது பத்துத்தலைகளையும் நான் அறுத்து இவனால் முன்புவெல்லப்பட்டனவான பத்துத்திக்குக்களுக்கும் இன்று பலிகொடுக்கிறேன்பார்என்றனனென்பதாம். இராவணன்தலைக்குப் பனங்காய்க்கொத்து உவமைகூறப்படுதலை "குலைகொண்ட வீரைந்தலையான்", "இலங்கையார்கோனைப், பானுநேர்சரத்தாற் பனங்கனிபோலப் பருமுடியுதிர" என்ற இடங்களிலுங் காண்க. முகம் - இங்கே கண்ணுக்கு இலக்கணை. தாலபலம் - வடமொழித்தொடர். கொண்டன வென்ற எனப் பதம்பிரித்து, இவன் வென்றுகொண்டனவான என்று உரைகூறினுமாம். ஆசை - ஆஶா என்ற வடசொல் ஆவீறுஐயாயிற்று. ஆசை பத்து - எட்டுத்திக்குக்களோடு மேலும் கீழும். பலி-தேவர்க்குஇடும்உணவு **பி-ம்:**—[1]வீழ்ந்து. [2]தத்தத்தலையிங்கிவை. (௬௬எ)

௬௦௭.—இதுமுதல் இருபத்திரண்டு கவிகள் சடாயுவுக்கும் இராவணனுக்கும் நடந்த போரைக் கூறும்.

இடிப்பொத்த முழக்கி னிருஞ்சிறை வீசி யெற்றி
முடிப்பத் திகளைப் படியிட்டு முழங்கு துண்டங்
கடிப்பக் கடிதுற்றவன் காண்டகு நீண்ட வீணைக்
கொடிப்பற்றி யொடித்துயர் வானவ ராசி கொண்டான்.

(இ - ள்.) முடி பத்திகளை படி இட்டு முழங்கு துண்டம் கடிப்ப-(இராவணனது) தலைவரிசையைக் கீழேதள்ளி (அவற்றை)ப்பேரொலிசெய்கிற (தனது)மூக்கினால் கடிப்பதற்காக, இடிப்பு ஒத்த முழக்கின் இரு சிறை வீசி எற்றி கடிது உற்றவன் - இடிமுழக்கத்தைப்போன்ற பேரொலியுண்டாம்படி பெரிய(தனது) சிறகுகளை வீசியடித்துக்கொண்டு விரைவாகஓடிவந்தவனான சடாயு,—காண்தகு நீண்ட வீணை கொடி பற்றி ஒடித்து - பார்த்தற்குத்தகுதியான [அழகிய] நீண்ட வீணையின் வடிவத்தை யெழுதிய (அவ்விராவணனது) தேர்க்கொடியைப் பிடித்துஒடித்து, உயர் வானவர் ஆசி கொண்டான்-(அதனால்மகிழ்ச்சியுற்றுச்,சிறந்த (தேவர்கள்) தன்னை வாழ்த்திக்கூறும் வாழ்த்துக்களைப் பெற்றான்; (எ - று.)

இச்செய்யுளால், இராவணனுக்கு வீணைக்கொடி யென்று தெரிகிறது; மேல் ௬௬௭-ஆம் செய்யுளில் "பாகவீணையின் கொடியொன்று கிடந்தது பார்மேல்" என வருதலுங் காண்க. இராவணன் சங்கீதத்தில் தேர்ந்தவனாதலால், அதற்குஅறிகுறியாக, சிறந்தஇசைக்கருவியான வீணையின் வடிவைக் கொடியிற்கொண்டனன்போலும். இராவணனது துவசம் மனின் தலைவடிவ மெழுதப்பட்ட தென்றுகூறியுள்ளார், ஸ்ரீவால்மீகிபகவான்,

பத்தி, ஆசி-பக்தி; ஆஶிஸ் என்ற வடசொற்களின் சிதைவு. வீணை - வீணா வடசொல்: ஆவீறு ஐயாயிற்று. (கூகஅ)

கூ0அ. அக்காலை யரக்க [1]ளரக்குருக் கன்ன கண்ண
னெக்காலமு மின்னதொ ரீடழி வுற்றி லாதா
னக்கா னுலகேழு நடுங்கிட நாக மன்ன
கைக்கார் முகத்தோடு கடைப்புரு வங்கு னித்தான்.

(இ - ள்.) எ காலமும் - முன்பு எந்தக்காலத்திலும், இன்னது ஓர் ஈடு அழிவு - இத்தன்மையானதொருபெருமைக்கேட்டை, உற்றிலாதான் - அடைந்திராதவனாகிய, அரக்கன் - இராவணன், அ காலை - (இங்ஙனங்கொடி ஒடிபட்ட) அப்பொழுது, அரக்கு உருக்கு அன்ன கண்ணன் - உருக்கியஅரக்கைப்போன்ற [கோபத்தால் மிகச்சிவந்த] கண்களையுடையவனாய், நக்கான் - (கோபத்தாற்) பெருஞ்சிரிப்புச்சிரித்து[வீராட்டகாசம்பண்ணி], உலகு ஏழும் நடுங்கிட - ஏழுலகங்களும் நடுங்கும்படி, நாகம் அன்ன கை கார்முகத்தோடு கடைப்புருவம் குனித்தான் - மலைபோன்ற (தன்)கைவில்லையும் (தன்)புருவங்களின் நுனியையும் வளைத்தான்; (எ - று.)

கோபத்தாற் புருவத்தைநெறித்துக்கொண்டு கையில்வில்லையேந்தி வளைத்தன னென்பதாம்: இது-உடனவிற்சியணி; வடநூலார் ஸஹோக்தியென்பர். ஈற்றடியால், புருவவளைவும் வில்வளைவும் ஒன்றுக்கு ஒன்று உபமானமாகுந் தன்மை தொனிக்கும். உலகேழும் நடுங்கிட நக்கான் என்றும் இயைக்கலாம். நாகம் - அசையாதது. பி - ம்:—[1]உருக்கரக்கு. (கூகக)

கூ0கூ. சண்டப் பிறைவா ளெயிற்றான் சரதாரை மாரி
மண்டச் சிறகா லடித்தான் சிலவள்ளு கிராற்
கண்டப் படுத்தான் சிலகால னுங்கா ண வுட்குந்
துண்டப் படையாற் சிலதுண்ட துண்டங்கள் கண்டான்.

(இ - ள்.) பிறை - பிறைச்சந்திரன்போல வளைவாகவிளங்குகிற, வாள் - ஒளியையுடைய, சண்டம் எயிற்றான் - உக்கிரமான வக்கிரதந்தங்களையுடையவனான இராவணனது [இராவணன்பெய்த], சர தாரை மாரி - அம்புகளின் வரிசையாகிய மழைப்பெருக்கு, மண்ட - (தன்மீது) மிகுதியாய்நெருங்கிவர, (அதுகண்டு சடாயு), சில - (அவற்றுள்) சில அம்புகளை, சிறகால் அடித்தான் - (தன்) சிறகுகளினால் அடித்துத்தள்ளினான்; சில - சிலஅம்புகளை, வள் உகிரால் - கூரிய(தனது)கால்நகங்களால், கண்டப்படுத்தான் - துண்டுபடுத்தினான்; சில - சிலஅம்புகளை, காலனும் காண உட்கும் துண்டம் படையால் - யமனும் பார்த்தற்கு அஞ்சும்படியான (தனது)மூக்காகிய ஆயுதத்தால், துண்ட துண்டங்கள் கண்டான் - சின்னபின்னமாக்கினான்; (எ - று.)

செய்யுளோசையின்பத்துக்காக, உகிரென்பது உகீரென நீட்டல் விகாரமடைந்தது. (கூ௨0)

௧௧0. மீட்டும் மணுகா நெடுவெங்க [1]ணநந்த நாகம்
வாட்டுங் கலுழன் னெனவன்றலே பத்தின் மீது
நீட்டுந் நெடுமூக்கெனு நேமியன் சேம விற்கால்
கோட்டும் மளவின் மணிக்குண்டலங் கொண்டெ ழுந்தான்.

(இ - ள்.) நெடு வெம் கண்-பெரிய கொடிய கண்களையுடைய, அநந்தம் நாகம் - அளவிறந்தபலபாம்புகளை, வாட்டும் - ஒருங்கேவருத்துகிற, கலுழன் என-கருடன்போல, வல் தலே பத்தின்மீதும் நீட்டும்-(இராவணனது) வலிய பத்துத்தலைகளின்மேலும் நீட்டுகிற, நெடு மூக்கு எனும் நேமியன் - நீண்ட (தன்)மூக்காகிய சக்கராயுதத்தையுடையவனாய், சேமம் வில்கால் கோட்டும் அளவில் மீட்டும் அணுகா-(தனக்குப்)பாதுகாவலாகவுள்ள (சிறந்த) வில்லின் தண்டத்தை(இராவணன்) வளைக்குமளவிலே மீண்டும் (சடாயு) அவனருகில் நெருங்கி,மணி குண்டலம் கொண்டு எழுந்தான்-(அவன்காதுகளில் அணிந்துள்ள) இரத்தினகுண்டலங்களைப் பறித்துக்கொண்டு கிளம்பினான்; (எ - று.)

இராவணன்எய்த பலஅம்புகளைச் சிறகுகளினாலும் நகங்களினாலும் மூக்கினாலும் அழித்திட்ட சடாயு, பின்பு அவன் ஒருகால் வில்வளைக்கும்பொழுதிற்குள்ளே அவனருகில்வந்து அவனது காதின்குண்டலங்களைப் பறித்துக் கொண்டு சென்றனனென்பதாம். பலபாம்புகள் ஒருங்கே அழியுமாறு கருடன்வந்தாற்போல, இராவணனது பத்துத்தலைகளின்மேலும் தனது கூரிய மூக்கை நீட்டிக்கொண்டு வந்தனனென்க. 'நெடுவெங்கணநந்தநாகம்' என்பதற்கு-அளவில்லாத பலகண்களையுடைய பாம்பென்று உரைத்து, பலதலைப் பாம்பென்று கருத்துக்கொள்வாரும் உளர். கீழ் ௧0எ-ஆங் கவியில் "கடிதுற்றவன்" என்றதை நோக்கி, 'மீட்டும் அணுகா' என்றார். கலுழன் - வடசொற்றிரிபு. சேமவில்-தான்சேமித்துவைத்துள்ள வில்லுமாம்; சேமித்தல்-பத்திரமாகப் பாதுகாத்தல். பி-ம்:—[1]அநந்தனாகம். (௬௨௧)

௧௧௧. எழுந்தான் றடமார்பினி லேழிேறொ டேழு வாளி
யழுந்தாது கழன்றிட[1]ப் பெய்தெடுத் தார்த்த ரக்கன்
பொழிந்தான் [2]புகர்வாளிகண் மீளவும் போர்ச்ச டாயு
விழுந்தா னென[3]வஞ்சினர் விண்ணவர் வெய்து யிர்த்தார்.

(இ - ள்.) (அவ்வளவிலே), அரக்கன்-இராவணன், ஆர்த்து - ஆரவாரஞ்செய்துகொண்டு, எழினொடு எழு வாளி-பதினான்குபாணங்களை, எடுத்து—,எழுந்தான் தட மார்பினில் - (தனது குண்டலங்களைப் பறித்துக் கொண்டு) மேலெழுந்த சடாயுவினது பரந்தமார்பிலே, அழுந்தாது கழன்றிட-பதிந்துநின்றிடாமல்துளைத்து ஊடுருவி அப்பாற்செல்லும்படி, பெய்து-பிரயோகித்து, மீளவும்-மறுபடியும், புகர் வாளிகள் - ஒளியுள்ள பல அம்புகளை, பொழிந்தான் - சொரிந்தான்; (அதனால்), போர் சடாயு விழுந்தான் என - போர்செய்த சடாயு விழுந்திட்டானென்று கருதி, விண்ணவர் - தேவர்கள், அஞ்சினர் - அச்சமடைந்து, வெய்து உயிர்த்தார் - உஷ்ணமாகப் பெருமூச்சுவிட்டார்கள்; (எ - று.)

தலைருமல்விழுவா னென்ற கருத்தில் 'விழுந்தான்' என்றது, தெளிவு பற்றிய காலவழுவமைதி. ஏழினொடேழு - ஏழோடுகூடிய ஏழு பி - ம்:— [1]எய்து. [2]சரமாரிகள். [3]விண்ணவரஞ்சினர். (கூஉஉ)

கக உ. புண்ணிற் புதுநீர் [1]பொலியப் [2]பொழி புள்ளின் வேந்தன்
மண்ணிற் கரனேமுத லோருதி ரத்தின் வாரி
[3]கண்ணிக் கடலென்று [4]நுகர்ந்தது கான்று மீள
விண்ணிற் பொலிகின்றதொர் வெண்ணிற மேக [5]மொத்தா [ன்.

(இ - ள்.) புண்ணின் - (தன் உடம்பில் அம்புகள்பட்டதனாலாகிய) புண்களினின்று, புதுநீர் - புதுமையான இரத்தத்தை, பொலிய பொழி - மிகுதியாகச்சொரிகிற, புள்ளின் வேந்தன் - (கழுகென்னும்) பறவைகளுக்கு அரசனாகிய (வெண்ணிறமுடைய) சடாயு,—மண்ணில் கரனே முதலோர் உதிரத்தின் வாரி - தரையிற்பெருகிய கரன்முதலிய அரக்கர்களுடைய இரத்தவெள்ளத்தை, கடல் என்று கண்ணி நுகர்ந்தது - கடலென்றுகருதித் (தான்)பருகியதான, ஓர் மேகம் - ஒருமேகமானது, மீள கான்று - (அங்ஙனம் தான் உட்கொண்ட நீரைப் பின்புவெளிச்சொரிந்து, விண்ணின் வெள் நிறம் பொலிகின்றது ஒத்தான் - வானத்தில் வெண்ணிறமாய்விளங்குகின்றதை யொத்திருந்தான்; (எ - று.)

கடலின்நீரை முகந்துஉட்கொண்டு வானத்தில் எழுந்து அதனை மழைநீராகச் சொரிந்து வெண்ணிறமாய் விளங்குதல், மேகத்தின் இயல்பு. இறந்தாரதுஇரத்தத்தைப்பருகும் இயல்புள்ள கழுகரசாகிய சடாயு இப்பொழுது தன்உடம்பிற்புண்களினின்று இரத்தத்தைச் சொரிந்து வானத்தில் வெண்ணிறமாய்விளங்குதற்கு, தரையிற்பெருகிய கரன்முதலியோரது இரத்தவெள்ளத்தைக் கடலென்று கருதிப் பருகியதான ஒருமேகம் பின்பு அதனை மழையாக வெளிச்சொரிந்து வானத்தில் வெண்ணிறமாய் விளங்குதலை உவமைகூறினர். புதுநீர் - புதியசெந்நீர்; இதுவரையிலும் ஒருபொழுதும் சடாயு புண்பட்டுக் குருதிசொரிந்ததில்லை யென்பது விளங்க, 'புதுநீர்' என்றார். அன்றியும், புதுவெள்ளம் செந்நிறமாயிருத்தல்பற்றி, செந்நீரை 'புதுநீர்' என்றாருமாம். கண்ணின், கண் - பெருமை, இன் - சாரியை. இனி, 'கண்ணிற்கடலென்று' என்பதற்கு - கண்ணிற்காணும்பெரிய தோற்றத்தாற் கடலென்றுகருதி யென்றும் உரைக்கலாம். பி - ம்:— [1]பொழிய. [2]பொலி. [3]கண்ணிற், கண்ணீர்க். [4]கவர்ந்தது. [5]என்ன. (கூஉங)

ககங. ஒத்தா னுடனே யுயிர்த்தா னுருத்தா னவன்றேர்
பத்தோடு பத்தின் னெடும்பத்தியிற் றத்தி மூக்காற்
கொத்தா நகத்தாற் குடையாச் சிறையாற் புடையா
முத்தார மார்பிற் கவசத்தையு மூட்ட றுத்தான்.

(இ - ள்) ஒத்தான் - (கீழ்க்கூறிய) ஒப்புமைபெற்றவனான சடாயு,— உடனே—, உயிர்த்தான் உருத்தான் - பெருமூச்செறிந்து கோபித்து,—

அவன் தோள் பத்தோடு பத்தின் நெடு பத்தியில்-அவ்விராவணனுடைய இருபது தோள்களின் நீண்டவரிசையிலே, தத்தி - பாய்ந்து, மூக்கால் கொத்தா - மூக்கினாற்கொத்தியும், நகத்தால் குடையா - கால்நகங்களினாற் குடைந்தும், சிறையால் புடையா - சிறகுகளினால் அடித்தும், முத்து ஆரம் மார்பின் கவசத்தையும் மூட்டு அறுத்தான்-முத்துமாலையையணிந்த மார்பில் தரித்துள்ள அவன்கவசத்தையும் பொருத்துவாய்அறும்படி செய்தான்; (எ-று.)

கவசத்தையும் மூட்டுஅறுத்தான்-கவசத்தின்பூட்டுகளைத்துணித்தான்.()

௧௧௪. அறுத்தானை யரக்கனு மைம்பதொ டைம்ப தம்பு
செறித்தான் றடமார்பிற் செறித்தலுந் தேவ ரஞ்சி
வெறித்தார் வெறியாமு னிராவணன் வில்லைப் பல்லாற்
பறித்தான் பறவைக்கிறை விண்ணவர் பண்ணை [1]யார்ப்ப

(இ-ள்.) அறுத்தானை - (அவ்வாறு கவசத்தை) மூட்டறுத்த சடாயுவை, அரக்கனும் - இராவணனும், ஐம்பதொடு ஐம்பது அம்பு தட மார்பில் செறித்தான்-நூறுபாணங்களைப் பரந்தமார்பிலே அழுந்தச்செய்தான்; செறித்தலும்-(அங்ஙனம் இராவணன் நூறுபாணங்களைச் சடாயுவின்மார்பிற் பதியச்செய்தவளவிலே, தேவர் - தேவர்கள், அஞ்சி வெறித்தார் - (இந்தஅம்புகளினால் சடாயுவுக்கு என்னஆகுமோ வென்று) பயப்பட்டுத்திகைத்தார்கள்; வெறியாமுன்-(அங்ஙனம்)திகைத்தற்குமுன்னே [உடனே விரைவில் என்றபடி],பறவைக்கு இறை - பறவைகளுக்குஅரசனாகிய அச்சடாயு, விண்ணவர் பண்ணை ஆர்ப்ப-அத்தேவர்களுடைய கூட்டம் ஆரவாரிக்கும்படி, இராவணன் வில்லை பல்லால் பறித்தான் - இராவணனுடைய வில்லை(த்தனது) பற்களினாற் கடித்துப்பிடுங்கினான்; (எ - று.)

தங்கட்குத்தலைவனாய்த் தங்கள் பகைவரைத் தொலைத்துத் தங்களைப் பாதுகாத்தற்காகவே திருவவதரித்த திருமாலாகிய இராமபிரானுக்கு உற்றுழியுதவவந்த சடாயுவின் துயர்க்குத் தாம் துயருறுதலும், அச்சடாயுவின்வெற்றிக்குத் தாம் மகிழ்தலும் தேவர்கட்கு இயல்பாயின. 'விண்ணவர் பண்ணையார்ப்ப' என்பதற்கு - தேவர்களுடைய துந்துபிவாத்தியம் ஆரவாரிக்க என்று பொருளுரைப்பாருமுளர்; அப்பொழுது, வாச்சியப்பெயராகிய பணையென்பது பண்ணையென விரித்ததெனவேண்டும். பி-ம்:—[1]ஆர்க்க. (கூஉ௫)

௧௧௫. எல்லிட்ட வெள்ளிக் கயிலைப்[1]பொருப் பீசனோடு
மல்லிட்ட தோளா லெடுத்தான்சிலை வாயின் வாங்கி
வில்லிட் டுயர்ந்த நெடுமேக மெனப்பொ லிந்தான்
சொல்லிட் டவன்றோள்வலி யாருளர் சொல்ல வல்லார்.

(இ - ள்.) எல் இட்ட - ஒளிபொருந்திய, வெள்ளி கயிலை பொருப்பு - வெள்ளிமயமான கைலாசமலையை, ஈசனோடு - (அதற்குத்) தலைவனான சிவபிரானுடனே, மல் இட்ட தோளால் எடுத்தான்-வலிமைமிக்க (தன்) தோள்களால் எடுத்தவனான இராவணனது, சிலை - வில்லை, வாயின் வாங்கி -

வாயினாற் பறித்துக் கௌவிக்கொண்டு, (சடாயு), வில் இட்டு உயர்ந்த நெடு மேகம் என பொலிந்தான் - இந்திரவில்லைத் தோற்றுவித்துக்கொண்டு வானத்திலெழுந்த பெரியமேகம்போல விளங்கினான்; அவன் தோள் வலி சொல் இட்டு சொல்ல வல்லார் யார் உளர் - அச்சடாயுவினது புயபலத்தைச் சொற்களைக்கொண்டு சொல்லவல்லவர் எவர்உள்ளார்? (எ - று.)

எவராலுஞ் சொல்ல முடியாத வலிமையுடையான் என்பதாம். 'சொல்லிட்டு' என்பதில், இட்டுஎன்பது - 'கொண்டு' என்பதுபோல மூன்றும் வேற்றுமைச் சொல்லுருபின் தன்மையதாய் நின்றது. இங்கே 'தோள்வலி' என்றது - உடல்வலிமை யென்றபடி: சிறப்புப்பெயர், பொதுப்பொருளை உணர்த்திற்று. பி-ம்:—[1]கிரி. (௬௨௬)

௧௧௬. மீளா நிறத்தாயிரங் கண்ணவன் விண்ணி னோட
வாளா [1]லறுத்தான் சிலைவாயிடை நின்றும் வாங்கித்
தாளா லிறுத்தான் றழல்வண்ணன் றடக்கை வில்லைத்
தோளா லிறுத்தான் றுணைத்தாதைத னன்பிற் றோழன்.

(இ - ள்.) மீளா நிறத்து - திரும்பாத மார்பையுடைய [என்றும் எவர்க்கும் புறங்கொடாத என்றபடி], ஆயிரம் கண்ணவன்-ஆயிரங்கண்களையுடையவனான தேவேந்திரன், விண்ணின் ஓட - வானத்தில் தோற்றோடும்படி, வாளால் அறுத்தான் - ஆயுதங்கொண்டு (திக்குவிசயகாலத்தில்அவனை) வருத்தியவனான இராவணனது, சிலை-வில்லை, வாயிடைநின்றும் வாங்கி-(தன்) வாயினின்று வாங்கி, தாளால் இறுத்தான் - கால்களால் ஒடித்திட்டான்: (யாவனெனில்),--தழல் வண்ணன்-நெருப்புப்போலுஞ் செந்நிறமுடைய சிவபிரானது, தட கை-பெரிய கையி லிருந்ததான, வில்லை - சிவதனுசை, தோளால் இறுத்தான் - (சீதாகலியாணகாலத்தில் சநகமகாராசன்சொன்னபடி கந்யாசுல்கமாகத் தனது)தோள்வலிமையால் ஒடித்திட்டவனான இராமபிரானுக்கு, துணை-உதவிசெய்யவந்தவனும், தாதைதன் அன்பின் தோழன்-அவன்தந்தையான தசரதசக்கரவர்த்தியினது அன்புள்ள தோழனுமான சடாயு; (எ - று.)

சிவன்வில்லைக்கையாலொடித்தவனது தந்தையின் தோழன் இந்திரனை வென்றவனது வில்லைக் காலாலொடித்தா னென்று ஒருசமத்காரந் தோன்றக் கூறினார். பி - ம்:—[1]ஒறுத்தான். (௬௨௭)

௧௧௭. ஞாலம் [1]படுப்பான்றன தாற்றலுக் கேற்ற நல்வின்
மூலம் மொடிப்புண்டது கண்டு முனிந்த நெஞ்ச
னாலம் மிடற்றான்புர மட்டதொ ரம்பு போலுஞ்
சூலம் [2]மெடுத்தா னெறிந்தான்மறந் தோற்றி லாதான்.

(இ - ள்.) ஞாலம் படுப்பான் - உலகத்துக்கு அழிவுசெய்பவனானஇராவணன்,—தனது ஆற்றலுக்கு எற்ற நல் வில் - தனதுவலிமைக்குத்தக்க

தான சிறந்த அந்தவில், மூலம் ஒடிப்புண்டது - (சடாயுவினால்) அடியோடு ஒடிக்கப்பட்டதை, கண்டு - பார்த்து, முனிந்த நெஞ்சன் - கோபித்தமனத் தையுடையவனாகி, மறம் தோற்றிலாதான் - பகைவெல்லும்வீரத்திற் சோர் வுறாதவனாய், ஆலம் மிடற்றான் புரம் அட்டது ஓர் அம்பு போலும் சூலம் எடுத்தான் எறிந்தான் - விஷத்தையுண்ட கண்டத்தையுடையவனான சிவ பிரான் திரிபுரத்தை அழித்த (திருமாலின்வடிவமான) ஒப்பற்றதோர்அம் பைப் போன்ற சூலாயுதத்தை யெடுத்து(ச் சடாயுவின்மேல்) எறிந்தான்.

மூலம்மொடிப்புண்டது, ஆலம்மிடற்றான், சூலம்மெடுத்தான் என்றவற் றில், மகரவொற்று-விரித்தல். ஞாலம்மெடுப்பான் என்ற பாடத்துக்கு-உல கத்தைப்பெயர்த்தெடுக்கவல்ல இராவண னென்க; கீழ் ௬௨ - ஆங்கவியில் "பாரினை யெடுக்க வேண்டின் பலவினை சிலசொல் ஏழாய்"என வந்தது காண்க. திரிபுரசங்காரகாலத்தில் திருமால் சிவபிரானுக்கு அம்பாய் நின்று உதவி அப்புரத்தைஅழித்ததை, "குழனிறவண்ண நின்கூறுகொண்ட, தழ னிறவண்ணன் நண்ணார்நகரம், விழநனிமலைசிலை வளைவுசெய்தங்கு,அழனிற வம்பது வானவனே" என்ற பெரியாரருளிச்செயலாலும் அறிக. பி - ம்:—[1]மடுப்பான். [2]எடுத்தார்த்து. (௬௨அ)

௧௧௮. ஆற்றா னிவனென் [1]றுணராதென தாற்றல் காணென்
றேற்றா னெருவைக்கிறை முத்தலை [2]யெஃக மார்பின்
மேற்றா னிதுசெய்பவர் யாரென விண்ணு ளோர்க
டோற்றாது நின்றார்தம தோள்புடை கொட்டி யார்த்தார்.

(இ - ள்.) எருவைக்கு இறை - கழுகுகளுக்கு அரசனான சடாயு,— இவன் ஆற்றான் என்று உணராது-இவன் (இச்சூலத்திற்கு எதிர்நிற்க) வல் லமையில்லாதவ னென்று எண்ணாதபடி, 'எனது ஆற்றல் காண் என்று- 'எனதுவலிமையைப் பார்' என்றுசொல்லி, முத் தலை எஃகம் - மூன்றுதலை களையுடைய அச்சூலாயுதத்தை, மார்பின்மேல் ஏற்றான் - (தனது மார்பின் மேல் ஏற்றுக்கொண்டான்; (அவ்வளவில்), விண் உளோர்கள் - (அதனைக் கண்ட) வானத்திலுள்ளதேவர்கள், இது செய்பவர் யார் என - இவ்வாறு பகைவனெறிந்த வலியசூலத்தை மார்பில் வலியஏற்றுக்கொள்பவர் வேறு எவர்! [எவருமில்லை] என்று எண்ணி, தோற்றாது நின்றார் - (இராவணனிட த்துஅச்சத்தால் தங்களுடம்பு) வெளித்தோன்றாதபடி மறைந்துநின்று, தம தோள் புடை கொட்டி ஆர்த்தார் - (களிப்பினால்) தங்கள் தோள்களைத் தட்டி ஆரவாரஞ்செய்தார்கள்; (எ-று.)—தான் - அசை.

[1]உணராதியென்றாற்றல்காண் என்ற பாடத்துக்கு, உணராதி என்பது- எதிர்மறையொருமையேவலாம். தம, அ - ஆறனுருபு. பி - ம்:—[2]எஃகை. ()

௧௧௯. பொன்னோக்கியர் தம்புல னோக்கிய புன்க ணோரு
மின்னோக்கிய ரில்வழி யெய்திய நல்வி ருந்துந்
தன்னோக்கிய நெஞ்சுடை [1]யோகியர் தம்மைச் சார்ந்த
மென்னோக்கியர் நோக்கமு மொமென மீண்ட தவ்வேல்,

(இ - ள்.) பொன் நோக்கியர்தம் - பொருளினிடத்தே கருத்துடைய வர்களாகிய விலைமாதர்களுடைய, புலன் - ஐம்புலவின்பத்தை, நோக்கிய - கருதியாசைப்பட்ட, புன்கணோரும் - வறுமையையுடையவர்களும்,—இன் நோக்கியர் இல் வழி-இனியபார்வையையுடைய [நற்குணநற்செய்கையுள்ள] மகளிர் இல்லாதவிடத்தில், எய்திய - சென்றடைந்த, நல் விருந்தும் - நல்ல விருந்தினர்களும்,—தன் நோக்கிய நெஞ்சு உடை - தன்னையே [ஆத்மசொரூபத்தையே] கருதிய மனத்தையுடைய, யோகியர்தம்மை - யோகத்தேர்ச்சியையுடைய முனிவர்களை, சார்ந்த - அடைந்த, மெல் நோக்கியர் நோக்கமும்- மென்மையானபார்வையையுடைய அழகியமாதர்களுடைய ஆசைநோக்கும், ஆம் என - ஒப்பாமென்றுசொல்லும்படி, அ வேல்-(சடாயு மார்பில் ஏற்றுக் கொண்ட) அந்தமுத்தலைவேலானது, மீண்டது-(அவன்மார்பைத்துளைபடுத்த மாட்டாமல் தாக்கித்) திரும்பிவிட்டது; (எ - று.)

"அன்பின் விழையார் பொருள்விழையும் ஆய்தொடியார்" என்றபடி ஆடவரை அன்புபற்றி விரும்பாமல் பொருள்பற்றியே விரும்புந்தன்மையரான வேசையரது ஐம்புலவின்பத்தைப் பொருளுடையார் விரும்பிச்சென்றால் பொருள்கொடுத்துத் தம்விருப்பத்தை முடிக்க இயலும்; அன்றி, பொருளில்லாத தரித்திரர்கள் விரும்பி அவ்வேசையர்வீட்டுக்குச் சென்றால் உள் நுழையவும் இடம்பெறாமல் மீள்வதுபோல, வேல் உள்நுழைய இடம்பெறாமல் மீண்டது. "பெருந்தடங்கட் பிறைநுதலார்க் கெலாம், பொருந்து செல்வமும் கல்வியும் பூத்தலால், வருந்தி வந்தவர்க் கீதலும் வைகலும், விருந்து மன்றி விளைவன யாவையே" என்றவாறு அறிவும் நற்குணநற்செய்கையு முடைய மகளிருள்ள வீட்டிற்கு விருந்தினர் சென்றால் அம்மகளிரது கொழுநரான ஆடவர்களால் எதிர்கொண்டுவந்து அழைத்துச் சென்று உரியபடி உபசரிக்கப்படுவர்; அத்தன்மையரான மனைவியரில்லாத மனைக்கு விருந்தினர் சென்றால் அங்கு உள்நுழைந்து உணவுகொள்ள இடம்பெறாமல் மீளுதல்போல, வேல் உள்நுழைந்து உடலைப்பற்ற இடம்பெறாது மீண்டது. அழகியகண்ணின்நோக்கத்தையுடைய மாதர்கள் தமது குறிப்புநோக்கைச் சாதாரணசனங்களின்மேற்செலுத்தினால் அந்நோக்குத் தடையின்றிச்சென்று அவர்களுள்ளத்தில் ஊன்றி அவர்க்குத் தம்மிடத்துவிருப்பத்தை விளைத்து அவர்களை வசீகரித்தற்கு வல்லதாம்: அந்நோக்கந்தானே ஆத்மசொரூபத்திலேயே கருத்தை யூன்றுபவரான யோகியர்மேற் செலுத்தப்பட்டால் அவர்களுள்ளத்தில் ஊன்றி அவர்கட்கு வேட்கையைவிளைத்துப் பயன்பெறமாட்டாமைபோல, வேல் மார்பைத்துளைத்து ஊடுருவமாட்டாமல் மீண்டது என்க. **பயனுவமை.**

முதலடியிலும், மூன்றாமடியிலும் உள்ள நோக்கு - கருத்தின் நோக்கம். இரண்டாமடியிலுள்ள நோக்கு-பொதுநோக்கு; அன்றி, விருந்தினரை அன்போடு பார்த்தலுமாம். நான்காமடியிலுள்ள நோக்கு - காமக்குறிப்பை வெளிப்படுத்துகின்ற நோக்கம். காமமாவது - ஒருகாலத்து ஒருபொருளால்

ஐம்புலனும் நுகர்தற்சிறப்புடைத்தான இன்ப மாதலால், அதனைக் கருதுதல், 'புலனேக்குதல்' எனப்பட்டது. புன்கண் - துன்பம்; துன்ப முண்டாம்பொழுது கண்கள் மலர்ச்சியின்றி வாட்டமடைதலால், புன்கண் என்று துன்பத்திற்குப் பெயராயிற்று; புன்கண் - வாடிய கண்: இக்காரியப்பெயர் காரணத்தின்மேல் நின்றது. பொருளின்மை துன்பத்துள்துன்ப மாதலால், வறியவர், 'புன்கணேர்' எனப்பட்டனர். நல்விருந்து - "மோப்பக்குழையும் அனிச்சம் முகந்திரிந்து, நோக்கக் குழையும் விருந்து" என்றபடி இன்முகமும் இன்சொல்லும் உபசாரமும் இல்லாவிடின் வாடி நீங்கும் மெல்லியல்பினரான விருந்தினர். வேறுகாதஅன்புடையிருவர் கூடியல்லது விருந்தோம்புதல் செய்யப்படாமையின், இன்னேக்கியரில்வழி யெய்திய நல்விருந்து பயன்பெருது மீளும். யமம் நியமம் ஆசனம் பிராணயாமம் பிரதியாகாரம் தாரணை தியாநம் சமாதி என்ற யோகத்தின் அங்கம் எட்டனுள் ஈற்றதாகிய சமாதியின் இலக்கணம் ஆன்மாவாகிய தன்னைத் தான் காணுத லாதலால், அவ்வங்கங்களிற் குறைவில்லாத யோகிய ரென்பதுபட, 'தன்னேக்கிய நெஞ்சுடை யோகியர்' என்ருர். யோகியர் - யோகமுடையவர்.

சூலம், முத்தலைவேல் என்பன-ஒருபொருளனவாதலால், இங்கு 'வேல்' எனப்பட்டது; பொதுப்பெயர் சிறப்புப்பொருளின்மேல் நின்றது. இரண்டாமடியில், இல் நோக்கியர் எனப்பிரித்து, இல் நோக்கியர் - (தமதுகருத்தின் வழியே தமதுமனையாள் ஒழுகுதலில்லாமல்)மனையாளின்முகத்தைப் பார்த்து அவள்கருத்தின்படியே தாம் நடப்பவரான பெண்வழிச்செல்வாரது மனையின்கட் சென்ற விருந்தினர் உபசாரம்பெருது மீளுதல்போல என்று பொருள் கொள்ளினும் அமையும்; திருக்குறளில் பெண்வழிச்சேரலென்ற அதிகாரத்தில் "இல்லாளை யஞ்சுவான் அஞ்சும் மற்றுஎஞ்ஞான்றும், நல்லார்க்கு நல்ல செயல்," "நட்டார் குறைமுடியார் நன்றுற்ருர்நன்னுதலாள், பெட்டாங் கொழுகுபவர்" என்றவற்ருல், பெண்வழிச்செல்வார் தாம்விரும்பியபடி பொருள்கொண்டு விருந்தோம்புதல் முதலிய அறஞ்செய்யமாட்டாமையை அறிக: "இல்லாளை யஞ்சி விருந்தின்முகங் கொன்றநெஞ்சிற், புல்லாளன்" என்ருர் சிந்தாமணியிலும்; இப்பொருளில், 'இல்நோக்கியர்' என்பதில், இல் - இல்லாள்; இல்என்ற மனையின்பெயர் - இடவாகுபெயராய், அதில் வாழும் மனையாளைக் குறித்தது: இல்வழி யென்பதில், இல் - மனை, வழி - எழனுருபு. 'தன்னேக்கிய நெஞ்சுடை' என்ற அடைமொழியால், பொறியுணர்வெல்லாம் புலத்தின்வழாமல் ஒருவழிப்படுத்து மனத்தினை ஒருவழி நிறுத்தி நிறுத்திய அம்மனம் நிலைதிரியாமல் குறித்தபொருளொடு கொளுத்திய யோகியர், பொய் கொலை களவே காமம் பொருள்நசை இவ்வகையைந்தும் அடக்கியவ ராதலால், பிறர் தம்விஷயமாகக் குறிப்புநோக்கங்கொள்ளுதலைத் தாம் நோக்குதலுஞ் செய்யா ரென்பது விளங்கும். [1]யோகியர் தன்மைசார்ந்தஎன்னும் பாடத்துக்கு, யோகியரது தன்மைபொருந்தின மகளிரது நோக்கம்போல என்று உரைத்து, யோகியர் பரம்பொருளினிடத்தே

யன்றிப் பிறபொருளினிடத்திற் கருத்தைச்செலுத்தாதவாறுபோல, தம்கணவனிடத்தேயன்றிப் பிறரிடத்துத் தம்கருத்தைச் செலுத்தாத கற்புடையமகளிரது நோக்கம் பிறரை எதிர்ப்பட்டவழி அவர்மேற் செல்லாமல் மீளுதல்போல வேல் மீண்டதென்று கருத்துக்கொள்ளுதலும் ஒன்று. (கூ௩௦)

கஉ௦. வேகம்முடன் வேலிழந் தான்படை வேறெ டாமுன்
மாகம் மறையும்படி நீண்ட வயங்கு மான்றேர்ப்
பாகன் றலையைப் பறித்துப் படர்[1]கற்பி னாள்பான்
மோகம் படைத்தா [2]னுளைவெய்த முகத்தெ றிந்தான்.

(இ - ள்.) வேல் இழந்தான் - (இவ்வாறு) சூலத்தைப் பயனின்றிஇழந்தவனான இராவணன், வேகம்முடன்-விரைவுடனே, வேறு படை எடா முன் - வேறுஆயுதத்தை எடுக்காதமுன்னமே [எடுத்தற்குமுன்பே], (சடாயு), மாகம் மறையும்படி நீண்ட வயங்கு மான் தேர் பாகன் தலையை பறித்து-பெரியவான மும்மறையும்படி உயர்ந்துள்ளதும் விளங்குகிற குதிரைகள் பூட்டியதுமான அவ்விராவணனது தேரைச் செலுத்துகிற சாரதியினுடைய தலையைக்கொய்து, படர் கற்பினாள்பால் மோகம் படைத்தான் உளைவு எய்த முகத்து எறிந்தான் - மிக்க பதிவிரதாதருமமுடையவளான சீதாபிராட்டியினிடத்துஆசை மயக்கத்தை யடைந்தவனான இராவணன் வருத்தமடையும்படி அவன்முகத்தின்மேல் (அத்தலையை வீசி) எறிந்தான்; (எ - று,)

வேகம்முடன், மாகம்மறையும்படி என்றவற்றில், மகரவொற்று-விரித்தல். மான், ன் - சாரியை; விலங்கின்பொதுப்பெயர் சிறப்பாய்க் குதிரையின்மேல் நின்றது. பி-ம்.—[1]கற்பினாள்மேல். [2]தொலைவெய்த. (கூ௩க)

கஉக. [1]எறிந்தா னதுநோக்கி யிராவண னெஞ்சி னாற்ற
லறிந்தான் முனிந் தாண்டதொ ராடகத் தண்டு வாங்கிப்
பொறிந்தாங் கெரியின்சிகை பொங்கி யெழப்பு டைத்தான்
மறிந்தா னெருவைக்கிறை மால்வரை போல மண்மேல்.

(இ ள்.) எறிந்தான்-(தனது தேர்ப்பாகனது தலையைப் பறித்துத் தன் முகத்தில்) எறிந்த அச்சடாயுவினது, அது - அச்செயலை, நோக்கி - பார்த்து, இராவணன்—, (அதனால்), நெஞ்சின் ஆற்றல்அறிந்தான் (அவனது) மனத்தின்வலிமையை [உறுதியான தைரியத்தை] அறிந்து, முனிந்து - கோபங்கொண்டு, ஆண்டது ஓர் ஆடகம் தண்டு வாங்கி-(முன் பலபோர்களில் தான்) கைக்கொண்டுபயின்று வெற்றிபெற்றதாகிய பொன்மயமான ஒருகதாயுதத்தை எடுத்து, பொறிந்து ஆங்கு எரியின் சிகை பொங்கி எழ - நெருப்புப்பொறிபறந்தாற்போல அக்கினிச்சுவாலை மிக்குஎழும்படி, புடைத்தான் - (அத்தண்டினால் சடாயுவைத்) தாக்கினான்; (அவ்வளவிலே), எருவைக்கு இறை - கழுகுகளுக்கு அரசனாகிய சடாயு, மண்மேல் - தரையின் மேல், மால் வரை போல - பெரிய மலை விழுந்தாற்போல, மறிந்தான் - விழுந்தான்; (எ - று.)

எறிந்தான், ஆண்டது - பெயர்கள். பி-ம்:—[1]எறிந்தான்றனை. (கூ௩உ)

கஉஉ. மண்மேல் விழுந்தான் விழலோடும் வயங்கு மான்றேர்
கண்மே லொளியுந் [1]தொடராவகை தான்க டாவி
விண்மே லெழுந்தா னெழமெல்லிய லாளும் வெந்தீப்
புண்மே னுழையத் துடிக்கின்றனள் போற்பு ரண்டாள்.

(இ - ள்.) மண்மேல் விழுந்தான் - (இங்ஙனம் தண்டாயுதத்தால் அடிபட்டுச் சடாயு) தரையில் விழுந்தான்; விழலோடும் - (அங்ஙனம்) விழுந்தவளவிலே, (இராவணன்), வயங்கு மான் தேர் - சிறப்புற்றுவிளங்குகிற குதிரைகள்பூட்டிய தனதுதேரை, கண்மேல் ஒளியும் தொடரா வகை-(நெடுந்தூரமளவும் விரைந்துசெல்லுந்தன்மையுள்ள) கண்களின் பார்வையும் பின்பற்றிச்செல்லவொண்ணாதபடி, கடாவி-மிக்கவிரைவாகச் செலுத்திக்கொண்டு, விண்மேல் எழுந்தான் - வானத்திற் கிளம்பினான்; எழ - (அங்ஙனம் தேரை விரைவில்நடத்தி ஆகாயமார்க்கமாகப்) புறப்பட்டவளவிலே, மெல் இயலாளும் - மென்மையானதன்மையையுடையளான சீதாபிராட்டியும், வெம் தீ புண்மேல் நுழைய துடிக்கின்றனள்போல் - புண்ணில் வெவ்வியநெருப்பு நுழைந்ததனால் துடிக்கின்றவள்போல(த் துன்பத்தின்மேல் மிக்கதுன்பமுற்று), புரண்டாள் - விழுந்து புரளலுற்றாள்; (எ - று.)—தான் - அசை.
பி-ம்:—[1]தொடராவிசையில். (கூஙங)

கஉங. கொழுந்தே யனையாள் குழைந்தேங்கிய கொள்கை கண்டா
னழுந்தே லவலத்திடை யஞ்சலை [1]யன்ன மென்னா
வெழுந்தா னுயிர்த்தா னடவெங் கினிப்போவ தென்னா
விழுந்தா னவன்றேர்மிசை விண்ணவர் பண்ணை யார்ப்ப.

(இ - ள்.) கொழுந்தே அனையாள் - இளந்தளிரையேயொத்த [மிக்க மென்மையையுடைய] சீதை, குழைந்து ஏங்கிய - வாடிவருந்திய, கொள்கை - செய்கையை, கண்டான் - பார்த்து, (சடாயு), 'அன்னம்-அன்னப்பறவைபோன்றவளே! அவலத்திடை அழுந்தேல் - துன்பத்தில் முழுகவேண்டா: அஞ்சலை-அஞ்சாதிரு,' என்னா - என்று (சீதையை நோக்கிச்) சொல்லி, உயிர்த்தான் எழுந்தான் - பெருமூச்சுவிட்டுக்கொண்டு எழுந்து, அட எங்கு இனி போவது என்னா - 'அடா! இனி நீ தப்பிப்போவது எங்கு?' என்று (இராவணனை நோக்கிக்) கூறி, அவன் தேர்மிசை - அவனுடைய தேரின் மேல், விண்ணவர் பண்ணை ஆர்ப்ப விழுந்தான் - தேவர்களுடைய கூட்டம் (மகிழ்ச்சியால்) ஆரவாரிக்கும்படி பாய்ந்தான்; (எ - று.)

அழுந்தேல், அஞ்சலை - எதிர்மறையொருமையேவல். அன்னம்-உவமையாகுபெயர்; அண்மைவிளி. [1]அன்னே என்ற பாடத்துக்கு - அம்மா! என்று அன்புபற்றி விளித்ததாகக் கொள்க. பண்ணை - மகளிர்கூட்டம்; இச்சிறப்புப்பெயர், இங்குப் பொதுப்பொருளின்மேல் நிற்பதாய், கூட்டமென்றமாத்திரையாயிற்று; இனி, 'விண்ணவர்பண்ணையார்ப்ப' என்பதற்கு-தேவதுந்துபி முழங்க வென்று உரைப்பாரும் உளர். (கூஙச)

கஉச. பாய்ந்தா னவன்பன் மணித்தண்டு பறித்தெ றிந்தா
னேய்ந்தார் கதித்தேர்ப் பரியெட்டினொ டெட்டு மெஞ்சித்
தீந்தா சற[1]வீசியத் திண்டிறற் றுண்ட வாளாற்
காய்ந்தான் கவர்ந்தானுயிர் காலனுங் கைவி திர்த்தான்.

(இ - ள்.) பாய்ந்தான் - (அங்ஙனம் இராவணனது தேரின்மேற்) பாய்ந்த சடாயு,—அவன் - அவ்விராவணனுடைய, பல் மணி தண்டு - பலஇரத்தினங்கள் பதிக்கப்பெற்ற (பொன்னாலாகிய முற்கூறிய) தண்டாயுதத்தை, பறித்து எறிந்தான் - பிடுங்கி அப்பால் எறிந்துவிட்டு,—ஏய்ந்து ஆர் கதி - பொருந்தியமைந்த வேகத்தையுடைய, தேர் பரி எட்டினொடு எட்டும் - (அவனது) தேரிற்பூட்டிய பதினாறுகுதிரைகளும், எஞ்சி தீந்து ஆசற - ஒடுங்கி அழிந்தொழியும்படி, திண் திறல் அ துண்டம் வாளால் காய்ந்தான் வீசி - மிக்கவலிமையுடைய அந்த(த்தனது) மூக்காகிய வாளினாற் கோபங்கொண்டு வீசி, உயிர் கவர்ந்தான்-(அக்குதிரைகளின்) உயிரைக் கவர்ந்திட்டான்; (அதுகண்டு), காலனும் கைவிதிர்த்தான் - யமனும் (அஞ்சிக்) கைந்நடுக்க முற்றான்; (எ-று.)

அதுகண்டு யமன் கைந்நடுங்கிய காரணம்-பிராணிகளின் உடலினின்று உயிரைப் பிரிப்பதைத்தொழிலாகவுடைய தான் இக்குதிரைகளின்உயிரைக் கவர்ந்ததாகக் கருதித் தன்மீது இராவணன் சினங்கொண்டு தன்னைத் தண்டிப்பனோவென்ற அச்சம்; அன்றி, தன்னாலாகாத செயலைச் சடாயு செய்த தன்மையைநோக்கிக்கொண்ட அதிசயமுமாம். துண்டவாளால் காய்ந்து வீசிஉயிர்கவர்தல்-வாள்போற்கூரிய மூக்கினாற் குத்திக்கொல்லுதல். ஆசறுதல் - முடிதல்; ஆசறு-ஒருசொல். பி - ம்.---[1]வீசியதிண்டிறல். (கூ௫)

கஉரு. திண்டே ரழித்தாங்கவன் றிண்புறஞ் சேர்ந்த தூணி
விண்டான் மறைப்பச் செறிகின்றன வில்லி லாமை
மண்டா ரமர்தான் வழங்காமையின் வச்சை மாக்கள்
பண்டார மொக்கின்றன [1]வள்ளுகி ராற்ப றித்தான்.

(இ - ள்.) திண் தேர் அழித்து - (பின்பு சடாயு இராவணனது) வலிய தேரைச் சிதைத்து, ஆங்கு - அதன்பின்பு,—வில் இலாமை-(அவன்கையில்) வில்இல்லாமைபற்றி, மண்டு ஆர் அமர் தான் வழங்காமையின் - கொடிய அருமையான போருக்குத் தான் உதவாமையால், வச்சைமாக்கள் பண்டாரம் ஒக்கின்றன - உலோபிகளுடைய பொக்கசத்தை ஒக்கின்றவையும், விண் தான் மறைப்ப செறிகின்றன -ஆகாயத்தை மறைக்கும்படி உயர்ந்து பொருந்தியுள்ளவையுமாகிய, அவன் திண் புறம் சேர்ந்த தூணி - அவனதுவலிய தோள்களின்புறத்திலே கட்டப்பட்டுள்ள அம்பறாத்தூணிகளை, வள் உகிரால் பறித்தான் - கூரிய கால்நகங்களாற் பிடுங்கியெறிந்தான்; (எ - று.)

வண்மைக்குணமில்லாத லோபிகளுடைய திரவியசாலை ஈதற்கும் நுகர்தற்கும் பொருள் எடுக்கப்படாமல் வாளாகிடத்தல்போல, வில்இல்லாமைபற்

றிப் போரின்பொருட்டு அம்புஎடுக்கப்படாது வாளாகிடக்கின்ற புட்டில்க ளென்க. "உடாஅது முண்ணுதுந் தம்முடம்பு செற்றும், கெடாஅதநல்லற முஞ் செய்யார்—கொடாஅது, வைத்தீட்டினு ரிழப்பர் வான்றேய் மலைநாட, வுய்த்தீட்டுந் தேனீக் கரி" என்றபடி உலோபிகள்செல்வம் இழக்கப்படுதல் போல, இத்தூணீரங்களும் இழக்கப்பட்டன வென்பதுங் காண்க. மாக்க ளெனப்படுவார் - பகுத்துணர்வில்லாமல் ஐம்பொறியுணர்வுமாத்திரத்தையே யுடைய விலங்குபோன்ற ஒருசார் மானிட ராதலின், உலோபிகளது இழிவு தோன்ற, 'வச்சைமாக்கள்' என்றார். பண்டாரம் - வடசொல். விண்டான், தான் - அசை. பி - ம்:—[1]பல்லுகிருற். (சுஙசு)

கஉகூ. [1]மாச்சிச்சிரம் பாய்ந்தவன் மார்பினுந் தோள்கண் மேலு
மோச்சிச் சிறகாற் புடைத்தான் [2]கடித்தா னுலையா
[3]மூச்சிற் றவிரா வணனும் முடி[4]சாய்ந் திருந்தான்
போச்சித் தனைபோ லுநின்னாற் றலெனப் புகன்றான்.

(இ - ள்.) (பின்னும் சடாயு), அவன் மார்பினும் தோள்கள் மேலும் - அவ்விராவணனுடைய மார்பின்மேலும் தோள்களின்மேலும், மா சிச்சிரம் பாய்ந்து - மிக்கவிநோதமாகப் பாய்ந்து, சிறகால் ஓச்சி புடைத்தான் - (தன்) சிறகுகளினால் விசையாக எறிந்துஅடித்து, கடித்தான்-வாயினாற் கடித்தான்; (அவ்வளவிலே), உலையா - வலியொடுங்கி, மூச்சு இற்ற - உயிர்ப்பு ஒழிந்த [மூர்ச்சையடைந்த என்றபடி], இராவணனும்—, முடி சாய்ந்து இருந்தான்- தலைசாய்ந்திருந்தான்; (அதுகண்டு சடாயு அவனை நோக்கி), 'இத்தனை போ லும் - இவ்வளவுதானு! நின் ஆற்றல் - உனது வல்லமை, போச்சு - போய் விட்டது,' என புகன்றான் - என்று இழித்துக்கூறினன்; (எ - று.)

மாச்சிச்சிரம் - மகாசித்ரம்; சித்ரமென்ற வடசொல்லின் திரிவாகிய சித் திர மென்பது எதுகைநோக்கி, (பித்து - பிச்சு, வைத்த - வைச்ச என்றாற் போல) சிச்சிரமெனத் தகரசகரப்போலி யேற்றது; (வில்லிபுத்தூரார்பாரதத் தில் அத்திரமென்பது அச்சிரமென விகாரப்பட்டு வருதலுங் காண்க.) ஆக வே, மாச்சிச்சிரமென்பதற்கு-காண்பவர் மிகஅதிசயிக்கும்படி யென்று கருத் தாம். 'மாச்சிச்சிரம்பாய்ந்து' என்பதற்கு-பெரிய சிச்சிலிக்குருவிபோலப் பாய் ந்து என்று பொருள்கூறுதலும் பொருந்தும். இ சிரம் பாய்ந்து மாச்சு என்று எடுத்து-இந்த (இராவணனது) தலைகளின்மேற் பாய்ந்து (அவற்றை) அடித்து என்பர் ஒருசாரார்; அவ்வுரைக்கு, மாச்சு - மாய்த்து என்பதன் மரூஉ. இனி, 'மாச்சிச்சிரம்' என்பதற்கு - பெருங்கழுகென்று உரைப்பாரும் உளர்; சிச்சிரமென்பது கழுகென்னும் பொருளதாதற்கு மேற்கோள் கிடைத்திலது. [3]மூச்சித்த என்று பாடமோதி, மூர்ச்சித்த வென்பதன் விகாரமென்றலும் ஒன்று. இராவணனும் முடி—மகரவொற்று - விரித்தல். போச்சு-போயிற்று என்பதன் மரூஉ. பி - ம்:—[1]மாச்சிச்சிரல்பாய்ந்தெனமார்பினுந் தோளின்மே லும், மாச்சித்திரம்பெறப்பாய்ந்தவன்மார்பினுந்தோளின்மேலும். [2]உலையா விழுந்து. [4]சாய்த்து. (சுஙஎ)

கஉஎ. அவ்வே லையினை முனிந்தான் முனிந்தாற்ற [1]லன்ன
வெவ்வே லரக்கன் விடலாம்படை வேறு காணு
னிவ்வே லையினே யிவனின்னுயி [2]ருண்பெ னென்னுச்
செவ்வே பிழையா நெடுவாளுறை தீர்த்தெ றிந்தான்.

(இ - ள்.) அ வேலையினே - அச்சமயத்திலே, ஆற்றல் அன்ன வெம் வேல் அரக்கன் - வலிமையின்வடிவத்தையேபோன்ற கொடியவேற்படையை யுடைய இராவணன், முனிந்தான் - கோபங்கொண்டான்; முனிந்து - கோபித்து, விடல் ஆம் படை வேறு காணுன்-(அச்சடாயுவின்மேல்) பிரயோகித்தற்குஏற்ற ஆயுதம்வேறொன்றைக் காணுதவனுய்,—இ வேலையினே இவன் இன் உயிர் உண்பென் என்னு - இப்பொழுதே இவனது இனிய உயிரைக் கவர்வேனென்று கருதி, பிழையா நெடு வாள்-(பகைவரைக்கொல்லுதலில்) தவருத நீண்ட தனது (சந்திரகாசமென்னும்) வாளாயுதத்தை, உறை தீர்த்து - உறையினின்று எடுத்து, செவ்வே எறிந்தான் - (அதுகொண்டு) நன்ருக [விசையாக] வீசினுன்; (எ - று.)

வேலை - வேலா என்ற வடசொல் திரிந்தது. ஆற்றலன்ன-வலிமையே ஒருவடிவுகொண்டுவந்தாற்போன்ற என்றபடி; இது, அரக்கனுக்கு அடைமொழி;வேலுக்கு அடைமொழியாக்கினும் அமையும். 'ஆற்றலன்ன வெவ்வேலரக்கன்' என்பதற்கு—தனதுவலிமைக்கு ஏற்ற கொடியதொரு வேற்படையையுடைய இராவண னென்றலும் ஒன்று. அப்படிப்பட்ட வேல், இராவணனுக்கு மாமனுராகிய மயன் மந்தோதரியின் விவாககாலத்திற் கொடுத்தது. 'ஆற்றலன்ன' என்பதை 'படை' என்பதற்கு அடைமொழியாக்கி, அச்சடாயுவின் வலிமையை அழித்தற்கு ஏற்ற வேருேராயுதத்தைக் காணுதவனுய் என்று பொருள்கொள்ளினும்பொருந்தும். இங்குக்கூறிய வாள், கைலாசம் பெயர்த்தெடுத்தபொழுது இராவணனுக்குச் சிவபிரான் அளித்தது. உறை தீர்த்து - உறைகழற்றி. பி - ம்:—[1]என்ன. [2]உண்பல். (கூ௬அ)

கஉஅ. வலியின் றலைதோற்றிலன் மாற்றருந் தெய்வ வாளா
லியுந் தலை[1]யென்றது வன்றியும் வாழ்க்கை நாளு
மெலியுங் கடைசென்றுள தாகலின் விண்ணின் வேந்தன்
[2]குலிசம் மெறியச் சிறையற்றதொர் குன்றின் வீழ்ந்தான்.

(இ - ள்.) மாற்று அரு - (எவராலுந்) தடுக்கவொண்ணுத, தெய்வம் வாளால்-தெய்வத்தன்மையுள்ள (அந்தச்சிவபிரானது) வாட்படையால், தலை நலியும்-யாவர்தலையும் தவருதழியும்,என்றது அன்றியும்-என்ற அதன்சிறப்புமல்லாமல், வாழ்க்கை நாளும் மெலியும் கடை சென்று உளது ஆகலின் - தனது ஆயுள்நாளும் குறைவுபடுகிற முடிவை அடைந்துள்ள தாதலால்,— வலியின் தலை தோற்றிலன்-(தனது) வலிமையில் தோல்விபெருதவனுகிய அச்சடாயு, விண்ணின் வேந்தன் குலிசம் எறிய சிறை அற்றது ஓர் குன்றின் - தேவராசனுன இந்திரன் வச்சிராயுதத்தை வீச அதனுற் சிறகற்று விழுவதொரு மலைபோல, வீழ்ந்தான்-(சிறகு அறுபட்டுக்) கீழ் விழுந்தான்; (எ-று.)

மிக்கவலிமையையுடைய மலை முன்பு இந்திரனது வச்சிராயுதம் பட்ட வளவிலே சிறகுஅறுபட்டு விழுந்தாற்போல, தோலாவலிமையுடைய சடாயு இராவணனது வாள்பட்டவளவிலே சிறகுஅறுபட்டுத் தரையில் விழுந்திட்டான்; அங்ஙனம் விழுந்ததற்குக் காரணம், தடுக்கவொண்ணாத அந்தச் சிவபிரானது வாள் தன்னால் எறியப்படும் எப்பொருளையுந் தவறாமல் அழிக்குந் தரத்தது என்ற அதன் மகிமைமாத்திரமே யன்று; சடாயுவினது வாழ்நாள் முடியும்நிலைமையை அடைந்துள்ளமையுமாம் என்பது, இதன் கருத்து; இங்ஙனங்கூறியது, சடாயுவின் மிக்கவலிமையைச் சிறப்பித்தற்கு. குலிசம்மெறிய—மகரவொற்று விரித்தல். [2]குலியம் என்ற பாடத்துக்கு, வடசொல் விகார மென்க. பி-ம்:—[1]என்றலது, அன்றிது. (௬௩௯)

௬௪௦.—இதுமுதல் எட்டுக் கவிகள் - சடாயு விழுந்ததைக்கண்ட பிராட்டி பட்ட துயரத்தைக் கூறும்.

விரிந்தார் சிறைகீழுற வீழ்ந்தனன் மண்ணின் விண்ணோ
ரிரிந்தா ரிழந்தா டுணையென்ன முனிக்க ணங்கள்
பரிந்தார் படர்விண்டுவி னாட்டவர் பைம்பொன் மாரி
சொரிந்தா ரதுநோக்கிய சீதை [1]துளக்க முற்றாள்.

(இ - ள்.) விரிந்து ஆர் சிறை-விரிவாகப்பொருந்திய இறகுகள், கீழ் உற-கீழே கிடக்கும்படி, மண்ணின் வீழ்ந்தனன் - (சடாயு) தரையில் விழுந்தான்; (விழுந்தவளவிலே), விண்ணோர் - தேவர்கள், இரிந்தார் - அஞ்சிஓடினார்கள்; முனி கணங்கள்-முனிவர்கூட்டத்தார், துணை இழந்தாள் என்ன - (பிராட்டி) துணையையிழந்தா ளென்ற காரணத்தால், படர் பரிந்தார்-துன்பப்பட்டு இரங்கினார்கள்; விண்டுவின் நாட்டவர் - ஸ்ரீமகாவிஷ்ணுவின் நாடாகிய ஸ்ரீவைகுண்டத்தி லுள்ளவர்கள், பைம்பொன் மாரி சொரிந்தார்-பசும்பொன்மயமான புஷ்பவர்ஷத்தைச் சடாயுவின்மேற்) சொரிந்தார்கள்; அது நோக்கிய சீதை துளக்கம் உற்றாள் (சடாயுவிழுந்திட்ட) அச்செயலைக் கண்ட சீதை (உள்ளமும் உடலும்) நடுக்க மடைந்தாள்; (எ - று.)

சிறந்த பாகவதோத்தமனாகிய சடாயுவைப் பரமபதத்துக்கு அழைத்துப்போதற்காக எதிர்கொண்டுவந்த அவ்விஷ்ணுலோகத்தார் உவப்பினால் அவன்மீது பொன்மயமான கற்பகப்பூமாரி சொரிந்தன ரென்க. படர் - சிந்தை. விண்டு - விஷ்ணுஎன்ற வடசொல்லின் சிதைவு. விண்டுவின் நாட்டவர் - நித்தியசூரிகள். பி-ம்:—[1]துணுக்கம். (௬௪௦)

௬௪௧. வெள்கும் மரக்கன் னெடுவிண்புக வார்த்து மிக்கான்
றெள்கின் றலையெய்திய மானெனச் சோர்ந்து நைவா
ளுள்கும் [1]முயிர்க்கும் முயங்கும்மொரு சார்பு காணாள்
கொள்கொம் பொடியக் கொடிவீழ்ந்தது போற்குலைந்தாள்.

(இ - ள்.) வெள்கும் அரக்கன் - (கீழ்ச் சடாயுவின் ஆற்றலுக்கு இளைத்ததனால்) வெட்கமடைந்த இராவணன், (அச்சடாயு ஒழிந்தவளவிலே), நெடு

விண் புக ஆர்த்து மிக்கான்-பெரியவானத்திலே (தனது ஒலி) செல்லும்படி ஆரவாரஞ்செய்து பெருமிதம் பாராட்டினன்; தொள்கின் தலை எய்திய மான் என சோர்ந்து நைவாள்-வலையிலகப்பட்ட மான்போலத் தளர்ந்துவருந்துபவளான சீதை, உள்கும் - (இனி யாதுசெய்வதென்று) சிந்திப்பாள்; உயிர்க்கும் - பெருமூச்சுவிடுவாள்; உயங்கும் - மயங்குவாள்; ஒரு சார்பு காணாள் - யாதோர் ஆதரவையுங் காணாதவளாய், கொள்கொம்பு ஒடிய கொடி வீழ்ந்தது போல் குலைந்தாள் - ஆதாரமாகப்பற்றிய கொம்பு ஒடிந்துபோகக் கொடி நிலைகுலைந்து விழுந்ததுபோல(ச் சடாயுவின் துணைமையை இழந்ததனால்) கீழ்விழுந்து நிலைகுலைந்தாள்; (எ - று.)

வெள்கும்அரக்கன் நெடுவிண்புக ஆர்த்து மிக்கான் - சடாயுவின் ஆற்றலுக்குத் தான் இளைத்ததனால் நாணங்கொண்டு தலைகவிழ்ந்த இராவணன் அச்சடாயு விழுந்தவளவிலே நாணந்தீர்ந்து தலைநிமிர்ந்து ஆகாயமெங்கும்முழங்கும்படி பேராரவாரஞ்செய்தன னென்க. தொள்கின் தலை, தலை-ஏழனுருபு; இன்-சாரியை. சார்பு - சாருமிடம்; தஞ்சம்: பற்றுக்கோடு. வெள்கும்மரக்கனெடு, உள்கும்முயிர்க்கும்முயங்கும்மொரு-விரித்தல். பி-ம்.—[1]மயங்கும் முயிர்க்கும். (௧௨௩)

வேறு.

௧௩௪. வன்றுணை [1]யுளனென வந்த மன்னனும்
பொன்றின னெனக்கினிப் புகலெ னென்கின்றா
ளின்றுணை பிரிந்திரிந் தின்ன லெய்திய
வன்றிலம் பெடையென வரற்றி னாளரோ.

(இ - ள்.) வல் துணை உளன் என - வலிய துணையாக இருக்கிறானென்று (யாவரும்) கருதும்படி, வந்த - வந்துஎதிர்த்த, மன்னனும் - கழுகரசனாகிய சடாயுவும், பொன்றினன் - அழிந்தான்; எனக்கு இனி புகல் என் - எனக்கு இனிக் கதியாது? என்கின்றாள் - என்று சிந்திக்கின்றவளாய்,— இன் துணை பிரிந்து இரிந்து இன்னல் எய்திய அன்றில் அம் பெடை என - இனிய (தனது) துணையாகிய சேவலைப் பிரிந்து நீங்கி வருத்தமுற்ற அழகிய அன்றிற்பேடைபோல, அரற்றினாள்-கதறினாள்; (எ-று.)—அரோ-ஈற்றசை.

அன்றில் - வடமொழியில் க்ரௌஞ்சமெனப்படும் ஒருவகைப்பறவை; எப்பொழுதும் ஆணும் பெண்ணும் ஒன்றைவிட்டு ஒன்று பிரியாமல் உடனுறைதலும், எப்பொழுதேனும் பிரிந்தால் ஒன்றையொன்று இரண்டு மூன்றுதரம் கத்திக்கூவியழைத்து அதற்குள் தன்துணையைக் கூடாவிடின் இறந்துபடுதலும் இதன் இயல்பு. சேவலைப் பிரிந்து விலகி வருத்தமுற்ற அன்றிற்பேடை தனது சேவலின் வரவுக்காகக் கத்திக் கூவுதல்போல, பிராட்டி தனது கணவனை விளித்துக் கதறின ளென்க. புகல் - சரணம்புகுமிடம்; தொழிலாகுபெயர். அன்றிலம்பெடை, அம் - சாரியையுமாம். பெடை-பெண்மைப்பெயர். 'வன்துணை புளனென வந்த' என்பதற்கு-வலியதுணையாக வுள்ளேனென்று சொல்லிக்கொண்டு வந்த என்றும் உரைகூறலாம். உளன் என்

பது - தன்மையொருமைக்கு வருதலை, "உளனு வென்னுயிரை யுண்டு" எனக் கலித்தொகையிலுங் காண்க. பி - ம்:—[1]உளென். [2]இருந்து.

இதுமுதல் இருபது கவிகள் - கீழ்ப்படலத்தின் ஆறுங்கவி போன்ற **கலிவிருத்தங்கள்.** (௬௪௨)

௬௯௨. பின்னவ னுரையினை மறுத்துப் பேதையே
னன்னவன் றனைக்கடி தகற்றி னேன்பொரு
மன்னவன் சிறையற மயங்கி னேன்விதி
யின்னமு மெவ்வினை யியற்று மோவெனு.

இதுவும், அடுத்த கவியும் - குளகம்.

(இ - ள்.) பேதையேன்-அறிவில்லாதவளான நான், பின்னவன் உரையினை மறுத்து-(இராமபிரானது) திருத்தம்பியாகிய இலக்குமணன்சொன்ன வார்த்தையைத்தடுத்து, அன்னவன்தனை கடிது அகற்றினேன் - அவ்விலக்குமணனை விரைவில் (என்னைவிட்டு) நீங்கும்படிசெய்தேன்: பொரு மன்னவன் சிறை அற - (என்னைப் பாதுகாத்தற்காக வந்து) போர்செய்த கழுகரசனாகிய சடாயு (இப்பொழுது) சிறகு அறுபட்டதனால், மயங்கினேன்-(இனி வேறு துணையில்லையே யென்று) திகைப்புற்றேன்; விதி-(எனது) ஊழ்வினையானது, இன்னமும் எ வினை இயற்றுமோ - இன்னமும் எந்தக் கொடுஞ்செயலைச் செய்யுமோ? எனு - என்றுகூறி,—(எ - று.)—"ஏங்கினாள்" என அடுத்தகவியோடு தொடரும்.

இது, கழிவிரக்கம். பின்னவன் - பின்பிறந்தவன். இச்செய்யுள் சில பிரதிகளி லில்லை. (௬௪௩)

௬௯௩. அல்லலுற் றேனைவந் தஞ்ச லென்ற[1]விந்
நல்லவன் [2]றோற்பதே நரகன் [3]வெல்வதே
வெல்வதும் பாவமோ வேதம் பொய்க்குமோ
வில்லையோ வறமென விரங்கி யேங்கினாள்.

(இ - ள்.) அல்லல் உற்றேனை-துன்பமடைந்த என்னை, வந்து அஞ்சல் என்ற-அருகில்வந்து 'அஞ்சாதே' என்றுகூறிய, இ நல்லவன்-நற்குணநற்செய்கையுடையவனான இச்சடாயு, தோற்பதே-தோல்வியடைவதா? நரகன்-(பாவஞ் செய்தலால்) நரகத்தையடைதற்கு உரியவனான இராவணன், வெல்வதே-சயித்துவிடுவதா? வெல்வதும் பாவமோ - பாவந்தானோ வெற்றிபெறுவது? வேதம் பொய்க்குமோ-(தருமமே சயமென்று கூறுகிற) வேதமும் பொய்யாய்விடுமோ? அறம் இல்லையோ-தருமம் இல்லையாயிற்றோ? என-என்று சொல்லி, இரங்கி - சோகித்து, ஏங்கினாள் - புலம்பினாள்; (எ - று.)

ஏகாரங்களும், ஓகாரங்களும்-வினாவகையால், தகுதியன்றென்ற கருத்தை விளக்கும். பி - ம்.—[1]விண். [2]தோற்பதோ. [3]வெல்வதோ. (௬௪௪)

௬௯௪. நாணிலே னுரைகொடு நடந்த நம்பிமீர்
நீணிலை யறநெறி நின்று ளோர்க்கெலா

மாணியை யுந்தையர்க் கமைந்த [1]வன்பனைக்
காணிய வம்மெனக் கலங்கி விம்மினாள்.

(இ - ள்.) நாண் இலேன் உரை கொடு - வெட்கமில்லாதவளான என்னுடைய வார்த்தையினால், நடந்த - (என்னைவிட்டுப் பிரிந்து) சென்ற, நம்பிமீர் - சிறந்தஆண்மக்களே! நீள் நிலை அறம் நெறி நின்றுளோர்க்கு எலாம் ஆணியை - அழிவில்லாதுநீண்ட நிலைபேற்றையுடைய தருமமார்க்கத்திலே நிற்கிறவர்களுக்கெல்லாம் உரையாணிபோன்றவனும், உந்தையர்க்கு அமைந்த அன்பனை - உங்கள்தந்தையார்க்குப் பொருந்திய நண்பனுமான சடாயுவை, காணிய - காண்பதற்கு, வம் - வாருங்கள், என - என்றுசொல்லி, கலங்கி விம்மினாள் - கலக்கமுற்று அழுதாள்; (எ - று.)

தகாதகாரியத்தில் முயலும்படி இராமனைத் தான் தூண்டியது மன்றி இலக்குமணனையும் தன்னைப்பிரிந்துசெல்லும்படி தகுதியில்லாது ஏவியதனால், 'நாணிலேன்' என்று தன்னைத் தானே பழித்துக்கொண்டாள். நாணுவது - செய்யத்தகாதவற்றில் உள்ளமொடுங்குதல்; இலச்சை. கொடு - கொண்டு; விகாரம். பொன்னின்மாற்று இன்னதென்று தனது மாற்றினால் ஐயந்திரிபற நன்குவிளக்கும் உரையாணிப்பொன்போல, தருமமார்க்கத்தில் நடப்பவர்தன்மை இன்னதென்பதைத் தான் நடந்துகாட்டியதனால் நன்கு விளக்கும் சடாயு வென்பார், 'அறநெறிநின்றுளோர்க்கெலாம் ஆணி' என்றார். வம் என்பதை, வா என்னும்பகுதி மின்என்னும் விகுதியை ஏற்ற வம்மின் என்ற ஏவற்பன்மைமுற்றின் விகாரமென்றாவது, வா என்னும் பகுதி உம் என்னும் விகுதியை ஏற்ற வாரும் என்ற ஏவற்பன்மைமுற்றின் விகாரமென்றாவது கொள்க. பி - ம்:—[1]நண்பனை. (கூசரு)

காஙடு. கற்பழி யாமையென் கடமை யாயினும்
பொற்பழி யாவலம் பொருந்தும் போர்வலான்
விற்பழி யுண்டது வினையி னேன்வந்த
விற்பழி யுண்டதென் றிரங்கி யேங்கினாள்.

(இ - ள்,) கற்பு அழியாமை-பதிவிரதாதருமம்அழியாமலிருத்தல், என் கடமை ஆயினும்-எனது கடமையே யானாலும்,—பொற்பு அழியா வலம் பொருந்தும் - பொலிவுகெடாத வலிமை பொருந்திய, போர்வலான்-போரில் வல்லவனான (என்கணவனாகிய) இராமபிரானது, வில்-கோதண்டம், பழியுண்டது-பழியடைந்தது, வினையினேன் வந்த இல் பழியுண்டது - பாவியாகிய நான் பிறந்த [அல்லது புகுந்த] குடிக்குப் பழியை உண்டாக்குவதாம், என்று என்றுசொல்லி, இரங்கி ஏங்கினாள் - சோகித்துஅழுதாள்; (எ-று.)

இராமன்மனைவியாகிய யான் உயர்ந்தகுலஸ்திரீகளுக்கு உரிய கடமைப்படி கற்புநிலை குலையாதுநின்றேனாயினும், அழிவில்லாத பல பராக்கிரமங்களையுடையஎன்கணவனான ஸ்ரீராமன் விற்கொண்டு பொருது பகையழித்து வெற்றியும் புகழும் பெறுதற்கு இடமில்லாதபடி அவனை இவ்விடத்தை

விட்டு நீங்கச்செய்தே னாதலால், இக்கொடுஞ்செயல்செய்த யான் பிறந்த குலமும் புகுந்தகுலமும் எனதுசம்பந்தத்தால் பழியையடைந்தேவிடும் என்று புலம்பினளென்க: வலம்=பலம்: வடசொல். இல் - வீடு; குடிக்குஆகுபெயர். இச்செய்யுள் சிலபிரதிகளில் அடுத்தபாடலின்பி னுள்ளது. (௬௩௬)

௧௩௬. [1]எல்லியல் விசும்பிடை யிருந்த [2]நேமியாய்
சொல்லிய லாய்நெறி தொடர்ந்த தோழமை
நல்லிய லருங்கடன் [3]கழித்த நம்பியைப்
புல்லுதி யோவெனப் பொருமிப் [4]பொங்கினாள்.

(இ - ள்.) எல் இயல் - ஒளிபொருந்திய, விசும்பிடை - மேலுலகத்திலே, இருந்த - சென்றிருந்த, நேமியாய் - (தசரத) சக்கரவர்த்தியே! சொல் இயல் - புகழ்பொருந்திய, ஆய் நெறி தொடர்ந்த - ஆராய்ந்த நல்லொழுக்க வழி சேர்ந்த, தோழமை-நட்புக்குஉரிய, நல் இயல் அரு கடன் - நன்மை பொருந்திய அருமையான கடமையை, கழித்த - செய்துமுடித்த, நம்பியை- உத்தமனான சடாயுவை, புல்லுதியோ - (இப்பொழுது அங்குத்) தழுவிக் கொள்வாயோ? என - என்றுசொல்லி, பொருமி பொங்கினாள் - விம்மிவிம்மி அழுதாள்; (எ - று.)

முன்புஉயிர்நீத்துப் பரமபதமடைந்த தசரதசக்கரவர்த்தியை நினைத்து விளித்து முன்னிலைப்படுத்திக் கூறியது, இது. உனது நற்றோழனானசடாயு அத்தோழமைக்குஉரியபடிஉனதுமருமகளான என்னைப் பாதுகாக்கத்தொடங்கிப்பொருது அப்போரில் தான் உயிர்நீத்து இவ்வாறு அரியதோழமைக்கடனைச்செய்துமுடித்து மேலுலகத்துக்குச் சென்றனனாதலால், தோழமைக் கடனை நிறைவேற்றிய அருமைக்காக நீஉவந்து அவனை அங்குக்கட்டியணைத் துக்கொள்வையோ? என்றுகூறிப் பிரலாபித்தனளென்க. [1]எல்லையில் விசும்பு என்ற பாடத்துக்கு - எல்லையற்றதாகிய பரமபதமென்க. அருங் கடன் - பிறராற் செய்தற்குஅரிய கடமை. 'நேமியான் சொல்லிய வறநெறி' என்றும், 'கழித்து நம்பியை' என்றும் பாடம்ஓதி, மேலுலகஞ்சென்ற தசரத சக்கரவர்த்தி கூறியிருந்த தோழமைக்கடனை இங்குக் கழித்து அங்கு அவ்வுத் தமனைச்சேரச் சென்றனையோ? என்று சடாயுவைநோக்கிக் கூறியதாக உரைப்பாரும் உளர். பி - ம்:—[2]நேமியாய் சொல்லியலறநெறி. [3]கழித்து. [4]ஏங்கினான். (௬௩௭)

௧௩௭.—அப்பொழுது இராவணன் சீதையுடனே விரைந்து அப்பாற்செல்லுதல்.

ஏங்குவா [1]டனிமையு மிறகி ழந்தவ
னாங்குறு [1]நிலைமையு மரக்க னோக்கினான்
வாங்கினன் றேரிடை வைத்த மண்ணொடும்
வீங்குதோண் மீக்கொடு விண்ணி னேகினான்.

(இ - ள்.) ஏங்குவாள் தனிமையும் - இவ்வாறுபுலம்புகிற சீதையினது துணையற்ற நிலைமையையும், இறகு இழந்தவன் ஆங்கு உறு நிலைமையும் -

சிறகுகளை யிழந்த சடாயு அவ்விடத்தில் [அப்பொழுது] அடைந்த (பிழைப்பற்ற) நிலைமையையும், நோக்கினன் - பார்த்து, அரக்கன் - இராவணன், (இனித்தடையின்றிச் செல்லலா மென்று கருதி),தேரிடை வைத்த மண்ணொடும் வாங்கினன்-(தனது தேரின்மேல்வைத்த நிலத்தோடு(சீதையை)எடுத்து, வீங்கு தோள் மீ கொடு-பருத்த(தனது)தோள்களின்மேல் வைத்துக்கொண்டு, விண்ணின் ஏகினான் - ஆகாயமார்க்கத்திற் சென்றான்; (எ - று.)

கீழ்ச் சடாயு இராவணனது தேர்க்குதிரைகளைக் கொன்று தேரையும் சிதையச்செய்தன னாதலால், இராவணன் தரையோடு சீதையைத் தோளின் மேற்கொண்டு செல்பவனானான். பி - ம்:—[1]தன்மை. (கூசஅ)

கரு அ.—அப்பொழுது சீதை மூர்ச்சித்துத் தரையிற் கிடத்தல்.

விண்ணிடை வெய்யவ னேகும் வேகத்தாற்
கண்ணொடு மனமவை [1]சுழலுங் கற்பினா
ளுண்ணிறை யுணர்வழிந் தொன்று மோர்ந்திலள்
மண்ணிடைத் தன்னையு மறந்து சாம்பினாள்.

(இ - ள்.) விண்ணிடை - ஆகாயமார்க்கத்திலே, வெய்யவன் - கொடியவனான அவ்விராவணன், ஏகும் - செல்லுகிற, வேகத்தால் - விரைவினாலே, கண்ணொடு மனமவை சுழலும் - கண்களும் மனமும் சுழலலுற்ற, கற்பினாள்- பதிவிரதையான சீதை, உள் நிறை உணர்வு அழிந்து-உள்ளத்தில் நிறைந்த அறிவு அழியப்பெற்று, ஒன்றும் ஓர்ந்திலள் - யாதொன்றையும் உணரமாட்டாதவளாய், தன்னையும் மறந்து - தன்னையும் மறந்தவளாய் [மூர்ச்சித்து], மண்ணிடை சாம்பினாள் - நிலத்திற் சோர்ந்துகிடந்தாள்; (எ - று.)

நிறையுணர்வு - வினைத்தொகை. பி - ம்:—[1]சுழன்ற. (கூசக)

கரு கூ —இராவணன் அப்பாற் செல்லுதலைக் கண்ட சடாயு இரங்கல்.

ஏகின னரக்கனு மெருவை வேந்தனு
மோகவெந் துயர்சிறி தாறி [1]முன்னியே
[2]மாகமே நோக்கினன் வஞ்சன் வல்லையிற்
போகுதல் கண்டகம் புலர்ந்து சொல்லுவான்.

(இ - ள்.) அரக்கனும் - இராவணனும், ஏகினன் - (இவ்வாறு) சென்றான்; எருவை வேந்தனும் - கழுகரசனான சடாயுவும், மோகம் வெம் துயர் சிறிது ஆறி - மயக்கத்தைத்தந்த கொடிய துன்பத்தினின்று சிறிதுதெளிந்து, முன்னி - (சிறிதுபொழுது) ஆலோசித்துநின்று, மா கமே நோக்கினன் - பெரியவானத்தையேபார்த்து, வஞ்சன் வல்லையில் போகுதல் கண்டு-வஞ்சகனான இராவணன் விரைவிற்செல்லுதலைக் கண்ணுற்று, அகம் புலர்ந்து - மனம்வருந்தி, சொல்லுவான் - சிலசொல்பவனானான்; (எ - று.)—அவற்றை, அடுத்த ஐந்துகவிகளிற் காண்க.

மோஹம் - வடசொல். பி - ம்:—[1]மூர்ச்சியா. [2]மாகமேல். (கூ௫0)

கசூ௦.—இதுமுதல் ஐந்து கவிகள் - ஒருதொடர்: சடாயு இரங்கல்.

வந்திலர் மைந்தர்[1]நம் மருகிக் கெய்திய
வெந்துயர் [2]துடைத்தன னென்னு மெய்ப்புகழ்
[3]தந்திலா விதியினூர் தரும வேலியைச்
சிந்தினர் மேலினிச் செயலென் னுங்கொலோ.

(இ - ள்.) மைந்தர் - (எமது) மக்களாகிய இராமலட்சுமணர், வந்திலர்- இன்னும்வந்தார்களில்லை: நம் மருகிக்கு எய்திய வெம் துயர் - எமது மருமகளான சீதைக்கு நேர்ந்த கொடுந்துன்பத்தை, துடைத்தனன் - நீக்கினேன், என்னும் - என்கிற, மெய் புகழ் - உண்மையான கீர்த்தியை, தந்திலா - (எனக்குத்) தந்திடாத, விதியினூர் தருமம் வேலியை சிந்தினர் - விதியானது தருமத்தின் வேலியை முறித்துவிட்டது;இனி மேல் செயல் என் ஆம் கொல் ஓ - இனிமேல் விளையுஞ் செயல் யாதோ ? (எ - று.)

தருமம் நிலைநில்லாது தீங்குறுதற்கு விதி காரணமாயிற் றென்பார், 'விதியினூர் தருமவேலியைச் சிந்தினர்' என்றூர். வேலி - பாதுகாப்பு. தரும வேலி யென்பதற்கு - தருமமாகிய வேலி யென்றலும் ஒன்று. விதியினூர் என்று உயர்வுப்பன்மையாற் கூறியது, இழிவை விளக்கும். 'இனிச்செய லென்னுங்கொல்' என்பது - இன்னும் யாதுசெய்கை நிகழுமோ வென்றும் பொருள்படும். இனி, எனது மருமகளுக்கு நேர்ந்த கொடுந்துன்பத்தை நான் நீக்கினே னென்ற மெய்க்கீர்த்தியை எனக்கு விதி தந்திலது: தருமத்தினது காவலைச் சிதறடித்த அரக்கர்களின்மேல் இனி நான்செய்வதுயாதோ? என்று உரைப்பாரும்உளர். பி - ம்:—[1]தாம். [2]துடைத்தனர். [3]தந்திலர். (கூடுக)

கசூக. வெற்றிய ருளரெனின் மின்னி னுண்ணிடைப்
பொற்றொடிக் [1]கிந்நிலை [2]புகுதற் பாலதோ
வுற்றதை யின்னதென் றுணர கிற்றிலேன்
சிற்றவை வஞ்சனை முடியச் செய்ததோ.

(இ - ள்.) வெற்றியர் - (இராவணனைக் கொன்று) சயத்தை அடைய வல்லவர்களான இராமலக்ஷ்மணர், உளர் எனின் - இங்கு உள்ளாராயின், மின்னின் நுண் இடை பொன் தொடிக்கு - மின்னல்போல விளங்குகிற நுட்பமான இடையையும் பொன்னினாலாகிய தொடியென்னும் கைவளையை யுமுடைய சீதைக்கு, இ நிலை - இப்படிப்பட்டகொடியநிலைமை, புகுதற்பாலதோ-நேர்தற்கு உரியதோ? [அன்றென்றபடி]; உற்றதை இன்னது என்று உணரகிற்றிலேன் - (இராமலக்குமணர்களுக்கு) நேர்ந்த நிலைமையை இன்னதென்று அறிகின்றிலேன்; சிறு அவை வஞ்சனை - சிறியதாயாகிய கைகேயியினதுவஞ்சனைதான், முடிய செய்ததோ - (இவ்வாறு) முடித்துவிட்டதோ.

'உற்றதை இன்னதென்று உணரகிற்றிலேன்' என்பதற்கு - இப்படி நேர்ந்த தீங்கின் காரணத்தை இன்னதென்று அறியமாட்டிற்றிலே னென்று உரைத்தலும் ஒன்று. பி - ம்: —[1]இன்னலை. [2]புகுதப். (கூடுஉ)

கசஉ. பஞ்சணை பாம்பணை யாகப் பள்ளிசே
ரஞ்சன வண்ணனே யிராம னாதலால்
வெஞ்சின வரக்கனால் வெல்லற் பாலனோ
வஞ்சனை யிழைத்தனன் கள்ள மாயைால்.

(இ - ள்.) பாம்பு அணை - ஆதிசேஷ சயநம், பஞ்சு அணை ஆக - பஞ்சு மெத்தைபோல அமைய, பள்ளி சேர்-(அதனிடத்துப்) படுக்கைகொண்டருளுகிற, அஞ்சன வண்ணனே-மைபோலுங் கரியதிருநிறமுடையவனான ஸ்ரீமந் நாராயணனே, இராமன் - இராமனாகத் தோன்றியவன், ஆதலால்—, (அவ் விராமன்), வெம் சினம் அரக்கனால் வெல்லற்பாலனோ - கொடியகோபத்தை யுடைய இவ்விராக்கதனால் வெல்லப்படுதற்கு உரியனோ?[அல்லன்]; (ஆனது பற்றியே இவ்வரக்கன்). கள்ளம் மாயையால் வஞ்சனை இழைத்தனன்-திருட் டுத்தன்மையுள்ள மாயச்செய்கையால் இவ்வாறு வஞ்சனைசெய்தான்; (எ-று.)

காற்றை உணவாகக்கொள்ளுந் தன்மையதாகிய பாம்பு காற்றடைத்த மெத்தையின் தன்மை வாய்ந்து பஞ்சுமெத்தைபோல மெத்தென்றமைய என்பது, 'பஞ்சணை பாம்பணையாக' என்பதன் கருத்து. (௬௩)

கசங. வேரற வரக்கரை வென்று வெம்பழி
தீருமென் [1]சிறுவனுந் தீண்ட வஞ்சுமா
லாரியன் றேவியை யரக்க [2]னன்மலர்ப்
பேருல களித்தவன் பிழைப்பில் சாபத்தால்.

(இ - ள்.) என் சிறுவனும்-எனதுமகனான இராமனும், அரக்கரை வேர் அற வென்று வெம் பழி தீரும்-(இனி இச்செய்தியை உணர்ந்தபின்பு) இரா க்கதர்களை நிர்மூலமாம்படி கொன்று வெற்றிகொண்டு (தனக்குநேர்ந்த கொடிய) இப்பழியைத் தீர்த்துக்கொள்வான்; அரக்கன் - இராவணனும், நல் மலர் பேர் உலகு அளித்தவன் பிழைப்பு இல் சாபத்தால்-சிறந்ததாமரைமல ரில்தோன்றிப் பெரியஉலகங்களைப் படைத்தவனான பிரமதேவனது தவறுத லில்லாத சாபத்தால், ஆரியன் தேவியை தீண்ட அஞ்சும்-சிறந்தவனான இரா மனது மனையாளாகிய சீதையைத் தொடுதற்கு அஞ்சுந்தன்மையன்; (எ-று.)

இராமன் அரக்கரை அழித்துப் பழிதீர்த்துக்கொண்டபின்பு சீதையைக் கைக்கொள்ள யாதொருதடையு மில்லை: பிரமன் தந்த சாபத்திற்கு அஞ்சி இராவணன் அவளைத்தீண்டமாட்டா னாதலின் என்பார், இங்ஙனங்கூறினர். திக்குவிசயஞ்செய்து எதிரற்றவனான இராவணன் மூவுலகத்துமுள்ள தேவர் அசுரர் கந்தருவர் நாகர் முதலியோருள் அழகுவாய்ந்தமங்கையர்பலரையும் வலியக்கற்பழியாநிற்க, அதுபற்றி வருத்தமுற்ற அம்மங்கையரும் அவரைச் சார்ந்த ஆடவர்களும் அவனது பிரபிதாமகனான பிரமதேவனைச் சரணமடை ந்து அவ்வரக்கனது வரம்புகடந்த ஒழுக்கக்கேட்டைக் கூறி முறையிடவே, அதனையுணர்ந்து அருள்கூர்ந்த நான்முகக்கடவுள் 'இனி இராவணன்எந்தமாத ரையேனும் வலியக்கற்பழிக்கலுறின் தலைவெடித்து இறந்திடுவான்' என்று

சாபமிட, அதனையறிந்தபின் அவ்வரக்கன் அஞ்சி ஒருவரையறைப்பட்டுநின்றனனெனவரலாறு காண்க. ஆல் - ஈற்றசை. பி-ம்:—[1]சிறுவனே. [2]அம். ()

கசச. [1]பருஞ்சிறை யின்னன பன்னி யுன்னுவா
னருஞ்சிறை யுற்றன ளாமெனு[2]மனம்
பொருஞ்[3]சிறை [4]யிற்றதேற் பூவை கற்பெனு
[5]மிருஞ்சிறை [5]யிறுதென விடரு நீங்கினான்.

(இ - ள்.) பருஞ் சிறை - பெரியசிறகுகளையுடையசடாயு, இன்னன பன்னி-இத்தன்மையனவான வார்த்தைகளைக் கூறி, அரு சிறை உற்றனள் ஆம் எனு மனம் உன்னுவான்-(பிராட்டி) நீங்குதற்குஅரியசிறைச்சாலையை அடைந்தாள்போலும் என்று மனத்திற் சிந்திப்பவனாகி,—'பொரும் சிறை இற்றது எல் - போர்செய்கிற (எனது) சிறகு அழிவடைந்ததாயினும், பூவை கற்பு எனும் இருஞ் சிறை இறுது-நாகணவாய்ப்பறவைபோன்ற [இன்சொற்களையுடைய] சீதையினது கற்புநிலைமையாகிய பெரிய சிறகு அழிவடையாது, எனு - என்றுஎண்ணி, இடரும் நீங்கினான்-துயரொழிந்தவனுமானான்.

பருஞ்சிறை-பண்புத்தொகை யன்மொழி. அருஞ்சிறையுற்றனளாம் - இராவணனால் அரியசிறைக்காவலில் வைக்கப்பட்டாள்போலும். பாதுகாத்தல்பற்றி, கற்பு 'சிறை' எனப்பட்டது. 'கற்பெனு மிருஞ்சிறை யிறுது' என்பதற்கு - கற்புநிலையாகிய பெரிய சிறைக்காவல் அழியாதென்று உரைப்பினும் அமையும்; "சிறைகாக்குங் காப்பெவன் செய்யு மகளிர், நிறைகாக்குங் காப்பே தலை" என்ற திருக்குறளினால், சிறைக்காவலினும் மகளிரின் நிறைக்காவல் சிறந்ததாதல் உணர்க: ஆனதுபற்றியே, 'இருஞ்சிறை' எனப்பட்டதென்க. [2]மனம்பொரிஞ்சிறகிற்றதேல் என்று பாடமோதி, 'மனம்பொரிஞ்சு' என்பதற்கு - மனம்பொரிந்து என்று உரைத்து, இறகுஇற்றதேல் - என்று எடுப்பாரும் உளர்; பொரிஞ்சு - நகரதகரங்களுக்கு ஞகரசகரங்கள் முறையே போலி. இன்னன - பெயர். பி-ம்:—[1]பரிஞ்சிறை. [3]சிறகு. [4]அற்றதேற், இற்றதே. [5]அறுதென. (கூருரு)

கசரு.—சடாயு சோர்ந்து துயில் கொள்ளல்.

[1]அஞ்சிறை குருதியா லழிந்து [2]சோர்வுற
வஞ்சியை மீட்கிலே னென்னு மானமுஞ்
செஞ்செவே மக்கள்பாற் சென்ற காதலு
நெஞ்சுறத் துயின்றன னுணர்வு நீங்கலான்.

(இ - ள்.) அம் சிறை-(தனது) அழகிய இறகுகள், குருதியால் - இரத்தப்பெருக்கால், அழிந்து - அழிவடைந்து, சோர்வுற - தளர்ச்சியடையவும்,— வஞ்சியை மீட்கிலேன் என்னும் மானமும்-வஞ்சிக்கொடிபோல மெல்லியளாகியசீதையைமீட்கமாட்டாதவனாயினேன் என்றுகருதுதலாலாகிற வெட்கமும், மக்கள்பால் செம் செவே சென்ற காதலும் - (தனது) குமாரர்களாகிய இராமலக்குமணர்களிடத்தில் மிகவுஞ்செவ்விதாகப் போய்ப்பொருந்திய அன்

பும்,நெஞ்சு உற-மனத்தில் நிறைந்துநிற்கவும், துயின்றனன்-தூக்கமுற்றான்: உணர்வு நீங்கலான் - அறிவுநீங்காதவனான அச்சடாயு; எ - று.)

'உணர்வுநீங்கலான்' என்றது, எப்பொழுதும் நிலைகுலையாத நல்லறிவுடையானென்ற இயல்பை விளக்குவதோடு, இப்பொழுது உயிரொழிந்திலனென்ற செய்தியையும் விளக்கும். [1]அஞ்சிறைக்குருதியாறழிந்து என்று பாடமோதி, அழகியஇறகுகளினின்று இரத்தநதி பெருகி என்று உரைப்பாரும் உளர். வஞ்சி - உவமையாகுபெயர். மானம்-அவமானம்: "மானந்தலைவருவ செய்பவோ" என்றவிடத்திற் போல. செம்செவே=செம்செவ்வே. பி-ம்:—[2]சோரவும். (கூருகூ)

கசகூ.—இராவணன் சீதையைக்கொண்டுபோய் அசோகவனத்திற் சிறைவைத்தல்.

> வஞ்சியை யரக்கனும் வல்லை கொண்டுபோய்ச்
> செஞ்செவே திருவுருத் தீண்ட வஞ்சுவா
> னஞ்சிய லரக்கியர் நடுவ ணாயிடைச்
> [1]சிஞ்சுப வனத்திடைச் சிறைவைத் தானரோ.

(இ - ள்.) அரக்கனும் - இராவணனும், வஞ்சியை - சீதாபிராட்டியை, வல்லை கொண்டு போய் - விரைவில் எடுத்துக்கொண்டு (இலங்கைக்குச்) சென்று, திரு உரு செம் செவே தீண்ட அஞ்சுவான் - (அப்பிராட்டியின்) திருமேனியை வலியத்தொடுதற்கு அச்சங்கொண்டவனாய், ஆயிடை - அவ்விடத்தில், சிஞ்சுப வனத்திடை-(அசோகவனத்தில்) சிம்சுபாமரத்தின்கீழ், நஞ்சு இயல் அரக்கியர் நடுவண் - விஷத்தின்தன்மைபொருந்திய [கொடிய] இராக்கதமாதர்களின் நடுவிலே, சிறை வைத்தான் - (அவளைக்) காவலில்வைத்திட்டான்; (எ - று.)—அரோ - ஈற்றசை.

ஆயிடை=அ+இடை. சிஞ்சுபவனம் - வடசொல்திரிபு. பி - ம்:—[1]சிஞ்சுவா. (கூருஎ)

கசஎ.—இது - கவிக்கூற்று: இலக்குமணன் செய்தியைக் கூறுவேனெனல்.

> இந்நிலை யிளையவன் செய[1]லி யம்பினும்
> பொன்னிலை மானின்பின் றொடர்ந்து போகிய
> மன்னிலை யறிகென மங்கை யேவிய
> [2]பின்னவன் றன்னிலை பேசு வாமரோ.

(இ - ள்.) இளையவன் செயல் - இவ்விராவணனது செய்கையை, இந்நிலை இயம்பினும் - இந்தவிதமாகக் கூறினோம்; 'பொன் நிலை மானின்பின் - பொன்மயமாய்ப்பொருந்திய மானின்பின்னே, தொடர்ந்து போகிய - தொடர்ந்துசென்ற, மன் - (நமது) தலைமகனான இராமபிரானுக்கு நேர்ந்த, நிலை-நிலைமையை, அறிக - அறிவாயாக,' என - என்று, மங்கை - இளம்பருவமுடையளான சீதாபிராட்டி, ஏவிய - கட்டளையிட்ட, பின்னவன்தன் - இளையவனான இலக்குமணனது, நிலை - நிலைமையை, பேசுவாம் - இனிக்

கூறுவோம்; (எ - று.)—அதனை மேற் காண்க. அரோ - ஈற்றசை. பி-ம்:—[1]இயம்பினேம். [2]பின்னிளையவன். (கூ௰அ)

கசஅ.—சீதையின் தனிமைக்காக இலக்குமணன் சிந்தித்தல்.

ஒருமக டனிமையை யுன்னி யுள்ளுறும்
பருவரன் மீதிடப் பதைக்கு நெஞ்சினன்
பெருமகன் றனைத்தனி பிரிந்து [1]பேதுறுந்
[2]திருநகர் தீருமப் பரதன் செய்கையான்.

இதுவும், அடுத்த கவியும் - குளகம்.

(இ - ள்.) ஒரு மகள் - ஒப்பற்றவளாகிய சீதாபிராட்டியினது, தனிமையை - தனித்திருக்குந்தன்மையை, உன்னி - நினைத்தலால், உள் உறும் - மனத்திற்பொருந்திய, பருவரல் - துன்பம், மீது இட - அதிகப்பட, பதைக்கும் - துடிக்கின்ற, நெஞ்சினன்-மனத்தையுடையவனும், பெரு மகன் தனை தனி பிரிந்து பேது உறும் - புருஷோத்தமனை இராமபிரானைத் தனியே பிரிந்து வருத்தமுறுகிற, திரு நகர் தீரும் அ பரதன் - சிறந்த அயோத்தியா புரியை விட்டுநீங்கிய அந்தப்பரதனது, செய்கையான் - செயல்போன்ற செயலை யுடையவனுமாய்,—(எ - று.)—"விரைவிற்செல்கின்றான்" என வருங்கவியோடு தொடரும்.

இராமனை வனத்தினின்று மீட்டு நகர்க்கு அழைத்துக்கொண்டுபோக வேண்டுமென்ற விருப்பத்தோடு அயோத்தியினின்று புறப்பட்டுச் சித்திர கூட பருவதத்துக்கு வந்துசேர்ந்த பரதன் அப்பொழுது மீண்டு நகர்புகுதற்கு உடன்படாத இராமனை அங்கு விட்டுப் பிரிந்து செல்லும்பொழுது அடைந்த கிலேசத்தை, இப்பொழுது இலக்குமணன் சீதையைத் தனியேவிட்டுச் செல்லும்பொழுது அடையுங் கிலேசத்துக்கு உவமைகூறினர். அங்கு இராமனை விட்டுப் பிரிந்து செல்ல மனமிலனாயினும் பரதன் அப்பெருமான்கட்டளையை மறுக்கமாட்டாமற் சென்றமைபோல, இங்குச் சீதையைத் தனியேவிட்டு நீங்கக் கருத்திலனாயினும் இலக்குமணன் அப்பிராட்டியின் கட்டளையைக் கடக்கமாட்டாமற் செல்கின்றன னென்க. பெருமகன் - தமையனுமாம். 'பெருமகன் தனைத் தனி பிரிந்து பேதுறும்' என்றதைத் திருநகருக்கு அடைமொழியாக்கி, இராமன்பிரிந்ததனால் வருத்தமுற்ற சீதையைக் காவல்செய்யாது தனியேவிட்டு இராமனைத் தேடிக்கொண்டு வனத்தைநோக்கிச்செல்லும் இலக்குமணன், இராமன்பிரிந்ததனால் வருத்தமுற்ற அயோத்தியாபுரியைக் காவல்செய்யாது தனியேவிட்டு இராமனைத்தேடிக்கொண்டு வனத்தைநோக்கிச்சென்ற பரதனது செய்கையையொக்குஞ்செய்கையையுடையான் என்று உவமைபொருத்தினும் அமையும். பி-ம்:—[1]பேதுற்றுத். [2]திருநகர்ச்செல்லும்.

கசகூ.—இலக்குமணன் இராமனைக் காணுதல்.

தெண்டிரைக் கலமென விரைவிற் செல்கின்றான்
புண்டரீ கத்தடங் காடு பூத்தொரு

கொண்டல்வந் [1]திழிந்தன்ன கோலத் தான்றனைக்
கண்டனன் மனமெனக் களிக்குங் கண்ணினான்.

(இ-ள்.) தெள் திரை கலம் என - தெளிவான அலைகளையுடையதாகிய கடலில் ஓடும் மரக்கலம்போல, விரைவின் செல்கின்றான் - விரைவாகப் போகின்றவனான இலக்குமணன்,—புண்டரீகம் தட காடு பூத்து-பெரிய செந்தாமரை மலர்த் தொகுதி பூக்கப்பெற்று, ஒரு கொண்டல் வந்து இழிந்து அன்ன-நீர்கொண்டதொரு காளமேகம் வந்து இறங்கினாற்போன்ற, கோலத்தான் தனை - திருமேனியழகுடையவனான இராமபிரானை, கண்டனன் - பார்த்து, மனம் என களிக்கும் கண்ணினான் - (தன்) மனங் களிப்புறுதல் போலக் களிப்படையுங் கண்களையுடையவனானான்; (எ - று.)

இராமதரிசனத்தாற் கண்கள் அடைந்த களிப்புக்கு வேறு உவமை கிடைத்தல் அரிதாதல்பற்றி, அதனால் அவன்மனம் களித்தலையே உவமை கூறினார். 'மனமெனக்களிக்குங் கண்ணினான்' என்று உபமானமும் உபமேயமுமாக வைத்துக்கூறினும், மனமும் கண்ணும் ஒருங்கே களிக்கப்பெற்றன னென்பதே கருத்து. இராமனது நீலமேனிக்குக் காளமேகமும், கண் கை கால் வாய் உந்தியாகிய திருவவயவங்களின் அமைப்புக்குச் செந்தாமரை மலர்த்தொகுதியும் உவமை யெனக் காண்க. 'புண்டரீகத்தடங்காடுபூத்து ஒருகொண்டல் வந்து இழிதல்' - இல்பொருளுவமை. மனமெனக் கண்டனன் என்று எடுத்து, இராமனுக்கு யாதொரு தீங்கு மில்லை யென்று தன் மனத்திற் கருதியவாறே யாதொருதீங்குமின்றி வரக் கண்டனன் என்றலும் ஒன்று. பி - ம்:—[1]இழிந்தெனக். (௬௬0)

௬௬௧.—இராமன் இலக்குமணனைக் காணுதல்.

துண்ணெனு மவ்வுரை [1]தொடர்ந்த தோகையும்
பெண்ணெனும் பேதைமை மயக்கப் பேதினா
லுண்ணிறை சோருமென் றூச லாடுமக்
கண்ணனு மிளவலைக் [2]கண்ணுற் றானரோ.

(இ-ள்.) 'துண்ணெனும்-(கேட்பவர்) அஞ்சித் திடுக்கிடுதற்குக் காரணமான, அ உரை - (மாயமானினது 'ஹாஸீதே லக்ஷ்மணா' என்ற) அவ்வார்த்தை, தொடர்ந்த - சென்று செவிபடப்பெற்ற, தோகையும் - மயில்போல் பவளான சீதையும், பெண் எனும் பேதைமை மயக்கம் பேதினால் - (தனது) பெண்மையென்கிற அறியாத்தன்மைக்கு உரிய மயக்கமாகிய வேறுபாட்டினால், உள் நிறை சோரும்-மனத்தின் உறுதிநிலை குலைவாள்,' என்று-என்று எண்ணி, ஊசல் ஆடும்-மனத்தடுமாற்றமடைந்துவருந்துகிற, அ கண்ணனும்-கருநிறமுடையவனான அவ்விராமனும், இளவலை கண்ணுற்றான் - தம்பியான இலக்குமணனைப்பார்த்தான்; (எ - று.)—அரோ - ஈற்றசை.

கண்ணன் - க்ருஷ்ணன் என்ற வடசொல்லின் சிதைவு; இது அவதாரப்பெயரன்றித் திருமாலுக்கு உரிய பொதுப்பெயராய் இங்கு இராமனுக்கு

வந்தது. இனி, கண்ணனென்பது-கருநிறமுடையானென்பதுபற்றி இராம னுக்கு வந்த காரணப்பெயரெனினுமாம். இராமனென்ற பெயருக்கு-கருநிற முடையானென்று ஒருபொருளுள்ளதனால், கண்ணனென்பது அதன்பரி யாயமாகத் தட்டில்லை. பி-ம்:—[1]தொடரத். [2]கண்ணிரேக்கிறேன். (கூகூக)

வேறு.

கருக.—இலக்குமணன் வருங் காரணத்தை இராமன் ஆலோசித்தல்.

புன்சொற்க டந்த பகுவாய ரக்க னுரைபொய்யெ ஞாது [1]புலர்வாள்
வன்சொற்[2]க டந்து மடமங்கை யேவ நிலைதேர வந்த [3]மருளோ
தன்சொற்க டந்து தளர்கின்ற நெஞ்ச முடையேன் மருங்கு தனியே
யென்சொற் கடந்து மனமுந் தளர்ந்த விளவீரன் வந்த வியல்பே.

இதுவும், அடுத்த கவியும் - குளகம்.

(இ - ள்.) மனமும் தளர்ந்த இள வீரன்-(உடம்போடு) மனமும் தளர்ச்சியடையப்பெற்ற இளையவீரனான இவ்விலக்குமணன், என் சொல் கடந்து-(சீதையைப் பர்ணசாலையிற் பாதுகாத்திருக்கும்படி கட்டளையிட்ட) எனது வார்த்தையை மீறி, தன் சொல் கடந்து தளர்கின்ற நெஞ்சம் உடையேன் மருங்கு-('இது மாயமான். இதனைத்தொடரலாகாது' என்று உண்மையை யுணர்ந்து முந்திக்கூறிய) தனது வார்த்தையைக் கடந்து (இங்குவந்து) சோர் வடைகிற மனத்தையுடையவனான எனது அருகிலே, தனியே வந்த இயல்பு-தனித்துவந்த தன்மையானது,—மட மங்கை - (பெண்களுக்குஉரிய) பேதை மையுடைய சீதை, புல் சொற்கள் தந்த பகு வாய் அரக்கன் உரை பொய் எஞாது-வருத்தந்தருஞ் சொற்களைக் கூறிய பிளவுபட்ட வாயையுடைய மாய மானாய் வந்த இவ்வரக்கனது வார்த்தைகளை வஞ்சனையென்று கருதாமல், புலர்வாள் - வாடுபவளாய், வல் சொற்கள் தந்து ஏவ-கொடிய வார்த்தை களைக் கூறி வலியஏவியதனால், நிலை தேர வந்த - (எனது) நிலைமையை அறி தற்கு வந்த, மருளோ-விபரீதச்செயலோ? (எ - று.)—"என்று உன்னி"என வருங் கவியோடு தொடரும்.

அரக்கன் - மாரீசன். புன்சொற்கள் - 'ஹா ஸீதே லக்ஷ்மண' என்று இராமன்குரலால் வஞ்சனையாக விளித்தவை தன் சொல்-இலக்குமணனது சொல். பி-ம்:—[1]புகல்வாள். [2]கடந்த. [3]மருளே.

இதுமுதல் எழுகவிகள்-ஒன்று மூன்று ஐந்தாஞ் சீர்கள் மாங்காய்ச்சீர்க ளும், மற்றைநான்கும் மாச்சீர்களு மாகிய கழிநெடிலடி நான்கு கொண்ட எழுசீராசிரியவிருத்தங்கள். (கூகூ௨)

கரு௨.—இராமன் இலக்குமணனைத் தழுவி வந்த காரணம் வினவல்.

என்றுன்னி யென்னை விதியார்மு டிப்ப தெனவெண்ணி நின்ற
விறையைப், பொன்றுன்னு விற்கை [1]யிளவீரன் வந்து புனைதாளி
றைஞ்சு பொழுதின், மின்றுன்னு நூலின் மணிமார்ப மூழ்க விரை

வோடு புல்லி [2]யுருகா, நின்றுன்னி வந்த நிலை[3]யென்சொ லென்று நெடியோன்வி ளம்ப நொடிவான்.

(இ - ள்.) என்று உன்னி-என்று எண்ணி, விதியார் முடிப்பது என்னை என எண்ணி நின்ற-ஊழ்வினை முடிக்குஞ் செயல் யாதோவென்று சிந்தித்துநின்ற, இறையை-இராமபிரானை, பொன் துன்னு வில் கை இள வீரன்-அழகியதாயமைந்த வில்லையேந்திய கையையுடைய இளைய வீரனான இலக்குமணன், வந்து புனை தாள் இறைஞ்சு பொழுதில் - அருகிற் சார்ந்து அழகிய திருவடிகளில் வணங்கும்பொழுது,—நெடியோன் - தமையனான அவ்விராமன், மின் துன்னு நூலின் மணி மார்பு அழுந்த விரைவோடு புல்லி - மின்னல்போல்விளங்குகிற பூணூலையுடைய அழகிய தன்மார்பு அழுந்தும்படி விரைவாக (அவ்விலக்குமணனை யெடுத்து) இறுகத்தழுவிக்கொண்டு, உருகா நின்று - (அன்புமிகுதியால்) மனம் உருகப்பெற்றுநின்று, உன்னி வந்த நிலை என் கொல் என்று விளம்ப - 'நீ நினைத்துவந்தவிதம் என்னகாரணத்தால்' என்று வினவ, நொடிவான் - (இலக்குமணன்) விடைகூறுவான்; (எ-று.)— அதனை அடுத்த இரண்டுகவிகளிற் காண்க.

புனைதாள் - வீரக்கழலையணிந்த பாதமுமாம். மூன்றாமடியில், துன்னு-உவமவுருபு; அன்றி,மின்னலின் தன்மை பொருந்திய முப்புரிநூலென்றலும் அமையும். நெடியோன் - மூத்தவன்; இனி, திருக்கலியாணகுணகணங்களாற் பெரியவனும், திரிவிக்கிரமாவதாரத்தில் நீண்டுவளர்ந்தவனும், நெடிய விசுவரூபமுடையவனுமாம். உன்னிவந்தநிலை என்கொல் - யாதுநினைத்து எதன்பொருட்டு வந்தாய்? என்றபடி. **பி-ம்:**—[1]வய. [2]ஒருகால். [3]என்னை. ()

கருந.—இதுவும், அடுத்த கவியும் - இலக்குமணன் தான்வந்த காரணங் கூறல்.

இல்லாநி லத்தி னிசையாத வெஞ்சொ லெழவஞ்சி [1]யேவ [2]முறையால், வல்வாய ரக்க னுரையாகு மென்ன மதியாண்ம றுக்க முறுவா,ணில்லாது மற்றி தறிபோதி யென்ன நெடியோய் புயத்தின் வலியென், சொல்லான்ம னத்தி னடையாள்சி னத்தின் முனிவோடு நின்று துவள்வாள்.

இதுமுதல் ஆறு கவிகள் - குளகம்.

(இ - ள்.) நிலத்தின் இல்லா - உலகத்தில் இல்லாததும், இசையாத - பொருந்தாததுமான, வெம் சொல் - ('ஹா ஸீதே லக்ஷ்மண!' என்ற) கடுஞ் சொல், எழ - (திடீரென்று) எழுந்ததாக,—அஞ்சி - (அதுகேட்டு) அச்சங் கொண்டு, ஏவ - (சீதை சென்றுசெய்தியறிந்துவரும்படி எனக்குக்) கட்டளையிட,—(அப்பொழுது யான்), முறையால்-முறைமைப்படி, வல் வாய் அரக்கன் உரை ஆகும் என்ன-'கொடிய வாயையுடைய (மான்வடிவாகிய) இராக்கதனது சொல்லேயாகும் இது' என்றுகூற,—மதியாள் - (அதனை உண்மையென்று) மதியாமல், மறுக்கம் உறுவாள்-கலக்கமடைபவளாய்,இது அறி நில்

லாது போதி என்ன-('சென்று)இதன்உண்மையை அறிந்துவா இங்குநில்லா மற் செல்' என்று (மீண்டும் சீதை என்னை) ஏவ,—என் சொல்லால்-(அவள் சொல்லை மறுத்து உனது ஆற்றலை யெடுத்துக்கூறிய) எனது வார்த்தையால், நெடியோய் புயத்தின் வலி - உத்தமனான உனது தோள்வலிமையை, மனத்தின் அடையாள்-(தன்)மனத்திற் கொள்ளாதவளாய் [அறிந்துகொள்ளாமல் என்றபடி], சினத்தின் முனிவோடு நின்று துவள்வாள் - கோபமிகுதியோடு நின்று தளர்பவளாய்;--(எ-று.)—"என்று ஓடலோடும்"என வருங்கவியோடு தொடரும். மற்று-அசை; வினைமாற்றுமாம். பி-ம்:—[1]எவ்வம். [2]முறையான்.

௬௫௪. ஏகாது நிற்றி யெனின்யானெ ருப்பி னிடைவீழ்வெ னென்று முடுகா, மாகான கத்தி னிடையோட லோடு மனமஞ்சி வஞ்ச வினையேன், போகா[1]தி ருக்கி னிறவாதி ருக்கை புணராளெ னக்கொ டுணரா, வாகா[2]தி றக்கை யறனன்றெ னக்கொ டிவண் வந்த தென்ன வமலன்.

(இ - ள்.) 'ஏகாது நிற்றி எனின்-(நீ இராமனிடத்துக்குச்) செல்லாமல் இங்குநிற்பாயானால், யான் நெருப்பினிடை வீழ்வென் - நான் நெருப்பிற் குதித்து உயிர்விடுவேன்,' என்று - என்றுசொல்லி, முடுகா - விரைந்து, மா கானகத்தினிடை - பெரிய காட்டிலே, ஓடலோடும் - (தீயைநாடிச் சீதை) ஓடியவளவிலே, மனம் அஞ்சி - மனத்திற் பயந்து, வஞ்சம் வினையேன் போகாது இருக்கின் இறவாதுஇருக்கை புணராள் என கொடு உணரா-'வஞ்சனைச்செய்கையையுடையனென்று அவளாற்கருதப்பட்ட யான் இவ்விடம் விட்டுப்போகாமலிருந்தால் அவள் இறவாமலிருக்கமாட்டாள்'என்று அறிந்து கொண்டு, இறக்கை ஆகாது அறன் அன்று என கொடு - 'அவள்இறத்தல் தகாது, அது தருமமன்று' என்றும் எண்ணி, இவண் வந்தது - (நான்) இவ்விடத்திற்கு வந்தசெயல் (நிகழ்ந்தது), என்ன - என்று (இலக்குமணன்) சொல்ல,(அதுகேட்டு),அமலன்-குற்றமற்றவனான இராமபிரான்,--(எ-று.)— "என்று தெருளா" என வருங்கவியோடு தொடரும்.

இறவாதிருக்கைபுணராள் - இறந்தேவிடுவள் என்றபடி. பி-ம்:—[1]நிற்கின். [2]இருக்கை. (௬௬௫)

௬௫௫.—நடந்த செயலைக்குறித்து இராமன் சிந்தித்தல்.

[1]சாவாதி ருத்த லிலளான துற்ற [2]ததையோ தடுக்க [3]முடியா
தாவாவ லக்க ணுறுவானு ரைத்த பொருளோவ கத்தி [4]னடையா
காவாநி லத்தின் வருமேத [5]மற்ற தொழியாது கைக்கொ டகலப்
போவார்பி ரிக்க முயல்வார்பு ணர்த்த பொருளாமி தென்று தெருளா.

(இ-ள்.) 'சாவாது இருத்தல் இலள் ஆனது உற்றது-(இவன் சீதையை விட்டுவராதிருப்பின் அவள்) இறவாமலிருக்குந்தன்மையில்லாதவளான நிலைமை நேர்ந்தது; அதையோ தடுக்க முடியாது - (அவள் அடைவதாகச் சொன்ன) மரணத்தைத் தடுத்தலோ (இவன்விட்டுவருதலொழிய வேறொன்

ருல்) முடியாதாயிற்று; உரைத்த பொருளோ-(இவன் அவளுக்குத் தேறுத லாகச்) சொன்ன சொற்களின் பொருள்களோ, அலக்கண் உறுவாள் அகத் தின் அடையா-கலக்கமடைந்தஅவளது மனத்திற் பதியவில்லை; ஆ ஆ-அந்தோ அந்தோ !! காவா நிலத்தின் ஏதம் வரும்-பாதுகாவலொழிந்த அவ்விடத்தில் தீங்கு வந்து சேரும்: அது ஒழியாது - அத்தீங்கு வாராதுநீங்காது; இது - (மாயமான்வந்ததுமுதலிய) இச்செய்கை, கை கொடு அகல போவார் பிரிக்க முயல்வார் புணர்த்த பொருள் ஆம் - (சீதையைக்) கைப்பற்றிக்கொண்டு தூர மாகச்செல்லக்கருதியவர்கள் (அவளைவிட்டு எம்இருவரையும்) பிரிக்க யத்த னித்தவராய் (அதற்குஏற்ப)ச் செய்த வஞ்சனைச்சூழ்ச்சியாம்', என்று தெருளா - என்றுநிச்சயித்து,—(எ - று.)—"என" என்று வருங்கவியோடு தொடரும். மற்று - வினைமாற்று.

இலக்குமணன்மேலும்குற்றமில்லை, சீதையின்மேலும்குற்றமில்லை. சீதை யைக்கொண்டுசெல்லக்கருதியவர் சீதையைத்தனிப்படுத்துதற்குச்செய்த சூழ்ச்சியால் இங்ஙனம்நிகழ்ந்தது; எங்ஙனமாயினும் சீதைக்குப் பாதுகாவலில்லா மையால் அங்குத்தீங்குநேர்ந்தேவிடும் என்று உணர்ந்தனனென்க. ஆவா - இரக்கக்குறிப்பிடைச்சொல்லடுக்கு. பி - ம்:—[1]சாவானதிற்றலில்லானதுற் றது. [2]அஃதோ. [3]முடியா. [4]அடையாள். [5]உற்றது. (௯௬௬)

௯௬௭.—இராமன் இலக்குமணனைநோக்கிச் சிலகூறல்.

வந்தாய்தி றத்தி னுளதன்று குற்ற மடவாண்ம றுக்க முறுவாள்
சிந்தாகு லத்தொ டுரைசெய்த செய்கை யதுதீரு மென்று தெளிவாய்
முந்தேத டுக்க வொழியாதெ டுத்த வினையேன்மு டித்த முடிவா
லந்தோகெ டுத்த தெனவுன்னி யுன்னி யழியாத வுள்ள [1]மழிவான்.

(இ - ள்.) 'வந்தாய் திறத்தின்-(சீதையைத் தனியேவிட்டு இங்கு) வந்த உன்னிடத்திலே, குற்றம் உளது அன்று - குற்றமில்லை; 'மடவாள்-பேதை மைக்குணமுடைய சீதை, மறுக்கம் உறுவாள் - (மாயமானை உண்மைமானென் றுகருதித்) தடுமாற்றமடைந்தவளாய், சிந்தா ஆகுலத்தொடு-மனக்கலக்கத் தோடு, உரைசெய்த-சொன்ன, செய்கை-(மானைப்பிடிக்கத்தொடர்தலாகிய) அச்செயலினால், அது - (உன்னுடைய) அந்தக்குற்றம், தீரும்-நீங்கும்,' என்று - என்றுசொல்லி, தெளிவாய்-(மாயமானென்று ஐயமற நீ) தெளிந்து கொண்டு, முந்தே தடுக்க-முன்னமே (என்னைத்) தடைசெய்ய, ஒழியாது - அவ்வாறேவிட்டுநீங்காமல், எடுத்த வினையேன்-தொடங்கிய அச்செய்கையை யுடையேனான நான், முடித்த - செய்துதீர்த்த, முடிவால்-முடிவினால், அந் தோ கெடுத்தது-ஐயோ (அச்செயல்)என்னைக்கெடுத்துவிட்டது!' என-என்று (தம்பியைநோக்கிக்) கழிவிரக்கமாகச் சொல்லி, உன்னி உன்னி (அதையே) நினைத்துநினைத்து, அழியாத உள்ளம் அழிவான்-என்றும் அழியாத தனது மனம் அழிபவனாய், (எ - று.)—"என்று கடுகி" என வருங் கவியோடு தொடரும்.

தீரும் - ஏவற்பன்மைமுற்று; இங்கு, உயர்வுப்பன்மையாய் நின்றது. 'அழியாத வுள்ளம்' என்றது, இராமனுக்கு இயல்பாகவுள்ள மிக்க தைரியத்தைக் காட்டும். அழியாதவுள்ளமழிவான் - தொடைமுரண். பி-ம்:—[1]அழியா.

கஙஎ.—இனித் தாமதஞ் செய்யலாகா தென்று இராமன் விரைந்து பர்ணசாலைக்கு மீளுதல்.

[1]பாணிக்க நின்று பயனாவ தென்னை பயில்பூவை யன்ன குயிலைக்
காணிற்[2]க ரந்த துயர்தீரு மன்றி யயலில்லை யென்று கடுகிச்
சேணுற்ற கன்ற நெறியூடு [3]சென்று சிலைவாளி யன்ன விசைபோ
யாணிப்ப சும்பொ னனையாளி ருந்த வவிர்சோலை வல்லை யணுகா.

(இ - ள்.) 'பாணிக்க நின்று பயன் ஆவது என்னை - பொழுதுநீட்டிக்க இங்குநிற்றலா லாகும் பயன் யாது? பயில் பூவை அன்ன குயிலை-(இன்சொற்களைக்கூறிப்) பழகிய நாகணவாய்ப்பறவை போன்ற சீதையை, காணின் - கண்டால், கரந்த துயர் தீரும் அன்றி - (நமது மனத்தில்) நேர்ந்த துன்பம் நீங்குமே யல்லாமல், அயல் இல்லை-வேறொருவகையுமில்லை,' என்று-என்று சொல்லி, கடுகி - துரிதப்பட்டு, சேண் உற்று அகன்ற நெறியூடு சென்று - நெடுந்தூரம் பொருந்திப் பரந்துள்ள வழியிலே நடந்து, சிலை வாளி அன்ன விசை போய் - வில்லினின்று எய்யப்பட்ட அம்பின் வேகம்போன்ற வேகத்தோடு சென்று, ஆணி பசும்பொன் அனையாள் இருந்த அவிர் சோலை வல்லை அணுகா - பசிய ஆணிப்பொன்னைப் போன்றவளான சீதை இருந்த விளங்குகிற பஞ்சவடியாச்சிரமத்தை விரைவிற்கிட்டி,—(எ-று.)—"ஓடிவந்தனன்" என வருங் கவியோடுமுடியும்.

குயில்-அதுபோன்ற இன்குரலையுடைய சீதைக்கு உவமையாகுபெயர். ஆணிப்பொன் - மாற்றுயர்ந்த பொன். இராமனது அப்பொழுதைய நடைவிரைவுக்கு இராமபாணத்தின்வேகம் உவமைகூறப்பட்ட தென்க. பி-ம்:—[1]பாணித்து. [2]கலந்த. [3]சென்ற. (கூகூஅ)

வே று.

கஙஅ.—அந்தச்சீதையைக்காணமல் இராமன் வருந்தல்.

ஓடி [1]வந்தனன் [2]சாலையின் [3]சோலையி னுதவுந்
தோடி வர்ந்தபூஞ் சுரிகுழ லாடனைக் [4]காணான்
கூடு தன்னுடை யதுபிரிந் தாருயிர் குறியா
நேடி வந்தது [5]கண்டில தாமென [6]நின்றான்.

(இ - ள்.) ஓடி வந்தனன் - (இவ்வாறு) விரைந்துஓடிவந்த இராமன்,— சாலையின்-அப்பர்ணசாலையில், சோலையின் உதவும் தோடு இவர்ந்த பூ சுரி குழலாள் தனை-சோலையிலுண்டாகிற இதழ்கள்நெருங்கிய மலர்களைச் சூடிய கடைகுழன்ற கூந்தலை யுடையவளான சீதையை, காணான்-காணாதவனாய்,—ஆர் உயிர்-அருமையான ஓர் உயிர், தன் உடையது கூடு பிரிந்து - தன்னுடையதான உடம்பைப் பிரிந்து சென்று, குறியா நேடி வந்து - மீண்டும் (அவ்

வுடம்பைக்) குறிக்கொண்டு தேடிவந்து, அது கண்டிலது ஆம் என - அதனைக் காணப்பெறாது நின்றாற் போல, நின்றான் - திகைத்து நின்றான்; (எ-று.)

பிராணநாயகனை இராமனுக்கு உயிரும், சீதைக்கு உடம்பும் உவமையெனக் காண்க. உயிர் உடம்பையின்றியமையாதவாறு போல, இராமன் சீதையையின்றியமையா னென்க. இனி, கூடு-ஓர் உடம்பானது, தன்னுடைய்து ஆர் உயிர் பிரிந்து தனது அருமையான உயிரைப் பிரிந்து, குறியாநேடிவந்து - (மீண்டும் அதனைக்) குறிக்கொண்டு தேடிவந்து, அது கண்டிலது ஆம் என - அதனைக்காணப்பெறாதவாறுபோல, நின்றா னென்று உரைப்பாரும் உளர்; அப்பொழுது, இராமனுக்கு உடம்பும், அவனதுபிராணநாயகியான சீதைக்கு உயிரும் உவமையெனக்காண்க. சோலையினுதவும் பூவெனஇயையும். பி - ம்:—[1]வந்தனர். [2]சாலையிற், சாலையுஞ். [3]சோலையும். [4]காணர். [5]கண்டிலர். [6]நின்றார்.

இதுமுதல் இருபத்துநான்கு கவிகள் - முதற்சீரும் ஐந்தாஞ்சீரும் மாச்சீர்களும், மற்றைமூன்றும் விளச்சீர்களு மாகிய நெடிலடி நான்கு கொண்ட கலிநிலைத்துறைகள். (௬௬௯)

கருகூ.—இதுவும் அது.

கைத்த சிந்தையன் கனங்குழை யணங்கினைக் காணா
துய்த்து [1]வாழ்தர வேறொரு பொருளி[2]லா னுதவ
வைத்த மாநிதி மண்ணொடு [3]மறைந்தன வாங்கிப்
பொய்த்து ளோர்கொளத் திகைத்துநின் றானையும் போன்றான்.

(இ - ள்.) கனம் குழை அணங்கினை காணாது - கனமான [அல்லது விலையுயர்ந்த]குழையென்னுங் காதணியையுடைய சிறந்தபெண்ணாகிய சீதையைக் காணமல், கைத்த சிந்தையன்-வெறுத்த மனத்தையுடையனான ஸ்ரீராமன்,—உதவ-(தனக்கு) உதவுதற்காக, வைத்த-(நிலத்திற்) புதைத்துவைத்த, மா நிதி - மிக்க செல்வங்களை, பொய்த்துளோர் - வஞ்சனைச்செய்கையையுடையோர், மண்ணொடு மறைந்தன வாங்கி கொள- (புதைத்துவைத்த) மண்ணோடு மறையும்படி எடுத்துக்கொள்ள, திகைத்து நின்றான்-திகைப்படைந்து நின்றவனை, உய்த்து வாழ்தர வேறு ஒரு பொருள் இலானையும்-வைத்துக் கொண்டுவாழ்வதற்கு வேறேஒருபொருளு மில்லாதவனையும், போன்றான்—.

ஒருவன் தனக்குஉள்ளசெல்வமனைத்தையும் பிறர்கவரவொண்ணாது பத்திரப்படுத்தி நிலத்திற்புதைத்துவைக்க, அதனைக் கள்ளர் மண்ணோடு மறைத்துக் கவர்ந்துஎடுத்துக்கொண்டால், அப்புதையலுக்குஉடையவன் கொண்டு வாழ்வதற்கு வேறொருபொருளின்றிக் கலங்குமாறுபோல, சீதை மண்ணுடன் காணாதிருத்தலை நோக்கி இராமன் அவளையின்றிவாழமாட்டானாய்க் கலங்கி நின்றனனென்க. **உவமையணி.** 'நின்றானையும்போன்றான்' என்ற உம்மை-கீழ்க்கவியிற்கூறிய உவமையை நோக்கி இறந்தததழுவிய எச்சமாய் நின்றது. **பி - ம்:**—[1]வாழ்தற்கு. [2]இலன். [3]மறைத்தனர். (௬௭௦)

கசூ௦.—இதுமுதல் மூன்றுகவிகள் - அப்பொழுது உலகத்திலுண்டான துழப்பத்தைக் கூறும்.

மண்சு ழன்றது மால்வரை சுழன்றது மதியோ
ரெண்சு ழன்றது சுழன்றதவ் வெறிகட லேழும்
விண்சு ழன்றது வேதமுஞ் சுழன்றது விரிஞ்சன்
கண்சு ழன்றது [1]சுழன்றது கதிரொடு மதியும்.

(இ - ள்.) (சர்வாந்தர்யாமியான அந்தப் பகவானுடைய திருவுள்ளம் இவ்வாறு கலங்கித் திகைத்துச்சுழலவே), மண் சுழன்றது-பூமி சுழலலுற்றது; மால் வரை சுழன்றது-பெரிய மலைகள் சுழலலுற்றன; மதியோர் எண் சுழன்றது - திவ்வியஞானமுள்ளவர்களுடைய எண்ணமும் நிலைதிரிந்தது; அ எறி கடல் ஏழும் - அலைவீசுகின்ற அந்த ஏழுசமுத்திரங்களும், சுழன்றது - சுழலலுற்றன; விண் சுழன்றது-வானமும் சுழலலுற்றது; வேதமும் சுழன்றது - (என்றும்நிலைகுலையாத) வேதங்களும் நிலைகுலைந்தன; விரிஞ்சன் கண் சுழன்றது - (பதினுன்குஉலகங்களுள் மேலுலகமாகிய சத்தியலோகத்தி லுள்ள) பிரமதேவனது கண்களும் சுழலலுற்றன; கதிரொடு மதியும் - சூரியனேடு சந்திரனும், சுழன்றது - சுழலலுற்றது; (எ - று.)

எல்லாப்பொருள்களின் வடிவமாயுள்ள எம்பெருமானது மனம்சுழலவே, அப்பொருள்கள்யாவும் சுழன்றன வென்க. 'அவ்வெறிகடல்' என்பதில், அகரம் - உலகறிசுட்டு. வரை, எண், கடல், வேதம், கண் என்பவை - சாதியொருமையாதலால், 'சுழன்றது'என்ற ஒருமைமுற்றைக் கொண்டன; கதிரும் மதியும் தனித்தனி சுழன்றதெனக் கூட்டுக: [1]சுழன்றன எனப் பன்மையாகிய பாடமுங் கொள்ளலாம். (கூஎக)

கசூக. அறத்தைச் சீறுங்கொ லருளையே சீறுங்கொ லமரர்
திறத்தைச் சீறுங்கொன் முனிவரைச் சீறுங்கொ றீயோர்
மறத்தைச் சீறுங்கொ லென்கொலோ முடிவென்று மறையி
[1]னிறத்தைச் சீறுங்கொ னெடுந்தகை யோனென [2]நடுங்கா.

இதுமுதல் நான்கு கவிகள் - குளகம்.

(இ - ள்.) நெடு தகையோன் - பெருமைக்குணமுள்ளவனுகிய ஸ்ரீராமன், அறத்தை சீறும் கொல் - தருமத்தைக் கோபிப்பானே? அருளையே சீறும் கொல் - கருணையென்னுங் குணத்தையே கோபிப்பானே? அமரர் திறத்தை சீறும் கொல்-தேவர்களுடைய தன்மையைக் கோபிப்பானே? முனிவரை சீறும் கொல்-முனிவர்களைக் கோபிப்பானே? தீயோர் மறத்தை சீறும் கொல் - கொடியஅரக்கர்களுடையகொடுமையைக்கோபிப்பானே? மறையின் நிறத்தை சீறும் கொல் - வேதங்களின் தன்மையைக் கோபிப்பானே? என - என்றும், முடிவு என்கொல்ஓ என்று-(அக்கோபத்தின்) முடிவு யாதாகுமோ? என்றும் கருதி, நடுங்கா-நடுக்கங்கொண்டு,—(எ - று.)—"பொருள்கள் மேல கீழுறக் கீழன மேலுறும் வேலை" என வருங்கவியோடு தொடரும்.

அறமும்அருளும்ஆகிய உயர்குணங்களையுடைய தனக்குத் தீங்கு நேர்ந்ததனாலும், அங்ஙனம் நேர்ந்தபொழுது அவ்வறமும் அருளும் துணைநின்று காத்து அதனை விலக்காதொழிந்ததனாலும்,அவற்றைச்சீறுவானேனென்னுங் கருத்து நிகழ்ந்தது. தேவர்கள்துயரந்தீர்த்தற்பொருட்டாகவே திருவவதரித்து முனிவர்கள்வேண்டுகோட்கு இணங்கி அவர்கட்குப் பகைவர்களான அரக்கர்களை அழித்தற்குச் சித்தனாய்நின்ற தனக்கு நேர்ந்த தீமையை அத்தேவர்களும் முனிவர்களும் தடாதொழிந்தன ரென்ற காரணத்தால், அவர்கள் மீது கோபங்கொள்வானேனென்ற எண்ண முண்டாயிற்று. 'தீயோர்மறத்தைச் சீறுங்கொல்' என்று கருதியதன் காரணம், வெளிப்படை. 'தருமமே வெல்லும்' என்று கூறிய வேதமொழி பொய்த்ததென்று, அதனைச் சீறுவானேன்? என்ற நினைப்பு நேர்ந்தது. பி-ம்:—[1]திறத்தை. [2]தியங்கா. (௬௭௨)

௬௬௨. நீல [1]மேனிய நெடியவன் மனநிலை [2]திரிய
மூல காரணத் தவனொடு முடிவுற முற்றுங்
கால மாமெனக் [3]கடையிடு கணிக்கரும் பொருள்கண்
மேல கீழுறக் [4]கீழன மேலுறும் வேலை.

(இ - ள்.) கடைஇடு - முடிவைக்கொண்ட [மிச்சமில்லாத என்றபடி], கணிக்க அரு - கணக்கிடுதற்குஅருமையான [அளவிறந்த], பொருள்கள்-உலகத்துப்பொருள்கள்யாவும்,—நீலம் மேனிய நெடியவன் மனம் நிலை திரிய - நீலநிறமுள்ள திருமேனியையுடைய பெரியோனாகிய இராமனது மனம் நிலை மாறியதனால்,—மூல காரணத்து அவனொடு முடிவு உற முற்றும் காலம் ஆம் என - முதற்காரணமாகவுள்ள அவ்வெம்பெருமானது சொரூபத்துடனே லயப்படும்படி அழியுங் கற்பாந்தகாலத்திற் போல, மேல கீழ் உற கீழன மேல் உறும் வேலை-மேலுள்ளவையெல்லாம் கீழாகக் கீழுள்ளவையெல்லாம் மேலாக நிலைதடுமாறுகிற அப்பொழுது, (எ - று.)—"இளையவன் தொழலும்" என அடுத்தகவியோடு தொடரும்.

'மூலகாரணத்தவனொடு முடிவுற முற்றுங் காலமா மென' என்பதற்கு-படைத்தற்கடவுளாதலால் முக்கியகாரணமாகவுள்ள பிரமனுடனே எல்லாப் பொருளும் மிச்சமில்லாமல் அழியும் ஊழிக்காலத்திற்போல என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். கணிக்கரு - விகாரம். மேல, கீழன - பெயர்கள். பி-ம்:—[1]மேனிநன். [2]திரியா. [3]கடையிடுங்கணக்கரும். [4]கீழின. (௬௭௩)

௬௬௩. 'சீதையைக் கொண்டுபோனவனைத் தொடர்வோம்' என்று இலக்குமணன் கூறல்.

தேரி னாழியுந் [1]தெரிந்தனந் தீண்டுத லஞ்சிப்
[2]பாரி னோடுகொண் [3]டகழ்ந்ததும் [4]பார்த்தனம் [5]பயனின்
றேருந் தன்மையீ தென்னென்ப தாணிலா தவர்போற்
றூரம் போதன்முன் றொடர்துமென் றிளையவன் [6]றொழலும்.

(இ - ள்.) 'தேரின் ஆழியும் தெரிந்தனம் - தேரினது சக்கரங்கள் (இங்குப்) பதிந்திருத்தலையும் கண்டோம்; தீண்டுதல் அஞ்சி - (பிராட்டியைத்)

தொடுதற்குப்பயந்து, பாரினோடு கொண்டு அகழ்ந்ததும் - தரையுடனே பெயர்த்துக்கொண்டுபோனதையும், பார்த்தனம் - பார்த்தோம்; (இவற்றைப் பார்த்தபின்பும்), உரன் இலாதவர் போல் - வலிமையில்லாதவர்கள்போல, பயன் இன்று ஒரும் தன்மை ஈது-பயனில்லாமல் ஆலோசிக்கின்ற இத்தன்மையை, என் என்பது - என்னவென்றுசொல்வது? தூரம் போதல் முன் தொடர்தும் - (பிராட்டியைத் தரையோடு பெயர்த்தெடுத்துப் போகிறவன்) வெகுதூரம்போய் விடுதற்கு முன்னமே (அவனைத் தேடித்) தொடர்ந்துசெல்லுவோம்,' என்று - என்றுசொல்லி, இளையவன்-இளையபெருமான் [இலக்குமணன்], தொழலும் - வணங்கியவளவிலே,—(எ - று.)—"அமலனும் ஆம் அதேஎன்று" என வருங் கவியோடு தொடரும்.

கொண்டுஅகழ்ந்தது - அகழ்ந்துகொண்டது; விகுதிபிரித்துக் கூட்டல். இன்று-இன்றியென்னும் வினையெச்சம் ஈறுதிரிந்தது; "அன்றி யின்றி யென் வினையெஞ்சிகரம், தொடர்பினுள் உகரமாய் வரின்" என்பது விதி. 'தெரிந்தனர்,' 'பார்த்தனர்' என்ற பாடத்துக்கு-'தேரினூழியும்...பார்த்தனர்' என்ற வரையில் கவிக்கூற்றும், 'பயனின்று' என்பது முதல் இலக்குமணன்கூறியதுமாகக் கொள்க. **பி-ம்:**—[1]தெரிந்தனன். [2]பாரினோடும். [3]அகன்றதும். [4]பார்த்தனன். [5]பலன். [6]சொன்னான். (கூஎச)

கசுச.—அதற்கு இராமன் உடன்பட,இருவரும் தேர்ச்சுவட்டின் வழியே செல்லல்.

ஆம தேயினி [1]யமைவ தென் றமலனு மெய்யிற்
றாம வார்கணைப் புட்டிலு முதலிய தாங்கி
வாம மால்வரை [2]மரனிவை மடிதர வயவர்
பூமி மேலவன் றேர்சென்ற நெடுநெறி போனார்.

(இ - ள்.) அமலனும் - குற்றமற்றவனான ஸ்ரீராமனும், ஆம் அதே இனி அமைவது என்று - 'ஆம் (நீ சொன்ன) அச்செயலே இப்பொழுது செய்யத் தகுவது' என்று உடன்பட்டுக்கூற, (பின்பு), வயவர்-வீரர்களாகிய அவ்விராமலக்ஷ்மணர் இருவரும், தாமம் வார் கணை புட்டிலும் முதலிய மெய்யில் தாங்கி - ஒளியையுடைய நீண்ட அம்பருத்தூணி முதலியவற்றை உடம்பில் உரியபடி தரித்துக்கொண்டு, வாமம் மால் வரை மரன் இவை மடிதர பூமிமேல் அவன் தேர் சென்ற நெடு நெறி - அழகிய பெரிய மலைகளும் மரங்களும் அழியும்படி பூமியில் அவ்விராவணனது தேர் சென்ற நீண்ட வழியிலே, போனார் - சென்றார்கள்; (எ - று.)

'ஆம்'என்பது-அங்கீகாரப்பொருளது;இனி அமைவது அதே ஆம்என்று மொழிமாற்றி, இனிச்செய்யத்தகுவது நீ சொன்ன அச்செயலேயாமென்று உரைப்பினும் பொருந்தும். புட்டிலும், உம் - அசை. மடிதரச்சென்ற என இயையும். 'என்று' என்பதை என்னவெனச் செயவெனெச்சமாகத் திரிக்க. அமலன் ஆம்என்ன, வயவர் தாங்கிப் போனார் என முடிபுகாண்க. **பி-ம்:**—[1]ஆவது. [2]மாநிலம் படிவதேவவ்வும், மாநிலம் படிவதேவயவும். ()

௧௬௫.—தரையில் தேர்ச்சுவடுமறைந்தமை கண்டு இராமன் திகைத்தல்.

மண்ணின் மேலவன் றேர்சென்ற சுவடெலா மாய்ந்து
விண்ணி னோங்கிய தொருநிலை மெய்யுற வெந்த
புண்ணி னூடுற வேலென மனமிகப் புழுங்கி
யெண்ணி நாமினிச் செய்வதென் னிளவலே யென்றான்.

(இ - ள்.) அவன் தேர் மண்ணின்மேல் சென்ற சுவடு எலாம் மாய்ந்து-சீதையைக் கவர்ந்தெடுத்துக்கொண்டவனது தேர் பூமியின்மேற்சென்ற சக்கரங்களின் அடையாளம் மறைபட்டு, ஒரு நிலை விண்ணின் ஓங்கியது-ஓரிடத்தில் (அத்தேர்) வானத்தில் எழுந்ததாகத் தெரிந்தது; (அதனால், இராமன்), மெய் உற வெந்த புண்ணினூடு உறு வேல் என-உடம்பில்நன்றாகவெந்ததனாலாகிய புண்ணினுள்ளே நுழைந்த வேல் போல [தீப்பட்ட புண்ணில் வேல் நுழைந்தாற் போல], மனம் மிக புழுங்கி-மிகவும் மனம்தவித்து, இளவலே இனி நாம் எண்ணி என் செய்வது என்றான் - 'தம்பி! இனி நாம் ஆலோசித்துச் செய்யவேண்டுவது யாது!' என்று (இராமன் இலக்குமணனை நோக்கிக்) கூறினான்; (எ - று.)—புண்ணினூடுஉறுவேல் - துன்பத்தின்மேல் துன்பமுறுதற்கு உவமை. (௬௪௬)

௧௬௬.—'தேர்சென்ற தென்திசையை நோக்கிச் செல்வோம்' என்று இலக்குமணன் கூறல்.

தெற்கு நோக்கிய தெனும்பொரு [1]டெரிந்ததத் திண்டேர்
மற்கு நோக்கிய திரள்புயத் தண்ணலே வானம்
விற்கு நோக்கிய [2]பகழியி னெடிதன்று விம்மி
[3]நிற்கு நோக்கிதென் [4]பயத்ததென் றிளையவ னேர்ந்தான்.

(இ - ள்.) (அதுகேட்டு), இளையவன் - இலக்குமணன், (இராமனை நோக்கி), 'மற்கு நோக்கிய திரள் புயத்து அண்ணலே-மற்போருக்குஎதிர்பார்த்துள்ள திரண்ட தோள்களையுடைய பெருமையிற்சிறந்தவனே! அ திண் தேர் தெற்கு நோக்கியது எனும் பொருள் தெரிந்தது-வலிய அத்தேர் தென்திசையை நோக்கிச் சென்றதென்ற உண்மை தெரியலாயிற்று; விற்கு நோக்கிய பகழியின் வானம் நெடிது அன்று -(உனது) வில்லினின்று செல்லும் அம்புக்கு வானம் நீண்டதன்று; விம்மி நிற்கும் நோக்கு இது என் பயத்தது-கலங்கிநிற்கிற இவ்வாலோசனை என்ன பயனைத் தருவது?' என்று நேர்ந்தான் - என்று விடைகூறினான்; (எ - று.)

போரை விரும்பி எதிர்பார்க்கிற தோள்வலிமை யுடையா யென்பான், 'மற்குநோக்கிய திரள்புயத் தண்ணலே' என்றான்: இங்ஙனம் விளித்தது, நீ போர்க்கு அஞ்சுவாயல்லை யெனப் புகழ்ந்து ஊக்கத்தைக் கிளரச்செய்தவாறும். விற்கு - உருபுமயக்கம். 'விற்குநோக்கிய பகழியின் வானம் நெடிதன்று' என்றது - உனது கோதண்டத்தினின்று விசையோடு எய்யப்பட்டு மிக்கவேகமுடைத்தாய் வெகுதூரம் செல்லவல்ல உனது அம்பு, வானத்தில்

அத்தேர் எவ்வளவுதூரத்திற் சென்றாலும் அதனைத் தவறாதுதாக்கியழிக்க வல்லது என்றவாறு; ஆனதுபற்றி, தேர்சென்ற தெற்குத்திசையை நோக்கி வானத்தைப்பார்த்துக்கொண்டே செல்வோ மென்றானும். விம்மிநிற்கும் நோக்கு இது என்பயத்தது - இங்ஙனம் திகைத்துநின்று ஆலோசிப்பதிற் பயனில்லை யென்றபடி. பி-ம்:—[1]தெரிந்தது. [2]பகழியின். [3]நிற்கநோக்கி லென், நிற்கநோக்கியென். [4]பயனென. (கூஎஎ)

கசூஎ.—அங்ஙனம் தெற்கேசெல்லும் வழியில் வீணைக்கொடி விழுந்து கிடக்கக் காணுதல்.

ஆகு மன்னதே கருமமென் றத்திசை நோக்கி
யேகி யோசனை யிரண்டுசென் றாரிடை யெதிர்ந்தார்
மாக மால்வரை கால்பொர மறிந்தது மானப்
பாக வீணையின் கொடியொன்று கிடந்தது பார்மேல்.

(இ - ள்.) ஆகும் அன்னதே கருமம் என்று - ஆம் அதுவே ஏற்றசெய லென்று (இராமன் கூறி) உடன்பட,—(இருவரும்), அ திசை நோக்கி ஏகி - அந்தத்தென்திசையை நோக்கிச் சென்று, யோசனை இரண்டு சென்றார்-இரண்டுயோசனைதூரம்போய், இடை - அவ்விடத்தில், மா கம் மால் வரை கால் பொர மறிந்தது மான - பெரிய வானத்தை யளாவிய பெரிய மலையொன்று ஊழிக்காற்று வீசுதலாற் சாய்ந்துவிழுந்துகிடந்ததுபோல, பார்மேல் கிடந்தது - பூமியில் விழுந்துகிடந்ததாகிய, பாகம் வீணையின் கொடி ஒன்று - துணிபட்ட வீணைவடிவ மெழுதிய துவசமொன்றை, எதிர்ந்தார் - சந்தித்தார்கள்; (எ - று.)

கர்மம், பாகம் - வடசொற்கள். பாகம் - துண்டு. மான - உவமவுருபு. பாகக் கொடி யென இயையும். (கூஎஅ)

கசூஅ.—கண்டு சங்கிக்கையில் இராமன் ஒன்று கூறலுறல்.

கண்டு கண்டக ரோடுமக் காரிகை பொருட்டா
லண்ட [1]ராதியர்க் காரமர் [2]விளைந்ததென் [3]றயிர்த்தார்
துண்ட [4]வாளினிற் சுடர்க்கொடி துணிந்ததென் றுணராப்
புண்ட ரீகக்கண் [5]புனல்வரப் புரவலன் [6]புகல்வான்.

(இ - ள்.) கண்டு - (அக்கொடியைப்) பார்த்து,—'அ காரிகை பொருட்டால் - அந்தப்பெண்ணினிமித்தமாக, கண்டகரோடும்-கொடியபகைவர்களுடனே, அண்டர் ஆதியர்க்கு—தேவர்கள் முதலானவர்களுக்கு, ஆர் அமர் விளைந்தது-அரியபோர் உண்டாயிற்றுப்போலும்,' என்று அயிர்த்தார்-என்று சங்கித்தார்கள்; (அப்பொழுது), புரவலன் - காத்தற்றொழிலில் வல்லவனான ஸ்ரீராமன், 'துண்டம் வாளினில் - (சடாயுவினது) மூக்காகிய வாளினால், சுடர் கொடி - ஒளியையுடைய (பகைவனது) இத்துவசம், துணிந்தது - துணிபட்டது போலும்,' என்று உணரா - என்று ஆலோசித்து, புண்டரீகம் கண் புனல் வர - செந்தாமரைமலர்போன்ற (தனது) கண்களினின்று நீர்

ஒழுக, புகல்வான் - ஒன்றுசொல்பவனானான்; (எ - று.)—அதனை, அடுத்த கவியிற் காண்க.

கண்டகர் - முட்போன்றவர்; பிறரை வருத்துபவர்: கண்டகம் - முள். காரிகை - அழகியபெண்; சீதை. ஆல் - அசை. துண்டம் - வடசொல்: கண்ணீர்வருதற்குக் காரணம், சடாயுவின் முதிர்ந்தமூப்பையும் தனிமையையுங் கருதி யெழுந்த கவலே. காத்தற்றொழிற்கடவுளான திருமாலின் அம்சமான வன் என்ற பொருளோடு, உலகமுழுதும் ஆண்ட சக்கரவர்த்தியின் மூத்த குமாரனாதலால் அவ்வுலகமுழுதாட்சிக்கு உரியவனென்ற கருத்தும், 'புரவலன்' என்ற பெயரில் தோன்றும். பி-ம்:—[1]ஆதிமற்றூர். [2]விளைத்தது. [3]அயிர்த்தான். [4]வாளியில். [5]அமலனுக்கிளையவன். [6]புகன்றான். (கூஎகூ)

கசூகூ.—சடாயு போர் செய்திருப்பா ரென்று இராமன் கூறல்.

[1]நோக்கி னையை [2]நொய்திவ ணெய்திய நுந்தை
மூக்கி னலிது முறிந்தமை முடிந்ததான் மொய்ம்பிற்
றாக்கி னனடு வடுத்தது தெரிகிலந் தமியன்
யாக்கை [3]தேம்பிடு மெண்ணரும் பருவங்க ளிறந்தான்.

(இ - ள்.) 'ஐய - தம்பி! நோக்கினல் - (இக்கொடி முறிந்துகிடப்பதைப் பற்றி) ஆலோசித்தால், நொய்து இவண் எய்திய - விரைவில் இங்கு வந்து சேர்ந்த, நுந்தை-நினது தந்தையான சடாயுவினது, மூக்கினல்—, இது முறிந்தமை முடிந்தது-இக்கொடி முறிபட்டமை நேர்ந்ததுபோலும்: மொய்ம்பின் தாக்கினன் - (அச்சடாயு) வலிமைகொண்டு தாக்கியிருப்பார்; நடு அடுத்தது தெரிகிலம்-(அவருக்கு) இடையிற் சம்பவித்த நிலைமையை அறிகிறோமில்லை; தமியன் - (அவரோ துணையில்லாது) தனிப்பட்டவர்; யாக்கை தேம்பிடும் - உடல்மெலிகிற,எண் அரு பருவங்கள் இறந்தான் -கணக்கிடுதற்குஅருமையான பிராயங்கள் கழியப்பெற்றவர்,' (என்று இராமன் கூறினான்; (எ - று)— ஆல் - ஈற்றசை.

'தேம்பிடும்' என்ற பெயரெச்சம், 'எண்ணரும்பருவங்களிறந்தான்' என்ற பெயரைக் கொள்ளும். தேம்பிடும் என்றதை முற்றாகக்கொண்டு உரைக்கவும் இடமுண்டு. நொய்து நோக்கினல் என்று எடுத்து, நுட்பமாக ஆராய்ந்து பார்த்தால் எனினுமாம். பி-ம்:—[1]நோக்கினன். [2]நொய்தின்வந்து. [3]தேம்பிட. (கூஅ0)

கஎ0.—'ஆயின் விரைவிற்செல்வோம்' என்று இலக்குமணன் கூறல்.

நன்று சாலவு நடுக்கரு மிடுக்கின னாமுந்
சென்று கூடலாம் பொழுதெலாந் தடுப்பது திடனால்
வென்று மீட்கினு மீட்குமால் வேறுற வெண்ணி
நின்று தாழ்ந்தொரு பயனிலே யென்றனு நெடியோன்.

இதுவும், அடுத்த கவியும் - குளகம்.

(இ - ள்.) 'சாலவும் நன்று - மிகவும் நலமாயிற்று; நடுக்கு அரு மிடுக்கினன்-(எவராலும்) அசைக்கவொண்ணாத வலிமையையுடையவர் (அச்சடாயு); பொழுது எலாம் தடுப்பது திடன் - இன்றைப்பொழுது முழுவதும் (அவர் பகைவனைச் செல்லவிடாமல்) தடை செய்வது திண்ணம்; நாமும் சென்று கூடல் ஆம் - நாமும் போய் (அவரை)ச் சேரலாம்; வென்று மீட்கினும் மீட்கும்-(அவர்தாமே) பகைவென்று (பிராட்டியை) மீட்டிட்டாலும் மீட்டிடுவர்; வேறு உற எண்ணி நின்று தாழ்ந்து ஒருபயன் இலை - வேறுவிதமாக ஆலோசித்துக்கொண்டு இங்குநின்று காலதாமதஞ்செய்தலால் யாதொருபயனுமில்லை,' என்றலும்-என்று (இளையபெருமாள்) கூறியவளவிலே,நெடியோன்-பெரியோனான இராமபிரான், (எ-று)—"தொடர்வதே நலமாம் என" என்று வருங்கவியோடு தொடரும். 'ஆல்' இரண்டும் - ஈற்றசை.

திடன் - த்ருடம் என்ற வடசொல்லின் திரிபாகிய திடமென்பதன் இறுதிப்போலி. தாழ்ந்து - தாழ. (கூ௮௧)

௧௭௧.—இராமலக்குமணர் அப்பாற்செல்லுகையில் வில்முறிந்து கிடந்ததலைக்காணுதல்.

தொடர்வ தேநல மாமெனப் படிமிசைச் சுற்றிப்
படருங் காலெனக் கறங்கெனச் [1]செல்லுவார் பார்த்தார்
மிடல்கொள் வெஞ்சிலை விண்ணிடு வின்முறிந் தென்னக்
கடலின் மாடுயர் [2]திரையெனக் கிடந்தது கண்டார்.

(இ - ள்.) தொடர்வதே நலம் ஆம் என-அவ்வாறுதொடர்ந்துசெல்வதே நல்லதா மென்றுகூறி (இராமன்) உடன்பட,—படிமிசை சுற்றி படரும் கால் என - பூமிமேற் சுற்றிச் செல்கிற காற்றுப் போலவும், கறங்கு என-காற்றாடி போலவும், செல்லுவார் - விரைந்து செல்லுகிற அவ்விராம லக்குமணர்,—பார்த்தார்-(ஆங்காங்குப்) பார்ப்பவராகி, விண் இடு வில் முறிந்து என்ன - வானத்தில்தோன்றுகிற இந்திரவில் முறிந்துவிழுந்தாற் போலவும், கடலின் மாடு உயர் திரை என - கடலினிடத்து ஓங்கியெழுகிற அலை போலவும், கிடந்தது - (தரையில்) முறிந்து விழுந்துகிடந்ததாகிய, மிடல் கொள் வெம் சிலை - வலிமைகொண்ட கொடியவில் ஒன்றை, கண்டார் - பார்த்தார்கள்; (எ - று.)

ஆங்காங்குச் சுற்றித் தேடிக்கொண்டு விரையச் செல்வதுபற்றி, படிமிசைச்சுற்றிப்படருங் காலையும் கறங்கையும் உவமைகூறினர். நீட்சியும் வளைவும் பற்றிக்கடலின்மாடு உயர்திரையை அவ்வில்லுக்கு உவமைகூறியது கொண்டு, அவ்வில் இரத்தப்பெருக்கில் விழுந்து கிடந்ததென்பது விளங்குமென்பர் ஒருசாரார். பி-ம்:—[1]செல்பவர். [2]கரை. (கூ௮௨)

௧௭௨.—இராமன் அவ்வில்லின்வலிமையையும், அதைத் துணித்தவனது ஆற்றலையும் வியந்துகூறல்.

சிலைகி டந்ததா லிலக்குவ தேவர்நீர் கடைந்த
மலை[1]கி டந்தெனு [2]வலியதே வடிவினுன் மதியின்

கலைகி டந்தெனக் [3]காட்சிய னிதுகடித் தொடித்தா
னிலைகி டந்தவா நோக்கென நோக்கின னின்றான்.

(இ - ள்.) 'இலக்குவ-இலக்குமணனே! கிடந்தது சிலை-(இங்குக்)கிடக்கின்ற இவ்வில், தேவர் நீர் கடைந்த மலை கிடந்து என வலியதே-தேவர்கள் பாற்கடலைக்கடைந்த (கருவியாகிய) மந்தரமலை கிடந்தாற்போல வலிமையையுடையதே; வடிவினால் மதியின் கலை கிடந்து என காட்சியன்-(தனது)உடம்பின் நிறத்தால் சந்திரனதுகலைஇருந்தாற்போன்ற வெள்ளியதோற்றமுடையவனான சடாயு, இது கடித்து ஒடித்தான் - இவ்வில்லைப் பல்லாற்கடித்துத் துணித்திட்டனன்போலும்; நிலைகிடந்த ஆ நோக்கு-(அவனது வலிமை) நிலையாயிருந்த விதத்தை (நீ) ஊன்றிக்கருதுவாய்,' என-என்றுசொல்லி, நோக்கினன் நின்றான்-(இராமன் தான் அவ்வலிமைநிலைமையைக்குறித்து) ஆலோசித்து நின்றான்; (எ - று.)—ஆல் - ஈற்றசை.

'நோக்கென நோக்கினனின்றான்' என்பதற்கு - நோக்குவாயென்று இராமன்கூற இலக்குமணன் நோக்கிநின்றானென்றலும் ஒன்று. இனி ஈற்றடிக்கு - வில்லின்நிலைமை இருந்தவிதத்தைப் பாரென்றுகூறி அவ்வில்லைப்பார்த்துநின்றானென்று உரைப்பாருமுளர். நீர் - கடலுக்கு ஆகுபெயர்; இங்கு இலக்கணையாய், பாற்கடலைக் குறித்தது. கலை-சந்திரன்பங்கு.
பி-ம்:—[1]கிடந்தன. [2]வலியவேல். [3]காட்சியின். (கூஅ)

சுஎகூ.—அவர்கள் பின்னுஞ் செல்லுகையில்
சூலத்தையும், அம்பறாத்தூணிகளையும் காணுதல்.

நின்று பின்னரு நெடுநெறி கடந்துற நிமிரச்
சென்று நோக்கினர் திரிசிகைத் [1]திணிநெடுஞ் சூல
[2]மொன்று பல்கணை மழை[3]யுறு புட்டிலோ ரிரண்டு
[4]குன்று போலவட் கிடந்தன குறுகின ருற்றார்.

(இ - ள்.) நின்று - (அவ்வாறு நோக்கி) நின்று, பின்னரும் - பின்பும், நெடு நெறி கடந்து - நீண்ட வழியைக் கடந்து, உற நிமிர சென்று - வெகுதூரம் நேராகப் போய், அவண்-அவ்விடத்தில், திரி சிகை திணி நெடு சூலம் ஒன்று - மூன்று தலைகளையுடைய வலிய பெரிய ஒருசூலாயுதமும், பல் கணை மழை உறு புட்டில் ஓர் இரண்டு - பலவான அம்புகளின் தொகுதி நிறைந்த தூணீரங்களிரண்டும், குன்றுபோல் கிடந்தன - மலைகள்போலக் கிடந்தவற்றை, நோக்கினர் - பார்த்து, குறுகினர் உற்றார் - (அவற்றைச்) சமீபித்துச் சென்றார்கள்; (எ - று.)

மழை - தொகுதியென்றமாத்திரமாய்நின்றது; வெள்ளம், காடு என்பனபோல; இனி, பல் கணை மழை யுறு புட்டில் - பல அம்புகளையுடைய மேகத்தைப் போன்ற புட்டிலென்றலும் ஒன்று; மழைபொழிதற்கு நீரை நிறையக்கொண்ட மேகம்போல, மிகுதியாகப் பிரயோகித்தற்குப் பாணங்களை நிறையக்கொண்ட புட்டிலென்றபடி; உறு - உவமவுருபு. பி-ம்:—

[1]கதிர். [2]ஒன்றும். [3]உறை புட்டிலோடிரண்டும். [4]குன்றுபோல்வனகிடந்த கண்டதிசயங்கொண்டார். (௯௮௪)

௧௭௪.—அவர்கள் மற்றுஞ்செல்லுகையில் கவசங்கிடக்கக் காணுதல்.

மறித்துஞ் சென்றனர் வானிடை வயங்குற வழங்கி
யெறிக்குஞ் சோதிகள் யாவையுந் தொக்கன [1]வெனலா
நெறிக்கொள் கானக மறைதர நிருதர்கோ னெஞ்சிற்
பறித்து வீசிய கவசமுங் கிடந்தது பார்த்தார்.

(இ - ள்.) மறித்தும் சென்றனர் - மீண்டும் (அப்பாற்) சென்ற இராம லக்குமனர்,—வானிடை வயங்குற வழங்கி எறிக்கும் சோதிகள் யாவையும் தொக்கன எனலாம் - வானத்தில் விளக்கமுண்டாம்படி சஞ்சரித்து ஒளிவீசுகிற (சூரியன் சந்திரன் முதலிய) சுடர்களெல்லாம் ஒருங்குசேர்ந்தன வென்று சொல்லுதற்கு ஏற்றதான, நிருதர் கோன் நெஞ்சில் பறித்து வீசிய கவசம் - இராக்கதராசனுன இராவணனது மார்பினின்று (சடாயு) பிடுங்கியெறிந்த கவசம், நெறி கொள் கானகம் மறைதர கிடந்ததும் - செல்லுநெறியைக் கொண்ட காட்டினிடம் மறையும்படி விழுந்துகிடந்ததையும், பார்த்தார்—.

மாற்றுயர்ந்தபொன்னினுற் செய்யப்பட்டு ஒளிநிறைந்தநவரத்தினங்களும் பதிக்கப்பட்டுள்ளதாதலால், 'வானிடைவயங்குறவழங்கியெறிக்குஞ் சோதிகள் யாவையுந் தொக்கன வெனலாங் கவசம்' என்றார். 'நெறிக்கொள் கானகம் மறைதரக்கிடந்தது' என்றதனுல், அக்கவசத்தினது மிக்க அகற்சி நீட்சிகள் விளங்கும்; அது, இராவணனுடம்பின் பருமையைத் தொனிப்பிக்கும். நெஞ்சு - மார்புக்குத் தானியாகுபெயர். பி-ம்:—[1]எனலாய். (௯௮௫)

௧௭௫.—குதிரைகளும் சாரதியும் இரத்தவெள்ளமும் கிடக்கக்கண்டு அவர்கள் சடாயுவிழுந்து கிடக்குமிடத்துக்கு அருகில் வருதல்.

கான் கிடந்தது மறைதரக் கால்வயக் கலிமாத்
தான்கி டந்துழி சாரதி கிடந்துழி சார்ந்தா
ரூன்[1]கி டந்தொளி ருதிரமுங் கிடந்துள துலகின்
வான்கி டந்தது [2]போல்பவன் கிடந்துழி வந்தார்.

(இ - ள்.) கான் கிடந்தது மறைதர - காடுஉள்ளஇடம் முழுதும் மறையும்படி, கால் வயம் கலிமா தான் கிடந்த உழி - காற்றுப்போன்ற வேகத்தையுடைய குதிரைகள் விழுந்துகிடந்த இடத்தையும், சாரதி கிடந்த உழி-தேர்ப்பாகன் விழுந்துகிடந்த இடத்தையும், சார்ந்தார் - சேர்ந்தார்கள்; (அவ்விடங்களில்), ஊன் கிடந்து ஒளிர் உதிரமும் கிடந்துளது - தசையோடு பொருந்தி விளங்குகிற இரத்தமும் சிந்திக்கிடந்தது; (பின்பு), உலகின் வான் கிடந்தது போல்பவன் கிடந்த உழி வந்தார் - பூமியில் வானம் விழுந்துகிடந்தாற் போல்பவனைச் சடாயு விழுந்துகிடக்கிற இடத்துக்கு அருகில் வந்தார்கள்; (எ-று.)

வான்-பெருவடிவுக்கு உவமை. மறைதர, தா-துணைவினை. கால் வயம் - கால்களின் வலியவேகமுமாம். கலிமா - கடிவாளம்பூண்ட விலங்கு; எனவே,

குதிரையாயிற்று. கிடந்துழி - தொகுத்தல். 'உலகின் வான்கிடந்தது போல் பவன் கிடந்துழி வந்தார்' என்பதற்கு-பூமியில் கரியவானம் கிடந்தாற் போல் பவனுய் இராவணன் முன்புமூர்ச்சித்துவிழுந்துகிடந்த இடத்துக்கு வந்தார்க ளென்று உரைப்பாரும் உளர். பி-ம்:—[1]கிடந்ததோள். [2]போல்வது,போல்வதே.

கஎசு.—அந்த அவர்கள் குண்டலங்களையும் மற்றும்பல அணிகளையுங் காணுதல்.

கண்ட லங்குதங் கைத்தலம் விதிர்த்தனர் கவினார்
விண்ட லந்துறந் திறுதியின் விரிகதிர் [1]வெய்யோன்
மண்ட லம்பல [2]மண்ணிடைக் [3]கிடந்தன மணியின்
குண்ட லம்பல குலமணிப் பூண்களின் [4]குவியல்.

(இ - ள்.) இறுதியின் - கற்பாந்தகாலத்திலே, விரி கதிர் வெய்யோன் மண்டலம் பல-வீசுகிற ஒளியையுடைய சூரியமண்டலங்கள் அநேகம், கவின் ஆர் விண் தலம் துறந்து-அழகமைந்த வானத்தினிடத்தை நீங்கி,மண்ணிடை கிடந்து அன-பூமியில் விழுந்துகிடந்தாற் போன்ற,மணியின் குண்டலம் பல-இரத்தினம்பதித்த அநேகம் குண்டலங்களையும், குலம் மணி பூண்களின் குவியல் - சிறந்த இரத்தினங்கள் பதித்த மற்றும் பலவகை ஆபரணங்களின் தொகுதியையும், கண்டு - (இராமலக்குமணர் அங்குப்) பார்த்து, அலங்கு தம் கைத்தலம் விதிர்த்தனர் - அசையுந்தன்மையனவான தங்கள்கைகள் (வியப்பினால்) நடுங்கப்பெற்றார்கள்; (எ - று.)

குலமணி - உயர்ந்தசாதியிரத்தினம்; குலம் - தொகுதியுமாம். குவியல்- 'அல்' விகுதிபெற்ற தொழிற்பெயர். உவமையணி. பி-ம்:—[1]பருதி. [2]மண்மிசை. [3]கிடந்தென. [4]குப்பை. (கூஅஎ)

கஎஎ.—இராமன் தம்பியைநோக்கி 'சடாயுவுடன் பலர் பொருதனர் போலும்' என்றல்.

தோள ணிக்குலம் பலவுள குண்டலத் தொகுதி
வாளி மைப்பன பலவுள மணிமுடி பலவா
னாள னைத்தையுங் கடந்தன னறமியனந் தாதை
யாளி [1]போல்பவர் பலருளர் பொருதன ரிளையோய்.

(இ - ள்.) இளையோய்-தம்பி! தோள் அணி குலம் பல உள-தோள்வளைகளின் கூட்டம் அநேகம் இருக்கின்றன; வாள் இமைப்பன குண்டலம் தொகுதி பல உள - ஒளிவீசுவனவான குண்டலங்களின் கூட்டம் அநேகம் இருக்கின்றன; மணி முடி பல - இரத்தினகிரீடங்களும் பல இருக்கின்றன: ஆல்- ஆதலால்,—நாள் அனைத்தையும் கடந்தனன் தமியன் நம் தாதை - வெகுகாலங்கடந்தவனும் துணையில்லாமல் தனித்தவனு மாகிய நமதுதந்தையான சடாயுவுடன், பொருதனர் - போர்செய்தவர்கள், யாளி போல்பவர் பலர் உளர்-சிங்கம்போன்ற வீரர் பலராதல் வேண்டும்; (எ - று.)

'நாளனைத்தையுங்கடந்தனன்' என்றது, மிகமுதிர்ந்த மூப்புடையவ னென்றவாறு. பி - ம்:—[1]ஒப்பவர். (௯௮)

௧௭௮.—அதற்கு இலக்குமணன் 'பொருதவன் இராவணன்போலும்' என்றல்.

திருவி னாயக னுரைசெயச் சுமித்திரை சிங்கந்
தருவி னீளிய தோள்பல தலைபல வென்றாற்
பொருது தாதையை யித்தனை நெறிக்கொடு போனா
னொருவ னேயவ னிராவண னாமென வுரைத்தான்.

(இ - ள்.) திருவின் நாயகன்-இலக்குமிக்குக் கணவனான [திருமாலின் திருவவதாரமாகிய] இராமபிரான், உரைசெய - (இவ்வாறு) சொல்ல, சுமித்திரை சிங்கம் - சுமித்திராதேவியினது குமாரனாகிய சிங்கம்போன்ற வீரனான இலக்குமணன், 'தருவின் நீளிய தோள் பல தலை பல என்றால்-(பலதோளணிகளும் பல கிரீடங்களும் விழுந்துகிடத்தலால்) மரங்கள்போலநீண்டுள்ள தோள்கள் பலவும் தலைகள் பலவும் உள்ளன வென்று விளங்கினால், பொருது தாதையை இத்தனை நெறி கொடு போனான் ஒருவனே - போர்செய்து நமது தந்தையானசடாயுவை இவ்வளவுதூரமானவழியிற் கொண்டுசென்றவன் ஒருவனே: அவன் இராவணன் ஆம் - அவன் (இருபது தோள்களையும் பத்துத் தலைகளையு முடைய) இராவணனாதல்கூடும்,' என உரைத்தான் - என்று சொன்னான்; (எ - று.)

கால்கள்பல வுள்ளன வென்பது விளங்காமல் தோள்களுந் தலைகளும் மாத்திரமே பலவுள்ளன என்று விளங்குதலால், இருபதுதோளையும் பத்துத்தலையையுமுடைய இராவணனொருவனே யென்பது ஊகித்துஉணரப் பட்டது. மகா புத்திமானான இலக்குமணன், முக்காலத்துவரலாறுகளையும் உய்த்துணரும் ஆலோசனையிற் சிறத்தலால், இங்ஙனம் உண்மையை அநுமானித்து அறிந்தன னென்க. இராமன் இதனை முன்னர் உணராதது, மனைவியைப்பறிகொடுத்ததனாலான மிக்க கலக்கத்தா லென்க. இங்கே 'திரு' என்றது - திருமகளினது திருவவதாரமாகிய சீதாபிராட்டியை உணர்த்தும். சிங்கம்போன்றவனைச் சிங்கமென்றது, உபசாரவழக்கு. (௯௯)

௧௭௯.—இராமன் சடாயுவிழுந்துகிடத்தலைக் காணுதல்.

மடலு ளாட்டிய தா[1]ரிளை யோன்சொலை மதியா
மிடலு ளாட்டங்க டீயுக நோக்கினன் [2]விரைவா
னுடலு ளாட்டிய குருதியம் பரவையி னும்பர்க்
கடலு ளாட்டிய [3]வரையெனத் தாதையைக் கண்டான்.

(இ - ள்.) மடல் உள் நாட்டிய தார் இளையோன் - பூவிதழ்கள் தன்னிடத்திலே அமையவைக்கப்பட்டுள்ள மாலையையுடைய இலக்குமணனுடைய, சொலை - சொல்லை, மதியா - நன்குமதித்து, மிடல் உள் நாட்டங்கள் தீ உக நோக்கினன் விரைவான் - வலிமையையுடைய மனமும் கண்களும் கோபாக்

கினியைச் சிந்தும்படி எங்கும் நாடிப்பார்த்துக்கொண்டு விரைந்து செல்பவனான இராமபிரான்,—உடலுள் நாட்டிய குருதி அம் பரவையின் உம்பர் - உடம்பினின்று வெளிப்பட்ட இரத்தவெள்ளத்தின்மேல், கடலுள் நாட்டிய வரை என-கடலில் (மத்தாக) நாட்டிய மந்தரமலையைப் போல, தாதையை - (தனது) தந்தையான சடாயுவை, கண்டான் - பார்த்தான்; (எ - று.)

இரத்தவெள்ளத்துக்குக் கடலும், சிறகுகள் அற்றுவிழுந்துகிடக்கும் பெரிய சடாயுவின் வடிவத்துக்கு மலையும் உவமை. குருதியம்பரவை யென்பதில், அம் சாரியை. பி-ம்:—[1]இளையோன்றனை. [2]விரைவால். [3]மலையன்ன.()

கஅ௦.—இராமன் சடாயுவின்மேல் விழுந்து புலம்பல்.

துள்ளி யோங்குசெந் தாமரைக் [1]கண்கணீர் சொரியத்
தள்ளி யோங்கிய வமலன்தன் றனியுயிர்த் தந்தை
வள்ளி யோன்றிரு மேனியிற் [2]றழனிற வண்ணன்
வெள்ளி யோங்கலி லஞ்சன மலையென வீழ்ந்தான்.

(இ - ள்.) ஓங்கிய அமலன் - (எல்லாப் பொருள்களினும்) உயர்ந்தவனும் குற்றமற்றவனு மான ஸ்ரீராமன்,—துள்ளி ஓங்கு செம் தாமரை கண்கள் நீர் சொரிய தள்ளி - செழிப்புற்று வளர்ந்த செந்தாமரைமலர்போன்ற (தனது) கண்கள் நீர்சொரியும்படி (நீரைப்) பெருக்கிக்கொண்டு, தன் தனி உயிர் தந்தை வள்ளியோன் திரு மேனியில் - ஒப்பற்ற தனது உயிர்போன்ற தந்தையாகிய வண்மைக்குணமுடைய சடாயுவினது உடம்பின்மேல், தழல் நிறம் வண்ணன் வெள்ளி ஓங்கலில் அஞ்சனம் மலை என-நெருப்பினது நிறம் போலுஞ் செந்நிறத்தையுடைய சிவபிரானது வெள்ளிமலையின்மேல் மைம் மலையொன்று படிந்திருந்தாற் போல, வீழ்ந்தான்—; (எ - று.)

வெள்ளிமலை - வெண்ணிறமான பெரிய சடாயுவின்வடிவத்துக்கும், அஞ்சனமலை - கருநிறமுடைய கம்பீரமான இராமபிரானது திருமேனிக்கும் உவமை. சடாயு தன்னையுங் கருதாது சமயத்தில் உதவிய உதாரகுணத்தைப் பாராட்டி, அவனுக்கு 'வள்ளியோன்' என்று ஒருபெயர் கூறினர்; துள்ளிச் சொரிய என்று இயைத்து - நீர்த்துளிகளைச் சிந்த வென்று உரைத்தலுமொன்று; அப்பொழுது, துளியென்பது துள்ளியென விரித்தல்விகாரம் பெற்றதென்க. தழல்நிறவண்ணன் வீற்றிருக்கிற வெள்ளிமலையை உவமை கூறியதனால், சடாயுவினுடம்பு செந்நீர் அரும்பப்பெற்றுள்ளமை தொனிக்குமென்பர். பி-ம்:—[1]நயனங்கள். (கூகூக)

கஅக.—இராமன் மூர்ச்சித்துத் தெளிந்து புலம்பலுறுதல்.

உயிர்த்தி லன்னொரு நாழிகை யுணர்விலன் கொல்லென்
றயிர்த்த தம்பியுங் கங்கையி னெடுத்தன னருவிப்
புயற்க லந்தநீர் தெளித்தலும் புண்டரீ கக்கண்
[1]பெயர்த்துப் பைப்பய வயர்வுதீர்ந் தினையன [2]பேசும்.

(இ - ள்.) ஒரு நாழிகை உயிர்த்திலன்-(அவ்வாறுவிழுந்த இராமபிரான்) ஒருநாழிகைப்பொழுது வரையிலும் சுவாசமில்லாதவனானான்: உணர்வு இலன் கொல் என்று அயிர்த்த தம்பி - உணர்ச்சியிலனாயினனோவென்று ஐயமுற்ற தம்பியாகிய இலக்குமணன், புக்கு - (அருகிற்) சென்று, அம் கையின் எடுத்தனன் - அழகிய (தன்) கைகளால் (இராமனை) எடுத்து அணைத்துக்கொண்டு, புயல் அருவி கலந்த நீர் தெளித்தலும் - மேகத்தினின்று பொழிந்து மலையருவியிற் கலந்ததான தண்ணீரை (இராமன்மேல்) தெளித்தவளவிலே, (இராமன்), புண்டரீகம் கண் பெயர்த்து - தாமரைமலர்போன்ற (தன்) கண்களைத் திறந்து, பைப்பய அயர்வு தீர்ந்து - மெல்லமெல்லச் சோர்வு நீங்கி, இனையன பேசும் - இத்தன்மையனவான வார்த்தைகளைக் கூறுவான்; (எ-று.)— அவற்றை, அடுத்த ஐந்துகவிகளிற் காண்க.

குளிர்ந்த நீரென்றற்கு, 'அருவிப்புயற்கலந்த நீர்' என்றார். **பி-ம்:**— [1]பெயர்த்துடன்பய, வியர்த்துப்பைப்பய. [2]விளம்பும். (௬௬௨)

வேறு.

௬௮௨.—இதுமுதல் ஐந்துகவிகள் - சடாயுவைக்குறித்து இராமன் புலம்பலைத் தெரிவிக்கும்:

தந்தாதையரைத் தனயர் கொலை[1]நேர்ந்தார்
முந்தாரே யுள்ளார் [2]முடிந்தான் முனையொருவ
[3]னெந்தாயோ வெற்காக நீயு [4]மிறந்தனையோ
வந்தோ வினையே னருங்கூற்ற [5]மானேனே.

ஆறுகவிகள் - ஒருதொடர்.

(இ - ள்.) தம் தாதையரை-தமது தகப்பன்மாரை, கொலை நேர்ந்தார்-கொலைசெய்தவராகிய, தனயர்-புத்திரர், முந்து ஆரே உள்ளார் - (எனக்கு) முன் எவர் இருக்கிறார்? [எவருமில்லை யென்றபடி]; ஒருவன் - எனது தகப்பனார் [தசரதர்], முனை முடிந்தான் - (என்னைப் பிரிந்ததற்காக) முன்னமே இறந்துள்ளார்; எந்தாயோ - எனது தந்தையே! [சடாயுவே!] எற்கு ஆக நீயும் இறந்தனையோ - எனக்கு உதவிசெய்தற்காக நீயும் இறந்துவிட்டாயோ! அந்தோ - ஐயோ! வினையேன் - பாவியாகிய யான், அரு கூற்றம் ஆனேனே-(தந்தையரிருவர்க்கும்) தடுத்தற்கரிய யமனா யிருந்தேனே!.

எந்தாயோ - புலம்பல்விளி யாதலின், ஓகாரம் வந்தது; "புலம்பின் ஓவும் ஆகும்." **பி - ம்:**—[1]சூழ்ந்தார். [2]முடிந்தானேமுன். [3]எந்தாயே. [4]இறந்தனையால். [5]ஆனேனே.

இதுமுதல் ஒன்பது கவிகள் - நாற்சீரும் காய்ச்சீரும் மாச்சீருமாக விரவிவந்த அளவடி நான்குகொண்ட **தரவு கொச்சகக்கலிப்பாக்கள்;** இவற்றைக் கலிவிருத்தமென்பாரும் உளர். சீர்கள் அளவுமிக்கும் குறைந்தும் வருதலின், கொச்சகமென்றலே சிறப்புடையது. (௬௬௩)

கஅங. பின்னுறுவ தோராதே பேதுறுவேன் பெண்பாலா
டன்னுறுவ றீர்ப்பான் றனியுறுவ[1] தோராதே
யுன்னுறவு நீ[2]தீர்த்தா யோருறவு மில்லாதே
னென்னுறுவான் வேண்டி யிடருறுமே [3]னென்றாயே.

(இ - ள்.) என் தாயே - எனது தாய்போன்றவனே! தனி உறுவது ஓராதே-(நீ) ஒருதுணையுமின்றித் தனியே நிற்பதை(ஒரு பொருளாக)க் கருதாமலே,—பின் உறுவது ஓராதே பேதுறுவேன்-பின்வரும்பயனை இன்னதென்று ஆராயாமலே(மாயமானினிடத்து)மயக்கங்கொண்டு சென்ற எனது, பெண்பாலாள்தன் - மனையாளான சீதையின், உறுவல் தீர்ப்பான் - துன்பத்தைத் தீர்த்தற்காக (முயன்று), உன் உறவு நீ தீர்த்தாய் - உனது உறவின்கடமையை நீ தீர்த்துக்கொண்டாய்; ஓர் உறவும் இல்லாதேன் - உறவுக்குரிய கடமையைச் சிறிதும் தீர்த்தலில்லாத யான், என் உறுவான் வேண்டி இடர் உறுவேன் - யாதுபயனை அடைய விரும்பி (இப்பொழுது) கலக்கமுறுகிறேன்? (எ - று.)

எனது உறவுக்குஉரிய கடமையைச் செலுத்த வகையில்லாத யான் மனக்கலக்கம்மாத்திரத்தை யடைதல் வீண் என்றவாறு. தனியுறுவது ஓராதே உறவு நீ தீர்த்தாயென்க.பி- ம்:—[1]ஓராதேன். [2]தீர்த்தாயோ. [3]எந்தாயே, எந்தாயோ. (கூகூச)

கஅச. மாண்டேனே யன்றே மறையோர் குறைமுடிப்பான்
பூண்டேன் விரத மதனா லுயிர்பொறுப்பே
னீண்டேன் மரம்போல [1]நின்றொழிந்த புன்றொழிலேன்
வேண்டேனிம் மாமாயப் புன்பிறவி [2]வேண்டேனே.

(இ - ள்.) மாண்டேனே அன்றே - (இங்ஙனம் நேர்ந்த தீமைகளால் யான்)இறந்தே யிருப்பேனன்றே! (என் இறக்கவில்லையென்றால்),—மறையோர் குறை முடிப்பான் விரதம் பூண்டேன் அதனால் உயிர் பொறுப்பேன்- வேதம்வல்லவர்களான முனிவர்களுடைய குறைகளை நீக்குவதாக விரதத்தை மேற்கொண்டுள்ளேனாதலால் (இறவாமல் உயிரை அரிதில்) தரித்துள்ளேன்; (அதுவேயன்றி), மரம்போல நீண்டேன் நின்று - மரம்போல நீண்டு வளர்ந்து நின்று, ஒழிந்த - யாதொருபயனையும்பெறாத, புல் தொழிலேன் - தீவினையுடையேனான நான், இ மா மாயம் புல் பிறவி-பெரிய வஞ்சனைகளுக்கு இடமான இழிவுள்ளஇப்பிறப்பை, வேண்டேன் வேண்டேன்-விரும்பேன் விரும்பேன்; (எ - று.)

'நின்றொழிந்த' என்பதை 'நின்று வற்றும்' என்றாற்போலக் கொள்க; நின்றுபயனில்லாத என்றபடி. பி-ம்:—[1]நின்றொழிந்தேன். [2]வேண்டேனால்.

கஅரு. என்றாம் பற்றுண்ண வேன்றாயைச் சான்றோயைக்
கொன்றானு நின்றான் கொலையுண்டு நீகிடந்தாய்
வன்றாட் சிலையேந்தி வாளிக் கடல்சுமந்து
நின்றேனு நின்றே னெடுமரம்போ னின்றேனே.

(இ - ள்.) என் தாரம் பற்றுண்ண-எனது மனைவி (ஒருவர்கையிற்) பிடிபட்டவளாக, ஏன்றானை - (அவளைமீட்டற்பொருட்டு) எதிர்த்தவனான, சான்றானை - பெரியோனாகியஉன்னை, கொன்றானும் - கொன்றஅப்பகைவனும், நின்றான் - இறவாது உயிரோடுநின்றான்; கொலையுண்டு நீ கிடந்தாய் - நீயோ கொல்லப்பட்டுக்கிடக்கின்றாய்; வல் தாள் சிலை ஏந்தி-வலியதண்டத்தையுடைய வில்லைத் தரித்துக்கொண்டும், வாளி கடல் சுமந்து - பாணங்களின் தொகுதியைச் சுமந்துகொண்டும், நின்றேனும் - (எதிர்செய்யமாட்டாது)நின்றவனான நானும், நெடு மரம் போல் - பெரியமரம்போல, நின்றேன் நின்றேன்-(ஓங்கிவளர்ந்து பயனின்றி) நின்றேன் நின்றேன்; (எ-று.)

பற்றுண்ண - பற்றப்பட; உண் - செயப்பாட்டு வினைப்பொருளுணர்த்தும் விகுதி. ஏன்றானை - முன்னிலையொருமை இறந்தகாலவினையாலணையும்பெயர், இரண்டாம்வேற்றுமைவிரி. ஏன்றானை - ஏற்றானை; ஏல் - பகுதி. சான்றானை - முன்னிலையொருமைக் குறிப்புவினையாலணையும்பெயர், இரண்டாம்வேற்றுமைவிரி. கடல் என்றது, தொகுதியென்றமாத்திரமாய் நின்றது; கீழ் ௩௭௩ - ஆம் கவியில் 'மழை' என்பதுபோல. (௬௬௬)

௧௰௬௭. சொல்லுடையா ரென்போ லினியுளரோ தொல்வினையே
னில்லுடையாள் காண விறகுடையா யெண்ணிலாப்
[1]பல்லுடையா யுன்னைப் படையுடையான் [2]கொன்றகல
வில்லுடையே னின்றேன் விறலுடையே னல்லேனே.

(இ - ள்.) இனி என்போல் சொல் உடையார் உளரோ - இனி என்னைப்போலப் புகழுள்ளவர் (உலகத்தில்) இருக்கின்றனரோ! இறகு உடையாய் - இறகுகளின்வலிமையையுடையவனே! எண் இலா பல் உடையாய் - அளவற்ற பற்களையுடையவனே! தொல் வினையேன் இல் உடையாள் காண - பழமையான [முற்பிறப்பிற்செய்த] தீவினையையுடைய எனது மனையாள் காண, உன்னை—, படைஉடையான் - ஆயுதவலிமையையுடைய பகைவன், கொன்று அகல - கொன்றிட்டுச்சென்றுவிட, வில் உடையேன் நின்றேன்- வில்லையுடையேனாய் (அதற்குப் பரிகாரஞ்செய்யாது) வீணே சீவித்து நின்றவனான நான், விறல் உடையேன் அல்லேனே - வீரமுடையேனன்றோ.

'சொல்லுடையா ரென்போ லினியுளரோ' என்றது, **பிறகுறிப்பு** வகையால், என்போலப் பழிபூண்டவர் உலகத்தில் எவருமில்லை யென்ற எதிர்மறைப் பொருளைத் தரும்; 'விறலுடையேனல்லேனே' என்பதற்கும் இவ்வாறேகொள்க; அன்றி, சொல் - நிந்தனைச்சொல்லுமாம். முதலடியும், ஈற்றடியும் - தன்னைத்தானே வெறுத்து நிந்தித்துக்கொண்டவாறும். இல் உடையாள் - வீட்டுக்கு உரிமையுடையவள்; இல்லறவாழ்க்கைத்துணைவி. இறகுகளைக்கொண்டும், பற்களைக்கொண்டும் போர்செய்த உன்னை யென்பார், 'இறகுடையாய் எண்ணிலாப்பல்லுடையாய் உன்னை' என்றார்.

பி - ம்:— [1]பல்லுடையான். [2]கொன்றேக. (௬௬௭)

௧அஎ.—அங்ஙனம் புலம்புகையில் சடாயு சிறிதுமூர்ச்சை தெளிதல்.

[1] அன்ன பலபலவும் பன்னி யழுமயங்குந்
[2] தன்னே ரிலாதானுந் தம்பியுமத் தன்மையனா
[3]வுன்னா வுணர்வுசிறி துண்முளைப்பப் [4]புள்ளரசு
[5]மின்னா வுயிர்ப்பா னிருவரையு நோக்கினான்.

(இ - ள்.) தன் நேர் இலாதானும் - தனக்குஒப்புமை தானேயன்றி வேறுஇல்லாதவனான இராமனும், அன்ன பல பலவும் பன்னி அழும் - அத்தன்மையானவார்த்தைகள்பற்பலவற்றையும் மிகுதியாகக்கூறிப்புலம்புவான்; மயங்கும்-மதிமயக்கங்கொள்வான்; தம்பியும் - இளையபெருமாளும், அ தன்மையன் ஆ - அங்ஙனம் அழுதுமயங்கும் நிலைமையையுடையவனாக,—புள் அரசும் - கழுகரசனான சடாயுவும், உள் சிறிது உணர்வு முளைப்ப - உள்ளத்திற் சிறிதுஉணர்ச்சிதோன்ற, உன்னா - நினைப்புற்று, இன்னா உயிர்ப்பான் - துன்பத்தோடு சுவாசம்விடுபவனாய், இருவரையும் நோக்கினான் - அவ்விருவரையும் கண்திறந்துபார்த்தான்; (எ - று.)

அன்னா - அன்ன என்ற சுட்டடியுடன்பாட்டுப் பலவின்பாற்குறிப்பு வினையாலணையும்பெயர், எதுகைநயம்நோக்கி நீட்டல் விகாரமுற்றது. **பி - ம்:**—[1]அன்ன. [2]தன்னெரிலாதானும். [3]முன்னே. [4]புள்ளரசன். [5]இன்னுயிர்ப்பானொத்தான். (௯௯அ)

௧அஅ.—சடாயு இராமலக்ஷ்மணரைக் கண்டதனால் மகிழ்தல்.

உற்ற [1]துணரா துயிருலைய வெய்துயிர்ப்பான்
[2]கொற்றவரைக் கண்டான் றனுள்ளங் குளிர்ப்புற்றா
னிற்ற [3]விருசிறகு [4]மின்னுயிரு மேழுலகும்
பெற்றனனே [5]யொத்தான் பெயர்த்தேன் பழியென்றான்.

(இ - ள்.) உற்றது உணராது - (பின்பு சீதைக்கு) நேர்ந்தநிலைமையை அறியாமல், உயிர் உலைய - உயிர்நடுங்க, வெய்து உயிர்ப்பான் - வெவ்விதாகப் பெருமூச்செறிபவனான சடாயு,—கொற்றவரை கண்டான் - வெற்றியையுடைய அவ்விராமலக்குமணர்களைப் பார்த்தவனாய், (அதனால்), தன் உள்ளம் குளிர்ப்பு உற்றான் - தனதுமனம் (தவிப்பொழிந்து) குளிர்ச்சியடையப்பெற்றவனாகி, இற்ற இரு சிறகும் இன் உயிரும் எழு உலகும் பெற்றனனே ஒத்தான் - துணிபட்ட(தனது)இரண்டுசிறகுகளையும் இனியஉயிரையும் எழுலகங்களையும் அடைந்தவன்போன்று (மிகமகிழ்ச்சியுற்று), பழி பெயர்த்தேன் என்றான் - பழியை நீக்கிவிட்டேனென்று கருதினான்; (எ-று.)

இராவணன் சீதையையெடுத்துச்சென்ற செய்தியை இப்பொழுது நான் இவர்கட்குத் தெரிவிக்கச் சந்தர்ப்பம் வாய்த்தலால் என்பழியைத் தீர்த்துக்கொண்டேனென்றும், இனிஇவர்கள் தவறாதுபகைவென்று சீதையை மீட்பராதலால் அவர்கள் பழியையொழித்தவனுமானேனென்றுங் கரு

திஞன். பி - ம்:—[1]உணரா. [2]கொற்றவனே. [3]இருஞ். [4]எழுலகுமின்னுயிரும். [5]ஒத்தேன். (சுசுசு)

கஅகூ.—சடாயு அவர்களை அருகில்அழைத்து உச்சிமோத்தல்.

பாக்கியத்தா லின்றென் பயனில் பழியாக்கை
போக்குகின்றேன் கண்ணுற்றேன் புண்ணியரே [1]வம்மினென்று
தாக்கி யரக்கன் மகுடத் தலை[2]துமித்த
மூக்கிஞ லுச்சி முறை[3]முறையே மோக்கின்ருன்.

(இ - ள்.) 'புண்ணியரே - நல்வினையுடையவர்களே! என் பயன் இல் பழி யாக்கை-பயனற்றதும் பழிப்படைந்ததுமான எனது உடம்பை, இன்று போக்குகின்றேன் - இப்பொழுது ஒழிக்கின்றவஞன நான், பாக்கியத்தால் கண்ணுற்றேன் - (எனது) நல்வினைப்பயனுல் (இப்பொழுது உங்களைப்) பார்க்கப்பெற்றேன்; வம்மின் - வாருங்கள்,' என்று - என்று இன்சொற் கூறி (அவர்களை அருகில் அழைத்துச் சடாயு), அரக்கன் மகுடம் தலை தாக்கி துமித்த மூக்கினல் - இராவணனது கிரீடமணிந்ததலைகளைத் தாக்கித்துணித் திட்ட (தனது) மூக்கினல், உச்சி - (அவர்களுடைய) தலையுச்சியை, முறை முறையே மோக்கின்ருன் - மாறிமாறிப் பலமுறைமோந்திடுகின்றவஞனன்.

உச்சிமோத்தல் - புத்திரவாற்சலியமுடையார் மிக்கஅன்பிஞற் செய் யுஞ்செயல். இராவணனைவென்று சீதையைத் தான் மீட்டிடாமைபற்றிய கழிவிரக்கத்தால், 'பயனில்பழியாக்கை' என்று தன்னுடம்பைத் தான் வெறுத்துக்கூறிஞன். 'இன்று' என்பதை 'கண்ணுற்றேன்' என்பதஞேடும் கூட்டுக. 'புண்ணியரே' என்றது, எனது நல்வினைப்பயன்போல எதிரில் வந்து வாய்த்தவர்களேயென்று கொண்டாடி விளித்தவாருமம். மகுடத்தலை துமித்த - கிரீடங்களைக் கீழேதள்ளித் தலைகளைக் கொத்திய என்க; இனி, இதனை, தலைமகுடந்துமித்த என மொழிமாற்றி, மகுடபங்கஞ்செய்த வென்று உரைத்தலும் ஒன்று. பாக்கியத்தாற்போக்குகின்றேனென்று இயைப்பின், உற்றுழிஉதவலுற்ற போரில் உயிர்போக்க நேர்ந்ததையே பாக்கியமென்ற தாகக் கொள்ளவேண்டும். பி - ம்:—[1]வாருமென்று. [2]தகர்த்த. [3]முறையான்.

ககூO.—சடாயு இரங்கிக்கூறும் வார்த்தை.

வஞ்சனையால் வந்த வரவென்ப தென்னுடைய
[1]நெஞ்சகமே முன்னே நினைவித்த தாஞலு
மஞ்சொன் மயிலை யருந்ததியை நீங்கினிரோ
வெஞ்ச லிலாவாற்ற லிருவீரு மென்றுரைத்தான்.

(இ - ள்.) வந்த வரவு - (பொன்மானும் இராவணசந்யாசியும்) வந்த வருகை, வஞ்சனையால் - வஞ்சனைச்சூழ்ச்சியாலாகியது, என்பது - என்கிற விஷயத்தை, என்னுடைய நெஞ்சகமே - எனது மனந்தான், முன்னே நினை வித்தது - முன்னமே நினைக்கும்படிசெய்தது; ஆஞலும் - ஆயினும், எஞ் சல் இலா ஆற்றல் இருவீரும் - குறைவில்லாத வலிமையையுடைய நீங்கள்

இரண்டுபேரும், அம் சொல் மயிலே அருந்ததியை நீங்கினிரோ-அழகியசொற்களையுடைய மயில்போன்ற சாயலுள்ளவளும் கற்புநிலையில் அருந்ததிபோன்றவளுமான சீதையைத் தனித்திருக்கவிட்டுப் பிரிந்து போனீர்களோ? என்று உரைத்தான் - என்று கூறினான், (சடாயு); (எ-று.)

பொன்மான் வந்தபொழுதும், கபடசந்நியாசி வந்தபொழுதும் அவ்வரவு மாயைபாலாகிய தென்று கருதினேன்: ஆயினும், நீவிர் இருவீரும் பர்ணசாலையில் இருக்கின்றீ ரென்று எண்ணியிருந்தேன்; இப்படிப் பாதுகாப்பின்றிச் சீதையைத் தனியேவிட்டு இருவீரும் சென்றீ ரென்று அறிந்திலேன் என்றன னென்பதாம்; இப்படி அறிந்திருந்தே னாயின் இன்னும் முன் சாக்கிரதைப்பட்டுச் சீதையைப் பாதுகாக்கமுயன்றிருப்பேன் என்பது தாற்பரியம். நினைவித்தது - நினைத்தது என்றபடி; பிறவினை தன்வினைப்பொருளில்வந்தது. மயில், அருந்ததி - உவமையாகுபெயர்கள். அருந்ததி - வசிஷ்டர் பத்தினி; கற்புநிலையிற் சிறந்தவள். பி - ம்:—[1]நெஞ்சமேமுன்னம். ()

வேறு.

கசுக.—அப்பொழுது இலக்குமணன், நடந்தசெய்தியைத் தான் அறிந்தவரையிற் கூறுதல்.

என்றவ னியம்பலு மிளைய கோமக
னென்றுமாண் டுறுபொரு ளொழிவு றாவகை
வன்றிறன் மாயமான் வந்த தாதியா
நின்றது நிகழ்ந்தது [1]நிரப்பி னானரோ.

(இ - ள்.) என்று அவன் இயம்பலும் - என்று அச்சடாயு சொன்னவளவிலே, இளைய கோமகன் - தசரதசக்கரவர்த்திகுமாரர்களான அவ்விருவரில் இளையவனான லக்ஷ்மணன், ஆண்டு உறு பொருள் ஒன்றும் ஒழிவு உறா வகை - அவ்விடத்தில் நிகழ்ந்த செயலொன்றும் விட்டிடாதபடி, வல் திறல் மாயம் மான் வந்தது ஆதி ஆ நின்றது நிகழ்ந்தது - மிக்கவலிமையையுடைய பொய்ம் மான் வந்தது முதலாக நின்ற நிகழ்ச்சியை, நிரப்பினான் - கூறிமுடித்தான்; (எ - று.)—அரோ - ஈற்றசை. பி - ம்:—[1]நிகழ்த்தினனரோ.

இதுமுதல் எட்டுக்கவிகள் - கீழ்ப்படலத்தின் சூ-ஆம் கவி போன்ற கலி விருத்தங்கள். (கசுஉ)

கசுஉ.—சடாயு அவர்கட்குத் தேறுதல்வார்த்தை கூறத்தொடங்கல்.

[1]ஆற்றலோ னவ்வுரை யறைய வாணையா
லேற்றுணர்ந் [2]தெண்ணியவ் வெருவை வேந்தனு
மாற்றருந் [3]துயரவர் மனக்கொ ளாவகை
தேற்றுத னன்றெனவினைய [4]செப்புவான்.

(இ - ள்.) ஆற்றலோன்-வல்லமையுள்ளவனான இலக்குமணன், ஆணையால்-(இராமபிரானது) கட்டளையின்படி, அ உரை அறைய-அந்தவார்த்தை

களைச் சொல்ல,—அ எருவை வேந்தனும் - கழுகரசனான அச்சடாயுவும், ஏற்று-(அவ்வார்த்தையைச் செவியால்) ஏற்று [கேட்டு], உணர்ந்து-அறிந்து, எண்ணி - ஆலோசித்து,—'அவர் - அவ்விராமலக்குமணர், மாற்ற அரு துயர் மனம் கொளா வகை - நீக்குதற்குஅரிய துன்பத்தை மனத்திற் கொள்ளாத படி, தேற்றுதல் - தேறுதல்கூறல், நன்று - நல்லது,' என - என்றுகருதி, இனைய-இத்தன்மையவான வார்த்தைகளை, செப்புவான்-சொல்பவனானான்; (எ - று.)—அவற்றை மேற் காண்க.

ஆற்றல் - புத்திபலமுமாம். இனைய - பெயர். பி - ம்:—[1]ஆற்றலானவ் வுரைபகர. [2]எண்ணிய. [3]துயரிவர். [4]செப்பினான். (௧௦௦௩)

௧௧௩.—இதுமுதல் எட்டுக்கவிகள் ஒருதொடர்: சடாயு கூறும் தேறுதல்வார்த்தை.

அதிசய மொருவரா லமைக்க லாகுமோ
துதியறு பிறவியி னின்ப துன்பந்தான்
விதி[1]வய மென்பதை மேற்கொ ளாவிடின்
மதிவலி யான்விதி வெல்ல வல்லமோ.

(இ - ள்.) ஒருவரால் அதிசயம் அமைக்கல் ஆகுமோ-ஒருவரால் புதுமையைச் செய்யமுடியுமோ?[முடியாது என்றபடி]; துதி அறு பிறவியின் இன்ப துன்பம்தான் - புகழற்ற [பழிக்கத்தக்க] பிறப்பினது சுகதுக்கங்கள், விதி வயம்-ஊழ்வினையின்வசத்தனவாயுள்ளன [ஊழ்வினைப்படி நடப்பன], என்பதை - என்றகொள்கையை, மேல் கொளா விடின் - ஏற்றுக்கொள்ளாவிட்டால், மதி வலியான் விதி வெல்ல வல்லமோ-அறிவின் வலிமையால் ஊழை வெல்லுதற்கு வல்லமையுடையோமோ? [அல்லோம் என்றபடி]; (எ - று.)

வயம் - வஶ மென்ற வடசொல்லின் விகாரம். மேற்கொளாவிடின் அதிசயம ஒருவரால் அமைக்கலாகுமோ வென்று இயைப்பினுமாம். முதலடிக்கு-(ஊழ்வினையைக் கடந்து அதனினும்) மேலாக ஒன்றனைச்செய்தல் ஒருவராலாகுமோ?[ஆகாது] என்று பொருளுரைக்கவும்படும்; இப்பொருளில் அதிஶயம்=மிகுதியென்னும்பொருளதான வடசொற்றிரிபு. பி - ம்:—[1]வலியென்பதே. (௧௦௦௪)

௧௧௪. தெரிவுறு துன்பம்வந் தூன்றச் சிந்தையை
[1]யெரிவுசெய் [2]தொழியும திழுதை நீரதால்
பிரிவுசெய் துலகெலாம் பெறுவிப் பான்றலை
யரிவுசெய் விதியினார்க் கரிதுண் டாகுமோ.

(இ - ள்.) தெரிவு உறு - (இங்ஙனம் விதிவசத்தால் வருவதென்று) தெளியப்பட்டதான, துன்பம்—, வந்து ஊன்ற - (ஒருவனுக்கு) வந்துசேர, (அவன்), சிந்தையை எரிவு செய்து - மனத்தைத் தவிக்கவிட்டு, ஒழியுமது - அழிவது, இழுதை நீரது-பேதைமைக்குணமுடையது; உலகு எலாம்-உலகங்களையெல்லாம், பிரிவு செய்து-வகுத்து, பெறுவிப்பான் - படைப்பவ

னை பிரமனது, தலை-தலையை, அரிவு செய்-அறுத்தல்செய்த, விதியினார்க்கு- ஊழ்வினைக்கு, அரிது - முடித்தற்கரிய காரியம், உண்டாகுமோ - (ஒன்றேனும்) உள்ளதாமோ? [ஆகாது என்றபடி]; (எ - று.)—ஆல் - ஈற்றசை.

மனம் துன்பத்தாற் கலங்கியிருக்கையில் அதனை மேலும் தாபத்துக்கு உள்ளாக்குதல் தவறு மென்பது, முன்னிரண்டடியின் கருத்து. 'விதியினார்' என்பதில் ஆர் என்ற பலர்பால்விகுதி-கொடுமைச்சிறப்பை விளக்க வந்தது. பிரமனது ஐந்துதலைகளுள் ஒன்றைச் சிவபிரான் கைபாற் கிள்ளியெடுத்த சரித்திரம், பிரசித்தம். அங்ஙனம் கிள்ளியெடுத்தற்குக் காரணம் - கால விசேஷத்தில் ஐந்துதலைகளைக் கொண்டு விளங்குகிற தன்னைப்போலவே பிரமன் ஐந்துதலைகளையுடையா னென்று அவன்மீதுகொண்ட அழுக்காறு என்று புராணம் கூறும். பி-ம்:—[1]இரிவு. [2]ஒழியுமிது. (௧௦௦௫)

௧௬௫. அலக்கணு மின்பமு மணுகு [1]நாளிவை
விலக்குவ மென்பது மெய்யிற் றாகுமோ
[2]விலக்கமுப் புரங்களை யெய்த வில்லியார்
தலைக்கலத் [3]திரந்தது தவத்தின் பாலதோ.

(இ - ள்.) அலக்கணும் - துன்பமும், இன்பமும்—, அணுகும் நாள் - வரும்பொழுது, இவை - அவ்வின்பதுன்பங்களை, விலக்குவம் என்பது-(வரவொட்டாமல்) தடுத்துவிடுவோ மென்பது, மெய்யிற்று ஆகுமோ - உண்மையுடையதாமோ? [ஆகாது என்றபடி]; முப் புரங்களை - திரிபுரத்தை, விலக்க- ஒழித்தற்காக, எய்த - அம்புதொடுத்த, வில்லியார் - வில்லையுடையவரான சிவபிரான், தலை கலத்து இரந்தது - மண்டையோட்டிற் பிச்சையெடுத்தது, தவத்தின்பாலதோ - தவத்திற்கு உரியதோ? [அன்று என்றபடி]; (எ - று.)

கோபங்கொண்டு பிரமனது தலையொன்றைக் கிள்ளியெடுத்த சிவபிரான் அதன்பயனாகப் பிரமகபாலத்தைக் கையிலேந்திக்கொண்டு பலகாலம் பலவிடத்தும் இரந்துதிரிந்தமை பிரசித்தம்; அதுவும் வினைப்பயனே யென்றார். மூன்றாமடியில் இலக்கம் எனப்பிரித்து, முப்புரத்தை லட்சியமாகக்கொண்டு எய்த எனினுமாம். இலக்கம் = லக்ஷ்ம்: குறி. பி - ம்:—[1]நாளவை. [2]இலக்கு, விலக்கு. [3]இரந்ததும். 'தலைக்கலந்துயல்வருதலைவர்க்கன்றியே' என்று சில பிரதிகளில் நான்காமடி. (௧௦௦௬)

௧௬௬. பொங்குவெங் கோளரா விசும்பு பூத்தன
வெங்கதிர்ச் செல்வனை விழுங்கி நீங்குமா
லங்கண்மா ஞாலத்தை விளக்கு மாய்கதிர்த்
திங்களு மொருமுறை வளருந் தேயுமால்.

(இ - ள்.) பொங்கு - சீறுகிற, வெம் - கொடிய, கோள் - கொலைத்தொழிலையுடைய, அரா-(இராகுகேது வென்னும்) பாம்பு, விசும்பு பூத்தன வெம் கதிர் செல்வனை-வானத்தில் (பூப்பூத்தாற்போலப்) பரந்துவிளங்குவனவான உஷ்ணகிரணங்களாகிய செல்வத்தையுடையவனான சூரியனை, விழுங்கி நீங்கும் - (ஒவ்வொருசமயத்தில்) முதலில் விழுங்கிப் பின்புவிட்டொழியும்: அம்

கண் மா ஞாலத்தை விளக்கும் - அழகிய இடத்தையுடைய பெரிய பூமியை (இருளொழிந்து)விளங்கச்செய்கிற, ஆய் கதிர் - சிறந்த கிரணங்களையுடைய, திங்களும் - சந்திரனும், ஒரு முறை வளரும் தேயும் - (மாதந்தோறும்) ஒரு முறை வளர்வதும் (மீண்டுந்)தேய்வதுமாயிருக்கும்; (எ - று.)

கிரகணகாலங்களில் இராகுகேதுக்களாகிய கரும்பாம்புசெம்பாம்புகள் சூரியசந்திரரைப் பிடித்து விடுதற்குக் காரணம்-பாற்கடல்கடைந்தகாலத்தில் அசுரர்கூட்டத்தைவிட்டுத் தேவகோஷ்டியினிடையிலேபுக்குக் கையேற்று அமிருதம்வாங்கியுண்ட இராகுகேதுவென்னும் அசுரன்மீது அருகிலிருந்த சூரியசந்திரர் திருமாலினிடத்திலே கோள்சொன்னமை; அக்கோட்சொல்லைக் கேட்டுத் திருமால் அவ்வசுரனை அமுதம்மொள்ளும் அகப்பையைக்கொண்டு அடிக்கவே, உடல்வேறு தலைவேறான அசுரன் அமுதமுண்டதனால் இறவாமல் அத்திருமாலைவேண்டி வரம்பெற்று அதனால் ஒவ்வொருசமயத்தில் சூரியசந்திரரைப் பிடித்து நலிகின்றனனென்க. சந்திரன்தேய்தற்குக்காரணம் - தன்மனைவியரான இருபத்தேழுநக்ஷத்திரங்களுள் உரோகிணியிடத்தில்மாத்திரம் சந்திரன் மிக்கஅன்புவைத்தமைபற்றிச் சினந்த அவர்கள்தந்தையாரான தக்ஷமுனிவர் இட்ட சாபத்தால் நேர்ந்த க்ஷயரோகமும், வளர்தற்குக்காரணம் - அச்சந்திரனாற் சரணமடையப்பட்ட சிவபிரான் அச்சாபத்திற்கு மாறாக அவனுக்கு அளித்த வரமுமாம். இங்ஙனம் இரண்டும் வினைப்பயனாதல் காண்க. பூத்தன என்ற பலவின்பாற்பெயர், 'கதிர்' என்ற பால்பகா அஃறிணைப்பெயர்க்கு அடைமொழி. பூத்து அன எனப் பிரித்து, வானம் பூத்தாற்போன்ற கிரணங்களின் செழுமையுடையானெனினும் அமையும். 'ஆல்' இரண்டும்-ஈற்றசை.

(கOOஎ)

கசூஎ. அந்தரம் வருதலு மனைய தீர்தலுந்
சுந்தரத் தோளினிர் தொன்மை [1]நீரவான்
மந்திர விமையவர் குருவின் வாய்மொழி
யிந்திர னுற்றன வெண்ண வொண்ணுமோ.

(இ - ள்.) சுந்தரம் தோளினிர் - அழகிய தோள்களை யுடையவர்களே! அந்தரம் வருதலும்-(ஒருவர்க்குத்) தீங்குகள்வந்துநேர்தலும், அனைய தீர்தலும்-அத்தீங்குகள் நீங்குதலும், தொன்மை நீர - தொன்றுதொட்டுவருகிற ஊழ்வினையின் தன்மையனவாம்; மந்திரம் இமையவர் குருவின் வாய்மொழி-ஆலோசனையையுடைய [அல்லது வேதமந்திரங்களையுணர்ந்த] தேவகுருவான பிருகஸ்பதியின் வாயினின்று வந்த சாபவார்த்தையால், இந்திரன் உற்றன - தேவேந்திரன் அடைந்த துன்பங்கள், எண்ண ஒண்ணுமோ-கணக்கிடமுடியுமோ? [முடியா என்றபடி]; (எ-று.)— ஆல் - ஈற்றசை.

இதிற் குறித்த வாலாறு:—மூவுலகத்துக்குத் தலைவனான தேவேந்திரன் ஒருநாள் சுவர்க்கலோகத்தில் தனது சபாமண்டபத்திலே வித்தியாதரர், யக்ஷர், கந்தர்வர், கின்னரர் முதலிய பதினெட்டுவகைத் தேவகணங்களு

தனது பாதங்களை வணங்கவும், முனிவர்கள் புடைசூழ்ந்து வாழ்த்துக்கூற வும், தேவமாதர்கள் ஆடல்பாடலாதி விநோதங்களைச் செய்பவும் மிக்கசிறப் போடு அரசுவீற்றிருக்கையில், தேவகுருவான பிருகஸ்பதி அருகில்வந்து சேர, அவனது வரவைச் செல்வச்செருக்கினால் அறியாதவனாய் இந்திரன் எழுந்துஉபசரியாமல் சிங்காசனத்தில் வீற்றிருந்தான். அதுகண்ட குரு மனவருத்தத்தோடு அவனையும் அவனது அரசாட்சியையும் வெறுத்துக்கொ ண்டே அச்சபையை விட்டுநீங்கி மீண்டுசென்றான். பின்பு அதனையறிந்த தேவராசன் அக்குருவைநாடிச் சென்றபொழுது, அவன் காணவொண்ணாத படி மாயையால் மறைந்திட்டான். இச்செய்தியையறிந்த அசுரர்கள் 'குரு வைஇகழ்ந்ததனால் இந்திரன் இப்பொழுது வலியழிவா னாதலின், இதுவே அவனையழித்தற்கு ஏற்ற சமயம்' என்று உட்கொண்டுவந்து எதிர்த்துப்போர் செய்ய, இந்திரன் தோற்று முன் நிற்கமாட்டாதவனாய் ஓடிச்சென்று பிரம னைச் சரணமடைந்தவளவிலே, அவன் 'துவஷ்டாவின்மகனான விசுவரூபனை நீ உனக்குக் குருவாகக்கொண்டு வெற்றிபெறுக' என்றான். அவ்வாறே இந்திரன் சென்று விசுவரூபனை வணங்கித் தேவகுருவாக வரித்து, அவன் உபதேசித்த நாராயணகவசமென்ற மந்திரவிசேஷத்தின் மகிமையால் அசு ரர்களை அழித்து வெற்றியுற்றான். அந்த விசுவரூபன் அசுரமாதினிடம் பிறந்தவனாதலால் அசுரர்கள்பக்கல் அன்புகொண்டவனாய் யாகத்தில் வஞ் சனையாக அசுரர்களுக்கு அவிர்ப்பாகங் கொடுக்க, அதுகண்ட இந்திரன் கோபங்கொண்டு அவனைத் தலைதுணித்து அதனால் நேர்ந்த பிரமகத்தி தோஷத்தைத் திருமாலின்அருளாற் போக்கிக்கொண்டான். தன் மகனை இந்திரன்கொன்றதைஉணர்ந்த துவஷ்டா 'இந்திரசத்துரு எழுக' என்று ஒருயாகத்தைச் செய்ய, அவ்வேள்வித்தீயினின்று மகாபல பராக்கிரமசாலி யான விருத்திராசுரன் தோன்றித் தேவர்களைப் புடைக்க, இந்திரன் திரு மாலைச் சரணமடைந்து அப்பரமன்அருளியபடி ததீசிமுனிவனது முது கெலும்பை வச்சிராயுதமாகக்கொண்டு அதனால் அவனைக் கொன்றான். அவ னைக்கொன்றதனாலான பிரமகத்திதோஷம் ஒரு சண்டாளஸ்திரீயின் வடிவங் கொண்டு இந்திரனைத் தொடரவே, அவன் அஞ்சியோடி மானசசரசில் ஒரு தாமரைத்தண்டினுள்ளே வெகுகாலம் மறைந்துநின்றான். பூலோகத்தில் நூறுஅசுவமேதயாகங்களைச் செய்துமுடித்தவனான நகுஷனென்னும்அரசன் அதன்பயனால் அப்பொழுது இந்திரபதவியைஅடைந்து அரசனில்லாததேவ லோகத்தை அரசாண்டு, இந்திராணிமேற்கொண்ட காமங்காரணமாக அகத் தியமுனிவனது சாபத்துக்கு இலக்காய் மலைப்பாம்புவடிவங்கொண்டு தரை யில் விழுந்திட்டான். இந்திரன் தன்னை அலட்சியஞ்செய்ததனாற் பலவாறு துன்பமுற்று மானபங்கமடைந்த நிலைமையை உணர்ந்த பிருகஸ்பதி பின்பு தேவர்கள் வேண்டுகோளாற் கோபந்தணிந்து அவன்பக்கல் இரக்கத்தோடு சென்று அவனை அழைத்துவந்து திருமாலைக்குறித்து அசுவமேதயாகஞ்செய் விக்க, அதனால், இந்திரன் பிரமகத்திதோஷந் தீரப்பெற்று முன்போலவே சிறப்புற்றுவாழ்வானாயினன் என்பதாம். பி - ம்:—[1] ஆதலால். (௪௦௦அ)

கசுஎ. தடைக்கரும் பெருவலிச் சம்ப ரப்பெயர்க்
கடைத்தொழி லவுணனாற் குலிசக் கையினன்
படைத்தனன் பழியது பகழி [1]வில்வலாய்
துடைத்தன னுந்தைதன் குவவுத் தோளினால்.

(இ - ள்.) பகழி வில் வலாய் - அம்புகளைச்செலுத்துகிற வில்லின் தொழிலில் வல்லவனே! தடைக்கு அரு பெரு வலி - தடுத்தற்கு அரிய மிக்க வலிமையையுடைய, சம்பரன் பெயர் - சம்பரனென்னும் பெயரையுடைய, கடை தொழில் அவுணனால் - இழிவான தொழில்களையுடைய அசுரனால், குலிசம் கையினன் - வச்சிராயுதத்தையேந்திய கையையுடையவனான இந்திரன், பழி படைத்தனன் - (தோற்று அரசாட்சியைஇழத்தலாகிய) பழிப்பை அடைந்தான்;அது-அப்பழியை, உந்தை - உங்கள்தந்தையான தசரதன், தன் குவவு தோளினால்-திரட்சியையுடைய தனது தோள்களின் வலிமையால், துடைத்தனன் - நீக்கினான்; (எ - று.)

மாயையில்வல்ல சம்பரனென்னும் அசுரத்தலைவன் இந்திராதிதேவர்களை எதிர்த்துப் பொருது வென்று இந்திரனது அரசாட்சியைக் கவர்ந்து கொள்ள, அரசிழந்தஇந்திரன் தசரதனிடம்வந்து குறைகூறலும், தசரதன் சென்று பொருது அழிக்கத்தொடங்குகையில்,அவ்வசுரன் மாயையால் மறைந்து ஓடத்தொடங்க, தசரதன் அவனோடியஇடமெங்கும் அவனை விடாமற் றொடர்ந்துபோய்ப் போர்செய்து அவனை அழித்து அவனது அரசாட்சியைத் தான் கைக்கொண்டு அதனை அன்போடு இந்திரனுக்கு அளித்தனன் என்று வரலாறு உணர்க. சம்பரன் + பெயர் = சம்பரப்பெயர்: "சில விகாரமா முயர்திணை." பி-ம்:—[1]வில்லின்வாய்த். (௧௦௦௧)

வேறு.

கசுகூ. பிள்ளைச்சொற் [1]கிளிய னாளைப் பிரிவுற [2]லுற்ற பெற்றி
தள்ளுற்ற வறமுந் தேவர் துயரமுந் தந்த தேயாற்
கள்ளப்போ ராக்க ரென்னுங் [3]களையினைக் களைந்து வாழ்தி
[4]புள்ளிற்கும் [5]புலனில் பேய்க்குந் தாயன்ன புலவு வேலோய்.

(இ - ள்.) புள்ளிற்கும் - பறவைகளுக்கும், புலன் இல் பேய்க்கும் - அறிவில்லாத பேய்களுக்கும், தாய் அன்ன -(நல்லஉணவை மிகுதியாகஉண்பித்தலில்) தாய்போன்ற, புலவு வேலோய்-புலால்நாற்றத்தையுடைய வேற்படையையுடையவனே! தள்ளுற்ற அறமும் - (அரக்கர்களால்) தள்ளப்பட்ட தருமமும்,தேவர் துயரமும்-(அரக்கர்களால்) தேவர்கள் படுகிற துன்பமும், (ஆகிய இவ்விரண்டும்), பிள்ளை சொல் கிளி அனாளை - இனிய மழலைச்சொற்களைச் சொல்லுதலில் கிளிப்பிள்ளை போன்றவளான சீதையை, பிரிவுறல் உற்ற - பிரிதலாகிய, பெற்றி - தன்மையை, தந்தது - தந்தன; ஆல் - ஆதலால், கள்ளம் போர் அரக்கர் என்னும் களையினை களைந்து வாழ்தி - வஞ்சனையான போரையுடைய இராக்கதர்களென்கிற களைப்பூண்டுகளைக் களைந்தொழித்து வாழ்வாயாக; (எ - று.)

'அரக்கர்களால் தள்ளப்பட்ட தருமம், தான் உய்யவேண்டி, சீதையை இராவணன்கவர்ந்துசெல்லுதலாகிய இந்நிகழ்ச்சியை விளைத்தது;அவ்வாறே, அவ்வரக்கரால் தேவர்கள்படுகிற துன்பம், தான் நீங்கவேண்டிச் சீதையை இராவணன்கவர்ந்துசெல்லுதலாகியஇந்நிகழ்ச்சியை விளைத்தது'என்றது-இந் நிகழ்ச்சி இனி நீ கொடிய அரக்கரைக்கொன்று அவர்களாலகற்றப்பட்ட தருமத்தை நிலைநிறுத்தற்கும், தேவர்களின் துன்பத்தைத்தீர்த்து அவர்களைப் பாதுகாத்தற்குங் காரணமாம் என்றபடி. பயிர்செழித்துவளர்தற்கு இடையூறுயுள்ள புல்பூண்டுகளாகிய களையைக் களைதல் இன்றியமையாதவாறு போல, சிஷ்டர்கள் செழித்துவளர்தற்குப் பெருந்தடையாகவுள்ள துஷ்டர்களைத் தொலைத்தல் இன்றியமையா ததலின், அதனைச்செய்து வாழ்வா யென்றார். புலவு வேல் - (பகைவர்) தசைதோய்ந்த வேலெனினுமாம். அடிக்கடி போர்செய்து பகைவர்களைக்கொன்று அவர்களுடலின் தசையைப் பருந்து கழுகு காக்கை முதலிய பறவைகளும் பேய்களும் தின்னவிடுதல்பற்றி, 'புள்ளிற்கும்புலனில் பேய்க்குந் தாயன்ன புலவுவேலோய்' என்று இராமனை விளித்தார். ஊனைத்தின்று ஊனைப்பெருக்குதல் பேதைமை யென்பதுபட, 'புலனில் பேய்' எனப்பட்டது. அறமும் துயரமும் தந்தது-பன்மையொருமை மயக்கம்; தனித்தனி தந்த தென்க. பி - ம்.—[1]கிளியினுளை. [2]பெற்ற. [3]களைகளை. [4]புள்ளுக்கும். [5]புலம்பு.

இதுமுதல் முப்பத்தைந்துகவிகள் - கீழ்ப்படலத்தின் கசு-ஆங்கவி போன்ற அறுசீராசிரியவிருத்தங்கள். (௪௦௧௦)

௨௦௦. வடுக்கண்வார் கூந்த லாளை யிராவணன் மண்ணி னோடு
மெடுத்தன னேகு வானை யெதிர்ந்தென தாற்றல் கொண்டு
தடுத்தனெ னாவ தெல்லாந் [1]தவத்தரன் றந்த வாளாற்
படுத்தன னிங்கு வீழ்ந்தே னிதுவின்று பட்ட தென்றான்.

(இ - ள்.) வடு கண் வார் கூந்தலாளை - மாவடுவின் உட்பிளவுபோன்ற கண்களையும் நீண்டகூந்தலையுமுடையவளான சீதையை, மண்ணினோடும் எடுத்தனன் ஏகுவான் - தரையோடு எடுத்துச்செல்பவனை, இராவணனை—, எதிர்ந்து-(நான்)எதிர்த்து, எனது ஆற்றல்கொண்டு - எனது வல்லமையால், ஆவது எல்லாம் - இயன்றவரையிலும், தடுத்தனென்-தடுத்தேன்; (முடிவில் அவன்), தவத்து அரன் தந்த வாளால் படுத்தனன் - தவத்தின்பயனாகச் சிவபிரானால் அளிக்கப்பெற்ற வாட்படையால்(என்னை)அழித்தான்; இங்கு வீழ்ந்தேன் - இவ்விடத்தில் (இவ்வாறு) விழுந்தேன்; இது இன்று பட்டது - இச்செய்தி இன்றுநிகழ்ந்தது, என்றான் - என்று (சடாயு) கூறினான்; (எ - று.)

"வடுப்பிளவனைய கண்ணாள்" என்றார் சிந்தாமணியாரும். தவத்துத் தந்த என இயையும்; தவத்து அரன் எனஎடுத்து, தவத்தையுடைய சிவபிரானெனினுமாம். ஆவது எல்லாம்-ஒருமைப்பன்மைமயக்கம். எல்லா மென்பது, இங்கே, முழுது மென்னும் பொருளது. ஏகுவான்இராவணனைஎன்று உருபுபிரித்துக்கூட்டப்பட்டது. பி-ம்: —[1]தவத்தவன்சமைத்த. (௪௦௧௧)

௨0௧.—அதுகேட்டவுடனே இராமன் கொண்ட கோபம்.

கூறின மாற்றஞ் சென்று செவி[1]த்துளை குறுகா முன்ன
மூறின வுதிரஞ் செங்க ணுயிர்த்தன வுயிர்ப்புச் செந்தீ
யேறின புருவ மென்மே [2]லிரிந்தன சுடர்க ளெங்கும்
கீறின தண்ட கோளங் கிழிந்தன கிரிக ளெல்லாம்.

(இ - ள்.) கூறின மாற்றம் - (இங்ஙனம் சடாயு) சொன்ன வார்த்தை, சென்று—, செவி துளை குறுகா முன்னம்-(இராமனது) காதுகளின் துவாரத்திற் சேருமுன்னம் [செவிப்பட்டவுடனே யென்றபடி], செம் கண் உதிரம் ஊறின - (அப்பெருமானது) சிவந்த கண்கள் இரத்தஞ்சொரிந்தன; உயிர்ப்பு செம் தீ உயிர்த்தன - பெருமூச்சுக்கள் சிவந்தநெருப்பை எறிந்தன; புருவம் மெல்மேல் ஏறின-புருவங்கள் மிகுதியாக நெறிப்புற்றன; சுடர்கள் இரிந்தன-(அக்கோபாவேசத்தாற் சூரியன்முதலிய) ஒளிகள் அஞ்சியோடின; அண்ட கோளம் எங்கும் கீறினது - உலகவுருண்டை பலவிடங்களிற் பிளப்புற்றது; கிரிகள் எல்லாம் கிழிந்தன-மலைகள்யாவும் உடைபட்டன; (எ - று.) பி-ம்:—[1]தலம். [2]இழிந்தன. (௧0௩௨)

௨0௨.—அப்பொழுது பிரபஞ்சத்திலுண்டான தடுமாற்றம்.

மண்ணகந் திரிய நின்ற மால்வரை திரிய மற்றைக்
கண்ணகன் புனலுங் காலுங் கதிரொடுந் திரியக் காவல்
விண்ணகந் திரிய மேலை விரிஞ்சனுந் திரிய வீர [றே.
னெண்ணரும் பொருள்க ளெல்லா மென்பது தெரிந்த தன்

(இ - ள்.) மண் அகம் திரிய - பூமி (தனதுநிலையொழிந்து) சுழல, நின்ற மால் வரை திரிய-அசலமாகியபெரிய மலைகள் (தமதுநிலையொழிந்து) சுழல, மற்றை - மற்றும், கண் அகல் புனலும்-இடமகன்ற நீரும் [கடலும்], காலும்- காற்றும், கதிரொடும்-சூரியசந்திரர்களுடனே, திரிய - (தமதுநிலையொழிந்து) சுழல, காவல் விண் அகம் திரிய-(தேவர்களாற்) காக்கப்படுவதான மேலுலகம் (தனதுநிலையொழிந்து) சுழல, மேலை விரிஞ்சனும் திரிய - (எல்லாவுலகங்களுக்கும்) மேலிடத்துள்ள பிரமனும் சுழல, (இங்ஙனம் இராமன் நிலைதிரிந்தவளவிலே யாவும் நிலைதிரிதலால்), வீரன் எண் அரு பொருள்கள் எல்லாம் என்பது தெரிந்தது அன்றே - வீரனான அவ்விராமன்தானே அளவிறந்த பிரபஞ்சப்பொருள்களெல்லாவற்றின் வடிவமாயுமுள்ளான் என்கிற உண்மை நன்கு புலப்பட்டது; (எ - று.)—அன்றே - அன்றோ; தேற்றம். அன்று - அப்பொழுது எனினுமாம்.

அப்பொழுது மண்ணகந்திரிதல்முதலியவற்றின் அநுமானத்தால், 'ஸர்வம் விஷ்ணுமயம் ஜகத்' என்றபடி உலகமுழுவதும் எம்பெருமானது சொரூபமாகவேயிருக்கு மியல்பு அறியப்பட்டதென்க. மேலை - மேன்மைக் குணமுமாம். (௧0௩௩)

௨௦௩.—இராமன் கோபாவேசத்தோடு சிலகூறத் தொடங்கல்.

குறித்தவெங் கோபம் யார்மேற் [1]கொள்ளுறுங் கொல்லென் றஞ்சி
வெறித்துநின் றுலக மெல்லாம் விம்முறு கின்ற வேலைப்
பொறிப்பிதிர் படலைச் செந்தீப் [2]புகையொடு பொடிப்பப் பொம்மென்
[3]றெறிப்பதோர் முறுவ றோன்ற விராமனு மியம்ப லுற்றான்.

(இ - ள்.) குறித்த வெம் கோபம் - (இவ்வாறு) மனத்திற்கொண்ட கொடிய கோபத்தை, யார்மேல் கொள்ளுறும்கொல் - யார்மேற்செலுத்துவானோ? என்று—, அஞ்சி - அச்சங்கொண்டு, உலகம் எல்லாம் - சகலலோகங்களும், வெறித்து நின்று - திகைத்துநின்று, விம்முறுகின்ற வேலை - கலங்குகிற அச்சமயத்தில்,—பொறி பிதிர் படலை செம் தீ - பொறிக்கணங்களின் தொகுதியையுடைய சிவந்தநெருப்பு, புகையொடு - புகையுடனே, பொடிப்ப - தோன்றியெழவும், எறிப்பது ஓர் முறுவல் பொம்மென்று தோன்ற - ஒளிவீசுவதாகிய ஒருசிரிப்புப் பொம்மென்னும்ஒலிபட உண்டாகவும், இராமனும்—, இயம்பல் உற்றான் - (சில) சொல்லத் தொடங்கினான்; (எ - று.)—அவற்றை, அடுத்த மூன்றுகவிகளிற் காண்க.

படலை=படலம்: வடசொல். பொடிப்ப என்பதற்கு - எதிர்ப்பட்ட பொருள்களை நீறாக்க வென்றுமாம். இங்குக்கூறிய நகை, வீரத்துஎழுந்த வெகுளிநகை. பிதிர் - பிதிருந்தன்மையது; பிதிர்தல் - சிதறல். புகுவது புகை யெனக் காரணக்குறி. பி - ம்:—[1]கோளுறும். [2]புகையொடும். [3]இரைப்பதோர். (௧௦௧௪)

௨௦௪.—இதுமுதல் மூன்று கவிகள் - இராமன் கூறும் கோபவார்த்தை.

பெண்டனி யொருத்தி தன்னைப் பேதைவா ளரக்கன் பற்றிக்
கொண்டன னேக [1]நீயிக் கோளுறக் குலுங்கல் செல்லா
வெண்டிசை யிறுதி யான வுலகங்க ளிவற்றை யின்னே
கண்டவா னவர்க ளோடுங் களையுமா றின்று காண்டி.

நான்குகவிகள் - ஒருதொடர்.

(இ - ள்.) பெண் தனி ஒருத்திதன்னை - துணையற்றவளாய்த் தனியே நின்ற ஒருபெண்ணை [சீதையை], பேதை வாள் அரக்கன் - அறிவற்றவனான கொடிய இராக்கதன் [இராவணன்], பற்றி கொண்டனன் ஏக - கவர்ந்துகொண்டு செல்லுதலாலும், நீ இ கோள் உற - நீ இப்படிப்பட்ட வேதனையை அடைதலாலும், குலுங்கல் செல்லா - (நடுநடுங்கவேண்டியிருக்க அங்ஙனம்) நடுங்காதுநின்ற, எண் திசை இறுதி ஆன உலகங்கள் இவற்றை - எட்டுத்திக்குக் கள்வரையிலுமுள்ள இவ்வுலகங்களையெல்லாம், கண்ட வானவர்களோடும் - (இச்செயல்களைக்) கண்டும்எதிர்செய்யாதுநின்ற தேவர்களுடனே, இன்னே - இப்பொழுதே, களையும் ஆறு - (நான்) முற்றும் அழித்தொழிக்கும் வகையை, இன்று - இப்பொழுது, காண்டி - (நீ) பார்ப்பாய்; (எ - று.)

'நீ,' 'காண்டி' என்றது, சடாயுவை நோக்கி. வாள் அரக்கன் - வாட்படையையுடைய அரக்கனுமாம். பி-ம்:—[1]நீதிக். [2]உறுதி. (க0கரு)

உ0ரு. தாரகை யுதிரு மாறுந் தனிக்கதிர் பிதிரு மாறும்
பேரகல் வான [1]மெங்கும் பிறங்கெரி பிறக்கு மாறு
நீரொடு நிலனுங் [2]காலு நின்றவுங் கிடந்த யாவும்
[3]வேரொடு மழியு மாறும் விண்ணவர் விளியு மாறும்.

(இ - ள்.) (என்றால்), தாரகை உதிரும் ஆறும் - நக்ஷத்திரங்கள் உதிரும் வகையையும், தனி கதிர் பிதிரும் ஆறும் - ஒப்பற்றகிரணங்களையுடைய சூரியன் பொடிப்பொடியாய்ச் சிதறும்வகையையும், பேர் அகல் வானம் எங்கும் - பெரிய அகன்ற வானம்முழுவதிலும், பிறங்கு எரி பிறக்கும் ஆறும்-விளங்குகிற தீப்பற்றியெழும்வகையையும், நீரொடு நிலனும் காலும் - நீரும் நிலமும் காற்றும், நின்றவும் - ஒழிந்த நெருப்பும் வானமும், (ஆகிய பஞ்சபூதங்களும்), கிடந்த யாவும் - (உலகத்திற்) பொருந்திய சராசரவர்க்கமனைத்தும், வேரொடும் அழியும் ஆறும் - அடியோடு அழியும்வகையையும், விண்ணவர் விளியும் ஆறும் - தேவர்கள் அழியும்வகையையும்; (எ - று.)

பேர் அகல் - ஒருபொருட்பன்மொழி. நின்ற, கிடந்த - பெயர்கள். பி - ம்:—[1]எல்லாம். [2]மற்று. [3]வேரொடுமடியுமாறும். (க0கசு)

உ0சு. இக்கண மொன்றி னின்ற வேழினோ டேழு [1]சான்ற
மிக்கன போன்று தோன்று முலகங்கள் [2]விளியு மாறுந்
திக்குடை யண்ட [3]கோளப் புறத்தவுந் தீந்து நீரின்
மொக்குளி னுடையு மாறுங் காணென [4]முனியும் வேலை.

(இ - ள்.) நின்ற-நிலைபெற்றுநின்றனவான, மிக்கன போன்று தோன்றும் - மிகவும்பெரியவைபோலக் காணப்படுகிற, எழினோடு எழு சான்ற - ஏழோடுகூடிய எழு [பதினான்கு] என்னுந் தொகையமைந்த, உலகங்கள்-உலகங்களெல்லாம், இ கணம் ஒன்றில் - இந்தஒருகணத்திலே, விளியும் ஆறும் - (என்றால்) அழியும் வகையையும், திக்கு உடை - எட்டுத்திக்குக்களையெல்லையாகவுடைய, அண்ட கோளம் - இந்த அண்டகோளத்தின், புறத்தவும் - வெளியிலுள்ளவையும் [பகிரண்டங்களிலுள்ள பொருள்களும் என்றபடி], (இ கணம் ஒன்றில்)-இந்தஒருகணத்திலே, தீந்து - (எனதுகோபத்தாற்) கரிந்து, நீரின் மொக்குளின்-நீரிலெழுகிற குமிழிபோல, உடையும் ஆறும்-எளிதில்அழியும் வகையையும், காண்-(நீ) பார்த்திடுவாய், என-என்று (சடாயுவை நோக்கிச்) சொல்லி, (இராமன்), முனியும் வேலை - கோபங்கொண்ட சமயத்திலே,—(எ - று.)—"சுடர்க்கடவுள் மறையலுற்றான்" என வருங் கவியோடு தொடர்ந்து முடியும்.

'இக்கணமொன்றில்' என்பது, 'விளியும்' என்பதனோடன்றி 'உடையும்' என்பதனோடும் எடுத்துக்கூட்டப்பட்டது. இக்கணமொன்றிற் காண் என இயைப்பினும் அமையும். நின்ற, சான்ற, தோன்றும் என்றமூன்றும்-உலகங்

களுக்கு அடைமொழியாம். 'மிக்கனபோன்றுதோன்று முலகங்கள்' என்றது, அவை எனது ஆற்றலுக்குமுன் ஒருபொருளல்ல வென்ற கருத்தைத்தொனிப்பிக்கும். பி-ம்:—[1]மேல்கீழ். [2]வீயும். [3]கோளந்திறக்கவுந்தெரித்த. [4]முனிதலோடும். (௧௦௬௭)

௨௦௭.—அப்பொழுது சூரியன் மறைய யாவும் அஞ்சுதல்.

வெஞ்சுடர்க் கடவுண் மீண்டு மேருவின் மறைய லுற்றா
னெஞ்சலி றிசையி னின்ற யானையு மிரியல் போய
[1]துஞ்சின வுலகை மெல்லா [2]மென்பதென் றுணிந்த [3]நெஞ்சி
னஞ்சின னிளைய கோவு மயலுளோர்க் கவதி யுண்டோ.

(இ - ள்.) வெம் சுடர் கடவுள்-வெவ்விய கிரணங்களையுடைய சூரியன், மீண்டு-(அக்கோபத்திற்கு இலக்காகாது) தப்பி உய்பவனாகி, மேருவில் மறையல் உற்றான் - மகாமேருமலையிலே மறையத்தொடங்குபவனானான்; எஞ்சல் இல் - குறைவற்ற, திசையில்-(எட்டுத்)திக்குகளிலும், நின்ற—, யானையும்-(அஷ்டதிக்) கஜங்களும், இரியல் போய - அஞ்சியோடின; உலகம் எல்லாம் துஞ்சின என்பது என் - உலகத்திலுள்ள எல்லாப்பிராணிகளும் மிகவருத்தமுற்றன வென்பதைப்பற்றிச் சொல்லவேண்டுவ தென்ன! துணிந்த நெஞ்சின் - மிகவுந்தைரியங்கொண்ட மனத்தையுடைய, இளைய கோவும்-இலக்குமணனும், அஞ்சினன் - அஞ்சிநின்றான், (என்றால்), அயல் உளோர்க்கு அவதி உண்டோ-மற்றுமுள்ளோர்கொண்ட அச்சத்திற்கு ஓரெல்லையுண்டோ? [இல்லையென்றபடி]; (எ - று.)

அப்பொழுது இராமன்கொண்ட கோபாவேசத்தைக் கண்டு எல்லாப் பிராணிகளும் மிகஅஞ்சி நிலைகுலைந்தன வென்ற கருத்தை, மகாதைரியசாலியான இலக்குமணனும் அஞ்சினான் என்பதுகொண்டு தண்டாபூபிகாநியாயத்தாற் சாதித்தார்; தொடர்நிலைச்செய்யுட்பொருட்பேறணி. பி - ம்:—[1]துஞ்சினது. [2]என்பது. [3]நெஞ்சன். (௧௦௬௮)

௨௦௮.—இதுமுதல் ஐந்துகவிகள்-சடாயு இராமனுக்குக் கூறும் தணிவுரை.

இவ்வழி நிகழும் வேலை [1]யெருவைகட் கிறைவன் யாதுஞ்
செவ்வியோய் முனியல் வாழி தேவரு முனிவர் தாமும்
வெவ்வலி வீர நின்னால் வேறுமென் றேமுற் றுய்வா
ரெவ்வலி கொண்டு வெல்வா ரிராவணன் செயலை [2]யென்றான்.

(இ - ள்.) இ வழி நிகழும் வேலை-இவ்வாறுநடக்கும்பொழுது, எருவைகட்கு இறைவன் - கழுகுகளுக்குஅரசனான சடாயு, (இராமனைநோக்கி), 'செவ்வியோய் - நன்மைக்குணமுடையவனே! வாழி - வாழ்வாயாக; யாதும் முனியல் - சிறிதும்கோபங்கொள்ளாதே; வெம் வலி வீர - (பகைவர்க்குக்) கொடிய வலிமையையுடைய வீரனே! தேவரும் முனிவர்தாமும்-தேவர்களும் முனிவர்களும், நின்னால் வேறும் என்று ஏமுற்று உய்வார்-உன்னைக்கொண்டு (தம்பகையாகிய அரக்கர்களை) வெல்வோமென்று கருதி மகிழ்வுற்று உயிர்

வாழ்கின்றார்;(அப்படிப்பட்டவர்கள்), எ வலி கொண்டு இராவணன் செயலை வெல்வார் - வேறு எவ்வகை வலிமையைக்கொண்டு இராவணனது கொடுஞ் செயலை வென்றிடுவார்?' என்றான் - என்றுகூறினான்; (எ - று.)

இராவணன்முதலிய இராக்கதர்களை வெல்லும் வல்லமை யில்லாராய் மகாவீரனான உன்னைக்கொண்டு வெல்லக்கருதி அதனை எதிர்பார்த்து மகிழ்வு கொண்டு உயிர்வாழ்ந்திருக்கிற தேவர்கள் முதலியோர்மேல், இராவணனுக்கு எதிர்செய்யவில்லையென்று நீ கோபித்தால் அவர்கள் செய்யுமாறு என்னே! அக்கோபங்கொள்ளாதொழி யென்றுகூறி இராமன்கோபத்தைச் சடாயு ஆற்றுபவனானான். 'செவ்வியோய்' என்றது, இராம என்ற திருநாமத்தின் பொருளைக்கொண்ட விளியாம். எமுற்று - எமமுற்று; விகாரம். பி-ம்:—[1]எருவையர்க்கரசன். [2]என்ன.   (௧0௧௯)

௨0௯. நாட்செய்த கமலத் தண்ண [1]னல்கின நவையி லாற்ற
றோட்செய்த வீர மென்னிற் கண்டனை சொல்லு முண்டோ
தாட்செய்த [2]கமலத் தானே முதலினர் தலைபத் துள்ளாற்
காட்செய்கின் றார்க ளன்றி யறஞ்செய்கின் றார்கள் [3]யாரே.

இதுமுதல் நான்குகவிகள் - ஒருதொடர்.

(இ - ள்.) நாள் செய்த கமலத்து - அன்றுமலர்ந்த செந்தாமரைமலரில் தோன்றிய, அண்ணல் - தலைவனான பிரமதேவன், நல்கிய - (வரமாகக்) கொடுத்த, நவை இல் ஆற்றல் - அழிவில்லாத வலிமையையுடைய, தோள் - புயங்களினால், செய்த - (இராவணன்) செய்த, வீரம் - வீரச்செயலை, என்னில் கண்டனை - (சிறகறுபட்டுக்கிடக்கிற) என்னிடத்திலே பிரதியக்ஷமாகப் பார்த்தாய்; சொல்லும் உண்டோ-(அதைப்பற்றி) வேறுசொல்லவேண்டுவதும் உளதோ? [இல்லையென்றபடி]: தாள் செய்த கமலத்தானே முதலினர் - நாளத்தோடு கூடிய தாமரைமலரில் தோன்றிய பிரமன் முதலிய தேவர்கள் எல்லோரும், தலை பத்து உள்ளாற்கு ஆள் செய்கின்றார்கள் அன்றி - பத்துத் தலைகளையுடைய இராவணனுக்கு அடிமைத்தொழில் செய்கின்றனரே யல்லாமல், அறம் செய்கின்றார்கள் யாரே - (அவர்களில் தத்தமக்குஉரிய) தருமங்களை விடாது செய்பவர் எவர்தாம்? [எவருமில்லை யென்றபடி]; (எ - று.)

ஆதலின், அவர்கள்மீது நீ சினங்கொள்ளக் காரணமில்லை யென்பதாம். முதலடியை 'என்னில்' என்பதற்கு அடைமொழியாக்கி, பிரமன் தந்தருளிய அழிவற்ற வலிமையையுடைய என்னிடத்திலே (அவ்விராவணன்) தோள் வலிமையாற்செய்த வீரச்செயலைக் கட்புலனாகக் கண்டா யென்று உரைப்பாரும் உளர். பி - ம்:—[1]நல்கினன். [2]நளினத்தோனே முதலினர் தலைபத்தோனுக்கு.   (௧0௨0)

௨௧0. தெண்டிரை யுலகந் [1]தன்னிற் செறுநர்மாட் டேவல் செய்து
பெண்டிரின் வாழ்வ ரன்றே யிதுவன்றோ தேவர் பெற்றி
பண்டுல களந்தோ [2]னல்கப் பாற்கடன் முழுத [3]மந்நா
ளுண்டில [4]ராயி னிந்நா ளன்னவர்க் குய்த லுண்டோ.

(இ - ள்.) தெள் திரை உலகந்தன்னில் - தெளிவான அலைகளையுடைய (கடல்சூழ்ந்த) உலகத்திலே, பெண்டிரின்-மகளிர் போல [மகளிர் ஆடவர்க்கு அடிமைபூண்டுவாழ்தல்போல],செறுநர்மாட்டு ஏவல் செய்து வாழ்வர் அன்றே-(இந்திரன்முதலியோர் அனைவரும் தம்)பகைவர்களான இராவணன்முதலிய அரக்கர்களிடத்திலே பணிவிடைசெய்து வாழ்கின்றார்களல்லவா; தேவர் பெற்றி இது அன்றோ-தேவர்களின் தன்மை இதுவன்றோ?(அத்தேவர்கள்), பண்டு உலகு அளந்தோன் பால் கடல் அமுதம் நல்க அ நாள் உண்டிலர் ஆயின்-முன்பு உலகங்களை அளந்துகொண்டவனான திருமால் திருப்பாற்கடலினின்று தோன்றிய அமுதத்தைக் கொடுத்தருள அந்நாளில் உண்ணாதிருந்தனராயின், இ நாள் அன்னவர்க்கு உய்தல் உண்டோ-இக்காலத்தில் அவர்கட்கு உயிர் பிழைத்திருத்தலும் உளதாமோ? [ஆகாது என்றபடி]; (எ - று.)

முன்பு அமிருதமுண்டதுபற்றித் தேவர்கள் அரக்கரால் இறவாது உயிர்கொண்டு வாழ்கின்றனரே யன்றி வேறில்லை யாதலின், அவர்கள் நீ கோபித்தற்கு உரியரல்லரென்றபடி. பண்டு - திரிவிக்கிரமாவதாரத்தில். அந்நாள் - பாற்கடல் கடைந்தபொழுது. 'அன்றே', 'அன்றோ' இரண்டும் - தேற்றம். 'இதுவன்றோ தேவர்பெற்றி' என்றது, இரங்கிக்கூறியவாறு. பி-ம்:—[1]தன்னுள். [2]தந்த. [3]வாய்கொண்டு. [4]ஆகில். (௧௦௨௧)

௨௧௧. வம்பிழை கொங்கை வஞ்சி வனத்திடைத் தமியள் வைகக்
கொம்பிழை மானின் பின்போய்க் குலப்பழி [1]கூட்டிக் கொண்டீ
ரம்பிழை வரிவிற் செங்கை யையன்மீ ராயுங் காலை
யும்பிழை யென்ப தல்லா லுலகஞ்செய் பிழையு முண்டோ.

(இ - ள்.) அம்பு இழை -அம்புதொடுக்கிற, வரி வில்-கட்டமைந்த வில்லையேந்திய, செம் கை - சிவந்த கையையுடைய, ஐயன்மீர் - அருமைமக்களே! வம்பு இழை - கச்சையணிந்த, கொங்கை தனங்களையுடைய, வஞ்சி-வஞ்சிக்கொடிபோல் மெல்லியளான சீதை, வனத்திடை - காட்டிலே, தமியள் வைக - தனித்தவளாய் நிற்க, கொம்பு இழை மானின் பின் போய்-கொம்புகள் பொருந்திய மானின்பின்னே சென்று, குலம் பழி கூட்டிக்கொண்டீர்; (சீதையையிழந்து உங்கள்)குலத்துக்குப் பழியை உண்டாக்கிக்கொண்டீர்கள்; ஆயும் காலை - ஆராய்ந்துபார்க்குமிடத்து, உம் பிழை என்பது அல்லால் - (இது) உங்கள்குற்றமாகுமே யல்லாமல், உலகம் செய் பிழையும் உண்டோ - (இவ்விஷயத்தில்) உலகத்தார் செய்த குற்றமும் உள்ளதோ?[இல்லை யென்றபடி]; (எ - று.)

வஞ்சி - ஆகுபெயர். 'கொம்பிழைமான்' என்பதற்கு-கொம்புகள் இரத்தினம்பதிக்கப்பெற்ற மானென்று உரைப்பாரும் உளர். ஐயன்மீர்-ஐயன்மார் என்பதன் ஈற்றயல்திரிந்த விளி. மக்களை 'ஐயன்மீர்' என்று விளித்தது, அன்புபற்றிய மரபுவழுவமைதி. பி-ம்:—[1]பூட்டிக்கொண்டீர். (௧௦௨௨)

உகஉ. ஆதலான் முனிவா யல்லே யருந்ததி யனைய கற்பிற்
காதலா டுயர நீக்கித் தேவர்தங் கருத்து முற்றி
வேதநூன் முறையின் யாவும் [1]விதியுளி நிறுவி வேறுந்
தீதுள துடைத்தி யென்றான் [2]சேவடிக் கமலஞ் சேர்வான்..

(இ - ள்.) ஆதலால்—, முனிவாய் அல்லே - (நீ) கோபங்கொள்ளா தொழி; அருந்ததி அனைய கற்பின் காதலாள் துயரம் நீக்கி - வசிஷ்டர்பத் தினியான அருந்ததிதேவியை யொத்த தவறுக்கற்புநிலைமையையுடைய உன்மனையாளது துன்பத்தை நீக்கி, தேவர்தம் கருத்து முற்றி-(அரக்கர்களை வேரோடு தொலைத்தலாகிய) தேவர்களுடைய எண்ணத்தை நிறைவேற்றி, யாவும் - செய்யவேண்டுஞ் செயல்களை யெல்லாம், வேதம் நூல் முறையின் விதியுளி நிறுவி - வேதசாஸ்திரங்களில் ஒழுங்காகக்கூறப்பட்ட விதிப்படி செய்துநிறுத்தி, வேறும் தீது உள துடைத்தி - மற்றுமுள்ள தீமைகளையும் தீர்த்தருள்வாய், என்றான் - என்றுகூறினான், சே அடி கமலம் சேர்வான் - (அவ்வெம்பெருமானது) சிவந்த திருவடித்தாமரைமலர்களைச் சேர்பவனான சடாயு; (எ - று.)

'யாவும்' என்றது உலகாளுதல் வேள்விசெய்தல் முதலியவற்றைக் குறிக்கும். வேறுந்தீதுள துடைத்தல் - மற்றும் உலகத்தில்நிகழும் அக்கிரமச் செயல்களைக் கண்டித்தல்; அச்செயல்கள், சூத்திரகன் தவஞ்செய்தல் போல்வன. சேவடிக்கமலம் சேர்வான் - பரமபதமடையவிருப்பவனென்றபடி. பகைவென்றபின் பிராட்டியை அங்கீகரிக்கத் தடையாதுமில்லை யென்பது விளங்க, 'அருந்ததியனைய கற்பிற் காதலாள்' என்றார். பி-ம்:—[1]விதியுள. [2]தேவர்தமுலகம். (காஉங)

உகங.—இராமன் உலகத்தார்மேற் கொண்ட கோபந் தணிதல்.

புயனிற வண்ண னண்டப் புண்ணியன் புகன்ற சொல்லைத்
தயரதன் பணியி தென்னச் சிந்தையிற் [1]றழுவி நின்றா
னயலினி முனிவ தென்னை [2]யரக்கர்தம் வருக்கந் தீர்க்குஞ்
செயலினிச் செயலென் றெண்ணிக் கண்ணிய சீற்றந் தீர்ந்தான்.

(இ - ள்.) புயல் நிறம் வண்ணன்-மேகத்தினது நிறம்போன்ற நிறத்தை யும் குணம்போன்ற குணத்தையு முடையவனான ஸ்ரீராமன், அ புண்ணியன் ஆண்டு புகன்ற சொல்லை - நல்வினையுடையவனான அச்சடாயு அப்பொழுது சொன்ன வார்த்தையை,இது தயரதன் பணி என்ன சிந்தையில் தழுவி நின்றான்-'இது தசரதசக்கரவர்த்தியினது கட்டளையே' என்று(அதனைத்தவறாது ஏற்றுக்கொள்ளுதல்போலத்) தன்மனத்தில் ஏற்றுக்கொண்டுநின்றவனாய்,— 'இனி—,அயல் முனிவது என்னை-பிறரைக் கோபித்தலில் யாதுபயன்? அரக்கர்தம் வருக்கம் தீர்க்கும் செயல் இனி செயல்-இராக்கதர்களை இனத்தோடு அழிக்குந்தொழிலே இனிச்செய்பத்தக்க செயலாகும்,'என்று எண்ணி-என்று நினைத்து, கண்ணிய சீற்றம் தீர்ந்தான் - (உலகத்தார்மேல்)மனத்திற்கருதிய கோபந்தணிந்தான்; (எ - று.)

சடாயுவின்வார்த்தையைத் தந்தைவார்த்தையாகவே பாவித்துத் தலைமேற்கொண்டு நன்குமதித்தனன், பித்ருவாக்யபரிபாலநசீலனான இராமபிரானென்க. பி - ம்:—[1]தாங்கி. [2]அரக்கரை. (க0உச)

உகச.—பின்பு சடாயு உயிர்நீத்தல்.

ஆயபி னமலன் றானு [1]மையநீ யமைதி யென்ன
வாயிடை மொழிந்த தன்றி மற்றொரு செயலு முண்டோ
போயதவ் வரக்க னெங்கே புகலெனப் புள்ளின் வேந்த
னோய்வின [2]னுணர்வுந் தேய வுரைத்தில னுயிருந் தீர்ந்தான்.

(இ - ள்.) ஆயபின் - (இவ்வாறு) ஆனபின்பு [கோபந்தணிந்தபின்பு], அமலன்தானும் - குற்றமற்றவனான இராமபிரானும், (சடாயுவைநோக்கி), 'ஐய-தந்தையே! நீ—, அமைதி என்ன வாயிடை மொழிந்தது அன்றி-(கோபங்கொள்ளாது) பொறுமையோடிரு என்று (உனது) வாயினாற் சொல்லியபடியே (நான்) நடத்தலல்லாமல், மற்று ஒரு செயலும் உண்டோ - (அதற்கு) மாறானதொரு செயலும் (நான் செய்தற்கு உரியது) உண்டோ? (இது நிற்க): அ அரக்கன் போயது எங்கே புகல்-அந்தஇராக்கதன் [இராவணன்] சென்றது எவ்விடத்தில்? (அதனைச்) சொல்வாய்,' என-என்றுசொல்ல, (அவ்வளவிலே), புள்ளின் வேந்தன் - பறவைகளுக்குத் தலைவனாகிய [சிறந்த பறவையான] சடாயு, ஓய்வினன் - தளர்ச்சியையுடையவனாய், உணர்வும் தேய - அறிவும் குறைபட, உரைத்திலன் - (அதற்கு மறுமொழியொன்றும்) கூறமாட்டாதவனாய், உயிரும் தீர்ந்தான் - உயிரும் நீங்கினான்; (எ - று.)

எனது தந்தையாகிய நீ என்னைநோக்கி 'முனிவாயல்லை' என்று திருவாய் மலர்ந்தருளிய கட்டளையின்படி நான் அமைதிகொண்டிருத்தலேயன்றி அதற்குமாறான கோபச்செயல்ஒன்றையுஞ் செய்யமாட்டேனென்று தனது உடன்பாட்டைவெளியிடுவான், 'ஐய நீ யமைதியென்ன வாயிடைமொழிந்த தன்றி மற்றொருசெயலுமுண்டோ' என்றான். [1]ஐயனீ! என்ற பாடம்-தந்தையாகிய நீயென்று'பொருள்படும் இங்ஙனம்எம்பெருமானுக்குத் தன்னுயியன்றளவும் உதவிய சிறப்புநோக்கி, இப்படிப்பட்ட சிறப்புவாய்ந்த பறவை வேறொன்றுஇல்லை யென்பது பட, 'புள்ளின்வேந்தன்'என்றார். ஓய்வினன்-இந்திரியங்களின் செய்கை ஓய்ந்தவனாய். ஈற்றடியிலுள்ள உம்மைகள் இரண்டும், எச்சப்பொருளன. பி - ம்:—[1]அரச. [2]உணர்வு. (க0உரு)

உகரு.—சடாயு பரமபதமடைதல்.

சீதங்கொண் மலரு ளோனுந் தேவரு மென்ப தென்னே
வேதங்கள் [1]காண்கி லாமை வெளிநின்றே மறையும் வீரன்
பாதங்கள் கண்ணிற் பார்த்தான் [2]படிவங்கொ ணெடிய பஞ்ச
பூதங்கள் விளியு நாளும் போக்கிலா வுலகம் புக்கான்.

(இ - ள்.) சீதம் கொள் மலர் உளோனும் - குளிர்ச்சியைக் கொண்ட தாமரைமலரில் தோன்றியவனான பிரமனும், தேவரும்-மற்றையதேவர்களும்,

(காணுதற்குஅரியவன்), என்பது என்னே-என்பதைப்பற்றிக் கூறவேண்டுவது என்ன ? வேதங்கள் காண்கிலாமை - (பகவானுடையசொரூபத்தை உணர்ந்து வெளியிடுதற் கென்றே அமைந்த)வேதங்களுங் காணமுடியாமல்,வெளி நின்றே - (அவற்றிற்கும் எட்டாது) புறத்தேநின்று, மறையும் - மறைகின்ற சொரூபத்தையுடைய, வீரன் - மகாவீரனான திருமாலினுடைய [இராமபிரானது], பாதங்கள்-திருவடிகளை, கண்ணின் பார்த்தான்-(தனது) கண்களால் (அந்திமதசையிலே) தரிசிக்கப்பெற்றானாதலின், (சடாயு[1], நெடிய படிவம் கொள் பஞ்ச பூதங்கள் விளியும் நாளும் போக்கு இலா உலகம் புக்கான்- பெரிய வடிவத்தைக்கொண்ட (நிலம் நீர் தீ காற்று வான மென்னும்) ஐம் பெரும்பூதங்களும் அழியுங் கற்பாந்தகாலத்திலும் அழிதலில்லாத ஸ்ரீ வைகுண்டலோகத்தை அடைந்தான்; (எ - று.)

"உறுகால்கிளர் பூதமெலா முகினும், மறுகா நெறி" என்றார், சரபங்கர் பிறப்புநீங்குபடலத்தும். பி-ம்:—[1]காண்கிலாதான். [2]படிவங்கள் (௧௦௨௬)

௨௧௬.—அப்பொழுது அனைவரும் இரங்கலும், சடாயுவை நன்குமதித்தலும்.

> வீடவ னெய்தும் வேலை விரிஞ்சனை முதல மேலோ
> ராடவர்க் கரச னோடு [1]தம்பியு மழுது [2]சோரக்
> காடமர் மரமு[3]மாவுங் கற்களுங் கரைந்து சாய்ந்த
> சேடரும் [4]பாருளோருங் [5]கரஞ்சிரஞ் சேர்த்தா ரன்றே.

(இ - ள்.) அவன் வீடு எய்தும் வேலை-அந்தச்சடாயு (உயிர்நீத்து) முக்தியையடையுஞ் சமயத்தில், ஆடவர்க்கு அரசனோடு - புருஷோத்தமனான இராமனும், தம்பியும்-இளையபெருமாளும், அழுது சோர - புலம்பிமெலிய,—காடு அமர் - காட்டிற் பொருந்திய, மரமும் - மரங்களும், மாவும்-மிருகபட்சிகளும், கற்களும் - மலைகளும், கரைந்து சாய்ந்த - (இரக்கத்தால்) கரைந்து தளர்ந்தன; விரிஞ்சனை முதல மேலோர்-பிரமன்முதலிய மேலுலகத்தார்களும், சேடரும் - (கீழுலகத்தவரான) நாகர்களும், பாருளோரும் - (இடையிலுள்ளதான) நிலவுலகத்தி லுள்ளாரும், (ஆக மூவுலகத்தோரும்), கரம் சிரம் சேர்த்தார் - (சடாயுவின்பக்கலுண்டான நன்குமதிப்பினால்) கைகளைத் தலைமேற்சேர்த்தார்; (எ - று.)—அன்றே - ஈற்றசை.

அனைவரும் தலைமேற் கைவைத்துத் திரியங்கநமஸ்காரஞ்செய்தனரென்பதாம். [5]கரஞ்சிரஞ்சேர்ந்தவன்றே என்றபாடத்திற்கு - அவரவரின் உள்ளத்தின்முயற்சியின்றியே ஆநந்தபரவசத்தால் கைகள் தாமே தலைமேற்குவிந்தன வென்பது விளங்க, 'கரம்சிரஞ் சேர்ந்த' என்று கைகளின் மேல் வைத்துக் கூறினாரென்க. இனி, 'கரம் சிரம் சேர்ந்த' என்பதற்கு - சடாயுமரிக்கையில் மக்கள் தேவர் நாகர் அனைவரும் தலையிற்கைவைத்துச் சோகிப்பாராயினர் என்னுங் கருத்துப்பட வுரைத்தலுமுண்டு. எல்லாப்பொருள்களும் எம்பெருமானுடைய சொரூபமேயாதலால், அப்பெருமான் அழுதுசோர்கையில் அப்பொருள்கள்யாவும் கரைந்து சாய்ந்தன வென்க.மா-விலங்கு. சேடர்=சே

ஷர். விரிஞ்சனே, ஏ-உயர்வுசிறப்பு. பி-ம்:—[1]நம்பியும். [2]சோர்ந்தார். [3]புள்ளும். [4]பாரினோர்க்கும். (கoஉஎ)

உகஎ.—பின்பு இராமன் தம்பியைநோக்கிக் கூறிய இரங்கன் மொழி.

அறந்தலை நின்றி லாத [1]வரக்கனி னாண்மை [2]தீர்ந்தேன் [லாய்
துறந்தனெனன் றவஞ் செய்கேனோ துறப்பெனோ வுயிரைச் சொல்
பிறந்தனென் பெற்று நின்ற பெற்றியாற் பெற்ற தாதை
யிறந்தன னிருந்து ளேன்யா னென்செய்கே னிளவ லென்றான்.

(இ - ள்.) இளவல் - தம்பி! அறம்தலை நின்றிலாத அரக்கனின் ஆண்மை தீர்ந்தேன் - தருமத்தில் நிலைநிற்றலில்லாத அரக்கனால் ஆண்மையை இழந்தவனான நான், துறந்தனென் தவம் செய்கேனோ - முற்றத்துறந்து தவஞ் செய்வேனோ? உயிரை துறப்பெனோ - உயிரை விட்டுவிடுவேனோ? சொல்லாய் - (இவ்விரண்டில் எது தக்கது?) சொல்வாய்; பெற்று நின்ற பெற்றியால் - (என்னை மகனாகப்) பெற்றுநின்ற பேற்றினால், பெற்ற தாதை இறந்தனன் - பெற்றதந்தை இறந்துபோனான்; பிறந்தனென் யான் இருந்துளேன் -(மகனாகப் பிறந்தவனான யான் இறவாமல் இருந்துள்ளேன்; என் செய்கேன்-யாது செய்யக்கடவேன்? என்றான் -என்றுகூறினான்; (எ - று.)

கொடிய அரக்கனது வஞ்சனைக்கு உள்ளாகி மனைவியையிழந்து மானங் கெட்டேனென்பான், 'அறந்தலைநின்றிலாதஅரக்கனின் ஆண்மைதீர்ந்தேன்' என்றான். 'பெற்றதாதையிறந்தனன்' என்றது - இரட்டுறமொழிதலால், தன்னைப்பிரிந்தன் நிமித்தம் தசரதன் இறந்ததையும், தனதுமனையாளைப் பாதுகாத்து உதவலினிமித்தம் சடாயு இறந்ததையும் குறிக்கும். சடாயுவை 'பெற்றதாதை' என்றது, உபசாரம். என்தந்தை எனக்காக இறந்ததனால், அவன் செய்யும் கடமை தீர்ந்தது: மைந்தனாகிய யான் அவனுக்காக இறவாமல் உயிர்த்திருத்தலால், யான்செய்யுங் கடமை தீர்ந்திலது என்று பிரலாபித்தனனென்க. பி - ம்.—[1]ஆதனேன். [2]வீந்தேன். (கoஉஅ)

உகஅ.—இலக்குமணன் 'அரக்கரையழித்தலே செய்தற்பாற்று' என்றல்.

என்றலு மிளைய [1]கோவு மிராமனை யிறைஞ்சி யாண்டும்
வென்றியாய் விதியின் றன்மை [2]பழியல [3]விளைந்த தொன்றோ
நின்றினி நினைவ தென்னை நெருக்கியவ் வரக்கர் தம்மைக்
கொன்றபி னன்றோ வெய்ய கொடுந்துயர் குளிப்ப தென்றான்.

(இ - ள்.) என்றலும் - என்று (இராமன்) கூறியவளவிலே, இளைய கோவும்-இளையபெருமாளும், இராமனை இறைஞ்சி-அவ்விராமபிரானை வணங்கி, 'வென்றியாய் - வெற்றியை யுடையவனே! யாண்டும்-எப்பொழுதும், விதியின் தன்மை அல விளைந்தது பழி ஒன்றோ - ஊழ்வினையின் தன்மையாலன்றி நேர்ந்ததொரு தீங்கு உண்டோ? இனி நின்று நினைவது என்னை - இனி (க்காலதாமதப்பட்டு) நின்று சிந்தித்தலில் யாதுபயன்? அ அரக்கர்தம்மை நெருக்கி கொன்ற பின் அன்றோ வெய்ய கொடு துயர் குளிப்பது-அந்த

இராக்கதர்களை(ப் போரில்)நெருக்கிக் கொன்றபின்பன்றே வெவ்வியகொடிய துயரத்தில் மூழ்கவேண்டுவது, என்றான் - என்றுகூறினான்; (எ - று.)

ஊழ்வினையாலன்றி வருவதொரு தீங்கு இல்லை யாகையாலும், அவ்வினைப்பயன் தடுக்கவொண்ணாதாதலாலும், கழிவிரக்கத்தோடு சிந்தித்தலிற் பயனில்லை; சீதையை யிழந்ததற்காகவும், சடாயு உயிர்நீத்ததற்காகவும் இரங்குதலினும் முந்திச்செய்யவேண்டுவது, இவற்றிற்குக் காரணமான அவ்வரக்கர்களைக் கொன்று பழிதீர்த்தலே யென்றானென்க. வெய்ய கொடு - ஒருபொருட்பன்மொழி. பழி - பழிக்கப்படுவது: தீங்கு. பி-ம்:—[1]கோவல்விறைவனே. [2]இவன்முதல், பழியில. [3]விளைந்ததன்றே. (கoஉகூ)

உகககூ.—இதுவும் அது.

எந்தைநீ யியம்பிற் [1]றென்னை [2]யெண்மைய னாகி யேழைச்
சந்தவார் குழலி னாளைத் துறந்தனை தணிதி யேனு
முந்தையை யுயிர்[3]கொண் டானை யுயி[4]ருண்ணு மூற்ற மில்லாச்
சிந்தையை யாகி நின்று [5]செய்தவஞ் செய்கை யென்றான்.

(இ - ள்.) எந்தை - எனதுதலைவனே! நீ—, எண்மையன் ஆகி - எளிய தன்மையை மேற்கொண்டவனாய், ஏழை சந்தம் வார் குழலினாளை துறந்தனை தணிதி எனும் - (பெண்டிர்க்குஉரிய) பேதைமைக்குண முடையவளான அழகியநீண்டகூந்தலையுடைய சீதையைக் கைவிட்டுத் தணிவுகொள்வாயாயினும் உந்தையை உயிர்கொண்டானை உயிர் உண்ணும் ஊற்றம் இல்லா சிந்தையை ஆகி நின்று செய் தவம் செய்கை இயம்பிற்று என்னை - உனதுதந்தையைக் கொன்ற அரக்கனைக் கொல்லும் முயற்சி யில்லாத மனத்தையுடையவனாய் நின்று சிறந்ததவத்தைச்செய்தலைக் கூறியது என்னே! என்றான் - என்றும் (இராமனைநோக்கி இலக்குமணன்) கூறினான்; (எ - று.)

சீதையை எடுத்துப்போனதற்காக அவளிடம் உனக்குள்ள காதலால் இராவணனைக் கொல்லவேண்டும்: அங்ஙன் கொல்லுதற்கு நீ துணியாமல் அவளை முற்றும் துறந்துவிடக் கருதினையாயினும், நமதுதந்தையான சடாயுவைக் கொன்றதற்காக அவனிடம் நமக்குஉள்ள உறவுரிமையாலாவது இராவணனைக் கொல்லவேண்டாவோ? அங்ஙனமுமன்றித் தவத்தை மேற்கொள்வதாகக்கூறியது தகுதியன்றேயென்றனனென்க. 'தமையன் தந்தையோடொப்பான்' என்ற நூற்கொள்கையின்படி, இராமனை இலக்குமணன் எந்தையென விளித்தான். 'ஏழையென்றது, குழலினாளுக்கு அடைமொழி. நீ எண்மையனாகி - இடவழுவமைதி; 'எண்மையையாகி' என்றிருப்பின், வழாநிலையாம். பி-ம்:—[1]என்னே. [2]எளிமையையாகி. [3]கொண்டோனை. [4]கொள்ளும். [5]செய்வதென். (கoநo)

உஉo.—இராமன் 'இனிச் சடாயுவுக்குச் சரமக்கிரியை செய்வோம்'என்றல்.

அவ்வழி யிளவல் கூற வறிவனு மயர்வு நீங்கி
யிவ்வழி யிணைய [1]வெண்ணி னேழைபைப் பாலதென்னா

வெவ்வழி பொழியுங் கண்ணீர் விலக்கினன் விளிந்த தாதை
செவ்வழி யுரிமை [2]யாவுந் [3]திருத்துவஞ் சிறுவ வென்றான்.

(இ - ள்.) இளவல் - இளையபெருமாள், அ வழி கூற - அவ்வாறுசொல்ல, அறிவனும்-யாவும்அறியும் முற்றுணர்வுடையவனான இராமபிரானும், இ வழி இனைய எண்ணின் ஏழைமைப்பாலது என்னா-'இப்பொழுது [அல்லது இவ் விடத்தில்] இத்தன்மையனவான சிந்தைகளைச் சிந்தித்திருந்தால் அது அறி வின்மையின்பாற்பட்டதே' என்று தானும் திருவுள்ளத்திற்கொண்டு, அயர்வு நீங்கி-(அதனால்) சோர்வழிந்து, வெம் வழி பொழியும் கண் நீர் விலக்கினன்- கொடியதுன்பங் காரணமாகச் சொரிகிற கண்ணீரை நீக்கினவனாய், (இலக் குமணனைநோக்கி), 'சிறுவ - தம்பி! விளிந்த தாதை - இறந்ததந்தையான சடா யுவுக்கு, உரிமை யாவும் - செய்யவேண்டிய கடமைகளெல்லாவற்றையும், செம் வழி திருத்துவம் - செவ்வியமுறைமையால் திருந்தச்செய்வோம்', என் றான் - என்றுகூறினான்; (எ - று.)

''அறிவின்மை யின்மையு ளின்மை பிறிதின்மை, யின்மையா வையா துலகு'', ''நுண்ணுணர் வின்மை வறுமை''என்ப வாதலால், அறிவின்மை 'ஏழைமை' எனப்பட்டது. பி - ம்:—[1]எண்ணல். [2]யானே. [3]திருத்துவன். ()

௨௨௧.—இதுமுதல் நான்குகவிகள் - சடாயுவுக்கு இராமன் அந்திமக்கிரியைசெய்ததைக் கூறும்.

இந்தன [1]மெனைய வென்னக் [2]காரகி லீட்டத் தோடுஞ்
சந்தனங் குவித்து வேண்டுந் தருப்பையுந் திருத்திப் பூவுஞ்
சிந்தினன் [3]மணலின் வேதி தீர்தர வியற்றித் தெண்ணீர்
தந்தனன் றாதை தன்னைத் [4]தடக்கையா னெடுத்துச் சார்வான்.

(இ-ள்.) இந்தனம் எனைய என்ன - விறகுகள் எத்தன்மையன வென்று (காண்பவர்) வியக்கும்படி, கார் அகில் ஈட்டத்தோடும் - கரிய அகிற்கட்டை களின் கூட்டத்துடனே, சந்தனம் - சந்தனக்கட்டைகளையும், குவித்து-(காஷ் டமாகக்) கொண்டுவந்துசேர்த்து, வேண்டும் தருப்பையும் திருத்தி - வேண் டியதருப்பைப்புற்களையும் திருத்தமாக அமைத்து, பூவும் சிந்தினன் - மலர் களையும் கொணர்ந்துவைத்து, மணலின் வேதி தீர்தர இயற்றி - மணலினால் மேடையை அமையச்செய்து, தெள் நீர் தந்தனன் - தெளிவானநீரைக்கொ ணர்ந்து வைத்துக்கொண்டு,-தாதைதன்னை தட கையான் எடுத்து சார்வான்- (இராமன் தனது)தந்தையான சடாயுவைப் பெரியகைகளால் எடுத்துக்கொ ண்டு (இந்தனங்குவித்துவேதியமைத்தவிடத்தில்) சேர்பவனானான்; (எ - று.)

அந்திமக்கிரியைசெய்தற்கு வேண்டிய விறகு தருப்பை பூ சந்தனம் தண் ணீர் இவைகளைச் சித்தமாகக் கொணர்ந்து வைத்துக்கொண்டமையும், மணல் மேடையமைத்துவைத்தமையும், இதிற் கூறப்பட்டன. பி - ம்:—[1]ஆகவேண் டும். [2]காழகில். [3]அரணிதன்னுற்றீக்கடைந்து, அரணிதன்னில் தீக்கடைந்து, மணலின் வெந்தீத்தருக்கடைந்து, மணலின் வெந்தீத்தருக்கடிது. [4]தடக் கைமீது.

உ௨௨. ஏந்தின னிருகை தன்னா லேற்றின னீமந் தன்மேற்
சாந்தொடு மலரு நீருஞ் சொரிந்தனன் றலையின் [1]சாரல்
காந்தெரி கனல மூட்டிக் கடன்முறை கடவா வண்ண
நேர்ந்தன னிரம்பு நன்னூன் மந்திர நெறியின் வல்லான்.

(இ - ள்.) நிரம்பும் நல் நூல் மந்திரம் நெறியின் வல்லான் - நிறைந்த நல்லசாஸ்திரங்களிற்கூறிய மந்திரங்களின்முறைமையில் வல்லவனான இராமபிரான்,—நீரும் சாந்தொடு மலரும் சொரிந்தனன்-நீரையும் சந்தனத்தையும் புஷ்பங்களையும் (உரியபடி) உபயோகித்து [உயிர்நீத்த உடலுக்குத் திருமஞ்சனமும் அலங்காரமும் செய்து என்றபடி]; (அவ்வுடலை), இரு கை தன்னால் ஏந்தினன் ஈமந் தன்மேல் ஏற்றினன்-(தனது) இரண்டு கைகளாலும் எடுத்து (மணல்மேடையில் அமைத்த) அவ்விறகடுக்கின்மேல் இட்டு, தலையின் சாரல் காந்து எரி கனல மூட்டி - தலைப்பக்கத்திலே எரிகிற நெருப்பைப் பற்றவைத்து, கடன் முறை கடவா வண்ணம் நேர்ந்தனன்-மற்றும் (அப்பொழுது)செய்யவேண்டிய கடமைகளை முறைதவறாதபடி செய்தான்; (எ - று.)—

பி - ம்:—[1]வைத்து. (௯௦௪)

உ௨௩. [1]கிளித்தன [2]களித்த மேனி [3]தாமரைக் கெழுவு செம்பூத்
துளித்தன வனைய வென்னத் துள்ளிசோர் வெள்ளக் கண்ணன்
குளித்தனன் கொண்ட [4]லாற்றுக் குளித்தபின் கொண்ட [5]நன்னீ
ரளித்தன னரக்கர்ச் செற்ற சீற்றத்தா னவலந் [6]தீர்ந்தான்.

(இ - ள்.) அரக்கர் செற்ற சீற்றத்தான் அவலம் தீர்ந்தான் - இராக்கதர்களை அழிக்கவேண்டுமென்ற கோபத்தால்(சீதையையிழந்த)துன்பம் சிறிது தணிந்தவனான இராமபிரான், —கிளித்து அன-கிளியினது நிறத்தை யொத்த [பசுஞ்சாமநிறமுள்ள], களித்த மேனி - செழிப்புற்ற தனது திருமேனியிலே, தாமரை கெழுவு செம் பூ துளித்தன அனைய என்ன - செழித்த செந்தாமரை மலர்கள் தேன் துளித்தவற்றைப் போல்வன வென்று சொல்லும்படி, வெள்ளம் துள்ளி சோர் கண்ணன் - நீர்ப்பெருக்கு வழிகிற கண்களையுடையனாய், கொண்டல்-மேகம்போல, ஆறு - நதியிலே, குளித்தனன் - நீராடினான்; குளித்த பின் - நீராடியெழுந்த பின்பு, கொண்ட நல் நீர் அளித்தனன்-(தன் கையிற்) கொண்ட நல்லநீரை (ச்சடாயுவுக்கு) த்தர்ப்பணமாகக் கொடுத்தான்.

கிளியின்நிறமும்,இராமபிரானது திருநிறமும் தம்மில்ஒத்திருத்தல்பற்றி, 'கிளித்தன களித்தமேனி' என்றார். இங்ஙனம் இராமனது திருமேனி நிறத்துக்குக்கிளியினதுநிறம் உவமைகூறப்படுதலை, "நன்கெண்ணி நான் வளர்த்த சிறு கிளிப்பைதலே, * * * நின்பசுஞ்சாமநிறத்தன்" என்ற திருவாய்மொழிப்பாசுரங்கொண்டு உணர்க. கிளித்து - கிளியென்ற பெயரின்மேற் பிறந்த ஒன்றன்பாற்குறிப்புவினையாலணையும்பெயர்; 'கைத்து' என்பது போல; து-விகுதி. அன-அன்ன;தொகுத்தல். கண்களுக்குத் தாமரைப்பூவும் அவைசொரியுங் கண்ணீர்க்குத் தாமரைசொரியுந் தேனும் உவமை. துள்ளி-விரித்தல்.

பி - ம்:—[1]தளிர்த்தன. [2]கிளர்ந்தபச்சை, அனையமேனி. [3]தாமரை கெழுவுஞ் செந்தேன். [4]ஆற்றில். [5]கொண்டல். [6]தீர்ப்பான். (௯௦௫)

உஉச. மீட்டினி யுரைப்ப தென்னே விரிஞ்சனே முதல மேல்கீழ்
காட்டிய வுயிர்க ளெல்லா மருந்தின களித்த போலாம்
பூட்டிய கைக ளாலப் புள்ளினுக் கரசைக் கொள்கென்
றூட்டிய நன்னீ ரைய னுண்டநீ ரொத்த தன்றே.

(இ - ள்.) விரிஞ்சனே முதல - பிரமன்முதலிய, மேல் கீழ் காட்டிய- உயர்ந்தவையாகவும் தாழ்ந்தவையாகவும் குறிக்கப்பட்ட, உயிர்கள் எல்லாம்- சீவராசிகள் யாவும், அருந்தின களித்த போல் ஆம் - (இராமன் சடாயுவுக்குச் சலதர்ப்பணங்கொடுத்தவளவிலே தாம்தாம்) உண்டுகளித்தவைபோல ஆயின; அ புள்ளினுக்கு அரசை-பறவைக்குஅரசனான அச்சடாயுவைக்குறித்து, கொள்க என்று - ஏற்றுக்கொள்வாயாக வென்று சொல்லி, பூட்டிய கைகளால்- சேரவைத்த (தனது) கைகளால், ஊட்டிய - உண்பித்த [தர்ப்பணம் கொடுத்த], நல் நீர் - நல்லஅந்தநீரானது. ஐயன் உண்ட நீர் ஒத்தது அன்றே- இராமபிரானாகிய திருமால் தானேஉட்கொண்ட நீரைப் போன்றதன்றோ! மீட்டு இனி உரைப்பது என்னே - (அந்த வாஸோதக திலோதகத்தின் மகிமையைப்பற்றி) மற்றும்சொல்லவேண்டுவது யாது? (எ - று.)

எம்பெருமான் சிறிதுஉணவை உட்கொண்டவளவிலே, அவ்வெம்பெருமானது சொரூபமான ஜீவராசிகள் தாம்தாம்உண்டனபோல நிறைவுறுதல், இயல்பு; (இதனை மகாபாரதத்துத் துர்வாசமுனிச்சருக்கத்து வரலாறு கொண்டும்உணர்க:) சடாயுக்கு இராமன் தர்ப்பணஞ்செய்தவளவிலே, அச்சடாயுவின்உயிரேயன்றி அனைத்துயிரும் உண்டுகளித்தனபோ லானதனால், அந்நீர் ஐயனுண்டநீரையொத்த தென்றார். 'மீட்டினியுரைப்பதென்னே' என்றது, அந்தத் தர்ப்பணசலத்தின் மகிமையை நன்குவிளக்குமாறு பாராட்டிக்கூறியது. பூட்டியகைகள் - சேரக்கை. அன்றே - தேற்றம். (க0௩.ரு)

உஉரு.—சூரியாஸ்தமன வருணனை.

பல்வகைத் துறையும் வேதப் பலிக்கடன் பலவு முற்றி
[1]வெல்வகைக் குமர னின்ற வேலையின் வேலை சார்ந்தான் [து
றொல்வகைக் குலத்தின் வந்தான் றுன்பத்தாற் புனலுந் தோய்ந்
செல்வகைக் குரிய வெல்லாஞ் செய்குவா னென்ன வெய்யோன்.

(இ - ள்.) வெல் வகை குமரன் - வெற்றிபெறும்வகையில்வல்ல சக்கரவர்த்திதிருமகன். பல்வகை துறையும்,—(பித்ருக்களைக்குறித்துச் செய்யும்) பலவகைச்சடங்குகளையும், வேதம் பலி கடன் பலவும் - மற்றும் வேதவிதிப்படிசெய்தற்குஉரிய பிண்டபலிமுதலியகடமைகள்பலவற்றையும், முற்றிநின்ற வேலையின் - முடித்துநின்ற சமயத்திலே,—வெய்யோன் - சூரியன், தொல்வகை குலத்தின் வந்தான் துன்பத்தால் - தொன்றுதொட்டுவரும் வகையையுடைய (தனது)குலத்திலே தோன்றியவனான சடாயுவின் மரணங்காரணமாக நேர்ந்த துன்பத்தால், புனலும் தோய்ந்து - (தானும்) நீராடி, செல்

வகைக்கு உரிய எல்லாம் செய்குவான் என்ன-அவன்செல்லுங்கதிக்கு உதவுகிற சடங்குகளையெல்லாம் செய்யத்தொடங்குபவன்போல,வேலை சார்ந்தான்- மேல்கடலை அடைந்தான்; (எ - று.)

சூரியகுலத்தில் அவதரித்த இராமனுக்குத் தந்தைமுறைபூண்ட சம்பந்தத்தால், சடாயுவைச் சூரியகுலத்திலுதித்தவனாகக் கற்பித்து, 'தொல்வகைக் குலத்தின் வந்தான்' என்றனரென்க: அன்றியும், காசியபமுனிவனது மனைவிமார் பதின்மூவருள் அதிதியின் குமாரன் சூரியன்; விநதையின்மகனான அருணனது புதல்வன் சடாயு; ஆகவே, சூரியனுக்குச் சடாயு புத்திரனாதல் காண்க. இனி, 'தொல்வகைக்குலத்தின்வந்தான் துன்பத்தால்' என்பதற்கு - தனது குலத்திற் பிறந்தவனான இராமனுக்கு நேர்ந்த மனத்துயரம் காரணமாக என்று உரைத்தல், அத்துணையாச்சிறவாது. சூரியன் கடலில்மூழ்குதற்குக்காரணமாகாததொன்றைக் காரணமாகக் கவி கற்பித்துக்கூறியதனால், **ஏதுத்தற்குறிப்பேற்றவணி. பி - ய்:—[1]வில்.** (௧௦௬ ௬)

இப்படலத்திற் கூறிய வரலாற்றில், சீதை இலக்குமணன்விஷயமாகக் கொண்ட கருத்தினாலும், கூறிய சொற்களினாலும், அவற்றின்பயனாக உடனே அடைந்த தீங்கினாலும், 'பெண்புத்தி பின்புத்தி' என்பது நன்குவிளங்கும். அன்றியும், லக்ஷ்மணன்விஷயத்தில் அவள் சொன்ன சொற்கள் அவளுக்கு உடனே தீமைவிளையக்காரணமானமை,'பாகவதாபசாரம்உடனேபெருந்தீங்கு பயக்கும்' என்றஉண்மைநிலையை உணர்த்துதல் காண்க: சடாயுவின் செயலால், பெரியோர் தமதுஉயிர்கொடுத்தாயினும் தம்மையுற்றாரது துன்பத்தைத் தம்மாலியன்றவளவு தீர்த்தற்குத் துணிவரென்பது புலனாம். இராமதரிசனத்தால் சடாயுவுக்குப் பரமபதங்கிடைத்தமை, அவ்விராமபிரானே முழுமுதற்கடவுள் என்பதற்குச் சாட்சியாம். இராமன் சடாயுவுக்குத் தீக்கடன் நீர்க்கடன் முதலியன செய்துமுடித்ததனால், அப்பெருமானது செய்ந்நன்றி மறவாப்பெருந்தகைமை வெளியாகின்றது.

முதனூலோடு மாறுபாடு:—'இராவணன், சீதையைக் கைகளால் தொட்டு எடுத்து மடியில் வைத்துக்கொண்டு தேரேறிச் சென்றனன்' என்று ஸ்ரீ வால்மீகி கூறியுள்ளார்.

சடாயுவுயிர்நீத்த படலம் முற்றிற்று.

௯.—ஆவது அயோமுகிப்படலம்.

அயோமுகியினது சம்பந்தமான படலமென்றாவது, அயோமுகியைப் பற்றிய படலமென்றாவது விரியும். அயோமுகீ என்ற வடமொழிப்பெயர்- இரும்பினாலாகியதுபோன்ற முகமுடையவளென்று பொருள்படும். சடாயுவுக்குக் கிரியைசெய்துமுடித்த இராமபிரான் மிக்கவருத்தத்தோடு தம்பியுடனே சானகியைத்தேடிக்கொண்டு வனத்திற் செல்லுகையில் தாகங்கொண்டு இலக்குமணனைநோக்கி 'தண்ணீர்வேண்டும்' என்ன, அவ்விளையபெரு

மாள் நீர் கொண்டுவருதற்குச் சென்ற வழியிலே, அயோமுகியென்னுங் கொடியஅரக்கி அவ்விலக்குமணன்மேற் காதல்கொண்டு மோகனமந்திரபலத்தால் அப்பெருமானை மயக்கி வலியத் தழுவியெடுத்துச் செல்லுமளவில், மோகம் நீங்கிய லக்ஷ்மணன் அவளுடைய மூக்கைத் துணித்து அவளையகற்றி மீண்ட செய்தி, இப்படலத்திற் கூறப்படுகின்றது.

க.—இராமலக்குமணர் ஒருமலையிற் சேர்தலும், இருள் மிகுதலும்.

அந்திவந் தணுகும் வேலை யவ்வழி [1]யவரு நீங்கிச் [டா
சிந்துரச் [2]சென்னித் தாண்டோர் மைவரைச் சேக்கை [3]கொண்
ரிந்திரற் கடங்கல் செல்லா விராக்கத ரெழுந்த தென்ன
வெந்துயர்க் கூற்ற மாய விரியிருள் வீங்கிற் றன்றே.

(இ - ள்.) அந்தி வந்து அணுகும் வேலை - மாலைப்பொழுது வந்து சேரும் வேளையிலே, அவரும் - அவ்விராமலக்குமணரும், அ வழி நீங்கி - (சடாயுவுக்குக் கிரியைசெய்துமுடித்த) அவ்விடத்தை விட்டுப் புறப்பட்டு, ஆண்டு - அவ்வனத்திலே, சிந்துரம் சென்னித்து ஓர் மை வரை சேக்கை கொண்டார்-சிந்தூரப்பொடிகள் நிறைந்த சிகரத்தையுடையதாகிய மேகந்தவழும் [பெரிய] மலையொன்றை (ச்சந்தித்து அதனை)த்தங்குமிடமாகக் கொண்டார்கள் ; (பின்பு), வெம் துயர்க்கு கூற்றம் ஆய விரி இருள் - கொடியதுன்பத்துக்குஇடமான பரந்த இருளானது, இந்திரற்கு அடங்கல் செல்லா இராக்கதர் எழுந்தது என்ன - இந்திரனுக்கு அடங்காத கொடிய இராக்கதர்கள் கிளம்பினாற்போல, வீங்கிற்று - மிக்குத்தோன்றிற்று; (எ - று.)—அன்றே-ஈற்றசை.

காமோத்தீபகமாகிய இருட்பொழுது சீதையைப்பிரிந்த இராமனதுவிரக வேதனையை மிகுவித்தற்குக் காரணமாகு மென்பார், 'வெந்துயர்க்கு ஊற்ற மாய விரியிருள்' என்றார். 'அவரும்நீங்கிச்சேர்ந்தார்' என்ற உம்மை - கீழ்க்கவியில்வந்த "வெய்யோன் வேலை சார்ந்தான்" என்றதை நோக்குதலால், இறந்ததுதழுவிய எச்சப் பொருளது. பின்னிரண்டடி - உவமையணி. வெம் துயர் கூற்றம் ஆயஎனப்பிரித்து,கொடிய துயரத்தைச்செய்யும் யமன்போன்ற பேரிருள்எனினும் அமையும்; கொடுமைக்கும், கருமைக்கும் உவமை. சிந்துரச்சென்னித்து என்பதற்கு - யானைகள்பொருந்தப்பெற்ற உச்சியையுடையது என்றும் பொருள் கொள்ளலாம்; ஸிந்துரம் - யானை: வடசொல். சென்னித்து - ஒன்றன்பாற்குறிப்புவினையாலணையும்பெயர். பி - ம்:—[1]அயரும், [2]சென்னிக்காட்டோர், செந்தீக்காட்டோர். [3]சேர்ந்தார், சார்ந்தார். (கoஙஎ)

உ.—இராண்டுகவிகள்-அவர்கள் அவ்விரவில் மிகப்பரிதபித்தலைக் கூறும்.

[1]தேனுக வருவி சிந்தித் தெருமர லுறுவ போலக்
கானமு [2]மலையு மெல்லாங் கண்ணினீ ருகுக்குங் [3]கங்குன்
மானமுஞ் சினமுந் தாதை மரணமு மைந்தர் சிந்தை
ஞானமுந் துயருந் தம்முண் [4]மலைவென நலிந்த வன்றே.

(இ - ள்.) கானமும் மலையும் எல்லாம் - காடுகளும் மலைகளு மாகிய வனைத்தும், தெருமரல் உறுவ போல - (இராமலக்குமணர்க்கு நேர்ந்த துய ரத்திற்காகத் தாம்) சோகித்தலை அடைவனபோல, தேன் அருவி உக சிந்தி கண்ணின் நீர் உகுக்கும் - தேன்பெருக்கையும் நீர்ப்பெருக்கையும் வழியும்படி பெருகவிடுதலால் கண்ணீர்சொரிவனவாகத் தோன்றப்பெற்ற, கங்குல் - அந்த இரவிலே,—மானமும் - (சீதையையிழந்ததனாலாகிய) அவமானமும், சினமும் - (இராவணன்மேலுண்டான) கோபமும், தாதை மரணமும்-சடாயு வின்மரணத்தாலாகிய சிந்தையும், துயரும் - (கீழ்க்கூறியகாரணங்களால் உண்டான) மனத்துயரமும், ஞானமும் - (இவற்றைஅடக்கவேண்டுமென்ற) நல்லறிவும், தம்முள் - தமக்குள்ளே, மலை என - மலைகள்போர்செய்தாற் போல, மைந்தர் சிந்தை - இராஜகுமாரர்களாகிய இராமலக்குமணர்களுடைய மனத்திலே, நலிந்த - ஒன்றோடொன்று தாக்கி வருத்தின ; (எ - று.)

கானமும் மலையுமெல்லாம் தெருமரலுற்றுக் கண்ணினீர்உகுப்பன போலத் தேன்அருவிஉகச்சிந்துங் கங்கு லென்க. மானம், சினம், தாதைமரணம், துயர் இவை மனத்தில்தோன்றுமளவில் தத்துவஞானம் சிறிதுதோன்றி இவற்றை ஒழிக்கத்தொடங்க, மீண்டும் இவை தலையெடுத்து அந்தஞானத்தை அகற்ற, இங்ஙனம் மாறிமாறி மனந் தடுமாற்றமுற்றது என்பது, பின்னிர ண்டடியின்கருத்து. முன்னிரண்டடி - **தற்குறிப்பேற்றவணி.** காடுகள், மலர்களினின்றும் கூண்டுகளினின்றும் தேனைச் சொரியும். மலைகள், நீரருவியைச் சொரிவன. பி-ம்:—[1]தேனுகுதகமலமானைத் தேடிடுந்திறத்தோர் க்கண்டு. [2]மலர்களெல்லாம். [3]காலை. [4]மலைந்தன, மலிந்தன. (௧௦௩௮)

௩. மெய்யுற [1]வுணர்வு செல்லா [2]வறிவினை வினையி [3]னூக்கும்
பொய்யுறு பிறவி போலப் போக்கரும் பொங்கு கங்கு
னெய்யுறு நெருப்பின் [4]வீங்கி நிமிர்தர வுயிர்ப்பு நீளக்
கையற வுறுகின் றாராற் காணலாங் கரையிற் [5]றன்றே.

(இ - ள்.) மெய் உற உணர்வு செல்லா அறிவினை - உண்மைபொருந்த அறியமாட்டாத [தத்துவஞானமில்லாத] (ஒருவனுடைய) புத்தியை, வினை யில் நூக்கும் - தீவினைவழியிலே வலியச்செலுத்துகிற, பொய் உறு பிறவி போல-பொய்த்தன்மைகள்பொருந்தியபிறப்புப்போல,போக்கு அரு பொங்கு- நீக்கமுடியாது மேன்மேல்வளர்கின்ற, கங்குல் - அந்தஇரவிலே,—(இராம லக்ஷ்மணர்) உயிர்ப்பு - பெருமூச்சு, நெய் உறு நெருப்பின் வீங்கி நிமிர்தர- நெய்சொரியப்பெற்றநெருப்புப்போல (மிக்கஉஷ்ணங்கொண்டு) மிகவும் அதி கப்பட, நீள - நெடுமையாக, கையறவு உறுகின்றார் - செயலறுதலை [அளவி றந்தசோகத்தை] அடைகின்றவர்களானார்கள்; (அவர்களுற்ற கையறவு), காணல் ஆம் கரையிற்று அன்று - காணுதற்குஉரியமுடிவையுடையதன்று [கரைகாணவொண்ணாதது]; (எ - று.)—ஆல், அன்றே - அசைகள்.

தத்துவஞானமுடையோர்க்கன்றி மற்றையோர்க்கு விடாதுவருகிற பிறப்பு நீக்கமுடியாதவாறுபோல, மனவுறுதியில்லாது வருந்துகிற இவர்க்

கும் சோகம் நீக்கமுடியாதிருந்தது. மையறவு - மூர்ச்சையுமாம்: செயலற்றிருத்தல், தொழிற்பெயர். வினையின் ஊக்கும் எனப் பிரித்துரைப்பினுமாம். சாரமற்றதாயிருந்தும் சாரமுடையதுபோலத் தோன்றி மயக்குதலின், 'பொய்யுறு பிறவி' எனப்பட்டது. கங்குல் நெய்யுறு நெருப்பின் வீங்கி நிமிர்தர என்றுஎடுத்து, இருள் நெய்சொரிந்த நெருப்புப்போல மேன்மேல் வளர்ந்துவருத்த என்று உரைப்பாருமுளர். காணலாங்கரையிற்றன்று என்பதற்குக் கங்குலை எழுவாயாகக்கொள்ளின், இணைபிரிந்தவர்களுக்கு விரகவேதனையால் இரவு நீட்டித்துத்தோன்றிவருத்து மாதலால், சீதையைப்பிரிந்த இராமனுக்கு இரவு எல்லைகாணமுடியாததாக, இராமன் படும்வருத்தத்தைக் காணுதலால், இலக்குமணனுக்கும் அவ்விரவு அவ்வாறாயிற்று என்க. பி-ம்: — [1]உணர்தல், அறிவு. [2]அறிவினன். [3]ஊக்குப். [4]மாணநிமிர்தர. [5]அன்றோ. ()

௬.—இராமபிரான் அவ்விரவுமுழுவதுஞ் சிறிதுந் துயில்கொள்ளாமை.

யாமது தெரிதறேற்றா மின்னகைச் சனகி யென்னுங்
காமரு திருவை நீத்தோ முகமதி காண்கி லாதோ
தேமரு தெரியல் வீரன் கண்ணெனத் தெரிந்த செய்ய
தாமரை கங்குற் போதுங் [1]குவிந்திலாத் தன்மை யென்னோ.

(இ - ள்.) தேன் மரு தெரியல் வீரன் கண் என தெரிந்த - தேன் பொருந்திய மலர்மாலையை யணிந்த வீரனாகிய இராமபிரானது கண்களென்று சொல்லப்பட்ட, செய்ய தாமரை - செந்தாமரைமலர்கள், கங்குல் போதும் - (குவியவேண்டிய) இராப்பொழுதிலும், குவிந்திலா தன்மை - குவியாதிருந்தமை,—இன் நகை சனகி என்னும் காமரு திருவை நீத்தோ - இனிய புன்சிரிப்பையுடைய சீதையென்னப்பட்ட அழகியஇலக்குமியை இழந்ததனாலோ? முகம் மதி காண்கிலாதோ - (அவளது) முகமாகிய சந்திரனைக்காணாததனாலோ? என்னோ - யாதுகாரணத்தாலோ? யாம் அது தெரிதல் தேற்றாம் - நாம் அக்காரணத்தை (இன்னதென்று) அறியமாட்டோம்; (எ - று.)

இது, கவிக்கூற்று. திருவை [செல்வத்தை] இழந்தவன் இரவிற் கண்மூடியுறங்காமைபோல, திருவை [சீதையை] இழந்த இராமனும் அவ்விரவிற் கண்மூடித்தூங்கவில்லை; சந்திரனைக் கண்டு குவியுந்தன்மையுள்ள தாமரை அதனைக்காணுவிடத்துக் குவியாதாதலால், இராமனது கண்களாகிய தாமரைகளும் சீதையின்முகமாகியசந்திரனைக் காணப்பெறாமையாற் குவியவில்லையென்க. 'கண்ணெனத்தெரிந்த செய்யதாமரை' என்றஉருவகத்தில் 'எனத்தெரிந்த' என்ற சொல்லாற்றலால் கண்ணெனவே கொண்டு அது மூடாததற்கு 'திருவை நீத்தோ' என்றும், தாமரையென்ற உருவகத்திற்கு ஏற்ப அது குவியாததற்கு 'மதிகாண்கிலாதோ' என்றும் காரணங் கூறினரென்க: காரணம் துணிந்து சொல்லக்கூடாமையால் 'யாமது தெரிதறேற்றாம்' என்றது. இனி, திருவில்லாதபொழுது பொலிவிழந்து குவிதலும், சந்திரனில்லாத இரவிலும் சிறுபான்மை குவிதலும் தாமரைக்கு இயல்பா

யிருக்க, இது அதற்கு மாறாயிருத்தல்பற்றி, 'யாமதுதெரிதல்தேற்றும்' என்றாரென்பாருமுளர். இவ்வாறன்றி ஒருமனைக்கு உரியளாய் அதனுள் தனியே வாழ்ந்திருந்தவள் திடீரென்று அம்மனையை விட்டு அகன்றால், அம்மனை இரவிலுங் கதவடைக்கப்படாமல் திறந்தபடியே வாளாகிடத்தல் இயல்பாதலால், அத்தன்மையை இங்கே கொண்டு, செந்தாமரைமலர்க்கு உரியளாய் அதில்வாழுந் திருமகளாகிய சீதை நீங்கியதனால் அத்தாமரைமலர் இரவிலுங் குவியாதுகிடந்ததோ என்று சங்கித்துக் கற்பனைகூறினரென்றலுமுண்டு. இராமனது திருக்கண்ணுக்குத் திருமகள்வாழுஞ் செந்தாமரையை உவமையெடுத்துக்கூறியதனால், அப்பெருமான் பிராட்டியைத் தனது கண்ணினுள்வாழுங் கருமணியாகக் கொண்டு மிகப்பாராட்டி வெகுஅருமையாகப் போற்றிவந்தனனென்பது விளங்கும். ஓகாரங்கள் - ஐயப்பொருளன. உம்மை-சிறப்பும்மை. **உருவகவணியும் ஐயவணியும்** விரவியன. **பி-ம்:—** [1]குவியலாத். (கoசo)

ரு.—இதுவும்அது.

> பெண்ணியற் றீப மன்ன பேரெழி லாட்டி மாட்டு
> நண்ணிய பிரிவு செய்த [1]நவையிலா நவையி னுள்ளத்
> தெண்ணிய தறித றேற்றும் [2]மிமைத்தில விராம னென்னும்
> புண்ணியன் கண்ணும் வன்றோட் டம்பிகண் போன்ற வன்றே.

(இ - ள்.) பெண் இயல் தீபம் அன்ன - பெண்தன்மைபெற்றதொரு விளக்கைப் போன்ற, பேர் எழிலாட்டி மாட்டு-மிக்கஅழகையுடையவளான சீதையின் விஷயமாக, நண்ணிய - பொருந்திய, பிரிவு—, செய்த-(தனக்கு) உண்டாக்கிய, நவை இலா நவையின் - இகழ்ச்சியில்லாத பெருங்குற்றத்தினால், (இராமன்), உள்ளத்து எண்ணியது-(தன் மனத்தில் நினைத்ததை, அறிதல் தேற்றும் - (இன்னதென்று யாம்) அறியோம்: இராமன் என்னும் புண்ணியன் கண்ணும் - நல்வினைவடிவாகிய அவ்விராமனது கண்களும், இமைத்தில-மூடியுறங்காதனவாய், வல் தோள் தம்பி கண் போன்ற - வலியதோள்களையுடைய (அவனது) தம்பியாகிய இலக்குமணனது கண்களை யொத்திருந்தன; (எ - று.)—அன்றே - ஈற்றசை.

வனஞ்சென்றதுமுதல் மீளுமளவும் பதினான்குவருடகாலம் இராமனையும் சீதையையும் துன்பமின்றிக் காப்பதற்காக இலக்குமணன் இரவிலும் கண்மூடாமலிருந்தமைபற்றி, அவனது கண்கள், விரகவேதனையால் துயிலற்றிருந்த இராமனது கண்களுக்கு உவமையாயின வென்க. "அல்லையாண்டமைந்த மேனி யழகனு மவளுந் துஞ்ச, வில்லையூன்றிய கையோடும் வெய்துயிர்ப்போடும் வீரன், கல்லையாண்டுயர்ந்த தோளாய் கண்கணீர்சொரியக் கங்கு, லெல்லை காண்பளவு நின்றா னிமைத்தில நயன மென்றான்" என்ற குகப்படலத்துச் செய்யுளும், "மாலைவாய் நியமஞ்செய்து மரபுளியியற்றி வைகல், வேலைவாயமிர்தன்னாளும் வீரனும் விரித்தநாணல், மாலைவாய்ப் பாரின்பாயல் வைகினன் வரிவிலேந்திக், காலைவாயளவுந்தம்பி யிமைப்பிலன்

காத்துநின்றான்'' என்ற கங்கைப்படலத்துச்செய்யுளும் ஈண்டுக் காண்டற்கு உரியன. மிக்கஅழகையுடைய சீதைக்கு உலகிலுள்ளபொருளொன்றும் ஒப் பாகாதாதலால், அவ்வழகுமிகுதியை விளக்க, 'பெண்தன்மைகொண்டதொரு விளக்கு'' என இல்பொருளுவமை கூறினர். நவையென்றது - சீதையைப் பிரிந்த வருத்தம். தான் காப்பாற்றவேண்டிய தருமபத்தினியைப் பிரிந்த தனால் வருந்துவது நியாயமேயென்பதை விளக்க, 'நவையிலா' என்ற அடை மொழி அதற்குக்கொடுக்கப்பட்டது. கண்துயிலாமைக்குக் காரணம் உள்ளத் திற்கொண்ட சிந்தனையென்பதை அறிவோமாயினும், அப்பெருமான் அப் பொழுது சிந்தித்தவற்றையெல்லாம் இன்னவென்று அறியோமென்பார், 'உள்ளத்து எண்ணியது அறிதல்தேற்றும்' என்றார். எழிலாட்டி - எழிலை ஆள்பவள். பி - ம்:—[1]நவையினரவங்கொல்சிந்தை, நவையினரவர்கள் சிந்தை. [2]இமைப்பில. (கo௬௪)

சு.—சந்தி ரோதயம்.

வண்டுளர் கோதைச் சீதை வாண்முகம் [1]பொலிய வானிற்
கண்டனெ [2]னென்று வீரற் [3]காங்கொரு காதல் காட்டத்
தண்டமிழ்த் தென்ற லென்னுங் கோளராத் [4]தவழுஞ் சாரல்
விண்டலம் [5]விளக்குஞ் செவ்வி வெண்மதி விரிந்த தன்றே.

(இ - ள்.) 'வண்டு உளர் கோதை சீதை-வண்டுகள் மொய்த்துஒலிக்கிற பூமாலையை யணிந்த சீதையினது, வாள் முகம் - ஒளிபொருந்திய முகத்தை, வானில் - ஆகாயத்தில், பொலிய - விளங்க, கண்டனென் - பார்த்தேன்,' என்று—, வீரற்கு ஒரு காதல் காட்ட - இராமபிரானுக்கு ஒரு ஆசையை உண் டாக்கும்படி—; தண் தமிழ் தென்றல் என்னும் கோள் அரா தவழும் சாரல் - குளிர்ந்தஇனிமையையுடைய தென்றலென்னப்பட்ட கொல்லுந்தன்மை யுள்ள பாம்பு தவழப்பெற்ற மலைப்பக்கத்திலே, விண் தலம் விளக்கும் செவ்வி வெள் மதி - ஆகாயதலத்தை விளங்கச்செய்யவல்ல அழகிய வெண்மையான சந்திரன், ஆங்கு-(இராமன்வருந்தும்) அச்சமயத்தில், விரிந்தது-உதித்துஒளி வீசி விளங்கிற்று; (எ - று.)—அன்றே - ஈற்றசை.

இனிச் சீதையைக் காணமாட்டோமென்று ஆசையொழிந்திருந்த இராம பிரானுக்கு அவளதுமுகத்தைக்கண்டோமென்று ஓராசையுண்டாம்படி சந்தி ரன் உதித்தனனென்க. இங்கு **மயக்கவணி** தொனித்தல் காண்க. பிரிந்த வரை வருத்துகிற காமோத்தீபகப்பொருள்களுள் தென்றலும் ஒன்றாதலால், அதனைக் கோளராவாக உருவகப்படுத்தினர். தமிழ்என்பது - இனிமையென் னும் பொருளதாதலே, ''தமிழ்தழியசாயலவர்'' என்னுஞ் சிந்தாமணியாலும் உணர்க. சாரலில் வெண்மதி விரிந்தது எனவே, மலையின் உயர்ச்சி விளங் கும். வண்டு உளர்கோதைச்சீதை - இயற்கைநறுமணத்தாலும் சூடியமலர்க ளினலாகிய செயற்கைநறுமணத்தாலும் வண்டுகள்மொய்த்து ஆரவாரிக்கப் பெற்ற கூந்தலையுடைய சீதை யெனினுமாம். தமிழ்த் தென்றல் - தமிழ்ப்

பாஷைபோலினிய தென்றல்; தமிழ்நாட்டிலிருந்துவருகிற தென்றல் எனலுமாம். பி - ம்:—[1]போல. [2]என்ன. [3]ஆண்டு. [4]தழுவும். [5]விளங்கும். (௧0௬௨)

எ.—நிலவு இராமனை வருத்துதல்.

களியுடை யனங்கக் கள்வன் கரந்துறை கங்குற் காலம்
வெளிபடுத் துலக் [1]மெங்கும் விளக்கிய நிலவின் வெள்ள
நளியிருட் பிழம்பென் றீண்டு நஞ்சொடு கலந்த நாகத்
துளையெயிற் [2]றான்ற லுற்ற வாலெனச் சுட்ட தன்றே.

(இ - ள்.) களி உடை அனங்கன் கள்வன் கரந்து உறை கங்குல் காலம் - செருக்கையுடைய மன்மதனாகிய திருடன் ஒளித்துவசிக்கிற அவ்விராப்பொழுதிலே, உலகம் எங்கும் வெளிபடுத்து விளக்கிய நிலவின் வெள்ளம் - உலகம் முழுவதையும் வெளிப்பட்டுவிளங்கச்செய்த நிலாவின் மிகுதியானது,—நளி இருள் பிழம்பு என்ற ஈண்டு நஞ்சொடு கலந்த - பெரிய இருட்கூட்ட மென்னப்பட்ட நெருங்கிய விஷத்துடன் சேர்ந்த, நாகம் துளை எயிறு - பாம்பினது துளைபொருந்திய விஷப்பல்லில், ஊன்றல் உற்ற-உள்ளிருத்தலைப் பொருந்திய, ஆல் என-விஷம்போல, சுட்டது - (இராமனை)மிக வருத்தியது.

சகலலோககர்த்தாவாகிய இராமபிரானையே வருத்துஞ் சமயம் வாய்த்தலால், மன்மதன் செருக்குடையவனாயினான். மன்மதனைக்குறிக்கும் 'மதநன்' என்ற வடமொழிப்பெயர்க்குக் களிப்புச்செய்பவனென்று பொருளாதலால், அதுபற்றி 'களியுடையனங்கன்' என்றுருமாம். அநங்கன் - அங்கம் [சரீரம்] இல்லாதவன். அவனைக் கள்வனாக உருவகப்படுத்தியது, தான் கட்புலனாகாது மறைந்திருந்து பிரிந்தாரை வருத்துதலால். மிக்க நிலாவானது இருளில் முழுகிக்கிடந்த உலகத்தை அதினின்று நீக்கி விளக்கியது என்பது, இரண்டாமடியின் கருத்து. பாம்பு - சந்திரனுக்கும், பாம்பின்பற்கள் - நிலவின் வெள்ளத்திற்கும், நஞ்சு - இருட்பிழம்பிற்கும் உவமை. நளி - பெருமை; உரிச்சொல். என்றீண்டு - தொகுத்தல். [2]ஊறலுற்றவாலென என்ற பாடத்திற்கு - துளை எயிறு-தொளையையுடைய நச்சுப்பற்களினின்று, ஊறல் உற்ற-சுரத்தல்பொருந்தின, ஆல் என-விஷம்போல என்க: ஆல் - ஆலம் என்பதன் விகாரம். பி-ம்:—[1]எல்லாம். [2]ஊன்றலுற்றதாமென. (௧0௬௩)

அ.—இதுமுதற் பதினேழுகவிகள் - இராமன்சீதையை நினைத்து வருந்துதலைத் தெரிவிக்கும்.

இடம்படு [1]மானத் துன்ப [2]மிருடர வெண்ணிற் றீர்ந்தான்
விடம்பரந் தனைய தாய வெண்ணிலா வெதுப்ப வீரன்
படம்பரந் தனைய வல்குற் பால்பரந் தனைய [3]வின்சொற்
றடம்[4]படு கண்ணி னுடன் றனிமையை நினைய லுற்றான்.

(இ - ள்.) வீரன்-இராமபிரான்,—விடம் பரந்து அனையது ஆய வெள் நிலா வெதுப்ப-விஷம்பரவியதுபோன்றதாகிய வெள்ளியநிலாவானது வருத்தவும், இடம் படு மானம் துன்பம் இருள் தர - (இராவணன் சீதையைக் கவர்ந்ததனாலாகிய) பெரிய அவமானத்தினால் உண்டான துன்பம் அறிவைக்

கெடுக்கவும்,எண்ணின் தீர்ந்தான்-பிறஎண்ணங்களினின்று ஒழிந்தவனாகி,— படம் பரந்து அனைய அல்குல் - பாம்பின்படம்விரிந்தாற்போன்ற அல்குலையும், பால் பரந்து அனைய இன் சொல் - பாலின்இனிமைமிகுந்தாற்போன்ற இனியசொற்களையும், தட படு கண்ணினாள் தன் - நீட்சிபொருந்திய கண்களையு முடையவளாகிய சீதையினது, தனிமையை-(தன்னைப்பிரிந்து) தனிப்பட்டதன்மையைப்பற்றி, நினையல்உற்றான் - நினைப்பவனானான்; (எ - று.)

மனையாளை மாற்றான்கொண்டபேரவமானத்துன்பத்தினா லுண்டான அறிவுமயக்கத்தை 'இருள்' என்றார். பால் - அதன் இனிமைக்கு ஆகுபெயர். 'விடம்பரந்தனையதாயவெண்ணிலா' என்றது, மிகவருத்தந் தருங் கொடுமை பற்றி; நிறம்பற்றியன்று. பி - ம்:— [1]மானம். [2]இரண்டும்வந்துற்றபோது. [3]தீஞ்சொற். [4]பெருங். (௧0௪௪)

வேறு.

௯. மடித்த வாயன் வயங்கு முயிர்ப்பினன்
றுடித்து வீங்கி யொடுங்குறு தோளினன்
பொடித்த தண்டளிர்ப் பூவொடு மால்கரி
யொடித்த கொம்பனை யாடிறத் துன்னுவான்.

(இ - ள்.) (இராமபிரான்),—மடித்த வாயன்-(வருத்தத்தினாலும் கோபத்தினாலும்) மடித்த உதட்டையுடையவனும், வயங்கும் உயிர்ப்பினன்-வெளிவிளங்குகிற பெருமூச்சையுடையவனும், துடித்து வீங்கி ஒடுங்குறு தோளினன் - (மனச்சஞ்சலத்தால்) துடித்து (ப் பகைவனையழிக்கவேண்டுமென்ற மனக்கிளர்ச்சியால்) பூரித்து (மனவுறுதியழிந்தமையால்) தளர்ச்சியடைகிற தோள்களையுடையவனுமாகி,—மால் கரி ஒடித்த - பெரிய யானையினால் ஒடிக்கப்பட்ட,பொடித்த தண் தளிர் பூவொடு கொம்பு அனையாள் திறத்து-வெளித்தோன்றிய குளிர்ந்த தளிரோடும் பூக்களோடுங் கூடிய கொம்பை யொத்தவளாகிய அச்சீதையின் விஷயமாக, உன்னுவான் - நினைப்பவனானான்;(எ-று.)

மால்கரி - இராவணனுக்கும், கொம்பு - சீதைக்கும், தளிரும் பூவும்- அவளது மேனிநிறத்துக்கும் அவயவங்களுக்கும் உவமை.

இதுமுதற் பத்தொன்பது கவிகள்- மாரீசன்வதைப்படலத்தின் உ௪௫-ஆங் கவி போன்ற கலிவிருத்தங்கள். (௧0௪௫)

௧0. [1]வாங்கு வில்லன் வரும்வரு மென்றிரு
பாங்கு நீணெறி [2]பார்த்தன ளோவெனும்
வீங்கும் வேலை விரிதிரை யாமென
வோங்கி யோங்கி யொடுங்கு முயிர்ப்பினான்.

(இ - ள்.) (இராமபிரான்),— வேலை வீங்கும் விரி திரை ஆம் என - கடலில் மிகுகின்ற பரந்த அலைகள்போல, ஓங்கி ஓங்கி ஒடுங்கும் - உயர்ந்து உயர்ந்து அடங்குகிற, உயிர்ப்பினான் - பெருமூச்சையுடையவனாகி,—வாங்கு வில்லன் வரும் வரும் என்று இரு பாங்கும் நீள் நெறி பார்த்தனளோ எனும்-

(இராவணன்கையில் அகப்பட்டபோது சீதை) வளைத்த வில்லையுடையவனைய் (நம்கணவன்) வருவான்வருவானென்று எண்ணி இரண்டுபக்கங்களிலுமுள்ள நீண்டவழியைப் பார்த்தாளோ?' என்று சிந்திப்பான்; (எ - று.)

வரும்வரும்என்ற அடுக்கு - தன்னைமீட்பதற்கு இராமன்வருவது நிச்சய மென்ற கருத்தை விளக்கிற்று. ஓங்கி ஓங்கி - அடுக்கு, இடைவிடாமைப் பொருளது. பார்த்தனளோ, ஓகாரம் - ஐயத்தோடு இரங்குதற் பொருளது. பெரியகடலில் கிளர்ந்துகிளர்ந்து அடங்கும் அலை, கரிய இராமனிடத்தில் உயர்ந்துஉயர்ந்து தோன்றியொடுங்கும் மூச்சுக்கு உவமையாயிற்று. பி-ம்:— [1]வாங்கும். [2]பார்த்தனையோ. (௧௦௬௬)

௧௧. [1]என்னி னைந்தில ளென்பது [2]சாலுமோ
மின்னி னைந்த [3]விலங்கு மெயிற்றின
னின்னி லென்று [4]நெருங்கிய போ[5]தவ
ளென்னி னைந்தன ளோவென வெண்ணுமால்.

(இ - ள்.) 'மின் நினைந்த விலங்கும் எயிற்றினன் - மின்னல்போன்ற விலகியுள்ள கோரதந்தங்களையுடையஇராவணன், நில்நில் என்று நெருங்கிய போது - (சீதையை நோக்கி) நில்நில்என்றுசொல்லிக்கொண்டு கிட்டியகாலத் தில், அவள் என் நினைந்திலள் என்பது சாலுமோ-அச்சீதை என்னைநினைக்க வில்லை யென்றுசொல்லுவது (அவளதுகுணத்துக்குத்) தகுதியாயிருக்குமோ? [இராது என்றபடி]; (அப்படி அவள்நினைத்து எதிர்பார்த்தும் நான் அவளைக் கிட்டாமையால்), என் நினைந்தனளோ - (என்விஷயத்தைப்பற்றி) யாது நினைந்தனளோ?' என எண்ணும்-என்றுநினைப்பான், (இராமன்); (எ - று.)

கீழ்க்கவியில் தன்னைச்சீதை எதிர்நோக்கியிருப்பாளென்று கருதியதை இக்கவியின்முதலடியால் அவ்வாறு நினையாமலிருப்பது அவள்பெருமைக்குத் தகுதியன்றென்று கருதி வற்புறுத்தினன். 'என் நினைந்தனளோ' என்றது- உதவவேண்டியகாலத்திலும் தான் வந்துஉதவாமையால், மானுருக்கொண்டு வந்த அரக்கனல் இராமனுக்கு யாதுதீமைநேர்ந்ததோ வென்று எண்ணிச் சீதை வருந்தியிருப்பாளென்பதை விளக்கும். [1]தன்னினைந்திலள் என்றபாட த்துக்கு-தன் நினைந்திலள் என்பது சாலுமோ - (இராவணன்சமீபித்தபோது அவள்) தனது நிறையொழுக்கத்தைக் கருதினளில்லையென்பது தகுதியுடை த்தோ என்று பொருள்; அவள் கற்புநிலைகுலைந்திருப்ப ளென்று எண்ணுவது தகாது என்பது கருத்து: இனி,அப்பாடத்துக்கு, தன்னில் நைந்திலள் என்று பதம்பிரித்து-தன்னிலேதான் வருந்தினளில்லை யென்று கருதுதல் அடாது என்று உரைப்பாருமுளர். நினைந்த - உவமவுருபு. என் நினைந்தனளோ என்பது - என்னை நினைத்தாளோ என்றும் பொருள்படும். ஆல் - ஈற்றசை. பி - ம்:— [2]சாலுமே. [3]எயிற்றின்விலங்கனன். [4]நெருக்கிய. [5]அவண். (௧௦௬௭)

௧௨. நஞ்சு காலு நகைநெடு நாகத்தின்
வஞ்ச வாயின் மதியென மட்குவாள்

வெஞ்சி னஞ்செ யரக்கர் தம் வெம்மையை
யஞ்சி னன்கொலென் றையுறு மாலென்பான்.

(இ - ள்.) 'நஞ்சு காலும் நகை நெடு நாகத்தின் வஞ்சம் வாயில் மதி என மட்குவாள் - விஷத்தைக் கக்குகின்ற பற்களையுடைய (இராகுவென்னும்) பெரிய பாம்பினது கொடுமையுடைய வாயில் (அகப்பட்ட) சந்திரன் போல ஒளிமழுங்குபவளாகிய சீதை,— (நான் வாராததனால்), வெம் சினம் செய் அரக்கர்தம் வெம்மையை அஞ்சினன் கொல் என்று ஐயுறும்-கொடிய கோபத்தையுடைய இராக்கதர்களது கொடுமைக்கு (இராமன்) பயப்பட்டானோ?'என்று சந்தேகப்படுவாள்,' என்பான் - என்றுசிந்திப்பான், (இராமன்).

இராகுவின்வாய்ப்பட்டமதி, இராவணன்கைப்பட்ட சீதைக்கு உவமை. ஐயுறும் - ஐயமுறும்; தொகுத்தல்: செய்யுமென் முற்று இங்கே பெண்பாலுக்கு வந்தது. கொல்- ஐயம். ஆல்-அசை: தேற்றமுமாம். (க௦௪௮)

கரு. பூண்ட மானமும் போக்கருங் காதலுந்
தூண்ட நின்றிடை தோமுறு மாருயிர்
மீண்டு மீண்டு வெதுப்ப வெதும்பினன்
வேண்டு மோவெனக் கின்னமும் வில்லென்பான்.

(இ - ள்.) பூண்ட மானமும் - (தனக்கு) நேரிட்ட அவமானமும், போக்கு அரு காதலும் - நீக்கமுடியாத ஆசையும், தூண்ட - தூண்டுதலினால், இடை நின்று - நடுவிலே அழியாது நின்று, தோம் உறும்-வருத்தமடைகிற, அரு உயிர் - அரியஉயிரை, மீண்டு மீண்டு வெதுப்ப - (அவை) மாறி மாறி வருத்துவதனால், வெதும்பினன்-மனம்வருந்தினவனாகி, (இராமன்), 'எனக்கு இன்னமும் வில் வேண்டுமோ—?' என்பான் - என்றுசொல்வான்; (எ - று.)

சீதையை யிழந்த அவமானம் ஒருபக்கத்திலும், மீண்டுங்கிடைப்பளோ வென்ற ஆசை மற்றொருபக்கத்திலுமாக மாறிமாறிவருத்த,இடையில்அகப்பட்டுக்கொண்டு போகவும்நிற்கவும் மாட்டாமல் தவிக்கும் உயிருடையவனாகி இராமன் ஒருசெயலுஞ்செய்யமுடியாமல், 'சமயத்திற்பயன்படாத இந்தவில் இனி இருந்து யாதுபயன்?' என வருந்திக்கூறினனென்க. சில ஏட்டுப்பிரதிகளில், முதலிரண்டடிகள் மாறிக்கிடக்கின்றன. (க௦௪௯)

கச. வில்லை நோக்கி நகுமிக வீங்குதோட்
கல்லை நோக்கி நகுங்கடைக் கால்வருஞ்
சொல்லை நோக்கித் [1]துணுக்கெனுந் தொன்மறை
யெல்லை நோக்கினர் யாவரு நோக்குவான்.

(இ - ள்.) தொல் மறை எல்லை நோக்கினர் யாவரும் நோக்குவான் - பழமையானவேதத்தின்முடிவை [வேதாந்தத்தை] அறிந்தவர்களெல்லாராலும் கண்டறியப்படுபவனான இராமபிரான்,—வில்லை நோக்கி நகும் - (தன் கையிலுள்ள) வில்லைப்பார்த்து(ப் பயனற்றதே யென்று) சிரிப்பான்; மிக

வீங்கு தோள் கல்லை நோக்கி நகும் - மிகவும்பருத்துள்ள (தனது) தோள்களாகிய மலைகளைப் பார்த்து (வீணுக்குப்பருத்திருக்கின்றனவே யென்று) சிரிப்பான்; கடைக்கால் வரும் சொல்லை நோக்கி துணுக்கெனும் - (மனைவியைக் காவாதுஇழந்தனனே யென்று தனக்கு) இறுதிக் காலத்து நேரிடுகிற (உலகத்தார்கூறும்) பழிச்சொல்லைச் சிந்தித்துத் திடுக்கிடுவான்; (எ - று.)

வேதாந்திகளுக்கே விஷயமாகிற பரம்பொருளான இராமபிரானே இவ்வாறுவருந்தினுனென்று பிரிவின் கொடுமையை விளக்கியவாறு. நகை - இகழ்ச்சிபற்றியது. கல் - ஆகுபெயர். கடைக்கால்-பின்பு என்றபடி. பி - ம்:—[1]துணுக்குறும். (கoரு௦)

கரு. கூதிர் வாடை வெங் கூற்றினை நோக்கினன்
வேத வேள்வி விதிமுறை மேவிய
சீதை யென்வயிற் றீர்ந்தன ளோவெனும்
போத கம்மெனப் பொம்மெ னுயிர்ப்பினான்.

(இ - ள்.) போதகம் என பொம்மென் உயிர்ப்பினன் - யானைபோலப் பொம்மென்றஒலியுடன் விடும் பெருமூச்சையுடையவனாய், கூதிர் வாடை வெம் கூற்றினை நோக்கினன் - குளிர்ந்த காற்றாகிய கொடிய யமனை நோக்கி, 'வேதம் விதி முறை வேள்வி மேவிய - வேதவிதிப்படி செய்த சடங்கினால் மணந்துகொண்ட, சீதை—, என்வயின்-என்னிடத்தினின்றும், தீர்ந்தனள்-நீங்கிவிட்டனள்: ஓ - அந்தோ!' எனும் - என்பான், (இராமன்); (எ - று.)

விரகவேதனையால் அறிவுமழுங்கிக் கிடந்த இராமன், பிரியாதார்க்குக் குளிர்ந்திருக்கவேண்டிய காற்றுக் கொடியயமன்போலக் காமோத்தீபகமாய்த் தன்னைவருத்தியதனால், சீதையின்பிரிவையுணர்ந்தானென்க. ஓகாரம்-இரக்கம். போதகம்மென - விரித்தல். போதகம்-யானைக்கன்று; பருவப்பெயராகாமல் யானையென்றமாத்திரமாய் நின்றது. மூன்றாமடிக்கு - சீதை என்னிடத்தினின்று நீங்கினளோ என்பான் எனினுமாம். பொம்மெனல்-ஒலிக்குறிப்பு.

கசு. நின்று பல்லுயிர் காத்தற்கு நேர்ந்தயா
னென்று ணைக்குல மங்கையொ ரேந்திழை
தன்[1]று யர்க்குந் [2]தகவிலெ னாயினே
னன்று நன்றென் வலியென நாணுமால்.

(இ - ள்.) 'நின்று பல் உயிர் காத்தற்கு நேர்ந்த யான் - (முன்பு தந்தையின் வார்த்தைப்படி அரசனாய்) நின்று (உலகத்துப்) பலவுயிர்களையும் பாதுகாத்தற்கு உடன்பட்ட நான், ஓர் ஏந்து இழை என் துணை குலம் மங்கை தன் துயர்க்கும் தகவு இலென் ஆயினேன்-அணிந்த ஆபரணங்களையுடையவளாகிய எனக்குத் துணைவி [மனைவி]யான ஒரு குலஸ்திரீயினது துன்பத்தை நீக்குதற்கும் தகுதியற்றவனாய் விட்டேன்; என் வலி நன்று நன்று - எனது பலம் மிகநன்றாயிருந்தது!' என-என்று, நாணும்-நாணமடைவான், (இராமன்); (எ - று.)

'நின்றுபல்லுயிர்காத்தற்குநேர்ந்த யான்' என்பதற்கு, (கீழ் அகத்தியப் படலத்தில்) "ஆ ரறத்திஞெ டன்றி நின்ரு ரவர், வேரறுப்பென் வெருவன் மின் நீர்" என்று இருடிகளை நோக்கி யாவரையுந் தீங்கின்றிக் காப்பதாக வாக்குத்தத்தஞ்செய்த யானென்று பொருள்கூறினும் அமையும். அடுக்கு - இகழ்ச்சிபற்றியது. ஆல் - அசை. பி-ம்:—[1]துயர்க்குத்,துணைக்குந். [2]தகைப்பில.

கஎ. [1]சாயுந் தம்பி திருத்திய தண்டளிர்
தீயு மங்கவை [2]தீர்கெனுஞ் [3]செவ்விருந்
தாயு [4]மாவி புழுங்க வழுங்குமால்
[5]வாயு நெஞ்சும் புலர மயங்குவான்.

(இ - ள்.) வாயும் நெஞ்சும் புலர மயங்குவான்-வாயும் மனமும் வறண்டு போக மயக்கமுற்றவனாகி,—தம்பி திருத்திய தண் தளிர் சாயும் - தம்பியான இலக்குமணன் தேடியமைத்த குளிர்ந்த தளிர்க்குவியலிற் படுப்பான்; அங்கு - அப்பொழுது, தீயும் - (தன்னுடம்பின் வெம்மைபொறுக்கமாட்டாது) தீந்து போகிற, அவை - அத்தளிர்கள், தீர்க - நீக்கப்படக்கடவன, எனும் - என்று (இலக்குமணனை நோக்கிச்) சொல்வான்; செம் விருந்து ஆயும் - (பிறகு இல க்குமணன் அவ்வாறேநீக்கி வேறு கொணர்ந்து அமைத்த) சிவந்த புதியதளிர் களை (இவையாயினும் இன்பந்தருமோ வென்று மனத்தில்) ஆராய்வான்; ஆவி புழுங்க அழுங்கும் - (அவைகளும் முன்போல வருத்தத் தொடங்கவே) உயிருருகச் சோர்வான், (இராமன்; (எ - று.)—ஆல் - அசை.

தளிர்ப்படுக்கையமைப்பது, சீதோபசாரத்திற்காக. தீயும் என்பதை முற்றுகக்கொள்ளுதலும் ஒன்று. தீர்கெனும் - தொகுத்தல். விருந்து -புதுமை; இங்குப் பண்பாகுபெயர். [3]செல்விருந்தாயும் என்ற பாடத்திற்கு - தன்னை நோக்கி வரக்கடவ விருந்தைக் குறித்து ஆராய்வா னென்று பொருள்: இனித் தன்பக்கல் விருந்தினர் வந்தால் அவர்களைக் கிருகஸ் தாச்சிரமதருமமுறைப்படி மனைவியுடனே கூடி உபசரிக்க முடியாதே யென் பதைப்பற்றிச் சிந்திப்பானென்பது கருத்து. பி-ம்:—[1]தேயுந். [2]தீய்தலும். [4]ஆவியுநெஞ்சுமழுங்கிட. [5]ஓயுமோயுமுயிர்க்குமுயிர்க்குமே. (௧௦௩௫)

கஅ. பிரிந்த [1]வேதுகொல் பேரபி மானங்கொ
றெரிந்த தில்லை திருமலர்க் கண்ணிமை
பொருந்த வாயிரங் கற்பங்கள் போக்குவா
னிருந்து கண்டிலன் கங்குலி னீறரோ.

(இ - ள்.) திரு மலர் கண் இமை - அழகிய தாமரைமலரையொத்த (தனது) கண் இமைக்கும்பொழுதில், ஆயிரம் கற்பங்கள் பொருந்த போக்கு வான் - பலவூழிகள் கழியப்பெறுபவனை திருமாலினவதாரமான இராம பிரான்,—இருந்து—, கங்குலின் ஈறு கண்டிலன் - இரவின்முடிவைக் ன்; (இந்த மாறுபாட்டிற்குக் காரணம்), பிரிந்த ஏது கொல் -

(சீதையைப்) பிரிந்த காரணத்தாலோ, பேர் அபிமானம் கொல்-(அவளிடத்துத் தான்கொண்டிருந்த) ஆசைமிகுதியாலோ, தெரிந்தது இல்லை - (எமக்குத்) தெரியாது; (எ - று.)—அரோ - ஈற்றசை.

இவ்விரண்டுமே காரண மென்பதை இவ்வாய்பாட்டால் வற்புறுத்தியவாறு. திருமலர்க்கண்ணிமை பொருந்த ஆயிரங் கற்பங்கள் போக்குவான் என்ற இதில், எம்பெருமான் காலங்கடந்தகடவு ளென்பது விளங்கும். இனி, தனது திருக்கண்துயில்கொண்டு விழித்தலால் ஊழிகள் கழியச்செய்பவ னென்றலும் தகுதியே. இனி, கண்ணிமைபொருந்த வாயிரங்கற்பங்கள் போக்குவான் என்பதற்கு - கண்ணிமைக்கும் பொழுதில் ஆயிரங்கற்பங்கள் பொருந்த வருந்திப் பொழுதுபோக்குபவ னென்றுமாம்: இப்பொருளில், பிரிவின் மிக்க துயரத்தால் ஓரிமைப்பொழுதே பலவாயிரம் ஊழிகளுக்கு ஈடாயின வென்க. கற்பம்-பிரமனாயுள். பிரிந்த வேது கொல் என்று எடுத்து, பிரிந்ததனாலான மனவெப்பத்தினாலோ வென்றும் பொருள்கொள்ளலாம். பேரபிமானங்கொல் - தனது பெருமிதத்தைப்பற்றிய பேரபிமானமோ தெரியவில்லையென்று உரைப்பினுமாம். பி-ம்:—[1]ஏதங்கொல். (கoருச)

கசு. வென்றி வேற்கை யிளவலை [1]மேலெலா
மொன்று போல வுலப்பில நாள்கடா
நின்று காண்டியன் றேநெடுங் கங்குலி
ணின்று நீள்வதற் கேதுவெ னென்னுமால்.

(இ - ள்.) வென்றி வேல் கை இளவலை - வெற்றிக்குக் காரணமான வேலை யேந்திய கையையுடைய தம்பியாகிய இலக்குமணனை (நோக்கி), 'ஒன்றுபோல உலப்பு இல நாள்கள் மேல் எலாம் நின்று காண்டி அன்றே - ஒரே மாதிரியாகத் தம்இயல்புகெடாமல் கழிந்த [அளவிறந்த] நாள்களை முன்னெல்லாம் (என்னுடனே) இருந்து பார்த்துள்ளாயன்றோ? நெடு கங்குல் இன்று நீள்வதற்கு ஏது என் - இராப்பொழுது இன்றுமாத்திரம் நெடியதாய் வளர்வதற்குக் காரணம் யாதோ?' என்னும் - என்றுவினவுவான், (இராமன்); (எ-று.)—தாம், தான், ஆல் - அசைகள்.

நின்று என்பதற்கு - இராமுழுதும் விழித்திருந்து என்றும் உரைக்கலாம். பி-ம்:—[1]முன்னெலாம். (கoருரு)

உo. நீண்ட மாலை மதியினை [1]நித்தமு
மீண்டு மீண்டு மெலிந்தனை வெள்குவாய்
பூண்ட பூணவள் வாண்முகம் [2]போதர
வீண்டு சால விளங்கினை யென்னுமால்.

(இ - ள்.) நீண்ட மாலை மதியினை - (விரகிகளுக்கு) நீண்டுகாணப்படுகிற மாலைப்பொழுதில் தோன்றுஞ் சந்திரனை (நோக்கி), 'நித்தமும் மீண்டும் மீண்டும் மெலிந்தனை வெள்குவாய் - (சீதை இங்கு உள்ளமட்டும் அவள்முகத்துக்கு ஒப்பாகவேண்டுமென்னுங் கருத்துடனே) நாடோறும் திரும்பித்திரும்பி

வந்தும் (அவள்முகத்துக்கு ஈடாகமாட்டாமையால்) உடல் தேய்ந்தவனுய் வெட்கங்கொண்ட நீ, ஈண்டு - இப்பொழுது, பூண்ட பூணவள் வாள் முகம் போதர-அணிந்த ஆபரணங்களையுடைய அச்சீதையின் ஒளிபொருந்தியமுகம் நீங்கிப்போனதுபற்றி, சால விளங்கினை - மிகவும்ஒளியுடன்விளங்குகிறாய்,' என்னும் - என்றுசொல்வான், (இராமன்); (எ - று.)—ஆல் - அசை.

கிருஷ்ணபக்ஷத்தில் இயல்பிலே குறையுந்தன்மையுள்ள சந்திரனைச் சீதையின் முகத்துக்கு ஒப்பாகமாட்டாமல் தேய்ந்ததாகக் காரணங் கற்பித்த வாறு; ஏதுத்தற்குறிப்பேற்றவணி. சீதையின் முகமண்டலத்துக்குச் சந்திர மண்டலம் சிறிதும் ஒப்பாகாதென்று இராமன் கருதியிருந்தமை இங்கு விளங் கும். இச்செய்யுள் - சந்திரோபாலம்பநம் [சந்திரனைப்பழித்தல்]. பி-ம்:—[1]நித்தலும். [2]போதலால். (க௦௫௬)

உக. நீணி லாவி னிசை[1]நிறை தன்குலத்
தாணி யாய பழிவர வன்னது
நாணி நாடு கடந்தன னாங்கொலோ
சேணு லாந்தனித் தேரவ னென்னுமால்.

(இ - ள்.) 'சேண் உலாம் தனி தேரவன் - ஆகாயத்திற் செல்லுகின்ற ஒப்பற்றதேரையுடைய சூரியன்,—நீள் நிலாவின் இசை நிறை தன் குலத்து-மிகுந்தநிலாவைபொத்துவிளங்குகிற கீர்த்திநிறைந்த தனது குலத்தில்,ஆணி ஆய பழி வர - நீங்காது நிலைநிற்குந்தன்மையதான பெரும்பழி வந்ததனால், அன்னது - அப்பழிக்கு, நாணி - வெட்கமுற்று, நாடு கடந்தனன் ஆம்கொல் ஓ - இந்நாட்டை விட்டு அகன்றுபோயினனோ!' என்னும்-என்று சொல்வான், (இராமன்); (எ - று.)—ஆல் - ஈற்றசை.

சூரியன் தனதுகுலத்துப் பிறந்த இராமனது மனைவியை மாற்றான் கொண்டதனால் நேரிட்ட பழிக்குப் பயந்து வெள்கி மறுபடி வாராமல் மறை ந்து விட்டானோ வென்று, இரவுநீட்டித்தற்கு ஒருகாரணங்கற்பித்துக் கூறிய வாறு; ஏதுத்தற்குறிப்பேற்றவணி. புகழை வெண்ணிறமுடையதாகக் கூறுதல் கவிசமயமாதலால், அதற்கு நிலாவை உவமைகூறினர். உலாம் - உலாவும்; செய்யுமெனெச்சத்தின் ஈற்று உயிர்மெய் சென்றது. சிலஏட்டுப் பிரதிகளில் இச்செய்யுள் அடுத்த செய்யுளின்பின் உள்ளது. பி-ம்:—[1]நின்ற. (க௦௫௭)

உஉ. சுட்ட கங்கு னெடிதெனச் சோர்கின்றான்
முட்[1]ட மைந்த நெடுமுடக் [2]கோனொடு
[3]கட்டி வாளரக் கன்கதி ரோனையு
மிட்ட னன்கொ லிருஞ்சிறை யென்னுமால்.

(இ - ள்.) சுட்ட கங்குல் நெடிது என சோர்கின்றான்-(தன்னை) வருத் திய அவ்விரவு மிகநீண்டதென்று தளர்பவனான இராமன்,—'வாள் அரக்கன்-கொடிய இராக்கதனாகிய இராவணன்,முட்டு அமைந்த நெடு முடக்கோனொடு-

கடிவாளத்தைக் கையிற்கொண்ட [சாரதியாகிய] பெரிய அருணனுடனே, கதிரோனையும்-சூரியனையும், கட்டி-(கயிற்றால்) கட்டி, இரு சிறை இட்டனன் கொல் - பெரிய சிறையில் வைத்திட்டானோ?" என்னும் - என்றுகருதுவான்; (எ - று.)—ஆல் - அசை. **ஏதுத்தற்குறிப்பேற்றவணி.**

சூரியன்சாரதியான அருணன் தொடையில்லாதவனாதலால், 'முடக்கோன்' எனப்பட்டான்; இதுபற்றி இவனுக்கு வடமொழியில் 'அநூரு' என்று ஒரு பெயர்; இவன், கருடனது தமையன். காசிபப முனிவரது மனைவிமார் பலருள் கத்துரு என்பவள், ஒருநாள், ஆகாயமார்க்கத்தே சென்ற உச்சைச்சிரவமென்னும் வெள்ளைக் குதிரையைக் கருநிறமுடையதென்று மாறுபாடாகக்கூற, அவள்சக்களத்தியான விநதை அதனை மறுத்து வெண்ணிறமுடையதென்று உள்ளபடி கூறவே, இதுகாரணமாக இருவர்க்கும் மாறுபாடு உண்டாகி 'யாருரை பொய்யாகின்றதோ, அவள் மற்றவட்கு அடிமையாகக் கடவள்' என்று தம்மில் சபதம் நியமித்துக்கொள்ள, உடனே கத்துரு தனது மக்களாகிய கருநாகங்களால் அவ்வெண்பரியை மறைப்பித்துக் கரியதாகக் காட்டி வஞ்சனை வழியால் விநதையைத் தனக்கு அடிமையாக்கி, 'நீ உன்மகனால் தேவலோகத்திலிருந்து அமிருதங் கொணர்ந்து என் மக்களுக்குக் கொடுக்கையில் உனது இவ்வடிமைத்தன்மை யொழியும்'என்று விடைகூற, பின்பு விநதை, தன்கணவனருளால், ஆயிரம் வருஷ காலங் கழித்த பின் பலிக்கும்படியான இரண்டு அண்டங்களைப் பெற்று, அடைகாத்து வருகையில், ஐந்நூறு வருஷங் கழிந்தவாறே ஒருநாள் 'பெண்புத்தி பின்புத்தி' ஆதலால் தனது அடிமைத்தனத்தை விரைவில் ஒழித்தலிலே கருத்துக்கொண்டு ஒரு முட்டையை எடுத்து உடைக்க, அதனுள் காலம் நிரம்பாமையால் இடைக்குக் கீழ்ப்பட்ட அவயவங்களில்லாமல் பாதிவடிவமாயிருந்த குமாரனொருவன் தோன்றி, அருணனெனப் பெயர் பூண்டு சூரியனுக்குச் சாரதியாயினனென்ற கதை இங்கு அறியத்தக்கது. **பி-ம்:**—[1]இழந்த. [2]கோனொடும். [3]கட்ட. (௧௦௫௮)

உ௯. துடியி னேரிடை [1]தோன்றல ளாமெனிற்
கடிய காரிருட் கங்குலின் கற்பம்போய்
முடியு மாகின் முடியுமிம் மூரிநீர்
நெடிய மாநில மென்ன நினைக்குமால்.

(இ - ள்.) 'துடியின் நேர் இடை - உடுக்கையை யொத்த இடையையுடைய சீதை, தோன்றலள் ஆம் எனின்-காணப்படாவிட்டால்,—கடிய கார் இருள் கங்குலின் கற்பம் போய் முடியும் ஆகில்-கொடிய கரிய இருளையுடைய இரவாகிய கற்பமானது கழிந்து விடியுமானால், இ மூரி நீர் நெடிய மா நிலம்-கடலாற்சூழப்பட்ட மிகப்பெரிய இந்தவுலகம், முடியும்-அழிந்துவிடும்,' என்ன நினைக்கும் - என்று நினைப்பான், (இராமன்); (எ - று.)—ஆல் - அசை.

சீதை அகப்படாமலே பொழுது விடிந்தால் இவ்வுலகத்தை நீறாக்கிவிடுவே னென்று இராமன் கோபித்து நினைத்தன னென்க. மூரிநீர் - பண்புத்

தாகைப் புறத்துப் பிறந்த அன்மொழித்தொகை; பழமையாகிய நீரையுடைய தென விரியும். பி ம்:—[1]தோன்றுவள். (௧௦௫௯)

௨௪. திறத்தி ஞதன செய்தவத் தோருற
வொறுத்து ஞாலத் துயிர்[1]தமை யுண்டு[2]ழன்
மறத்தி ஞர்கள் வலிந்தனர் வாழ்வரே
லறத்தி ஞலினி யாவதெ னென்னுமால்.

(இ - ள்) 'திறத்து - (தங்கள்) வலியினல், செய் தவத்தோர் இனுதன உற - தவஞ்செய்யும் இருடிகள் துன்பங்களை அடைய, ஒறுத்து - (அவர்களை) வருத்தி, ஞாலத்து உயிர்தமை - உலகத்திலுள்ள உயிர்களை, உண்டு- தின்று, உழல் - திரிகிற, மறத்திஞர்கள் - அதருமத்தையுடைய இராக்கதர்கள், வலிந்தனர் வாழ்வர் எல் - (கற்புடைமாதரைக் கவர்ந்து இப்படி) வலி பெற்று வாழ்வாரானல், இனிஅறத்தினல் ஆவது என் - இனிமேல் தருமத்தினல் ஆகும் பயன் யாதோ?' என்னும் - என்றுசொல்வான்; (எ - று.)

தருமவான்களான முனிவர் முதலியோர் வருந்தவும், அதருமவான்களான அரக்கர்கள் வெற்றியுற்றுவாழவும் தலைப்பட்டதனல், தருமத்துக்குப் பயன் விளையுங் காலமில்லையே யென்று இராமன் வருந்தின னென்க. ஆல் - அசை. பி-ம்:—[1]தனை. [2]முன். (௧௦௬௦)

௨௫:—இதுவும், அடுத்த கவியும் - மன்மதன்செயலைக் கூறும்.

தேனின் றெய்வத் திருநெடு நாண்சிலைப்
பூநின் றெய்யும் பொருகணை வீரனு
மேனின் றெய்ய விமலனை நோக்கினன்
[1]றானுந் தேர்கில னய்த்[2]தடு மாறுவான்.

(இ - ள்.) தேனின் தெய்வம் திரு நெடு நாண் - வண்டுகளாகிய தெய்வத்தன்மையுள்ள அழகிய நீண்ட நாணியையுடைய, சிலை-(கருப்பு) வில்லில், பொரு கணை பூ நின்று எய்யும் - போர்செய்கின்ற அம்பாகக் கொண்டு மலர்களை எதிர்நின்று தொடுக்கின்ற, வீரனும்-வீரனுகிய மன்மதனும், மேல் எய்ய விமலனை நின்று நோக்கினன்-இராமன்மேற் பாணப்பிரயோகஞ்செய்யும்படி அவனை உற்றுப்பார்த்தான்; (அவ்வளவில்), தானும்-அவ்விராமனும், தேர்கிலன் ஆய் - ஒன்றுந்தோன்றாமல் அறிவுமயங்கி, தடுமாறுவான் - கலங்குபவனுனன்: (எ - று.)

விமலன் - குற்றமற்றவன். மன்மதனுக்குக் கரும்பை வில்லாகவும், மலரை அம்புகளாகவும், வண்டுக்கூட்டத்தை நாணுகவுங் கூறுதல், கவிமரபு. எப்படிப்பட்டவரையும் வசீகரிக்கவல்ல ஆற்றலுடைமை தோன்ற, நாணுக்கு 'தெய்வம்' என்ற அடைமொழி கொடுக்கப்பட்டது. இனி, காமநூலென்னும் பூவிசேடம் காமனுக்கு வில்லா மென்று தமிழ்நூலிலும், மன்மததந்திரமென்னும் புஷ்பம் மன்மதனுக்கு வில்லா மென்று வடநூலிலுங்

கூறுமாறுபற்றி, இச்செய்யுளின் முதலிரண்டடிக்கு - வண்டொழுங்காகிய திவ்வியமான அழகிய நீண்ட நாணியையுடைய தனது வில்லாகிய பூ விசேடத்தினின்று தொடுக்கும் போரம்புகளையுடைய மகாவீரனான மன்மத னென்று உரைப்பினும் அமையும்; "நீறுபடு துட்ட மதன் வேறுருவெடுத் தலரி னீள்சிலை குனித்து வழிதே, னூறுகணை தொட்டு வெளியே சமர் விளைப்பதும்" என்ற மதுரைக்கலம்பகம் இங்குக்கருதத்தக்கது; மன்மதனது 'புஷ்பதநுஸ்வா' என்ற வடமொழிப்பெயரையுங் காண்க: எளிய கருவிகளைக் கொண்டே எங்குந் தவறாது வெற்றிபெறுதல் தோன்ற, மன்மதன் 'வீரன்' எனப்பட்டான். பி-ம்:—[1]தாணின்றெய்யகிலான். [2]தடுமாறினான். (௪0 கூக)

உகூ. உழந்த யோகத் தொருமுதல் கோபத்தா
விழந்த மேனியு மெண்ணி [1]யிரங்கினான்
[2]கெழுந்த கைக்கொரு வன்மை கிடைக்குமேற்
பழந்து யர்க்குப் பரிவுறும் [3]பான்மையால்.

(இ - ள்.) கெழும் தகைக்கு ஒரு வன்மை கிடைக்கும் ஏல் - (தன்னி டத்திற்) பொருந்திவிளங்குகிற குணத்திற்கு ஒரு உறுதிப்பாடு கிடைக்குமா னால், (அப்பொழுது), பழ துயர்க்கு பரிவு உறும் பான்மையால்-கீழ்ப்போன துயரத்திற்கு வருந்துகிற உலகவழக்கப்படியே, (மன்மதன்),—உழந்த யோகத்து ஒரு முதல் கோபத்தால் - மிக்குச்செய்த தவத்தையுடைய ஒரு முதற்கடவுளாகிய சிவபிரானது கோபத்தினால், இழந்த - (முன்பு தான்) இழந்துவிட்ட, மேனியும் - (தனது) சரீரத்தை, எண்ணி-நினைத்து, இரங்கி னான் - வருந்தினான்; (எ - று.)

வருத்தமுற்ற ஒருவன், ஓர் உறுதிநிலை பெற்றபோது, தனக்குக்கீழ் நேர்ந்த துயரத்தை நினைத்து வருந்துவதுபோல, அனங்கனாகிய மன்மத னும், மகாவீரனான இராமனை வருத்தும் வீரம் இப்பொழுது தனக்கு உண் டாகி நிலைத்தது பற்றி, தான் முன்பு சிவபிரானால் தேகமிழந்ததை நினைத்து வருந்தின னென்க. மேனியும், உம்மை - இசைநிறை. சிவபிரான் யோக முழந்தது, தன்னையடுத்து வேண்டிய சனகர் முதலிய முனிவர் நால்வர்க்கும் யோகநிலையை யுணர்த்துதற்பொருட்டு.

இனி, கீழ்க்கவியோடு இக்கவியையுஞ் சேர்த்து, வீரன் விமலனை நோக்கி,கெழுந்தகைக்கு ஒருவன்மை கிடைக்குமெனினும் பழந்துயர்க்குப் பரி வுறும் பான்மையால், தான் இழந்த மேனி எண்ணி இரங்கினானாகி, தானுந் தோர்கிலனாய்த் தடுமாறுவான் என ஒரு முடிபாகக் கொண்டு, திரிமூர்த்தி களில் ஒருவனான தவவேடங்கொண்ட சிவபிரான்மேல் முன்பு அம்பெய்து சரீரத்தை யிழந்தோமே; இனி அக்கடவுளரில் ஒருவனாகிய தவவேடமுள்ள இராமனும் வலியற்றவன்போற்காணப்படினும் இவன்மேல் அம்பெய்தால் இவனால் நமக்கு மற்றும் யாதுதீங்கு நேரிடுமோ வென்று மன்மதனும் அம்பு எய்யமாட்டாது மதிமயங்கித் தடுமாறினா னென்று பொருள்கூறினும்

பொருந்தும்; முன்புசோர்ந்த தளர்வுக்குப் பின்புஒரு வலி கிடைக்குமாயினும் பழைய அத்தளர்வாகிய துன்பத்தை நோக்கி வருந்தும் இயல்பின்படி யென்பது, பின்னிரண்டடியின்பொருள். இனி, சிறந்துவிளங்குகின்ற உத்தம குணங்களையுடைய இவ்விராமமூர்த்திக்கு ஆற்றல் உண்டாமாயின் அப்பொழுது தனக்கு மீண்டும் ஏதேனுந் தீங்குநேருமே யென்பதைக் கருதி இரங்குந்தன்மையால் என்றலும் நேராம். கெழுந்தகை - பண்புத்தொகை, யன்மொழி. **பி-ம்:—**[1]இரங்குவான். [2]அழுந்துவன்றுயராமெனவஞ்சினான். [3]பான்மையான். (௧0௬௨)

உஎ.—இரவு கழிதல்.

நீல மாய நிறத்த [1]னினைப்பிடைச்
சூல மாகத் தொலைவுறு [2]மெல்லையின்
மூல மாமலர் முன்னவன் முற்றுறுங்
கால மாமெனக் கங்குல் கழிந்ததே.

(இ - ள்.) நீலம் ஆய நிறத்தன் நினைப்பிடை - நீலநிறமுள்ளவனான இராமபிரானது மனத்திலே, (சீதையைப் பிரிந்ததனா லுண்டான துன்பம்), சூலம் ஆக-சூலாயுதம்போல்வருத்த, தொலைவு உறும் எல்லையின்-(இங்ஙனம்) வருந்துகிற சமயத்திலே,—மூலம் மா மலர் முன்னவன் முற்றுறும் காலம் ஆம் என - (எல்லாவற்றுக்கும்) முதற்காரணமான (எம்பெருமானது) பெரிய நாபித்தாமரைமலரில் தோன்றிய முதற்கடவுளான பிரமன் முடிகின்ற ஊழிக்காலம் கழிந்தாற்போல, கங்குல் கழிந்தது - அந்தப்பேரிரவு நீங்கிற்று.

பிரிவுத்துயரின் கொடுமையை விளக்க, அதனைச் சூலமாக உருவகப் படுத்தினார். மலர்முன்னவன் முற்றுறுங் காலம் - பிரமகற்பம்: இது, இங்கு மிக்கநீட்சிக்கு உவமை கூறப்பட்டது. "அத்திசைமுகனோடு, உந்திக்கமலம் விரிந்தால் விரியும் உகக்கடையில், முந்திக்குவியிலுடனே குவியு மிம்மூதண்டமே" ஆதலால், மூலமாமல ரெனப்பட்டது. ஏ - ஈற்றசை. **பி-ம்:—**[1]நினைந்திடை. [2]வேலையின். (௧0௬௩)

வேறு.

உஅ.—இதுவும், அடுத்த கவியும்-இராமன் வருந்துதலைக் கூறும்.

வெள்ளஞ் சிலம்பு பாற்கடலின் விரும்புந் துயிலை வெறுத்[1]தளியுங்
கள்ளுஞ் சிலம்பும் [2]பூங்கோதை கற்பின் கடலிற் படிவாற்குப்
புள்ளுஞ் சிலம்பும் பொழில்சிலம்பும் புனலுஞ் சிலம்பும் புனைகோல
முள்ளுஞ் சிலம்புஞ் [3]சிலம்பாவ லுயிருண் டாகும் வகையுண்டோ.

(இ - ள்.) வெள்ளம் சிலம்பு பால் கடலின் - வெள்ளம் ஒலிக்கப்பெற்ற திருப்பாற்கடலில், விரும்பும் - (தான்) விரும்பிச்செய்யும், துயிலை - யோக நித்திரையை, வெறுத்து - நீக்கிவிட்டு, அளியும் கள்ளும் சிலம்பும் பூ கோதை - வண்டுகளும் தேனும் ஒலிசெய்யப்பெற்ற மலர்மாலையையணிந்த கூந்தலையுடைய சீதையினது, கற்பின் கடலில் - கற்பாகிய சமுத்திரத்திலே, படிவாற்கு - அமிழ்ந்துள்ள இராமன் விஷயமாக, புள்ளும் சிலம்பும் -

பறவைகளும் (இரங்கி) ஒலிக்கும்; பொழில் - சோலைகளும், சிலம்பும்—; புனலும் - மலையருவிகளும், சிலம்பும்—; புனை கோலம் - (சீதையினது) அலங்கரித்த உருவமானது, உள்ளும் சிலம்பும் - மனத்தில் தோன்றி வருத்தும்; சிலம்பா - (கண்ணுக்குப்) புலப்படாது: ஆல் - ஆதலால், உயிர் உண்டாகும் வகை உண்டோ - (இராமனுக்கு) உயிர் ஒழியாது தரித்து நிற்கும் வழி உளதோ? [இல்லை]; (எ - று.)

உதயகாலத்தில் இயல்பாக ஒலிக்கும் பறவைகளின் ஒலி முதலியவற்றை, இராமபிரான்விஷயமாக இரங்கியொலித்தனவாகக் குறித்தார். முதலிரண்டடியால், பாற்கடலிற் பள்ளிகொள்ளும் பரமனான திருமால் இராமனாகத் திருவவதரித்துப் பிராட்டியான சீதையை மணந்தமை விளங்கும். [1]அளிய என்ற பாடத்துக்கு, அன்புசெய்யத்தக்கவென்று பொருளுரைத்து, அதனைச் சீதைக்கு அடைமொழியாக்குக. 'பாற்கடலின் விரும்புந் துயிலை வெறுத்துப் பூங்கோதைகற்பின்கடலிற் படிவாற்கு' என்றதில், இராமன் திருப்பாற்கடலில் திருமகளுடன்கூடி வாழ்தலினும் இங்குச் சீதையுடன் கூடிவாழ்தலை மிகவும் இனியதாகக் கருதினனென்பது தோன்றும். பிராட்டியின் கற்புக்குக் கடலை உவமைகூறியதனால், அதன் மிகுதியும் ஆழ்ச்சியும் எல்லைகாணவொண்ணாமையும் விளங்கும். கோதை - கூந்தலையுடையாளுக்குச் சினையாகுபெயர். பூங்கோதை - பூமாலைபோல்பவளெனினுமாம்; உவமையாகுபெயர். [2]பூங்கோதைக்கற்பிற்கடல் என்ற பாடத்துக்கு, பூங்கோதைக்கு அற்பின் கடல் என்று பிரித்து, சீதையினிடத்துக் கடல்போன்ற பேரன்புள்ளவனென்று பொருள் கொள்க; அற்பு = அன்பு. வினைப்பகுதிகள் வேண்டிய பொருளை விளக்குமாதலால், சிலம்புதல் என்னும் வினைக்குப் புலப்படுதலென்றும் பொருள் கொள்ளப்பட்டது. பொழில் சிலம்புதல் - சோலைகளிலுள்ள மரங்கள் விடியற்காலத்துக் காற்றுவீசுதலால் அசைந்து ஒலித்தல். சிலம்பா - சிலம்பாது என்பதன் விகாரம்.

இனி, இராமபிரானுக்கு இரவுகழிந்ததை யுணர்த்துமாறு புள்முதலியன ஒலித்தன; புனை கோலம் உள்ளும் - (சீதையினது) அழகிய வடிவத்தையே (இராமன் எப்பொழுதுங்) கருதுவான்; சிலம்பும் சிலம்பா - (அவள் எதிர் நின்று கண்ணுக்குப் புலப்படாவிட்டாலும் அவள் நடந்து வருவதற்கு அடையாளமாக அவளுடைய காற்சிலம்புகள் ஒலித்தலேனும் நிகழலாமே அவையும் ஒலித்தில; ஆல் - ஆதலால், இனி இராமன் உயிர்த்திருக்கும்வகை யுள்ளதோ? என்றும் பொருள்கொள்ளலாம். [3]சிலம்பா வேல் என்றபாடத்துக்கு, புனைகோலம் - தான் கொள்ளும் போர்க்கோலத்தை, உள்ளும் - நினைப்பூட்டுகின்ற, சில் அம்பும் - சில அம்புகளும், சிலம்பா எல் - ஒலிசெய்யாவிட்டால் என்று உரைக்க; அப்பொழுது கருத்து:—உதயகாலத்தில் பறவை முதலியன ஒலித்தலும், அம்புகள் ஒலித்துப் போரை நினைப்பூட்டுதலுஞ் செய்யாவிட்டால் இராமன் உயிர்பெற்றிரா னென்பதாம். [1]அளியின் என்ற பாடத்துக்கு- வண்டுகளுடனே யென்க. **பி-ம்**:—[3]சிலம்பாதேல்.

இது முதல் ஐந்து கவிகள் - மாரீசன்வதைப்படலத்தின் ககங-ஆங்கவி போன்ற அறுசீராசிரியவிருத்தங்கள். (கூ௦சாசு)

உகூ. மயிலும் பெடையு முடன்[1]றிரிய மானுங் கலையு மருவிவரப்
பயிலும் பிடியுங் கட[2]கரியும் வருவ திரிவ பார்க்கின்றான் [கு
குயிலுங் கரும்புஞ் [3]செழுந்தேனுங் குழலும் யாழுங் கொழும்பா
[4]மயிலு மமுதுஞ் சுவை[5]நீத்த மொழியைப் [6]பிரிந்தா லழியானோ.

(இ - ள்.) பெடையும் மயிலும் உடன் திரிய - பெண்மயிலும் ஆண்மயிலும் கூடிக்குலாவித் திரிய (அவற்றையும்), மானும் கலையும் மருவிவர-பெண்மானும் ஆண்மானும் கலந்து பொருந்த (அவற்றையும்), பயிலும் பிடியும் கட கரியும் வருவ திரிவ - (ஒன்றோடொன்று) பழகிவிளையாடும் பெண்யானையும் ஆண்யானையும் (தன் எதிரில்) வந்து திரிய அவற்றையும், பார்க்கின்றான் - பார்க்கின்றவனாகிய இராமன்,—குயிலும் குயிலோசையும், கரும்பும் கருப்பஞ் சாறும், செழு தேனும் - செழிப்பான தேனும், குழலும்-வேய்ங்குழலோசையும், யாழும் - வீணையொலியும், கொழு பாகும் - செழிப்பான சர்க்கரைப் பாகும், அயிலும் அமுதும்-விரும்பியுண்ணப்படுகிற தேவாமிருதமும், (ஆகிய இவை), சுவை நீத்த - (தன் இனிமைக்குமுன் தம்தம்) இனிமை கெடும்படியான, மொழியை - சொல்லையுடைய சீதையை, பிரிந்தால்—, அழியானோ - வருந்தாமலிருப்பனோ? [இரான்]; (எ - று.)

மயில்முதலியவை தம்தம் பெடையுடன் கூடிக்குலாவி இராமனுக்குச் சீதையைப்பிரிந்த துயரத்தை மிகுவித்தன வென்க. கடகரி - மதம்பிடித்த யானை. மொழி - அதனையுடையவளுக்கு ஆகுபெயர். குயிலும்...மொழி - குயிலொலி முதலியன இனிமையற்றன வென்னும்படியான சொல்லினிமையையுடைய சீதை யென்க. குயில், கரும்பு, குழல், யாழ் - ஆகுபெயர்கள். பி-ம்:—[1]திரிவ. [2]களிறும். [3]பெருந். [4]அயிரும். [5]தீர்த்த. [6]பிரிந்தான். ()

ங௦.—சூரியோதயம்.

முடிநாட் டியகோட் [1]டுதயத்து முற்ற [2]வுற்றான் முதுகங்குல்,
விடிநாட் கண்டுங் கிளிமிழற்று மென்சொற் கேளா வீரற்காண்,டடி
நாட் [3]செந்தா மரையொதுங்கு மன்ன மில்லால் யானடைத்த, கடி
நாட்[4]கமலத் தெனவவிழ்த்துக் காட்டு வான்போற் கதிர்வெய்யோன்.

(இ - ள்.) கதிர் வெய்யோன் - கிரணங்களையுடைய சூரியன்,—முது கங்குல் விடி நாள் கண்டும் - நீண்ட இரவு விடிந்து பகற்பொழுதானமையைக் கண்டும், கிளி மிழற்றும் மெல் சொல் கேளா - (பேச்சில்) கிளியை யொத்த சீதை சொல்லுகிற இனியசொற்களைக் கேளாத, வீரற்கு - இராமனுக்கு, ஆண்டு - அப்பொழுது,— 'யான் அடைத்த கடி நாள் கமலத்து - யான் (முதல்நாளில்) மூடிய வாசனையுள்ள புதிய தாமரைமலரில், அடி நாள் செம் தாமரை ஒதுங்கும் அன்னம் - முற்காலத்திற் செந்தாமரைமலரில் தோன்றிய அன்னப்பறவை போன்ற சீதை; இலள்-(இப்பொழுது) இல்லை,'

என - என்று, அவிழ்த்து காட்டுவான் போல்-மலர்த்திக்காட்டுபவன்போல, முடி நாட்டிய கோடு உதயத்து முற்ற உற்றான் - முடிவைத்ததுபோல விளங்குகிற சிகரத்தையுடைய உதயகிரியில் நன்றாய்த்தோன்றி விளங்கினான். (எ - று.)—ஆல் - அசை.

இயல்பில் தாமரை மலரும்படி உதிக்குஞ் சூரியனை,—முன்னே தாமரையில் வசித்த திருமகளாகிய சீதை இப்பொழுதும் அதில் இருக்கின்றாளோவென்று இராமனுக்கு உண்டாகக்கூடுஞ் சந்தேகத்தை நீக்கும்பொருட்டுத் தாமரையை மலர்த்திக் காட்டுவதற்காக உதயகிரியில் உதித்தனன்போலுமெனக் காரணங்கற்பித்துக் கூறியதனால், **பயன்தற்குறிப்பேற்றவணி.** முடி-கிரீடம். மூன்றாமடி, சீதை இலக்குமியின் அம்சமானவளென்பதை விளக்கும். அன்னம் - உவமையாகுபெயர். பி-ம்:—[1]உதயத்தின். [2]முற்றா. [3]பைந்தாமரையோங்கும். [4]கமலத்தாட்டிறந்து. (௧௦௬௬)

௩௧. பொழிலை நோக்கும் பொழிலுறையும் புள்ளை நோக்கும் பூங்கொம்பி,னெழிலை நோக்கு மிளமயிலி [1]னியல்பை நோக்கு மியல்பாளு ள்,குழலை நோக்கிக் கொங்கையிணைக் குவட்டை நோக்கி யக்குவட்டின், றொழிலை நோக்கித் தன்னுடைய தோளை நோக்கி நாள்கழிப்பான்.

(இ - ள்.) (இராமன்), பொழிலை நோக்கும் - (அங்குள்ள) சோலையைப் பார்ப்பான்; பொழில் உறையும் புள்ளை நோக்கும் - அச்சோலையில் வசிக்கிற சக்கரவாகப்பறவைகளைப் பார்ப்பான்; பூ கொம்பின் எழிலை நோக்கும் - பூங்கொம்புகளினது அழகைப் பார்ப்பான்;(அப்படிப் பார்ப்பவன்),இள மயிலின் இயல்பை நோக்கும் இயல்பு ஆனாள் - இளமையுடைய மயிலின் சாயலையொத்த சாயலையுடைய சீதையினது, குழலை நோக்கி-கூந்தலைக் கருதியும், கொங்கை இணை குவட்டை நோக்கி-மலைகள்போன்ற இரண்டு தனங்களைக் கருதியும், அ குவட்டின் தொழிலை நோக்கி-அத்தனங்களின்மேலெழுதியுள்ள சித்திரங்களைக் கருதியும்,தன்னுடைய தோளை நோக்கி-(அக்கொங்கைகளிற் சேர்தற்குரிய) தனது தோள்களைப் பார்த்தும், நாள் கழிப்பான்-பொழுது போக்குபவனானான்; (எ - று.)

சீதையைப் பிரிந்து வருந்தும் இராமன்,பொழிலைப்பார்த்துச் சீதையின் கூந்தலையும், சக்கரவாகப்பறவைகளைப்பார்த்து அவள் தனங்களையும், பூங்கொடிகளின் அழகைப் பார்த்து அவள் தனங்களின்மீது எழுதியுள்ள தொய்யிலையும் நினைத்ததாகக் கூறியதனால், **நினைப்பணி;** இதனை வடநூலார் ஸ்ம்ருதிமதலங்காரம் என்பர். பொழில் - குழலுக்கு இருண்ட கருநிறத்திலும், இணைபிரியாத சக்கரவாகப்பறவையும் பூங்கொம்பும் - இணைக்கொங்கைக்கும் தொய்யிலுக்கும் வடிவத்திலும் உவமையெனக் காண்க. இது-**முறைநிரனிறை.** 'நாள் கழிப்பான்' என்றது, சீதையைத் தேடுதற்கும் இராவணனைத் தொலைத்தற்கும் விரைந்து முயலாமல் இராமன் இங்ஙனஞ் சிறிதுபொழுது கழிக்கலுற்றானென்றவாறு;ஆனதுபற்றியே, அடுத்த கவியில் இலக்குமணன் "பொன்னை நாடா தீண்டிருந்தல் பொருளோ" என்பான். பி-ம்:—[1]இயலை.

கூஉ.—இராமலக்ஷ்மணர் இராவணனுள்ளவிடத்தைத் தேடிச் செல்லுதல்.

அன்ன காலை யிளவீர னடியின் வணங்கி நெடியோயப்,
பொன்னை நாடா தீண்டிருத்தல் பொருளோ வென்னப் புகழோ
னுஞ், சொன்ன வரக்க னிருக்குமிடந் துருவி யறிந்து தொடர்ந்
தென்ன, மின்னுஞ் சிலையார் மலை[1]தொடர்ந்த வெயில்வெங் கானம்
போயின ரால்.

(இ - ள்.) அன்ன காலை - அப்பொழுது, இள வீரன் - இளையபெரு மாளான இலக்குமணன், அடியின் வணங்கி - (இராமனது) திருவடிகளில் வணங்கி, 'நெடியோய் - பெரியோனே! அ பொன்னை நாடாது ஈண்டு இருத்தல் பொருளோ - அந்தச்சீதையைத் தேடாமல் (இவ்வாறு) இங்கேயே இருப்பது தகுதியோ?' என்ன - என்றுசொல்ல,—புகழோனும்-புகழுடைய இராமபிரானும், 'சொன்ன - (சடாயுவினுற்) சொல்லப்பட்ட, அரக்கன் - இராவணன், இருக்கும் இடம் - இருக்கிற இடத்தை, துருவி தொடர்ந்து அறிதும் - தேடிச்சென்று அறிவோம்?' என்ன - என்றுசொல்ல,—(பின்பு), மின்னும் சிலையார் - விளங்குகிற வில்லையுடைய அவ்விருவரும், மலை தொடர்ந்த - மலைகள் தொடர்ச்சியாகப்பொருந்திய, வெயில் வெம் கானம் - வெயிலினல் வெப்பங்கொண்ட காட்டில், போயினர் - சென்றார்கள்; (எ - று.)

மின்னும் சிலை ஆர் என்றுஎடுத்து, மின்னுகின்ற கற்கள் நிறைந்த வென மலைக்கு அடைமொழியாக்குதலும் ஒன்று. ஆல்-அசை. பி-ம்:—
[1]தொடர்துமென. (கoசூஅ)

வே று.

கூக.—இராம லட்சுமணர் இராவணனிருக்கையைத்தேடியவண்ணம் பதினெட்டுயோசனைதூரங் கடத்தல்.

ஆசை சுமந்த [1]நெடுங்கரி யன்னார்
பாசிலை துன்று வனம்பல பின்னாக்
காசறு குன்றினெ டாறு கடந்தார்
யோசனை யொன்பதொ டொன்பது சென்றார்.

(இ - ள்.) ஆசை சுமந்த நெடு கரி அன்னார் - திக்குக்களைத் தாங்குகிற பெரிய யானைகளை [திக்கஜங்களை] ஒத்தவர்களாகிய இராமலக்குமணர்,—பசு இலை துன்று பல வனம் பின் ஆ - பச்சிலைகள் நெருங்கிய பல காடுகள் பின்னாகக்கழிய, காசு அறு குன்றினொடு - குற்றமற்ற மலைகளையும், ஆறு - நதிகளையும், கடந்தார் - தாண்டினவர்களாகி, ஒன்பதொடு ஒன்பது யோசனை சென்றார் - பதினெட்டுயோசனைதூரம் நடந்துசென்றார்கள்; (எ - று.)

இனி, முதலடிக்கு -(பகைவனைக் காணவேண்டுமென்ற) ஆசை நிறைந்த இராமலக்ஷ்மண ரென்றும் கூறலாம். [1]'நெடுங்கிரியன்னார்' என்றபாடத்

துக்கு - குலமலைபோன்றவரென்க. பாசிலை-பண்புப்பெயர் ஈறுபோய் ஆதி நீண்டது.

இதுமுதல் முப்பது கவிகள் - பெரும்பாலும் நான்காஞ்சீரொன்று மாச்சீரும், மற்றைமூன்றும் விளச்சீர்களு மாகிய அளவடி நான்கு கொண்ட கலிவிருத்தங்கள். (௧௦௬௯)

௩௪.—சீதையைத்தேடிய இராமலட்சுமணர் ஒருசோலையைச்சேர்தல்.

மட்படி செய்த தவத்தினின் வந்த
கட்படி கோதையை நாடினர் காணு
ருட்படி கோப முயிர்ப்பொடு பொங்கப்
புட்படி யுங்குளிர் [1]கார்ப்பொழில் புக்கார்.

(இ - ள்.) (இராமலட்சுமணர்கள்),—மண் படி செய்த தவத்தினின் - பூமி செய்த நல்வினைப்பயனால், வந்த - (அதனிடத்து) அவதரித்த, கள் படி கோதையை - தேன்பொருந்திய மாலையையுடைய சீதையை, நாடினர் காணார்-தேடிக் காணாதவர்களாய்,—உள் படி கோபம் உயிர்ப்பொடு பொங்க - மனத்திற்பொருந்திய கோபம் பெருமூச்சோடு வெளிப்பட, புள் படியும் குளிர் கார் பொழில் - பறவைகள் தங்கப்பெற்ற குளிர்ந்த பெரியதொரு சோலையில், புக்கார் - புகுந்தார்கள்; (எ - று.)

சீதை பூமிக்குப் பெண்ணாகப் பிறந்தமையால், 'மட்படிசெய்ததவத்தினின்வந்த கட்படிகோதை' என்றார். கார்ப்பொழில் மேகந்தவழுஞ் சோலையுமாம். பி-ம்:—[1]வார்பொழில். (௧௦௭௦)

௩௫.—சூரியாஸ்தமனம்.

ஆரியர் சிந்தை யலக்க ணறிந்தா
னாரியை யெங்கணு [1]நாடின னாடிப்
பேருல கெங்கு [2]முழன்றனன் பின்னா
[3]மேருவை வெங்கதிர் மீள [4]மறைந்தான்.

(இ - ள்.) வெம் கதிர் - உஷ்ணகிரணங்களையுடைய சூரியன்,— ஆரியர் சிந்தை அலக்கண் அறிந்தான்-அறிவிற்சிறந்த அவ்விராமலக்குமணரது மனத்திலுள்ள துன்பத்தை அறிந்தவனாகி,நாரியை எங்கணும் நாடினன் நாடி-சீதையை எங்கும் நன்றாகத் தேடிப்பார்த்து, பேர் உலகு எங்கும் உழன்றனன் - பெரியபூமிமுழுதும் அலைந்துதிரிந்து, மேருவை பின் ஆ மீள மறைந்தான் - மேருபருவதம் தனக்குப் பின்புறத்திலேயாம்படி அஸ்தமித்தான்; (எ - று.)

சூரியன் மேருவின் இப்புறம் முழுதும் தேடிப்பார்த்தும் சீதைஅகப்படாமையால் அப்புறத்தேனும் உள்ளோ வென்று தேடிப்பார்க்கச் செல்பவன் போல மறைந்தா னென உத்பிரேக்ஷித்துக் கூறியவாறு. வெங்கதிர் - பண்புத்தொகையன்மொழி. பி-ம்:—[1]நாடினர். [2]உழன்றனர். [3]மேருவின்வெங் கதிரோனும். [4]விரைந்தான். (௧௦௭௧)

௩௬.—எங்கும் இருள் மூடுதல்.

[1]அரண்டரு குஞ்செறி யஞ்சன புஞ்ச
முரண்டன [2]போலிரு ளெங்கணு முந்தத்
தெருண்டறி வில்லவர் சிந்தையின் முந்தி
யிருண்டன மாதிர மெட்டு மிரண்டும்.

(இ - ள்.) அரண் தருகும்-(இவர்களை இஷ்டப்படி எங்கும்போகவொட்டாது தடுத்துக்) காவல்செய்கிற, செறி - நெருங்கிய, அஞ்சன புஞ்சம் - மையின் கூட்டங்கள், முரண்டன போல் - மாறுபாடுகொண்டு எதிர்த்தன போல, எங்கணும் இருள் முந்த - எல்லாப்பக்கங்களிலும் இருள் முற்பட்டு நிறைய,—மாதிரம் எட்டும் இரண்டும் - பத்துத்திக்குக்களும், தெருண்ட அறிவு இல்லவர் சிந்தையின் - தெளிந்த அறிவு இல்லாதவருடைய மனம் (அஜ்ஞானவிருள் நிறையப்பெறுதல்)போல, முந்தி-விரைந்து, இருண்டன.—

பத்துத் திசைகள் - நான்குபெருந்திசைகளும், நான்குகோணத்திசைகளும், கீழும், மேலும். [1]இரண்டருகுஞ் செறியஞ்சனபுஞ்சம் என்ற பாடத்துக்கு, செறி அஞ்சன புஞ்சம் - அடர்ந்த மைத்திரள், இரண்டு அருகும் முரண்டன போல் - இருபுறத்தும் வளைந்துகொண்டாற்போல என்று உரைக்க. பி-ம்:—[2]பேருலகெங்க ணுமுந்தித். (௧௦எ௨)

௩எ.—அவ்விருவரும் அந்த ஓர் பளிக்கறையில் தங்குதல்.

[1]இளிக்கறை யின்சொ லியைந்தன பூவை
கிளிக்கறை யும்[2]பொழில் கிஞ்சுக வேலி
யொளிக்கறை மண்டில மொத்துள [3]தாங்கோர்
பளிக்கறை கண்டதில் வைகல் பயின்றார்.

(இ - ள்.) இளிக்கு - இளியென்னும் இசைக்கு, அறை-(ஒப்புமையாகக்) கூறப்பட்ட, இன் சொல் - இனியசொற்களை, இயைந்தன-உடையனவான, பூவை - நாகணவாய்ப்பறவைகள், கிளிக்கு - கிளிகளுக்கு, அறையும் - (அவ்வினியசொற்களைக்) கற்பித்தற்கிடமான, பொழில் - (தாம் புகுந்த) அச்சோலையில், கிஞ்சுகம் - முருக்கமரங்களை, வேலி - வேலியாகவுடையதும், ஒளி கறை மண்டிலம் ஒத்து உளது - பிரகாசத்தையும் களங்கத்தையுமுடையதான மண்டலத்தை [சந்திரமண்டலத்தை] ஒத்துள்ளதாகிய, ஓர் பளிங்கு அறை - பளிங்குக்கற்களிலாகிய ஓர் அறையை, கண்டு—, அதில் வைகல் பயின்றார்-அதில் (இராமலக்ஷ்மணர்) தங்குபவரானார்கள்; (எ - று.)

இளி - ஏழிசைகளி லொன்று. அறை - உவமவுருபுமாம். ஒளிக்கறைமண்டில மெனவே, சந்திரமண்டலமென்றாயிற்று. ஆங்கு - அசை. பி-ம்:—[1]இளிக்கிறையுஞ். [2]கிளர். [3]அங்கோர். (௧௦எ௩)

கூஅ.—இராமன் கட்டளைப்படி இலக்குமணன் நீர் கொணரச் செல்லுதல்.

அவ்விடை யெய்திய வண்ண லிராமன்
வெவ்விடை போலிள வீரனை வீர
விவ்விடை [1]நாடினை நீர்கொணர் கென்றான்
றெவ்விடை வில்லவ னுந்தனி சென்றான்.

(இ - ள்.) அ இடை எய்திய - அவ்விடத்தில் தங்கிய, அண்ணல் இராமன் - பெருமையிற்சிறந்த இராமபிரான், வெம் விடை போல் இள வீரனை - வலிய காளைபோன்ற இளையவீரனான இலக்குமணனை (நோக்கி), 'வீர - வீரனே! இ இடை நீர் நாடினை கொணர்க - இவ்விடத்தில் தண்ணீர்தேடிக் கொண்டுவருவாய்,' என்றான்—; (அப்பொழுது), தெவ் இடை வில்லவனும்- பகைவர்கள் பின்னிடுதற்குக் காரணமான வில்லையுடைய இலக்குமணனும், தனி சென்றான் - தனியேபோயினான்; (எ - று.)

வீரனுக்கு விடை - பலத்திலும் நடையிலும் காம்பீரியத்திலும் உவமை. விடை - வ்ருஷமென்ற வடமொழி. தெவ் - பண்பாகுபெயர். பி-ம்:—[1]நாடி நன்னீர். (கஎஎ)

கூகூ.—இதுமுதல் நான்குகவிகள் - அயோமுகி இலக்குமணனைக் கண்டு காமுற்று அவனெதிரில் வருதலைக் கூறும்.

எங்கணு [1]நாடின னீரிடை காணான்
சிங்க மெனத்தமி யன்றிரி வானை
யங்க[2]வ னத்து ளயோமுகி [3]யான
வெங்க ணரக்கி விரும்பினள் கண்டாள்.

(இ - ள்.) எங்கணும் நாடினன் நீர் இடை காணான் - எவ்விடத்தும் தேடியும் நீரை அவ்விடத்திற் காணாதவனாய்,சிங்கம் என தமியன் திரிவானை- சிங்கம்போலத் தனியே திரிகின்ற இலக்குமணனை, அங்கு-அப்பொழுது, அ வனத்துள் - அக்காட்டில், அயோமுகி ஆன வெம் கண் அரக்கி - அயோமுகி யென்னுங் கொடுந்தன்மையுள்ள இராட்சசி, கண்டாள் விரும்பினள்-பார்த்து ஆசைகொண்டாள்; (எ - று.)

சிங்கம் - பலபராக்கிரமங்களுடன் வனத்தில் தனியேதிரிதற்கு உவமை. 'அங்கவ்வனத்துள்' என்பது, அங்கவனத்து ளெனத் தொக்கது. பி-ம்:—[1]நாடிநன்னீர். [2]வனத்தில். [3]என்பாள். (கஎஎ)

சுo. நன்மதி யோர்புகல் மந்திர நாமச்
சொன்மதி யாவர விற்[1]றொடர் கிற்பா
டன்மத னோடுதன் வெம்மை தணிந்தான்
மன்மத னுமிவ னென்னு மனத்தாள்.

(இ - ள்.) நல் மதியோர் புகல் - நல்லறிவுடையவர் கூறுகிற, நாமம் மந்திரம் சொல் - அச்சத்தைத்தரும்படியான மந்திரங்களை, மதியா - மதித்து

அடங்காத, அரவின் - பாம்பு போல, தொடர்கிற்பாள் - (இலக்குமணனைத்) தொடர்ந்துசெல்லும் அயோமுகி,—இவன் மன்மதன் ஆம் என்னும் மனத்தாள் - இவன் (அழகினால்) மன்மதனேயாவ னென்ற எண்ணமுடையவளாய், தன் மதனோடு தன் வெம்மை தணிந்தாள் - (அவனிடத்திலுள்ள காதலால் தான் அவனைத் தழுவ எண்ணித்) தனது செருக்கும் கொடுமையும் தணியப்பெற்றாள்; (எ - று.)

தடைக்குஅஞ்சாத பாம்புபோலத் தொடர்பவளென்க. இனி, முதலிரண்டடிக்கு - பெரியோர் சொல்லும்சிறந்த உபதேசமொழிகளைக் கேளாதவளும் பாம்புபோலக் கொடியவளுமான அயோமுகி யென்று பொருள் கூறலும் ஒன்று. நாமம் - நாம் என்னும் உரிச்சொல்லின் விகாரம். மதம் - மதன்; இறுதிப்போலி. பி - ம்:—[1]சுடர்கிற்பாள். (கஐஎகூ

சுக. அழுந்திய [1]சிந்தை யரக்கி யலக்க
[2]ணெழுந்துயர் [3]காதலின் வந்தெதிர் நின்றாள்
[4]புழுங்குமென் னோவொடு புல்லுவெ [5]னன்றி
விழுங்கு வெனோவென [6]விம்ம லுழன்றாள்.

(இ - ள்.) அழுந்திய - (இலக்குமணனிடத்துப்) பதிந்த, சிந்தை - கருத்தையுடைய, அரக்கி - அயோமுகி,—அலக்கண் எழுந்து உயர் காதலின் - வருத்தம் மிகுதியாகவுண்டாதற்குக்காரணமாகிற ஆசையினால், எதிர் வந்து நின்றாள் - இலக்குமணனெதிரில் வந்துநின்று,—'புழுங்கும் என் நோவொடு புல்லுவென் அன்றி - மனமழிதற்குக் காரணமான எனது ஆசைநோயினால் (இவனைத்) தழுவுவேனே யல்லாமல், விழுங்குவெனோ - கொன்றுதின்பேனோ? [தின்னமாட்டேன்],' என - என்றுஎண்ணி, விம்மல் உழன்றாள் - ஏக்கங்கொண்டு வருந்தினாள்; (எ - று.)

தான் மனிதரைக் கொன்றுதின்னும் அரக்கியாயிருந்தும், இலக்குமணனிடத்துக் காதல்கொண்டு இன்பமனுபவிக்கக்கருதினளாதலின், விழுங்கேனென்றாள். நோவொடு, 'ஒடு'-கருவிப்பொருளில் வந்தது. ஓ - எதிர்மறை. பி - ம்:—[1]சிந்தையளாகி. [2]எழுந்தன. [3]காதலெழத்தனி. [4]புழுங்குறுநோய்கொடு, புழுங்கியமெய்யொடு, புழுங்குமென்னைப்கெடப். [5]என்கோ. [6]வெம்மையுழந்தாள். (கஐஎஎ)

சுஉ. இரந்தனெ னெய்திய போ[1]தி சையாது
[2]கரந்தன னேனனி கொண்டு கடந்தென்
[3]முரஞ்சினின் மேவி முயங்குவெ [4]னென்று
[5]விரைந்தெதிர் வந்தன டீயினும் வெய்யாள்.

(இ - ள்) தீயினும் வெய்யாள் - நெருப்பினுங் கொடிய அந்தஅயோமுகி,—'இரந்தனென் எய்திய போது - (நான் இவனை) வேண்டிக்கொண்டு நெருங்கும்பொழுது, (இவன்), இசையாது - (என்வேண்டுகோளுக்கு) உடன்படாமல், நனி கரந்தனன் ஏல்-மிகமறுத்துவிடுவனானால், கொண்டு-(இவனை)

எடுத்துக்கொண்டு, கடந்து - அப்பாற்சென்று, என் முரஞ்சினில் மேவி - எனது குகையிற் போய், முயங்குவென் - (இவனை) வலியத்தழுவுவேன்,' என்று - என்றஎண்ணி, விரைந்து எதிர் வந்தனள் - வேகமாக இலக்குமண னெதிரில் வந்தாள்; (எ - று.)

முரஞ்சு - பாறை: மலைக்குகைக்கு, ஆகுபெயர். மேல் ௫௮ - ஆங் கவியில் "என்முழைதன்னுள் அடைத்து"என வருதலால், இங்குக் குகை யென்று பொருள்கொள்ளுதல் சாலும். பி-ம்:—[1]இயையாது. [2]கரந்தன னென்னிற். [3]உரந்தனின்மேவியுயங்குவென். [4]என்னு. [5]விரைந்தனள். ()

௪௩.—இதுமுதல் ஆறுகவிகள் - அயோமுகியின் தன்மை கூறும்.

[1]உயிர்ப்பி னெருப்புமிழ் கின்றன [2]ளொன்ற
வெயிற்றின் மலைக்குல [3]மென்றினி துண்ணும்
[4]வயிற்று [5]வயக்கொடு மாசுணம் வீசு
கயிற்றி [6]னிசைத்த முலைக்குழி கண்ணாள்.

எழுகவிகள் - ஒருதொடர்.

(இ - ள்.) உயிர்ப்பின் நெருப்பு உமிழ்கின்றனள் - பெருமூச்சினால் நெருப்பை வெளிப்படுத்துகிறவளும்,—எயிற்றின் - பற்களினால், ஒன்ற-ஒரு சேர, மலை குலம் - யானைக்கூட்டங்களை, மென்று இனிது உண்ணும்-கடித்து நன்றாகஉட்கொள்ளுகிற, வயிறு - வயிற்றையும், வய கொடு மாசுணம் வீசு கயிற்றின் - வலிய கொடிய பெரும்பாம்புகளாகிய நீண்டகயிற்றினால், இசைத்த - சேர்த்துக்கட்டிய, முலை - தனங்களையும், குழி கண்ணாள் - ஆழ்ந்தகண் களையு முடையவளும்,—(எ - று.)

மலை - யானைகளுக்கு உவமையாகுபெயர். வய - வலியுணர்த்தும் உரிச் சொல்; "வய வலியாகும்" என்பது தொல்காப்பியம். பி - ம்:—[1]உயிர்ப்பு. [2]போன்ற. [3]எண்ணிலது. [4]வயிற்றள். [5]வலக். [6]நிரைத்த. (௧௦எ௧)

௪௪. பற்றிய கோளரி யாளி பணிக்கட்
டெற்றிய பாத சிலம்பு [1]தரித்தா
[2]ளிற்றுக யாவையு [3]மீறுறு மந்நாண்
முற்றிய ஞாயிறு போலு முகத்தாள்.

(இ - ள்.) பற்றிய-(தான்) பிடித்த, கோள் அரி-வலிய சிங்கங்களையும், யாளி - யாளிகளையும், பணிக்கண் தெற்றிய - பாம்பாகிய கயிற்றிற் சேர்த் துக்கட்டிய, பாத சிலம்பு - பாதசரத்தை, தரித்தாள் - அணிந்தவளும்,— யாவையும் இற்று உக ஈறு உறும் அ நாள் - எல்லாப்பொருள்களும் அழிந் தொழியும்படி முடிவுறுகிற அவ்வூழிக்காலத்தில், முற்றிய-உக்கிரங்கொண்ட, ஞாயிறு - சூரியனை, போலும் - ஒத்த, முகத்தாள்-முகத்தையுடையவளும்,— (எ - று.)—பணி=பணீ: படத்தையுடையதெனப் பாம்புக்குக் காரணக் குறி. பி-ம்:—[1]சிலம்ப. [2]எற்றிய. [3]வீவுறும். (௧௦௭௨)

சரு. ஆழி வறக்க முகக்க [1]வமைந்த
மூழை யெனப்பொலி மொய்பில வாயாள்
கூழை புறத்து [2]விரிந்ததொர் கொட்பா
லூழி நெருப்பி னுருத்தனை யொப்பாள்.

(இ - ள்.) ஆழி வறக்க முகக்க அமைந்த - கடலும் வற்றிப்போம்படி மொள்ளுவதற்கு அமைந்த, மூழை என பொலி - குகைபோல விளங்குகிற, மொய் பிலம் வாயாள் - வலிய பெரியஉட்டுளையையுடைய வாயையுடைய வளும்,—கூழை புறத்து விரிந்தது ஓர் கொட்பால் - செம்பட்டமயிர் வெளி யேவிரிந்துவிளங்குந்தன்மையால், ஊழி நெருப்பின் உருத்தனை ஒப்பாள் - பிரளயகாலாக்கினியின் வடிவத்தை யொப்பவளும்,—(எ - று.)

மூழை-முழை யென்பதன் நீட்டல். மூழையென்றேகொண்டு,அகப்பை யென்று கூறினுமாம்; மூழை - முகவையுமாம். கூழை - பெண்மயிர். ஊழித் தீயை உவமை கூறியதனால், கூழை என்பதற்கு-செம்பட்டமயிரெனப் பொ ருள்கொள்ளப்பட்டது. கொட்பு - தொழிற்பெயர்; பு - விகுதி. உருத்தனை - உருவை; தன் - சாரியை. இனி, நான்காமடிக்கு - காலாக்கினிருத்திரனைப் போன்றவ ளென்று உரைகூறுவாரும் உளர். பி-ம்:—[1]அமைத்த. [2]விரித்தது.

சசு. தடி[1]தட வத்[2]தலை பல[3]தழு வத்[4]தா
ணெடிதடை யக்குடர் [5]கெழுமு [6]நிணத்தூண்
[7]படிதட வப்[8]பல பாவ மிசைக்குங்
[9]கடிதட வத்தின ளுருமு கறிப்பாள்.

(இ - ள்.) தடி தடவு அ தலை பல தழுவ - அளவுகோலால் அளத்தற் குரிய அவ்விடத்தை யொத்த அநேகஇடங்கள் (ஓரடிவைப்பிலே) பொருந் தும்படி, தாள் - (தனது) பாதங்கள், நெடிது அடைய - வெகுதூரம் செல்ல வும், குடர் கெழுமு நிணத்து ஊண் படி தடவ - (தான்தின்னுகின்ற) குடல் களோடுகூடிய கொழுப்பையுடைய மாமிசமாகிய உணவு தரையிற் சிந்தவும், (நடக்கின்றநடையையுடையவளும்),—பல பாவம் இசைக்கும் கடி தடவத்தி னள் - மிக்கபாவங்களைச்செய்தற்குக்காரணமான அல்குலையுடையவளும்,— உருமு கறிப்பாள் - இடியையொத்த ஓசை யுண்டாம்படி பற்களைக் கடிப்பவ ளும்,—(எ - று.)

அயோமுகி, தனது ஒவ்வோரடிவைப்புக்கும் இடையி லுள்ள இடம் பலகோல்நீளமாம்படி யிருக்கவும், வரும்வேகத்தால் உண்ணும் மாமிசங்கள் தரையிற் பலபடி சிதறவும் நடந்துவந்தன ளென்க. 'உருமு கறிப்பாள்' என் றது, அவள் பற்களைக்கடிக்கும்போது உண்டாகும் ஓசை இடியோசைபோன் றிருத்தலால். கடிதடம் - இடையிடம் அல்லது அல்குல். சிறுபான்மை அத் துச்சாரியையின் அகரம் கெடா தாதலால், கடிதடவத்தினள் என வந்தது. இனி, இப்பாட்டுக்கு—தடி தடவ - இறைச்சித்துண்டுகள் பொருந்தவும், பல தலை தழுவ - அநேகந் தலைகள் பொருந்தவும், தாள் நெடிது அடைய -

கால்கள் மிகுதியாகப் பொருந்தவும், குடர் கெழுமு நிணம் தூண் படி தடவ- குடல்களோடுபொருந்திய கொழுப்புத்திரள் (நீட்சியால்) தரையை அளாவவும், பல பாவம் இசைக்கும் - (இவ்வாறு சின்னபின்னமாக்கி) அநேகம் பிராணிகளைக் கட்டிய, கடிதடவத்தினள் - இடையையுடையவளும், உருமு கறிப்பாள் - இடியையென்றுதின்னவல்லவளும் என்று உரைப்பாரு முளர். முன்னையபொருளில், பாவம் - பாபமென்றவடசொல்லின்திரிபாய், தீவினையென்றபொருளது. பின்னையபொருளில், பாவம்-பவத்தை[பிறப்பை]யுடையது: பிராணியென்க. பி-ம்:—[1]தடவி. [2]பலதலை. [3]தழுவி. [4]தான். [5]கெழுவு. [9]நிணத்தாள். [7]அடி. [8]படவரவம், பலவரவம். [9]கடிதடமொத்தவள். (கOஅ௨)

சஎ. [1]இவை [2]யிறை யொப்பன வென்ன விழிப்பா
ளவை[3]குளி ரக்கடி தழலு மெயிற்றாள்
குவைகுலை யக்கடல் [4]குவிய வலைப்பா
ணவையில் புவித்திரு நாண நடப்பாள்.

(இ-ள்.) இவை-இக்கண்கள், இறை ஒப்பன-சிவபிரான்கண்களை யொக்கும், என்ன - என்றுசொல்லும்படி, விழிப்பாள்-விழித்துப்பார்ப்பவளும்,— அவை குளிர - அந்நெருப்புகள் குளிர்ந்தனவென்னும்படி, கடிது அழலும் - மிகவுங்கொடுமைகொண்டுள்ள, எயிற்றாள் - பற்களையுடையவளும்,—குவை குலைய-(மலைகள்)நிலைகுலைந்து அழியும்படியும்,கடல் குவிய-கடல்கள் ஒன்றோடொன்று சேரும்படியும், அலைப்பாள் - வருத்துபவளும்,—நவை இல் புவி திரு நாண நடப்பாள் - குற்றமற்ற பூமிதேவி வெட்கமடையும்படி நடப்பவளும்,—(எ - று.)

சிவபிரானையொத்து நெருப்பு வெளிப்பட விழிப்பவளென்க. உலகத்தில் ஒருவர்செய்தபழி அவ்வினத்தவரையுந் தொடருமாதலால், மெல்ல நடக்கவேண்டிய பெண்ணினத்தைச் சேர்ந்தவளான அயோமுகியொருத்தி மிகக்கடுமையாக நடந்ததுபற்றிப் பெண்தன்மையுள்ள நமக்கும் பழிவருமே யென்று பூமிதேவி வெட்கமுற்றன ளென்பது, ஈற்றடியின் கருத்து. இனி, நாண - நடைவிசையால் அதிர்ச்சியடைய எனினுமாம். இறுத்தல் - அழித்தலாதலால், இறை - ஊழித்தீயென்பாருமுளர். பி-ம்:—[1]இவர். [2]பிறையொப்பனவெனின திழிப்பாம். [3]கனல. [4]குமுறவுரைப்பாள், குமிறவுரைப்பாள். ()

சஅ. நீளர வச்சரி தாழ்கை நிரைத்தா
[1]ளாளர வப்புலி யார மணைத்தாள்
[2]யாளி யினைப்பல தாலி யிசைத்தாள்
கோளரி யைக்கொடு தாழ்குழை யிட்டாள்.

(இ-ள்.)நீள் அரவம் சரி தாழ் கை நிரைத்தாள்-நீண்டபாம்புகளைக் கைவளைகளாகத் தொங்குகின்ற (தன்) கைகளில் வரிசையாக அணிந்தவளும்,— அரவம் ஆள் புலி ஆரம் அணைத்தாள்-கர்ச்சனையையுடைய ஆண்புலிகளை ஆரமாகக்கொண்டு அணிந்தவளும்,—பல யாளியினை தாலி இசைத்தாள்-அநேக யாளிகளைச் சேர்த்துத் தாலியாகக் கட்டிக்கொண்டவளும்,—கோள் அரியை

கொடு தாழ் குழை இட்டாள் - வலிய சிங்கங்களைக்கொண்டு தொங்குகின்ற காதணியாக அணிந்தவளும் ஆகிய அயோமுகி,—(எ-று.)—நின்றன ளென அடுத்த கவியில் முடியும்.

இனி, 'ஆளரவப்புலியாரமணைத்தாள்' என்பதற்கு, ஆள்கின்ற [தாங்குகின்ற] பாம்பாகிய கயிற்றிற் கட்டிய புலியை ஆரமாக அணிந்தவள் என்றும் பொருள்கொள்ளலாம்; இப்பொருளில், அரவம் என்றசொல் - 'அரா' என்பது குறியதன்கீழ் 'ஆ' குறுகி அம்முச்சாரியை பெற்றதென்க; முன்னைய பொருளில், 'ரவம்' என்ற வடசொல் முதலில் அகரம்பெற்று வந்ததாம். பி-ம்:—[1]ஆளிவயப். [2]தாளரியைப். (க௦அச)

சகூ.—இலக்குமணன் அயோமுகியைக் காணுதல்.

நின்றன ளாசையி னீர்கலு ழுங்கண்
குன்றி நிகர்ப்ப குளிர்ப்ப விழிப்பாண்
மின்றிரி கின்ற வெயிற்றின் விளக்காற்
கன்றிரு ளிற்றிரி கோளரி கண்டான்.

(இ - ள்.) குன்றி நிகர்ப்ப - (இபற்றைச் செந்நிறத்தாற்) குன்றிமணியை ஒத்திருப்பனவான, ஆசையின் நீர் கலுழும் கண் - காமநோயால் நீர் பெருகுங் கண்களைக்கொண்டு, குளிர்ப்ப விழிப்பாள் - குளிரநோக்குபவளாகி, நின்றனள்—; (அப்பொழுது), கன்று இருளில் திரி கோள் அரி - மிக்க இருட்டில் திரிகின்ற வலியசிங்கம்போன்ற இலக்குமணன், மின் திரிகின்ற எயிற்றின் விளக்கால் - காந்தியை வீசுகின்ற (அவளது) பற்களின் ஒளியாகிய விளக்கொளியினால்,கண்டான் - (அவ்வயோமுகியைப்) பார்த்தான்; (எ - று.)—கோளரி - வீரனுக்கு உவமையாகுபெயர். நிகர்ப்ப-பெயர்.

ரு௦.—இலக்குமணன் அவளை அரக்கி யென்று அறிதல்.

பண்டையி னாசி யிழந்து பதைக்குந்
திண்டிற லாளொடு தாடகை சீராள்
கண்டக ராய வரக்கர் கணத்தோ
ரொண்டொடி யாமிவ ளென்ப துணர்ந்தான்.

(இ - ள்.) 'பண்டையில் - முன்பு, நாசி இழந்து பதைக்கும் - மூக்கு முதலிய உறுப்புக்களை யிழந்து வருந்தின, திண் திறலாளொடு-மிக்கவலிமையுடைய சூர்ப்பணகையோடு, தாடகை - தாடகையென்னும் அரக்கியை யொத்த, சீராள்-குணத்தையுடையவளான, இவள்—,கண்டகர் ஆய அரக்கர் கணத்து ஓர் ஒள் தொடி ஆம்-துஷ்டர்களாகிய இராக்கதர்கூட்டத்திற் பிறந்த ஒரு பெண்ணுவள்,' என்பது-என்பதை, உணர்ந்தான்-(இவளைக்கண்ட மாத்திரத்தில்) அறிந்தான், (இலக்குமணன்); (எ - று.)

இராவணன் தங்கையான சூர்ப்பணகை இராமலட்சுமணர்களைக் கண்டு காமுற்று மூக்குமுதலிய உறுப்புக்களை யிழந்தமை பிரசித்தம். தாடகை - பதி

னுயிரம் யானை பலங் கொண்ட அரக்கி; சுபாகு மாரீசர்களின் தாய். இவள் இருடிகளுக்கு மிக்க துன்பஞ் செய்துவந்தமையால், விசுவாமித்திர முனிவர் வேண்டுகோளின்படி இராமனுற் கொல்லப்பட்டாள். பண்டை-ஐயீற்றுடைக் குற்றியலுகரம். நாசி-நாஸிகா என்னும் வடசொல்லின் சிதைவு. திண் திறல்-ஒருபொருட் பன்மொழி. கண்டகர் - முட்போலக் கொடியவர்; கண்டகம் - முள். ஒண்டொடி-ஒள்ளிய தொடியை யணிந்தவ ளெனப் பண்புத்தொகைப் புறத்துப் பிறந்த அன்மொழித்தொகை. (கO அகூ)

ருக.—இலக்குமணன் அயோமுகியை 'நீ யார்?' என்று வினவல்.

பாவிய ராமிவர் பண்பிலர் [1]நம்பான்
மேவிய காரணம் [2]வேறிலை யென்பான்
மாவியல் கானின் வயங்கிருள் வந்தா
யாவ ளடீயுரை செய்கடி தென்றான்.

(இ - ள்.) பண்பு இலர் - நற்குணமில்லாதவரும், பாவியர் ஆம்-பாவிகளும் ஆகிய, இவர்-இவள்போன்ற ராக்ஷசிகள், நம்பால் மேவிய காரணம்-நம்மிடத்தில்விருப்போடுவருதற்கு உரிய காரணம், வேறு இலை (காமவிருப்பமே யன்றி) வேறில்லை, என்பான்-என்று எண்ணினவனாகி,—(இலக்குமணன்), 'மா இயல் கானின் - கொடிய மிருகங்கள் திரிகின்ற இக்காட்டில், வயங்கு இருள் - மிக்க இருட்டில், வந்தாய் - வந்த நீ, யாவள் அடீ - யாரடீ! கடிது உரை செய்-விரைவாகச் சொல்,' என்றான் - என்று வினவினான்; (எ - று.)

அடீ - பெண்விளியைக்காட்டும் இழிவுகுறிக்கும் இடைச்சொல். வந்தாய் - முன்னிலை யொருமை வினையாலணையும் பெயர். பி-ம்:—[1]நண்பால். [2]வேறினி. (கOஅஎ)

ருஉ.—அயோமுகி தான் வந்த காரணத்தைக் கூறுதல்.

பேசின னங்கவ ளேசுற [1]நாணு
ளூச [2]லுழன்றழி [3]சிந்தைய ளுந்தா
[4]னேசமி லன்பின ளாயினு நின்பா
லாசையின் வந்த வயோமுகி யென்றாள்.

(இ - ள்.) பேசினன் - (இலக்குமணன் இவ்வாறு) கூறினன்; அங்கு - அப்பொழுது, ஊசல் உழன்று அழி சிந்தையள் அவளும் (தன் கருத்து முற்றுமோ முற்றாதோ என்று) ஊசலாடி வருந்துகிற மனத்தையுடைய அவ்வரக்கியும், பேசுற நாணுள்-(அவ்வாண்மகனெதிரிற்) பேசுதற்கு நாணமடையாதவளாய், 'நேசம் இல் அன்பினள் ஆயினும்-பழைய நண்பு இல்லாத அன்புடையவளானாலும் [நான் இதுவரையில் உன்னிடத்தில் அன்போடு பழகாதவளாயிருந்தாலும்], நின்பால் - உன்னிடத்தில், ஆசையின்-காதலினால், வந்த—, அயோமுகி - அயோமுகி யென்னும் பெயருடையேன்,' என்றாள் - என்று கூறினாள்; (எ - று.)—தான் - அசை.

'பேசினன்' என்பது, முற்பாட்டின் அநுவாதம். காமநோய்மிகுதியால் அவளுக்கு உயிர் போவதும் வருவதுமாயிருந்தது என்பதும், இரண்டாமடியின் கருத்தாகலாம். நேசமிலன்பின ளென்பதை நேசமன்பிலளென விகுதி பிரித்துக் கூட்டி, நான் இயல்பாக மனிதர்களிடத்து நண்பும் அன்பும் இல்லேனுயினும் என்று உரைக்கலாம். பி-ம்:—[1]நாணு. [2]இழந்தழி. [3]சிந்தையினேடு. [4]நேசமிலன்பிலளுயினும், எசலனன்பினளுமினி. (௧0அஅ)

௫௩. பின்னு [1]முரைப்பவள் பேரெழில் வீரா
முன்ன மொருத்தர் தொடா[2]முலே யோடும்
பொன்னின் மணித்தட மார்பு புணர்ந்தெ
னின்னுயி ரைக்கடி தீகுதி யென்ருள்.

(இ - ள்.) பின்னும் உரைப்பவள்-மேலும் சொல்லுகின்றவளாய், (அவ்வரக்கி),—(இலக்குமணனே நோக்கி), 'பேர் எழில் வீரா - மிக்க அழகையுடைய வீரனே! முன்னம் ஒருத்தர் தொடா முலேயோடும்-இதற்குமுன்னே ஒருவராலும் தொட்டு அனுபவிக்கப்படாத (எனது) தனங்களுடனே, பொன்னின் மணி தட மார்பு புணர்ந்து - பொன்னிறமான அழகிய பெரிய (உனது) மார்பு பொருந்தத் தழுவி, என் இன் உயிரை கடிது ஈகுதி-எனது இனிய உயிரை விரைவிற் கொடுத்தருள்வாய்,' என்ருள் - என்று வேண்டினள்; (எ - று.)

என்னே விரைவிற் புணராயாயின் இறந்துபடுவே னென்பது கருத்து. மிகக்கொடிய அரக்கி இலக்குமணனிடத்தில் தாழ்ந்துகூறினமையை விளக்க 'ஈகுதி' என இழிந்தோர் கூற்றிஞற் கூறிஞர். பி - ம்:—[1]உரைத்தனள். [2]முலேயோடுன். (௧0அ௯)

௫௪.—அவள் வேண்டுகையை இலக்குமணன் மறுத்தல்.

ஆறிய சிந்தைய ளஃதுரை செய்யச்
சீறிய கோளரி கண்கள் சிவந்தான்
[1]மாறில வார்கணை யிவ்வுரை வாயிற்
கூறிடி னின்னுடல் கூறிடு மென்ருன்.

(இ - ள்.) ஆறிய சிந்தையள் - கொடுமைதணிந்த மனமுடையவளாய், (அவள்), அஃது உரை செய்ய - அவ்வார்த்தையைச் சொல்ல, (உடனே), சீறிய கோள் அரி-கோபங்கொண்ட வலிய சிங்கம் போன்ற இலக்குமணன், கண்கள் சிவந்தான் - (அக்கோபத்தால்) கண்கள் சிவந்து, 'இ உரை வாயின் கூறிடின் - இப்படிப்பட்ட சொற்களை (நீ மீண்டும்) வாயினுற் சொன்னுல், மாறு இல வார் கணை-ஒப்பில்லாத நீண்ட (எனது)அம்பு,நின் உடல் கூறிடும்-உனது உடம்பைத் துண்டாக்கிவிடும்', என்ருன் -என்று கூறினன்; (எ - று.)

கோளரி - உவமையாகுபெயர். கோளரி கண்கள் சிவந்தான்-உயர்திணையெழுவாயின் பயனிலேயோடு அஃறிணையெழுவாய்முடிந்த திணைவழு

வமைதி. நீ கூறிட்டால் அதற்குஎதிராக என் அய்புங் கூறிடுமெனச் சமத் காரந்தோன்றக் கூறியவாறு. பி-ம்:—[1]மாறிலி. (க௦கஎ)

ருரு.—இரண்டுகவிகள் - அயோமுகி மீண்டும் இலக்குமணனை வேண்டுதல்.

மற்றவ னவ்வுரை செப்ப மனத்தாற்
செற்றிலள் கைத்துணை சென்னியின் வைத்தாள்
கொற்றவ நீயெனை வந்துயிர் கொள்ளப்
பெற்றிடி னின்று [1]பிறந்தனெ னென்றாள்.

(இ - ள்.) அவன் மற்று அ உரை செப்ப-அவ்விலக்குமணன் தன்கருத் துக்குமாறான அவ்வார்த்தையைக் கூற, (அயோமுகி), மனத்தால் செற்றி லள் - மனத்திற் கோபங்கொள்ளாதவளாய், கை துணை சென்னியின் வைத் தாள் - (தனது) இரண்டுகைகளையும் தன்தலைமேல் வைத்துக்கொண்டு [தலை மேற் கைகூப்பி வணங்கி], (இலக்குமணனை நோக்கி), 'கொற்றவ - தலை வனே! நீ—, வந்து - (என்னிடம்) வந்து, எனை - என்னை, உயிர் கொள்ள- உயிர் பெற்றுவாழும்படிசெய்ய, பெற்றிடின் - பெறுவேனானால், இன்று பிறந்தனென் - இன்றுதான் (நான்) பிறந்த பயன்பெற்றவளாவேன்,' என் றாள் - என்று சொன்னாள்; (எ - று.)

பிறந்து வெகுநாளாயும் பிறப்பெடுத்ததற்குப் பயனாக இலக்குமணனைக் கூடாது காலம்வீணேகழிந்தமையாற் கீழ்ச்சென்ற காலங்களைப் பிறவாத நாளாகவே வைத்து அவனைக் கூடப்பெறும் அந்தநாளையே தான் புதிதாகப் பிறந்தநாளாகக் கருதி, 'இன்றுபிறந்தனென்' என்றாள். இனி, காமநோயால் இறந்ததுபோன்றுள்ள தனதுஉயிரை இவ்வீரனுடைய சேர்க்கையாலேயே பெறுவதாக இவள் நினைத்தமையால், 'பிழைத்தது புநர்ஜந்மம்' என்றபடி 'இன்று பிறந்தனென்' என்றாளுமாம். எனை உயிர்கொள்ளுதல் - என்னை அங்கீகரித்தல். உயிர் வாங்கப்பெறுதலென்ற பொருளும், இதில் தொனித்தல் காண்க. பி-ம்:—[1]பிழைத்தனென். (க௦கக)

ருசு. வெங்கத மில்லவள் பின்னரு [1]மேலோ
யிங்கு நறும்புன னாடுதி [2]யென்னி
னங்கையி னாலெனை யஞ்சலை யென்றாற்
கங்கையி னீர்கொணர் வென்கடி தென்றாள்.

(இ - ள்.) வெம் கதம் இல்லவள் - கொடுங் கோபமற்றவளாய், (அவ் வயோமுகி),—பின்னரும் - பின்பும், (இலக்குமணனை நோக்கி, 'மேலோய் - சிறந்தவனே! இங்கு நறு புனல் நாடுதி என்னின் - இங்கே நல்லநீரைத் தேடுகிறாயானால், எனை - என்னை [எனக்கு], உன் அம் கையினால் - உனது அழகியகையினால், அஞ்சலை என்றால் - அஞ்சாதேயென்று அபயம்அளித் தால், கங்கையின் நீர் கடிது கொணர்வென் - கங்கையின்நீரையும் வெகு விரைவிற் கொணர்ந்து தருவேன்,' என்றாள்—; (எ - று.)

உன் அருள்பெற்றமாத்திரத்தில் வெகுதூரத்திலுள்ளதும் மிகச்சிறந்தது மான கங்கையின் நீரையும் கொணர்ந்துதருவதற்கு யான் சித்தமாயிருக்க, நீ என் இப்படி இவ்விரவில் கஷ்டப்படவேண்டும்? என்றாள் என்பதாம். அங்கை என்பதை அகம் கையென்று பிரித்துப் பொருள் கூறுதலும் பொருந் தும். பி-ம்:—[1]வேலோய். [2]நாடுதியேனுன், நாடுதியேலுன். (க௦௬௨)

௫எ.—இலக்குமணன் அயோமுகியை அச்சமுறுத்தல்.

சுமித்திரை சேபவள் சொன்னசொ லன்ன
கமித்தில னின்னிரு காதொடு நாசி
துமிப்பதன் [1]முன்பக லென்பது சொல்ல
[2]விமைத்தில ணின்றன ளின்ன நினைந்தாள்.

(இ - ள்.) சுமித்திரை சேய் சுமித்திரையின் புதல்வனான இலக்கும ணன், அவள் சொன்ன அன்ன சொல் - அவ்வயோமுகி சொல்லிய அவ் வார்த்தைகளை (க் கேட்டு), கமித்திலன் - மனம்பொறுதவனாய், (அவளை நோக்கி), 'நின் இரு காதொடு நாசி துமிப்பதன் முன்பு - உனது இரண்டு காதுகளையும் மூக்கையும் அறுத்தொழிப்பதற்குமுன்னமே, அகல்-இவ்விடம் விட்டு ஓடிப்போ,' என்பது சொல்ல - என்றவார்த்தையைக் கூற, (அயோ முகி), இமைத்திலள் நின்றனள் - கண்ணிமையாமல் திகைத்துநின்று, இன்ன நினைந்தாள் - இவைகளை நினைப்பவளானாள்; (எ - று.)—அவற்றை அடுத்த கவியிற் காண்க.

கமித்திலன் - க்ஷமித்திலன். 'காதொடுநாசி' என்றது, தனங்களுக்கும் உபலக்ஷணம். அன்ன, இன்ன - பெயர். பி-ம்:—[1]முன்னகல். [2]இமைப்பற நின்றனளின்னலுழந்தாள். (க௦௬௩)

௫அ.—அயோமுகி இலக்குமணனை எடுத்துச்செல்லக் கருதுதல்.

எடுத்தனெ னேகினெ னென்முழை தன்னு
ளடைத்திவன் [1]வெம்மை யகற்றிய பின்னை
[2]யுடற்படு மாலுட னேயுறு நன்மை
திடத்தித வேநல னென்றயல் சென்றாள்.

(இ - ள்.) 'எடுத்தனென் ஏகினென்-(நான் இவனை) எடுத்துச்சென்று, என் முழைதன்னுள் அடைத்து இவன் வெம்மை அகற்றிய பின்னை-எனது குகைக்குள் அடைத்துவைத்து இவனது உக்கிரத்தைத் தணித்தபின்பு, உடற் படும் - (இவன்தானே எனதுகருத்துக்கு) இசைவான்; உடனே நன்மை உறும் - உடனே (எனக்கு) நல்ல சுகம் கிடைக்கும்; திடத்து இதுவே நலன்- உறுதியுடைய இச்செயலே நன்மைதருவது', என்று என்றுநினைத்து, அயல் சென்றாள் - (தான் அவ்வாறேசெய்வதற்கு இலக்குமணனது) பக்கத்திற் போனாள்; (எ - று.)—ஆல் - அசை.

'உடன்படும்' என்பது, எதுகைநோக்கி உடற்படுமெனத் திரிந்தது. திடம் - த்ருடம்: வடசொல்லின் சிதைவு. பின்னை, ஐ - சாரியை. பி-ம்:— [1]மேன்மையடக்கியபின்றை. [2]உடற்படுமாறுடனே யுறைதன்மை. (க௦௬௪)

ருகூ.—அயோமுகி இலக்குமணனை எடுத்துச்செல்லுதல்.

மோகனை யென்பது முந்தி முயன்றாண்
மாக நெடுங்கிரி போலியை வவ்வா
வேகின ளும்பரி னிந்துவொ டேகு
மேக மெனும்படி நொய்தினின் வெய்யாள்.

(இ - ள்.) வெய்யாள்-கொடியஅவ்வயோமுகி,—முந்தி-விரைந்து, மோகனை என்பது-மோகத்தையுண்டாக்கும் மாயையைச் செய்வதில், முயன்றாள்-யத்தனப்பட்டு, மா கம் நெடு கிரி போலியை வவ்வா - பெரிய ஆகாயத்தை யளாவிய உயர்ந்த மலையை யொத்த இலக்குமணனைத் தூக்கிக்கொண்டு,— உம்பரின் - ஆகாயத்தில், இந்துவொடு ஏகும் மேகம் எனும் படி - சந்திரனோடுகூடிச்செல்லுகிற மேக மென்று சொல்லும்படி, நொய்தினின் - விரைவாக, ஏகினள் - சென்றாள்; (எ - று.)

மோகனை, மாகம் - மோஹநா, மஹாகம் என்னும் வடசொற்கள் திரிந்தன. இலக்குமணனுக்கு மலையுவமை, கலங்காநிலைமைக்கு என்க. போலி, இ - பெயர்விகுதி. சந்திரன் - இலக்குமணனுக்கும், மேகம்-அயோமுகிக்கும் உவமை. பி - ம்:—[1]போகலையென்பது முந்துபுகன்றாள். (க0கூரு)

கூ0.—இலக்குமணனை யெடுத்துச் செல்லும் அயோமுகி வருணனை.

மந்தரம் [1]வேலையில் வந்ததும் வானத்
திந்திர னூர்[2]பிடி யென்னலு மானாள்
வெந்திறல் வேல்கொடு சூரடும் வீரச்
சுந்தர னூர்தரு தோகையு மொத்தாள்.

(இ - ள்.) (இலக்குமணனைவவ்விச்செல்லும் அயோமுகி),—மந்தரம் வேலையில் வந்ததும் - சமுத்திரத்தில் வந்துபொருந்தின மந்தரபருவதமும் [மந்தரபருவதம்பொருந்தப்பெற்ற பாற்கடலும் என்றபடி], வானத்து இந்திரன் ஊர் பிடி - தேவலோகத்தில் இந்திரன் ஏறிநடத்துகிற பெண்யானையும், என்னலும் ஆனாள் - என்று உவமைகூறத்தக்கவளுமானாள்; (மேலும்), வெம் திறல் வேல் கொடு சூர் அடும் வீரம் சுந்தரன் ஊர் தரு தோகையும்-கொடிய பலத்தையுடைய வேலாயுதத்தால் சூரபதுமனைக்கொன்ற வீரத்தையுடைய அழகிய முருகக்கடவுள் ஏறிநடத்துகிற மயிலையும், ஒத்தாள்—; (எ - று.)

மந்தரத்தை இலக்குமணனுக்கும், பாற்கடலை அயோமுகிக்கும் உவமை கூறினது, பாற்கடலை மந்தரம் கலக்கினதுபோல அரக்கியை இலக்குமணன் கலக்குவிப்பா னென்று குறித்தற்கு. பிடியும், மயிலும் - அயோமுகிக்கு, கீழ் நின்று தாங்குவதில் உவமை. அழகும் சிறப்பும் வலிமையும்பற்றி, இலக்குமணனுக்கு இந்திரனும் முருகனும் ஒப்பாவர். 'இந்திரனூர்பிடி' என்றது, இந்திரனது வாகனமாகிய ஐராவதத்தின் மனைவியான 'அப்பிரமு' என்ற பெண்யானையைக் குறிக்கும். என்னலும், தோகையும், உம்மைகள் - இறந்

ததுதழுவியஎச்சப்பொருளன. கொடு - மூன்றும்வேற்றுமைச்சொல்லுருபா கிய கொண்டு என்பதன் தொகுத்தல். சூர்-சூர னென்பதன் விகாரம். சுப்பிர மணியன் மிக்கஅழகுடையவனுதல்பற்றி, அவனை 'சுந்தரன்' என்றபெயராற் குறித்தார். தோகை - மயிலுக்குச் சினையாகுபெயர். பி-ம்:—[1]வந்ததுமான, வந்ததுமானத்து. [2]முகில்.

அசுரேசன்மகளாகிய மாயையென்னும்பெயர்பெற்ற சுரசையென்பவள் காசியபமுனிவரைக் கூடிப் பெற்ற புத்திரர்களாகிய சூரபதுமன் சிங்கமுகன் தாரகன் என்ற மூவரும் சிவபிரானைக்குறித்துத் தவமும் வேள்வியுஞ் செய்து அவனருளால் அளவிறந்தவரங்களைப் பெற்று மிகச்செருக்குற்றுத் தமது குருவாகிய சுக்கிரனது தீயஉபதேசத்தால் மற்றும்பலஆயிரம்அசுரர்களுடன் கூடி இந்திரன்முதலிய தேவர்களை யெதிர்த்துப் பொருது வென்று பற்பலவகையாக உலகத்தை வருத்தியவளவிலே, அத்துன்பம் பொறுக்கலாற்றாத தேவர்கள் சிவபிரானைத் தொழுது துதிசெய்து 'உன்னைப்போல ஒருபுத்திரனை யுண்டாக்கி அக்குமாரனால் அசுரர்களையழித்து எங்களைக்காத்தருள்க' என்று பிரார்த்திக்க, சிவபெருமான் அவ்வேண்டுகோளுக்கு இரங்கிக் குமாரக்கடவுளை யுண்டாக்கி அனுப்பியருள, அம்முருகமூர்த்தி, வீரவாகுமுதலிய சிவகுமாரர்களுடனே சென்று போர்புரிந்து அவ்வசுரர்களனைவரையும் அழித்து அமரர்களைக் காத்தருளின னென்பது **'சூரடும்வீரச் சுந்தரன்' என்பதில் அடங்கிய கதை.** சுப்பிரமணியனால் வேல்கொண்டு பிளக்கப்பட்ட சூரபதுமனது உடம்பின் கூறுஇரண்டும் மயில்வடிவமும் கோழிவடிவமும் பெற்று அக்கடவுளருளால் அப்பிரானுக்கு வாகனமுங் கொடியுமாய் அமைந்தனவென்ற வரலாறும் உணரத்தக்கது. (கoகூசு)

சூக.—அயோமுகி இலக்குமணனைத் தழுவுதல்.

ஆங்கவள் மார்பொடு கையி னடங்கிப்
பூங்கழல் வார்சிலை மீளி பொலிந்தான்
வீங்கிய வெஞ்சின வீழ்மத வெம்போ
[1]ரோங்க லுரிக்கு முருத்திர னொத்தான்.

(இ - ள்.) ஆங்கு - அப்பொழுது, அவள் மார்பொடு கையின் அடங்கி-அவளது மார்பினுள்ளும் கைகளினுள்ளும் அடங்கி, பொலிந்தான்-விளங்கியவனாகிய, பூ கழல் வார் சிலை மீளி - அழகிய வீரக்கழலையணிந்த பெரிய வில்லையுடைய வீரனான இலக்குமணன்,--வீங்கிய வெம் சினம்-மிக்ககொடிய கோபத்தையும், வீழ் மதம் - பெருகுகிற மதத்தையுமுடைய, வெம் போர் - கொடிய போரைச் செய்கிற, ஓங்கல் - யானையை, உரிக்கும் - உரித்துப் போர்த்துக்கொண்ட, உருத்திரன் - சிவபிரானை, ஒத்தான்—; (எ - று.)

அயோமுகியால் இரண்டுகைகளாலும் மார்போடு தன்உடம்புமுழுவதும் மறையும்படி தழுவப்பட்ட இலக்குமணன், உடம்பு முழுதும் மூடும்படி யானைத்தோலைப் போர்த்த சிவபிரானை யொத்தனன் என்க. மீளி - ஆண்பாற்

சிறப்புப்பெயர். ஓங்கல் - உயர்ந்தமலைபோன்ற யானைக்கு இருமடியாகு பெயர். உருத்திரன்-ருத்ரன்; வடசொல். பி-ம்:—[1] ஓங்கலுரிக்குளுருத்திரன்.

சிவபிரான் யானையுரித்த கதை:—சிவபெருமான், தன்னைமதியாத தாருகவனத்துமுனிவர்களது மனநிலையைப் பரிசோதிக்க நினைத்து ஒருவிட் வுருவங்கொண்டு அவர்கள்வீடுதோறுஞ்சென்று பிக்ஷாடநஞ்செய்து, தன்னை நோக்கிக் காதல்கொண்ட அவர்கள் பத்தினிமார்களது கற்புநிலைமையைக் கெடச்செய்ய, அதுகண்டு பொறுமைற் கோபம்மூண்ட அம்முனிவர்கள் அபி சாரயாக மொன்று செய்து, அவ்வோமத்தீயினின்று எழுந்த நாகங்கள் பூதங் கள் மான் புலி யானை முயலகன் வெண்டலை முதலியவற்றைச் சிவனைக் கொன்றுவரும்படிஏவ, சிவபிரான், தன்மேற் சீறிவந்த நாகங்களை ஆபரணங் களாகவும், பூதங்களைத் தனதுகணங்களாகவுங் கொண்டு, மானைக் கையில் ஏந்தி, புலியைத் தோலையுரித்து உடுத்து, யானையினுட் சென்று உடல் பிளந்து அதனுரிவையைப் போர்த்துக்கொண்டு, முயலகனை முதுகிற்காலா லூன்றி, வெண்டலையைக் கையிற்பற்றிச் சடைமேலணிந்து அவற்றையெல் லாம் பயனிலவாகச் செய்துவிட்டன னென்பதாம். அருந்தவமியற்றிப் பெரு வரம் பெற்ற கஜாசுரனென்பவன், தேவர் முனிவர் முதலியோரை இடை விடாது வருத்தித் துரத்த, அஞ்சியோடின அவர்களது பிரார்த்தனையால் சிவபிரான் தன்னையெதிர்த்துப் போர்செய்யவந்த அவ்வசுரனைக் காலா லுதைத்துத் தள்ளிக்கொன்று அவ்யானையின் தோலையுரித்துப் போர்த்துக் கொண்டன னென்ற கதையையுங் காண்க. (க0கஎ)

கூஉ.—இலக்குமணன் வாராதுகண்டு இராமன் தேடத்தொடங்குதல்.

இப்படி [1]யேகின ளன்னவ ளிப்பா
லப்பிடை தேடி நடந்த வெனாவித்
துப்புடை மால்வரை தோன்றல னென்னா
[2]வெப்புடை மெய்யுடை வீரன் [3]விரைந்தான்.

(இ - ள்.) அன்னவள்-அவ்வயோமுகி, இ படி ஏகினள்-இவ்வாறு (அவ் விலக்குமணனைத் தழுவியெடுத்துச்) சென்றாள்; (அதுநிற்க): இப்பால்-இவ் விடத்தில்,வெப்பு உடை மெய் உடை வீரன்-தாபத்தைக்கொண்ட மேனியை யுடைய வீரனான இராமபிரான்,—'அப்பு இடை தேடி நடந்த-தண்ணீரைக் காட்டிடத்திலே தேடிச் சென்ற, என் ஆவி - எனது உயிர்போன்ற, துப்பு உடை மால் வரை - வலிமையையுடைய பெரிய மலையையொத்த இலக்கு மணன், தோன்றலன் - இன்னும் வரவில்லை,' என்னா - என்று எண்ணி, விரைந்தான் - (அவனைத் தேடுதற்கு) விரைந்தான்; (எ - று.)

அப்பு-அப் என்னும் வடசொல்லின் விகாரம்; அம்பு என்பதன் வலித்த லாகவுங் கொள்ளலாம். வெப்பு - விரகதாபமும், தாகதாபமும், தம்பியைக் காணாமையாலான தாபமும். வரை - உவமவாகுபெயர். பி-ம்:—[1] அன்னவ ளேகினள். [2]வெப்பிடை. [3]உரைத்தான். (க0கஅ)

வேறு.

சூந.—இதுமுதற்பதினைந்து கவிகள் - இராமன் இலக்குமணனைப்பற்றிப் பலவாறு சிந்தித்து வருந்துதலைக் கூறும்.

வெய்தா கியகா னிடைமே வருநீ
ரைதா தலினோ வயலொன் றுளதோ
[1]நொய்தாய் வரவே கமுநொய் திலனு
லெய்தா [2]தொழியா னிதுவென் னைகொலாம்.

பன்னிரண்டு கவிகள் - ஒருதொடர்.

(இ - ள்.) (இலக்குமணன்),—நொய்து ஆய் வர-விரைவாய் வர, வேகமும் நொய்து இலன் - வேகமும் அற்பமாகவுடையவனல்லன்; எய்தாது ஒழியான் - வாராமல் நீங்கத்தக்கவனுமல்லன்: (அப்படியிருக்க, அவன் வாராமைக்குக் காரணம்),—வெய்து ஆகிய கானிடை மேவரும் நீர் ஐது ஆதலினோ - வெப்பத்தையுடையதான காட்டிலே பொருந்திய தண்ணீர் அருமையானதனாலேயோ? அயல் ஒன்று உளதோ - வேறு நேர்ந்தசெயல் யாதாயினும் உள்ளதோ? இது என்னை கொல் ஆம் - இது யாதுகாரணம் பற்றியதோ? (எ - று.)

மிக்கவேகமுடையவனும் காரியத்தை முடித்துக்கொள்ளாமல் திரும்பாதவனுமான இலக்குமணன் இத்துணைநேரமாகியும் வாராதது, காட்டில் தண்ணீர் கிடையாமையாலோ? வேறு யாது நேர்ந்ததோ? என்னவோ! என்று இராமபிரான் கலக்கமடைந்தனன் என்பதாம். ஆல், ஆம்-அசைகள்.
பி-ம்:—[1]நொய்தாயவலாதவுநொய்தினவால், நொய்தாயவலாதவுநொய்தின் வரல். [2]ஒழிவானிடர்.

இதுமுதற் பதினறு கவிகள் - மாரீசன் வதைப்படலத்தின் உக0 - ஆங் கவிபோன்ற கலிவிருத்தங்கள். (க0கூகூ)

சூச. [1]நீர்கண் டனையிவ் வழிநே டினைபோய்ச்
[2]சார்கொண் டெனவித் துணைசார் கிலனல்
வார்கொண் டணிகொங் கையைவவ் வினர்பாற்
போர்கொண் டனனோ பொருளுண் டிதெனு.

(இ - ள்.) 'இ வழி நேடினை போய் - (நீ) இவ்வழியில் தேடிச்சென்று, நீர் கண்டனை கொண்டு சார் - தண்ணீரைக் கண்டு எடுத்துக்கொண்டு வா,' என - என்று (நான்) சொல்லியனுப்ப, இ துணை சார்கிலன் - இவ்வளவு நேரமாயும் வரவில்லை; வார் கொண்டு அணி கொங்கையை - கச்சைக் கொண்டு அணிந்துள்ள தனங்களையுடைய சீதையை, வவ்வினர்பால் - கவர்ந்த அரக்கரிடத்தில், பொருள் உண்டு இது எனு - (போர் செய்வதில்) பயனுண்டென்று கருதி, போர் கொண்டனனோ - போர்செய்யத் தொடங்கினனோ? (எ - று.)

வார்கொண்டணிகொங்கை - அன்மொழித்தொகை. ஆல் - அசை. பி - ம்:—[1]நீர்கொண்டனனிவ்வழிநேடியெனே. [2]சார்கின்றிலன், சார்கென்றனன். (௧௧௦௦)

௬௫. அஞ்சொற் கிளியன் னவணங் கினைமுன்
வஞ்சித் தவிரா வணன்வவ் வினனோ
நஞ்சிற் [1]கொடியா னடலைத் தொழிலாற்
றுஞ்சுற் றனனோ விதியின் றுணிவால்.

(இ - ள்.) அம் சொல் கிளி அன்ன அணங்கினை முன் வஞ்சித்த இராவணன் வவ்வினனோ - அழகிய சொற்களையுடைய கிளிபோன்ற சீதையை முன்னே வஞ்சித்துக்கவர்ந்த இராவணன் (இவனையும்) கவர்ந்துசென்றானோ? நஞ்சின் கொடியான் நடலை தொழிலால் - விஷத்தைக்காட்டிலுங் கொடியவனான அவ் விராவணனது வஞ்சனைத்தொழிலால், விதியின் துணிவால் - ஊழ்வினையின் வலியால், துஞ்சுற்றனனோ - இறந்தொழிந்தானோ?

அணங்கு - பெண்ணிற்சிறந்தவள். 'ஆல்' இரண்டும் - கருவிப்பொருளன. துஞ்சுற்றனன் - மங்கலவழக்கு. இனி, அணங்கினை முன் வஞ்சித்த நஞ்சிற்கொடியானான இராவணன் நடலைத்தொழிலால் (இவனையும்) வெளவினனோ? (அன்றி) விதியின் துணிவால் (தற்செயலாய்த்) துஞ்சுற்றனனோ என்று அந்வயித்துப் பொருள்கூறினுமாம். பி - ம்:—[1]கொடியார். (௧௧௦௧)

௬௬. வரிவிற் கையெனா ருயிர்வந் திலனால்
தருசொற் கருதே னொருதை யலையான்
[1]பிரிவுற் றனெனென் பதொர்பீ ழைபெருத்
[2]தெரிவுற் றிடவா வி[3]யிழந் தனனோ.

(இ - ள்.) வரி வில் கை என் ஆர் உயிர் வந்திலன் - கட்டமைந்தவில்லையேந்திய கையையுடைய எனது அரியஉயிர்போன்ற தம்பி வந்தானில்லை; தரு சொல் கருதேன் - (தான்) சொன்னவார்த்தையை மதியாமல், யான் - நான், ஒரு தையலை - ஒப்பற்ற சீதையை, பிரிவு உற்றனென் - பிரியப்பெற்றேன், என்பது ஓர்பீழை-என்ற ஒருதுன்பம், பெருத்து - அதிகப்படுதலால், எரிவு உற்றிட - தாபம்மிக, ஆவி இழந்தனனோ - உயிர்நீங்கினனோ? (எ - று.)

மாரீசன் மாயப்பொன்மானாய் எதிர்வந்து மயக்கிநிற்கக்கண்டு சீதை அதைப் பிடித்துத்தரவேண்டுமென்று இராமனைக் கேட்டுக்கொண்டபோது, இலக்குமணன் 'இது மாயம், இதனைப்பிடிக்கப் பின்தொடரலாகாது' என்று பலதரங் கூறிவற்புறுத்தியும் கேளாமல் இராமன் அதன்பின்னே தொடர்ந்ததனால், சீதையைப் பிரியநேரிட்டது என்பது, வரலாறு. பீழை - பீடா என்ற வடசொல்லின் திரிபு. உயிர் - உவமவாகுபெயர். ஆல் - அசை. பி - ம்:—[1]பிரிவித்தனனென்றொரு. [2]தெரிவித்திட. [3]இறந்தனனோ. (௧௧௦௨)

௬௭. உண்டா கியகா ரிருளோ [1]டொருவென்
கண்டா னயல்வே றொருகண் ணிலனால்

புண்டா னுறுநெஞ் சுபுழுங் குறுவே
²னெண்டா னிலெனெங் ஙனநா டுகெனே.

(இ - ள்.) உண்டு ஆகிய கார் இருளோடு - நிறைந்துபொருந்திய பேரிருளில், ஒருவு என் கண் தான் அயல் வேறு ஒரு கண் இலன் - (என்னைவிட்டு) நீங்கிய என்கண்ணான இலக்குமணன் தவிர வேறொருகண்ணையுடையவனல்லேன்; புண் உறு நெஞ்சு புழுங்குறுவேன்-(இலக்குமணனாகிய கண்ணையிழந்ததனால்) முன்னமே புண்பட்ட மனத்தில் மீண்டும் வருத்தமுறுகிறேன்; எண் தான் இலென் - (மனம் மிகக் கலங்கினதனால் இன்னதென்று எண்ணுகிற)எண்ணமும் அற்றேன்; எங்ஙனம் நாடுகெனோ-(அவனை எங்குச்சென்று) எவ்வாறுதேடுவேனோ? (எ - று.)—தான், ஆல் - அசைகள்.

கண்போலவே கூடவிருந்து எவ்விதத்திலும் உதவின இலக்குமணனையிழந்த வருத்தத்தால், கண்கள் இருந்தும் பயன்பெறுமை பற்றி, 'அயல் வேறொரு கண் ணிலன்' என்றான். தேடிக்கண்டுபிடித்தற்கு இன்றியமையாதனவான கண்களும் மனமும், அதன்காரியமான எண்ணமும் ஒழிந்ததனால், 'எங்ஙனம் நாடுகெனோ' என்று இராமன் வருந்தினான். இருளோடு - உருபுமயக்கம். 'இருளூடு' என்றும் பாடம். எண் - முதனிலைத் தொழிற்பெயர். ஓ-இரக்கம். நாடுகென், ககர விடைநிலை எதிர்கால முணர்த்திற்று. ஒருவென் என எடுத்து ஒருவேன் எனினுமாம். பி-ம்:—[1]ஒருவன். [2]எண்டானினி. (௧௧௦௩)

கூ௪. தள்ளா வினையேன் றனியா ருயிரா
யுள்ளா யொருநீ யுமொளித் தனையோ
பிள்ளாய் பெரியாய் பிழைசெய் தனையால்
[1]கொள்ளா வுலகுன் னையிதோ கொடிதே.

(இ - ள்.) தள்ளா வினையேன் - ஒழிக்கமுடியாத விதியை யுடைய எனது, தனி அரு உயிர் ஆய் உள்ளாய் - ஒப்பற்ற அரிய உயிராயுள்ளவனாகிய, ஒரு நீயும் - நீ ஒருத்தனும், ஒளித்தனையோ - மறைந்துவிட்டாயோ? பிள்ளாய் - (பருவத்தில்) இளையவனே! பெரியாய் - (அறிவிற்) பெரியவனே! பிழை செய்தனை - (என்னை இவ்விருளில் தனியே காட்டில் விடுதலாகிற) தவறு செய்தாய்; இதுவோ கொடிது - இத்தவறன்றே மிகக்கொடிது! உலகு உன்னை கொள்ளா-பெரியோர் உன்செயலை (நன்றென்று) மதியார்; (எ-று.)

'ஒருநீயும்' என்ற உம்மை-கீழ்ச் சீதைபிரிந்ததைத் தழுவுதலால், இறந்ததுதழுவியஎச்சம். "உலகமென்பது உயர்ந்தோர் மாட்டே" என்றதனால், உலகுஎன்பது-அறிவுடையோர்மேல் நின்றது. இது பொருளால் உயர்திணையாயினும் சொல்லால் பால்பகாவஃறிணையாதல்பற்றி, கொள்ளா என்ற அஃறிணைப்பன்மை முடிபை யேற்றது. இது ஓ! கொடிது!! எனினுமாம்; ஓ=அந்தோ. ஆல்-அசை. பி-ம்:—[1]கொள்ளாது. (௧௧௦௪)

கூ௫. பேரா விடர்வந் தனபேர்க் கவலாய்
தீரா விடர்தந் தனை[1]தெவ் வர்தொழும்

வீரா வெனையிங் ஙன்வெறுத் தனையோ
வாராய் புறமித் துணைவை குதியோ.

(இ - ள்.) வந்தன பேரா இடர் பேர்க்க வலாய் - வந்தனவாகிய நீக்க வரிய துன்பங்களை ஒழிக்க வல்லவனே! தீரா இடர் தந்தனை (என்னைப் பிரிந்து) நீங்காத துக்கத்தை (எனக்கு) உண்டாக்கினாய்; தெவ்வர் தொழும் வீரா - பகைவர்களாலும் வணங்கப்படுகிற வீரனே! எனை இங்ஙன் வெறுத் தனையோ - என்னை இக்காட்டிலே இருந்து வருந்த இவ்வாறு வெறுத்து நீங்கினாயோ? வாராய் - இங்குவாராமல், புறம் - வெளியில், இ துணை - இவ்வளவு காலம், வைகுதியோ - தங்கியிருக்கக்கடவையோ? (எ - று.)

வாராய்-எதிர்மறை முன்னிலை யொருமை முற்றெச்சம்; வருவாய் என உடன்பாட்டு ஏவலாக்கி உரைப்பினுமாம். பி ம்:—[1]தேவர். (ககoரு)

எo. என்னைத் தருமெந் தையை[1]யென் னையரைப்
பொன்னைப் பொருகின் றபொலங் குழையா
டன்னைப் பிரிவே [2]னுளனா வதுதா
னுன்னைப் பிரியா தவுயிர்ப் பலவோ.

(இ - ள்.) என்னை தரும் எந்தையை - என்னைப்பெற்றெடுத்த தந்தையையும், என்னையரை - எனது தாய்மாரையும், பொன்னை பொருகின்ற பொலம் குழையாள் தன்னை-இலக்குமியை யொத்தவளான பொன்னாலாகிய குழையையணிந்த சீதையையும், பிரிவேன் - பிரிந்தநான், உளென் ஆவது-உயிருடையேனாயிருப்பது, உன்னை பிரியாத உயிர்ப்பு அலவோ-உன்னொருத் தனைப் பிரியாததனா லுளதாகிய உயிர்ப்பினா லல்லவோ? (எ - று.)—தான் - அசை.

இராமன் இலக்குமணனைப் பிரியாமலிருந்தது, மற்றையோரைப் பிரிந்த வருத்தத்தை மறைத்தது என்றபடி; இதனால், இராமன் மற்றையோ ரினும் இலக்குமணனிடத்தில் மிக்க அன்பு கொண்டமை நன்கு விளங்கும். எந்தை - என் தந்தை; என்னை - என் அன்னை; மரூஉ. பிரிவேன் - இயல்பு பற்றி இறந்தகாலம் எதிர்காலமாகக் கூறப்பட்ட காலவழுவமைதி; இது, பெயர். பி-ம்:—[1]ஆயரையப். [2]உளதாயது. (ககoசா)

எக. பொற்றோ டிவர்கின் றபொலங் குழையா
டற்றே டிவருந் துதவம் புரிவே
னிற்றே டிவருந் தநிரப் பினையோ
வெற்[1]றே டினைவந் தவிளங் களிறே.

(இ - ள்.) என் தேடினை வந்த இள களிறே - (மாயமானின் வார்த்தையைக் கேட்டுச் சங்கைகொண்டு)என்னைத்தேடி வந்த இளைய ஆண்யானையை யொத்தவனே! பொன் தோடு இவர்கின்ற பொலம் குழையாள்தன்-பொன்னாலாகிய தோடென்னும் காதணியை யணிந்த சீதையை, தேடி வருந்து - தேடிவருந்துகிற, தவம் புரிவேன்-எளியனான நான், நின் தேடி வருந்த-உன்னையுந்தேடி வருந்தும்படி, நிரப்பினையோ-செய்துவிட்டாயோ? (எ - று.)

பொலங்குழையாள் - பொற்குழையுடையவள்; இங்கு, பெயர்மாத்திரமாய் நின்றது. தன்-சாரியை. எளியவனென்னும் பொருளதாகிய 'தபஸ்வீ' என்ற வடசொல்லின் பொருளைக்கொண்டு,'தவம்புரிவேன்'என்றார். என்னை நீ தேடிவரும்படி நான் மானின்பின்னே சென்றதற்குப் பதிலாக இப்பொழுது நான் உன்னைத்தேடிவரும்படி நீ செய்துவிட்டாய்போலு மென்ற கருத்து, பின்னிரண்டடியில் தொனிக்கும். பி-ம்:—[1]தேடிட. (ககOஎ)

எஉ. இன்றே யிறவா தொழியே னெமரோ
பொன்றா தொழியார் புகல்வா ருளரோ
வொன்றா கியவுன் கிளையோ ரையெலாங்
கொன்றாய் கொடியா [1]யிதுவுங் குணமோ.

(இ - ள்.) புகல்வார் உளரோ - (நீ இருக்குமிடத்தை எனக்குச்) சொல்வார் உண்டோ? [இல்லை]; (ஆகையால்), இன்றே இறவாது ஒழியேன் - இன்றைக்கே (நான்) இறவாமலிருக்கமாட்டேன்; (நான் இறந்துவிட்டால்), எமரோ பொன்றாது ஒழியார்-எம்மைச் சேர்ந்தவர் யாவரும் இறவாமலிருக்க மாட்டார்; (ஆகையால்),ஒன்று ஆகிய உன் கிளையோரை எலாம் கொன்றாய்-ஒற்றுமைப்பட்ட உனது பந்துக்களை யெல்லாம் ஒருமிக்கக் கொல்பவனுவாய்: கொடியாய் - இவ்வாறு கொடுமையுடையவனே! இதுவும் குணமோ - இதுவும் (உனக்குத்) தகுதியோ? [அன்று என்றபடி]; (எ - று.)

இலக்குமணன் வாராவிட்டால் இராமன் இறந்துபடுவன்; அதனால், உற்றார் யாவரும் ஒழிவர்: இப்படி எல்லோருடைய அழிவுக்குங் காரணமாயிருத்தலால், இலக்குமணன், 'கொடியாய்' என இராமனால் விளிக்கப்பட்டான். இறவாது ஒழியேன், பொன்றாது ஒழியார் - இரண்டு எதிர்மறைகள் ஓர் உடன்பாட்டை வற்புறுத்தின. கொன்றாய் - தெளிவுபற்றி எதிர்காலம் இறந்தகாலமாகக் கூறப்பட்ட காலவழுவமைதி. இதுவும், உம்மை - இழிவு சிறப்பு. ஓகாரம் மூன்றில், முன்னது - தெரிநிலையும், மற்றவை - எதிர்மறையுமாம். பி-ம்:—[1]இவையுன். (ககOஅ)

எங. மாந்தா முதன்மன் னவர்தம் வழியில்
வேந்தா கைதுறந் தபின்மெய் யுறவோர்
தாந்தா மொழியத் தமியே னுடனே
போந்தா யெனைவிட் டனைபோ யினையோ.

(இ - ள்.) மாந்தா முதல் மன்னவர் தம் வழியில் - மாந்தாதா முதலிய (நம்குலத்து முன்னோராகிய) அரசர்களது முறைப்படி, வேந்து ஆகை-அரசனாதலை, துறந்த பின் - துறந்து (மூத்தவனாகிய நான் காட்டுக்குச் செல்லத்) துணிந்தபின்பு, மெய் உறவோர் தாம் தாம் ஒழிய - உண்மையான சுற்றத்தோர் யாவரும் உடன்வாராது நீங்கவும், தமியேனுடனே போந்தாய்-தனியனை என்னுடனே நீ வந்தாய்;(அப்படிப்பட்ட நீயும்),எனை விட்டனை போயினையோ-என்னை விட்டுப் போய்விட்டாயோ? (எ - று.)

'மெய்யுறவோர்' என்றது, தந்தை தாய் முதலிய உள்ளன்புடைய சுற்றத்தாரை; தேகபந்துக்களென்ற பொருளில் 'மெய்யுறவோர்' என்றுருமாம். மாந்தா - மாந்நாதா என்றவடசொல்லின் விகாரம். சூரியகுலத்துத் தோன்றிய யுவனாசுவனென்பவன் வெகுகாலம் புத்திரனில்லாமலிருந்து வெறுப்படைந்து, ரிஷிகளின் ஆச்சிரமத்தில் திரிந்துகொண்டிருக்க, அவர்கள் இவன் மீது அன்புகொண்டு, புத்திரனுண்டாகுமாறு ஒருயாகஞ் செய்து, அவனது மனைவி உண்ணும்படி மந்திரத்தினால் பரிசுத்தமான ஜலகலசத்தை யாக வேதிகையில் வைத்திருக்க, அதனையுணராத மன்னவன் மிக்க தாகத்தினால் அதைப் பருகிக் கருக்கொள்ள, அக்கருப்பம் முதிர்ந்து, அவ்வரசனுடைய வயிற்றைத் தன் வலக்கட்டைவிரலினால் கிழித்துக்கொண்டு புதல்வனாய் வெளிப்பட்டு ஸ்தந்யமில்லாமையால் அழ, இந்திரன், வெளிப்பட்ட புதல்வனுக்குத் தனது பவித்ரவிரலை '(இக்குழந்தை) மாம் [என்னை] தாதா [தாயாகவைத்து முலையுண்பான்]' என்றுசொல்லிக் கொடுத்தானதலால், இவன் இப்பெயர் பூண்டான். (கக0கூ)

எச. என்னா வுரையா வெழும்வீ ழுமிருந்
[1]துன்னா வுணர்வோய் வுறுமொன் றலவான்
[2]மின்னா திடியா திருள்வாய் விளைவீ
தென்னா வெனுமென் றனிநா யகனே.

(இ - ள்) என் தனி நாயகன் - எனது ஒப்பற்ற தலைவனான இராமபிரான், — என்னா உரையா எழும்-என்று கூறி எழுந்திருப்பான்; வீழும்-கீழே விழுவான்; இருந்து உன்னா-இருந்தபடியே நினைத்து, உணர்வு ஓய்வுறும் - அறிவு ஒழியப்பெறுவான்; இருள்வாய்-இப்பேரிருளில், மின்னாது இடியாது-மின்னாமலும் இடியாமலும், விளைவு ஈது என் ஆ எனும்-விளைந்த இது என்ன! அந்தோ!! என்பான்; ஒன்று அல - (இவ்வாறு அவன் பட்ட துன்பம்) ஒன்றல்ல [பல]; (எ - று.) — ஆல் - அசை: தேற்றமுமாம்.

இது, கவிக்கூற்று. மழைக்கு மின்னலும் இடியும் முற்குறியாகத் தோன்றுவதுபோலத் தம்பியைப் பிரிதலாகிற இப்பேரிடர்க்கு அறிகுறியாக முன்னே யொன்றுங் காணப்படவில்லையே யென்று இராமன் இரங்கினனென்பது, மூன்றாமடியின் கருத்து. 'மின்னாதிடியாது' என்றது, ஓர் வழக்கு. இருள்வாய், வாய் - ஏழனுருபு. ஆ-'ஹா' என்ற வடசொல்லின் சிதைவு. பி-ம்:—[1]உன்னார். [2]மின்னாவிடியாவிருள்வாய் வினையீது. (கககO)

எரு. நாடும் பலசூ ழல்கடோ றுநடந்
தோடும் பெயர்சொல் லியுளைந் துயிர்போய்
வாடும் வகைசோ ருமயங் குறுமா
லாடுங் களிமா மதயா னையனான்.

(இ - ள்.) ஆடும் களி மா மதம் யானை அனான் - போர்செய்தற்கு உரிய செருக்குக்கொண்ட மிக்க மதத்தையுடைய யானையை யொத்தவனாகிய இரா

மன்,—பல சூழல்கள் தோறும் நடந்து நாடும் - (அங்குள்ள) பல இடங்களிலுஞ் சென்று (தம்பியைத்) தேடுவான்; ஓடும் - விரைந்து செல்வான்; பெயர் சொல்லி உளைந்து உயிர் போய் வாடும் வகை சோரும்-(தம்பியின்) பெயரைச் சொல்லி வருந்தி உயிர்ஒழிந்து வாடும்படி தளர்வான்; மயங்குறும் - மயக்கமடைவான்; (எ - று.)—ஆல் - அசை. (ககக)

எசூ. கமையா ளொடுமென் னுயிர்கா வலினின்
றிமையா தவனித் துணைதாழ் வுறுமோ
[1]சுமையா வுலகூ டுழறொல் [2]வினையே
னமையா துகொல்வாழ் வறியே னெனுமால்.

(இ - ள்.) கமையாளொடும் - பொறுமையை யுடையவளான சீதையுடனே, என் உயிர் - எனது உயிரையும், காவலில் - பாதுகாக்குந் தொழிலில், நின்று இமையாதவன்-கண் இமையாது [ஜாக்கிரதையுடன்] நின்ற இலக்குமணன், இ துணை தாழ்வுறுமோ - இவ்வளவுகாலம் தாமதிப்பனோ? [தாமதியான்]; சுமை ஆ உலகூடு உழல் தொல் வினையேன் - பாரமாக இவ்வுலகத்தில் திரிகிற பழவினையை யுடைய எனக்கு, வாழ்வு-(உயிருடன் இன்புற்று) வாழ்தல், அமையாது கொல்-தகாதோ? அறியேன்—, எனும்-என்று சொல்வான்; (எ - று.)—ஆல் - அசை.

கமையாள் - பொறுமை யென்னும் பொருள் கொண்ட க்ஷமா என்ற வடமொழி கமையெனத்திரிந்து'ஆள்'விகுதிபெற்று அதனையுடையவளென்னும் பொருளில் வந்தது. நின்று இமையாதவன் - இமையாது நின்றவன் என விகுதி பிரித்துக் கூட்டுக. 'கமையாளொடு மென்னுயிர்காவலி னின்றிமையாதவன்'என்றது,இவ்வளவுகாலந் தாழ்க்கமாட்டா னென்றபொருளை விளக்குகின்ற ஸாபிப்பிராய விசேஷ்ய மாதலால், கருத்துடையடை கொளியணியாம்;இதனை வட நூலார் பரிகராங்குராலங்கார மென்பர்.பி ம்:—[1]சுமையால். [2]வினையேற்கு. (ககஉஉ)

எஎ.—இராமன் தற்கொலைசெய்யத் துணிதல்.

அறப்பா லுளதே லவன்முன் னவனாய்ப்
பிறப்பா னுறின்வந் துபிறக் கவெனா
மறப்பால் வடிவாள் கொடுமன் னுயிரைத்
துறப்பா னுறுகின் றதொடர்ச் சியின்வாய்.

இதுமுதல் நான்கு கவிகள் - ஒருதொடர்.

(இ - ள்.) அறம் பால் உளது ஏல்-நல்வினைப்பகுதி உண்டானால்,அவன் முன்னவன் ஆய் பிறப்பான் உறின்-அவனுக்குத் தமையனாய்ப் பிறக்கக் கூடுமானால், வந்து பிறக்க - வந்துபிறக்கக்கடவேன், எனா-என்றுசொல்லி, மறம் பால் வடி வாள்கொடு-கொடுமைத்தன்மையுடைய கூரிய வாளைக் கொண்டு, மன் உயிரை - (தனது) நிலைபெற்றஉயிரை, துறப்பான் உறுகின்ற தொடர்ச்சியின் வாய்-(இராமபிரான்) நீக்கிக்கொள்ளத் தொடங்குஞ் சமயத்தில்;—

(எ - று.)—இது, அடுத்தகவியில் "பூசல் செவித்துளையிற் சேர்ந்தார்தலும்" என்றதனோடு முடியும்.

தம்பியும் நானும் மறுபடி சகோதரர்களாகப் பிறக்கும்படி நல்வினை வந்து உதவினால் அப்படியே பிறந்து உயிர்வாழக்கடவேம் என்று இராமன் உயிர் விடத்துணிந்தன னென்பது, கருத்து. பிறப்பான், துறப்பான் - 'பான்' விகுதிபெற்ற எதிர்காலவினையெச்சங்கள். (௧௧௧௩)

எஅ.—இலக்குமணன் அயோமுகியை அங்கபங்கப்படுத்தல்.

பேர்ந்தா னெடுமா யையினிற் பிரியா
வீர்ந்தா [1]னவளை சிபிடித் திளையோன்
[2]சோர்ந்தா ளிடுபூ சல்செவித் துளையிற்
சேர்ந்தார் தலுமே திருமா றெருளா.

(இ - ள்.) இளையோன் - இளையபெருமாள் [இலக்குமணன்], நெடு மாயையினில் பேர்ந்தான் - (அரக்கியின்) மிக்க மாயையினின்று நீங்கினான்; பிரியா - (அவ்வாறு) நீங்கி, அவள் நாசி பிடித்து ஈர்ந்தான் - அவ்வயோ முகியினது மூக்குமுதலிய உறுப்புக்களைப் பிடித்து அறுத்தான்; சோர்ந்தாள்- (உறுப்பு அறுப்புண்டதனால்) தளர்ந்தவளாகிய அவ்வரக்கி, இடு - கூக்குர லிட்ட, பூசல் - பேரொலி, செவி துளையில் சேர்ந்து ஆர்தலும்-(இராமனது) காதுகளிற் பட்டவுடனே, திருமால் - இராமபிரான், தெருளா - (கலக்க மொழிந்து) மனந்தேறி,—(எ-று.)—இப்பாட்டில்,'தெருளா'என்பது "அங்கி யினெடும்படைவாங்கி" என மேல் அ0 - ஆங் கவியோடு தொடரும்.

'தெருளா' என்பது, அரக்கியின் கூக்குரலைக் கேட்ட இராமபிரான் 'இலக்குமணன் நான் சந்தேகித்தபடி இறவாமல் அரக்கியின் வசப்பட்டுள் ளான்' என்று ஊகித்துஅறிந்து துயரொழிந்து அவளைத்தொலைத்து அவனை மீட்பதே தனதுகடமை யென்று துணிவுற்றானென்பதைக் குறிக்கும். நாசி - காதுகளுக்கும், தனங்களுக்கும் உபலக்ஷணம்; இது, மேல் ௯௧-ஆங் கவியால் விளங்கும். பி-ம்:—[1]நெடு. [2]சோர்ந்தாள். (௧௧௧௪)

வேறு.

எகூ.—இராமன் அக்குரலால் அரக்கியென்று துணிதல்.

பரற்[1]றரு கானகத் தரக்கர் பல்கழல்
[2]முரற்றரு வெஞ்[3]சம முரல்கின் றாரெதி
ருரற்றிய [4]வோசையன் றொருத்தி யூறுபட்
டரற்றிய குரலவ ளரக்கி [5]யேகொலாம்.

(இ - ள்.) (இவ்வொலி),—பரல் தரு கானகத்து - பருக்கைக்கற்கள் நிறைந்த காட்டில், பல் கழல் முரற்று அரு வெம் சமம் முரல்கின்றார் - பல வீரக்கழல்கள் ஒலிக்கப்பெற்ற (செய்தற்கு) அரிய கொடிய போரை மிக்குச் செய்கின்றவர்களாகிய, அரக்கர் - இராக்கதர்கள், எதிர் உரற்றிய - மாறாகச் செய்த, ஓசை அன்று - ஆரவாரமன்று; (இது), ஒருத்தி ஊறு பட்டு அரற்

றிய குரல் - ஒருபெண் ஆபத்தையடைந்து கதறிய குரலாகும்; அவள் அரக்கியே - அவள் இராட்சசியேயாவள்; (எ - று.)—கொல், ஆம் - அசைகள்.

நள்ளிரவில் நடுக்காட்டில் அரக்கிகள் தவிர வேறொருமகளிரும் வாராராதலால், பெண்குரல்கொண்டு அவளை அரக்கியென்றே இராமபிரான் துணிந்தனனென்க. முரல்தரு வெம்சமம் என்றும் பிரிக்கலாம்; பொருள் இதுவே. சமம்-ஸமரமென்ற வடசொல்லின் சிதைவு. உரற்றுதல்-ஒலித்தல். பி-ம்:—[1]தொகு. [2]முரற்றெருகு. [3]சமர்முயல்கின்றார். [4]ஓசையின். [5]ஆமெனு.

இதுமுதல் உச - கவிகள், மாரீசன்வதைப்படலத்தின் சு - ஆங்கவி போன்ற கலிவிருத்தங்கள். (ககசடு)

அ௦.—இதுவும் அடுத்த கவியும் - இராமன் ஆக்கினேயாஸ்திரத்தைத் தொடுத்துவிட முயலுதலைத் தெரிவிக்கும்.

அங்கியி னெடும்படை வாங்கி [1]யங்கது
செங்கையிற் கரியவன் றிரிக்கு [2]மெல்லையிற்
பொங்கிரு ளப்புறத் துலகம் புக்கது
கங்குலும் பகலெனப் பொலிந்து காட்டிற்றே.

(இ - ள்.) கரியவன் - கருநிறமுடையவனான இராமபிரான், (இவ்வாறு கருதி), அங்கு - அப்பொழுது, அங்கியின் நெடு படை வாங்கி - அக்கினியினது பெரிய அம்பை [ஆக்நேயாஸ்திரத்தை] எடுத்து, அது-அதனை, செம் கையின் - (தனது) சிவந்த கையினால், திரிக்கும் எல்லையில் - பிரயோகிக்கத் தொடங்கியபொழுது, பொங்கு இருள்-மிக்கஇருட்டானது, அ புறத்து உலகம் புக்கது - உலகத்தின் (இப்புறத்தைவிட்டு) அந்தப்பக்கத்தைச் சேர்ந்தது; (அதனால்), கங்குலும் பகல் என பொலிந்து காட்டிற்று-(இங்குள்ள) இரவும் பகல்போல விளக்கமுற்றதாய்த் தோன்றிற்று; (எ - று.)—ஏ - அசை.

அங்கி - அக்நியென்னும் வடசொல்லின் சிதைவு. அரக்கி இலக்குமணனால் ஊறுபட்டதனாலும், இராக்கதர்க்குப் பலம்மிகுதற்குக் காரணமான இரவாதலாலும், நடுக்காட்டில் ஒன்றியாய்அகப்பட்டுக்கொண்ட இவனுக்கு யாது தீங்குவிளையுமோ வென்று சங்கித்து இராமன் ஆக்நேயாஸ்திரத்தைப் பிரயோகிக்க எடுத்தனன். கை சிவந்திருத்தல், உத்தமபுருஷலக்ஷணம். திரிக்குமெல்லையில்-சுழற்றும்பொழுது என்று உரைப்பாருமுளர். அங்கியினெடும்படை - அக்கினியைத்தெய்வமாகவுடைய சிறந்த அஸ்திரம். அப்புறத்து உலகம்-மேருவின்வடபுறமென்றபடி. இரண்டாம்அடி-தொடைமுரண். பி-ம்:—[1]ஆங்கது. [2]வேலையில். (கககசு)

அக. நெடுவரை பொடிபட நிவந்த மாமர
மொடி[1]வுற நிலமக ளுலைப வூங்கெலாஞ்
சடசட வெனுமொலி தழைப்பத் [2]தாக்குமா
முடுகினை [3]னிராமன்வெங் காலின் மும்மையான்.

(இ - ள்.) இராமன்—,—நெடு வரை பொடி பட - பெரிய மலைகள் தூளாகவும், நிவந்த மா மரம் ஒடிவுற - உயர்ந்த பெரிய மரங்கள் ஒடிபடவும்,

நிலமகள் உலைய - பூமிதேவி வருந்தவும், ஊங்கு எலாம் சடசட எனும் ஒலி தழைப்ப - பக்கங்களிலெல்லாம் சடசடவென்ற ஓசை மிகவும்,—வெம் காலின் மும்மையான் - சண்டமாருதத்தினும் மூன்றுமடங்கு அதிகமான வேகமுடையவனாய், தாக்கும் ஆ முடுகினன் - (அவனையெதிர்த்துத்) தாக்கும்படி விரைந்தான்; (எ - று.)

முற்கூறிய நான்கும், ஆக்கினேயாஸ்திரத்தின் தன்மைகள். பொடிபட, ஒடிவுற, உலைய, தழைப்ப - வினைச்செவ்வெண். சடசட - இரட்டைக்கிளவி: ஒலிக்குறிப்பு. வெங்கால் - கொடுங்காற்று; எனவே, சண்டமாருதமாம். ஆ - ஆறு என்பதன் விகாரம். பி-ம்:—[1]பட. [2]தாக்கவும், தாங்குபு. [3]முரலும். ()

அஉ.—இதுவும் அடுத்த கவியும்-இலக்குமணன் வந்த இராமனை வருந்தாதே யென்று சொல்லிக் கிட்ட, இராமன் மகிழ்தலைக் கூறும்.

ஒருங்குயர்ந் துலகின்மே லூழிப் பேர்ச்சியுட்
கருங்கடல் வருவதே யனைய [1]காட்சியான்
பெருந்துணைத் தம்முனை நோக்கிப் பின்னவன்
வருந்தலை [2]வருந்தலை வள்ளி யோயெனா.

இதுவும், மேற்கவியும் - குளகம்.

(இ - ள்.) ஊழி பேர்ச்சியுள் - ஊழிக்காலம் மாறுஞ் சமயத்தில் [பிரளயகாலத்தில்], உலகின் மேல் - பூமியின்மீது, கரு கடல்-கரிய கடலானது, ஒருங்கு உயர்ந்து - ஒருமிக்கக் கிளம்பி, வருவது - வருவதை, அனைய-ஒத்த, காட்சியான் - தோற்றத்தையுடையனான, பின்னவன் - இளையபெருமாள், பெரு துணை தம் முனை - (தனக்குப்) பெரிய துணைவனான தமையனை, நோக்கி - பார்த்து, 'வள்ளியோய் - ஈகைக்குணமுடையவனே! வருந்தலை வருந்தலை-வருந்தாதே வருந்தாதே,' எனா-என்றுசொல்லி, (எ - று.)—இப்பாட்டில், 'எனா' என்றது, அடுத்தபாட்டில் "என்று கூறுவான்" என்றதனோடு இயையும்.

பிரளயகாலத்தில் பூமியைக் கடல் பொங்கியழிக்குமென்பது நூற்கொள்கை. தம்முன் - தனக்கு முன்பிறந்தவன்; முன் - காலவாகுபெயர். வருந்தலை வருந்தலை - அடுக்கு, தேற்றப்பொருளது. வள்ளியோய் - வண்மையென்னும் பண்பினடியாப்பிறந்த வள்ளியோனென்பதன் ஈறுதிரிந்த விளி; இ - சாரியை. பி-ம்:—[1]காட்சிக்தன். [2]வந்தனன். (கககஅ)

அக. வந்தனெ னடியனேன் வருந்தல் வாழிநின்
னந்தமி லுள்ளமென் றறியக் கூறுவான்
சந்தமென் [1]றளிர்புரை சரணஞ் சார்ந்தனன்
[2]சிந்தின நயனம்வந் தனைய செய்கையான்.

(இ - ள்.) 'அடியனேன் வந்தனென்-அடியேன் வந்துவிட்டேன்; நின் அந்தம் இல் உள்ளம் வருந்தல் - உனது மயக்கமற்ற மனம் வருந்தாதே,' என்று—, அறிய கூறுவான் - விளங்கச்சொல்லிக்கொண்டு, சந்தம் மெல் தளிர்

புரை சரணம் சார்ந்தனன் - அழகிய மெல்லிய தளிரையொத்த (இராமபிரானது) திருவடிகளைச் சேர்ந்தான்; (அதனால் இராமன்), சிந்தின நயனம் வந்து அனைய செய்கையான் - போன கண் மறுபடிவந்தாற் போன்ற செய்கையை யுடையவனானான்; எ - று.)

வாழி - முன்னிலையசை; வாழ்க வென்று, மிக்க அன்பால் வாழ்த்தியது மாம். இலக்குமணனைக் கண்ணாகவே எண்ணியிருந்த இராமன், அவனை யிழந்து மீண்டும்பெற்றதனால், போனகண் வரப்பெற்றவன் போன்றான். இனி, நான்காம் அடிக்கு-இலக்குமணனென்றே கொண்டு பொருள் கூறினும் பொருந்தும். அந்தம்-அந்த மென்ற வடசொல்லின் திரிபு;இருள்என்று பொருள்: இங்கே, அஞ்ஞான மனவிருள். அந்தமில் உள்ளம் - அழிவற்றமனமெனினு மாம். அடியனேன், அன் - சாரியை. பி-ம்:—[1]தாமரைச். [2]சிந்தனை மன முயிர்வந்த. (ககக௬)

அ௪.-இலக்குமணன் வந்துசேரப்பெற்ற இராமனது நிலைமைபின்வருணனை.

ஊற்றுறு கண்ணினீ ரொழுக [1]நின்றவ
[2]னேற்றிளங் கன்றினைப் பிரிவுற் [3]றெங்கணு
[4]மாற்றலி னாற்றுவ தரிதி [5]னெய்திய
[6]பாற்றிளம் பான்முலை யாவின் பான்மையான்.

(இ - ள்.) ஊற்று உறு கண்ணின் நீர் ஒழுக நின்றவன் - (இலக்குமணனைப் பிரிந்ததனால்) ஊற்றுப்போலக் கண்களினின்று நீர்பெருகும்படியிருந்த இராமன்,—(இலக்குமணனை அடைந்ததனால்),—ஏறு இள கன்றினை பிரிவுற்று - (தனது) இளமையான ஆண்கன்றைப் பிரிந்து, எங்கணும் ஆற்றலின் ஆற்றுவது அரிதின் - எவ்விடத்திலும் (தன்)வல்லமையால் தேடுவது அரிதாயிருந்தபொழுதில், எய்திய - (அக்கன்று) தானேவந்துசேரப்பெற்ற, பால் துறும் பனி முலை இள ஆவின் - பால்நிறைந்து சோர்கின்ற மடியையுடைய பசுவினது, பான்மையான் - தன்மையையுடையவனானான்; (எ-று.)

சிறப்புப்பற்றி, ஏற்றைக் கூறினர். எங்கணும் ஆற்றலின் ஆற்றுவது அரிதின்-எவ்வாற்றானும் தன்மனோதைரியத்தாற் பொறுத்தற்கரிதாயிருந்த நிலைமையில் எனினுமாம். பனிமுலை - வினைத்தொகை. பி-ம்:—[1]நின்றனன். [2]ஏற்றிளம். [3]ஏங்கிநின்று. [4]ஆற்றலால். [5]எய்திடப். [6]பாற்றும்பனி. ()

அரு.—இராமன் இலக்குமணனை நோக்கி மனநெகிழ்தல்.

தழுவினன் பன்முறை தாரைக் கண்ணினீர்
கழுவின னண்டவன் கனக மேனியை
வழுவினை யாமென [1]மனக்கொ டேங்கினே
னெழுவென மலையென வியைந்த [2]தோளினாய்.

இதுவும், வருங் கவியும் - ஒருதொடர்.

(இ - ள்.) (இராமன் இலக்குமணனை), ஆண்டு- அப்பொழுது, பல் முறை தழுவினன் - பலதரம் கட்டித்தழுவி, அவன் கனகம் மேனியை - அவனது

பொன்னிறமான உடம்பை, தாரை கண்ணின் நீர் கழுவினன் - தாரையாக வடிகிற தன்கண்ணீரினால் கழுவி,—(அவனை நோக்கி). எழு என மலை என இயைந்த தோளினாய் - இரும்புத்தூண்போலவும் மலைபோலவும் பொருந்திய தோள்களையுடையவனே! வழுவினை ஆம் என மனம் கொடு ஏங்கினேன் - (நீ இதுவரையும் வாராததனால்) தவறிப்போய்விட்டாயென்றே கருதி வருந்தினேன்; (எ - று.)

தாரை - தாரா என்ற வடசொல்லின் சிதைவு. கனகமேனி="சுவண வண்ணன்" என்றார் கீழ் விராதன்வதைப்படலத்தும். பி-ம்:—[1]மனக் கொண்டே னென்றான். [2]தோளினான். (கக௨க)

அசு.—நிகழ்ந்ததை இராமர் இலக்குமணனை வினவியறிதல்.

என்னையங் கெய்திய தியம்பு வாயென
வன்னவ [1]னஃதெலா மறியக் கூறலு
மின்னலு முவகையு மிரண்டு மெய்தினன்
றன்னல தொருபொரு டனக்கு [2]மேலிலான்.

(இ - ள்.) அங்கு எய்தியது என்னை இயம்புவாய் - அங்கே நடந்தது யாது? சொல்வாய், என-என்றுகேட்க,—அன்னவன் - அவ்விலக்குமணன், அஃது எல்ாம் அறிய கூறலும்-அவையெல்லாவற்றையும் தெரியும்படி சொன்னவுடன்,—தன் அலது ஒரு பொருள் தனக்கு மேல் இலான்-தானேயல்லாமல் தனக்குமேலாக ஒரு பொருளும் இல்லாதவனான இராமபிரான், இன்னலும் உவகையும் இரண்டும் எய்தினன்-துன்பமும் மகிழ்ச்சியும் ஆகிய இரண்டையும் ஒருங்கே அடைபவனானான்; (எ - று.)

அஃது எலாம் - ஒருமைப் பன்மை மயக்கம். இலக்குமணன் அரக்கியின் வசப்பட்டதனால் வருத்தத்தையும், வென்றுமீண்டதனால் மகிழ்ச்சியையும் இராமன் அடைந்தான். இராமன் தானே எல்லாவற்றுக்கும் மேலான பரம்பொருளென்பது, நான்காமடியின் கருத்து. பி ம்:—[1]அவை. [2]வேறிலான். (கக௨௨)

அஎ.—இராமன் இலக்குமணனைத் தேற்றுதல்.

ஆய்வுறு பெருங்கட லகத்து [1]ளேயவன்
பாய்திரை வருதொறும் பரிதற் [2]பாலனோ
தீவினைப் பிறவிவெஞ் சிறையிற் பட்ட [3]யா
நோயுறு துயரென [4]நுடங்க னேன்மையோ.

நான்கு கவிகள் - ஒருதொடர்.

(இ - ள்.) ஆய்வு உறு பெரு கடல் அகத்துள் எயவன் - (யாவராலும் அளவற்றதென்று) ஆராயப்படுகிற பெரியகடலின் நடுவில் அகப்பட்டவன், பாய் திரை வருதொறும் பரிதல் பாலன் ஒ - பாய்கிற அலை வரும்பொழுதெல்லாம் வருந்துதற்குஉரியவனோ? [உரியவனல்லன்]; (அதுபோல), தீ வினை பிறவி வெம் சிறையில் பட்ட யாம் - தீவினைவயத்தால் நேர்கிற பிறப்பாகிய கொடியசிறையில் அகப்பட்ட நாம், நோய் உறு துயர் என-வருத்தம்பொருந்

தியதுன்பம் (நேர்ந்ததே) என்று, நுடங்கல்-தளர்தல், நோன்மையோ-பெருமையோ? (எ - று.)

பெருங்கடலுள் அகப்பட்டுக்கொண்டவன் அலைகளுக்காக அஞ்சிவருந்துதல் தகாதவாறுபோல, துன்பமயமான பிறவிச்சிறையில் அகப்பட்டவன் அதில் நேருந்துன்பங்களுக்கு அஞ்சிவருந்துதல் தகாது; ஆதலால், அரக்கியின்கையில் அகப்பட்டுக்கொண்ட துன்பத்திற்கு வருந்தவேண்டாவென்று இராமன் இலக்குமணனைத் தேற்றியவாறு; **எடுத்துக்காட்டுவமையணி.** 'ஓசையினுலும் பொருளைத் துணிதல்' என்ற நியாயத்தால், பரிதற்பாலன் என்பதற்கு, வினவாக்கி எதிர்மறையாகப் பொருள்கொள்ளப்பட்டது; இங்ஙனம் ஓசை வேறுபாட்டினுற் பொருள்கொள்ளுதலை வடநூலார் 'காகு' என்பர். ஆம் - அசை. 'தீவினை' என்றது, இங்கே புண்ணியம் பாவம் இரண்டையுங் குறிக்கும். பிறவிவெஞ்சிறை - உருவகம். ஓ - எதிர்மறை. எயவன், எய் - பகுதி; ய் - இறந்தகாலஇடைநிலை; பகுதியீற்று யகரம், யகரம்வரக் கெட்டது. பி-ம்:—[1]எய்திய, ஆயினர். [2]பாலரோ, பாலதோ. [3]யான். [4]நுடங்கு நோன்மையேன், நுடங்குநொய்ம்மையேன். (கக௨ங)

அஅ.—இரண்டு கவிகள் - இராமன் இலக்குமணனைப் புனைந்துகூறுதல்.

மூவகை யமரரு மூலக மும்மையு
மேவரும் பகையெனக் காக [1]மேல்வரி
னேவரே கடப்பவ ரெம்பி நீயுளை
யாவதே வலியினி யரணும் வேண்டுமோ.

(இ - ள்.) மூ வகை அமரரும்-(பிரமன் விஷ்ணு சிவன் என்ற) மூன்றுவகையான தேவர்களும், மும்மை உலகமும் - (மேல் கீழ் நடு என்ற) மூன்றுவகையுலகத்திலுள்ளவர்களும், எனக்கு மேவு அரு பகை ஆக மேல்வரின்-எனக்குக்கிட்டமுடியாத [மிகஅதிகமான] பகைவர்களாக (என்)மேல் எதிர்த்து வந்தாலும், ஏவரே கடப்பவர் - (அவர்களுள் என்னை) யாவர்தாம் வெல்லவல்லவர்? எம்பி - தம்பியே! நீ உளை ஆவதே - நீ (என்பக்கத்தில்) இருக்கிறு யென்ற இவ்வொன்றுமே, வலி - (எனக்கு அவர்கள்யாவரையும்) வெல்லும் வல்லமையாயிருப்பது; இனி-இனிமேல் [உன்னையன்றி யென்றபடி], அரணும் வேண்டுமோ-(எனக்குப் பிறிதொரு) காவலும் வேண்டுமோ?

"இருமைவகை தெரிந்து" என்னுங் குறளில் 'இருமை' போல, 'மும்மை' என்றது - இங்கே எண்ணின்கண் நின்றது; "தெரிமாண்டமிழ் மும்மைத்தென்னம்பொருப்பன்" என்பதிலும் இது. அரணும், உம்மை - சிறப்பும்மை. பி-ம்:—[1]எய்தினும். (கக௨௪)

அகூ. பிரிபவர் யாவரும் பிரிக பேரிடர்
வருவன யாவையும் வருக வார்கழற்
செருவலி வீரநிற் [1]றீரு மல்லது
பருவா லென்வயிற் [2]பயிலற் பாலதோ,

(இ - ள்.) பிரிபவர் யாவரும் பிரிக - (என்னைவிட்டுப்) பிரிகின்றவர்கள் எல்லாரும் பிரியக்கடவர்; வருவன பெரு இடர் யாவையும் வருக-(எனக்கு) வருகின்ற பெருந்துன்பங்கள்யாவும் வரக்கடவன; வார் கழல் செரு வலி வீர - நீண்டவீரக்கழலையும் போர்த்திறமையையுமுடைய வீரனே! பருவரல்-(எனக்குநேரிடுந்) துன்பம், நின் தீரும் அல்லது - உன்னால் நீங்குமே யல்லாமல், என்வயின் பயிலல் பாலதோ - என்னிடத்தில் தங்கி வருத்தும் இயல்புடையதோ? [அன்று என்றபடி]; (எ - று.)

"திண்பொருளெய்தலாகும் தெவ்வரைச் செருக்கலாகும், நண்பொடு பெண்டிர் மக்கள் யாவையு நண்ணலாகும், ஒண்பொருளாவதையா வுடன் பிறப் பாக்கலாகா, எம்பியை யீங்குப் பெற்றேன் என் னெனக்கு அரிய தென்றான்" என்ற சீவகசிந்தாமணிச்செய்யுள் இங்கே நோக்கத்தக்கது. பி-ம்:—[1]தீரின். [2]பயிற்றல். (ககஉ௫)

கூ௦.—இராமன் இலக்குமணனைநோக்கி அரக்கியைக் கொல்லாமையைப்பற்றி வினவல்.

வன்[1]றொழில் வீரபோர் வலிய ரக்கியை
வென்று[2]போர் மீண்டனெ னெனவி ளம்பினாய்
புன்றொழி லனையவள் புகன்ற சீற்றத்தால்
கொன்றிலை போலுமாற் கூறு வாயென்றான்.

(இ - ள்.) வல் தொழில் வீர - கொடிய போர்த்தொழிலை யுடைய வீரனே! போர் வலி அரக்கியை போர் வென்று மீண்டனென் என விளம்பினாய் - 'போர்செய்யும் வல்லமையுடைய இராட்சசியைப் போரிற் சயித்துத் திரும்பினேன்' என்றுகூறினாய்; புல் தொழில் அனையவள் - இழிதொழிலை யுடைய அவ்வரக்கி, புகன்ற - (தகாத சொற்களைச்) சொன்னதனாலுண்டாகிய, சீற்றத்தால் - கோபத்தால் [அவள் வார்த்தையாற் கோபங்கொண்டு என்றபடி], கொன்றிலை போலும் - (நீ அவளைக்) கொல்லவில்லைபோலும்; கூறுவாய் - (அதைப்பற்றி நீ) சொல்வாய், என்றான் - என்று வினவினான்.

புகன்ற சீற்றம் - இறந்தகாலப்பெயரெச்சம் காரணப்பொருளது. போலும் - ஒப்பில்போலி. புன்றொழி லனையவள் என்பதற்கு - இழிதொழில்களுக்குத் தாய்போன்றவளெனினுமாம்; அனையவள் = அன்னையவள். ஆல் - அசை. பி-ம்:—[1]திறல். [2]பின். (ககஉகூ)

கூக.—இலக்குமணன் மறுமொழி கூறல்.

[1]துளைபடு மூக்கொடு செவிது மித்துகத்
தளைவயி னகிலொடு தடிந்து நீக்கிய
வளவையிற் பூசலிட் டரற்றி னாளென
விளையவன் விளம்பினின் றிருகை கூப்பினான்.

(இ - ள்.) (அவ்வரக்கியினது), துளைபடு மூக்கொடு - துளைகள் பொருந்திய மூக்கையும், செவி - காதுகளையும், தளைவயின் நகிலொடு - கட்டுக்குள் அடங்கிய தனங்களையும், துமித்து உக தடிந்து நீக்கிய அளவையில்-துண்டு

பட்டு விழும்படி அரிந்து தள்ளிய பொழுதில், பூசல் இட்டு அரற்றினள் - (அவள்) கூக்குரலிட்டுக் கதறினள், என விளம்பி நின்று - என்று சொல்லி நின்று, இளையவன் - இலக்குமணன், இரு கை கூப்பினன் - (தனது) இரண்டு கைகளையுங் கூப்பி (இராமனை) வணங்கினன்; (எ - று.)

மூக்கு முதலியவற்றை அரிந்த செய்தியை இங்கே கூறியதனால், முன்பு இந்தவிவரம் இலக்குமணனாற் கூறப்படவில்லை யென்பது விளங்கும். முன்பு சொன்னது, தொகுத்துச் சுட்டல்; இங்கே, வகுத்துக்காட்டல். தளை வயினகில் - சஙு - ஆம் கவியைக் காண்க. இச்செய்யுளின் முன்னிரண் டடிகள் 'தொளையுடை மூக்கொடுசெவிகடும்பென, வளையதரத்தொடுமரிந்து மாற்றினன்: என்றும், 'துளையுடைச்செவிகளுந் தொள்ளைமூக்கொடும், வளை விதழ்மலைமுலை யரிந்துமாற்றிய' என்றும், மூன்றுமடி "உளைவினள்பூசலிட் டோடினளென" என்றும், பிரதிகளிற் காணப்படுகின்றன. (ககஉஎ)

கூஉ.—இராமன் இலக்குமணனைத் தழுவுதல்.

தொல்லிரு [1]டனைக்கொலத் [2]தொடர்கின் றாளையுங்
கொல்லலை நாசியைக் கொய்து நீக்கினாய்
வல்லைநீ மனுமுதன் மரபி னோயெனப்
புல்லின னுவகையிற் பொருமி விம்முவான்.

(இ-ள்.) உவகையின் பொருமி விம்முவான் - மிக்க மகிழ்ச்சியால் உடல் பூரித்துள்ளவனான இராமபிரான்,—'தொல் இருள்-மிக்க இருட்டில், தனை - உன்னை, கொல - கொல்லுதற்கு, தொடர்கின்றாளையும் - தொடர்ந்து வந்த அரக்கியையும், கொல்லலை - (நீ) கொல்லாமல், நாசியை கொய்து நீக்கினாய் - (அவளது) மூக்குமுதலிய உறுப்புக்களை மாத்திரம் அறுத்துவிட்டாய்; (ஆதலால்), வல்லை நீ-(தருமசாஸ்திரங்களில்) வல்லவனான நீ, மனுமுதல் மரபினோய் - மனுவை முதலாகக்கொண்ட இவ்வம்சத்திற்கு ஏற்ற முறைமையுடையாய்,' என - என்று சொல்லி, புல்லினன் - (அவனைத்) தழுவினான்; (எ - று.)

பெண்கொலை பெரும்பாதக மாதலால், அதைச் செய்யாது விட்ட இலக்குமணனை இராமன் இங்ஙனம் புகழ்ந்தனன். தொடர்கின்றாளையும், உம்மை- இழிவு சிறப்புப் பொருளது; சூர்ப்பணகையைப் போலவே இவளையும் நாசி முதலிய உறுப்புக்களை அறுத்துத் தள்ளினா யெனக் கீழே நோக்குதலால், இறந்தது தழுவிய எச்ச மெனினுமாம். மனு - சூரியனது மகன்; இவனே, இச் சூரியகுலத்து அரசர்க்கெல்லாம் முதல்வன்; வைவசுவதமநு வெனப் பிரசித்தி பெற்றவன். பி-ம்:—[1]தனில். [2]தொடங்கினாளையும். (ககஉஅ)

கூரு.—இராமலக்குமணர் நீர்பருகி ஒரு மலையில் தங்குதல்.

[1]பேருருந் [2]துயரறப் [3]பேர்ந்து ளோரொன
வீரனுந் தம்பியும் [4]விடிவு நோக்குவார்
[5]வாருணம் விடுத்தந்த வான நீருண்டு
சூராணி தாங்கிய கிரியிற் றங்கினார்.

(இ - ள்.) வீரனும் தம்பியும் - இராமனும் இலக்குமணனும்,—பேர் அரு துயர் அற பேர்ந்துளோர் என - நீங்குதற்கு அரிய துன்பத்திலிருந்து நீங்கினவர்களென்னும்படி [அரக்கியாலாகிய துன்பம் நீங்கியென்றபடி], வாருணம் விடுத்து - வாருணாஸ்திரத்தைத் தொடுத்துவிடுத்து, அந்த வானம் நீர் உண்டு - (அதனால்) வானத்தினின்று கிடைத்த நீரைப்பருகி, விடிவு நோக்குவார் - பொழுதுவிடியுங் காலத்தை எதிர்பார்த்தவர்களாய், தாரணி தாங்கிய கிரியில் தங்கினர்-பூமியைத்தாங்குவதான ஒரு (பெரிய) மலையில் தங்கியிருந்தார்கள்; (எ - று.)

வாருணம் - வருண சம்பந்தமானது; வடமொழித் தத்திதாந்த நாமம். வாருணம்நினைந்தனர் வானநீரினால் தாரணித்தங்கொருகிரியில் என்ற பாடத்துக்கு - வருணமந்திரத்தை ஜபித்து அதனாற்கிடைத்த வானநீரையுண்டு களைப்புநீங்கி அங்கே ஒருமலையிலே தங்கினார்களென்க: தாரணித்தல் - உடம்பு தரித்தல். பி-ம்:—[1]பேர்வருந். [2]துயரிறைப், துயரிடைப். [3]பேர்த்துளாரென. [4]விடிவு. (கக௨௯)

சூச.—இராமன் பள்ளிகொள்ளல்.

கல்லகல் வெள்ளிடைக் [1]கான கத்துள
பல்லவ மலர்கொடு படுத்த பாயலி
னெல்லையி றுயரினே டிருந்து சாய்ந்தனன்
மெல்லடி யிளையவன் வருட வீரனே.

(இ - ள்.) வீரன் - இராமன்,—கல் அகல் வெள்ளிடை - கற்கள் பரந்துள்ள வெளியிடத்தில், கானகத்து உள பல்லவம் மலர் கொடு படுத்த பாயலின் - காடுகளிலுள்ள தளிர்களையும் பூக்களையுங் கொண்டு (இலக்குமணன்) அமைத்த படுக்கையில், எல்லை இல் துயரினோடு இருந்து - அளவற்ற துன்பத்துடனே இருந்து, (பின்பு), மெல் அடி இளையவன் வருட-(தனது) மெல்லிய பாதங்களை இலக்குமணன் தடவிப் பிடிக்க, சாய்ந்தனன் - படுக்கை கொண்டான்; (எ - று.)

வெள்ளிடை - மேல்மறைவில்லாத இடம். பல்லவம் - வடசொல். பி-ம்:—[1]கானகத்தினுள், கானினுண்மணற். (கக௩௦)

சூரு.—இராமன் விரகவேதனையால் வருந்துதல்.

மயிலியல் பிரிந்தபின் மான நோயினு
லயில்விலனொருபொரு ளவல மெய்தலாற்
றுயில்விலனென்பது சொல்லற் பாலதோ
வுயிர்கெடு துயிர்ப்பிடை யூசலாடுவான்.

(இ - ள்.) (இராமன்),—மயில் இயல் பிரிந்த பின் - மயில் போன்ற சாயலையுடைய சீதையைப் பிரிந்த பின்பு, மானம் நோயினால் ஒரு பொருள் அயில்வு இலன் - அவமானமாகிய வியாதியால் ஒரு பொருளையும் உண்ணவில்லை; அவலம் எய்தலால் துயில்வு இலன் - (இவ்வாறு) வருத்தம் மிகுதலால் தூங்கவுமில்லை, என்பது - என்கிற இவ்விஷயம், சொல்லல் பாலதோ-

சொல்லுதற்குத் தகுதியுடையதோ? நெடிது உயிர்ப்பிடை உயிர் ஊசல் ஆடுவான் - பெருமூச்சின் நடுவில் உயிர் ஊசலாடப் பெறுபவனானேன்; (எ - று.)

உயிர்போகும்நிலையிலிருப்பவன் திறத்தில் 'உண்ணவில்லை, உறங்கவில்லை' என்பதைப் பெரிதாக எடுத்துச்சொல்லவேண்டா என்க. பெருமூச்சினால் உயிர் போவதும் வருவதுமா யிருந்தது என்பது, ஈற்றடியின் கருத்து. மயிலியல் - அன்மொழித்தொகை. (கசஙக)

கூசு.—இதுமுதல் ஐந்து கவிகள் - இராமன் விரகதாபத்தால் வருந்திக்கூறலைத் தெரிவிக்கும்.

மானவண் மெய்யிறை மறக்க லாமையி
னானதோ வன்றெனி னரக்கர் மாயமோ
கானக முழுவதுங் கண்ணி னோக்குங்காற்
சானகி யுருவெனத் தோன்றுந் தன்மையே.

ஆறு கவிகள் - ஒருதொடர்.

(இ - ள்.) கண்ணின் நோக்கும் கால் - (நான் எனது) கண்களாற் பார்க்கும்போது, கானகம் முழுவதும் - காடு முழுவதும், சானகி உரு என தோன்றும் தன்மை - சீதையின் உருவமாகவே (எனக்குக்) காணப்படுந் தன்மை,—மானவள் மெய் இறை மறக்கலாமையின் ஆனதோ - பெருமையுடைய அச்சீதையின் மேனியை (நான்) சிறிதுபொழுதும் மறக்க முடியாமையால் உண்டானதோ? அன்று எனின்-அப்படியல்லாவிட்டால், அரக்கர் மாயமோ-இராக்கதர்கள் செய்த வஞ்சனைத் தொழிலால் உண்டானதோ?

உருவெளித் தோற்றத்தாற் காடுமுழுவதும் சீதையின் உருவமே இராமனுக்குக் காணப்பட்டது; ஆசை முதலியவற்றால் இடைவிடாது நினைக்கப்பட்ட பொருள் அந்நினைப்பின் மிகுதியால் எங்குங் கட்புலனாகத் தோன்றுதல் இயல்பு. ஜானகி - ஜநகராஜன் மகள்: வடமொழித்தத்திதாந்தம். மானம்-பெருமை; அதையுடையவள், மானவள். இனி, மான்போன்ற அவ ளென்றலும் ஒன்று. ஓகாரங்கள் - விகற்பப் பொருளன. ஏ - ஈற்றசை. (கசஙஉ)

கூஎ. கருங்குழற் சேயரிக் [1]கண்ணி கற்பினோர்க்
கருங்கல மருங்குவந் திருப்ப வாசையா
லொருங்குறத் தழுவுவா [2]னூறு காண்கிலேன்
மருங்குல்போ லானதோ வடிவு மெல்லவே

(இ - ள்.) கரு குழல் - கரிய கூந்தலையும், சேய் அரி கண்ணி - சிவந்த அரி[ரேகை] பரந்த கண்களையுமுடைய, கற்பினோர்க்கு அரு கலம் - கற்பினை யுடைய மகளிர்க்கு அருமையான ஆபரணம்போன்ற சீதை, மருங்கு வந்து இருப்ப - (என்) பக்கத்தில் வந்திருக்க, ஆசையால் - (அவளிடத்து உள்ள) காதலால், ஒருங்கு உற தழுவுவான் - ஒரு சேரத் தழுவும்படி (சென்று), ஊறு காண்கிலேன்-(அவளுடைய)பரிசத்தைக் கண்டேனில்லை; வடிவும் - (அவளது) உருவமும், மருங்குல் போல் மெல்ல ஆனதோ - (அவ

ளது) இடைபோலவே சிறிது சிறிதாகத் தேய்ந்து(முடிவில்)ஒன்று மில்லாத தாய் விட்டதோ? (எ - று.)

உருவெளித்தோற்றத்திற் கண்ட சீதையின் உருவத்தைத் தழுவச் சென்ற இராமனுக்கு அங்கு ஒன்றுங் கிடையாமையால், அவன் வருந்தினான். இடுப்பு மிகச் சிறுத்திருத்தல், உத்தமஸ்திரீகளின் லக்ஷணம். அருங்கலம் - ஆகுபெயர். தழுவுவான் - 'வான்' ஈற்று எதிர்கால வினையெச்சம். ஏ - ஈற்றசை. பி-ம்:—[1]கண்ணிற். [2]ஒன்றும். (கக௩௩)

௬௪. புண்டரி கப்புது மலரிற் [1]றேன்பொதி
தொண்டையஞ் சேயொளித் துவர்த்த வாயமு
[2]துண்டனெ னீண்டவ ளுழைய ளல்லளால்
கண்டுயி லன்றியுங் கனவுண் டாகுமோ.

(இ - ள்.) புது புண்டரிகம் மலரில் - (அவள் முகமாகிய) அன்று பூத்த தாமரை மலரில், தேன் பொதி - தேன் நிறைந்த, தொண்டை அம் சேய் ஒளி - கொவ்வைப்பழம் போன்ற அழகையும் செந்நிறத்தையுமுடைய, துவர்த்த - (நிறத்தால்) பவழத்தின் தன்மையைக் கொண்ட, வாய் - வாயினது, அமுது - அமிருதத்தை, உண்டனென் - உண்டேன்; ஈண்டு-இங்கு, அவள் உழையள் அல்லள் - அச்சீதை சமீபத்தில் இல்லாதவளாய்விட்டாள்; (முதலிற் பக்கத்திலிருந்தவளாகத் தோன்றி உடனே இல்லாதவளானது கனவென்போமெனின்),—கண் துயில் அன்றியும் கனவு உண்டாகுமோ - தூக்கமில்லாமலிருக்கையிலும் கனு உண்டாகுமோ? (எ-று)—ஆல் - அசை.

நான் அவளது வாயமுதை உண்டதாக எனக்குத் தோன்றிற்று; பார்த்தால், அவள் பக்கத்தில் இல்லை; தூக்கமில்லாமையால், இதைக் கனவென்று சொல்லக்கூடவில்லை என்று கருத்து. புண்டரிகப் புதுமலர் - உவமையாகு பெயர். வாயமுது உண்ணல் - அதரபானம். பி-ம்:—[1]தேம். [2]உண்டன னிடையவள். (கக௩௪)

௬௫. மண்ணினும் வானினு மற்றை மூன்றினு
மெண்ணினும் பெரியதோ ரிடர்வந் தெய்தினாற்
றண்ணறுங் கருங்குழற் சனகன் மாமகள்
கண்ணினு [1]நெடியதோ கொடிய கங்குலே.

(இ - ள்.) மண்ணினும் - நிலத்தினும், வானினும் - ஆகாயத்தினும், மற்றை மூன்றினும் மற்ற (நீர் நெருப்புக் காற்று) என்ற மூன்றிலும், [ஆகப் பஞ்சபூதங்களைக் காட்டிலும்], எண்ணினும் - எண்ணத்தைக்காட்டிலும், பெரியது - பெரியதாகிய, ஓர் இடர் - ஒரு துன்பம், வந்து எய்தினால் - (எனக்கு) வந்து அடைந்தால்,—கொடிய கங்குல் - கொடிய இரவானது,— தண் நறு கரு குழல் சனகன் மா மகள் கண்ணினும் நெடியதோ-குளிர்ச்சியும் மணமும் கருநிறமுமுள்ள கூந்தலையுடைய சீதையின் கண்களைக்காட்டிலும் நீண்டதாய் விடக்கடவதோ? (எ - று.)—ஏ - ஈற்றசை.

மிகப்பெரிது என்று காட்டுதற்கு, பஞ்சபூதங்களையும், எண்ணத்தையும் துன்பத்திற்கு உறழ்பொருளாக்கினார். "எண்பது கோடி நினைந் தெண்ணுவன" ஆதலால், எண்ணம் மிகப்பெரிது என்பது விளங்கும். "கடலினும் பெரிய கண்கள்" என்றபடி சீதையின் கண்கள் மிகப்பெரியன வாத

லால், 'கண்ணினும் நெடியதோ கொடிய கங்குல்' என்றார். பி-ம்:—[1]நெடியையோ. (௧௧௩௫)

௧௦௦. அப்புடை யலங்குமீ [1]னமரு மார்கலி
யுப்[2]புடை யிந்துவென் றுதித்த வூழித்தீ
வெப்புடை [3]விரிகதிர் விரிப்ப மெய்யெலாங்
கொப்புளம் [4]பொடித்ததோ கொதிக்கும் வானமே.

(இ - ள்.) அப்பு உடை - நீரையுடையதும், அலங்கும் மீன் அமரும் - அசைந்துசெல்லுகிற மீன்கள் நிறையப்பெற்றதுமான, ஆர்கலி - கடலில், உப்பு உடை இந்து என்று உதித்த - அழகுடைய சந்திரனென்று பெயர் கொண்டு பிறந்த, ஊழித்தீ - பிரளயாக்கினியானது, வெப்புஉடை விரி கதிர் விரிப்ப - வெப்பத்தையுடைய பரந்த கிரணங்களை வீசுவதனால், கொதிக்கும் வானம் - தாபங்கொண்ட ஆகாசம், மெய் எலாம் கொப்புளம் பொடித்ததோ- உடம்பு முழுவதும் கொப்புளங் கொண்டதோ? (எ - று.)—ஏ - ஈற்றசை.

நக்ஷத்திரங்களையுடைய ஆகாசத்தை, சந்திரனால் தாபமடைந்து கொப்புளங்கொண்டதாக உத்பிரேக்ஷித்தார். "செப்பிளங்கொங்கைமீர் திங்கட்சுடர் பட்டுக், கொப்புளங்கொண்ட குளிர்வானை - யிப்பொழுது, மீன் பொதிந்து நின்ற விசும்பென்ப தென்கொலோ, தேன்பொதிந்த வாயாற் றெரிந்து" என்னும் நளவெண்பா இங்குக் காணத்தக்கது. இது சந்திரோபாலம்பநம். உப்பு-அழகு. இந்துவென்றுதித்தவூழித்தீ - **அவநுதியணி.** ஊழித்தீ - பிரளய காலத்தில் கடலினின்று வெளிக்கிளம்பி, உலகத்தை யழிக்கும் வடவாமுகாக்கினி: ஆர்கலி - மிக்க ஓசையுடையதெனக் கடலுக்கு அன்மொழித்தொகை. **பி-ம்:**—[1]மருவும். [2]இடை. [3]வெங்கதிர்வெதுப்ப. [4]பொடித்தபோல்.(௧௧௩௬)

௧௦௧.—சூரியோதய வருணனை.

[1]இன்னன வின்னன பன்னி [2]யீடழி
[3]மன்னவர் மன்னவன் மதிம யங்கினு
[4]னன்னது கண்டன னல்கி னுனெனத்
[5]துன்னிய செங்கதிர்ச் செல்வன் றோன்றினான்.

(இ - ள்.) இன்னன இன்னன பன்னி - இத்தன்மையான பலவார்த்தைகளைச் சொல்லி, ஈடு அழி - வலியொடுங்குகிற, மன்னவர் மன்னவன் - சக்ரவர்த்தியாகிய இராமன், மதி மயங்கினான் - அறிவுகலங்கினான்: (அப்பொழுது), துன்னிய செம் கதிர் செல்வன் - நிறைந்த சிவந்த கிரணங்களையுடைய சூரியன்,—அன்னது கண்டனன் - (இராமனது) அந்தநிலைமையைப் பார்த்து, அல்கினான் என - (நம்குலத்துப்பிறந்த இவன் இப்படி துன்பப்படுகிறானே யென்று) வருந்தினவன்போல, தோன்றினான் - (அவ்வருத்தத்தை யொழித்தற்கு) உதயமானான்; (எ - று.)

சூரியன் இயல்பாகஉதித்ததற்கு வேறு காரணங் கற்பித்துக் கூறியதனால், **ஏதுத்தற்குறிப்பேற்றவணி. பி-ம்:**—[1]என்ன. [2]இடர்ப்படும். [3]மன்னர்மன்னன் மதலை. [4]அன்ன. [5]துன்னுசெங்கதிர்ச்செல்வனும். **(௧௧௩௭)**

சடாயுவின் கிரியையைச் செய்துமுடித்தபின்பு, இராமலட்சுமணரிருவரும், சீதையை நாடினவர்களாய்த் தென்மேற்குத்திசையாக ஜநஸ்தாநத்திலிருந்து மூன்றுகுரோசதூரம் அப்பாற்சென்று, கிரௌஞ்சாரணிய மென்ற பெருங்கானகத்தைக் கடந்து, மதங்காச்சிரமத்துக்குக் கீழ்த்திசையாக மூன்று குரோசதூரஞ் சென்று, அவ்வாச்சிரமத்தைச் சேர்ந்த ஒருவனத்திலுள்ள குகைக்குச் சமீபத்தில், மிகக்கொடியவளான அயோமுகியென்னும் அரக்கியைக் கண்டனர்; அவளும் அவர்களைக் கிட்டி, இராமனுக்குமுன் செல்லும் இலட்சுமணனை நோக்கித் தனது வேட்கையை யறிவித்துக் கூடிக் கலந்துமகிழும்படி வேண்ட, இலட்சுமணன் சினங்கொண்டு, வாளையெடுத்து அவளது செவி மூக்கு தனம் இவைகளை யறுத்துவிட, அவளும் வந்தவழியே சென்றன ளென்று ஸ்ரீவால்மீகிராமாயணம் கூறுகின்றது.

இராமபிரானுக்குத் தம்பியினிடமுள்ள பேரன்பு இப்படலத்தில் நன்கு வெளியாம்.

அயோமுகிப்படலம் முற்றிற்று.

௧0 - ஆவது கவந்தப் படலம்.

இதற்கு, 'அயோமுகிப்படலம்' என்பதுபோலப் பொருள். வயிற்றுக்குள் தலை அடங்கியமைபற்றிக் கவந்தம்போலத் தோற்றமுடையவனாயிருந்ததனால், இவனுக்குக் கவந்தனென்று பெயர். கவந்தம் - கபந்தம் என்ற வடசொல்லின் திரிபு; இதற்கு - தலையற்றதும் தொழிலுடன் கூடியதுமான உடல் என்று பொருள். அயோமுகியினின்று விடுபட்டபின் இராமலக்ஷ்மணர் சீதையைத் தேடிச் செல்லுகையில் நடுப்பகலாம்போது கவந்தன்வசிக்கும் வனத்தை யடைய, அக்கவந்தன் தனது வழக்கப்படி இரண்டுகைகளையும் நீட்டி அதற்குள் சிக்கிய எல்லாப்பிராணிகளையும் வாரித் தனது வாயினுள் இடத்துணியவே, அதற்குள் அடங்கிய இராமலக்குமணர் சிறிது நேரம் ஆலோசித்துக் கலங்கிப் பிறகு தங்கள் கைவாள்களினால் அவனது இரண்டுதோள்களையும் வெட்டித் தள்ளினமாத்திரத்தில், அவன் சாபத்தினால் நேர்ந்த தனதுகோரரூபம் நீங்கித் திவ்வியசொரூபத்தையடைந்து ஆகாயத்தில் நின்றுகொண்டு இராமபிரானைத் துதித்துத் தனது முற்பிறப்பின்வரலாற்றைக் கூறியதுமன்றி, இராமலக்குமணர் இனிச்செய்யவேண்டிய தொழில்களையும் எடுத்துச் சொல்லிப் போனமை, இப்படலத்திற் கூறப்படுகின்றது. **கவந்தன்வதைப்படலம்** என்றும், **கவந்தன்படலம்** என்றும் இப்படலத்தின்பெயர் காணப்படுகின்றது.

௧.—இராமலக்குமணர் சீதையைத் தேடிச்செல்லுதல்.

நிலம்பொறை [1]யிலதென நிமிர்ந்த கற்பினு
ணலம்பொறை கூர்தரு மயிலை [2]நாடியே
வலம்புறு பறவையு மழுவ வாமெனப்
புலம்புறு விடியலிற் கடிது போயினார்.

(இ - ள்.) நிலம் பொறை இலது என - பூமிபொறுமையுள்ள தன்று என்று சொல்லும்படி, நிமிர்ந்த - உயர்ந்த, பொறை நலம் கூர்தரு - பொறுமைக்குணம் மிக்கிருக்கிற, மயில் - மயில்போன்ற சாயலையுடைய, கற்பினாளை-

கற்பையுடைய அச்சீதையை,நாடி-தேடியவண்ணம், (இராமலக்குமணர்),— அலம்பு உறு பறவையும் அழுவ ஆம் என புலம்புறு விடியலில் - (இவர்களை நோக்கி) வருத்தங்கொள்ளுகிற பட்சிகளும் அழுகின்றன வென்றுசொல்லும் படி ஒலிசெய்கிற விடியற்காலத்தில், கடிது போயினர் - விரைந்து சென் றார்கள்; (எ - று.)

விடியற்காலத்தில் இயல்பாகப் பறவைகள் கூவியொலித்தலை,இவர்களை நோக்கி வருந்திஅழுவனவாகக் குறித்தலால், தன்மைத்தற்குறிப்பேற்றவணி. தன்திறத்துத் தீங்குசெய்தாரை ஒறுக்காது பொறுக்கும் சீதைக்கு, அகழ் வாரையுந் தாங்கும் பூமியை உவமை கூறினர். கற்பு - கணவனையே தெய்வ மென்று உணரும் மேற்கோள். மயில் - உவமையாகுபெயர். இங்கே ஐயுருபு பிரித்துக் கூட்டப்பட்டது. பி-ம்:—[1]ஏதென. [2]நாடிய. (கக௩அ)

வேறு.

௨.—இராமலக்குமணர் நடுப்பகலில் கவந்தவன மடைதல்.

ஐயைந் தடுத்த யோசனையி னிரட்டி [1]யடவி புடைபடுத்த
வையந் திரிந்தார் கதிரவனும் வானி னுப்பண் வந்துற்றா
னெய்யுஞ் சிலைக்கை யிருவருஞ்சென் றிருந்தே நீட்டி யெவ்வுயிருங்
கையின் வளைத்து வயிற்றடக்குங் கவந்தன் [2]வனத்தின் கணுற்றார்.

(இ - ள்.) எய்யும் சிலை கை இருவரும்-(அம்பு)எய்தற்குஉரிய வில்லைப் பிடித்த கையையுடைய இராமலக்ஷ்மணர் இருவரும்,—ஐயைந்து அடுத்த யோசனையின் இரட்டி அடவி புடை படுத்த வையம் திரிந்தார் - ஐம்பது யோசனை தூரம் காடுகளாற் சூழப்பட்ட இடத்தில் திரிந்தவர்களாகி,சென்று- போய்,—இருந்தே - (ஓரிடத்திலேயே) இருந்துகொண்டு, நீட்டி - (தனது கைகளை) நெடுந்தூரம்நீளச்செலுத்தி, எ உயிரும் - எல்லாப்பிராணிகளையும், கையின் வளைத்து - கைகளாற் சுற்றி அகப்படுத்தி, வயிறு அடக்கும் - தன் வயிற்றில் மடியச்செய்கிற, கவந்தன் - கவந்தனென்னும் அரக்கனது, வனத் தின் கண் - காட்டினிடத்தில், உற்றார் - சேர்ந்தனர்; (அவ்வளவில்), கதிரவ னும் வானின் நாப்பண் வந்து உற்றான் - சூரியனும் ஆகாயத்தின்நடுவில்[உச் சியில்] வந்து சேர்ந்தான்; (எ - று.)

ஐயைந்து ஐந்தாகிய ஐந்து என விரியும்; இருபத்தைந்துஎன்று பொருள். அதன் இரட்டி - ஐம்பது. "வழங்குமுயிரனைத்தும் வாரிவாய்ப் பெய்து, விழுங்கும் கவந்தன்" என்பது நூற்றெட்டுத்திருப்பதியந்தாதி. பி-ம்:— [1]அளக்கர்புடையுடுத்த. [2]வனத்தைக்.

இச்செய்யுள் - மாரீசன்வதைப்படலத்தின் கக௩ - ஆங் கவி போன்ற அறுசீராசிரியவிருத்தம். (கக௩௯)

வேறு.

ங - ரு.—இவை மூன்றுகவிகளும் - ஒரு தொடர்: அக்கவந்தன்கையில் அகப்பட்டவற்றின் தன்மையைக் கூறும்.

ங. எறும்பினங் கடையுற யானை யேமுத
லுறுப்புடை யுயிரெலா முலைந்து சாய்ந்தன
[1]வெறிப்புறு நோக்கின வெருவு கின்றன
பறிப்பரு வலையிடைப் பட்ட [2]பான்மைய.

ச. மரபுளி நிறுத்திலன் புரக்கு மாண்பில
னுரனில னொருவனாட் டுயிர்கள் போல்வன
வெருவுவ சிந்துவ [1]குவிவ விம்மலோ
டிரிவன மயங்குவ வியல்பு நோக்கினார்.

ரு. மால்வரை யுருண்டன வருவ மாமரங்
கால்[1]பறிந் திடுவன கான யாறுகண்
மேலுள திசையொடு [2]வெளிக ரப்பன
சூல்[3]முதிர் மேகங்கள் சுருண்டு வீழ்வன.

(இ - ள்.) (ங) (கவந்தன் கைகளை வீசித் திரட்டினபோது அங்கு அகப்பட்ட), யானையே முதல் எறும்பு இனம் கடை உற - யானையின் இனம் முதலாக எறும்பின் இனம் இறுதியாக (உள்ள), உறுப்பு உடை உயிர் எலாம் - உறுப்புக்களையுடைய எல்லாப்பிராணிகளும்,—உலைந்து சாய்ந்தன - வருந்தியழியுந் தன்மையன; வெறிப்பு உறு நோக்கின வெருவுகின்றன-நடுக்கமுற்ற கருத்தையுடையனவாகி அஞ்சுந்தன்மையன; பறிப்பு அரு வலையிடை பட்ட பான்மைய - நீக்கமுடியாத வலையிற் சிக்கிக்கொண்ட தன்மையை யுடையன; (ச) மரபுளி நிறுத்திலன் - வழிமுறைப்படி (குடிகளை) நிலைபெறச் செய்யாதவனும், புரக்கும் மாண்பு இலன் - அரசாளும் மாட்சிமை யற்றவனும், உரன் இலன் - திறமையில்லாதவனு மாகிய, ஒருவன் - ஓர் அரசனது, நாடு - நாட்டிலுள்ள, உயிர்கள் - பிராணிகளை, போல்வன - ஒத்தனவாகி, வெருவுவ - நடுங்குவன; சிந்துவ - சிதறிப்போவன; குவிவ - திரண்டு கூடுவன; விம்மலோடு இரிவன - வருத்தத்தோடு விரைந்து செல்வன; மயங்குவ - (செய்வது அறியாமல்) திகைத்து நிற்பன; (ரு) மால் வரை உருண்டன வருவ - பெரிய மலைகளும் உருண்டு வருவன; மா மரம் கால் பறிந்திடுவன - பெரிய மரங்களும் வேரற்று விழுவன; கானம் யாறுகள் - காட்டாறுகளும், மேல் உள திசையொடு வெளி கரப்பன-(புரண்டுவந்து) மேலிடத்தையும் மற்றத்திசைகளையும் வெற்றிடமில்லாமல் மறைப்பன;சூல் முதிர் மேகங்கள் சுருண்டு வீழ்வன - கருவுற்ற மேகங்களுந் துவண்டு கீழ்விழுவன; (ச) இயல்பு - (இவ்வாறான) தன்மைகளை, நோக்கினார்-(இராமலக்ஷ்மணர்) பார்த்தார்கள்; (எ - று.)

(ங) பிராணிகளுள் பெரியவுருவத்துக்கு யானையையும்,சிறியவுருவத்துக்கு எறும்பையும் எல்லை கூறுவது வழக்கம். உறுப்புடையுயிர் - அங்கத்தைப்

பெற்றுள்ள பிராணன்; எனவே, பிராணியென்றாயிற்று. எறும்பு, எறுப்பு என மென்றொடர் வன்றொடராயிற்று. இச்செய்யுளில் இறந்தகால நிகழ்காலங்கள் தன்மையையுணர்த்தின. வெறிப்பு உறு நோக்கின - திகைப்பையடைந்த பார்வையையுடையன எனினுமாம். பி-ம்:—[1]வெறுப்புற. [2]பான்மையே.

(ச) கவந்தன்கைகளின் நடுவில் அகப்பட்டுவருந்தும் பிராணிகளுக்கு, கொடுங்கோல்மன்னன்கீழ் வாழுங் குடிகள் உவமை. மரபுளி நிறுத்துதல் - குடிகள் தங்கள் தங்கள் குலமுறைமை தவறுதொழுகும்படி நடத்துதல். மரபுளி, உளி - எழனுருபு. உரன் - இறுதிப்போலி. இச்செய்யுளில் எதிர்காலங்கள் தன்மையை யுணர்த்தின. பி-ம்:—[1]வீவ.

(ரு) சூல் முதிர் மேகங்கள் - நீர்கொண்ட காளமேகங்கள். மேகங்களுக்குக் கருமுதிர்தல் - நீர்கொண்டு பொழியும் பருவத்தனவாதல். பி-ம்:—[1]கால்பறிந்திறுவன. [2]வெளிகளாவன. [3]முகில்.

இது முதல் இருபத்தைந்து கவிகள் - இப்படலத்தின் முதற்கவி போன்ற கலிவிருத்தங்கள். (கக௪௦-௧-௨)

சு.—இராமலக்ஷ்மணர் கவந்தன்கையில் அகப்படுதல்.

> நாற்றிசைப் பரவையு மிறுதி நாளுறக்
> காற்றிசைத் தெழவெழுந் துலகைக் கால்பரந்
> தேற்றிசைத் [1]துரந்துவந் திடுங்கு கின்றன
> போற்[2]றிசை சுற்றிய [3]கரத்துப் புக்குளார்.

(இ - ள்.) இறுதி நாள் உற - யாவும் அழியும் பிரளயகாலம் வந்தமாத்திரத்தில், காற்று இசைத்து எழ - ஊழிக்காற்றுப் பேரொலியுடன் வீசியதனால், நால் திசை பரவையும்-நான்குதிக்குக்களிலுமுள்ள கடல்களெல்லாம், எழுந்து - பொங்கி, கால் பரந்து - பரவி, உலகை ஏற்று-உலகத்தை மூடுவதாய், இசை துரந்து வந்து - ஆரவாரத்தோடு தொடர்ந்து வந்து, இடுங்குகின்றன போல் - நெருங்குகின்றவை போல, திசை சுற்றிய - திக்குக்களை வளைத்த, கரத்து - (அக்கவந்தனது) கைகளினிடையிலே, புக்குளார்-(இராமலக்ஷ்மணர்) அகப்பட்டவரானார்கள்; (எ - று.)

உலகை மூடி உயிர்களை அழிக்கும் கடல்கள், திக்குக்களை மூடிப் பிராணிகளையழிக்கிற கவந்தன் கைகளுக்கு ஒப்புமை. கால்பரந்து, கால் - தமிழுபசர்க்கம். பி-ம்:—[1]உயர்ந்து. [2]திசைச். [3]கரத்திற். (கக௪௩)

எ.—இராமலக்ஷ்மணர் கவந்தன்கைகளை அரக்கன்சேனையென்றுகருதி மகிழ்தல்.

> தேமொழி திறத்தினு [1]லரக்கன் சேனைவந்
> தேமுற வளைந்ததென் றுவகை யெய்தினார்
> நேமிமால் [2]வரைவர நெருக்கு கின்றதே
> யாமென லாயகைம் மதிட்கு ளாயினார்.

(இ - ள்.) நேமி மால் வரை வர நெருக்குகின்றதே ஆம் எனல் ஆய கை மதிட்குள் ஆயினர் - சக்கரவாள மென்னும் பெரிய மலை வரவர நெருக்குகின்றது என்னும் படியான (கவந்தனது) கைகளாகிய மதிட்குள் சிக்கிய இராமலக்ஷ்மணர்கள்,—தேன் மொழி திறத்தினல் - தேன்போன்ற இனிய பேச்சையுடைய சீதையின் நிமித்தம், அரக்கன் சேனை - இராவணனுடைய சேனையானது, வந்து எம் உற வளைந்தது - வந்து காவலாகத் தம்மை வளைந்துகொண்டது, என்று - என்று நினைத்து, உவகை எய்தினர் - களிப்புக்கொண்டார்கள்; (எ - று.)

இவர்கள் களிப்புற்றது, இப்பொழுதே பகைவன்சேனையை யழித்துச் சீதையை மீட்குங் காலம் நேர்ந்தது என்ற எண்ணத்தினல்; போர்நேர்ந்த தென்ற மாத்திரத்தில் மனம்பூரித்தல், சுத்த வீரர்களின் இயல்பு. ஏமுற = எமமுற; தொகுத்தல், தேமொழி - அன்மொழித்தொகை. சக்கரவாளமலை - உலகத்தைச் சூழ்ந்துள்ள கடலைச் சுற்றிலும் எல்லையாக வட்டமாய் அமைந்துள்ளதொரு பெருமலை; அதனை இவன்கைக்கு உவமைகூறியது, வலிய பெரிய தோற்றத்துடன் வளைதலால்; கையை மதிளாக உருவகப்படுத்தியதும், அது பற்றியே. மதில் = மதிள்: போலி. தங்களைச்சுற்றிய கவந்தன்கைகளை, தங்களை வளைந்த இராக்கதர்சேனை யென மயங்கியதனல், மயக்கவணி.
பி-ம்:—[1] அரக்கர். [2] வரையென. (கககசச)

அ.—இது அரக்கர்சேனை யாதலால், அரக்கநரும் அருகிலுள்ளதுபோலும் என்று இராமன் இலக்குமணனுக்குக் கூறுதல்.

இளவலை நோக்கின னிராம னேழையை
யுளைவுசெ யிராவண னுறையு மூருமிவ்
வளவைய தாகுத லறிதி யையநங்
கிளர்பெருந் துயரமுங் கீண்ட தா[1]மென்றான்.

(இ - ள்.) இராமன்—, இளவலை நோக்கினன் - தம்பியாகிய இலக்குமணனைப் பார்த்து, 'ஐய—! (அரக்கன்சேனை நம்மைச்சூழ்ந்துள்ள தாதலால்), ஏழையை உளைவு செய் இராவணன் உறையும் ஊரும் இ அளவையது ஆகுதல் அறிதி - சீதையை(க்கவர்ந்து)வருத்தின இராவணன் வசிக்கிற ஊரும் இவ்விடத்திலுள்ள தென்பதை அறிவாயாக; (ஆதலால்), நம் கிளர் பெரு துயரமும் கீண்டது ஆம் - நமது வளர்ந்துவருகிற மிக்கதுன்பமும் ஒழிந்ததாகும்,' என்றான் - என்றுகூறினன்; (எ - று.)

இது அரக்கன்சேனை யாதலின், அவனூர் சமீபத்திலேயே இருக்கவேண்டும்; ஆதலால், நாம் அங்குச்சென்று பகைவென்று சீதையை மீட்டுத் துயரை நீக்கிக்கொள்ளலா மென்று இராமன் தம்பியை நோக்கிக் கூறினன். தம்பியை அண்ணன் 'ஐய' என்று விளித்தது, அன்பினல் வந்த மரபுவழுவமைதி.
பி - ம்:—[1] எனா. (கககசரு)

௯.—'அரக்கச் சேனையன்று' என்று இலக்குமணன் கூறுதல்.

முற்றிய வரக்கர்த முழங்கு தானையே
லெற்றிய முரசொலி யெங்குஞ் [1]சங்கிசை
பெற்றில [2]தாகலிற் பிறிதொன் றாமெனச்
சொற்றன னிளையவன் றொழுது [3]முன்னினான்.

(இ - ள்.) (அதற்கு), இளையவன் - இலக்குமணன், '(நம்மைவளைந்த இது), முற்றிய அரக்கர்தம் முழங்கு தானை எல் - (நம்மைச்) சூழ்ந்துள்ள அரக்கர்களது ஒலிக்கின்ற சேனையாயின், எற்றிய முரசு ஒலி - அடிக்கப்பட்ட முரசவாத்தியங்களின் கோஷமும், சங்கு இசை - சங்குகளின் ஓசையும், எங்கும் - ஒலிக்கும்; பெற்றிலது ஆகலின் - (இது அவ்வோசைகளைப்) பெற்றிராதபடியினால், பிறிது ஒன்று ஆம்-வேறொன்றேயாம்[சேனையன்று], என தொழுது சொற்றனன்-என்று(இராமனைத்)தொழுது சொல்லி,முன்னினான் - (அதனை இன்னதென்று அறிய) ஆலோசிப்பவனானான்; (எ - று.)—
ஏதுவணி. பி - ம்:—[1]சங்கொலி. [2]ஆமெனில். [3]முன்னின்றான். (௧௧௬௯)

௧௦.—இலக்குமணன் 'இது பெருநாகமாயிருக்கலாம்' என்று குறித்தல்.

தெள்ளிய வமுதெழத் தேவர் வாங்கிய
வெள்ளெயிற் றரவந்தான் வேறோர் நாகந்தான்
தள்ளரு வாலொடு தலையி னால்வளைத்
துள்ளுற[1]க் கவர்வதே யொக்கு மூழியாய்.

இதுவும், மேற்கவியும் - ஒருதொடர்.

(இ - ள்.) ஊழியாய்-பிரளயத்திலும் அழியாது நிலைநிற்பவனே! தெள்ளிய அமுது எழ - தெளிவான அமிருதம் உண்டாகும்படி, தேவர் வாங்கிய - தேவர்கள் (மந்தரமலையிற்சுற்றி) இழுத்த, வெள் எயிறு அரவம் தான்-வெள்ளிய பற்களையுடைய (வாசுகியென்னும்) பாம்புதானோ? (அன்றி), வேறு ஓர் நாகம் தான்-பிறிதொரு பாம்புதானோ? தள் அரு வாலோடு தலையினால் வளைத்து உள் உற கவர்வதே ஒக்கும் - தள்ளமுடியாத வாலோடு தலையையுஞ் சேர்த்து வளைத்து (அதனால் நாம்) உள்ளே அகப்பட்டுக்கொள்ளும்படி கவர்வது போலும்; (எ - று.)

'தான்' என்னும் இடைச்சொற்கள்-இங்கே விகற்பப்பொருளன. அசுரரும் கடல்கடைந்திருக்க இங்குத் தேவரைமாத்திரமே கூறினது, தலைமை பற்றி; இது, 'சிறப்புடைப்பொருளைத் தானெடுத்துமொழிதல்' என்னுந் தந்திரவுத்தியாம். **பி-ம்:**—[1]வளைவதையொத்தது. (௧௧௭௦)

௧௧.—இருவரும் கவந்தனெதிரிற் செல்லுதல்.

[1]என்றிவை விளம்பிய விளவல் வாசக
நன்றென [2]நினைந்தன னடந்த நாயக
னொன்றிரண் டியோசனை யுள்புக் கோங்கரு
ணின்றென விருந்தவக் கவந்த னேர்சென்றார்.

(இ - ள்.) என்று இவை விளம்பிய - என்று இவ்வாறு கூறிய, இளவல் வாசகம் - தம்பியினது வார்த்தையை, நடந்த நாயகன்-முற்செல்லுகிற இராமன், நன்று என நினைந்தனன்-சரியானதென்று கருதினான்; (உடனே அவ் விருவரும்), ஒன்று இரண்டு யோசனை உள் புக்கு - இரண்டுயோசனை தூரம் உள்ளேசென்று, ஓங்கல் தான் நின்று என இருந்த-மலைநின்றாற்போல இருந்த, அ கவந்தன் - அந்தக்கவந்தனது, நேர்-எதிரில், சென்றார்-போனார்கள்.

ஒன்றிரண்டு - பண்புத்தொகை; ஓரிரண்டு. தான்-அசை ஓங்கல்-உயர்ந்திருப்பதென மலைக்குக் காரணப்பெயர். பி - ம்:—[1]என்றனனியம்பிய. [2]நினைந்ததிர்நடக்கும். (கககஅ)

கஎ.—இதுமுதல் ஒன்பது கவிகள் - கவந்தனது தோற்றத்தைக் கூறும்.

வெயிற்சுட ரிரண்டினை மேரு மால்வரை
[1]குயிற்றிய வாமெனக் கொதிக்குங் கண்ணின
[2]னெயிற்றினுக் கிடையிரு காத [3]மீண்டிய
வயிற்றிடை வாயெனு மகர வேலையான்.

(இ - ள்.) வெயில் சுடர் இரண்டினை மேரு மால் வரை குயிற்றிய ஆம் என கொதிக்கும் கண்ணினன் - வெம்மையையுடைய இரண்டு சூரியரைப் பெரியமேருபருவதம் (தன்னிற்) பதிக்கப்பெற்றதென்னும்படி கொதிக்கின்ற கண்களையுடையவனும்,—எயிற்றினுக்கு இடை - பற்கள் ஒவ்வொன்றுக்கும் இடையிலே, இருகாதம் ஈண்டிய-இரண்டுகாததூரம் பொருந்தப்பெற்றதும், வயிற்றிடை - வயிற்றின்நடுவில் உள்ளதுமான, வாய் எனும் - வாயென்னப் பட்ட, மகரம் வேலையான் - சுறாமீன்களையுடைய சமுத்திரத்தையுடையவனும்,—(எ - று.)

இல்பொருளுவமை. ஈற்றடி - உருவகம். பரந்தகடல் - அகன்றவாய்க்கும், கடலிலுள்ள சுறாமீன்கள்-வாயிலுள்ள பற்களுக்கும் உவமை. பி - ம்:—[1]குயிற்றியது. [2]எயிற்றிடைக்கு. [3]ஈட்டிய. (கககசு)

கஅ. ஈண்டிய புலவரோ டவுண ரிந்துவைத்
தீண்டிய நெடுவரைத் தெய்வ மத்தினைப்
பூண்டுயர் வடமிரு [1]புடையும் வாங்கலி
[2]னீண்டெனக் கிடந்தன நிமிர்ந்த கையினான்.

(இ - ள்.) ஈண்டிய புலவரோடு - திரண்டதேவர்களும், அவுணர்-அசுரர்களும், இந்துவை தீண்டிய நெடு வரை தெய்வம் மத்தினை-சந்திரனை அடைதலாகக்கொண்ட பெரிய மந்தரமலையாகிய தெய்வத்தன்மையுள்ள மத்தை, பூண்டு - சுற்றி, உயர் வடம்-சிறந்த (வாசுகியென்னும் பாம்பாகிய) கயிற்றை, இரு புடையும் வாங்கலின்-இரண்டுபக்கங்களிலும் இழுத்துக் கடைதலினால், நீண்டு என - (அந்நாகம்) நீண்டாற்போல, கிடந்தன-கிடந்தனவான, நிமிர்ந்த கையினான் - நீண்ட கைகளையுடையவனும்,—(எ - று.)

மந்தரமலை - அவனுடலுக்கும், அதன் இருபுறத்தும் நீண்ட வாசுகியென்னும் பாம்பி னுடல் - அவன் கைகளுக்கும் உவமை. நீண்டு - எச்சத்திரிபு. என-உவமவுருபு. கிடந்தன - பலவின்பாற் பெயர். மத்து - மந்தமென்ற வடசொல்லின் திரிபு; கடைகருவி. "மத்துமந்தரம் வாசுகிகடைகயி றடைதூண், மெத்துசந்திரன் சுராசுரர் வேறுவேறுள்ள, கொத் திரண்டுபால் வலிப்பவர்" எனப் பாலகாண்டத்திற் கூறினமை காண்க. இனி, இந்துவைத் தீண்டிய நெடுவரை யென்பதற்கு - உயர்ச்சியாற்சந்திர மண்டலத்தையளாவிய மலையென்றலும் ஒன்று. பி - ம்:—[1]புடையின். [2]நீண்டன. (௧௧௫௦)

௧௪. தொகைக்கனற் கருமகன் றுருத்தித் தூம்பெனப்
புகைக்கொடி [1]கனலொடு பொடிக்கு மூக்கினன்
பகைத்தகை நெடுங்கடற் பருகும் பாவகன்
சிகைக்கொழுந் [2]தெனவெதிர் தெரியு நாவினன்.

(இ - ள்.) கரு மகன் - கருமானுடைய, தொகை கனல்-மிக்க நெருப்பையுடைய உலைக்களத்திலே யுள்ள, துருத்தி - துருத்தியினது, தூம்பு என - துவாரம்போல, கனலொடு - நெருப்பையும், கொடி புகை-(அதற்குக்) கொடியாயிருக்கிற புகையையும், பொடிக்கும் - வெளிப்படுத்துகிற, மூக்கினன் - மூக்கின் துவாரத்தையுடையவனும்,—பகை தகை - பகைமைக்குணமுடைய, நெடு கடல் - பெரிய கடலை, பருகும் - (அதிகப்படவொட்டாமல்) குடித்து ஒருநிலையில் நிற்கச்செய்கிற, பாவகன் - (படபாமுக) அக்கினியினது, சிகை கொழுந்து என-சுவாலையின் கொழுந்து என்னும்படி, எதிர் தெரியும்-(கண்ணுக்கு) எதிரேதெரிகிற, நாவினன் - நாக்கையுடையவனும்,—(எ - று.)

தொகைக்கனல் - உலைக்களத்துக்குப் பண்புத்தொகை யன்மொழி. கருமகன் - இரும்பு வேலை செய்யுங் கம்மாளன். துருத்தி-உலைக்களத்துக் கனல் மிக்கு எரியும்படி காற்றையுண்டாக்கத் தோலினாற் செய்யப்பட்ட ஓர் கருவி. கொடி - துவசம். மேல் தோன்றும் கொடிகள் அதற்கு உரிய அரசர்களைத் தூரத்திலுள்ளார்க்கும் புலப்படுத்துவதுபோல, ஆகாயத்தி லெழும்பும் புகையானது அக்கினியைப் புலப்படுத்துவதனால், அதனை அக்கினிக்குக் கொடியாகக்கூறுவது, வழக்கம். துருத்தித் தூம்பு மூக்குத்துவாரத்திற்கு, வடிவத்தில் உவமை. நெருப்புக்கு நீர் மாறுதலால், கடலுக்கு 'பகைத் தகை' என்ற அடைமொழி கொடுத்தார். கடலிடையிலுள்ள படபை யென்னும் பெண் குதிரையின் முகத்திலுள்ள அக்கினியானது, அக்கடலில் விழும் பேராறுகள் முதலியவற்றினாற் கடலில் நீர் மிகவொட்டாதபடி உறிஞ்சி அதனை என்றும் ஒரு நிலையிலே இருக்கச் செய்கின்றதென்பது, நூற்கொள்கை. பி-ம்:—[1]காலொடு, காலெனப். [2]இதுவெனத்திருகும். (௧௧௫௧)

௧௫. புரண்டுபோம் பிடைவர வெருவிப் புக்குறை
யரண்டனை நாடியோ ரருவி மால்வரை
முரண்[1]டொகு முழைநுழை முழுவெண் டிங்களை
யிரண்டுகூ [2]றிட்டென விலங்கெ யிற்றினன்.

(இ - ள்.) பாம்பு புரண்டு இடை வர-(இராகுவென்னும்) பாம்பு புரண்டு தன்னிடத்து வருவதனால், வெருவி - அஞ்சி, புக்கு உறை அரண்தனை நாடி-புகுந்து வசித்தற்கு உரிய பாதுகாப்புள்ள இடத்தைத் தேடி, ஓர் அருவி மால் வரை முரண் தொகு முழை நுழை - அருவிகளையுடைய பெரிய ஒரு மலையினது வலிமை பொருந்திய குகையில் நுழைகிற, வெள் முழு திங்களை-வெண்ணிறமான பூர்ண சந்திரனை, இரண்டு கூறு இட்டு என - இரண்டு கூறாகச் செய்து வைத்தாற்போல, இலங்கு-விளங்குகிற,எயிற்றினன்-கோரப்பற்களையுடையவனும்,— (எ - று.)

மலை - இவனது உடம்பிற்கும், குகை - இவனது வாய்க்கும், கூறிட்ட சந்திரன் - அதிலுள்ள இரண்டு கோரதந்தங்களுக்கும் உவமை; **தற்குறிப்பேற்றவணி.** **பி ம்:—**[1]தகு. [2]இட்டன. (ககருஉ)

கசு. ஓதநீர் மண்ணிவை முதல வோதிய
பூதமோ ரைந்தினிற் பொருந்திற் றன்றியே
வேதநூல் வரன்முறை விதிக்கு [1]மைம்பெரும்
பாதகந் திரண்டுயிர் படைத்த பண்பினான்.

(இ - ள்.) ஓதம் நீர்-குளிர்ச்சியுள்ள நீரும், மண்-பூமியும், இவை முதல-(என்ற) இவை முதலியனவாக, ஓதிய-சொல்லப்பட்ட, பூதம் ஓர் ஐந்தினில்-பஞ்ச பூதங்களிலும், பொருந்திற்று அன்றி - (இவனது உடல்) ஆக்கப்பட்டதல்லாமல்,—வேதம் நூல் வரல் முறை விதிக்கும்-வேதசாஸ்திரங்களிற் கிரமப்படி கூறப்பட்ட, ஐ பெரு பாதகம் - பஞ்சமகா பாதகங்களெல்லாம், திரண்டு ஒருங்கு சேர்ந்து, உயிர் படைத்த - உயிரைப் பெற்ற, பண்பினான் - (உடலின்) தன்மையுடையவனும்,—(எ - று.)

தற்குறிப்பேற்றவணி. உலகத்திலுள்ள பிராணிகளின் குணந்தொழில்கள்போலன்றி இக்கவந்தனது குணந்தொழில்கள் வேறுபட்டுள்ளதனால், உலகத்தாருடைய உடல்கள் பஞ்சபூதங்களினால் ஆக்கப்பட்டதுபோல இவனது உடல் ஆக்கப்படாமல் பெரும்பாவத்தினாலே ஆக்கப்பட்டதாகக் குறித்தார். உலகத்துப்பிராணிகளின் உடல்கள் பஞ்சபூதங்களினாலும் ஆக்கப்பட்டன வென்பது பிரசித்தம். பஞ்சபூதங்கள் - பிருதிவி, அப், தேயு, வாயு, ஆகாசம் என்பன. முதல - பலவின்பாற் குறிப்பு வினையாலணையும்பெயர். பஞ்சமகாபாதகங்களாவன:—பொய், கொலை, களவு, குடி, பிறர்மனைநயத்தல் என்பன: சிறிது வேறுபடவுங் கூறுவர். **பி ம்:—**[1]அப். (ககருங)

கஎ. வெய்யவெங் கதிர்களை விழுங்கும் வெவ்வராச்
செய்தொழி [1]லிலைதுயில் செவியின் றெள்ளையான்
பொய்கிளர் வன்மையிற் புரியும் புன்மையோர்
வைகுறு நரகையு நகும்வ யிற்றினன்.

(இ - ள்.) வெய்ய வெம் கதிர்களை-வெவ்வியதும் விரும்பத்தக்கதுமான கிரணங்களையுடைய சூரியசந்திரர்களை, விழுங்கும் - உட்கொள்ளுகிற, வெம்

அரா - கொடிய (இராகுகேதுவென்னும்) பாம்புகள், செய் தொழில் இலை - செய்யுந்தொழில்இல்லாமல், துயில்-தூங்குதற்கு உரிய, செவியின் தொள்ளை யான் - செவித்தொளைகளையுடையவனும்,—கிளர் வன்மையின்-மிக்ககொடு மையினால், பொய் புரியும் - பொய்முதலியபாவங்களைச் செய்கிற, புன்மை யோர் - அற்பகுணமுடைய பாவிகள், வைகுறும்-தங்குகிற, நரகையும்-நரகத் தையும், நகும் - (தனக்கு ஒப்பாகாதென்று) பரிகசிக்கும்படியான, வயிற்றி னான் - கொடுவயிற்றையுடையவனும்,—(எ - று.)

'வெய்யவெங்கதிர்கள்' என ஒருதொடராகக் கூறினாலும், 'வெய்ய' என் பதைச் சூரியனுக்கும், 'வெம்' என்பதைச் சந்திரனுக்கும் அடைமொழியாக் குக. 'வெம்' என்பது, "வெம்மை வேண்டல்" என்னுந் தொல்காப்பியத்தின் படி இங்கேவிரும்ப லென்னும் பொருளது. இவனது செவித்தொளைகள் பெரும்பிலம்போன்றுள்ளன வென்பார், இராகுகேதுக்கள் தூங்குதற்கு உரி யனஎன்றார். 'பொய்' என்றது-மற்றையபாவங்களுக்கும் உபலக்ஷணம். நரகத் தில் உயிர்கள் வருந்துதலினும் மிகுதியாக இவனது வயிற்றில் கொல்லாது ஒருங்கேவிழுங்கப்பட்ட பிராணிகள் தவிக்கின்றன வென்பது, பின்னிரண் டடியின் கருத்து. இல்லை = இன்றி: முற்றெச்சம். இராமலக்குமணரைக் கவரும் இவ்வரக்கன் சந்திரசூரியரையும் கைப்பற்றி விழுங்கவல்லா னென் பதுபட, இராகுகேதுக்களுக்குச் செய்தொழிலில்லை யென்றா ரென்னலாம். தொள்ளை = தொளை. தொளை = துளை. பி-ம்:—[1]இல. (கக௫௪)

க௮. முற்றிய வுயிரெலா முருங்க வாரித்தான்
பற்றிய கரத்தினன் பணைத்த பண்ணையிற்
றுற்றிய புகுதருந் [1]தோற்றத் தால்யமன்
கொற்றவாய் தற்செயல் குறித்த வாயினான்.

(இ - ள்.) முற்றிய உயிர் எலாம்-சூழவளைக்கப்பட்ட பிராணிகளெல்லா வற்றையும், முருங்க அழியும்படி, வாரி பற்றிய-வாரியெடுத்த, கரத்தினன் - கைகளையுடையவனும், பணைத்த பண்ணையில் - பருத்துள்ள படகுபோன்ற (தனது) வயிற்றில், துற்றிய - உட்கொள்ள, புகுதரும் - (அப்பிராணிகள்) நெருங்கிப்புகுகிற, தோற்றத்தால் - காட்சியால், யமன் கொற்றம் வாய்தல் செயல் குறித்த - யமனது பட்டணத்தின் வெற்றிபெற்ற வாயிலின் செயலை யொத்த, வாயினன்-வாயையுடையவனும்,—(எ - று.)—தான்-அசை.

யமனது பட்டணத்தின் வாசல் - கவந்தனது வாய்க்கு, வருத்தமனு பவித்தற்பொருட்டு உட்புகுதற்கு உயிர்கள் வந்து நெருங்குதலால் ஒப்புமை. பண்ணைபோல்வதைப் பண்ணை யென்றது,உவமவாகுபெயர். பண்ணை-படகு. துற்றிய - துற்ற: செய்யிய வென்னும் வாய்பாட்டு எதிர்கால வினையெச்சம். வாய்தல் = வாயில். பி-ம்:—[1]தோற்றத்தானமன். (கக௫௫)

கக. ஓலமார் கடலென முழங்கு மோதையா
னலமே யென[1]விருண் டழன்ற வாக்கையா

னீலமா னேமியிற் றலையை நீக்கிய
காலநே மியிற்பெருங் கவந்தக் காட்சியான்.

(இ - ள்.) ஓலம் ஆர் கடல் என முழங்கும் ஓதையான்-ஆரவாரம் மிக்க கடல்போல ஒலிக்கும் பேரொலியுடையவனும்,—ஆலமே என இருண்டு அழன்ற ஆக்கையான்-ஆலாகல விஷந்தா னென்னும்படி கறுத்துக் கொதிப்புக் கொண்ட சரீரமுடையவனும்,—நீலம் மால் - நீலநிறமுடைய திருமால், நேமியின் - (தனது) சக்கராயுதத்தினால், தலையை நீக்கிய-தலையை அறுத்துத் தள்ளப்பெற்ற, காலநேமியின் - காலநேமியென்னும் அசுரன் போல, பெரு கவந்தம் காட்சியான்-பெரிய கவந்தத்தின் தோற்றத்தையுடையவனும்,—(எ-று.)

திருமால் காலநேமியேன்னும் அசுரனைக் கடிந்த கதை:—நரசிங்காவதாரஞ் செய்த விஷ்ணுவினால் கொல்லப்பட்ட இரணியனுக்குக் காலநேமி யென்னும் ஓர் மகன் நூறுதலைகளையும் நூறுகைகளையும் உடையவனாயிருந்தான்: அவன், தேவாசுர யுத்தத்தில் முதுகிட்ட அசுரர்கள் பக்கத்தில் வந்து தேவர்கள்யாவரையும் சயித்துச் சத்தியலோகத்திற் சென்று பிரமனைத் தேவர்கள் துதிப்பதுபோல அசுரர்யாவரும் தன்னை வணங்கித் துதிக்கும்படி வீற்றிருந்தான்; பிறகு அவன் செருக்குக்கொண்டு, தன்தகப்பனை [இரணியனை]க் கொன்ற திருமாலினிடத்துச் சென்று பகைமைபாராட்டிப் போர்செய்யத்தொடங்க, உடனே திருமால் தனது சக்கராயுதத்தினால் அவனது நூறுதலைகளையும் நூறுகைகளையும் அறுத்துத்தள்ளிவிட்ட பின்பும், கவந்தரூபமாகிய அவன் அஞ்சாது எதிர்த்துநிற்க,அப்பொழுது திருமாலின் வாகனமாகிய கருடபகவான் அக் காலநேமியைத் தனது மார்பினால் வீழ்த்தினா னென்பது. பி-ம்:—[1] அழன்றிருண்ட. (௧௧௫௬)

௨0.—இராமலக்ஷ்மணர் கவந்தனைக் காணுதல்.

தாக்கிய தணப்பில்கா லெறியத் தன்னுடை
மேக்குயர் கொடுமுடி யிழந்த மேருநே
ராக்கையி னிருந்தவன் றன்னை யவ்வழி
நோக்கின ரிருவரு நுணங்கு கேள்வியார்.

(இ - ள்.) தாக்கிய தணப்பு இல் கால் எறிய - மோதுந்தன்மையுள்ள நீங்குதலில்லாத பெருங்காற்று அடித்தலினால், தன்னுடை-தனது, மேக்கு உயர் கொடுமுடி-மிகவுயர்ந்த சிகரங்களை, இழந்த—, மேரு - மேருமலையை, நேர் - ஒத்த, ஆக்கையின்-சரீரத்தோடு, இருந்தவன்தன்னை-இருந்தவனாகிய கவந்தனை, நுணங்கு கேள்வியார் இருவரும் - நுட்பமான நூற்கேள்விகளையுடையவர்களான அவ்விருவரும், அ வழி - அவ்விடத்து, நோக்கினர் - பார்த்தார்கள்; (எ - று.)

மேரு கோடுமுடியிழந்தகதை:—முன்னொருகாலத்தில் வாயுதேவனுக்கும் ஆதிசேஷனுக்கும் தமக்குள் யார்பலசாலியென்று விவாதமுண்டாக, அதனைப் பரீட்சித்தறியும்பொருட்டு வாயுதேவன் மேருமலையின் சிகரத்தைப்

பெயர்த்துத் தள்ளுவதென்றும், ஆதிசேஷன் அதுபெயரவொட்டாமற் காத்துக்கொள்வதென்றும் கோட்பாடுஉண்டாகி, அங்ஙனமே இருவரும் தேவர் முதலியோரின்முன்னிலையில் தம்தம்வலிமையைக் காட்டத்தொடங்கிய போது, ஆதிசேஷன் தனதுஆயிரம்படங்களாலும் மேருமலையின் ஆயிரஞ்சிகரங்களையும் கவித்துக்கொண்டு பெயரவொட்டாமல் வெகுநேரங் காக்க, பின்பு வாயுதேவன் தன்வலிமையால் அம்மலைச்சிகரங்களில் மூன்றைப் பெயர்த்துக் கொண்டுபோய்த் தென்திசையில் தள்ளிவிட்டனன் என்பதாம். இவனது தலையற்றஉடலுக்கு, சிகரங்களையெல்லாம் இழந்த மேருவென்று இல்பொருளுவமை கூறினர். வாயு சதாகதியாதலின், அதற்கு 'தணப்பில்'என்ற அடைமொழிகொடுக்கப்பட்டது. மேக்கு=மேல். (ககருஎ)

உக.—இராமலக்ஷ்மணர் கவந்தன்வாயைக் காணுதல்.

நீர்புகு நெடுங்கட [1]லடங்கு நேமிசூழ்
பார்புகு நெடும்பகு வாயைப் [2]பார்த்தனர்
சூர்[3]புக லரியதோ ரரக்கர் தொன்மதி
லூர்புகு வாயிலோ விதுவென் [4]றுன்னினர்.

(இ - ள்.) நீர் புகும் - பேராறுகள் விழப்பெற்ற, நெடு கடல் - பெரிய கடல்கள், அடங்கு - உள் அடங்கப்பெற்ற [கடல்களைச்சுற்றிய], நேமி-சக்கரவாளமலையினால், சூழ் - சூழப்பட்ட, பார் - பூமி, புகும் - நுழையும்படியான, நெடு பகுவாயை - நீண்ட பிளந்த [திறந்துள்ள] வாயை, பார்த்தனர் - பார்த்து, (அவ்விருவரும்), 'இது—, சூர் புகல் அரியது - தேவர்களாலும் உட்செல்லப்பெறாத, ஓர்-ஒரு, அரக்கர் தொல் மதில் ஊர் புகு வாயிலோ-அரக்கருடைய பழைய மதில்சூழ்ந்த ஊர்க்குட் புகுவதற்கு ஏற்பட்ட வாசலோ?' என்று உன்னினர் - என்று நினைத்தார்; (எ - று.)

பூமியைச் சுற்றிக் கடல்களும், அவற்றைச்சுற்றிச் சக்கரவாள மலையும் இருப்பதாகக் கூறுதல், நூற்கொள்கை. இரண்டாமடி - தொடர்புயர்வுநவிற்சியணி. சூர் - அச்சமுமாம். வாயில்=இல்வாய்; இலக்கணப்போலி. கடலடங்கும் வாய், பார்புகும்வாய் என இரண்டையும் வாய்க்கு அடைமொழியாக்கினும் அமையும். பி-ம்:—[1]ஒடுங்கு. [2]பார்த்தனன். [3]புகலாயது. [4]உன்னினன். (ககருஅ)

உஉ.—இலக்குமணன் கவந்தனைப் பூதமென்று கருதிக் கவலைகொண்டு இராமனிடம் கூறல்.

அவ்வழி யிளையவ [1]னமர்ந்து [2]நோக்கியே
வெவ்விய தொருபெரும் பூதம் வில்வலாய்
[3]வவ்விய தன்கையின் வளைத்து வாய்ப்பெய்துஞ்
செய்வதெ னிவணெனச் செம்மல் சொல்லுவான்.

(இ - ள்.) அ வழி - அப்பொழுது, இளையவன் - இளைய பெருமாள்,— அமர்ந்து நோக்கி - உற்றுப்பார்த்து, (பிறகு), (இராமனை நோக்கி), வில் வலாய்-விற்றொழிலில் வல்லவனே! வெவ்வியது ஒரு பெரு பூதம்-கொடிய

தாகிய ஒரு பெரும்பூதமானது, தன் கையின் வளைத்து - தனதுகைகளால் வளைத்து, வவ்விய - கவர்ந்தபிராணிகளை, வாய் பெயும் - வாயிலே போகட்டுக்கொள்ளும்; இவண் செய்வது என் - (இதன்கையிலகப்பட்டுக்கொண்ட நம்மையும் அவ்வாறே வாயிற்போகட்டுக்கொள்ளு மாதலால்) இப்பொழுது, (நாம்) செய்யக்கூடியது யாது?' என - என்று சொல்ல,—செம்மல் - இராமபிரான், சொல்லுவான் - மறுமொழிகூறுபவனானான்; (எ - று.)—அதனை மேற்கவிகளிற் காண்க.

வவ்விய - பலவின்பால் வினையாலணையும் பெயர். செம்மல் - ஆண்பாற்சிறப்புப்பெயர். பி - ம்:—[1]அமைந்து. [2]நோக்கிய. [3]வவ்வியே. (ககருரு)

உரு.--இதுமுதல் ஐந்துகவிகள்-இராமன் இலக்குமணனை நோக்கிக்கூறுவன.

பாரிட மேயிது பரவை சுற்றுறும்
பாரிட மரிதெனப் பரந்த மெய்யது
பாரிடம் [1]வலம்வரப் பரந்த கையது
பாரிடந் தெடுத்தமா [2]வனைய பாழியாய்.

இரண்டுகவிகள் - ஒருதொடர்.

(இ - ள்.) பார் இடந்து எடுத்த மா அனைய பாழியாய் - பூமியைக் (கோட்டாற்) குத்தியெடுத்துக் கொணர்ந்த வராகமூர்த்தியை யொத்த பலமுள்ளவனே! பரவை சுற்றுறும் பார்[பரு] இடம் அரிது என பரந்த மெய்யது-கடல் சூழ்ந்த அகன்ற இடமான பூமியும் (இடம்) போதாதென்னும்படி பரந்துள்ள உடம்புடையது: இடம் வலம் வர பரந்த கையது - இடப்பக்கத்திலும் வலப் பக்கத்திலும் பொருந்திய நீண்ட கைகளையுடையது: (ஆதலால்), இது பாரிடமே - இது பூதந்தான்; பார் - (நீ) பார்ப்பாயாக; (எ - று.)

ஒவ்வொருஅடியிலும் முதலில் சிலஎழுத்துக்கள் ஒருதன்மையனவாய் நின்று பொருள்வேறுபட்டு வந்ததனால், இது -யமக மென்னுஞ் சொல்லணி. இரண்டாமடியில், 'பாரிடம்' என்பது - பரு இட மென்று பிரிந்து, அகலிட மென்று பொருள்படும்; பண்புத்தொகை; பண்புப்பெயர் ஈறுபோய் இடை யுகரமுங்கெட்டு ஆதிநீண்டது. மா - விலங்கு: இப்பொதுப்பெயர், இங்கே சிறப்பாய்ப் பன்றியைக் குறித்தது.

பாரிடந் தெடுத்த கதை:—ஒருகாலத்திற் பூமியைப் பாயாகச் சுருட்டியெடுத்துக்கொண்டு கடலில் மூழ்கிப்போன இரணியாக்கனைத் திருமால் தேவர் முனிவர் முதலியோரது வேண்டுகோளால் மகாவராகரூபமாகத் திருவவதரித்துக் கொன்று பூமியைக் கோட்டாற் குத்தியெடுத்துக் கொண்டு வந்து பழையபடி விரித்தருளினன் என்பதாம். இப்பொழுது நடக்கிற **சுவேத**வராககல்பத்துக்கு முந்தின பாத்மகல்பத்தைப் பற்றிய பிரளயத்தின் இறுதியில் திருமால் பிரளயப்பெருங்கடலில் மூழ்கியிருந்த பூமியை மேலே யெடுக்க நினைத்து ஸ்ரீவராக ரூபத்தைச் செய்தருளிப் பூமியை யெடுத்து வந்தன னென்றும் புராண வரலாறு உண்டு. **பி-ம்:**—[1]அலம்வர. [2]வாயிற்பாழிவாய். (ககருசு)

உச. தோகையும் பிரிந்தன ளெந்தை துஞ்சினான்
வேகவெம் பழிசுமந் துழல வேண்டலே
னாகலின் யானினி யிதனுக் காமிட
[1]மேகுதி யீண்டுநின் றிளவ லேயென்றான்.

(இ - ள்.) இளவலே - தம்பீ! தோகையும் பிரிந்தனள் - மயில்போன்ற சாயலையுடைய சீதையும் பிரிந்தாள்; எந்தை துஞ்சினான் - தகப்பன்முறையான சடாயுவும் (அவள்நிமித்தம்) இறந்துவிட்டான்; வேக வெம் பழி சுமந்து உழல வேண்டலேன் - (இவ்வாறு) மனமழியும்படி கொடும்பழியைத் தாங்கி யலைதற்கு விரும்புகின்றேனில்லை; ஆகலின் - ஆதலால், இனி யான் இதனுக்கு ஆமிடம் - இப்பொழுது நான் இப்பூதத்திற்கு நுகரப்படும்பொருளாவேன்; ஈண்டு நின்று ஏகுதி - (நீமாத்திரம்) இங்கிருந்து (தப்பி ஊர்க்குத்) திரும்பிச் செல்வாயாக, என்றான்—; (எ - று.)

தோகை - பெண்ணுக்கு இருமடியாகுபெயர். 'எந்தை துஞ்சினான்' என்றவிடத்து, இறந்தது தழுவிய எச்சப் பொருளொடு உயர்வு சிறப்புப் பொருளதுமான உம்மை விகாரத்தால் தொக்கது. 'எந்தை துஞ்சினான்' என்பதற்குத் தசரதன்மரணத்தைப் பொருளாக்குதல் சிறப்பன்று. துஞ்சினான் - மங்கலவழக்கு. இனி, வேகம் வெம்பழி யென்றும் பிரிக்கலாம்; உக்கிரமான கொடும்பழி: அல்லது, (உலகத்தில்) விரையப்பரவுந்தன்மையதான கொடும்பழி யென்க. இங்கே 'வெம்பழி' என்றது, சீதையையும் சடாயுவையும் இழந்ததை. ஆமிடம் - ஆமிஷமென்ற வடமொழியின் திரிபு; நுகரத் தக்க வஸ்து வென்று பொருள். இனி, வடமொழித்திரிபாகவே கொண்டு மாமிசமென்று பொருள்கூறுதலும், ஆம் இடம் என்று தமிழ்மொழியாகப் பிரித்து உரைத்தலும் சிறவா. பி-ம்:--[1]ஏகுவனேகுதியிளவன்மீண்டென்றான்.

உரு. ஈன்றவ ரிடர்பட வெம்பி துன்புறச்
சான்றவர் [1]துயருறப் [2]பழிக்குஞ் [3]சார்வுமாய்த்
தோன்றலி [4]னென்னுயிர் துறந்த போதலா
லூன்றிய பெரும்பழி துடைக்க வொண்ணுமோ.

மூன்றுகவிகள் - ஒருதொடர்.

(இ - ள்.) ஈன்றவர் இடர் பட-பெற்றவர்கள் விசனமடையவும், எம்பி துன்பு உற - எனது தம்பியாகிய நீ வருத்தமடையவும், சான்றவர் துயர் உற - பெரியவர் துன்பமடையவும், பழிக்கும் சார்வும் ஆய் - பழிகளுக்கும் ஆதாரமாய், தோன்றலின் - (யான்) தோன்றியுள்ளதனால், என் உயிர் துறந்த போது அலால் - எனது உயிரை விட்டபோதல்லாமல் [யான் இறந்தாலன்றி], ஊன்றிய பெரு பழி - நிலைபெற்ற இப்பெரும்பழியை, துடைக்க ஒண்ணுமோ - நீக்குதல் கூடுமோ? [கூடாது என்றபடி]; (எ-று.)

ஈன்றவர்-தந்தையாகிய தசரதனும், தாயாகிய கௌசலை முதலியோரும். அவர்கட்கு இடர், புத்திரரைப்பிரிந்ததனாலானது. எம்பி - முன்னிலைப் படர்க்கை இடவழுவமைதி. துன்பு - வனவாசத்தாலானது. சான்றவர் -

சடாயு: உயர்வுப்பன்மை. ஒண்ணுமோ = ஒன்றுமோ: மரூஉ. பி-ம்:—[1]துயர் பட. [2]பழிகருச். [3]சான்றுமாய். [4]இன். (ககசுஉ)

உசு. இல்லியல் புடைபநீ ரளித்த வின்சொலாம்
வல்லியவ் வரக்கர்தம் மனையு ளாளெனச்
[1]சொல்லிநன் மலையெனச் சுமந்த [2]தூணியன்
வில்லினென் செல்வெனோ மிதிலை வேந்தன்பால்.

(இ - ள்.) மிதிலை வேந்தன்பால் - மிதிலை நகரத்து அரசனான சனக ராசனிடத்தில்,—'இல் இயல்பு உடைய - இல்லறவாழ்க்கைக்கு உரிய குணத்தையுடைய, நீர் அளித்த-உம்மால் (கன்னிகாதானஞ்செய்து) கொடுக் கப்பட்ட, இன் சொல் ஆம் வல்லி - இனிய சொற்களை யுடையளான பூங் கொடிபோன்ற சீதை, அ அரக்கர்தம் மனை உளாள் - அந்த இராக்கதர்க ளுடைய வீட்டி லிருக்கிறாள்,' என சொல்லி - என்று சொல்லிக்கொண்டு, நல் மலை என சுமந்த தூணியன் - நல்ல மலைபோலத் தாங்கப்பட்ட தூணி யையுடையேனாகியும், வில்லினென் - வில்லையுமுடையேனாகியும், செல் வெனோ - போவேனோ? (எ - று.)

மனையாளை மாற்றார்கையில் விட்டிட்டு அதற்கு மாறுசெய்யமாட்டா மலே வீரர்க்குஉரிய சின்னங்களோடும் அம்மனைவியின் பெற்றோர்முன் னிலையிற் செல்வதினும் இழிவுதருவது வேறொன்றில்லை யென்பது கருத்து. இல், வல்லி - ஆகுபெயர்கள். அவ்வரக்கரென்ற சுட்டு, பிரசித்தியைக் காட் டும். 'மலையெனச்சுமந்த' என்ற அடைமொழியை, வில்லுக்குங் கூட்டுக. மிதியென்னும் அரசனால் அமைக்கப்பட்ட நகரமாதல்பற்றி, 'மிதிலா' என்று பெயர். நீர் - உயர்வுப்பன்மை. பி-ம்:—[1]சொல்லினன். [2]தோண்மிசை, தூணி யென். (ககசுந)

உஎ. தளையவிழ் கோதையைத் தாங்க [1]லாற்றல
னிளைபுரிந் தளித்தன்மே லிவர்ந்த [2]காதல
னுளனென வுரைத்தலி னும்ப ரானென
விளைதனன் றாதலின் விளித [3]னன்றென்றான்.

(இ - ள்.) தளை அவிழ் கோதையை தாங்கல் ஆற்றலன் - (இதழ்கள்) முறுக்குஅவிழப்பெற்ற பூமாலையை யணிந்த சீதையைக் காப்பாற்றத்திறமை யற்றவனாய், (பறிகொடுத்து), இளை புரிந்து அளித்தல்மேல் இவர்ந்த காத லன் - தம்பியினால் விரும்பிக்காப்பாற்றப்படுதலில் ஆசைகொண்டவனாய் [மனைவியை யிழந்த சோகத்தினால் தற்காத்துக் கொள்ளும்வலியும் அற்று], உளன் - இருக்கின்றான், என - என்று, உரைத்தலின் - (பிறராற் குறை வாகச்) சொல்லப்பெறுவதைவிட, உம்பரான் என விளைதல் - (இராமன்) மேலுலகத்திலுள்ளான் [இறந்தான்] என்றுசொல்லப்பெறுதல், நன்று நல் லது, ஆதலின் - ஆகையினால், விளிதல் நன்று- அவ்வாறு யாவருஞ் சொல் லும்படிநான்) இறந்துவிடுவதே நல்லது என்றான் - என்றுங்கூறினான்.

இளை - இளையோனுக்குப் பண்பாகுபெயர். **பி-ம்:**—[1]ஆற்றலென். [2]காதலேன். [3]நன்றரோ. (கககசு)

வேறு.

உஅ.—இதுமுதல் எட்டுக்கவிகள் - இலக்குமணன் மறுமொழி.

ஆண்டா னின்னன பன்னிட வையற் கிளவீர
[1]னீண்டியா னுன்பின் [2]னேகிய பின்னிவ் விடர்வந்து
மூண்டான் முன்னே யாருயி ரோடு முடியாதே
மீண்டே போதற் காமெனி னன்றென் [3]வினையென்றான்.

(இ - ள்.) ஆண்டான் இன்னன பன்னிட - (எம்மை) அடிமையாக வுடையவனான இராமபிரான் இவ்வார்த்தைகளைச் சொல்ல, ஐயற்கு இள வீரன் - அவ்விராமனுக்கு இளையவனாகிய லக்ஷ்மணன், 'ஈண்டு - இந்தக்காட்டில், யான் உன் பின் ஏகிய பின் - நான் உன்பின்னே வந்தபிறகு, இ இடர் வந்து மூண்டால் - இப்படிப்பட்ட பெருந்துன்பம் (உனக்கு) வந்துநேரிட்டதென்றால், முன்னே - (உனக்கு)முன்னமே, முடியாதே - (நான்) இறந்திடாமலே, ஆர் உயிரோடு மீண்டே போதற்கு ஆம் எனின் - அருமையான உயிருடன் திரும்பிச் செல்வதற்குக் கூடுமாயின், என் வினை - எனது தொழில், நன்று - மிகஅழகிது,' என்றான் - என்று (பரிகசித்துக்) கூறினான்; (எ - று.)

உனக்குப் பணியாளனாய்க் காட்டுக்கு உன்னுடன் வந்து, நீ ஆபத்தை அடைந்தபோது நான்மாத்திரம் உயிர்தப்பி மீள்வது, எனக்குத் தருமமன்று என்று இலக்குமணன் கூறினன். ஈண்டியான் - குற்றியலிகரம். 'நன்று' என்றது, பிறகுறிப்புவகையால், இகழ்ச்சி குறித்துநின்றது. ஆண்டான் - ஆட்சிகொண்டவன்: தலைவ னென்றபடி; எம்பெருமா னென்க; இறந்தகால வினையாலணையும்பெயர். ஐயற்கு - இராமனை நோக்கி, என்றான் என்றலும் ஒன்று. **பி-ம்:**—[1]ஈண்டா. [2]ஏகியதன்பின். [3]விறல்.

இதுமுதல் ஒன்பதுகவிகள் - மாரீசன்வதைப்படலத்தின் களக - ஆங் கவிபோன்ற **கலிநிலைத்துறைகள்.** (**கககரு**)

உகூ. என்றா [1]னென்னாப் பின்னு மிசைப்பா னிடர்தன்னை
வென்றா [2]ரன்றே வீரர்க ளாவார் [3]விரவாரின்
றன்றாய் தந்தை தம்மு னெனுந்தன் மையர்முன்னே
பொன்றா னென்றா னீங்குவ தன்றோ புகழும்மா.

இதுமுதல் ஏழுகவிகள் ஒருதொடர்.

(இ - ள்.) என்றான் - என்றுகூறிய இலக்குமணன்,—'இடர்தன்னை வென்றார் அன்றே வீரர்கள் ஆவார் - துன்பத்தைச் சயித்தவர்களல்லவா வீரர்களாவார்,' என்னா - என்றுசொல்லி, பின்னும் இசைப்பான் - மேலும் சொல்லுவான்:—விரவாரின் - சத்துருக்கள்போல,—தன் தாய் தந்தை தம் முன் எனும் தன்மையர் முன்னே பொன்றான் என்றால் - தனது தாயும்

தகப்பனும் தமையனும் என்ற இத்தன்மையோர்க்கு (ஆபத்துநேர்ந்திடின் அவர்களுக்கு) முன்னே (தான்) இறந்தொழியானென்று (பிறர்) சொல்லப் பெற்றால், புகழ் நீங்குவது அன்றோ - புகழானது நீங்கிவிடுமல்லவோ? (எ - று.)—அம்மா - வியப்பிடைச்சொல்.

தமையனை நீ இறந்துபடுவதாயிருப்பின் தம்பியாகிய நான் உனக்கு முன்னே இறந்தொழிந்தாலன்றோ எனக்குப்புகழ் நிலைநிற்கும் என்பது, பிந்தினவாக்கியத்தின் கருத்து. உண்மையுறவினர்க்குஅடையாளம்,தமதுஉற்றார்க்குத் துன்பம்வந்தால் தாமும் கூடத் துன்பமுறுதலேயாம். தமையன் முதலியோர்க்குத் துன்பம் நேர்ந்தவிடத்துங் கன்னெஞ்சனாகி அழியாதிருந்தால் அவன் அவர்க்குப் பகைவன் போன்றவனே. இடரை வெல்லுதலாவது-எவ்வளவுதுன்பம் வந்தாலும் மனத்தளர்ச்சியின்றியிருத்தல். விரவார்-தன்னோடு கலவாதவர்; எனவே, பகைவர்: எதிர்மறைவினையாலணையும்பெயர். பி-ம்:—[1]என்னே. [2]அன்றே. [3]மேலாய. (கககூகூ)

ருO. மானேயன்ன டன்னொடு தம்முன் [1]வரையாருங்
கானே [2]வைகக் கண்டுயில் [3]கொள்ளா தயல்காத்தற்
[4]கானா னென்னே யென்றவர் முன்னே [5]யவரின்றித்
தானே வந்தா [6]னென்றலின் வேறோர் தவறுண்டோ.

(இ - ள்.) மானே அன்னாள் தன்னொடு - மான்போன்ற பார்வையையுடைய மனைவியாளோடு, தம்முன் - (தனது) தமையன், வரை ஆரும் கானே வைக-மலைகள் நிறைந்த காட்டில் வசிக்க, (அவன்தம்பி), கண் துயில் கொள்ளாது அயல் காத்தற்கு ஆனான் - தூங்காமல் பக்கத்திலிருந்து (அவர்களைக்) காப்பதற்கு ஏற்பட்டுள்ளான்; என்னே - (இந்தஉறவுமுறைமை இருந்தபடி) என்! என்றவர் முன்னே - என்றுகூறிப்புகழ்ந்த நாட்டவர்முன்னே, அவர் இன்றி தானே வந்தான் என்றலின் - அத்தமையனும் மனைவியும் இல்லாமல் தான் மாத்திரம் (உயிருடன்திரும்பி) வந்துவிட்டான் என்று இகழ்ந்து சொல்லப் பெறுதலினும், வேறு ஓர் தவறு உண்டோ - (எனக்கு) வேறொரு குற்ற முள்ளதோ? (எ - று.)

புகழற்றவாழ்க்கை இழுக்குப்பட்டதா மென்றவாறு. பி-ம்:—[1]தனி வைகும். [2]என்னா. [3]கொள்ளான்றனி. [4]ஆனேன். [5]அதுவன்றி. [6]என்றபின்.

ருக. என்றா யுன்முன் [1]னேவிய யாவு [2]மிசைபின்னல்
[3]பின்றா தெய்திப் பேரிசை யாளற் கழி[4]வுண்டேற்
பொன்றா முன்னம் பொன்றுதி யென்றா ளுரைபொய்யா
நின்றா லன்றோ நிற்பது வாய்மை நிலையம்மா.

(இ - ள்.) என் தாய் - எனதுதாயான சுமித்திரை,—(என்னை நோக்கி), 'உன் முன் ஏவிய யாவும் இசை - உனதுதமையனான இராமன் கட்டளையிட்டவற்றையெல்லாம் செய்ய உடன்படுவாய்; (அவனுக்கு ஏதாவது துன்

பம் நேரிட்டால் நீயும்), இன்னல் பின்றாது எய்தி-அத்துன்பத்தைப் பின் வாங்காமல் (கூடஇருந்து) அனுபவித்து, பெரு இசையாளற்கு அழிவு உண்டு எல் - பெரும் புகழையுடைய அவ்விராமனுக்கு அழிவுவருமென்று (உனக்குத்) தோன்றினால், பொன்றா முன்னம் பொன்றுதி-(அவன்) இறப்பதற்கு முன்னே (நீ) இறந்துவிடுவாய்,' என்றாள் - என்று கட்டளையிட்டுள்ளாள் உரை பொய்யா நின்றால் அன்றோ-அவ்வார்த்தை தவறாதபடி (நான்) நிலை நின்றாலல்லவோ, வாய்மை நிலை நிற்பது-(எனது) சத்தியம் நிலை நிற்பதாகும்? (எ - று.)—அம்மா - அசை.

"பின்னும் பகர்வாள் மகனே யிவன்பின்செல் தம்பி, யென்னும்படியன் றடியாரினி லேவல் செய்தி, மன்னும் நகர்க்கே யிவன் வந்திடின் வா அதன்றேல், முன்னம் முடி யென்றனள் பால்முலைசோர நின்றாள்" என்று கீழ் (அயோத்தியா காண்டத்தில்) சுமித்திரை கூறிய வார்த்தையை இங்கு இலக்குமணன் அநுவதித்துக் கூறினான். இங்கே, சத்திய மென்றது, தாய்சொற்கு உடன்பட்டுவந்த தான் அச்சொற்கடவாது நிற்றலை. பி-ம்:—[1]எயானை. [2]வரும். [3]பின்றாசெய்தி. [4]உண்டோ. (ககசுஅ)

ளஉ. எற்பெற் றாளும் யானு மெனைத்தோர் வகையாலு
நிற்[1]பெற் றாட்கு [2]நிற்கு நினைப்புப் பிழையாம
னற்பொற் றோளாய் நல்லவர் பேண நனிநிற்குஞ்
சொற்பெற் றான்[3]மற் றாருயிர் [4]பேணித் துறவேமால்.

(இ - ள்.) நல் பொன் தோளாய்-அழகிய பொன்னாபரணங்களை யணிந்த தோள்களையுடையவனே! என் பெற்றாளும்-என்னைப்பெற்ற சுமித்திரையும், யானும்—, நின் பெற்றாட்கும் - உன்னைப்பெற்ற கௌசலைக்கும், நிற்கும் - உனக்கும், நினைப்பு பிழையாமல் - எண்ணம் மாறுபடாதபடி, எனைத்து ஓர் வகையாலும் - எவ்விதத்தினாலும், நல்லவர் பேண நனி நிற்கும் - நல்லோர் விரும்பும்படி நன்றாக நடந்துநிற்கிறோ மென்கிற, சொல்-புகழை, பெற்றால்- அடைவதாயிருந்தால், மற்று - (அதற்கு) மாறாக, அரு உயிர் பேணி - (எங்களது) அருமையான உயிரைப் பாதுகாக்க விரும்பி, துறவேம் - (உங்களை) விட்டு விலகமாட்டோம்; (எ - று.)—ஆல் - ஈற்றசை.

உங்களுக்கு மாறுபாடில்லாமல் நடக்கிறோ மென்கிற புகழொன்றும் எங்களுக்கு முக்கியமே யன்றி உங்களினின்று தப்பி நீங்கி உயிர் பிழைத்தல் எங்களுக்கு முக்கிய மன்று என்பது கருத்து. மற்று - வினைமாற்றுப் பொருளது. பி-ம்:—[1]பெற்றார்க்கும், பெற்றாற்கும். [2]நிற்பநினைப்பும் பிழையாமே. [3]அஃது. [4]தம்மைத்துறவாமால். (ககசுக)

ளங. ஓதுங் காலப் பல்பொருண் முற்றற் றொருவாத
வேதஞ் சொல்லுந் தேவரும் வீயுங் கடைவீயாய்
மாதங் கந்தின் றுய்ந்திவ் வனத்தின் றலைவாழும்
பூதங் கொல்லப் பொன்றுதி [1]போலும் பொருளுண்டோ.

(இ - ள்.) ஓதும் கால் - சொல்லுமிடத்து, அ பல் பொருள் முற்று உற்று - அந்த உலகத்துப் பொருள்களெல்லாம் அழிவடைந்து, ஒருவாத வேதம் சொல்லும் தேவரும் வீயும் - ஒருகாலும் அழிந்து நீங்காத வேதம் புகழ்ந்து கூறுகிற (சாவாமருந்து உண்டதனால் அமரரான) தேவர்களும் இறந்தொழிகிற, கடை - கல்பாந்த காலத்திலும், வீயாய் - அழிவடையாத நீ, மாதங்கம் தின்று உய்ந்து இ வனத்தின் தலை வாழும் - யானைமுதலிய பிராணிகளையெல்லாம் தின்று உயிர்பிழைத்து இந்தவனத்தில் வசிக்கிற, பூதம் - பூதமானது, கொல்ல - கொன்றுவிட, பொன்றுதி போலும்-அழிவாய் போலும்: பொருள் உண்டோ - இதுபோன்ற விஷயமும் (உலகத்தில்) உண்டோ? [இல்லை யென்றபடி]; (எ - று.)

என்றும் அழியாத ஒருவன் அழியுந்தன்மையதான இழிந்த ஒரு பூதத்தினால் உயிரிழப்பது உலகத்தில் நடவாத செயலென்றபடி. இராமனைக் கல்பாந்தத்திலும் அழியாதவனாகக் குறித்தது, விஷ்ணுவின் அவதாரமென்பதை அறிவுறுத்துதற்காக. 'மாதங்கம்' என உருவிற் பெரியதைக் கூறியது, மற்றைச் சிறிய உருவமுடைய பிராணிகளையும் உளப்படுத்த. போலும் - ஒப்பில் போலி. அ-உலகறிசுட்டு. வீயாய் - பெயர். மாதங்கம் - வடமொழித் தத்திதாந்தநாமம்; மதங்க முனிவரிடத்தினின்று உண்டானதென்று பொருள். பி-ம்:—[1]என்னும். (கசஎ௦)

ருச. கேட்டார் கொள்ளார் கண்டவர் பேணார் கிளர்போரிற்
றோட்டார் கோதைச் சோர்குழ றன்னைத் துவளாமன்
மீட்டா [1]னென்னும் பேரிசை [2]கொள்ளான் செருவெல்ல
மாட்டான் மாண்டா [3]னென்றபின் மேலும் வசையுண்டோ.

(இ - ள்.) கேட்டார் கொள்ளார் - (இச்செயலைக்) கேட்டவர்கள் (சரியானதென்று) அங்கீகரிக்கமாட்டார்கள்; கண்டவர் பேணார் - பார்த்தவர்கள் விரும்பமாட்டார்கள்; தோடு ஆர் கோதை சோர் குழல்தன்னை - இதழ்கள் நிறைந்த பூமாலையைச் சூடிய தாழ்ந்த கூந்தலையுடைய சீதையை, துவளாமல் - வருந்தவொட்டாமல், கிளர் போரின் மீட்டான் - மிக்குச்செய்கிற யுத்தத்தினால் மீட்டுக்கொண்டான், என்னும் - என்று (யாவரும்) பாராட்டிக் கூறுகிற, பெரு இசை - பெரும்புகழை, கொள்ளான் - பெறுமலும், செரு வெல்ல மாட்டான் - போரில் வெல்ல முடியாமலும், மாண்டான் - இறந்தான், என்ற பின்-என்று சொல்லப் பெற்றபின்பு, மேலும் வசை உண்டோ- அதனினும் அதிகமான பழிவேறொன்று உளதோ? [இல்லையென்றபடி].

பழியை நீக்கிக்கொள்ளும்படி இறக்கக்கருதுகிறவனுக்கு, 'இறத்தலாற் பெரும்பழிவிளையுமாதலால், அவ்வாறுஉயிர்விடுதல் தக்கதன்று' என்றவாறு. சோர்குழல் - அன்மொழித்தொகை. கொள்ளான், மாட்டான்-முற்றெச்சங்கள். பி-ம்:—[1]எனும். [2]கொள்ளாய். [3]என்றலின். (கசஎக)

ருடு. தணிக்குந் [1]தன்மைத் தன்றெனி னன்றித் தகைவாளாற்
கணிக்குந் தன்மைத் தல்ல விடத்திற் கனல்பூதம்
பிணிக்குங் கையும் பெய்பில வாயும் பிழையாமற்
றுணிக்கும் வண்ணங் காணுதி துன்பந் துறவென்றான்.

(இ - ள்.) விடத்தின் கனல் பூதம் - விஷம் போலக் கொதிக்கிற இந்தப் பூதமானது, கணிக்கும் தன்மைத்து அல்ல - (ஒருபொருளாக நம்மால்) எண்ணத்தக்கதன்று; இ தகை வாளால் - இந்தச்சிறந்தவாளினால், தணிக்கும் தன்மைத்து அன்று எனின் அன்று - உயிர்நீக்குந்தன்மையுடையதன்று என்போமென்றாலோ அவ்வாறன்று [உயிர்நீக்குந்தன்மையுடையதே]; பிணிக்கும் கையும் - (நம்மை) வளைத்துக்கட்டுகிற (இதனது) கைகளையும், பெய் பிலம் வாயும் - (எல்லாப்பிராணிகளையும்) வாரியுட்கொள்ளுகிற பிலம்போன்ற (இதன்) வாயையும், பிழையாமல் - தவறாமல், துணிக்கும் வண்ணம்-(நான்) வெட்டித்தள்ளும் விதத்தை, காணுதி - பார்ப்பாயாக; துன்பம் துற மனக்கவலையை ஒழிவாயாக, என்றான்—; (எ - று.)—பி-ம்:—[1]தன்மை. (கசஎஉ)

ருசு.—இராமலட்சுமணர் கவந்தனிடத்தில் ஒருவரினும் ஒருவர் முற்பட்டுச் செல்லுதல்.

என்னா முன்னே சொல்லு மிளங்கோ விறையோற்கு
முன்னே [1]செல்ல முன்னவ னன்னா னினு[2]முந்தத்
தன்னே ரில்லாத் தம்பி [3]தடுப்பான் பிறரில்லை
[4]யன்னோ [5]கண்ட வும்பரும் வெய்துற் றழுதாரால்.

(இ - ள்.) என்னா முன்னே சொல்லும் - என்று முன்னேகூறிய, இளங்கோ - இலக்குமணன், இறையோற்கு முன்னே செல்ல - (தான் இவ்வளவு சொல்லவும் கேளாமல் உயிர்விடுதற்கு முந்திச்சென்ற) இராமனுக்கு முன்னே தான் (உயிர்விடுதற்காக) விரைந்துபோக, முன்னவன் அன்னானினும் முந்த - தமையன் தம்பியினும் விரைந்துசெல்ல, தன் நேர் இல்லா தம்பி தடுப்பான் - தனக்கு ஒருவரும் ஒப்பாகப்பெறாத தம்பியான இலக்குமணன் இராமனை (ப் போகவொட்டாது) தடைசெய்பவனானான்; பிறர் இல்லை - (இவ்வாறு தடுப்பதற்கு) வேறொருவரும் இல்லை; அன்னோ - ஐயோ! கண்ட உம்பரும் - பார்த்த தேவர்களும், வெய்து உற்று அழுதார் - தவிப்படைந்து புலம்பினார்கள்; (எ - று.)

தமக்குப்பகையான அரக்கர்களை வேரறுப்பதற்காகவே திருவவதரித்த திருமாலான இராமபிரானுக்கு யாதுதீங்குநேரிடுகிறதோ வென்று அஞ்சித் தேவர்கள் வருந்துபவரானார். அன்னோவென்பது, கவியின் இரக்கம். இறையோன் - கடவுள்; இதற்கு - (யாவர்மனத்திலுந்) தங்குகிறவ னென்று பொருள்: இறுத்தல் - தங்குதல்; இறைமையுடையோன் என்றுமாம்: இறைமை- தலைமை. வெய்து - பெயர். ஆல் - அசை. பி-ம்:—[1]செல்லும். [2]முந்தும். [3]தடுத்தான். [4]அந்நாள். [5]கண்டார். (கசஎங)

வேறு.

நஎ.—யாரென்று கவந்தன் கேட்க இருவருங் கோபங்கொள்ளுதல்.

இனைய ராகிய விருவரு முகத்திரு கண்போற்
கனையும் வார்கழல் வீரர்சென் றணுகலுங் கவந்தன்
வினையி னெய்திய வீரர்நீர் யாவர்கொ லென்ன
நினையு நெஞ்சின [1]ரிமைத்தில ருருத்தனர் நின்றார்.

(இ - ள்.) இனையர் ஆகிய-இப்படிப்பட்டவர்களான, முகத்து இருகண் போல் கனையும் வார் கழல் வீரர் இருவரும்-முகத்திலுள்ள இரண்டுகண்கள் போலச் சிறந்தவர்களான ஒலிக்கின்ற நீண்ட வீரக்கழலை யணிந்த வீரர்கள் இருவரும், சென்று அணுகலும்-போய்க்கிட்டியவுடன்,—கவந்தன்—, வினையின் எய்திய வீரர் நீர் யாவர்கொல் என்ன - தீவினையால் (என்கையிற்) சிக்கிய வீரர்களாகிய நீங்கள் யாவர்? என்று வினவ, (அவ்விருவரும்), நினையும் நெஞ்சினர் - (அவன்கூறிய சொற்களைக்) கருதும்மனமுடையவர்களாகி, உருத்தனர் - கோபித்து, இமைத்திலர் நின்றார்-கண்ணிமையாது அவனெதிரில் விழித்துப்பார்த்துநின்றார்கள்; (எ - று.)

இறக்கத்துணிந்து சென்ற இராமலட்சுமணர்க்கு, 'வீரர்களாயிருந்தும் தீவினையால் என்கையில் அகப்பட்டுக்கொண்டீர்களே, நீங்கள் யாவர்?' என்று கவந்தன் வினவிய கொடுஞ்சொற்கள் மனத்திற் பொத்தவே, கோபமுண்டாயிற்று. இவ்விருவர்க்கும் 'முகத்திருகண்போல்' என்று உவமைகூறியது, "நோக்கல்தான் கண்ணிரண்டுமொன்றையே" என்றவாறு இருவரும் ஒரே கருத்துடையரென்பதை விளக்குதற்காகவுமாம். கண்ணிமையாது நின்றது, கோபக்குறி. **பி-ம்:** —[1]பதைக்கிலரிமைக்கிலர்.

இதுமுதல் ஐந்துகவிகள் - சடாயுவுயிர்நீத்தபடலத்தின் கௌஅ-ஆங் கவி போன்ற கலிநிலைத்துறைகள். (ககளச)

நஅ.—இராமலட்சுமணர் கவந்தனது தோள்களை வெட்டித்தள்ளுதல்.

அழிந்து ளாரல ரிகழ்ந்தன ரென்னையென் றழன்றான்
பொழிந்த கோபத்தன் புதுப்பொறி மயிர்ப்புறம் பொடிப்ப
விழுங்கு வேனென [1]வோங்கலும் விண்[2]ணுற வீர
ரெழுந்த தோள்களை வாள்களா லரிந்தன ரிட்டார்.

(இ - ள்.) (கவந்தன்), அழிந்துளார் அலர்-(என்னைக்கண்டபின்பு இவர்கள்) மனங்கலங்காதவர்களாய், என்னை இகழ்ந்தனர்-என்னை இகழ்ந்தார்கள், என்று அழன்றான்-என்றுகொதிப்புக்கொண்டு, பொழிந்த கோபத்தன்-மிக்கு வெளித்தோன்றுங் கோபமுடையவனாய், புது பொறி மயிர் புறம் பொடிப்ப - (அக்கோபத்தினாலுண்டாகிய) புதிய தீப்பொறிகள் ஒவ்வொருமயிர்க்காலிலும் தோன்ற, விழுங்குவேன் என ஓங்கலும் - (நான் இவர்களை) விழுங்கி விடுவே னென்றுசொல்லிக் கிளம்பியவளவில்,—வீரர் - இராமலட்சுமணர்,

விண் உற எழுந்த தோள்களை - ஆகாயத்தைஅளாவ உயர்ந்த (அவனது) தோள்களை, வாள்களால் அரிந்தனர் இட்டார் - (தமது) கைவாள்களினால் வெட்டித்தள்ளினார்கள்; (எ - று.)

தன்னைக்கண்டவுடன் அழிந்தொழியாது இராமலட்சுமணர் கண்ணிமையாது உருத்துநின்றதையே கவந்தன், தன்னைநோக்கியிகழ்ந்ததாகக் கருதினான். 'புதுப்பொறி மயிர்ப்புறம் பொடிப்ப' என்றது, கோபத்தின்மிகுதியைக்கூறியபடி. இராமன் கவந்தனது வலக்கையையும், இலக்குமணன் இடக்கையையுந் துணித்தன ரென்பதை முதனூலால் அறிக. பி-ம்:—[1]வீங்கலும். [2]இற. (௧௧௭௫)

௩௯ — கைகள்அற்ற கவந்தனது தோற்றம்.

கைக ளற்று[1]வெங் குருதியா றொழுகிய கவந்தன்
மெய்யின் [2]மேலொடு கீழுறப் பெருநதி [3]விரவுஞ்
சைய மாநெடுந் தாழ்[4]வரைத் தனிவரை தன்னோ
டைய நீங்கிய பேரெழி லுவமைய னானான்.

(இ - ள்.) கைகள் அற்று-கைகள் அறுபட்டதனால், வெம் குருதி ஆறு- வெவ்விய இரத்தவெள்ளம், மெய்யின்-உடம்பில், மேலொடு கீழ் உற-மேலும் கீழுமாகிப்பொருந்த, ஒழுகிய - பெருகப்பெற்ற, கவந்தன்—,—'மேலொடு கீழுற',—பெரு நதி விரவும் - பெரியநதிகள் பெருகப்பெற்ற, சையம் மா நெடு தாழ் வரை தனி வரை தன்னோடு - கற்கள்நிறைந்த மிகப்பெரிய சாரலையுடைய ஒப்பற்ற [பெரிய] மலையை, ஐயம் நீங்கிய பேர் எழில் உவமையன் ஆனான் - சந்தேகமற்ற மிகத்தகுதியான உபமானமாக வுடையவனானான்.

கவந்தனது உடலுக்கு - மலையும், தோள்கள் அறுபட்டு உடலின்மேல் கீழ் என்ற இரண்டுபக்கங்களிலும் பெருகுகிற இரத்தவெள்ளத்துக்கு மலையின் கீழுமேலும் பெருகுகிற ஆற்றுவெள்ளமும் உவமை. தோளின் இரண்டு பக்கங்களிலும் பெருகுகிற இரத்தவெள்ளத்துக்கு மலையிலிருந்து கிழக்கு மேற்கு என்ற இருபக்கங்களிலும் பெருகுகிற ஆற்றுவெள்ளம் உவமையென்றலும் ஒன்று. சையம்மாவரை-பெரிய ஸஹ்யகிரியுமாம். பி-ம்:—[1]உகு. [2]மேற்கொடுகிழக்குற. [3]இயங்கும். [4]தடத். (௧௧௭௬)

௪௦.—அரக்கவுருவையொழித்துக் கவந்தன் நல்லுருப்பெற்று ஆகாயத்தில் விளங்குதல்.

ஆளு நாயக னங்கையிற் றீண்டிய வதனான்
மூளுஞ் சாபத்தின் [1]முற்றிய தீவினை முடித்தான்
றோளும் வாங்கிய தோமுடை யாக்கையைத் துறவா
நீள நீங்கிய பறவையின் விண்ணுற நிமிர்ந்தான்.

(இ - ள்.) ஆளும் நாயகன் அம் கையின் தீண்டிய அதனால் - (யாவரையும்) ஆட்கொள்ளுந் தலைவனான இராமபிரான் (தனது) அழகியகைகளால்

தொட்டதன்மையினால், (கவந்தன்), மூளும் சாபத்தின் முற்றிய தீவினை முடித்தான் - (தனக்கு) நேர்ந்த சாபவடிவமாய் முதிர்ந்த பாவத்தை ஒழித்த வனாகி, தோளும் வாங்கிய தோம் உடை யாக்கையை துறவா-தோள்அறு பட்ட குற்றம் நிறைந்த (தனது) கோரரூபத்தை விட்டு, நீளம் நீங்கிய பறவையின் - கூட்டை விட்டுவெளிப்பட்ட பறவைபோல, விண் உற நிமிர்ந் தான் - ஆகாயத்திற் பொருந்திவிளங்கினான்; (எ - று.)

கவந்தனது கோரரூபத்தினின்று வெளிப்பட்டு ஆகாயத்தில் தோன் றின நல்வடிவம், கூட்டைவிட்டு நீங்கிய பறவையை ஒத்தது; **உவமையணி.** தோம் - தோஷ மென்ற வடசொல்லின் சிதைவு. நீளம் - நீட மென்ற வட சொல் தமிழில் டகரளகரப்போலி பெற்றது. தோளும், உம்மை-இசைநிறை.

கவந்தனது சாபவரலாறு:—முன்பு தனுவென்பவனுக்கு மகனாய்ப் பிறந்து விசுவாவசுவென்னும் பெயருடையவனாய் அழகுடன்விளங்கின இவன், கெடுமதியால் அரக்கவுருக்கொண்டு, வனத்தில்வசிக்கிற இருடி களுக்குத் தீங்கு செய்துவருகையில், ஒருநாள் ஸ்தூலசிரஸ்என்னும் முனிவ னது ஆகாரத்தைப் பிடுங்கி அவனுக்குக் கோபமுண்டாம்படி செய்தபோது, அவன் 'இந்தவுருவமே உனக்கு மாறாமல் நிலைக்கக்கடவது' என்று சாபமிட, பின்பு இவன் அவரை வேண்டி அவரருளால் 'இராமன் இங்குவந்து உனது தோள்களைத் துணித்து இவ்வுடலைக் கொளுத்தும்போது இவ்வுருவம் நீங் கும்' என்று சாபவிடைதரப்பெற்றவனாய், பிறகு பிரமனை நோக்கி நெடுநாள் தவமியற்றித் தீர்க்காயுசை யடைந்து செருக்குற்று இந்திரனோடு போர் செய்ய, இந்திரன் சினந்து தனது வச்சிராயுதத்தினால் இவ்வரக்கனது தலை யையும் தொடைகளையும் உடலிலடக்கிவிட, இவன் 'பிரமனருளால் நீண்ட ஆயுளையடைந்த நான் உணவின்றி எப்படி வெகுகாலம் பிழைத்திருப்பேன்?' என்று இந்திரனைக்கேட்க, அவ்விந்திரன், யோசனை தூரம் நீண்டகைகளையும் வயிற்றில் கோரப்பற்களையுடைய வாயையும் இவனுக்குத்தந்து 'காட்டில் கிடைக்கிற பிராணிகளைத் திரட்டிச்சேர்த்து விழுங்குவாய்' என்று கட்டளை யிட்டு 'இராமலட்சுமணர் இங்குவந்து உனதுகைகளை வெட்டித்தள்ளும் போது இக்கோரரூபம் ஒழிந்து சுவர்க்கமடைவாய்' என்று சொல்லிப் போயினனென்பதாம். **பி-ம்:**—[1]முந்திய. (௧௧௭௭)

௬௪.—கவந்தன் ஆகாயத்தில் நின்று இராமனைத் துதிக்கலுறல்.

விண்ணி னின்றவன் விரிஞ்சனே முதலினர் யார்க்குங்
கண்ணி னின்றவ னிவனெனக் கருத்துற [1]வுணர்ந்தா
[2]னெண்ணி யன்னவன் குணங்களை வாய்திறந் திசைத்தான்
புண்ணி யம்பயக் கின்றுழி யரியதெப் பொருளே.

(இ - ள்.) விண்ணில் நின்றவன் - ஆகாயத்தில் (திவ்விய சொரூபத் தோடு விளங்கி) நின்ற கவந்தன்,—இவன் விரிஞ்சனே முதலினர் யார்க்கும் கண்ணில் நின்றவன் என - 'இவ்விராமனே பிரமன்முதலிய தேவர்கள் யாவர்

க்கும் (தியானத்தில்) பிரதியக்ஷமாயிருப்பவன்' என்று, கருத்து உற உணர்ந்தான் - மனத்திற் பொருந்த அறிந்து, அன்னவன் குணங்களை எண்ணி வாய்திறந்து இசைத்தான் - அவ்விராமனது குணங்களை மனத்தினலாராய்ந்து வாயாலே யெடுத்துக்கூறித் துதித்தான்; புண்ணியம் பயக்கின்ற ஊழி - (ஒருவனுக்கு) நல்வினைப்பயன் வந்து அநுகூலித்தபோது, அரியது எ பொருள் - எந்தப்பொருள்தான் பெற முடியாதது? [எல்லாப் பொருளுங் கைகூடும் என்றபடி]; (எ - று.)—கவந்தன் செய்த தோத்திரத்தை, மேல் ஒன்பது கவிகளிற் கூறுகிறார்.

பெரும்பாவங்களைச் செய்துகொண்டிருந்த கவந்தனும் நல்வடிவம்பெற்றுப் பரம்பொருளாகிய இராமனைத் துதிக்கும் பேறு பெற்றானென்ற சிறப்புப்பொருளை 'புண்ணியம் பயக்கின்றுழி யரியதெப்பொருளே' என்ற பொதுப்பொருள்கொண்டு விளக்கியதனால், **வேற்றுப்பொருள்வைப்பணி.** புண்ணியமாவது - பகவானுடைய அநுக்கிரகம். பயக்கின்றுழி-விகாரம். **பி-ம்:—** [1]உணர்வான். [2]எண்ணில். (௬௭௮)

வேறு.

௬௨.-இதுமுதல் ஒன்பதுகவிகள்-ஒருதொடர்:கவந்தன்செய்த ஸ்தோத்திரம்.

என்றவனே யெப்பொருளு மெல்லைதீர் நல்லறத்தின்
சான்றவனே தேவர் தவத்தின் றனிப்பயனே
மூன்று கவடாய் முளைத்தெழுந்த மூலமோ
தோன்றி [1]யிருவினையேன் சாபத் [2]திடர்துடைத்தாய்.

(இ - ள்.) தோன்றி - (இங்கு எனக்குஎதிரில்) வந்து, இரு வினையேன் - மிக்கபாவத்தையுடைய எனது, சாபத்து இடர்-சாபத்தினால்நேர்ந்த துன்பத்தை, துடைத்தாய் - நீக்கியருளிய நீ,—எ பொருளும் ஈன்றவனே - (உலகத்திலுள்ள) எல்லாப்பொருள்களையும் படைத்தவனே? எல்லை தீர் நல் அறத்தின் சான்றவனே - அழிவில்லாத நல்லதருமத்துக்குச் சாக்ஷியானவனே? தேவர் தவத்தின் தனி பயனே - தேவர்கள்முன்புசெய்துள்ள தவத்தினது ஒப்பற்ற பயனின் சொரூபியானவனே? மூன்று கவடு ய முளைத்து எழுந்த மூலமோ - (பிரமன் விஷ்ணு சிவன் என்ற) மூன்றுபிரிவாகத் தோன்றிக் கிளர்ந்த பரம்பொருளோ? (எ - று.)

இச்செய்யுளிற்கூறிய தன்மைகளையெல்லாம் உடையவன் இராமனேயென்பதைத் தெரிவித்தற்கு, பலபடியாக விகற்பித்துக்கூறினான். 'நல்லறத்தின்சான்றவன்' என்றதற்கு - உலகத்தில் புண்ணியஞ்செய்கிற உயிர்களுக்கு அந்நல்வினைகளை உள்ளபடி உணர்ந்து அவற்றிற்குஏற்ற பயன்களைத் தவறாமல் ஊட்டுபவனென்பது கருத்து; இதனால், தீவினைசெய்யும் உயிர்கட்கும் அவற்றையுணர்ந்து அவற்றின்பயனை இவனேஊட்டுவிப்பானென்பது போதரும். இவற்றால், 'அபூர்வமே பயனளிக்கும்' என்னுங் கோட்பாடு மறுக்கப்பட்டது. திருமால் அரக்கர்களைச் சங்கரிக்கத் திருவவதரித்ததனால், இராமனை 'தேவர் தவத்தின் தனிப்பயன்' என்றான். ஆதிமூலமான விஷ்

ணுவே படைக்கும் பொருட்டுப் பிரமனுகவும், காக்கும்பொருட்டுத் தானன தன்மையனுகவும், அழிக்கும்பொருட்டுச் சிவனுகவும் இருந்து அவ்வத் தொழில்களை நடத்துகிருனென்பது, மூன்ருமடியின் கருத்து; "மூவராகிய மூர்த்தியை முதல்மூவர்க்கும் முதல்வன்தன்னை," "ஆங்குமா றயனும் முத லாக்கியவுலகங், காக்குமாறு செங்கண்ணிறைகருணையங்கடலாம், வீக்கு மாறு அரனும் அவைவீந்தநாள் மீளப், பூக்கு மாமுதல்" என்பன காண்க. கவடு - கிளைப்பிரிவு. மூலம் - அடி. பி ம்:—[1]அரு. [2]துயர்.

இதுமுதற் பதினெரு கவிகள் - காய்ச்சீரும் மாச்சீரும் விளச்சீருமாய் விரவிவந்த நாற்சீரடி நான்கு கொண்ட **தரவுங் கொச்சகக்கலிப்பாக்கள்.**

சரு. மூலமே யில்லா முதல்வனே நீ [1]யெடுத்த
கோலமே யார்க்குந் தெரிவரிய [2]கொள்கைத்தா
லாலமோ வாலி னடையோ வடைக்கிடந்த
பாலனே [3]வாதிப் பரனே பகராயே.

(இ - ள்.) மூலமே இல்லா முதல்வனே - (தனக்குமுந்திய) காரணப் பொருள் வேறென்றுமில்லாத முழுமுதற்கடவுளே! நீ எடுத்த கோலம் யார்க் கும் தெரிவு அரிய கொள்கைத்து - நீ கொள்ளும் வடிவம் எவராலும் அறிய முடியாத தன்மையையுடையது; (எங்ஙனமெனின்),—(உன்வடிவம்), ஆல மோ - (பிரளயகாலத்தில் தோன்றும்) ஆலமரமோ? ஆலின் அடையோ-அந்த ஆலமரத்தின் இலையோ? அடை கிடந்த பாலனே-(அப்பொழுது) அந்தஆலிலை யிற் பள்ளிகொண்டருளுகிற குழந்தைவடிவான கடவுளோ? ஆதி பரனே - (எல்லாவற்றிற்கும்) மூலமான பரமபதநாதனே? பகராய் - சொல்வாயாக; (எ - று.)—ஆல் - அசை.

யாவும் உன்னிடத்தினின்று தோன்றினவே யன்றி நீ ஒன்றினின்றுந் தோன்ருதவ னென்பது, 'மூலமேயில்லா முதல்வனே' என்பதன் கருத்து. எல்லாம் அழியும் பிரளயகாலத்தில் கடல் பொங்கி உலகங்களைமூடிக்கொள்ள எங்கும் ஜலார்ணவமான அப்பிரளயப் பெருங்கடலிலே ஓர்ஆலமரம் தோன்ற அம்மரத்தின் ஓர் இலையின்மீது எம்பெருமான் ஒருவனே சராசரங்களை யெல் லாம் ஊறுபடாமல் தனது திருவயிற்றில் அடக்கி வைத்துக்கொண்டு ஒருசிறு குழந்தை வடிவத்துடன் படுத்து யோகநித்திரை செய்தருளுகின்றன னென் பது, **நூற்கொள்கை.** ஈற்றடியில் கோலமே, ஏ-தெரிநிலை. 'நீ முயலுங் கோலமே யார்க்குந் தெரிவரிய கொள்கைத்து' என்று கூறிய கருத்தைப் பின்னிரண்டடிகளைக்கொண்டு சமர்த்தித்ததனல், **தொடர்நிலைச்செய்யுட் குறியணி;** வடநூலார் காவியலிங்க மென்பர். ஆலம், அம்-சாரியை. **பி-ம்:—** [1]முயலும். [2]கொள்கையதால், கொள்கையதாம். [3]வேலைப் பரப்போ. (ககஅ௦)

சச. காண்பார்க்குங் காணப் படுபொருட்குங் கண்ணுகிப்
பூண்பாய்போ னிற்றியால் யாதொன்றும் [1]பூணுதாய்
மாண்பா லுலகை வயிற்றெளித்து வாங்குதிபா
லாண்பாலோ பெண்பாலோ வப்பாலோ வெப்பாலோ.

(இ - ள்.) காண்பார்க்கும் - (உலகத்தில்) காண்கிறவர்களுக்கும், காணப்படு பொருட்கும் - காணப்படுகிற பொருள்களுக்கும், கண் ஆகி - ஆதாரமாயிருந்து, பூண்பாய் போல் நிற்றி-(எல்லாப்பொருள்களினிடத்தும்) பற்றுள்ளவன்போலத் தோன்றுகிறாய்; (ஆயினும்), யாது ஒன்றும் பூணாதாய்-(அவற்றினின்று) நன்மைதீமைகளைச் சிறிதும் பெறுகின்றாயில்லை; மாண்பால் - மிக்குள்ள தெய்வத்திறமையால், உலகை - இவ்வுலகங்களை, வயிறு ஒளித்து-(பிரளயத்தில் அழிந்திடாதபடி உன்) வயிற்றில் அடக்கிவைத்திருந்து [காப்பாற்றி], வாங்குதி-(அப்பிரளயம் நீங்கினவுடனே அவற்றை மீளவும்)வெளிப்படுத்துகிறாய்; (நீ), ஆண்பாலோ—? பெண்பாலோ—? அப்பாலோ - (அந்த இரண்டு மல்லாத) அலியோ? எப்பாலோ - வேறு எந்தப்பகுப்பிற் சேர்ந்தவனோ? (எ - று.)

எம்பெருமான், ஸகல சராசரங்களினிடத்திலும் அந்தர்யாமியாய்ப் பொருந்தியிருந்தும், அவற்றின் சம்பந்தமான இருவினைகள் தொடரப் பெறாதவனென்பது, முன்னிரண்டடியின் கருத்து; "தோய்ந்தும் பொருளனைத்துந் தோயாது நின்ற சுடரே" என்றதும் இக்கருத்துப்பற்றியே; "யாவையும் யவருந்தானா யவரவர் சமயந் தோறுந், தோய்விலன்" என்ற திருவாய்மொழியையுங் காண்க. இவன் **புருஷோத்தம**னாகையால், இவனுக்குப் பெண்தன்மையும் அலித்தன்மையும் இல்லாமைபோலவே **உலகத்திற் காணப்படும்** ஆண்தன்மையும் இல்லையென்பது, ஈற்றடியின் கருத்து. இப்படி இவன் இம்மூன்றுபாலிலுங் கலவாதவனென்பதை "ஆணல்லன் பெண்ணல்லன் அல்லாவலியுமல்லன்," "தேனமருஞ் சோலைத் திருவரங்கரெப்பொருளும், ஆனவர்தாம் ஆண்பெண்ணலியலர்காண்" என்ற பெரியார் பாசுரங்களாலும் அறியலாம். எம்பெருமானோடு ஒவ்வாமைக்குப் பெண் அலிகளோடு ஆண்களோடு வாசியில்லை யென்பது இதன் தாற்பரியம்: புருஷோத்தமனென்றபடி. இம்மூன்றுபாலிலுங் கலவாமலும், இன்னதென்று சொல்லத்துணியாமலும் இருத்தலால், 'எப்பாலோ' என்றார். **பி - ம்:**—[1]பூணாதே. (கக அக)

சரு. ஆதிப் பிரமனுநீ யாதிப் பரமனுநீ
[1]யாதியுறு பொருளுக் கப்பாலுண் டாயினுநீ
[2]சோதிச் சுடர்ப்பிழம்பு நீயென்று சொல்லுகின்ற
வேத [3]முறைசெய்தால் வெள்காரோ வேறுள்ளார்.

(இ - ள்.) ஆதி பிரமனும் நீ - (முத்தொழில்களுள்) முதற்றொழிலாகிய படைப்புத்தொழிற்கு உரிய பிரமனும் நீயே; ஆதி பரமனும் நீ-(அப்பிரமனுக்கும்) மூலமான பரம்பொருளும் [திருமாலும்] நீயே; ஆதி உறு பொருளுக்கு அப்பால் உண்டாயினும் நீ - ஆதியென்று கூறப்படுவதற்குமேலாகத் துரியம் துரியாதீதம் என்று ஒன்று உண்டானாலும் அதுவும் நீயே; சொல்லுகின்ற வேதம்-(யாவர் தன்மையையுங்)கூறுகிற வேதமானது, சோதி சுடர் பிழம்பு நீ என்று முறைசெய்தால் - பரஞ்சோதி நீயே யென்று முறையிட்டால்

[முறையிடுதலால் என்றபடி], வேறு உள்ளார்-(தாமே பரம்பொருளென்று கூறித் திரியும்) மற்றைக்கடவுளர்கள், வெள்காரோ - (அவ்வாறு சொல்லுதற்கு) வெட்கங்கொள்ளார்களோ? [கொள்ளவேண்டுமேயன்றோ?] (எ - று.)

உலகத்தில் ஒளிவடிவமாயுள்ளவையும், அதனால் 'ஜ்யோதிஸ்' என்று சொல்லப்படுபவையு மான ஆத்மாக்களெல்லாவற்றுக்குந் தலைவனாகிய பரமாத்மா இவனாகையால், இவனை 'பரஞ்சோதி' என்று வேதங் கூறும். 'சோதிச்சுடர்ப்பிழம்பு'—பரஞ்சோதி. 'உண்டாயினும்' என்ற உம்மை, அப்பாலொன்றில்லை யென்ற கருத்தை யுட்கொண்டது. சிலபிரதியில் இது அடுத்த பாடலுக்குப்பின். பி-ம்:—[1]ஆதியெனும், ஓதியுறு. [2]சோதிநீ சோதிச்சுடர்ப்பிழம்பு நீயென்று. [3]உரை. (கக அஉ)

சசு. எண்டிசையுந் திண்[1]சுவரா வேழேழ் நிலை[2]வகுத்த
வண்டப் பெருங்கோயிற் கெல்லா [3]மழகுடைய
மண்டலங்கண் மூன்றின் [4]மேலென்று மலராத
புண்டரிக மொட்டின் பொகுட்டே புரையம்மா.

(இ - ள்.) எண் திசையும் திண் சுவர் ஆ-எட்டுத்திக்குக்களின் எல்லையும் வலிய சுவராக, ஏழ் ஏழ் நிலை வகுத்த-பதினான்கு நிலைகளாக வகுத்துச் செய்யப்பட்ட, அண்டம் பெரு கோயிற்கு எல்லாம்-அண்டமாகிய பெரிய கோயில் முழுதுக்கும், அழகு உடைய - விளக்கத்தைச் செய்கிற, மண்டலங்கள் மூன்றின்மேல் - (சந்திரமண்டலம் சூரியமண்டலம் நக்ஷத்திரமண்டலம் என்னும்) மூன்று மண்டலங்களுக்கும் மேலே யுள்ள பரமபதத்தில், என்றும் மலராத புண்டரிகம் மொட்டின் பொகுட்டே - எப்பொழுதும் மலராத தாமரையரும்பினுடைய உள்ளேயுள்ள கொட்டையே, புரை-(உனக்குஎப்பொழுதும்)இருப்பிடமாவது; (எ - று.)—அம்மா - வியப்பிடைச்சொல்.

அண்டம் - பதினான்கு உலகங்களும் சேர்ந்த (உலக) வுருண்டை; அவ்வண்டத்தைக் கோயிலாகவும், திக்குக்களின் எல்லையைச் சுவராகவும், ஒன்றன்மேலொன்றாக அமைந்துள்ள கீழேழுலகம் மேலேழுலகம் என்ற பதினான்கு உலகங்களையும் அக்கோயிலுக்கு நிலைகளாகவும், மூன்று மண்டலங்களையும் அதற்கு விளக்குக்களாகவும் உருவகப்படுத்தினார். கோயில்-சிறந்த வீடு. ஏழேழ் - உம்மைத்தொகை. எல்லாவுலகங்களுக்கும் மேலுள்ள பரமபதத்தில் திருமாமணிமண்டபத்தில் ஆதிசேஷன்மீதுள்ள தருமாதிபீடத்தின்மேல் பன்னிரண்டு இதழ்களையுடைய தாமரைமலரின் கர்ணிகை [கொட்டை]யில் எம்பெருமான் எழுந்தருளியுள்ளா னென்பது கருத்து; இவ்விஷயத்தை, அர்ச்சிராதி முதலிய நூல்களிற் பரக்கக்காணலாம். 'என்று மலராத புண்டரிகமொட்டு' என்றது, உலகத்துத்தாமரைமலர்போல ஒருபொழுதுமலர்தலும் ஒருபொழுது குவிதலுமில்லாமல் எப்பொழுதும் ஒரு தன்மைத்தான செவ்வியுடையது என்பதை விளக்குதற்கு. இனி,என்று மலராத

புண்டரிகம் - சூரியனால் மலராத தாமரை யெனினுமாம்; என்று - சூரியன்: பெயர்ச்சொல். மூன்றும் அடிக்கு, (சோதிடசாஸ்திரத்திற்கூறியபடி) சந்திரமண்டலம் புதமண்டலம் சுக்கிரமண்டலம் என்ற மூன்றுமண்டலங்களுக்கும் மேலுள்ளதான சூரியமண்டலத்தின் ஒளியால் மலருந்தன்மைய தல்லாத என்றலும் ஒன்று.

எல்லாவுலகங்களுக்கும் மேலுள்ள பரமபதத்தில் எம்பெருமான் வீற்றிருக்கின்ற தாமரையின் கீழுள்ள அழகிய தர்மாதிபீடம், ஆதிசேஷன், திருமாமணிமண்டபம் என்ற மூன்றையும் 'அழகுடையமண்டலங்கள் மூன்று' என்று குறித்ததாக் கொள்ளலுமாம்; அண்டப்பெருங்கோயில்களெல்லாவற்றிற்கும் (மேல்) அழகுடைய மண்டலங்கள் மூன்று என்க.

இனி, அண்டப்பெருங்கோயிற் கெல்லாம் புரை யென இயைத்து, அண்டங்களாகிய பெரிய கோயில்களுக்கெல்லாம் (உனது நாபித்) தாமரைமலரின் உள்ளிடமே உற்பத்திஸ்தான மென்றுமாம்; "அத்திசைமுகனோடு, உந்திக்கமலம் விரிந்தால் விரியும் உதக்கடையில், முந்திக் குவியி லுடனே குவியும் இம்மூதண்டமே" என்ற திருவரங்கத்துமாலையைக் காண்க; "புறங்குன்று புல்லிதழ் முந்நீர் பிரசம் பொருவில் செம்பொன், னிறக்குன்று கன்னிகை யெண்கிரி தாது நிலமதனுட், பிறங்குந்துகள் முதுமாசுணம் நாளம் பிரமன் வண்டு, சிறக்குந்திகிரியரங்கேச ருந்திச் செழுமலர்க்கே" என்ற திருவரங்கத்துமாலைச்செய்யுளினால், எம்பெருமானது திருநாபித்தாமரை மலரின் தன்மை நன்கு விளங்கும்; ஒவ்வொருநாளும் பகலில்மலர்ந்து இரவிற்குவியும் இயல்பினவான தாமரைமலர்போலன்றி, திருவுந்தித்தாமரை ஒரு கால விசேஷத்திலே மலர்ந்து ஒரு காலவிசேஷத்திலே குவியுந்தன்மைய தாதலால், 'என்றுமலராத புண்டரிகமலர்' எனப்பட்டதென்க; 'அழகுடைய மண்டலங்கள் மூன்றின்மேல் புண்டரிகமலர்' என்றது - அழகுள்ளனவான சூரியமண்டலம் சந்திரமண்டலம் நக்ஷத்திரமண்டலம் என்னும் இம்மூன்றினும் மிக அழகுபெற்று விளங்குவதென்றவாறு. பி-ம்:—[1]சுவராய். [2]எடுத்த. [3]உடைத்தாம். [4]மேனின்று. [5]பொருட்டோ. (கக அ௩)

சஎ. மண்பா லமரர் வரம்பாருங் காணுத
வெண்பா லுயர்ந்த வெரியோங்கு நல்வேள்வி
யுண்பாய்நீ யூட்டுவாய் [1]நீ யிரண்டு மொக்நின்ற
பண்பா ரறிவார் [2]பகராய் பரமேட்டி.

(இ - ள்.) பரமேட்டி - (எல்லாவுலகங்களினும்) மேலான பரமபதத்தில் எழுந்தருளியிருப்பவனே! வரம்பு ஆரும் காணாத எண்பால்-எல்லைகாணமுடியாத எட்டுத்திக்குக்களிலு முள்ள, மண்பால் அமரர் - பூதேவர்களான பிராமணர்களாற் செய்யப்பட்ட, உயர்ந்த எரி ஓங்கு நல் வேள்வி-மிக்கெரிகிற ஓமாக்கினியையுடைய சிறந்த நல்ல யாகங்களில், உண்பாய் - (அவிர்ப்பாகத்தை) ஏற்றுக்கொள்பவனும், நீ ...; ஊட்டுவாய்-(அந்தஅவிர்ப்பாகத்தை) உண்பிக்கிற

வனும் [யஜமானனும்], நீ—; இரண்டும் ஒக்கின்ற பண்பு-(உன்னிடத்து) இவ் விரண்டுதன்மையும் ஒத்திருப்பதை, ஆர் அறிவார்-எவர்தாம் அறியவல்லவர்? பகராய் - சொல்வாயாக; (எ - று.)

பிராமணர் இவ்வுலகத்துத் தேவர்போன்று மேன்மைபெற்று விளங்குதலால், 'மண்பா லமரர்' எனப்பட்டனர்: இது, 'பூசுரர்' என்ற பெயரின் பொருள் கொண்டது. 'அந்தணர் செய்த வேள்வி' என்றது, அரசர்முதலியோர் யாகஞ் செய்தற்கு உரியவராயினும் அந்தணர்களைக்கொண்டே செய்யவேண்டுவது அவசிய மாதலால். எம்பெருமானே, யாகங்களைச்செய்யும் யஜமானனையும் அவிர்ப்பாகத்தைப்பெறுந் தேவர்களாயும் வடிவங்கொண்டு நடத்துகின்றானென்பது, மூன்றாமடியின் கருத்து. பரமேஷ்டீ என்பதற்கு—பரமே (எல்லாவுலகத்திலுஞ்) சிறந்ததாகிய பரமபதத்தில், ஸ்தீ - இருப்பவன் என்பது பொருள். பி-ம்:—[1]என்றிரண்டும். [2]பகர்வாய்பரம்பரனே. இச்செய்யுள், சிலபிரதிகளில் "யாயப்பிறவி" (௬௦) என்ற செய்யுளின்பின் உள்ளது.

சஅ. நிற்கு நெடுநீத்த நீரின் முளைத்தெழுந்த
மொக்குளே போல [1]முளைத்தெழுந்த வண்டங்க
ளொக்க வுயர்ந்துனுளே தோன்றி யொளிக்கின்ற
பக்க மறிதற் கெளிதோ [2]பரம்பரனே.

(இ - ள்.) பரம்பரனே - மிகச்சிறந்தவனே! நிற்கும் நெடு நீத்தம் நீரில்-நிலைபெற்ற பெரிய வெள்ளமாகிய நீரில் [மகார்ணவத்தில்], முளைத்து எழுந்த - தோன்றிய, மொக்குளே போல - நீர்க்குமிழிகள் போல, முளைத்து எழுந்த - தோன்றி வெளிப்பட்ட, அண்டங்கள் - உலகவுருண்டைகள், ஒக்க உயர்ந்து உ(ன்)னுளே தோன்றி-(உன்னுடைய சங்கல்பத்தால்) ஒரேதன்மையனவாகச்சிறந்து உன்னிடத்தினின்று (முதலில்) வெளிப்பட்டு, ஒளிக்கின்ற-(இறுதியில் மகாப்பிரளயத்தில் அவை மீண்டும் உன்னிடத்திலே) அடங்கிவிடுகிற, பக்கம் - தன்மை, அறிதற்கு எளிதோ-(ஒருவரால்) அறிதற்குச் சுலபமானதோ? (எ - று.)

எம்பெருமான் முதலில் மகார்ணவத்தை யுண்டாக்கி அதில் ஒரே தன்மையனவான பலகோடி அண்டங்களைத் தனது சங்கல்பத்தாற் படைக்கின்றனனென்றும், பிரளயகாலத்தில் அவற்றைப் பழம்படியே தன்னுள் அடக்கிக் கொள்ளுகின்றனனென்றும் நூற்கொள்கை. "வாரித்தலமுங் குலபூதரங்களும் வானுமுள்ளே, பாரித்துவைத்த விவ்வண்டங்கள்யாவும் படைக்கமுன்னாள், வேரிப்பசுந்தண்டுழா யரங்கேசர் விபூதியிலே, மூரிப்புனலிற் குமிழிகள் போல முளைத்தனவே," "சின்னூல் பலபல வாயா லிழைத்துச் சிலம்பிபின்னும், அந்நூலருந்திவிடுவதுபோல வரங்க ரண்டம், பன்னூறு கோடி படைத் தவையாவும் பழம்படியே, மன்னூழிதன்னில் விழுங்குவர் போத மனமகிழ்ந்தே" என்ற திருவரங்கத்துமாலைச்செய்யுள்கள் இங்கு உணரத்தக்கன. பரம்பரன் என்பதற்கு - (எல்லாத்தேவர்களினும்) மேற்பட்டவர்

களான, பிரமன் சிவன் இவர்களுக்கும் மேற்பட்டவன் என்பது பொருள்.
பி-ம்:—[1]முரணிற்ற. [2]பரமேட்டீ. (௧௧அ௫)

௪௯. நின்செய்கை கண்டு நினைந்தனவோ நீண்மறைக
ளுன்செய்கை யன்னவைதான் சொன்ன வொழுக்கினவோ
வென்[1]செய்தேன் முன்ன [2]மறஞ்செய்கை யெய்தினர்
பின்[3]செல்வ தில்லாப் பெருஞ்செல்வ நீ[4]தந்தாய்.

(இ - ள்.) நீள் மறைகள் - அநந்தமான வேதங்கள், நின் செய்கை கண்டு நினைந்தனவோ - உனது செய்கைகளைக் கண்டு நினைத்துச்செய்யப்பட்டன வோ? (அன்றி), உன் செய்கை அன்னவை தான் சொன்ன ஒழுக்கினவோ - உனது செய்கைகள்தாம் அவ்வேதங்கள் கூறியபடியே உள்ளனவோ? நீ - அத்தன்மையுடையநீ, மறம் செய்கை எய்தினர் பின் செல்வது இல்லா பெரு செல்வம் - தீவினைசெய்தவர்கள் பின்பு அடையமுடியாத பெருஞ் சிறப்பை, தந்தாய் - (எனக்குக்) கொடுத்தாய்; முன்னம் என் செய்தேன் - (நீ இவ்வாறு எனக்குக் கொடுக்கும்படி) முற்பிறப்பில் நான் என்னநல்வினை செய்துள்ளேன்? [ஒன்றுமில்லையே யென்றபடி]; (எ - று.)

நான் ஓர்உபாயமும் செய்யாதிருக்கையிலும் நீ நிர்ஹேதுகமாக எனக்கு நற்கதியளித்தாய் என்றுகூறிப் புகழ்ந்தா னென்பது, பின்னிரண்டடியின் கருத்து. 'மறஞ்செய்கையெய்தினர் பின்செல்வதில்லாப் பெருஞ்செல்வம்' என்றது - இங்கே, சுவர்க்கவின்பம். சருவேசுவரனுடைய செயல்களும் வேதத்தின் பொருளும் ஒத்துள்ளபடியால், இவனது செயல்களைநோக்கியே வேதங்கள் செய்யப்பட்டனவோ? அன்றி, வேதங்களிற்கூறியபடி இவன் செய்கிறானோ? என்று விகற்பிக்க இடமுண்டாயிற்று. பின்னிரண்டடிகள் முன்னிரண்டடிகளாகவும், முன்னிரண்டடிகள் பின்னிரண்டடிகளாகவும் பின்வரும் பாடபேதத்தோடு காணப்படுகின்றன: பி-ம்:—[1]செய்தனை. [2]இச் செய்கையெய்தினய். [3]செய்வது. [4]பெற்றாய். இச்செய்யுள் சிலபிரதிகளில் ௫௩ - ஆஞ்செய்யுளின்பின் உள்ளது. (௧௧அ௬)

௫0. மாயப் பிறவி மயனீக்கி [1]மாசிலாக்
காயத்தை நல்கித் துயரின் கரையேற்றிப்
[2]பேயொத்தேன் பேதைப் பிணக்கறுத்த [3]வெம்பெருமா
னாயொத்தே னென்ன நலனிழைத்தே னென்றான்.

(இ - ள்.) பேய் ஒத்தேன் - பேய்போன்றஎனது, மாயம் பிறவி மயல் - வஞ்சனைக்கு இடமான (சாபத்தால்நேர்ந்த) இராக்கதப் பிறப்பினாலுண்டா கிய குற்றங்களை, நீக்கி - ஒழித்து, மாசு இலா காயத்தை நல்கி - குற்றமற்ற திவ்யசரீரத்தை (எனக்கு)க் கொடுத்து, துயரின் கரை ஏற்றி - (சாபத்தால் நேர்ந்த) துன்பமாகிய கடலினின்று (என்னை) உய்வித்து, பேதை பிணக்கு அறுத்த - அறியாமையாற்கொண்ட (எனது) பகைமையை யொழித்தருளிய, எம்பெருமான் - எமதுதலைவனே! நாய் ஒத்தேன் நான் - நாய்போல் மிக

இழிந்தவனான நான், என்ன நலன் இழைத்தேன்-(இவ்வாறு நீ நிர்ஹேதுகமாகக் கருணைசெய்தற்கு) என்ன நல்லுபாயம்செய்தேன்! என்றான்—;(எ-று.)

நான் யாதொருநல்லுபாயமுஞ்செய்யாமல் உன்னிடத்துப்பகைமையையே பாராட்டவும்,நீ அதனை மனத்திற்கொள்ளாது,எனதுசாபப்பிறப்பையொழித்து, திவ்வியசரீரத்தைத்தந்து, எனதுதுன்பங்களைநீக்கியருளியது என்ன நிர்ஹேதுககிருபையோ! என்று, முற்செய்யுளிற்கூறியதையே மறுபடி விவரித்துக்கூறினான். பி - ம்:—[1]மாசில்லா. [2]பேயொத்த. [3]எம்பெருமா, எம்பெருமாஅன். (கக அஎ)

ருக.—ஆகாயத்தில் திவ்யசரீரத்தோடுநின்ற கவந்தனை இராமன் காணுதல்.

என்றாங் கினிதியம்பி யின்றறியக் கூறுவெனே
லொன்றாது தேவ ருறுதிக் கெனவுன்னாத்
தன்றாயைக் கண்ணுற்ற கன்றனைய தன்மையனாய்
நின்றானைக் கண்டா னெறிநின்றார் நேர்நின்றான்.

(இ - ள்.) என்று ஆங்கு இனிது இயம்பி - (கவந்தன்) இவ்வாறு அப்போது இனிமையான துதிமொழிகளைக் கூறி, 'இன்று-இப்பொழுது, அறிய கூறுவென் எல் - (இனிநடக்கவேண்டிய விஷயங்களைப்பற்றி)வெளிப்படையாகச் சொல்வேனானல், தேவர் உறுதிக்கு ஒன்றாது - தேவர்களது மனவுறுதிக்குப் பொருந்தாது',என உன்னா-என்று நினைத்து, தன் தாயை கண்ணுற்ற கன்று அயனை தன்மையன் ஆய் நின்றானை-தனதுதாயைப்பார்த்து மகிழ்ச்சிகொண்ட கன்றுபோன்ற தன்மையுடையவனாய் (இராமனைப்பார்த்து மகிழ்ந்து) நின்ற கவந்தனை, நெறிநின்றார் நேர்நின்றான்-நல்லொழுக்கநெறியில்நடப்பவர்க்குப் பிரதியட்சமாகுந்தன்மையனான இராமபிரான், கண்டான்—; (எ - று.)

சீதையைக் கண்டுபிடிக்கும் வழி, அவளைமீட்கும்உபாயம் இவற்றை இராமலக்குமணர்களுக்கு வெளிப்படையாக நான் சொல்லிவிட்டால் உடனே இவர்கள் சென்று எளியவழியில் அவளை மீட்டிடுதல் கூடும்; அவ்வாறு மீட்டுவிட்டால், தேவர்கள்கருத்திற்கொண்டுள்ள ராக்ஷஸசங்காரமும், தாங்கள் அடிமை பூணுதலும் இல்லாமற்போய்விடு மென்றுநினைத்துக் கவந்தன் முழுதுங்கூறாமல் சிறிதேசொல்வானாய் நின்றான் என்பதாம். 'நெறிநின்றார்நேர்நின்றான்' என்றது, தத்துவஞானிகளுக்கே புலனாகுபவ னென்றவாறு.

ருஉ.—இராமன் இலக்குமணனுக்குக் கவந்தனைச் சுட்டிக் காட்ட, அவன் கவந்தனை நீ யாரென்று வினவல்.

பாரா [1]யிளையோனே [2]பட்டவனே வேறேயோர்
பேராளன் [3]றானே வொளிமேயோங்கு பெற்றியனாய்
[4]நேராத காயத்தி னிற்கின்றா னீயிவனை
யாரா யென'வவனை யார்கொலோ நீயென்றான்.

(இ - ள்.) 'இளையோனே - தம்பியே! ஒளி ஓங்கும் பெற்றியன் ஆய் - ஒளிவிளங்குகிற தன்மையமைந்தவனாய், நேராத-எளிதிற்கிடைக்காத, காயத்தின்-சரீரத்தோடு, நிற்கின்றான் - நிற்கின்றவன், பட்டவனோ - (நம்மால்) இறந்துபட்டவனோ? வேறே ஓர் பேர்ஆளன் தானோ - வேறேஒரு பெருமை பெற்றவனோ? நீ—, இவனை—, பாராய் ஆராய் - பார்த்து ஆராய்வாயாக,' என - என்று (இராமன்) கூற,—(அவ்விலக்குமணனும்), அவனை-(ஆகாயத்தில்நிற்கின்ற) அன்னானை, நீ ஆர்கொல்ஒ - நீ யாவன்?' என்றான் - என்று வினாவினான்; (எ - று.)—எ, தான், கொல், ஒ - அசைகள். பி - ம்:—[1]இளையவனே. [2]பட்டவிவன். [3]தானாய். [4]நேராகாயத்தின்மிசை. [5]அவனும். ()

வே று.

௫௩.—கவந்தன் தன்வரலாறுகூறுதல்.

சந்தப்[1]பூ ணலங்கல் வீர தனுவெனு நாமத் தேனோர்
கந்தர்ப்பன் சாபத் தாலிக் கடைப்படு பிறவி கண்டேன்
வந்துற்றீர் மலர்க்கை தீண்ட முன்னுடை [2]வடிவம் பெற்றே
னெந்தைக்கு மெந்தை [3]நீரே யிசைப்பது கேண்மி னென்றான்.

(இ - ள்.) சந்தம் பூண் அலங்கல் வீர-அழகிய ஆபரணங்களையும் மாலையையும் அணிந்த வீரனே! (நான்), தனு எனும் நாமத்தேன் ஓர் கந்தர்ப்பன்-தனுவென்றபெயரையுடைய ஒரு கந்தர்வனாவேன்; சாபத்தால் இ கடைப்படு பிறவி கண்டேன் - (ஸ்தூலசிரஸ் என்னும் முனிவனது) சாபத்தினால் இந்த இழிந்தஇராக்கதப்பிறப்பை யடைந்தேன்; வந்து உற்றீர் மலர் கை தீண்ட முன் உடை வடிவம் பெற்றேன் - இங்குவந்தடைந்த உங்களுடைய தாமரை மலர்போன்ற கைகள் தீண்டினமாத்திரத்தில் எனது முன்னைபவடிவத்தை அடைந்தேன்; எந்தைக்கும் எந்தை நீர் - எனதுதந்தைக்குந்தந்தைபோன்றவர்களாகிய நீங்கள், இசைப்பது - (நான்) சொல்வதை, கேண்மின்-கேளுங்கள், என்றான் - என்று (கவந்தன்) கூறினான்; (எ - று.)—ஏ - அசை.

தனது துன்பம் தீர்தற்கு இவர்கள் காரணமாயிருந்ததனால், இவர்களை 'எந்தைக்குமெந்தை நீர்' என்று புகழ்ந்தான். கந்தர்ப்பன் - வடமொழித்திரிபு. உற்றீர் - பெயர். பி-ம்:—[1]போர். [2]வடிவு. [3]நீர்யான்.

இதுமுதல் இக்காண்டம்முடியுமளவும் பதினைந்துகவிகள் - மாரீசன் வதைப்படலத்தின் கச - ஆங்கவி போன்ற அறுசீராசிரியவிருத்தங்கள். ()

௫௪.—இரண்டுகவிகள் - கவந்தன் இராமலட்சுமணரைநோக்கி 'உங்களுக்குத்துணை வேண்டும்' என்றலைத் தெரிவித்தும்.

கணையுலாஞ் சிலையி னீரைக் காக்குந [1]ரில்லையெனு
மிணையிலா டன்னை நாடற் [2]கேயன செய்தற் [3]கேற்கும்
புணையிலா தவற்கு வேலை போக்கரி தன்ன தேபோற்
றுணையிலா தவற்கு [4]மின்னா பகைப்புலந் தொலைத்து நீக்கல்.

நான்குகவிகள் - ஒருதொடர்.

(இ - ள்.) கணை உலாம் சிலையினீரை காக்குநர் இல்லையெனும்-அம்புகளை மிகுதியாகத்தொடுத்தற்கு உரிய வில்லை யேந்திய உங்களைப் பாதுகாக்க வல்லதுணைவர் (எவரும்) இல்லையே யானாலும்,—இணை இலாள் தன்னை - ஒப்பில்லாத சீதையை, நாடற்கு - தேடுதற்கு, ஏயன - பொருந்துந்தொழில்களை, செய்தற்கு—, ஏற்கும் - (துணைவரால்) இயலும்; புணை இலாதவற்கு வேலைபோக்கு அரிது-தெப்பமில்லாதவனுக்குக் கடலைக்கடந்து போதல் அரியது: அன்னதே போல் - அதுபோலவே, துணை இலாதவற்கும் பகை புலம் தொலைத்து நீக்கல் இன்று-துணையில்லாத ஒருவனுக்கும் சத்துருபக்ஷத்தைத் தொலைத்தொழிப்பது முடியாது; (எ - று.)

ஆதலால், பகையைத் தனியே துணையின்றியொழிக்கவல்ல நீங்களும் துணை தேடிக்கொள்ளுதல் அவசியம் என்பது கருத்து. [3]ஏற்றும் என்பது பாடமாயின், அது புணைக்கு அடைமொழியாம். 'செய்தற்கு' என்பதற்கு முடிக்குஞ்சொல் வருவிக்கவேண்டும். பி-ம்:—[1]இன்மை. [2]ஏயின. [4]ஒண்ணு, ஒன்னூர், இன்றால். (கககக)

ருரு. பழிப்பறு நிலைமை யாண்மை பகர்வதென் பதும பீடத்
துழிப்பெருந் தகைமை சான்ற வந்தண னுயிர்த்த வெல்லா
மழிப்பதற் கொருவ னான வண்ணலு மறிதி ரன்றே
யொழிப்பருந் [1]திறலபூத கணத்தொடு முறையு முண்மை.

(இ - ள்.) பழிப்பு அறு நிலைமை ஆண்மை பகர்வது என் - குற்றமற்ற தன்மையையுடைய (சிவபிரானது) ஆண்தன்மையைப்பற்றிச் சொல்லவேண்டுவது யாது? [மிகப்பிரசித்தமான தன்றோ?] பதுமம் பீடத்து உழி பெரு தகைமை சான்ற அந்தணன் உயிர்த்த எல்லாம் அழிப்பதற்கு ஒருவன் ஆன அண்ணலும் - தாமரைமலராகிய ஆசனத்தில் வீற்றிருக்கின்ற மிக்கபெருமைபொருந்திய பிரமதேவன் படைத்த எல்லாப்பொருள்களையும் அழிக்க ஏற்பட்ட ஒப்பற்ற அந்தச்சிவபிரானும், ஒழிப்பு அரு திறல பூத கணத்தொடும் உறையும் உண்மை-நீக்கமுடியாத வலிமையையுடைய பூதகணங்களைத் துணைக்கொண்டு அவற்றுடன்கூடி வசிக்குந் தன்மையை, அறிதிர் அன்றே-(நீங்கள்) அறிவீர்க ளன்றோ? (எ - று.)

எத்துணைவல்லார்க்குந் துணைவர் இன்றியமையாதவ ரென்பதற்கு, பேராற்றலையுடைய சிவபிரான் பூதகணங்களைத் துணைக்கொண்டுள்ளமையைத் திருஷ்டாந்த மெடுத்துக்காட்டினான். திறல - குறிப்புப்பெயரெச்சம். பி-ம்:—[1]திறற்பல. (ககக௨)

ருகூ.—கவந்தன், சீதையைத்தேட நல்லுபாயஞ்சொல்லுதல்.

ஆயது செய்கை யென்ப தறத்துறை நெறியி னெண்ணித்
தீயவர்ச் சேர்க்கி லாது [1]செவ்வியோர்ச் சேர்த்துச் செய்த
றூயினு முயிர்க்கு நல்குஞ் சவரியைத் தலைப்பட் டன்னா
ளேயதோர் [2]நெறியி னெய்தி [3]யிரலையின் குன்ற மேறி.

இதுவும், வருங் கவியும் - குளகம்.

(இ - ள்.) ஆயது செய்கை என்பது - செய்யவேண்டியதான தொழில் இப்படிப்பட்ட தென்பதை, அறம் துறை நெறியின் எண்ணி-தருமமார்க்கத் தின்முறைப்படி ஆலோசித்து, தீயவர் சேர்க்கிலாது-கொடியவரைத் துணை யாகக்கொள்ளாமல், செவ்வியோர் சேர்த்து-நல்லோரைத் துணைக்கொண்டு, செய்தல்-செய்க; (அப்படிசெய்தற்காக), உயிர்க்கு தாயினும் நல்கும் சவரியை தலைப்பட்டு-எல்லாவுயிர்களுக்கும் தாயைப்பார்க்கிலுங் கருணைசெய்கிற சபரி யென்பாளைச் சந்தித்து, அன்னாள் ஏயது ஓர் நெறியின் எய்தி-அவள் ஏவுவ தாகிய ஒருவழியிலே சென்று, இரலையின் குன்றம் ஏறி - ருசியமூகபருவதத் தின்மேல் ஏறி,—(எ - று.)— இப்பாட்டில் 'ஏறி' என்பது, "தழுவி அமர்ந்து நாடுதல் விழுமிது" என அடுத்த கவியோடு முடியும்.

ருஶ்யமூகம் என்னும் வடமொழிப்பெயர்க்கு-கலைமான்கள் ஒலியாமல் வாழப்பெறும் மலை யென்று பொருள்; அப்பெயர்க்கு ஞாபகமாக அதில் 'ருஶ்யம்' என்னும் முதல்மொழியின் பொருளைமாத்திரம் எடுத்துக்கொண்டு, அம் மலையை 'இரலையின்குன்றம்' என்று குறித்தார்: இது, நாமைகதேசே நாமக் கிரகணத்தின் பாற்படும்: இரலை-கலைமான்; இன் - சாரியை. ஏயது - ஏவி யது. செய்தல்-'தல்'விகுதிபெற்ற வியங்கோள். ஆயது செய்கை என்பது - செய்யவேண்டிய செய்கையாவது,......சேர்த்துச்செய்தலாம் என்றும் உரை க்கலாம்; செய்தல் - தொழிற்பெயர். சபரியின் வரலாறு, மேல் விளங்கும். பி-ம்:—[1]செவ்வியோர்ச் சேர்க்குஞ்செய்கை, செவ்வியோர்செய்கை தேர்ந்து. [2]நெறியையெய்தி. [3]இரலையங். (கககூ)

ருஎ. கதிரவன் சிறுவ னான [1]கனகவா ணிறத்தி னானை
யெதிரெதிர் தழுவி நட்பி னினிதமர்ந் தவனி னீண்ட
வெதிர்பொருந் தோளி னாளை [2]நாடுதல் விழுமி தென்றா
னதிர்கழல் வீரர் தாமு மன்னதே [3]யமைவ தானார்.

(இ - ள்.) கதிரவன் சிறுவன் ஆன கனகம் வாள் நிறத்தினானை-சூரிய னது மகனான பொன்போன்ற ஒளிபொருந்திய வடிவமுடைய சுக்கிரீவனை, எதிர் எதிர் தழுவி-(ஒருவருக்குஒருவர்) அளவளாவித் தழுவிக்கொண்டு, நட்பின் இனிது அமர்ந்து-(அவனுடன்) இனிமையாகச் சினேகஞ்செய்து, அவ னின்-அவனுடையதுணையால், நீண்ட வெதிர் பொரு தோளினாளை நாடுதல்- நீண்ட மூங்கில் போன்ற (பருத்த) தோள்களையுடைய சீதையைத் தேடுதல், விழுமிது - சிறந்தது, என்றான் - என்று (கவந்தன்) கூறினான்; அதிர் கழல் வீரர்தாமும் - ஒலிக்கின்ற வீரக்கழலை யணிந்த வீரர்களான இராமலக்ஷ்மணர் களும், அன்னதே அமைவது ஆனார் - அப்படிச்செய்வதையே உடன்பட்டவ ரானார்கள்; (எ - று.)

சாபத்தாற் பெண்வடிவம்பெற்ற 'ருக்ஷரஜஸ்' என்னும் வானரராஜனது கழுத்தின் அழகைக் கண்டு காமுற்ற சூரியனுக்கு அப்பெண்குரங்கினிடம்

பிறந்தவன் சுக்கிரீவ னென்று உணர்க. பி-ம்:—[1]கண்கவர். [2]நாடுதிர் விரை வின். [3]அமையுமென்றார். (கககூச)

ருஅ.—கவந்தன் செல்ல, இராமலட்சுமணர் அன்றிரவில் மதங்காச்சிரமம் அடைதல்.

[1]ஆனவன் றொழுது வாழ்த்தி [2]யந்தரத் தெழுந்து போனான்
[3]மானவக் குமரர் தாமு மத்திசை வழிக்கொண் டேகிக்
கானமு மலையு நீங்கிக் கங்குல்வந் [4]திறுத்த காலை
யானையி [5]னிரட்டை யென்ன மதங்கன திருக்கை சேர்ந்தார்.

(இ - ள்.) ஆனவன் - அவ்வாறான கவந்தன், தொழுது வாழ்த்தி-(இராமலக்ஷ்மணர்களை) வணங்கி வாழ்த்தி, அந்தரத்து எழுந்து போனான்-ஆகாயத்திற் கிளம்பிப் போய்விட்டான்; மானவர் குமரர் தாமும் - மநுவம்சத்திற்பிறந்த குமாரர்களான இராமலக்ஷ்மணர்களும், அ திசை வழி கொண்டு ஏகி-(கவந்தன் கூறிய) அத்திக்கின் வழியைப் பற்றிச் சென்று, கானமும் மலையும் நீங்கி-காடுகளையும் மலைகளையுங் கடந்து, கங்குல் வந்து இறுத்த காலை-இரவு வந்த பொழுது, யானையின் இரட்டை என்ன-இரண்டு ஆண்யானைகள் போன்று, மதங்கனது இருக்கை சேர்ந்தார்-மதங்கனென்னும்முனிவனது ஆச்சிரமத்தை அடைந்தார்கள்; (எ - று.)

மானவர் - வைவசுவதமநுவின் வமிசத்திற் பிறந்தவர்; வடமொழித் தத்திதாந்தநாமம். மானம் அ குமரர் என்றும் பிரித்துப் பொருள்கூறலாம். இரட்டை - இரண்டு என்னும் மென்றொடர் வன்றொடராய் ஐகாரச்சாரியை பெற்றது. இருக்கை - இருக்குமிடம்: தொழிலாகுபெயர். வழிக்கொண்டு - பிரயாணப்பட்டு. மதங்காச்சிரமம், பம்பாநதிக்கு மேற்குக்கரைப்பக்கத்தி லுள்ள தென்று முதனூல் கூறும். பி-ம்:—[1]ஆனபின். [3]அந்தரமெழுந்து, அந்தரத்தவனும். [3]மானவன். [4]இறுக்குங்காலை. [5]இரட்டியான. (கககூரு)

கவந்தப்படலம் முற்றிற்று.

பதின்மூன்றாவது

சவரி பிறப்பு நீங்கு படலம்.

சவரியென்பவள் தான்வசிக்கும் மதங்காச்சிரமத்துக்கு இராமலக்ஷ்மணர் எழுந்தருளுஞ் செய்தியை முன்னமேஅறிந்து எதிர்நோக்கி அவ்வனத்தி லுள்ள நல்ல கனிகளைச் சேர்த்துவைத்துக்கொண்டிருந்து அவர்கள்அவ்வாச்சிரமத்துக்குஎழுந்தருளியவுடன் அப்பழங்களை அவர்கட்குக் கொடுத்து உபசரித்து இராமபிரானருளால் தனதுபிறப்பையொழித்து நல்லகதியையடைந்ததைக் கூறும் பாகம். சபரீ - வடசொல்: இவள், மதங்காது சிஷ்யர்களுக்கு உபசாரஞ்செய்துகொண்டு அவ்வாச்சிரமத்திலேயே வசித்துவந்த துறவறம் பூண்ட ஓர் தவப்பெண். க்ஷத்திரியஜாதிஸ்த்ரீயினிடம் வைசியஜாதிபுருஷ

னுக்குப் பிறந்த பிரதிலோமஜாதியார் சபரரெனப்படுவர்; இச்சாதியார் தொழில் - தேன்கொணர்ந்துவிற்றல். சபரனென்பதன் பெண்பால், சபரீ. பிறப்புநீங்குதல் - மீண்டும்பிறவாதபடி முத்திப்பேரின்பத்தையடைதல். இக் காரியம், காரணமான வீடடைதலைக் குறித்தலால், காரணத்தைக்காரியத் தாற்கூறின உபசாரவழக்கு; பிறப்பு நீங்குதற்கு வீடடைதல் காரணம்.

க.—மதங்காச்சிரம வர்ணனை.

கண்ணிய தருதற் கொத்த கற்பக தருவு மென்ன
[1]நண்ணிய நல்குந் [2]தெய்வக் கடிநறுஞ் சோலை [3]ஞால
மெண்ணிய வின்ப மன்றித் துன்பங்க ளில்லை யான
புண்ணியம் புரிந்தோர் வைகுந் துறக்கமே [4]போன்ற தன்றே.

(இ - ள்.) கண்ணிய தருதற்கு ஒத்த கற்பக தருவும் என்ன - நினைத் தவைகளைத் தரவல்ல கற்பகவிருட்சம் என்றுசொல்லும்படி, நண்ணிய மனத் தினால்விரும்பினவற்றை, நல்கும் - கொடுக்கிற, தெய்வம் - தெய்வத்தன்மை யுள்ள, கடி நறு சோலை - விளக்கமுள்ள வாசனைவீசுகின்ற (மதங்காச்சிரமத் தின்) சோலையானது,—ஞாலம் எண்ணிய இன்பம் அன்றி - உலகத்தார் மனத்தால்விரும்பிக்கருதுகின்ற இன்பமே யல்லாமல், துன்பங்கள் இல்லை ஆன - துன்பங்களே யில்லாத, புண்ணியம் புரிந்தோர் வைகும் துறக்கமே - நல்வினைசெய்தவர்கள் சென்று சேர்கிற சுவர்க்கலோகத்தையே, போன்றது - ஒத்திருந்தது; (எ - று.)

கற்பகம்போன்ற மரங்களை யுடைமையாலும், இன்பத்தையளித்தலா லும், அச்சோலைக்குச் சுவர்க்கம் உவமையாம். வேண்டியவர்வேண்டியவற் றைக் கொடுக்கிற கல்பகவிருட்சம் ஐந்தையே யுடைய சுவர்க்கத்திலும் மேலாக இச்சோலையில் அத்தன்மைய பல மரங்கள் உள்ளன வென்று வேற் றுமையணி தொனிக்கக் கூறினர். சோலை-மரங்களடர்ந்தஇடம். ஞாலமெண் ணிய துறக்க மெனினுமாம்; சுவர்க்கத்துக்கு 'ஞாலமெண்ணிய' என்ற அடைமொழி கொடுத்தல், கர்மபூமியாகிய மண்ணுலகத்திற் பிறந்தவரே புண் ணியஞ்செய்து சுவர்க்கஞ்சேர்தற்கு உரியவ ராதலா லென்க. கண்ணிய - பெயர். உண்ணிய - செய்யிய என்னும் வாய்பாட்டு எதிர்காலவினையெச்சம். தருவும், உம் - இசைநிறை. ஞாலம் - இடவாகுபெயர். அன்றே - ஈற்றசை.
பி - ம்:—[1]உண்ணிய. [2]செல்வமுறு. [3]சாரல். [4]போலும். (கககூசு)

உ.— இராமன் சவரியைக்கண்டு க்ஷேமம்விசாரித்தல்.

[1]அன்னதா மிருக்கை நண்ணி யாண்டுநின் றளவில் காலந்
தன்னையே நினைந்து நோற்குஞ் சவரியைத் தலைப்பட் டன்னாட்
கின்னுரை யருளித் தீதின் றிருந்தனை போலு மென்றான்
[2]முன்னிவற் கிதுவென் றெண்ண லாவதோர் மூல மில்லான்.

(இ - ள்.) இவற்கு முன் இது என்று எண்ணல் ஆவது ஓர் மூலம் இல் லான் - இவனுக்குமுன் இப்பொருள் உள்ளதென்று எண்ணக்கூடிய ஒரு

முதற்பொருள் [காரணம்] இல்லாத [எல்லாவற்றிக்கும் முதல்வனான], இராம பிரான்,—அன்னது ஆம் இருக்கை நண்ணி - அப்படிப்பட்டதான மதங்காச் சிரமத்தை யடைந்து, ஆண்டுநின்று அளவு இல் காலம் தன்னையே நினைந்து நோற்கும் சவரியை தலைப்பட்டு - அவ்வாச்சிரமத்திலேயே யிருந்துகொண்டு பலகாலமாக (ப் பரம்பொருளான) தன்னையே தியானித்துத் தவஞ்செய்கிற சவரியென்பவளைக் கிட்டி, அன்னாட்கு இன் உரை அருளி-அவளுக்குஇனிய வசனங்களைச் சொல்லி, 'தீது இன்று இருந்தனைபோலும்-'நீ யாதொருதுன் பமுமின்றி இருக்கின்றனையா?' என்றான் - என்று க்ஷேமம் விசாரித்தான்.

காரணமென்பது காரியத்துக்கு நியதமாய் முன்நிற்ப தாதலால், அவ் வியற்கை விளங்க, மூலம் என்பதற்கு முன்னிவற் கிதுவென் றெண்ணலாவது' என அடைமொழி கொடுத்தார்; இதனால், இராமனே எல்லாவற்றுக் கும் மூலமான பரம்பொரு ளென்பது விளங்கும். 'தீதின்று' என்பதில், இன்று என்பது - இன்றி யென்னும் எதிர்மறைக்குறிப்பு வினையெச்சத்தின் திரிபு; இதனை முற்றெச்சமாகக்கொள்வது நேரென்று சிலர்கொள்கை. 'இருந்தனைபோலும்' என்ற இதில், போலும் என்னும் அசைச்சொல்-ஓசை வேறுபாட்டால் வினாப்பொருளை உணர்த்திநின்றது. பி-ம்:—[1]அன்னவ ளிருக்கைநீங்கி. [2]முன்னவற்கிது. (ககக௱)

௩.—சவரி இராமனுக்கு விருந்துசெய்து உபசரித்தல்.

ஆண்டவ ளன்பி னேத்தி யழுதிழி யருவிக் கண்ணள்
மாண்டதென் மாயப் பாசம் வந்தது வரம்பில் காலம்
பூண்டமா தவத்தின் செல்வம் போயது பிறவி [1]யென்பாள்
வேண்டிய [2]கொணர்ந்து நல்கி விருந்துசெய் திருந்த வேலை.

இதுமுதல் மூன்றுகவிகள் - குளகம்.

(இ - ள்) ஆண்டு - அப்பொழுது, அவள் - அந்தச்சவரி, அன்பின் ஏத்தி - பக்தியோடு புகழ்ந்து, அழுது இழி அருவி கண்ணள் - (ஆனந்த மிகுதியால்) அழுது பெருகுகிற நீரருவிகள் பொருந்திய கண்களையுடைய வளாய், 'என் மாயம் பாசம் மாண்டது - (உன்னைத்தரிசிக்கப்பெற்றதனால்) எனது மாயமான உலகப்பற்று நீங்கியது; வரம்பு இல் காலம் பூண்ட மா தவத்தின் செல்வம் வந்தது - அளவற்றபலகாலமாக யான்மேற்கொண்டு செய்த பெருந்தவத்தின் பயன் சித்தித்தது: பிறவி போயது - பிறப்பு ஒழிந் தது,' என்பாள் - என்றுசொல்லி, வேண்டிய கொணர்ந்து நல்கி விருந்து செய்து இருந்த வேலை - (நல்லவையென்று தான்) விரும்பிச் சேர்த்து வைத்த பழம்முதலியவற்றைக் கொணர்ந்து விருந்துசெய்திருந்த சமயத்தில், —(எ - று.)—இது, ஐந்தாம்பாட்டிலுள்ள "என்ன" என்ற எச்சத்தைக் கொண்டு முடியும்.

இங்குக் கண்ணீர், ஆனந்தத்தின்மிகுதியா லானது. மாண்டது, போயது-தெளிவுபற்றிய காலவழுவமைதி. இராமன் தன்னிடம் வரும்போது அவனுக்குத்தரவேண்டுமென்று இவள் பல கனிகளை ருசிபார்த்து இனிய

வற்றைத் தேர்ந்து வைத்திருந்தமை தோன்ற, 'வேண்டிய' என்றார். [2]கொணர்ந்துநல்க என்ற பாடத்துக்கு - வேண்டியவற்றைச் சவரி கொணர்ந்து நல்க இராமன் அவ்விருந்துணவை அமுதுசெய்திருந்த பொழுதி லென்க. பி-ம்:--[1]என்றாள். [2]தவத்தினாலேமேவிடங்கொண்டுபுக்காள். (கககஅ)

ச.—பிரமன்முதலியோர் தன்னைத் தத்தம்உலகிற்கு வரும்படி அழைத்தன ரென்று சவரி கூறுதல்.

ஈசனுங் கமலத் தோனு மிமையவர் யாரு மெந்தை
வாசவன் றானு மீண்டு வந்தனர் மகிழ்ந்து நோக்கி
யாசறு தவத்திற் கெல்லை யணுகிய திராமற் காய
பூசனை விரும்பி யெம்பாற் போதுதி யென்று போனார்.

(இ - ள்.) எந்தை - எமது தலைவனே! ஈசனும் - சிவபிரானும், கமலத்தோனும்-(திருமாலின் உந்திக்) கமலத்தில் தோன்றிய பிரமதேவனும், இமையவர் யாரும் - தேவர்கள் யாவரும், வாசவன் தானும்-இந்திரனும், ஈண்டு வந்தனர் மகிழ்ந்து நோக்கி - இங்கு வந்து மகிழ்ச்சியுடன் (என்னைப்) பார்த்து, 'ஆசு அறு தவத்திற்கு எல்லை அணுகியது-(உனது) குற்றமற்ற தவத்துக்குச் சித்திபெறுங்காலம் நெருங்கிவிட்டது: இராமற்கு ஆய பூசனை விரும்பி - (சிறிதுகாலம் இங்கேயிருந்து இங்குஎழுந்தருளப்போகிற) இராமபிரானுக்குத் தக்க உபசாரங்களை விரும்பிச்செய்து, (பிறகு), எம்பால் போதுதி - எமது உலகத்துக்கு வருவாயாக,' என்று - என்றுகூறி, போனார் - சென்றார்கள்; (எ - று.)

இவள் பெருந்தவஞ்செய்தவ ளாகையால், இவள்வருவது தமக்குப்பெருமை யென்று எண்ணி, பிரமன் முதலியோர் இவளைத் தம் உலகத்துக்கு அழைப்பவராயின ரென்க. இச்செய்தி முதனூலிற்கூறப்படவில்லை; அதில் மதங்கசிஷ்யர்கள் இவளைநோக்கி'லக்ஷ்மணனோடுகூடிய இராமபிரான் வருவர்; அவருக்கு அதிதிபூசைசெய்து பிறகு நல்லுலகமடைவாய்'என்றுகூறினதாகச் சொல்லியிருக்கிறது. (கககக)

ரு.—சவரி இராமனைப் புகழ, இராமன் அவளைநோக்கி முகமன்கூறல்.

இருந்தன னெந்தை நீயீண் டெய்துதி யென்னுந் தன்மை
பொருந்திட வின்று தானென் புண்ணியம் பூத்த [1]தென்ன
வருந்தவத் தரசி தன்னை யன்புற நோக்கி [2]யெங்கள்
வருந்துறு துயரந் [3]தீர்த்தா யம்மனை வாழி [4]யென்றான்.

(இ - ள்.) எந்தை-எமதுதலைவனே! நீ ஈண்டு எய்துதி என்னும் தன்மை பொருந்திட - இங்கே நீ வரப்போகிறா யென்ற செய்தி தெரிந்ததனால், இருந்தனன்-(உனது வருகையை எதிர்நோக்கிக்கொண்டு)இருந்தேன்; (அவ்வாறே நீ எழுந்தருளியதனால்), இன்று தான் என் புண்ணியம் பூத்தது - இப்போது

தான் எனது தவம் பலித்தது, என்ன - என்று புகழ்ந்துகூற,—(இராமலக்ஷ்மணர்), அரு தவத்து அரசிதன்னை அன்புஉற நோக்கி-மிக்கதவத்தையுடையவளான அச்சவரியை அன்போடு பார்த்து, 'அம்மனை - தாயே! எங்கள் வருந்துறு துயரம் தீர்த்தாய் - எங்களது வருத்தம்பொருந்திய வழிநடைத்துன்பத்தை (நீசெய்த உபசாரத்தால்) தீர்த்தாய்; வாழி - வாழ்வாயாக,' என்றார்- என்று கூறினார்கள்; (எ - று.)

இவர்கள் அவளை 'அம்மனை' என்றுகூறியது, அன்புபற்றிய மரபுவழுவமைதி; அவளது உயர்வையுங் காட்டும். வாழி - வாழிய என்னும் வியங்கோள் முற்றின் விகாரம்.பி-ம்:—[1]என்ற. [2]நங்கள். [3]தீர்ப்பாயெம்மனைவாழ்தி. [4]என்றான். (கஉ00)

இப்பாடலின்பின் சிலஏட்டுப்பிரதிகளிற் காணப்படும் பாடலொன்று வருமாறு:—

மாங்கனி தாழை யின்காய் வாழையின் கனிகளோடு
மாங்கனி யாவதேயென் றருந்திநான் விரும்பி வைத்தேன்
பாங்கினி லமுதுசெய்மி னென்றவள் பரிவி னல்குந்
தேங்கனி யினிதி னுண்டு திருவுள மகிழ்ந்த வீரன்.

கூ.—சவரி அவர்களுக்குச் சுக்கிரீவனுள்ளவிடத்துக்குச் செல்லும் வழியைக் கூறுதல்.

அனகனு மிளைய கோவு மன்றவ ணுறைந்த பின்றை
வினையறு நோன்பி னாளு மெய்ம்மையி னோக்கி வெய்ய
துனைபரித் தேரோன் மைந்த னிருந்தவத் துளக்கில் குன்ற
நினைவரி தாயற் கொத்த நெறியெலா நினைந்து சொன்னாள்.

(இ - ள்.) அனகனும்-குற்றமற்றவனாகிய இராமபிரானும், இளைய கோவும் - இளையபெருமாளான இலக்குமணனும், அன்று அவண் உறைந்த பின்றை - அப்பொழுது அங்கு வசிக்குஞ்சமயத்தில்,—வினை அறு நோன்பினாளும் - தீவினைகள் அழிதற்குக்காரணமான தவத்தையுடையளான சவரியும், மெய்ம்மையின் நோக்கி - (அவர்களை) மெய்யன்போடுபார்த்து,—வெய்ய துனை பரி தேரோன் மைந்தன் இருந்த அ துளக்கு இல் குன்றம் - வெப்பமுடையவனும் வேகமாகச்செல்லுங் குதிரைகட்டியதேருடையவனுமான சூரியனது மகனான சுக்ரீவன் வசிக்கிற அழிவற்ற அந்த (ருசியமூகமென்னும்) மலையினது, நினைவு அரிது ஆயற்கு ஒத்த நெறி எலாம் - நினைக்கமுடியாததும் ஆராயத்தக்கதும் [மிகக்கொடியதும்] ஆன வழிமுழுவதையும், நினைந்து சொன்னாள் - ஆலோசித்துச்சொன்னாள்; (எ - று.)

இச்செய்தி முதனூலில் இல்லை; அதில், இவ்விவரத்தையுங் கவந்தனே கூறியதாகவுள்ளது. அகம்-தோஷம்; அதுஇல்லாதவன்-அநகன். துளக்கு- துளங்குஎன்ற முதனிலை திரிந்த தொழிற்பெயர். (கஉ0க)

எ.—சவரிகூறினவற்றை இராமன் கேட்டல்.

வீட்டினுக் கமைவ தான மெய்ந்நெறி வெளியிற் றாகக்
காட்டுறு மறிஞ ரென்ன வன்னவள் கழறிற் றெல்லாங்
கேட்டன னென்ப மன்னோ கேள்வியாற் செவிகண் முற்றுந்
தோட்டவ ருணர்வி னுண்ணு மமுதத்தின் சுவையாய் நின்றான்.

(இ - ள்.) கேள்வியால் செவிகள் முற்றும் தோட்டவர் - கேள்விகளினால் (தங்கள்)காதுகள் முழுதும் துளைக்கப்பட்டவராகிய பெரியோர், உணர்வின் உண்ணும்-(தங்கள்) தத்துவஞானத்தினால் நுகர்கிற, அமுதத்தின் சுவை ஆய் நின்றான் - அமிருதத்தின் ருசியாயிருக்கின்ற இராமபிரான்,—வீட்டினுக்கு அமைவது ஆன மெய் நெறி வெளியிற்று ஆக காட்டுறும் அறிஞர் என்ன - மோட்சவுலகத்துக்குப் போவதற்கு உரியதான உண்மைநெறியை வெளிப்படையாக [நன்றாக]த் தெரிவிக்கிற அறிவையுடைய நல்லாசிரியர் போல, அன்னவள் கழறிற்று எல்லாம் - அந்தச்சபரி கூறியவற்றை யெல்லாம், கேட்டனன்—; (எ - று.)—என்ப, மன், ஓ - அசைகள்.

ஒருவர் நற்கதியடைந்து உய்யுமாறு அவர்க்கு நல்லாசிரியர் முத்திமார்க்கத்தைக் கூறுதல்போல, இராமன் சுக்கிரீவனைச்சேர்ந்து தன்கருத்துமுற்றும்படி அவ்விடத்திற்குச்செல்லும்வழிகளை அவனுக்குச் சபரி தெரிவித்தனளென்பதாம். "கேட்பினுங் கேளாத் தகையவே கேள்வியால், தோட்கப் படாத செவி" என்ற திருக்குறளும், 'கேள்வியாவது - கேட்கப்படும் நூற்பொருள்களைக் கற்றறிந்தார் கூறக் கேட்டல்,' 'மனத்தின்கண் நூற்பொருள் நுழைதற்கு வழியாக்கலின், கேள்வியைக் கருவியாக்கிக் கூறினார்; பழைய துளை துளையன்று என்பதாம்' என்ற பரிமேலழகருரைவாக்கியங்களும், 'கேள்வியாற்செவிகள் முற்றுந்தோட்டவர்' என்றவிடத்து உணரத்தக்கன. பெரியோரிடத்துக் கேட்டறிந்த நுண்ணறிவுடையவரே தங்கள் தத்துவ ஞானத்தினால் பரம்பொருளான தன்னைப் பலபடியாலும் இன்பமுற அனுபவிக்கப்பெறுபவன் இராமனென்பது, ஈற்றடியின்கருத்து. கழறிற்று எல்லாம் - ஒருமைப்பன்மைமயக்கம். நின்றான் - இறந்தகாலவிடைநிலை காலத்தைக் காட்டாது தன்மை யுணர்த்திற்று. (கஉ0உ)

அ.—சவரி முத்தியடைய, இராமலட்சுமணர் அப்பாற்செல்லுதல்.

பின்னவ [1]ளுழன்று பெற்ற யோகத்தின் பெற்றி யாலே
தன்னுட றுறந்து [2]தானத் தனிமையி னினிது சார்ந்தா
[3]ளன்னது கண்ட வீர ரதிசய [4]மளவின் றெய்திப்
பொன்னடிக் கழல்க ளார்ப்பப் புகன்றமா நெறியிற் போனார்.

(இ - ள்.) பின் - பிறகு, அவள்-அந்தச்சவரி, உழன்று பெற்ற யோகத்தின் பெற்றியாலே - மெய்வருந்திச் செய்து பெற்ற தவத்தின் பயனால், தன் உடல் துறந்து - தனது உடம்பை விட்டு [இறந்து], அ தனிமையின் - ஒப்பற்றதான அந்த முத்தியுலகத்தில், இனிது சார்ந்தாள் - இனிமையாகச்

சென்று சேர்ந்தாள்; அன்னது கண்ட வீரர் - அச்செயலைப் பார்த்துநின்ற இராமலக்ஷ்மணர்கள், அதிசயம் அளவு இன்று எய்தி - ஆச்சரியத்தை மிகுதியாகப் பொருந்தி, அடி பொன் கழல்கள் ஆர்ப்ப - (தங்கள்) திருவடிகளிற் கட்டிய பொன்னாலான வீரக்கழல்கள் ஒலிக்கும்படி, புகன்ற மா நெறியில் போனார் - (சவரியாற்) கூறப்பட்ட பெரிய (காட்டு)வழியிற் போனார்கள்; (எ - று.)—தான் - அசை.

இராமலக்ஷ்மணர்களுக்கு அதிதிபூசைசெய்வதற்குக் காத்திருந்த சவரி அவ்வாறே அவ்விருவர்க்கும் அதனைச் செய்தபின்பு அவர்களநுமதிபெற்று அக்கினியில் உடலைத்துறந்து தன்யோகமகிமையால் நற்கதிபெற்றனளென்று முதனூல் கூறும். பி-ம்:—[1]உழந்து. [2]வானம். [3]அன்னவை. [4]அளவிற்று. (கஉ௦௩)

கூ.—இராமலட்சுமணர் பம்பைப்பொய்கையை யடைதல்.

[1]தண்ணெனுங் கானுங் குன்றுந் [2]திசைகளுந் தவிரப் போனார்
மண்ணிடை வைகறோறும் [3]வரம்பிலா மாக்களாடக்
கண்ணிய வினைகளென்னுங் கட்டழல் [4]கதுவலாலே
புண்ணிய [5]முருகிற் றன்ன பம்பையாம் பொய்கை புக்கார்.

(இ-ள்.) (இராமலட்சுமணர்), தண் எனும் கானும் குன்றும் திசைகளும் தவிர போனார் - குளிர்ந்துள்ள காடுகளும் மலைகளும் திசைகளும் பின்னாகும்படி [அவற்றைக்கடந்து] சென்றவர்களாய்,—வைகல்தோறும் மண்ணிடை வரம்பு இலா மாக்கள் ஆட-நாடோறும் பூமியிலுள்ள கணக்கில்லாத மனிதர்கள் வந்து நீராடுதலினால், கண்ணிய வினைகள் என்னும் கட்டு அழல் கதுவலாலே - (அவர்களிடத்து) மிக்குள்ள தீவினைகளாகிய பெருந்தீ வெதுப்புதலினாலே, புண்ணியம் உருகிற்று அன்ன - புண்ணியம் உருகினது போலத் தோன்றுகிற, பம்பை ஆம் பொய்கை - பம்பையென்னும் சரசை, புக்கார் - அடைந்தார்கள்; (எ - று.)

உருவகத்தை அங்கமாகக் கொண்டு வந்த தற்குறிப்பேற்றவணி. தன்னில் மூழ்கினோரது பாவத்தைத் தவறாது ஒழிக்குமென்பது, பின்மூன்றடிகளின் கருத்து. பொய்கை - மானிடராக்காத நீர்நிலை. பி-ம்:—[1]தண்ணறுங், தண்ணுறுங். [2]நதிகளும். [3]வரம்பிலாதாடுமாக்கள். [4]கழிதலாலே, அவிதலாலே. [5]மருங்கிற்றன்ன, உருவிற்றன்ன. (கஉ௦௪)

சவரி பிறப்புநீங்குபடலம் முற்றிற்று.

ஆரணியகாண்டம்

முற்றுப்பெற்றது.

கம்பராமாயணத்தின்

ஆரணியகாண்டச் செய்யுண் முதற்குறிப்பகராதி.

கம்பராமாயணத்து

ஆரணியகாண்டத்தின் அரும்பதவகராதி முதலியன.*

* இங்குக் காட்டப்படுபவை - படலப்பெயரின் முதற்குறிப்பும், படலச்செய்யுள்களி னெண்ணும்.

குயிறொடர்குதலை, சூர்ப்ப-29
குரகதம், கரன்-78
குரபதமுரத்தைக் கூட்டிச்செல்லல், மாரீச-241
குரவம், சரப-1
குரிசில்வீரன், அகத்-9
குரு-பிருகற்பதி, சடாயுவு-197
குருதிச்சேற்றுவெள்ளம், சூர்ப்ப-100
குருதிப்பரவையினும்பர்ச்சடாயு X கடலுருட்டியமலை, சடாயுவு-179
குருதிப்புணரியுட்டிரியுங்கரன்தேர் X வங்கம், கரன்-170
குருதியாற்றுக்கு நிருதருடல் கரை, கரன்-83
குருதியாறொழுகும்விராதன் X அருவிபாயும்வரை, விராத-34
குருவிந்தம், மாரீச-96
குரோதவசை, சடாயுகா-29
குலக்கிரி, மாரீச-46
குலப்பழி, சடாயுவு-211
குலம்-சிறப்பு, மாரீச-20
குலம்வேரொடுமடங்குதல் - வமிசநாசமாதல், மாரீச-56
குலிசத்தவன்-இந்திரன், சூர்ப்ப-132
குலிசம்-வச்சிரப்படை, கரன்-35
குலிசம்மெறியச்சிறையற்றகுன்று X வாளெறிய வீழ்ந்த சடாயு, சடாயுவு-128
குலுங்குதல், விராத-8
குவலயம்-பூமி, சூர்ப்ப-113
குவளைமலர்ந்ததாமரை X முகத்தி, கண், மாரீச-115
குழூ-திரள், கரன்-61
குழுமின, கரன்-33
குழை-காதணி, அயோமு-48
குழைபடுதல்-குண்டலமாதல், விராத-9
குழைவு-மனவுருக்கம், மாரீச-231
குளங்கோடல் - இரத்தவெள்ளமாகச் செய்தல், சூர்ப்ப-140
குளித்தல்-மூழ்குதல், கரன்-87
குளிப்ப-மூழ்கும்படி, சூர்ப்ப-26
குளிர்ப்பு, மாரீச-104
குளிறுதல்-கர்ச்சித்தல், கரன்-21
குற்றம்வீந்தகுணம், சடாயுவு-4
குறிகொள்ளுதல்-ஒருபொருளாகமதித்தல், கரன்-27
குறுகல்-சமீபித்தல், விராத-43
குறுங்கண்மலை, விராத-3
குறை-செய்யவேண்டியசெயல், அகத்-32
குறைத்தல்-அழித்தல், கரன்-152
குறைதல்-சிறுமைப்படுதல், மாரீச-153: அழிதல், விராத-8
குனி-வளைவு, அகத்-1
குனிக்க-அஞ்ச, கரன்-180
குனிசிலை, விராத-2
கூகை-கோட்டான், சடாயுகா-27
கூட்டு-தொடர்ச்சி, கரன்-117
கூடு-உடல், விராத 64
கூதிர், மாரீச-101
கூதிர்வாடை, அயோமு-15
கூந்தல் X கொன்றைக்காய், மாரீச 94
கூலம்-(கடற்)கரை, மாரீச-104
கூவல்-அழைத்துக்கூறப்படுங் குற்றேவல், சடாயுவு-31
கூழை-மயிர், அயோமு-45
கூற்றம் உற்றகாலத்துக் குலைவு கொள்ளும் உயிர் X இராவணனைக்கண்டு நடுங்குஞ்சீதை, சடாயுவு-66
கூற்றினை விருந்தாட்டுதல், சடாயுகா-6
கூறிடுதல்-சொல்லுதல், கூறுசெய்தல், அயோமு-54
கூறுசெய்து-துண்டித்து, கரன்-107
கெட்டாய் வாழ்க்கைச்சுட்டாய், சடாயுவு-94
கெழுந்தகை - பொருந்திவிளங்குகிற குணம், அயோமு 26
கெழுவு-நிறைவு, சடாயுவு-38
கேடினர், கரன்-8
கேடுகாலம்கிட்டுகையில் விபரீதக்காட்சி கனவில்தோன்றுதல் X தீங்குறப்போகின்றசீதை பொன்மானைக்காணல், மாரீச-216
கேண்மை முறைமை, சடாயுகா-1
கேள்-ஒற்றுமை, சூர்ப்ப-16
கேள்வி, சடாயுகா-5
கேள்விச்சுடர், மாரீச-139
கேள்வியாற் செவிகண் முற்றுந்தோட்டவர், சவரி-7
கைகூப்பிநிற்றல், கரன்-64
கைத்து-வெறுத்து, சூர்ப்ப-128
கைதரல்-துணைசெய்தல், அகத்-7
கைதவம், மாரீச-217
ஐம்மதிள், கவந்த-7

சூரியாத்தமனவருணனை, சடாயுவு-225
சூரியோதயவருணனை, அயோமு-30: சரப-36 [த-29:
சூரரொடுங்கயில், (சூர் - தேவர்.) விரா
சூல்-கரு, கவந்த-5 [அகத்-2
சூழல் - சுற்றிடம், அகத்-57: இடம்,
சூளுற்ற - சபதஞ்செய்த, சித்தாந்தஞ் செய்தஎன்றபடி; சரப-31
சூளுறவு-சபதம், மாரீச-55
சூறை-சுழல்காற்று: × சூர்ப்பணகை, கரன்-192
செக்கர் - செவ்வானம், விராத - 9, சூர்ப்ப-71
செக்கர்சூடிய கந்தரம், (கந்தரம் - கழுத்து.) சடாயுவு-92
செங்கணுதிரமூறுதல், சடாயுவு-201
செச்சை-சந்தனக்குழம்பு, விராத-9
செஞ்செவே, சடாயுவு-145, 146
செந்நெல் வாலையுடையது, அகத்-58
செந்நெல் சூடறுப்புண்டவை × கழுத்தறுப்புண்ட துரகங்கள், கரன்-149
செந்நெறி - செம்மையானநெறி, நல்வழி; சரப-26
செப்பம்-நன்மை, சடாயுவு 56 [ப்ப-9
செம்பராகம்படச்செறிந்தகூந்தல், சூர்
செம்புகாட்டியகண்ணிணை பாலெனத் தெளிந்தீர், கரன்-145
செம்மயிர்ச்சாலம், கரன்-42
செம்மயிர்விரிந்தகருந்தலை, கரன்-82, 86, 91, 92
செம்மல் - புதல்வன், சடாயுகா - 8, கரன்-177
செம்மலை-செந்நிறமலை, சடாயுகா-15
செய்கை-செய்யத்தக்கவுபசாரம், அகத்-29
செய்கைசெவ்விதன்று, சூர்ப்ப 40
செய்திரு-மோட்சலக்ஷ்மி, சரப-38
செய்வினை-கைத்தொழில், மாரீச-156
செயிர்-துன்பம், சடாயுவு-2: குற்றம், சடாயுகா-23
செயிர்த்து-அயிர்த்து, சடாயுகா-10
செருக்கர், மாரீச-201
செருக்கு - கருவம், அகத் 28: உற்சாகம், கரன்-39
செருப்படியிற் பொடியொவ்வா மானிடர், சூர்ப்ப-105
செருப்பெருத்தினைவுறுதோள், கரன், 44
செருவம்-போர், விராத-9
செலசரம், சடாயுகா-28
செலவு-நடை, சரப-3
செவ்வழி-செவ்வியமுறை, சடாயுவு - 220
செவ்வி-அழகு, சூர்ப்ப-2, மாரீச-170
செவ்வியோர்-சிறப்புப்பெற்றவர், சடாயுவு-10
செவிஅரிபுக்குமுழங்குவது, விராத-9
செவிகளைக் கைகளாலே சேமஞ்செய்தல், சடாயுவு-69
செவி கால் மாணிக்கமயத்து ஆணிப்பொனினுகிய மான், மாரீச-219
செவித்துளை, சடாயுவு-201
செற்ற-அழித்த, கொன்ற: விராத-15
செற்றம்-கோபம், மாரீச-176
செற்று-வலியடக்கிவென்று, மாரீச-12
செற்றுதல்-பதித்தல், சரப-10
செறிகழல், சடாயுகா-10
செறுத்தல்-உக்கிரங்கொள்ளுதல், கரன்-171
செறுநர்-பகைவர், சடாயுவு-210
சென்னி துண்டமதி வைத்தவன் × அகத்தியன்: அகத்-51
சென்னியிற் கொள்ளுதல்-சிரஸாவஹித்தல், அகத்-15
சேக்கை-கூடு, சடாயுகா-48
சேக்கையிற்பார்ப்பைப்பார்க்கும் பார்வை × இராமலட்சுமணரைநோக்குஞ் சடாயு, சடாயுகா-48
சேக்கையி னரவு நீங்கிப் பிறந்தது தேவர்செய்பாக்கியம், மாரீச-227
சேகு-குற்றம், சடாயுவு 25
சேடன், மாரீச-46
சேடி-வேலைக்காரி, மாரீச-69
சேண்-நெடுந்தூரம், சூர்ப்ப 20: ஆகாசம், அயோமு-21
சேணுயர்நெறி - மேலுலகத்துவழங்குவதாய்ச்சிறந்த சங்கீதமார்க்கம், மாரீச-13
சேணுறநீண்டு...நாலுவிதம் புரண்டிருண்டவாட்கண், சூர்ப்ப-46
சேதனை-உணர்ச்சி, சடாயுவு-51
சேதாம்பல் × சிறியோர், மாரீச-117
சேந்து-செந்நிறமாகி, மாரீச-24

முரஞ்சு, அயோமு-42
முரண் - வலிமை, விராத-23: வலி, சூர்ப்ப 94
முரணுதல் - மாறுபடுதல், விராத-17, அயோமு-36
முரலுதல்-மொய்த்தொலித்தல், இசையுண்டாகவொலித்தல், சூர்ப்ப-34
முரற்றுதல்-ஒலித்தல், அயோமு-79
முரிந்துகுமணி, மாரீச-15
முருங்கியதணல் - யாவுமழியும் நெருப்பு, மாரீச-111
முருங்குதல்-நிலையழிதல், சூர்ப்ப-78, கவந்த-18
முருடு - வாச்சியவிசேஷம், கரன்-28: விறகு, மாரீச-139
முலைகொண்டிடைவணங்குதல், சூர்ப்ப-35
முழங்குதல-ஒலியெழுப்புதல், கரன்-23
முழீக்கொள்ளுதல் - முழுகடிக்கப்படுதல், கரன்-3
முழுக்களும் X முழுக்கஅள்ளும், கரன்-34
முழுதுணர்முனிவர், சூர்ப்ப-48
முழுமுகத்திருகயன் முத்திறலி, மாரீச-40
முழுமுதல்வன்-திருமால், அகத்-55
முழைதிறந்து - குகைபோன்றவாயைத்திறந்து, சடாயுவு-2
முழையின்வாளரி, கரன்-23
முள்-அம்பு, விராத-33
முளை-மூங்கில், சடாயுவு-20: இருப்புமுளை, தண்டாயுதம், கரன்-78
முளைத்தல்-தோன்றுதல், கவந்த-48
முற்றல்-செய்தல், மாரீச-234
முற்றிப்பொழிகாதல்-முதிர்ந்து வெளிப்படுகின்ற விருப்பம், மாரீச-218
முற்றியஆடல் - மிகுதியானஆட்டம், மாரீச-39
முற்றுதல்-பூர்ணமாதல், சரப-19: செய்துமுடித்தல், எல்லையிலிருத்தல் கரன்-16,91, முடியச்செய்தல்,சூர்ப்ப- 48: வளைத்தல், கவந்த-18
முற்றும்முற்றி - மிகவும்முதிர்ந்து, மாரீச-139
முற்றுற-எங்கும், கரன்-111
முறிந்தவில் X விண்ணிடுவில், கடலின்திரை, சடாயுவு-171
முறுவல்-புன்சிரிப்பு, விராத-23
முறையிட்டு, மாரீச-25
முறையிலோன், சடாயுவு-33
முன்னி-நோக்கி, முன்னெடுத்து, சூர்ப்ப-37
முன்னிலையில் தன்மைவருதல் - தாமரையுறையுநங்கை யிவரென நெருநனடந்தவரோ நாமென்ன, சூர்ப்ப-119
முனிசிந்தைதொடரப்போதல், அகத்-59
முனிதல்-வெறுத்தல், மாரீச-234
முனிவன், விராத-3
முனிவு-வெறுப்பு, மாரீச-39
முனை-போர், கரன்-143
முனைவன்-முன்னவன், சரப-5
மூக்கினுவுச்சி மோத்தல், சடாயுவு-189
மூசுதல்-நெருங்குதல், அகத்-40
மூட்டு-பொருத்து, சடாயுவு-113
மூடுதல்-நிறைந்திருத்தல், சூர்ப்ப-89
மூதெரிவளர்தல், அகத்-14
மூப்பெனும் பருவமு முனிய முற்றினன், சடாயுவு-22
மூரன்முறுவல் - சிரிப்பு, சூர்ப்ப-120
மூரி-பெருமை, கரன்-94
மூரிநீர்-கடல், அயோமு-23
மூலகாரணத்தவனொடும் முடிவுறமுற்றுங்காலம், சடாயுவு-162
மூலத்துஒன்று, சரப-30
மூலநாசம்-வேரோடழிவு, சூர்ப்ப-8
மூலம்-அடி, கரன்-67
மூலமில்லான், கவந்த-2
மூலமேயில்லாமுதல்வன், கவந்த-43
மூவகையுலக முதல்வ ருதவியபரிசு X தேவருமவுணருமுதலினோர் திசைதூவிய நறுமலர்க்குப்பை, மாரீச-7
மூவர் ஊழியினுஞ்சலியாதவர், சூர்பப-102
மூவாமை-இளமை, சரப-28
மூவுலகத்துமுள்ள நவையிலாதன லங்கையினிடத்தன, சடாயுவு-46
மூன்றுகவடாய்முளைத்தெழுந்தமூலம், கவந்த-42
மெய் - மனம், மாரீச-92

இதனடியிற் குறித்துள்ள புத்தகங்கள் ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்ப்ரதாய புஸ்தகசாலை, 19 - தென்னண்டைமாடவீதி, திருவல்லிக்கேணி என்ற விலாசத்திலும், வை. மு. கோபாலகிருஷ்ணமாசாரியர், 17 - தெள்ளிசிங்கப் பெருமாள் கோயில்தெரு, திருவல்லிக்கேணி என்ற விலாசத்திலும் கிடைக்கும்.

கம்பராமாயணம்:— உரையுடன்		ரூ.	அ.
பாலகாண்டம்	...	5	0
அயோத்தியாகாண்டம்	...	5	0
ஆரணியகாண்டம்	...	4	0
கிட்கிந்தாகாண்டம்	...	4	8
சுந்தரகாண்டம்	...	5	0
யுத்தகாண்டம் (2 - வால்யூம்)	...	10	0
பத்துப்பாட்டு:—			
திருமுருகாற்றுப்படை ஆராய்ச்சி யுரையுடன்	...	0	4
பொருநராற்றுப்படை ,,	...	0	3
சிறுபாணாற்றுப்படை ,,	...	0	4
முல்லைப்பாட்டு ,,	...	0	3
நெடுநல்வாடை ,,	...	0	3
பட்டினப்பாலை ,,	...	0	5
சிலப்பதிகாரம் அடைக்கலக்காதை ,,	...	0	3
நாலடியார் உரையுடன்	...	2	0
நன்னூற்காண்டிகையுரை	...	1	8
வில்லிபாரதம்:—			
சபாபருவம் உரையுடன்	...	3	0
உத்தியோகபருவம் ,,	...	2	8
சல்லிய சௌப்திகபருவங்கள் ,,	...	1	8
நிரைமீட்சிச் சருக்கம் ,,	...	1	0
திருப்பாவை உரையுடன்	...	0	6
சரசுவதியந்தாதி உரையுடன்	...	0	3
சடகோபரந்தாதி	...	0	12
திருவேங்கடக்கலம்பகம் உரையுடன்	...	0	10
அழகர்கலம்பகம் உரையுடன்	...	0	10
மதுரைக்கலம்பகம் உரையுடன்	...	0	10
அஷ்டப்ரபந்தம் விரிவுரைவுடன்	...	3	8
திருக்கருவைக் கலித்துறையந்தாதி உரையுடன்	...	0	8
திருக்கருவை வெண்பாவந்தாதி	...	0	8
நாலாயிரதிவ்யப்ரபந்தம்	...	3	8
தனித்தனியாயிரம் ஒரு ரூபாய்வீதம்			
நித்யாநுசந்தானம்	...	0	10
திருமந்த்ரார்த்தம்	...	1	8
குருபரம்பராப்ரபாவம் ஆறாயிரப்படி	...	3	0
யதீந்த்ரப்ரவணப்ரபாவம்	...	1	0
ஸ்தோத்ரபாடம்	...	0	6
பகவத் விஷயம் 10 - வால்யூம்	...	50	0
வசனம்:—			
உதயணன் சா	...	0	12
சந்திராபீட சரிதை	...	0	5

ஆர். ஜி. பிரஸ், ஜி. டி, மதராஸ்.